James Clavell

SHOGUN

Copyright © 1975 by James Clavell
All rights reserved
Translation © 1991, 2000 by Jarmila Emmerová,
Alena Hartmanová, Eliška Hornátová and Štěpán Jindra
Jacket illustration © 2000 by Jacek Kopalski
Jacket design © 2000 by Viera Fabianová
Czech edition © 2000 by Euromedia Group – Ikar

ISBN 80-7202-669-0

Dvěma mořeplavcům,
kapitánům královského námořnictva,
kteří milovali své lodi více než své ženy
– jak se očekávalo.

POZNÁMKA AUTORA

Rád bych poděkoval všem,
živým i mrtvým,
Asiatům i Evropanům, za pomoc,
bez níž bych tento román
nikdy nemohl napsat

LOOKOUT MOUNTAIN,
KALIFORNIE

Prolog

Vichřice se do něho zahryzla, ucítil její spáry hluboko v útrobách a věděl, že pokud do tří dnů nepřistanou, budou všichni mrtví. Příliš mrtvých na téhle plavbě, myslil si, jsem hlavní lodivod mrtvé flotily. Z pěti lodí zbyla jedna – ze sto osmi členů posádky zbývá osmadvacet mužů a z těch je jen deset schopno chůze, ostatek je na pokraji smrti, a v tom zbytku i náš kapitán. Není jídlo a dochází voda, ta zbylá troška je kalná a slaná.

Jmenoval se John Blackthorne a byl na palubě sám až na němého Salamona, košovou hlídku, schoulenou na závětrné straně a zkoumající očima moře před nimi.

Pod náhlým poryvem se loď naklonila a Blackthorne se přidržoval navigátorské stolice, přibité u kormidelního kola na horní palubě, pokud se koráb zase skřípavě nenarovnal. Pocházel z Rotterdamu, nazýval se Erasmus, byl to dvěstěšedesátitunový trojstěžník vyzbrojený dvaceti děly, poslední z první výpravy, kterou Holanďané vyslali do Nového světa s úkolem vyplenit nepřátelské osady. První holandské koráby, které pronikly labyrintem Magalháesovy úžiny. Čtyři sta devadesát šest mužů, vesměs dobrovolníků. Samí Nizozemci, až na tři Angličany – dva lodivody a jednoho důstojníka. Dostali rozkaz: plenit a vypalovat španělské a portugalské državy v Novém světě, získat trvalé obchodní koncese, objevit v Tichém oceáně nové ostrovy, které by byly vhodné jako základy, zabrat jejich území pro republiku a do tří let se zase vrátit.

Protestantské Nizozemí válčilo už víc než čtyři desítky let s katolickým Španělskem a vytrvale se snažilo vymanit z jařma španělské nadvlády. Nicméně právně patřilo dosud Nizozemsko, nazývané také Dolní země nebo Holandsko, ke španělské říši. Jediným spojencem Holanďanů byla Anglie, která se před sedmdesáti lety odtrhla od papežského dvora v Římě, přijala protestantské vyznání a už dobrých dvacet let se rovněž potýkala se Španělskem, posledních deset jako otevřený spojenec Spojených provincií.

Vítr zesílil a loď se naklonila. Plachty měla svěšené až na bouřkové čnělky. Ale i tak ji příliv a bouře rychle unášely k černavému obzoru.

Čeká nás další bouřka, řekl si Blackthorne, a další úskalí a další mělčiny. A neznámé moře. Budiž. Celý život jsem se rval s mořem a vždycky jsem vyhrál. A vždycky vyhraju.

Jsem první anglický lodivod, který proplul Magalháesovou úžinou. Fakt první – a první lodivod, který kdy brázdil tyhle asijské vody až na pár portugalských nebo španělských parchantů, co si pořád ještě myslí, že jim patří svět. První Angličan v těchto mořích…

Tolikerý primát. Ba. Ale kolik životů to stálo.

Znovu ochutnal a očichal vítr, ale nebylo v něm stopy po zemi. Zpytoval oceán, ale byl matně šedý a nerudný. Ani ždibek chaluhy, ani záblesk barvy nesvědčil o nějakém písečném šelfu. Zahlédl špici dalšího útesu daleko na pravoboku, ale to nic neznamenalo. Už měsíc jim hrozily podobné výčnělky, ale země se nikdy neukázala. Tenhle oceán je nekonečný, myslil si. Budiž. To patří k tvému řemeslu: plout na neznámém moři, zmapovat ho a zase se vrátit domů. Kolik dní už jsem pryč? Rok a jedenáct měsíců a dva dny. Posledně jsme přistáli před sto třiceti třemi dny v Chile na druhé straně oceánu, který poprvé přeplul Magalháes před osmdesáti lety, oceánu, jemuž se říká Tichý.

Blackthorne byl vyhládlý a ústa i tělo mu kroutily kurděje. Donutil své oči, aby zkontrolovaly kompas, a mozek, aby vypočítal přibližnou polohu. Jakmile zanese měření do lodního deníku – do svého manuálu –, bude se napříště v tomto úseku oceánu pohybovat bezpečně. A když bude v bezpečí on, bude v bezpečí i loď a potom se jim třeba společně podaří objevit Žaponce anebo dokonce Zlatou říši kněze Jana, která podle pověsti leží na sever od Kitaje, ať už je ten Kitaj kde chce.

A se svým podílem pokladů popluju dál na západ domů jako první anglický mořeplavec, který obeplul svět, a už se víckrát nehnu z domova. Při hlavě mého syna.

Šlehání větru mu nedovolilo snít ani klímat. Usnout teď by bylo čiré bláznovství. Z toho spánku by ses už nikdy neprobral, pomyslel si, protáhl si ruce, aby ulevil křeči v zádech, a obtočil si plášť těsněji kolem těla. Viděl, že plachty jsou svinuté a kormidlo pevně přivázané. Hlídka v koši byla vzhůru. Takže si trpělivě zase sedl a modlil se, aby našli zem.

„Jděte dolů, lodivode. Přeberu vaši hlídku, když dovolíte."

Třetí důstojník Hendrik Specz se protahoval vzhůru, tvář šedou únavou, oči zapadlé, pleť skvrnitou a promodralou. Těžce se opíral o kompasnici, aby neupadl, a škytl. „Kriste Pane, zatracený den, kdy jsem odjel z Holandska."

„Kde je první důstojník, Hendriku?"

„V kajutě. Není s to vstát ze své *scheit voll* palandy. A taky nevstane – aspoň ne před Soudným dnem."

„A co kapitán?"

„Fňuká po jídle a vodě," uplivl si Hendrik. „Řek sem mu, že mu upeču na rožni kapounka a přinesu mu ho na stříbrným tácu, s lahvinkou pálenky, aby ho spláchl. *Scheit-huis! Goot!"*

„Drž hubu!"

„Rozkaz, lodivode. Ale je to cvok a my kvůli němu natáhneme bačkory." Mladík škytl a vyplivl zakrvavený hlen. „Kriste Pane, buď mi milostiv!"

„Běž dolů. Vrať se za svítání!“

Hendrik sykaje bolestí usedl do druhé stolice. „Dole to smrdí smrtí. Přeberu hlídku, když dovolíte. Jaký je kurs?“

„Kamkoli nás vítr ponese.“

„Kde je to slíbené přistáni? Kde jsou ti Žaponci – kdepak jsou, ptám se?“

„Vpředu.“

„Pořád vpřed! *Gottimhimmel*, nikdo nám nepřikázal plout do neznáma. Teď už bychom mohli být dávno doma v teple, sytí, a ne honit se za ohněm svatého Eliáše.“

„Běž dolů, nebo drž hubu.“

Ponuře odvrátil Hendrik pohled od vysokého vousáče. Kdepak to jsme? byl by se rád zeptal. Proč se nesmím podívat do tajného manuálu? Ale věděl, že takové otázky se nesluší klást lodivodovi, a hlavně ne tomuhle. Ale stejně, myslel si, škoda, že nejsem tak silný a zdravý, jako když jsem odjížděl z Holandska. To bych nečekal. Hned bych ti dal pěstí do těch tvých šedomodrých očí a vykopal ti z ksichtu ten nesnesitelný poloúsměv a poslal tě ke všem čertům, kam patříš. Potom bych se stal já kapitánem i lodivodem a lodi by velel Nizozemec a žádný cizák, a tajemství by byla v bezpečných rukou. Poněvadž to nepotrvá dlouho a my s vámi Angličany povedeme válku. Chceme to, co vy: ovládnout moře, kontrolovat všechny lodní dráhy, opanovat Nový svět a Španělsku zakroutit krkem.

„Třeba žádný Žaponsko není,“ zahuhlal Hendrik najednou. „Je to *gottbewonden* zkazka.“

„Ale je. Mezi třiceti stupni severní šířky. Ale drž hubu, nebo jdi dolů.“

„Dole je smrt, lodivode,“ zahuhlal Hendrik a s očima zahleděnýma dopředu se nechal unášet.

Blackthorne se pohnul ve své stolici, dnes ho tělo bolelo víc než jindy. Máš štěstí, myslel si, víc štěstí než většina ostatních. Jsi šťastnější než Hendrik. Ne šťastnější, ale opatrnější. Šetřil jsi svým ovocem, kdežto druzí svůj díl bezstarostně snědli. Ačkoli jsi je varoval. Proto jsou teď tvoje kurděje ještě snesitelné, kďežto ostatní ustavičně krvácejí, trpí průjmem, oči mají zanícené a krvavé, zuby jim vypadaly anebo se viklají. Jak to, že se lidi jaktěživ nepoučí?

Věděl, že se ho všichni bojí, včetně kapitána, a že většina ho nenávidí. Ale to bylo normální, neboť na moři poroučí lodivod, lodivod stanoví kurs a řídí loď, on ji vede z přístavu do přístavu.

Každá plavba je nebezpečná, poněvadž ty skrovné navigační mapy. co mám, jsou tak neurčité, že jsou k ničemu. Zeměpisnou délku prostě nikdo nedokáže určit.

„Když přijdeš na to, jak určit zeměpisnou délku, staneš se nejbohatším mužem na světě,“ řekl jeho starý učitel Alban Caradoc. „Královna, Bůh jí

žehnej, ti dá deset tisíc liber a vévodství, když tu hádanku rozřešíš. A ti zasraní Portugalci ti dají víc – galeonu plnou zlata. A španělští zkurvysyni ti jich dají dvacet! Jakmile ztratíš zemi z dohledu, jsi vždycky ztracen, chlapče.“ Caradoc se odmlčel a potřásl hlavou jako obyčejně. „Jsi ztracen, chlapče, ledaže by…“

„Ledaže bych měl manuál!“ vykřikl Blackthorne šťastně s jistotou, že umí svou lekci správně. Bylo mu tenkrát třináct a už rok byl v učení u Albana Caradoca, lodivoda a loďaře, který mu nahradil ztraceného otce, mistra, který ho nikdy nebil, ale zasvětil jeho i ostatní učedníky do tajů stavění lodí a mořeplavby.

Manuál byla knížečka s podrobným zápisem o plavbě lodivoda, „který už tam byl“. Obsahoval záznamy kursu magnetické střelky mezi přístavy a mysy, průplavy a předhořími. Uváděl hloubku a barvu vody a povahu mořského dna. Popisoval, „jak jsme se tam dostali a jak jsme se dostali zpátky“; kolik dní trvá určitý úsek, jak vypadá vítr, kdy vane a odkud, jaké proudy očekávat a odkud, kdy je doba bouří a kdy doba příznivého větru, kde opravovat loď a kde brát vodu, kde jsou přátelé a kde nepřátelé, mělčiny, útesy, přílivy, přístavy; zkrátka všechno potřebné pro bezpečnou cestu.

Angličani, Holanďani a Francouzi měli plavební příručky pro své vody, ale vody v ostatním zbytku světa obepluli pouze portugalští a španělští kapitáni a obě tyto země považovaly jejich navigační záznamy za tajné. Manuály, které odhalovaly cestu do Nového světa anebo prozrazovaly, jak proniknout labyrintem Magalháesovy úžiny nebo kolem mysu Dobré naděje – což byly vesměs portugalské objevy – a tudíž, jak se dostat do Asie, střežili Portugalci a Španělé jako oko v hlavě a jejich nepřátelé Nizozemci a Angličané po nich pásli jako po nejvzácnější kořisti.

Jenže takový manuál byl dobrý jen tak, jak dobrý byl lodivod, který ho napsal, písař, který ho opsal, či tiskař, který ho vytiskl (vzácný případ), anebo literát, který ho přeložil. Taková plavební příručka tudíž mohla být chybná. Dokonce záměrně chybná. To lodivod nikdy nemohl vědět jistě, pokud ji nevyzkoušel. Aspoň jednou.

Na moři byl lodivod vůdcem, jediným rozhodčím o osudu lodi a posádky. Jen on velel z horní paluby.

To je silné víno, řekl si Blackthorne. A kdo ho jednou okusil, víckrát nezapomene, pořád po něm baží a pořád ho potřebuje. To je jedna z věcí, které člověka udržují při životě, když druzí umírají.

Vstal a ulevil si do odtokové drážky. Potom se dosypal písek v hodinách u kompasnice; otočil sklenky a zazvonil na lodní zvon.

„Neusneš. Hendriku?“

„Ne, ne, aspoň doufám.“

„Pošlu někoho vystřídat hlídku v koši. Dohlídni, aby stál ve větru, a ne

v závětří. To ho udrží při smyslech a v bdělém stavu.“ Na okamžik zauvažoval, jestli nemá na noc loď otočit a přilehnout k větru, ale zavrhl to; sešel po kajutních schůdcích a otevřel dveře společné kajuty. Kabina se táhla přes celou šířku lodi a vešly se do ní palandy a sítě pro sto dvacet mužů. Zaplavilo ho teplo a on je vděčně přijal a nevšímal si nikdy neutuchajícího smradu kalové vody z podpalubí pod nimi. Z dvacítky mužů na pryčnách se žádný nepohnul.

„Běž nahoru, Maetsukkere,“ řekl holandsky, společnou řečí nizozemských provincií, ovládal ji perfektně, stejně jako portugalštinu, španělštinu a latinu.

„Jsem polomrtvý,“ řekl mužík ostrých rysů a zavrtal se hlouběji do pelechu. „Je mi zle. Přišel jsem o všechny zuby, podívejte se. Pomoz Pánbůh, všichni zajdeme. Nebýt vás, byli bychom teď už dávno doma v bezpečí. Jsem kupec. Nejsem námořník. Nepatřím k posádce… Vezměte si někoho jiného. Třeba Johanna…“ Zaječel, když ho Blackthorne vytrhl z palandy a mrštil jím ke dveřím. Na ústech se mu objevila krev a dech se v něm zatajil. Surový kopanec do boku ho přivedl k vědomí.

„Vylezeš do koše a budeš tam stát, dokud nepadneš, anebo dokud nepřistaneme.“

Muž otevřel dveře a v děsu prchl.

Blackthorne se zahleděl na ostatní. Zírali na něho. „Jak je ti, Johanne?“

„Docela dobře, lodivode. Snad to přežiju.“

Johann Vinck, hlavní střelmistr a bocman, byl ve svých třiačtyřiceti nejstarší muž na palubě. Byl holohlavý, kolozubý, měl barvu starého dubového kmene a stejnou sílu. Před šesti lety absolvovali s Blackthornem neblahou výpravu, která měla objevit Severovýchodní cestu, a každý věděl, co druhý obnáší.

„Ve tvém věku je většina mužů už po smrti, takže máš před námi náskok.“ Blackthornovi bylo teprve třicet šest.

Vinck se neradostně usmál. „To dělá pálenka, lodivode, chlast a smilstvo a zbožný život, co jsem vedl.“

Nikdo se nezasmál. Potom někdo ukázal na jednu palandu. „Lodivode, loďmistr umřel.“

„Vytáhněte tělo na palubu. Umyjte ho a zavřete mu oči. Ty. ty a ty, jděte!“

Tentokrát muži rychle vyskočili z pryčen a společně zpola vlekli, zpola nesli mrtvolu z kabiny.

„Vincku, vezmi si jitřní hlídku. A ty, Ginseli, do koše.“

Blackthorne se vrátil na palubu.

Zjistil, že Hendrik je ještě vzhůru a loď v pořádku. Vystřídaná hlídka Salamon klopýtal kolem něho víc mrtvý než živý, oči do ruda napuchlé štiplavým větrem. Blackthorne přešel k druhým dveřím a sestoupil.

Chodba vedla k velké kabině na zádi, která byla sídlem kapitána a skladištěm. Jeho vlastní kajuta byla na pravoboku a druhá na levoboku patřila obvykle důstojníkům. Teď se o ni dělili Baccus van Nekk, zástupce Východoindické společnosti, třetí důstojník Hendrik a plavčík Croocq. Všem bylo velmi zle.

Vešel do velké kabiny. Kapitán Paulus Spillbergen ležel na palandě napůl v bezvědomí. Byl to statný podsaditý muž, obyčejně velmi tlustý, teď vychrtlý, s varhánky povislé kůže. Blackthorne vytáhl z tajné zásuvky karafu vody a pomohl mu trochu se napít.

„Díky," řekl Spillbergen slabě. „Kde je země – kde je země?"

„Před námi," odtušil, ačkoli tomu už nevěřil, potom karafu uložil, zatvrdil sluch, aby nevnímal kapitánovy lamentace, a odešel s novou nenávistí v srdci.

Bylo tomu skoro přesně rok, co se dostali k Ohňové zemi. větry byly příznivé pro vjezd do neznámé Magalháesovy úžiny. Leč vrchní velitel poručil přistát a podniknout výpravu za zlatem a poklady.

„Pro Boha, veliteli, podívejte se na pobřeží! V té pustině nejsou žádné poklady."

„Pověst praví, že je tu zlata habaděj a nadto můžeme kraj zabrat pro naše slavné Nizozemí."

„Španělé jsou tu pány už padesát let."

„Možná – ale třeba se nedostali tak daleko na jih, hlavní lodivode."

„Tak daleko na jihu jsou roční doby obráceně. V květnu, červnu, červenci, srpnu je tu třeskutá zima. Podle manuálu všechno záleží na tom, kdy se pustíme do úžiny – za pár týdnů se obrátí vítr, potom tu budeme muset zůstat, přezimovat tu dlouhé měsíce."

„Za kolik týdnů, lodivode?"

„Itinerář říká za osm. Ale počasí není vždy stejné…"

„Tak budeme dva tři týdny zkoumat terén. Zůstane nám ještě spousta času a v nejhorším případě se vrátíme na sever a vyplundrujeme ještě pár dalších měst, co tomu říkáte, pánové?"

„Veliteli, musíme vyplout teď hned. Španělé mají v Pacifiku jen málo válečných lodí. Tady se jimi moře jen hemží a hledají nás. Říkám, že se musíme vydat na cestu teď hned."

Ale vrchní velitel na něho nedbal, dal si to odhlasovat ostatními kapitány – ne lodivody –, z nichž byl jeden Angličan a tři Holanďané, a osobně vedl nesmyslné výpravy na břeh.

Toho roku se vítr změnil časně, museli tam přezimovat, poněvadž se kapitán bál plout na sever kvůli španělské flotile. Mohli se vydat na další cestu teprve za čtyři měsíce. Do té doby sto padesát čtyři muži z jejich výpravy zahynuli hladem, zimou, průjmy, hryzali telecí kůže, kterými byla potažená lana. Strašné vichřice v úžině rozprášily flotilu. Erasmus dorazil

na dostaveníčko před Chile jako jediný. Čekali na druhé měsíc, a pak, když se začali ukazovat Španělé, museli odplout do neznáma. Tajný itinerář končil v Chile.

Blackthorne prošel znovu chodbou, odemkl dveře vlastní kajuty a zase za sebou zamkl. Kajuta byla nízká, malá, uklizená, musel sklonit hlavu, když šel k psacímu stolku. Odemkl zásuvku a pečlivě rozbalil poslední z jablek, která si tak žárlivě šetřil celou cestu z ostrova Santa Maria před chilskými břehy. Bylo scvrklé a malinké, nahnilé kolem jádra. Vykrojil z něho čtvrtku. Bylo v ní pár červů. Snědl je i s dužinou, protože podle staré námořnické pověry zahánějí jableční červi kurděje stejně vydatně jako ovoce samo, a když si je vemnete do dásní, brání padání zubů. Žvýkal plod opatrně, poněvadž ho zuby bolely a dásně měl zanícené a choulostivé, potom si lokl vína z vinného měchu. Chutnalo slaně. Zabalil zbytek jablka a zase ho zamkl. V stínech, které vrhala olejová lampa nad jeho hlavou, se mihla krysa. Plaňky příjemně praskaly. Na podlaze se rojili švábi.

Jsem unavený, k smrti unavený.

Mrkl na palandu. Dlouhou, úzkou, s pohostinným slamníkem.

Jsem k smrti unavený.

Lehni si na hodinku, radila mu jeho horší půlka. Jen na deset minut – a budeš svěží zase týden. Celé dny ses už nevyspal, leda pár hodin, a to ještě většinou na palubě v zimě. Potřebuješ se vyspat. Vyspi se. Druzí na tebe spoléhají…

„Ne, vyspím se zítra," řekl hlasitě a donutil ruku, aby odemkla truhlu a vytáhla jeho deník. Zjistil, že vzácný portugalský manuál leží vedle v pořádku a nedotčený, a to ho potěšilo. Vzal čistý brk a začal psát: „21. dubna 1600. Pátá hodina. Soumrak. 133. den cesty od chilského ostrova Santa Maria na 32. stupni zeměpisné šířky. Moře stále neklidné a vítr silný a loď stále skasaná. Moře barvy matně šedozelené a bezedné. Plujeme stále po větru v kursu 270 stupňů směrem severoseverozápadním, čilým tempem, průměrně dvě míle za hodinu. Rozsáhlé útesy trojúhelníkového tvaru se ukázaly asi před půlhodinou směrem severovýchodním ve vzdálenosti půl míle.

V noci zemřeli na kurděje tři muži – plachtař Joris, dělostřelec Reiss a druhý důstojník de Haan. Jelikož je vrchní velitel dosud nemocen, poručiv jejich duše Bohu, hodil jsem jejich těla do moře bez rubášů, poněvadž nebylo nikoho, kdo by je do nich zašil. Dnes zemřel loďmistr Rijckloff.

Nemohl jsem určit o polednách sluneční deklinaci, jelikož bylo opět zataženo. Odhaduji však, že stále dodržujeme kurs a že už brzy přistaneme v Žaponsku…"

„Ale kdy to bude?" zeptal se lucerny, která se mu kymácela nad hlavou v souladu s houpáním lodi. Jak nakreslit mapu? Nějak se to musí dát udělat, říkal si už pomilionté. Jak stanovit zeměpisnou délku? Nějak se to musí dát

udělat. Jak udržet potraviny čerstvé? Co vyvolává kurděje? „Prý je to nákaza z moře. chlapče.“ povídal Alban Caradoc. Byl to dobrosrdečný pupkatý muž se zcuchanou šedou bradkou.

„Co kdyby se zelenina rozvařila? Kaše by se uchovala možná líp.“

„Chlapče, není to k jídlu. Ještě nikdo nepřišel na způsob, jak zeleninu uchovat.“

„Povídá se. že Francis Drake už brzy vypluje.“

„Ale ty s ním ještě nepojedeš, hochu.“

„Už je mi skoro čtrnáct. Pustil jste Tima a Watta. aby se mu upsali, a on potřebuje k navigátorům učedníky.“

„Těm je šestnáct. Tobě sotva třináct.“

„Říká se, že zkusí proplout Magalháesovou úžinou, a potom vzhůru podél pobřeží neprozkoumané pevniny do Kalifornie, aby našel anianskou úžinu, kde se spojuje Tichý a Atlantický oceán. Z Kalifornie prý popluje až na Newfoundland, aby konečně našel severozápadní cestu…“

„Údajnou severozápadní cestu, synku. Tuhle zkazku ještě nikdo nepotvrdil.“

„On to dokáže. Už je admirálem a my budeme první anglická loď, která propluje Magalháesovou úžinou, první anglická loď v Tichém oceáně, první… taková šance se mi už víckrát nenaskytne.“

„Ale naskytne, synku, ostatně Drake ten rébus nikdy nerozluští, pokud se mu nepovede ukrást portugalský manuál nebo zajmout portugalského lodivoda, který by ho úžinou provedl. Kolikrát ti to mám říkat – lodivod musí být trpělivý. Uč se trpělivosti, synku. Máš plno…“

„Prosím!“

„Ne.“

„Proč?“

„Protože plavba potrvá dva tři roky, možná déle. Slabí a mladí budou dostávat nejhorší jídlo a nejmíň vody. A z pěti lodí, které vyjedou, se vrátí jen ta jeho. Nikdy bys to nepřežil, synku.“

„Tak se přihlásím jenom na jeho loď. Jsem silný. Vezme mě!“

„Poslyš, synku. Já byl s Drakem na Juditě, té jeho padesátitunovce, když jsme se – my a admirál Hawkins, ten byl na Minionu – u San Juanu de Ulua probíjeli z přístavu skrz ty španělské hovnožrouty. Vozili jsme otroky z Guiney na Karibské ostrovy, ale neměli jsme k tomu podniku španělské povolení a oni ošulili Hawkinse a zajali naše lodě. Měli třináct velkých korábů, my šest. My jsme potopili tři, oni nám Vlaštovku, Anděla, Karavelu a Ježíše z Lubecku. Drake nás dostal z pasti a vrátil se domů, to je pravda. S jedenácti muži na palubě. A Hawkins s patnácti. To je taky pravda. Ze čtyř set osmi růžolících kubíků. Drake je nelítostný, synku. Chce slávu a zlato, ale jenom pro Drakea, příliš mnoho chlapů na to doplatilo životem.“

„Ale já neumřu. Já budu jeden z těch…“

„Ne. Jsi v učení na dvanáct let. Ještě deset si musíš odkroutit a pak budeš volný. Ale do té doby, do roku 1588, se budeš učit, jak se staví lodi a jak se řídí. a budeš poslouchat Albana Caradoca, mistra loďaře a lodivoda. člena Trojičního domu, nebo nikdy nezískáš licenci, nebudeš nikdy řídit žádnou anglickou loď v žádných vodách, poněvadž tak zní zákon vydaný nebožtíkem králem Jindrou, Bůh buď jeho duši milostiv. Ten zákon platil i za té nevěstky babylonské Marie Tudorovny, kéž se její duše smaží v pekle, platí i teď za královny Alžběty, kéž by vládla na věky věků, je to anglický zákon a ten nejlepší námořní zákon, co svět světem stojí.“

Blackthorne si vzpomněl, jak tehdy nenáviděl svého mistra, jak nenáviděl Trojiční dům, výhradní právo, které mu udělil Jindřich VIII. roku 1514 k výcviku a poskytování licencí všem anglickým lodivodům a kapitánům, jak nenáviděl těch dvanáct let polonevolnictví, bez kterých – jak věděl – nezíská jedinou věc, kterou na světě chtěl. A nenáviděl Caradoka ještě víc, když se Zlatá laň, Drakeova stotunová fregata, po tříletém zmizení kupodivu vrátila jako první anglická loď, která obeplula svět, a s kořistí, nad níž bohatší dosud nedospěla k anglickým břehům, neuvěřitelných půldruha milionů šterlinků ve zlatě, stříbře, koření a nádobí.

Jeho zášť nezmírnil fakt, že se čtyři lodi z pěti potopily, že Tim a Watt zahynuli a že Magalháesovou úžinou provedl Drakea zajatý portugalský lodivod. Národ nešetřil obdivem, nevadilo, že Drake dal pověsit jednoho důstojníka, exkomunikoval kaplana Fletchera a nenašel severozápadní cestu. Královna shrábla polovinu nákladu a povýšila kapitána do stavu rytířského. Šlechta a měšťané, kteří financovali výpravu, obdrželi za poskytnuté peníze třistaprocentní úrok a o závod se hrnuli upisovat podporu jeho další pirátské výpravě. A všichni námořníci se doprošovali, aby směli plout s ním, protože získal plen, vrátil se domů a těch pár šťastlivců, kteří to přežili, bylo ze svého podílu na kořisti nadosmrti zaopatřeno.

Já bych byl přežil, říkal si Blackthorne. Určitě. A můj podíl z kořisti by býval stačil, abych…

„*Rotz voooruiiiiit!*“ Před námi útes!

Dřív ten výkřik ucítil, než uslyšel. Potom ten kvílivý výkřik smíšený s hučením vichřice slyšel znovu.

Vyletěl z kajuty, vyběhl po schůdcích na horní palubu se srdcem bušícím, hrdlem vyprahlým. Už byla černá noc a lilo. Na okamžik zajásal, neboť věděl, že konopné lapače deště, které nadělali před tolika týdny, budou za chvíli přetékat. Otevřel ústa, zachytil do nich déšť takřka vodorovný a ucítil lahodnou sladkost; potom se obrátil k lijáku zády.

Viděl, že Hendrik je ochromený hrůzou. Maetsukker v koši

nesrozumitelně ječel a ukazoval vpřed. Teď se i on podíval mimo loď.

Útes byl sotva sto yardů před nimi, velké černé skalisté pazoury, do nichž bušilo hladové moře. Nalevo i napravo lodi se táhla zpěněná čára příboje, tu a tam přerušená. Vichřice shrnovala mohutné chumáče pěny a vrhala je do noční temnoty. Jedno spoušťové lano prasklo a nejvyšší čnělka se utrhla. Stěžeň se zachvěl v podloží, ale obstál a moře neúprosně neslo loď do záhuby.

„Všichni muži na palubu!“ zavelel Blackthorne a prudce trhal zvoncem.

Hluk vytrhl Hendrika ze strnulosti. „Jsme ztraceni!“ ječel holandsky. „Kriste Pane, pomoz nám!“

„Přivolej posádku na palubu, parchante! Usnul jsi! Oba jste spali!“ Blackthorne ho postrčil směrem ke schůdkům, pověsil se na kormidelní kolo, odkolíkoval bezpečnostní vázání, nadechl se a prudce otočil kolem.

Visel na něm vší silou, zatímco se kormidlo zakouslo do proudu. Celá loď se otřásla. Pak se příď začala houpat se vzrůstající rychlostí, jak se do ní vítr opřel, a brzy stáli bokem větru i vlnám. Bouřkové košovky se nadmuly a udatně se pokusily loď nadnést, lana zasvištěla, jak se náhle napjala. Moře za nimi se hrozivě tyčilo, ale oni pluli rovnoběžně kolem útesu. Náhle zahlédl vysokou vlnu. Zařval výstrahu mužům, kteří právě vycházeli z kabiny, a zavěsil se na kolo silou zoufalce.

Moře dopadlo na loď a loď se položila na bok, už si myslel, že uvízne, ale otřásla se jako mokrý teriér a vyskočila z příkopu. Voda proudem odtékala okapy a Blackthorne zalapal po vzduchu. Uviděl, že zmizela loďmistrova mrtvola připravená na palubě k zítřejšímu pohřbu a že se hrne další, ještě silnější vlna. Zmocnila se Hendrika, nadzvedla zalykajícího se, zmítajícího se mladíka a smetla ho do moře. Další vlna se s řevem hnala přes palubu, Blackthorne se zaklesl paží do kola a voda se přes něj přelila. Hendrik už byl padesát yardů od levoboku. Opadávající vlna ho vsákla, následující obrovitá hřebenovka ho vyhodila vysoko nad loď, chvilku ho tam ječícího držela, pak ho strhla zpátky, mrštila jím na rozeklanou skálu a spolkla ho definitivně.

Ve snaze uniknout zamířil přídí na širé moře. Další spoušťové lano prasklo a kladkostroj se divoce zmítal, dokud se nezamotal do ráhnoví.

Vinck a další muž se vytáhli na horní palubu a pověsili se na kolo, aby mu pomohli. Blackthorne zahlédl rozeklaný útes na pravoboku teď už blíž. Vpředu a na levoboku byla další skaliska, ale viděl mezi nimi tu a tam mezery.

„Vincku, do ráhnoví! Spusť kosatky!“ Příčku po příčce vystupovali

Vinck a dva námořníci do skasaných plachet předního stěžně, zatímco ostatní dole se pověsili na lana, aby jim pomohli.

„Pozor teď!“ křikl Blackthorne. Moře se pěnilo kolem paluby, spláchlo dalšího muže a přineslo na palubu znovu loďmistrovu mrtvolu. Záď vyletěla z vody a zase pleskla zpátky a nabrala další vodu. Vinck a oba další námořníci vyprostili plachtu z úvazku. Náhle se rozprostřela, práskla jako dělová rána, jak ji naplnil vítr, a loď sebou škubla.

Vinck a jeho pomocníci viseli v ráhnoví, houpali se nad mořem a pak začali slézat.

„Útes – útes před námi!“ zaječel Vinck.

Blackthorne a druhý muž otočili kormidlem doprava. Loď zaváhala, potom se otočila a zapraštěla, když se jí skály pod hladinou otřely o bok. Ale byl to kosý náraz a špička skály se uloupla. Dřevo vydrželo a muži na palubě znovu začali doufat.

Blackthorne uviděl v útesu před nimi mezeru a zamířil loď k ní. Vítr byl ostřejší, moře zběsilejší. Při jednom náporu loď zakolísala a kolo jim vyletělo z rukou. Společně lapili kormidlo a znovu nastavili kurs, ale plachetnice tančila a točila se jako opilá. Moře se hrnulo na dolní palubu, vniklo do kabiny a přirazilo jednoho muže k pažení, obě paluby byly zalité vodou.

„K pumpám!“ řval Blackthorne. Viděl, jak dva muži odcházejí dolů.

Déšť mu bičoval obličej, až šilhal bolestí. Lucerna u kompasiště a lucerna na zádi už dávno uhasly. Když další nápor znovu zacloumal kolem, námořník uklouzl a kormidlo se jim znovu vymklo z rukou. Muž zavřeštěl. Jedna příčel ho praštila do hlavy a on upadl a zůstal ležet, vydán napospas moři. Blackthorne ho zvedl a držel, pokud zpěněná hřebenovka neopadla. Pak teprve poznal, že muž je mrtev, odložil ho do stolice a příští vlna nebožáka smetla. Průvlak útesem byl tři body na návětrnou stranu a ať dělal co dělal, Blackthorne se nemohl strefit. Zoufale pátral po nějakém jiném kanále, ale věděl, že tam žádný není, tak nechal loď na okamžik plout po větru, aby získala rychlost, pak ji zase prudce stočil do protivětru. Na vteřinku se narovnala a chytila kurs.

Když se kýl dřel o skaliska ostrá jako břitva, zmučeně skučela a otřásala se a všichni na palubě užuž viděli, jak se dubové plaňky rozestupují a moře vtrhává dovnitř. Loď se nazdařbůh trmácela vpřed.

Blackthorne řval, aby mu šli na pomoc, ale nikdo ho neslyšel, a tak se rval o kolo s mořem sám. Jednou ho vlna odhodila, ale doplazil se zpátky a znovu se pověsil na kolo a jen se divil v omámeném mozku, že kormidlo ještě pořád drží. V hrdle průvlaku voda vířila jako malstrom živený mořem a dušený skalami. Obrovské vlny se tříštily o útes, potom odskočily, aby se pustily do křížku s vetřelcem, takže nakonec vlny zápolily jedna s druhou a bušily přitom do lodi ze všech stran. Erasmus se bezmocně točil uprostřed

víru.

„Seru na tebe, bouřko zatracená!“ zuřil Blackthorne. „Pusť mou loď ze svých hňápů!“

Kolo se znovu roztočilo a odhodilo ho a paluba se nechutně houpala. Čelen se zachytil o skálu a utrhl se a vzal s sebou i část ráhnoví, a loď se vzpřímila. Přední stěžeň se ohýbal jako luk, až praskl. Muži na palubě se vrhli se sekerami do ráhnoví, aby peň odsekli, poněvadž loď se uprostřed běsnícího kanálu nakláněla na bok. Uvolněný stěžeň se skulil přes palubu a vzal s sebou jednoho muže, který se zapletl do zcuchaného lanoví. Lapený muž vykřikl, ale nedalo se pro něj nic udělat, a tak se dívali, jak on i stěžeň klesají do vln na boku lodi a zase vystupují, až zmizeli nadobro.

Vinck a zbytek pozůstalých se otočili k můstku a viděli Blackthorna, jak jako šílenec spílá bouři. Pokřižovali se a zdvojnásobili své modlitby, někteří strachy plakali a všichni se zuby nehty drželi prken.

Soutěska se na okamžik rozšířila a loď zpomalila, ale vpředu se zase průvlak hrozivě zúžil, skaliska jako by rostla, tyčila se nad nimi. Proud odmrštěný jednou stěnou strhl i loď, znova ji stočil napříč a nesl do záhuby.

Blackthorne přestal proklínat bouři a přetočil kolo s vypětím posledních sil doleva a zůstal na něm viset, svaly námahou zauzlené. Ale loď neposlouchala kormidlo a moře neposlouchalo taky.

„Otoč se, děvko zatracená,“ sípal, jak jeho síla rychle opadala. „Pomoz mi!“

Závod s mořem zrychlil a on cítil, jak mu srdce užuž puká, ale přece se vzpíral tlaku moře. Snažil se zaostřit zrak, ale viděl rozmazaně, barvy nesprávné a blednoucí. Loď byla v koncích, ale vtom kýl zaskřípal o blátivou mělčinu. Náraz obrátil příď. Kormidlo se zakouslo do moře. A pak se k záchraně lodi spolčili vítr a moře a svorně ji postrčili do závětří: prolétla průvlakem a byla v bezpečí. V zátoce.

Kniha první

1/

Blackthorne náhle procitl. Na okamžik měl pocit, že ještě sní, protože byl na souši a v místnosti, která mu připadala neskutečná. Byla malá, neuvěřitelně čistá, pokrytá měkkými rohožemi. Ležel na tlusté houni a přes sebe měl přehozenou prošívanou přikrývku. Strop byl z leštěného cedru a stěny z latěk cedrového dřeva sestavených do čtverců a potažených matným papírem, který příjemně tlumil světlo. Vedle sebe měl šarlatový tác s několika miskami. V jedné byla studená vařená zelenina, zhltl ji, aniž vychutnal její pikantní chuť. Ve druhé byla rybí polévka, kterou vypil do poslední kapky. V další byla hustá obilná kaše, tu nedočkavě vyjedl rukama. Voda v umně vydlabané nádobě z tykve byla teplá a se zvláštní příchutí – nahořklá a přitom lahodná.

Pak si všiml výklenku s krucifixem.

S hrůzou si uvědomil, že dům je španělský nebo portugalský. Je to Žaponsko? Nebo Kitaj?

Jeden panel stěny se odsunul. U dveří klečela podsaditá žena středních let s kulatým obličejem a s úsměvem se uklonila. Měla zlatou pleť, úzké černé oči a dlouhé černé vlasy vyčesané do úpravného účesu. Na sobě měla volný oděv ze šedého hedvábí, bílé ponožky se zesíleným chodidlem a v pase široký nachový pás.

„*Gošudžiri-sama, gokibun wa ikaga desu ka?*“ řekla. Chvíli čekala, zatímco on na ni civěl prázdným pohledem, a pak to opakovala.

„Je tu Žaponsko?“ zeptal se. „Žaponsko? Nebo Kitaj?“

Nechápavě se na něj dívala a říkala něco, čemu nerozuměl. Vtom si uvědomil, že je nahý. Své šaty nikde neviděl. Různými posunky jí naznačoval, že se chce obléct. Pak ukázal na misky od jídla a ona pochopila, že má ještě hlad.

Usmála se, uklonila a zatáhla dveře.

Vyčerpaně se zas položil, z nezvyklé nehybnosti podlahy pod sebou se mu zvedal žaludek a točila se mu hlava. S námahou se pokoušel sebrat myšlenky. Vzpomínám si, že jsem vyprošťoval kotvu, uvažoval. S Vinckem. Myslím, že to byl on. Dostali jsme se do nějaké zátoky, loď narazila na mělčinu a zůstala viset. Slyšeli jsme, jak se vlny tříští o břeh. ale my jsme byli v bezpečí. Na břehu bylo vidět světla a pak jsem najednou

byl ve své kajutě v naprosté tmě. Na nic si nevzpomínám. Pak tou tmou pronikla světla a neznámé hlasy. Já jsem mluvil anglicky a pak portugalsky. Jeden z domorodců taky řekl něco portugalsky. Nebo že by to byl Portugalec? Ne, byl to asi domorodec. Ptal jsem se ho. kde jsme? Nevzpomínám si. Pak jsme se zas octli mezi nějakými útesy, zase se přihnala ta obrovská vlna. smetla mě do moře a já se topil – v hrozné zimě – ne, ne, moře bylo teplé a jako lože na sáh vystlané hedvábím. Zřejmě mě vynesli na břeh a uložili sem.

„To se mi určitě tahle postel zdála tak měkká a teplá," řekl nahlas. „Ještě nikdy jsem nespal v hedvábí." Přemohla ho slabost a hned zas usnul bezesným spánkem.

Když se probudil, v hliněných miskách bylo opět jídlo a vedle sebe měl úhlednou hromádku svých šatů. Někdo je vypral, vyžehlil a vyspravil drobnými úpravnými stehy.

Ale nůž a klíče chyběly.

Nůž bych si měl opatřit co nejrychleji, napadlo ho. Anebo raději pistoli.

Přejel očima ke krucifixu. Ačkoli ho jímala hrůza, srdce se mu rozbušilo vzrušením. Celý život slýchával mezi lodivody a námořníky vyprávět báje o neslýchaném bohatství Portugalci utajované říše na východě. kde zlato není dražší než obyčejné železo, kde smaragdy, rubíny, diamanty a safíry jsou vzácné asi jako oblázky na pobřeží a kde Portugalci obrátili domorodé pohany na katolickou víru, a tak je drží v područí.

Jestliže je pravda to s tou katolickou vírou, uvažoval v duchu, možná že platí i všechno ostatní. To o tom bohatství. Možná. Ale rozhodně čím dřív budu mít u sebe zbraň a dostanu se na palubu Erasma do bezpečí jeho děl, tím líp pro mě.

Snědl připravené jídlo, oblékl se a vrávoravě povstal, na souši se nikdy necítil ve svém živlu. Chyběly tu jeho vysoké boty. Vratkým krokem došel ke dveřím, chtěl se opřít rukou, aby získal rovnováhu, ale tenké čtvercové laťky neunesly jeho váhu, praskly a papír se roztrhl. Poděšená žena na chodbě k němu vyděšeně vzhlédla.

„Promiňte," ozval se, podivně v úzkých nad svou nešikovností. Neposkvrněnost místnosti jako by byla porušena.

„Kde mám boty?"

Žena na něho upřela prázdný pohled. Začal jí tedy opět posunky trpělivě vysvětlovat, co chce, a ona drobnými krůčky přeběhla chodbu, poklekla, odsunula jiné dveře z dřevěné mříže a kývla na něho. Nablízku se ozvaly hlasy a zvuk tekoucí vody. Prošel dveřmi a octl se v další místnosti, také téměř prázdné. Vedla na verandu se schody do malé zahrádky obehnané ze všech stran vysokou zdí. U tohoto hlavního vchodu stály dvě staré ženy, tři děti v šarlatových oděvech a jakýsi stařec, zřejmě zahradník, s hráběmi v rukou. Okamžitě se všichni hluboce uklonili a zůstali se

svěšenou hlavou.

Blackthorne s údivem zjistil, že stařec je úplně nahý až na úzký proužek látky kolem beder, který stěží zakrýval jeho pohlaví.

„Dobré jitro," řekl jim, protože ho nic jiného nenapadlo.

Bez hnutí setrvávali v úklonu.

Rozpačitě je pozoroval a pak se jim taky neohrabaně uklonil. Okamžitě se napřímili a usmáli se na něj. Stařec se uklonil ještě jednou a šel po své práci v zahradě. Děti si ho ještě chvilku prohlíželi, pak se daly do smíchu a odběhly. Obě stařeny zmizely někde v domě, ale jejich oči stále cítil v zádech.

Své boty zahlédl dole pod schody. Než je stačil zvednout, už vedle něho klečela ta žena středních let a uváděla ho do rozpaků tím, že mu je pomáhala obouvat.

„Děkuji vám," řekl. Na chvilku se zamyslel a pak ukázal prstem na sebe. „Blackthorne," řekl pomalu a zřetelně. „Blackthorne." Pak ukázal na ni. „Jak se jmenujete vy?"

Nechápavě na něho hleděla.

„Blackthorne," opakoval s pečlivou výslovností a prstem mířil na sebe. Pak znovu ukázal na ni. „Jak se jmenujete vy?"

Svraštila čelo, ale pak se jí tvář rozjasnila, ukázala na sebe a řekla: *„Onna! Onna!"*

„Onna!" opakoval stejně hrdý na svůj úspěch jako ta žena. *„Onna."*

Šťastně přikyvovala. *„Onna!"*

Zahrádka se nepodobala ničemu, co kdy viděl: malý vodopád s potůčkem, můstek, dokonale udržované cestičky z oblázků, skalky, květiny a keře. Všechno je tak čisté, napadlo ho, tak upravené.

„Neuvěřitelné," řekl si.

„Nebiedžiteru?" opakovala snaživě.

„To nic," řekl. A potom – protože nevěděl, jak jinak se zachovat – jí pokynul, aby odešla. Okamžitě uposlechla, zdvořile se uklonila a odcházela.

Blackthorne se usadil u jakéhosi sloupku a vyhříval se na slunci. Cítil se velmi slabý, a tak jen pozoroval starce, jak pleje už dokonale vypletou zahradu. Kde asi jsou všichni ostatní, přemítal. Jestlipak ještě žije vrchní velitel? Kolik dní jsem asi prospal? Vzpomínám si, že jsem se občas probral, najedl a zas usnul a to jídlo mě neuspokojovalo stejně jako mé sny.

Přiřítily se děti, honily se spolu a Blackthorne za ně zrozpačitěl nad zahradníkovou nahotou, neboť kdykoli se stařík naklonil nebo sehnul, bylo vidět vše. Blackthorna překvapilo, že děti tomu zřejmě nevěnují pozornost. Za zdí viděl tašky a došky na střechách okolních budov a v dálce hory. Svěží vítr vymetal oblohu a hnal před sebou kupovitý mrak. Včelky pilně snášely med, byl krásný jarní den. Jeho tělo žadonilo o další spánek, ale

donutil se vstát a dojít k východu ze zahrádky. Zahradník se usmál, uklonil a běžel mu otevřít, pak se znovu uklonil a zase za ním zavřel.

Vesnice byla roztroušená podél přístavu v polokruhu obráceném na východ, nějakých dvě stě domků, jaké dosud nikdy neviděl, schoulených na úpatí hory prudce se svažující ke břehu. Nad domky byla terasovitá políčka a prašné cesty vedoucí na sever a na jih. Pod nimi vydlážděné nábřeží, ze břehu do moře vybíhalo kamenné molo. Pěkný bezpečný přístav, kamenná přístavní hráz, muži a ženy tu čistí ryby a pletou sítě a na severním konci se staví neobvykle konstruovaný člun. Na východě a na jihu bylo v dálce ve volném moři vidět ostrovy. Někde tam nebo až za obzorem budou asi pod hladinou ty útesy.

V přístavu bylo i mnoho jiných podivně tvarovaných člunů, většinou rybářských bárek, některé s jednou velikou plachtou, mnohé s párovými vesly – na nichž veslaři neseděli a nepřitahovali je, jako by to dělal on, nýbrž stáli a nořili vesla přímo do moře. Pár člunů mířilo na širé moře, ostatní se pohupovaly u dřevěného doku a Erasmus byl dovedně zakotven padesát yardů od břehu v klidné vodě třemi lany na přídi. Kdo to udělal? tázal se sám sebe. Kolem Erasma byly malé čluny a na jeho palubě rozeznával domorodce. Ze svých mužů nikoho. Kde asi jsou?

Rozhlédl se po vesnici a uvědomil si, že ho mnoho lidí pozoruje. Jakmile zjistili, že si jich všiml, všichni se uklonili a on, stále nesvůj, jejich úklonu opětoval. Pak se zas celé to čilé hemžení dalo do pohybu, pobíhali sem tam, zastavovali se, dohadovali, klaněli se navzájem, jako by na něj docela zapomněli a jen tak poletovali jako pestrobarevní motýlci. Přesto jak kráčel ke břehu, cítil, že ze všech oken i dveří ho sledují pátravé oči.

Co je na nich tak neobvyklého? kladl si otázku. Nejsou to jen ty jejich šaty a chování. Je to – vždyť oni nenosí zbraně, napadlo ho s úžasem. Ani meče, ani pistole! Proč asi?

Otevřené krámky přetékaly roztodivným zbožím a žoky lemovaly uličku, jíž procházel. Podlahy krámků byly vyvýšené a prodavači i kupující buď klečeli, nebo seděli ve dřepu na čisté dřevěné podlaze. Povšiml si, že většina lidí nosí dřevěné nebo rákosové sandály, někteří s těmi bílými ponožkami se zesíleným chodidlem, rozčísnutým mezi palcem a vedlejším prstem, aby tudy mohl procházet řemínek, ale jak dřeváky, tak sandály nechávali všichni venku v prachu. Ti, kteří chodili bosi, si nohy očistili a vklouzli do domácích sandálů připravených u dveří. To je vlastně velmi rozumné, řekl si s upřímným obdivem.

Vtom uviděl, že se k němu blíží muž s tonzurou, a strach mu sevřel útroby od slabin k žaludku. Kněz byl zřejmě Portugalec nebo Španěl, a ačkoli jeho rozevláté roucho bylo oranžové, růženec s krucifixem u pasu a chladně nepřátelský výraz v obličeji byly dostatečně výmluvné. Jeho kněžské roucho neslo stopy častých cest a boty evropského stylu byly

umazané blátem. Vyhlížel přes přístav na Erasmus a Blackthornovi bylo jasné, že kněz určitě ví, že tahle loď je holandská nebo anglická, na většině moří dosud nevídaná, štíhlejší, rychlejší, vybavená k boji, postavená a zdokonalená po vzoru anglických korzárských plavidel, která roznesla tolik zkázy kolem pobřeží od Panamy k ústí Orinoka. S knězem bylo deset domorodců, černookých a černovlasých. jeden oblečený stejně jako on až na sandály z řemínků. Ostatní měli na sobě různobarevné haleny nebo volné nohavice anebo prostě jen kus látky kolem beder. Žádný nebyl ozbrojen.

Blackthorne měl tisíc chutí utéct, dokud je čas, ale byl si vědom, že na to nemá dost sil a že se není kam schovat. Svou výškou, postavou a barvou očí nezapadal do tohoto světa. Opřel se zády o zeď,

„Kdo jsi?“ zeptal se kněz portugalsky. Byl to statný tmavovlasý dobře živený muž asi pětadvacetiletý, s dlouhým plnovousem.

„Kdo jste vy?“ upřel na něho pohled Blackthorne.

„Tamhle stojí holandská korzárská loď. Ty jsi holandský kacíř, jste piráti. Pane Bože, smiluj se nad námi!“

„Nejsme piráti. Jsme obchodníci a vycházíme po dobrém se všemi, kromě svých nepřátel. Já jsem na té lodi lodivodem. Kdo jste vy?“

„Otec Sebastio. Jak jste se sem dostali? Co?“

„Bouře nás zahnala na břeh. Kde to vlastně jsme? Je to Žaponsko?“

„Ano, Japonsko, Nippon,“ netrpělivě se utrhl kněz. Obrátil se na jednoho ze svých průvodců, staršího než ostatní, malého a hubeného. Paže měl však silné a ruce mozolnaté a lebku vyholenou až na tenký pramen vlasů, zezadu přeložený nahoru, šedý jako jeho obočí. Kněz na něho promluvil lámanou japonštinou a prstem přitom ukazoval na Blackthorna. Všichni propadli zděšení a jeden z jeho průvodců se pro jistotu pokřižoval.

„Holanďani jsou kacíři, rebelové a piráti. Jak se jmenuješ?“

„Je tahle osada portugalská?“

Kněz na něho pohlédl tvrdýma krví podlitýma očima. „Starosta vesnice říká, že už o vás řekl vyšším pánům. Neunikneš svým hříchům. Kde je ostatní posádka?“

„Nevím. Na palubě. Předpokládám, že jsou na palubě.“

Kněz se znovu obrátil s otázkou na starostu, ten mu odpověděl, ukázal na druhý konec vsi a něco dlouze vysvětloval. Kněz se otočil zpátky ke Blackthornovi. „Zločince tu trestají ukřižováním, lodivode. Zemřeš. Přijede daimjó se svými samuraji. Bůh ti buď milostiv.“

„Kdo je daimjó?“

„Feudální pán. Jemu patří celá tahle provincie. Jak jste se sem dostali?“

„A samurajové?“

„To jsou bojovníci, vojáci, příslušníci válečnické vrstvy,“ vykládal kněz se vzrůstající podrážděností. „Odkud jste přišli a kdo jste?“

„Váš přízvuk mi není povědomý,“ řekl Blackthorne, aby ho vyvedl z rovnováhy. „Jste Španěl?“

„Jsem Portugalec,“ skočil mu na vějičku dopálený kněz. „Už jsem ti řekl – jsem otec Sebastio z Portugalska. A kdepak ty ses naučil tak dobře portugalsky, co?“

„Ale Portugalsko a Španělsko jsou teď jeden stát,“ popichoval Blackthorne. „Máte společného krále.“

„My jsme samostatná země. Jsme jiný národ. Vždycky jsme byli. Máme svou vlastní vlajku. Naše zámořské državy jsou oddělené, slyšíš, oddělené. S tím král Filip souhlasil, když zabíral moji vlast.“ Otec Sebastio se s námahou ovládal, ruce se mu chvěly. „Před dvaceti lety se zmocnil naší země ozbrojenou silou! Jeho vojáci a ten ďáblem posedlý španělský tyran, vévoda z Alby, rozdrtili našeho skutečného krále. *Que va*! Teď panuje Filipův syn, ale naším skutečným králem taky není. Náš skutečný král se nám už brzy vrátí.“

Pak ještě dodal jedovatě: „Ty dobře víš, že to tak je. Ten ďábel Alba provedl tvojí zemi totéž co mé.“

„To je lež! Alba byl pro Nizozemí morovou ranou, ale nikdy je nedobyl. Nizozemí je dosud svobodné a vždycky bude. Zato v Portugalsku rozprášil jediné malé vojsko a celá země se vzdala. Není ve vás kus statečnosti. Mohli jste Španěly vyhnat, kdybyste chtěli, ale to vy nikdy neuděláte. Není ve vás kouska cti. Žádné *cojones.* Umíte jen ve jménu Božím upalovat nevinné lidi.“

„Kéž tě Bůh navěky uvrhne do pekelného ohně,“ vybuchl kněz. „Satan se šíří do cizích zemí, ale bude vymýcen. Kacíři budou vymýceni. Proklínám tě před Bohem!“

Ač se tomu bránil, pociťoval Blackthorne, že se v něm vzmáhá náboženský děs. „Kněží nenaslouchají uchem Božím, ani nemluví jeho hlasem. Osvobodili jsme se od vašeho nesmyslného jařma a hodláme svobodní zůstat!“

Uplynulo pouhých čtyřicet let od doby, kdy Krvavá Marie Tudorovna byla anglickou královnou a Španěl Filip II., Filip Ukrutný, jejím manželem. Tato hluboce nábožensky založená dcera Jindřicha VIII. přivolala zpět katolické inkvizitory, znovu zavedla v Anglii soudy nad kacíři a nadvládu cizího papeže a proti vůli většiny zrušila všechna omezení a historické změny římské církve v Anglii, které zavedl její otec. Vládla pět let, během nichž se její království zmítalo v nenávisti, strachu a krveprolití. Pak zemřela a královnou se stala ve svých čtyřiadvaceti letech Alžběta.

Při pomyšlení na Alžbětu se Blackthornovo nitro naplnilo obdivem a synovskou láskou. Čtyřicet let už královna bojuje s celým světem. Přelstila a přemohla několik papežů, Svatou říši římskou, Francii i Španělsko. Vyhnali ji z církve, plivali na ni, v cizině jí spílali, a ona nás přesto dovedla

do přístavu – bezpečného, mocného a samostatného.

„My jsme svobodní," obrátil se Blackthorne na kněze. „Vy jste na dně. My teď máme své školy, své vlastní knihy, svoji bibli i svou vlastní církev. Vy Španělé jste všichni stejní. Samá chátra! A vy mniši jste taky jeden jako druhý. Jste obyčejní modlolužebníci!"

Kněz pozdvihl krucifix a držel ho mezi sebou a Blackthornem jako štít. „Dobrý Bože, chraň nás všeho zlého! Už jsem ti řekl, že nejsem Španěl! Jsem Portugalec. A nejsem mnich. Jsem člen tovaryšstva Ježíšova!"

„Tím hůř. Tak jezuita!"

„Ano. Pán Bůh se smiluj nad tvojí hříšnou duší!" Otec Sebastio vyštěkl něco japonsky a jeho družina se vzedmula k Blackthornovi. Ustoupil ke zdi, jednoho muže srazil pěstí, ale ostatní se na něj nahrnuli, až cítil, že se dusí.

„Nanigoto da?"

Hemžení rázem ustalo.

Mladík, který ta slova pronesl, stál deset kroků odtud. Měl na sobě široké kalhoty pod kolena, dřeváky, krátké kimono a za pasem dva meče v pochvě. Jeden spíš připomínal dýku. Druhý, obouručný, byl dlouhý a lehce zakřivený. Ruka mladého muže nedbale spočívala na jílci.

„Nanigoto da?" štěkl, a když nedostal okamžitou odpověď: *„NANIGOTO DA?"*

Všichni Japonci padli na kolena, hlavy skloněné do prachu. Jedině kněz zůstal stát. Uklonil se a začal něco drmolit, ale mladý muž ho pohrdlivě přerušil a ukázal na starostu. „Mura!"

Jakmile Mura uslyšel své jméno, aniž pozvedl hlavu, začal něco překotně vysvětlovat. Několikrát přitom ukázal na Blackthorna, jednou na loď a dvakrát na kněze. Veškerý pohyb na ulici ustal. Kdo byl v dohledu, klečel na kolenou skloněný do prachu. Starosta domluvil. Ozbrojený voják mu zpupně položil pár otázek, na něž okamžitě dostal uctivou odpověď. Pak ozbrojený muž znovu promluvil ke starostovi a neskrývaně pohrdavým gestem máchl ke knězi a pak k Blackthornovi. Šedovlasý muž to zkráceně přetlumočil knězi a ten zrudl.

Arogantní muž, o hlavu menší a o hodně mladší než Blackthorne, hezkou tvář lehce poznamenanou od neštovic, upřel svůj zrak na cizince. *„Onuši ittai doko kara kita no da? Doko no kuni no mono da?"*

Kněz nervózně překládal: „Kašigi Omi-san říká: ‚Odkud jste a jaké jste národnosti?'"

„Je pan Omisan daimjó?" zeptal se Blackthorne, proti své vůli poděšený těmi meči.

„Ne. Je samuraj, samuraj, kterému podléhá tahle vesnice. Příjmením je Kašigi, Omi je jeho jméno. Tady se vždycky říká příjmení napřed. ‚San' znamená ‚ctihodný' a přidává se ke každému jménu jako projev

zdvořilosti. Ty by ses taky měl co nejrychleji naučit zdvořilosti – a osvojit si dobré způsoby. Nedostatek dobrého chování tu nikomu neprojde.“ Hlas se mu přiostřil. „Pospěš si s odpovědí!“

„Přijel jsem z Amsterodamu. Jsem Angličan.“

Otec Sebastio nedokázal zakrýt své zděšení. Samurajovi přeložil: „Angličan. Anglie,“ a začal cosi vysvětlovat, ale Omi ho nedůtklivě přerušil a vychrlil ze sebe záplavu slov.

„Pan Omi se ptá, jestli jsi jejich vůdce. Mura říká, že vás kacířů zbyla naživu jen hrstka a většina je nemocných. Je mezi vámi vrchní velitel?“

„Já jim velím,“ odpověděl Blackthorne. ačkoli teď na pevnině popravdě velel kapitán. „Já velím,“ dodal ještě, protože věděl, že vrchní velitel Spillbergen neumí velet ani na břehu ani na palubě, a to ani když je střízlivý a zdravý.

Ze samuraje vytryskl další příval slov. „Pan Omi říká, že jako velitel se můžeš volně pohybovat po vsi, dokud nepřijede jeho pán. Jeho pán, daimjó, rozhodne o tvém osudu. Do té doby se ti dovoluje žít jako host v domě starosty a vycházet podle libosti. Ale vzdálit se ze vsi nesmíš. Tvoje posádka může zůstat v domě, kde je, a nesmí ho opustit. Rozuměl jsi?“

„Ano. Kde je moje posádka?“

Otec Sebastio ukázal kamsi ke stísněným domkům poblíž pobřežního výkladiště, zjevně rozladěný Omiho rozhodnutím a jeho podrážděností. „Tak vidíš. Užívej si svobodu, ty piráte. Tvoje špatnost se setkala –“

„*Wakamarisu ka?*“ obrátil se Omi na Blackthorna přímo.

„Říká: ‚Rozumíte?‘“

„Jak se řekne žaponsky ‚ano‘?“

Otec Sebastio odpověděl samurajovi: „*Wakamarisu.*“

Omi přezíravým mávnutím ruky naznačil, že s nimi skončil. Všichni se hluboce uklonili. Jen jeden muž záměrně vstal bez úklony.

Obouručný meč sykl a opsal omračující rychlostí stříbrný oblouk, hlava toho muže se skutálela z ramen a na zem vytryskl pramen krve. Tělo sebou ještě párkrát škublo a zůstalo nehybné. Kněz mimoděk o krok ustoupil. Jinak nikdo po celé ulici nehnul brvou. Všichni zůstali bez hnutí s hlavou hluboce skloněnou. Blackthorne strnul zděšením.

Omi lhostejně šlápl na mrtvé tělo.

„*Iki nasai!*“ pokynul, aby se rozešli.

Všichni muži před ním se znovu uklonili až na zem. Pak vstali a netečně odcházeli. Ulice se pomalu vyprázdnila. Krámy také.

Otec Sebastio sjel pohledem na mrtvé tělo. Důstojně je přežehnal křížem a pronesl: „*In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.*“ Na samuraje pak pohlédl už beze strachu.

„*Iki nasai!*“ Hrot blyštivého meče spočíval na mrtvém těle. Trvalo nekonečný okamžik, než se kněz otočil a důstojně kráčel pryč. Omi ho

pozoroval přimhouřenýma očima a pak sjel pohledem na Blackthorna. Ten ustupoval pozpátku, a jakmile se octl v bezpečné vzdálenosti, zahnul za roh a zmizel.

Omi se posupně rozesmál. Ulice už byla dočista prázdná. Když se dost nasmál, uchopil oběma rukama meč a začal systematicky tělo sekat na malé kousky.

Blackthorne se plavil na malém člunu, jehož majitel vesloval k Erasmu. S opatřením loďky neměl žádné potíže a teď už rozeznával muže na hlavní palubě. Byli to samí samurajové. Někteří měli na sobě brnění z ocelových destiček, většina jen obyčejné kimono, jak se říkalo jejich oblečení, a ty dva meče. Vlasy měli upravené všichni stejně: temeno hlavy vyholené, vlasy zezadu a ze stran stažené do jednoho pramene, naolejované, přeložené nahoru a pečlivě upevněné. Takový účes směli nosit jen samurajové a byl pro ně povinný. Jedině samurajové mohli také nosit ty dva meče – dlouhý obouručný a ten krátký, podobný dýce – a nosit je bylo pro ně taky povinností.

Samurajové stáli v řadě po obvodu jeho lodi a nespouštěli ho z očí.

Naplněn obavami šplhal po visutých schůdkách a vystoupil na palubu. Tam k němu přistoupil samuraj v oblečení nákladnějším než ostatní a uklonil se. Blackthorne dostatečně poučený předchozími událostmi úklonu opětoval a na všech tvářích po celé palubě se rozhostil úsměv. Jenže děs z vražedného výpadu na rušné ulici byl ještě příliš čerstvý, a tak ani jejich úsměvy v něm nezaplašily neblahé tušení. Vykročil ke schůdkům do kajut a náhle zůstal stát. Na dveřích byl nalepený široký pruh červeného hedvábí a vedle něj malý štítek s podivně roztřeseným nápisem. Zaváhal, otočil se k dalším dveřím, ale ty byly také přelepeny podobným pruhem a podobný štítek byl přibitý na pažení.

Natáhl ruku a chtěl odstranit hedvábí.

„*Hotté oké!*“ Aby nebylo pochyb, samuraj, který držel stráž, zavrtěl hlavou. Už se neusmíval.

„Ale tohle je má loď a já chci…“ Při pohledu na jejich meče potlačil v sobě Blackthorne svou nedočkavost. Musím se dostat dolů, vířilo mu v hlavě. K deníkům, ke svému i k tomu tajnému. Kriste Ježíši, jestli je někdo najde a předá kněžím nebo Žaponcům, je s námi veta. Každý soudní dvůr na světě – kromě Anglie a Nizozemí – nás na základě takového důkazu uzná vinnými z pirátství. Můj deník zaznamenává data, místa a jakou jsme kde získali kořist, kolik bylo mrtvých při našich třech přistáních v obou Amerikách a jednom v Africe patřící Španělům, kolik kostelů jsme vyplenili a jak jsme pálili města a lodě v jejich přístavech. A ten portugalský manuál? To je náš rozsudek smrti, protože je samozřejmě kradený. Nám se ho podařilo koupit od jednoho portugalského zrádce, ale

podle jejich zákonů každý cizinec, u něhož se najde jakýkoli portugalský manuál, a což teprve ten, který otevírá cestu Magalháesovou úžinou, má být okamžitě popraven. A pokud se takový manuál najde na palubě nepřátelské lodi, loď má být zapálena a všichni, kdo jsou na palubě, bez milosti sťati.

„*Nan no jó da?*“ řekl jeden samuraj.

„Umíte portugalsky?“ zeptal se Blackthorne v tomto jazyce.

Muž pokrčil rameny. „*Wakarimasen.*“

Z řady vystoupil další, uctivě cosi říkal svému veliteli a ten souhlasně přikyvoval.

„Portugaruska pušíter,“ pokračoval pak ten samuraj strašlivou portugalštinou. Rozhalil vršek svého kimona a ukázal na malý dřevěný křížek pověšený na krku.

„Kirišitan!“ Ukázal na sebe a usmál se. „Kirišitan.“ Ukázal na Blackthorna. „Kirišitan *ka?*“

Blackthorne se zarazil, pak přikývl. „Křesťan.“

„Portogaruska?“

„Angličan.“

Muž chvíli repetil se svým velitelem, pak oba pokrčili rameny a obrátili se k Blackthornovi. „Portugaruska?“

Blackthorne jen zavrtěl hlavou, protože se měl na pozoru s nimi nesouhlasit, ať šlo o cokoli. „Moji druzi? Kde jsou?“

Samuraj ukázal na východní cíp vesnice. „Pušíter.“

„Tohle je má loď. Chci jít do podpalubí.“ Blackthorne to vyjádřil několika způsoby a doprovodil posunky, takže mu porozuměli.

„*Aa, só desu! Kindžiru,*“ vykřikovali rozhodně a ukazovali se zářivým úsměvem na vývěsku.

Bylo mu jasné, že dolů jít nesmí. Kindžiru určitě znamená zákaz, uvažoval podrážděně. K čertu s tím! Popadl za kliku a dveře nepatrně pootevřel.

„*KINDŽIRU!*“

Kdosi ho neurvale obrátil tváří v tvář samurajům. Meče měli napůl povytažené z pochvy. Ti dva, co s ním hovořili, bez hnutí čekali, jak se rozhodne. Ostatní na palubě lhostejně přihlíželi.

Blackthorne věděl, že nemá jinou volbu než couvnout, proto pokrčil rameny, odešel od dveří a začal pečlivě prohlížet lana a celou loď. Cáry plachet byly stažené a přivázané k ráhnům. Ale lana, jimiž byly svázané, v životě neviděl, z čehož usoudil, že jeho plavidlo zajistili Žaponci. Zamířil k visutým schůdkům a vtom se zarazil. Cítil, jak se mu pod jejich zlovolnými pohledy po celém těle rozlévá studený pot a v duchu si řekl: panebože, proč já jsem takový hlupák! Zdvořile se uklonil a nepřátelství se okamžitě rozplynulo, všichni se uklonili a zase se usmívali. Ale ten

studený pot mu stále stékal tenkým pramínkem po zádech, proklínal celé Japonsko a jen si přál, aby zas byl s posádkou na palubě, ozbrojený a na širém moři.

„Jak je Pán Bůh nade mnou, vy se určitě mýlíte, lodivode," řekl Vinck. Chlípně se zašklebil bezzubými ústy. „Když člověk dokáže vzít zavděk tím svinstvem, co považujou za jídlo, je to nejlepší místečko, kde jsem zatím byl. Nejlepší ze všech. Za tři dny už jsem měl dvě ženský a jsou přítulný jako králíčci. Když jim ukážete, jak na to, udělají člověku pomyšlení."

„Máš pravdu. Ale bez masa a kořalky to nejde. Rozhodně ne na dlouho. Už toho mám dost a dlouho to nevydržím," řekl Maetsukker a v protáhlém obličeji mu zacukalo. „Ty žlutý potvory nechtěj rozumět, že my potřebujeme maso, pivo a chleba. A taky kořalku nebo víno."

„To nám chybí nejvíc! Ježíši Kriste, království za kapku grogu!" Baccus van Nekk se tvářil zádumčivě. Popošel o kousek, postavil se vedle Blackthorna a mžoural na něho štěrbinami očí. Byl silně krátkozraký a o poslední brýle přišel za té hrozné bouře. Ovšem i v brýlích se stavěl vždycky co nejblíž. Byl hlavní nákupčí, pokladník a zástupce holandské Východoindické společnosti, která financovala tuto plavbu. „Jsme na břehu, v bezpečí a já neměl ještě ani lok! Jedinou kapku na svlažení hrdla! Skandál! Tys něco dostal, lodivode?"

„Ne." Blackthorne si nerad připouštěl někoho takhle k tělu, ale Baccus byl přítel a navíc skoro slepý, proto se neodtáhl. „Jen horký odvar z bylinek."

„Oni prostě o grogu nemaj tušení. Nepije se tu nic než horká bylinková voda – Pánbůh nás rač chránit! Co když v týhle zemi žádnou kořalku nemají?" Povytáhl obočí. „Lodivode, udělej mi obrovskou laskavost. Sežeň kapku pití!"

Blackthorne našel dům, který jim byl vykázán ve východním cípu vesnice. Samuraj na stráži ho beze všeho pustil dovnitř, ale posádka mu potvrdila, že je nepustí dál než k zahradní brance. Dům měl spoustu pokojů jako ten jeho, ale byl větší a plný služebnictva obou pohlaví a nejrůznějšího věku.

Jedenáct mužů z jeho posádky zůstalo naživu. Mrtvé Japonci někam odnesli. Vydatné porce čerstvé zeleniny začaly zahánět kurděje a až na dva se všichni rychle zotavovali. Ti dva měli ve stolici krev a tekla z nich proudem. Vinck jim pouštěl žilou, ale nepomohlo to. Očekával, že do setmění zemřou. Kapitán byl ve vedlejší místnosti a nebylo mu o nic líp.

Sonk, zavalitý mužík, který dělal na lodi kuchaře, se zasmál: „Jde to tu, Johann má pravdu, docela je to tu dobrý, lodivode, až na to jídlo a na ten grog. S domorodci člověk taky vyjde, když po domě nechodí v botách.

Zato když si je nezuje, vyváděj ty žlutý ďáblíci jako pominutý!“

„Poslyšte,“ řekl Blackthorne. „Je tady kněz. Jezuita.“

„Kriste Ježíši!“ Když jim pověděl o knězi a o té padlé hlavě, došel jim smích.

„Proč mu usekl hlavu?“

„Nevím.“

„Měli bychom se radši vrátit na loď. Jestli nás papeženci chytnou na břehu…“

Celou místnost zachvátil strach. Salamon, který byl němý, nespouštěl z Blackthorna oči. Pohyboval ústy a v koutcích se mu objevily bublinky hlenu.

„Ne, Salamone, nemůže to být mýlka,“ odpověděl mu Blackthorne laskavě na jeho nevyslovenou otázku. „Sám řekl, že je jezuita.“

„Kriste Pane! Jezuita nebo dominikán nebo jak si všichni říkají, stejně to máte z bláta do louže.“ poznamenal Vinck. „Měli bychom se vrátit na palubu. Lodivode, co takhle promluvit se samurajem?“

„Jsme v rukou Božích,“ ozval se Jan Roper, mladík s vysokým čelem, tenkým nosem a úzkýma očima, spekulant v zámořském obchodě. „On nás ochrání od těch ďáblových zaprodanců.“

Vinck se znovu obrátil na Blackthorna. „A co Portugalci? Viděl jste tu nějaké?“

„Ne. Ve vesnici po nich není ani stopa.“

„Jen se o nás dovědí, vyrojí se ze všech stran.“ Maetsukker promluvil všem z duše a plavčík Croocq přitom zaúpěl.

„Když je tu jeden kněz, určitě jsou tu i další.“ Ginsel si olízl suché rty. „A to znamená, že jejich prokletý *conquistadores* nejsou daleko.“

„Máš pravdu,“ ošil se Vinck. „Jsou jako štěnice.“

„Kriste Ježíši! Papeženci!“ vyrážel kdosi ze sebe. „A *conquistadores!“*

„Jsme určitě v Žaponsku, lodivode?“ zeptal se van Nekk. „Kdo ti to řekl?“

„Jsme. Proč?“

Van Nekk k němu přistoupil blíž a ztišil hlas. „Když jsou tu kněží a někteří domorodci jsou katolíci, pak možná platí i to druhé – to o tom bohatství, o zlatu, stříbře a drahém kamení.“ Rozhostilo se ticho. „Viděl jsi něco, lodivode? Zlato? Nosí domorodci drahokamy nebo zlato?“

„Ne. Nic jsem neviděl.“ Blackthorne se na okamžik zamyslel. „Nevzpomínám si, že bych viděl jediný náhrdelník nebo korále nebo nějaký náramek. Poslyšte, ale musím vám říct něco jiného. Dostal jsem se na palubu Erasma a tam je všechno zapečetěné!“ Vyprávěl jim, co se dělo, a jejich obavy vzrostly.

„Ježíši Kriste, jestli se nedostaneme zpátky na loď a tady na břehu jsou kněží a papeženci… Musíme pryč,“ Maetsukkerovi se roztřásl hlas. „Co si

máme počít, lodivode? Vždyť nás upálí! *Conquistadores*, ty pacholci, vytrhnou meč…“

„Jsme v rukou Božích,“ zvolal Jan Roper s důvěrou. „On nás ochrání před Antikristem. Tak to slíbil. Nemáme se čeho bát.“

„Podle toho, jak ten samuraj Omi na toho velebníčka vyjel, řekl bych, že ho nemá v lásce,“ ozval se Blackthorne. „To není špatná zpráva, co? Jen bych rád věděl, proč ten kněz nenosí jejich obvyklé roucho. Proč má sutanu oranžovou? Takovou jsem ještě nikdy neviděl.“

„To je zvláštní,“ souhlasil van Nekk.

Blackthorne k němu zvedl pohled. „Možná že jejich pozice tu není silná. To by nám mohlo hodně pomoct.“

„Co bychom měli dělat, lodivode?“ zeptal se Ginsel.

„Být trpěliví a počkat, dokud nepřijde jejich náčelník, nějaký daimjó. Ten nás propustí. Proč taky ne? Ničím jsme jim neublížili. Můžeme jim nabídnout své zboží. Nejsme piráti, nemáme se čeho bát.“

„Čistá pravda a nezapomínejte, co říkal lodivod, ne všichni divoši jsou papeženci.“ dodal van Nekk, spíše aby dodal odvahy sám sobě než ostatním. „Dobře že samuraj nemá toho kněze rád. Ozbrojení jsou tu jedině samurajové. Takže na tom vlastně nejsme tak zle, co? Stačí, když budeme sledovat samuraje, a získáme zpátky svoje zbraně. Pak budeme na lodi jedna dvě.“

„A co se stane, jestli je ten daimjó papeženec?“ zeptal se Jan Roper.

Na to nedostal odpověď. Pak se ozval Ginsel. „Jak to bylo s tím, co se oháněl mečem, lodivode? On tomu člověku usekl hlavu a pak ho rozsekal na kousky?“

„Ano.“

„Kriste na nebi! To jsou barbaři! Šílenci!“ Ginsel byl vysoký hezký mladík s krátkými pažemi a s nohama do o. Kurděje ho připravily o všechny zuby. „Tak on jednomu usekl hlavu a ostatní prostě šli pryč? A neřekli ani slovo?“

„Ne.“

„Kriste Ježíši, zničehonic zavraždit neozbrojeného člověka? Proč to udělal? Proč ho asi zabil?“

„Nevím, Ginseli. Ale v životě jsem neviděl tak bleskový úder. V jednom momentě tasil meč a v příštím už se hlava toho muže válela v prachu.“

„Panebože, ochraň nás.“

„Dobrotivý Pane Bože,“ jektal van Nekk. Jestli se nedostaneme zpátky na loď… „Prokletá bouřka, bez brýlí jsem vyřízený!“

„Kolik bylo těch samurajů na palubě, lodivode?“ zeptal se Ginsel.

„Dvaadvacet. Ale na břehu jich bylo daleko víc.“

„Hněv Boží smete všechny pohany a hříšníky a navěky se budou smažit

v ohni pekelném.“

„Kéž by se na to dalo spolehnout, Jane Ropere,“ řekl Blackthorne nabroušeně, protože vycítil, jak se po místnosti šíří obavy z Boží odplaty. Byl už velmi unavený a chtělo se mu spát.

„Můžete se spolehnout, lodivode, můžete, já to vím. Modlím se, aby i vaše oči se otevřely Boží pravdě. Abyste si uvědomil, že jsme tu jen kvůli vám – tedy to, co z nás zůstalo.“

„Cože?“ zeptal se Blackthorne výhružně.

„Proč vlastně jste přesvědčil vrchního velitele, abychom se pokusili dostat do Žaponska? Nebylo to přece v našich rozkazech. Měli jsme přivézt kořist z Nového světa, zasít válku do týla nepřítele a vrátit se domů.“

„Španělské lodě byly od nás na sever i na jih, jinam se nedalo utéct. Copak jsi ztratil nejen rozum, ale i paměť? Museli jsme se plavit na západ – byla to naše jediná možnost.“

„Neviděl jsem jedinou nepřátelskou loď, lodivode. Nikdo z nás.“

„Nech toho, Jane.“ zasáhl van Nekk zemdleně. „Náš lodivod udělal, co považoval za nejlepší. To víš, že tam byli Španělé!“

„Tak tak, svatá pravda a my byli tisíc mořských mil od přátel a plavili jsme se v nepřátelských vodách!“ chrlil ze sebe Vinck. „Jako že je Bůh nade mnou – a jako že je Bůh nade mnou, přece jsme o tom hlasovali. Všichni jsme řekli ano.“

„Já ne.“

Sonk prohlásil: „Mě se nikdo neptal.“

„Pro Krista Pána!“

„Uklidni se, Johanne,“ zasáhl van Nekk ve snaze zmírnit napětí. „Jsme první, kdo se dostal do Žaponska. Zapomněl jsi, co zkazek o něm koluje? Stačí vzít rozum do hrsti a jsou z nás boháči. Máme zboží na prodej a tady je zlato – musí tu být. Kde jinde bychom prodali svůj náklad? Rozhodně ne v Novém světě, kde nás honili a útočili na nás. Pronásledovali nás a Španělé dobře věděli, že jsme nedaleko Santa Marii. Museli jsme opustit Chile a proklouznout zpátky Magalháesovou úžinou se nedalo – samozřejmě by tam na nás číhali, jak jinak! Kdepak, tohle byla naše jediná šance a dobrý nápad. Náklad vyměníme za koření, zlato a stříbro. Pomysli na ten zisk – tisíceronásobný! Jsme na ostrovech koření. Znáš přece bohatství Žaponska a Kitaje, slýcháš o nich odjakživa. Známe to všichni, jak tu jsme. Proč bychom se jinak dali najmout na tuhle loď? Všichni zbohatneme, uvidíte!“

„Jsme mrtví jako ti ostatní. Jsme v zemi Satanově!“

Vinck se na něj hněvivě vrhl: „Drž hubu, Ropere! Lodivod se zachoval správně. Není to jeho chyba, že ostatní umřeli – není. Na takovýchhle mořeplavbách se vždycky umírá.“

Zorničky v očích Jana Ropera se zúžily na tečky. „Ano, Pán Bůh jim dej věčné odpočinutí. Jedním z nich byl můj bratr.“

Blackthorne se nenávistně zahleděl do jeho fanatických očí. V duchu sám sobě kladl otázku, jestli se skutečně plavil na západ proto, aby se vyhnul nepřátelským lodím. Anebo jestli to udělal proto, že byl první anglický lodivod, který měl možnost vyzkoušet Magalháesovu úžinu, první, kdo dostal příležitost k výboji na západ, a tudíž první, kdo měl šanci obeplout svět?

Jan Roper syčel: „Nezdá se vám, že ti ostatní zemřeli kvůli vaší nezřízené ctižádosti, lodivode? Boží trest vás nemine!“

„Tak už toho bylo dost,“ řekl Blackthorne tiše, ale nesmlouvavě.

Jan Roper na něj zíral se stejně kamenným výrazem v tváři, ale neřekl už ani slovo.

„Dobrá.“ Blackthorne se unaveně posadil na podlahu a opřel se o sloupek.

„Co bychom měli dělat, lodivode?“

„Čekat a dostat se do dobré kondice. Jejich náčelník se tu objeví co nejdřív – pak se všechno vyřídí.“

Vinck vyhlédl do zahrady na samuraje sedícího bez hnutí na patách vedle vchodu. „Podívejte na toho parchanta. Dřepí tam celé hodiny. nevydá ze sebe hlásku a nehne brvou.“

„Nedělá nám nejmenší potíže, Johanne. Žádný z nich.“ dodal van Nekk.

„Lodivode. je tu sám. Nás je deset,“ řekl Ginsel mírně.

„Už jsem na to myslel. Ale nejsme ještě dost silní. Ještě týden, než se zbavíme kurdějí,“ odpověděl Blackthorne a zneklidněl. „Na lodi je jich na nás moc. Bez kopí anebo střelné zbraně bych se nerad vrhl byť na jednoho. Hlídají vás i v noci?“

„Ano. Třikrát nebo čtyřikrát se hlídka mění. Viděl někdo, že by stráž spala?“ zeptal se van Nekk.

Zavrtěli hlavou. „Ještě dnes večer bychom mohli být na palubě,“ řekl Jan Roper. „S Boží pomocí přemůžeme pohany a zmocníme se lodi.“

„Sedíš si na uších? Lodivod tu teď vykládal, jak jsme na tom! Proč neposloucháš?“ obořil se na něj Vinck rozhořčeně.

„Má pravdu,“ souhlasil střelmistr Pieterzoon. „Přestaň do Vincka rejpat!“

Oči Jana Ropera se zúžily na tenké čárky. „Mysli na svoji duši, Johanne Vincku. A ty taky, Hansi Pieterzoone. Soudný den se blíží.“ Vyšel z domu a posadil se na verandě.

Nastalé ticho přerušil van Nekk. „Všechno zas bude v pořádku. Uvidíte.“

„Roper má pravdu. Dohnala nás sem chamtivost,“ ozval se plavčík Croocq a hlas se mu třásl. „Je to Boží trest, že…“

„Přestaň s tím!“

Chlapec sebou trhl. „Je to tak, lodivode. Promiňte, ale…“ Maximillian Croocq byl z nich nejmladší, nedávno dovršil šestnáct a dal se najmout na tuhle výpravu, protože jeho otec byl na jedné lodi kapitánem a hodlali si tu nadělat jmění. Viděl však na vlastní oči. jak jeho otec bídně zemřel při rabování španělského města Santa Magdellana v Argentině. Kořist byla dobrá, poznal, co je znásilnění, sám si to ozkusil a sám sebe nenáviděl, přesycen pachem krve a zabíjením. Pak uviděl umírat ještě další své přátele, z pěti lodí zbyla jedna a on se cítil ze všech nejstarší. „Promiňte. Omlouvám se.“

„Jak dlouho už jsme na souši, Baccusi?“ zeptal se Blackthorne.

„Dnes třetí den.“ Van Nekk se znovu přisunul co nejblíž a sedl si na bobek. „Nepamatuju si jasně, jak jsme se sem dostali, ale když jsem se probral, loď už byla plná těch divochů. Chovali se uctivě a přátelsky, to se musí uznat. Dali nám jídlo a horkou vodu. Odnesli mrtvé a zakotvili loď. Moc si to nepamatuju, ale myslím, že nás odtáhli na nějaké bezpečné kotviště. Když tebe nesli na břeh, blouznil jsi v horečce. Chtěli jsme, abys zůstal s námi, ale nedovolili nám to. Jeden z nich uměl pár Portugalských slov. Zřejmě to byl jejich předák, měl šedivé vlasy. Nevěděl, co je ‚hlavní lodivod‘, ale slovu ‚kapitán‘ rozuměl. Bylo jasné, že nechce, aby náš ‚kapitán‘ bydlel s námi, ale řekl jen, že se nemáme starat. že o tebe bude dobře postaráno. O nás taky. Pak nás zavedl sem. vlastně nás většinou nesli, a řekl nám, že tu máme zůstat, dokud nepřijde jeho ‚kapitán‘. Řekneš mu o nějaké víno nebo kořalku, lodivode?“ Van Nekk si žíznivě olízl rty a pokračoval: „Teď mě napadá, že se taky zmiňoval o tom daimjóovi. Co se asi stane, až ten daimjó přijede?“

„Má tu někdo nůž nebo pistoli?“

„Ne,“ odpověděl van Nekk a nepřítomně si škrábal zavšivenou hlavu. „Odnesli nám všechny šaty vyčistit a zbraně nám nevrátili. V tu chvíli mi na tom nebylo nic divného. Vzali si jak klíče, tak mou pistoli. Všechny klíče jsem měl na jednom kruhu. Od trezoru, od pancéřové pokladny i od skladu.“

„Všechno na palubě je zamčené. Nemusíme se o nic bát.“

„Ale bez klíčů jsem jako bezruký. Znervózňuje mě to. Zatracený oči. Kapka brandy by teď bodla. Stačil by i džbán piva.“

„Kriste Ježíši! Ten samri ho vážně rozsekal na kusy?“ zeptal se Sonk do prázdna.

„Pro lásku Boží, už s tím přestaň. Říká se samuraj. Z tebe by se člověk posral,“ usadil ho Ginsel.

„Doufám, že ten sviňskéj kněz nepřijde taky sem,“ řekl Vinck.

„Bůh nad námi drží ochrannou ruku.“ Van Nekk se pořád snažil dodávat víru. „Až přijde daimjó, všechny nás propustí. Vrátí nám loď i

naše zbraně. Uvidíte. Prodáme všechno své zboží a bezpečně se vrátíme do Holandska, bohatí a ještě cestou kolem světa – první Holanďani. kterým se to povedlo. Katolíky vezme čert a tím všechno skončí.“

„Ne, tak to není,“ řekl Vinck. „Papeženci mi nahánějí husí kůži. Nemůžu si pomoct. Papeženci a pomyšlení na ně a na ty *conquistadores.* Myslíte, že jich tu je hodně, lodivode?“

„Nevím, řekl bych, že je. Kéž bychom tu měli všech pět lodí.“

„Chudáci chlapci,“ řekl Vinck. „My jsme aspoň naživu.“

Ozval se Maetsukker: „Možná že jsou doma. Možná že se vrátili od Magalháese, když nás rozehnaly bouře.“

„Kéž bys měl pravdu,“ řekl Blackthorne. „Já si myslím, že zahynuli do posledního muže.“

Ginsel se otřásl. „My jsme aspoň naživu.“

„Ale tady mezi papeženci a těmi pohany s jejich podezřelým klaněním bych na náš život nevsadil zlámanou grešli.“

„Proklínám den, kdy jsem odjel z Holandska,“ ozval se Pieterzoon. „A grog jak by smet! Kdybych tehdy nebyl ožralej jak čuně, pěkně bych teď seděl v Amsterodamu se svojí starou.“

„Proklínat můžeš, co chceš, Pieterzoone. Ale na pití mi nesahej. To je koření života!“

„Řek bych, že jsme po uši v bryndě a pohroma přijde co nevidět.“ Vinck zakoulel očima. „Dejte na mě – co nevidět.“

„Nevěřil jsem, že ještě někdy vystoupíme na zem,“ poznamenal Maetsukker. Vypadal jako fretka. jen zuby mu chyběly. „Nevěřil jsem. A ke všemu ještě v Žaponsku. Ta všivá banda papežská! Živí se odsud nedostaneme! Kéž bychom měli zbraně. Tohle je mi pěkné přistání! Nic jsem tím nemyslel, lodivode.“ dodal rychle, když zachytil Blackthornův pohled. „Měli jsme smůlu, nic víc.“

Za chvíli jim sluhové opět přinesli jídlo. Stále totéž: různé druhy zeleniny – vařené i syrové – pokapané octem, rybí polévku a obilnou kaši, někdy pšeničnou, jindy z ječmene. Štítivě odstrčili nakrájené kousky syrových ryb a dožadovali se masa a kořalky. Ale nikdo jim nerozuměl. Krátce před západem slunce Blackthorne odešel. Měl už dost jejich strachu, zloby i oplzlých řečí. Řekl jim, že se vrátí za svítání.

V úzkých uličkách se čile obchodovalo. Našel tu svoji i vstup do domu, kde bydlel. Krvavé skvrny na zemi někdo uklidil a tělo zmizelo. Co když se mi to všechno jen zdálo, blesklo mu hlavou. Dřív než vztáhl ruku k zahradní brance, sama se otevřela.

Starý zahradník, stále ještě oděný jen bederním pásem, ačkoli foukal štiplavý vítr, roztáhl tvář úsměvem a uklonil se. „*Konban wa.*“

„Dobrý den,“ řekl Blackthorne bezmyšlenkovitě. Vyšel nahoru po schůdkách, ale zarazil se, když si uvědomil, že jde v botách. Sundal si je,

bos vešel na verandu a přes ni do velkého pokoje. Vyšel z něj do chodby, ale nemohl poznat, který pokoj je jeho.

„*Onna!*“ zavolal.

Objevila se jakási stařena. „*Hai?*“

„Kde je *Onna*?“

Stařena svraštila čelo a ukázala na sebe. „*Onna!*“

„Pro smilování Boží,“ Blackthornovi docházela trpělivost. „Kde je můj pokoj? Kde je *Onna*?“ Odsunul další dveře z dřevěných mříží. Kolem nízkého stolku tam na podlaze seděli čtyři Japonci a jedli. V jednom z nich poznal šedovlasého starostu vesnice, který byl v knězově doprovodu. Všichni se uklonili. „Promiňte,“ omluvil se a dveře zatáhl.

„*Onna!*“ zavolal znovu.

Stařena se na chvilku zamyslela a pak na něho kývla prstem. Vedla ho do další chodby. Odsunula jedny mřížové dveře. Podle krucifixu poznal, že to je jeho pokoj. Přikrývky byly úpravně zastlané.

„Děkuji,“ řekl s úlevou. „Teď přiveďte Onnu!“

Stařena se tiše vzdálila. Posadil se celý rozlámaný, postrádal tu židli, kde je asi mají? Jak jen se dostat na loď? Jak si opatřit zbraně? Nějak to jít musí. Znova se ozvalo tiché našlapování a najednou tu stály tři ženy, ta stará, jakási mladá dívka s kulatým obličejem a jeho známá středního věku.

Stařena ukázala na dívku, zřejmě trochu vyděšenou. „*Onna.*“

„Ne.“ Blackthorne se nerudně zvedl a vystrčil prst na ženu středních let. „Pro Krista Pána, Onna je přece tahle! Copak nevíte, jak se která jmenujete? Onno! Mám hlad. Mohl bych dostat něco k jídlu?“

Hladil si žaludek a snažil se vyjádřit, že má hlad. Ženy se po sobě podívaly. Pak ta středního věku pokrčila rameny, řekla cosi, co ty druhé rozesmálo, došla k lůžku a začala se svlékat. Druhé dvě si klekly a dosedly na paty, oči na stopkách očekáváním.

Blackthorne se zhrozil: „Co to děláte?“

„*Itašimašó!*“ řekla, odložila široký pás a rozhrnula kimono. Měla ploché vyschlé prsy a ohromné břicho.

Nemohlo být mýlky, že se chystá lehnout si na lože. Zavrtěl hlavou, odtáhl ji, řekl, aby se oblékla, a nato všechny tři spustily najednou, rozhazovaly rukama, ta u lůžka se stoupajícím rozhořčením. Rozvázala si dlouhou spodničku, spustila ji na zem a úplně nahá se znovu pokusila dostat se na lůžko.

Repetivý hovor ustal a všechny se uklonily, neboť chodbou se sem tiše blížil starosta. „*Nan da? Nan da?*“ ptal se.

Stařena mu vysvětlila co se děje. „Vy chtít tahle žena?“ zeptal se nevěřícně lámanou portugalštinou a současně pokynul na nahou ženu.

„Ne. Vůbec ne. Chtěl jsem, aby mi Onna přinesla něco k

jídlu.“ Blackthorne podrážděně ukazoval prstem. „*Onna!*“

„*Onna* znamená žena.“ Japonec přejel rukou všechny tři. „*Onna –onna – onna.* Chtít *onna?*“

Blackthorne znechuceně zavrtěl hlavou. „Ne. Děkuji. To byl omyl. Omlouvám se. Jak se jmenuje?“

„Co povídá?“

„Jak se jmenuje?“

„Áa! Jméno Haku. Haku,“ opakoval.

„Haku?“

„*Hai.* Haku!“

„Omlouvám se, paní Haku. Myslel jsem, že *onna* je vaše jméno.“

Šedovlasý muž Haku všechno vysvětlil, ale jí to zřejmě neuspokojilo. Pak ještě něco dodal, všechny tři se podívaly na Blackthorna, uchichtly se do dlaní a odešly. Haku nahá, s kimonem přes ruku a nesmírnou důstojností.

„Děkuji,“ řekl Blackthorne rozlícený svou hloupostí.

„Tohle má dům. Já Mura.“

„Pan Mura. Já se jmenuji Blackthorne.“

„Co povídá?“

„Já se jmenuji Blackthorne.“

„Áa, Buráku – fónu.“ Mura se pokoušel jméno vyslovit několikrát, ale marně. Nakonec se vzdal a zaměřil se na důkladnou prohlídku kolosu, který stál před ním. Byl to první barbar, kterého kdy viděl, nepočítal-li otce Sebastia a před léty ještě jednoho kněze. Ale – uvažoval v duchu – oba kněží měli tmavé vlasy, tmavé oči a normální výšku. Zato tenhle! Vytáhlý, světlé vlasy, světlé vousy, modré oči, nevídaně sinavou kůži na místech zakrytých oděvem a červenou na ostatních. Zvláštní! Myslel jsem, že všichni lidé mají černé vlasy a tmavé oči. U nás určitě. A v Číně taky a my s Čínou, to je přece celý svět. až na to území jižních portugalských barbarů. Zvláštní! A proč otec Sebastio tohohle člověka tolik nenávidí? Že je zaprodanec ďáblův? To sotva, protože otec Sebastio by ďábla uměl vyhnat, kdyby chtěl. Ještě nikdy jsem našeho vlídného otce neviděl tak rozzlobeného. Nikdy. Je to zvláštní!

Že by modré oči a světlé vlasy byly znamením Satanášovým?

Mura zvedl pohled k Blackthornovi a vzpomínal, jak se ho pokoušel vyslýchat na palubě lodi, ale když tenhle kapitán upadl do bezvědomí, rozhodl se dát ho dopravit do svého domu, protože byl velitelem ostatních a zasloužil si jiné zacházení. Položili ho na přikrývku, svlékli a prohlíželi s nepokrytou zvědavostí.

„Jeho pohlaví se nedá srovnat, vzbuzuje úctu,“ řekla tehdy Murova matka Saikó. „Jak asi je velký, když se postaví?“

„Velikánský,“ odpověděl jí a všichni se dali do smíchu, jeho matka,

žena, přátelé, služebnictvo i lékař.

„To ale jejich ženy musejí mít – musejí být hodně vyspělé," poznamenala jeho žena Nidži.

„Vůbec ne, dítě," odpověděla jí jeho matka. „Kterákoli z našich souložnic se snadno přizpůsobí." Nevěřícně kroutila hlavou. „V životě jsem nikoho takového neviděla. Opravdu zvláštní, co?"

Omývali ho ještě v hlubokém bezvědomí. Jejich lékař nepovažoval za moudré ponořit ho do lázně, dokud se neprobere. „Neměli bychom zapomínat, Mura-san, že nevíme, co tomu barbarovi vlastně je," prohlásil s opatrnou uvážlivostí. „Velmi se omlouvám, ale mohli bychom ho nechtě zabít. Je zřejmě u konce svých sil. Měli bychom projevit trpělivost."

„A co ty vši ve vlasech?" namítl Mura.

„Zatím tam budou muset zůstat. Slyšel jsem, že všichni barbaři mají vši. Velmi se omlouvám, ale doporučuji trpělivost."

„Co kdybychom mu alespoň umyli hlavu," zeptala se Murova žena. „Dali bychom pozor. Paní matka by jistě dohlédla na naše nevalné počínání. Barbarovi by to pomohlo a náš dům by zůstal čistý."

„Souhlasím. Umyjte mu hlavu," rozhodla Murova matka s konečnou platností. „Ale stejně bych ráda věděla, jak je velký, když se postaví."

Mura bezděčně sjel pohledem na Blackthorna. Vzápětí si vzpomněl, co mu říkal kněz o těchhle pirátech a zaprodancích Satanáše. Bože, Otče náš, chraň nás před tímto zlem, říkal si v duchu. Kdybych byl věděl, že je tak strašný, nikdy bych ho byl nedopravil do svého domu. Ne, ne, opravoval sám sebe. Je tvou povinností chovat se k němu jako k vzácnému hostovi, dokud pan Omi nerozhodne jinak. Jednal jsi moudře. Jsi starosta, chráníš vesnici a ty, jedině ty neseš odpovědnost.

Je to tak. Pan Omi na tebe svalí odpovědnost za toho dnešního mrtvého i za jeho nepřístojné chování, a má pravdu.

„Nebuď bláhový, Tamazaki! Dáváš všanc dobré jméno vesnice," varoval svého přítele rybáře aspoň tucetkrát. „Přizpůsob se. Omi-san nemá na vybranou, musí se ke křesťanům chovat spatra. Copak nevíš. že náš daimjó si křesťany hnusí? Co potom může dělat Omi-san?"

„Nic, souhlasím. Mura-san, prosím za prominutí." Tamazaki vždycky odpovídal odměřeně. „Ale buddhisté by měli být snášenlivější. Omi-san i daimjó jsou přece zen buddhisté." Zen buddhismus vedl k sebeovládání. kladl důraz na vlastní pomoc a meditaci při hledání Osvícení. Většina samurajů náležela k zen buddhistické sektě, protože tak dobře vyhovovala – téměř jako by jim byla šitá na míru – hrdým bojovníkům prahnoucím po smrti.

„Ano, buddhismus učí snášenlivosti. Ale kolikrát ti mám opakovat. že oni jsou samurajové a tohle je provincie Izu, ne Kjúšú, a i kdybychom byli v Kjúšú, mýlit se budeš vždycky jen ty. Vždycky."

„Ano. Prosím za prominutí, vím, že se mýlím. Ale občas se mí zdá. že neunesu ve svém nitru hanbu, kterou cítím, když se Omi-san tak urážlivě chová k pravé víře.“

A vidíš, Tamazaki, teď jsi po smrti a můžeš si za to sám, urazil jsi pana Omiho, že ses mu neuklonil, jen proto, že řekl: „… tenhle páchnoucí kněz cizího náboženství.“ Vždyť je to pravda, že kněz páchne a ta pravá víra je cizí. Můj ubohý příteli, tvoje pravda nenakrmí rodinu ani neodstraní tuhle skvrnu z mé vesnice.

Ach, přesladká Madono, modli se za mého starého přítele a dopřej mu radosti ve svém nebi.

Počítám, že s panem Omim bude ještě spousta potíží, uvažoval Mura. A jako by to ještě nestačilo, jede sem náš daimjó.

Při každém pomyšlení na zdejšího lenního pána zachvátil Muru strach. Kašigi Jabu, daimjó poloostrova Izu, strýc Omiho, byl člověk proslulý svou krutostí a nedostatkem cti, způsobem, jak olupoval vesnice o právoplatný podíl na úlovku a úrodě, a tvrdou rukou své vlády. Až dojde k válce, kladl si Mura otázku, pro koho se Jabu vysloví, pro knížete Išida nebo knížete Toranagu? Jsme v pasti mezi dvěma obry, pro oba jsme zástavou.

Od nás na sever vládne Toranaga, nejvyšší žijící vojevůdce, pán oblasti Kantó, Osmi provincií, nejvýznamnější daimjó v zemi, vrchní velitel armád na východě. Na západ leží doména Išidova, pána na hradě Ósaka, dobyvatele Koreje, poručníka dědice trůnu, vrchního velitele spojených armád západu. A na severu – Tókaidó, velká pobřežní tři sta mil dlouhá cesta spojující Edo, hlavní město Toranagovo, s Osakou, hlavním městem Išidovým. Po té musí projít jejich oddíly.

Kdo z nich válku vyhraje? Ani jeden, ani druhý.

Neboť jejich válka opět zachvátí celou říši, spojenecké svazky se rozpadnou, provincie bude stát proti provincii a nakonec se proti sobě postaví i jednotlivé vesnice, jako to bylo vždycky. Až na posledních deset let. Ač je to k nevíře, posledních deset let trvá bezválečný stav, kterému se říká mír, po celé říši, a to poprvé v dosavadních dějinách.

Ten mír se mi začíná líbit, říkal si v duchu Mura.

Ovšem muž. který ho dosáhl, je mrtev. Voják, který se z rolníka stal samurajem, pak hejtmanem, nejvyšším vojevůdcem a nakonec získal titul taikó, kníže ochránce celého Japonska, před rokem zemřel a jeho sedmiletý syn je příliš mladý, aby mohl zdědit nejvyšší moc. A tak se ten chlapec, stejně jako my, ocitl v soukolí mocných. Mezi dvěma obry. Válka je neodvratná. Teď už by ani sám taikó nedokázal ochránit svého milovaného synka, svůj rod, dědictví, ani svou říši.

Možná že to je tak správné. Taikó si podrobil zem, nastolil mír, donutil všechny feudály po celé zemi plazit se v prachu jako obyčejní vesničané,

znovu rozdělil léna podle svých rozmarů – někoho povýšil, někoho svrhl – a pak umřel. Byl to obr mezi trpaslíky. Ale snad je to tak správné, že všechna jeho práce i velikost umřela s ním. Což není člověk pouhý květ nesený větrem a jen hory, moře, hvězdy a tato země našich bohů jsou skutečné a věčné?

Všichni jsme v pasti, taková je skutečnost; a tahle vesnice pořád zůstane vesnicí, protože naše rýžová pole jsou úrodná a v moři je hojnost ryb, a to je taky skutečnost.

Mura se donutil obrátit myšlenky k barbarovi, kterého měl před sebou. Ty jsi ďábel seslaný, aby nás mořil, pomyslel si, a od svého příchodu působíš jen samé potíže. To sis musel vybrat zrovna naši vesnici?

„Kapitán-san chtít *onna?*“ zeptal se úslužně. Byl to jeho návrh, aby vesnická rada zařídila tělesné potěšení pro ostatní barbary, jednak jako výraz zdvořilosti a jednak jako jednoduchý prostředek, jak je zaměstnat, než dorazí vyšší páni. Historky o těchto spojeních se rychle roznesly a celá vesnice se jimi bavila, což bylo bohatým odškodněním za peníze, které se do tohoto podniku musely vložit.

„*Onna?*“ opakoval a s naprostou samozřejmostí předpokládal, že pirát, který už stojí na nohou, stejně spokojeně spočine i v obrácené poloze, zvláště když se před usnutím dostane jeho dokonalému kopí vřelého přijetí. Koneckonců všechno už k tomu bylo nachystáno.

„Ne!“ Blackthorne toužil jen po spánku. Ale protože si byl vědom, že tohohle muže potřebuje získat na svou stranu, donutil se k úsměvu a ukázal na kříž. „Jste křesťan?“

Mura kývl. „Křesťan.“

„Já jsem křesťan.“

„Otec Sebastio říkat ne. Ne křesťan.“

„Já jsem křesťan. Nejsem katolík. Ale přesto jsem křesťan.“

Tomu Mura nerozuměl. Blackthorne se snažil ze všech sil, ale nepodařilo se mu to vysvětlit.

„Chtít *onna*?“

„Ten – ten dimio – kdy přijede?“

„Dimio? Nerozuměla.“

„Dimio – ne, chci říct daimjó.“

„Áa, daimjó. *Hai*. Daimjó!“ pokrčil rameny. „Daimjó přijít, až přijít. Spát. Dřív čistit. Prosím.“

„Cože?“

„Čistit. Lázně, prosím.“

„Nerozumím.“

Mura přistoupil blíž a štítivě nakrčil nos.

„Puchá. Špatný. Jako všechna Portugalci. Lázně. Tohle čistá doma.“

„Koupat se budu, až budu chtít, a pamatuj si, že nesmrdím!“ soptil

Blackthorne. „Každé malé dítě ví, že koupání je nebezpečné. Chcete, abych chytil úplavici? Myslíte si, že jsem takový hlupák? Táhněte k čertu a mě nechte spát!“

„Lázně!“ nařídil Mura, pohoršený hněvivým výbuchem barbara – v jeho očích to byl nejhorší prohřešek proti dobrému chování. Přitom ten barbar nejenže páchl, a hrozně, ale pokud je mu známo, už celé tři dny se pořádně nemyl a v tom případě by kurtizána plným právem odmítla s ním sdílet lože, ať by byla odměna jakkoli vysoká. Odporní cizinci, říkal si v duchu. Zvláštní lidé! Jak mohou být v takové špíně! Ale co naplat. Jsem za něho odpovědný. Však my tě naučíme slušnému chování. Vykoupeš se jako pořádný člověk a moje matka se dozví, co chce. „Lázně!“

„Ven, než z tebe nadělám třísky!“ Blackthorne se na Muru mračil a naznačoval, že má odejít.

Nastala krátká pauza a po ní se objevili ostatní tři Japonci a tři z žen. Mura krátce vysvětlil, oč jde, a pak s konečnou platností oznámil Blackthornovi: „Lázně, prosím.“

„Ven!“

Mura postoupil do místnosti sám. Blackthorne vystrčil paži, nechtěl svého hostitele zranit, jen ho odstrčit. Vzápětí zařval bolestí. Mura v nestřeženém okamžiku zasáhl jeho loket hranou své ruky a Blackthornova paže visela bezvládně podél těla, na okamžik ochromená. To ho rozzuřilo a zaútočil. V příštím okamžiku se s ním pokoj zatočil, jak široký tak dlouhý ležel na zemi, v zádech mu škubala bolest a nemohl se hnout. „Proboha…“

Pokoušel se vstát, ale nohy se pod ním podlamovaly. Nato Mura s kamennou tváří položil svůj drobný, ale jako kámen tvrdý prst na nervové centrum na Blackthornově krku. Bolest ho oslepila.

„Dobrotivý Bože… Kriste Ježíši…“

„Lázně! Prosím?“

„Ano – ano,“ sípal Blackthorne mezi vlnami bolesti, ohromený, jak snadno ho překonal tenhle drobný mužíček, před nímž tu leží bezmocně jako dítě vedené na porážku.

Umění džuda a karate a také bojovat kopím a mečem se Mura naučil už dávno. Bylo to v době, kdy byl bojovníkem a bil se za Nakamuru, hejtmana rolnického původu, velkého taikóa – a to dávno předtím, než hejtman získal titul taikóa – ještě v době, kdy se rolníci mohli stát samuraji a samurajové mohli být rolníky nebo řemeslníky nebo dokonce společensky níže postavenými obchodníky, a pak zas bojovníky.

Je to zvláštní, přemítal Mura v duchu a shlížel přitom dolů na poraženého obra, že snad první rozhodnutí, které vydal taikó, jakmile získal veškerou moc, byl rozkaz, že venkované už nesmějí být vojáky a že musí okamžitě odložit všechny zbraně. Taikó jim tehdy navždycky zakázal nosit zbraně a zavedl neměnný kastovní systém, podle něhož se nyní řídí

veškerý život v celé říši: nejvýše stojí samurajové, pod nimi rolníci, pak řemeslníci, po nich obchodníci následovaní herci, spodinou a bandity a nakonec, na úplném konci toho žebříčku vrstva eta, vrstva nečistých, kteří se už ani nepočítají mezi lidské bytosti. Ti se starají o těla mrtvých, vydělávají kůže, odstraňují mrtvá zvířata, jsou popravčími, vypalují znamení a mučí. Nějaký barbar neměl samozřejmě v téhle stupnici místo.

„Prosím omluvit mě, kapitán-san," řekl Mura, hluboce se uklonil, v rozpacích za toho barbara, který docela ztratil svou tvář a kvílí tu jako kojenec. Je mi to opravdu líto, říkal si v duchu, ale nic jiného se nedalo dělat. Provokoval jsi mě přes únosnou míru, i když beru v úvahu, že jsi barbar. Křičíš jako blázen, znervózňuješ mou matku, rušíš klid mé domácnosti, působíš rozruch mezi služebnictvem a moje žena už musela vyměnit jedny šódži dveře. Nemohu přece připustit, aby tvůj zřejmý nedostatek slušného vychování procházel bez protestů. Anebo ti dovolit, aby ses vzpíral mým přáním v mém vlastním domě. Je to pro tvé vlastní dobro. Na druhé straně to koneckonců není tak zlé, protože vy barbaři vlastně nemáte žádnou tvář, takže ji ani nemůžete ztratit. Až na kněze ovšem – to je něco jiného. Páchnou taky hrozně, ale mají posvěcení od Boha Otce, takže ti mají tvář, a jakou! Zato ty – ty jsi lhář a taky pirát. Nemáš kouska cti v těle. Zvláštní! A přitom mi budeš tvrdit, že jsi křesťan. To ti bohužel v nejmenším nepomůže. Náš daimjó nesnáší pravou víru stejně jako barbary a toleruje je jen proto, že musí. Jenže ty nejsi ani Portugalec, ani křesťan, na tebe se ochrana zákonů nevztahuje. Avšak třebaže jsi člověk mrtvý – nebo alespoň poznamenaný –, je mou povinností dohlédnout na to, abys šel vstříc svému osudu čistý. „Lázně moc dobrá!"

Mura s pomocí ostatních mužů nesl dosud omráčeného Blackthorna domem na zahradu a po zastřešeném chodníku, na nějž byl velmi hrdý, do lázně. Ženy šly za nimi.

Byl to jeden z největších zážitků jeho života. Už v tu chvíli věděl, že to bude znovu a znovu vyprávět svým nevěřícím přátelům při teplém saké – jak se říká v Japonsku národnímu nápoji. A také členům své obecní rady, rybářům, vesničanům i svým dětem, které mu zpočátku taky nebudou věřit. Zato však těmi historkami budou častovat později i svoje děti, a tak jméno rybáře Mury bude navěky žít ve vsi Andžiro, která leží v provincii Izu na jihovýchodním pobřeží hlavního ostrova Honšú. A to všechno proto, že on, rybář Mura. se šťastným řízením osudu stal starostou v prvním roce po smrti velkého taikóa a tím dočasně zodpovědným za vůdce těch podivných barbarů, kteří se objevili na moři z východu.

21

„Daimjó Kašigi Jabu, pán Izu, chce vědět, kdo jsi, odkud přicházíš, jak ses sem dostal a jakých pirátských činů ses dopustil," řekl otec Sebastio.

„Už jsem vám řekl, že nejsme piráti." Bylo bezmračné teplé ráno, Blackthorne seděl na patách před pódiem na vesnickém prostranství, hlava ho ještě bolela od té hrozné rány. Jen klid a rozum do hrsti, opakoval si v duchu. Všem nám jde o život. Jsi jejich mluvčí a podle toho se musíš chovat. Tenhle jezuita je náš nepřítel a přitom jediný tlumočník, který tu je. Nemáš nejmenší možnost zjistit, co říká, jen jistotu, že pomáhat ti nebude… „Hlavně nesmíš nikdy zpanikařit, chlapče," jako by slyšel starého Albana Caradoca, „když zuří bouře a moře je děsivé, tehdy zvlášť musíš zachovat jasnou mysl. Jen tak ty, lodivod, zachováš sebe i posádku naživu. Za každých okolností zachovej jasnou hlavu a vymačkej šťávu z každého dne, i když nestojí za moc…"

Dnešní šťávou je žluč, táhlo nevesele Blackthornovi hlavou. Proč slyším ten Albanův hlas tak jasně?

„Za prvé řekněte daimjóovi, že jsme ve válečném stavu, že jsme nepřátelé," odpověděl. „Řekněte mu, že Anglie a Nizozemí vedou válku se Španělskem a Portugalskem."

„Varuji tě: mluv prostě a nepřekrucuj fakta. Nizozemí nebo Holandsko, Zeeland, Spojené provincie či jak tomu vy holandští rebelové říkáte – je malá vzpupná provincie Španělské říše. Ty jsi vůdce zrádců, kteří se bouří proti svému zákonnému králi."

„Anglie vede válku a Nizozemí je odříz…" Blackthorne nepokračoval, neboť kněz už dávno neposlouchal a překládal.

Daimjó na pódiu byl malý, zavalitý a pánovitý. Pohodlně seděl, paty úpravně složené pod sebou, uprostřed čtyř pobočníků, jedním z nich byl Kašigi Omi, jeho synovec a vazal. Všichni měli na sobě hedvábná kimona a přes ně zdobený pláštík se širokým pásem, který je stahoval v pase a dal vyniknout obrovským naškrobeným ramenům. A samozřejmě neodmyslitelné meče.

Mura klečel v prachu prostranství. Byl jediným vesničanem, který se setkání zúčastnil, jinak přihlíželo jen padesát samurajů, kteří přišli s daimjóem. Seděli mlčky ve vyrovnaných řadách. Ubohé zbytky lodní posádky byly za Blackthornem, stejně jako on na kolenou a v dosahu svých strážců Poslali pro ně s rozkazem, že s sebou musí přinést kapitána, ačkoli tak ochořel. Blackthorne i celá posádka se uklonili před daimjóem, ale to nestačilo. Samurajové je všechny srazili na kolena a hlavu jim zabořili do prachu, jako to dělali vesničané. Blackthorne se snažil vymanit a křičel na kněze, ať jim vysvětlí, že to nepatří k jejich zvyklostem, že on je

jejich vůdce a emisar své země a podle toho že se s ním má zacházet. Ale rukojeť jednoho kopí se postarala o to, aby se mu zatočila hlava jako po motolici. Posádka se shlukla k prchlivému výpadu, ale křikl na ně, aby okamžitě přestali a klekli si. Naštěstí ho poslechli. Daimjó vyrazil jakési hrdelní zvuky a kněz je přeložil jako varování, aby řekl pravdu a to bez odkladů. Blackthorne požádal o židli, ale kněz mu řekl. že židle Japonci nepoužívají a že v Japonsku žádné nejsou.

Blackthorne odpovídal daimjóovi plně soustředěn na kněze a snažil se nalézt nějaký způsob, jak proplout tímto úskalím. Z daimjóovy tváře čiší zpupnost a krutost, uvažoval v duchu. Určitě to je všivák a arcilotr. Kněz zdaleka nemluví japonsky plynně. Třeba teď! Cítím podráždění a netrpělivost. Daimjó se zřejmě dožaduje jiného výrazu, srozumitelnějšího. Bude to tak. Proč na sobě má ten jezuita oranžové roucho? Je ten daimjó katolík? Vida, vida, jezuita je nesmírně uctivý a pořádně se potí. Vsadím se, že daimjó není katolík. Ale ať už je to tak nebo onak, ohleduplnosti se od něj nedočkám. Jak by se dal tenhle zloduch využít? Na co se dá chytit? No tak, zapni mozek! O jezuitech toho víš víc než dost –

„Daimjó říká, aby sis pospíšil s odpovědí."

„Ano, samozřejmě, prosím za prominutí. Jmenuji se John Blackthorne. Jsem Angličan a hlavní lodivod nizozemské flotily. Náš domovský přístav je Amsterodam."

„Flotily? Jaké flotily? Lžeš. Žádná flotila neexistuje. A proč je Angličan lodivodem na holandské lodi?"

„Na všechno dojde. Nejdřív prosím přeložte, co jsem řekl."

„Proč jsi lodivodem na holandské lodi? A rychle."

Blackthorne se rozhodl pro hazardní hru. Ranní pohodu náhle proťal tvrdý tón jeho hlasu: „*Que va!* Nejdřív přelož, co jsem řekl, ty Španěle jeden! Jak dlouho ještě budu čekat?"

Kněz zrudl. „Jsem Portugalec, už jsem to říkal. Odpověz na mou otázku."

„Jsem tu, abych si promluvil s daimjóem, ne s tebou. Přelož, co jsem řekl, ty vyvrheli rodu!" Blackthorne sledoval, jak kněz rudne čím dál tím víc, a vycítil, že to neušlo ani daimjóovi. Teď opatrně, varoval sám sebe. Když přeceníš své síly, roztrhá tě ten žlutý bastard na kousky rychleji než hejno žraloků. „Překládej panu daimjóovi!" Blackthorne se ve shodě se svým záměrem hluboce uklonil směrem k pódiu a cítil přitom, jak se na něm perlí studený pot, neboť z této cesty už nebylo úniku.

Otec Sebastio dobře věděl, že jeho výchova by ho měla činit odolným vůči urážkám a zřejmému plánu toho piráta znevážit ho před daimjóem. Stalo se mu poprvé, že k tomu nedošlo a že začal ztrácet půdu pod nohama. Už tehdy, když Murův posel přinesl zprávu o téhle lodi na jeho misii ve vedlejší provincii, zmítaly jím pochybnosti. Ta loď přece nemůže být

holandská ani anglická, říkal si v duchu. Kromě lodí toho arcilotra a lupiče Drakea se žádná kacířská loď nikdy do Pacifiku nedostala a sem do Asie už vůbec ne. Lodní cesty jsou tajné a střežené. Okamžitě se vydal na cestu a poslal rychlého holuba se zprávou svému nadřízenému do Ósaky. Litoval, že se s ním nemůže předem poradit, protože si byl dobře vědom, že je mladý, nezkušený, v Japonsku nový, není tu ještě ani dva roky, není vysvěcený a nepřísluší mu řešit tenhle nenadálý případ. Spěchal do Andžira a celou cestu doufal a modlil se, aby ta zpráva nebyla pravdivá. Ale loď skutečně byla holandská a lodivod Angličan a jeho zaplavila zášť k ďábelskému kacířství Luthera, Kalvína, Jindřicha VIII. a té arciodpůrkyně Alžběty, jeho nemanželské dcery, a teď zatemňovala jeho úsudek.

„Kněže, překládejte, co ten pirát říká," slyšel daimjóův hlas.

Ach, blahoslavená Matko Boží, pomoz mi vykonat tvoji dobrou vůli. Pomoz mi, abych byl v přítomnosti daimjóa silný, obdař mě darem jazyka a dopusť, abych ho obrátil na víru pravou.

Otec Sebastio se ovládl a začal sebevědoměji.

Blackthorne pozorně naslouchal, snažil se rozeznat jednotlivá slova a jejich význam. Otec použil slovo „Anglie" a „Blackthorne" a ukázal na loď, která kotvila v přístavu.

„Jak ses sem dostal?" řekl otec Sebastio.

„Magalháesovou úžinou. Je odtud sto třicet šest dní plavby. Řekněte daimjóovi –"

„Lžeš. Magalháesova úžina je tajná. Přijeli jste kolem Afriky a Indie. Však ty nakonec budeš muset s pravdou ven. Tady se užívá mučení."

„Úžina bývala tajná. Jeden Portugalec nám prodal svůj manuál. Někdo z vašich vlastních lidí vás zaprodal jako Jidáš za trochu zlata. Nejste víc než hnůj! Teď už všechny anglické válečné lodě – a nejen anglické, i holandské – znají cestu do Pacifiku. A flotila existuje – dvacet velkých anglických válečných lodí se šedesáti děly – právě v této chvíli útočí na Manilu. Vaše říše je vyřízená."

„Lžeš!"

Ano. řekl si v duchu Blackthorne, protože věděl, že jeho lež se nedá prokázat, pokud se někdo nevypraví do Manily. „Tahle flotila poplení vaše námořní cesty a rozdrtí vaše kolonie. A každým týdnem sem dorazí další holandská flotila. Španělsko-portugalské prase je zatlačené zpátky ve svém chlívku a penis vašeho jezuitského generála mu leze do zadku – kam patří!" Odvrátil se od kněze a hluboce se uklonil daimjóovi.

„Bůh tě zatraťi tu tvoji hubu nevymáchanou!"

„*Ano mono wa nani o mósite oru,*" vyštěkl daimjó netrpělivě.

Kněz drmolil rychleji než dřív, řekl „Magalháes" a „Manila", ale Blackthorne měl pocit, že daimjó a jeho pobočníci zřejmě nevědí, oč jde.

Jabua už tenhle výslech unavoval. Zahleděl se na přístav, na loď, která mu nedávala spát od chvíle, kdy dostal Omiho tajnou depeši, a znovu uvažoval, jestli to je dar bohů, v nějž doufal.

„Už jsi prozkoumal náklad?“ zeptal se ráno, jen dorazil, zablácený a k smrti unavený.

„Ne, pane. Považoval jsem za vhodné loď zapečetit a počkat, až se dostavíte osobně, ale skladiště v podpalubí jsou plná beden a žoků. Doufám, že jsem se zachoval správně. Tady jsou všechny jejich klíče. Zabavil jsem je.“

„Správně.“ Jabu sem přijel z Eda, víc než sto mil vzdáleného sídelního města Toranagy, pána zdejší oblasti. Přijel ve velkém spěchu, na zapřenou, vystavuje se velkému osobnímu nebezpečí a bylo pro něho životně důležité, aby se stejně rychle vrátil. Cesta po zablácených cestách protínajících potoky jarních vod trvala téměř dva dny, zčásti ji urazil v sedle, zčásti v palankýnu. „Ihned jdu na loď.“

„Měl byste se podívat na cizince, pane,“ řekl mu Omi po příjezdu a posupně se zasmál. „Něco takového jste ještě neviděl. Většinou mají modré oči – jako siamské kočky – a zlaté vlasy. Ale daleko nejlepší je, že to jsou piráti…“

Omi mu vyprávěl o knězi a co mu o těch korzárech napovídal, co říkal hlavní pirát a co vše se tu dělo, a to ještě zvýšilo Jabuův neklid. Potlačil v sobě netrpělivou touhu jít přímo na loď a rozlomit pečetě. Místo toho se vykoupal, převlékl a poručil barbary předvést.

„Co je?“ vyjel Jabu na kněze, jehož lámané japonštině stěží rozuměl. „Proč se na vás tak zlobí?“

„On zlo. Pirát. Klanět se čert.“

Jabu se naklonil k Omimu po své levici. „Rozumíš, co říká, synovče? Lže? Co myslíš?“

„Nevím, pane. Kdoví, čemu barbaři věří? Podle mého názoru si ten kněz myslí, že tenhle pirát uctívá ďábla. Samozřejmě jsou to samé nesmysly.“

Jabu se nevraživě obrátil ke knězi. Litoval, že ho nemůže na místě ukřižovat a tím vyhladit křesťanství ze svého území jednou provždy. Ale to nešlo. Ačkoli on i všichni ostatní daimjóové měli absolutní moc na svém území, podléhali sobě nadřízené regentské radě, vládnoucí vojenské chuntě, do jejichž rukou taikó podle své poslední vůle zákonně svěřil vládu po dobu nezletilosti svého syna. Museli se také řídit edikty vydanými za taikóova života a dosud plně platnými. Jeden z nich, vyhlášený před mnoha lety, se týkal těchhle portugalských barbarů. Nařizovalo se v něm, aniž byl udán důvod, že musí být chráněni, jejich náboženství trpěno a

jejich kněží že smějí – rovněž bez udání důvodu – získávat pro svoji víru a na víru obracet. „Co je, co ještě říkal ten pirát? Co vám to říká? Ven s tím! Ztratil jste řeč?“

„Pirát říká špatná věc. Špatná. O víc pirát a – moc válka loď.“

„Co myslíte tím ‚válka loď‘?“

„Promiňte, pane, nerozumím.“

„‚Válka loď‘ nedává smysl.“

„Aha! Pirát říkat jiná lodi válka být v Manila, Filipíny.“

„Omi, rozumíš, o čem to mluví?“

„Ne, pane. Mluví hrozně, vůbec mu není rozumět. Chce snad říct, že na východ od Japonska jsou další pirátské lodě?“

„Vy! Poslyšte! Jsou ty pirátské lodě poblíž našeho pobřeží? Na východ odtud? Co?“

„Ano, pane. Ale já myslet, on lže. On říká v Manila.“

„Nerozumím. Kde je Manila?“

„Východ. Cesta hodně dní.“

„Jestli sem chtějí nějaké pirátské lodi připlout, postaráme se jim o přivítání, ať je ta Manila, kde chce.“

„Prosím, promiňte, nerozumím.“

„Nevadí,“ odsekl Jabu, jemuž došla trpělivost. Dospěl k rozhodnutí, že tihle cizinci zemřou, a vychutnával tu vábivou vyhlídku. Tihle muži jasně nespadají pod taikóův edikt, v němž se výslovně mluví o „portugalských barbarech“, a navíc jsou to piráti. Barbary nemohl vystát odnepaměti – jejich špínu a odporný zápach, jejich odpudivý zvyk jíst maso, jejich nesmyslné náboženství, opovážlivost a hnusné způsoby. A navíc se jako každý daimjó cítil zahanben jejich pronikáním do této Země bohů.

Čína a Japonsko byly po staletí svým způsobem ve válečném stavu. Čína nepovolovala žádné obchodování. Přitom čínské hedvábí bylo základním předpokladem, aby se dalo snést horko a vlhkost dlouhého japonského léta. Po celé generace pevnou sítí proklouzlo jen nepatrné množství podloudnického zboží a v Japonsku se prodávalo za horentní ceny. Asi před šedesáti lety se v těchto končinách poprvé objevili barbaři. Čínský císař v Pekingu jim dal nepatrnou stálou základnu v Macau na jihu Číny a povolil obchod s hedvábím za stříbro. V Japonsku bylo stříbra víc než dost. Netrvalo dlouho a rozvinul se kvetoucí obchod. Obě země z toho měly užitek. Jejich prostředníci, Portugalci, bohatli a jejich kněží, povětšině jezuité, byli zanedlouho v obchodních stycích nepostradatelní. Jedině oni se naučili mluvit čínsky a japonsky a jedině oni mohli tedy vést obchodní jednání a tlumočit. Jak se obchod rozrůstal, kněží byli čím dál tím nepostradatelnější. Současný roční obrat byl obrovský a zasahoval do života všech samurajů. Proto ta snášenlivost ke kněžím i k šíření jejich náboženství – kdyby barbaři odpluli, obchod by zase ustal.

Nyní už mnoho velmi významných daimjóů vyznávalo křesťanskou víru a s nimi statisíce konvertitů, z nichž většina žila na jižním japonském ostrově Kjúšú, který je nejblíž Číně a na němž leží portugalský přístav Nagasaki. Tyhle kněze a Portugalce tu trpět musíme, uvažoval Jabu ale těch nových barbarů se zlatými vlasy a modrýma očima – kdo to jakživ viděl – se to netýká. Zachvátilo ho vzrušení. Konečně má příležitost ukojit svou zvědavost a dovědět se, s jakou důstojností umí zemřít barbar vystavený mučení. Má tu jedenáct mužů, může na nich vyzkoušet jedenáct různých způsobů. Nikdy si nepoložil otázku, proč mu smrtelný zápas druhých činí potěšení. Věděl, že tomu tak je, a proto tyto příležitosti vyhledával a těšil se na ně.

Jabu řekl: „Tahle loď, cizí, ale ne portugalská, patřící navíc pirátům, se zabavuje se vším, co je na ní. Všichni piráti se odsuzují k okamžitému…“ Čelist mu klesla údivem nad počínáním velitele těch pirátů: skokem se vrhl na kněze, utrhl mu dřevěný kříž od pasu, rozlámal na kousky, hodil na zem a pak něco křičel. Jakmile k němu přiskočily stráže s tasenými meči, okamžitě si klekl a hluboce se mu uklonil.

„Zadržte! Nezabíjejte ho!“ Jabu nevycházel z údivu, že někdo mohl mít tu opovážlivost projevit v jeho přítomnosti takový nedostatek způsobů. „Co všechno se od těch barbarů dá čekat!“

„Ano,“ souhlasil Omi a v souvislosti s tím mu v mysli kroužily tisíce otázek.

Kněz dosud klečel s pohledem přibitým na trosky kříže. Všichni přihlíželi, jak se jeho třesoucí ruka sune vpřed a sbírá rozlámané dřevo. Tichým, téměř laskavým hlasem cosi řekl pirátovi. Zavřel oči, sepjal ruce a zvolna začal pohybovat rty. Pirát v čele své zbědované posádky se na ně díval bez hnutí, světle modré oči přimhouřené jako kočka.

Jabu řekl: „Omi-san. Nejdřív chci na loď. Pak začneme.“ Na hlase už mu bylo znát radostné očekávání slibných zážitků. „Chci začít s tím, co stojí na konci řady a má červené vlasy, ten malý.“

Omi se naklonil ještě blíž a ztlumil rozčilený hlas. „Odpusťte mi mou opovážlivost, pane, ale nic takového se dosud nestalo. Za celou dobu, co tu ti portugalští barbaři jsou. Kříž je přece jejich posvátný symbol. A ke svým kněžím jsou vždycky uctiví. Stále si před nimi klekají. Jako naši křesťané. Není tomu tak, že kněží nad nimi mají svrchovanou moc?“

„Mluv přímo k věci.“

„My všichni nenávidíme Portugalce, pane. Ovšem kromě našich křesťanů. Možná že tihle barbaři mají pro vás větší cenu živí než mrtví.“

„Proč?“

„Protože jsou něco zvláštního. Jsou proti křesťanům. Možná že moudrý člověk by našel cestu, jak využít jejich nenávisti – nebo protináboženského cítění – k našemu užitku. Jsou vaším majetkem, se kterým můžete nakládat

po své vůli…“

Ano. A já je chci vidět na mučení, říkal si v duchu Jabu. Ale tím se můžeš pokochat kdykoli. Poslechni Omiho. Je to dobrý rádce. Ale dá se mu věřit i nyní? Nemá on náhodou skrytý důvod, proč takhle mluví? Přemýšlej!

„Ikawa Džikkjú je křesťan,“ slyšel hlas svého synovce vyslovit jméno nenáviděného nepřítele – jednoho z Išidových příbuzných a spojenců –usazeného na jeho západní hranici. „Tenhle odporný kněz má u něho svůj domov. Možná že tihle barbaři by vám mohli poskytnout klíč k odemčení celé Ikawovy provincie. Možná i Išidovy. Nebo samotného knížete Toranagy,“ dodal Omi zdrženlivě.

Jabu se pátravě zahleděl do Omiho obličeje a snažil se odhalit, co se skrývá za maskou jeho tváře. Pak přejel očima k lodi. Byl si v té chvíli jist, že mu ji seslali bozi. O tom nebylo pochyb. Otázkou bylo, zda jako dar nebo jako morovou ránu.

Bezpečnost vlastního rodu zvítězila nad osobním potěšením. „Souhlasím. Ale ty piráty mi zkroťte. Naučte je slušnému chování. Obzvlášť tohohle.“

„Pro Kristovo umučení!“ mumlal Vinck.

„Měli bychom se pomodlit.“ řekl van Nekk.

„Právě jsem skončil.“

„Tak se radši pomodlíme znova. Panebože na nebesích, co já bych dal za kapku brandy.“

Byli namačkání v jednom z mnoha hlubokých sklepů, kde rybáři obvykle skladovali na slunci vysušené ryby. Samurajové je hnali jako stádo přes náves, pak dolů po žebříku a zamkli je v podzemí. Sklep byl pět kroků dlouhý, pět široký a čtyři vysoký, stěny i podlaha hliněné. Strop byl z prken pokrytých zvrchu asi na stopu hlínou a vedla jím jediná padací dvířka.

„Co mi hamtáš po nohou, ty Bohem zatracená opice!“

„Sklapni klapajznu, hovnivále!“ odpověděl Pieterzoon bodře. „Hej! Vincku, uhni kostrou, ty hubo bezzubá, roztahuješ se tu, jako kdyby ti to tu patřilo! Bože můj, jak já bych si dal lok studenýho piva! Tak sakra uhni!“

„Nejde to, Pieterzoone. Je to tu nepropustný jak panenská blána.“

„Za to může kapitán. Ten zabírá nejvíc místa. Strčte do něj někdo. Probuďte ho!“ domáhal se Maetsukker.

„Co je? Cože? Nechte mě. Co se to tu děje? Je mi zle. Musím si lehnout. Kde to jsme?“

„Nechte ho. Je mu zle. Nedělej drahoty, Maetsukkere, a pro smilování Boží koukej vstát.“ Vinck zlostně vytáhl Maetsukkera na nohy a postrčil ho ke stěně. Nejen že se všichni nemohli natáhnout, neměli dokonce ani

dost místa, aby se pohodlně usadili. Kapitán Paulus Spillbergen ležel pod padacími dvířky, kde byl také nejlepší vzduch, hlavu měl podloženou svinutým pláštěm. Blackthorne se v rohu opíral o zeď, pohled upřený na padací dvířka. Muži na něj nedoráželi, zůstávali naopak v co nejuctivější vzdálenosti. Podle dostatečné zkušenosti odhadli jeho rozpoložení, při němž pod tenkou slupičkou klidného zevnějšku číhaly výbuchy hněvu.

Maetsukker se neovládl a zasáhl prudkou ranou pěstí Vincka do slabin. „Jestli mi nedáš pokoj, tak tě zabiju, ty zmetku!“

Vinck se na něj vrhl, ale Blackthorne bleskově zasáhl a otloukal jim hlavy o zeď.

„Všichni budete držet hubu!“ řekl tiše. Uposlechli jeho rozkazu. „Rozdělíme se na hlídky. Jedna bude spát, jedna sedět, jedna stát. Spillbergen zůstane ležet, dokud se neuzdraví. Tamhle v tom rohu bude latrína.“ Rozdělil je na skupinky. Nové uspořádání bylo snesitelnější.

Musíme se odtud dostat během čtyřiadvaceti hodin, pak už budeme příliš slabí, uvažoval Blackthorne. Nejspíš až přinesou jídlo nebo vodu a přistaví sem žebřík. Musí to být dnes nebo zítra v noci. Proč nás nahnali sem? Nemůžeme jim přece ničím uškodit. Daimjóovi bychom dokonce mohli pomoct. Pochopil mě? Neměl jsem jinou možnost, jak mu dát najevo, že ten kněz je náš skutečný nepřítel. Pochopí mě? Kněz to pochopil.

„Bůh ti možná odpustí tvé rouhání, ale já ne,“ řekl mu otec Sebastio chladnokrevně. „Já neustanu, dokud ty a zlo tebou páchané nezmizí z tohoto světa.“

Po tváři a na bradě mu stékaly kapičky potu. Mimoděk si je otřel, uši nastražené stejně jako když spal na palubě lodi nebo byl mimo službu; vnímal vždycky právě tolik, aby zaslechl nebezpečí, ještě než k němu došlo.

Musíme se dostat odtud a zmocnit se lodi. Copak asi dělá Felicity. A co děti. Tudorovi už bude sedm a Lisbetce… Z Amsterodamu jsme pryč už rok, jedenáct měsíců a šest dní, k tomu musím přičíst třicet sedm dní na nakládání zásob a cestu z anglického Chathamu a ještě jedenáct dní, kterých byla na světě, než jsem se v Chathamu nalodil. Tolik jí je na den přesně – jestli je všechno v pořádku. A proč by nebylo. Felicity určitě vaří, uklízí, obstarává děti a štěbetá s nimi a děti rostou a jsou silné a nebojácné jako jejich matka. Bude to krásné být zas doma, procházet se s nimi po břehu, po lesích a mýtinách krásou Anglie.

Za ta léta se naučil na ženu a děti myslet jako na osoby v nějaké hře, na postavy, které člověk miluje a pro něž mu srdce puká, a hra jde stále dál. Jinak by bolest odloučení neunesl. Dny, které za jedenáct let manželství strávil doma, by pomalu na prstech spočítal. Je jich málo, pomyslel si, až příliš málo. „Pro ženu je to těžký úděl, Felicity,“ řekl jí, než se vzali. A ona

mu na to odpověděla: „Pro ženu je každý úděl těžký.“ Bylo jí tehdy sedmnáct, vysoká, dlouhé vlasy a ci…

Uši ho přinutily ke střehu.

Muži v místnosti seděli, opírali se o zdi nebo se pokoušeli usnout. Vinck a Pieterzoon, staří přátelé, spolu tiše rozmlouvali. Van Nekk podobně jako ostatní civěl do prázdna. Spillbergen byl napůl vzhůru, napůl spal a Blackthornovi blesklo hlavou, že je na tom možná líp, než se dělá.

Když se jim nad hlavami ozvaly kroky, všichni naráz ztichli. Kroky se zastavily. Ozvaly se přidušené hlasy mluvící drkotavou neznámě znějící řečí. Blackthornovi se zdálo, že poznává hlas samuraje – Omiho? Ano. jmenuje se tak – ale jeho přítomností si nebyl jistý. Za chvilku hlasy utichly a kroky se vzdálily.

„Myslíte, že dostaneme něco k jídlu, lodivode?“ zeptal se Sonk.

„Ano.“

„Něco k pití by bodlo. Takhle studený pivo,“ povzdychl si Pieterzoon.

„Zavři zobák.“ okřikl ho Vinck. „Z tebe se člověku lepí jazyk na patro.“

Blackthorne cítil na těle promočenou košili. A ten zápach! Jako že je nebe nade mnou, lázeň by mi přišla vhod, pomyslel si a dokonce se při té vzpomínce usmál.

Mura a ti ostatní ho tehdy odnesli do teplého pokoje a položili ho tam na kamennou lavici. Údy měl stále ještě jako dřevěné a nechtěly se hýbat. Ty tři ženy za dozoru té staré babice ho začaly svlékat. Snažil se tomu zabránit, ale jen se hnul, některý z mužů mu napíchl jakýsi nerv, čímž ho znehybněl, a ačkoli je proklínal, zuřil a klel jako pohan, svlékat ho nepřestaly, dokud nezůstal úplně nahý. Ne že by se byl styděl být nahý před ženou, ale člověk se vždycky svlékal v ústraní, takový byl obyčej. Navíc se mu vůbec nelíbilo, aby ho svlékaly cizí osoby, ke všemu ještě necivilizovaní domorodci. A nechat se svlékat na veřejnosti a jako bezmocné novorozeně ležet na zádech a být omýván po celém těle teplou vodou, provoněnou mýdlem, zatímco kolem něho se plno lidí baví a směje – to bylo příliš. Pak cítil, jak narůstá, a čím víc se tomu snažil zabránit, tím to bylo horší – aspoň se mu to tak zdálo, zato přítomné ženy měly jiný názor. Oči jim lezly z důlků a Blackthorne cítil, jak rudne. Ježíši Kriste, pane na nebesích, přece se nebudu červenat! Ale nemohl si pomoci a zřejmě tím ještě víc zmohutněl a stařena u vytržení tleskala rukama a řekla cosi, s čím všichni souhlasili, pak v posvátné úctě potřásla hlavou, zas něco řekla a všichni přikyvovali ještě daleko horlivěji.

Mura pronesl s okázalou vážností: „Pan kapitán, paní matka děkovat. Nejlepší v jejím životě, teď umřít šťastný.“ Pak se on i všichni ostatní společně uklonili a Blackthornovi přišla celá situace tak komická, že se dal do smíchu. Zprvu je to trochu zarazilo, ale pak se smáli taky. Blackthorna smích oslabil, což stařenu rozesmutnilo, dokonce to dala najevo a on

znovu vybuchl smíchem a všichni s ním. Pak ho opatrně položili do strašlivě horké vody, kde za chvilku nemohl vydržet, takže ho lapajícího po dechu zase položili na tu lavici. Ženy ho osušily a pak k němu přistoupil slepý stařec. Blackthorne do té doby neznal masáž. Zprvu se pokoušel uhýbat sondujícím prstům, ale pak propadl jejich kouzlu a zakrátko předl blahem jako kočka, když ty prsty probraly bolavá místa a rozproudily krev či elixír v pokožce, svalech i šlachách.

Pak mu podivně zmalátnělému a polospícímu pomohli na lůžko, kde čekala ta dívka. Měla s ním trpělivost. Když se prospal a vrátila se mu síla, ohleduplně si ji vzal, přestože už tak dávno nikoho neměl.

Nezeptal se jí. jak se jmenuje, a ráno, když ho nervózní a ustrašený Mura vytrhl ze spánku, už byla pryč.

Blackthorne si vzdychl. Život je nádherný, pomyslel si v duchu.

Ve sklepě Spillbergen měl už zas hádavou náladu. Maetsukker se držel za hlavu a sténal ne bolestí, ale strachy, plavčík Croocq měl jen krůček ke zhroucení a Jan Roper se ptal: „Co tu ve vás vzbuzuje úsměv, lodivode?“

„Jdi s tím k šípku.“

„Při vší úctě, lodivode,“ začal van Nekk opatrně s tím, co trápilo mysl všech, „nebylo to moc moudré vrhnout se na kněze před tím žlutým skřetem.“

Všichni s ním souhlasili, i když se projevovali jen velmi opatrně.

„Kdybyste na něj tak nevyjel, nepotkala by nás tahle šlamastika.“

Van Nekk se k Blackthornovi nepřiblížil ani o píď „Když se ten zpupnej parchant někde objeví, stačí dát hlavu do písku a hned změknou jako ovečky.“

Čekal na odpověď, ale Blackthorne se k ní neměl, jen se otočil zády ke dvířkám. Jako by se vůbec nic neřeklo. Napětí stoupalo.

Paulus Spillbergen se namáhavě pozvedl na jednom lokti. „O čem to mluvíš, Baccusi?“

Van Nekk přešel k němu a pověděl mu o knězi, jak to bylo s jeho křížem a proč jsou tady. Oči ho dnes zlobily víc než jindy.

„Má pravdu, byl to nebezpečný tah, lodivode,“ ozval se Spillbergen. „Řekl bych, že úplně mylný – podejte mi trochu vody. Teď nám jezuiti nepopřejí chvilku klidu.“

„Měl jste mu srazit vaz, lodivode. Jezuiti nám nepopřejí klid za žádných okolností,“ prohlásil Jan Roper. „Jsou jako štěnice a to, že my trčíme v téhle smradlavé díře, je trest Boží.“

„Nesmysl, Ropere,“ odpověděl Spillbergen. „Jsme tu pro…“

„Je to trest Boží! V Santa Magdellaně jsme měli vypálit všechny kostely, nejen ty dva. Měli jsme spálit semeniště ďábla!“

Spillbergen se mátožně ohnal po mouše. „Španělé přeskupovali své vojsko a bylo jich patnáct na jednoho. Podejte mi trochu vody!

Vydrancovali jsme město, odnesli kořist a pokořili jsme je. Kdybychom se ještě byli zdrželi, pobili by nás. Pro umučení Boží, podejte mi někdo trochu vody. Všechny by nás byli pobili, kdybychom neustou…“

„Co na tom záleží, když člověk koná dílo Boží,“ usmiřoval je van Nekk, protože Roper byl sice zanícený horlivec, ale jinak dobrý člověk, šikovný obchodník a syn jeho společníka. „Možná že se nám podaří ukázat zdejším domorodcům, jak se mýlí, jdou-li cestou papeženců. Možná že se nám je podaří obrátit na víru pravou.“

„Je to tak,“ souhlasil Spillbergen. Dosud se cítil slabý, ale síly se mu pomalu vracely. „Podle mého názoru jste se měl poradit s Baccusem, lodivode. Koneckonců on vede všechna obchodní jednání. On ví, jak na domorodce… Kolikrát už jsem řekl. že chci vodu!“

„Žádnou nemáme, Paulusi.“ Chmury na Nekkově tváři se prohloubily. „Nedali nám ani jídlo, ani vodu. Nemáme tu ani kýbl.“

„Tak si o něj řekněte! A o vodu taky! Panebože na nebesích, jakou já mám žízeň! Řekněte o vodu! Vy!“

„Já?“ opakoval Vinck.

„Ano, vy!“

Vinck se podíval na Blackthorna, ale ten nepřítomně pozoroval padací dvířka, a tak se Vinck postavil přímo pod ně a křikl: „Hej! Vy tam! Dejte sem sakra trochu vody! Chceme jídlo a vodu!“

Žádná odpověď. Křikl znovu. Marně. Ostatní se postupně přidávali. Až na Blackthorna. Zakrátko se do jejich hlasů promítla úzkost a škrtivý pocit z těsného vězení a vyli jako vlci.

Padací dvířka se otevřela. Do sklepa nahlédl Omi. Vedle něho stál Mura. A kněz.

„Vodu! A jídlo! Proboha, pusťte nás ven!“ ječeli všichni z plných hrdel.

Omi pokynul Murovi, ten přikývl a odešel. Za chvíli se vrátil s jedním rybářem a nesli veliký sud. Jeho obsah – rozkládající se zbytky ryb a mořskou vodu – vychrstli na hlavy vězňů.

Muži dole se rozprchli a snažili se sprše uniknout, ale všem se to nepovedlo. Spillbergen se zalykal a dusil. Několik mužů uklouzlo a druzí padali přes ně. Blackthorne stál nehnutě ve svém rohu. Zvedl k Omimu pohled plný nenávisti.

Omi po chvíli začal hovořit. Rozhostilo se ustrašené ticho, přerušené jen pokašláváním a Spillbergenovým chrchláním. Když Omi skončil, nad otvor se nervózně naklonil kněz.

„Toto jsou příkazy pana Omiho: Začnete se chovat jako slušní lidé. Víckrát nebudete dělat hluk. Kdyby se to opakovalo, nechá do sklepa vylít pět sudů. Pak deset a dvacet. Jídlo a vodu budete dostávat dvakrát denně. Až se naučíte chovat, budete smět nahoru do světa lidí. Pan Jabu milostivě ušetří vaše životy, jestli mu prokážete svou oddanost. Všechny až na

jednoho. Jeden z vás má zemřít za soumraku. Sami máte vybrat, kdo to bude. Ale ty –“ ukázal na Blackthorna, „ty to být nesmíš.“ Kněz se celý nesvůj zhluboka nadechl, uklonil se samurajovi a odstoupil od otvoru.

Omi nahlédl dolů do jámy. Viděl Blackthornovi do očí a vycítil jeho nenávist. Nebude snadné toho muže zlomit, pomyslel si. Nevadí. Času je dost.

Padací dvířka zapadla do otvoru.

3/

Jabu ležel v horké lázni spokojenější a samolibější než dosud. Loď vydala své bohatství a to mu poskytne moc. o níž se mu nikdy ani nesnilo.

„Zítra chci mít všechno na břehu,“ nařídil po prohlídce lodi. „Muškety znovu zabalte do beden. Zamaskujte všechno sítěmi a žoky.“

Pět set mušket, uvažoval rozjásaně. A střelného prachu a střeliva víc než má Toranaga ve všech Osmi provinciích. K tomu dvacet děl, pět tisíc kulí a hojnost nábojů. Všechno nejlepší evropská jakost. „Muro, opatříš nosiče. Iguraši, všechnu tu zbroj včetně děl, chci dopravit bez odkladů do svého sídla v Mišimě, a to v naprosté tajnosti. Odpovídáte za to.“

„Ano, pane.“ Stáli v největším skladišti v podpalubí, strnulí údivem: Iguraši, vysoký úhořovitý jednooký muž, Jabuův hlavní vazal, Cukimoto, jeho vrchní zásobovatel, deset zpocených vesničanů, kteří pod Murovým dohledem otevírali bedny, a osobní stráž čtyř samurajů. Jabu si byl vědom, že nechápou ani jeho rozjařenost, ani proč je třeba přepravu tajit. Tím líp, řekl si v duchu.

Když Portugalci v roce 1542 objevili Japonsko, přivezli s sebou muškety a střelný prach. Za osmnáct měsíců si je Japonci už vyráběli sami. Kvalitou se nemohly rovnat evropským, ale to nevadilo, protože pušky sloužily hlavně jako jistá zvláštnost, dlouho se používaly pouze k lovu – a pro lov byly luky mnohem spolehlivější. Ještě mnohem důležitější byla skutečnost, že v Japonsku veškeré válečnictví bylo téměř rituální záležitostí. Byl to osobní zápas muže proti muži a nejčastější zbraní byl meč. Puška se považovala za zbraň zbabělců a lidí bezectných a její použití bylo v rozporu se samurajským kódem zvaným bušidó – cesta bojovníků, zásadami chování vojenské šlechty, které zavazovaly samuraje, aby čestně bojoval, čestně žil a se ctí zemřel; dále aby zachovával nehynoucí a slepě oddanou věrnost svému feudálnímu pánovi; aby se nebál smrti – ba dokonce aby ji vyhledával ve službě svému pánovi –a aby byl hrdý na své jméno a zachoval je neposkvrněné.

Jabu po celá léta hýčkal v sobě utajovanou teorii. Teď, teď konečně,

jásal v duchu, ji můžeš rozvinout a uskutečnit. Pět set vybraných samurajů ozbrojených mušketami a vycvičených jako bojová jednotka postavíš do čela útoku svých dvanácti tisíc tradičně cvičených vojáků a podpoříš je dvaceti děly rozmístěnými novým způsobem zvláště k tomu vybranými muži, vycvičenými rovněž jako jednotka. Tahle nova strategie otevře novou éru! V nadcházející válce sehraje rozhodující roli puška!

A co bušidó? Ozvali se pokaždé duchové jeho předků.

Co s bušidem? Odpovídal pokaždé stejnou otázkou.

Odpověď nedostal.

Ani v nejsmělejších snech ho nikdy nenapadlo, že by někdy měl prostředky, aby si opatřil pět set pušek. Teď mu spadly do klína zadarmo a jen on sám věděl, jak je použít. Ale na čí straně? Bít se za Toranagu nebo za Išida? A co kdyby vyčkal – mohl by se nakonec stát vítězem sám?

„Iguraši! Pojedete v noci a zachováte všechna nejpřísnější bezpečnostní opatření."

„Ano. pane."

„Celá tahle záležitost musí zůstat v nejpřísnější tajnosti, Muro, jinak bude vesnice vyhlazena."

„Nikdo neřekne jediné slovo. pane. To prohlašuji za svoji vesnici. Ale co se stane po cestě nebo v jiných vesnicích, za to se zaručit nemohu. Kdo ví, kde všude se skrývají špehové? My neřekneme jediné slovo."

Jabu pak postoupil do trezoru. Věci, které zde našel, považoval za pirátskou kořist: stříbrné a zlaté tácy, poháry, svícny, ozdoby a svaté obrazy ve zdobených rámech. Jedna truhla byla plná ženských šatů umně vyšívaných zlatou nití a barevnými kameny.

„Stříbro a zlato dám roztavit na ingoty a vložit do pokladnice," řekl Cukimoto. Tenhle úpravný pedantický čtyřicátník nebyl samuraj. Začal jako mnich v ozbrojeném buddhistickém klášteře, ale taikó v době svého protektorství zničil jeho klášter při tažení, jímž chtěl očistit zem od militantních buddhistických klášterů a sekt, které odmítaly uznat jeho absolutní svrchovanost a svou lenní závislost. Cukimoto se pomocí úplatků vysmekl předčasné smrti, živil se jako pouliční obchodník a později vedl skromný obchod s rýží. Před deseti lety se dostal u Jabua k zásobování a dnes byl pro něj nepostradatelný. „Co se těch šatů týče, zlatá nit a drahé kameny mají snad nějakou cenu. S vaším dovolením je dám zabalit a poslat do Nagasaki se vším, co se dá využít." Přístav Nagasaki na jižním pobřeží jižně položeného ostrova Kjúšú byl zákonně povolenou vstupní branou a střediskem obchodu s Portugalskem. „Ti barbaři za takové tretky možná dobře zaplatí."

„Dobrá. A co ty žoky ve druhém skladišti?"

„Ve všech je nějaké těžké sukno, pro nás bez užitku, pane, a tržní hodnotu nemá žádnou. Ale tohle vás jistě potěší." Cukimoto otevřel

přenosný trezor.

Bylo v něm dvacet tisíc ražených stříbrných mincí. Španělské dublony v nejlepší kvalitě.

Jabu se v lázni ošil blahem. Bílým ručníkem si utřel perlivý pot z obličeje a krku a sklouzl ještě hlouběji do horké provoněné vody. Kdyby mi ještě před takovými třemi dny nějaký věštec předpovídal, že se tohle stane, říkal si v duchu, nacpal bych mu jazyk do chřtánu za tak nehorázné lži.

Před třemi dny byl v Edu, sídelním městě hejtmana knížete Toranagy. Poselství Omiho dostal za soumraku. Bylo nabíledni, že loď je třeba prozkoumat neodkladně. Toranaga dosud dlel v Ósace na závěrečných jednáních o konfliktním vztahu s hejtmanem Išidem, a ačkoli byl nepřítomen, vyzval Jabua a s ním všechny spřátelené sousední daimjóy, aby vyčkali v Edu jeho návratu. Porušení takové výzvy by mělo strašlivé následky. Jabu si byl dobře vědom, že on i všichni ostatní nezávislí daimjóové a jejich rodiny sloužili jako zvýšená ochrana Toranagovy bezpečnosti, a ačkoli to slovo samozřejmě nikdy nikdo neužil – byli ve skutečnosti rukojmí zaručující Toranagův bezpečný návrat z neproniknutelné pevnosti nepřítele v Ósace, kde se schůzka konala. Toranaga stál v čele regentské rady, kterou jmenoval taikó na smrtelném loži, aby vládla japonské říši po dobu nezletilosti jeho syna Jaemona, jemuž teď bylo sedm let. Regentů bylo celkem pět, samí významní daimjóové, ale moc měli v rukou pouze Toranaga a Išido.

Proto Jabu důkladně promyslel všechny důvody, které mluvily pro cestu do Andžira, včetně případného nebezpečí, i všechny důvody, proč nejet a setrvat v Edu. Pak poslal pro manželku a svou oblíbenou konkubínu. Konkubína byla obecně uznávanou zákonnou milenkou. Každý muž mohl mít těchto milenek, kolik chtěl, ale manželku jen jednu.

„Synovec Omi právě poslal tajnou zprávu, že u Andžira zakotvila barbarská loď.“

„Některá z těch Černých lodí?“ zajímala se jeho žena a netajila své vzrušení. Měla na mysli obrovské obchodní lodě naložené nezměrným bohatstvím, které každoročně za příznivých monzunových větrů brázdily moře mezi Nagasaki a portugalskou kolonií Macao, ležící asi tisíc mil na jih na čínském území.

„Ne. Ale bohatá je možná taky. Okamžitě tam jedu. Vy rozhlásíte, že jsem nemocný a za žádných okolností nesmím být vyrušován. Vrátím se za pět dní.“

„Je to strašně nebezpečné,“ varovala ho manželka. „Kníže Toranaga vydal zvláštní rozkaz, abychom se nevzdalovali. Jsem si jistá, že se s Išidem dohodne na dalším kompromisu, a má příliš velkou moc, aby se jí dalo protivit. Pane, nemůžeme zaručit, že někdo neuhádne pravdu –

špehové jsou všude. Kdyby se Toranaga vrátil a zjistil, že jste odjel, vaši nepřítomnost si může vyložit nesprávně. Vaši nepřátelé otráví jeho mysl řečmi proti vám.“

„Ano,“ přidala se jeho milenka. „Odpusťte mi mou opovážlivost, ale musíte poslechnout paní domu, svoji choť. Má pravdu. Kníže Toranaga by neuvěřil, že jste neuposlechl jeho rozkazu jen proto, abyste se jel podívat na loď nějakých barbarů. Pošlete tam prosím někoho jiného.“

„Ale tohle není obyčejná barbarská loď. Ta loď není portugalská. Poslouchejte, co říkám. Omi tvrdí, že je z jiné země. Její posádka mluví mezi sebou řečí, která zní docela jinak, a mají modré oči a zlaté vlasy.“

„Pan Omi se zbláznil. Anebo vypil příliš mnoho sake.“ poznamenala jeho žena.

„Jde o příliš vážnou věc. než aby o ní vtipkoval jak on, tak vy. paní.“

Jeho žena se uklonila a omluvila se mu. Řekla, že ji napomenul plným právem, že však její poznámka nebyla myšlena žertem. Byla to drobná, štíhlá žena, o deset let starší než on, která mu po osm let rodila rok co rok dítě, dokud její lůno nevyschlo. Pět z nich byli hoši. Ze tří se stali bojovníci a zemřeli hrdinnou smrtí ve válce s Čínou. Další byl buddhistický kněz a ten poslední, teprve devatenáctiletý, byl otci trnem v oku.

Jeho žena, paní Juriko, byla jediná žena, které se kdy bál, jediná žena, které si kdy vážil – kromě své matky, která už zemřela –, a vládla jeho domu hedvábnou opratí.

„Ještě jednou prosím, odpusťte mi mou opovážlivost,“ pokračovala. „Zmiňuje se pan Omi podrobně o nákladu?“

„Ne. Neprozkoumal ho, Juriko-san. Bez odkladu prý loď zapečetil, protože je tak mimořádná. Žádná neportugalská loď tu dosuď nebyla. Říká také, že to je válečná loď. Má na palubě dvacet děl.“

„Ach! V tom případě tam někdo musí jet okamžitě.“

„Pojedu sám.“

„Uvažte to ještě, prosím. Pošlete Mizuna. Váš bratr je obratný a moudrý. Snažně vás prosím, nejezděte.“

„Mizuno je slaboch a nedá se mu věřit.“

„V tom případě mu nařiďte provést seppuku a zbavte se ho,“ řekla tvrdě. Seppuku, zvané někdy harakiri, rituální sebevražda prováděná rozpáráním břicha, byla jediným způsobem, jímž mohl samuraj smýt hanbu, hřích nebo skvrnu na své cti, a výsadním privilegiem samurajské vrstvy. Všichni samurajové – ženy i muži – byli od dětství připravováni jak pro vlastní čin, tak pro sekundování při této ceremonii. Ženy prováděly seppuku tím, že si prořízly hrdlo nožem.

„Až později, teď ne,“ odpověděl Jabu ženě.

„Pak tedy pošlete Cukimota. Na toho je určitě spolehnutí.“

„Kdyby nebyl Toranaga nařídil, aby tu zůstaly i všechny manželky a

konkubíny, poslal bych vás. Ale to by bylo příliš nebezpečné. Musím jet sám. Nemám na vybranou. Juriko-san, říkáte, že má pokladnice je prázdná. Říkáte, že ti špinaví lichváři mi už neposkytují úvěr. Cukimoto mi hlásí, že vyšší daně už nemůžeme vesničanům předepsat. A já musím mít víc koní, výzbroje, zbraní a víc samurajů. Ta loď mi k tomu možná poskytne prostředky.“

„Rozkazy knížete Toranagy byly naprosto jasné. Jestli se vrátí a zjistí _“

„Správně. Jestli se vrátí. Stojím na svém, že se dal chytit do léčky. Kníže Išido má osmdesát tisíc samurajů jen uvnitř ósackého hradu a v jeho okolí. Toranaga tam jel s několika sty mužů, což mohl udělat jen šílenec.“

„Je příliš prohnaný na to, aby se zbytečně vystavoval nebezpečí,“ řekla přesvědčivě.

„Kdybych já byl Išido a dostal ho do svých rukou, bez váhání bych ho zabil.“

„Ano.“ řekla Juriko. „Avšak matka dědice trůnu je jako rukojmí v Edu, dokud se Toranaga nevrátí. Hejtman kníže Išido se neodváží na Toranagu vztáhnout ruku, dokud se ona bezpečně nevrátí do Ósaky.“

„Já bych ho zabil. Jestli paní Očiba zůstane naživu nebo zemře, na tom přece nezáleží. Dědic je v Ósace. Kdyby zemřel Toranaga, následnictví je nepochybné. Toranaga je jediný, kdo dosavadního dědice skutečně ohrožuje, jediný, kdo má šanci využít regentskou radu, zmocnit se moci, kterou měl taikó, a chlapce zabít.“

„Odpusťte mi mou poznámku, pane. ale je také možné, že hejtman kníže Išido strhne ostatní tři regenty na svou stranu a veřejně obviní Toranagu. To by byl Toranagův konec,“ ozvala se konkubína.

„Ano, kdyby to Išido mohl udělat, jistě by neváhal, ale podle mého mínění nemůže – a Toranaga taky ne. Taikó vybral těch pět regentů nesmírně obratně. Vzájemně sebou pohrdají tak strašně, že je téměř nemožné, aby se na něčem shodli.“ Než převzali moc, všech pět daimjóů veřejně přísahalo nepomíjející věrnost nejen umírajícímu taikóovi, ale i jeho synovi a všem jeho nástupcům. Veřejně taky pronesli posvátnou přísahu, že v radě budou rozhodovat jednomyslně, a zavázali se předat říši Jaemonovi tak. jak ji převzali, až při patnáctých narozeninách dosáhne plnoletosti. „Jednomyslná vláda značí, že do té doby, než ji převezme Jaemon, se nic nemůže měnit.“

„Přesto se jednoho dne čtyři regenti spojí proti jednomu – ať už ze žárlivosti, ze strachu nebo z ctižádosti. Ti čtyři překroutí taikóovy rozkazy tak, že z toho bude válka.“

„Ano, ale bude to malá válka a ten jeden na to vždycky doplatí. Jeho území si vítězové rozdělí a pak si samozřejmě budou muset jmenovat pátého regenta a po nějakém čase zas budou čtyři proti jednomu a ten zas

dopadne špatně a jeho území propadne vítězům – přesně jak to taikó naplánoval. Mým problémem je rozhodnout, kdo bude tím jedním tentokrát – jestli Išido či Toranaga.“

„Toranaga se octne v izolaci.“

„Proč?“

„Ostatní se ho bojí víc než koho jiného, protože vědí, že tajně doufá stát se šógunem, ačkoli naoko se tomu brání.“

Šógun bylo nejvyšší postavení, jehož mohl smrtelník v Japonsku dosáhnout. Šógun znamená nejvyšší vojenský diktátor. Tohoto titulu může dosáhnout vždy jen jediný daimjó a propůjčit mu ho může pouze Jeho císařská Výsost, vládnoucí panovník, božský Syn Nebes, který žije s celou císařskou rodinou v odloučení v Kjótu.

Současně s ustanovením získal šógun absolutní moc: císařovu pečeť a mandát. Vládl pak ve jménu císaře. Císaři přináležela veškerá moc, protože on byl přímým potomkem bohů. Proto také každý daimjó, který se postavil proti šógunovi, byl zákonitě považován za rebela proti trůnu, okamžitě zbaven práv své vrstvy a jeho pozemky byly zkonfiskovány.

Vládnoucí císař byl uctíván jako božstvo, protože svůj původ odvozoval v nepřetržité rodové linii od bohyně Slunce, Amaterasu Ómikami, jedné z dcer boha Izanagiho a bohyně Izanami, kteří z nebeské klenby vytvořili japonské ostrovy. Na základě božského práva vlastnil vládnoucí císař veškerou půdu, vládl své zemi a musel být slepě poslouchán. Ve skutečnosti ovšem už po víc než šest století opravdová moc sídlila mimo trůn.

K rozkolu došlo před šesti stoletími, kdy dva ze tří velikých soupeřů, významných samurajských rodů Minowara, Fudžimoto a Takašima. podporovali protichůdné kandidáty trůnu a zatáhli tak celou říši do občanské války. Po šedesáti letech rod Minowara zvítězil nad rodem Takašima a rod Fudžimoto, který v této při zůstal neutrální, čekal dál na svou příležitost.

Od té doby si šógunové z rodu Minowara žárlivě střežili svoji vládu a skrze sňatky svých dcer se začali spojovat s rodem císařským. Císař a celý dvůr se zdržovali v naprosté odloučenosti v palácích a zahradách obehnaných vysokými zdmi v malé enklávě v Kjótu, žili většinou velmi skromně a veškerá jejich činnost spočívala v dodržování rituálů původního japonského animistického náboženství šintó a v intelektuálních zálibách jako například v kaligrafii, malířství, filozofii a básnictví.

Ovládnout dvůr Syna Nebes nebylo nesnadné, neboť ačkoli mu patřila veškerá půda, neměl žádnou rentu. Rentu a právo ukládat daně měli pouze daimjóové a samurajové. Proto také, ačkoli všichni členové císařského dvora byli samurajům nadřazeni svým postavením, ve skutečnosti byli zcela závislí na podpoře, kterou dvoru uděloval podle okamžitého rozmaru

šógun nebo kampaku – hlavní císařův civilní rádce – či chunta držící se právě u moci. Jen málokterý z nich měl ruku otevřenou. Někteří císaři si dokonce museli opatřovat potravu směnou za svůj podpis. Nejednou nebylo ani dost peněz na korunovaci.

V průběhu let šógunové z rodu Minowara přišli o svou moc a ta přešla na potomky rodu Takašima nebo Fudžimoto. A protože občanské války pokračovaly s neztenčenou prudkostí po celá staletí, stával se císař čím dál víc hříčkou v rukou toho daimjóa, jemuž se podařilo zmocnit se Kjóta. Jen k tomu došlo, zavraždil nový dobyvatel města vládnoucího šóguna, vyvraždil i jeho potomky a bez meškání – v případě, že byl z rodu Minowara, Takašima nebo Fudžimoto – složil pokornou přísahu věrnosti trůnu a ponížen vyzval bezmocného císaře, aby mu udělil uvolněnou hodnost šóguna. Pak stejně jako všichni jeho předchůdci se pokoušel rozšiřovat svoji moc z Kjóta do všech stran, až došlo i na něj a byl pohlcen někým dalším. Císařové se ženili, vzdávali se trůnu nebo na něj nastupovali podle toho, jak se právě zachtělo vládnoucímu šógunovi. V nepřetržité pokrevní linii zůstával pouze vládnoucí císařský rod.

Šógun měl neomezenou moc – ovšem jen do chvíle, kdy byl svržen.

V průběhu staletí se říše tříštila na stále menší a menší trakce a šógunové se dlouho v sedle neudrželi. Za posledních sto let dokonce žádný daimjó nezískal dostatečnou moc, aby se stal šógunem. Podařilo se to teprve před dvanácti lety hejtmanu Nakamurovi z rolnického rodu. Svůj mandát obdržel od současného císaře Go-Nidžóa. Titul šógun získat nemohl, ačkoli si to tolik přál, protože nebyl z urozeného rodu. Musel se spokojit s mnohem méně vznešeným občanským titulem kampaku – hlavní rádce a později, když se tohoto titulu vzdal ve prospěch svého nezletilého syna Jaemona – ačkoli veškerou moc si podle zavedených zvyklostí podržel –, musel se spokojit s titulem taikó. Podle obyčeje vytvořeného v průběhu staletí měli totiž pouze potomci rozvětvených prastarých polobožských rodů Minowara, Takašima a Fudžimoto nárok dosáhnout hodnosti šóguna.

Toranaga pocházel z rodu Minowara, Jabu s jistým úsilím vystopoval návaznost svého rodu na nějakou bezvýznamnou větev rodu Takašima, ale i to by stačilo, pokud by jednou dosáhl toužené výše.

„Ano, paní," řekl Jabu, „je jasné, že se Toranaga chce stát šógunem, ale nikdy se mu to nepodaří. Ostatní regenti jím opovrhují a mají z něho strach. Ti ho drží při zemi, přesně jak to plánoval taikó." Předklonil se a pozorně studoval manželčinu tvář. „Vy tvrdíte, že Toranaga Išidovi podlehne?"

„Dostane se do izolace, to jistě. Ale nakonec myslím nepodlehne. Snažně prosím, pane, abyste poslechl knížete Toranagu a neodjížděl z Eda podívat se na barbarskou loď, třebaže Omi-san tvrdí, že je jiná než ostatní. Pošlete prosím do Andžira Cukimota."

„A co když je na té lodi zlato a stříbro? Svěřila byste je Cukimotovi nebo některému z našich správců?“

„Ne,“ odpověděla mu manželka.

A tak ještě té noci vyklouzl Jabu v doprovodu pouhých patnácti mužů potají z města a teď měl bohatství a moc, o nichž se mu nesnilo ani v nejtajnějších snech, a navíc nevídané zajatce, z nichž ještě dnes večer jeden zemře. Na pozdější hodinu už měl zařízenou jednu milostnici a jednoho chlapce. Zítra za svítání vyrazí zpátky do Eda. A zítra před soumrakem se vydají na tajný pochod i pušky a stříbro.

Ano, ty pušky, uvažoval rozjásaně. Moje zbraně a můj plán mi dají sílu dopomoci k vítězství Išidovi nebo Toranagovi – záleží, koho z nich si vyberu. Ten, který prohraje, uvolní pro mě místo mezi regenty. A já pak budu nejmocnější regent. A proč ne šógun? Proč ne? Teď je možné všechno.

Nechal se unášet nádhernými vidinami. Jak naložím s dvaceti tisíci stříbrňáků? Mohu přestavět hradní věž. Koupit koně k dělům. Rozšířit síť zvědů. A co s Ikawou Džikkjúem? Stačí tisíc těch blyštivých mincí na podplacení kuchařů, aby ho otrávili? Víc než dost! Pět set. možná i sto by stačilo do správných nikou. Ale čích?

Sluneční paprsky procházející sadou okének klouzaly po kamenných stěnách. Voda v lázni byla horká a neustále přihřívaná dřevem z ohniště vestavěného do vnější zdi. Dům patřil Omimu a stál na nevelkém vršku s výhledem na vesnici a celý přístav. Zahrada obehnaná zdí byla upravená, klidná a vkusná.

Dveře do lázně se otevřely. Uklonil se v nich slepý stařec. „Posílá mě pan Kašigi Omi, pane. Jsem Suó, jeho masér.“ Byl vysoký, vyzáblý, obličej samá vráska.

„Dobrá.“ Jabu se celý život děsil, že ho někdo oslepí. Od nejútlejšího dětství se mu zdávalo, jak kráčí v temnotě, ačkoli ví, že svítí slunce, cítí jeho teplo, ale nevidí je, otevírá ústa k výkřiku, ačkoli ví, jak potupné je křičet, a přesto křičí. V tu chvíli se vždycky probudí zalitý potem.

Tahle jeho hrůza ze slepoty však zvyšovala rozkoš z masáže nevidomým člověkem.

Zadíval se na klikatou jizvu na masérově pravém spánku a na hlubokou puklinu v lebce pod ní. Rána mečem, říkal si v duchu. Oslepl po ní? Byl kdysi samurajem? Komu sloužil? Není to zvěd?

Jabu věděl, že jeho stráže tohohle člověka důkladně prohledaly, než mu dovolily vejít, nemusel tedy mít strach, že skrývá u sebe zbraň. Navíc měl na dosah ruky svůj jedinečný dlouhý meč, jehož čepel kdysi vykoval proslulý mečíř, mistr Murasama. Pozoroval slepce, jak si svléká kimono a dává ho přesně mířeným pohybem na věšák. Na hrudi měl další jizvy po sečných ranách. Pruh látky kolem boků měl dokonale čistý. Poklekl a

trpělivě čekal.

Když se Jabu nabažil koupele, vylezl a položil se na kamennou lavici. Stařec ho pečlivě otřel, nalil si do dlaní vonný olej a začal daimjóovi hníst svaly na krku a na zádech.

Neobyčejně silné prsty s překvapivou zručností probíraly celé tělo a rozsévaly po něm uvolnění. „Dobře to děláš. Velmi dobře," ozval se Jabu za chvíli.

„Díky, Jabu-sama," řekl Suó. Sama, další z výrazů znamenajících pane, byl povinný výraz zdvořilosti, když podřízený oslovoval nadřízeného.

„Jsi už dlouho ve službách pana Omiho?"

„Tři roky, pane. Je velmi laskavý ke starému člověku."

„Cos dělal předtím?"

„Putoval jsem ode vsi ke vsi. Pár dní tu, půl roku tam jako motýl nesený vánkem." Starcův hlas konejšil stejně jako jeho prsty. Rozpoznal, že tenhle daimjó s ním chce mluvit. Trpělivě čekal na další otázku, teprve pak se rozhovoří. K jeho umění patřila schopnost vědět, co se od něho očekává a kdy je k tomu pravá chvíle. Někdy ho upozornil sluch, ale většinou mu zpřístupnily skryté myšlenky muže či ženy, které masíroval, jeho hbité prsty. Tentokrát ho prsty varovaly, aby si dal na svého klienta pozor, že to je muž nebezpečný a prchlivý, něco kolem čtyřicítky, dobrý jezdec a výtečný bojovník mečem. A také že má špatná játra a do dvou let zemře. Zabije ho sake a patrně i afrodiziaka. „Jste ve velmi dobré kondici na svůj věk, Jabu-sama."

„Ty také. Kolik je ti let, Suó?"

Stařec se zasmál, ale jeho prsty se ani na okamžik nezastavily. „Jsem nejstarší člověk na světě – ve svém světě. Všichni moji známí už dávno zemřeli. Je mi určitě přes osmdesát – nevím to přesně. Sloužil jsem u pana Jošiho Čikitady, dědečka pana Toranagy, když ještě léno jeho rodu nebylo větší než tahle vesnice. Byl jsem dokonce ve vojenském ležení toho dne, kdy byl úkladně zavražděn."

Jabu se silou vůle snažil udržet tělo dokonale uvolněné, ale smysly se mu zbystřily a začal pozorně poslouchat.

„To byl krutý den. Nevím, kolik mi tenkrát bylo, ale ještě jsem měl dětský hlas. Zákeřným útočníkem byl Obata Hiro, syn jeho nejmocnějšího spojence. Možná že jste slyšel vyprávět, jak tenhle mladík jediným máchnutím meče stal panu Čikitadovi hlavu. Čepel byla z dílny Murasamovy a odtud ta pověra, že všechna Murasamova ostří přinášejí Jošiho rodu neštěstí."

Vypráví mi to proto, že můj meč je také od Murasamy? zvažoval Jabu. Mnoho lidí ví, že ho vlastním. Anebo jsou to jen stařecké vzpomínky na jistý významný den v jeho dlouhém životě? „Jaký byl Toranagův dědeček?" zeptal se s předstíranou lhostejností, aby Suóa vyzkoušel.

„Vysoký, Jabu-sama. Vyšší než vy a mnohem útlejší, když jsem ho znal. Zemřel v den svých dvacátých pátých narozenin.“ V Suóově hlasu zazněl vřelejší tón. „Ano, Jabu-sama, už ve dvanácti letech byl zdatný bojovník a v patnácti se stal naším lenním pánem, protože jeho otec byl zabit v nějaké šarvátce. Pan Čikitada byl už tehdy ženatý a zplodil syna. Škoda že musel zemřít. Obata Hiro byl jeho vazal, ale také přítel. Tehdy mu bylo sedmnáct a kdosi otrávil jeho mladou mysl smyšlenkou, že Čikitada se proradně chystá zabít jeho otce. Byly to samozřejmě samé lži, ale to nám pana Čikitadu nenavrátilo. Mladý Obata poklekl před mrtvým tělem a třikrát se uklonil. Řekl, že se dopustil tohoto činu ze synovské úcty ke svému otci a urážku nás a našeho rodu že teď chce odpykat spácháním seppuku. Dostal k tomu souhlas. Nejprve vlastníma rukama omyl Čikitadovu hlavu a položil ji na čestné místo. Pak si rozřízl útroby a s příslušnou obřadností zemřel jako muž. Jeden z našich lidí mu dělal sekundanta a jedinou ranou mu sťal hlavu. Pro ni a pro Murasamův meč si později přijel jeho otec. Pro nás se věci obracely k horšímu. Jediný syn pana Čikitady byl kamsi odvezen jako rukojmí a pro naši část rodu nastaly zlé časy. Bylo –“

„Lžeš, starče. Nebyl jsi u toho.“ Jabu se otočil, aby viděl starci do tváře, ale ten okamžitě ztuhl. „Po Obatově smrti ten meč zlomili a zničili.“

„Nikoli. Jabu-sama. Taková se vytvořila legenda. Viděl jsem na vlastní oči, jak otec odnesl synovu hlavu i meč. Kdo také by ničil tak skvostné umělecké dílo? To by se rovnalo svatokrádeži. Meč si odnesl Obatův otec.“

„Co s ním udělal?“

„Nikdo neví. Někteří tvrdí, že ho hodil do moře, protože našeho pana Čikitadu miloval a ctil jako vlastního bratra. Jiní říkají, že ho zakopal do země. kde meč v úkrytu čeká na jeho vnuka. Jošiho Toranagu.“

„Co si o tom myslíš ty?“,

„Že ho hodil do moře.“

„Viděl jsi ho?“

„Ne.“

Jabu se položil a starcovy prsty okamžitě pokračovaly v práci. Pomyšlení, že kromě něho existuje ještě další člověk, který ví o zachování Obatova meče, Jabua podivným způsobem rozrušilo. Měl by Suóa zabít, napadlo ho. Ale proč? Jak by slepec mohl rozpoznat čepel? Vypadá jako kterákoli jiná z Murasamovy dílny a rukojeť a pochva už je za ta léta několikrát vyměněná. Nikdo nemá tušení, že tvůj meč je onen meč, který přechází z ruky do ruky, v čím dál větší tajnosti, jak Toranagova moc roste. Proč tedy Suóa zabíjet? Jeho existence dodává situaci dráždivou příchuť. Povzbuzuje k činnosti. Nech ho naživu – zabít ho můžeš kdykoli. Právě tím mečem.

V naprosté uvolněnosti se Jabu nechal unášet příjemnou vidinou.

Jednoho dne – a nebude to trvat dlouho, ujišťoval sám sebe – budu tak mocný, že vyrukuji se svým mečem v Toranagově přítomnosti. A jednou mu možná také povím o osudech svého meče.

„A co bylo dál?“ zeptal se, protože si přál slyšet starcův konejšivý hlas.

„Zkrátka nám nastaly zlé časy. Ten rok byl také rokem velikého hladomoru, a protože můj pán byl mrtev, ze mě se stal rónin.“ Róninové byli vojáci rolnického původu nebo samurajové bez půdy anebo bez pána, kterým buď pro ztrátu cti anebo pána nezbylo než putovat křížem krážem po zemi, dokud je jiný pán nepřijal do svých služeb. Uchytit se v jiné službě bylo pro rónina velmi obtížné. Jídla bylo málo, téměř každý dospělý muž byl voják a neznámému nebylo radno věřit. Většina loupežných band a korzárů sužujících pobřežní vody i pevninu byli róninové. „Ten rok a ještě následující byly moc zlé. Bojoval jsem, za každého, kdo si mě najal – někdy v bitvě, někdy jen v šarvátkách. Jídlo bylo můj jediný žold. Pak jsem kdesi zaslechl, že v provincii Kjúšú je potravy dost a dost. a tak jsem se vydal směrem na západ. Na zimu jsem si našel útočiště. Jeden buddhistický klášter si mě najal jako stráž. Půl roku jsem chránil klášter a jeho rýžová pole před nájezdy banditů. Tenhle klášter se nacházel poblíž Ósaky a v té době – bylo to mnoho let před tím, než většinu loupežných tlup taikó vyhladil – byli bandité stejně četní jako hejna moskytů. Jednou nás přepadli ze zálohy a mě nechali ležet na místě, protože mě považovali za mrtvého. Našli mě nějací mniši a ránu mi vyléčili. Ale zrak mi už vrátit nemohli.“

Prsty probíral tělo hlouběji a hlouběji. „Poslali mě pak k jednomu slepému mnichovi a ten mě naučil masírovat a prohlédnout prostřednictvím prstů. Řekl bych, že moje prsty mi teď povědí víc než kdysi mé oči… Poslední, co jsem viděl svýma očima, byla rozšklebená ústa jednoho bandity, jeho zkažené zuby, třpytivý oblouk jeho meče a pak, když rána dopadla, vůni květin. Viděl jsem vůni ve všech jejích barvách. Už je to hrozně dávno, dávno před tím, než k nám přišli barbaři – padesát šedesát let –, ale barvy té vůně jsem opravdu viděl. Myslím, že jsem viděl nirvánu a na jediný okamžik i tvář Buddhy. Za takový dar je slepota nepatrnou cenou.“ Žádná odpověď. Suó ji ani nečekal – Jabu spal, jak to bylo v plánu. Líbil se vám můj příběh, Jabu-sama? ptal se Suó beze slov a stařecky se bavil. Všechno byla čistá pravda – až na jednu věc. Ten klášter nebyl poblíž Ósaky, ale u vaší západní hranice. A jméno toho mnicha? Só, strýc vašeho nepřítele Ikawy Džikkjúa.

Jak snadno bych vám mohl zlomit vaz, říkal si v duchu. Panu Omi-mu bych tím prokázal službu. Pro vesnici by to bylo pravé požehnání. A v nepatrné míře bych tak splatil, zač vděčím svému ochránci. Měl bych to provést hned, nebo mám ještě počkat?

Spillbergen zvedl ruku se svazkem stébel rýžové slámy, obličej napjatý vzrušením. „Kdo chce táhnout první?“

Nikdo neodpověděl. Blackthorne jako by dřímal v rohu, z něhož se už drahnou chvíli nepohnul. Do západu slunce nebylo daleko.

„Někdo musí táhnout první,“ řekl Spillbergen přiškrceným hlasem. „Dělejte, nemáme moc času.“

Dostali jídlo, soudek s vodou a další jako latrínu. Ale nic, čím by ze sebe smyli páchnoucí splašky nebo se nějak očistili. Sužovaly je mouchy. Vzduch byl smrdutý, na zemi slizké bahno. Většina mužů byla polonahá, zalitá potem z vedra. A strachu.

Spillbergen přejížděl očima jejich obličeje. Vrátil se k Blackthornovi. „Proč – proč vy do toho nepatříte? Co? Jak je to?“

Oči se otevřely, studené jako led. „Tak už naposled. Já – nevím –proč.“

„Není to spravedlivé. To teda není.“

Blackthorne se vrátil ke svému rozjímání. Musí přece být nějaká cesta, jak se odtud dostat. Musí být způsob, jak se dostat na loď. Tenhle parchant nás postupně zabije všechny, to je tak jisté, jako že je nebe nade mnou. Času není nazbyt a mě vynechávají jen proto, že se jim hodím pro nějaký zvlášť svinský záměr.

Když jim prve uzavřel prostor nad hlavami poklop z klád, všechny oči se obrátily k němu a kdosi se zeptal: „Co budeme dělat?“

„Nevím,“ odpověděl.

„Proč zrovna vy nemáte být vybrán?“

„Nevím.“

„Kriste Ježíši, pomoz nám,“ ozvalo se úzkostné zakňučení.

„Dejte to tu do pořádku,“ nařídil. „Shrňte to svinstvo tamhle na hromadu!“

„Nemáme košťata ani –“

„Máte ruce!“

Podřídili se jeho rozkazu. Pomáhal jim a sám očistil kapitána, jak jen to šlo. „Už je to v pořádku.“

„Jak – jak máme někoho vybrat?“ zeptal se Spillbergen.

„Nebudeme vybírat. Budeme se s nimi bít.“

„Čím?“

„Vy chcete jít jako ovce na porážku? Vy vážně chcete?“

„Po mně nejdou – nebylo by správné, abych šel já.“

„Proč?“ zeptal se Vinck.

„Já jsem vrchní velitel.“

„Při vší úctě, pane,“ pokračoval Vinck ironicky, „si myslím, že byste seměl nabídnout dobrovolně. Slušelo by se, abyste se nabídl dobrovolně.“

„Jak je Bůh nade mnou, to je dobrý nápad,“ řekl Pieterzoon. „Já ho podporuju.“

Ozvalo se souhlasné mručení a každý si v duchu říkal Ježíši Kriste, hlavně ať to nejsem já.

Spillbergen začal řvát rozkazy, ale v žádných očích nenalezl slitování. Tak přestal, civěl do země a bylo mu na zvracení. Po chvíli se ozval. „Ne. Tak to nejde – nebylo by správné, aby se někdo hlásil dobrovolně. Musíme – budeme – vylosujeme to. Budeme tahat stébla. Odevzdáme se – svěříme se do rukou Božích. Lodivode, vy podržíte ta stébla.“

„Nepodržím. Nechci s tím mít nic společného. Říkám, že budeme bojovat.“

„V tom případě nás všechny zabijou. Slyšel jste toho samuraje – takhle nás ušetří až na jednoho.“ Spillbergen si otřel zpocený obličej, z něhož se zvedlo hejno much a hned zase usedly. „Podejte mi trochu vody. Lepší když zemře jeden než všichni.“

Van Nekk ponořil do soudku vydlabanou tykev a podal ji Spillbergenovi. „Je nás deset. Včetně vás, Paulusi,“ řekl. „Šance je dobrá.“

„Velmi dobrá – pokud si člověk nevytáhne tu kratší slámku.“ Vinck pohlédl na Blackthorna. „Můžeme se postavit proti těm mečům?“

„Dokážeš jít pokorně ke svému mučiteli, jestli to padne na tebe?“

„Nevím.“

Van Nekk pronesl: „Tak budeme tahat. Ať to rozhodne Pánbůh.“

„Chudák Pánbůh,“ ozval se Blackthorne. „Co všechno jen na něj lidi nenaloží!“

„Jak jinak se to dá rozhodnout?“ křikl někdo.

„Nijak.“

„Uděláme, co říká Paulus. On je vrchní velitel,“ uzavřel van Nekk. „Budeme tahat stébla. Pro většinu je to nejlepší způsob. Pojďte hlasovat. Všichni souhlasí?“

Všichni souhlasili až na Vincka. „Já držím s lodivodem. Jděte mi k čertu s vaším čarováním se zasranejma slámkama!“

Nakonec Vincka přemluvili. Jan Roper, zapřísáhlý kalvinista, předříkával modlitby. Spillbergen nalámal deset přesně stejných stébel. Pak jedno z nich rozlomil napůl.

Van Nekk, Pieterzoon, Sonk, Maetsukker, Ginsel, Jan Roper, Salamon, Maxmilian Croocq a Vinck.

„Kdo chce táhnout první?“ opakoval svoji otázku.

„Ale můžeme se spolehnout, že – že ten, kdo si vytáhne krátké stéblo, opravdu půjde? Můžeme?“ Maetsukkerův hlas se třásl hrůzou.

„To nemůžeme. Není to jisté. Měli bychom mít jistotu,“ ozval se plavčík Croocq.

„Nic není snazšího,“ řekl Jan Roper. „Budeme přísahat, že se podřídíme ve jménu Božím. Pak už se není třeba strachovat. Pomazaný

beránek Boží vstoupí přímo do věčné slávy.“

S tím všichni souhlasili.

„Začni, Vincku. Přísahej, jak to říká Roper.“

„Tak dobrá.“ Vinck měl okoralé rty. „Kdyby – kdybych to byl já – přísahám při Ježíši Kristu, že s nimi půjdu, kdyby – kdybych si vytáhl to krátké stéblo. Ve jménu Božím.“

Po něm následovali ostatní. Maetsukker byl tak ochromený strachem, že ho museli k přísaze podepřít, a hned po ní zas upadl do děsu svých představ.

Sonk táhl první. Druhý na řadě byl Pieterzoon. Pak Jan Roper a po něm Salamon a Croocq. Spillbergen už cítil, jak na něho sahá smrt, protože se dohodli, že tahat nebude, že pro něho zůstane poslední stéblo. Teď jeho šance začínala být hrozná.

Jako další se zachránil Ginsel. Zbývala čtyři stébla.

Maetsukkerovi tekly slzy, ale odstrčil Vincka stranou, popadl stéblo a nemohl věřit svým očím, že není krátké.

Spillbergenova sevřená pěst se třásla, Croocq mu pomáhal ovládnout paži. Po nohou mu bez povšimnutí stékaly výkaly.

Které mám vzít? zoufal si v duchu van Nekk. Bože, pomoz mi! Mlhou své krátkozrakosti stébla sotva rozeznal. Kdybych viděl, možná že bych našel nějaký náznak, které vzít.

Táhl a zvedl stéblo až k očím, aby jasně viděl svůj ortel. Nebylo krátké.

Vinck sledoval své prsty, jak vybírají předposlední stéblo. Upadlo mu na zem, ale všichni viděli, že je nejkratší z dosud tažených. Spillbergen otevřel pěst a všichni viděli, že poslední stéblo je dlouhé. Spillbergen omdlel.

Všichni vyděšeně zírali na Vincka. Ve své bezmocnosti pohlédl na ně, ale neviděl je. Potrhl ramenem, napůl se usmál a nepřítomně odehnal hejno much. Pak se zhroutil na zem. Udělali mu místo a odtáhli se od něj, jako by byl malomocný.

Blackthorne klečel ve slizu vedle Spillbergena.

„Je mrtvý?“ zeptal se van Nekk sotva slyšitelně.

Vinck vyrazil smích, který všemi otřásl, a ustal stejně prudce, jako začal. „Já jsem – já jsem ten mrtvý,“ řekl. „Já jsem mrtvý!“

„Neměj strach. Jsi vyvolenec Boží. Jsi v Jeho rukou,“ ozval se Jan Roper a z jeho hlasu čišelo přesvědčení.

„Má pravdu,“ řekl van Nekk. „Neboj se.“

„To se vám to teď mluví, co?“ Vinck přejížděl očima od jednoho k druhému a nikdo nevydržel jeho pohled. Jediný Blackthorne neodvrátil zrak.

„Podej mi trochu vody, Vincku,“ řekl tiše. „Jdi k sudu a přines trochu vody. Dělej.“

Vinck na něho nechápavě civěl. Pak vzal tykev, naplnil ji vodou a podal mu ji. „Ježíši Kriste, lodivode," mumlal nezřetelně, „co mám dělat?"

„Nejdřív mi pomoz s Paulusem, Vincku! Dělej, co říkám! Má šanci se z toho dostat?"

Vinck tváří v tvář Blackthornově klidu zapudil smrtelný strach. Spillbergenův tep byl slabý. Vinck mu poslechl srdce, nadzvedl víčka a chvíli ho pozoroval. „Nevím, lodivode. Ježíši Kriste, nemůžu pořádně myslet. Srdce snad má v pořádku. Potřebuje pustit žilou, ale – ale – já vůbec – já – já se nemůžu soustředit… Dejte mi…" Nedořekl vyčerpáním a těžce dosedl u stěny. Třásl se po celém těle.

Padací dveře se otevřely.

Omi stál jako vyrytý na obloze, kimono zalité krví umírajícího slunce.

4/

Vinck se pokoušel donutit nohy k pohybu a nepodařilo se mu to. Stál v životě už mnohokrát tváří v tvář smrti, ale nikdy takhle pokorně. Rozhodlo o něm stéblo slámy. Proč o mně? bouřila se jeho mysl. Nejsem ani horší ani lepší než ostatní. Dobrý Bože na nebesích, proč zrovna já?

Shora spustili žebřík. Omi gestem naznačil, že vybraný muž má vylézt nahoru, a to rychle. *„Isoge!"* (Pospěš si!)

Van Nekk a Jan Roper měli zavřené oči a tiše se modlili. Pieterzoon odvrátil zrak. Blackthorne vrhl pohled vzhůru na Omiho a jeho doprovod.

„Isoge!" štěkl Omi znovu.

Vinck se znovu pokusil postavit. „Pomozte mi někdo. Pomozte mi vstát!"

Pieterzoon, který byl nejblíž, se sklonil, vsunul paži Vinckovi pod rameno a pomohl mu vstát, ale to už byl u žebříku Blackthorne, pevně rozkročený ve slizkém blátě.

„Kindžiru!" vykřikl slovo, které slyšel na lodi. Muži ve sklepě vyjekli překvapením. Omi pevně sevřel rukojeť meče a vykročil k žebříku. Blackthorne zkroutil provazy, aby Omi nemohl na žebřík stoupnout.

„Kindžiru!" opakoval.

Omi se zastavil.

„Co se děje?" zeptal se Spillbergen vyděšený stejně jako ostatní.

„Řekl jsem mu, že to je zakázané! Nikdo z mé posádky nepůjde na smrt bez boje."

„Ale – vždyť jsme s tím souhlasili!"

„Já ne!"

„Copak jste zešílel?"

„Mají pravdu, lodivode," šeptal Vinck. „Já – my – přece jsme s tím souhlasili a tahalo se poctivě. Je to vůle Boží. Já jdu…" Tápavě vykročil k žebříku, ale Blackthorne se mu se vší rozhodností postavil do cesty a nespouštěl Omiho z očí.

„Nepůjdeš bez boje. Nikdo z nás."

„Odstupte od žebříku, lodivode! Je to rozkaz!" Rozklepaný Spillbergen se stáhl do svého kouta, jak nejdál mohl. Znova vyjekl, až mu přeskočil hlas: „Lodivode!"

Jenže Blackthorne nikoho neposlouchal. „Připravte se!"

Omi o krok ustoupil a vydal úsečné rozkazy svým lidem. Jeden samuraj začal okamžitě sestupovat po žebříku a za ním v těsném závěsu dva další, všichni s taseným mečem. Blackthorne zkroutil žebřík, obratně se vyhnul sečné ráně prvního útočníka, popadl se s ním do křížku a snažil se ho uškrtit.

„Pomozte mi! Rychle! Vám jde o život!"

Blackthorne uvolnil sevření, stáhl muže z příčlí a zaujal postoj k odražení útoku, protože další muž už bodal mečem dolů. Vinck se probral ze své strnulosti a zběsile se vrhl na samuraje. Zachytil úder, který by byl dopadl na Blackthornovo zápěstí, a druhou ruku zaťatou v pěst vrazil útočícímu muži do slabin. Samuraj vyjekl a zuřivě začal kopat kolem sebe. Vinck jako by ránu ani nezaznamenal. Vylezl po příčlích, vrhl se na muže a ve snaze získat jeho meč zaryl se mu nehty do očí. Druhým dvěma samurajům bránil v pohybu Blackthorne a stísněný prostor, ale jednomu se přece jen podařilo zasáhnout kopancem Vincka do obličeje. Ten se odpotácel stranou. Samuraj, který visel na žebříku, se stejným způsobem rozmáchl na Blackthorna, ale minul ho a to už se celá posádka nahrnula k žebříku.

Croocq zasáhl pěstí samurajův nárt a cítil, jak pod jeho úderem některá kůstka praská. Útočníkovi se ještě podařilo vyhodit otvorem meč – nechtěl, aby se nepříteli dostala do ruky zbraň – a pak už se jen těžce svezl do bláta. Vinck a Pieterzoon se na něj vrhli a on se zuřivě bránil. Zbytek posádky si vzal do práce pronikající samuraje. Blackthorne sebral ležícímu Japonci dýku a začal vystupovat po žebříku. Croocq, Jan Roper a Salamon vzápětí za ním. Oba samurajové se dali na ústup, stáli teď nad vchodem, meče ve vražedném střehu. Blackthorne dobře věděl, že jeho dýka je proti mečům bezcenná. Přesto se – podporován ostatními – připravil k útoku. Jakmile se jeho hlava objevila nad úrovní příklopu, prolétl nad ní meč a jen o vlásek ji minul. Vzápětí ho vzteklý kopanec samuraje, kterého si nevšiml, poslal tam, odkud přišel.

Otočil se a uskočil, aby se vyhnul zmítajícímu se klubku zápasících mužů, kteří se v tom smradlavém slizu snažili přemoci samuraje. Vinck kopl jednoho do zátylku. Ten okamžitě klesl. Vinck do něho začal bušit

takovou silou, až ho musel Blackthorne odtrhnout.

„Nezabíjej ho – můžeme ho použít jako rukojmí!“ řval na něho a zoufale škubal žebříkem ve snaze stáhnout ho do sklepa. Žebřík byl příliš dlouhý. Nahoře u padacích dveří netečně vyčkával další Omiho samuraj.

„Proboha, lodivode, zaražte to!“ sípal Spillbergen. „Všechny nás pobijou – vy nás všechny zabijete! Zaražte ho nějak!“

Omi vykřikl další rozkazy a pár silných paží nad otvorem zabránilo Blackthornovi v manipulaci se žebříkem.

„Pozor!“ stačil varovat své lidi.

Do sklepení hbitě slézali tři další samurajové ozbrojení noži a odění pouze pruhem látky kolem beder. První dva se bez ohledu na vlastní bezpečnost vrhli přímo na Blackthorna, a ten pod jejich tíhou bezmocně padl k zemi. Teprve potom zaútočili na ostatní. Blackthorne cítil, jak ho drtí váha útočících samurajů. Nůž mu teď nebyl k ničemu, odhodlání k boji ho opouštělo a jen litoval, že se neumí bít beze zbraně jako Mura. Bezmocně si přiznával, že jeho život visí na vlásku, přesto však učinil ještě poslední pokus a prudkým škubnutím osvobodil jednu svou paži. Nemilosrdný úder železnou pěstí do hlavy jím zacloumal, až mu zuby cvakaly. Při dalším se mu zatmělo před očima, ale pořád ještě byl schopen rány vracet.

Vinck se právě chystal zarýt palec do oka útočníka, když se na něj shůry snesl třetí samuraj a současně se ozval výkřik Maetsukkera, jemuž čísi dýka rozřízla paži. Van Nekk naslepo rozdával rány na všechny strany a Pieterzoon křičel: „Pro Krista Pána, bij do nich, ne do mě,“ ale obchodník zmámený hrůzou ho neslyšel.

Blackthorne popadl jednoho samuraje za krk, zpocená a zablácená ruka mu klouzala po hrdle, jak se snažil s býčí zarputilostí vzepřít a setřást své protivníky, ale v tu chvíli dopadla třetí rána a Blackthorne se v bezvědomí skácel na zem. Všichni tři samurajové se probíjeli vpřed a posádka zbavená svého vůdce v kruhu ustupovala z dosahu jejich dýk. Samurajové a jejich rozmáchlé dýky ovládli sklepení, ale nepokoušeli se ty vyčerpané a k smrti vyděšené muže zabít ani zmrzačit, jen je zatlačit ke zdem, aby nemohli k žebříku, u něhož leželo bezvládné tělo Blackthorna a toho prvního samuraje.

V tu chvíli sebevědomě sestoupil do jámy Omi a popadl nejblíže stojícího muže, jímž byl Pieterzoon. Neurvale ho strkal k žebříku.

Pieterzoon vyrazil skřek a vší silou se snažil Omimu vytrhnout, ale vtom mu nůž rozřízl zápěstí a pak i paži. Neoblomná ruka tlačila ječícího mořeplavce k žebříku.

„Panebože, pomoz mi! Já ne, já nechci umřít, ne, já ne –“

Pieterzoon už byl oběma nohama na příčlích žebříku a ustupoval vzhůru před mučivou bolestí řezných ran. „Pro Boha živého, pomozte

mi,“ vyjekl ještě, otočil se a jako šílený prchal ven.

Omi ho beze spěchu následoval.

Jeden samuraj vylezl nahoru. Po něm druhý. Třetí zvedl nůž, který použil Blackthorne. Opovržlivě se otočil zády, překročil zhroucené tělo svého omráčeného spolubojovníka a vylezl nahoru.

Pak žebřík vytáhli. Volný prostor, obloha i světlo zmizely. Zástrčky zapadly na své místo. Zůstalo jen bezútěšné přítmí, hrudi se zvedaly přerývaným dechem, srdce prudce bušila, lil se pot a šířil se odporný puch. A vrátily se mouchy.

Chvíli se nikdo ani nehnul. Jan Roper měl šrám na tváři, Maetsukker ošklivě krvácel, ostatní strnuli v šoku. Až na Salamona. Tápavě si našel cestu k Blackthornovi a stáhl ho z nehybného těla samuraje. Sípavě něco vyrážel a ukazoval na vodu. Croocq nabral trochu do vydlabané tykve a pomohl mu bezvládného Blackthorna opřít o stěnu. Společně mu začali stírat z obličeje vlhký sliz.

„Když ty mizerové – když na něj dopadli, zaslechl jsem, jak mu prasklo v krku nebo v rameni,“ řekl chlapec a prudce oddychoval. „Ježíši Kriste, vypadá dočista jako mrtvola.“

Sonk se silou vůle zvedl a šel k nim. Opatrně otočil Blackthornovu hlavu ze strany na stranu a prohmatal mu ramena. „Vypadá to v pořádku. Musíme počkat, až přijde k sobě a poví nám, co mu je.“

„Ach Panebože, Ježíši Kriste,“ kvílel Vinck. „Chudák Pieterzoon –jsem zatracen – jsem zatracen…“

„Vždyť už jsi šel. To lodivod tě zarazil. Ty už jsi šel, jak jsi slíbil, já tě viděl, jako že je Pánbůh nade mnou,“ Sonk Vinckem třásl, ale ten ho nebral na vědomí. „Já tě viděl.“ Sonk se otočil na Spillbergena a rukou zaháněl mouchy. „Že mám pravdu?“

„Ano, už šel. Vincku, přestaň kňučet! Chybu udělal lodivod. Podejte mi trochu vody.“

Jan Roper nabral vodu do tykve, napil se a otřel si šrám na tváři. „Vinck měl jít. On byl beránek Boží. Jeho ustanovil Bůh. Vinckova duše je teď ztracena. Pane. smiluj se nad ním, neboť bude do skonání světa v ohni pekelném.“

„Podejte mi vodu.“ žadonil vrchní velitel.

Van Nekk vzal Roperovi tykev z ruky a podal ji Spillbergenovi. „Není to Vinckova vina,“ řekl unaveně. „Copak jste už zapomněli, že nemohl vstát? Prosil, aby mu někdo pomohl. Já se strachy nedokázal pohnout a to jsem nikam chodit nemusel.“

„Vinck za to nemůže.“ souhlasil Spillbergen. „Není to jeho vina. To všechno on.“ Všichni se podívali na Blackthorna. „Je to blázen.“

„Všichni Angličani jsou blázni,“ dodal Sonk. „Znáte aspoň jednoho, aby nebyl? Na Angličana stačí mrknout a zjistíte, že je šílenec – a pirát.“

„Všiváci to jsou, jeden jako druhý!“ prohlásil Ginsel.

„Všichni ne,“ řekl van Nekk. „Náš lodivod vždycky dělal jen to, co považoval za správné. Chránil nás, řídil loď po deset tisíc námořních mil.“

„Hovno nás chránil! Když jsme vypluli, bylo nás pět set na pěti lodích. Teď je nás devět!“

„Copak může za to, že se lodě neudržely při sobě? Copak to je jeho vina, že nás bouře rozprášily –“

„Nebýt jeho, byli bychom zůstali v Novém světě. To on pořád, že by se dalo doplout až do Žaponska. Dobrotivý Bože, pohleď, kde jsme se to ocitli!“

„S výpravou do Žaponska jsme souhlasili. Všichni jsme s tím souhlasili,“ ozval se van Nekk utrápeně. „Přece se hlasovalo.“

„Hlasovalo se. Ale on nás k tomu přemluvil.“

„Pozor!“ Ginsel prstem ukázal na samuraje, který se pohnul a zasténal. Sonk k němu mrštně sklouzl a dal mu pěstí do zubů. Samuraj znovu ztratil vědomí.

„Pro umučení Boží! Proč asi ho ta pakáž nechala tady? Mohli si ho odnést s sebou, ne? My jim v tom nebránili.“

„Myslíš, že ho měli za mrtvého?“

„Nevím. Třeba si ho nevšimli. Kriste Ježíši, co já bych dal za lok piva,“ řekl Sonk.

„Už ho nech, Sonku, nezabíjej ho. Je to náš rukojmí.“ Croocq sjel pohledem na Vincka, schouleného u stěny a ponořeného do naříkavého zoufalství. „Pánbůh nás rač chránit! Co asi udělají s Pieterzoonem? Co bude s námi?“

„Za všechno může lodivod,“ ozval se Jan Roper. „Je to jeho vina.“

Van Nekk soucitně pohlédl na Blackthorna. „Co na tom teď záleží, čí je to vina?“

Maetsukker se vrávoravě postavil, z předloktí mu dosud crčela krev. „Jsem raněný, pomozte mi.“

Salamon udělal z cáru košile škrtidlo a zastavil krvácení. Rána v Maetsukkerově svalu byla hluboká, ale nepřeťala žádnou tepnu ani žílu. Začaly však se k ní slétat mouchy.

„Mouchy prokleté! A lodivod ať taky táhne k čertu,“ horlil Maetsukker. „No tak jsme souhlasili! Ale co teď? Co ho to napadlo zachraňovat Vincka? Teď má na svých rukou Pieterzoonovu krev a kvůli němu je i s námi amen.“

„Že tě huba nebolí! Řekl přece, že nikdo z posádky –“

Nahoře se ozvaly kroky. Poklop se otevřel. Vesničané začali do sklepa vylévat soudky mořské vody s odpadem z ryb. Přestali teprve, když podlaha byla zaplavená po kotníky.

První výkřiky se ozvaly, když už stál měsíc vysoko na obloze.

Jabu klečel ve vnitřní zahradě Omiho domu. Bez hnutí, jako socha. Pozoroval měsíční svit v rozkvetlém stromě, obrysy větví proti světlejší obloze a lehce zarůžovělé chomáče květů. Jeden okvětní plátek se třepotavě snesl k zemi a Jabu v duchu přemítal:

Krása
nebledne,
padá-li
ve vánku.

Snesl se další lístek. Vítr zavzdychal a odnesl další. Ten strom nebyl vyšší než člověk a tísnil se mezi kameny porostlými mechem a umístěnými tak umně, že vypadaly jako přírodní skalka.

Jabu se silou vůle soustřeďoval na strom a noční oblohu, na lehký vánek s jemným pachem moře, na skládání básně, neboť uši měl nastražené na smrtelný zápas. Páteř mu ochabovala. Jedině vůle ho drže-la pevného. Vědomí toho, co probíhá, zbystřovalo jeho smysly. A dnes to bylo tvrdší a brutálnější než jindy.

„Omi-san, jak dlouho se tu zdrží náš pán?“ bylo slyšet z domu ustrašený šepot Omiho matky.

„Nevím.“

„Ten jekot je hrůzný. Kdy to přestane?“

„Nevím,“ řekl Omi.

Seděli za zástěnou ve druhé nejpříjemnější místnosti domu. Nejlepší pokoj – matčin – přenechali Jabuovi. Oba tyto pokoje vedly do zahrady, kterou Omi s velikou péčí zakládal. Mřížovím okna pozorovali, jak strom vrhá chladné obrazce na Jabuův obličej a měsíční světlo jiskří na rukojetích jeho mečů. Přes tmavé kimono měl tmavý haori, tříčtvrteční plášť nošený v chladnějších dnech nebo při slavnostních příležitostech.

„Chce se mi spát,“ pokračoval roztřesený ženský hlas. „Ale při tom hluku neusnu. Kdy to skončí?“

„Nevím. Buď trpělivá, matko.“ odpovídal Omi tiše. „Už brzy to utichne. Pan Jabu se vrátí zítra do Eda. Prosím tě, buď trpělivá.“ Přitom Omi dobře věděl, že mučení bude pokračovat až do úsvitu. Tak to bylo stanoveno.

Snažil se soustředit. Jeho feudální pán dokáže meditovat uprostřed mučivých výkřiků, pokusí se tedy následovat jeho příkladu. Ale následující výkřik ho vrátil na zem. Uvědomil si, že toho není schopen. Ještě ne. Nemá jeho sebeovládání a sílu.

Nebo je to něco jiného? ptal se sám sebe.

Viděl Jabuův obličej naprosto jasně. Snažil se číst v podivném výrazu svého daimjóa: plné rty lehce zkroucené, v koutcích kapičky slin, oči tenké

štěrbiny sledující pád okvětních lístků. Vypadá, jako by právě dospěl k vyvrcholení – anebo se mu blížil –, aniž se sebe dotkl. Je to možné?

Stalo se poprvé, že se Omi octl v tak těsné blízkostí svého strýce, neboť byl jen zcela nepatrným článkem rodového řetězu a jeho andžirské léno i celá přilehlá oblast byly chudé a bezvýznamné. Omi byl nejmladší ze tří synů a jeho otec Mizuno měl šest bratří. Jabu byl nejstarší a stál v čele rodu Kašigi. Mizuno mu byl věkově nejblíž. Omimu bylo jednadvacet a měl už malého synka.

„Kde zas vězí ta tvoje ostudná žena," hašteřivě kvílela stařena. „Chci, aby mi namasírovala záda a ramena."

„Copak jsi zapomněla, matko, že musela jet navštívit svého otce? Dovol, abych ti to udělal já."

„Nic takového. Můžeš poslat pro služebnou. Tvoje žena nemá nejmenší ohled. Taky mohla pár dní počkat. Přijela jsem vás navštívit až z Eda. Celé dva týdny hrůzného trmácení a co pak? Za týden po mém příjezdu se sebere a pryč. Měla tu počkat! Nehodí se k ničemu! Tvůj otec udělal velkou chybu, že ti s ní sjednal sňatek. Měl jsi jí říct, ať si tam zůstane – a rozvést se. K čemu ti je taková budižkničemu. Neumí ani pořádně namasírovat záda. Přinejmenším bys jí měl dát pořádný výprask. Ten hrozný řev! Proč to nepřestává?"

„Už to přestane. Každou chvíli."

„Měl bys jí dát pořádný výprask."

„Ano." Omi pomyslel na svoji ženu Midori a srdce mu radostí poskočilo. Byla krásná, milá, něžná a chytrá, měla jasný hlas a uměla hrát na hudební nástroje stejně dobře jako milostnice na Izu.

„Midori-san, musíte hned odjet," řekl jí v soukromí.

„Omi-san, můj otec na tom není tak zle a mé místo je tu, musím posloužit vaší matce," odpověděla mu. „Jestliže přijede váš daimjó, musí být dům na jeho návštěvu přichystán. Omi-san, tolik na tom záleží, je to přece nejvýznamnější chvíle celé vaší služby. Jestliže uděláte na pana Jabua dobrý dojem, dá vám možná lepší léno, jak si zasloužíte! Kdyby se za mé nepřítomnosti cokoli stalo, nikdy bych si to neodpustila!

Máte první příležitost se uplatnit a tu si nesmíte nechat ujít. Jabu určitě přijede. Prosím vás. mám tolik práce."

„Chápu, ale přesto bych si přál, Midori-san. abyste ihned odjela. Stačí, když se zdržíte dva dny mimo dům."

Prosila, žadonila, ale on byl neoblomný, a tak odjela. Chtěl, aby opustila Andžiro před Jabuovým příjezdem a nevracela se, pokud bude strýc hostem v jeho domě. Neobával se, že by se jí daimjó odvážil dotknout bez dovolení – něco takového nebylo myslitelné, protože Omi by v tom případě měl právo i čestnou povinnost daimjóa zničit. Dobře si však všiml, jakým pohledem ji Jabu sledoval už krátce po svatebním obřadu v Edu, a

rozhodl se odstranit jakýkoli pramen podráždění, všechno, co by mohlo jeho pána při zdejší návštěvě rozladit nebo přivést do nemilé situace. Tolik mu záleželo na tom, aby učinil na Jabua dobrý dojem svou synovskou oddaností, prozíravostí i radou. Zatím se všechno vyvíjelo nad očekávání dobře. Ta loď je skutečný poklad a posádka druhý. Všechno jde jako po másle.

„Požádala jsem kami našeho domu o vaši ochranu," řekla mu Midori krátce před odjezdem, dovolávajíc se šintoistického božstva opatrujícího jejich dům, „a do buddhistického chrámu jsem poslala obětinu, aby se za nás modlili. Suóovi jsem nařídila, aby se překonával, a vzkázala jsem pro paní Kiku. Pane, snažně prosím, dovolte mi zůstat."

Usmál se a poručil jí odjet, ačkoli si pláčem zničila celé nalíčení.

Bylo mu bez ní smutno a přesto byl rád, že je pryč. Ty výkřiky by jí působily velkou bolest.

Matka ucukla, jak k ní dolétl mučivý zvuk, lehce se ošila, aby ulevila bolesti v ramenou, neboť klouby jí dnes zle trápily. To bude ten západní vítr od moře, uvažovala v duchu. Ale přesto je tu mnohem líp než v Edu. Tam jsou jen samé bažiny a moskyti.

V zahradě postřehla sotva zřetelnou Jabuovu siluetu. Vskrytu duše ho nenáviděla a přála si jeho smrt. Kdyby zemřel, stal by se daimjóem na Izu její manžel Mizuno a stanul by v čele rodu. V duchu se opájela tou myšlenkou. Všichni ostatní bratři, jejich manželky i děti by jí byli podřízeni, a kdyby už Jabu nestál v cestě, ustanovil by pan Mizuno Omiho svým dědicem.

Bolest v zátylku se ozvala znovu a donutila ji lehce změnit polohu.

„Zavolám paní Kiku," řekl Omi a myslel tím milostnici, která spolu s mladým chlapcem trpělivě čekala ve vedlejší místnosti na Jabuův pokyn.

„Nic mi není, jsem jen unavená. Ale dobrá, může mě namasírovat."

Omi šel do sousedního pokoje. Lůžko tam bylo připravené. Tvořily je spodní houně a vrchní prošívané přikrývky zvané futony rozložené na rohožích. Kiku se pousmála a uklonila a tichým hlasem pronesla, jaká je pro ni čest nabídnout své skromné síly ctihodné matce této domácnosti. Byla mnohem bledší než obvykle a Omi si všiml, že příšerné kvílení i u ní vybírá svou daň. Chlapec se snažil svůj strach potlačit.

Když křik začal, musel Omi vynaložit veškerý svůj um, aby tu Kiku udržel. „Ach, Omi-san, já to nedokážu snést – je to hrůza. Omlouvám se a prosím, dovolte mi odejít – snažila jsem se zacpat si uši, ale mé ruce ten zvuk nezadrží. Chudák člověk – je to hrůza," naléhala na něj.

„Upokoj se, Kiku-san, a buď trpělivá. Nařídil to pan Jabu. Nedá se nic dělat. Za chvíli to skončí."

„Je to na mě příliš, Omi-san. Nedokážu to snést."

Podle nezvratitelného obyčeje žádné peníze nemohly koupit dívku,

pokud se ona sama nebo její zaměstnavatel rozhodl zákazníka odmítnout, ať to byl kdo chtěl. Kiku byla nevěstka první třídy, nejproslulejší v celé provincii Izu, a třebaže byl Omi přesvědčen, že nevěstkám druhé třídy z Eda, Ósaky a Kjóta nesahá ani po kotníky, tady byla vrcholem dokonalosti a tedy právem hrdá a vybíravá. Ačkoli se dohodl s její zaměstnavatelkou Gjóko, že zaplatí pětinásobek obvyklé ceny, neměl jistotu, že Kiku zůstane.

Teď pozoroval, jak její hbité prsty přejíždějí po matčině šíji. Byla krásná, droboučká, pleť měla jemnou, téměř průsvitnou. Obvykle zářila radostí ze života. Ale jak může být tak křehké stvoření šťastné pod tíhou toho kvílení, ptal se sám sebe. Rád se na ni díval, blažilo ho, že zná její tělo i její něhu.

Jekot náhle ustal.

Omi s pootevřenými ústy čekal, naslouchal a napínal sluch, zachytili sebemenší hlásek. Všiml si, že i prsty Kiku se zastavily a matka přestala naříkat a naslouchala stejně dychtivě. Skrze mříž pohlédl na Jabua. Daimjó dál seděl jako socha.

„Omi-san!“ ozval se Jabu za chvíli.

Omi vstal, vyšel na vyleštěnou verandu a uklonil se. „Prosím, pane.“

„Jdi se podívat, co se děje.“

Omi se znovu uklonil, prošel zahradou na úpravně vydlážděnou cestu vedoucí dolů do vesnice a k pobřeží. Hluboko pod sebou viděl u jednoho přístaviště oheň a kolem něho skupinku mužů a na prostranství u moře poklop z klád a čtyři strážné.

Cestou do vesnice si všiml, že ukořistěná barbarská loď je pevně zakotvená a na její palubě a na okolních člunech svítí olejové lampy. Vesničané – muži, ženy i děti – dosud vynášeli náklad a rybářské bárky a malé čluny kmitaly sem tam jako hejno světlušek. Na břehu se tyčily úpravné mohyly žoků a laťových bedýnek. Stálo tam také už sedm děl a další právě přepravovali pomocí lan ze člunu na molo a odtud na písek.

Ačkoli vítr nepřinášel chlad, přeběhl mu mráz po zádech. Vesničané si obvykle při práci zpívali, a to jak pro radost, tak kvůli rytmu práce. Dnes však byla vesnice podivně ztichlá, ačkoli obydlí byla vzhůru a všechny ruce zaměstnané, i ty nemohoucí. Lidé pobíhali sem tam, zdvořile se uklonili a hned spěchali pryč. Dokonce ani psi neštěkali.

Nic takového jsem dosud nezažil, napadlo Omiho a rukou bezdůvodně sevřel meč. Skoro se zdá. jako by nás naši kami opustili.

Po cestě mu spěchal vstříc Mura, varovaný ve chvíli, kdy Omi otevřel zahradní branku. Hluboce se uklonil. „Dobrý večer, Omi-sama. Loď vyložíme do zítřejšího poledne.“

„Je už ten barbar mrtvý?“

„Nevím, Omi-sama, račte prominout. Hned tam dojdu a zjistím to.“

„Můžeš jít se mnou.“

Mura ho poslušně následoval asi o půl kroku zpět. Omi s údivem zjistil, že jeho společnost vítá.

„Říkáš do poledne?“ zeptal se Omi, nesvůj z náhlého ticha.

„Ano. Jestli všechno dobře půjde.“

„A co ta kamufláž?“

Mura ukázal na skupinky stařen a dětí pletoucích hrubé rohože u jednoho rybářského domku. Byl tam s nimi Suó.

„Děla můžeme odmontovat z podloží a zabalit je. Každé bude muset nést přinejmenším deset mužů. Iguraši-san už poslal do sousední vesnice pro další nosiče.“

„V pořádku.“

„Obávám se, zda se vše udrží v největší tajnosti, pane.“

„Iguraši-san jim to snad důrazně vysvětlí.“

„Promiňte mi mou opovážlivost, Omi-sama, ale my budeme muset použít všechny pytle na rýži, všechny motouzy, všechny sítě, veškerou slámu na rohože.“

„Proč mi to říkáš?“

„Jak budeme potom lovit ryby a skladovat úrodu?“

„Však vy si s tím poradíte.“ Omiho tón se přiostřil. „Daně na letošní rok se zvyšují o polovinu. Jabu-san to nařídil právě dnes večer.“

„My už jsme zaplatili daně za letošní rok i za příští.“

„To je vaše privilegium, Muro. Každý vesničan má právo lovit ryby, obdělávat pole, sklízet úrodu a platit daně. Je to tak?“

Mura tiše přisvědčil: „Ano, pane.“

„A starosta, který neovládá svou vesnici, je k ničemu.“

„Ano, je to tak, pane.“

„Ten stařec, však víš, byl blázen a dopustil se urážky. Jsou ostatní jako on?“

„Nikdo, pane.“

„V to doufám. Takové chování nelze prominout. Jeho rodina zaplatí pokutu v hodnotě jednoho koku rýže – můžou to splatit v rybách, rýži či obilí. Lhůtu mají do tří měsíců.“

„Jak si přejete, pane.“

Jak Mura, tak samuraj Omi věděli až příliš dobře, že pokuta daleko přesahuje možnosti potrestané rodiny. Tři bratři Tamazakiové – nyní vlastně jen dva – spolu se svými manželkami, čtyřmi syny, třemi dcerami, vdovou po bratrovi a jeho třemi dětmi vlastnili jeden rybářský člun a pouhého půl hektaru rýžového pole. Koku rýže bylo množství, které přibližně stačilo k obživě jedné rodiny po celý rok. Přepočítáno asi pět bušlů. Nebo 175 kilogramů. V těchto oblastech se veškerý příjem počítal na koku. Daně také.

„Kam by tato Země bohů spěla, kdybychom zapomínali na to, co se sluší a patří?“ řekl Omi. „A to jak pro podřízené, tak pro nadřízené.“

„Jistě máte pravdu, Omi-sama.“ Mura uvažoval, kde sehnat hodnotu ve výši jednoho koku, protože nezaplatí-li rodina, bude muset platit celá ves. A kde opatřit pytle, motouzy a sítě. Něco se snad podaří získat zpátky. Budou se muset vypůjčit peníze. Sousední starosta je mu zavázán. Á, to je nápad! Nejstarší Tamazakiho dcerka je už ve svých šesti letech krasavice a v šesti letech se děvčata prodávají nejlíp. A nejvyhlášenější kuplířka s dětmi po celém Izu je přece sestřenice ze třetího kolena matčiny sestry. Odporná baba a chamtivá jak čert. Mura si povzdechl, věděl, že ho čeká složité handrkování. Co se dá dělat, uvažoval. To dítě možná vynese i dvě koku. Určitě stojí za víc.

„Pokorně se omlouvám za Tamazakiovo nepřípustné chování a prosím za odpuštění,“ ozval se.

„On se choval nepřípustně – ne ty,“ odpověděl Omi zdvořile.

Přitom oba věděli, že odpovědnost za vesničany nese Mura a že další Tamazaki by mu tak snadno neprošel. Přesto byli oba spokojeni, Omi se dočkal omluvy, přijal ji a současně odmítl. Tím bylo cti obou učiněno zadost.

Zahnuli za roh přístaviště a zastavili se. Omi po krátkém zaváhání Muru propustil. Starosta se uklonil a s pocitem vděčnosti odcházel.

„Je mrtvý, Cukimoto?“

„Ne, pane. Jen zase omdlel.“

Omi došel k velikému železnému kotli. Vesničané jej používali k rozpouštění tuku z velryb, které se jim občas podařilo v zimních měsících ulovit na otevřeném moři, anebo pro vaření rybího klihu, jímž si vesnice přivydělávala.

Barbar byl v kouřícím kotli ponořen po ramena. Obličej měl brunátný, rty odchlíplé od zkažených zubů.

Při západu slunce pozoroval Omi Cukimota, jak se samolibou nadutostí dozírá, aby byl barbar řádně svázán do kozelce – paže u kolen a ruce volně k chodidlům – a ponořen do studené vody. Ten drobný rusovlasý barbar, kterého si Jabu už původně vyhlédl jako prvního, po celou dobu něco blábolil, smál se a brečel a přítomný křesťanský kněz zpočátku drmolil ty své proklaté modlitby.

Pak pod kotlem rozdělali oheň. Jabu nebyl na břehu, ale jeho příkazy byly jednoznačné a prováděly se do písmene. Barbar začal běsnit a řvát, pak se pokoušel rozbít si hlavu o železný okraj kotle, až ho museli zkrotit. A znova prosby, pláč, omdlévání a úzkostné výkřiky a to pravá bolest ještě nezačala. Omi se pokoušel přihlížet jako při obětování zvířete, snažil se nevidět toho člověka. Ale nedokázal to a při nejbližší příležitosti odešel. Objevil v sobě, že neumí vychutnávat mučení. Zbavovalo smrt důstojnosti

– a čím jsou poslední chvíle života bez důstojnosti? ptal se sám sebe.

Cukimoto zlehka píchl klackem do zpola uvařeného masa na barbarově noze, asi jako se zkouší, zda už je hotová ryba. „Ten ještě přijde k sobě. Zvláštní, co všechno vydrží. Asi nejsou ze stejného těsta jako my. Zajímavé, co?“

„Ne,“ odsekl mu Omi, protože se mu hnusil.

Cukimoto okamžitě zavětřil a jeho přemrštěná podlézavost opět nabyla vrchu. „Nic jsem tím nemyslel, Omi-san,“ ukláněl se hluboce. „Vůbec nic.“

„To předpokládám. Pan Jabu je s vámi spokojen. Jistě to vyžaduje velký um přikládat dost a přitom ne příliš.“

„Jste ke mně velmi laskav, Omi-san.“

„Už jste to někdy dělal?“

„Takhle ne. Ale pan Jabu mě poctil svou přízní a já se mu snažím vyhovět.“

„Pan Jabu chce vědět, jak dlouho ještě ten člověk bude žít.“

„Do úsvitu, budeme-li postupovat opatrně.“

Omi se zadumaně zadíval na velký kotel. Pak kráčel od pobřeží k náměstí. Všichni samurajové vstali a uklonili se.

„Je tam klid, Omi-san,“ krátce se zasmál jeden z nich a palcem trhl směrem k padacím dveřím. „Ze začátku něco říkali – hodně rozzlobenými hlasy – a padly nějaké rány. Později dva, možná i víc, kňourali jako ustrašené děti. Ale teď už je tam hodně dlouho klid.“

Omi pozorně naslouchal. Zaslechl cákání vody a nezřetelný hovor. A tu a tam zaúpění. „Co Masidžiró?“ zeptal se na samuraje, který podle jeho rozkazů zůstal dole.

„Nevíme, pane. Ani jednou se neozval. Asi je mrtvý.“

Jak se ten Masidžiró opovažuje být takhle k ničemu, zuřil Omi v duchu. Nechá se přemoci bezbrannými muži, kteří se většinou sotva drží na nohou. Odporné! Dobře že je po něm. „Zítra žádné jídlo ani pití. V poledne odstraňte mrtvoly. A přiveďte mi jejich vůdce. Jen jeho.“

„Ano, pane.“

Omi se vrátil k ohni a čekal, dokud barbar neotevřel oči. Pak se vrátil do zahrady a ohlásil, co zjistil od Cukimota, ale to už také vítr přinášel kvílení mučeného.

„Podíval ses tomu barbarovi do očí?“

„Ano, Jabu-sama.“

Omi klečel asi deset kroků za daimjóem. Jabu se vůbec nepohnul. Měsíční světlo vrhalo stín na jeho kimono a z rukojeti meče vytvářelo falický symbol.

„Co – cos v nich viděl?“

„Šílenství. Samu podstatu šílenství. Takový výraz jsem ještě nikdy

neviděl. Výraz bezbřehého děsu.“

Tři okvětní plátky se zvolna snesly k zemi.

„Slož o něm báseň.“

Omi se snažil donutit mozek k činnosti. Po chvíli – nespokojen, neboť se nevyjádřil odpovídajícím způsobem, – recitoval:

„Jeho oči
byly tou nejzazší hloubkou a hrůzou
pekla.
Čistá bolest
v nejsrozumitelnější řeči.“

Výkřiky nesené větrem už slábly, ale vzdálenost jako by jejich šlehy dělala ještě krutější.

Po krátké odmlce řekl Jabu:

„Jestliže dovolíš
jejich mrazení proniknout
do těch nejzazších hlubin,
staneš se pak jedním z nich,
oněmíš.“

V krásné letní noci uvízla jeho slova nadlouho v Omiho myšlenkách.

5/

Krátce před rozbřeskem výkřiky ustaly.

Omiho matka usnula. Jabu také.

Ve vesnici však dosud nebyl klid. Ještě bylo třeba přemístit na břeh čtyři děla, na padesát soudků prachu a přes tisíc dělových koulí.

Kiku ležela pod přikrývkou a sledovala stíny na šódži, posunovacích dveřích z bílého papíru, jimiž pronikalo světlo. Ani oka nezamhouřila, ačkoli byla vyčerpaná víc než kdy jindy. Hvízdavé chrápání stařeny z vedlejší místnosti přehlušovalo hluboké oddychování daimjóa po jejím boku. Chlapec spal tichounce na zbylých přikrývkách, oči zacloněné paží, aby ho nerušilo světlo.

Jabu se lehce zachvěl a Kiku zadržela dech. Ale nevzbudil se, což ji potěšilo, protože odhadla, že už zanedlouho bude moci vyklouznout, aniž si toho všimne. Čekala trpělivě a snažila se myslet na příjemné věci. „Pamatuj si, dítě,“ vštěpovala jí její první učitelka, „že mít černé myšlenky

je to nejsnazší na světě. Ponecháš-li svou mysl bez vedení, stáhne tě k čím dál větší nespokojenosti. Mít dobré myšlenky ovšem vyžaduje úsilí a tomu nás učí – mimo jiné – sebeovládání. Proto cvič svou mysl obírat se sladkými vůněmi, dotekem hedvábí, něžnými kapkami deště na šódži. křivkou naaranžovaných květin a klidem svítání. Po čase už nebude tolika tvého úsilí třeba, což bude cenné nejen pro tebe a pro naše povolání, ale bude to i ke cti našemu světu, světu jív…“

Myslela na nádherný pocit, který jí už zanedlouho poskytne koupel, odplavující dnešní noc, a po ní konejšivé laskání Suóových rukou. Představovala si, jak se bude smát s ostatními děvčaty a se svou velitelkou, paní Gjóko, jak se budou častovat různými klípky, zvěstmi a historkami – a pak čisté, čistotou vonící kimono na dnešní večer, zlaté se žlutými a zelenými květy a k němu se hodící stuhy do vlasů. Po koupeli si dá upravit vlasy a z peněz za včerejší noc splatí velkou část dluhu své zaměstnavatelce paní Gjóko, něco pošle přes směnárníka svému otci, který má malé hospodářství, a trochu zbude i pro ni. Zanedlouho už také uvidí svého milence a prožijí krásný večer.

Život je nádherný, říkala si v duchu.

Je. Ale jak se vyhnout těm výkřikům? To nejde. Ostatní děvčata budou taky skleslá a co teprve paní Gjóko! Ale nedá se nic dělat. Už zítra všichni opustíme Andžiro a pojedeme domů, do naší milé čajovny v Mišimě, největším městě provincie Izu, rozloženém kolem daimjóova největšího sídla v Izu, kde život začíná a kypí.

Škoda že paní Midori poslala právě pro mě. Ale teď vážně, Kiku, okřikla se v duchu. Jakápak škoda. Vždyť tě to nemrzí. Je velkou ctí posloužit našemu pánovi. Tobě se té cti dostalo a tvoje cena pro paní Gjóko tím přece stoupá. Byla to jistá zkušenost a o tobě se teď bude mluvit jako o dámě z noci výkřiků. A budeš-li mít štěstí, někdo o tobě složí baladu a ta se možná bude zpívat dokonce v Edu. To by bylo nádherné! To tě pak tvůj milý určitě vykoupí ze závazku, budeš žít spokojeně a v bezpečí a rodit syny.

Usmála se tomu. O dnešní noci si potulní pěvci vymyslí příhody, které se rozletí po všech čajovnách na celém Izu. O daimjóovi sedícím jako socha pod tíhou výkřiků, zmáčeném potem. Co dělal v loži? Budou se všichni ptát. A proč ten chlapec? Jaké to bylo? Co dělala a říkala paní Kiku a co pan Jabu? Byl jeho královský kyj nepatrný nebo mocný? Jednou, dvakrát nebo vůbec ne? Nestalo se nic mimořádného?

Tisíce podobných otázek. Ale žádná se neklade přímo a na žádnou není přímá odpověď. Je to moudré, pomyslela si Kiku. Prvním a nejdůležitějším pravidlem jívového světa byla absolutní mlčenlivost. O klientovi, jeho sklonech nebo o placení nesmělo padnout jediné slovo, jen tak se dala získat absolutní důvěra. Vyšlo-li něco z úst druhých, byla to jejich věc,

domky jsou malé, stěny papírové a lidé jsou, jací jsou. Zvěsti z lože mířily přímo do balad – nikdy podle pravdy, vždycky zveličené. protože lidi jsou jen lidi. Ale z úst zasvěcené dívky nikdy nic. Povytažené obočí nebo váhavé pokrčení ramen, přihlazení dokonalého účesu nebo záhybu na kimonu – nic víc. Víc nebylo dovoleno. A víc také nebylo třeba, byla-li dívka chytrá.

Když výkřiky ustaly, Jabu zůstal sedět v měsíčním světle po dobu. která se zdála další věčností a teprve pak vstal. V tu chvíli i ona spěšně vklouzla do druhého pokoje, kimono zašustilo jako vzdech půlnočního moře. Chlapec byl vyděšený, i když se to snažil skrývat, a otíral si slzy. které mu vyhrkly pro mučeného. Povzbudivě se na něj usmála, nutíc se do klidu, který nepociťovala.

Do místnosti vstoupil Jabu. Tělo zbrocené potem, obličej napjatý, oči přimhouřené. Kiku mu pomohla odložit meče, pak propocené kimono a bederní pás. Osušila ho, pomohla mu obléci kimono vonící sluncem a uvázat hedvábný pás. Jakmile však ho začala vítat, jemně jí prstem zavřel rty.

Přešel k oknu, jako v transu a vzhlédl k ustupujícímu měsíci, lehce se pohupuje ze špičky na patu. Uklidnila se a strach z ní spadl, protože čeho se teď bát? On je muž a ona žena, vycvičená ve své ženské roli a schopná poskytnout jakoukoli rozkoš. Avšak neschopná působit nebo přijímat bolest. Na takovou smyslnost se specializovaly jiné kurtizány. Občas nějaká ta modřina nebo kousnutí patřilo k milostné hře, ale nikdy to nesmělo překročit hranice rozumu, šlo tu o čest. Je přece v jívovém světě dámou první třídy a nesmí se s ní nakládat ledajak, vždycky s úctou. Umění držet muže na uzdě patřilo k jejímu výcviku. Pokud se občas přece jen vymkl, pak to bylo peklo. Neboť pak byla sama a neměla žádná práva.

Účes měla upravený do posledního vlásku až na drobné lokýnky promyšleně uvolněné kolem uší v náznaku erotické neupravenosti a současně aby touto drobnou nedbalostí zvýraznila dokonalost celku. Svrchní kimono, červeno černě kostkované, lemované nejčistší zelení, podtrhující bělostnost její pokožky, měla v útlém pase pevně stažené širokým naškrobeným pásem zvaným obi. Naslouchala příboji dorážejícímu na pobřeží a šustění vánku v zahradě.

Po chvíli se Jabu otočil, podíval se na ni a pak na chlapce.

Byl to patnáctiletý syn místního rybáře, který se v nedalekém klášteře učil u jednoho buddhistického mnicha, nadaného malíře a ilustrátora knih. Patřil k těm, kteří byli ochotni vydělávat si peníze u lidí, jimž přinášel potěšení styk nikoli se ženami, ale s chlapci.

Jabu pokynul jemu. Chlapec už také překonal strach a s naučenou elegancí poslušně uvolnil pás svého kimona. Nenosil bederní pás, ale ženskou zavinovací spodničku sahající až na zem. Tělo měl hladké,

zaoblené a téměř bez vlásku.

Kiku si uvědomovala, jaké je v místnosti ticho. To ticho a odeznělé výkřiky spojovalo všechny tři nerozlučně dohromady. Ona a chlapec čekali na náznak Jabuova přání, Jabu stál mezi nimi. lehce se pohupoval a přejížděl očima z jednoho na druhého.

Nakonec ukázal na ni. Půvabnými pohyby rozvázala umný uzel svého obi, uvolnila je a dlouhé konce nechala splývat na zem. Záhyby jejích tří lehoučkých kimon se šustivě rozevřely a odhalily průsvitnou zavinovací spodničku, zdůrazňující její půvaby. Položil se na přikrývky a pokynul, aby k němu ulehli každý z jedné strany. Symetricky si na sebe položil jejich ruce. Vášeň v něm rychle vzrůstala, nabádal je, jak používat nehty v jeho slabinách, s obličejem nehybné masky je pobízel, rychleji, rychleji, a pak jím otřásl výkřik čiré bolesti. Na okamžik zůstal ležet, lapaje po dechu, oči zavřené, hruď vzedmutou prudkým oddychováním, pak se otočil na bok a téměř okamžitě usnul.

V nastalém tichu se rychle vzpamatovali a pokusili se zatajit své překvapení. Všechno se odehrálo tak rychle.

Chlapec povytáhl obočí. „Počínali jsme si neobratně, Kiku-san? Šlo to tak rychle," šeptal jí.

„Dělali jsme, co si přál," odpověděla mu.

„A jaký to byl oblak deště," pokračoval chlapec. „Myslel jsem, že se boří dům."

Usmála se. „Ano."

„Jsem moc rád. Nejdřív jsem měl velký strach. Rád vyhovím."

Společně pak Jabua zlehka otřeli a přikryli ho prošívanou přikrývkou. Chlapec se malátně sesunul, podepřený na jednom lokti, a potlačoval zívání.

„Proč si taky nezdřímneš," řekla Kiku.

Chlapec si přitáhl kimono a změnil polohu, takže klečel přímo proti ní. Kiku seděla vedle Jabua, pravou rukou něžně hladila daimjóovu paži, klidníc tak jeho přerývaný spánek.

„Ještě se mi nestalo, abych byl s mužem a ženou najednou, Kiku-san," šeptal chlapec.

„Mně taky ne."

Chlapec svraštil čelo. „Taky jsem ještě nikdy nebyl s dívkou. Chci říct, že jsem s ní nespal."

„Chtěl bys mě?" zeptala se zdvořile. „Jestli ještě chvilku počkáš, náš pán určitě usne velmi tvrdě."

Chlapec znovu svraštil čelo. Po chvíli řekl: „Ano, prosím," a když bylo po všem: „Bylo to velmi zvláštní, Kiku-san."

V duchu se usmála. „Co se ti líbí víc?"

Pokojně si leželi v náručí a hoch dlouze uvažoval. „Tohle je docela

dřina.“

Skryla hlavu na jeho rameni a políbila ho na šíji, aby neviděl, že se usmívá. „Jsi báječný milenec,“ šeptala mu, „ale teď se po té těžké práci musíš vyspat.“ Uspala ho laskáním a pak odešla na jinou houni.

Druhé lože bylo studené, ale nechtěla se přesunout do Jabuovy hřejivé blízkosti, aby ho neprobudila. Brzy se zahřála sama.

Světlo procházející šódži se zjasnilo. Muži jsou taková děcka, uvažovala v duchu. Tak hloupě nafoukaní. Celá ta hrůza dnešní noci pro chvíli tak pomíjivou. Kvůli vášni, která sama o sobě je pouhou iluzí.

Chlapec se ve spánku zavrtěl. Proč jsi mu učinila tu nabídku? Ptala se sama sebe. Pro jeho potěšení – kvůli němu, ne kvůli sobě, ačkoli i mě to pobavilo a ukrátilo čas a jemu přineslo klid, který tolik potřebuje. Taky bych si měla zdřímnout. Ne, až později. Já budu spát později, řekla si.

Ve vhodnou chvíli vyklouzla z teplých přikrývek a vstala. Její kimona se šustivě rozhalila a až k pokožce jí pronikl chladný vzduch. Spěšně si upravila oděv a převázala obi. Hbitě, ale pečlivě poopravila účes a nalíčení.

Bez hlesu odešla.

Hlídka samurajů u vchodu na verandu se jí uklonila a Kiku úklonu opětovala. Ocitla se v záři vycházejícího slunce. Venku na ni čekala její služka.

„Dobré jitro, Kiku-san.“

„Dobré jitro.“

Sluneční paprsky mile hřály a stíraly stopy noci. Být naživu je krásné, napadlo ji.

Vklouzla nožkama do sandálů, otevřela si karmínový slunečník, vykročila přes zahradu a z ní pak na cestu do vesnice, přešla náves a zamířila do čajovny, kde byl její dočasný domov. Služebná šla v patách za ní.

„Dobré jitro, Kiku-san,“ ukláněl se Mura. Odpočíval právě na verandě svého domu a popíjel ča, světlezelený japonský čaj, který mu servírovala matka. „Dobré jitro, Kiku-san,“ opakoval ozvěnou.

„Dobré jitro, Mura-san. Dobré jitro Saikó-san, vypadáte výborně,“ odpověděla Kiku.

„Jak se máš?“ zeptala se matka a staré oči dívku doslova propalovaly. „To byla strašná noc! Pojď prosím s námi na ča. Jsi bledá, mé dítě.“

„Díky, ale přijměte, prosím, moji omluvu, musím domů. Prokazujete mi velkou čest. Snad později.“

„Samozřejmě, Kiku-san, jak je libo. To ty prokazuješ velikou čest naší vesnici svou přítomností.“

Kiku se usmála a nedala na sobě znát, jak si je vědoma jejich zvědavých pohledů. Aby zpestřila den jim i sobě, náznakem připustila bolest v

podbřišku.

Rozletí se to po celé vesnici, přemítala spokojeně, a znovu se uklonila. Ještě jeden náznak a odcházela předstírajíc stoické snášení prudké bolesti, záhyby kimon rozhoupala dokonalým pohybem, slunečník vychýlila tak, aby na ni vrhal nejlichotivější světlo. Jak byla ráda, že si vzala svrchní kimono a slunečník! Kdyby nesvítilo slunce, dojem by zdaleka nebyl tak působivý.

„Ach, chudák dítě! Je tak hezoučká! Že se nestydí! Strašné!“ vyprovázela ji Murova matka srdcervoucím povzdechem.

„Co je strašné, Saikó-san?“ zajímala se Murova manželka, která právě vešla na verandu.

„Copak sis nevšimla, jak chudák trpí? Tys neviděla, jak statečně se snaží utajit svou bolest? Ubohé dítě. Je jí sotva sedmnáct a co všechno už má za sebou!“

„Je jí osmnáct,“ podotkl Mura věcně.

„Co má za sebou, paní?“ vyhrkla udýchaně služebná, která právě vešla.

Stařena se rozhlédla, má-li dostatečně pozorné obecenstvo, a spustila jevištním šepotem. „Zaslechla jsem –“ ztlumila hlas – „slyšela jsem, že bude… že nebude schopná… tři měsíce.“

„Hrůza! Chudák Kiku-san! Hrůza! Ale proč?“

„On používá zuby. Mám to ze spolehlivého zdroje.“

„Áááá!“

„Áááá!“

„Ale proč tam měl taky toho chlapce, paní? Přece nemůže –“

„Víte co? Běžte si po svém! Do práce, vy lajdy! To není pro vaše uši! Rychle, ať už vás tu nevidím. Potřebuji si pohovořit s pánem.“

A všechny, včetně Murovy manželky, je vysypala z verandy. Pak znovu nasadila vlídnou tvář a spokojeně upíjela ča.

Ticho porušil Mura. „Používá zuby?“

„Ano. Říká se, že výkřiky ho vzrušují, má to prý z dětství, kdy ho vystrašil nějaký drak,“ pospíšila si s vysvětlením. „Vždycky při tom má chlapce, prý jako vzpomínku na to, jak sám v dětství strachy ztuhl, ale ve skutečnosti ten chlapec je tam proto, aby se s ním vyspal a tím se vyčerpal – jinak by ji snad chudinku rozkousal celou.“

Mura si povzdechl. Rád bych věděl, co se dělo skutečně, ptal se sám sebe s pocitem příjemného vzrušení. Proč asi má Kiku bolesti? Že by daimjó opravdu užíval zuby? Zvláštní!

Vyšel z domu a v zamyšlení vykročil přes náves. Co já bych dal za jedinou noc s Kiku! A kolik jiných mužů se mnou! Co asi za ni musel pan Omi zaplatit její majitelce – nakonec to vlastně budeme muset zaplatit my! Dvě koku? Říká se, že její zaměstnavatelka Gjóko požaduje a taky dostává desetinásobek obvyklých cen. Že by shrábla pět koku za jedinou noc? Kiku

za to přece stojí. Mnozí tvrdí, že ve svých osmnácti už je vycvičená jako žena dvojnásob stará. Prý dokáže prodloužit… Áá, to musí být slast! Kdybych dostal příležitost – jak bych asi začal?

Nohy ho unášely po vyšlapané stezce od návsi k pohřebišti.

Hranice už byla připravena a deputace pěti vesničanů na místě.

Bylo to nejkrásnější místo z celé vesnice, kam v létě vánek z moře přinášel chlad a odkud byl nejlepší výhled. Nedaleko odtud stála místní šintoistická svatyňka, nevelká nákolní stavba s doškovou stříškou pro kami, ochranné božstvo, které tu žilo, anebo mohlo žít, kdyby se mu zachtělo. Pokroucený tis, který se tu uchytil dřív, než vesnice vznikla, se skláněl ve větru.

O něco později sem přišel po pěšině Omi v doprovodu Cukimota a čtyř strážců. Zůstal stát stranou od ostatních. Pak se formálně poklonil pohřební hranici a zbytkům těla. které zahaleno rubášem leželo na ní, a všichni ho následovali v poctě barbarovi, který zemřel, aby jeho druzi mohli žít.

Na jeho pokyn vystoupil Cukimoto z řady a hranici podpálil. Sám o to Omiho požádal a tato výsada mu byla udělena. Naposled se uklonil. A když se pak oheň dostatečně rozhořel, společně odešli.

Blackthorne zalovil v kalu na dně sudu, pečlivě odměřil půl hrníčku vody a podal ho Sonkovi. Sonk jej vzal chvějící se rukou a pokoušel se usrkovat, aby mu voda déle vydržela, ale neovládl se. Jen vlažná tekutina prolétla jeho vyprahlým hrdlem, už litoval, že ji do sebe hodil jediným douškem. Vyčerpaně se dopotácel na své místo u stěny, musel překračovat ty, na nichž byla řada lehnout si na zem. Podlaha už byla celá pokrytá vrstvou bahna, zápach a mouchy nesnesitelné. Škvírkami v padacích dveřích se dralo do jámy bledé sluneční světlo.

Další na řadě byl Vinck. Sedl si vedle sudu, vzal hrnek a nepřítomně na něj civěl. „Děkuju," zamumlal sotva slyšitelně.

„Pospěš si!" pobídl ho Jan Roper, jehož rána na tváři se začala podebírat. Byl na řadě poslední a blízkost vody působila jeho hrdlu pravá muka. „Pospěš si, Vincku, pro Boha milého tě prosím."

„Nezlob se. Tady to máš," blekotal Vinck a podával mu hrnek v oblaku much.

„Vypij to, ty blázne! Do slunka západu víc nedostaneš. Dělej!" Jan Roper mu vnutil šálek zpátky do ruky. Vinck ani oči nezvedl, zmučeně poslechl a okamžitě zas sklouzl do svého soukromého pekla.

Po něm přijal od Blackthorna vodu Jan Roper. Zavřel oči a tiše se pomodlil. Patřil ke stojícím a nohy už necítil. V hrníčku byly nanejvýš dva doušky.

Protože už všichni svou dávku dostali, ponořil Blackthorne hrnek pro sebe a vděčně upíjel. Rozpraskané rty a jazyk ho pálily a lepil se mu na ně

prach. Mouchy, pot a špínu měl po celém těle a hruď i záda samou modřinu.

Zaměřil svoji pozornost na samuraje, kterého nechali ve sklepě. Krčil se u stěny mezi Sonkem a Croocqem na nepatrném kousku místa a už celé hodiny se nepohnul. Měl na sobě jen bederní pás, po celém těle obrovské modřiny, kolem hrdla širokou podlitinu a vytřeštěně civěl do prázdna.

Když Blackthorne přišel k sobě, tonul sklep v naprosté temnotě. Nesly se jím strašlivé skřeky a jeho nejdřív napadlo, že je po smrti a dusí se v hlubinách pekla. Měl pocit, že ho cosi vtahuje do vlhce lepkavého bahna hemžícího se neuvěřitelným počtem těl. Vykřikl a bezhlavě začal mlátit kolem sebe v snaze popadnout dech, až po chvíli, která se mu zdála věčností, zaslechl: „Jen klid, lodivode, nejste mrtvý, jen klid. Vzpamatujte se, pro lásku Boží se vzpamatujte, není tu peklo, ale muže být. Blahoslavený Kriste Ježíši, pomoz nám.“

Teprve když se docela vzpamatoval, řekli mu o Pieterzoonovi a sudech s mořskou vodou.

„Pro Ježíše Krista, dostaňte nás odsud!“ zakvílel něčí hlas.

„Co to s tím chudákem Pieterzoonem vyvádějí? Co mu to dělají? Panebože, zachraň nás. Já to skučení nevydržím!“

„Bože na nebesích, ať ten ubožák umře. Nech ho zemřít!“

„Kriste Ježíši, zastav to kvílení! Na kolenou tě prosím, zastav to!“

Sklepení a Pieterzoonův řev je všechny prověřil, donutil se pohlédnout do vlastního nitra. A žádný z nich se nezaradoval nad tím, co spatřil.

Ta tma dělá všechno mnohem horší, uvažoval Blackthorne.

Při rozednívání výkřiky ustaly. A když se k nim dolů prodraly paprsky rozbřesku, povšimli si zapomenutého samuraje.

„Co s ním uděláme?“ zeptal se van Nekk.

„Nevím. Vypadá stejně vystrašený jako my,“ odpověděl Blackthorne.

„Neradil bych mu, aby si s něčím začínal.“

„Kriste Ježíši, dostaň mě odtud –“ Croocqův hlas nabíral na síle. „Pomóóc!“

Van Nekk, který stál nejblíž, jím zatřásl a snažil se ho uklidnit. „Všechno je v pořádku, chlapče. Jsme v rukou Božích. Pán nad námi bdí.“

„Podívejte, jakou mám ruku,“ zasténal Maetsukker. Rána už hnisala.

Blackthorne se nejistě držel na nohou. „Jestli se odtud nedostaneme, za pár dní je z nás smečka bláznů.“

„Nemáme už skoro žádnou vodu,“ připomněl Nekk.

„Tu, co máme, rozdáme na příděl. Někdo dostane teď – někdo v poledne. Bude-li nám přát štěstí, má tu každý na třikrát. Ty mouchy zatracený!“

Pak našel ten hrnek a vydával příděly a teď usrkával ze svého a snažil se, aby z něj neubývalo.

„Co s ním – s tím Japoncem?“ ozval se Spillbergen. Vrchní velitel přestál noc lépe než ostatní, protože si uši zamazal blátem, aby neslyšel výkřiky, a jako nejbližší u sudu s vodou obezřetně hasil svou žízeň. „Co s ním uděláme?“

„Měl by dostat trochu vody,“ řekl van Nekk.

„Mor na něj,“ obořil se Sonk. „Nedostane nic.“

„Já s tím nesouhlasím,“ řekl Blackthorne.

„Vy nesouhlasíte s ničím, co řekneme my,“ ozval se Jan Roper. „Je to nepřítel. Pohan ďáblem posedlý a málem nás zabil.“

„Tys mě taky málem zabil. Už kolikrát. Kdyby ti byla mušketa v Santa Magdalleně spustila, byl bys mi ustřelil hlavu.“

„Já na vás nemířil. Mířil jsem na ty prašivé neznabohy.“

„Byli to neozbrojení kněží a času jsi měl dost.“

„Já na vás nemířil.“

„Ty už jsi mě málem zabil nejmíň tucetkrát tím svým proklatým hněvem, proklatou bigotností a proklatou hloupostí.“

„Rouhání je smrtelný hřích! A brát jméno Boží nadarmo taky! Jsem v jeho rukou, ne ve vašich. Nejste král a tohle není loď. Nejste náš…“

Japonec najednou vyskočil a ve snaze se utopit vrazil hlavu na dno kbelíku, sloužícího za latrínu. Jan Roper a Sonk ho okamžitě vytáhli. přestože se bránil.

„Pusťte ho,“ nařídil Blackthorne. Poslechli ho. Ukázal na latrínu. „Samuraji, jestli je to tvé přání, poslouž si.“

Samurajovi se zvedal žaludek, ale porozuměl. Pohlédl na smrdutý kbelík a uvědomil si, že nemá dost sil držet v něm hlavu dostatečně dlouho. V nejhlubším zoufalství se vrátil na své místo u stěny.

„Ježíši,“ zahučel kdosi.

Blackthorne nabral ze sudu půl šálku vody, donutil ztuhlé údy vstát, přešel k Japonci a nabídl mu ji. Samuraj uhnul pohledem.

„Jak dlouho asi může takhle vydržet,“ řekl Blackthorne.

„Věčně,“ odpověděl Jan Roper. „Jsou to zvířata. To nejsou lidi.“

„Pro Kristovo umučení, jak dlouho nás tu ještě budou držet?“ pátral Ginsel.

„Jak dlouho se jim bude chtít.“

„Budeme muset dělat všechno, co se jim zachce,“ řekl van Nekk.

„To budeme, jestli je nám život milý a chceme vyváznout z téhle pekelné díry. Je to tak, lodivode?“

„Ano,“ Blackthorne vděčně měřil sluneční stín. „Je pravé poledne, měníme se.“

Spillbergen, Maetsukker a Sonk začali reptat, ale Blackthorne je kletbami donutil vstát, všichni se přeskupili a on se s díkůvzdáním položil na zem. Bláto bylo odporné a mouchy čím dál dotěrnější, přesto možnost

natáhnout se přinášela nepopsatelnou úlevu.

Co udělali s Pieterzoonem? ptal se sám sebe, zmožený únavou. Pane Bože, pomoz nám dostat se odtud. Mám hrozný strach.

Nahoře se ozvaly kroky. Padací dveře se otevřely. Stál v nich kněz v doprovodu dvou samurajů.

„Lodivode. Máš jít nahoru. Máš vystoupit sám," oznámil mu.

6/

Všechny oči ve sklepení se obrátily k Blackthornovi. „Co ode mě chtějí?"

„Nevím," odpověděl otec Sebastio zasmušile. „Ale musíš jít hned." Blackthorne věděl, že nemá na vybranou, ale zatím neopouštěl ochrannou zeď a snažil se sebrat síly.

„Co se stalo s Pieterzoonem?"

Kněz mu to řekl. Blackthorne přeložil jeho slova těm, kteří nerozuměli portugalsky.

„Pane, smiluj se nad ním," zašeptal van Nekk do zděšeného ticha. „Chudák Pieterzoon, Bože můj!"

„Je mi líto, že jsem nemohl nic udělat," řekl kněz s opravdovým smutkem. „Jakmile ho ponořili do vody, nepoznával ani mě, ani kohokoli jiného. Přišel o rozum. Dal jsem mu rozhřešení a modlil se za něho. Snad milosrdenství Boží… *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.*" Požehnal sklep znamením kříže. „Zapřísahám vás, abyste se odřekli všech kacířských názorů a vrátili se zpět ke Kristově víře. Lodivode, musíš nahoru."

„Neopouštějte nás, lodivode, pro lásku Boží, zůstaňte!" vykřikl Croocq.

Vinck se dohrabal k žebříku a začal po něm lézt. „Můžou si vzít mě – ne lodivoda. Mě, ne jeho. Řekněte mu –" Bezmocně se odmlčel, nohy na příčlích. Kousíček od srdce se mu octlo dlouhé kopí. Snažil se po něm chňapnout, ale samuraj byl ve střehu a kdyby byl Vinck neuskočil, byl by ho probodl.

Týž samuraj ukázal na Blackthorna a pánovitě naznačil, že má jít nahoru. Blackthorne se ani nehnul. Jiný samuraj strčil do sklepa tyč s ozubcem a snažil se Blackthorna vyhákovat.

Jediný, kdo se pohnul a šel Blackthornovi na pomoc, byl samuraj, který s nimi byl ve sklepě. Pevně ozubec přidržel, ostře něco křikl na muže nahoře, a bylo jasné, že ten znejistěl. Pak pohlédl na Blackthorna, pokrčil rameny a něco povídal.

„Co říkal?“

Kněz odpověděl: „Japonské přísloví: Člověk svému osudu neujde a život je pouhý klam.“

Blackthorne kývl na samuraje, šel k žebříku a bez jediného ohlédnutí po něm vylezl. Jak vyšel do prudkého slunečního svitu – musel přimhouřit oči před bodavou září –, kolena se pod ním podlomila a skácel se na písčitou zem.

Z jedné strany stál Omi. Kněz a Mura byli poblíž čtyř samurajů. V jisté vzdálenosti pozorovalo chvíli ten výjev pár vesničanů a pak odešli.

Nikdo Blackthornovi nepomohl.

Ach, Bože, dej mi sílu, modlil se. Musím se dostat na nohy a předstírat, že jsem silný. To je to jediné, co uznávají. Když je člověk silný. Když nedá najevo strach. Prosím tě, Bože, pomoz mi.

Zatnul zuby. vzepřel se a vstal, mírně se pohupuje na vratkých nohou. „Co ode mě ksakru chceš, ty pojebaný hovado?“ obořil se na Omiho a pak dodal ke knězi: „Řekněte tomu zmetkovi, že ve své zemi jsem daimjó, tak co je tohle za způsoby? Řekněte mu, že s ním nevedeme žádný spor. Řekněte, ať nás pustí, nebo se mu zle povede. Řekněte mu, že jsem daimjó. Jsem dědic sira Williama Micklehavena, doufejme, že už je pod drnem. Řekněte mu to!“

Uplynulá noc byla pro otce Sebastia těžkou zkouškou. Ale v průběhu nočního bdění pocítil přítomnost Boží a nabyl klidu, jaký dosud nepoznal. Teď si byl jist, že může vystupovat jako nástroj Boží proti pohanům, že je obrněn jak proti pohanům, tak proti vychytralosti tohohle piráta. Vytušil, že přestálá noc byla pro něho jakousi přípravou, rozcestím.

„Řekněte mu to.“

Kněz pronesl japonsky: „Ten pirát tvrdí, že je ve své zemi pánem.“ Pak poslouchal Omiho odpověď. „Pan Omi říká, že je mu to jedno, ať jsi ve své zemi třeba král. Tady jsi hříčka v rukou pana Jabua – ty i celá tvoje posádka.“

„Řekni mu, že je smrad.“

„Měl by sis dát pozor na jazyk a neurážet ho.“

Omi zas něco říkal.

„Pan Omi říká, že tě vykoupou. A dostaneš jídlo a pití. Když se budeš slušně chovat, už se do toho sklepa nevrátíš.“

„A co moje posádka?“

Kněz přeložil otázku Omimu.

„Zůstane dole.“

„V tom případě ať táhne k čertu.“ Blackthorne vykročil k žebříku a chtěl slézt dolů. Dva samurajové mu v tom zabránili a třebaže se s nimi rval, snadno ho přemohli.

Omi něco řekl knězi a pak svému doprovodu. Samurajové pustili

Blackthorna ze sevření a ten se téměř skácel.

„Pan Omi říká, jestli se nebudeš řádně chovat, vytáhnou dalšího muže z posádky nahoru. Paliva a vody je prý dost.“

Jestli se mu teď podřídím, uvažoval Blackthorne, našli způsob, jak na mě a už se z jejich moci nedostanu. Ale co na tom záleží, takhle mě taky mají v moci a nakonec budu stejně dělat, co oni budou chtít. Van Nekk měl pravdu. Budu muset skákat, jak oni budou chtít.

„Co ode mě chce? Co znamená to jeho řádné chování?“

„Pan Omi říká, že to znamená poslušnost. Dělat, co se nařizuje. Třeba sníst kravské lejno, když na to přijde.“

„Řekněte mu, ať táhne k čertu. Řekněte mu, že na něj, na celou jeho zem i na toho daimjóa se můžu vychcat.“

„Radím ti, abys souhlasil s –“

„Přeložte mu, co jsem vám řekl, do slova a do písmene.“

„Jak myslíš – ale varoval jsem tě, lodivode.“

Omi poslouchal, co kněz překládá. Klouby na ruce, kterou svíral meč, mu zbělely. Samurajové z jeho doprovodu rozpačitě přešlapovali, oči zabodnuté do Blackthorna.

Omi vydal tichý rozkaz.

Dva samurajové okamžitě vykročili ke sklepení a vytáhli plavčíka Croocqa. Dovlekli ho k železnému kotli, nohy a ruce mu přivázali k tělu jako když se drůbež připravuje k rožnění, a ostatní zatím nosili vodu a otop. Když byl kotel plný po okraj, spustili do něj chlapce ztuhlého děsem a dřevo podpálili.

Blackthorne pozoroval grimasy chlapce, který hrůzou nevydal jediný hlásek. Život není pro tyhle lidi žádnou hodnotou, uvažoval v duchu. Tahle zatracená pakáž uvaří Croocqa tak jistě, jako že stojím na téhle Bohem opuštěné zemi.

Po pobřeží se rozvlnil kouř doprovázený křikem racku nad rybářskými čluny. Z ohniště vypadlo poleno, ale jeden samuraj je hned kopl zpátky.

„Řekněte mu, ať to zastaví,“ ozval se Blackthorne. „Požádejte ho, ať to zastaví.“

„Pan Omi chce vědět, jestli se budeš řádně chovat.“

„Ano.“

„Ptá se, budeš-li plnit všechny jeho rozkazy.“

„Pokud budu schopen, ano.“

Omi opět něco řekl. Otec Sebastio se cosi zeptal a Omi přikývl.

„Chce, abys odpovídal přímo jemu. Japonsky se ‚ano‘ řekne *hai*. Ptá se, jestli uposlechneš všech rozkazů?“

„Pokud budu schopen, *hai.*“

Oheň pod kotlem už začal vodu ohřívat a z chlapcových úst se vydral dávivý sten. Plameny z ohně rozdělaného na cihlách pod železným roštem

olizovaly kov. Přiložili další dříví.

„Pan Omi nařizuje, aby sis lehl na zem. Okamžitě.“

Blackthorne se podvolil rozkazu.

„Pan Omi říká, že tebe osobně neurazil a že nebyl důvod, abys ty urážel jeho. Protože jsi barbar a zatím nevíš, co se sluší a patří, nebudeš zabit. Ale budeš se učit slušnému chování. Rozuměl jsi?“

„Ano.“

„Pan Omi si přeje, abys odpovídal přímo jemu.“

V tu chvíli chlapec bolestně zakvílel. Kvílel bez ustání, dokud neomdlel. Jeden ze samurajů mu držel hlavu nad vodou.

Blackthorne zvedl pohled k Omimu. Pamatuj, přikazoval sám sobě, že ten hoch je teď jen v tvých rukou, život celé posádky je pouze v tvých rukou. To je pravda, ozval se v něm advocatus diaboli, ale kde je záruka, že ten parchant dodrží slovo.

„Rozumíš?“

„*Hai.*“

Viděl, jak si Omi rozhrnuje kimono a vytahuje penis z bederního pásu. Očekával, že se mu vymočí do obličeje, ale to Omi neudělal. Vymočil se mu na záda. Jak je Bůh nade mnou, přísahal si Blackthorne, tohle mu nikdy nezapomenu a jednou mi to Omi draze zaplatí.

„Pan Omi říká, že se nesluší vypustit z úst, že se můžeš na někoho vychcat. Je to nejen neslušné, ale taky hloupé takhle mluvit, když jsi neozbrojený. A je to neslušné a dokonce neuvěřitelně hloupé říkat, že se můžeš na někoho vychcat, když jsi neozbrojený, bezmocný a musíš počítat s tím, že tvoji přátelé, rodina nebo o koho jde, na to doplatí.“

Blackthorne neodpověděl a neodtrhl od Omiho pohled.

„*Wakamarisu ka?*“ řekl Omi.

„Říká – rozumíš?“

„*Hai!*“

„*Okiro!*“

„Říká, abys vstal.“

Blackthorne vstal, hlava mu třeštila bolestí. Očima visel na Omim a ten nespouštěl zrak z něj.

„Půjdeš s Murou a budeš poslouchat jeho rozkazy.“

„*Wakamarisu ka?*“,

„*Hai.*“ Blackthorne si měřil vzdálenost, která ho dělila od Omiho. Své prsty už cítil na hrdle toho muže a v duchu se modlil, aby byl dost rychlý a silný a vyškrábl mu oči, než ho od něj odtrhnou. „Co bude s tím chlapcem?“ zeptal se.

Kněz to váhavě přetlumočil.

Omi sjel pohledem ke kotli. Voda v něm byla sotva vlažná. Chlapec sice omdlel, ale jinak se mu dosud nic nestalo. „Vytáhněte ho,“ nařídil. „A

sežeňte doktora, bude-li třeba.“

Samurajové poslechli. Omi pozoroval Blackthorna, jak jde k chlapci a poslouchá mu srdce.

Kývl na kněze. „Řekni jejich vůdci, že ten kluk může dnes taky zůstat mimo sklepení. Když se oba budou řádně chovat, není vyloučeno, že zítra vyjde ze sklepa další barbar. Po něm další. Není to vyloučeno. Možná i víc najednou. Všechno je možné. Záleží na tom, jak se ti nahoře budou chovat… Ale ty –“ pohlédl přímo na Blackthorna, „ty mi zodpovídáš za sebemenší porušení jakýchkoli pravidel a nařízení. Rozumíš?“

Kněz to přeložil a Omi slyšel, jak barbar říká „ano“, a všiml si, že mu z očí ustupuje krvežíznivý vztek. Avšak nenávist tam zůstala. Naivní hlupák, kdo své pocity takhle nosí na trh, napadlo Omiho. Rád bych věděl, co by udělal, kdybych si s ním ještě chvíli pohrával – kdybych se tvářil, že nehodlám dodržet svůj slib či náznak slibu.

„Chci znovu slyšet, jak se jmenuje. Vyslov to pomalu.“

Kněz jméno několikrát opakoval, ale Omi je stále vnímal jako nesrozumitelné drmolení.

„Dokážeš to vyslovit?“ zeptal se jednoho samuraje.

„Ne, Omi-san.“

„Kněže, řekni mu, že odedneška se jmenuje Andžin – Lodivod. Až si to zaslouží, bude se mu říkat Andžin-san. Vysvětli mu. že v našem jazyce nemáme hlásky, které jsou v jeho jménu.“ Pak dodal upjatě: „Vysvětli mu, že to není míněno jako urážka. *Saraba,* Andžin.“

Všichni se mu uklonili. Zdvořile pozdrav opětoval a vzdálil se. Když už byl kus cesty od nich a měl jistotu, že ho nikdo nepozoruje, dovolil si široký úsměv. Jak rychle zkrotil vůdce těch barbarů! Jak bleskově rozpoznal, čím ovládne nejen jeho, ale všechny!

Barbaři jsou zvláštní, říkal si v duchu. Čím dřív bude Andžin mluvit naší řečí. tím líp. Pak se dovíme, jak rozprášit ty křesťanské barbary jednou provždy!

„Proč ses mu nevymočil do obličeje?“ zeptal se Jabu.

„Měl jsem to v úmyslu, pane. Jenže ten lodivod je dosud nezkrocené zvíře a velmi nebezpečný. Udělat mu to do obličeje – nevím, ale u nás dotknout se obličeje je nejhorší urážka. Usoudil jsem, že bych se ho mohl dotknout do té míry, až by se přestal ovládat. Vymočil jsem se mu na záda – a zdá se, že to postačí.“

Seděli na hedvábných polštářích na verandě jeho domu. Čaj jim podávala jeho matka s veškerou obřadností, jíž byla schopná – a v mládí se jí dostalo pečlivého vedení. S hlubokou úklonou nabídla šálek Jabuovi. Ten se uklonil a zdvořile ho nabídl Omimu, který samozřejmě s hlubokou úklonou odmítl. Teprve pak jej Jabu přijal a labužnicky upíjel s pocitem

vlastní dokonalosti.

„Udělal jsi na mě velmi příznivý dojem, Omi-san," řekl. „Tvé úvahy jsou neobyčejně dobré. Způsob, jak jsi celou tuto záležitost zorganizoval a zařídil, je skvělý."

„Jste ke mně příliš laskav, pane. Mohl jsem udělat mnohem víc."

„Kde ses dověděl, jak takový barbar přemýšlí?"

„Když mi bylo čtrnáct, celý rok byl mým učitelem mnich zvaný Džiró. Kdysi byl křesťanským knězem, nebo aspoň ke kněžskému úřadu směřoval, ale naštěstí včas poznal svůj omyl. Jednu věc, o níž mě učil, mám stále na paměti. Tvrdil, že křesťanské náboženství má slabé místo v učení, že jejich božstvo, Ježíš, pravil, že se všichni lidé mají navzájem ‚milovat' – neučil nic o úctě nebo povinnosti, jen o ‚lásce'. A také, že život je posvátný – učil ‚nezabiješ'. A jiné hlouposti. Tihle barbaři, co sem přijeli, tvrdí, že jsou křesťané. Otec Sebastio to popírá, ale mě napadlo, že možná patří k jiné sektě, což může být příčinou jejich nepřátelství, jako je to v sektách buddhistických. Řekl jsem si, jestliže se ‚navzájem milují', mohlo by se nám podařit podrobit si jejich vůdce zabitím nebo ohrožením života jednoho muže z jeho posádky." Omi si byl vědom, že je na tenkém ledě, protože tu byla ta smrt umučením, smrt nečistá. Cítil ve vzduchu matčino nevyřčené varování.

„Račte si ještě přát čaj, Jabu-sama?" zeptala se nahlas.

„Ano, díky," odpověděl Jabu. „Je výborný."

„Děkuji vám, ctěný pane. Ale je ten barbar podmaněný už navždy?" obrátila se k synovi, měníc směr hovoru. „Snad by se hodilo povědět našemu velkomožnému pánovi, zda jeho ovládnutí považuješ za dočasné nebo trvalé."

Omi váhal s odpovědí. „Dočasné. Přesto myslím, že by se měl co nejrychleji naučit naši řeč. Je to pro vás velmi důležité, ctěný pane. Abychom jeho a ostatní zcela ovládli, budete možná muset ještě jednoho nebo dva zahubit, ale pak už bude určitě vědět, jak se chovat. Jakmile s ním budete moci mluvit přímo, Jabu-sama, budete moci využívat jeho znalostí. Jestli je pravda, co říká kněz – že vedl loď deset tisíc ri –, určitě je chytřejší než vypadá."

„To ty taky," smál se Jabu. „Dávám ti tu zvěř na starost. Omi-san – cvičitel lidí!"

Omi se připojil k jeho smíchu. „Udělám, co bude v mých silách, velkomožný pane."

„Tvé léno se zvyšuje z pěti set koku na tři tisíce. Budeš mít ve svých rukou vše v okruhu dvaceti ri." Jedna ri byla délková míra rovnající se přibližně čtyřem kilometrům. „Jako další důkaz své náklonnosti ti po návratu do Eda pošlu dva koně, dvacet hedvábných kimon, jedno brnění, dva meče a dostatek zbraní pro dalších sto samurajů, které si získáš. Až

vypukne válka, okamžitě se připojíš k mému osobnímu štábu jako hatamoto.“ Jabua přepadla velkorysost: hatamoto byl hlavní vazal v mimořádném postavení, neboť měl právo přístupu k svému pánovi a bylo mu dovoleno v jeho přítomnosti nosit meče. Jabu byl Omim nadšen, cítil se odpočatý a jako znovuzrozený. Vyspal se skvěle. Když se probudil, byl sám, s čímž počítal, protože ani dívku, ani chlapce nepožádal, aby zůstali. Trochu se napil čaje a střídmě pojedl řídkou rýžovou kaši. Pak na něho čekala lázeň a Suóova masáž.

Byl to nádherný zážitek, táhlo mu hlavou. Ještě nikdy jsem tak dokonale neprožil blízkost přírody, stromů, hor i půdy, nepředstavitelný smutek života a jeho pomíjivost. Ty skřeky všemu dodaly dokonalosti.

„Omi-san, ve své zahradě v Mišimě mám jistý kámen a chci, abys ho ode mne přijal na památku této události, té nezapomenutelné noci a našeho nenadálého štěstí. Pošlu ti ho s ostatními věcmi. Ten kámen pochází z ostrova Kjúšú. Nazval jsem ho Kámen čekání, protože když jsem ho našel, čekali jsme právě na rozkaz k útoku od velkomožného pana taikóa. To už je, tuším, patnáct let. Patřil jsem k jeho armádě, která zlomila odpor povstalců a podrobila si ostrov.“

„Je to pro mne příliš velká čest.“

„Usaď ho tady ve své zahradě a dej mu nové jméno. Co třeba Kámen barbarova spočinutí na památku té noci a barbarova nekonečného čekání na klidné spočinutí?“

„Směl bych se odvážit nazvat jej Kámen štěstí, aby mně i všem mým potomkům připomínal dobrodiní, které mi prokazujete, pane strýci?“

„Ne – nazvi ho raději prostě Čekající barbar. Ano, zrovna tak. To nás ještě víc spojí – jeho a mne. On čekal a já taky. Já jsem žil, on umíral.“ Jabu se zadíval na zahradu a v duchu uvažoval: Čekající barbar. To se mi líbí. Na jedné straně toho kamene jsou zvláštní skvrny, které mi připomínají slzy, a také modré žíly propletené načervenalým křemenem, připomínající lidskou tkáň – její pomíjivost. Jabu si povzdechl, vychutnávaje své zadumání. Po chvíli pokračoval: „Člověk má zasadit kámen a má jej pojmenovat. Ten barbar umíral hodně dlouho. Možná že v dalším životě se narodí jako Japonec, aby byl odměněn za své utrpení. To by bylo nádherné! V tom případě možná jeho potomci jednoho dne spatří jeho kámen a budou spokojeni.“

Omi bez ustání chrlil slova díků deroucí se mu ze srdce a ohrazoval se, že si takovou štědrost nezaslouží. Jabu však věděl, že jeho štědrost byla plně zasloužená. Mohl mu dokonce dát mnohem víc, ale vzpomněl si na starou průpověď, že na zvýšení léna je vždycky čas, zato snížení že vede k nepřátelství. A zradě.

„Oku-san,“ obrátil se k ženě oslovením ‚ctihodná matko‘, „můj bratr mi měl už dávno říci o mimořádných schopnostech svého nejmladšího syna.

Omi-san mohl dnes být už mnohem dále. Můj bratr se příliš drží stranou a na nic nemyslí.“

„Manžel má příliš velké ohledy k vám, velkomožný pane, a nechce vás obtěžovat,“ odpověděla, neboť správně vytušila z jeho slov kritiku. „Jsem ráda, že můj syn má příležitost vám posloužit a že vám mohl vyhovět. Můj syn pouze plnil svoji povinnost. Naší povinností – pana Mizuna i nás všech – je sloužit.“

U vchodu se ozval klapot koňských kopyt. Iguraši, Jabuův hlavní vazal, přicházel volným krokem přes zahradu. „Všechno je připraveno, pane. Chcete-li se rychle vrátit do Eda, měli bychom vyrazit ihned.“

„Dobře. Omi-san, ty a tvoji lidé pojedete s konvojem a pomůžete panu Igurašimu dopravit ho bezpečně do mého sídla.“ Jabu nepřehlédl, že po Omiho tváři se mihl stín. „Co je?“

„Jen mě napadlo, co bude s těmi barbary.“

„Nech u nich pár strážců. Ve srovnání s konvojem jsou naprosto bezvýznamní. Udělej s nimi, co chceš – třeba je hoď zpátky do toho sklepení. Dělej, jak uznáš za vhodné. Pokud se od nich něco užitečného dozvíš, dej mi vědět.“

„Ano, velkomožný pane,“ odpověděl Omi. „Vydám Murovi zvláštní příkazy a nechám mu je tu – za necelý týden se s nimi nemůže nic stát. Co si přejete, aby se dělalo s jejich lodí?“

„Postarejte se, aby tu byla v bezpečí. Samozřejmě že odpovědnost za ni máš ty. Cukimoto už odeslal dopisy nějakému obchodníkovi v Nagasaki, aby ji nabídl k odprodeji Portugalcům. Portugalci si sem pro ni mohou přijet.“

Omi se chvilku rozmýšlel. „Promiňte mi mou opovážlivost, ale neměl byste si ji nechat, ctěný pane, a poručit barbarům, aby naučili naše námořníky s ní zacházet?“

„K čemu by mi byla loď těch barbarů?“ Jabu se posupně zasmál. „To se ze mě má stát sprostý obchodník?“

„Ne, ctěný pane,“ pospíšil si Omi s odpovědí. „Jen mě napadlo, že Cukimoto by možná pro to plavidlo našel použití.“

„K čemu mi je obchodní loď?“

„Kněz říkal, že to je loď válečná, ctěný pane. Bylo na něm vidět, že má strach. Až začne válka, válečná loď by mohla –“

„Naše válka bude vybojována na zemi. Moře je pro obchodníky, pro smečku špinavých lichvářů, pirátů a rybářů.“

Jabu vstal a sešel po schůdkách k zahradní brance, kde jeden samuraj držel uzdu jeho koně. Zastavil se a upřeně hleděl na moře. Kolena pod ním podklesla.

Omi sledoval jeho pohled.

Kolem mysu právě připlouvala loď. Byla to velká galéra s mnoha vesly,

nejrychlejší ze všech japonských pobřežních plavidel, protože nebyla závislá ani na větru, ani na přílivu. Vlajka na vrcholu stěžně nesla Toranagův znak.

71

Toda Hiromacu, nejvyšší pán v provincii Sagami a Kózuke, Toranagův hejtman a nejspolehlivější rádce, nejvyšší velitel všech jeho vojsk, scházel po lodní lávce na přístavní hráz docela sám. Na Japonce byl nezvykle vysoký, téměř sto osmdesát centimetrů, býčího vzezření, s mohutným podbradkem a ve svých sedmašedesáti letech ještě plný síly. Měl na sobě vojenské kimono z hnědého hedvábí, bez vzoru až na pět malých Toranagových rodových znaků – tří propletených bambusových snítek. Přes ně měl naleštěný náprsní krunýř a ocelové chrániče paží. Za pasem měl kratší meč. Ten druhý, dlouhý a lehce zakřivený měl volně v ruce. Vždy byl připraven tasit a na místě zabít, aby ochránil svého lenního pána. To patřilo k jeho zvyklostem od patnácti let.

Nikdo, ani sám taikó nebyl schopen ho předělat.

Když taikó zemřel, Hiromacu se stal Toranagovým vazalem. Toranaga ho učinil vládcem v Sagami a Kózuke, dvou ze svých provincií, přiřkl mu pět set tisíc koku ročně a ponechal ho jeho zvyklostem. V zabíjení byl Hiromacu mistrem.

Břeh byl olemovaný obyvatelstvem vesnice – muži, ženy i děti klečeli s hlavami v hlubokém úklonu. Před nimi samurajové ve vyrovnaných řadách, Jabu se svými pobočníky v čele.

Kdyby byl Jabu žena anebo muž slabší povahy, určitě by se bil v prsa, kvílel a rval si vlasy. Náhoda totiž byla vyloučena. Jestliže se tu právě v tento den objevil proslulý Toda Hiromacu, znamená to, že Jabu byl zrazen – buď v Edu někým ze své domácnosti, nebo tady v Andžiru buď Omim, nebo někým z jeho lidí, anebo někým z vesničanů. Byl přistižen při neposlušnosti. Nějaký nepřítel využil jeho zájmu o tu loď.

Poklekl, uklonil se i se všemi svými samuraji a v duchu proklínal loď a každého, kdo na ni plul.

„Á, Jabu-sama.“ slyšel hlas Tody Hiromacua a spatřil, že klečí na rohožích, které byly pro něho prostřeny, a opětuje jeho úklonu. Avšak hloubka úklony zdaleka nebyla dostatečná a Hiromacu ani nevyčkal, až mu znovu úklonu vrátí, a z toho Jabu poznal, aniž mu kdo co řekl, že je ve vážném nebezpečí. Pozoroval, jak si generál sedá na paty. Za zády se mu říkalo Železná pěst. Pouze Toranaga sám nebo jeden ze tří rádců má výsadu plout pod Toranagovou vlajkou. Proč ale vysílá tak význačného

hejtmana, aby mě dopadl mimo Edo?

„Je to pro mě velká čest, že jste přijel do jedné z mých chudých vesnic, Hiromacu-sama," řekl.

„Můj pán mě sem posílá." Hiromacu byl známý svou strohostí. Nebyl ani záludný, ani vychytralý, pouze bezmezně oddaný svému lennímu pánovi.

„Je to pro mě velká čest a jsem tomu rád," pokračoval Jabu. „Spěchal jsem sem z Eda kvůli té barbarské lodi."

„Kníže Toranaga vyzval všechny spřátelené daimjóy, aby setrvali v Edu, dokud se nevrátí z Ósaky."

„Jak se má náš kníže? Doufám, že se mu daří dobře."

„Čím dřív bude kníže Toranaga v bezpečí svého sídla v Edu, tím lépe. Čím dřív dojde ke střetnutí s Išidem a my sešikujeme vojsko, probijeme se k ósackému hradu a spálíme ho do posledního kamene, tím lépe." Ohromný podbradek starce zrudl úzkostí o Toranagu. Nerad ho opouštěl. Zemřelý taikó postavil hrad v Ósace, aby byl nezranitelný. Byl to největší hrad v celé říši, chráněný množstvím vzájemně se střežících citadel a hradních příkopů, menších obytných prostor, věží a mostů a za jeho hradbami bylo dost místa pro osmdesát tisíc vojáků. A kolem hradeb a obrovského města bylo rozloženo další vojsko, stejně disciplinované a dobře vyzbrojené a fanaticky stojící za Jaemonem, dědicem trůnu. „Stokrát jsem mu říkal, že je to šílenství, vydat se do Išidových rukou. Je blázen!"

„Kníže Toranaga přece musel jít! Neměl na vybranou."

Taikó nařídil, že regentská rada, vládnoucí Jaemonovým jménem, se musí nejméně dvakrát za rok sejít na deset dní v citadele ósackého hradu a přivést s sebou za hradby nanejvýš pět set vazalů. Všichni ostatní daimjóové měli dvakrát za rok stejnou povinnost navštívit hrad i s rodinami a složit hold dědicovi trůnu. Tak se stalo, že byli všichni pod kontrolou a všichni po část každého roku bezbranní. „Setkání bylo pevně stanovené. Kdyby tam nejel, byla by to zrada."

„Zrada na kom?" Hiromacu zbrunátněl ještě víc. „Išido se pokouší našeho pána od nás odříznout. Poslyšte, kdybych já měl Išida ve své moci, jako má on knížete Toranagu, neváhal bych ani okamžik – riziko neriziko. Išidova hlava už by dávno neseděla na jeho ramenou a jeho duch by očekával nové převtělení." Hejtman mimoděk otáčel opotřebovanou pochvu svého meče, který nosil v levé ruce. Jeho pravice, mozolnatá a drsná, ležela připravená v klíně. Bedlivě prohlížel loď. „Kde jsou ta děla?"

„Nechal jsem je dopravit na břeh. Kvůli bezpečnosti. Udělá kníže Toranaga další kompromis s Išidem?"

„Když jsem odjížděl z Ósaky, všude byl klid. Rada se měla sejít do tří dnů."

„Dojde k otevřené roztržce?"

„To by se mi líbilo. Ale mému knížeti? Jestli chce uzavřít kompromis, uzavře jej.“ Hiromacu se znovu podíval na Jabua. „Nařídil všem daimjóům, kteří jsou jeho spojenci, aby na něho počkali v Edu. Dokud se nevrátí. Tohle není Edo.“

„Není. Tahle loď je podle mého přesvědčení natolik důležitá pro naši věc, že bylo nutné, abych ji okamžitě prozkoumal.“

„Nebylo třeba, pane Jabu. Měl jste projevit víc důvěry v našeho pána. Nic se neděje bez jeho vědomí. Sám by někoho poslal, aby tuhle záležitost prozkoumal. Náhodou poslal mě. Jak dlouho už jste tady?“

„Den a noc.“

„To vám tedy cesta z Eda trvala dva dny?“

„Ano.“

„Přijel jste velmi rychle, všechna čest.“

Jabu, aby získal čas, začal Hiromacuovi vyprávět o svém bleskovém pochodu. Jeho mysl se však obírala mnohem podstatnějšími věcmi. Kdo ho špehoval? Jakým způsobem získal Toranaga zprávu o té lodi stejně rychle jako on? A kdo řekl Toranagovi, že z Eda odejel? Jak si teď počínat a šikovně jednat s Hiromacuem? Hiromacu ho vyslechl a pak kousavě pronesl: „Kníže Toranaga zabavil loď i veškerý její náklad.“

Po břehu se rozhostilo zaražené ticho. Tohle je Izu, léno Jabuovo, a Toranaga tu nemá žádná práva. Ani Hiromacu neměl právo nic nařizovat. Jabu pevně stiskl meč.

Hiromacu vyčkával s naučeným klidem. Udělal přesně to, co nařídil Toranaga, a teď se vrhl do bitvy. Jediným řešením je zabít nebo být zabit.

Také Jabu věděl, že už dál nemůže vyčkávat. Jestliže odmítne vydat loď, bude muset zabít Hiromacua, Železnou pěst, protože Hiromacu, Železná pěst, bez ní rozhodně neodejde. Na galéře zakotvené v doku je asi dvě stě elitních samurajů. Ti by také museli zemřít. Může je pozvat na břeh a vlákat do léčky a za pár hodin snadno v Andžiru shromáždí dost samurajů, aby je přemohli, neboť na léčky je mistr. To by ovšem přimělo Toranagu poslat proti Izu vojsko. Smetou tě, varoval sám sebe, pokud ti Išido nepřijde na pomoc. Ale proč by chodil, když tvůj nepřítel, Ikawa Džikkjú je Išidův příbuzný a chce získat Izu pro sebe? Jestliže zabiju Hiromacua, vyvolám svár, neboť Toranaga bude považovat za věc cti, aby vytáhl proti mně, což donutí k jednání Išida a Izu se první stane bojištěm.

A co moje děla? Mé nádherné zbraně a můj nádherný plán? Tuhle jedinečnou šanci navždy ztratím, budu-li je muset odevzdat Toranagovi.

Rukou svíral Murasamův meč a cítil, jak mu v té ruce na meči pulsuje krev a zaslepené nutkání začít. Možnost, že by se vůbec nezmínil o mušketách, okamžitě zavrhl. Jestliže se prozradila zpráva o lodi, určitě byl prozrazen i její náklad. Ale jak jen Toranaga dostal tu zprávu tak rychle? Na to je jediná odpověď. Donesl mu ji holub! Z Eda nebo odsud? Kdo tady

chová tyhle holuby? Proč já nemám takovou službu? To je chyba Cukimotova, ten na to měl myslet.

Tak už se rozhodni. Válka – ano či ne?

Jabu svolával hněv Buddhův, všech kami i všech božstev, která kdy existovala, i těch, která se ještě objeví, na hlavu muže či mužů, kteří ho zradili, na jejich rodiče a potomky do desetitisícího pokolení. Ale ustoupil.

„Kníže Toranaga nemůže tu loď zabavit, protože ji dostal darem. Nadiktoval jsem už v tom smyslu dopis. Je to tak, Cukimoto?“

„Ano, ctěný pane.“

„Pokud si ovšem kníže Toranaga přeje tu loď považovat za zabavenou, samozřejmě může. Ale byla myšlena jako dar.“ Jabu s potěšením naslouchal, jak věcně zní jeho hlas. „Taková kořist ho potěší.“

„Děkuji v zastoupení svého pána.“ Hiromacu opět nevycházel z úžasu nad Toranagovou předvídavostí. Toranaga předpověděl tento průběh i to, že k boji nedojde. Hiromacu mu odporoval. „Já tomu nevěřím. Žádný daimjó by si nedal líbit takové porušení svých práv. Jabu v žádném případě. Já bych rozhodně neustoupil. Ani vůči vám, velkomožný pane.“

„Ty ovšem bys byl poslechl mé rozkazy a o té lodi bys mi byl řekl. Jabua musíme dostat, kde ho potřebujeme mít. Potřebuji jeho dravost a lstivost – drží na uzdě Ikawu Džikkjúa a chrání nás před útokem z boku.“

Tady na pobřeží v jasném slunci se Hiromacu donutil ke zdvořilé úkloně, ačkoli se mu jeho vlastní obojakost protivila. „Kníže Toranaga bude potěšen vaší štědrostí.“

Jabu ho přejížděl očima. „Není to loď portugalská.“

„Vím. Slyšeli jsme o tom.“

„A jsou to piráti.“ Všiml si, jak se hejtmanovy oči stáhly v úzké štěrbinky.

„Cože?“

Jabu mu zopakoval, co se dověděl od kněze, a v duchu přitom uvažoval: jestli je to pro tebe stejná novinka jako pro mě, znamená to, ze měl Toranaga tutéž první informaci jako já? Ovšem jestliže víš, co loď veze, pak tím špehem je Omi nebo některý jeho samuraj anebo někdo z vesničanů. „Vezou veliké množství látek, nějaké peníze, dále muškety, střelný prach a dělové koule.“

Hiromacu se odmlčel a pak se zeptal: „Ty látky – je to čínské hedvábí?“

„Ne, Hiromacu-san.“ odpověděl Jabu a použil pouhé oslovení „san“, ne „sama“. Oba byli daimjóové, ale když nyní tak velkodušně „daroval“ tu loď, stoupla jeho sebejistota a nasadil méně uctivý tón. S potěšením zaznamenal, že si hejtman změny oslovení povšiml. Já jsem přece daimjóem provincie Izu, jako že jsou slunce, měsíc a hvězdy nade mnou!

„Náklad je nezvyklý, samé těžké silné látky, pro nás úplně bezcenné,“ dodal. „Všechno, co stálo za zachránění, jsem dal vynést na

břeh.“

„Správně. Naložte prosím všechno na palubu mé lodi.“

„Cože?“ Jabu pukal vzteky.

„Všechno do posledního. Okamžitě.“

„Teď, hned?“

„Ano. Omlouvám se, ale jistě pochopíte, že se chci vrátit do Ósaky. jak nejdřív to bude možné.“

„Ano ovšem – ale bude pro všechno dost místa?“

„Děla vraťte na loď barbarů a zapečeťte. Do tří dnů se tu objeví čluny, které je odtáhnou do Eda. Pokud se týče mušket, prachu a nábojů, dále –“ Hiromacu se odmlčel a tak se vyhnul léčce, která – jak si teprve nyní uvědomil – na něj byla nastražena.

„Na galéře je místo asi pro pět set mušket, všechen střelný prach a dvacet tisíc stříbrných španělských dublonů,“ řekl mu Toranaga. „Děla nech na palubě lodi a látky v nákladovém prostoru. Vyslechni Jabua a dej mu rozkazy, ale nedávej mu čas na rozmyšlenou. Jednej s ním klidně a trpělivě. Já ho potřebuju, ale taky chci dostat pušky a tu loď. Měj se na pozoru, bude se ti snažit nastražit léčku, aby zjistil, znáš-li přesné složení nákladu. Nesmíš odhalit našeho špeha.“

Hiromacu proklínal svou neschopnost hrát tyhle nezbytné hry. „Kolik potřebujeme prostoru,“ pokračoval odměřeně, „to byste snad měl říct vy mně. Jak přesně vypadá celý náklad? Kolik mušket, kolik nábojů a tak dále. A je poklad v prutech nebo v mincích – ve stříbře nebo ve zlatě?“

„Cukimoto!“

„Ano, Jabu-sama?“

„Přines seznam nákladu.“ S tebou si to ještě vyřídím, uvažoval Jabu v duchu.

Cukimoto odkvapil.

„Jistě jste unavený, Hiromacu-san. Což takhle trochu ča – pokoje už jsou pro vás nachystané, ovšem jen skrovné. Lázně tu jsou naprosto nevyhovující, ale snad by vás koupel alespoň trochu osvěžila.“

„Děkuji. Myslíte na vše. Trochu ča a lázeň bych uvítal. Ale později. Nejprve mi vypovězte všechno, co se stalo od příjezdu lodi.“

Jabu uvedl fakta, vynechal jen milostnici a chlapce, neboť to nebylo důležité. Na jeho rozkaz pak ještě mluvil Omi, který vynechal jejich soukromý rozhovor. Pak promluvil Mura, který vynechal Andžinovu erekci. Ač byla zajímavá, usoudil, že by se tím mohl Hiromacua dotknout, neboť v jeho věku byly možná tyto stavy nečetné a ve velkém časovém odstupu.

Hiromacu se zahleděl na chochol kouře, který dosud stoupal z pohřební hranice. „Kolik těch pirátů zbylo?“

„Deset, včetně jejich vůdce,“ odpověděl Omi.

„Kde ten je?“

„V Murově domě.“

„Jak se tam chová? Co udělal nejdřív, když se tam vrátil po propuštění ze sklepa?“

„Ten šel rovnou do lázně, ctěný pane.“ pospíšil si s odpovědí Mura. „A teď spí jako mrtvý.“

„Tentokrát jste ho nemuseli nést?“

„Ne, ctěný pane.“

„Zřejmě je učenlivý,“ Hiromacu sjel pohledem k Omimu. „Myslíš, že je možné ho naučit patřičnému chování?“

„Ne. Nejsem si tím jist, velkomožný Hiromacu-sama.“

„Dokázal bys smýt moč nepřítele ze svých zad?“

„Ne, velkomožný pane.“

„Já taky ne. Nikdy. Barbaři jsou divní.“ Hiromacu obrátil své myšlenky znovu k lodi. „Kdo bude dohlížet na nakládání?“

„Můj synovec, Omi-san.“

„Dobrá. Omi-san, chci vyrazit do setmění. Můj kapitán ti pomůže, aby to dlouho netrvalo. Ne déle než na tři tyčinky.“ Jednotkou času byla doba, po kterou doutnala vonná tyčinka běžné délky. Počítala se přibližně hodina na jednu.

„Ano, velkomožný pane.“

„A vy, Jabu-san, byste mohl jet do Ósaky se mnou!“ řekl Hiromacu, jako by ho to právě napadlo. „Kníže Toranaga s radostí přijme všechny ty věci osobně z vašich rukou. Račte prosím s námi, místa je dost.“ Chvíli nechal Jabua protestovat – přesně jak mu nařídil Toranaga –a potom uzavřel – rovněž podle Toranagových rozkazů: „Trvám na svém pozvání. Jménem knížete Toranagy. Vaše velkodušnost musí být odměněna.“

Ztrátou hlavy a pozemků? hořce uvažoval Jabu, vědom si toho, že mu nezbývá než přijmout a vyjádřit dík. „Díky. Je to pro mne velká čest.“

„Dobrá. Tím je to vyřízeno.“ Ač se zval Železná pěst, očividně si oddychl. „Teď ten ča. A lázeň.“

Jabu mu zdvořile ukázal cestu na návrší k Omiho domu. Tam byl stařec umyt a očištěn a pak s uspokojením odpočíval v horké vodě. Později do něho Suóovy ruce vlily nový život. Pak následovala střídmá Porce rýže s rybou a naloženou zeleninou, snědená v ústraní. Ča popíjený z vybraného porcelánu. A krátké bezesné zdřímnutí.

Po třech tyčinkách se odsunulo šódži. Osobní strážce si dával velký pozor, aby nevstoupil do místnosti nevhod. Hiromacu už byl vzhůru, meč povytažený z pochvy a ve střehu.

„Jabu-sama čeká venku, velkomožný pane. Říká. že loď je naložena.“

„Výborně.“

Hiromacu vyšel na verandu a tam si ulevil do připraveného kbelíku.

„Vaši lidé jsou velmi výkonní, Jabu-san.“

„Vaši lidé jim pomáhali, Hiromacu-san. Jsou neobyčejně výkonní.“

Taky bych jim nic jiného neradil, pomyslel si Hiromacu a bodře pokračoval: „Není nad to, když si člověk může vyprázdnit měchýř pořádným proudem. Hned se cítí mladší. V mém věku to má člověk zapotřebí,“ Popotáhl si bederní pás, aby ho netísnil, a očekával, že Jabu jeho názor potvrdí nějakou zdvořilou poznámkou. Ale nedočkal se. Jeho podráždění rostlo, ale ovládl se. „Vůdce těch pirátů dejte dopravit na mou loď.“

„Cože?“

„Ve své velkorysosti jste daroval loď i s celým nákladem. Její posádka k němu patří. Proto vůdce těch pirátů beru s sebou do Ósaky. Kníže Toranaga ho chce vidět. S ostatními pochopitelně můžete naložit, jak chcete. Během své nepřítomnosti prosím zajistěte, aby vašim zástupcům bylo jasné, že ti barbaři jsou majetkem mého pána a že je radno, aby jich bylo všech devět živých a zdravých tady v té vesnici, až je bude chtít vidět.“

Jabu spěchal na molo, kde doufal nalézt Omiho.

Když před nějakou dobou zanechal Hiromacua v lázni, vyběhl nahoru po stezce, která v četných zákrutech ovíjela pohřebiště. Zběžně se poklonil hranici a spěchal dál kolem terasovitých políček pšenice a ovocných stromů, až konečně dorazil na malou plošinku vysoko nad vesnicí. Úpravná svatyně tam střežila tohle půvabné místo. Starobylý strom tu nabízel stín a klid. Vypravil se sem, aby zchladil svůj hněv a aby přemýšlel. Neodvažoval se přiblížit ani k lodi, ani k Omimu, ani ke svým samurajům, protože věděl, že by většině z nich, ne-li všem, nařídil spáchat seppuku, což by byla zbytečná ztráta, a že by vyvraždil celou vesnici, což by bylo bláznovství – protože jedině venkované lovili ryby a pěstovali rýži, z čehož pocházelo bohatství samurajů.

Posadil se, osaměle pokuřoval a snažil se soustředit a slunce se zatím naklonilo k západu a rozptýlilo opar nad mořskou hladinou. Mraky zahalující vzdálené hory na západě se na chvilku roztrhaly a před očima mu nad nimi vystoupily zasněžené vrcholy v celé své kráse. Ten pohled ho uklidnil; nabyl rovnováhy, začal uvažovat a spřádat plány.

Nejdřív vyšleš špehy, aby objevili zrádce, umiňoval si. Z Hiromacuových narážek se nedalo soudit, zda byl informátor zdejší nebo z Eda. V Ósace máš vlivné přátele, jedním z nich je sám kníže Išido. Někdo možná bude tušit, odkud vítr vane. Hlavně musíš okamžitě poslat důvěrné sdělení své ženě pro případ, že informátor je v Edu. A co s Omim? Dát mu na starost odhalení informátora tady? Co když on sám je informátor? Není to pravděpodobné, ale není to vyloučeno. Zrada má zřejmě svůj počátek v

Edu. Je to otázka časového rozvržení. Kdyby se byl Toranaga dověděl v Ósace o téhle lodi ve chvíli, kdy připlula, pak by sem přece byl Hiromacu přijel jako první. Koneckonců máš své špehy i v Edu. Ať ukážou, zač stojí.

A co s těmi barbary? Teď jsou vlastně mou jedinou kořistí z celé lodi. Jak je využít? Počkat, na to už přece přišel Omi! Dá se využít jejich znalostí moře a lodí a vyměnit je s Toranagou za pušky.

A je tu ještě další možnost: stát se Toranagovým vazalem se vším všudy. Odhalit mu svůj plán. Požádat ho, aby ti dovolil stanout v čele pluku ozbrojeného střelnými zbraněmi a zajistit tak jemu věčnou slávu. Vazal ovšem nemůže očekávat, že pán odmění jeho služby, dokonce je ani neocení. Náplní života samuraje je plnit povinnosti – to jej činí nesmrtelným. To by bylo zřejmě nejlepší řešení, nejlepší ze všech, uvažoval Jabu. Ale dokážu já skutečně být jeho vazalem? Anebo Išidovým?

Ne, to je nemyslitelné. Mohu být spojenec, vazal nikdy. Takže ti barbaři jsou nakonec taky přínos. Omi měl opět pravdu.

Už se docela slušně ovládal, ovšem když nastal čas a posel mu přinesl zprávu, že loď je naložena, zašel za Hiromacuem a zjistil, že přišel i o ty barbary.

Při příchodu na přístavní molo v něm opět všechno vřelo. „Omi-san!“

„Přejete si, Jabu-sama?“

„Přived sem vůdce barbarů. Beru ho s sebou do Ósaky. Pokud jde o ty ostatní, dohlédni, ať je o ně za mé nepřítomnosti dobře postaráno. Chci, aby byli v pořádku a věděli, co se sluší a patří. Bude-li to nutné, využij sklepení.“

Od chvíle, kdy dorazila galéra, honily se Omimu hlavou myšlenky v divokém zmatku a třásl se o Jabuovu bezpečnost. „Dovolte mi jet s vámi, velkomožný pane. Mohl bych vám být možná nápomocen.“

„Ne. Přeji si, aby sis vzal na starost ty barbary.“

„Snažně prosím. Mohl bych se snad alespoň z nepatrné části odvděčit za vaši laskavost.“

„Není třeba,“ odpověděl Jabu vlídněji, než měl v úmyslu. Uvědomil si, že zvýšil Omimu plat na tři tisíce koku a rozšířil jeho léno, protože spoléhal na zlatý poklad a náklad zbraní. A to se všechno rozplynulo. Všiml si však, že ten mladík je pln upřímných obav, a proti své vůli byl dojat. S takovýmihle vazaly budu řídit císařství, umiňoval si. Jen co se zas dostanu ke svým zbraním, postavím Omiho do čela jednoho oddílu. „Až začne válka – nu, budu mít pro tebe významné postavení, Omi-san. Teď jdi a přiveď toho barbara.“

Omi s sebou vzal čtyři strážné a Muru jako tlumočníka.

Blackthorna vytrhli ze spánku. Trvalo mu skoro celou minutu, než se vzpamatoval. Když se probral, viděl, že na něho upřeně shlíží Omi.

Jeden ze čtyř samurajů z něho odhodil přikrývku, druhý jím třásl, dokud se nevzbudil, zbývající dva měli v rukou tenké, nepříjemně vyhlížející bambusové rákosky. Mura měl malé klubko provazu.

Mura si klekl a uklonil se. *„Konniči wa* – Dobrý den."

„Konniči wa." Blackthorne se vzpřímil na kolena, a ačkoli byl úplně nahý, zdvořilý úklon opětoval.

Vždyť je to jen zdvořilost, říkal si v duchu. Je to jejich obyčej a klanějí se proto, že to považují za slušné vychování, tím si nezadám. Nahota tu nic neznamená, patří také k jejich obyčejům, takže si také nezadám.

„Andžine, obleč se, prosím."

Andžin? Aha, už si vzpomínám. Kněz přece říkal, že nedokážou vyslovit mé jméno, proto mi dali jméno Andžin, což znamená lodivod. a neníní to urážlivě. Až prý si to zasloužím, budou mi říkat Andžin-san. což znamená pane Lodivode.

Na Omiho se nedívej, zakazoval sám sobě. Zatím ještě ne. Nevzpomínej na výjev na návsi, na Croocqa a Pieterzoona. Všechno má svůj čas. Musíš dělat věci po pořádku. Tak jsi přísahal před Bohem: Všechno v pravý čas. Ale jednou se pomstím. Jak je Bůh nade mnou, jednoho dne se pomstím.

Blackthorne si všiml, že šaty má opět čisté, a blahořečil tomu, kdo se o to zasloužil. Při vstupu do lázně se z nich štítivě vytáhl, jako by byly nakažené morem. Záda mu museli vydrhnout třikrát tou nejhrubší houbou a ještě pemzou. Přesto dosud cítil pálivou moč.

Přejel očima z Mury k Omimu. Naplňovala ho jakási radost z toho, že jeho nepřítel je živ a je mu nablízku.

Uklonil se způsobem, jakého si povšiml u lidí sobě rovných, a v úklonu setrval. *„Konniči wa,* Omi-san," řekl. Není přece žádná hanba mluvit jejich řečí, pozdravit „dobrý den" nebo se uklonit první, jak je to tu zvykem.

Omi mu úklonem odpověděl. Blackthorne postřehl, že úklon nebyl úplně rovnocenný, ale v této chvíli to stačilo.

„Konniči wa, Andžin," řekl Omi.

Jeho tón byl zdvořilý, ale ne dost.

„Andžin-san!" Blackthorne se mu díval přímo do očí.

Stáli neústupně jeden proti druhému a Omi musel přiznat barvu v kartách nebo v kostkách. Jak je to s jeho chováním?

„Konniči wa, Andžin-san," řekl nakonec a krátce se usmál.

Blackthorne se rychle oblékl.

Nosil volné kalhoty s váčkovým poklopcem, punčochy, košili a kabátec, dlouhé vlasy stažené v úpravný copánek a vousy přistřižené nůžkami, které si vypůjčil od lazebníka.

„Hai, Omi-san?" zeptal se Blackthorne, když byl hotov. Cítil se líp, ale

byl stále ve střehu a litoval, že nezná více slov.

„Prosím, ruka," řekl Mura.

Blackthorne nerozuměl, co chce, a naznačil to posuňky.

Mura natáhl své ruce vpřed a naznačil, že je svazuje.

„Ruka, prosím."

„Ne." Blackthorne se obrátil přímo na Omiho a zavrtěl hlavou. „Není třeba," pokračoval anglicky, „k čemu? Dal jsem přece slovo." Mluvil mírně a rozumně, ale pak dodal příkře, přesně jako Omi: *„Wakarimasu ka.* Omi-san? Rozumíte?"

Omi se dal do smíchu a řekl: *„Hai.* Andžin-san. *Wakarimasu.*" Otočil se a odcházel.

Mura a všichni ostatní nevěřili svým očím. Blackthorne vykročil za ním do sluneční záře. I boty mu vyčistili. Než si je stačil natáhnout, už si vedle něho klekla služebná „Onna" a pomáhala mu do nich.

„Děkuji, Haku-san," vzpomněl si na její skutečné jméno. Ale jak se asi řekne děkuji?

Prošel brankou, Omi stále napřed.

Ty si mě nepřej, ty kryso proklatá – moment! To už zas nevíš, co sis slíbil? napomínal se v duchu. Proč vlastně ho proklínáš?

On ti nenadává. Spílají si jen slaboši nebo blázni!

Všechno má svůj čas. Stačí že ti leží v žaludku. Ty o tom víš a on taky. O tom není pochyby.

Šli dolů po svahu. Omi napřed, pak Blackthorne eskortovaný čtyřmi samuraji a deset kroků za nimi Mura. Přístav dosud nebyl na dohled.

Dají mě zas do té jámy? uvažoval v duchu Blackthorne. Proč mi chtěli svázat ruce? Copak Omi včera neříkal – Kriste Ježíši, bylo to opravdu teprve včera? – „Budeš-li se řádně chovat, můžeš zůstat venku. Budeš-li se řádně chovat, není vyloučeno, že zítra vyjde ze sklepa další. A po něm možná i víc!" To přece říkal. Choval jsem se podle jeho představ? Jak je asi s Croocqem? Určitě byl živ, když ho nesli do domu, v němž bydlela posádka po příjezdu.

Blackthorne se dnes cítil lépe. Lázeň, spánek a čerstvá potrava ho začaly vracet k životu. Byl přesvědčen, že kdyby mohl v pohodě odpočívat, jíst a spát, do měsíce by byl schopen uběhnout míli, uplavat míli, velet válečné lodi a objet s ní celou zem.

Nepředbíhej událostem! Sílu potřebuješ dnes! Kdo ví, co bude za měsíc!

Chůze z kopce a přes vesnici ho unavovala. Jsem slabší, než jsem myslel… Omyl, jsem silnější, než jsem čekal, okřikoval se.

Nad taškové střechy domků se vyhouply stěžně Erasma. Blackthornovi se rozbušilo srdce. Cesta obešla úpatí kopce, sklouzla na náves a skončila. Zalit sluncem stál tam palankýn se spuštěnými závěsy. Kolem něho seděli

na bobku čtyři nosiči jen v úzkém bederním pase a nepřítomně si párátky čistili zuby. Jakmile spatřili Omiho, klesli na kolena a uklonili se až na zem.

Omi prošel kolem nich a sotva kývl hlavou, ale když z pečlivě udržované branky vyšla k připravenému palankýnu dívka, ihned se zastavil.

Blackthorne zatajil dech a také zůstal stát.

Z domu vyběhla mladá služtička a roztáhla nad dívkou zelený slunečník. Omi se uklonil, dívka jeho pozdrav opětovala a pak spolu vesele hovořili. Omiho vyzývavá arogance byla tatam.

Dívka měla na sobě kimono broskvové barvy s širokým zlatým pásem, na nohou sandály ze zlatých řemínků. Blackthorne zachytil její pohled. Bylo jasné, že s Omim hovoří o něm. Nevěděl, jak se zachovat ani co dělat, proto neudělal nic, jen trpělivě čekal a kochal se pohledem na ni, dokonalou svěžestí a něhou její přítomnosti. Kladl si otázku, zda jsou to milenci nebo zda je Omiho žena, ale především: není to přelud?

Omi se jí něco zeptal, ona odpovídala a zelený vějíř v její ruce tančil a blikotal ve slunečních paprscích, smích zvonil a její křehkost byla dokonalá. Také Omi se usmíval, ale najednou se na podpatku obrátil a rázným krokem odcházel opět jako samuraj. Blackthorne za ním. Sledovala ho očima a když se míjeli, pozdravil: *„Konniči wa.“*

„Konniči wa, Andžin-san,“ odpověděla a její hlas mu rozechvěl srdce. Měřila sotva sto padesát centimetrů, ale byla dokonalá. Lehce se uklonila, vánek jí přitom rozvlnil hedvábí vnějšího kimona, pod ním se objevil kousek šarlatového kimona a Blackthorne s překvapením zjistil, jak eroticky to působí.

Dívčin partem ho provázel, ještě když zahnuli za roh. Tam se mu před očima objevil padací příklop a Erasmus. A také galéra. Na dívku okamžitě zapomněl.

Jak to, že jsou naše dělové střílny prázdné? Kam se poděla naše děla a co tu proboha dělá ta otrokářská galéra? Co se děje ve sklepení?

Všechno má svůj čas.

Nejdřív Erasmus: pahýl předního stěžně zničeného v bouři ohavně trčel do výše. Nevadí, uvažoval. Loď bychom snadno dostali na moře. Se-smekli bychom uvazovací lana a řetězy – noční proudění vzduchu a odliv by nás potichu odnesl od břehu a už zítra bychom mohli loď opravovat na odvrácené straně ostrůvku, který se odtud jeví jako malá tečka. Půl dne na vztyčení rezervního stěžně a pak vzhůru na širé moře. Možná že by nebylo rozumné kotvit tady, raději hned prchat do bezpečnějších vod. Ale kdo to všechno udělá? Sám loď na moře nedostaneš.

Odkud připlula ta galéra? A proč tu je?

Na přístavní hrázi viděl skupiny samurajů a lodníků. Plavidlo se šedesáti dvouručními vesly – po každé straně třicet – bylo v naprostém pořádku, vesla pečlivě srovnaná, připravená k okamžitému vyplutí. Bezděčně se zachvěl. Naposledy viděl galéru před dvěma lety v blízkostí Zlatého pobřeží, když ještě všech pět lodí jeho flotily plulo pohromadě. Byla to bohatá portugalská obchodní loď určená k pobřežní plavbě a dala se před ním na útěk proti větru. S Erasmem se mu ji nepodařilo dohonit, aby ji zajal nebo potopil.

Pobřeží severní Afriky Blackthorne dobře znal. Deset let byl lodivodem a kapitánem obchodních lodí Londýnské společnosti berberských obchodníků, spojené akciové společnosti, která stavěla korzárské fregaty určené vést blokádu proti Španělsku a zásobovat berberské pobřeží. Vodil lodě do západní a severní Afriky, na jihu až po Lagos. na severu a směrem na východ zrádnými proudy Gibraltaru – kde neustále hlídkovali Španělé – až do Salerna v království neapolském. Středozemní moře bylo pro anglické a holandské lodě horkou půdou. Nepřátelskými Španěly a Portugalci se to tam jen hemžilo a co bylo ještě horší, zástupci říše osmanské, nevěřící Turci, brázdili moře bojovými galérami plnými otroku.

Tyhle plavby mu vynesly velké jmění. Koupil si vlastní loď, brigu s výtlakem sto padesáti tun. aby mohl obchodovat na vlastní pěst. Jenže sám loď zničil a o všechno přišel. Uvízli tehdy v závětří, v naprosté tišině nedaleko Sardinie, když tu se znenadání objevila turecká galéra. Rozpoutal se nelítostný boj, před západem slunce příď nepřátelské lodi dostihla jejich záď a zanedlouho nepřátelé obsadili palubu. Dosud mu znělo v uších ječivé: *„Allááách!“*, když ti korzáři přelézali obrubník. Ozbrojení byli meči a mušketami. Shromáždil svou posádku kolem sebe, první úder se jim podařilo odrazit, ale další byl nad jejich síly. proto nařídil zapálit muniční sklad. Loď se ocitla v plamenech a on se rozhodl, že je lepší zemřít než být přikován k veslům. Ničeho se neděsil víc než pomyšlení, že se ho Turci zmocní živého a udělají z něj otroka na galéře – jak se zajatým mořeplavcům nezřídka stávalo.

Když vybuchlo muniční skladiště, utrhla exploze celý spodek jeho lodi, ale poškodila i část pirátské galéry a v nastalém zmatku se Blackthornovi podařilo doplavat k největšímu veslovému člunu a se čtyřmi námořníky své posádky uprchnout. Ostatní, kteří k němu nedokázali doplavat, musel ponechat osudu, ale dodnes slyšel jejich úpěnlivé nářky, jimiž se obraceli k Bohu o pomoc. Bůh však od nich toho dne odvrátil svou tvář, a tak buď zmizeli v nenávratnu, anebo skončili u galejnických vesel. Jemu a jeho čtyřem námořníkům byl naopak v té době Bůh milostiv, podařilo se jim dorazit do Cagliari na Sardinii. A odtamtud bez jediného groše v kapse domů.

To bylo před osmi lety, téhož roku, kdy v Londýně vypukl mor. Mor a

hlad a nepokoje zbídačelých lidí. Nemoc zahubila jeho mladšího bratra s celou rodinou. I vlastní prvorozený syn mu zemřel. Avšak v zimě mor pominul, Blackthorne si opatřil novou loď a znovu se vydal na moře nabýt jmění.

Nejdřív se plavil pro Londýnskou společnost berberských obchodníků. Pak se vydal do Západní Indie pronásledovat Španěly. To už se mu vedlo o něco lépe a vstoupil jako navigátor do služeb Nizozemce Keese Veermana při jeho druhé výpravě zaměřené na objevení legendární severovýchodní cesty do Kitaje a k asijským ostrovům se vzácným kořením, která podle předpokladů vedla Ledovým mořem severně od říše ruské. Pátrali celé dva roky, v arktických pustinách zemřel Kees Veerman i osmdesát procent jeho posádky, a tak Blackthorne změnil směr a zbytek posádky dovedl domů. Poté – a to bylo teprve před třemi lety – se na něho obrátila nově vytvořená holandská Východoindická společnost a požádala ho, aby vedl jejich první expedici do Nového světa. Potají se šuškalo, že si tato společnost koupila za obrovskou částku tajný portugalsky manuál, obsahující instrukce pro plavbu Magalháesovou úžinou, které si společnost chce ověřit. Holandští kupci by samozřejmě mnohem raději použili služeb některého z domácích lodivodů, jenže žádný z nich se nemohl rovnat Angličanům vycvičeným v bezkonkurenčním anglickém Trojičním domě. Závratná hodnota získaného manuálu je proto donutila vsadit na Blackthorna. Lepšího si skutečně vybrat nemohli: Blackthorne byl nejlepší žijící lodivod protestantského vyznání a jeho matka byla Holanďanka, takže holandsky mluvil plynně. Blackthorne nabídku nadšeně přijal, souhlasil s patnácti procenty celkového zisku jako odměnou a podle tehdejšího zvyku slavnostně před Bohem přísahal věrnost společnosti, zavázal se vést flotilu na moři a přivést ji zas domů.

A jako že je Bůh nade mnou, já Erasmus domů dovedu, sliboval si v duchu. S tolika muži, kolik jich On zanechá naživu.

Právě přecházeli volné prostranství. Blackthorne odtrhl oči od otrokářské lodě a sjel pohledem na tři samuraje střežící padací dveře. Beze slova jedli z misek dřevěnými tyčinkami, které Blackthorne už mnohokrát viděl, ale sám užívat neuměl.

„Omi-san!“ Posunky mu naznačil, že chce dojít k poklopu a něco na své přátele zavolat. Jen na okamžik. Omi zavrtěl hlavou, řekl něco, čemu Blackthorne neporozuměl, a pokračoval dál směrem k pobřeží, kolem velkého kotle a rovnou na přístavní hráz. Blackthorne poslušně kráčel za ním. Všechno má svůj čas, napomínal se. Měj trpělivost.

Jakmile došli na hráz, Omi se obrátil a křikl něco na strážného u padacích dveří. Blackthorne viděl, že poklop zvedají a nahlížejí dovnitř. Jeden z nich pokynul vesničanům, ti přinesli žebřík a sud s pitnou vodou a snesli ho dolů. Prázdný sud naopak vynesli. A po něm latrínu.

Tak vidíš! Když budeš trpělivý a přistoupíš na pravidla jejich hry, můžeš být svým lidem prospěšný, říkal si v duchu se zadostiučiněním. V blízkostí galéry postávaly skupinky samurajů a stranou od nich vysoký stařec. Podle úcty, kterou mu prokazoval daimjó Jabu, a podle toho, jak se na jeho sebemenší pokyn všichni mohli přetrhnout, si Blackthorne okamžitě uvědomil, že to je člověk důležitý. Že by byl jejich králem? uvažoval.

Omi ponížen klečel na kolenou. Stařec se uklonil jen napůl a sjel k němu pohledem.

S největší zdvořilostí, jíž byl schopen, poklekl Blackthorne na zem. dlaně položil před sebe na písčitou hráz, jak to viděl u Omiho, a uklonil se stejně hluboce jako Omi.

„*Konniči wa,* sama," řekl zdvořile.

Viděl, že se stařec znovu lehce uklání.

Poté si Jabu, stařec a Omi vyměnili pár slov. Jabu se obrátil na Muru.

Mura ukázal na galéru. „Pan Andžin. Prosím tam."

„Proč?"

„Jít! Teď. Jít!"

Blackthorne cítil, jak ho zachvacuje panický strach. „Proč?"

„*Isoge!"* nařídil mu Omi a posunkem ukázal ke galéře.

„Ne, nepůjdu na –"

Vzápětí vydal Omi rozkaz, čtyři samurajové se vrhli na Blackthorna a přitiskli mu paže k tělu. Mura vytáhl provaz a začal mu za zády svazovat ruce.

„Vy pacholci!" vykřikl Blackthorne. „Ani mě nenapadne vstoupit na palubu téhle prokleté otrokářské lodi!"

„*Madona!* Pusťte ho! Hej, vy zasraný opice, nechte toho bastarda na pokoji! *Kindžiru!* To je ten lodivod?"

Blackthorne nevěřil svým uším. Ty šťavnaté nadávky pronášené portugalsky se linuly z paluby pirátské galéry. Pak uviděl na spojovacím můstku přicházet jejich původce. Byl stejně vysoký a přibližně stejného věku jako on, vlasy měl černé a oči tmavé, na sobě nedbale navěšené námořnické šaty, po boku rapír a za pasem pistole. Na krku mu visel kříž posázený drahokamy. Čepici měl furiantsky na stranu a na obličeji mu zářil úsměv.

„Ty jsi ten lodivod? Lodivod z holandské lodi?"

„Ano." slyšel svou odpověď Blackthorne.

„Dobrá, dobrá. Já jsem Vasco Rodrigues, lodivod téhle galéry." Obrátil se ke starci a hovořil s ním směsí japonštiny a portugalštiny. Oslovoval ho Toda-sama, ale většinou to znělo spíš jako Tondo, sám. Dvakrát vytrhl pistoli, teatrálně zamířil na Blackthorna, zastrčil ji zpátky za pas a japonský hovor přitom protkával vynalézavými oplzlostmi v nesalónní

portugalštině, jimž mohli rozumět jen otrlí mořští vlci.

Hiromacu řekl pár slov, po nichž samurajové uvolnili Blackthorna ze sevření a Mura mu rozvázal ruce.

„Takhle se mi to líbí. Poslyš, lodivode, tenhle člověk je tu něco jako král. Řekl jsem mu, že za tebe přebírám odpovědnost.“ Rodrigues se uklonil Hiromacuovi a se zářivým úsměvem vyzval Blackthorna: „Pokloň se tomu hovadu.“

Blackthorne jako ve snu dělal, co se mu řeklo.

„Klaníš se jako nějaký Japončík,“ ušklíbl se Rodrigues. „Jsi opravdu ten lodivod?“

„Jsem.“

„Jaká je zeměpisná šířka Ještěrky?“

„Čtyřicet devět stupňů padesát šest minut severní šířky. A pozor na útesy těsně pod hladinou na jihozápad.“

„Panebože, je to on!“ Rodrigues Blackthornovi srdečně potřásal rukou. „Jdeme na palubu. Máme tu jídlo, kořalku, víno a grog a všichni lodivodové by měli držet pospolu, protože jsou sůl země. Amen. Mám pravdu?“

„Ano,“ souhlasil Blackthorne ochable.

„Když jsem slyšel, že s sebou zpátky povezem lodivoda, povídám si dobrá, chlapče. Už léta jsi s pořádným lodivodem nepromluvil. Jdeme na palubu. Jak jste proklouzli kolem Malaccy? A jak jste setřásli naše hlídky v Indickém oceánu, co? Komu jste ukradli lodní deník?“

„Kam mě to povezete?“

„Do Ósaky. Představit naší velkomožné Excelenci, nejvyššímu Popravčímu.“

Blackthorna se znova zmocnil strach. „Komu?“

„Toranagovi! Vládci Osmi provincií. Bůh suď, co to vlastně znamená. Je největším daimjóem v Japonsku – daimjó je tady něco jako král nebo lenní pán, ale mnohem významnější. A všichni jsou despotové, jeden jako druhý.“

„Co ode mne chce?“

„To nevím, ale my jsme kvůli tomu přijeli a jestli se Toranaga rozhodl, že tě chce vidět, tak tě taky uvidí. Říká se, že má kolem sebe stovky těch svých pidlookých fanatiků, kteří jsou ochotni položit život za čest utřít mu zadek, jestliže se mu to zlíbí! ‚Toranaga si přeje, abyste mu přivezl toho lodivoda, Vasco,‘ přeložil mi jeho tlumočník. ‚Přivezte lodivoda i celý lodní náklad. Vezmete s sebou Todu Hiromacua, ať loď prohlídne a –‘ Abych nezapomněl, lodivode, celé to je konfiskát, jak jsem se doslechl, vaše loď se vším všudy.“

„Konfiskát?“

„Možná že se moc mluví, Japončíci taky někdy pravicí konfiskují a

levicí všechno vracejí – anebo dělají, že takový rozkaz nikdy nebyl vydán. Kdo se v tom má vyznat, co si vlastně myslí tahle zakrslá pakáž jedna mizerná.“

Blackthorne cítil, jak ho Japonci provrtávají ledovým pohledem a všemožně se snažil skrývat svůj strach. Rodrigues pochopil, co se děje. „Máš pravdu, už jim to nevoní. Dost řečí. Pojďme na palubu.“ Otočil se, ale Blackthorne ho ještě zarazil. „A co moji přátelé? Má posádka?“

„Cože?“

Blackthorne mu v krátkosti pověděl o sklepení. Rodrigues se lámanou japonštinou zeptal Omiho. „Říká, že se jim nic nestane. Podívej, kamaráde, s tím už ani ty ani já nic neuděláme. Prostě musíš vyčkat –člověk nikdy neví, co takový Japončík udělá. Všichni mají šest tváří a tři srdce.“ Nato se Rodrigues uklonil Hiromacuovi jako pravý evropský dvořan. „V Japonsku na to musíme jít takhle – stejně jako na dvoře toho kurevníka Filipa II., kéž by mu Pánbůh co nejrychleji do hrobu dopomoci ráčil.“ Vykročil na palubu. Blackthorne překvapeně zjistil, že na ní nejsou ani otroci, ani přikované řetězy.

„Co je? Je ti špatně?“ zeptal se Rodrigues.

„Ne. Jen jsem myslel, že to je otrokářská loď.“

„Otroky v Japonsku nemají. Dokonce ani v dolech ne. Jsou to blázni, ale co od nich chceš. Já už objel svět třikrát kolem dokola, ale na takové blázny jsem nikde jinde netrefil. U vesel máme samuraje. Jsou to samí vojáci, osobní garda téhle bestie, ale žádný otrok nemůže veslovat lépe ani se zdatněji bít.“ Rodrigues se dal do smíchu. „Sedí na prdeli, ani se nehnou, a já je štvu, jen abych viděl, jak z těch smradů crčí krev. Přesto s tím nepraští. Z Ósaky jsme sem dorazili – je to přes tři sta námořních mil – za čtyřicet hodin. Pojď se mnou dolů. Trochu si odfrkneme. Doopravdy ti nic není?“

„Ne. Nic.“ Blackthorne nespouštěl oči z Erasma. Loď byla zakotvena pouhých sto metru od nich. „Nedalo by se nějak dostat na mou loď? Mě tam nepustili, nemám vůbec nic na sebe, loď mi zapečetili hned po příjezdu. Nešlo by to zkusit?“

Rodrigues dlouze loď zkoumal.

„Kdy jste přišli o přední stěžeň?“

„Až tady, těsně před přistáním.“

„Máte s sebou náhradní?“

„Máme.“

„Z kterého přístavu?“

„Z Rotterdamu.“

„Tam ji postavili?“

„Ano.“

„V Rotterdamu to znám. Kolem samá mělčina, ale přístav jako jedna

prdel. Nevypadá zle – ta tvoje loď. Úplně nová – vlastně jsem takovou loď ještě neviděl. Madona, ta musí letět jako pták. A přidržet si ji není jistě žádná hračka.“ Rodrigues si ho změřil pohledem. „Dokážeš si těch pět svých švestek sebrat na to tata?“ Obrátil půlhodinové přesýpací hodiny postavené vedle hodinových na kompasnici.

„Ano.“ Blackthorne se snažil potlačit vzrůstající naději v hlase.

„Ovšem pod jednou podmínkou, lodivode. Žádné zbraně se vynášet nebudou. Na to chci tvé lodivodské slovo. Řekl jsem těm japonským opicím, že za tebe přejímám zodpovědnost.“

„Souhlasím.“ Blackthorne pozoroval písek protékající neslyšně úzkým hrdlem hodin.

„Jestli jen vzdechneš na nějakou lest, rozpářu ti chřtán, nebo budeš o hlavu kratší, ať jsi kdo chceš. A ještě si to moc rozmyslím.“

„Dávám své slovo před Bohem jako rovný s rovným. A Španěly ať vezme ďas!“

Rodrigues se usmál a přátelsky ho plácl do zad. „Začínám ti přicházet na chuť, Ingeles.“

„Jak víte, že jsem Angličan?“ zeptal se Blackthorne, vědom si toho, že portugalsky mluví naprosto plynně a že taky neříkal nic, z čeho by se dalo poznat, že není Holanďan.

„Já jsem totiž jasnovidec. To přece musí být každý lodivod, ne?“ usmál se Rodrigues.

„Vy jste určitě mluvil s tím knězem. Řekl vám to otec Sebastio.“

„S kněžími se bavím jen v nejnutnějších případech. Jednou za týden mi to úplně stačí.“ Rodrigues si zkušeně odplivl do odtokové drážky a šel k lodní lávce na levém boku lodi. vedoucí na přístavní hráz. „Tondo, sám! *Ikimašó ka?*“

„*Ikimašó,* Rodrigu-san. *Ima!*“

„*Ima,* to víš. že jo.“ Rodrigues svraštil obočí. „*Ima* znamená teď. Máme vyplout ihned, Ingeles.“

Písek už vytvořil na dně sklenice úhlednou hromádku.

„Zeptáte se ho, prosím, jestli mohu jít na svou loď?“

„Ne, Ingeles. Už ani slovo.“

Blackthorne měl najednou pocit, že zestárl o tisíc let. Sledoval, jak Rodrigues došel k zábradlí na horní palubě a křikl na drobného námořníka vyšší šarže, stojícího na palubní nástavbě na přídi. „Hej, pane kapitáne! *Ikimašó?* Samurajové na palubu, *ima! Ima, uakarimasu ka?*“

„*Hai.*“

Vzápětí nato Rodrigues šestkrát prudce trhl lodním zvoncem a kapitán začal vydávat rozkazy námořníkům i samurajům na palubě i na souši. Námořníci vybíhali z podpalubí chystat loď k vyplutí a uprostřed organizovaného zmatku vzal Rodrigues Blackthorna pod paží a strkal ho k

pravobočním visutým schůdkům na straně odvrácené od břehu.

„Dole je malý člun s vesly, Ingeles. Kráčej pomalu, neohlížej se a nevěnuj pozornost nikomu než mně. Pokud ti řeknu, že se máš vrátit. udělej to rychle.“

Blackthorne přešel palubu, sestoupil po schůdkách k malému japonskému skifu. Za sebou slyšel rozzlobené hlasy a cítil, jak mu naskakuje husí kůže, protože loď byla plná samurajů ozbrojených luky a šípy a dokonce i mušketami.

„S ním si nedělejte žádné starosti, pane kapitáne, zodpovědnost nesu já. Já, pan Rodrigues, *ičiban andžin-san*. Šmarjápanno! *Wakarimasu ka?*“ ozvalo se nade všemi hlasy, ale ty přesto byly čím dál podrážděnější.

Blackthorne už byl téměř u loďky, když si všiml, že v ní nejsou vidlice na vesla. Neumím křidélkovat jako oni, uvažoval v duchu. Tímhle člunem se nikam nedostanu! Na plavání je to moc daleko. Nebo to mám zkusit?

Okamžik odhadoval vzdálenost. Kdyby byl v plné síle, neváhal by. Ale teď?

Na schůdcích zarachotily kroky a Blackthorne vší silou ovládl nutkání se otočit.

„Posaď se na záď,“ slyšel rozhodný Rodriguesův hlas. „Pospěš si, rychle!“

Zachoval se podle příkazu. Rodrigues mrštně skočil do loďky, popadl vesla a vestoje obratně odrazil od galéry.

Na nejvyšším můstku rozčileně gestikuloval jeden ze samurajů a dva další stáli po jeho boku s připravenými luky. Kapitán cosi vykřikl a jednoznačným posunem jim přikázal se vrátit.

Pár metrů od lodi se Rodrigues obrátil a křikl na kapitána: „Jedeme jen tamhle.“ ukazoval na Erasmus. „Sežeňte samuraje na palubu!“ Se vší rozhodností se otočil k lodi zády, stál uprostřed loďky a opíral se do vesel po japonském způsobu. „Řekni mi, kdyby zakládali do luků šípy, Ingeles! Nespouštěj je z očí! Co dělají?“

„Kapitán zuří. Nebudete z toho mít nepříjemnosti?“

„Jestli nevyplujem co nejdřív, mohl by mít Tonda důvod ke stížnostem. Copak dělají naši lučištníci?“

„Nic. Poslouchají, co říká. Vypadá nerozhodně. Ne, nikdo z nich luk nenapíná.“

Rodrigues se připravoval na přistání. *„Madona*, mizerové proklatý, naštěstí nic neriskujou. Jsou pořád ještě na přídi.“

„Ano – ale pozor! Ten kapitán teď– někdo k němu přišel, řekl bych, že to je námořník. Vypadá to, že se ho ptá něco ohledně lodi. Kapitán se dívá směrem k nám. Teď řekl něco tomu muži se šípem. Muž šíp odkládá. Námořník ukazuje na něco na palubě.“

Rodrigues se úkosem přesvědčil oč jde, a oddychl si. „To je jeden z

lodních důstojníků. Potrvá mu celou tu naši půlhodinku, než veslaře usadí.“

Blackthorne vyčkával a vzdálenost rostla. „Kapitán se už zas dívá směrem k nám. Ne – už je to dobré. Odchází. Ale jeden samuraj nás sleduje.“

„Jen ať si poslouží.“ Rodrigues se uklidnil, ale nezpomalil ani o píď a neohlédl se. „Nemám rád samuraje v zádech, zvlášť když drží v ruce zbraň. Ne že bych tu pakáž někdy viděl neozbrojenou! Je to banda mizerná!“

„Proč?“

„Zabíjet je jim nade vše, Ingeles. Podle svého obyčeje chodí s meči i spát. Tohle je skvělá země, ale samurajové jsou zrádné zmije a jedovatější než had.“

„Proč?“

„Proč, to nevím, Ingeles, ale je to tak,“ odpověděl Rodrigues spokojený, že si může popovídat se spřízněnou duší. „Všichni Japonci jsou samozřejmě úplně jiní než my – ani takové věci jako bolest nebo chlad necítí jako my –, ale samurajové jsou ještě mnohem horší. Nebojí se ničeho a ze všeho nejmíň smrti. Proč? To ví jen Pánbůh, ale pravda to je. Když jim jejich nadřízený řekne: ‚Zabij,‘ zabíjejí bez váhání, a když řekne: ‚Zemři,‘ padnou na svůj meč nebo si rozpářou břicho. Zabíjejí a sami umírají stejně snadno, jako my močíme. A samurajové jsou i ženy, Ingeles. Zabíjejí, aby chránily své pány – tak tady říkají svým manželům –, anebo zabijí sebe, když jim to někdo přikáže. Prořízno si hrdlo. Tady podle zákona muže samuraj nařídit své ženě, aby se zabila, a ona to musí udělat. *Jesus Madona*, japonské ženy jsou přece jen trochu něco jiného, Ingeles, nic na světě se jim nevyrovná, ale muži… Samurajové jsou odporní plazi a nejlepší je držet si je od těla jako jedovaté hady. Není ti nic?“

„Ne, není. To jen ta slabost.“

„Jakou jste měli plavbu?“

„Zlou. A jak je to s těmi samuraji – jak se jím člověk může stát? Stačí sehnat dva meče a dát se ostříhat?“

„Samurajem se člověk musí narodit. Je jich samozřejmě celá škála, od daimjóů na vrcholu téhle hromady hnoje až k takovým našim pěšákům na jejím dně. Hodnost se většinou dědí, zrovna jako u nás. Za starých časů, jak jsem slyšel, to tu bývalo zrovna jako dnes u nás v Evropě –z rolníka mohl být voják a z vojáka rolník, šlechta byla dědičná od nejnižší až po krále. Někteří vojáci rolnického původu se vyšvihli až k hodnosti nejvyšší. Jako například poslední taikó.“

„Kdo to byl?“

„Nejvyšší despota, vládce všeho Japonska, největší vrah všech dob –jednou ti o něm budu vyprávět. Umřel před rokem a teď se smaží v pekle.“ Rodrigues si odplivl do vody. „Dneska už se musíš samurajem

narodit. Dnes už se to dědí, Ingeles. *Madona*, nemáš ponětí, co se tu nadělá cerátů s dědičnými tituly, rodovou příslušností, postavením a tak – sám jsi viděl, jak se Omi klaní tomu pekelníku Jabuovi a oba se plazí po břiše před Tondou. Slovo samuraj se odvozuje od jiného japonského slova, které znamená sloužit. Ale přesto, že tak poklonkují a posluhují těm nahoře, všichni jsou samurajové se stejnými samurajskými výsadami. Co se děje na lodi?“

„Kapitán něco drmolí jednomu samurajovi a ukazuje na nás. Jaké jsou ty samurajské výsady?“

„Samurajové v téhle zemi všemu vládnou a všechno vlastní. Mají své vlastní pojetí cti a vlastní pravidla. *Madona*, ty nemáš představu, jak jsou zpupní! I ten nejnepatrnější z nich má právo zabít každého, kdo není samuraj, bez ohledu na to, zda je to muž, žena nebo dítě, a to z libovolného důvodu nebo taky bezdůvodně. Mohou beztrestně zabíjet třeba jen proto, aby vyzkoušeli ostří těch svých zasraných mečů – viděl jsem to na vlastní oči –, přitom mají nejlepší meče na světě. Lepší než z damascenské oceli. Co tam ten prasák teď dělá?“

„Kouká na nás. Luk má přes rameno.“ Blackthorne se otřásl. „Nenávidím tyhle hovada víc než Španěly.“

Rodrigues se dal do smíchu, ale ve veslování nepovolil. „Abych pravdu řekl, mě taky pěkně serou! Ale kdo chce rychle zbohatnout, musí se s nimi spřáhnout, protože jim všechno patří. Opravdu ti nic není?“

„Opravdu ne. Co jste to říkal? Samurajům všechno patři?“

„Ano. Celá zem je rozdělená na vrstvy jako v Indii. Nejvýš jsou samurajové, hned po nich rolníci. Jasné? Ale samurajové vlastní veškerou úrodu. Patří jim všechna rýže, což je tady jediná důležitá plodina, a část z ní vracejí rolníkům. Samurajové jsou jediní, kdo smí nosit zbraň. Na samuraje muže zaútočit jedině samuraj, útok kohokoli jiného je vzpourou, která se okamžitě trestá smrtí. Jestliže někdo vidí takový útok a okamžitě ho neohlásí, zaslouží stejný trest a stejně tak i žena a děti útočníka. Celá rodina se vyvraždí. *Madona*, samurajové jsou spratkové ďáblovi! Na vlastní oči jsem viděl, jak z dětí nadělali řezanku.“

Rodrigues si odkašlal a vyplivl chrchel. „Ale i tak, když člověk trochu něco pochopí, je tahle zem nebe na zemi.“ Přece jen se ohlédl, zda je na galéře všechno v pořádku, ušklíbl se a s úšklebkem pokračoval: „Není nad to projet se po přístavu, co ty na to, Ingeles?“

Blackthorne se dal do smíchu. Celý ožil a omládl, jakmile ucítil důvěrně známé houpání vln, nasál pach slané mořské vody, slyšel křik racků plachtících mu nad hlavou a nabyl pocitu svobody, pocitu toužebně očekávaného návratu. „Já už myslel, že mi na Erasmus nepomůžete.“

„S vámi Angličany je hrozná potíž. Neumíte být trpěliví. Nezapomeň, že tady na žádném Japončíkovi nesmíš nic chtít – nezáleží na tom, jestli je

samuraj nebo někdo jiný, je to všechno jedna verbež. Když o něco řekneš, nevědí si rady a obrátí se na svého nadřízeného, aby rozhodl za ně. Tady se musí jednat. Když ovšem nejednáš správně –“ jeho ryčný smích se rozběhl po vlnách – „může tě to taky stát krk.“

„Veslujete skvěle. Než jste přišel, lámal jsem si hlavu, co si s těmi vesly počít.“

„Snad sis nemyslel, že bych tě byl nechal samotného? Jak se jmenuješ?“

„Blackthorne. John Blackthorne.“

„Byl už jsi někdy na severu, Ingeles? Myslím na dalekém severu?“

„Před osmi lety jsem se plavil s Keesem Veermanem na lodi Der Lifle. Byl to jeho druhý pokus objevit cestu severovýchodním směrem. Proč se ptáte?“

„Rád bych se o tom něco dozvěděl – a vůbec o všem, kde jsi byl. Myslíš, že se ta cesta někdy najde? Myslím severní cesta do Asie, ať už na východ nebo na západ?“

„Určitě. Vy a Španělé blokujete obě jižní trasy, co jiného nám zbývá. Ano, najdeme ji. My nebo Holanďani. Proč vás to zajímá?“

„A tys byl taky lodivodem na berberském pobřeží, co?“

„Ano. Proč?“

„A znáš Tripolis?“

„Tam byl téměř každý lodivod. Proč?“

„Řekl bych, že už jsem tě někde viděl. Ano, bylo to v Tripolisu. Někdo mi tě ukázal. To je ten slavný anglický lodivod, který se plavil s holandským mořeplavcem Keesem Veermanem do Ledových moří – i Drakeovi jednou dělal kapitána. Bylo to tak? Proti Armadě? Kolik ti to tehdy bylo?“

„Čtyřiadvacet. Co jste dělal v Tripolisu?“

„Byl jsem lodivodem na anglické korzárské lodi. Mou loď zajal u Západoindických ostrovu ten pirát Morrow – Henry Morrow se jmenoval. Nejdřív všechno vybrakoval, pak loď zapálil a mně nabídl práci lodivoda, jeho prý nestál za nic – však víš, jak to chodí. Chtěl se dostat odtamtud na jih – plavili jsme se poblíž Hispanioly, když nás dostal –a pak zpátky přes Atlantik pokusit se u Kanárských ostrovů křížit dráhu španělské lodi, která tudy jednou za rok vozí zlato, a pokud bychom ji propásli, proplout Gibraltarem do Tripolisu, abychom se pokusili vynahradit si to jinde. Jak to obvykle bývá, nabídl mi, že propustí moji posádku a dá jim čluny a jídlo, jestliže já zůstanu u něj. Povídám mu: ‚A co by ne? Pod podmínkou, že nezajmeme žádné portugalské plavidlo, že mě vysadíte někde poblíž Lisabonu a neukradnete mi moje deníky.‘ Chvíli jsme se spolu tahali – však víš, jak to chodí. Pak jsem já přísahal při nejsvětější Panně, společně jsme přísahali na kříž a bylo to. Plavba to byla zdařilá, zkřížili jsme cestu

nějaké zazobané španělské obchodní lodi. Nedaleko Lisabonu mě požádal, abych na lodi zůstal, vyřídil mi obvyklý vzkaz od hodné královny Bětušky, že hodlá královsky odměnit každého portugalského lodivoda, který vstoupí do jejích služeb a bude učit řemeslo v Trojičním domě a že vyplatí pět tisíc guineí za deníky se záznamy o Magalháesově úžině anebo Mysu dobré naděje.“ Krásné bílé zuby mu zářily v širokém úsměvu, tmavý knír i vousy měl pečlivě sestřižené. „Já je neměl. Tedy – to jsem mu odpověděl. A Morrow dodržel slovo, jak se to u pirátu sluší. Vysadil mě na břeh i s mými deníky – určitě si je dal opsat, ačkoli sám neuměl ani číst ani psát, a dokonce mi vyplatil i podíl z odměny. Plavil ses s ním někdy ty, Ingeles?“

„Ne. Ale královna ho před několika lety povýšila do šlechtického stavu. Na žádné z jeho lodí jsem nikdy nesloužil. Jsem rád, že se k vám zachoval poctivě.“

Blížili se k Erasmu. Samurajové na ně shlíželi se zmateným výrazem v tváři.

„To už bylo podruhé, co jsem dělal lodivoda kacířům. Poprvé jsem neměl takové štěstí.“

„Co se stalo?“

Rodrigues vytáhl vesla a člun stočil k boku lodi, odkud se dalo chytit palubních lan. „Jdi nahoru, ale mluvení nech na mně.“

Blackthorne lezl vzhůru, zatímco druhý lodivod pevně přivazoval člun. Na palubu vstoupil Rodrigues první. Uklonil se jako dvořan. *„Konniči wa* všem čubčím samům.“

Na palubě stáli čtyři samurajové. V jednom z nich poznal Blackthorne strážce padacích dveří. Strnule se Portugalci uklonili a chovali se nanejvýš rozpačitě. Blackthorne ve všem napodobil Rodriguese, ačkoli by se byl mnohem raději poklonil přirozeně.

Rodrigues zamířil přímo ke schůdkům do kajuty. Pečeti byly neporušené. Jeden ze samurajů mu zkřížil cestu.

*„Kindžiru. gomen nasai.“ (*Promiňte, je to zakázané.)

„Tak *kindžiru?“* opakoval Portugalec, aniž pohnul brvou. „Já jsem Rodrigu-san, andžin Tondy Hiromacua. Tahle pečeť je.“ výmluvně ukázal na červený kotouč s nesrozumitelným nápisem, „Toda Hiromacu-sama!“

„Íe,“ odpověděl samuraj a vrtěl při tom hlavou. „Kašigi Jabu-sama!“

„Íe?“ opakoval Rodrigues. „Tak vida. Patří velkomožnému panu Jabuovi. Já ovšem jsem od Tondy Hiromacua, který je daleko důležitější než ten váš chlípník, a Tonda přichází od knížete Toranaga, což je vůbec nejvyšší velkomožný zvíře na světě.“ Odtrhl pečeť, ale současně sjel rukou ke své pistoli. Meče samurajů byly na půl cesty z pochvy. Blackthornovi tiše oznámil: „Připrav se opustit loď!“ a na samuraje vyštěkl: „Toranaga-sama!“ Levičkou ukázal na vlajku třepotající se na stožáru jeho lodi. *„Wakarimasu ka?“*

Samurajové tasili meče a zaraženě vyčkávali. Blackthorne byl připraven skočit přes palubu.

„Toranaga-sama!“ Rodrigues se nohou opřel do dveří, závora povolila a dveře se rozlétly. „*Wakarimasu ka?*“

„*Wakarimasu.*“ Samurajové spěšně zastrčili meče do pochev, klaněli se a omlouvali a znovu se začali klanět. „Takhle se mi to líbí.“ zavrčel Rodrigues a sestupoval do podpalubí.

„Kriste Ježíši,“ začal Blackthorne, jakmile byli dole. „To děláte vždycky a vždycky vám to projde?“

„Dělám to velmi zřídka,“ odpověděl Rodrigues a stíral si pot ze zaroseného čela, „a dodatečně toho vždycky lituji.“

Blackthorne se opřel o lodní přepážku. „Mně je, jako bych dostal ránu do břicha.“

„Jinak to nejde. Musíš si počínat jako král. Ale i tak člověk nikdy neví, jak se samuraj zachová. Jsou stejně nebezpeční jako kněz se svíčkou v prdeli na poloprázdném soudku prachu.“

„Co jste jim řekl?“

„Toda Hiromacu je Toranagův přední rádce – je mnohem vyšší daimjó než ten jejich místní. Proto mi ustoupili.“

„Jaký je ten Toranaga?“

„To by byla dlouhá řeč, Ingeles.“ Rodrigues se posadil na schod, stáhl si botu a třel si kotník. „Málem jsem si o ty svinský dveře zlomil nohu.“

„Nebyly zamčené. Mohl jste je prostě otevřít.“

„Já vím. Ale to by zdaleka tolik nezapůsobilo. Maria Panno, co ty se všechno ještě budeš muset naučit?“

„Budete mým učitelem?“

Rodrigues si natáhl vysokou botu. „Přijde na to,“ odpověděl.

„Na co?“

„Ještě se uvidí, nemyslíš? Zatím jsem všechno vyjednával já, což je v pořádku – ty jsi zesláblý, já ne. Ale brzy na tebe dojde. Kde tu máš kajutu?“

Blackthorne na něho vrhl pátravý pohled. Vzduch v podpalubí se ani nepohnul a dal by se krájet. „Díky, že jste mi sem pomohl.“

Zamířil na záď. Dveře jeho kajuty byly odemknuté. Vnitřek byl vyrabovaný, co se dalo odnést, bylo pryč. Nezůstala tam jediná kniha, jediný přístroj, šaty nebo přikrývka. I jeho lodní kufr byl otevřený. A prázdný.

Bílý vzteky vešel do hlavní kajuty. Rodrigues ho nespouštěl z očí. Našli i tajnou schránku a vyloupili ji.

„Odnesli všechno do posledního. Hovada, všiváci, mor na ně!“

„A co jsi čekal?“

„Nevím. Myslel jsem – když to zapečetili –“ Blackthorne vešel do

trezoru. Prázdno. Ve skladišti totéž. Na policích zůstaly jen balíky vlněné látky. „Bůh zatrať všechny Žaponce!“ Vrátil se do své kajuty a přirazil víko lodního kufru.

„Kde jsou?“ zeptal se Rodrigues.

„Co?“

„Tvoje deníky. Kde jsou tvé deníky?“

Blackthorne si ho přeměřil pohledem.

„Kterého lodivoda by trápily starosti o oblečení. Šel jsi pro své deníky. Je to tak, že?“

„Ano.“

„A co se tak divíš, Ingeles? Proč myslíš, že jsem sem chodil? Abych ti pomohl odnést pár hadrů? Určitě jsou obnošené a tady budeš potřebovat jiné. Mám jich pro tebe dost a dost. Ale kde jsou ty deníky?“

„Pryč. Měl jsem je ve svém kufru.“

„Nechystám se ti je ukrást. Ingeles. Jen si je chci přečíst. A bude-li třeba, i opsat. Pečovat o ně budu jako o své vlastní, takže se nemusíš ničeho bát.“ Hlas mu ztvrdl. „Vyndej je, prosím, už nám nezbývá moc času.“

„Nemůžu. Jsou pryč. Byly v mém lodním kufru.“

„Neříkej, že bys je nechal v kufru – zvlášť když jsi plul do cizího přístavu. Jak bys mohl zapomenout, že první pravidlo lodivoda zní – deníky pečlivě skrývat a na očích nechávat jen ty falešné. Tak si pospěš!“

„Někdo je ukradl!“

„To ti nevěřím. Ale uznávám, žes je schoval dobře. Hledal jsem celé dvě hodiny a nezachytil ani jednu všivou stopu.“

„Cože?“

„Čemu se zas divíš, Ingeles? Máš místo rozumu sračky? Samozřejmě že jsem přijel z Ósaky, jen abych prozkoumal tvé deníky.“

„Vy už jste tu byl?“

„*Madona!*“ vykřikl Rodrigues podrážděně. „Ano, byl, samozřejmě, asi před třemi hodinami společně s Hiromacuem, který se tu taky chtěl porozhlédnout. Zlámal pečeť, a teprve když jsme odešli, místní daimjó je zas zapečetil. Tak pohni sebou.“ dodal. „písek se už dosypává.“

„Někdo je ukradl!“ Blackthorne mu vyprávěl, jakým způsobem připluli a jak on se probral až na břehu. Pak vztekle nakopl kufr, až přeletěl celou kajutu, rozlícený na bandu, která vyloupila jeho loď. „Jsou pryč! Všechny moje mapy! Všechny mé deníky! Kopie mám v Anglii, ale zmizel můj deník z téhle plavby a –“ zarazil se.

„A ten portugalský manuál? Jen to řekni, Ingeles, ten manuál byl určitě portugalský.“

„Ano, ten portugalský zmizel taky.“ Seber se, poroučel si v duchu. Jsou pryč a nedá se nic dělat. Kdo je má? Žaponci? Nebo že by je dali tomu

kněži? Bez deníků a lodních map nemůžeš vést svou loď domů. Nikdy se už domů nedostaneš… To není pravda. Loď domů dovedeš, když budeš opatrný a bude při tobě stát veliké štěstí… Jsi směšný! Jsi na druhé straně zeměkoule v nepřátelské zemi, v nepřátelských rukou, nemáš deníky ani mapy. „Ach, Pane Bože, dej mi sílu!“

Rodrigues ho ani na okamžik nespustil z očí. Po chvíli řekl: „Je mi tě líto, Ingeles. Vím, jak ti je. Taky se mi to jednou stalo. Zloděj byl tehdy taky Angličan. Doufám, že jeho loď šla ke dnu a on se navěky škvaří v pekle. Pojď, vrátíme se na palubu.“

Omi se svou družinou čekal na přístavní hrázi, dokud galéra neobeplula mys a nezmizela jim z očí. Na západě karmínovou oblohu poleptávala temnými pruhy noc, která na východě už slila nebe a moře v jediný celek.

„Muro, jak dlouho potrvá dopravit všechna děla zpátky na loď?“

„Když budeme pracovat celou noc, do zítra do poledne, pane. Jestliže začneme až ráno, budeme hotovi před západem slunce. Ve dne by byla práce bezpečnější.“

„Pracujte v noci. A přiveď ke sklepení kněze. Okamžitě!“

Omi sjel pohledem na Igurašiho, Jabuova hlavního pobočníka, který dosud s výrazem napětí v obličeji vyhlížel k mysu. „Jste vítán jako náš host, Iguraši-san. Můj dům je skrovný, ale vynasnažíme se vám v něm poskytnout pohodlí.“

„Díky,“ obrátil se k němu starší muž, „ale náš pán nám přikazuje ihned se vrátit do Eda, takže se vrátím ihned.“ Bylo vidět, že mu to dělá starosti. „Škoda že nejsem na té galéře.“

„Ano.“

„Nelíbí se mi představa, že velkomožný pan Jabu je na palubě pouze se dvěma muži, to se mi nelíbí.“

„Máte pravdu.“

Ukázal na Erasmus. „Prokletá loď! Tolik bohatství a nic z toho!“

„Všechno se zachová. Kníže Toranaga bude určitě nesmírně potěšen darem pana Jabua.“

„Ten hrabivec se topí v penězích a je tak zahleděný do sebe, že ani nepostřehne, o kolik stříbra připraví našeho pána. Kam jste dal rozum?“

„Předpokládám, že pouze obavy o bezpečnost našeho pána vás přiměly učinit takovou poznámku.“

„Máte pravdu. Omi-san. Nemínil jsem nikoho urazit. Vy jste si počínal velmi chytře a našemu pánovi jste byl nápomocen. Asi máte pravdu i pokud jde o Toranagu,“ řekl Iguraši, ale v duchu uvažoval: Já znám svého pána líp než ty a tvé rozšířené léno ti určitě neprospěje. Tvoje povýšení by bylo oprávněnou odměnou za tu loď, za pruty stříbra a za zbraně. Ale to je všechno pryč. A kvůli tobě je můj pán v nebezpečí. To ty jsi poslal vzkaz a

ty jsi ho ponoukal, aby se nejdřív podíval na barbary. Měli jsme odjet už včera. Ano, to jsme měli a můj pán by touto dobou byl už pryč a v bezpečí i se všemi penězi a zbraněmi. Nejsi ty zrádce? Pracuješ pro sebe, pro svého tupého otce nebo pro některého nepřítele? Že by pro Toranagu? Konečně na tom nezáleží. Ale jedno mi věřit můžeš. Omi, ty hovnivále, ty ani tvoje větev rodu Kašigi nebudete mít na téhle zemi dlouhého trvání. Řekl bych ti to od plic, ale to bych tě pak musel zabít a zklamal bych důvěru svého pána. On musí říct, kdy to má nastat, ne já.

„Díky za vaši pohostinnost, Omi-san," řekl nahlas. „Budu se těšit, že se zas brzo uvidíme, ale teď se musím vydat na cestu."

„Smím vás poprosit, abyste laskavě pro mě něco udělal? Vyřiďte uctivý pozdrav mému otci. Byl bych vám za to velmi zavázán."

„S největší radostí. Je to šlechetný muž. A taky jsem vám ještě nestačil pogratulovat k novému lénu."

„Jste příliš laskavý."

„Děkuji ještě jednou, Omi-san." Pozdvihl ruku v přátelském gestu, dal znamení své družině a odváděl sevřený šik jezdců z vesnice.

Omi šel ke sklepení. Kněz už ho předešel. Omi si všiml, že je rozzlobený, a v skrytu duše doufal, že provede na veřejnosti něco nepředloženého, aby ho mohl dát zmrskat.

„Kněže, řekni těm barbarům, ať jdou ven. Jeden po druhém. Řekni jim, že pan Jabu řekl, aby zas žili ve světě lidí."

Omi úmyslně hovořil co nejjednodušeji. „Ale když sebeméně poruší pravidla, dva půjdou zpátky do jámy. Musejí se slušně chovat a poslouchat všechny rozkazy. Je to jasné?"

„Ano."

Omi si jako obvykle nechal od kněze všechno zopakovat. Teprve když si byl jist, že ho kněz správně pochopil, nařídil mu, aby mluvil do jámy.

Uvěznění muži vycházeli jeden po druhém. Všichni měli strach. Některé dokonce museli podpírat. Jeden očividně trpěl velikými bolestmi a jakmile se někdo dotkl jeho paže, vyjekl. „Mělo by jich být devět."

„Jeden zemřel. Jeho tělo je dole v jámě," řekl kněz.

Omi se na chvilku zamyslel. „Muro, spal mrtvolu a popel uchovej s popelem ostatních barbarů. Odveď tyhle muže tam, co byli dřív. Dej jim zeleniny a ryb, co budou chtít. A taky kroupovou polévku a ovoce. Dej je umýt. Páchnou. Kněže, ty jim řekni, jestli se budou slušně chovat a poslouchat, jídla bude dost."

Omi zajatce napjatě pozoroval a poslouchal, co říkají. Viděl, že všichni projevují vděk, a to v něm vyvolávalo opovržení. Dva dny je držím zkrátka, pak jim trochu povolím a teď by žrali i hovno, namouduši. „Muro, nauč je pořádně se klanět a odveď je."

Obrátil se na kněze. „Tak co?"

„Já teď jít. Já na můj domov. Odjet Andžiro.“

„Jen jdi a už se nevracej, ty ani žádný jiný kněz. Není vyloučeno, že až příště jeden z vás přijde na mé léno, bude to proto, že jeden z mých křesťanských rolníků nebo vazalů bude podezřelý ze zrady.“ vyřkl zahalenou hrozbu a použil klasický manévr, který protinábožensky zaměření samurajové používali ke kontrole nepochytitelného šíření cizího dogmatu po svém lénu, neboť ačkoli cizí kněží byli chráněni, jejich japonští konvertité nikoli.

„Křesťané dobří Japonci. Vždy. Jen dobrý vazal. Nikdy špatné myšlenky. Nikdy.“

„To rád slyším. Jen nezapomeň, že moje léno se rozprostírá dvacet ri všemi směry. Rozuměl jsi?“

„Rozumím. Ano. Rozumím velmi dobře.“

Sledoval, jak se kněz škrobeně uklání – i barbarští kněží se museli umět chovat – a odchází.

„Omi-san?“ obrátil se na něho jeden samuraj. Byl mladý a nápadně hezký.

„Ano?“

„Promiňte, prosím mou opovážlivost, vím, že jste nezapomněl, ale Masidžiró-san je ještě v jámě.“ Omi došel k padacím dveřím a podíval se dolů na samuraje. Ten okamžitě padl na kolena a uctivě se klaněl.

Za ty dva dny hrozně zestárl. Omi zvažoval jeho dosavadní služby a co mu může být platný do budoucna. Pak vytrhl mladému samurajovi dýku z opasku a hodil ji do jámy.

Dole u žebříku civěl Masidžiró na nůž a nevěřil svým očím. Po tvářích se mu koulely slzy. „Nezasloužím si tu čest, Omi-san,“ řekl servilně.

„Ano.“

„Díky.“

Mladý samuraj po Omiho boku se ozval: „Smím se opovážit požádat, aby mu bylo dovoleno udělat seppuku tady, na břehu?“

„Zklamal v jámě. Zůstane tam. Nařiď vesničanům, ať ji zahrabou. Zahladí po ní všechny stopy. Barbaři ji znesvětili.“

Kiku se smála a vrtěla hlavou. „Ne, Omi-san, nezlobte se, pro mě už prosím žádné sake, nebo mi spadne účes, já se skácím a kde bychom to pak byli?“

„Já bych padl s tebou a spočinuli bychom spolu a byli v nirváně, mimo sebe.“ šťastně breptal Omi, hlavu omámenou vínem.

„Ale já bych chrápala a jak vy byste mohl mít potěšení spočinout s chrápající, odpudivě opilou dívkou. Určitě ne, je mi to moc líto. Ne, prosím, Omi-san, vládče nového obrovského léna, vy si zasloužíte něco mnohem lepšího!“ Nalila další číšku ohřátého vína do malého

porcelánového šálku a oběma rukama mu jej podávala, levým palcem a ukazováčkem přidržovala šálek, ukazováčkem pravé ruky jej podpírala zespodu. „Pijte, jste tak obdivuhodný!“

Přijal šálek a s požitkem upíjel teplý nápoj lahodné chuti. „Jsem rád, že se mi tě podařilo přesvědčit, aby ses o den zdržela. Jsi krásná, Kiku-san.“

„Vy jste krásný a já jsem zůstala s radostí.“ Tančila očima ve světle svíce zapuštěné do lampiónového květu z papíru a bambusu, visícího na cedrovém trámu. Byli spolu v nejlepším apartmá čajovny poblíž hlavního náměstí. Předklonila se, aby mu přidala trochu rýže z prosté dřevěné misky na nízkém lakovém stolku, ale Omi zavrtěl hlavou.

„Ne, děkuji.“

„Silný muž, jako jste vy, by měl jíst více.“

„Mám opravdu dost.“

Sám jí rýži nenabídl, protože viděl, že se sotva dotkla svého salátu –tenoučkých plátků okurky smíchaných s kostičkami ředkve ve sladkokyselém nálevu – nic víc si k jídlu nevzala. Na stole přitom byly plátky syrových ryb na rýžových kopečcích, polévka, zmíněný salát a různé druhy čerstvé zeleniny podávané s pikantní omáčkou ze sóji a zázvoru. A samozřejmě rýže.

Lehce tleskla do dlaní, dveře se odsunuly a objevila se její osobní služebná.

„Prosím, paní?“

„Suisen, odnes všechno pryč a přines ještě sake a čerstvý ča. A ovoce. To sake ať je teplejší než minule. Pospěš si, ty nemehlo!“ Snažila se, aby její hlas zněl pánovitě.

Suisen bylo teprve čtrnáct, byla milá a snažila se ve všem vyhovět. Učila se na milostnici. Kiku ji u sebe měla již dva roky a zodpovídala za její správné vedení.

Jen s největší námahou odtrhla Kiku oči od bělostné rýže, do níž by se byla s takovou chutí pustila, a potlačila v sobě hlad. Však jsi jedla, než jsi šla, a potom se zase najíš, napomínala sama sebe. Ale bylo toho tak málo! Její učitel vždycky říkával: „Dámy jedí málo, docela maloučko. Jejich hosté jedí a pijí, co hrdlo ráčí. Dámy nikdy a v přítomnosti hostů už vůbec ne. Jak by mohly hovořit, být vlídné, hrát na šamisen nebo tančit s plnými ústy? Buďte trpělivé, najíte se později. Věnujte se pouze svému hostu.“

Vyprávěla Omimu historky, aby ho rozesmála a umožnila mu zapomenout na všechno ostatní, ale zároveň kritickým okem sledovala Suisen, jak si vede. Mladá dívka poklekla vedle Omiho a důmyslně rovnala mističky a jídelní hůlky na lakový tác, jak byla naučená. Pak vzala prázdnou láhev od sake, obrátila ji dnem vzhůru, aby se přesvědčila, že je skutečně prázdná – zatřást opletenou lahví se považovalo za nevychovanost –, zdvihla tác, neslyšně s ním došla ke dveřím, klekla,

položila tác na podlahu, odsunula dveře, vstala, vyšla ven, znovu poklekla, uchopila tác, znovu ho neslyšně postavila na podlahu za dveřmi a teprve pak za sebou zatáhla.

„Budu si už muset opatřit jinou služebnou.“ řekla Kiku spokojená s tím, co viděla. Ta barva jí sluší, uvažovala v duchu. Budu muset poslat do Eda pro další zásilku toho hedvábí. Jen kdyby nebylo tak drahé! Naštěstí z těch peněz, které paní Gjóko dostane za včerejší a dnešní noc, zbude dosti na mě, abych mohla koupit té malé třeba dvacet kimon. Je opravdu milá a půvabná.

„Dělá hrozný rámus – je jí plný pokoj – velmi se omlouvám.“

„Vůbec jsem ji nepostřehl. Vidím jen tebe,“ řekl Omi a dopil víno.

Kiku se ovívala vějířem, tvář jí ozařoval úsměv. „Ve vaší blízkosti se cítím velmi dobře, Omi-san. Cítím, že jsem milována.“

Už tu byla zpět Suisen se sake a čerstvým ča. Její velitelka nalila víno a podala je Omimu. Dívka stranou nalévala čaj. Ani kapka neukápla vedle a tekutina při nalévání do šálku vydávala správně tichý tón. Dívka si v duchu oddychla, posadila se na paty a očekávala další rozkazy.

Kiku právě vyprávěla jakýsi zábavný příběh, který znala od jedné ze svých přítelkyň v Mišimě, a Omi se smál. Současně vzala do ruky malou mandarinku a dlouhými nehty ji rozloupala do tvaru květu. Jednotlivé dílky dužiny tvořily plátky okvětní, proužky kúry jejich lístky. Odstranila kousky bílé kůžičky a květ nabídla ve dlaních, neboť tak se slušelo, aby dívky servírovaly ovoce svému hostu.

„Přejete si mandarinku, Omi-san?“

Omi málem řekl: Takovou krásu nemohu přece zničit. Ale odmítnout by bylo nemístné, uvažoval, oslněn jejím výtvorem. Jak vzdát hold jejímu uměleckému vkusu i jejímu neznámému učiteli? Jak jí oplatit pocit štěstí, který jsem zažíval při pohledu na hru jejích prstů, vytvářejících něco tak vzácného a přitom tak pomíjivého?

Chvíli držel květ v rukou, pak vyštípl v rovnoměrných vzdálenostech čtyři dílky a s chutí je snědl. Vznikl tím nový květ. Vyštípl další čtyři a vytvořil třetí květinový vzor. Pak vyňal jen jeden dílek, ale vedlejší postrčil, takže tři zbývající opět vytvořily nové květenství.

Nakonec vyňal dva dílky a poslední umístil do oranžové klícky tak, jako by ze slunce vyrůstal dorůstající měsíc.

Jeden dílek zvolna snědl. Když byl hotov, položil si druhý na střed dlaně a nabídl Kiku. „Tenhle si musíš vzít, protože už je předposlední. Je to můj dárek pro tebe.“

Suisen snad ani nedýchala. Pro koho bude ten poslední?

Kiku si vzala mandarinku a snědla ji. Lepší snad dosud nejedla.

„Ten poslední.“ pokračoval Omi a celý květ si se vší vážností položil na dlaň pravé ruky. „je můj dar bohům, všem, co jich kde je. Toto ovoce

víckrát nevezmu do úst jinak než z tvých rukou.“

„To nemohu žádat, velkomožný pane.“ řekla Kiku. „Zprošťuji vás toho slibu! Vyřkl jste ho pod vlivem zlého ducha, který se skrývá v rýžovém víně!“

„Nechci být svého slibu zproštěn.“

Byli spolu šťastni.

„Suisen,“ řekla Kiku. „Nech nás o samotě. A milé dítě, snaž se prosím odcházet se vším půvabem.“

„Ano, paní.“ Dívka odešla do vedlejší místnosti a znovu se přesvědčila, že nástroje lásky a korálky rozkoše jsou na dosah ruky a květiny na svém místě. Ještě naposled uhladila rukou bezvadně hladký přehoz. Spokojena s tím, co zjistila, se posadila, ulehčené si oddychla, žár tváře ochladila vějířem šeříkové barvy a trpělivě čekala.

Ve vedlejší místnosti, nejlepší v celé čajovně a jediné s vlastní zahrádkou, Kiku uchopila dlouhý krk šamisenu. Byl to třístrunný nástroj podobný kytaře. Kiku udeřila do strun a první akord se rozlétl pokojem. Pak začala zpívat. Zpočátku tiše, pak zvedla hlas v trylkování, tiché pasáže se střídaly s hlasitějšími a znovu klesaly až ke sladkým vzdechům. Zpívala o lásce šťastné i lásce neopětované, o štěstí i smutku.

„Paní?“ Ten šepot by byl nevzbudil člověka ani s nejlehčím spánkem, ale Suisen věděla, že po mracích a dešti se její paní brání spánku. Odpočívá raději v klidu polobdění.

„Ano, Sui-čan?“ odpověděla tichým šepotem Kiku, připojujíc mazlivé „čan“, jak se říká milému dítěti.

„Žena pana Omiho se vrátila. Její palankýn právě vynesli po cestičce k pánovu domu.“

Kiku pohlédla na Omiho. Jeho šíje pohodlně spočívala na čalouněné dřevěné podložce pod hlavu, paže zkřížené na prsou. Tělo měl pevné a hladké, nazlátlou pokožku napjatou a lesklou. Něžně ho polaskala, ale jen tak, aby její dotek vstoupil do jeho snů a nevzbudil ho. Pak vyklouzla zpod přikrývky a upravila na sobě kimono.

V malé chvilce si poopravila nalíčení. Suisen jí zatím pročesala a vykartáčovala vlasy a znovu je sepjala v účes ve stylu šimada. Pak paní i služka nehlučně prošly chodbou na verandu a přes zahrady vyšly na náves. Od barbarské lodi k přístavní hrázi se míhaly čluny jako světlušky a sedm děl dosud čekalo na naložení. Byla hluboká noc, do svítání ještě daleko.

Obě ženy proklouzly úzkou uličkou mezi skupinkou domů a pustily se po cestě vzhůru.

Nahoře na kopci před Omiho domem postávali kolem nosítek vyčerpaní nosiči zmáčení potem. Kiku nezaklepala na zahradní dvířka. V domě hořely svíce a služebnictvo pobíhalo sem tam. Pokynula Suisen, ta okamžitě vystoupila na verandu u hlavního vchodu, zaklepala a čekala. Za

chvilku se dveře otevřely. Služebná přikývla a zmizela. Vzápětí se vrátila, dala Kiku znamení a hluboce se jí uklonila. Jiná služebná drobnými krůčky vyrazila před nimi a otevřela šódži nejlepšího pokoje.

Lůžko Omiho matky bylo nedotčené. Matka seděla prkenně vzpřímená poblíž malého výklenku ozdobeného ikebanou. Malé okenní šódži bylo otevřené do zahrady. Naproti ní seděla Midori, Omiho žena.

Kiku poklekla. Je to možné, že uplynul pouze jediný den od chvíle, co jsem tu byla k smrti vyděšená v Noci skřeků? Uklonila se nejdřív Omiho matce, pak jeho ženě a cítíc napětí mezi nimi, sama si položila otázku: Proč je mezi tchyní a snachou vždycky tolik zášti? Copak se z každé snachy také jednou nestane tchyně? Proč jako tchyně tepe ostrým jazykem svoji snachu, až je její život jediným utrpením, a proč jí dívka stejným oplácí? Copak se nikdy nepoučí?

„Omlouvám se, že ruším, ctěná paní."

„Ach ne – jsi velmi vítána," odpověděla stařena. „Doufám, že je všechno v pořádku?"

„Ano, ovšem, ale nevěděla jsem, jestli si přejete, abych vašeho syna vzbudila," řekla Kiku, ačkoli odpověď znala. „Přišla jsem se vás raději zeptat, když jste se vy, Midori-san –" otočila se, usmála a lehce uklonila Midori, kterou měla opravdu ráda – „když jste se vrátila."

Stařena odpověděla: „Jsi velmi laskavá a ohleduplná, Kiku-san. Ne, jen ať si odpočine."

„Ano, vzácná paní. Prosím za odpuštění, že jsem vás takhle vyrušila, ale myslela jsem, že se vás raději zeptám. Midori-san, doufám, že cesta nebyla příliš namáhavá."

„Cesta byla bohužel strašná," odpověděla Midori. „Jsem ráda, že jsem zpátky, a jen nerada jsem odjížděla. Jak se daří mému manželovi?"

„Velmi dobře. Zdá se, že je spokojený, celý večer se smál. Jedl a pil střídmě a teď tvrdě spí."

„Vzácná paní mi právě začala vyprávět, jaké hrůzy se tu děly, co jsem byla pryč, a –"

„Neměla jsi odjíždět, bylo tě tu třeba," jedovatě jí skočila do řeči stařena. „Ale možná že ne. Měla jsi tam asi zůstat nadobro. Možná že jsi s výbavou přinesla do našeho domu i něco neblahého."

„To bych přece neudělala, vzácná paní," trpělivě se bránila Midori. „Věřte mi, že bych se raději zabila, než abych v nejmenším vrhla stín na vaše dobré jméno. Odpusťte mi, prosím, že jsem byla pryč, i všechny mé chyby. Velmi jich lituji."

„Od chvíle, co sem připlula ta ďábelská loď, pronásledují nás samé nesnáze. A kdes byla ty, když tě bylo nejvíc třeba? Tlachala jsi v Mišimě, přecpávala se a popíjela sake."

„Můj otec zemřel, vzácná paní. Den před mým příjezdem."

„Tak vida, ty nemáš ani tolik slušnosti a předvídavosti, abys byla u otcova smrtelného lože. Čím dřív nadobro opustíš náš dum, tím líp pro nás. Chci ča. Máme tu hosta a ty neprojevíš ani tolik zdvořilosti, abys nabídla občerstvení!“

„Poručila jsem přinést ča, okamžitě jak vstoupila –“

„Ale okamžitě ho nepřinesli!“

Odsunulo se šódži. Roztřesená služebná nesla ča a pár sladkých koláčků. Midori okamžitě obsloužila stařenu, která bez ustání peskovala služebnou a přitom bezzubými ústy drtila koláček a usrkovala nápoj. „Omluv ji, Kiku-san,“ zlobila se stařena. „Ten ča je bez chuti! Docela bez chuti! A pálí. V tomhle domě se zřejmě nedá nic jiného čekat.“

„Vezměte si prosím můj,“ Midori zlehka foukala do čaje, aby zchadl.

Stařena po něm, chtivě hrábla. „Proč to nemůže být v pořádku hned?“ Upadla do zarytého mlčení.

„Co si o tom všem myslíš. Kiku-san?“ zeptala se Midori. „O té lodi a o přítomnosti knížete Jabua a knížete Hiromacua.“

„Nevím, co si o tom myslet. O těch barbarech nikdo nic neví. Jsou nevyzpytatelní. A náš veliký daimjó, Železná pěst? Je to zvláštní shoda, že přijel téměř současně s velkomožným panem Jabuem! A teď mě prosím omluvte – ne, neobtěžujte se vyprovázením.“

„Ne, ne, Kiku-san, o tom nemůže být řeč.“

„Tak vidíš, Midori-san,“ znovu se do řeči vmísila stařena a podrážděně pokračovala: „Náš host se tu necítí dobře a ten ča je děsný.“

„Ne, vzácná paní, pro mě byl ča v pořádku, věřte mi. Jestli dovolíte, jsem trochu unavená. Snad ještě zítra před odjezdem budu mít tu čest vás navštívit. Každá rozmluva s vámi je pro mne velkou radostí.“

Stařena se nechala ukolébat lichotkami a Kiku následovala Midori na verandu a odtud ven na zahradu.

„Kiku-san, jsi tak pozorná,“ Midori vzala Kiku pod paží, dojata její krásou. „Bylo to od tebe moc milé, děkuji ti.“

Kiku vrhla letmý pohled na dům, z něhož vyšly, a zachvěla se. „To se takhle chová vždycky?“

„Dnes byla nadmíru zdvořilá ve srovnání s jinými příležitostmi. Nebýt Omiho a mého synáčka, přísahám, že bych setřásla prach jejího domu ze svých nohou, oholila si hlavu a vstoupila do kláštera. Ale mám Omiho a svého synka a to mi všechno vynahradí. Děkuji všem kami. že je to tak. Vzácná paní naštěstí mnohem raději pobývá v Edu a vzdaluje se odtamtud jen na krátký čas.“ Midori se smutně usmála. „Člověk se naučí poslouchat, ty to určitě znáš,“ povzdechla si a v měsíčním světle vynikla její krásná tvář. „Ale to není důležité. Pověz mi, co se tu dělo po mém odjezdu.“

Kvůli téhle otázce spěchala Kiku do jejich domu – dobře věděla, že ani matka, ani manželka nebude chtít rušit Omiho spánek. Přišla ve

skutečnosti líbezné paní Midori povědět, co všechno se stalo, aby ta mohla přispět k ochraně Kašigiho Omiho, jehož si Kiku chránit přála. Pověděla jí vše, o čem věděla, až na to, k čemu došlo, když ji povolal Jabu. Přidala i to, co se povídá mezi lidmi, a historky, možná vymyšlené, které se doslechla od jiných děvčat. A také co jí pověděl Omi –o svých plánech, nadějích i obavách –, všechno do písmene, až na to, co se mezi nimi odehrálo dnešní noci. Věděla, že to jeho žena nepovažuje za důležité.

„Bojím se. Kiku-san, bojím se o svého muže."

„Všechny jeho návrhy byly moudré, ctěná paní. A všechno, co udělal, bylo správné. Velkomožný Jabu-san neodměňuje nikoho neuváženě a tři tisíce koku je velké zvýšení."

„Jenže loď i všechny peníze teď patří knížeti Toranagovi."

„Ano, ale nabídnout tu loď jako dar byl od velkomožného pana Jabua geniální nápad. A tu geniální myšlenku mu vnukl pan Omi – to přece samo o sobě je dostatečný důvod k ocenění. Pan Omi si zaslouží postavení předního vazala." Kiku pravdu úmyslně trošíčku překroutila, dobře si vědoma, že Omi i celý jeho dům jsou ve velikém nebezpečí. Co má být, to se stane, připomněla si v duchu. Přesto neuškodí vyhladit vrásku na čele půvabné ženy.

„Ano, už rozumím," řekla Midori. Kéž je to pravda, modlila se v duchu. Kéž, ach, kéž je to pravda. Objala Kiku, oči plné slz. „Díky. Jsi tak hodná, Kiku-san, moc hodná." Bylo jí sedmnáct.

8/

„Jak to vypadá s počasím, Ingeles?"

„Myslím, že přijde bouřka."

„Kdy?"

„Před západem slunce."

Schylovalo se k polednímu v druhý den plavby. Stáli spolu na palubě galéry pod šedě zataženou oblohou.

„Kdyby tohle byla tvoje loď, co bys dělal?"

„Kdy přistaneme?"

„Po západu slunce."

„Jak daleko máme nejbližší pevninu?"

„Čtyři až pět hodin plavby, Ingeles. Ale hledat úkryt by nás zdrželo půl dne a to si nemohu dovolit. Co bys dělal?"

Blackthorne se na chvíli zamyslel. Po celou první noc plula galéra velikou rychlostí k jihu podél východního pobřeží poloostrova Izu, Podporována velkou plachtou na středním stěžni. Když se dostala na

úroveň nejjižnějšího výběžku mysu Iró. Rodrigues nařídil kurs západo-jiho-západ a bezpečnou blízkost pobřeží vyměnil za otevřené moře. Směřoval k přistání na mysu Šindó, dvě stě mil odtud.

„Na takovéhle galéře bychom se normálně drželi pobřeží – je to bezpečnější," pokračoval Rodrigues, „Ale dlouho to trvá a naším pánem je čas. Toranaga mě požádal, abych zavezl Tondu do Andžira a zpět. A hezky rychle. Podaří-li se to bleskově, čeká na mě odměna. Jeden z jejich lodivodů by na takovouhle krátkou kejvačku perfektně stačil, ale – chudák posranej – bál se vézt takového pohlavára, jako je Tonda, zvlášť když se nedá plížit kolem břehů. Japončíci nejsou žádní pořádní mořeplavci. Piráti a bojovníci, to jsou, ale břehů se drží jako klíšťata. Hloubka pod kýlem je děsí. Taikó dokonce vydal zákon, že těch pár lodí pro dlouhé plavby, které Japončíci vlastní, musí mít na palubě portugalského lodivoda. Ten zákon platí dodnes."

„Proč to udělal?"

Rodrigues pokrčil rameny. „Asi mu to někdo poradil."

„Kdo?"

„Ten tvůj ukradený manuál byl portugalský, Ingeles. Komu patřil?"

„Nevím. Nebylo v něm žádné jméno ani podpis."

„Kdes ho získal?"

„Od jednoho obchodníka holandské Východoindické společnosti."

„A kde ho vzal on?"

Blackthorne pokrčil rameny.

Rodrigues se hořce zasmál. „Nejsem takový blázen, abych čekal, že mi to řekneš – ale ať ho ukradl a prodal kdo chtěl, já jen doufám, že se bude na věky věků smažit v ohni pekelném."

„Vy pracujete u toho Toranagy, Rodriguesi?"

„Ne. Já jsem jen s kapitánem naší lodi navštívil Ósaku. Tahle plavba je přátelské gesto vůči Toranagovi. Můj kapitán mě nabídl. Jsem lodivodem na –" Rodrigues se zarazil. „Zapomínám, že jsi nepřítel, Ingeles."

„Portugalsko s Anglií udržují po staletí spojenecké styky!"

„Co bejvalo, už není. Jdi do podpalubí, Ingeles. Jsi unavený a já taky a z únavy dělá člověk chyby. Přijď nahoru, až si odpočineš."

A tak Blackthorne sestoupil do kajuty lodivoda a natáhl se na lůžko. Rodriguesův lodní deník téhle plavby ležel na stolku připevněném k lodní přepážce, stejně jako lodivodské křeslo k palubě. Kožené desky deníku byly hodně opotřebované, ale Blackthorne ho neotevřel.

„Proč to tu jen tak leží?" zeptal se, hned jak přišli na loď.

„Kdyby tu deník neležel, budeš ho hledat. Takhle ho tu necháš ležet – ani se na něj nepodíváš –, dokud tě k tomu nevyzvu. Jseš přece lodivod a ne nějakej vychcanej kupeckej nebo vojenskej chmaták."

„Přečtu si ho. Vy byste to taky udělal."

„Nepřečetl bych si ho, kdybys mě k tomu nevyzval, Ingeles. Tohle přece žádný lodivod neudělá. Ani já ne.“

Blackthorne chvíli na knihu koukal a pak zavřel oči. Upadl do hlubokého spánku, prospal zbytek dne a část noci. Před svítáním se jako vždy probudil. Chvilku mu trvalo, než si zvykl na neobvyklé kolébání galéry a rytmus bubnu udávajícího společné tempo všem veslařům. Ve tmě se pohodlně natáhl na záda a ruce složil za hlavou. Myslel jen na svou loď, obavy, co se stane, až dorazí ke břehu a do Ósaky, odsunul stranou. Všechno má svůj čas. Teď mysli na svoji šťastnou hvězdu, na královnu Alžbětu, na domov. Ne, teď to nejde. Mysli na Rodriguese. Jestli jsou všichni Portugalci jako on, máš štěstí. Všechno dobře dopadne. Lodivodi k sobě nechovají nepřátelství a ostatní ať vezme ďas. Ale pozor, chlapče, aby ses nepřepočítal. Jsi Angličan, nenáviděný kacíř a antikrist. Tenhle svět patří katolíkům. Vlastně patřil. Teď je my a Holanďani hodláme vytlačit z jejich pozic.

Vždyť je to všechno nesmysl! Katolíci, protestanti, kalvíni, luteráni a co já ještě vím. Já se taky měl narodit jako katolík. Jen řízením osudu se otec dostal do Holandska, kde potkal jistou Anneke van Drosteovou, kterou si vzal za ženu, a tam taky poprvé uviděl španělské katolíky, španělské kněze a inkvizici. Jsem moc rád, že se uměl dívat, uvažoval Blackthorne. A jsem rád, že ani já nejsem slepý.

Vstal a šel na palubu. Rodrigues seděl na svém místě, oči zarudlé nevyspáním. Dva Japonci u kormidla jako dřív.

„Mohu za vás převzít hlídku?“

„Jak se cítíš, Ingeles?“

„Odpočinutý. Mohu vzít tu hlídku za vás?“ Blackthorne viděl, jak si ho Rodrigues měří pohledem. „Kdyby se změnil vítr nebo se stalo cokoli jiného, vzbudím vás.“

„Díky, Ingeles. Tak jo, trochu si zdřímnu. Udržuj tenhle kurs. Až dojdou hodiny, změň kurs o čtyři stupně na západ a při další skleničce o šest. Nový kurs musíš ukázat kormidelníkovi na kompasu. *Wakarimasu ka?“*

„Hai!“ smál se Blackthorne. „Čtyři stupně na západ. Jděte si do kajuty, máte to tam pohodlné.!“

Ale Vasco Rodrigues dolů nešel. Jen se pevněji zavinul do svého námořnického pláště a pohodlněji se uvelebil v křesle. Krátce před tím, než se dosypal písek v přesýpacích hodinách, na okamžik procitl, zkontroloval změnu kursu a okamžitě zas usnul. Probral se také při náhlém poryvu větru, ale když viděl, že nic nehrozí, spal dál.

Během dopoledne se na palubě objevil Hiromacu a Jabu. Blackthorne zaznamenal jejich údiv, že loď řídí on a Rodrigues spí. Avšak jemu neřekli ani slovo, pokračovali ve svém rozhovoru a za chvíli se vrátili do

podpalubí.

Před polednem vstal Rodrigues ze svého křesla, upřeně se zahleděl k severovýchodu, nasál vítr a zpozorněl. Společně pak pozorovali moře,oblohu a kupící se mraky.

„Co bys dělal, Ingeles, kdyby to byla tvoje loď?“ opakoval Rodrigues svou otázku.

„Zamířil bych nejkratší cestou k pobřeží – pokud bych věděl, kde je. Tahle loď nemůže nabrat moc vody a bouřce se nevyhneme, to je jisté. Za takové čtyři hodiny je tu.“

„Snad to nebude tajfun,“ mručel si Rodrigues pro sebe.

„Cože?“

„Tajfun. Takový strašlivý vítr – horší než nejhorší bouře, jakou jsi kdy zažil. Ale teď není tajfunové období.“

„A kdy je?“

„Teď není, nepříteli,“ smál se Rodrigues. „Prostě není. Ale i tohle by mohlo být peklo, takže se budu řídit tvou pochcanou radou. Kormidluj na severozápad.“

Když Blackthorne ukázal nový kurs a kormidelník zkušeně obracel loď, Rodrigues došel k zábradlí a křikl na kapitána: „*Isoge*, pane kapitáne. *Wakarimasu ka?*“

„Co to znamená? Rychle?“

V Rodriguesových očích pobaveně zahrálo. „Člověku neškodí znát pár japonských slov, co? Správně, Ingeles, *isoge* znamená spěch. Tady stačí znát deset slov a máš ty zasraný smilníky v hrsti. Musíš ovšem znát správná slova a použít je ve vhodný okamžik. Jdu dolů a udělám si něco k jídlu.“

„Vy si taky vaříte?“

„V Japonsku si každý civilizovaný člověk musí vařit, nebo osobně vycvičit jednu tu šikmookou opici, jak se to dělá, jinak pojde hlady. Tady se jedí jen syrové ryby a syrová zelenina ve sladkokyselém nálevu. Přitom si můžeš žít jako sráč.“

„Sráč je dobře nebo špatně?“

„Většinou moc dobře, ale někdy taky docela mizerně. Všechno záleží na tom, jak se člověk cítí. Moc se ptáš.“

Rodrigues sešel do podpalubí. Dveře své kajuty zavřel na závoru a důkladně si prohlížel zámek na svém lodním kufru. Vlásek, který do něj vložil, byl nedotčený. A podobně i druhý, stejně nenápadně umístěný na deskách deníku, zůstal na svém místě.

Na tomhle světě nikdy opatrnosti nezbývá, říkal si v duchu. Bylo by chybou prozradit Blackthornovi, že jsi lodivodem na Nao del Trato, letošní Černé lodi z Macaa? Asi ano. Protože to bys mu taky musel říct, že to je učiněný kolos, jedna z největších a nejbohatších lodí na světě s výtlakem

přes šestnáct set tun. Nakonec bys byl v pokušení rozpovídat se o tom, co vozí, jak se obchoduje, jak to chodí v portugalském přístavu Macau a o spoustě dalších zajímavých věcí, které jsou naprosto soukromého rázu a přísně tajné. A přitom jsme ve válečném stavu. Portugalsko stojí proti Anglii a Holandsku.

Otevřel pečlivě namazaný zámek, vytáhl svůj soukromý manuál, aby si ověřil polohu nejbližšího přístavu, a přitom mu padl pohled na zapečetěný balíček, který mu předal otec Sebastio těsně před odjezdem z Andžiru.

Že by v něm byl deník toho Angličana? zauvažoval.

Potěžkal balíček a zkoumal jezuitské pečetě v drásavém pokušení je zlomit a přesvědčit se o obsahu. Blackthorne mu řekl, že ta jejich holandská flotila proplula Magalháesovou úžinou a nic víc. Ingeles, liška jedna, moc se ptá a sám mlčí jako hrob. Je chytrý, poťouchlý a nebezpečný.

Jsou v tom jeho deníky nebo nejsou? Jestli ano, k čemu by byly těm svatým otcům?

Při pomyšlení na všechny jezuity, františkány, dominikány, mnichy a kněze i celou inkvizici mu přeběhl mráz po zádech. Kněží jsou dobří i špatní, to většinou, ale pořád jsou to kněží. Církev kněze mít musí, kdyby ti se za nás nepřimlouvali, jsme ztracenými ovečkami v říši Satanáše. Ach, *Madona,* ochraň mě od všeho zlého, hlavně od špatných kněží.

Bylo to ještě v andžirském přístavu, Rodrigues seděl v kajutě s Blackthornem, najednou se otevřely dveře a nikým nezván vstoupil otec Sebastio. Právě dojedli a dopili a zbytky jídla ležely dosud v dřevěných miskách.

„Ty sdílíš svůj chléb s kacíři?“ zeptal se kněz. „Jíst s nimi je nebezpečné. Přenášejí nákazy. Řekl ti, že je pirát?“

„Povinností křesťana je být šlechetný i ke svým nepřátelům, otče. Když jsem já padl do jejich rukou, chovali se ke mně slušně. Já jen oplácím jejich pohostinnost.“ Poklekl a políbil knězův kříž. Pak vstal, nabídl mu víno a zeptal se: „Čím vám mohu být k službám?“

„Chci jet do Ósaky. Na téhle lodi.“

„Ihned se na to zeptám.“ Odešel zeptat se kapitána, který jeho dotaz předal dál, až se postupně dostal k Todovi Hiromacuovi. Ten odpověděl, že Toranaga se nezmínil o žádném cizím knězi, takže je mu líto, ale žádného cizího kněze z Andžira vézt nemůže.

Otec Sebastio si pak přál mluvit beze svědků, proto poslal Angličana na palubu a v soukromí lodivodské kajuty vytáhl kněz zapečetěný balíček.

„Přál bych si, abys to doručil otci vizitátorovi, synu.“

„Nevím, jestli Jeho Eminence bude ještě v Ósace, až tam dorazím.“ Rodrigues nechtěl mít nic společného s předáváním jezuitských

tajností. „A já se možná budu muset vrátit do Nagasaki. Vrchní velitel možná poslal rozkazy.“

„V tom případě to předej otci Alvitovi. Ale pouze osobně jemu do rukou.“

„Jak si přejete,“ odpověděl Rodrigues.

„Kdy jsi byl naposled u svaté zpovědi, synu?“

„V neděli, otče.“

„Nechceš se vyzpovídat?“

„Rád bych. otče.“ S vděčností přijal knězovu nabídku, protože závisí-li život člověka na rozmarech moře, nikdy neví. co se muže stát. Po zpovědi se vždycky cítil líp.

Teď Rodrigues balíček odložil, ale pokušení neustávalo. Proč zrovna otci Alvitovi? Otec Martin Alvito vedl všechna obchodní jednání a po mnoho let byl osobním tlumočníkem taikóa, takže se důvěrně znal i se všemi vlivnými daimjóy. Otec Alvito pravidelně cestoval mezi Nagasaki a Ósakou a byl jedním z mála lidí – jediným Evropanem –, který měl přístup k taikóovi bez předchozího ohlášení. Byl nesmírně chytrý, mluvil dokonale japonsky a věděl o Japoncích a jejich způsobu života mnohem víc než celá Asie dohromady. V současné době byl nejvlivnějším portugalským prostředníkem při jednání s regentskou radou a především s Išidem a Toranagou.

Podívejte na ty jezuity, kam až oni svého člověka vytlačí, uvažoval Rodrigues obdivně. Nebýt tovaryšstva Ježíšova, nikdo by tu kacířskou lavinu nezastavil. Portugalsko i Španělsko by se bylo obrátilo na protestantskou víru a naše nesmrtelné duše by byly navždy ztraceny!

„A co ty pořád myslíš jen na ty kněžoury?“ položil si Rodrigues nahlas otázku. „Jako bys nevěděl, jak tě to rozčiluje.“

Tak dost! Ale stejně – proč právě otec Alvito? Jestli jsou v tom balíčku Blackthornovy lodní deníky, kam se mají dostat? Do rukou některého křesťanského daimjóa, nebo Išidovi či Toranagovi, anebo do rukou samotné Eminenci, otci vizitátorovi? Jsou pro mého vrchního velitele? Anebo je pošlou do Říma, nebo Španělům. Proč právě otec Alvito? Otec Sebastio mohl přece říct, abych to dal některému jinému jezuitovi.

A k čemu potřebuje Toranaga toho Angličana?

V hloubi duše je mi jasné, že bych měl toho Blackthorna zabít. Je to nepřítel, kacíř a ještě něco navíc. Zdá se mi, že tenhle Ingeles je nebezpečný nám všem. Ale proč si to myslím? Je lodivod – a jeden z nejlepších. Je silný, inteligentní a čestný. Není proč se strachovat. Tak čeho se bojím? Je to zloduch? Mně se hrozně líbí, ale mám pocit, že bych ho měl bez meškání zabít, čím dřív, tím líp. Ne ze vzteku. Jen pro naši bezpečnost. Ale proč?

Bojím se ho.

Co mám dělat? Svěřit to do rukou Božích? Hrozí nám bouře a bude zlá.

„Bože, zatrať mě a moji bezradnost! Proč já se nedovedu jednoduše rozhodnout?“

Bouře přišla před západem slunce a zastihla je na širém moři. Pevnina byla vzdálena deset mil. Záliv, bezpečné útočiště, jehož se největší rychlostí snažili dosáhnout, ležel za horizontem přímo proti nim. Po cestě nehrozily mělčiny ani skaliska, mezi nimiž je třeba kličkovat, ovšem deset mil je deset mil a moře se vzdouvalo čím dál víc, bičováno větrem nesoucím déšť.

Vichřice se hnala od severovýchodu, z pravoboku lodi, a její poryvy rozmarně měnily kurs hned k východu, hned na sever bez nejmenšího varování. Loď mířila na severozápad, takže vlnobití naráželo většinou na celou šíři jejího boku, sráželo ji do údolí a hned zas vynášelo na vratký hřeben vlny. Galéra byla rychlé mělké plavidlo do mírných vod, a ačkoli veslaři byli skvěle vycvičeni, jen s největším vypětím nořili vesla do moře a pravidelně zabírali.

„Budeme muset vesla vytáhnout a prchat před větrem,“ křičel Blackthorne.

„Zatím ještě ne! Kde máš své *cojones,* Ingeles?“

„Tam, kde by měly být a kde, jak doufám, zůstanou.“

Oba dobře věděli, že obrátí-li se čelem k větru, aby nevjeli do bouře, příliv a vítr je odnesou od útočiště v zálivu ven na širé moře. A jestliže budou před větrem prchat, týž příliv a vítr je odnesou na širé moře jako v prvním případě, jenže mnohem rychleji. Směrem na jih ležel Veliký příkop. Směrem na jih byla pevnina vzdálená tisíc mil, a když měl člověk smůlu, ještě víc.

Byli ovázaní záchrannými lany připoutanými druhým koncem ke kompasnici. Na rozhoupané palubě by sotva obstáli bez nich. Navíc se přidržovali obrubníku.

Voda se na palubu zatím nedostala. Loď sice vezla těžký náklad a její ponor byl hlubší, než by si byli přáli, ale Rodrigues ji během čekání dobře zabezpečil. Všechny jícnové kryty paluby byly zatlučené latěmi a posádka připravena na nejhorší. Hiromacu a Jabu se vyjádřili, že ještě chvíli zůstanou dole a pak vyjdou na palubu. Rodrigues jen pokrčil rameny a bez okolků jim oznámil, že je to velmi nebezpečné. Přitom věděl, že mu nerozumějí.

„Co budou dělat?“ zeptal se Blackthorne.

„Kdo ví, Ingeles? Ale brečet strachy nebudou, to si piš.“

V šachtě hlavní paluby se dřeli veslaři. Za normálních okolností seděli u každého vesla dva, ale kvůli bezpečnosti a výkonu nařídil Rodrigues, aby

u každého zasedli tři. Ostatní čekali v podpalubí na povel vystřídat. Na přední palubě zkušený veslovod udával tempo podle vln. Galéra pořád ještě plula vpřed, ačkoli každým okamžikem byl její rozkmih hrozivější a návrat do původní polohy pomalejší. Náhle však poryvy větru začaly kolísat a vyvedly velitele veslařů z rytmu.

„Pozor na přídi!“ vykřikli Blackthorne s Rodriguesem téměř dvojhlasně. Galéra téměř lehla na bok, dvacet vesel místo do vody máchlo do vzduchu a na palubě nastal chaos. První vzdutá vlna dopadla a levobočný obrubník se octl na úrovni s vodou. Loď sebou začala házet.

„Vpřed,“ zavelel Rodrigues. „Polovinu vesel na každé straně vytáhnut na loď! *Madona,* hoďte sebou!“

Blackthorne si byl dobře vědom, že bez ochrany bezpečnostního lana může být každým okamžikem smeten z paluby. Avšak vesla bylo třeba dostat do lodi, jinak o ně přijdou.

Vyvlekl se ze smyčky a po kluzké rozhoupané podlaze krátké lodní lávky se dral na hlavní palubu. Vtom galéra změnila směr, jím to smýklo na záď a nohy mu podrazil někdo z veslařů, kteří také odhodili bezpečnostní lana ve snaze přimět k poslušnosti vesla. Obrubník zmizel pod vodou a jeden muž šel přes palubu. Blackthorne měl pocit, že bude druhý. Jednou rukou chňapl po obrubníku, šlachy napjaté k prasknutí, ale sevření nepovolil. Druhou rukou dohmátl na zábradlí a sotva dechu popadaje, přitáhl se zpět. Ucítil pod nohama palubu, napřímil se a mezi díky vysílanými k Bohu ho napadlo, že se právě narodil poosmé. Alban Caradoc vždycky říkával, že dobrý lodivod musí být jako kočka – až na to, že by měl mít nejméně deset životů. Devět kočičích mu nestačí.

Jeden lodník se mu svezl k nohám. Vyrval ho ze spárů moře, přidržel, než nastalo bezpečí, a pak mu pomohl zpátky na jeho místo. Pak se otočil a chystal se proklít Rodriguese, že neudržel kormidlo. Rodrigues mával rukama, křičel a na něco ukazoval, ale jeho slova unášel vítr. Blackthorne viděl, že změnili směr, že jedou téměř přímo proti větru, a uvědomil si, že ten náhlý obrat byl plánovaný. Moudrý manévr, uznal v duchu. Poskytne nám krátkou úlevu, abychom se vzpamatovali. Ale taky mi to ten holomek mohl naznačit. Nerad bych přišel o život pro nic za nic.

Dal mu rukou znamení a okamžitě se pustil do přesazování veslařů. Všichni přestali veslovat, až na první dvojici, která vedla loď přímo proti větru. Křikem a posunky dosáhl Blackthorne toho, aby vesla vytáhli do lodě, pak zdvojnásobil posádku u prvních vesel a vracel se na záď. Posádka zachovala stoický klid a ačkoli některým bylo hrozně zle, všichni zůstali na svých místech a čekali na další rozkazy.

Záliv se blížil, ale stále se zdálo, že je k němu asi milion mil. Na severovýchodě obloha potemněla. Bičoval je déšť a poryvy větru zesílily. Na Erasmu by si Blackthorne nedělal starosti. S ním by se určitě dostal ke

břehu, anebo by se bez obav mohl vrátit k původnímu kursu a mířit k místu určení. Jeho loď byla postavena tak, aby dokázala vzdorovat počasí. Galéra byla pravý opak.

„Co si o tom myslíš, Ingeles?“

„Ať si myslím, co chci, vy stejně uděláte, co budete chtít!“ křičel do větru. „Ale jak tahle loď nabere jen trochu vody, jdeme ke dnu jako kámen. A příště mi řekněte, že ji otočíte proti větru. Dokonce bych byl rád, kdybyste ji točil, dokud mám na sobě záchranné lano, protože se chci dostat do přístavu zrovna jako vy.“

„To byla ruka Páně, Ingeles. Vlna jí dupla na zadek.“

„A mě málem smetla přes palubu.“

„Všiml jsem si.“

Blackthorne měřil, nakolik je strhává proud. „Jestliže zůstaneme při tomhle kursu, do zálivu se nedostaneme. Mineme ten mys o víc než míli.“

„Já hodlám plout proti větru. A pak, až dozraje čas, ostrým tempem se probijeme ke břehu. Umíš plavat?“

„Umím.“

„V pořádku. Já se to nikdy nenaučil. Je to zbytečný hazard. Lepší se rovnou utopit, než se pomalu topit, nemyslíš?“ Rodrigues se proti své vůli zachvěl. „Blahoslavená Panno, chraň mě před vodním hrobem! Tahle zparchantělá loď ještě dnes zakotví v přístavu. Prostě musí. Můj šestý smysl mi říká, že jestliže se otočíme a budeme se štvát, neudržíme balanc. Jsme moc naložení.“

„Tak jí odlehčete. Vyhoďte naklad.“

„K tomu Jeho Veličenstvo Tonda nikdy nepřivolí. Buď přijede s nákladem, nebo už nemusí jezdit vůbec.“

„Zeptejte se ho.“

„*Madona,* jsi hluchej? Neslyšel jsi, co jsem ti vykládal? Já vím, že s tím nebude souhlasit!“ Rodrigues přistoupil blíže ke kormidelníkovi, aby se ujistil, že porozuměl jeho rozkazu držet se neochvějně proti větru. „Dávej na ně pozor, Ingeles! Odpovídáš za kormidlo.“ Uvolnil si záchranné lano a vydal se pevným krokem po můstku. Veslaři napjatě sledovali, jak kráčí na záď ke kapitánovi a slovy i posunky mu vysvětluje svůj plán. Na palubě se objevil i Hiromacu s Jabuem. Kapitán jim plán přetlumočil. Oba byli bledí, ale nic na sobě nedali znát a dokonce ani nezvraceli. Clonami deště vyhlíželi pevninu, pak jen pokrčili rameny a vrátili se do podpalubí.

Blackthorne nepřetržitě pozoroval záliv, kde chtěli přistát. Byl si vědom všech úskalí toho plánu. Budou muset vyčkat, až minou nejblíže položený mys, hned za ním se musí dostat z větru, obrátit se znovu k severozápadu a veslovat o život. Plachta by jim nepomohla. Mohou se spolehnout jen na vlastní síly. Na jižní straně zálivu byly rozeklané skály a těsně u hladiny útesy. – Pokud přistání správně nenačasují, zanese je moře

právě tam a oni ztroskotají.

„Ingeles, pojď na příď.“

Portugalec na něj kýval prstem.

Šel na příď.

„Pomohla by plachta?“ křičel Rodrigues.

„Ne. To by bylo ještě horší.“

„Tak zůstaň, kde jsi. Jestli velitel nevydrží rytmus, nebo kdybychom o něj přišli, vezmeš to za něj, rozumíš?“

„Nikdy jsem se na takové lodi neplavil – nikdy jsem neřídil veslaře. Ale pokusím se o to.“

Rodrigues nespouštěl oči z pevniny. Mys se vynořoval a zase mizel v neodbytném dešti. Za chvíli bude muset provést svůj manévr. Vlnobití mohutnělo a hřebeny vln už opadávaly zpeřené. Proudy mezi mysy vypadaly zlověstně. Svinská práce, láteřil v duchu. Odplivl si a rozhodl se.

„Na záď, Ingeles. Převezmi kormidlo. Až ti dám znamení, změň kurs na západo-severo-západ k tamhletomu výběžku. Vidíš ho?“

„Ano.“

„Drž ten kurs a za žádnou cenu nezaváhej. Teď dávej dobrý pozor. Tohle znamená prudce doleva, tohle prudce doprava, tohle přímo ve směru plavby.“

„Rozumím.“

„*Madona*, počkáš na moje rozkazy a budeš mě poslouchat?“

„Chcete, abych převzal kormidlo, nebo ne?“

Rodrigues pochopil, že je v pasti. „Co mi zbývá, než ti důvěřovat, Ingeles, i když mi to je proti srsti. Jdi na záď,“ odpověděl. Viděl, že Blackthorne přesně ví, co si myslí, a odchází. Změnil názor a zavolal na něj. „Hej, ty pirátská nádivo! Bůh tě provázej!“

Blackthorne se s úlevou otočil. „Tebe taky, ty Španěli jeden!“

„Na Španěly se můžeš vychcat. Ať žije Portugalsko!“

„Přímo ve směru plavby!“

Na pevninu se dostali, ale bez Rodriguese. Prasklo mu záchranné lano a voda ho smetla z paluby.

Ta obrovská vlna se přivalila od severu, když už byla loď na dosah bezpečí, a ačkoli měli hodně nabráno a dokonce přišli o japonského kapitána, teprve teď sedla paluba až na hladinu a loď byla zádí hnána na skalnatý břeh.

Blackthorne postřehl Rodriguesův pád a viděl jeho zoufalý boj ve víru vln. Bouře podporovaná přílivem je zanesla v zálivu příliš daleko na jih, takže loď už téměř seděla na skaliskách a všichni na palubě si byli vědomi, že to je její konec.

Když Rodriguese smetla vlna, Blackthorne mu hodil dřevěný

záchranný kruh. Portugalec mlátil kolem sebe ve snaze se k němu dostat, ale moře jej odnášelo z dosahu. Pak na něho padlo jedno veslo a Rodrigues po něm zoufale chňapl. Déšť se lil v souvislých stěnách, a tak poslední, co Blackthorne zahlédl, byla Rodriguesova paže na zlomeném veslu a běsnící příboj ženoucí se ke břehu. Snad mohl skočit přes palubu, doplavat k němu a šťastně se vrátit, snad byl ještě čas, ale jeho první a poslední povinností bylo starat se o loď a ta byla v nebezpečí.

Takže Rodriguese ponechal osudu.

Stejná vlna spláchla i několik veslařů a zbylí se pokoušeli dostat na uprázdněná místa. Jeden lodní důstojník se odvážně vysmekl ze záchranného lana. Skočil na přední palubu, přivázal se a převzal veslo. Veslovod se také vzchopil a veslaři se pokoušeli dát chaotickým úderům opět řád.

„*Isogeee!*“ řval Blackthorne výraz, který se mu vybavil. Celou svojí vahou nalehl na kormidlo, aby dostal příď více do větru, pak přešel k zábradlí a udával rytmus: raz-dva, raz-dva, aby se posádka vzmužila. „Hněte sebou, mizerové, zaberte!“

Galéra seděla na skalách, bylo je vidět na zádi, v těsné blízkostí bočních okýnek na pravoboku. Vesla se nořila do vln, zabírala a loď se přesto nehýbala z místa. Vítr a příboj byly silnější a viditelně ji táhly zpět. „Hněte sebou, mizerové!“ zařval znovu a rukou udával rytmus.

To veslařům dodalo sílu. Nejdřív se moři vyrovnali a pak je přemohli.

Loď se vzdalovala od skalisek. Blackthorne ji vedl k závětrné straně. Brzy se dostali do klidnějších vod. Vichřice dosud řádila, ale vysoko nad hlavou. I bouře zuřila, ovšem na volném moři.

„Na pravoboku spusťte kotvu!“

Nikdo nerozuměl jeho slovům, ale všichni lodníci věděli, co je třeba. Spěchali plnit jeho rozkazy. Kotva šplouchla po straně do vody. Nechal loď trochu vyklonit, aby prověřil pevnost mořského dna. Důstojníci i veslaři jeho manévr pochopili.

„Spusťte kotvu na levoboku!“

Když byla loď zabezpečená, pohlédl na záď.

Obrys nehostinného břehu deštěm sotva prosvítal. Blackthorne měřil pohledem moře a zvažoval možnosti.

Portugalcův tajný manuál je dole, uvažoval vyčerpaně. Tuhle loď dokážu přivést do Ósaky. Mohl bych ji vést i zpátky do Andžira. Bylo správné, že jsem ho neposlechl? Ale já ho vlastně poslechl. Byl jsem na velícím místě. Sám.

„Vem to víc na jih,“ křičel Rodrigues, když je vítr s příbojem zanesly nebezpečně blízko ke skaliskům. „Otoč a rychle pryč před větrem!“

„Ne!“ křikl zpátky, protože byl přesvědčen, že jejich jedinou nadějí je

dostat se do zátoky, na volném moři by se potopili. „Dokážeme to!“

„Bůh tě zatrať, všechny nás zabiješ!“

Nikoho jsem nezabil, říkal si v duchu Blackthorne. Rodriguesi, věděl jsi stejně dobře jako já, že tohle rozhodnutí leželo na mých bedrech –pokud vůbec byl na rozhodování čas.

Kývl na lodního důstojníka, který přispěchal z přední paluby. Oba muži u kormidla se zhroutili, paže i nohy téměř vyrvané z kloubů. Také veslaři viseli jako bezvládné mrtvoly na veslech. Ostatní ochable vylezli z podpalubí na pomoc. Hiromacu i Jabu, oba hluboce otřeseni, se na palubu dostali s cizí pomocí, ale tam už oba daimjóové stáli vzpřímeně.

„*Hai,* Andžin-san?“ zeptal se důstojník. Byl středního věku a v ošlehaném obličeji mu zářily silné bílé zuby. Na tváři se mu modrala rána v místě, kde jím moře mrštilo na obrubník.

„Vedl jste si velmi dobře,“ prohlásil Blackthorne, nestaraje se o to, že jeho slovům nikdo nerozumí. Věděl, že tón i úsměv jsou jasné. „Ano, výtečně. Od této chvíle jste kapitánem. *Wakarimasu?* Vy! Kapitán-san!“

Důstojník se na něho koukal s otevřenými ústy a pak se uklonil, aby zakryl své překvapení i radost. „*Wakarimasu,* Andžin-san. *Hai. Arigató gozaimašita.*“

„Poslyšte, kapitáne,“ pokračoval Blackthorne, „opatřte posádce jídlo a pití. Teplé jídlo. Na noc zůstaneme tady.“ Pomocí posunků se mu to podařilo vysvětlit.

Nový kapitán se bez váhání otočil a rozkřikl se s plnou vahou své nové moci. Posádka okamžitě poslušně reagovala. Kapitán se pyšně vypjal a pohlédl k místu, kde stál Blackthorne. Škoda, že neumím ten váš barbarský jazyk, přemítal unášen štěstím. Rád bych vám poděkoval, pane Andžine, za to, že jste zachránil loď a s ní život našeho velkomožného pána Hiromacua. Vaše kouzelná moc nám všem vlila novou sílu. Bez ní bychom se byli potopili. Možná jste pirát, ale určitě jste velký mořeplavec a dokud jste tu lodivodem, budu vás poslouchat do posledního dechu. Nejsem hoden stát se kapitánem, ale vynasnažím se zasloužit si vaši důvěru. „Co mám dělat dál?“ zeptal se.

Blackthorne prohlížel moře z boku lodi. Dno nebylo vidět. Odhadl polohu, přesvědčil se, že kotvy sedí pevně a moře je bezpečné, a řekl: „Spusťte skif. A opatřte dobrého veslaře.“

Všechno pak opakoval znovu posunky a dorozuměl se.

V mžiku byl na vodě skif s veslařem.

Blackthorne šel k obrubníku a chtěl sklouznout po boku dolů, ale zastavil ho drsný hlas. Rozhlížel se, odkud přichází. Na palubě stál Hiromacu a vedle něho Jabu.

Stařec byl potlučený na krku a na ramenou, ale svůj dlouhý meč měl při sobě. Jabu krvácel z nosu, obličej samý šrám, kimono potřísněné, kouskem

látky se snažil krvácení zastavit. Jejich tváře byly opět bez výrazu, jako by svá zranění ani mrazivý vítr vůbec nevnímali.

Blackthorne se uctivě uklonil: „*Hai,* Toda-sama?“

Znovu ta drsná slova, stařec ukázal mečem na skif a zavrtěl hlavou.

„Je tam Rodrigu-san!“ Blackthorne ukazoval na jižní břeh. „Jedu se podívat!“

„*Íe!*“ Hiromacu znovu zavrtěl hlavou a mluvil o něco déle. Bylo jasné, že mu odmítá cestu povolit, protože je nebezpečná.

„Jsem Andžin-san téhle lodi, a když jsem se rozhodl jet na břeh, tak taky pojedu.“ Blackthorne nasadil velice zdvořilý, ale rozhodný tón, z něhož bylo jasné, oč mu jde. „Vím, že tenhle skif na moři neobstojí, ale já se hodlám dostat na břeh tamhle – u toho výběžku. Vidíte ho, Todo Hiromacu-sama? U té malé skály. Dostanu se k němu tamhle kolem toho mysu. Umřít se mi ještě nechce a utéct nemám kam. Chci přivézt Rodriguesovo tělo.“ Přehodil nohu přes obrubník. Meč v pochvě sotva znatelně popojel. Blackthorne ztuhl. Ale pohled měl klidný, obličej bez výrazu.

Hiromacu se octl v těžké situaci. Pochopil, že ten pirát chce nalézt Rodriguesovu mrtvolu, ale cesta byla příliš nebezpečná a kníže Toranaga přikázal, aby mu toho barbara přivezl v pořádku, a tak se taky stane. Stejně jasné bylo, že ten člověk je rozhodnutý jet.

Pozoroval ho už za bouře, jak stojí na rozhoupané palubě jako nějaký mořský zloduch, bez bázně, ve svém běsnícím živlu, a už tehdy rozmrzele přiznal, že tohohle barbara a jemu podobné je lépe mít na zemi. Tam jsou v našich rukou, na moři je to naopak!

Hiromacu si byl vědom, že pirát je netrpělivý. Chováš se urážlivě, uvažoval v duchu, ale i tak bych ti měl poděkovat. Všichni tvrdí, že ty jsi dovedl loď do přístavu, že Rodrigues ztratil nervy, že podle jeho pokynů bychom se od země vzdálili, ale ty jsi přesto držel kurs. Je to tak. Kdybychom vyjeli na moře, určitě bychom se byli potopili a já bych nedodržel příkazy svého pána. Veliký Buddho, takového jednání mě chraň!

Všechny klouby ho bolely a hemeroidy měl zanícené. Úsilí, které musel vynaložit, aby před posádkou, Jabuem, a dokonce i tímhle barbarem zachoval stoický klid, ho vyčerpávalo.

Veliký Buddho, jsem unaven. Kéž bych se mohl ponořit do lázně a vyhřát se, abych se alespoň na den zbavil bolestí. Na jediný den. –Tak dost těch babských vzdechů! Bolesti máš už pomalu šedesát let. A co je bolest pro muže? Veliká výsada! Přemáháním bolesti se měří velikost muže. Děkuj Buddhovi, že jsi dosud naživu a můžeš chránit svého pána, ačkoli ti už stokrát hrozila smrt. Buddhovi za to díky!

Ale moře nenávidím. Nenávidím chlad. A nenávidím bolest.

„Zůstaň, kde jsi. Andžine," ozval se, a aby bylo jasné, co míní, ukázal pochvou a neradostně se bavil ledovým zábleskem v Blackthornově oku. Když nabyl přesvědčení, že mu bezpečně rozumí, obrátil se na lodního důstojníka. „Kde to jsme? Čí je tohle léno?"

„Nevím, ctěný pane. Řekl bych, že jsme někde v provincii Ise. Mohli bychom někoho vyslat na břeh do nejbližší vesnice."

„Dokážeš nás zavést do Ósaky?"

„Jen za předpokladu, že zůstaneme co nejblíž pobřeží, ctěný pane, a poplujeme pomalu a opatrně. Tyhle vody neznám a nemohu zaručit vaši bezpečnost. Moje vědomosti na to nestačí a na palubě na tom nikdo není lépe. Kromě toho lodivoda. Kdyby bylo na mně, doporučil bych vám cestovat po pevnině. Mohli bychom vám opatřit koně a nosítka."

Hiromacu popudlivě hodil hlavou. Cestovat po souši nepřicházelo v úvahu. Trvalo by to příliš dlouho – terén je hornatý a cest málo –a navíc by museli procházet mnoha oblastmi ovládanými spojenci jejich nepřítele Išida. K tomuhle nebezpečí bylo třeba přičíst i přečetné tlupy banditů, přepadajících soutěsky. Dále by to znamenalo, že všechny své lidi by musel vzít s sebou. S bandity by si určitě poradil, ale kdyby se Išido nebo jeho spojenci rozhodli klást mu překážky, průchod by si nevynutil. Všechno by ho to jen zdrželo a rozkaz zněl dopravit náklad, toho barbara i Jabua bezpečně a rychle.

„Jak dlouho nám potrvá cesta při pobřeží?"

„Nevím, ctěný pane. Čtyři pět dní, možná déle. Nemohu se spolehnout na svůj úsudek – nejsem kapitán, je mi líto."

Což znamená, pokračoval Hiromacu v úvahách, že já s tím barbarem spolupracovat musím. Abych ho odradil od jeho cesty na břeh, budu ho muset svázat. A kdo mi zaručí, že svázaný bude ochoten spolupracovat?

„Jak dlouho tu budeme muset zůstat?"

„Lodivod řekl, že přes noc."

„To už bude po bouři?"

„Mělo by být, ctěný pane, ale člověk nikdy neví." Hiromacu pátravě prohlížel hornaté pobřeží, pak lodivoda a nedospěl k žádnému rozhodnutí.

„Smím vyslovit určitý návrh, Hiromacu-san?" řekl Jabu.

„Ano, samozřejmě," odpověděl nedůtklivě.

„Bez pomoci toho piráta se do Ósaky nedostaneme, tak proč mu bránit zajet si na břeh, ovšem poslat s ním ochranu a rozkázat mu, aby se vrátil do setmění. Pokud se týče cesty po souši, souhlasím, že by to pro vás bylo příliš nebezpečné – a kdyby se vám mělo něco stát, nikdy bych si to neodpustil. Jakmile se bouře vyzuří, budete bezpečnější na lodi a do Ósaky se dostanete mnohem rychleji. Rozhodně do zítřejšího soumraku."

Hiromacu neochotně přikývl. „Dobrá." Prstem ukázal na jednoho samuraje. „Takataši-san! Vezmi si šest mužů a jeď s lodivodem. Jestli se

vám podaří nalézt tělo toho Portugalce, přivezte ho zpátky. Ale jestli mi na tom barbarovi necháte zkřivit jediný vlas, ty i tvoje skupina bude muset na místě provést seppuku.“

„Ano, velkomožný pane.“

„S vaším svolením, Hiromacu-san, dovedu tuhle skupinku na břeh sám,“ ozval se Jabu. „Kdybychom přijeli do Ósaky bez toho piráta, nesl bych to jako hanbu, za kterou bych se cítil povinen zabít tak jako tak. Je mi velkou ctí provádět vaše rozkazy.“

Hiromacu přikývl, ale v duchu byl překvapen, že se Jabu vydává takovému nebezpečí. Vrátil se do podpalubí.

Když se Blackthorne dozvěděl, že Jabu jede na břeh s ním, vzpěnila se v něm krev. Nemysli si, že jsem zapomněl na Pieterzoona, na svou posádku v té jámě – na ty výkřiky, na Omiho a co se všechno dělo. Dej si na mě pozor, parchante.

9/

Na pevninu se dostali rychle. Blackthorne měl v úmyslu výpravu řídit, ale této role se nekompromisně ujal Jabu a nasadil tak rychlé tempo, že mu Blackthorne sotva stačil. Šest samurajů z doprovodu ho ani na okamžik nespustilo z očí. Kam bych asi mohl utéct, vy hlupáci, spílal jim v duchu, protože si špatně vykládal jejich starost. Pohledem bezděčně přejížděl záliv, pátral po mělčinách a skrytých útesech, odhadoval polohu a důležité údaje si ukládal v mysli, aby si je později mohl zaznamenat.

Zpočátku šli po břehu z drobných oblázků, pak krátce stoupali po mořem vyhlazených balvanech k pěšině vedoucí při okraji útesů a v ošidných zákrutách obtáčející mys směrem na jih. Přestalo pršet, ale vichřice se neutišila. Čím více se blížili k vysunutému cípu země, tím vyšší byl příboj – řítil se po pobřežních balvanech a vystřikoval gejzíry vody. Za chvíli byli promočeni na kůži.

Blackthorne se třásl zimou, ale Jabu a ostatní, oblečení v lehkých přepásaných kimonech, jako by vlhko a chlad vůbec nevnímali. Je to tak, jak říkal Rodrigues, uvažoval v duchu a znovu ho zachvátil strach. Žaponci jsou zkrátka z jiného těsta. Nepociťují zimu, hlad. rány a strádání jako my. Nervy mají otupené, čímž se ve srovnání s námi více podobají zvířatům.

Strmý les se nad nimi tyčil do výše šedesáti metrů. Břeh byl o patnáct metrů níž. Všude, kam oko dohlédlo, hory a nikde po celém zálivu jediný dům nebo chýše. Nebylo na tom nic zvláštního, protože na pole nebylo nikde místo. Oblázky na plážích přecházely v balvany na přílivovém pásmu a pak v žulové pohoří se stromy na nejvyšších svazích.

Pěšina se svažovala a znovu stoupala po nebezpečné a nepevné stěně. Blackthorne se vlekl vpřed, skloněný proti větru, a přitom si všiml, jaké má Jabu silné a svalnaté nohy. Sklouzni, ty bachore rozcáplá, říkal si v duchu. Sklouzni a rozplácni se tamhle o tu skálu. Jestlipak bys aspoň vykřikl? Co asi by se muselo stát, abys ty křičel?

S velikým úsilím odtrhl oči od Jabua a vrátil se k prohlížení břehu. Bral to důkladně, každou štěrbinku, trhlinu a průrvu. Poryvy větru jej bičovaly a rvaly mu slzy z očí. Moře se převalovalo tam a zpět, vzdouvalo se a vířilo. Věděl, že naděje na objevení Rodriguese je nepatrná. Kolik je tu jeskyní a skrýší, které nelze prozkoumat! Přesto se musel podívat na břeh a alespoň se o to pokusit. To Rodriguesovi dlužil. Všichni lodivodové se ve své bezmoci modlili, aby zemřeli na souši a byli tam pohřbeni. Všichni viděli až příliš mnoho nafouklých mrtvol, ohlodaných a všelijak zohavených.

Obešli mys a s úlevou se zastavili na návětrné straně. Jít dál nemělo smysl. Jestliže tělo neplulo na návětrné straně, buď někde uvízlo, nebo ho moře pohltilo a odneslo na širé moře do hlubin. Asi půl míle odtud se na břehu zpěněném bílými hřebínky choulila rybářská vesnička. Jabu dal pokyn dvěma samurajům. Okamžitě se uklonili a lehkým krokem vyběhli tím směrem. Jabu se naposled rozhlédl, setřel z obličeje dešťové kapky, přejel pohledem na Blackthorna a posunky navrhl návrat. Blackthorne přikývl, a tak se zas vydali na cestu. Jabu v čele, ostatní samurajové kolem Blackthorna a ten si opět myslel, co to je za hlupáky.

V polovině zpáteční cesty najednou spatřili Rodriguese.

Jeho tělo se zachytilo v mezeře mezi dvěma velkými balvany čnícími nad příbojem, který je omýval jen zčásti. Jednu ruku měl nataženou před sebe, druhá dosud svírala zlomené veslo, pohupující se ve vlnách. Právě pohyb vesla přilákal pozornost Blackthorna, když se předkloněn proti větru plahočil v Jabuových stopách.

Dolů se mohli dostat jedině přes ten krátký útes. Stačilo slézt patnáct, dvacet metrů, ale byl to sráz, na němž se téměř nedalo zachytit.

A co moře? uvažoval Blackthorne v duchu. Je odliv. Ten ho odnese zpátky na moře. Panebože, tady pode mnou to nevypadá dobře. Co s tím?

Postoupil k okraji. Jabu mu byl okamžitě v patách, nesouhlasně zavrtěl hlavou a ostatní samurajové ho obstoupili.

„Pro milosrdenství Boží, chci tam jen líp vidět," ohradil se. „Nepokouším se utéct! K čertu s vámi, kam bych asi tudy šel?"

O krůček ustoupil a nakukoval přes okraj. Sledovali jeho pohled a něco mezi sebou drmolili. Nejvíc Jabu.

Tudy je to vyloučené, rozhodl s konečnou platností. Příliš velké riziko. Za úsvitu se sem vrátíme s lany. Jestli tu ještě bude, pohřbím ho na břehu. Váhavě se otočil a přitom se skála vydrolila a nohy mu sjely. Jabu i ostatní samurajové po něm okamžitě skočili a vytáhli ho nahoru a teprve v tom

okamžiku pochopil, že jejich hlavní starostí je jeho bezpečnost. Oni se ho snažili chránit.

Proč jim jde o mou bezpečnost? Kvůli tomu Tora – jak on se to jmenuje? Toranaga? Že by kvůli němu? Možná, ale možná proto, že jsem jediný lodivod na palubě. Proto mě nechali vystoupit na břeh, proto jsem prosadil svou? Bude to tak. Takže teď ovládám nejen tu loď, ale i toho starého daimjóa, a tohohle parchanta. Jak toho využít?

Úzkost z něho spadla, poděkoval jim a pohledem znovu těkal po pobřeží. „Musíme se k němu dostat, Jabu-san. *Hai!* Dostaneme se tam jedině tudy. Přes tenhle útes. Já sám ho vynesu nahoru, já, Andžin-san!“

Znovu se naklonil, jako by se chystal spustit dolů, znovu mu v tom zabránili a on na ně spustil s předstíranou úzkostí: „Musíme Rodriguese vynést. Podívejte, už se stmívá, světla ubývá!“

„*Íe,* Andžin-san.“ řekl Jabu.

Blackthorne se vztyčil nad Jabua v celé své výši. „Jestli nenecháte jít mě, Jabu-san, pošlete někoho ze svých lidí. Nebo jděte sám. Vy!“

Vítr na nich rval šaty a odnášel horninu. Blackthorne pozoroval, jak Jabu obhlíží sestup, a pochopil, že se chytil. A mám tě v hrsti, ty parchante jeden, chytil ses na vlastní ješitnost. Jestli se tudy spustíš dolů, určitě se ti něco stane. Ale ne aby ses zabil, stačí když si roztříštíš nohy nebo kotníky. A pak se utop.

Jeden ze samurajů začal sestupovat, ale Jabu ho zadržel.

„Vrať se na loď. Okamžitě přines nějaké provazy,“ nařídil. Samuraj odběhl.

Jabu odkopl páskové sandály. Z opasku vytáhl meče a pečlivě je přikryl. „Střežte je stejně jako toho barbara. Jestli se jim nebo barbarovi něco stane, nabodnu vás na váš vlastní meč.“

„Dovolte mi prosím spustit se dolů, velkomožný pane,“ ozval se Takataši, „kdybyste se zranil nebo zahynul –“

„Ty si myslíš, že můžeš uspět, kde já zklamu?“

„Ne, ctěný pane, to jistě ne.“

„Dobrá.“

„Počkejte tedy na ta lana. Kdyby se vám něco stalo, nikdy bych si to neodpustil.“ Takataši byl malý podsaditý mužík s plnovousem.

Proč vlastně bych na ta lana nepočkal? ptal se Jabu sám sebe. Ano, bylo by to rozumné. Ale nikoli chytré. Po očku pohlédl na barbara a rychle přikývl. Poznal, že to je výzva pro něj. Očekával ji. Doufal, že k takové situaci dojde. Vždyť kvůli tomu jsem se dobrovolně zúčastnil téhle výpravy, Andžine. V duchu se bavil: ty jsi opravdu prosťáček. Omi měl pravdu.

Jabu si svlékl promočené kimono a jen v bederním pásu přistoupil k okraji strmého srázu. Ohledával si jej šlapkami svých bavlněných tabi –

látkových ponožek šitých na míru. Ty si radši nechám, uvažoval a veškerou svou vůlí i tělem – zoceleným celoživotním výcvikem, jímž procházeli všichni samurajové – potlačoval chlad, který mu pronikal do morku kostí. Tabi nebudou tolik klouzat, alespoň zpočátku. Budu potřebovat veškerou svou sílu a obratnost, abych se dolů dostal živý. Stojí to za to?

Za bouře, kdy se zoufale pokoušeli dosáhnout zálivu, vyšel na palubu, aniž si toho Blackthorne všiml, a usedl k veslům. S úlevou přidal svoji sílu k ostatním veslařům, protože se mu hnusila nevolnost a nedýchatelný vzduch v podpalubí. Rozhodl se, že je lepší zemřít venku, než se udusit v podpalubí.

Když v neodbytném chladu zapadl do rytmu s ostatními, začal pozorovat lodivody. Okamžitě pochopil, že na moři mají loď a pasažéry ve své moci. Oba byli ve svém živlu. Ovládali rozhoupané paluby se stejnou samozřejmostí jako on cválající koně. Žádný z Japonců na lodi se jim nevyrovnal. Ani dovedností, ani odvahou, ani vědomostmi. Tyhle myšlenky v něm postupně vykrystalizovaly ve velkolepou představu moderní barbarské lodi, jejíž posádkou jsou samurajové. Lodivod je samuraj, kapitán je samuraj, u plachet jsou samurajové. Jeho samurajové.

Kdybych měl pro začátek alespoň tři barbarské lodě, snadno bych ovládl námořní spoje mezi Edem a Ósakou. Ze své základny na Izu bych mohl námořní dopravu buď úplně zamezit, nebo povolovat. Kontroloval bych většinu nákladů rýže a hedvábí. To bych pak ovšem byl rozhodčím mezi Toranagou a Išidem. Anebo bych přinejmenším oba držel na uzdě.

Žádný daimjó se dosud nevydal na moře.

Žádný daimjó nemá lodě a lodivody.

Kromě mě.

Já loď mám – totiž měl jsem – a teď bych ji možná mohl získat zpátky, jestli na to půjdu chytře. Mám lodivoda a tím člověka, který mi lodivody vychová, jestli ho odpoutám od Toranagy. Jestli se mi podaří ho ovládnout.

Jakmile bude mým vazalem z vlastní vůle, samuraje mi vycvičí. A postaví lodě.

Jak jen z něho udělat oddaného vazala? Vězení jeho ducha nezlomilo.

Především ho oddělit od ostatních a nechat ho být – tak to říkal Omi. Pak ho přesvědčit, aby si osvojil dobré chování, a naučit mluvit japonsky. Je to tak. Omi je chytrý. Možná až moc – to si ještě musím rozmyslet. Teď je třeba soustředit se na toho lodivoda. Jak se dá ovládat barbar – nečistý křesťanský pes?

Co to ten Omi ještě říkal? „Váží si života, jejich hlavní božstvo, Ježíš Kristus, je učí milovat své bližní a vážit si života.“ Mohu mu já jeho život vrátit? Ano, mohu mu ho zachránit, to by se mohlo hodit. Ale jak si ho podrobit?

Jabu se tak opájel svými představami, že si téměř nevšímal houpání moře a lodi. Přímo nad ním přepadla vlna. Viděl, jak v její kaskádě mizí lodivod. Přesto v tom člověku nebyl strach. Jabu byl zmaten. Jak muže člověk, který si bez odporu nechá od nepřítele pomočit záda, jen aby zachránil život svého bezvýznamného vazala, jak může týž člověk najít sílu zapomenout na tohle doživotní zneuctění a stát na velitelském můstku tváří v tvář běsnícím bohům moře jako legendární hrdina – jen aby zachránil tytéž nepřátele? A když pak další obrovská vlna smetla Portugalce a loď hnala na otevřené moře, tenhle Andžin-san se jako zázrakem vysmál smrti a dodal jim sílu vzdálit se od skalisek.

Nikdy jim neporozumím, říkal si v duchu.

Na samém okraji útesu se Jabu naposled ohlédl. Jen počkej, Andžine, vím dobře, že podle tvých představ jdu na smrt, myslíš si, že jsi mě dostal. Vím taky, že ty bys dolů nešel. Dobře jsem tě pozoroval. Ale já jsem vyrostl v horách a my tady v Japonsku slézáme skály z pýchy a pro zábavu. Takže já teď měřím své síly podle svých, ne tvých měřítek.

Zkusím to, a jestli zemřu, nic se nestane. Ale jestli se mi to podaří, pak ty – jako muž – uvidíš, že jsem lepší než ty podle tvých vlastních měřítek. A jestli vynesu mrtvé tělo, budeš mým dlužníkem.

Budeš mým vazalem. Andžine?

Spouštěl se po srázu s udivující obratností. Když už byl v polovině, uklouzl. Levičkou se zachytil jakéhosi výstupku. Tím zarazil svůj pád a zůstal viset mezi životem a smrtí. Umdlévající prsty zarýval hlouběji a hlouběji, palce nohou zapustil do nějaké štěrbinky ve snaze vyhmatat další úchyt. Právě když levá ruka povolila, našly palce trhlinu, v níž se vzepřely. Jabu sevřel útes v zoufalém objetí, tiskl se k němu, vyrovnával rovnováhu a hledal úchyty. Pak mu povolila skála pod nohama. Ačkoli se mu ještě o tři metry níže podařilo oběma rukama zachytit dalšího výstupku a zůstat na něm viset, vzápětí se utrhl i ten. Posledních šest metrů už jen padal.

Na přistání se plně připravil, dopadl na všechny čtyři jako kočka, udělal kotoul, aby ztlumil náraz, a skončil, sípavě oddychuje, přikrčený v klubíčku. Odřenými pažemi si chránil hlavu před lavinou kamení, která se mohla uvolnit za ním. Naštěstí k tomu nedošlo. Zatřepal hlavou, aby se očistil, a vstal. Měl vymknutý kotník. Z nohy mu projela do útrob bolest tak sžíravá, až se celý zpotil. Z prstů na nohou i rukou mu crčela krev, ale s tím musel počítat.

Bolest neexistuje. Ty žádnou bolest necítíš. Postav se zpříma. Barbar tě pozoruje.

Snesl se naň sloup rozstříklé pěny a ledová voda ulevila jeho zranění. Opatrně se sunul po balvanech zanesených mořskou trávou, nadlehčoval se přes trhliny, až dorazil k Rodriguesovu tělu.

Teprve teď postřehl, že lodivod ještě žije. Ujistil se, že se nemýlí, a na

chvíli složil ruce v klín. Chci ho živého nebo mrtvého? Co je lepší?

Zpod jednoho kamene vyklouzl krab a žbluňkl do moře. Přivalily se vlny. V ranách ho pálila sůl. Co je lepší, živý nebo mrtvý? Vrávoravě vstal a křikl nahoru: „Takataši-san! Tenhle lodivod ještě žije! Jdi na loď pro nosítka a přiveď doktora, jestli nějakého mají."

Takatašiho slova unášel vítr: „Ano, velkomožný pane." Vyrazil ihned a volal na své lidi: „Střežte toho barbara, ať se mu nic nestane!"

Jabu přivřenýma očima pozoroval galéru pohupující se mezi kotvami. Samuraj, kterého už dříve poslal pro lana, byl právě u skifů. Sledoval, jak do jednoho naskakuje a loď vyráží. Usmál se a odvrátil pohled. K okraji útesu přistoupil Blackthorne a něco naléhavého na něj křičel.

Co asi chce? Jabu se pokoušel porozumět, ale pak se vzdal a obrátil pozornost k Rodriguesovi. S velkými obtížemi vytáhl lodivoda na kameny z dosahu příboje. Portugalec dýchal přerývaně, ale srdce měl zřejmě v pořádku. Po celém těle bylo vidět modřiny a levé lýtko mu protrhla roztříštěná kost. Levé rameno měl zřejmě vykloubené, Jabu ho prohlížel, zda nekrvácí z otevřených ran, ale nic nenašel. Pokud nemá vnitřní zranění, možná že to přežije, usuzoval v duchu.

Sám už byl tolikrát zraněn a viděl tolik zraněných i umírajících, že tyhle věci uměl do jisté míry znalecky posoudit. Budou-li Rodriguese držet v teple, napájet ho sake a účinnými bylinkami a koupat v horkých lázních, bude žít. Na tu nohu se možná víckrát nepostaví, ale žít bude. Bude. A já chci, aby tenhle člověk žil. Nebude-li chodit, nevadí. Tím líp. Mám druhého lodivoda – vždyť ten člověk mi vděčí za svůj život!

Když nebude chtít spolupracovat ten pirát, mohu využít tohohle. Stálo by mi za to, abych předstíral, že jsem se obrátil na křesťanství? Sblížilo by je to se mnou?

Co asi by udělal Omi?

To je hlava, ten Omi. Chytrý až moc. Předvídá příliš mnoho věcí a příliš rychle. Když dohlédne tak daleko, jistě už si uvědomil, že kdybych já odešel, jeho otec by se dostal do čela rodu – můj syn má málo zkušeností, aby se udržel sám – a po otci by nastoupil on sám.

Co s Omim?

Co kdybych mu toho barbara daroval? Jako hračku.

Nebylo by to špatné.

Nad hlavou se mu ozvalo volání, z něhož zněly obavy. Konečně mu došlo, nač ten barbar ukazuje. Příliv! Rychle stoupal, obtáčel už i balvan, na němž seděl. Jabu se vyškrábal na nohy a ucukl bolestí vystřelenou z kotníku. Veškeré ostatní ústupové cesty už moře pohltilo. Postřehl, že stopa nejvyššího přílivu na útesu byla o výšku vzrostlého muže nad místem, kde stál.

Očima hledal skif. Byl poblíž lodi. Takataši dosud běžel v pruhu mezi

čárou přílivu a vlastním břehem. Lana nedorazí včas.

Očima propátral každou píď okolního prostoru. Vzhůru po útesu nevedla žádná cesta. Žádný převis neskýtal útočiště. Nikde žádná jeskyně. Nad mořem sice tu a tam čněly výstupky, ale k nim se nedostane. Plavat neumí a nikde nic, co by posloužilo za vor.

Shora sledovali každý jeho pohyb. Barbar ukazoval k výstupkům nad mořem a naznačoval plavání, ale na to Jabu jen zavrtěl hlavou. Dál přejížděl očima každou píď. Nikde nic.

Není úniku, jsi odsouzen k smrti, táhlo Jabuovi hlavou. Připrav se.

Karma, řekl si, odvrátil se od nich a usadil se pohodlněji, potěšen jasem, který na něho sestoupil. Jeho poslední den, poslední pohled na moře, poslední světlo, poslední radost, všechno naposled. Moře, obloha, chlad i ta sůl jsou krásné. Začal myslet na poslední verše, které má teď podle tradice složit. Osud je mu nakloněn. Má čas přemýšlet s jasnou hlavou.

Blackthorne shora křičel: „Dej na mě, ty parchante proradná! Hledej nějaký výstupek – někde tam přece musí něco být!“

Okolostojící samurajové se na Blackthorna dívali jako na šílence. Jim bylo jasné, že není úniku a že se Jabu připravuje na sladkou smrt. Být na jeho místě, počínali by si právě tak. Blackthornovy zmatené výkřiky se jim protivily a věděli, že Jabuovi také.

„Všichni koukejte dolů. Snad se tam najde nějaký výstupek!“

Jeden samuraj postoupil k okraji, vyklonil se dolu, pokrčil rameny, řekl něco svým druhům a ti udělali totéž. Ale jakmile se k okraji snažil přiblížit Blackthorne, zastavili jej. Už jim rozuměl a chápal jejich problém. Teď hledej pomoc pro toho parchanta dole, nařizoval si. Chceš-li zachránit Rodriguese, musíš zachránit i jeho.

„Hej, ty parchante podělaná, hovado pochcaný, ty sviňáku japonskej! Hej, Kašigi Jabu! Kde jsou tvoje *cojones?* Nevzdávej to! Vzdá se jen zbabělec! Jsi muž nebo baba?“ Avšak Jabu mu nevěnoval nejmenší pozornost. Byl hluchý a němý jako balvan, na němž seděl.

Blackthorne zvedl kámen a mrštil ho po něm. Kámen padl do vody, aniž si toho Jabu všiml, zato samurajové začali na Blackthorna hněvivě křičet. Byl si vědom, že stačí málo, vrhnou se na něj a svážou ho. Ale čím? Provaz nemají –

Provaz! Musíme mít provaz! Dá se z něčeho udělat?

Očima sjel na Jabuovo kimono. V mžiku je trhal na pruhy a zkoušel, kolik vydrží. Hedvábí bylo velmi pevné. „Rychle!“ křikl na samuraje a svlékal si košili. „Udělám provaz. *Hai?*“

Porozuměli mu. Okamžitě uvolnili tuhé pásy, svlékli kimona a ve všem ho napodobili. Blackthorne svazoval pruhy látky včetně pásů.

Ještě než byl provaz hotový, lehl si Blackthorne opatrně na zem, po pídích se soukal k okraji a ještě přikázal dvěma samurajům, aby ho pro

jistotu drželi za kotníky. Nepotřeboval jejich pomoc, ale chtěl tak posílit jejich důvěru.

Vyklonil se, co nejvíc mohl, vědom si jejich obav, a pak začal průzkum, jaký se dělá na moři. Křížem krážem.

Dokonale prokřižovaný prostor – bez výsledku.

Ještě jednou.

Zase nic.

Tak znova.

Co to tam je? Přesně nad čárou přílivu? Je to trhlina v útesu? Nebo jen stín?

Blackthorne se o kousek posunul, vědom si toho, že moře už téměř přelévá balvan, na němž seděl Jabu, a skoro všechny balvany mezi ním a úpatím útesu. Teď viděl lépe a zamířil prstem.

„Tamhle! Co je to?“

Jeden samuraj klesl na všechny čtyři, sledoval Blackthornův napřažený prst, ale nic neviděl.

„Tamhle! Je to římsa?“

Z rukou udělal římsu, dvěma prsty naznačil člověka, postavil ho na výstupek a z jiného prstu udělal podlouhlý ranec přes rameno toho muže, takže teď stál na římse – tamhle na té římse – muž s dalším mužem přes rameno.

„Rychle! *Isoge!* Řekněte mu to – Kašigi Jabu-sama! *Wakarimasu ka?“*

Samuraj se zvedl, něco zadrmolil na ostatní a všichni se dívali. Teď tu římsu zahlédli všichni a začali volat. Jabu se opět ani nepohnul. Zdálo se, že je z kamene. Křičeli z plných plic, i Blackthorne se přidal, ale jako by nevydali ani hlásek.

A potom zas jeden něco zadrmolil, všichni kývli a ukláněli se. On jejich úklonu opětoval. Pak vyjekl: *„Banzááái!“* a vrhl se z útesu vstříc jisté smrti. Jabu se vytrhl ze svého transu, otočil se jako na obrtlíku a škrábal se vzhůru.

Ostatní samurajové křičeli a ukazovali, ale Blackthorne neslyšel a neviděl nic než rozbitou mrtvolu, kterou už pomalu začal stahovat proud do moře. Co je tohle za lidi? říkal si v duchu malověrně. Byl to projev odvahy nebo šílenství? Ten člověk dobrovolně spáchal sebevraždu, protože byla jistá naděje, že tím připoutá pozornost jiného člověka, který už všechno vzdal. To nelze pochopit. Tyhle lidi nelze pochopit.

Viděl, jak Jabu vrávorá vpřed. Očekával, že se bude snažit vydrápat do bezpečí a Rodriguese tam nechá. To bych udělal já. Nebo ne? Já vlastně nevím. Jabu lezl po čtyřech, podklesával, ale bezvládné tělo vlekl za sebou rozvířenou mělčinou k úpatí útesu. Objevil tu římsu. Nebyla širší než na stopu. S vypětím všech sil na ni dostrkal Rodriguese – jednou už mu téměř

uplaval – pak se tam vytáhl sám.

Provaz byl pořád ještě krátký. Samurajové tedy bez váhání přidali i své bederní pásy. Kdyby se teď Jabu postavil, zachytí jeho konec.

Další povzbudivé výkřiky a pak čekání.

Blackthorne si nemohl pomoci, přes všechnu nenávist k Jabuovi musel obdivovat jeho odvahu. Přinejmenším pětkrát ho pohltily vlny. Dvakrát mu zmizel Rodrigues. Jabu ho pokaždé přivlekl zpátky a držel mu hlavu nad útočícím mořem – Blackthorne si byl jist, že on sám by se ve stejné situaci už dávno byl vzdal. Kde se v tobě bere ta odvaha, Jabu? Nejsi ty čertův syn? Nejste vy čertovo plémě?

Odvahy bylo třeba především k sestupu dolů. Blackthornovi se zpočátku zdálo, že se Jabu jen chvástá. Vzápětí však se přesvědčil, jak obratně si počíná a téměř vítězí. Svůj pád ztlumil jako nějaký akrobat. A když se vzdal, udělal to důstojně.

Ježíši Kriste, já toho nenáviděného zmetka obdivuji!

Téměř celou hodinu vzdoroval Jabu moři a svému vyčerpání a pak konečně za soumraku dorazil Takataši s provazy. Udělali z nich jakési závěsné lešení a sešplhali po strmé skále s mrštností, jakou Blackthorne na souši dosud neviděl.

Vzápětí vynesli Rodriguese nahoru. Blackthorne se mu chystal poskytnout pomoc, ale vedle raněného už klečel jakýsi Japonec s krátce přistřiženými vlasy. Blackthorne sledoval, jak ten člověk, zřejmě lékař, prohlíží Rodriguesovu zlomenou nohu. Pak jeden samuraj pevně sevřel Rodriguesovi ramena, doktor vší silou nalehl na poraněnou nohu a kost se zasunula pod kůži. Zkušenými prsty nohu prohmatával, tlačil, posunoval a pak ji zpevnil na dlaze. Rozšklebenou ránu obložil odpudivě vyhlížejícími bylinkami. Pak přinesli Jabua.

Daimjó odmítl veškerou pomoc, lékaře gestem odkázal zpět k Rodriguesovi, posadil se a čekal.

Blackthorne k němu sjel pohledem a Jabu to vycítil. Pohlédli si přímo do očí.

„Děkuji vám," ozval se Blackthorne po chvíli a ukázal na Rodriguese. „Děkuji, že jste mu zachránil život. Děkuji vám, Jabu-san." Z vlastní vůle se uklonil. To platí tvé odvaze, ty černooký synu zasrané děvky.

Jabu úklonu strnule opakoval. Ale v nitru se usmíval.

Kniha druhá

10/

Plavba ze zálivu do Ósaky byla klidná. Rodriguesovy instrukce velmi podrobné a přesné. Během první noci se Rodrigues probral k vědomí. Zprvu si myslel, že je mrtvý, ale bolest ho brzy poučila o opaku.

„Nohu ti srovnali a upevnili do dlah," hlásil Blackthorne. „Rameno máš přivázané k tělu, protože bylo vymknuté. Odmítli ti pustit žilou přes všechno moje naléhání."

„Až budu v Ósace, můžou to jezuiti vždycky napravit." Rodrigues se do něho zavrtával zmučenýma očima. „Jak jsem se tu vůbec octl, Ingeles? Šel jsem přes palubu, to je poslední, co si pamatuju, nic víc."

Blackthorne mu to pověděl.

„Takže jsem ti teď dlužný život. Bůh tě zatrať."

„Měl jsem dojem, že se přece jen dokážeme prosmyknout. Ale já byl na horní palubě. Z přídě jsi to musel vidět o pár bodů jinak. A ta vlna byla prostě smůla."

„Z toho mě hlava nebolí, Ingeles. Na horní palubě jsi stál ty, u kormidla jsi byl ty. To jsme věděli oba. Ne, říkám čert tě vem, protože jsem teď tvým dlužníkem… *Madona,* ta noha!" Řinuly se mu slzy bolesti a Blackthorne mu podal korbel grogu, proseděl u něho celou noc, zatímco bouře opadala. Několikrát za noc přišel japonský doktor, donutil Rodriguese vypít horké léky, dal mu na čelo horké náčinky a otevřel okénka. Sotva byl pryč, Blackthorne pokaždé okénka zavřel: každý ví, že vzduch škodí, čím víc se kajuta ubední, tím bude bezpečnější a zdravější pro muže, který je na tom tak zle jako Rodrigues.

Nakonec se na něho doktor rozkřikl a postavil k okénkům samuraje, aby zůstala otevřená.

Za svítání vyšel Blackthorne na palubu. Hiromacu a Jabu tam byli oba. Vysekl dvorní úklonu. „*Konniči wa.* Ósaka?"

Uklonili se na oplátku. „Ósaka. *Hai,* Andžin-san," řekl Hiromacu.

„*Hai! Isoge,* Hiromacu-sama. Kapitán-san! Zvedni kotvu!"

„*Hai,* Andžin-san!"

Bezděky se usmál na Jabua. Jabu mu úsměv vrátil, potom odbelhal a myslel si, je to kus chlapa, třebas je to běs a vrah. Ostatně nejsi ty taky vrah? Ano – ale ne takhle, řekl si.

Blackthorne dovedl loď do Ósaky hravě. Plavba trvala den a noc a druhý den za svítání se dostal do ósackých pobřežních vod. Na palubu vystoupil japonský lodivod, aby s lodí přistál, a Blackthorne si šel s chutí lehnout.

Později s ním zatřásl kapitán; když ho vzbudil, uklonil se a posunky mu naznačil, že se má přichystat; hned jak loď přirazí, vystoupí s Hiromacuem.

„*Wakarimasu ka,* Andžin-san?“

„*Hai.*“

Námořník odešel, Blackthorne si protáhl bolavá záda, potom si všiml, že ho Rodrigues pozoruje.

„Jak je ti?“

„Dobře, Ingeles. Až na to, že mám nohu v ohni, hlava se mi div nerozskočí, chce se mi chcát a jazyk mám jako bláto.“

Blackthorne mu podal nočník a vylil ho pak okénkem. Znovu mu nalil korbel rumu.

„Ošetřovatelka seš mizerná, Ingeles. To je tím černým srdcem.“ Rodrigues se zasmál – bylo dobré slyšet zase jeho smích –, pak zabloudil očima k otevřenému lodnímu deníku na stole a k truhle. Viděl, že je odemčená. „Dal jsem ti klíč?“

„Ne. Prohledal jsem tě. Potřeboval jsem správné instrukce. Povídal jsem ti to hned, jak ses tu první noc probral.“

„V pořádku. Nepamatuji se, ale nic nenamítám. Poslyš, Ingeles, zeptej se prvního jezuity, kterého v Ósace potkáš, kde bydlí Vasco Rodrigues, a zavede tě ke mně. Přijď ke mně na návštěvu – dám ti opsat své instrukce, když budeš chtít.“

„Díky. Už se stalo. Přinejmenším jsem opsal, co jsem mohl, a zbytek jsem si velmi bedlivě přečetl.“

„Zkurvysynu!“ řekl Rodrigues španělsky.

„Nápodobně.“

Rodrigues zase začal portugalsky. „Ze španělštiny je mi vždycky na blití, ale v žádné jiné řeči se nedá líp nadávat. Mám v truhle balíček. Podej mi ho, prosím tě.“

„Ten s jezuitskými pečetěmi?“

„Ten.“

Podal mu ho. Rodrigues nad ním dumal, ohmatával nezlomené pečeti, potom jako by se rozmyslil, odložil balíček na drsnou přikrývku a zase zvrátil hlavu. „Ach, Ingeles, ten život je divný.“

„Proč?“

„Že žiju, je dílo milosti Boží a jednoho kacíře a jednoho pohana. Pošli mi sem toho buzeranta, abych mu mohl poděkovat, jo?“

„Teď hned?“

„Potom.“

„Dobře.“

„Co je pravdy na tom, cos napovídal důstojnému otci… o tom vašem loďstvu, co podle tebe útočí na Manilu?“

„Pár našich válečných lodí by stačilo vyvrátit celé vaše panství v Asii, co?“

„Tu tvou flotilu bych chtěl vidět!“

„Však se dočkáš!“

„Kolik lodí v ní bylo?“

„Pět. Jsou na širém moři, tak týden dva daleko. Já jel napřed, abych prozkoumal Žapan, ale zaskočila mě bouře.“

„Samá voda, Ingeles. Ale mně to nevadí – já plácal zrovna tak, když jsem padl do zajetí. Kdepak! Žádná další loď, a tím míň loďstvo, neexistuje.“

„Počkej a uvidíš.“

„Taky že si počkám.“ Rodrigues se zhluboka napil.

Blackthorne se protáhl, přistoupil k okénku, toužil ten výslech skoncovat; vyhlédl na pobřeží a na město. „Myslel jsem si, že Londýn je největší město na světě, ale ve srovnání s Ósakou je to vesnice.“

„Mají podobných měst tucet,“ řekl Rodrigues, taky rád, že může přestat s tou hrou na kočku a myš, která bez skřipce byla stejně předurčena k nezdaru. „Mijako, hlavní město, kterému se taky někdy říká Kjóto, je největší a je prý dvakrát tak velké jako Ósaka. Pak přijde Edo, Toranagovo sídelní město. Tam jsem nikdy nebyl, ostatně ani kdo jiný, žádný Portugalec nebo kněz, Toranaga si své město hlídá – vstup zakázán. Ostatně,“ dodal Rodrigues, položil se na záda a zavřel oči s tváří strhanou bolestí, „ostatně jinam nesmíme taky. Nikam až na přístavy Nagasaki a Hirado. Páteři ty zákazy nedodržují a chodí, kam se jim zlíbí. Ale našinec si to nemůže dovolit. Musíme počkat, až nám regenti nebo některý mocný daimjó, jako je Toranaga, udělí povolení. Pokud nejsme v Nagasaki nebo v Hiradu, může nám první daimjó loď zabavit, jako zabavil Toranaga tu vaši. To je jejich zákon.“

„Neodpočineš si na chvilku?“

„Ne, Ingeles. Lepší je mluvit. Zaplaší to bolest. *Madona*, hlava mi třeští. Všechno se mi plete. Povídejme si, dokud nebudeš muset na břeh. A přijď někdy za mnou – na tolik věcí bych se tě chtěl vyptat. Ještě kapku grogu. Díky, díky, Ingeles.“

„Jak to, že se nesmíte volně pohybovat?“

„Cože? Myslíš v Japonsku? To způsobil taikó, ten s tím přišel. Ze začátku, když jsme sem přišli roku 1542 hlásat slovo Boží a poučit Žapíky, co je to civilizace, mohli jsme chodit, kam jsme chtěli. Teprve když se dostal k moci taikó, zčistajasna vyrukoval se zákazy. Povídá se… prosím

tě, hejbni mi tou nohou, takhle, a tu deku mi sundej aspoň z chodidla, chcípnu vedrem… au, *Madona*, něžně… tak je to dobrý, dík, Ingeles. Kde jsme to zůstali? Už vím… povídá se, že ten taikó byl ďáblův čurák. Před deseti lety vydal najednou výnos proti svatým otcům a každému, kdo by se opovážil šířit slovo Boží. A všechny, až na kupce, vyhostil z říše. Jo, to bude tak deset dvanáct let. To jsem tu ještě nebyl… a že už jsem tady dobrých sedm let. To mají na svědomí buddhisti, žárlili, modláři ohavný, aspoň tak mi to vyprávěli velebníčci. Jo, tak tihle pohani poštvali taikóa proti našim otcům – a to prosím ve chvíli, kdy se čekalo, že užuž přestoupí na víru. Fakt, ten vrahoun málem spasil svou duši. Ale pak tu šanci přeci jen propásl. Tak je to. Zničehonic poručil, aby všichni kněží opustili zem… Už jsem říkal, že se to stalo před deseti lety?“

Blackthorne přitakal, rád, že ho může nechat mluvit, rád, že ho muže poslouchat, lačný něco se dozvědět.

„Taikó shromáždil všechny otce v Nagasaki a užuž je poslal do Macaa s písemnými rozkazy, že se pod trestem smrti nesmějí víckrát vrátit. Ale najednou se zase zničehonic nalodění nekonalo a pronásledování přestalo. Povídal jsem ti, že Žapíci mají o kolečko víc. Jo, nechal je být, a brzičko bylo všechno zase jako dřív, až na to, že většina páterů sídlí na Kjúšú, kde jsou vítáni. Říkal jsem ti, že se Žapan, tady se říká Nippon nebo Japonsko, skládá ze tří velikých ostrovů Kjúšú, Šikoku a Honšú. A z dobré tisícovky ostrůvků. Daleko na severu leží ještě jeden velký ostrov, někdo říká, že je to pevnina – jmenuje se Hokkaidó, ale žijou tam jenom chlupatý divoši.

Japonsko je svět vzhůru nohama, Ingeles. Otec Alvito mi povídal, že všechno pokračovalo – jakoby nic. Taikó byl stejně vlídný jako předtím. Akorát dal zavřít jeden kostel a poslal do vyhnanství dva tři pokřtěné daimjóy – ale to jen proto, že chtěl zabrat jejich državy – a Vyhošťovací výnos nikdy nevešel v platnost. Před třemi lety milý taikó zase zcvokl a dal popravit šestadvacet našich otců. Ukřižovali je v Nagasaki. Bezdůvodně. Byl to šílenec, Ingeles. Sprovodí ze světa šestadvacet mučedníků, a dost. Brzy nato umřel. To byl prst Boží, Ingeles. Bůh ho proklel s potomstvem včetně. To si piš.“

„Je tu hodně konvertitů?“

Ale Rodrigues, jen zpola při vědomí, jako by neslyšel. „Jsou to prevíti, milí Japonci. Vykládal jsem ti o otci Alvitovi? Je tlumočníkem – říkají mu Cukku-san, pan tlumočník. Býval tlumočníkem u taikóa, teď dělá vládního tlumočníka pro regentskou radu a mluví japonsky líp než většina Japonců a ví o nich víc než kdokoli na světě. Povídal mi, že v Mijaku – to je hlavní město, Ingeles – je pahrbek asi padesát stop vysoký. Taikó tam dal pohřbít nosy a uši všech Korejců, zabitých ve válce, co vedl proti Koreji – Korea je poloostrov na západ od Kjúšú. Fakt! Panenko Maria, takový zabiják jako on ještě neexistoval – ale oni jsou všichni stejní.“ Rodrigues měl zardělé

čelo a zavřené oči.

„Máte tu hodně konvertitů?“ zeptal se Blackthorne zřetelně a pomalu, zoufale toužil zjistit, kolik bude mít proti sobě nepřátel.

K jeho zděšení řekl Rodrigues: „Statisíce a rok od roku víc. Co taikó umřel, přibývají ještě rychleji, a ti, co svou víru skrývali, chodí teď do kostela otevřeně. Většina ostrova Kjúšú už je katolická. Většina tamějších daimjóů už přestoupila na víru. Nagasaki je katolické město řízené jezuity, mají v rukou správu i obchod. V Nagasaki se soustřeďuje veškerý obchod. Máme tam katedrálu a tucet kostelů, na Kjúšú je vůbec kostelů hromada, kdežto tady na Honšú, hlavním ostrově, teprve pár, ale…“ Bolest ho znova přerušila. Za chvíli pokračoval: „Jenom Kjúšú má dva tři miliony obyvatel… a brzy budou všichni katolíci. Na ostatních ostrovech žije dobrých dvacet milionů Japonců a taky brzy…“

„To snad ne!“ Blackthorne si okamžitě spílal za to přerušení toku informací.

„Co bych lhal? Před deseti lety bylo sčítání lidu. Na taikóův příkaz, říkal otec Alvito, a ten by to měl vědět, poněvadž byl u toho. Co bych lhal?“ Rodriguesovy oči se leskly horečkou, už se nekontroloval. „To máš víc než počet obyvatel v Portugalsku, Španělsku, Francii, Nizozemí a Anglii dohromady, abychom se jim vyrovnali, museli bychom k tomu přihodit ještě Svatou říši římskou!“

Kriste Pane, pomyslel si Blackthorne, celá Anglie nemá víc než tři miliony obyvatel, a to do toho ještě počítám Wales.

Jestli je těch Žaponců vážně tolik, jak je zdoláme? Jestli je jich dvacet milionů, můžou levou rukou postavit vojsko o větším počtu mužů, než my máme obyvatel. A jestli jsou všichni stejní zběsilci jako ti, co jsem viděl – a co by nebyli – tak je nikdy nikdo neporazí. Pro pět ran, jestli jsou už zčásti katolíci a jestli tu na jezuity dají, počet pokřtěných poroste a poturčenec horší Turka… jakou šanci máme pak v Asii my a Holanďani?

Veškerou žádnou.

„Jestli si myslíš, že je to moc,“ říkal zrovna Rodrigues, „tak si zajeď do Číny. Tam je lidí žluté pleti s černýma očima a vlasy jako písku. Víš, Ingeles, co ti povím? Ty se musíš ještě moc učit. Loni jsem byl na hedvábném trhu v Kantonu. Kanton je hrazené město v jižní Číně na Perlové řece severně od našeho města Jména Božího, myslím od Macaa. Jen za těmi hradbami žije těch pohanských psožroutů milion. V Číně žije víc lidí než v celém zbytku světa dohromady. Fakticky. Uvaž!“ Rodriguesem proběhla křeč, zdravou rukou se chytil za žaludek. „Nekrvácel jsem? Nikde?“

„Ne. Prohlížel jsem tě. Odneslo to jen rameno a noha. Vnitřní zranění nemáš, Rodriguesi – aspoň se mi nezdá.“

„Jak zlé je to s nohou?“

„Omývalo a čistilo ji moře. Zlomenina je hladká a kůže prozatím taky.“

„Polil jsi ránu pálenkou a zapálil?“

„Ne. Nedovolili mi to – nepustili mě k tobě. Ale vypadalo to, že doktor ví, co dělá. Přijdou si pro tebe vaši lidé brzy?“

„Ano. Jen co přistaneme. Počítám.“

„Dobře. Cos to říkal? O Číně a o Kantonu?“

„Možná že jsem toho napovídal až moc. Času dost, popovídáme si jindy.“

Blackthorne pozoroval, jak si Portugalcova pravá ruka hraje se zapečetěným balíčkem, a znovu si říkal, co v něm asi je.

„Noha bude v pořádku. Do týdne to poznáš,“

„To víš, Ingeles.“

„Nemyslím si, že se zanítí – žádný hnis není vidět –, uvažuješ jasně, takže máš mozek v pořádku. Dostaneš se z toho, Rodriguesi.“

„Přesto ti vděčím za život,“ Portugalec se zachvěl. „Když jsem se topil, jediné, nač jsem byl schopen myslit, bylo, jak mi krabi lezou do hlavy očima. Užuž jsem cítil, jak mě hryžou. To je potřetí, co jsem padl přes palubu, pokaždý je to horší.“

„Mě potopili čtyřikrát. Třikrát Španělé.“

Dveře kajuty se otevřely a kapitán s úklonou kynul Blackthornovi, že má jít na palubu.

„*Hai.*“ Blackthorne vstal. „Nejsi mi nic dlužen, Rodriguesi,“ řekl srdečně. „Podals mi pomocnou ruku, když jsem byl zoufalý, a za to děkuju já tobě. Jsme si kvit.“

„Možná, ale poslouchej, Ingeles, malé naučení jako první splátku. Nezapomínej nikdy, že Žapíci mají šest tváří a tři srdce. Mají takový pořekadlo, že každý člověk má jedno falešné srdce v ústech, to ukazuje světu, druhý srdce má v hrudi, a to znají jeho nejbližší přátelé a rodina, a teprve to třetí srdce, skrytý bůhvíkde, je to skutečný, pravý, tajný srdce, který zná jen on sám. Je to pronárod k nevíře zrádný a zkažený k nevykoupení.“

„Proč mě chce Toranaga vidět?“

„Nevím. Při svaté Panně, nevím. Přijď zase za mnou, jestli to půjde.“

„Přijdu. Zlom vaz, Španěláku!“

„Mrcho! Ale běž si s Pánem Bohem!“

Blackthorne mu úsměv upřímně vrátil, pak se octl na palubě a jímala ho závrať při pohledu na rozsáhlost Ósaky a na lidské mraveniště kolkolem, na obrovský hrad nad městem. Mezi mohutnými valy překvapovala vznosná krása hlavní věže, sedm nebo osm pater vysoké, každé poschodí mělo přístřešky se zahnutými konci, s pozlacenými taškami, zdi byly modré.

Tam bydlí Toranaga, pomyslil si, a pocítil v útrobách ledové píchnutí.

Zavřená nosítka ho odnesla k velkému domu. Tam ho vykoupali a k jídlu dostal obligátní rybí polévku, syrovou a dušenou rybu, trochu okyselené zeleniny a horkou bylinkovou vodu. Místo obilné kaše mu tento dům poskytl misku rýže. Už jednou se setkal s rýží – v Neapoli. Byla bílá, výživná, ale pro něho bez chuti. Jeho žaludek se bouřlivě dožadoval masa a chleba, čerstvě upečeného křupavého chleba na prst namazaného máslem, pořádného kusu hověziny a nákypu a kuřat a piva a vajec.

Nazítří pro něj přišla služka. Šaty, které mu věnoval Rodrigues, byly vyprané. Přihlížela, jak se obléká, a pomohla mu navléci nové tabi, ponožky s plstěnou podešví a samostatným palcem. Venku stál pár nových opánků. Vysoké boty byly pryč. Zavrtěla hlavou, ukázala prstem na opánky a potom na zastřená nosítka. Obklopovala je četa samurajů. Velitel na něho kývl. aby si pospíšil a nastoupil.

Okamžitě vykročili. Záclony byly nepropustně zatažené. Trvalo nekonečně, než se zastavili.

„Přece se nebudeš bát.“ řekl si nahlas a vystoupil.

Před ním stála olbřímí kamenná hradní brána. Byla vsazená do tří stop tlusté zdi zabezpečené cimbuřím, baštami a předsunutými pevnůstkami. Obrovská železem pobitá vrata byla otevřená, kovaná mříž zdvižená. Za ní vedl přes vodní příkop dřevěný most dvacet kroků široký a dvě stě kroků dlouhý, zakončený mohutným padacím mostem, za kterým v druhé hradební zdi, neméně mocné, zela další brána.

Všude byly stovky samurajů. Všichni ve stejnokroji – opásané tmavošedé kimono, s pěti kulatými štítky, po kolečku na každém rukávě, další kolečko na opasku, dvě na hrudi a jedno uprostřed zad. Štítek byl modrý a byl na něm zřejmě nějaký květ nebo květy.

„Andžin-san!“

V otevřených nosítkách, která nesli čtyři nosiči, seděl strnule Hiromacu. Měl tuhé hnědé kimono s černým pasem a stejně bylo oblečeno i padesát samurajů jeho doprovodu. Také oni měli na kimonech pět štítků, ale šarlatové barvy, stejné, jakou měla korouhvička, která se třepotala na hlavním stěžni galéry, barvy Toranagovy. Samurajové třímali dlouhá štíhlá kopí s malinkými šarlatovými praporky ve výši hlavy.

Hiromacu vypadal tak majestátně, že se Blackthorne mimoděk uklonil. Starý muž se zdvořile uklonil na oplátku, v klíně dlouhý vytasený meč, a dal mu znamení, aby ho následoval.

Důstojník na stráži u brány vystoupil. Obřadně pročítal list, který mu Hiromacu podal, a po mnoha pohledech a poklonách směrem k Blackthornovi byl houfek propuštěn na most a v patách za ním eskorta šedivých.

Příkop s hladinou padesát stop pod nimi se táhl na každé straně takových tři sta kroků a pak spolu s hradební zdí zabočil na sever, a

Blackthorne si pomyslel: Panebože, na tohle místo bych nechtěl útočit. Obránci by mohli nechat své bojovníky na vnější zdi zahynout a most spálit, a byli by pěkně v bezpečí. Kristekráli, obvod té vnější hradby určitě měří čtyři míle a řekl bych, že bude dvacet třicet stop tlustá – a ta vnitřní zeď jakbysmet. A je vystavěná z obrovských kvádrů. Každý musí měřit deset krát deset stop! Přinejmenším! A jsou dokonale přisekané a zapadají do sebe bez malty. Určitě váží každý přinejmenším padesát tun. To bychom postavit nedokázali. A co zbořit? Děla by dost možná otřásla vnější hradbou, ale houfnice obránců by jim daly zabrat. A jak by sem člověk děla tahal a kde je návrší, odkud by se mohly do hradu metat zápalné střely? Kdyby se nakrásně podařil průlom, obránci by pořad ještě mohli rozdrtit útočníky z cimbuří. A kdybychom je šťastně pobili a dostali děla na ochozy a namířili je na druhou zeď a spustili palbu, nic bychom nepořídili. Ledaže bychom poškodili ta vrata na druhé straně, ale co bychom tím dosáhli? Kudy přes tu vodu? Na známé taktiky je moc široká. Tenhle hrad je zřejmě nedobytný – pokud má dost vojáků. Kolik je tu asi vojáků? Kolik lidí z města by se sem vešlo?

Londýnský Tower vypadá ve srovnání s tímhle jako prasečí chlívek. A celý Hampton Court by se vešel do jednoho koutku!

U druhé brány se konala další obřadná kontrola průvodních listů a pak odbočili vlevo do široké třídy lemované silně opevněnými domy strategicky obehnanými vyššími i nižšími hradbami; potom se prodírali labyrintem schodů a uliček. Pak přišla další brána a nová kontrola, další spouštěcí mříž a další široký vodní příkop a nové zákruty a kličky, až se Blackthorne, ač dobrý pozorovatel s mimořádnou pamětí a orientačním smyslem, v tom rafinovaném bludišti přestal orientovat. A po celou tu dobu na ně s náspů a valů a předprsní a ochozů a cimbuří zírali nesčetní šedivci. Ještě víc jich bylo v pohybu, střídali stráž, pochodovali, cvičili nebo hřebelcovali koně v otevřených stájích. Vojáci všude, tisíce. Vesměs dobře ozbrojení a pečlivě upravení.

Proklínal se, že neměl dost filipa, aby vytáhl něco víc z Rodriguese. Až na sdělení o taikóovi a novokřtěncích, tak dost ohromující, držel Rodrigues chlapsky jazyk za zuby – zrovna tak jako tys uhýbal před jeho otázkami.

Soustřeď se. Hledej klíč. Co je na tomhle hradu zvláštní? Je mimořádně veliký. Ne, tím to není. Hledej.

Je mezi šedivci a hnědými nepřátelství? Těžko říct, všichni jsou tak důstojní.

Blackthorne se bedlivě rozhlížel a soustředil se na detaily. Vlevo byla pestrá, pečlivě udržovaná zahrada s mostíky a miniaturní říčkou. Hradby teď byly sobě blíž, cesty užší. Blížili se k paláci. Nevyskytovali se tu lidé z města, jen stovky služebnictva a… Nejsou tu žádná děla! V tom je ten rozdíl!

Neviděls jediné dělo. Ani jedno.

Pane Bože na nebesích, nemají děla… a tudíž ani houfnice!

Kdybys ty měl moderní zbraně a obránci ne, dokázal bys strhnout hradby, vyrazit brány, metat zápalné střely na hrad, vypálit ho a zmocnit se ho?

Nedostal by ses přes první vodní příkop.

Houfnicemi bys mohl obráncům ztrpčit život, ale udrželi by se do nekonečna – kdyby posádka byla odhodlaná, dostatečně četná a měla dost jídla, vody a munice.

Jak překonat vodní příkopy? Na člunech? Na obrněných vorech?

Uvažoval, jakou zvolit taktiku, když nosítka zastavila. Hiromacu vystoupil. Stáli v úzké slepé uličce. Do dvacet stop silné zdi byla vestavěna mohutná železem pobitá brána. Hradba splývala s baštami členité pevnosti, která se tyčila nad nimi a z větší části zastiňovala výhled na sídelní palác, stále ještě vzdálený. Na rozdíl od ostatních bran střežili tento vchod hnědí, první, které Blackthorne v hradě zahlédl. Očividně Hiromacua rádi viděli.

Šedivci se otočili a odpochodovali. Blackthorne zaznamenal nevlídné pohledy hnědých.

Takže jsou nepřátelé!

Brána se rozevřela, následoval starého muže. Sám. Druhý samuraj zůstal venku.

Vnitřní dvůr střežili další hnědí a zahradu za ním rovněž. Prošli zahradou a vstoupili do pevnosti. Hiromacu setřásl opánky a Blackthorne ho napodobil.

Chodba uvnitř byla pokryta vysokými tatami, týmiž čistými a měkkými rohožemi, jimiž byly vyloženy podlahy všude, až na nejchudší chýše. Už dřív si Blackthorne všiml, že všechny rohože jsou stejně veliké, asi tak šest krát tři stopy. Vlastně, řekl si, jsem nikde neviděl rohože jiných rozměrů nebo sestřižené. A taky jsem neviděl místnost, která by měla nepravidelný tvar! Všechny mají čtvercový nebo obdélníkový půdorys. Ovšem. Takže domy nebo místnosti tu stavějí podle rozměrů rohoží jednotně! Jestli to není divné!

Šplhali se po točitých, snadno hájitelných schodech, procházeli dalšími chodbami a schody. Stráže byly všude jenom hnědé. Střílnami ve zdech vnikaly dovnitř sluneční paprsky a kreslily spletité obrazce. Blackthorne zjistil, že už jsou vysoko nad třemi hlavními obvodními hradbami. Město a přístav tvořily dole pestrý koberec.

Chodba zahnula a skončila padesát kroků před nimi.

Blackthorne cítil hořko v ústech. Nestarej se, řekl si, jednou jsi zvolil postup. Nemůžeš couvnout.

Poslední dveře chránil houf samurajů s mladým důstojníkem v čele –každý s pravou rukou na jílci, levou na pochvě, nehybní a pohotoví, zírali

na oba příchozí.

Hiromacu byl jejich bdělostí spokojen. Osobně gardu vybral. Nenáviděl hrad a nepřestával litovat, že sem Toranaga chodil, že se sám vydal nepříteli do rukou. Hned jak včera přistáli, spěchal Toranagovi povědět, co se stalo, a zjistit, zdali se za jeho nepřítomnosti nepřihodilo nic neblahého. Všude byl klid, ačkoli špehové hlásili, že na severu a na východě se nepřátelé nebezpečně srocují a že se regenti Onoši a Kijama, nejmocnější z křesťanských daimjóů a jejich hlavní spojenci, chystají přeběhnout k Išidovi. Změnil gardu a hesla a znovu se marně snažil Toranagu pohnout k odjezdu. Deset kroků od důstojníka se zastavil.

11/

Joši Naga, velitel stráže, byl prchlivý, nebezpečný sedmnáctiletý mladíček. „Dobré jitro, pane. Vítejte nazpátek.“

„Díky. Kníže mě čeká.“

„Ano.“ Naga by byl Hiromacua uvedl, i kdyby ho kníže nečekal. Toda Hiromacu patřil k jediným třem osobám na světě, které měly k Toranagovi volný přístup ve dne v noci bez ohlášení.

„Prohledejte barbara,“ řekl Naga. Byl to Toranagův pátý syn z jedné z jeho konkubín a otce zbožňoval.

Blackthorne se ochotně podrobil, pochopil, oč jde. Oba samurajové si počínali velmi obratně. Těm by neuniklo nic.

Naga pokynul ostatním. Ustoupili. Sám rozevřel těžké dveře.

Hiromacu vstoupil do obrovské audienční síně. Hned za prahem poklekl, meč položil před sebe na podlahu, ruce spustil podle těla a otevřené dlaně opřel o rohož, hluboko sklonil hlavu a setrval v této pokořující pozici.

Ostražitý Naga naznačil Blackthornovi, že má učinit totéž.

Blackthorne vstoupil. Síň, čtverec o straně čtyřicet kroků dlouhé, byla vysoká asi deset stop, vyložená neposkvrněnými, čtyři palce silnými tatami nejlepší jakosti. Ve stěně naproti byly dvoje dveře. Ve výklenku nedaleko pódia stála hliněná vázička s rozkvetlou třešňovou větévkou a plnila místnost barvou a vůní.

Oboje vnitřní dveře byly střeženy. Ve vzdálenosti deseti kroků sedělo kolem stupínku dalších dvacet samurajů s nohama zkříženýma, s tváří obrácenou do místnosti.

Toranaga seděl na jediné podušce na pódiu. S lehkostí řezbáře slonoviny spravoval lovčímu sokolu s čepičkou na hlavě zlomený brk.

Neuvítal Hiromacua, a když Blackthorne vešel a stanul starci po boku,

nevěnoval mu pozornost ani vladař, ani jiný z přítomných. Blackthorne se uklonil podle Rodriguesova návodu, potom se nadechl, usedl se zkříženýma nohama a zíral na Toranagu.

Všechny oči bleskly k Blackthornovi.

Na prahu Naga položil ruku na jílec. Hiromacu už měl meč v pěsti, ačkoliv držel hlavu stále skloněnou.

Blackthorne se cítil jako červ, ale už se stalo, teď mohl už jen čekat. Rodrigues mu řekl: „S Žapíky musí člověk jednat, jako by byl král.“ I když tohle zrovna nebylo královské jednání, bylo to víc než dost.

Toranaga pomalu vzhlédl.

Blackthornovi vyvstala na spánku kapka potu, poněvadž všechno, co mu Rodrigues vykládal o samurajích, jako by vykrystalizovalo do tohoto jediného muže. Cítil, jak mu pot kape po líci na bradu. Donutil modré oči k pevnému pohledu bez mrknutí a lícní svaly ke klidu.

Toranagův pohled byl právě tak nepohnutý.

Blackthorne cítil, jak ho mužova síla užuž překonává. Přemohl se. počítal pomalu do šesti, potom sklonil hlavu a znovu se lehce uklonil a maličko, pokojně se usmál.

Toranaga ho krátce zkoumal s bezvýraznou tváří, potom odvrátil zrak a znovu se soustředil na svou práci. Napětí v síni opadlo.

Pták byla mladá samička sokola stěhovavého. Sokolník, sukovitý starý samuraj, klečel před Toranagou a držel dravce jako svátost. Toranaga odřízl zlomené brko, namočil kratinkou bambusovou třísku do lepu a vsadil ji do jamky peruti a potom na ni jemně nasadil konec čerstvě přiříznutého pera. Upravoval roub, pokud dokonale nezapadl, pak místo ovázal hedvábnou nití. Zvonečky na sokolích drápech cinkaly, ale mluvil k samičce tak něžně, že se uklidnila.

Joši Toranaga, pán Osmi provincií zvaných Kantó, hlava rodu Joši, vrchní velitel Východní armády, předseda regentské rady, byl podsaditý muž s velkým pupkem a širokým nosem. Měl husté černé obočí, řídký prošedivělý knír a bradku. Tváři vévodily oči. Bylo mu osmapadesát a na svůj věk byl statný. Na sobě měl prosté kimono, obyčejný hnědý stejnokroj s bavlněným opaskem. Ale jeho meče neměly v světě rovna.

„A je to, krasavice,“ řekl láskyplně. „Už jsi zase celá.“ Zalechtal sokoličku, usazenou na sokolníkově rukavici, pírkem. Spokojeně se načechrala. „Příští týden ji vypustíme.“

Sokolník se uklonil a odešel.

Toranaga upřel oči na oba muže u dveří. „Vítej, Železná pěsti, rád tě vidím,“ řekl. „Tak to je ten tvůj slavný barbar?“

„Ano, pane.“ Hiromacu přistoupil blíže, meče zanechal u dveří, jak kázal obyčej, ale Toranaga trval na tom, aby vzal oba s sebou.

„Cítil bych se nesvůj, kdybys je nedržel v rukou,“ řekl.

Hiromacu poděkoval. Ale i tak seděl pět kroků od něho. Podle zvyku nesměl nikdo ozbrojený bez úhony přistoupit k Toranagovi. V první řadě strážců uviděl Hiromacu svého oblíbence Usagiho, manžela své vnučky, a krátce mu pokynul. Mladík se hluboce uklonil, poctěný a potěšený, že si ho všiml. Snad bych ho měl adoptovat, řekl si Hiromacu šťastně, hřála ho vzpomínka na vnučku a prvního pravnuka, kterým ho obdařili před rokem.

„Co tvoje záda?“ zeptal se Toranaga.

„V pořádku, díky, pane. Ale musím vám říci, že jsem rád, že jsem z té lodi pryč a zase na zemi.“

„Prý máš novou hračku pro ukrácení chvíle, co?“

Starý muž se zasmál. „Mohu vám jenom říci, pane, že ty chvíle nebyly krátké. Už dávno jsem nebyl tak čilý.“

Toranaga se smál s ním. „Potom si zaslouží odměnu. Tvoje zdraví je mi drahé. Smím jí poslat dárek na znamení své vděčnosti?“

„To je od vás milé, Toranaga-sama.“ Hiromacu mluvil opět vážně. „Ale nejlepším dárkem pro nás všechny by bylo, pane. kdybyste okamžitě opustil tohle sršní hnízdo a vrátil se do svého sídla v Edu, kde vás vaši leníci mohou ochránit. Tady jste jako nahý v trní. Išido by mohl kdykoli…“

„Vrátím se. Jen co skončí zasedání rady,“ Toranaga se otočil a pokynul Portugalci s úzkou tváří, který trpělivě seděl v jeho stínu. „Příteli, budete mi chvíli tlumočit?“

„Zajisté, Milosti.“ Kněz s tonzurou na hlavě povstal a po japonském způsobu svižně a lehce poklekl těsně u pódia, tělo stejně štíhlé jako tvář, oči černé a průzračné, s aurou pokojné koncentrace. Měl na sobě ponožky tabi a vlající kimono, ale na něm vypadalo docela přirozeně. Z opasku mu visel růženec a zlatý kříž. Pozdravil Hiromacua jako sobě rovného, potom vlídně pohlédl na Blackthorna.

„Jmenuji se Martin Alvito a patřím k tovaryšstvu Ježíšovu, hlavní lodivode. Kníže Toranaga mě požádal, abych vám tlumočil.“

„Nejdřív mu řekněte, že jsme nepřátelé a že…“

„Na všechno přijde čas,“ přerušil ho otec Alvito hladce. Potom dodal: „Můžeme mluvit portugalsky, španělsky nebo přirozeně latinsky – jak je vám libo.“

Blackthorne kněze nezpozoroval, pokud nevstal. Zakrývalo ho pódium a ostatní samurajové. Rodriguesovo vyprávění ho sice na to setkání připravilo, nicméně proklínal to, co viděl, tu nenucenou eleganci, tu přirozenou sílu a moc, jaké vyzařují z jezuitů. Podle vlivného postavení a ze způsobu, jakým o knězi Rodrigues hovořil, čekal osobu daleko starší. Ale byli prakticky vrstevníci. Možná, že jezuita byl dokonce o pár let mladší.

„Portugalsky,“ řekl s ponurou nadějí, že si ho trochu nakloní. „Jste

Portugalec?“

„Mám tu čest.“

„Netušil jsem, že jste tak mladý.“

„*Senhor* Rodrigues je velmi laskavý. Přičítá mi větší zásluhy, než mám. Vás popsal dokonale. A vaši udatnost taky.“

Blackthorne viděl, jak se jezuita obrací a plynně a přívětivě mluví s Toranagou, a to ho ještě víc vyvedlo z míry. Ze všech mužů v síni jen Hiromacu bedlivě naslouchal a přihlížel. Ostatní hleděli kamenně do prázdna.

„Takže začneme, hlavní lodivode. Račte vyslechnout všechno, co kníže Toranaga řekne, bez přerušení,“ zahájil otec Alvito. „Teprve až domluví, odpovězte. Od této chvíle budu překládat všechno, co řeknete, takřka současně, proto si račte každé slovo dobře rozmyslet.“

„Co tím sledujete? Nevěřím vám.“

Otec Alvito jeho slova neprodleně přeložil a kníže se zřetelně zachmuřil.

Pozor, myslel si Blackthorne, nadhazuje ti návnadu jako běličce! Tři zlaťáky proti zlámané grešli, že tě dostane, kam se mu zlíbí. Ať už překládá nebo nepřekládá přesně, musíš u Toranagy vzbudit ten správný dojem. Tohle je možná tvoje jediná příležitost.

„Spolehněte se, že přesně přeložím to, co říkáte, jak nejlépe umím.“ Knězův hlas byl vlídný a plně ovládnutý. „Jste na dvoře knížete Toranagy. Jsem úřední tlumočník regentské rady a hejtmana knížete Toranagy a hejtmana Išida. Těším se důvěře knížete Toranagy už mnoho let. Radím vám upřímně, abyste odpovídal po pravdě, protože je to muž neobyčejně jasného úsudku. Rovněž bych chtěl podotknout, že nejsem otec Sebastio, který je dost možná příliš horlivý a bohužel nemluví japonsky dvakrát dobře a postrádá delší zkušenost s japonskými poměry. Vaše nenadálé zjevení ho připravilo o milost Boží, takže se k mé lítosti nechal překonat svou osobní hořkostí – žoldnéři prince Oranžského mu strašlivým způsobem sprovodili ze světa rodiče, bratry a sestry. Spoléhám, že s ním budete mít soustrast a trpělivost.“ Blahovolně se usmál. „Nepřítel se japonsky řekne *teki*. Můžete toho slova použít, chcete-li. Když ukážete na mne a použijete tohoto slova, kníže jasně pochopí, co máte na mysli. Máte pravdu, hlavní lodivode Johne Blackthorne, jsem váš nepřítel. Úhlavní nepřítel. Ale ne vrah. To snad postačí.“

Blackthorne viděl, jak vysvětluje Toranagovi, co mu řekl, a slyšel několikrát slovo teki a říkal si, jestli opravdu znamená nepřítel. Ovšemže ano, odpověděl si. Tohle je jiná třída.

„Račte na okamžik zapomenout na mou existenci,“ řekl otec Alvito. „Jsem pouze nástroj, který ozřejmí vaše odpovědi knížeti a vám zase jeho otázky.“ Otec Alvito se usadil na patách, obrátil se k Toranagovi a zdvořile

se uklonil.

Toranaga úsečně promluvil. Kněz začal tlumočit hned po prvních slovech, hlasem, který až děsivě odrážel intonaci a náladu mluvčího.

„Proč jsi nepřítelem Cukkua, mého přítele a tlumočníka, který nechová nepřátelství k nikomu?“ Otec Alvito dodal na vysvětlenou. „Přezdívají mi Cukku-san, protože ani moje jméno nedovedou Japonci vyslovit. V jejich řeči nejsou hlásky 1 a th. Cukku je odvozeno z japonského slova *cújaku* – tlumočit. Račte prosím odpovědět.“

„Jsme nepřátelé, protože naše země spolu vedou válku.“

„Aha. Jak se jmenuje vaše vlast?“

„Anglie.“

„Kde leží?“

„Je to ostrovní království asi tisíc mil od Portugalska. Portugalsko leží na jednom evropském poloostrově.“

„Jak dlouho vedete s Portugalskem válku?“

„Od té doby, co se Portugalsko stalo vazalským státem Španělska. To bylo roku 1580, před dvaceti lety. Španělsko si podmanilo Portugalsko. My válčíme hlavně se Španělskem. S tím bojujeme už třicet let.“

Blackthorne si všiml Toranagova překvapení a pátravého pohledu, který vrhl na otce Alvita, který hleděl vyrovnaně do dáli.

„Říkáš, že Portugalsko patří Španělsku?“

„Ano, kníže. Je to vazalský stát. Španělsko si podmanilo Portugalsko a teď spolu tvoří jednu říši pod vládou jednoho panovníka. Ve většině světadílů slouží však Portugalsko především Španělským zájmům a ve španělské říši neberou jejich předáky vážně.“

Rozhostilo se ticho. Potom Toranaga oslovil rovnou jezuitu, který se usmál a dlouho mu něco vykládal.

„Co říkal?“ zeptal se Blackthorne ostře.

Otec Alvito neodpověděl, ale věren svému virtuoznímu způsobu tlumočení překládal jeho slova takřka současně včetně intonace.

Toranaga okamžitě odpověděl hlasem tvrdým a krutým. „Co já říkám, se tě netýká. Až si budu přát, abys něco věděl, povím ti to.“

„Prosím za prominutí, kníže. Nechtěl jsem být drzý. Chtěl bych jen říci, že přicházíme v míru…“

„Pro tu chvíli mi nesmíš říkat nic. Drž jazyk za zuby, pokud nebudeš tázán. Rozumíš?“

„Ano.“

Chyba číslo jedna. Ovládej se. Chyby si nesmíš dovolit, napomenul se.

„Proč jste ve válce se Španělskem? A s Portugalskem?“

„Dílem proto, že Španělsko usiluje o světovládu a my, Angličani, a naši spojenci Nizozemci se nehodláme podrobit. A dílem kvůli náboženství.“

„Vida! Náboženská válka? Jakého jsi náboženství?“

„Jsem křesťan. Naše církev…“

„Křesťani jsou Portugalci a Španělé. Říkal jsi, že máš jiné náboženství. Jaké máš náboženství?“

„Křesťanské. To se dá těžko rychle a prostě vysvětlit, kníže. Obojí vyznání je…“

„Nemusíš spěchat, pane lodivode, musíš být přesný. Mám mnoho času. Jsem velice trpělivý. Jsi vzdělaný člověk – očividně žádný buran –, takže můžeš mluvit prostě nebo složitě, jak libo, hlavně když věc jasně vysvětlíš. Kdykoli odbočíš, vrátím tě zpátky. Takže co jsi říkal?“

„Jsem křesťan. Jsou dvě velká křesťanská náboženství, protestantské a katolické. Většina Angličanů patří k protestantům.“

„Uctíváte stejného Boha, Madonu a Dítě?“

„Ne, Výsosti. Ne tak, jak to dělají katolíci.“ Co by rád věděl? říkal si Blackthorne. Je snad katolík? Mám mu odpovědět, co si myslím, že chce slyšet, anebo co si myslím, že je pravda? Je proti křesťanům? Ale nazval přece toho jezuitu svým přítelem! Co když je Toranaga katolíkům nakloněn, nebo se dokonce chystá přestoupit na jejich víru?

„Věříš, že Ježíš je Bůh?“

„Věřím v Boha.“ odvětil opatrně.

„Neuhýbej. Věříš, že Ježíš je Bůh? Ano nebo ne?“

Blackthorne věděl, že na každém katolickém dvoře na světě by už byl dávno propadl smrti jako kacíř. A na většině protestantských dvorů taky, když ne u všech. Už pouze zaváhat nad takovou otázkou znamená nejistotu. A pochybovat je kacířské. „Na takové dotazy se nedá říct jenom ano nebo ne. Teprve po smrti zjistíme pravdu. Ano, věřím, že Ježíš byl Bůh, ale s jistotou to budu vědět až po smrti.“

„Proč jsi tedy po přistání tomu knězi roztřískal jeho kříž?!“

Tuhle otázku Blackthorne nečekal. Ví Toranaga všechno, co se událo od té doby, co jsem tady? „Já… já jsem chtěl ukázat daimjóovi Jabuovi, že ten jezuita, otec Sebastio – jediný tlumočník, co tam byl – je můj nepřítel, že mu nesmí věřit, aspoň co se mě týká. Bál jsem se, že otec Sebastio nebude překládat přesně, jak to teď dělá otec Alvito. Tvrdil, že jsme piráti. My žádní piráti nejsme, připluli jsme v míru a pokoji.“

„Ovšem! Piráti! K tomu se ještě vrátím. Říkáš, že obě vaše sekty jsou křesťanské, že společně vyznáváte Ježíše Krista? Není snad hlavní zásadou jeho učení ‚milujte se vespolek‘?“

„To je.“

„Jak tedy můžete být nepřátelé?“

„Jejich víra – jejich druh křesťanství vyplývá z falešného výkladu Písma.“

„Aha! Konečně se někam dostáváme. Takže vy spolu válčíte, jelikož se lišíte v názoru na to, co je nebo není Bůh?“

„Ano.“

„A proto vedete válku? To je pošetilé.“

Blackthorne řekl: „Souhlasím.“ Pohlédl na kněze: „Z celého srdce souhlasím.“

„Kolik lodí má vaše flotila?“

„Pět.“

„A ty jsi byl hlavní lodivod?“

„Ano.“

„Kde jsou ostatní?“

„Na moři,“ řekl Blackthorne opatrně; držel se své lži, poněvadž předpokládal, že některé otázky Toranagovi předem vnukl Alvito. „Roztrhla nás a rozehnala bouře. Ale kde to přesně bylo, nevím, Milosti.“

„Vaše lodi byly anglické?“

„Ne, pane, holandské. Z Nizozemí.“

„Proč vede holandské lodi Angličan?“

„To není nic nezvyklého, Milosti. Jsme spojenci – portugalští lodivodové také někdy řídí španělské lodi a flotily. U vás prý je zákonem nařízeno užívat pro daleké plavby na lodích portugalské lodivody.“

„Holanďani nemají vlastní lodivody?“

„Mají jich dost, Milosti. Ale s dlouhými mořeplavbami mají Angličani větší zkušenosti.“

„Ale proč ty? Proč si vzali zrovna tebe za lodivoda?“

„Asi proto, že moje matka byla Holanďanka a já mluvím plynně jejich řečí a mám zkušenosti. Přijal jsem jejich nabídku rád.“

„Proč?“

„Byla to pro mne první příležitost k plavbě do těchto moří. Žádné anglické koráby neměly v plánu pustit se tak daleko. Naskytla se mi možnost obeplout svět.“

„Takže ty, lodivode, jsi to místo přijal, protože ti tvoje náboženství kázalo vést válku se Španěly a Portugalci?“

„Milosti, jsem hlavně a zejména lodivod. V těchto vodách ještě nebyl žádný Angličan ani Holanďan. Naše výprava se plaví především za obchodem, ačkoli nás kapéřské vysvědčení opravňuje brát v Novém světě nepřátelské osady i lodě v plen. Do Žaponska jsme přijeli obchodovat.“

„Co je to kapéřské vysvědčení?“

„To je dovolení k záškodnictví poskytované korunou, to jest vládou, soukromníkům.“

„Ha, a tvoji nepřátelé jsou tady. Hodláš jim škodit?“

„Nevěděli jsme, koho tu najdeme, až se sem dostaneme, Milosti. Vaše země je u nás takřka neznámá – pouhá zkazka. Portugalci a Španělé o této oblasti sotva utrousí zmínku.“

„Odpověz na mou otázku: tvoji nepřátelé jsou tady. Hodláš jim

škodit?“

„Kdyby oni škodili mně, pak ano.“

Toranaga popuzeně poposedl. „Co podnikáte na moři nebo ve svých zemích je vaše věc. Ale tady platí pro všechny jeden zákon a cizinci jsou v našich končinách pouze z milosti. Naše zákony jsou jasné a nelze je přestoupit. Rozumíš? Kdo rozpoutá různice a sváry, propadá hrdlem. Bez odkladu.“

„Ano, Milosti. Ale my přicházíme v míru a pokoji. Připluli jsme za obchodem. Nemohli bychom hovořit o obchodu, milosti? Naše loď potřebuje opravit a vyčistit… můžeme všechno dobře zaplatit. Potom je tu otáz –“

„Až si budu přát hovořit o obchodu nebo něčem jiném, povím ti to. Zatím se laskavě drž mých otázek. Takže ty ses na výpravu vydal pro výdělek, pro zisk, ne z povinnosti nebo věrnosti? Pro peníze?“

„Ano, Milosti. Takový máme obyčej. Dostáváme plat a podíl na plen… na zisku a na všem zboží zabaveném nepříteli.“

„Takže jsi námezdník?“

„Dal jsem se najmout jako hlavní lodivod, abych vedl výpravu. Tak jest.“ Blackthorne vycítil Toranagovo nepřátelství, ale nechápal jeho zdroj. Co jsem řekl špatného? Neříkal ten kněz, že si sám vykopu hrob?

„Tak to u nás chodí, kníže,“ řekl znovu.

Toranaga se začal bavit s Hiromacuem a očividně se shodovali. Blackthorne si pomyslel, že v jejich tvářích se zračí znechucení. Proč? Zřejmě to nějak souvisí s tím „námezdníkem“. Co je na tom zlého? Nedostává každý svou mzdu? Jak jinak by člověk získal peníze na živobytí? A i ten, kdo zdědil statek, přece…

„Říkal jsi prve, že jste sem připluli mírumilovně,“ pokračoval Toranaga. „Proč tedy máte na lodi tolik děl a střelného prachu a kulek?“

„Naši španělští a portugalští nepřátelé jsou mocní a silní, kníže. Musíme se bránit…“

„Chceš říct, že ty zbraně jsou jenom na obranu?“

„Ne. Užíváme je nejenom k obraně, ale i k útoku na nepřítele. Jsou také na prodej. U nás vyrobíme zbraní dost a žádné jiné zbraně se jim nevyrovnají. Možná že bychom mohli obchodovat s nimi nebo s jiným zbožím, které jsme vezli.“

„Kdo je to pirát?“

„Vyvrhel. Člověk, který znásilňuje, zabíjí nebo drancuje pro svůj vlastní zisk.“

„Není to totéž jako námezdník? Nepatří to označení vám? Co jiného jsi než pirát a náčelník pirátů?“

„To není pravda. Moje lodi mají kapéřské vysvědčení, které nám poskytla svrchovaná holandská vláda, a to vysvědčení nám dává právo

záškodnické pro všechna moře a osady, kde vládne náš nepřítel. A právo hledat odbytiště pro naše zboží. V očích Španělů – a většiny Portugalců – jsme vskutku korzáři a kacíři, ale po pravdě nikoliv, na tom stojím."

Otec Alvito dopřekládal a pokojně, ale pevně něco poznamenal přímo k Toranagovi.

Zatraceně, proč já s ním nemůžu taky mluvit rovnou, klel v duchu Blackthorne. Toranaga vrhl pohled na Hiromacua, starý muž položil jezuitovi několik otázek, a ten zevrubně odpovídal. Potom se Toranaga obrátil k Blackthornovi a jeho hlas zněl ještě přísněji.

„Cukku-san říká, že ti Flámové nebo Holanďani byli donedávna leníky španělského krále. Je to pravda?"

„Ano."

„Tudíž Holanďané povstali proti svému dědičnému panovníkovi."

„Ano, bojují proti Španělům, ale…"

„Je to povstání nebo ne?"

„Je, ale jsou tu polehčující okolnosti. Velmi přesvěd –"

„Neexistují žádné polehčující okolnosti v případě povstání proti svrchovanému panovníku."

„Až na vítězství."

Toranaga se na něj pronikavě zadíval. Potom se bouřlivě rozchechtal a se smíchem řekl cosi Hiromacuovi a Hiromacu kývl.

„Máš pravdu, pane cizinče s nemožným jménem, tak jest. Opravdu to je jediná polehčující okolnost…" Ještě se zachechtal, potom veselí zmizelo tak rychle, jak se projevilo.

„Zvítězíte?"

„*Hai*."

Toranaga znovu promluvil, ale kněz nepřekládal hned. Podivně se usmíval s očima upřenýma na Blackthorna. Vzdychl a řekl: „Jste o tom pevně přesvědčen?"

„To říkal on nebo se ptáte vy sám?"

„Kníže Toranaga se ptá. Já… to jsou jeho slova."

„Ano. Řekněte mu, že jsem o tom nezvratně přesvědčený. Smím prosím vysvětlit proč?"

Otec Alvito hovořil k Toranagovi mnohem déle, než mohlo trvat prosté přetlumočení otázky. Jsi tak klidný, jak vypadáš? měl Blackthorne chuť se ho zeptat. Jakým klíčem bych tě mohl odemknout? Jak bych tě nejlíp zničil?

Toranaga promluvil a vyňal z rukávu vějíř.

Otec Alvito tlumočil opět s touž záhadnou nevraživostí plnou ironie. „Ano, lodivode, smíš mi povědět, proč si myslíš, že válku vyhrajete."

Blackthorne se snažil mluvit sebevědomě, i když cítil, že ho kněz má v hrsti. „V současné době ovládáme evropská moře… většinu evropských

moří,“ opravil se. Nenech se strhnout. Mluv pravdu. „Rozdrtili jsme – my Angličani – dvě obrovské španělské a portugalské flotily, které se chtěly vylodit na našem ostrově, a nepřítel už se sotva zmůže na vybudování dalšího loďstva. Náš malý ostrov je pevnost a my v ní napříště budeme žít v bezpečí. Naše loďstvo ovládá moře. Naše lodi jsou rychlejší, modernější a líp vyzbrojené. Španělé neporazili Nizozemce ani po padesáti letech hrůzovlády, masakrů a inkvizice. Naši spojenci jsou silní a nebojácní a – stojí španělskou říši spoustu krve. Nakonec oni vykrvácejí a my zvítězíme, poněvadž jsme pány na mořích a poněvadž španělský král ve své plané pýše nechce propustit z područí svébytný národ.“

„Jste pány moří? Také našich moří? Moří omývajících naše břehy?“

„Ne, samozřejmě že ne. Toranaga-sama. Měl jsem přirozeně na mysli evropská moře, i když…“

„Dobře, jsem rád, že jsme si objasnili aspoň tohle. Ale cos to říkal? I když…“

„I když brzy smeteme nepřítele všude na širém moři,“ řekl Blackthorne bez obalu.

„Řekl jsi nepřítele. Co když budete za nepřítele brát také nás? Co uděláte pak? Pokusíte se potopit naše lodě a vyplenit naše území?“

„Neumím si představit, jak bychom se mohli stát nepřáteli.“

„Zato já ano, a lehko. Co by se stalo pak?“

„Kdybyste se chovali k mé zemi nepřátelsky, zaútočil bych na vás.“

„A co kdyby vám váš panovník přikázal přepadnout nás?“

„Proti takovému rozhodnutí bych protestoval. Ze všech sil. Naše královna by mě vyslechla, je to…“

„Vám nepanuje král, ale královna?“

„Ano, kníže. Naše královna je moudrá. Nevydala by… je nemyslitelné, že by vydala takový nemoudrý rozkaz.“

„A co kdyby ho přece vydala? Nebo jiný svrchovaný panovník?“

„Pak bych poručil duši Bohu, neboť by to byla jistá smrt. Ať tak či onak.“

„Ano, zahynuli byste. Vy i vaše houfy.“ Toranaga na okamžik zmlkl. Potom se zeptal: „Jak dlouho vám trvala plavba sem?“

„Takřka dva roky. Přesně jeden rok, jedenáct měsíců a dva dny. Přibližně je to po moři takových čtyři tisíce námořních mil, každá o dvou mílích plaveckých.“

Otec Alvito tlumočil, potom cosi krátce dodal. Toranaga a Hiromacu se kněze na něco zeptali a on přikývl a odpověděl. Toranaga se zamyšleně ovíval.

„Převedl jsem čas a vzdálenost na jejich míry, hlavní lodivode Blackthorne.“ řekl kněz zdvořile.

„Děkuji vám.“

Toranaga se znovu obrátil přímo k němu. „Jak jste se sem dostali? Jakou cestou?“

„Magalháesovým průlivem. Kdybych měl své mapy a lodní deník, mohl bych vám to jasně ukázat, ale ukradli mi je – zmizely z mé lodi včetně kapéřského vysvědčení a všech mých papírů. Kdybyste…“

Blackthorne se odmlčel, protože Toranaga úsečně oslovil Hiromacua, který vypadal také zmateně.

„Tvrdíš, že vám byly vaše papíry vzaty – uloupeny?“

„Ano.“

„Pokud je to pravda, je to ohavnost. U nás v Nipponu si krádež hnusíme. Krádež se trestá smrtí. Okamžitě dám věc přešetřit. Není takřka víře podobné, že by se podobného skutku mohl dopustit Japonec, třebaže se i u nás tu a tam vyskytnou ničemní lupiči a zbojníci.“

„Možná že mé písemnosti jsou někde založené,“ řekl Blackthorne. „Nebo bezpečně uložené. Ale jsou cenné, kníže. Bez svých námořních map a pokynů bych byl jako slepec v houští. Přejete si, abych vám vysvětlil, kudy jsme pluli?“

„Ano, ale později. Napřed mi pověz, proč jste vážili tak dlouhou cestu.“

„Přijeli jsme v míru a pokoji za obchodem,“ opakoval Blackthorne, překonávaje svou netrpělivost. „Uzavřít obchody a zase se vrátit. Abychom zbohatli my i vy. A pokusili se…“

„Abychom zbohatli my i vy? Co vám leží na srdci víc?“

„Prospěch musí být přirozeně oboustranný a obchod poctivý. Zajímá nás dlouhodobá výměna zboží, nabídneme vám lepší podmínky než Portugalci a Španělé a lépe vám posloužíme. Naši kupci…“ Blackthorne zmlkl při zvuku hlučných hlasů na chodbě. Hiromacu a polovina strážců byli skokem na prahu a ostatní se semkli kolem pódia. Ve střenu byli i samurajové u vedlejších dveří.

Toranaga se nepohnul. Promluvil k otci Alvitovi.

„Máte se vzdálit od dveří, hlavní lodivode,“ řekl otec Alvito s pečlivě ovládanou naléhavostí. „Jestli je vám život milý, vyvarujte se každého prudkého pohybu a nemluvte.“ Pomalu se odsunul k levým vnitřním dveřím a usedl poblíž.

Blackthorne se prkenně uklonil Toranagovi, který ho ignoroval, a pomalu vykročil směrem ke kněži s vědomím, že rozhovor dopadl katastroficky. „Co se děje?“ zašeptal, když si sedal.

Blízké stráže výhružně ztuhly a kněz k nim rychle cosi pronesl, aby je upokojil. „Jestli ještě jednou promluvíte,“ řekl Blackthornovi, „rozlučte se se životem.“ Škoda by tě nebyla, pomyslel si. S rozvážnou pomalostí vyňal z rukávu kapesník a otřel si z dlaní pot. Musel vynaložit všechnu svou kázeň a sebeovládání, aby s tím kacířem hovořil klidně a přívětivě; bylo to ještě horší, než si s otcem vizitátorem představovali.

„Musíš být při tom?“ ptal se otec vizitátor včera večer.

„Toranaga mě výslovně pozval.“

„Myslím si, že je to velmi nebezpečné pro tebe i pro nás všechny. Snad by ses mohl vymluvit na nemoc. Když se dostavíš, budeš muset tlumočit pirátova slova – a podle toho, co píše otec Sebastio, je to hotový čert, prohnaný jako Žid.“

„Bude mnohem lepší, Eminence, když budu u toho. Aspoň upozorním i na ty méně okaté Blackthornovy lži.“

„Co tu dělá? Proč zrovna teď, když se všechno zase pomalu dostávalo na nejlepší cestu? Myslíš, že mají v Pacifiku vážně ještě nějaké lodi? Ne že by mi za mák záleželo na tom Bohu protivném městě nebo jiné španělské osadě na Filipínách, ale nepřátelské loďstvo v Tichém oceáně! To by mohlo mít pro nás strašné následky. A co kdyby mu Toranaga – nebo Išido nebo kterýkoli z čelných daimjóů – poskytl sluch? Zkomplikoval by nám nedozírně život, přinejmenším.“

„Jednou je tady. Naštěstí máme prostředky, jak ho zneškodnit.“

„Bůh je mi svědek, kdybych nevěděl, jak to bylo, skoro bych věřil, že nám ho sem nasadili Španělé – a ještě spíš františkáni a benediktini, jejich zaslepení nohsledové –, jen aby nás zkrušili.“

„Dost možná, Eminence. Mniši jsou schopni všeho, jen aby nás zničili. Z čiré závisti, že my máme úspěch, kde oni sklízejí nezdar. Bůh jim jistě brzy otevře oči! Možná že se ten Angličan sám zahubí, dřív než napáchá nějaké škody. Jeho lodní deníky dokazují, co je zač. Korzár a náčelník korzárů!“

„Přečti je Toranagovi, Martine. Ty zápisy, kde popisuje drancování bezbranných osad od Afriky po Chile a vypočítává, kolik bylo zabitých a kolik plenu.“

„Eminence, raději vyčkejme. Deníky můžeme předložit vždycky. Doufejme, že se i bez nich přivede do zkázy.“

Otec Alvito si znovu utřel dlaně. Cítil na sobě Blackthornovy oči. Bůh ti buď milostiv, myslel si. Po tom, co jsi dneska řekl Toranagovi, tvé naděje na život jsou mizivé, a co hůř, mizivá je tvá naděje na spásu věčnou. Skončíš na kříži i bez svědectví svých deníků. Neměli bychom je poslat zpátky otci Sebastiovi, aby je vrátil Murovi? Co by Toranaga dělal, kdyby se na ně nikdy nepřišlo? Ne, to by bylo pro Muru příliš nebezpečné.

Dveře na druhém konci síně se chvějivě odsunuly.

„Kníže Išido si s vámi přeje mluvit, Milosti,“ hlásil Naga. „Je… je na chodbě a přeje si s vámi mluvit. Okamžitě, praví.“

„Všichni na svá místa,“ řekl Toranaga strážným. Okamžitě poslechli. Ale všichni seděli tváří ke dveřím, v čele Hiromacu, meče povytažené z pochev. „Naga-san, řekni knížeti, že je vždycky vítán. Požádej ho, aby vstoupil.“

Vysoký muž rázně vkročil. Za ním deset jeho samurajů – ale zůstali u dveří a na jeho pokyn usedli s nohama křížem.

Toranaga se uklonil, jak kázala etiketa, a poklona mu byla vrácena stejně exaktně.

Otec Alvito si gratuloval ke štěstí, že je při tom. Hrozící střet mezi oběma soupeři ovlivní zásadně vývoj říše a budoucnost Matky církve v Japonsku, proto byl každý náznak nebo přímá informace, která by jezuitům usnadnila rozhodnutí, ke komu se přiklonit, nezměrně důležitá. Išido byl zenbuddhista fanaticky protikřesťanský, Toranaga byl zenbuddhista rovněž, ale s netajenými sympatiemi pro křesťanství. A přece většina pokřtěných daimjóů z obavy před Toranagovou převahou podporovala Išida. Soudili, že kdyby Toranaga vytlačil Išida z regentské rady, strhne všechnu moc na sebe. A jakmile bude u moci, báli se, vydá prováděcí nařízení k taikóovu Vyhošťovacímu ediktu a vyvrátí Pravou víru z kořene. Kdežto kdyby padl Toranaga, povládne zákonný dědic, panovník slabý, a Matka církev rozkvete.

Na vahách byli nejen daimjóové křesťanští, nýbrž i daimjóové ostatní a misky ne a ne se ustálit, takže nikomu nebylo jasné, kdo z obou soků má převahu. Koho budou nakonec křesťanští daimjóové podporovat, až dojde k otevřenému střetu, čí strana zvítězí, netušil ani on, otec Alvito, nejzasvěcenější Evropan v říši.

Pozoroval, jak Toranaga sestupuje z pódia, prochází kruhem strážců.

„Vítejte, kníže Išido. Posaďte se laskavě sem.“ Ukázal na jedinou podušku na pódiu. „Rád bych, aby se vám sedělo pohodlně.“

„Díky, ale nesednu si, kníže Toranago.“ Išido Kazunari byl štíhlý, brunátný a velmi otužilý, o rok mladší než Toranaga. Byli staří nepřátelé. Osmdesát tisíc samurajů v Ósace a okolí plnilo každý Išidův pokyn, neboť byl velitelem posádky a tudíž i velitelem následníkovy tělesné stráže, vrchní velitel Západní armády, podrobitel Koreje, člen regentské rady a titulární vrchní inspektor všech vojsk nebožtíka taikóa, což byly ve smyslu zákona veškeré oddíly všech daimjóů po celém království.

„Díky, ale nesednu si,“ opakoval. „Necítil bych se volně, kdybych já seděl pohodlně, a vy nikoli. Přijde den, kdy se na vaši podušku posadím, ale dnes ještě ne.“

Proud zlosti proběhl hnědými při zatajené Išidově hrozbě, ale Toranaga odvětil vlídně: „Přišel jste v nejvhodnější chvíli. Právě jsem skončil výslech toho nového barbara. Cukku-san, řekněte prosím cizinci, aby vstal.“

Kněz splnil příkaz. Cítil přes celou síň Išidovo nepřátelství. Išido nejenže se stavěl proti křesťanství, ale odjakživa nekompromisně zavrhoval všechny Evropany a požadoval, aby se před nimi říše neprodyšně uzavřela.

Išido hleděl na Blackthorna s okázalým opovržením. „Už jsem slyšel, že je šeredný, ale netušil jsem, že je to tak zlé. Prý je to pirát?“

„Nepochybně. Ke všemu taky lhář.“

„Než ho dáte ukřižovat, půjčte mi ho laskavě na půl dne. Následník by si ho třeba rád prohlédl, pokud bude celý.“ Išido se hrubě zasmál. „Taky byste si ho mohli vycvičit jako medvědář medvěda, aby tancoval, jak se mu píská, a potom ho ukazovat po celé říši. Ajta, zrůda z východu!“

Ačkoliv Blackthorne vskutku byl první cizinec, který dorazil od východu – na rozdíl od Portugalců, kteří vždycky připlouvali z jihu, a proto se jim taky říkalo jižní barbaři –, Išido si dovolil nestydatý dvojsmysl: okatě naznačoval, že zrůda z východu je pro něho Toranaga, vládce východních provincií.

Toranaga dělal, že nepochopil, a řekl s úsměvem: „Obdivuji váš vtip, kníže. Ale soudím jako vy, že čím dříve se toho barbara zbavíme, tím lépe. Je rozvláčný, drzý, nevymáchaný; kuriozita, pravda, ale bezcenná a zhola nezpůsobná. Naga-san, ať ho pár mužů odvede do vězení mezi obyčejné zločince. Cukku-san, řekněte mu, aby šel s nimi.“

„Hlavní lodivode, máte jít s těmito muži.“

„Kam mě vedou?“

Otec Alvito zaváhal. Byl rád, že vyhrál, ale jeho protivník byl statečný a měl nesmrtelnou duši, která přece jen může ještě dojít spasení. „Budete zadržen,“ řekl.

„Na jak dlouho?“

„To nevím, synu. Pokud kníže Toranaga nerozhodne jinak.“

12/

Toranaga barbara vyprovodil očima a s politováním odvrátil mysl od překvapivého výslechu, aby se vypořádal s naléhavějším problémem Išida.

Rozhodl se, že kněze nepropustí, věda, že tím rozlítí Išida ještě víc, ač si byl dobře vědom, že jeho přítomnost může být nebezpečná. Čím míň kdo ví, tím líp, pomyslil si. Využije Cukku-san svého vlivu na křesťanské daimjóy v můj prospěch nebo neprospěch? Do dnešního dne bych o něm nepochyboval. Ale ten barbar říkal divné věci, kterým nerozumím.

Išido nepokračoval v zdvořilostech; hned přešel k věci: „Přicházím se vás znovu zeptat, co odpovíte regentské radě.“

„Opakuji znovu: Jako předseda regentské rady si nemyslím, že někomu dlužím odpověď. Uzavřel jsem několik nepodstatných rodinných svazků. Není co vysvětlovat.“

„Svého syna Nagu jste zasnoubil s dcerou knížete Masamuneho, jednu

ze svých vnuček jste provdal za syna knížete Kijamy. Jde vesměs o sňatky s lenními pány nebo jejich blízkými příbuznými, takže to nejsou svazky nepodstatné, proto se příčí rozkazům našeho pána.“

„Taikó, náš pán, je už přes rok mrtev. Bohužel. Ano. Želím smrti svého švagra a byl bych raději, kdyby žil a nadále řídil osudy říše,“ dodal s úsměvem Toranaga a posypal soli do nezhojené rány: „Kdyby švagr žil, jistě by toto spříznění uvítal. Jeho opatření se vztahují jenom k manželstvím, která by mohla ohrozit jeho rod. Já neohrožuji jeho rod ani svého synovce Jaemona, jeho následníka. Kantó mi stačí. Netoužím po dalším území. Žiji se svými sousedy v míru a toužím, aby tento mír trval. Při Buddhovi, já nebudu ten, kdo první poruší mír.“

Šest století zmítala říší občanská válka. Před pětatřiceti lety se zmocnil Kjóta bezvýznamný daimjó jménem Goroda, především zásluhou Toranagovy podpory. Během příštích dvaceti let si tento válečník za cenu hory lebek zázračně podrobil polovinu Japonska a prohlásil se samovládcem – ještě stále nebyl dost mocný, aby si vyžádal od panujícího císaře titul šóguna, i když byl vzdáleným potomkem jedné větve Fudžimotovců. Před šestnácti lety zavraždil Gorodu jeden z jeho hejtmanů a moc převzal Gorodův vrchní vazal a nejzdatnější vůdce Nakamura.

Během čtyř krátkých let vyhladil hejtman Nakamura s Toranagovou pomocí Gorodovy potomky a zjednal si v celé říši naprostou a výhradní poslušnost; poprvé v dějinách Japonska vládl v celé říši jediný muž. Vítězoslavně vtáhl do Kjóta, aby se poklonil Go-Nidžóovi, Synu Nebes. Pro svůj nízký původ musil se spokojit titulem kampaku, tj. hlavní císařův civilní rádce, který později předal synovi, a sobě udělil titul taikó. Ale každý daimjó včetně Toranagy se před ním skláněl. Dvanáct let panoval neuvěřitelný mír. Loni taikó zemřel.

„Při Buddhovi,“ opakoval Toranaga znovu. „Já neporuším mír první.“

„Ale nesložíte zbraně?“

„Chceš-li mír. chystej válku. Všude se najdou zlí lidé, a někteří jsou na vysokých místech. Oba dobře víme, jak bezmezně se šíří zrada v lidských srdcích.“ Toranaga ztvrdl. „Zatímco taikó nás nabádal k svornosti, je teď říše rozštěpena na můj východ a váš západ. Regentská rada je rozdělena. Daimjóové ve sporu. Skupina mužů se jaktěživ neshodne, neosvědčí se ani při správě té poslední dědiny, natož při správě říše. Čím dřív bude taikóův syn zletilý, tím líp. Čím dřív povládne nový kampaku, tím líp.“

„Snad spíš šógun?“ nadhodil Išido.

„Kampaku nebo šógun nebo taikó. moc zůstává stejná,“ řekl Toranaga. „Co záleží na hodnosti? Důležitá je pouze moc. Goroda se nikdy nestal šógunem. Nakamura byl zcela spokojen s titulem kampaku a později taikó. Panoval – a to je hlavní. Co na tom, že švagr byl rolnického rodu? Co na tom, že můj rod je starožitný? Co na tom, že vy jste nízkého původu? Teď

jste hejtman, lenní pán, ba dokonce člen regentské rady.“

Záleží na tom, a nemálo, myslel si Išido. Víš to. I já to vím. Každý daimjó to ví. Ba i taikó to věděl. „Jaemonovi je sedm. Za sedm let se ujme vlády. Do té doby…“

„Až za osm, hejtmane. Tak to odedávna stanoví zákon. Až bude mému synovci patnáct, stane se dospělým a ujme se svého dědictví. Do té doby panujeme my regenti jeho jménem. Taková byla poslední vůle našeho pána.“

„Tak jest. A zakázal regentům zabezpečovat se jeden proti druhému pomocí rukojmí. Ale vy držíte v Edu paní Očibu, následníkovu matku, jako záruku své bezpečnosti zde, a to je další porušení nebožtíkovy vůle. Stejně jako ostatní regenti jste se slavnostně zavázal dodržovat všechny články jeho závěti. Dokonce jste prohlášení podepsal vlastní krví.“

Toranaga vzdychl. „Paní Očiba přijela do Eda navštívit svou jedinou sestru, která se čeká. Její sestra je manželkou mého syna a nástupce. Pokud jsem já tady, místo mého syna je v Edu. Kdy jindy se sluší sestře navštívit sestru, ne-li v její těžké hodince? Není snad paní Očiba obklopena poctami? Můj první vnuk se může narodit každou chvíli.“

„Následníkova matka je nejvýznamnější žena v říši. Nepatří do…“ Išido už málem řekl „rukou nepřítele“, ale rozmyslel si to: „Do nenáležitého města.“ Odmlčel se a dodal zřetelně: „Rada by uvítala, kdybyste paní Očibě ještě dnes přikázal vrátit se domů.“

Toranaga se vyhnul pasti. „Opakuji, paní Očiba není moje rukojmí, a proto nepodléhá a nikdy nepodléhala mým příkazům.“

„Pak dovolte, abych se vyslovil jinak. Rada požaduje, aby se paní Očiba neprodleně navrátila do Ósaky.“

„Kdo klade tento požadavek?“

„Já. Kníže Sugijama. Kníže Onoši a kníže Kijama. Dohodli jsme se dále, že zůstaneme v Ósace tak dlouho, dokud paní Očiba nebude zpátky. Tady jsou naše podpisy.“

Toranaga zesinal. Doposud to ještě vždycky zařídil tak, že hlasování dopadlo dvě ku třem. Nikdy se mu nepodařilo získat proti Išidovi čtyři hlasy, ale Išidovi také ne. Čtyři ku jedné značilo izolaci a zhoubu. Proč selhal Onoši? A co Kijama? Dokud nepřijali tu novou víru, byli úhlavní nepřátelé. Čím si je Išido získal?

Išido věděl, že nepřítele zdrtil. K plnému vítězství však ještě chyběl poslední tah. Pokračoval proto podle plánu, na němž se s Onošim dohodli. „My regenti svorně soudíme, že přišla chvíle skoncovat s těmi. kdo kují pikle, aby na sebe strhli moc našeho pána a zabili následníka. Zrádce stihne spravedlivý trest. Budou voděni po ulicích jako sprostí zločinci a potom popraveni jako sprostí zločinci s veškerým potomstvem. Bez ohledu na rod – kmáni i páni. Fudžimotovci, Takašimotovci – všechno jedno. Včetně

Minowarovců!“

Toranagovi samurajové zasípali vzteky. Zmínka o rodech spřízněných s posvátnou rodinou císařskou v takové souvislosti byla rouhavá a vlastizrádná. Náhle vyskočil Hiromacuův přiženěný vnuk, mladý Usagi, zlostí brunátný. Vytasil meč a s napřaženou čepelí se hnal proti Išidovi.

Išido byl na výpad připraven a nepohnul se na svou obranu. Čekal na tu ránu, doufal v ní a nařídil své stráži zasáhnout teprve až bude mrtev. Jestliže ho teď tady na místě bezbranného zabije Toranagův samuraj, může se ósacká posádka právem vrhnout na Toranagu a usmrtit ho bez ohledu na rukojmí. Toranagovi synové potom zabijí paní Očibu a regenti budou nuceni uspořádat společné tažení proti Jošiovcům a vyhladit je. Pak teprve nebude následníka nikdo ohrožovat a slib, který Išido dal taikóovi, bude splněn.

Jenže rána nedopadla. V poslední chvíli se Usagi vzpamatoval a chvějící se rukou zasunul meč do pochvy.

„Promiňte, Milosti,“ řekl a pokorně poklekl před Toranagou. „Byla mi hanba… že musíte poslouchat takové urážky… nedokázal jsem… Prosím o dovolení… omlouvám se a prosím o dovolení, abych směl okamžitě spáchat seppuku, tu hanbu nemohu přežít.“

Ačkoli se Toranaga nepohnul, byl pohotově zachytit ránu a věděl, že Hiromacu byl taky připraven a ostatní určitě rovněž, takže by Išido býval pouze raněn. Pochopil také, proč ho Išido tak dráždil a urážel. Splatím ti to bohatě, Išido, slíbil si v duchu.

Poskytl pozornost klečícímu jinochovi. „Jak se opovažuješ dávat slovům knížete Išida urážlivý význam? Je vyloučeno, aby se kníže dopustil takové nezdvořilosti. Kdo ti dovolil naslouchat rozmluvám, které se tě netýkají? Ne, nesmíš spáchat seppuku. To je čest. Tobě čest a kázeň chybí. Budeš ještě dnes ukřižován jako sprostý zločinec. Tvé meče budou zlomeny a pohřbeny v osadě vyvržerců. Tvůj syn bude zakopán mezi vyvrženci. Tvá hlava bude nabodena na kopí a vystavena lidu na posměch s nápisem: ‚Tento muž se narodil jako samuraj omylem. Jeho jméno zaniklo.‘“

S nejvyšším vypětím opanoval Usagi svůj dech, ale vyrazil na něm pot a trýznivě se hanbil za svou slabost. Uklonil se Toranagovi a přijal svůj osud se zdánlivým klidem.

Hiromacu vykročil a vytrhl chlapci oba meče z opasku.

„Kníže,“ pravil vážně, „dovolíte-li, dohlédnu osobně na provedení vašeho rozkazu.“

Toranaga přikývl.

Mladík se naposled uklonil a začal vstávat, ale Hiromacu ho srazil zpátky k podlaze. „Samurajové chodí,“ řekl. „Chodí také ostatní lidé. Ale ty nejsi jedno ani druhé. Ty se k smrti doplazíš.“

Usagi mlčky poslechl.

Všechny v síni potěšila síla mladíkovy kázně a velikost jeho odvahy. Zrodí se znovu jako samuraj, řekli si spokojeně.

13/

V noci Toranaga nemohl usnout. Stávalo se mu to vzácně, obvykle dokázal odložit i ten nejnaléhavější problém na ráno, neboť věděl, že bude-li ráno živ, vyřeší ho, jak nejlíp bude umět. Už dávno odhalil, že pokojný spánek přináší odpověď na většinu hádanek dne, a pokud ji nepřinese, záleží na tom opravdu tak nezměrně? Což není život kapička rosy v kapce rosy?

Ale dnes si potřeboval rozmyslet příliš mnoho matoucích otázek.

Co podniknu proti Išidovi?

Proč se Onoši přidal k nepříteli?

Jaký postoj zaujmout k radě?

Mají v tom zase prsty křesťanští kněží?

Odkud se dá čekat příští vražedný útok?

Kdy odstranit Jabua?

Co udělat s tím barbarem?

Mluvil pravdu?

Zvláštní, že ten barbar připlul z východních moří právě nyní. Je to znamení? Stane se jeho karma jiskrou, která zapálí soudek s prachem?

Karma je slovo, které Japonci převzali ze sanskrtu spolu s buddhistickou naukou. Označuje cyklus, jímž prochází každá jednotlivá duše: každé nové vtělení závisí na skutcích, jichž se duše dopustila v předešlém životě, dobré skutky pomáhají vzhůru, špatné strhávají dolů. Naše vezdejší počínání tak ovlivňuje podobu příští existence. Jedinec se znovu a znovu rodí do tohoto slzavého údolí a unikne z věčného koloběhu, teprve až utrpením a strastmi nesčetných životů docílí konečně dokonalosti a dosáhne nirvány, stavu dokonalého míru.

Zvláštní, že Buddha nebo nějaké božstvo nebo možná pouze karma zanesli toho Andžina na Jabuovo panství. Zvláštní, že přistál zrovna v té vesnici, kde už tolik let taikóovi i Jabuovu prašivému otci pod nosem pracuje Mura, tajná hlava jeho tajného zpravodajského systému v Izu. Zvláštní, že Cukku-san nebyl v Nagasaki, jak měl být. nýbrž tady v Ósace a mohl tlumočit. A že je tu zrovna nejvyšší kněz křesťanů a taky vrchní velitel Portugalců. Zvláštní, že byl po ruce taky ten druhý lodivod Rodrigues, takže Hiromacu stačil přivézt barbara ještě živého a zabavit jeho muškety a děla. A ke všemu je tu ještě Kašigi Omi, syn muže, který

mi přinese Jabuovu hlavu, když pohnu malíčkem.

Život je tak krásný a smutný! A tak prchavý, bez minulosti a bez budoucnosti, pouhopouhé nevyhraněné nyní.

Toranaga si povzdechl. Jedno je jisté. Ten barbar už nikdy neodpluje. Ani živý, ani mrtvý. Stal se navždycky součástí říše.

Jeho uši zaslechly takřka nepostřehnutelné blížící se kroky, meč měl pohotově. Noc co noc namátkou měnil ložnici, stráže i heslo, aby zmátl věčně číhající vrahy. Kroky se zastavily před šódži. Zaslechl Hiromacuův hlas a počátek hesla: „K čemu hloubat, je-li pravda už známá?“

„A co když je pravda skrytá?“ řekl Toranaga.

„Už je známá,“ odvětil Hiromacu správně. Byl to citát z učení starého tantrického mudrce Sarahy.

„Dále.“

Toranaga pustil meč teprve, když uviděl, že to vskutku je jeho rádce. „Rád tě vidím, příteli. Posaď se.“

„Jste v pořádku?“

„Ovšem.“

„Pak půjdu. Promiňte, Milosti, že jsem rušil.“

„Ale ne, jen pojď dál, rád tě vidím. Posaď se.“

Starý muž zpříma poklekl u dveří. „Zdvojnásobil jsem stráže.“

„Správně.“

Po chvíli Hiromacu řekl: „Naložili jsme s tím šílencem přesně, jak jste poručil. Ve všem.“

„Díky.“

„Jeho žena… Když má vnučka slyšela rozsudek, požádala mě o povolení zabít se, aby mohla manžela a syna doprovodit do Velikého prázdna. Odmítl jsem a poručil jí vyčkat, pokud neobdržím od vás schválení.“ Hiromacu v nitru krvácel. Život je přece hrůzný.

„Dobře jsi učinil.“

„Žádám vás, jak se sluší, o dovolení skoncovat také svůj život. Co ten mladík učinil, vás přivedlo do smrtelného nebezpečí, ale první chybu jsem udělal já. Měl jsem poznat, že se k službě nehodí. Nesplnil jsem svou povinnost.“

„Nesmíš spáchat seppuku.“

„Prosím. Slavnostně žádám o dovolení.“

„Ne. Potřebuji tě.“

„Poslechnu. Ale račte přijmout mé omluvy.“

„Přijímám je.“

Po chvíli se Toranaga zeptal: „Co říkáš tomu barbarovi?“

„Mnoho věcí. Za prvé: kdybyste nebyl dnes čekal na barbara, byl byste od rozbřesku lovil se sokolem a Išidovi by se nikdy nepodařilo zosnovat takové trapné setkání. Teď nemáte na vybranou, musíte mu vyhlásit válku

– jestli se vám podaří dostat se z hradu a zpátky do Eda.“

„Za druhé?“

„Za druhé a za třetí a za čtyřicáté třetí a za sto čtyřicáté třetí? Nejsem zdaleka tak bystrý jako vy, kníže, ale i já pochopil, že nám jižní barbaři namluvili ledacos, co není pravda.“ Hiromacu byl rád, že mluví. Rána tak nepálila. „Ale jestliže existují dvě křesťanská náboženství, která se navzájem nenávidí, jestliže jsou Portugalci součástí většího španělského celku a jestliže vlast tohohle nového barbara – už nevím, jak se jmenuje – s oběma válčí a vítězí nad nimi a jestliže ta jeho domovina je ostrov jako ta naše a jestliže – a to je nejdůležitější – ten lodivod mluví pravdu a kněz tlumočí jeho slova přesně… Pak si všechna ta jestliže můžete pěkně poskládat a rébus vyluštit. Já to nedovedu, promiňte. Já vím jen to, co jsem zpozoroval ve vsi a na lodi. Ten Andžin má silnou hlavu a slabé tělo, aspoň teď, což bude zřejmě následkem té dlouhé plavby, a na moři je mistr. Vůbec mu nerozumím. Jak může chlap jako on připustit, aby se mu jiný muž vymočil na záda? A Jabua po tom, co udělal jeho lidem, ještě zachraňuje! A proč zachraňoval život tomu Portugalci Rodriguesovi, když na Portugalce soptí, že jsou nepřátelé? Hlava se mi z těch otázek točí, jako bych přebral sake.“ Hiromacu se odmlčel. Byl velmi unavený. „Ale myslím si, že bychom ho neměli pouštět ze země, když už je tady, a zrovna tak další, pokud k nám ještě někdo dorazí, a všechny bych dal co nejdřív zabít.“

„A co s Jabuem?“

„Přikažte, aby ještě dnes v noci spáchal seppuku.“

„Proč?“

„Neumí se chovat. Správně jste předpověděl, co udělá, až dorazím do Andžira. Chtěl si přivlastnit váš majetek. A je to lhář. Neobtěžujte se slyšením, které jste mu na zítřek slíbil. Radši mi dovolte donést mu bez meškání váš rozkaz. Stejně ho budete muset dřív či později zabít. A teď, když nemá kolem sebe žádné svoje lidi, je nejlepší příležitost. Radím vám, neodkládejte to.“

Na vnitřní dveře někdo jemně zaklepal. „Tora-čan?“

Toranaga se usmál, jako se usmíval vždycky, když slyšel ten osobitý hlas s tou osobitou zdrobnělinou: „Co je, Kiri-san?“

„Osmělila jsem se, Milosti, přinést vám a vašemu hostu trochu ča. Smím dál?“

„Ano.“

Oba muži opětovali její úklonu. Kiri zavřela dveře a soustředěně nalévala. Bylo jí třiapadesát a byla při těle; byla nejstarší z Toranagových konkubín, jmenovala se Kiricubo-Tošiko, zkratkou Kiri. Vlasy měla prokvetlé a pas nikterak útlý, ale jasnou šibalskou tvář. „Jak to, že jste ještě vzhůru tak pozdě v noci, Tora-čan? Za chvilku bude svítat a jak vás znám,

budete tou dobou už se svými sokoly někde za horami, co? Potřebujete se vyspat.“

„Máš pravdu, Kiri-čan!“ poplácal ji Toranaga láskyplně po mocném zadku.

„Nechoďte na mě s žádnou Kiri-čan!“ smála se Kiri. „Jsem stará žena, se mnou se musí jednat se vší uctivostí. Už tak se dost nazlobím, když chci ve vaší domácnosti zachovat pořádek a pohodu. Takže napříště Kiricubo Tošiko-san, můj pane Joši Toranaga-na-Čikitada!“

„Tak to vidíš, Hiromacu. Dvacet let jsme spolu a pořáď mě poručníkuje!“

„Omyl, Tora-sama. už je to víc jak třicet let,“ řekla hrdě. „A byl jste tenkrát zrovna tak poddajný jako dnes.“

Toranagovi bylo sotva dvacet, když ho poslali jako rukojmí k despotickému Ikawovi Tadazakimu, vladaři na Saruze a Tótomi, otci dnešního Ikawy Džikkjúa, Jabuova nepřítele. Samuraj, kterému daimjó svěřil dohled nad Toranagou, se tehdy právě podruhé oženil se sedmnáctiletou Kiri. Samuraj i jeho manželka jednali s Toranagou vlídně, dali mu moudré rady, a když se Toranaga proti Tadazakimu vzbouřil a přidal se ke Gorodovi, připojili se k němu spolu s mnoha bojovníky a udatně bojovali po jeho boku. Při obléhání hlavního města Kiriin manžel padl. Toranaga se vdovy zeptal, nechce-li se stát jednou z jeho konkubín, a ona s radostí přijala. Tenkrát nebyla tlustá. Ale byla stejně moudrá a starostlivá. Bylo jí devatenáct a jemu čtyřiadvacet; od té doby se stala srdcem jeho domácnosti. Byla ostrovtipná a schopná. Už léta vedla jeho dům a konejšila zmatky.

Pokud se dají ukonejšit zmatky v domě, kde žije mnoho žen, pomyslel si Toranaga.

„Tloustneš,“ podotkl, ačkoli mu její tloušťka nevadila.

„Kníže Toranago! To mi říkáte před knížetem Todou! Takové pokoření! Spáchám seppuku – anebo si přinejmenším dám oholit hlavu a vstoupím do kláštera! A já si dodnes myslela, kdoví jak nejsem štíhlá a mladá!“ Rozesmála se. „Uznávám, že mám mohutné pozadí, ale co dělat? Ráda jím, ale to je Buddhova vůle a moje karma.“ Nabídla jim ča. „Račte. Už zase běžím. Nemám vám sem poslat paní Sazuko?“

„Ne, má pečlivá Kiri-san, ne, díky. Ještě si chvilku popovídáme a pak budu spát.“

„Dobrou noc, Tora-sama. Sladkou bezesnost.“ Uklonila se jemu i Hiromacuovi a byla pryč.

Srkali vděčně čaj.

Tornaga řekl: „Lituju, že jsme spolu neměli děti, Kiri-san a já. Jednou počala, ale potratila. To bylo za bitvy u Nagakude.“

„Tenkrát.“

„Ano, tenkrát.“

Bylo to brzy po vraždě diktátora Gorody, když se hejtman Nakamura, pozdější taikó, pokoušel dostat všechnu moc do svých rukou.

Výsledek nebyl ještě jistý, poněvadž Toranaga tehdy stál na straně zákonného následníka, jednoho z Gorodových synů. Nakamura se střetl s Toranagou u vesničky Nagakude a prohrál bitvu, jeho vojsko bylo pobito a rozprášeno. Toranaga moudře ustoupil, v patách další armádu, které ve jménu Nakamurově velel Hiromacu. Toranaga nepadl do nastražené pasti, šťastně couvl do svých provincií s nedotčenými houfy, a tam se hotovil k dalšímu boji. Budoucí taikó však tažení proti Toranagovi odvolal, třebaže by bývalo koneckonců vítězné. Nagakude byla jediná bitva, kterou taikó prohrál, a Toranaga jediný vojevůdce, který ho kdy porazil.

„Jsem rád, Milosti, že jsme se nikdy neutkali v bitvě,“ řekl Hiromacu.

„Já taky.“

„Byl byste vyhrál.“

„Ne. Taikó byl lepší vojevůdce a nejchytřejší muž na světě.“

Hiromacu se usmál. „Tak jest. Ale až po vás.“

„Ne, mýlíš se. Proto jsem se stal já jeho vazalem.“

„Škoda že umřel.“

„Škoda.“

„Ostatně Goroda byl taky znamenitý muž. Kolik dobrých mužů je po smrti.“ Hiromacu mimoděk převracel v rukou odřenou pochvu. „Musíte vytáhnout proti Išidovi. Tak bude každý daimjó jednou provždy nucen přiznat barvu. Nakonec vyhrajeme. Potom můžete rozehnat radu a stát se šógunem.“

„Neusiluji o tu čest,“ řekl Toranaga ostře. „Kolikrát to mám říkat?“

„Prosím za prominutí, Milosti. Vím to. Ale cítím, že pro Japonsko by to bylo lepší.“

„To je velezrada.“

„Na kom, Milosti? Na taikóovi? Ten je mrtev. Na jeho závěti a poslední vůli? To je cár papíru. Na tom chlapci Jaemonovi? Jaemon je syn rolníka, který si po smrti svého pána přisvojil jeho moc a vyhladil jeho potomky a dědice. Byli jsme spojenci Gorodovi a taikóovi vazalové. To je pravda. Ale oba jsou nenávratně pryč.“

„Radil bys mi to, kdybys byl jedním z regentů?“

„Ne. Jenže já regent nejsem, což mě velice těší. Já jsem pouze váš vazal. Já zvolil barvu už před rokem, a udělal jsem to svobodně.“

„Proč?“ Toranaga se ho na to ještě nikdy neptal.

„Poněvadž jste muž, poněvadž jste Minowarovec, poněvadž uděláte, co je správné. Řekl jste Išidovi pravdu: nejsme národ, který se dá spravovat výborem. Potřebujeme vůdce. Koho z těch pěti v radě jsem si měl vybrat? Knížete Onošiho? Je to moudrý muž a dobrý vojevůdce. Ale je křesťan a

mrzák, tělo mu sžírá malomocenství, takže smrdí na padesát kroků. Knížete Sugijamu? Je to nejbohatší daimjó v zemi, jeho rod je stejně starožitný jako váš. Ale je to slaboch a korouhvička, a my to oba dávno víme. Knížete Kijamu? To je moudrý, udatný, znamenitý vojevůdce a starý dobrý druh. Ale je to rovněž křesťan a já si myslím, že máme doma bohů dost, abychom se nemusili opovážlivě utíkat k cizímu bohu a tvrdit, že platí jenom on. Išido? Toho burana mám v žaludku od té doby, co jsem ho potkal, nezabil jsem ho jen proto, že taikóovi sloužil slepě a věrně.“ Koženou tvář zkřivil úsměv. „Takže jsem vlastně ani neměl na vybranou, jak vidíte.“

„A co když tvou radu neposlechnu? Jestliže zvládnu regentskou radu včetně Išida a vložím moc do rukou Jaemonovi?“

„Jistě se zachováte vždycky moudře. Ale všichni regenti by vás rádi viděli po smrti. To je pravda. Já jsem pro válku. Bez odkladu. Než vás izolují. Anebo spíš než vás zamordují.“

Toranaga zauvažoval o svých nepřátelích. Byli mocní a početní.

Trvalo by mu plné tři týdny, než by se po tókaidské silnici, hlavní spojovací cestě, která vedla po pobřeží, dostal z Ósaky do Eda. Doplout tam lodí bylo ještě nebezpečnější a snad i zdlouhavější, ledaže by plul galérou, která je schopná vzdorovat větru a přílivu.

V mysli zkoumal znovu a znovu záměr, který pojal. Nenacházel na něm chybičky.

„Včera jsem dostal zprávu, že Išidova matka je v Nagoji u svého vnuka,“ řekl a Hiromacu hned zbystřel. Nagoja byl velký městský stát, který se ještě nevyslovil pro žádnou stranu. „Představený kláštera Džódži by měl vzácnou paní pozvat, aby se podívala na třešňové květy.“

„Bez meškání,“ řekl Hiromacu, „vyrozumíme představeného poštovním holubem.“ Chrám Džódži slynul třemi věcmi: třešňovou alejí, bojovností svých zenbuddhistických mnichů a jejich netajenou, nehynoucí věrností Toranagovi, neboť Joši dal před lety chrám vystavět a od té doby hradil náklady spojené s provozem. „Květy už nebudou nejčerstvější, ale stará paní se na ně zítra určitě půjde podívat. Nepochybuji, že se tam pár dní zdrží, je to utěšené místo. Neměl by ji vnuk doprovázet?“

„Ne – jenom ona. Takové pozvání by ji trklo. Dále: pošli mému synovi Sudarovi šifrovanou zprávu: Odjedu z Ósaky, hned jak rada skončí zasedání – za čtyři dny. Pošli ji po běžci a potvrď ji poštovním holubem. Toho vypusť až zítra.“

Hiromacuův nesouhlas byl zjevný. „Mohu poté svolat do Ósaky deset tisíc mužů?“

„Ne. Stačí ti, co už jsou tady. Díky, příteli. Už se mi chce spát.“

Hiromacu vstal a narovnal se v ramenou. Ve dveřích se zeptal: „Smím dovolit své vnučce Fudžiko. aby se zabila?“

„Ne.“

„Ale Fudžiko je samurajka, Milosti, a dobře víte, co cítí matky k dětem. Bylo to její první dítě.“

„Fudžiko může mít ještě mnoho dětí. Jak je stará? Osmnáct – sotva devatenáct? Najdu jí jiného manžela.“

Hiromacu potřásl hlavou: „Nepřijme jiného. Znám ji příliš dobře. Z hloubi duše si přeje skončit svůj život. Prosím.“

„Řekni své vnučce, že neschvaluji bezdůvodnou smrt. Odmítám vydat povolení.“

Konečně se Hiromacu uklonil a pomalu odcházel.

„Jak dlouho se ten barbar může ve vězení udržet při životě?“ zeptal se Toranaga.

Hiromacu se neotočil. „Záleží na tom, jak se umí rvát.“

„Díky. Dobrou noc, Hiromacu.“ Když si byl jist, že je sám, řekl tiše: „Kiri-san?“

Vnitřní dveře se otevřely, vešla a poklekla.

„Pošli Sudarovi neprodleně zprávu: Vše v pořádku. Pošli ji po kurýrních holubech. Vypusť tři najednou za svítání. A v poledne znovu.“

„Ano, pane.“ Odešla.

Jeden doletí, myslel si. Přinejmenším čtyři zahubí špehové, šípy nebo krahujci. Ale pokud Išido nerozluští náš kód, nebude mít poselství žádný smysl, i když se ho nakrásně zmocní.

Kód byl velice tajný. Znali ho jen čtyři lidé. Jeho nejstarší syn Noboru, druhorozený syn a dědic Sudara, Kin a on sám. Byl to domluvený pokyn: „Nedbej na žádné jiné zprávy. Proveď plán pět.“ Podle předchozí dohody znamenal plán pět okamžitě svolat do Eda všechny předáky Jošiho rodu a jejich nejvěrnější rádce a zahájit přípravy k válce. Pokyn k zahájení bojů zněl Nachové nebe. K operaci Nachové nebe dojde nevyhnutelně, bude-li zabit nebo zajat. Pod velením jeho následníka Sudary zaútočí všechny jeho ozbrojené složky nenadále na Kjóto a zmocní se loutkového císaře. Současně vypukne v padesáti provinciích povstání, už léta do detailů promyšlené. Už dávno si stanovili všechny cíle: průsmyky, mosty, města, hrady. K provedení akce měli dostatek zbraní, mužů i odhodlání.

Plán je dobrý, myslil si Toranaga. Ale ztroskotá, pokud povstalce nepovedu já. Sudara ztroskotá. Ne snad vinou zrady, nebo pro nedostatek inteligence. Prostě nemá ještě dost zkušeností a znalostí, nestrhne za sebou dost nerozhodných daimjóů. Taky bude mít proti sobě nedotčený ósacký hrad a následníka Jaemona, záštitu a záminku pro všechny, jejichž zášť a řevnivost jsem si vysloužil za dvaapadesát let válčení.

Válka pro Toranagu začala v šesti letech, kloučka poslali jako rukojmí do nepřátelského tábora, pak ho osvobodili, brzy nato se octl opět v zajetí, byl znovu vykoupen, vzápětí zase posloužil za rukojmí, a tak to šlo kolem

dokola, pokud mu nebylo dvanáct: tenkrát velel první hlídce a vyhrál první bitvu.

Kolik jich přišlo potom! Bitvu neztratil žádnou. Ale co nepřátel získal. Teď se šikují proti němu.

Sudara ztroskotá. Nachové nebe by mohlo být úspěšné jedině pod tvým vedením. Ačkoli kdo ví? Taikó by zvítězil určitě. Líp kdyby se Nachové nebe nekonalo.

14/

Pro Blackthorna to bylo pekelné ráno. Potýkal se na život a na smrt se spoluvězněm. Pro misku kaše. Oba byli nazí. Před vstupem do žaláře, rozlehlého přízemního dřevěného baráku, se musel každý trestanec svléknout. Oblečený muž zabere víc místa a oblek by mohl skrývat zbraň.

Temná dusná prostora byla padesát kroků dlouhá, deset široká, přeplněná nahými zpocenými Japonci. Světlo pronikalo pouze skulinami mezi prkny a trámy tvořícími stěny a nízký strop.

Tak nízký, že Blackthorne stěží mohl stát zpříma. Byl poškrábaný od mužových ulámaných nehtů a odřený od drsných latěk. Nakonec vrazil chlapovi temenem do obličeje, chňapl ho za krk a tloukl mu hlavou o trám, pokud neztratil vědomí. Pak bezvládné tělo odhodil, prodral se zpocenou masou do koutka, kde si zabral místo, a sbíral síly, aby odrazil další útok.

Za rozbřesku se rozdávalo jídlo: malým otvorem začali dozorci přidělovat vězňům kaši a vodu. Od včerejšího soumraku, kdy ho sem uvrhli, Blackthorne nejedl ani nepil. Muži se řadili do zástupu v nezvyklém klidu. Bez kázně by se na žádného nedostalo. Náhle do něho hrubě strčil neholený zavšivený chlap a vytrhl mu jeho příděl. Ostatní čekali, co bude dál. Blackthorne zažil už hezkých pár námořnických rvaček, než aby se dal zastrašit jednou zrádnou ranou do beder. Dělal, že má vyražený dech, potom útočníka kopl pod pás a bitka začala. Teď ze svého koutku užasle zíral na muže, který mu podával dávno oželenou misku s kaší a vodou. Poděkoval a vzal si je.

Rohová místa byla nejžádanější. Barák dělil trám položený na hliněnou podlahu. V každé části byly tři řady mužů, dvě řady čelem k sobě a třetí mezi nimi. Uprostřed leželi slabí a nemocní. Silnější muži, opření zády buď o stěnu nebo o trám, si mohli protáhnout nohy jen přes jejich trup.

V jedné z prostředních řad zahlédl Blackthorne dvě nafouklé a mouchami poseté mrtvoly. Ale vyčerpaní nebo umírající muži v jejich sousedství jako by je nevnímali. V té sálající výhni nebylo vidět daleko. Slunce pralo do dřeva. Byla tam zaklopená latrínová vědra, přesto byl

smrad strašný, protože zvratky a výměty nemocných nikdo neuklízel.

Čas od času se otevřela železná vrata a stráže vyvolávaly jména. Muži se uklonili druhům a odešli, ale brzy je vystřídali nově příchozí a zase bylo plno. Zdálo se, že vězňové jsou smířeni s osudem a snaží se seč jsou žít v pohodě se svými sousedy.

Jeden muž u zdi začal zvracet, hned ho přistrčili do prostřední řady, kde se zhroutil, zpola zadušený vahou cizích nohou.

Blackthorne honem zavřel oči a s vynaložením všech sil překonával děs a hrůzu z uzavření. Mrcha Toranaga! Kéž bych sem mohl jednou toho chlapa zavřít.

Mrchy dozorci! Večer, když mu poručili svléct se donaha, rval se s nimi se zuřivostí zoufalce; dobře věděl, že nemá šanci, ale nechtěl se jen tak poddat. A pak ho šoupli sem.

Podobné baráky tu byly čtyři. Stály na kraji města v dlážděné ohradě obehnané vysokými kamennými zdmi. Před ohradou bylo vykolíkované prostranství. Na něm se tyčilo pět křížů. K břevnům byli za kotníky a zápěstí přivázáni čtyři muži a jedna žena. Jak šel kolem v doprovodu samurajské čety, viděl Blackthorne katy vrážet za pošklebků davu obětem do hrudi dlouhá kopí. Potom těch pět sňali a pověsili další pětici; na mrtvoly už čekala četa samurajů; vesele je dlouhými meči rozsekali na kousky.

Hnusná krvelačná smečka!

Zatím přišel k vědomí muž, s nímž se utkal. Ležel v prostřední řadě. Nos měl přeražený a na líci zaschlou krev. Náhle se vymrštil, odstrčil sousedy a skočil po Blackthornovi.

Blackthorne si nebezpečí všiml až v poslední chvíli, bleskem nastavil pěsti a útok odrazil. Vězňové, na které muž padl, láteřili; jakýsi širokoplecí pořízek, podobný buldokovi, ho sekl do krku hřbetem ruky. Suše to zapraštělo a útočníkovi klesla hlava.

Buldok tu zpola oholenou hlavu pozdvihl za mastný zavšivený cop a zase ji pustil. Pohlédl na Blackthorna, podotkl cosi hrdelního, usmál se kolozubými dásněmi a pokrčil rameny.

„Díky," zasupěl Blackthorne a děkoval Bohu, že také útočník neznal Murovo umění boje holýma rukama. „Moje *namu* Andžin-san," řekl a ukázal na sebe. „Vy?"

„Ach, *só desu!* Andžin-san!" Buldok ukázal na sebe a vtáhl vzduch. „Minikui."

„Minikui-san?"

„*Hai*," a zadrmolil cosi japonsky.

Blackthorne unaveně pokrčil rameny. „*Wakarimasen.*" Nerozumím.

„Ach, *só desu!*" Buldok podotkl cosi k sousedům. Znovu pokrčil rameny a Blackthorne a on společně mrtvého zdvihli a odnesli k druhým

dvěma mrtvolám. Když se vrátili, našli svá místa volná.

Většina vězňů spala nebo se o to pokoušela.

Blackthorne si připadal špinavý, odporný a na prahu smrti. Neplaš se, říkal si, ke smrti máš ještě daleko… Ne, tady v téhle pekelné díře to dlouho nevydržím. Je nás tu moc. Panebože, pusť mě ven! Jak to, že se podlaha houpá, no ne, koho to támhle vyplivla vlna? To je přece Rodrigues a proč má místo očí nebozez? Tady se nedá dýchat, tady se nedá dýchat. Musím pryč, prosím vás, prosím vás, nepřikládejte už na oheň, co ty tady děláš, Croocqu, ty kluku, já myslel, že tě pustili. Myslel jsem. že jsi zůstal na vsi, jak to, že jsme tu zase spolu, jak jsem se dostal zase zpátky – tady je ale chládeček a támhle je přece taky to děvče ta panenka krásná, dole na molu, ale proč ji táhnou pryč na břeh, proč se směje ten nahatý samuraj, ale to je Omi. Proč nás táhnou po písku, krvavé čmouhy na písku všichni nazí já taky báby a sedláci a děti a támhle je ten kotel a my všichni jsme v kotli, ne ne už nepřikládejte, nepřikládejte, utopím se v těch lejnech, Bože můj, Bože můj, to je konec, umírám umírám *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti*. Poslední pomazání, je ze mě katolík, všichni jsme katolíci a shoříme nebo se v chcankách utopíme a shoříme v ohni ohni ohni…

Vytrhl se násilím z blouznění, z přeludů té noční můry, v uších mu ještě zněla drtivá konečnost svátosti umírajících. Okamžik nevěděl, jestli bdí nebo sní, protože jeho nevěřící uši uslyšely to latinské žehnání znovu a nevěřícné oči viděly, jak se nad prostřední řadou patnáct kroků od něho sklání vychrtlý vrásčitý běloch. Bezzubý stařec s dlouhými slepenými vlasy, se zcuchanou bradou a ulámanými nehty v otrhané komži. V ruce podobné dravčímu spáru svíral dřevěný kříž a držel ho vysoko nad zpola skrytým tělem. Na okamžik se od kříže odrazil sluneční paprsek. Pak kmet zavřel mrtvému oči, zamumlal modlitbu a vzhlédl. Spatřil zírajícího Blackthorna.

„Matičko boží, jsi z masa a krve?“ zaskřehotal v drsné selské španělštině a pokřižoval se.

„Jsem,“ řekl Blackthorne španělsky. „Kdo jste vy?“

Stařec tápal k němu a mluvil pro sebe. Vězňové beze slova uhýbali nebo mu dovolovali překračovat je nebo na ně stoupat. Krhavé oči v bradavičnaté tváři hltaly Blackthorna. „Svatá Panno, *seňor je* z masa a krve. Kdo jsi, člověče? Já… já jsem bratr… bratr Domingo… fráter Domingo… ze svaté řehole svatého Františka… Františka z Assisi.“ Následovala směsice japonštiny, španělštiny a latiny. Škubal hlavou a stíral si sliny, které mu čúrkem kanuly na bradu. „Tak *seňor* je z masa a krve?“

„Ano, jsem z masa a krve.“ Blackthorne se posadil zpříma.

Kněz odříkal další Zdrávas, slzy se mu řinuly po lících. Nepřestával líbat kříž a byl by poklekl, kdyby měl kam. Buldok zatřásl sousedem, aby

ho vzbudil. Sesedli se, takže se kněz mohl posadit.

„Při svatém Františkovi, Bůh se nade mnou slitoval. Já už myslel, že je to zase zjevení, přelud, *seňor,* zlý duch. Už mě jich tady šálilo tolik. Jak dlouho je seňor tady? V tom šeru tady je špatně vidět a oči mi už taky neslouží jako dřív… Jak dlouho?“

„Od včerejška. A vy?“

„Nevím, *seňor.* Dlouho. Vsadili mě sem v září… psal se rok 1598 od narození Našeho Pána.“

„Teď máme květen. Roku 1600.“

„1600?“

Mnicha vyrušilo zaúpění. Vstal, sunul se po zvuku po tělech jako pavouk, tu někoho plynnou japonštinou povzbudil, tu někomu požehnal. Nemohl umírajícího najít, a tak drmolil poslední obřad k celému koutu oddělení a pak požehnal všem a nikdo nezareptal.

„Pojď se mnou, synu.“

Bez čekání poskakoval mnich zástupem do tmy. Blackthorne váhal, bylo mu líto výhodného místa. Pak přece vstal a následoval mnicha. Po deseti krocích se ohlédl. Jeho koutek zmizel. Zdálo se nemožné, že se tam kdy někdo mohl vejít.

Prošel barákem po celé délce. V nejzazším koutě, div divoucí, byl volný plácek. Zrovna dostatečný, aby tam mohl ulehnout nevelký muž. Bylo tam pár misek a hrnků a stará rohož.

Otec Domingo proklouzl zástupem na plácek a pokynul mu. Kolemstojící Japonci mlčky přihlíželi a rozestoupili se, aby Blackthorne mohl projít.

„To je mé stádce, *seňor.* To jsou moje dítka v Ježíši Kristu. Pokřtil jsem jich tu tolik… tohle je Jan, a tam je Marek a Metuzalém…“ Knězi došel dech. „Jsem tak unavený, unavený… A přece musím… musím…“ Slova se vytrácela, usnul.

Za soumraku se znovu rozdávalo jídlo. Když Blackthorne začal vstávat, naznačil mu jeho soused, aby zůstal, a přinesl mu vrchovatou misku. Jiný muž jemně poklepal knězi na rameno a podal mu večeři.

„*Íe,*“ řekl stařec s úsměvem a nutil misku muži zpátky.

„*Íe,* faradda-sama.“

Kněz se dal přemluvit a trochu ujedl, potom vstal se skřípěním všech kloubů a donesl misku jednomu z prostřední řady. Muž si přitiskl knězovu ruku k čelu a dostalo se mu požehnání.

„Mám takovou radost, že jsem potkal rodáka,“ řekl kněz a zase přisedl k Blackthornovi, měl drsný venkovský hlas s ostrými sykavkami. Neurčitě ukázal na druhý konec baráku. „Jedna má ovečka říkala, že *seňor* vyslovil slovo *andžin.* Je pán lodivod?“

„Ano.“

„Je tady ještě někdo z pánovy posádky?“

„Ne, jenom já. Proč jste tu vy?“

„Tak seňor je tu sám… připlul *seňor* z Manily?“

„Ne. Ještě jsem nikdy nebyl v Asii,“ řekl opatrně znamenitou španělštinou. „To je moje první daleká plavba. Byl jsem… byl jsem… vyjel jsem z domovského přístavu. Proč vy jste tady?“

„Jezoviti mě sem dostali. Jezoviti a jejich špinavé lži… Takže seňor vyplul z domovského přístavu? Ty nejsi Španěl, ne… ani Portugalec…“ Mnich na něho podezíravě zamhoural a Blackthorna zaplavil smrdutý dech. „Připlul jsi na portugalské lodi? Ve jménu Božím, mluv pravdu!“

„Ne, otče. Nebyla to portugalská loď. Bůh je mi svědek!“

„Svatá Panno, díky! Odpusťte mi to, *seňor*. Už jsem se lekl… jsem starý, chorý, hloupý. Tak tedy to byla španělská loď, a odkud? To jsem rád… odkudže *seňor* pochází? Ze španělských Flander? Anebo z Branibor? Z některé z našich německých držav? Ach. jak je milé, když si člověk muže na chvilku popovídat v mateřštině! Ztroskotal seňor jako my? A taky byl jezovitskými lotry křivě obviněn a vržen do žaláře? Kéž ty ničemy Bůh zatratí a odhalí jim hříšnost jejich zrady!“ Hněv mu bleskl z očí. „*Seňor* říká, že ještě nikdy nebyl v Asii?“

„Ne.“

„Když je tu *seňor* poprvé, bude se cítit jako u vyjevení. Já bych vám toho mohl povídat. Ví *seňor*, že jezoviti jsou jenom kupčíci, lichváři a pašeráci zbraní? Že veškerý obchod hedvábím, veškerý obchod s Čínou mají v hrsti oni? Že rok co rok sem připlouvá Černá loď, a ta loď má cenu milion dukátů? Že od Svatého otce vymámili výsadní právo na celou Asii, pro sebe a své portugalské nohsledy? Že tady jsou všechny ostatní řády zakázané? Že jezoviti berou úrok: se ziskem nakupují, se ziskem prodávají – a ten zisk mají jak oni, tak pohani –. navzdory bule Svatého otce Klimenta, rozkazům krále Filipa i zákonům této země? Že do Japonska podloudně propašovali muškety pro zdejší křesťanské krále a podněcovali k povstání? Že se pletou do politiky, že špiclují pro místní krále, lžou a šidí a vznášejí proti nám křivá svědectví? Že jejich představený osobně poslal do Luzonu španělskému králi tajnou depeši a žádal ho, aby uspořádal výpravu a zemi dobyl – na zakrytí portugalských chyb by mu španělská pomoc najednou byla dobrá. Za všechny potíže vděčíme jen a jen jim, *seňor*. To oni, jezoviti, šálili, šidili a štvali proti Španělsku, proti našemu milovanému králi Filipovi. Kvůli jejich lžím jsem se já dostal sem a šestadvacet mučedníků na kříž. Oni jsou študovaní páni a já jen hloupý chám, myslí si, že je neprokouknu!… Já umím číst a psát, já umím dobře číst a psát! Býval jsem tajemníkem u jeho Milosti místokrále… Snad si nemyslí, že my františkáni nechápeme…“ Znovu upadl do

španělsko-latinského drmolení.

Blackthorne okřál, žasl, nevěděl, co si myslet o tom, co kněz říkal. Jaké muškety? Zlato? Obchod? Černá loď? Milion dukátů? Jaká výprava? Jací křesťanští králové?

Nešidíš toho bláznivého nebožáka? říkal si. Pokládá tě za přítele, a ty jsi nepřítel.

Copak jsem lhal?

Ale dal jsi mu na srozuměnou, že jsi přítel.

Odpověděl jsem pravdivě na jeho otázky.

Ale uvedl jsi ho v omyl. Je to poctivé?

První přikázání pro toho, kdo chce přežít v nepřátelských vodách, zní: neříkej víc, než musíš.

Mnich blábolil stále vzrušeněji. Japonci kolem něho neklidně poposedávali, konečně jeden vstal, jemně knězem zatřásl a hovořil k němu. Fráter se pomalu probral, oči se mu vyjasnily, zadíval se na Blackthorna a poznal ho, odpověděl Japonci a uklidnil ostatní.

„Promiňte, *seňor.*“ řekl udýchaně. „Mys… mysleli, že se hněvám na pána. Bůh mi odpusť, že se nechám vždycky tak unést. To je tím, *que va,* že jezoviti jsou pekla zplozenci zrovna jako kacíři a modláři.“ Mnich si setřel slinu z brady a hleděl se zase upokojit. Tiskl si dlaně na hruď, aby ulevil bodavé bolesti na levé straně. „*Seňor* říkal? Vaše loď ztroskotala na pobřeží?“

„Ano. Svým způsobem. Uvázli jsme na mělčině,“ odpověděl Blackthorne. Opatrně natáhl nohy. Muži, kteří je pozorovali a poslouchali, couvli. Jeden vstal a pokynul mu, aby si lehl. „Díky,“ řekl hned. „Ach. otče, jak se řekne děkuji?“

„*Dómo.* Někdy taky *arigató.* Ženy musí být zvlášť zdvořilé. Ty říkají *arigató gozaimašita.*“

„Díky. Jak se jmenuje?“ Blackthorne ukázal na muže, který vstal.

„Gonzales.“

„Myslím, jak se jmenuje japonsky?“

„Aha, říká se mu Akabó. Ale to znamená pouze nosič, *seňor.* Oni nemají jméno. Jméno mají jenom samurajové.“

„Cože?“

„Jenom samurajové mají jméno a příjmení. Takový tu platí zákon. Ostatní se všichni jmenují podle zaměstnání: nosič, rybář, kuchař, kat, rolník, atd. Synové a dcery jsou povětšinou pouze První dcera, Druhá dcera, První syn atd. Někdy o někom řeknou: to je rybář od jilmu nebo to je šilhavý rybář.“

Mnich pokrčil rameny a polkl zívnutí. „Obyčejný Japonec nesmí mít jméno. Nevěstky si dávají jména jako Kapřice nebo Luna nebo Kvítek nebo Úhoř nebo Hvězda. Je to divné, seňor, ale takový tu platí zákon. My

jim dáváme křestní jména, opravdová jména, když je pokřtíme, a tak je přivádíme k spáse a k Bohu…“ Slova se tratila, až usnul.

„*Dómo, Akabó-san,*“ řekl Blackthorne nosiči.

Muž se plaše usmál, uklonil se a vtáhl dech.

Po chvíli se mnich probudil, poškrábal se a pomodlil. „Teprve včera, povídá *seňor?* Teprve včera sem přišel? Co se přihodilo pánovi?“

„Tam, co jsme přistáli, byl taky jezuita,“ řekl Blackthorne. „Ale co vy, otče? Říkal jste, že vás křivě obvinili? Co se přihodilo vám a vaší lodi?“

„Naší lodi? Ptal se *seňor* na naši loď? Připlul *seňor* z Manily jako my? Ale ne, co to říkám! Už si vzpomínám, *seňor* vyplul z domovského přístavu a podnikl plavbu do Asie poprvé. Pro Kristovu drahou muku, nevíte, jaká je to radost, když člověk může zase mluvit rodnou řečí s civilizovaným člověkem. *Que va,* už tak dlouho jsem neměl příležitost. Hlava se mi točí, *seňor,* hlava se mi točí. Naše loď. Konečně jsme se vraceli domů. Domů z Manily: nejdřív do Acapulka, do Cortézovy země, do Mexika a odtud po souši do Vera Cruz. Tam bychom přesedli na další loď a přes Atlantik se vrátili konečně domů. Moje ves, *seňor,* leží v horách za Madridem. Jmenuje se Santa Veronica. Neviděl jsem ji už čtyřicet let. Žil jsem v Novém světě – v Mexiku a na Filipínách. Provázel jsem věrně naše slavné conquistadores. Kéž nad nimi Panenka drží ruku! Byl jsem s nimi v Luzonu, když vyřídili domorodého vládce pohana Lumalona a dobyli Luzon, a tak přinesli slovo Boží na Filipíny. Těch bojů se tenkrát zúčastnilo plno japonských konvertitu. To jsou pane bijci. Stalo se to roku 1575. Tam zapustila Matka církev pevné kořeny, tam žádný jezovitský šantala ani Portugalec nohou nepáchne. Odjel jsem do Japonska na dva roky, pak jsem musel zpátky do Manily, kvůli jezovitským piklům…“

Mnich umlkl a zavřel oči, klímal. Pak se probral, a jak mívají staří lidé občas ve zvyku, mluvil dál. jako by byl nespal. „Moje loď byla galeona San Felipe. Vezli jsme koření, zlato, stříbro, hotovost v ceně půldruhého milionu peset. Stihla nás velká bouře, jaké tu bývají, a odnesla na pobřeží Šikoku. Třetí den se záď naší lodi rozštěpila o písčinu, ale my jsme stačili přenést na souš pokladnu s penězi a většinu nákladu. Ale pak nám oznámili, že všechno je zabaveno, zabaveno na pokyn samotného taikóa, poněvadž jsme piráti a…“ Náhlé ticho ho umlčelo.

Železné dveře se rozletěly.

Dozorci začali vyvolávat jména podle seznamu. Mezi volanými byl i Buldok, muž, který Blackthornovi pomohl. Kráčel ven bez ohlédnutí. Na řadu přišel i jeden muž z františkánova kroužku. Akabó. Akabó poklekl a mnich mu požehnal, udělal nad ním kříž a rychle mu udělil rozhřešení. Muž políbil krucifix a odešel.

Dveře znovu zapadly.

„Jde na popravu?“ zeptal se Blackthorne.

„Ano, za dveřmi na něho čeká kalvárie. Kéž ráčí Matka Páně přijmout jeho duši rychle a poskytne jí nehynoucí odplatu!“

„Jaký zločin spáchal?“

„Porušil zákon – jejich zákon, *seňor*. Japonci jsou národ prostý. A přísný, velmi přísný. Znají vlastně jen jeden trest – trest smrti. Smrt na kříži, oběšením nebo stětím. Za žhářství se trestá upálením. Jiné tresty takřka ani neznají, leda občas vyhnanství. nebo u žen ostříhání dohola. Ale,“ stařec vzdychl, „ale nejčastěji je to smrt.“

„Zapomněl jste vězení.“

Mnich si nepřítomně odlupoval šupinky prašiviny z předloktí. „To k jejich trestům nepatří, synu. Pro ně je vězení pouze dočasný útulek pro zadržené, než se stanoví trest. Sem přicházejí jen viníci. A nakrátko.“

„To je nesmysl. A co vy? Už jste tu rok, skoro dva.“

„Jednoho dne mě vyvolají jako ostatní. Tohle je jen začátek mezi pozemským peklem a slávou věčného života.“

„Tomu nevěřím.“

„Neboj se, synu. Je to vůle Boží. Jsem tu, mohu vyslechnout pánovu zpověď a dát mu rozhřešení, takže pán vstoupí do nebeské slávy čistý jako lilium, pokud vydrží potom těch pár chvil a kroků. Nechce se mi *seňor* vyzpovídat hned?“

„Ne, ne, díky… Teď ne,“ Blackthorne se zahleděl na železné dveře. „Už se odtud někdo pokusil uniknout?“

„Proč by se měli pokoušet? Stejně nemají kam utéct, kam se schovat. Úřady jsou neúprosné. Kdokoli by pomohl uprchlému trestanci nebo vůbec někomu, kdo se dopustil zločinu…“ Neurčitě máchl rukou směrem ke dveřím. „Gonzales – Akabó – ten, co odešel… Je to kago. Povídal mi…“

„Kdo je kago?“

„Nosič palankýnů, těch menších nosítek, co vypadají jako houpací síť nesená na bidle. Těm se říká kago. Tak tedy Akabó říkal, že jeho druh ukradl zákazníkovi hedvábný šátek, a protože Gonzales sám krádež neohlásil první, propadl hrdlem stejně jako zloděj. *Seňor* mi může věřit, kdyby se odtud někdo pokusil utéci anebo kdyby někdo někomu k útěku napomáhal, připravil by o život sebe a celou rodinu do třetího kolena. Jsou velmi přísní, *seňor*.“

„Proto se dá každý podřezat jako jehně?“

„Nemá na vybranou. Je to vůle Boží.“

Jen žádnou paniku nebo vztek, napomínal se Blackthorne. Trpělivost. Však já už na něco přijdu. Ne všechno, co kněz říká, je pravda. Je to cvok. A kdo by se tu nezcvokl za tak dlouhou dobu?

„Vězení jsou tady novinka,“ povídal právě mnich. „Teprve před několika lety je zavedl taikó. Dřív žádná nebyla. Když někoho dopadli,

přiznal se k činu a byl popraven.“

„A co když se nepřiznal?“

„Každý se přizná, *seňor*, čím dřív, tím líp pro něho. V našem světě to chodí přece taky tak.“

Mnich zase chvíli klímal, ve spánku se škrábal a mumlal. Když se probral, řekl Blackthorne: „Otče, povězte mi, prosím, jak se těm proklatým jezovitům podařilo uvrhnout do téhle morny služebníka Božího.“

„To by byla dlouhá řeč, anebo krátká. Když se zjevili taikóovi ozbrojenci a zabavili nám peníze i náklad, chtěl náš velitel a kapitán stůj co stůj jet sám do hlavního města a protestovat. Ta konfiskace byla bezdůvodná. Nebyli jsme snad ve službách Jeho katolického Veličenstva španělského krále Filipa, vladaře říše, nad kterou slunce nezapadá? Nejmocnějšího panovníka na světě? Nebyli jsme snad přátelé? Nepožádal snad taikó sám – ve snaze zlomit odporný portugalský monopol –španělskou Manilu, aby zahájila obchodní styky přímo s Japonskem? Ta konfiskace byla nedorozumění. Co jiného?

Provázel jsem kapitána, poněvadž jsem uměl trochu japonsky, ovšem zdaleka na tak dobře jako teď. *Seňor*, San Felipe ztroskotala a byla vržena na břeh v říjnu 1597. Jezuiti se opovážili – jeden se jmenoval otec Martin Alvito –, opovážili se nám nabídnout za zprostředkovatele. Taková arogance! V hlavním městě – Kjóto se jmenuje – sídlil náš vlastní páter superior – otec Braganza –, ke všemu jako španělský vyslanec, skutečný vyslanec španělské říše na taikóově dvoře. Byl v Kjótu už pět let, *seňor*. Taikó osobně požádal manilského místokrále, aby k němu vyslal františkány a vyslance. A místokrál jmenoval vyslance otce Braganzu. A my, *seňor*, my ze San Felipe, dobře věděli, že na rozdíl od jezuitů se na něho můžeme spolehnout.

Po dlouhém čekání nám taikó konečně poskytl slyšení. Byl to ohyzdný mužíček. Požádali jsme, aby nám vrátil zboží a poskytl loď nebo možnost přepravy, a náš velitel slíbil, že za tu službu bohatě zaplatí. Slyšení proběhlo dobře, aspoň nám to tak připadalo, a taikó nás propustil. Uchýlili jsme se do našeho kláštera v Kjótu a čekali; čekali jsme dlouhé měsíce, a během toho čekání jsme hlásali pohanům slovo Boží. Konali jsme bohoslužby otevřeně za bílého dne, ne jako zloději za tmy, jako to mají ve zvyku jezuiti.“ Pohrdání nabrousilo fráterův hlas. „Nosili jsme své kutny a ornáty, nepřestrojovali se za domorodé kněze jako oni. Hlásali jsme slovo Páně sprostému lidu, poníženým, chudým, chorým, ne panstvu jako jezuiti. Naše kongregace vzkvétaly. Měli jsme špitál pro nemocné, vlastní kostel a naše stádce se rozrůstalo převelice, *seňor*. Obrátili jsme na víru taky mnoho jejich králů – ale jednoho dne se všechno zhatilo.

Jednoho dne v lednu předvedli všechny františkány před soudce a přečetli nám žalobu opatřenou taikóovou osobní pečetí… a podle té žaloby

jsme byli jako přestupnici jejich zákonů a rušitelé klidu a pokoje odsouzeni k smrti ukřižováním. Bylo nás třiačtyřicet. V celé říši měly být františkánské kostely rozkotány, naše kongregace rozehnány, pozor, *seňor*, ne jezuitské, jenom naše františkánské. Jenom ty naše, *seňor*. Byli jsme křivě obviněni. Jezoviti zlovolně našeptali taikóovi, že jsme *conquistadores*, že hodláme ostrovy napadnout, a přitom přece sami prosili Jeho Milost místokrále, aby jim poslal z Manily vojsko. Já ten list četl! Od jejich představeného! Jsou to vlci v rouše beránčím, *seňor*, staví se jako služebníci církve a Krista, ale slouží jen sami sobě. Baží po moci, jen a jen po moci. Kryjí se rouškou chudoby a pokory, ale pod tou rouškou, *seňor*, drží královskou tabuli a kupí poklady. *Que va, seňor*, prostě nám záviděli, tak je to, záviděli nám naše kongregace, záviděli nám náš chrám, záviděli nám naši pravdu a náš způsob života. Hizenský daimjó, don Francisco, japonsky se jmenuje Harima Tadao, ale při křtu obdržel jméno Francisco, se za nás přimlouval, ale marně.

Nakonec zemřeli mučednickou smrtí, *seňor*, šest rodilých Španělů a sedmnáct japonských novokřtěnců a tři další. Chudák Braganza s nimi a mezi novokřtěnci byli tři malí chlapci. Ach, *seňor*, v Nagasaki se ten den shromáždily tisíce věřících. Utrpení těch šestadvaceti přihlíželo, jak jsem slyšel, padesát nebo sto tisíc lidí. Byl to únorový den, krutě chladný, a krutý byl pak celý rok. Ten rok zuřila zemětřesení, tajfuny, povodně, bouře a požáry, ruka Páně tvrdě dopadla na Velkého vraha, dokonce i jeho nádherný hrad Fušimi se zhroutil, když Hospodin otřásl zemí. Bylo to děsivé, ale divoucí vidět, jak prst Boží dopadá na hříšníky a pohany.

Tak zahynulo na kříži, *seňor*, šest rodilých Španělů. Naše ovečky byly rozehnány, náš kostel rozkotán a špitál zavřen.“ Starcova tvář zešedla. „Já… já byl z těch předurčených k mučednické smrti, ale… ale nebyla mi souzena ta čest. Odvedli nás z Kjóta; když jsme dorazili do Ósaky, pár nás propustili do naší zdejší misie – ostatek… ostatním usekli ucho a ukazovali je na ulicích jako sprosté zločince. Pak nebožáky odvedli na západ. Putovali celý měsíc. Jejich mučednická pouť skončila na kopci jménem Nišizaki nad velkým nagasackým přístavem. Prosil jsem samuraje, aby mi dovolil jít s nimi, ale on mi poručil vrátit se do naší ósacké misie. Bez důvodu. A potom po dlouhých měsících nás strčili sem. Byli jsme tuším tři, ale já z nich byl jediný Španěl. Ti druzí byli novokřtěnci, laičtí bratři, Japonci. Pár dní nato dozorci vyvolali jejich jména. Ale moje nezavolali doposud. Snad je to vůle Boží, *seňor*, anebo mě ti ohavní jezoviti naschvál nechávají naživu, aby mě trápili – když už jsem jejich vinou ztratil příležitost dojít mučednické smrti se svými spolubratry. Je to tak těžké, *seňor*, tak těžké, být trpělivý…“

Starý mnich zavřel oči a slzami se ukolébal do spánku.

Blackthorne nemohl usnout, i když si to z duše přál. Celé tělo ho

svědilo od vších kousanců. Hlava mu třeštila hrůzou.

Měl strašnou jistotu, že odtud nelze vyváznout. Zaplavila ho bezmoc, cítil, že je na krok od smrti. Když byla noc nejhlubší, hrůza ho překonala, poprvé v životě se rozplakal.

„Copak je, synu?“ zašeptal mnich. „Co je ti?“

„Nic, nic,“ řekl Blackthorne se srdcem v krku. „Spěte dál.“

„Nic se neboj. Všichni jsme v nikou Božích,“ řekl mnich a zase usnul.

Drtivý děs se vytratil. Vystřídal ho strach, se kterým lze žít. Však já se odtud dostanu, řekl si a snažil se té lži věřit.

S rozbřeskem přišlo jídlo a voda. Blackthorne se vzchopil. Tohle je nejhorší, co můžeš udělat. Klesnout na mysli je nebezpečné slabošství, nebezpečné a pitomé! To se víckrát nesmí opakovat, nebo s tebou bude konec. Zbláznís se. nebo umřeš. Strčí tě do třetí řady a sbohem. Musíš být trpělivý, musíš být opatrný a držet se.

„Jak se máte po ránu, *seňor?*“

„Dobře, díky, otče. A vy?“

„Znamenitě, děkuji vám.“

„Jak se to řekne japonsky?“

„*Dómo, genki desu.*“

„*Dómo, genki desu.* Včera jste se zmínil, otče, o portugalských Černých korábech – co je to za lodi? Už jste nějaké viděl?“

„Ano, *seňor*. Mají výtlak asi dva tisíce tun, jsou to největší lodi na světě. K řízení takové lodi je potřeba dvě stě mužů a chlapců a posádka i s pasažéry dělává až tisíc lidí. Slyšel jsem. že tyhle karaky plují dobře s větrem v plachtách, ale při bočném větru jsou nemotorné.“

„Kolik mají děl?“

„Dvacet až třicet, na třech palubách.“

Otce Dominga těšilo odpovídat na otázky a poučovat a Blackthorna těšilo poslouchat a učit se. Mnichovy nesoustavné vědomosti byly rozsáhlé a drahocenné.

„Ne. *seňor,*“ říkal právě. „*Dómo* znamená děkuji vám a *dózo* prosím. Voda je *mizu.* Nezapomeňte, že Japonci kladou velkou váhu na dobré způsoby a zdvořilost. Jednou, když jsem byl v Nagasaki – škoda že tu nemám brk a inkoust a papír. Já vím… tak si ta slova napište do prachu na podlaze, líp si je zapamatujete.“

„*Dómo*“ řekl Blackthorne. Naučil se pár dalším slovům a pak se zeptal: „Jak dlouho už tu žijí Portugalci?“

„Objevili Japonsko roku 1542, *seňor*, to jsem se zrovna narodil. Podařilo se to třem mužům, byli to da Mota, Peixoto, na toho třetího si už nevzpomínám. Byli to portugalští kupci a plavili se za obchodem podél čínského pobřeží v čínské džunce z domovského přístavu v Siamu. Byl *seňor* někdy v Siamu?“

„Ne.“

„Ach, v Asii je plno pozoruhodných věcí. Tahle trojice plula za obchodem, načež jejich loď přepadl tajfun a zanesl je daleko z původní trasy. Nakonec hladce přistáli na ostrově Tanegašima na jih od Kjúšú. Tenkrát poprvé vstoupila na japonskou půdu evropská noha, a hned se začalo obchodovat. Pár let nato sem připlul František Xaverský, jeden ze zakladatelů tovaryšstva. Psal se rok 1549, zlý rok pro Japonsko… Kdyby byl jako první připlul některý z našich bratru, byli bychom získali říši my, a ne Portugalci. František Xaverský umřel o tři roky později na ostrůvku Sanciam u čínského pobřeží, sám a opuštěný… Už jsem vám říkal, *seňor*, že se jeden jezovita prodral až ke dvoru čínského císaře v městě zvaném Peking?… Zato Manilu a Filipíny máme pevně v nikou my! Máme tam čtyři katedrály a skoro tři tisíce *conquistadores* a skoro šest tisíc japonských vojáků a tři sta našich bratří…“

Blackthorne si plnil hlavu fakty a japonskými slovíčky a obraty. Vyptával se na japonské obyčeje, na daimjóy a samuraje, na obchodování a na Nagasaki, na válku a mír, na jezuity a františkány, na Portugalce v Asii a Španěly v Manile, a především na Černou loď, která rok co rok připlouvá z Macaa. Tři dny a tři noci proseděl u otce Dominga, ptal se, poslouchal, učil se, pokud ho nesevřel tíživý spánek. Jak se probudil, vyptával se dál a hromadil vědomosti. Konečně čtvrtého dne vyvolali jeho jméno: „Andžin-san!“

15/

V hlubokém tichu Blackthorne povstal.

„Honem, synu, vyzpovídej se!“

„Já… já… já nemyslím,“ otupenou myslí Blackthornovi prokmitlo, že mluví anglicky, semkl rty a vykročil. Mnich se těžce vztyčil, lapil ho za zápěstí a kulhal s ním. Domníval se, že cizinec mluví německy nebo holandsky.

„Rychle, *seňor*. Dám ti rozhřešení. Pospěš si, jde o tvou nesmrtelnou duši. Mluv honem, stačí říct, že *seňor* lituje svých hříchů minulých a přítomných…“

Už byli u železných vrat, mnich držel Blackthorna s překvapivou silou.

„Ještě je čas. Svatá Panna tě ochrání!“

Blackthorne se mu vytrhl a řekl chraplavě španělsky: „Buďte s Bohem, otče!“

Dveře za ním s rachotem zapadly.

Den byl neuvěřitelně svěží a líbezný, po obloze plachtily v jihovýchodním větříku bílé beránky.

Několikrát hluboce vdechl nádherný čistý vzduch a krev se mu rozproudila v žilách. Zalila ho radost ze života.

Na dvoře stálo několik nahých vězňů a soudce, dozorci s kopími, etové a četa samurajů. Soudce měl na sobě tmavé kimono a pláštík s vyztuženými křídlovými rameny, na hlavě černý klobouček. Stál před prvním vězněm a předčítal mu cosi z útlého svitku; když dočetl, pokračoval k dalšímu odsouzenci a muž vrávoral za svou četou žalářníků k veliké bráně nádvoří. Blackthorne zůstal naposled. Na rozdíl od ostatních obdržel bederní roušku, bavlněné kimono, sandály s dřevěnou podešví. Jeho doprovod tvořili samurajové.

Už se ustanovil na tom, že jak projdou branou, vytrhne se a rozběhne nazdařbůh. Ale než došli k prahu, semkli se kolem něho samurajové jako neprostupná hradba. Společně prošli branou. Na prostranství přihlížel čistý a úhledný zástup s červenými, žlutými a zlatými slunečníky. Jednoho muže už přivázali k břevnům a kříž trčel do nebe. U každého kříže čekali dva etové, jejich dlouhá kopí se třpytila v slunci. Blackthorne zvolnil krok. Samurajové se kolem něho shlukli ještě těsněji a postrkávali ho, aby si pospíšil. Myslel si otupené, že by lepší bylo zemřít hned a rychle, zaťal ruku v pěst, aby vyrazil po nejbližším meči, ale neučinil to, protože samurajové zabočili od popraviště na obvod prostranství směrem k ulicím vedoucím do města a k hradu.

Blackthorne čekal se zatajeným dechem, chtěl mít jistotu. Prošli davem, který se před nimi rozestupoval a klaněl, a už byli na ulici a nedalo se pochybovat.

Blackthorne se cítil jako znovuzrozený.

Když byl zase mocen slova, řekl anglicky: „Kam to jdeme?“ a nedbal, že mu nikdo nemůže rozumět. Byl jako omámený. jen se vznášel, nohy se sotva dotýkaly země, řemínky sandálů ho neřezaly, nezvyklé kimono mu nebylo nepříjemné. Vlastně se v tom chodí docela dobře, napadlo ho. Trošku moc vzdušné možná, ale za takového pěkného dne jako dneska –je to přesně to, co by člověk potřeboval mít na sobě na horní palubě.

„Bůhví že je to úžasné zase mluvit anglicky,“ sdělil samurajům. „Kriste Pane, už jsem myslel, že je po mně. Takhle o vlásek už jsem unikl poosmé. Jestlipak to víte, braši? Teď už mi zbývá z devíti životů jen jeden. Nevadí. Ostatně lodivodi stejně mají životů přinejmenším deset, jak říkával Alban Caradoc.“

Samuraje ta hatmatilka očividně dráždila.

Vzpamatuj se, napomenul se. Neprovokuj je zbytečně, jsou tak dost popudliví.

Teprve teď zpozoroval, že samurajové jsou vesměs šedivci. Išidovi lidé.

Zeptal se otce Alvita na jméno muže, který stojí proti Toranagovi. Alvito řekl: „Išido.“ To bylo těsně před tím, než mu poručili vstát a odvedli ho. Jsou všichni šedivci Išidovi lidé? A všichni hnědáci zase Toranagovi?

„Kam jdeme? Tam?“ ukázal na hrad uhnízděný nad městem. „Tam, *hai?*“

„*Hai.*“ Velitel s prošedivělou bradkou přikývl lysou lebkou.

Co mi Išido může chtít? uvažoval.

Velitel zahnul do jiné ulice, vzdalovali se víc a víc od přístavu. Pak ji uviděl – malou portugalskou brigu, modrobílá vlajka se třepotala ve větru. Na hlavní palubě deset děl kromě dvacetilibrovek na přídi a zádi. S tebou by si Erasmus lehce poradil, pomyslil si. Copak moje posádka? Co asi dělají tam ve vsi? Kriste Pane, docela rád bych je zase viděl. A přece jsem byl tenkrát tak rád, že se dostanu od nich, do svého domu, kde byla Onna-Haku, do domu toho… jak se jmenoval? Aha, Mura-san. Co asi dělají ty dvě dívky, ta, kterou jsem měl ve svém lůžku na podlaze, a ta andělsky krásná, co mluvila s Omim? Ta, co se v tom zlém snu se mnou škvařila v kotli?

Proč myslím na ty pitomosti? Jen kalí hlavu. „Kdo na moři chce žít, hlavu jasnou musí mít!“ říkal Alban Caradoc. Chudák Alban.

Alban Caradoc se vždycky zdával tak mohutný a bohorovný, vševědoucí a vševidoucí – tak dlouhá, dlouhá léta. Ale umřel ve strachu a hrůze. Stalo se to sedmého dne bojů s Armadou. Blackthorne velel statunovému keči z Portmouthu s nákladem zbraní, prachu, kulek a proviantu pro Drakeovy válečné galeony, které se před Doverem vkliňovaly a zahryzávaly do nepřátelského loďstva. Španělé se usilovně drali Kanálem k Dunkirku, kde na koráby čekala pěchota připravená k invazi do Anglie.

Slavnou Armadu zkrušila bouře a záludné Drakeovy a Howardovy křižníky, menší, a proto pohyblivější než velké galeony.

Blackthorne se při útoku držel poblíž Věhlasu, vlajkové lodi admirála Howarda. Když se vítr změnil a zesílil ve vichřici a vlny děsivě mohutněly, musel se rozhodnout, jestli se pustí proti větru, a tak unikne boční salvě velké galeony Santa Cruz před nimi, anebo se dá samojediný po větru a pokusí se proniknout středem nepřátelské eskadry, neboť ostatní Howardovy lodě už otočily a sunuly se na sever.

„Na sever proti větru!“ volal na něho Alban Caradoc. Byl na lodi zástupcem kapitána. Blackthorne měl poprvé velení a jako kapitán lodivod odpovídal za loď. Alban Caradoc si svou účast v bitvě vydupal, ačkoli celé jeho právo být na palubě spočívalo v tom, že je Angličan, a v této nejčernější chvíli anglických dějin měl každý Angličan právo stát na palubě.

„Napněte plachty!“ zavelel Blackthorne a obrátil kormidlo na jih

rovnou do klína nepřátelského loďstva; věděl dobře, že to je jediný způsob, jak uniknout dělům galeony, která se tyčila nad nimi.

Vyrazili po větru jako šipka mezi španělské galeony. Salva ze tří palub Santa Cruz je šťastně přeletěla. Blackthorne dal na oplátku vypálit dvě boční salvy, bleší štípance pro plavidlo tak mohutné, a pak už se hnali středem nepřátel. Galeony po jejich bocích na osamělou lodičku nevystřelily ze strachu, aby si neuškodily navzájem, a tak děla mlčela. Užuž byli v bezpečí, když je pokropila salva z Madre de Dios. Oba stěžně odlétly jako šípy a s nimi i muži v ráhnoví. Půlka zadní paluby byla smetena, všude leželi mrtví a umírající.

Albana našel u roztříštěné lafety: bez nohou byl neuvěřitelně maličký. S vytřeštěnýma očima divoce řval: „Ježíši Kriste, já nechci umřít, já nechci umřít, já nechci umřít, pomoz mi, pomoz mi! Pomóóóc! Kriste Pane, to není k vydržení!“ Blackthorne věděl, že pro Albana Caradoca může udělat jen jedno. Objal ho. Pak zvedl průbojník a rozdrtil mu hlavu.

Týdny poté musel Felicity oznámit, že její otec padl. Řekl jí pouze, že smrt nastala okamžitě. Neřekl jí, že má na rukou krev, kterou nikdy nesmyje.

Blackthorne a samurajové teď kráčeli po široké vinuté třídě. Nebyly tu žádné krámy, jen obytné domy, každý na svém pozemku s vysokým plotem; domy, ploty i ulice byly neuvěřitelně čisté. Blackthorne nad tou čistotou žasl, v Londýně a všude v anglických městech a městečkách a v Evropě vůbec se vyhazovaly odpadky a výkaly, veškerá špína na ulici, kde se kupily tak dlouho, až znemožnily chodcům, povozům a koním průchod. Teprve pak se městská rada odhodlala k očistě. Londýnskými očišťovači bylo stádo sviní, vyháněné v noci do hlavních ulic. Jinak se o úklid staraly krysy, smečky toulavých psů a koček, požáry a mouchy.

V Ósace to bylo jiné. Jak to dělají? říkal si. Žádné latríny, žádné hromady kobližek, žádné koleje po vozech, nikde špína ani odpadky. Jenom tvrdě udusaná půda, čistě zametená. Úhledné a úpravné domy a ohrady ze dřeva. Kde jsou houfy žebráků a mrzáků, které jsou postrachem každého města v křesťanstvu? A kde nevyhnutelná hejna berků a zlotřilých výrostků číhající v přítmí?

Kolemjdoucí se zdvořile ukláněli, někteří klekali. Kagové klusali kolem nich s palankýny anebo s jednomístnými nosítky. Skupiny samurajů – šedivci, nikdy hnědí – se bezstarostně procházely ulicemi.

V jedné ulici vroubené krámy se mu náhle nohy podlomily, těžce klesl na ruce a kolena.

Samurajové mu pomohli vstát, ale neměl sílu udělat krok.

„Gomen nasai, dózo, matte“ (promiňte, prosím, počkejte), řekl, v nohou bodavou křeč. Masíroval si zauzlené lýtkové svaly a žehnal bratru Domingovi za drahocenné vědomosti, které u něho načerpal.

Velitel samurajů na něho pohlédl a cosi řekl.

„Gomen nasai, nihou go ga hanasemasen“ (promiňte, nemluvím japonsky), odpověděl Blackthorne pomalu, ale zřetelně. *„Dózo, matte.“*

„Ach! *Só desu,* Andžin-san. *Wakarimasu,“* pochopil muž. Dal krátký ostrý příkaz a jeden samuraj odkvačil. Po chvíli Blackthorne vstal, pokusil se kulhat dál, ale samuraj mu řekl: *„Íe!“* a naznačil mu, že má čekat.

Brzy se samuraj vrátil se čtveřicí polonahých kagů a nosítky. Samuraj ukázal Blackthornovi, jak se má do nich uložit a přidržovat se madel, visících z nosného bidla.

Znovu se vydali na pochod. Blackthornovi brzy otrnulo a byl by dal přednost chůzi, jenže věděl, že je pořád ještě slabý. Musím si chvíli odpočinout, myslel si. Nemám žádné rezervy. Potřebuju se vykoupat a najíst. Doopravdy najíst.

Stoupali po širokých schodech, spojujících jednu ulici s druhou, a ocitli se v nové panské čtvrti, lemované pěkným lesem s vysokými stromy a četnými stezkami. Blackthorne si liboval, že je konečně pryč z ulic mezi stromy, na hladké měkké pěšině. Když byli hluboko v lese, vynořila se ze zatáčky před nimi jiná četa asi třiceti šedivců. Když se oddíly setkaly a oba velitelé se podle předpisu pozdravili, upřely se oči nově příchozích na Blackthorna. Pršely otázky a odpovědi a pak, když se oddíl zase začal řadit k odchodu, velitel vytasil meč a vrazil ho do hrudi veliteli Blackthornových samurajů. Jeho četa se okamžitě vrhla na ostatní samuraje. Léčka byla tak zákeřná a tak dobře nastražená, že všech deset šedivců se zhroutilo v jeden okamžik. Žádný neměl čas vytasit.

Zděšení kagové klečeli s hlavami v trávě. Blackthorne stál vedle nich. Velitel, pořízek s mocným pupkem rozeslal hlídky na oba konce stezky. Ostatní sbírali meče mrtvých. Celý ten čas nevěnovali útočníci Blackthornovi pozornost. Ale jak začal couvat, zasyčel velitel rozkaz, který očividně znamenal, že se nemá hýbat z místa.

Na další rozkaz si útočníci svlékli šedá kimona. Pod nimi byli oblečeni do pestré směsice hadrů a rozedraných kimon. Všichni si nasadili masky, které měli přivázané na krku. Jeden muž sebral šedé stejnokroje a zmizel s nimi v lese.

Asi jsou to loupežníci, pomyslel si Blackthorne. Nač jinak ty masky? Co se mnou chtějí udělat?

Loupežníci potichu klábosili a dívali se na něho, zatímco si utírali meče o šaty mrtvých samurajů.

„Andžin-san? Hai?“ Pod maskou svítily kapitánovy kulaté, smolné, pronikavé oči.

„Hai,“ odpověděl Blackthorne a naskočila mu husí kůže.

Muž ukázal na zem, patrně mu poroučel nehýbat se. *„Wakarimasu ka?“*

„Hai.“

Zevrubně si ho prohlíželi. Pak se na okamžik vynořila z mlází asi sto kroků od nich hlídka, už rovněž bez šedivého kimona, ale maskovaná jako ostatní. Muž zamával a znovu zmizel.

Muži okamžitě obklopili Blackthorna a chystali se k odchodu. Velitel loupežníků se zahleděl na kagy, kteří se třásli jako pes před zlým pánem a zarývali hlavy do trávy.

Zbojník vyštěkl rozkaz. Pomalu, nevěřícně zvedla čtveřice hlavy. Týž rozkaz zazněl znovu: uklonili se, s kňučením couvali a pak naráz vzali nohy na ramena a zmizeli v houští.

Zbojník se opovržlivě usmál a pokynul Blackthornovi, aby s nimi vykročil zpátky k městu.

Bezmocně pochodoval. Na útěk nebylo pomyšlení.

Už byli skoro na kraji lesa, když se náhle zastavili. Před nimi se ozval hluk a ze zatáčky se vynořila nová třicetičlenná četa samurajů. Tentokrát hnědí i šediví, vpředu pochodovali hnědí a jejich vůdce v nosítkách, za nimi šlo několik nákladních koní. Okamžitě stanuli. Obě skupiny zaujaly bojové postavení asi sedmdesát kroků od sebe a nepřátelsky se měřily. Vůdce loupežníků směle vkročil na volné pole, zlostně něco křičel, ukazoval na Blackthorna a potom dozadu na místo přepadení. Vytasil meč a výhrůžně s ním máchal, zřejmě vyzýval ty druhé, aby se klidili.

Čepele zasvištěly z pochev. Na vůdcův rozkaz se jeden loupežník postavil za Blackthorna s rozpřaženým mečem a vůdce opakoval svou výzvu.

Chvíli se nic nedělo, potom Blackthorne viděl, jak z palankýnu vystupuje muž, a hned ho poznal. Byl to Kašigi Jabu. Jabu se rozkřikl na vůdce loupežníků, ale zbojník divoce potřásal mečem a žádal volnou cestu. Důrazně skončil. Vtom vydal Jabu krátký rozkaz, zaječel válečný výkřik a lehce kulhaje zaútočil s pozdviženým mečem. Jeho lidé se vrhli vpřed zároveň s ním a šedivci následovali v brzkém sledu.

Blackthorne padl k zemi, aby uhnul před ranou, která ho hrozila rozpoltit, ale rána nedopadla, vůdce zbojníků se otočil a zmizel v housti a jeho mužové zmizeli s ním.

Hnědí i šedivci rychle obklopili Blackthorna, který se vyškrábal na nohy. Pár samurajů se rozběhlo do křoví, jiní utíkali po pěšině do lesa, ostatní se rozestavili jako ochrana. Jabu zůstal stát na kraji mlází, velitelsky chrlil rozkazy, potom se pomalu vracel a belhal se daleko nápadněji.

„*Só desu ka, Andžin-san,*“ řekl ještě bez dechu po svém výkonu.

„*Só desu ka, Kašigijabu-san,*“ opáčil Blackthorne touž frází, která znamená něco jako vskutku?, je to možné? nebo neklame mě zrak? Ukázal směrem, kterým prchli loupežníci: „*Dómo,*“ zdvořile se uklonil jako rovný

rovnému a znovu v duchu blahořečil bratru Domingovi. *„Gomen nasai, nihon go ga hanasemasen.“* (Promiňte, nedovedu mluvit japonsky.)

„Hai,“ řekl uznale Jabu a dodal cosi, čemu Blackthorne nerozuměl.

„Cújaku ga imasuka?“ zeptal se. Nemáte tlumočníka?

„Íe, Andžin-san. Gomen nasai.“

Blackthornovi se maličko ulevilo. Teď už se domluví rovnou. Slovník měl sice skrovný, ale udělal první krok.

Kéž bych měl tlumočníka, přál si žhavě Jabu. Při Buddhovi!

Tak rád bych věděl, co se stalo, když jsi byl u Toranagy, Andžin-san, cos mu pověděl o vesnici a o zbraních a nákladu a o lodi a o galéře a o Rodriguesovi. Jak rád bych znal všechno, co bylo řečeno a jak to bylo řečeno a kde jsi byl a proč jsi tady. Pak bych si dokázal představit, co má Toranaga v úmyslu a jak uvažuje. Potom bych si mohl rozmyslet, co mu dnes řeknu, takhle jsem bezmocný.

Proč si po příjezdu k sobě Toranaga pozval tebe, a ne mne? Proč jsem od něho nedostal žádný vzkaz ani rozkaz, až dnes, nepočítám-li obligátní zdvořilé uvítání a větičku: „Těším se, že vás vbrzku zase uvidím?“ Proč pro mne poslal teprve dnes? Proč naše setkání dvakrát odložil? Způsobilo to něco, co jsi řekl? Ty nebo Hiromacu? Anebo je to normální zdržení, vyvolané návalem jiných starosti?

Já vím, Toranago, že se potýkáš s problémy takřka nezdolatelnými. Išidův vliv se šíří jako požár. Jestlipak už víš o zradě knížete Onošiho? A jestlipak víš, že mi Išido nabídl hlavu a úděl Ikawy Džikkjúa, když se k němu přidám? Pročpak jsi pro mne poslal zrovna dneska? A jakým řízením osudu jsem se octl tady, abych mohl zachránit život Andžinovi? Nějaký dobrý kami? Taky pěkně škodolibý kami, poněvadž mám barbara a stejně se s ním nedomluvím ani přímo, ani přes tlumočníka, a tak se mi nikdy nepodaří najít klíč k tvému tajnému zámku, Toranago. Proč jsi ho uvrhl do vězení, aby tam čekal na popravu? Proč ho dal Išido z vězení odvést? Proč si mysleli loupežníci, že za něj dostanou výkupné? Od koho? A jak to, že ho nechali naživu? Ten zbojník ho přece mohl hravě přetnout vedví.

Jabu si všiml hlubokých rýh, které nově zbrázdily Blackthornovu tvář. Vypadá lačně, pomyslel si. Jako toulavý pes. Ale ne jeden ze smečky, pořád vůdce smečky. Ach ano, lodivode, dal bych tisíc koku mít teď po ruce důvěryhodného tlumočníka.

Stanu se tvým pánem. Postavíš mi lodi a vycvičíš mužstvo. Musím Toranagu nějak oblomit. A když to nedokážu, co na tom. Budu lépe připraven pro příští život.

„Dobré plemeno!“ řekl Jabu nahlas k Blackthornovi a pousmál se. „Potřebuješ jenom pevnou ruku, pár kostí a bič. Napřed tě dopravím ke knížeti Toranagovi – ovšem až po vykoupání. Smrdíš, vážený pane lodivode!“

Blackthorne slovům nerozuměl, ale cítil, že jsou míněna vlídně, a viděl Jabuův úsměv. Usmál se na oplátku. *„Wakarimasen.“* Nerozumím.

„Hai, Andžin-san.“

Daimjó se odvrátil a zapátral po loupežnících. Nasadil dlaně k ústům a zahalekal. Hnědí se k němu neprodleně seběhli. Velitel šedých samurajů stál uprostřed stezky a také on odvolal pronásledování. Loupežníci jako by se do země propadli. Když velitel šedých přistoupil k Jabuovi, nastalo veliké dohadování, ukazovalo se tu k městu, tu k hradu, očividně se přeli.

Konečně Jabu s rukou na jílci získal převahu a pokynul Blackthornovi, aby nastoupil do nosítek.

„Íe,“ řekl velitel.

Oba muži se začali zle měřit a šedí a hnědí se neklidně vrtěli.

„Andžin-san Toranaga-sama no šúdžin desu…“

Blackthorne pochytil tu a tam slůvko: *watakuši* znamená já, plus *tačí*, to je my, *šúdžin* znamená vězeň. Vzpomněl si na Rodriguesovu radu, potřásl hlavou a ostře je přerušil: *„Šúdžin íe! Watakuši Andžin-san!“*

Oba muži na něj zírali.

Blackthorne přerušil ticho a dodal v lámané japonštině – doufal, že mu porozumí, i když mluví jako batole a řadí slova proti všem pravidlům: „Já přítel. Ne vězeň. Prosím chápat. Přítel. Promiňte, přítel. Potřeba lázeň. Lázeň, chápat? Unavený. Hlad. Lázeň.“ Ukázal na hradní věž. „Tam jít. Teď, prosím. Kníže Toranaga jeden, kníže Išido dva. Jít teď.“

Poslední *imá*, teď, pronesl dvojnásob velitelsky. Neohrabaně vlezl do nosítek a ulehl do podušek s nohama trčícíma z nosítek daleko ven.

Jabu se rozesmál a všichni se přidali.

„Ach *só*, Andžin-sama!“ řekl Jabu s posměšnou úklonou.

„*Íe*, Jabu-sama. Andžin-san,“ opravil ho Blackthorne spokojeně. To koukáš, parchante. Už jsem se něco naučil. Ale máš to u mě pořád schovaný. Brzo s tebou bude amen.

16/

„Je politováníhodné, kníže, že jste se se mnou napřed neporadil, než jste zasáhl do mé pravomoci,“ podotkl Toranaga, „a dal z vězení odvést mého vězně.“

„Domníval jsem se, že už o barbara nemáte zájem, když jste ho dal zavřít do městského vězení mezi sprosté zločince, jinak bych se ho samozřejmě nikdy nedotkl. Nemínil jsem nikterak porušit vaši svrchovanost.“ Išido vypadal navenek klidně, ale uvnitř to vřelo. Věděl, že se dopustil přehmatu. Slušelo se vskutku požádat Toranagu o dovolení. To

byla věc dobrého vychování. Dalo by se to ještě prominout, kdyby barbar zůstal v jeho moci, v jeho táboře. Prostě by ho na požádání vrátil – po příslušném otálení. Jenže jeho muže přepadne a skolí banda zbojníků, které jakoby nic zažene daimjó Jabu, osvobodí barbara a odvede si ho jeho vlastním samurajům před nosem. S vynaložením veškeré své taktiky se pokoušel Toranagu v očích veřejnosti zostudit, a nakonec – kdo ztratí tvář? On. „Ještě jednou se omlouvám."

Toranaga mrkl na Hiromacua, omluva byla hudbou pro jeho uši. Věděli, co krve Išida stojí. Byli ve velké audienční síni. Po předchozí dohodě bylo z každé strany přítomno jen pět zaručeně spolehlivých samurajů. Ostatní stáli za dveřmi. Za dveřmi čekal také Jabu. A barbara zatím myli a koupali. Vyšlo to, myslil si Toranaga, a v duchu si blahopřál. Krátce zauvažoval nad Jabuem a rozhodl se znovu odložit audienci a ještě ho trochu přidusit. Požádal Hiromacua, aby ho poslal domů a znovu se obrátil k Išidovi: „Vaši omluvu rád přijímám. Naštěstí nevznikla žádná škoda."

„Mohu tedy barbara odvést k následníkovi – jakmile bude v přijatelném stavu?"

„Pošlu vám ho, jen co s ním skoncuji."

„Smím se zeptat, kdy to bude? Následník ho očekával dnes ráno."

„S tím bychom si my dva snad nemusili lámat hlavu?! Jaemonovi je teprve sedm. Sedmiletý chlapec by se měl učit trpělivosti. Trpělivost je druh kázně a musí se cvičit. Není-liž pravda? Vysvětlím mu to nedorozumění sám. Budu ho dnes dopoledne učit plavat."

„Jak to?"

„Ano, učím ho plavat. Měl byste se také naučit plavat, kníže Išido. Je to výborné cvičení a za války se někdy dobře hodí. Všichni moji samurajové dovedou plavat. Trvám na tom, aby si tuto znalost osvojili."

„Moji lidé se cvičí v lukostřelbě, šermu, jízdě na koni a honitbě."

„Moji lidé k tomu přidávají ještě básnictví, krasopis, pořádání květin a obřad ča-no-ju. Dobrý samuraj by měl zvládat umění míru, aby byl zdatný v umění válečném."

„Toto umění většina mých lidí už zvládla dostatečně," opáčil Išido s vědomím, že jeho písmo je žalostné a vědomosti chatrné. „Samurajové se rodí pro válku. Válce rozumím docela slušně. Pro danou chvíli mi to stačí. To a dodržování vůle našeho pána."

„Jaemonova lekce plavání byla určena na hodinu koně." Den a noc se dělily na dvanáct rovných dílů. Den začínal hodinou zaječí od pěti do sedmi, následovala hodina dračí od sedmi do devíti. Pak přišla hodina hadí, koňská, kozí, opičí, kohoutí, psí, kančí, krysí a volská a cyklus uzavírala hodina tygří od tří do pěti ráno. „Nechcete se taky zúčastnit?"

„Ne, děkuji. Na to, abych měnil své zvyky, jsem příliš starý," řekl Išido pichlavě.

„Doslechl jsem se, že velitel vašich mužů obdržel příkaz spáchat seppuku.“

„Přirozeně. Jeho povinností bylo lapit zbojníky. Aspoň jednoho. Pak bychom našli i ty druhé.“

„Žasnu, že se dokázali vloudit do blízkosti hradu.“

„Já také. Snad by nám je barbar mohl popsat.“

„To je na barbara příliš,“ zasmál se Toranaga. „Co se těch loupežníků týká, nejspíš to byli róninové, že? A róninů jsou mezi vašimi lidmi spousty. Neškodilo by možná se na ně trochu podívat.“

„Vyšetřování jsme zahájili, a velmi důkladné. Mnoha směry.“ Išido pominul zahalený úštěpek proti róninům, žoldnéřům bez pána, svým způsobem vyvržencům z řad samurajů, kteří se po tisících hrnuli pod následovníkovu korouhev od té doby, co Išido dal pošeptmu vyhlásit neuvěřitelnou zvěst, že ve jménu následníka a jeho matky je ochoten přijmout jejich služby, zapomenout a odpustit jejich přestupky i minulost a posléze jejich věrnost odměnit se štědrostí hodnou taikóa. Išido věděl, že to byl skvělý tah. Získal tak nevyčerpatelný zdroj cvičených samurajů, bojovníků zaručeně spolehlivých, neboť věděli, že se jim druhá taková příležitost už nenaskytne; získal do svého tábora všechny rozhněvané, z nichž mnohé přivedla do neštěstí vítězství Toranagy a jeho spojenců. V poslední řadě pak zbavil říši jedné hrozby – to jest rostoucího počtu zbojníků –, neboť samuraj, kterého zlá sudba změnila v rónina, se mohl stát se leda mnichem nebo loupežníkem.

„Kolem toho přepadení je plno věcí, kterým nerozumím,“ podotkl Išido jedovatě. „Ano. Například jak přišli ti zbojníci na to, že právě za tohohle barbara získají velké výkupné. V městě je plno jiných daleko významnějších barbarů. Chtěli přece výkupné? Aspoň ten zbojník to říkal. Ale od koho? Jakou cenu má ten barbar? Žádnou. A jak mohli vědět, kde bude? Teprve včera jsem vydal rozkaz, aby ho přivedli ukázat následníkovi, protože jsem se domníval, že to chlapce pobaví. To je záhada.“

„Vskutku,“ poznamenal Toranaga.

„Navíc se shodou okolností vyskytne nablízku kníže Jabu s doprovodem vašich a mých lidí. Vskutku záhada.“

„Vskutku. Jabu se tam octl proto, že jsem pro něj poslal, a vaši lidé s ním byli proto, že jsme se – na váš návrh – dohodli, že je to dobré opatření a prostředek, jak pomalu hojit roztržku mezi námi, budou-li vaši lidé doprovázet moje, kamkoli půjdou, zatímco já budu požívat vašeho pohostinství.“

„Divné je také, že zbojníci byli sdostatek udatní a ukáznění, aby dokázali zabít deset samurajů bez boje, ale jen co se ukázali vaši lidé, zachovali se jako Korejci. Obě strany byly stejně početné. Proč zbojníci

nebojovali anebo proč neodvedli barbara po zajetí okamžitě do hor a místo toho hloupě otáleli na hlavní stezce do hradu? Vskutku záhada.“

„Vskutku. Pro jistotu zdvojím svůj doprovod, až půjdu zítra na lov. Vědomí, že se v takové blízkosti hradu pohybují loupežníci, není zrovna milé. Opravdu. Ale nechtěl byste si se mnou trochu zalovit? Mohli bychom vyzkoušet své sokoly, vy proti mně. Vydám se do kopců na severu.“

„Ne, děkuji vám. Zítra jsem zaneprázdněn. Řekněme pozítří? Poslal jsem dvacet tisíc mužů pročesávat okolní hvozdy, lesy a háje. Do deseti dní nebude v okruhu dvaceti ri jediný loupežník. To vám slibuji.“

Toranaga věděl, že Išido využívá zbojníků jako záminky, aby zvýšil počet svých vojsk v okolí. Když říká dvacet, myslí padesát. Past se pomalu uzavírá, pomyslil si Toranaga. Proč tak brzy? Došlo k nějaké nové zradě? Cože je Išido tak sebejistý? „Dobrá, tedy pozítří, kníže. Ale dejte svým mužům pokyn, aby mé loviště vynechali. Mohli by mě rušit v lovu,“ dodal lehce.

„Samozřejmě. A co ten barbar?“

„Patří a patřil vždycky mně. A jeho loď taky. Ale až s ním skoncuji, je váš. Potom ho můžete vydat katovi, budete-li chtít.“

„Díky. Stane se.“ Išido sklapl vějíř a zastrčil si ho do rukávu. „Je to záležitost bezvýznamná. Věc významná a hlavní důvod mé návštěvy je… Mimochodem, doslechl jsem se, že kněžna, moje matka, je na návštěvě v klášteře Džódži.“

„Opravdu? Jaro už pokročilo. Třešňové květy budou značně odkvetlé. Není na ně nejvhodnější chvíle.“

„Máte pravdu. Ale pokud je to matčino přání, proč ne? Staří lidé mají své rozmary, člověk s nimi nikdy neví, dívají se na věci jinak. Jenomže matka je velice choulostivá. Mám o ni starost. Musí na sebe dávat velký pozor – nachladí se tak snadno.“

„S mou matkou je stejné trápení. O zdraví starých osob se člověk musí pořád strachovat.“ Toranaga si v duchu zaznamenal, že musí představenému neprodleně poslat zprávu, aby bedlivě dohlížel na kněžnino zdraví. Kdyby náhodou v klášteře zemřela, mělo by to nedozírné důsledky. Ztratil by tvář v celé říši. Všichni daimjóové by pochopili, že v šachové partii o nadvládu zneužil bezmocné staré ženy, matky svého nepřítele, a nepečoval o ni dostatečně. Po pravdě řečeno, brát rukojmí bývá někdy ošidné.

Išidovi se vzteky tmělo před očima, když se dozvěděl, že jeho uctívaná matka je hostem v Toranagově nagojské pevnosti. Několik hlav to odneslo. Okamžitě se jal kout plány na Toranagovu záhubu a pevně se rozhodl, že jen co vypukne válka, Nagoju napadne a nedostatečně bdělého místního daimjóa Kazamakiho sprovodí ze světa. Konečně potají přes různé prostředníky představenému čistě soukromě vzkázal, že neodjedeli stará

kněžna z kláštera do dvaceti čtyř hodin živá a zdravá, muže se stát, že Naga, jediný Toranagův syn v dosahu a všechny ženy Toranagovy domácnosti, které se podaří lapit, procitnou v osadě malomocných a budou napájeni, krmeni a obsluhováni jednou z jejich nevěstek. Išido věděl, že pokud je matka v Toranagově moci, musí se držet zpátky. Ale netajil se, že nebude-li kněžna okamžitě propuštěna, vzplane říše plamenem. „Jak se daří vaší paní matce, kníže?“ optal se zdvořile.

„Znamenitě, děkuji za optání,“ zazářil šťastně Toranaga jednak při myšlence na matku, jednak u vědomí Išidova bezmocného vzteku. „Na svých čtyřiasedmdesát je pozoruhodně křepká. Doufám, že ponesu její věk stejně dobře.“

Je ti osmapadesát, Toranago, ale devětapadesáti se nedožiješ, sliboval si Išido. „Račte paní matce vyřídit mé přání dalšího dlouhého a šťastného života. Ještě jednou děkuji a promiňte, že jsem vás obtěžoval.“ Uklonil se velmi zdvořile a pak dodal, stěží potlačuje vítězoslavný jásot: „Málem bych byl zapomněl, ta významná věc, pro kterou jsem s vámi chtěl mluvit, se týká poslední oficiální schůzky regentů. Byla odložena. Nekoná se dnes při západu slunce.“

Toranaga se nepřestal usmívat, ale v duchu zkameněl. „Jak to? Proč?“

„Kníže Kijama onemocněl. Kníže Sugijama a kníže Onoši s odkladem souhlasí. Já rovněž. Ve věci tak zásadní už na nějakých pár dnech nesejde.“

„Můžeme se sejít bez knížete Kijamy.“

„Domnívám se, že by to nebylo vhodné.“ Išidovy oči byly výsměšné.

„Oficiálně?“

„Ano, tady jsou naše pečeti.“

V Toranagovi to vřelo. Každý odklad byl pro něho zhoubný. Má Išidovi nabídnout matku za okamžitou schůzku? Ne, trvalo by příliš dlouho, než by zprávy došly tam a zpátky a tak by poskytl velkou výhodu proniczanic. „Kdy se tedy bude schůzka konat?“

„Pokud vím, měl by se kníže Kijama zotavit do zítřka, nejvýš do pozítřka.“

„Dobře. Pošlu za ním svého osobního lékaře.“

„Určitě by vaši péči ocenil, jenže jeho osobní lékař všechny návštěvy zakázal. Choroba může být nakažlivá.“

„Jaká choroba?“

„Nevím, kníže. Víc jsem se nedozvěděl.“

„Je ten lékař barbar?“

„Ano. Pokud vím, hlavní lékař zdejších křesťanů. Křesťanský lékař u křesťanského daimjóa. Ti naši nejsou dost dobří pro tak… pro tak vznešeného daimjóa,“ řekl Išido s úšklebkem.

Toranagovy obavy vzrostly. Kdyby byl lékař Japonec, dalo se

podniknout mnoho věcí. Ale proti křesťanskému lékaři – určitě to bude jezuita – nic podniknout nemohl, pokud si nechce znepřátelit všechny křesťanské daimjóy, což si nemohl dovolit. Věděl, že na své přátelství s Cukkuem nemůže spoléhat ve sporu s křesťanskými daimjóy, jako byl Kijama nebo Onoši. Bylo v zájmu křesťanů tvořit jeden svorný šik. Brzy bude muset udělat první krok a uzavřít s těmi barbarskými kněžími dohodu, zjistit, za jakou cenu jsou ochotni ho podporovat. Jestliže Išido vskutku získal na svou stranu Onošiho a Kijamu – a kdyby se tihle dva úhlavní nepřátelé spojili, půjdou všichni ostatní křesťanští daimjóové za nimi –, potom zůstane sám, uvažoval. Potom budu už mít jen jedno východisko. Nachové nebe.

„Navštívím knížete Kijamu pozítří," prohlásil ultimativně.

„Ale co nákaza? Nikdy bych si neodpustil, kdybyste přišel k úhoně, pokud jste mým hostem, kníže. Tady v Ósace jste v mé péči. Ne, to vám nemohu dovolit."

„Nedělejte si starosti, kníže. Nákaza, která by mě porazila, se ještě nevyskytla. Vzpomeňte si na předpověď hvězdopravce." Když před šesti lety připlulo k taikóovi čínské poselstvo, aby se pokusilo urovnat japonsko-korejsko-čínskou válku, byl mezi jeho členy také slavný hvězdopravec. Ten Číňan předpověděl mnoho věcí, které se od té doby splnily. Při jedné z taikóových neuvěřitelně marnotratných hostin požádal vládce astrologa, aby mu pověděl, jakou smrtí sejdou jeho přední rádci. Hvězdopravec řekl, že Toranaga zemře mečem ve středním věku. Išido, slavný podmanitel Koreje neboli země Čósen, jak ji nazývali Číňané, zemře jako křepký stařec a nejslavnější muž své doby. Taikó sám pak zemře stářím na vlastním loži všemi vážen a ctěn a zanechá po sobě zdravého syna jako nástupce. Taikó měl z toho proroctví takovou radost – neboť byl dosud bez potomka –, že se rozhodl poselstvo propustit zpátky do Číny, ačkoli původně chtěl vyjednávače za jejich troufalost usmrtit. Čínský císař totiž k němu poselstvo neposlal, aby vyjednávalo o mír, jak si taikó představoval, nýbrž pouze proto, aby mu nabídl titul krále země Wa, jak Číňané nazývali Japonsko. A tak se poslové vrátili domů živí, a ne v bedničkách, které dal pro ně taikó už připravit, a taikó znovu vytáhl do boje proti Koreji a Číně.

„Dobře si na to vzpomínám, kníže," prohlásil Išido, který si to pamatoval velmi dobře. „Jenže taková nákaza dokáže být velmi nepříjemná. Proč by se měl člověk cítit nepříjemně, když nemusí? Mohl byste dostat neštovice jako váš syn Noboru, nerad vám to připomínám, nebo malomocenství jako kníže Onoši. Je ještě mladý, ale trpí. Trpí, já to vím."

Na okamžik Toranagu vyvedl z rovnováhy. Znal následky obou chrob příliš dobře. Nejstarší z jeho žijících synů dostal čínské neštovice, když mu

bylo sedmnáct, před deseti lety – marně na něm zkoušeli své umění lékaři japonští, čínští, korejští i křesťanští, nikdo mu nepomohl od nemoci, která chlapce nezabila, ale zohavila. Kdybych jednou měl svrchovanou moc, sliboval si Toranaga, snad bych tuhle nemoc dokázal vymýtit. Opravdu ji šíří ženy? Jak by se dala léčit? Chudák Noboru, myslel si. Nebýt neštovic, byl bys ty můj nástupce, jsi výborný voják a lepší hospodář než Sudara a lstivý jako had. Musel ses v předešlém životě dopustit hodně špatností, že je ti v tomto snášet břímě tak těžké.

„Při Buddhovi, nepřál bych nikomu žádnou z těch dvou nemocí!“ zvolal.

„Já taky ne!“ řekl Išido přesvědčený, že by Toranaga na něho nejraději seslal obě dvě najednou. Uklonil se a odešel.

Toranaga přerušil ticho: „Tak co?“

Hiromacu řekl: „Teď už je jedno, jak se rozhodnete. Ať odjedete nebo ne, vždycky to bude pohroma, poněvadž jste byl zrazen a zůstal jste sám, Milosti. Jestliže počkáte na schůzku – a k té nedojde dřív než za týden –, seskupí Išido své pluky kolem Ósaky, takže neproklouzne ani myš a vy se odtud nikdy nedostanete, nespoléhejte na paní Očibu, Išido se zřejmě rozhodl riskovat její život, jen když polapí vás. Zrada je hotová, budete mít proti sobě všechny čtyři regenty. Přehlasují vás. Obviní vás z velezrady. A když se vám nakrásně podaří vyváznout, budou regenti stejně přikazovat, co si bude Išido přát. Rozhodnutí odhlasované čtyřmi hlasy proti jednomu musíte dodržet. Odpřísáhl jste to. Přece nezrušíte dané slovo.“

„To nejde.“

Rozhostilo se ticho.

Hiromacu čekal s rostoucí úzkostí. „Co budete dělat?“

„Napřed si zaplavu,“ odvětil Toranaga s nečekanou bodrostí. „Potom se podívám na toho barbara.“

K doškové chýšce půvabně usazené v javorovém hájku Toranagovy soukromé zahrady na hradě pokojně kráčela žena. Měla zcela prosté hedvábné kimono a obi, ale z rukou proslulých čínských mistrů vyšlo sotva co elegantnějšího. Vlasy měla podle poslední kjótské módy vyčesané a připíchnuté na temeni stříbrnými jehlicemi. Velmi světlou pokožku chránil pestrý slunečník. Byla drobná, ale dokonale rostlá. Na krku jí visel na zlatém řetízku zlatý křížek.

Ve stínu verandy před chýškou už čekala Kiri. Mohutný zadek překypoval přes podušku, na které klečela; dívala se, jak žena přechází po kamenech vsazených do mechu tak pečlivě, až se zdálo, že je to jejich přirozené místo.

„Jste čím dál krásnější a stále mladší, Todo Mariko-san,“ řekla bez žárlivosti a opětovala její úklonu.

„Kéž by to byla pravda, Kiricubo-san," usmála se Mariko. Poklekla na jednu z podušek a mimoděk skládala sukni do půvabného vzoru.

„Je to pravda. Kdy jsme se viděly naposled? Budou to dva nebo tři roky? Za dvacet let jste se nezměnila ani o vlásek. Už to bude dobře dvacet let, co jsme se viděly poprvé, viďte? Pamatujete se? Bylo to na hostině u knížete Gorody. Tenkrát vám bylo čtrnáct, byla jste čerstvě vdaná a velmi sličná."

„A vylekaná."

„Vylekaná? Vy? Neříkejte."

„Bylo to před šestnácti lety, Kiricubo-san, ne před dvaceti. Pamatuji si to velice dobře." Až příliš, pomyslela si s bodnutím v srdci. Ten den mi bratr zašeptal, že se bojí, že náš velevážený otec vykoná pomstu na svém lenním pánu: že se chystá Gorodu zavraždit. Svého lenního pána!

Ach ano, Kiri-san, pamatuji si ten den a rok a hodinu. To byl začátek celé té hrůzy. Nikdy jsem nikomu nepřiznala, že jsem předem věděla, co se stane. Nehlásila jsem manželovi ani jeho otci Hiromacuovi, věrným vazalům diktátorovým, že se chystá zrada a že ji chystá jeho nejlepší vojevůdce. A co víc, nevarovala jsem Gorodu, svého lenního pána. Zpronevěřila jsem se na svém pánu, na manželovi, na jeho rodině, která je od chvíle sňatku mou jedinou rodinou. Ach, Madono, odpusť mi můj hřích, smaž moje provinění. Mlčela jsem, abych ušetřila milovaného otce, který znesvětil tisíciletou čest našeho domu. Bože můj, Ježíši Kriste Nazaretský, spas toho hříšníka před věčným zatracením…

„Ano, před šestnácti lety," řekla Mariko pokojně.

„Ten rok jsem nosila dítě knížete Toranagy," řekla Kiri a myslela si: nebýt toho, že tvůj otec podle zavraždil knížete Gorodu, nikdy by se nebojovalo u Nagakude, já bych se nenachladila a donosila bych své dítě. Možná, řekla si. Možná že ne. To už je karma. Co se stalo, je moje karma, to se nedá změnit. „Ach, Mariko-san," řekla bez hořkosti, „to už je tak dávno, že to člověku skoro připadá jako jiný život. Ale na vás čas neplatí. Proč já nemohu mít vaši postavu a vlasy a lehkou chůzi?" Kiri se znovu zasmála. „Odpověď je prostá: moc jím."

„Co na tom sejde? Jste stále na výsluní milosti svého pána. A tak vám nic neschází. Jste moudrá a milá a zdravá a sama se sebou spokojená."

„Ještě lepší by bylo těšit se z jídla, z přízně knížete Toranagy a navíc být štíhlá," řekla Kiri. „Ale co vy? Vy nejste sama se sebou spokojená?"

„Já jsem jen nástroj, který je k službám mému pánu Buntaróovi, když dostane chuť si pohrát. Jestliže je spokojený můj pán a manžel, jsem přirozeně spokojena rovněž. Jeho potěšení je i moje potěšení. Zrovna jako pro vás," řekla Mariko.

„Ano. Ale stejné to není," Kiri se ovívala zlatým hedvábným vějířem, který odrážel paprsky pozdního slunce. Jsem ráda, že nejsem na tvém

místě, Mariko, i když jsi tak krásná, duchaplná a učená i udatná. Ne! Manželství s tím šeredným arogantním surovcem bych nevydržela ani den, natož sedmnáct let. Vůbec není po otci. Hiromacu je báječný člověk. Ale Buntaró? Jak mohou mít otcové tak děsné syny? Přesto škoda, že jsem neporodila syna, škoda, přeškoda. Ale co ty, Mariko, jak jsi mohla snášet jeho zlobu taková léta? Jak to, že tě všechny ty prožité tragédie nezlomily? Snad není možné, aby ti na tváři ani na duši neuvízl sebemenší stín.

„Todo Buntaró Mariko-san – jste neobyčejná žena."

„Díky, Kiricubo Tošiko-san. Ach, Kiri-san, mám radost, že vás vidím."

„A já vás. Co dělá váš syn?"

„Roste, roste, roste. Už je mu patnáct, představte si. Sarudži je už stejně vysoký a silný jako otec a dostal od knížete Hiromacua vlastní úděl a… víte, že se bude ženit?"

„Ne, s kým?"

„S pravnučkou knížete Kijamy. Zařídil to sám kníže Toranaga. Je to výtečné spojení pro naši rodinu. Jen bych si přála, aby nevěsta byla… byla k synovi pozornější, aby ho byla víc hodná. Víte, ona…" Mariko se trochu zahanbeně zasmála. „Už mluvím jako všechny tchyně. Jistě mi ale potvrdíte, že je ještě nezkušená."

„Však vy jí dáte školu."

„To doufám. Mám štěstí, že nemám tchyni. Nevím, co bych si počala."

„Okouzlila byste ji a vycvičila, tak jako si umíte vycvičit svůj dům."

„Kéž by byla pravda i to." Mariko držela bez hnutí ruce v klíně. Zahleděla se na vážku, která se chvíli vznášela na místě a pak odlétla jako šipka. „Manžel mi uložil jít k vám. Přeje si se mnou kníže Toranaga mluvit?"

„Ano, chce, abyste tlumočila."

Mariko se lekla. „Komu?"

„Tomu novému barbarovi."

„Proč ne otec Cukku-san? Je nemocný?"

„Ne." Kiri si hrála s vějířem. „Předpokládám, že nám nezbude než se divit, proč tentokrát chce kníže za tlumočníka vás a ne kněze jako při prvním rozhovoru. Čím to asi je, Mariko, že máme v rukou všechno rodinné jmění, platíme účty, řídíme služebnictvo, nakupujeme potraviny a všechno potřebné pro domácnost a obvykle i pánovo šatstvo – ale že by s námi manžel někdy o něčem promluvil, to se nestane."

„Snad to ponechávají naší intuici."

„Asi." Kiriin pohled byl přímý a přátelský. „Soudím, že půjde o věc velice důvěrnou. Natolik, že mi laskavě odpřisahnete při svém křesťanském bohu, že se o té schůzce nikomu nezmíníte. Ani slovem."

Den jako by ochladl.

„Jistě," řekla Mariko stísněně. Bylo jí jasné, co má Kiri na mysli: nesmí

nic prozradit ani manželovi, ani tchánovi, ani svému zpovědníku. Jelikož ji sem manžel sám poslal – zřejmě na žádost knížete Toranagy, má přednost povinnost k lennímu pánu před povinností k manželovi, může mu tudíž všechno s klidným svědomím zamlčet. Ale co zpovědník? Smí mlčet i před ním? A proč si kníže vybral za tlumočníka ji, a ne otce Cukkua? Pochopila, že je znovu vtažena do politických piklů, jaké jí už jednou udělaly ze života peklo, a zalitovala, že se narodila v staroslavné rodině Fudžimotovců, že byla obdařena nadáním učit se řečem, takže si osvojila takřka nesrozumitelnou portugalštinu a latinu, a vůbec že se narodila. Jenže to bych zase nikdy neviděla svého syna, pomyslela si, nikdy bych neslyšela o Ježíši Kristu a jeho pravdě ani o věčném životě.

To už je tvoje karma, Mariko, řekla si smutně, to už je karma. „Budiž, Kiri-san.“ A se zlým tušením dodala: „Přísahám při Bohu všemohoucím, že se o tom, co budu tlumočit pro svého lenního pána dnes anebo kdykoli jindy, nikomu slovem nezmíním.“

„Soudím také, že byste měla bez ohledu na své city a smýšlení překládat doslova, co bude řečeno. Tenhle nový barbar není jako ostatní a říká zarážející věci. Jsem si jistá, že kníže měl své zvláštní důvody, proč ze všech možností vybral právě vás.“

„On je můj pán a muže se mnou naložit, jak se mu zlíbí. O mé věrnosti nemusí mít pochyby.“

„Nic podobného tu nebylo řečeno, kněžno. Nechtěla jsem se vás dotknout.“

Spustil se jarní deštík, zanechal na mechu, listí a květech krůpěje rosy a zase zmizel.

„Ráda bych vás požádala, Mariko-san, o malou laskavost. Schovejte, prosím vás, svůj křížek pod kimono.“

Mariko zalétla prsty na krk. „Proč? Kníže Toranaga neměl žádné námitky proti mému křtu. A hlava našeho rodu, kníže Hiromacu, také ne. Ani manžel mi… i manžel mi ho povolil nosit.“

„Jistě. Jenže tenhle barbar, když vidí kříž, třeští, a můj pán kníže Toranaga nechce, aby třeštil, ale byl pokojný.“

Vypadá jako panenka na hraní, pomyslel si. *„Konniči wa,“* řekl. *„Konniči wa.“* Uklonil se jako dvořan, pokynul chlapci s očima zvědavostí rozšířenýma, který klečel vedle Toranagy, a tlusté matróně za ním. Všichni seděli na verandě, která se prostírala kolem dokola domku. V stavení s tesanými trámy a doškovou střechou byla pouze jediná místnůstka s posuvnými stěnami, vzadu měla kuchyňku. Stála na dřevěných sloupcích asi tak stopu nad kobercem čisťounkého bílého písku. Byl to pavilonek pro obřad ča-no-ju nákladně zbudovaný ze vzácných materiálů pouze k tomuto účelu; někdy se ovšem tyto osamělé domky, ukryté v hájcích, používaly

také k důvěrným schůzkám a rozmluvám.

Blackthorne si přitáhl kimono a poklekl na podušku připravenou na pisku pod nimi a před nimi. *„Gomen-nasai,* Toranaga-sama, *nihon go ga hanasemasen. Cújaku go imasu ka?“*

„Já budu tlumočit, *senhor“* řekla okamžitě Mariko takřka bezvadnou portugalštinou. „Ale vždyť vy mluvíte japonsky?“

„Nemluvím, *senhorinha,* znám jen pár slov a obratů,“ řekl zaraženě Blackthorne. Čekal, že tlumočníkem bude otec Alvito a že Toranaga bude obklopen samuraji a mezi nimi bude snad i Jabu. Ale tady se nablízku nevyskytoval žádný samuraj, i když kolem zahrady jich stál řetěz.

„Můj pán, kníže Toranaga, se táže, kde… Ale snad bych se nejprve měla zeptat, nechtěl-li byste raději mluvit latinsky?“

„Jak je vám libo, *senhorinha.“* Jako každý, kdo měl školy, dovedl Blackthorne mluvit, psát a číst latinsky, neboť latina byla společnou řečí vzdělanců.

Kdo je ta žena? Kde se naučila mluvit tak dokonale portugalsky? A latinsky? Kde jinde než u jezuitů, pomyslel si. V některé z jejich škol. Ti zmetci, vědí jak na to! Kam přijdou, první, co udělají, postaví školu.

Tovaryšstvo Ježíšovo založil Ignác z Loyoly teprve před sedmdesáti lety a dnes jsou jezuitské školy, nejlepší v křesťanstvu, rozšířené po celém světě, a jezuitský vliv nastoluje nebo ničí vladaře. Papež jim dopřává sluchu. Zarazili příval reformace a teď církvi dobývají nazpět rozsáhlá území.

„Pak tedy budeme mluvit portugalsky,“ říkala právě. „Můj pán si přeje vědět, kde jste se naučil oněm pár slovům a obratům.“

„Ve vězení, *senhorinha,* potkal jsem tam mnicha, františkána, a ten mě učil. Věci jako: jídlo, přítel, koupel, jít, přijít, pravda, lež, tady, tam, já, vy, prosím, děkuji, chci, nechci, vězeň, ano, ne a tak dále. To jsou teprve první krůčky, bohužel. Račte sdělit knížeti Toranagovi, že jsem nyní lépe připraven na jeho otázky a nemálo rád, že jsem se dostal z vězení. Za což mu děkuji.“

Blackthorne ji pozoroval, když se obrátila a mluvila k Toranagovi. Pochopil, že bude muset mluvit prostě, a pokud možno v stručných větách a každé slovo dobře zvážit, protože na rozdíl od kněze, který tlumočil takřka současně, čekala žena, až domluví, a pak podala shrnutí anebo svou verzi řečeného – což je obvyklý postup tlumočníků až na ty nejlepší, ačkoliv i takový znamenitý tlumočník, jako byl například ten jezuita, vtiskne chtě nechtě řečenému svou pečeť. Koupel, masáž, jídlo a dvě hodiny spánku ho nečekaně osvěžily. Lázeňské, vesměs ženy mocné a rázné, ho prohnětly, jak se patří, umyly mu vlasy a zapletly do úhledného copánku, lazebník mu zastřihl bradku. Obdržel čistou bederní roušku, kimono, pás, tabi a sandály. Matrace, na kterých spal, byly bez poskvrny,

stejně jako celý pokoj. Bylo to neskutečné, a když se probral z bezesného spánku, říkal si chvíli, co vlastně byl sen: vězení nebo tohle.

Netrpělivě čekal, až ho znovu předvedou před Toranagu, a osnoval si, co mu řekne, co odhalí, jak obelstí otce Alvita a podmaní si ho. A Toranagu také. Z toho, co mu vykládal fráter Domingo o Portugalcích a japonské politice a obchodních stycích, dospěl k nezvratnému přesvědčení, že může být Toranagovi prospěšný, a on mu na oplátku poskytne kýžené bohatství.

Teď, když nemusel zápolit s žádným knězem, jeho sebedůvěra ještě vzrostla. Stačí mít špetku štěstí a trpělivosti. Toranaga pozorně naslouchal drobounké tlumočnici.

Stačil bych ji zvednout jednou rukou, pomyslil si Blackthorne. a kdybych ji stiskl oběma rukama v pase, mohl bych zaklesnout prsty do sebe. Jak je asi stará? Je skvělá. Je vdaná? Snubní prsten nemá. Vida, to je zajímavé: nenosí šperky. Až na ty stříbrné jehlice ve vlasech. Ta tlouštice ostatně taky žádné nemá.

Zapátral v paměti. Ani ve vsi neviděl na ženách šperky a v Murově domě také ne. Proč?

A kdo je ta tlustá? Toranagova manželka? Nebo chlapcova chůva? A co to dítě? Toranagův syn nebo vnuk? Fráter Domingo říkal, že Japonci mají jenom jednu manželku, ale konkubín kolik libo.

Je tlumočnice Toranagova konkubína?

Jaká by asi byla v posteli? Vždyť bych ji rozdrtil! Ba ne, ta by se nezlomila. Ostatně v Anglii bývají ženy někdy stejně drobné. Ale nejsou jako ona.

Hošík byl malý, držel se vzpříma, měl kulaté oči, bohaté černé vlasy zapletené do copánku a nevyholené temeno. Zřejmě sršel zvědavostí.

Bez rozmýšlení na něho Blackthorne zamrkal. Chlapec vyskočil, rozesmál se, přerušil Mariko, ukázal na něho, něco povídal a všichni mu shovívavě naslouchali, nikdo ho neokřikl. Když hoch domluvil, Toranaga cosi úsečně řekl.

„Kníže se ptá, proč jste to udělal, *senhor?*“

„Jen tak, abych kloučka pobavil. Je to dítě jako jiné a u nás doma takové zamrkání děti obyčejně rozesměje. Můj syn bude teď asi stejně starý. Je mu sedm.“

„Následníkovi je sedm,“ podotkla Mariko po chvíli ticha a potom přeložila, co říkal.

„Následník? To znamená, že chlapec je jediným synem knížete?“ zeptal se Blackthorne.

„Kníže mi nařídil, abych vám sdělila, že se nadále máte omezit na odpovědi na kladené otázky.“ Dodala ještě: „Budete-li trpělivý, hlavní lodivode B’ackth’on, určitě se vám později naskytne příležitost zeptat se

na všechno, co si budete přát.“

„Rozumím.“

„Vaše jméno se velice těžko vyslovuje, *senhor*, jsou v něm hlásky, které se v našem jazyce nevyskytují, dovolil byste proto, abych při tlumočení užívala vaše japonské jméno Andžin-san?“

„Přirozeně.“ Užuž se jí chtěl Blackthorne zeptat, jak se jmenuje ona, ale vzpomněl si na její slova a napomenul se k trpělivosti.

„Díky. Můj pán se táže, máte-li ještě další děti?“

„Dceru. Narodila se těsně před mým odplutím. Takže jí teď budou asi dva roky.“

„Kolik máte manželek?“

„Jednu. Takový je u nás zvyk. Stejně jako u Portugalců a Španělů. Nesmíme mít konkubíny. to jest veřejně uznávané milenky.“

„Je to vaše první žena, *senhor?*“

„Ano.“

„Jaký je váš věk, prosím?“

„Třicet šest roku.“

„Kde žijete v Anglii?“

„Na kraji Chathamu. To je malý přístav blízko Londýna.“

„Londýn je vaše hlavní město?“

„Ano.“

„Ptá se: kolik jazyků umíte?“

„Anglicky, portugalsky, španělsky, holandsky a pochopitelně latinsky.“

„Co je to holandsky?“

„Tou řečí se mluví v Nizozemsku. Hodně se podobá němčině.“

Zamračila se. „Holandština je pohanská řeč? A němčina taky?“

„Jsou to nekatolické země,“ odpověděl opatrně.

„Promiňte, ale není to totéž: nekatolický nebo pohanský?“

„Ne, *senhorinha.* Křesťanstvo se rozštěpilo na dvě vyznání, zcela odlišná a samostatná. Katolické a protestantské. Jsou dva druhy křesťanství. V Japonsku znáte jen katolické vyznání. V současné době vystupují stoupenci obou vyznání proti sobě velmi nepřátelsky.“ Všiml si. jak dívka žasne, a cítil, jak stoupá Toranagova roztrpčenost nad tím, že je z rozmluvy vynechán. Dej si pozor, varoval se. Je to určitě katolička. Buď věcný. A drž se při zemi. „Možná že kníže Toranaga netouží hovořit o náboženství, *senhorinha,* už jsme tuto záležitost částečně probrali při našem prvním setkání.“

„Vy jste křesťan protestant?“

„Ano.“

„A katoličtí křesťané jsou vaši nepřátelé?“

„Většina z nich by mě považovala za kacíře a svého nepřítele, to ano.“

Zaváhala. Pak se obrátila k Toranagovi a dlouze hovořila. Kolem zahrady bylo rozestaveno mnoho stráží. Všechny byly daleko a všechny v hnědém. Potom si Blackthorne všiml, že v chládku sedí v úhledném útvaru deset šedivců a nespouštějí z chlapce oči. Co to má znamenat? divil se.

Toranaga kladl otázky Mariko, pak se obrátil k Blackthornovi.

„Můj pán chce slyšet o vás a o vaší rodině," začala Mariko. „Máte mu povědět o své vlasti a královně, o předešlých vládcích, o vašich zvycích a obyčejích a dějinách. Podobně o všech ostatních zemích, zejména o Portugalsku a Španělsku. Všechno o vašem světě. O vašich lodích, zbraních, potravě, obchodu. O válkách a bitvách, které spolu svádíte. Jak se řídí loď, jak vy jste řídil svou loď a co se přihodilo během plavby. Chce pochopit… Promiňte, co je vám k smíchu?"

„Je mi k smíchu, *senhorinha,* že to znamená vyložit vám vůbec všechno, co vím."

„To je přesně to, co od vás můj pán chce. Říká se ‚přesně'?"

„Ano, *senhorinha.* Smím vám blahopřát k vaší bezvadné portugalštině?" Její vějíř se malinko zatřepal. „Díky. *senhor.* Můj pán se chce dozvědět pravdu o všem, co je fakt nebo co vy za fakt považujete."

„Rád mu vyhovím. Ale bude to asi chvíli trvat."

„Můj pán říká. že má čas."

Blackthorne se podíval na Toranagu. *„Wakarimasu."*

„Promiňte, *senhor,* ale můj pán mi káže, abych vám řekla, že toto slovo nevyslovujete zcela správně." Mariko mu předvedla dobrou výslovnost a Blackthorne slovo po ní opakoval a poděkoval. „Jsem *senhora* Mariko Buntaró, ne *senhorhiha."*

„Ano, *senhora."* Blackthorne vrhl pohled na Toranagu. „Kde mám podle něho začít?"

Zeptala se. Letmý úsměv se mihl Toranagovou tvrdou tváří. „Říká, že od začátku."

Blackthorne pochopil, že ho opět zkouší. S čím má začít, když začátků se nabízelo nekonečně? Ke komu má mluvit? K Toranagovi, k chlapci nebo k ženě? Kdyby tu byli jen muži, pak očividně k Toranagovi. Ale takhle? Proč tady jsou ženy a chlapec? To musí mít svůj význam.

Rozhodl se, že se soustředí na ženy a chlapce. „Za dávných dob vládl v mé vlasti veliký král, který měl kouzelný meč jménem Excalibur, a jeho královna byla ze všech žen v zemi nejkrásnější. Jeho hlavním rádcem byl čaroděj jménem Merlin a ten král se nazýval Artuš," začal sebevědomě vyprávět pověst, kterou v mlžinách jeho dětství tak dobře vyprávíval otec. „Hlavní město se jmenovalo Camelot a byly tenkrát šťastné časy bez válek, časy bohatých sklizní a…" Náhle si uvědomil, jak strašnou spáchal chybu. Příběh se točí kolem Lancelota a Ginevry, cizoložné královny a zrádného rytíře, kolem Mordreda, Artušova levobočka, který zrádně vytáhne do boje

proti otci, kolem otce, který zabije syna v bitvě a sám je smrtelně raněn. Kriste Pane, jak mě mohla napadnout taková pitomost? Není snad Toranaga veliký král? Nejsou tyto ženy jeho družky? Není ten chlapec jeho syn?

„Není vám dobře, *senhor?*“

„Ne, ne, omluvte mě… to jenom…“

„Přestali jsme u toho krále a bohatých sklizní.“

„Ano. Totiž… jako všude i náš dávnověk se ztrácí v oblacích pověstí a bájí, většinou pošetilých,“ řekl klopýtavě, jak se snažil získat čas.

Dívala se na něho zmateně. Toranagovy oči zbystřily a chlapec zívl.

„Co jste říkal, *senhor*“

„Já, totiž…“ Potom mu bleskl hlavou nápad. „Možná že by bylo nejlepší, kdybych nakreslil mapu světa, jak ho známe,“ vyhrkl. „Zajímalo by vás to?“

Přeložila jeho slova: uviděl záblesk zájmu u Toranagy, nic u chlapce a žen. Jak by je mohl zaujmout?

„Můj pán souhlasí. Pošlu pro papír…“

„Díky. Prozatím se bez něho obejdu. Později, dáte-li mi něco ke psaní, nakreslím přesnější obrázek.“

Blackthorne vstal z podušky a poklekl do písku. Prstem nakreslil zhruba mapu, vzhůru nohama, takže ji mohli lépe vidět. „Země je kulatá jako pomeranč, ale tahle mapa je jako pomerančová slupka vyříznutá do dvou oválů od severu k jihu, vyrovnaných naplocho a maličko povytažených na obou koncích. Tenhle způsob zobrazování vymyslel Holanďan jménem Mercator asi před dvaceti lety. Je to první přesná mapa světa. Dá se dokonce podle ní plout.“ Načrtl směle kontinenty. „To je sever a tohle jih, tohle západ a východ. Japonsko je tady, moje vlast tady – na druhém konci světa. Tohle všechno ještě je neznámé a neprozkoumané…“ Rukou zakryl v Severní Americe všechno, co leželo na sever od spojnice mezi Newfoundlandem a Mexikem, v Jižní Americe všechno kromě Peru a úzkého proužku pobřeží podél kontinentu, všechno na sever a na východ od Norska, všechno na východ od Moskvy, celou Asii, celou vnitrozemskou Afriku, všechno na jih od Jávy a špičky Jižní Ameriky. „Známe tvar pobřeží, ale skoro nic víc. Skoro celé nitro Afriky, obou Amerik a Asie je nám dosud záhadou.“ Přestal, aby mohla popadnout dech.

Překládala teď plynněji a cítil, že její zájem vzrůstá. Chlapec se zavrtěl a posunul se blíž.

„Následník by chtěl vědět, kde jsme na té mapě my.“

„Tady. Tohle je Kitaj, totiž Čína. Nevím, jak daleko jsme od pobřeží. Trvalo mi dva roky doplout odtud sem.“ Toranaga a tlustá žena se předklonili, aby lépe viděli.

„Následník se ptá, proč jste nás nakreslil tak malé?“

„To závisí na měřítku, *senhora,* vzdálenost mezi Newfoundlandem a Mexikem je skoro tisíc námořních mil a každá námořní míle měří tři plavecké míle. Odsud do Eda je to asi sto mil.“

Nastalo ticho, potom se rozhovořili mezi sebou.

„Kníže Toranaga žádá, abyste mu ukázal, kudy jste se dostal do Japonska.“

„Tudy. To je Magalháesův průliv anebo úžina, tady na špičce Jižní Ameriky. Má jméno po portugalském mořeplavci, který ho před osmdesáti lety objevil. Od té doby udržovali Portugalci a Španělé tuto trasu v tajnosti jen pro své vlastní plavce. My jsme první cizinci, kteří tudy propluli. Získal jsem jedny jejich tajné instrukce, něco na způsob mapy, ale i tak jsem musel šest měsíců vyčkávat, protože vál protivný vítr.“

Přeložila jeho slova. Toranaga nevěřícně zdvihl hlavu.

„Můj pán říká, že se mýlíte. Všichni bar… všichni Portugalci přijíždějí z jihu. To je jejich trasa, jejich jediná trasa.“

„Ano. Portugalci opravdu dávají přednost trase kolem mysu Dobré naděje, jak my říkáme, poněvadž mají podél pobřeží Afriky a Indie a Pepřových ostrovů tucty pevností, kde mohou nabrat zásoby nebo přezimovat. A jejich válečné galeony hlídají, aby na této dráze neplul nikdo jiný. Zato Španělé využívají Magalháesovy úžiny, aby se dostali ke svým osadám v tichomořské Americe a na Filipíny, anebo přejdou pěšky tady, přes úzkou šíji Panamskou, a tak si ušetří dlouhé měsíce plavby. Pro nás bylo bezpečnější proplout Magalháesovou úžinou než proběhnout uličkou tolika nepřátelských pevností. Račte povědět knížeti Toranagovi, že polohu mnoha základen znám. Mimochodem, Portugalci často používají japonské žoldnéře,“ dodal s důrazem. „Vyprávěl mi to ve vězení jeden mnich; je to Španěl a nenávidí Portugalce a všechny jezuity.“

Blackthorne postřehl trnutí v její tváři, a když přeložila, i na tváři Toranagově. Dej jí čas a nepleť ji zbytečně, varoval se.

„Japonské žoldnéře? Myslíte samuraje?“

„Správné slovo bude nejspíš rónin.“

„Zmínil jste se o tajné mapě. Můj pán žádá, abyste mu řekl, jak jste k ní přišel.“

„Jisty muž jménem Pieter Suyderhof z Holandska byl osobním tajemníkem arcibiskupa v Goi – arcibiskup je nejvyšší představitel katolické církve v určité oblasti a Goa je hlavní město Portugalské Indie. Jistě víte, že Portugalci se snaží tuto pevninu násilím podmanit. Jakožto osobnímu sekretáři tohoto arcibiskupa, který byl v této kolonii zároveň portugalským místokrálem, procházely mu rukama listiny všeho druhu. Během let si opatřil různé jejich tajné instrukce neboli manuály a opsal je. Odhalil tak nejen tajemství plavby Magalháesovou úžinou, ale i způsob,

jak se šťastně dostat za mys Dobré naděje a ve zdraví minout písčiny a útesy po cestě z Goy přes Macao do Japonska. Můj manuál popisoval cestu Magalháesovou úžinou. Ztratil se z mé lodi spolu s ostatními listinami. Ty dokumenty jsou pro mne otázka života a smrti a pro knížete Toranagu by mohly být nesmírně užitečné.“

„Můj pán praví, že už dal rozkazy, aby se po listinách pátralo. Račte pokračovat.“

„Když se Suyderhof vrátil do Holandska, prodal své kopie Východoindické obchodní společnosti, která obdržela výhradní právo na průzkum Dalekého východu.“

Studeně si ho prohlížela. „Takže to byl placený vyzvědač?“

„Dostal za své mapy zaplaceno, to je pravda. Takový mají v Nizozemí zvyk, tak dávají najevo své uznání. Za prokázané služby nezíská muž titul ani panství, pouze peníze. Holandsko je republika, *senhora.* Moje vlast a Holandsko, náš spojenec, vedou ovšem se Španělskem a Portugalskem už dlouhá léta válku. A ve válce je životně důležité odhalit tajemství nepřítele, to jistě chápete, *senhora.*“

Mariko se odvrátila a dlouho mluvila.

„Můj pán říká, proč ten arcibiskup bral do svých služeb nepřítele?“

„Pieter Syuderhof to vysvětloval tak, že jeho arcibiskup, mimochodem jezuita, se zajímal jenom o obchod. Suyderhof jejich příjmy zdvojnásobil, a proto ho nosili na rukou. Byl to neobyčejně bystrý obchodník – v tom směru jsou Nizozemci obvykle mnohem zdatnější než Portugalci – a tak nad jeho původem příliš nehloubali. Ostatně muži s modrýma očima a světlými vlasy mohou být klidně také katolíci rodem z Německa nebo z jiných evropských zemí.“ Blackthorne počkal, až to bylo přeloženo, potom pečlivě upřesnil: „Když řídil holandskou výzvědnou službu v Asii a dostal své lidi na portugalské lodi, prokázal své vlasti nemenší služby než v bitvě. Račte laskavě říci knížeti Toranagovi, že bez obchodu s Japonskem by se Portugalská Indie brzy zhroutila.“

Toranaga měl oči skloněné nad mapu. zatímco Mariko tlumočila. Nijak nezareagoval na to, co řekla. Blackthorne zapochyboval, zdali opravdu všechno přeložila.

Potom řekla: „Můj pán by po vás chtěl, abyste mu co nejdřív nakreslil podrobnou mapu světa na papír, vyznačil na ni všechny portugalské základny a počet róninů v každé z nich. Račte pokračovat, říká.“

Blackthorne pochopil, že udělal olbřímí krok vpřed. Ale chlapec zívl, rozhodl se proto změnit směr, i když nepřestal mířit k témuž přístavu. „Náš svět není všude stejný. Například na jih od hranice, které říkáme rovník, jsou roční doby obrácené. Když my máme zimu, oni mají léto, a když je u nás léto, oni mrznou.“

„Proč je to tak?“

„To nevím, ale je to tak. Cesta do Japonska vede tudy, jednou z těch dvou jižních úžin. My Angličané se však pokoušíme najít cestu severní, buď směrem severovýchodním přes Sibiř anebo směrem severozápadním kolem Ameriky. Na severu jsem se dostal až semhle. Tady je země věčně ledová a zasněžená a je tu takřka po celý rok taková zima. že bez kožešinových rukavic člověku za chviličku umrznou prsty. Domorodcům se říká Laponci. Nosí kožešinové šaty. Muži loví, veškerou práci obstarávají ženy. K ženským pracím patří také zhotovování oděvu. Aby mohly kůže sešít, musí je napřed žvýkat tak dlouho, až změknou.“

Mariko se hlasitě rozesmála.

Blackthorne se usmál taky, už si více věřil. „Je to pravda, *senhora*. Je to *hontó.*“

„*Sorewa hontó desu ka?*“ zeptal se Toranaga netrpělivě. Co je pravda?

Se smíchem jim pověděla, co slyšela. Rozesmáli se rovněž.

„Žil jsem mezi nimi skoro rok. Zamrzla nám loď a musili jsme čekat, až led roztaje. Živí se rybami, tuleni, občas ledními medvědy a velrybami, ale maso jedí syrové. Největší lahůdka je pro ně syrový velrybí tuk.“

„Nevymýšlejte si, Andžin-san!“

„Je to pravda. Žijí v maličkých kulatých chýších, postavených pouze ze sněhu, a nikdy se nekoupou.“

„Cože, nikdy?“ vyhrkla.

Potřásl hlavou a rozhodl se, že jí neřekne, že lázně jsou v Anglii vzácnost snad ještě větší než v Portugalsku a Španělsku, kde je horko.

Přeložila jeho slova, Toranaga vrtěl nevěřícně hlavou.

„Můj pán říká, že je to velké přehánění. Bez lázně nikdo nemůže žít. Ani divoši.“

„Je to pravda – *hontó,*“ řekl a zvedl ruku. „Při Ježíši Kristu, při hlavě mého syna přísahám, je to pravda, na mou duši.“

Mlčky ho pozorovala. „Všechno?“

„Ano. Kníže Toranaga chtěl pravdu. Proč bych měl lhát? Můj život je v jeho rukou. Pravda se dá snadno dokázat – ne, abych byl poctivý, dalo by velkou práci dokázat, co jsem řekl… Museli byste tam jet a přesvědčit se na vlastní oči. Portugalci a Španělé mi asi nedají za pravdu, vždy jsou to moji nepřátelé. Ale kníže Toranaga po mně chtěl pravdu. Může se spolehnout, že mu ji povím.“

Mariko se na chvilku zamyslela. Potom svědomitě přeložila, co řekl. Konečně řekla: „Kníže Toranaga praví, že je neuvěřitelné, že by lidský tvor mohl žít a nekoupat se.“

„Ovšem. Ale to jsou studené země. Mají jiné zvyky než vy nebo já. Ostatně i v mé vlasti všichni věří, že koupání je zdraví nebezpečné. Moje babička, stařenka Jacoba, říkávala: Kdo chce bezpečně dojít k nebeské bráně, koupe se jen dvakrát, poprvé, když oči otevře, a podruhé, když je

zavře naposledy.“

„Tomu se dá jen těžko věřit.“

„Některé vaše zvyky jsou neuvěřitelné. Za ten krátký čas, co jsem ve vaší zemi, jsem se koupal častěji, než za dlouhá léta předtím. Rád přiznám, že je to příjemná věc.“ Zašklebil se. „Už nevěřím, že lázně jsou nebezpečné. Takže jsem svou cestu nepodnikl nadarmo.“

Po odmlce řekla Mariko: „Ano,“ a překládala.

Kiri řekla: „Zvláštní člověk, zvláštní, že?“

„Co vy o něm soudíte, Mariko-san?“ zeptal se Toranaga.

„Podle mně říkal pravdu, nebo aspoň věří, že pravdu říká. Pro vás, Milosti, by mohl tuším znamenat velký přínos. O světě venku víme tak malinko. Ovšem jsou takové znalosti pro vás cenné? Nevím. Připadá mi, jako by se snesl z hvězd nebo vynořil z mořských hlubin. Jestliže je nepřítelem Portugalců a Španělů, potom by vám jeho zprávy, pokud jsou věrohodné, mohly tuším přinést velký užitek?“

„Taky si to myslím,“ řekla Kiri.

„A co si myslíte vy, Jaemon-sama?“

„Já, strýčku? Myslím si, že je šeredný, nelíbí se mi jeho zlaté vlasy a kočičí oči, vůbec nevypadá na člověka,“ řekl chlapec jedním dechem. „Jsem rád, že jsem se nenarodil jako on v kůži barbara, ale jako samuraj – jako můj otec. Pojďme si ještě zaplavat, prosím!“

„Až zítra, Jaemone,“ řekl Toranaga, rozmrzelý, že se nemůže s lodivodem domluvit přímo.

Zatímco hovořili mezi sebou, usoudil Blackthorne, že jeho chvíle přišla. Potom se k němu Mariko zase otočila.

„Můj pán se táže, proč jste byli na severu.“

„Byl jsem lodivodem jedné lodi. Pokoušeli jsme se najít cestu na severovýchod, *senhora.* Můžu vám povědět ještě mnoho jiných věcí,“ řekl. „Tak třeba před sedmdesáti lety král španělský a král portugalsky si na základě slavnostní dohody rozdělili panství nad Novým světem, nad končinami dosud neobjevenými. Vaše země spadá do portugalské poloviny, a tudíž podle této smlouvy jste portugalskou državou – kníže Toranaga, vy, tento hrad, všechno a všichni tady patříte Portugalsku.“

„Andžin-san. To je přece nesmysl, promiňte.“

„Souhlasím, že je to neuvěřitelná opovážlivost, ale je to tak.“ Neprodleně začala tlumočit. Toranaga se posměšně zasmál.

„Kníže Toranaga praví, že stejně dobře může rozdělit nebe mezi sebe a čínského císaře.“

„Račte povědět knížeti Toranagovi, že v tom je rozdíl,“ řekl Blackthorne s vědomím, že se pohybuje na horké půdě. „Tahle smlouva má platnost zákona a dává zmíněným králům právo ujmout se vlády v každé nekatolické zemi, objevené jejich poddanými, vyhladit dosavadní

zřízení a nahradit je správou katolickou.“ Přeťal v písku Brazílii čárou vedoucí od západu k východu. „Všechno na jih od této čáry je portugalské, všechno na sever španělské. Roku 1500 objevil Brazílii Pedro Cabral, proto teď Brazílie patří Portugalsku, které rozkotalo domorodou kulturu, vyhubilo původní vládce a zbohatlo ze zlata a stříbra, nakutaného v dolech a vyplundrovaného z chrámů. Ostatní, co zatím známe z Ameriky, připadlo Španělsku: Mexiko, Peru, skoro celý jižní kontinent. Vymýtili domorodé kmeny, smazali jejich civilizaci a zotročili je. *Conquistadores* mají děla a pušky – domorodci ne. Doprovázejí je kněží. Nejprve obrátí na víru některé místní náčelníky, potom využívají nesvárů mezi nimi. Kmen povstává proti kmeni a nakonec říše spadne dobyvatelům do klína. Španělsko je dnes nejbohatší národ na světě zásluhou zlata a stříbra, které ukořistili v Mexiku a Peru.“

Mariko zvážněla. Hned pochopila, kam Blackthorne míří, a Toranaga také.

„Můj pán praví, že tlacháte. Jak by si mohli osobovat takové právo?“

„Sami od sebe nikoli,“ řekl Blackthorne důrazně. „Udělil jim je papež, náměstek Kristův na zemi, jako odměnu za to, že budou šířit slovo Boží.“

„Tomu nevěřím!“ zvolala.

„Přeložte to, *senhora*, prosím vás. Je to *hontó*.“

Poslechla a vzrušeně se rozhovořila. Pak řekla: „Můj pán… můj pán praví, že chcete… že se snažíte očernit své nepřátele. Jak je to? Přísahejte při svém životě, *senbor*.“

„První rozhraní stanovil roku 1493 papež Alexandr VI.,“ začal Blackthorne a žehnal Albanu Caradocovi za data. která do něj zamlada vtloukal, a otci Domingovi, že mu pověděl o japonské pýše a objasnil mu jejich způsob uvažování. „Roku 1506 schválil papež Julius II. změny, na kterých se dohodli Španělé a Portugalci roku 1494 ve smlouvě tordesillaské. A konečně roku 1529, před pouhými osmdesáti lety. schválil ještě papež Kliment VII. smlouvu zaragozskou, která stanoví další hranici – tady,“ prstem vyznačil v písku poledník přesekávající špičku jižního Japonska, „a tak získali Portugalci přednostní právo na vaši zemi, po pravdě řečeno na všechny země od Japonska přes Čínu do Afriky pod podmínkou, o které jsem už mluvil: totiž že budou šířit katolickou víru. Odměnou za to smějí tyto končiny zužitkovat – všemi způsoby.“ Znovu čekal, žena váhala celá rozrušená, cítil, jak v Toranagovi stoupá hněv nad tím zpožděním.

Mariko přiměla své rty k řeči a přetlumočila jeho slova. Potom naslouchala Blackthornovi dál, a co říkal, se jí z hloubi duše protivilo. Copak je to možné? říkala si. Mohla Jeho Svatost něco takového udělat? Mohl papež naši zem darovat Portugalsku? To musí být lež. Ale Lodivod to odpřisáhl při Ježíši Kristu.

„Andžin říká, Milosti,“ začala, „že v době, kdy Svatý otec učinil tato rozhodnutí, byl ještě celý svět včetně Andžinovy vlasti katolický. K rozkolu… k rozkolu ještě nedošlo. Proto jsou tato ustanovení závazná pro všechny národy. Nicméně prý se Španělé s Portugalci kvůli Japonsku už dlouho sváří. Španělé neupírají Portugalsku právo exploatace, ale uplatňují právo na svrchovanost, poněvadž jim jde o bohatý obchod s Čínou.“

„Co tomu říkáš, Kiri-san?“ zeptal se Toranaga, ohromený stejně jako ostatní. Jenom chlapec si hrál bez zájmu s vějířem.

„Věří, že říká pravdu,“ řekla Kiri. „To ano. Ale jak to dokázat – aspoň něco?“

„Jak vy byste to zařídila, Mariko-san?“ zeptal se Toranaga, rád, že ji přizval za tlumočnici, třebaže ho její reakce na řečené silně znepokojovaly.

„Zeptala bych se otce Cukkua,“ řekla. „A pak bych vyslala nějakého spolehlivého vazala, aby se na vlastní oči přesvědčil, jak se věci mají. Možná v Andžinově doprovodu.“

Kiri řekla: „Když kněz jeho tvrzení nepotvrdí, nemusí to přece ještě znamenat, že Andžin lže, ne?“ Kiri byla ráda, že navrhla Mariko za tlumočnici, když Toranaga hledal náhradu za Cukkua. Věděla, že Mariko se dá věřit, a když se jednou Mariko zapřísáhne svým cizím bohem, bude mlčet, i kdyby se jí nějaký křesťanský kněz vyptával. Čím míň ti ďábli vědí, tím líp, myslela si Kiri. Ten barbar je vážně poklad.

Kiri viděla, že chlapec znovu zívá, a byla ráda. Čím míň Jaemon pochytí, tím líp, řekla si. Potom řekla: „Proč neposlat pro vůdce těch křesťanských kněží a nezeptat se ho na tyto věci? Podívat se, co na to řek. Většinou mají tváře otevřené a nedovedou se krotit.“

Toranaga přikývl s očima na Mariko. „Mariko, vy přece jižní barbary znáte, myslíte, že se podřídí každému papežovu rozkazu?“

„Určitě.“

„Brali by jeho rozkaz za hlas Boží?“

„Ano.“

„A poslouchali by ho?“

„Ano.“

„Včetně našich domácích křesťanu?“

„Podle mne ano.“

„Vy také?“

„Ano, Milosti. Kdyby to byl přímý rozkaz jeho Svatosti mně osobně. Ano, udělala bych to pro spásu své duše.“ Její pohled byl pevný. „Ale do té doby nebudu poslouchat nikoho jiného než svého lenního pána, hlavu své rodiny a svého manžela. Vyznávám křesťanskou víru, ale jsem Japonka a na prvním místě samurajka.“

„Myslím, že by bylo dobré, kdyby se tahle svatost držela opodál našich břehu.“ Toranaga se na chvilku zamyslel. Potom se rozhodl, jak naloží s

tím barbarem, Andžinem. „Povězte mu…“ Zarazil se. Všechny oči se upřely k pěšině a k obstarožní ženě, která po ní přicházela. Měla na sobě kápí opatřené roucho buddhistické jeptišky. Následovali ji čtyři šedivci. Šedivci zůstali stát a žena k nim došla sama.

17/

Všichni se hluboce uklonili. Toranaga si všiml, že ho barbar napodobil, že nevstal a nezírá, jak by byli udělali až na Cukkua ostatní barbaři podle vlastního obyčeje. Lodivod se učí rychle, konstatoval s myslí dosud rozbouřenou tím, co vyslechl. Vířilo mu v hlavě deset tisíc otázek, ale sebevláda už dávno byla jeho druhou přirozeností, takže je snadno odsunul do pozadí a soustředil se na přítomné nebezpečí.

Kiri si pospíšila nabídnout staré ženě svou podušku a pomohla jí usednout, potom za ní poklekla v nehybné pohotovosti.

„Díky, Kiricubo-san,“ řekla žena a opětovala její úklonu. Jmenovala se Jodoko. Byla to vdova po taikóovi a od jeho smrti buddhistická mniška. „Mrzí mě, že přicházím nepozvána a ruším vás, kníže Toranago.“

„Nikdy nejste nevítaná a nikdy nerušíte, Jodoko-sama.“

„Díky, opravdu díky.“ Vrhla pohled na Blackthorna a přimhouřila oči, aby lépe viděla. „Ale stejně se mi zdá, že ruším. Nemohu poznat, kdo… Je to ten barbar? Moje oči jsou čím dál tím horší. To přece není Cukku-san, že?“

„Ne, je to ten nový barbar,“ řekl Toranaga.

„Aha,“ Jodoko se na cizince zadívala v předklonu. „Prosím vás, řekněte mu, že špatně vidím, proto se chovám tak nezdvořile.“

Mariko poslechla. „Říká, že v jeho vlasti lidé také trpí krátkozrakostí, ale nosí brýle. Ptal se, jestli je u nás známe. Řekla jsem mu že ano. že někteří lidé je dostali od jižních barbarů. Že jste je také nosila, ale přestala jste.“

„Ano. Je mi milejší chodit v mlze. Mnoho z toho, co mě dnes obklopuje, se mi nelíbí.“ Jodoko se obrátila, podívala se na chlapce a tvářila se, že ho teprve teď spatřila. „Ach! Synáčku! Tady jsi. Hledala jsem tě. To jsem ráda, že zase vidím kampakua!“ Uctivě se uklonila.

„Díky. První matko,“ zazářil Jaemon a splatil jí poklonu. „Škoda že jste neslyšela toho barbara. Nakreslil nám mapu světa a vykládal legrační věci o lidech, co se nikdy nekoupají! Nikdy v životě a žijí v domech ze sněhu a chodí v kožešinách jako zlí kami.“

Stará dáma odfrkla: „Čím míň cizinců k nám zavítá, tím líp, synáčku. Není jim rozumět a příšerně páchnou. Nikdy jsem nepochopila, proč k nim

byl váš otec kníže taikó tak shovívavý. Ovšem on byl muž a vy jste muž a muži jsou trpělivější než my, nižší bytosti. Máte dobrého učitele, Jaemon-sama.“ Její staré oči bleskly k Toranagovi. „Kníže Toranaga v trpělivosti předčí všechny velmože v říši.“

„Trpělivost je pro muže důležitá, pro náčelníka nezbytná,“ řekl Toranaga. „Ale žízeň po vědění je taky dobrá vlastnost, Jaemon-sama. A vědění čerpáme z nejrůznějších studní.“

„To je pravda, strýčku, to je pravda,“ řekl Jaemon. „Má pravdu, viďte, První matko?“

„Ano, ano, souhlasím. Ale jsem ráda, že jsem žena a nepotřebuji se o takové věci starat.“ Jodoko objala chlapce, který se přišel k ní posadit. „Tak je to, synku. Proč jsem přišla? Abych kampakua odvedla. Proč? Protože kampaku má zpoždění, čeká na něj jídlo a hodina psaní.“

„Psaní mě nebaví, chci se učit plavat.“

Toranaga řekl s posměšnou vážností: „Když jsem byl tak velký jako vy, taky jsem neměl psaní rád. Jenže pak, když mi bylo dvacet, musel jsem přestat válčit a jít zpátky do školy. To bylo daleko horší.“

„Jít zpátky do školy, strýčku? Když už jsi byl dospělý? To muselo být strašné!“

„Velitel musí dobře psát, Jaemon-sama. Nejenom zřetelně, ale krásně, a kampaku líp než všichni ostatní. Jak jinak by mohl psát listy Jeho císařskému Veličenstvu anebo velkým daimjóům? Vládce musí být lepší než jeho vazalové ve všem všudy. Vládce musí zvládnout mnoho nesnadných věcí.“

„Ano, strýčku. Je těžké být kampaku.“ Jaemon důležitě svraštil brvy. „Myslím, že se radši budu učit teď, a ne až mi bude dvacet, protože potom budu řešit důležité státní otázky.“

Všichni na něho byli hrdí. „Jsi moudrý, synáčku,“ řekla Jodoko.

„Ano. První matko. Jsem moudry jako otec, jak říká maminka. Kdy se maminka vrátí?“

Jodoko se zahleděla na Toranagu. „Brzy.“

„Doufám, že velice brzy,“ řekl Toranaga. Věděl, že Jodoko pro chlapce poslal Išido. Toranaga odvedl hocha a jeho stráž rovnou do zahrady, aby svého nepřítele ještě víc rozlítil. A také aby chlapci ukázal cizokrajného lodivoda a zkazil Išidovi potěšení, že kampakovi předvede novinku sám.

„Nést odpovědnost za syna je těžké břímě.“ říkala právě Jodoko. „Uvítala bych, kdyby paní Očiba byla zase doma v Ósace a já se mohla zase vrátit do kláštera. Jak se jí daří, co dělá kněžna Gendžiko?“

„Oběma se vede výtečně,“ odpověděl Toranaga a v skrytu jásal. Před devíti lety mu taikó v nezvyklém návalu přátelství mezi čtyřma očima nabídl, aby se oženil s kněžnou Gendžiko, mladší sestrou jeho nejmilejší konkubíny kněžny Očiby. „Naše rodiny se tak navždycky spojí,“ řekl

taikó.

„Ano, Milosti, rád tak učiním, i když si tu čest nezasloužím," odtušil Toranaga pokorně, protože po svazku s taikóem toužil.

Věděl však, že i když Jodoko, taikóova manželka, by možná proti sňatku neměla námitky, pro Očibu, jeho konkubínu, by byl nestravitelný a postarala by se už, aby taikó svůj návrh odvolal. Navíc bylo moudřejší neriskovat manželství s Očibinou sestrou, neboť z titulu manželky by Gendžiko nad ním získala ohromnou moc, včetně klíčů od pokladnice. Stane-li se však jeho snachou, bude Toranaga jako hlava rodu dál jediným a svrchovaným pánem. Musil na to vynaložit všechnu svou obratnost, ale nakonec se stalo po jeho a teď mu snacha skýtala skvělou záštitu, poněvadž Očiba sestru zbožňovala.

„Gendžiko ještě nedostala porodní bolesti, ale už je čeká každý den. Paní Očiba určitě přijede hned, jakmile bude sestra mimo nebezpečí."

„Je načase, aby vám Gendžiko po třech děvčátkách dala vnuka, co? Pomodlím se, aby se narodil."

„Díky," řekl Toranaga se starou náklonností: věděl, že mluví upřímně, ačkoli on pro její dům znamená pouze nebezpečí.

„Slyšela jsem, že také paní Sazuko čeká dítě?"

„Ano, mám štěstí." Toranagu zahřála myšlenka na poslední konkubínu, na její mládí, sílu a vřelost. Doufám, že budeme mít syna, řekl si. To by bylo výborné. Sedmnáct je správný věk pro první dítě, když je děvče v plné síle jako ona. „Ano, mám velké štěstí."

„Buddha vám požehnal," podotkla Jodoko s ostnem závisti.

Připadalo jí nespravedlivé, že Toranaga má pět žijících synů a čtyři dcery a k tomu už pět vnuček, a ještě čeká každou chvíli nové dítě; přitom je pořád při síle a konkubín má mnoho, takže může zplodit ještě plno dalších synů. Kdežto ona skládá všechny naděje jen do tohoto sedmiletého kloučka, máme jen toho jedináčka. Očiba a já, je to můj syn zrovna tak jako její. I když jsem ze začátku Očibu z duše nenáviděla…

Všimla si, že na ni všichni zírají, a vytrhla se: „Ano?"

Jaemon se mračil. „Říkal jsem, tak už pojďme na tu hodinu. První matko. Říkal jsem to už dvakrát."

„Promiň, synáčku, zasnila jsem se. To se člověku stává, když zestárne. Dobře, tak půjdeme." Kiri ji pomohla vstát, Jaemon utíkal napřed. Šedivci už byli na nohou, jeden ho chytil a přátelsky si ho posadil na ramena. Čtyři samurajové, kteří tvořili vdovin doprovod, trpělivě čekali.

„Pojďte se mnou kousek, kníže Toranago, prosím vás. Potřebuji se opřít o silnou paži."

Toranaga vyskočil kupodivu čiperně. Zavěsila se do něho, ale neopírala se. „Ano. Potřebuji silnou paži. Jaemon také. A říše rovněž."

„Vždycky jsem hotov vám posloužit," řekl Toranaga.

Když poodešli od ostatních, řekla tiše: „Staňte se jediným regentem. Ujměte se moci a vládněte sám. Pokud Jaemon nebude zletilý."

„Taikóova poslední vůle to zakazuje – i kdybych takový úmysl měl, jako že ho nemám. Omezení, která vyhlásil, nedovolují, aby se moci ujal jeden regent. Já neusiluji o svrchovanou moc. Nikdy jsem po ní nebažil."

„Tora-čan," oslovila ho přezdívkou, kterou mu dal taikó tak dávno, „nemáme před sebou mnoho tajemství, vy a já. Kdybyste chtěl, dokázal byste to. Zaručím se vám za kněžnu Očibu. Ujměte se moci do konce svého života. Staňte se šógunem a udělejte…"

„Milosti, co říkáte, je velezrada. Netoužím se stát šógunem."

„Samozřejmě, ale prosím vás naposled, vyslechněte mě. Staňte se šógunem a jmenujte Jaemona svým nástupcem – svým jediným nástupcem. Mohl by se stát šógunem – po vás. Což jeho rodokmen nesahá přes kněžnu Očibu po přeslici k jejímu dědovi Gorodovi a od něho posloupně až do šerého dávnověku, k Fudžimotovcům?"

Toranaga na ni zíral. „Opravdu si myslíte, že by tento nárok daimjóové uznali, nebo že by Jeho Veličenstvo Syn Nebes takové jmenování schválil?"

„Ne, kdyby se o to pokusil Jaemon sám. Ale kdybyste vy byl šógunem napřed a přijal chlapce za svého, dokázal byste je přesvědčit, všechny do jednoho. My vás budeme podporovat, kněžna Očiba a já."

„Ona s tím souhlasí?" zeptal se Toranaga překvapeně.

„Nikdy jsme o tom nemluvily. To je můj nápad. Ale bude souhlasit. Ručím za ni. Předem."

„To je nesmyslný rozhovor, kněžno."

„Vy už si poradíte s Išidem a se všemi ostatními. Vždycky jste je zvládl. Děsí mě to, co slyším, válka je na spadnutí, rozkol, bojím se, že Černá století znovu začnou. Jak jednou válka začne, potáhne se donekonečna a pohltí Jaemona."

„Taky si to myslím. Jestli válka začne, už nepřestane."

„Proto se ujměte moci. Naložte, jak chcete, s kým chcete. Jaemon stojí za to. Vím, že máte chlapce rád. Má hlavu po otci, a když ho povedete vy, bylo by to k dobru všech. Zaslouží si své dědictví."

„Nestojím proti němu, nebráním jeho nástupnictví. Kolikrát to mám říkat?"

„Následníka čeká záhuba, pokud ho nebudete účinně podporovat."

„Vždyť ho podporuji!" řekl Toranaga. „Všemožně. Přesně, jak jsem taikóovi, vašemu nebožtíku manželovi, slíbil."

Jodoko vzdychla a přitáhla si roucho těsněji. „Mrazí mě. Mrazí mě všechna ta tajemství a bitvy, zrady a smrti a vítězství. Tora-čan. Jsem jenom žena, velice osamělá. Jsem ráda, že jsem se zasvětila Buddhovi a že

svou mysl upínám k Buddhovi a k příštímu životu. Ale v tomto životě mám povinnost postarat se o svého syna, a proto jsem vám navrhla, co jsem navrhla. Doufám, že mi prominete mou všetečnost.“

„Vždycky rád vyhledávám a přijímám vaše rady.“

„Díky.“ Její záda se trošku napřímila. „Pokud já budu žít, nepůjde proti vám ani následník, ani kněžna Očiba.“

„Díky.“

„Uvážíte moje návrhy?“

„Zakazuje mi to poslední vůle mého zemřelého pána. Nemohu nedbat jeho vůle ani přísahy, kterou jsem složil jako regent.“

Šli vedle sebe mlčky. Potom Jodoko vzdychla. „A co kdybyste si ji vzal za manželku?“

Toranaga se zastavil. „Očibu?“

„Proč ne? Politicky je to dokonalá partie. Znamenitá žena pro vás. Je krásná, mladá, silná, má výtečný rodokmen, má v sobě krev Fudžimotovců i Minowarovců, nesmírnou chuť do života a je radost se na ni podívat. Nemáte žádnou legitimní manželku – tak proč ne? Tím by se rozřešila otázka nástupnictví a zamezila hrozící roztržka. Brzy by vám porodila další syny. Jaemon by nastoupil po vás a pak jeho synové nebo její další synové. Stal byste se šógunem. Měl byste v rukou královskou moc i moc otcovskou a mohl byste vychovat Jaemona po svém. Oficiálně byste ho adoptoval a stal by se vaším synem ve stejné míře jako ostatní. Proč byste se neoženil s kněžnou Očibou?“

Protože je to divoká kočka, zrádná tygřice s tváří a tělem bohyně, která si myslí, že je císařovna, a chová se podle toho, odpověděl si v duchu Toranaga. Té se nedá věřit ani v posteli. Je schopna člověku ve spánku vrazit jehlici do oka, stejně dobře jako se k vám přitulit. Ne, s tou ne! I kdybych se s ní měl oženit jenom pro jméno – k čemuž by nikdy nepřivolila –, ne, ne, vyloučeno! Ze všech možných důvodů, a nikoli na posledním místě proto, že od té chvíle, co se před jedenácti lety poprvé okotila, pojala ke mně nenávist a osnovala můj pád, můj a mého domu.

Už tenkrát v sedmnácti si předsevzala, že mě zničí. Ach, navenek je hebounká a vonná jako čerstvě dozrálá letní broskev. Ale v nitru tepaná ocelová čepel a mozek taky jako meč; brzy si omotala taikóa kolem prstu; po žádné jiné už netoužil. Ano, lapila ho hned v patnácti, když ji čistě formálně pojal za konkubínu. Ano. a nezapomeň, že ve skutečnosti svedla ona jeho, a ne on ji, i když tomu skálopevně věřil. Ano, dokonce i v patnácti Očiba věděla, za čím jde a jakým způsobem to získat. A pak ten zázrak, když konečně dala taikóovi syna, ona jediná z nesčetných žen, které v životě měl. Kolik žen s ním sdílelo podušku? Přinejmenším sto, poněvadž to byl hranostaj, který do nebeských komnat nastříkal slastné šťávy za deset mužů. Tak je to. A byly to ženy všech věků a vrstev,

konkubíny nebo rozmar okamžiku, od princezny z rodu Fudžimoto po nevěstku čtvrté kategorie. Ale žádná z nich nikdy neobtěžkala, ačkoliv mnohé z těch, které taikó propustil nebo se s nimi rozvedl nebo je provdal, měly později děti s jinými muži. Žádná neobtěžkala až na Očibu.

Bylo mu třiapadesát, když povila prvního syna, neduživého chudinku, který se neudržel naživu, a taikó roztrhl své roucho, div nezešílel žalem, a dával vinu sobě, a ne jí. Potom, o čtyři roky později, se zázrak opakoval: porodila znovu, a zase syna, tentokrát zázračně zdravého. Bylo jí jednadvacet. Nevyrovnatelná Očiba ji nazval taikó.

Divná věc, že taikó, ve všem ostatním tak bystrý, neprohlédl Očibu a bláznivě zbožňoval jak ji, tak Jaemona. Divné, že ze všech žen se matkou jeho syna stala zrovna ta, jejíž otec i otčím a matka zemřeli taikóovým přičiněním.

Byla tak prohnaná, že spala s jiným mužem, počala z jeho semene a pak toho muže zahladila, aby se nemusela bát? Ne jednou, nýbrž dvakrát?

Byl taikó Jaemonův otec nebo ne? Íííí, co bych za to dal, kdybych znal pravdu. Dozvíme se někdy pravdu? Asi sotva, ale co bych za to dal, kdybych měl důkaz – pro anebo proti.

Dokázala by být tak úskočná? Klidně.

Vzít si Očibu za manželku? Nikdy.

„Vaše nabídka je pro mne velká pocta," řekl Toranaga.

„Jste muž, Tora-čan. Dokázal byste snadno zvládnout ženu jako ona. Jste jediný muž v říši, který by to mohl dokázat, víte? Báječně by se k vám hodila. Podívejte se, jak teď bojuje jako lvice za zájmy svého syna, a to je pouhá bezbranná žena. Byla by to manželka vás důstojná."

„Nemyslím, že je to její názor."

„A kdyby byl?"

„Rád bych to věděl. Soukromě. Ano, považoval bych to za nesmírnou čest."

„Mnozí se domnívají, že jedině vy stojíte Jaemonovi v cestě k nástupnictví."

„Mnozí jsou blázni."

„Já vím. Ale vy blázen nejste. Toranaga-sama. A paní Očiba také ne." A vy taky ne, má paní, pomyslil si.

18/

Když byla noc nejhlubší, přelezl vrah zahradní zeď. Byl takřka neviditelný. Měl černý přiléhavý šat a černé tabi, černá kapuce a škraboška zakrývaly hlavu. Byl útlý a utíkal nehlučně k průčelí vnitřní kamenné

pevnosti a zastavil se těsně před strmou zdí. Padesát metrů od něho střežili dva hnědí hlavní vrata. Obratně hodil obšitý hák uvázaný na tenoučkém hedvábném laně. Hák se zasekl za hřebínek střílny. Mužík vyšplhal po laně, protáhl se průlinou a zmizel.

Chodba byla tichá a osvětlená svíčkami. Tiše jí proběhl, otevřel dveře a vyšel na cimbuří. Nový zkušený hod, mrštné zdolání lana a octl se v horní chodbě. Hlídky na rozích cimbuří ho nezaslechly, ač byly ve střehu.

Vtiskl se do kamenného výklenku, když kolem poklidně procházela patrola dalších hnědáků. Když přešli, prosmýkl se krytou spojovací chodbou. Na rohu stanul. Tiše vykoukl. Naproti hlídal u dveří samuraj. V tichu tančily svíčky. Muž seděl se zkříženýma nohama, zívl, opřel se O zeď a protáhl se. Na vteřinku mu klesla víčka. Vrah se vymrštil. Nehlesně svázal hedvábné lano do smyčky, hodil ji strážnému na krk a prudce trhl. Strážný vztáhl prsty, pokusil se škrtidlo uvolnit, ale bylo pozdě. Stačilo malé, chirurgicky přesné bodnutí mezi obratle a klesl bez hnutí.

Muž odsunul dveře. Audienční síň byla prázdná, vnitřní dveře nestřežené. Vtáhl mrtvolu dovnitř a zavřel za sebou. Bez váhání prošel místností a zamířil ke dveřím vlevo. Byly z masivního dřeva. Zakřivený nůž mu vklouzl do dlaně. Jemně zaklepal.

„Za časů císaře Širakawy…“ pronesl první polovinu hesla.

Za dveřmi hvízdla čepel vytahovaná z pochvy a odpověď: „… žil moudrý muž jménem Enraku…“

„… který napsal prvních jednatřicet suter. Nesu naléhavé zprávy pro knížete Toranagu.“

Dveře se rozletěly a vrah vpadl. Nůž prořízl prvnímu samurajovi krk těsně pod bradou a vzápětí se zabodl do hrdla i druhému. Krátký vrut a ven. Oba muži zemřeli vstoje. Zachytil jednoho a pomalu ho spustil na zem, druhý klesl, ale bez hluku. Krev kanula na podlahu a těla sebou trhala v smrtelné křeči.

Muž chvátal vnitřní chodbou. Byla chabě osvětlená. Pak zašustilo šódži. Ztuhl, pomalu se ohlédl.

Deset kroků od něho stála jako zkamenělá Kiri. V rukou držela podnos.

Viděl, že oba šálky na podnose jsou nepoužité, jídlo nedotčené. Nitka páry stoupala z čajníku. Vedle něho zaprskala svíčka. Potom podnos upadl, ruce se zasunuly do obi a vynořily se s dýkou, ústa sebou škubala ale nevydala hlásku, a muž uháněl za roh. Na konci chodby se otevřely dveře a vyhlédl rozespalý poplašený samuraj.

Vrah doběhl k němu a prudce odstrčil šódži po jeho pravici; to byly dveře, které hledal. Kiri zaječela, nastal poplach, ale on bezpečně proběhl tmou předpokoje mezi probouzejícími se ženami a jejich služebnými do nejvnitřnější chodby na druhé straně.

Tam byla tma jako v hrobě, ale on tápal jistou rukou, aby našel správné

dveře, a zuřivost v něm rostla. Odsunul dveře a skočil po osobě na fotonu. Ale nožem ozbrojenou ruku zachytila ocelová paže a teď se oba muži potýkali na podlaze. Lstivým obchvatem se vytrhl, znovu bodl, ale nestrefil se, poněvadž na něho padla prošívaná pokrývka. Odhodil ji a plnou vahou, s nožem připraveným k smrtelnému seku se vrhl na spáče. Ale muž s nečekanou mrštností uhnul a tvrdá noha zasáhla útočníka do slabin. Zapotácel se bolestí a jeho oběť byla skokem v bezpečí.

Vzápětí vrazili dovnitř samurajové a Naga s rozčepýřenými vlasy, jen v bederní roušce, skočil mezi útočníka a Blackthorna s pozdviženým mečem.

„Vzdej se!“

Vrah couvl a vykřikl: *„Namu Amida Bucu..“* Utíkám se k Buddhovi Amidovi –, obrátil nůž proti sobě a oběma rukama si ho vrazil pod bradu. Vytryskla krev a on klesl na kolena. Naga mu srazil hlavu jedním máchnutím tenkého meče.

Mladík ji mlčky zvedl a strhl masku. Tvář byla všední, oči ještě mžikaly. Držel hlavu za samurajský vrkoč.

„Znáte ho někdo?“

Nikdo neodpověděl. Naga plivl do tváře, hněvivě hodil hlavu jednomu ze svých mužů, rozhrnul černý šat, zvedl pravou ruku neznámého a našel, co hledal. V podpažní jamce malé tetování, čínský znak pro Amidu, zvláštní inkarnaci Buddhy.

„Kdo velí stráži?“

„Já, pane.“ Muž byl bílý leknutím.

Naga k němu skočil, ostatní se rozprchli. Důstojník se nepokusil uhnout před vzteklým švihnutím meče, které ho zbavilo hlavy, části ramene i s paží.

„Hajabusa-san, svolej všechny samuraje z této hlídky na nádvoří,“ řekl Naga jednomu důstojníkovi. „Zdvojnásobte počet stráží při příští hlídce. Vyneste tělo. Všichni ostatní jsou…“ Zmlkl, když do dveří vstoupila Kiri, ještě stále s dýkou v ruce. Podívala se na mrtvolu, pak na Blackthorna.

„Andžin-san není raněný?“ zeptala se.

Naga prohlédl supícího muže, který nad ním strměl. Nespatřil žádné zhmožděniny ani krev. Jenom rozcuchaného spáče, který byl málem zabit. Bledého, ale bez vnějších známek strachu. „Jsi raněn. Andžine?“

„Nerozumím.“

Naga k němu přistoupil a strhl spací kimono, aby viděl, zdali je raněný.

„Už rozumím. Ne. Ne raněný.“ slyšel, jak obr říká a vrtí hlavou.

„V pořádku,“ řekl. „Vypadá, že se mu nic nestalo, Kiricubo-san.“

Viděl, jak Andžin ukazuje na mrtvolu a něco říká. „Nerozumím ti,“ odpověděl Naga. „Andžin-san, ty zůstaneš tady,“ a jednomu z mužů řekl: „Dones mu něco k jídlu a pití, jestli bude chtít.“

„Co ten vrah? Má tetování amidovců, že?“ zeptala se Kiri.

„Ano, paní Kiricubo.“

„Běsi… běsi…“

„Máte pravdu.“

Naga se před ní uklonil, potom pohlédl na jednoho z vyděšených samurajů. „Jdeme. Hlavu vezměte s sebou.“ Odkráčel přemítaje, jak to oznámí otci. Ach, Buddho, díky za to. žes ochránil mého otce.

„Byl to rónin,“ řekl Toranaga úsečně. „Nikdy nepřijdete na to, kdo ho poslal, Hiromacu-san.“

„Já vím. Ale může za to Išido. Nemá kouska cti v těle, že se sníží k něčemu takovému. Jak muže jednat s takovými vyvrheli? Prosím vás, račte mi dovolit, abych bez meškání sešikoval vaše pluky. Dám těm mizerům co proto.“

„Ne,“ Toranaga se podíval znovu na Nagu. „Víš jistě, že Andžin-san není raněný?“

„Ano, pane.“

„Hiromacu-san. Všechny strážné z této hlídky degradujte, nesplnili svou povinnost. Seppuku zakazuji. Ať žijí se svou hanbou přede všemi mými muži jako vojáci nejnižší třídy. Mrtví strážní nechť jsou za nohy taženi přes celý hrad a město na popraviště. Ať je sežerou psi.“

Zahleděl se na svého syna. Večer obdržel z Džódži pilnou zprávu o Išidově výhrůžce vůči Nagovi. Okamžitě poručil synovi, aby se držel doma a obklopil se strážemi, a stejně bedlivě dal střežit ostatní členy rodiny, přítomné v Ósace – Kiri a paní Sazuko. Ve svém listě představený psal, že považoval za moudré Išidovu matku neprodleně propustit a poslat ji i se služebnictvem zpátky do města. „Netroufám si dávat zbytečně všanc život vašich rekovných synů. A co horšího, není jí dobře. Nastydla. Bude lepší, když zemře ve vlastním domě, a ne tady.“

„Naga-san, je to také vaše vina, že sem vrah vnikl,“ řekl Toranaga studeným hořkým hlasem. „Vina padá na každého samuraje, ať už měl hlídku nebo ne, spal nebo bděl. Za pokutu propadá polovina vašeho ročního příjmu.“

„Ano, pane,“ řekl mladík překvapený, že je mu dovoleno ponechat si cokoli včetně hlavy. „Prosím, degradujte mě také,“ řekl. „nemohu žít s tou pohanou. Nezasloužím si za své selhání nic než opovržení, Milosti.“

„Kdybych tě chtěl degradovat, byl bych to udělal. Okamžitě se vrátíš do Eda. Ještě dnes v noci odjedeš v doprovodu dvaceti mužů a budeš se hlásit bratrovi. Hleď to stihnout letem. Běž!“ Pobledlý Naga se uklonil a odešel. Hiromacuovi řekl Toranaga stejně drsně: „Zečtyřnásob mé stráže. Zruš můj lov pro dnešek i pro zítřek. Na druhý den po schůzce regentů opustím Ósaku. Provedeš všechny přípravy a do té doby zůstanu tady. Nikoho nepozvaného nepřijmu. Nikoho.“

Hněvivým mávnutím dal povel k rozchodu. „Můžete jít. Ty, Hiromacu, zůstaň.“

Místnost se vyprázdnila. Hiromacu byl rád, že k jeho pokoření dojde mezi čtyřma očima, neboť jakožto velitel tělesné stráže byl vinen ze všech nejvíc. „Nemám žádnou omluvu, pane. Žádnou.“

Toranaga přemítal. Hněv jako by z něho vyprchal. „Kdybys chtěl použít služeb amidovců, jak bys to zařídil? Jak bys s nimi navázal spojení?“

„Nevím, Milosti.“

„Kdo by to mohl vědět?“

„Kašigi Jabu.“

Toranaga vyhlédl střílnou. Na východě se tmou prodíraly nitky rozbřesku. „Přived ho sem za svítání.“

„Myslíte, že to udělal on?“

Toranaga neodpověděl, znovu hloubal.

Konečně starý voják nemohl to ticho dál snést. „Prosím, Milosti, dovolte mi odejít ze svého dohledu. Jsem tak zahanben naším selháním…“

„Takovému pokusu je takřka nemožné zamezit…“ řekl Toranaga.

„To je pravda. Ale měli jsme ho chytit venku, ne ve vaší blízkosti.“

„Souhlasím. Ale nekladu ti to za vinu.“

„Ale já si to kladu za vinu. A něco vám musím říct, Milosti. Odpovídám za vaši bezpečnost, dokud se nevrátíme do Eda. Útoky na vás se budou opakovat a špehové hlásí svorně velké přesuny vojsk. Išido mobilizuje.“

„Ano,“ přitakal Toranaga bez zájmu. „Po Jabuovi chci mluvit s Cukkuem a potom s Mariko-san. Zdvojnásob stráže kolem Andžina.“

„Dostali jsme v noci zprávu, že kníže Onoši povolal sto tisíc mužů, aby vylepšili jeho pevnosti na Kjúšú,“ řekl Hiromacu trápený starostmi o Toranagovu bezpečnost.

„Zeptám se ho na to, až se uvidíme.“

Hiromacu vybuchl. „Vůbec vás nechápu. Musím vám říci, že se pošetile vystavujete nebezpečí. Ano, pošetile. Klidně mě můžete zkrátit o hlavu, ale je to pravda. Když budou Kijama a Onoši hlasovat s Išidem, budete stihán jako vlastizrádce. To je váš konec – vsadil jste všechno na jednu kartu a prohrál jste! Utečte, pokud to jde. Aspoň si zachováte hlavu na ramenou.“

„Ještě mi nehrozí nebezpečí!“

„Tenhle noční přepad považujete za nic? Kdybyste nezměnil ložnici, byl byste po smrti.“

„Možná, ale spíš ne.“ řekl Toranaga. „Před mými dveřmi byly dnes a předešlou noc mnohonásobné stráže. A ty jsi hlídal taky. Ke mně se nemohl dostat žádný vrah. Ani tenhleten, ačkoli byl tak dobře připravený. Znal cestu, ba i heslo, co ty na to? Kiri-san povídala, že slyšela, jak je

odříkává. Proto musel také vědět, kde spím. Neměl spadeno na mne. Ale na Andžina.“

„Na barbara?“

„Ano.“ Po dopoledních ohromujících odhaleních Toranaga tušil, že barbar je v nebezpečí. Očividně byl Andžin někomu solí v očích. Nepředpokládal však, že k útoku dojde v jeho vlastním příbytku a tak rychle. Kdo mě zrazuje? Zavrhl, že by zdrojem informací mohla být Kiri nebo Mariko. Jenže hrady a zahrady mají vždycky tajná místa, kde se dá odposlouchávat, pomyslil si. Žiju v nepřátelské pevnosti, a kde já mám jednoho špeha, Išido jich má dvacet. Snad to byl jenom špeh.

„Zesil kolem Andžina stráže. Má pro mne cenu deseti tisíc mužů.“

Když se rozloučil s paní Jodoko a vrátil do čajového pavilonu, lesklé oči a šedý obličej mu prozradily, že lodivod je na pokraji zhroucení. Překonal své vzrušení a těžko přemožitelnou touhu prozkoumat věc do hloubky a propustil ho s tím, že budou v rozhovoru pokračovat nazítří. Svěřil barbara Kiri s doporučením, aby k němu zavolala lékaře, který by mu dal něco na posilněnou, opatřila mu barbarská jídla, bude-li si to přát, a uložila ho do jeho vlastní oblíbené ložnice. „Dej mu všechno, co uznáš za vhodné, Kiri-san,“ řekl jí mezi čtyřma očima. „Potřebuji, aby se rychle zotavil na těle i na duchu.“

Na odchodu Andžin ještě žádal o rychlé propuštění uvězněného františkána, neboť mnich je starý a neduživý. Odpověděl, že to uváží, poděkoval a dal barbara odvést; neřekl mu, že už sám do vězení pro starce poslal; kdo ví, třeba má také velkou cenu – pro něho i pro Išida.

O uvězněném knězi věděl Toranaga už dlouho a věděl i to, že je to Španěl a spílá Portugalcům. Jenže zatknout ho dal taikó, a tudíž to byl jeho vězeň, a Toranaga v Ósace neměl soudní moc. Uvrhl Andžina do vězení nejenom proto, aby v Išidovi vzbudil zdání, že cizinec je bezcenný, ale i v naději, že Andžin pohne mnicha k sdílnosti.

Po prvním střetu obestírala už Andžina ve vězení bezpečná ochranná síť. Minikui, povoláním kago, obdržel za svůj včasný zásah nejen svobodu, ale i čtyři bytelná nosítka a s nimi dědičné právo provozovat řemeslo na tókaidské silnici v úseku mezi druhou a třetí stanicí, který už spadal pod Toranagovu správu, a hned zmizel z města. V dalších dnech dostal Toranaga od jiných špehů v cele hlášení, že se oba cizinci spřátelili, že mnich mluví a Andžin se vyptává a poslouchá. Vědomí, že také Išido má ve vězení své špehy, Toranagu nevzrušovalo. Andžin byl v dobrých rukou. Jenže pak se mu ho Išido pokusil vyfouknout.

Toranaga vzpomínal, jak se s Hiromacuem pobavili, když plánovali protiúder: přepadení „zbojníky“, jednou z přísně utajených skupin vybraných samurajů, rozmístěných po Ósace a okolí, a „náhodné“ setkání s nic netušícím Jabuem. Blažila je představa, že zrovna Jabu mimoděk

Išida znovu zkoupe. Jabu reagoval, jak předpokládali, a zajatce vysvobodil.

Všechno se dařilo podle plánu. Dodneška.

Dnes se samuraj, vyslaný pro mnicha, vrátil s prázdnýma rukama. „Umřel, Milosti," hlásil. „Když vyvolali jeho jméno, nevyšel ven. Šel jsem pro něho, ale byl mrtvý. Zločinci shluklí kolem něho řekli, že když dozorce vyvolal jeho jméno, starý klesl k zemi. Když jsem ho obrátil na záda, byl mrtvý. Odpusťte, prosím, poslal jste mě pro něho a já váš rozkaz nesplnil. Nevěděl jsem, budete-li chtít jeho hlavu, anebo vzhledem k tomu, že je to barbar, hlavu neoddělenou od těla, a proto jsem přivezl tělo i s hlavou. Ti zločinci kolem něho říkali, že jsou jeho žáci. Chtěli si mrtvolu nechat, nechtěli mi ji vydat. Pár jsem jich zabil a tady ji máte. Páchne a je plná vší, ale leží na nádvoří, pane."

Proč ten mnich zemřel? říkal si Toranaga. Potom si všiml, že se na něho Hiromacu tázavě dívá. „Co je?"

„Jen jsem se ptal, kdo by si mohl přát Andžinovu smrt."

„Křesťané."

Kašigi Jabu šel za Hiromacuem chodbou a jitro ho rozjařovalo. Větřík příjemně slaně štípal a připomínal mu rodnou Mišimu. Byl rád, že konečně uvidí Toranagu a že čekání skončilo. Vykoupal se a pečlivě oblékl. Poslední listy manželce a matce byly napsány a poslední vůle zapečetěna pro případ, že by slyšení dopadlo neblaze. Vzal si dnes Murasamův meč v pochvě poznamenané mnoha bitvami.

Zahnuli za roh, potom Hiromacu otevřel železem pobité dveře a stoupal do schodů hlavní věže Toranagova příbytku. Všude hlídkovalo mnoho stráží a Jabu vycítil nebezpečí.

Točité schody skončily snadno hájitelnou redutou. Stráže otevřely železné dveře. Vyšel do ochozu. Dostal Hiromacu rozkaz shodit mě dolů, anebo mi poručí, abych skočil sám? říkal si beze strachu.

K jeho překvapení tam Toranaga byl a kupodivu povstal a bodře ho pozdravil s blahovůlí, na kterou neměl nárok. Toranaga byl přece vládce Osmi provincií, on jenom pán na Izu. Podušky byly pozorně rozmístěny. Čajník čekal pod teplým hedvábným příkrovem. Před ním se nízko ukláněla bohatě oděná, skrovně sličná dívka s plochou tváří. Jmenovala se Sazuko, byla nejmladší a poslední z Toranagových sedmi konkubín a v nejvyšším stadiu těhotenství.

„Rád vás vidím, Kašigi Jabu. Velice lituji, že jsem vás nechal čekat."

Jabu nabyl jistotu, že ho Toranaga hodlá připravit tak či onak o hlavu, neboť jak každý ví, nepřítel je k vám nejvlídnější, když snuje nebo zosnoval vaši zkázu. Uchopil své meče, položil oba pečlivě na ploché výstupky a pokojně je opustil, aby se posadil na vyhrazené čestné místo.

„Myslel jsem si, že uvítáte příležitost sledovat svítání, Jabu-san.

Myslím, že odtud je nádherná vyhlídka, snad ještě lepší než z následníkova paláce. Že?“

„Je to vskutku skvostná vyhlídka,“ uznal bez výhrad Jabu, který se na hradě ještě nikdy neoctl tak vysoko; nepochyboval, že zmínkou o následníkovi mu chce Toranaga dát najevo, že ví o jeho tajném jednání s Išidem. „Je mi ctí. že ji smím s vámi sdílet.“

Pod nimi leželo spící město a přístav a ostrovy, na západě Awadži, pobřeží se ztrácelo na východě, kde rodící se světlo protínalo mraky nachovými červánky.

„To je má paní Sazuko. Sazuko. to je můj spojenec, proslulý kníže Kašigi Jabu z Izu, daimjó, který pro nás získal barbara a loď s poklady!“ Uklonila se a blahopřála mu a on se uklonil a ona mu poklonu oplatila. Nabídla Jabuovi první šálek čaje, ale on tu čest zdvořile odmítl, jak žádal zvyk, a prosil ji, aby šálek podala Toranagovi, který odmítl a naléhal na něho, aby přijal. Konečně, jak opět žádal zvyk, jakožto čestný host se dal přemluvit. Hiromacu přijal druhý šálek, porcelán se mu špatně držel v sukovitých prstech, v druhé ruce nepřestal svírat jílec holého meče, který měl položený v klíně. Toranaga přijal třetí šálek a usrkával čaj, potom se svorně oddali přírodě a pozorovali východ slunce. V tichu oblohy.

Racci křičeli. V městě začal ruch. Den se zrodil.

Paní Sazuko vzdychla, v očích slzy. „Cítím se jako bohyně, když z takové výšky vidím tolik krásy, škoda že ta chvíle navždycky minula, pane. Velká škoda, že?“

„Ano,“ řekl Toranaga.

Když bylo slunce zpola nad obzorem. Sazuko se uklonila a odešla –k Jabuově překvapení odešly stráže rovněž. Teď byli sami. Sami tři.

„Váš dar mě potěšil, Jabu-san. Bylo to od vás velkodušné – věnovat mi celou loď a její obsah,“ řekl Toranaga.

„Všechno, co mám, je vaše,“ řekl Jabu, dosud hluboce dojat svítáním. Škoda že můj čas je u konce, pomyslel si. To udělal Toranaga opravdu elegantně. Dát mi na rozloučenou pohled na takovou neskonalost. „Děkuji vám za to svítání.“

„Ano,“ řekl Toranaga. „Dával jsem ze svého. Jsem rád, že vás můj dar potěšil stejně jako mě váš.“

Nastalo ticho.

„Jabu-san. Co víte o amidovcích?“

„Nic víc, než ostatní: je to tajná společnost deseti desetičlenných skupin – velitel a nikdy víc než devět řadových členů, mužů i žen, v každém okrsku. Zasvětili se Buddhovi Amidoví, Dárci věčné lásky, a složili slib cudnosti, poslušnosti a smrti. Přísahali, že celý život se budou cvičit tak,

aby se z nich stal dokonalý nástroj vraždy, že zabijí jen jednou a jen na rozkaz svého velitele, a když se jim určenou osobu, ať už je to muž, žena nebo dítě, nepodaří zabít, okamžitě si vezmou život. Skálopevně věří, že z tohoto života okamžitě přejdou k buddhovskému osvícení. Ještě nikdy nikdo z nich nebyl dopaden.“ Jabu věděl o atentátu na Toranagův život. Už to věděla celá Ósaka a všichni také věděli, že se pán Osmi provincií zavřel na sedm západů. „Zabíjejí jen zřídka, jsou dokonale utajeni. Není naděje na pomstu, jelikož nikdo neví, kdo jsou, ani kde žijí, ani kde se cvičí.“

„Kdybyste si chtěl zajistit jejich službu, co byste udělal?“

„Pošeptmu bych se o tom zmínil na třech místech – v klášteře Hejnan, před branami Amidova chrámu a v klášteře Džódži. Do deseti dnů, pokud usoudí, že jste přijatelný zákazník, vám dají vědět po třetí osobě. Všechno se děje tak tajně a křivolace, že i kdybyste si je přál zradit nebo chytit, nikdy byste to nedokázal. Desátého dne požádají o částku peněz ve stříbře, výška se řídí významem osoby, která má být zavražděna. Nedá se smlouvat, zaplatíte, oč žádají, předem. Zaručí vám pouze, že jeden z nich se do deseti dnů pokusí o zabití. Podle pověsti, když se vražda podaří, vrátí se vrah zpátky do jejich chrámu a slavnostně spáchá před oltářem sebevraždu.“

„Domníváte se tedy, že nikdy nezjistíme, kdo zaplatil za dnešní přepadeni?“

„Ne.“

„Myslíte si, že dojde k novému pokusu?“

„Možná. Možná že ne. Uzavírá se smlouva jen na jeden pokus. Ale bylo by moudré zostřit bezpečnostní opatření nejen mezi samuraji, ale i mezi ženami. Jejich ženy se prý vyznají v jedech stejně dobře jako v užívání nože a šňůry.“

„Použil jste jich někdy?“

„Ne.“

„Ale váš otec ano?“

„Nevím, nejsem si tím jist. Taikó prý ho jednou požádal, aby s nimi vešel ve spojení.“

„Byl přepad úspěšný?“

„Všechno, co taikó podnikl, bylo úspěšné. Tak nebo onak.“

Jabu cítil, že za ním někdo stojí, a předpokládal, že se stráže vrátily. Změřil, jak daleko leží jeho meče. Mám se pokusit Toranagu zabít? kladl si znovu otázku. Chtěl jsem, ale teď nevím. Změnil jsem se. Proč?

„Kolik byste jim musel zaplatit za mou hlavu?“ zeptal se Toranaga.

„V Asii není dost stříbra, aby mě uvedlo v pokušení najmout je k takovému činu.“

„Kolik by musil za mou hlavu zaplatit někdo jiný?“

„Dvacet tisíc koku – padesát tisíc – sto – snad i víc. Nevím.“

„Zaplatil byste sto tisíc koku, abyste se stal šógunem? Váš rodokmen přece sahá až k Tamašitovcům, ne?“

Jabu řekl hrdě: „Nezaplatil bych nic. Peníze jsou špína – hračka pro ženy a smradlavé kupčíky. Ale kdyby to bylo možné, jako že není, obětoval bych svůj život a život své matky a celého příbuzenstva – až na mého jediného syna – a život všech svých samurajů v Izu a všech jejich žen a dětí, jen kdybych mohl být aspoň jeden den šógunem.“

„A co byste dal za Osm provincii?“

„Totéž co předtím – až na život své ženy a matky a syna.“

„A za provincii Sugura?“

„Nic,“ řekl Jabu pohrdlivě. „Ikawa Džikkjú nestojí za nic. Jestliže nedostanu jeho hlavu a hlavu všech pokolení jeho rodu v tomhle životě, podaří se mi to v životě příštím. Mrcha je a mrchou zůstane i po desetitisícím převtělení.“

„A co kdybych vám ho dal? A k tomu celou Surugu – a třeba ještě další provincii. Tótomi?“

Jabu měl náhle dost té hry na kočku a na myš a řeči o amidovcích. „Hodláte si vzít mou hlavu, kníže Toranago? Dobrá, jsem připraven. Děkuji za to svítání. Nerad bych kazil eleganci tak svrchovanou dalšími řečmi. Skoncujme to.“

„Ale já vás nehodlám připravit o hlavu, Jabu-san,“ řekl Toranaga. „Jak jste si mohl něco takového myslet? Našeptal vám to nějaký nepřítel? Snad Išido? Nejste můj oblíbený spojenec? Myslíte si, že bych vás tu hostil beze stráží, kdybych se domníval, že jste proti mně?“

Jabu se pomalu otočil. Čekal, že za sebou najde samuraje s tasenými meči. Nikdo tam nebyl. Otočil se k Toranagovi. „Nerozumím vám.“

„Povolal jsem vás sem proto, abychom si mohli pohovořit v soukromí a společně pozorovali svítání. Chtěl byste panovat v provincii Inu, Suruga a Tótomi – pokud neprohraju válku?“

„Jistě. Velice rád,“ řekl Jabu a naděje se v něm prudce vzedmula.

„Stal byste se mým vazalem? Přijal byste mě za svého lenního pána?“

Jabu nezaváhal. „Nikdy,“ řekl. „Budu váš spojenec. Uznám vás za svého vojvodu. Vždycky budete mocnější. Spojím s vaším osudem svůj život a všechno, co mám. Ale Izu je moje. Já jsem daimjó v Izu. Nikdy nevydám Izu do jiné moci. To jsem přísahal otci a taikóovi, když nám znovu potvrdil náš dědičný úděl – nejprve otci a potom mně. Taikó dal Izu v léno mně a mým potomkům navěky. Byl naším lenním pánem a já přísahal, že nepřijmu žádného jiného za lenního pána, pokud jeho následník nebude plnoletý.“

Hiromacu lehce prohnul meč v rukou. Proč mi Toranaga nedovolí vyřídit tuhle záležitost jednou provždy? Dohodli jsme se na tom. K čemu ty únavné řeči? Všechno mě bolí, chce se mi močit a potřeboval bych si

lehnout.

Toranaga si poškrábal varlata. „Co vám nabídl Išido?“

„Džikkjúovu hlavu – ve chvíli, kdy vy ztratíte tu svou. A jeho provincii.“

„A co chce na oplátku?“

„Podporu, až začne válka. Máme napadnout váš jižní bok.“

„Přijal jste?“

„Znáte mě příliš dobře.“

Toranaga se dozvěděl od svých zvědů v Išidově domě, že ti dva uzavřeli dohodu a že obsahuje i článek, že tři jeho synové, Noboru, Sudara a Naga budou zavražděni. „Nic víc? Pouze podporu?“

„Všemi prostředky, které mám k dispozici,“ formuloval Jabu diplomaticky.

„Včetně vraždy?“

„Jestli válka začne, povedu ji všemi silami. Ve prospěch mého spojence. Všemi způsoby v mé moci, abych mu zaručil vítězství. Potřebujeme pouze jednoho regenta během Jaemonovy nedospělosti. Válka mezi vámi a Išidem je nevyhnutelná. Není jiné cesty.“

Jabu se snažil číst Toranagovi v mysli. Pohrdal Toranagovou nerozhodností, věděl, že z nich dvou je on ten lepší, že Toranaga potřebuje jeho podporu, že koneckonců on rozdrtí jeho. Ale co zatím? říkal si a přál si mít u sebe svou ženu Juriko, aby mu poradila. Věděla by, který postup je nejmoudřejší. „Mohu vám být velmi prospěšný. Mohu vám dopomoci k tomu, abyste se stal jediným regentem,“ rozhodl se vsadit všechno na jednu kartu.

„Proč bych si měl přát stát se jediným regentem?“

„Až Išido zaútočí, znám způsob, jak ho přemoci. Jestli poruší mír,“ řekl Jabu.

„Jaký je to způsob?“

Pověděl mu o svém plánu s mušketami.

„Pluk pěti set samurajů ozbrojených mušketami?“ vyhrkl Hiromacu.

„Ano. Představte si tu palbu. Vybraní muži, vycvičení vystřelit všichni naráz. A k tomu salva z dvaceti děl.“

„To je špatný plán. Odporný,“ řekl Hiromacu. „Nikdy byste ho neutajil. Když začneme my, začne nepřítel taky. Ta hrůza by nikdy neskončila. Není to čestné a nemá to budoucnost.“

„Není snad tato blížící se válka jediná válka, která se nás týká, kníže Hiromacu?“ opáčil Jabu. „Není jediná věc, na které nám záleží, bezpečnost knížete Toranagy? Není starost o tuto bezpečnost hlavní povinností jeho spojenců a vazalů?“

„To je pravda.“

„Kníže Toranaga potřebuje vyhrát pouze jednu jedinou rozhodnou

bitvu. Vítězství mu přinese hlavy všech nepřátel – a moc. A toto vítězství mu poskytne moje strategie.“

„Já tvrdím, že ne. Je to odporný a bezectný plán.“

Jabu se otočil k Toranagovi. „Nová epocha si žádá přehodnocení pojmu cti.“

Nad hlavami jim zakroužil racek.

„Co řekl vašemu plánu Išido?“ zeptal se Toranaga.

„Nezmínil jsem se mu o něm.“

„Proč ne? Domníváte-li se, že je cenný pro mne, je cenný i pro něho. A možná daleko víc.“

„Daroval jste mi svítání. Nejste buran jako Išido. Jste nejmoudřejší, nejzkušenější vůdce v říši.“

Co bude ta pravá příčina? říkal si Toranaga. Anebo jsi to přece jen Išidovi řekl? „Kdybychom na tento plán přistoupili, pak by vojáci byli zpola vaši a zpola moji?“

„Souhlasím. Já bych jim velel.“

„Můj zplnomocněnec by byl vaším náměstkem?“

„Souhlasím. Potřeboval bych Andžina, aby vojáky naučil střílet z mušket a děl.“

„Ale Andžin by nadále zůstal v mém vlastnictví a choval byste se k němu stejně ohleduplně, jako by to byl následník? Převzal byste za něho plnou zodpovědnost a zacházel s ním přesně, jak vám řeknu?“

„Souhlasím.“

Toranaga pozoroval chvíli nachové červánky. Tohle plánování je holý nesmysl, myslel si. Nachové nebe mě nemine, budu muset v čele svých sborů vytáhnout na Kjóto. Sto tisíc mužů proti desateronásobku. „Kdo bude tlumočit? Nemohu vám přidělit Todu Mariko-san nadlouho.“

„Ale na pár týdnů snad ano, Milosti? Dohlédnu na to, aby se ten barbar naučil naší řeči.“

„To by trvalo roky. Zatím se to povedlo jen barbarským kněžím. A potřebovali na to léta. Cukku-san tu strávil skoro třicet let. Andžin to nikdy nestačí tak rychle, ostatně my se taky jejich pitomým jazykům nedokážeme naučit.“

„To je pravda. Ale mohu vám slíbit, že se Andžin vynasnaží.“ Jabu jim vyložil plán, který vymyslel Omi, jako by to byl jeho vlastní nápad.

„Mohlo by to být nebezpečné.“

„Ale učil by se rychle. A taky by zkrotl.“

Po odmlce řekl Toranaga: „Jak byste chtěl ten výcvik udržet v tajnosti?“

„Izu je poloostrov, bezpečnost je tam dokonalá. Pro jistotu se utábořím poblíž Andžira daleko na jihu a daleko od Mišimy a hranic.“

„Dobře. Zařídíme hned spojení holubí poštou z Andžira do Osaky a

Eda.“

„Výborně. Potřebuji nanejvýš pět šest měsíců a…“

„Když to dobře dopadne, zbývá nám tak šest dní…“ vybuchl Hiromacu. „Copak vaše slavná rozvědka přestala fungovat, Jabu-san? Jistě dostáváte zprávy od svých agentů, že? Nevíte, že Išido mobilizuje? Nevíte, že Onoši mobilizuje? Nevíte, že jsme tu v pasti?“

Jabu neodpověděl.

„Jak je to?“ zeptal se Toranaga.

Jabu řekl: „Podle mých hlášení se děje tohle všechno a ještě víc. Jestli nám nezbývá než šest dní, bude to šest dní a je to karma. Ale já věřím, že jste příliš chytrý na to, abyste se dal takhle lapit. Anebo vyprovokoval válku příliš brzy.“

„Kdybych schválil váš plán, přijal byste mě za vůdce?“

„Ano. A až zvítězíte, bude mi ctí přijmout od vás Suguru a Tótomi jako nedělitelnou součást mého údělu navěky.“

„Tótomi až podle toho. jak se osvědčí váš plán.“

„Souhlasím.“

„Budete mě poslušen? Slibujete na svou čest?“

„Ano. Při bušidu, při Buddhovi, při životě mé matky, mé manželky a mých potomků.“

„Dobře.“ řekl Toranaga. „Dohodnuto, a teď se na to vyčuráme.“

Šel na okraj ochozu. Stoupl na římsu cimbuří a pak až na samu předprseň. Sedmnáct stop pod ním byla vnitřní zahrada. Hiromacu zatajil dech nad furiantstvím svého pána. Viděl, jak se otáčí a kývá na Jabua, aby se postavil vedle něho. Jabu poslechl. Lehounké postrčeni stačilo, aby se oba zřítili do propasti.

Toranaga si povolil kimono a bederní roušku. Jabu rovněž. Močili společně a dívali se, jak jejich smíšená moč rosí zahradu pod nimi.

„Naposled jsem takhle zpečetil dohodu s taikóem samotným,“ řekl Toranaga, kterému vyprázdnění měchýře nemálo ulevilo. „Potom, když se rozhodl mi dát úděl Kantó, Osm provincií. Ovšem Kantó ještě bylo v rukou nepřítele, takže jsem si je napřed musel dobýt. Hódžó byl poslední, kdo ještě kladl odpor. Na oplátku jsem se ovšem musel hned vzdát svých dědičných údělů Imagawy, Owari a Ise. Ale souhlasil jsem a pak jsme se na to společně vyčurali.“ Stál nenucené rozkročmo na parapetu a upravoval si beze spěchu bederní roušku, jako by stál v zahradě a ne vysoko nad ní jako orel v hnízdě. „Oba jsme dobře pochodili. Zdolali jsme Hódžóa a srazili dobře pět tisíc hlav. Vyhladili jsme celý jeho kmen. Možná že máte pravdu, Kašigi Jabu-san. Možná že mi můžete pomoci, tak jako já jsem pomohl taikóovi. Beze mne by se taiko nikdy nestal taikóem.“

„Mohu vám pomoci stát se jediným regentem, Toranaga-sama. Ale ne šógunem.“

„Přirozeně. O tuhle hodnost neusiluji, ať si moji nepřátelé říkají, co chtějí.“ Toranaga seskočil dolů do bezpečí kamenného ochozu. Ohlédl se na Jabua, který dosud stál na úzké předprsni a urovnával si pás. Byl ve velkém pokušení dát mu za tu drzost pěknou herdu. Místo toho si sedl a hlasitě pustil větry. „Hned je člověku líp. A co tvůj měchýř, Železná pěsti“

„Zlobí, zlobí, pane.“ Starý muž odešel stranou a vděčně se rovněž vyprázdnil přes cimbuří, ale nepostavil se tam, kde stáli prve Toranaga a Jabu. Byl velmi rád, že nebyl nucen rovněž zpečetit smlouvu s Jabuem. Na tuhle smlouvu já nikdy nepřistoupím, nikdy.

„Jabu-san! Tohle všechno musí zůstat tajemstvím. Myslím, že byste měl odtud odjet do dvou tří dnů,“ řekl Toranaga.

„Ano. S mušketami i s barbarem, Toranaga-sama?“

„Ano. Poplujete lodí.“ Toranaga pohlédl na Hiromacua. „Dej připravit galéru.“

„Loď je připravena. Muškety a prach jsou pořád ještě v nákladních komorách,“ odvětil Hiromacu s nesouhlasem ve tváři.

„V pořádku.“

Tak jsi to trefil, měl chuť zakřičet Jabu. Dostal jsi muškety, děla. Andžina, všecičko. Dostal jsi svůj půlrok. Toranaga se nikdy nepustí do války zbrkle. I kdyby ho Išido nakrásně dnes nebo zítra zavraždil, pořád ještě budeš mít všechno v rukou. Ach. Buddho, chraň Toranagu, pokud nebudu na moři. „Děkuji vám,“ řekl s netajenou upřímností. „Věrnějšího spojence nebudete mít.“

Sotva Jabu odešel, vyjel Hiromacu nazlobeně: „To jste neměl dělat. Stydím se za tu smlouvu. Stydím se, že moje rada má tak malou váhu. Jsem dětina a už vám nejsem k užitku. Jsem na dně. Ten nafoukanec mrňavý vás drží v hrsti. Fracek měl tu drzost přijít k vám se svým murasamovským mečem.“

„Všiml jsem si toho,“ podotkl Toranaga.

„Milosti, bozi vás připravili o rozum – to je jediné vysvětlení. Prominete klidně takovou urážku a dovolíte tomu mizerovi naparovat se před vámi. Klidně snesete, aby vás Išido veřejně přede všemi ponížil, ale nestrpíte, aby se vás někdo z nás zastal… Mé vnučce samurajce nedopřejete čest a mír smrti. Ztratil jste převahu v radě, nechal se vystrnadit svým nepřítelem, a teď se slavnostně vymočíte na dohodu, tak odpornou, že jsem nic odpornějšího nepoznal, ke všemu s mužem, který se brodí po krk v špíně, jedech a uskocích jako jeho otec před ním.“ Vzteky se třásl. Toranaga neodpověděl, jenom na něho klidně hleděl, jako by byl nic neřekl. „Při všech kami, živých či mrtvých, někdo vás očaroval!“ vybuchl Hiromacu. „Ptám se vás, křičím, urážím vás – a vy se na mne jenom koukáte! Buďto jste zešílel vy, nebo já. Žádám vás o dovolení spáchat seppuku, anebo když mi nedovolíte dosáhnout klidu tímto způsobem, dám

si oholit hlavu a stanu se mnichem – to je jedno, úplně jedno, hlavně mě propusťte!“

„Neuděláš ani to, ani ono. Ale pošleš hned pro barbarského kněze Cukkua.“

A pak se Toranaga rozesmál.

19/

Otec Alvito klusal z hradního návrší v čele své obvyklé družiny. Všichni jezdci byli ustrojeni jako buddhističtí kněží až na růženec a krucifix, které jim visely od pasu. Bylo jich čtyřicet, vesměs urození Japonci, synové křesťanských samurajů, žáci nagasackého semináře, které s sebou přivezl z Ósaky. Měli vesměs krásné, dobře vystrojené koně a chovali se stejně ukázněně jako družina kteréhokoli daimjóa.

Nevnímaje teplý slunečný svit, pospíchal ostrým klusem k jezuitské misii, rozlehlému baroknímu domu, který strměl v sousedství loděnic, mezi hospodářskými budovami, přístavky a skladišti, kam celá Ósaka chodila nakupovat čínské hedvábí.

Vysokou železnou branou v kamenné zdi vjel průvod na první dlážděné nádvoří a klapot kopyt ustal před hlavním vchodem. Sluhové už čekali, aby otci Alvitovi pomohli ze sedla. Seskočil sám a hodil jim uzdu. Ostruhy zazvonily o kamení, když se dlouhými kroky ubíral podél hlavní budovy, zahnul za roh. minul kapličku a klenutým průjezdem vešel do vnitřního dvora, kde byla kašna a pokojná zahrada. Dveře do předpokoje byly otevřené. Setřásl úzkost, nasadil vyrovnanou tvář a vstoupil.

„Je sám?“ zeptal se.

„Není, Martine,“ řekl otec Soldi, malý, přívětivý, od neštovic poďobaný Neapolitán, který dělal otci vizitátorovi tajemníka už skoro třicet let, a z toho pětadvacet v Asii. „Má návštěvu. Je u něho *capitao geral*. Náš páv. Ale Jeho Eminence říkala, že máš jít hned dál. Copak se stalo, Martine?“

„Nic.“

Soldi zabručel a dál přiřezával husí brk. „Nic, pravil moudrý otec. Však já se to brzy dozvím.“

„Bohužel,“ řekl otec Alvito, který měl staršího muže rád. Šel k protějším dveřím. V krbu hořela dřevěná polena a osvětlovala těžký vyřezávaný nábytek začernalý věkem a vzorně vyleštěný a udržovaný. Nad krbem visela malá Tintorettova Madona s dítětem, kterou si otec vizitátor přivezl z Říma a na kterou se otec Alvito pokaždé rád zadíval.

„Viděl jsi znovu Ingelese?“ zavolal otec Soldi.

Alvito neodpověděl. Zaklepal na dveře.

„Dále.“

Carlo delľ Acqua, asijský otec vizitátor, nestor řádu, zplnomocněnec generála jezuitů, tudíž nejmocnější muž v Asii, byl v Asii také mužem nejvyšším. Měřil šest stop tři palce a postavu měl úměrně mohutnou. Jeho kutna byla oranžová, jeho kříž mistrovské dílo. Husté bílé vlasy se mu kadeřily kolem tonzury, bylo mu jednašedesát a narodil se v Neapoli.

„Jen pojď dál, Martine, pojď dál. Je libo trochu vína?“ řekl, dodávaje portugalštině italsky libozvučné vokály. „Viděl jsi Ingelese?“

„Ne, Vaše Eminence. Pouze Toranagu.“

„Je zle?“

„Ano.“

„Trochu vína?“

„Díky.“

„Jak dalece?“ zeptal se Ferriera. Voják seděl u ohně ve vysokém, kůží potaženém křesle načepýřený a pestrý jako ostříž na bidýlku. S tím štíhlým drobným pětatřicátníkem nebyly žerty. Byl to sám *capitao geral, fidalgo,* vrchní velitel Nao del Trato, letošní Černé lodi.

„Katastrofálně, *capitao geral,* Toranaga řekl mimo jiné. že pro letošek vyřízení našich obchodních záležitostí může počkat.“

„Jenže my čekat nemůžeme,“ řekl Ferriera. „Odplouvám s přílivem.“

„Nemáte povolení k opuštění přístavu. Nezbyde vám než počkat. Je mi líto.“

„Myslel jsem, že všechno je už dávno zařízené.“ Ferriera znovu proklínal japonské předpisy, které požadovaly od každé lodi, dokonce i od lodí vlastních, povolení jak k přistání, tak k odplutí. „Na nás by se taková pitomá domorodá opatření neměla vztahovat. Říkal jste, že ta audience je pouhá formalita – že si jen vyzvednete listiny.“

„To jsem čekal, ale mýlil jsem se. Snad bych to měl radši vysvětlit?“

„Musím okamžitě zpátky do Macaa, abych vypravil Černou loď. Na únorovém kantonském trhu jsme nakoupili nejlepší hedvábí v ceně milion dukátů a povezeme přinejmenším sto tisíc uncí zlata. Myslel jsem. že jsem už sdostatek objasnil, že do tohoročního podniku jsme vložili každý šesták hotovosti, který si macaoští kupci a měšťané dokázali vypůjčit. Ostatně taky každý váš šesták.“

„Jsme si vědomi zrovna tak jako vy závažnosti věci,“ řekl delľ Acqua popuzeně.

„Lituji, *capitao geral,* ale Toranaga je předseda regentské rady a je zvykem chodit za ním,“ řekl Alvito. „Odmítl se mnou hovořit o letošní obchodní transakci anebo o povolení pro vás. Řekl mi na zahájení, že neschvaluje úkladnou vraždu.“

„Tu snad neschvaluje nikdo, otče?“ podotkl Ferriera.

„Proč to říkal?“ zeptal se delľ Acqua. „Chtěl tě zkoušet? Úkladná vražda? Co to má s námi společného?“

Řekl: „Co pohnulo vás křesťany až k pokusu o vraždu mého zajatce Lodivoda?“

„Cože?“

„Toranaga se domnívá, že ten přepad ze včerejší noci nebyl namířen na něho, nýbrž na Ingelese. Říká, že už předtím došlo k vražednému pokusu ve vězení.“ Otec Alvito upíral oči na vojáka.

„Z čeho mě to viníte, otče?“ řekl Ferriera. „Pokus o úkladnou vraždu? V ósackém hradě? Já? Tohle je moje první plavba do Japonska!“

„Takže vy o ničem nemáte zdání?“

„Nepopírám, že čím dřív bude ten kacíř mrtvý, tím líp.“ řekl Ferriera chladně. „Jak se po Asii rozlezou ty holandské a anglické štěnice, budeme se mít co drbat. Všichni.“

„Už se stalo,“ řekl Alvito. „Toranaga mi pro začátek řekl, že se od toho Ingelese dozvěděl, že monopol v obchodních stycích s Čínou poskytuje Portugalcům neuvěřitelné zisky, že Portugalci nadmíru nadsazují cenu hedvábí, které smějí nakupovat v Číně pouze oni. Že za to hedvábí platí v Číně japonským stříbrem, což je jediné zboží, za které jsou Číňané ochotni své hedvábí směnit, ale to stříbro kupují za směšně nízkou cenu. Toranaga řekl: ‚Jelikož mezi Čínou a Japonskem vládne nepřátelství a veškerý přímý obchod je zakázán a jedině Portugalcům je dovoleno udržovat mezi nimi obchodní styk, slušelo by se, aby Portugalci Lodivodovo obvinění z lichvy vyvrátili – písemně.‘ Žádá vás, Eminence, o předložení písemné zprávy o směnném kurzu: stříbro k hedvábí, hedvábí ke stříbru, zlato ke stříbru. Dodal, že nám pochopitelně rád dopřeje vysoké zisky, ovšem pouze na úkor Číny.“

„Takovou drzou žádost přirozeně odmítnete,“ řekl Ferriera.

„To je těžko možné.“

„Pak podejte falešnou zprávu.“

„To by ohrozilo celé naše postavení tady, které se zakládá na důvěře.“

„Jak můžete věřit Žapákovi? Nesmysl. Naše zisky musí zůstat tajné. Proklatý kacíř!“

„Žel Blackthorne je podle všeho do věci mimořádně dobře zasvěcen.“ V nestřeženém okamžiku se Alvito bezděčně zadíval na delľ Acquu.

Otec vizitátor neřekl nic.

„Co ještě říkal ten Žapák?“ zeptal se Ferriera a dělal, že tu výměnu pohledů neviděl, a přál si, aby věděl, co všechno ti dva vědí.

„Zítra v poledne mám Toranagovi dodat mapu světa, kde bude vyznačena demarkační linie mezi Španělskem a Portugalskem, a seznam papežů, kteří tuto dohodu schválili, s udáním doby jejich vlády. Do tří dnů

ode mne žádá písemnou zprávu o naší *conquistě* v Novém světě a čistě z osobního zájmu, tak to řekl, by chtěl vědět, kolik asi ukořistěného – užil Blackthornova slova ‚vyplundrovaného' – zlata a stříbra jsme odvezli domů do Španělska a Portugalska. Dále požaduje mapu, kde bude vyznačena rozloha říše španělské a portugalské před sto lety, před padesáti lety a dnes a také přesná poloha našich základen od Moluk po Gou –mimochodem je přesně vyjmenoval, měl to napsané na papírku – a také počet japonských žoldnéřů, které si na každé z těchto základen držíme."

Delľ Acqua a Ferriera byli ohromeni. „To musíme rozhodně odmítnout," rozkřikl se voják.

„Toranagovi nelze nic odmítnout." řekl delľ Acqua.

„Domnívám se, Eminence, že mu přikládáte příliš velký význam," řekl Ferriera. „Podle mne je tenhle Toranaga pouze další pohanský despota jako tolik jiných, další pohanský zabiják, kterého se nemusíme ani trochu bát. Odmítněte. Bez naší Černé lodi se jejich hospodářství zhroutí. O naše čínské hedvábí se div nepotrhají. Bez hedvábí by neměli kimona. Potřebují nás. Ať jde Toranaga k čertu. Můžeme obchodovat s křesťanskými vládci – jak že se jmenují? S tím Onošim a Kijamou – a s jinými křesťanskými vládci z Kjúšú. Ostatně Nagasaki leží na Kjúšú, tam je naše síla, všechny obchody se vedou odtud."

„To nemůžeme," řekl delľ Acqua. „Jste poprvé v Japonsku a nemáte představu o zdejší situaci. Ano, potřebují nás, ale my potřebujeme je a víc. Bez blahovůle Toranagy – a Išida jakbysmet – ztratíme vliv na křesťanské krále. Ztratíme Nagasaki a všechno, co jsme za padesát let vybudovali. Vyšel podnět k útoku na toho kacířského lodivoda od vás?"

„Hned ze začátku jsem otevřeně řekl Rodriguesovi a každému, kdo byl na doslech, že ten Ingeles je nebezpečný pirát, smrtonosný každému, kdo s ním přijde do styku, a že by se měl co nejdřív odstranit. Vy jste řekl totéž jinými slovy, Eminence. A vy zrovna tak. otče Alvito. Nepřišla ta otázka na pořad za naší porady s Onošim a Kijamou přede dvěma dny? Neřekli jste oba, že ten pirát je nebezpečný?"

„Ano, ale…"

„Otče, promiňte, ale někdy musí voják vzít dílo Boží do svých rukou. Zuřil jsem na Rodriguese, že v té bouři nezorganizoval nehodu. Muž jako on by věru mohl vědět jak na to! No a – podívejte se, jak ten anglický pekelník chudáka Rodriguese obalamutil. Kriste Pane, ten blázen si myslí, že mu chlap zachránil život, ačkoli to celé byl jen trik, jak si ho získat. Napřed ten holomek kacířská Rodriguese omámil tak, že mu svěřil kormidlo, a pak řídil loď tak, že málem ztroskotali. A co se týče toho přepadu na hradě, kdo ví, jak to bylo? To musel objednat nějaký domorodec, to je žapácká metoda. Že to podnikli, mi nevadí, ale jsou to žabaři. Až já budu chtít chlapa odstranit, spolehněte se, že to nezbabrám."

Alvito usrkával vína. „Toranaga řekl. že posílá Blackthorna do Izu.“

„Na ten východní poloostrov?“ zeptal se Ferriera.

„Ano.“

„Po souši nebo lodí?“

„Lodí.“

„To je dobře. S lítostí vám musím oznámit, že při bouři si na moři nikdo není jistý.“

Alvito řekl studeně: „A já vám s lítostí musím oznámit, *capitao geral*, že Toranaga řekl – to jsou přesně jeho slova: Cukku-san, přidělil jsem Lodivodovi tělesnou stráž, a kdyby se mu něco stalo, bude nehoda vyšetřována s vynaložením veškeré moci mé i moci regentů, a kdyby ji čirou náhodou způsobil křesťan anebo někdo s křesťany vzdáleně sdružený, mohlo by se velmi dobře stát, že bychom znovu prozkoumali Vyhošťovací výnos, a je velmi pravděpodobné, že by byly okamžitě zavřeny všechny křesťanské kostely, školy a útulky.“

Delľ Acqua řekl: „Nedej Bůh!“

„Žvást!“ odfrkl Ferriera.

„Mýlíte se, *capitao geral*. Toranaga je lstivý jako Machiavelli a nelítostný jako Attila.“ Alvito pohlédl na delľ Acquu. „Kdyby se tomu Angličanovi něco přihodilo, dalo by se to lehko svést na nás.“

„Ano.“

„Snad byste měli zlo vytnout u kořene,“ řekl Ferriera neomaleně. „Zbavte se Toranagy.“

„Tohle není chvíle k žertům,“ řekl otec vizitátor.

„Co se tak skvěle osvědčilo v Indii, v Malajsku, v Brazílii, v Peru, v Mexiku, v Africe, v Západní Indii, kdekoliv, osvědčí se i tady. Sám jsem užil té metody tucetkrát na Molukách a v Goe za pomoci japonských žoldnéřů, a to nemám zdaleka váš vliv a znalosti. Využijeme křesťanských králů. Pomůžeme jednomu z nich odstranit Toranagu, pokud je zdrojem potíží on. Stačí na to pár stovek *conquistadorů*. Rozděl a panuj. Spojím se s Kijamou. Otče Alvito, kdybyste mi tlumočil…“

„Nemůžete srovnávat Japonce s Indy nebo s negramotnými divochy, jako jsou Inkové. Tady nemůžete rozdělit a panovat. Japonsko není jako žádný jiný národ. Ani v nejmenším,“ řekl delľ Acqua unaveně. „Musím vás se vší vážností požádat, *capitao geral*, abyste nezasahoval do vnitřních záležitostí této země.“

„Souhlasím. Prosím vás, zapomeňte, co jsem řekl. Bylo to nevhodné a naivní mluvit tak otevřeně. Naštěstí jsou v této roční době bouře na denním pořádku.“

„Jestliže vypukne bouře, bude to ruka Páně. Ale vy sám na lodivoda ruku nevztáhnete.“

„Cože?“

„Ne. A nikomu nepřikážete, aby to udělal za vás.“

„Mou povinností je ničit nepřátele svého krále. Ingeles je náš odpovědný nepřítel. Je to příživník, korzár a kacíř. Jestliže se mi zlíbí ho odstranit, je to moje věc. Jako *capitao geral* letošní Černé lodi jsem pro letošek také macaoským guvernérem s pravomocí místokrále nad těmito vodami, a když budu chtít někoho odstranit, ať už je to on nebo Toranaga nebo kdokoli jiný, učiním to.“

„Potom to učiníte proti mému příkazu a vydáte se v nebezpečí okamžité exkomunikace.“

„To je záležitost světská, nikoli duchovní. O tom nemáte právo rozhodovat.“

„Postavení zdejší církve je bohužel tak spojeno s politikou a s obchodem hedvábím, že se každý neprozřetelný čin dotýká bezpečnosti církve. A jako že doufám v spasení, pokud žiju, nebude si nikdo zahrávat s bezpečností zdejší Matky církve.“

„Díky, Vaše Eminence, že hovoříte tak bez obalu. Pokusím se proniknout hlouběji do záležitostí těch Žapončíků.“

„Bylo by to radno, pro blaho nás všech. Křesťanství je zde trpěno jenom proto, že všichni daimjóové skálopevně věří, že kdyby nás vyhnali a vyhladili Víru, už by nikdy nepřijela Černá loď. Vyhledávají nás, jezuity, jen proto, že jedině my umíme mluvit japonsky a portugalsky a můžeme tlumočit a vyjednávat jejich jménem v obchodních záležitostech. Naneštěstí pro víru to, o čem jsou přesvědčeni tak pevně, není pravda. Obchod bude pokračovat bez ohledu na naše postavení a postavení církve, poněvadž portugalským obchodníkům záleží víc na jejich sobeckém prospěchu než na službě Pánu.“

„Možná že stejně očividná je sobeckost zájmů prelátů, kteří by nás chtěli nutit – dokonce se odvažují žádat Jeho Svatost, aby jim k tomu poskytl právní moc –, chtějí nás nutit, abychom pluli, kam oni určí, a obchodovali s těmi daimjóy, které oni vyberou, bez ohledu na riziko plavby!“

„Zapomínáte se, *capitao geral*!“

„Nezapomínám, že vloni jsme přišli o Černou loď na trase mezi Molukami a Japonskem s celou posádkou a nákladem více než dvou set tun zlata a stříbrnými pruty v ceně pěti set tisíc crusados jen proto že jsme kvůli vašim pokynům odkládali plavbu až do období bouří. Nezapomínám taky. že tahle pohroma div nepřivedla na mizinu kdekoho od Japonska po Gou.“

„Vynutila si to taikóova smrt a zmatky kolem následnictví.“

„Nezapomínám, že před třemi roky jste požádal goyského místokrále, aby plavbu Černé lodi zrušil, a vypravil loď teprve, až mu řeknete, a do přístavu, který určíte, a místokrál vaši žádost zamítl jakožto drzé

vměšování.“

„Učinil jsem to, poněvadž jsem chtěl taikóovi způsobit mimořádné obtíže, aby se musel zastavit v tom nesmyslném tažení proti Koreji a Číně, učinil jsem to kvůli šestadvaceti mučedníkům, které dal taikó ukřižovat v Nagasaki, kvůli jeho nepříčetnému útoku proti církvi a kvůli Vyhošťovacímu výnosu, který zase hrozil uvést v platnost a vyhnat nás všechny z Japonska. Kdybyste s námi spolupracoval a dbal na naše rady, během jediné generace se celé Japonsko obrátí na křesťanskou víru! Co je důležitější – obchod, anebo spása duší?“

„Má odpověď zní: duše. Ale když už jste mě poučil o žapáckých problémech, dovolte mi, abych ty problémy postavil do správné perspektivy. Žapácké stříbro je jediným klíčem k čínskému hedvábí a zlatu. Nesmírné zisky, které máme a které vyvážíme do Moluk a Goy a posléze do Lisabonu, vydržují celou naši asijskou říši, všechny pevnosti, všechny misie, všechny výpravy, všechny misionáře, všechny objevy a hradí naše evropské závazky, ne-li všechny, aspoň většinu, zadržují postup kacířů, protože jestli se těm luteránům povede proniknout do Asie. nahrabou si tu dost bohatství k tomu, aby zničili nás i pravou víru. Co je důležitější, otče – křesťanství ve Španělsku, Portugalsku a Itálii, anebo křesťanství v Japonsku?“

Delľ Acqua na vojáka výhružně pohlédl. „Jednou pro vždycky: Neopovažujte se plést do zdejších záležitostí!“

Z ohně vypadl oharek a doutnal na koberci. Ferriera, který stál nejblíž, ho zakopl zpátky. „A když přibrzdím… jak se chcete s tím kacířem a s Toranagou vypořádat vy?“

Delľ Acqua usedl a myslel si, že má vyhráno. „Pro tuto chvíli nevím. Ale pouhá myšlenka na odstranění Toranagy je absurdní. Je nám velmi nakloněn, je velmi nakloněn myšlence rozšíření obchodu,“ hlas mu zjízlivěl, „a tudíž i růstu vašich zisku!“

„Vašich taky.“ oplatil mu kousnutí Ferriera.

„Naše zisky jsou určeny k dílu Našeho Pána. Jak dobře víte,“ delľ Acqua unaveně nalil do poháru víno a nabídl ho na usmířenou Portugalci. „Nechme toho. Ferriero, nebudeme se spolu takhle přít. S tím kacířem přirozeně – to je strašné nadělení. Ale hádáním to nespravíme. Potřebume vaše rady, vaši sílu a váš mozek. Věřte mi, Toranaga je pro nás nezbytný. Bez jeho pevné ruky celá země znovu upadne do bezvládí.“

„Ano tak je to, *capitao geral*,“ potvrdil Alvito. „Jenom nechápu, proč Toranaga ještě pořád zůstává v hradě a proč svolil k odkladu schůzky. Je to víře nepodobné, ale zdá se, že se nechal vyšachovat. Musí přece vědět že Ósaka je zamčena nedobytněji než pás cudnosti žárlivého křižáka. Měl odjet už před týdnem.“

Ferriera řekl: „Jestliže je pro nás Toranaga nezbytný, tak proč

podporujeme Onošiho a Kijamu? Nepostavili se snad ti dva proti němu na stranu Išidovu? Proč jste jim v tom nezabránili? Vždyť právě o tom jsme přede dvěma dny jednali.“

„Sdělili nám své rozhodnutí, *capitao*. Neptali se nás na radu.“

„Ale poradit jste jim přece jen mohli, Eminence. Jestliže je to tak důležité, proč jste jim to nezakázal? Pročpak jste jim nepohrozil klatbou?“

Delľ Acqua vzdychl. „Škoda že to není tak prosté. Něco takového se v Japonsku nedělá. Vměšování do svých záležitostí považují za urážku. Každou zmínku z naší strany musíme bedlivě zvažovat.“

Ferriera vypil stříbrný pohár do dna, nalil si znovu a přestal soptit; dobře věděl, že se bez jezuitů neobejde, bez jejich tlumočení by byl nemohoucí. Tentokrát musí být plavba úspěšná, musíš to dokázat, řekl si. Jedenáct let jsi králi sloužil v potu tváře, abys po zásluze – a víc než po zásluze – získal nejbohatší odměnu, jakou panovník může poskytnout – vrchní velení Černé lodi na dobu jednoho roku, desátek z celého nákladu, desátek ze všeho hedvábí, stříbra, zlata a ze všeho zisku při nákupu a prodeji. Teď jsi bohatý na doživotí, na třicet životů, kdybys je měl, a to všechno ti vydobude jediná plavba. Pokud dopluješ.

Ferrierova ruka nahmatala na jílci kordu mezi černými ornamenty stříbrný tepaný kříž. „Při krvi Kristově, moje Černá loď vypluje včas z Macaa do Nagasaki a odtud se s listopadovými pasáty vrátí do Goy a pak domů, s nejbohatším nákladem na světě. Jako že je Bůh nade mnou, tak to bude a nejinak!“ V duchu dodal: A kdybych měl napřed vypálit celé Japonsko, Macao a Čínu nádavkem, Svatá Panno, stůj při mně!

„Budeme se za vás modlit, jistěže se budeme za vás modlit,“ odvětil delľ Acqua a myslel to upřímně. „Víme, jak důležitá je vaše plavba.“

„Tak co mi radíte? Bez povolení k odplutí a přistání a bez glejtu k volnému obchodování se nemohu hnout. Nemůžeme regenty nějak obejít? Třeba je nějaký způsob?“

Delľ Acqua potřásl hlavou. „Co říkáš, Martine? Ty jsi náš expert.“

„Lituji, ale není to možné,“ řekl Alvito. Naslouchal vzrušené výměně názorů s těžko ovládaným rozhořčením. Ten kretén, ten zkurvysyn. ten arogantní spratek, myslel si. a vzápětí: Bože, dej mi trpělivost, neboť bez tohohle rváče a jemu podobných tady církev zajde. „*Capitao geral*, do dvou tří dnů, nanejvýš do týdne určitě obdržíme pečeti. V této chvíli se Toranaga potýká s mimořádnými potížemi. Určitě se to nakonec spraví.“

„Počkám týden. Ani o den víc.“ Výhružný podtext ve Ferrierově hlase mrazil. „Rád bych dostal do rukou toho kacíře. Však on by na žebříku jinak zpíval. Říkal Toranaga něco o tom jeho údajném loďstvu? O nějaké nepřátelské flotile?“

„Ne.“

„To jediné mi dělá starost, protože po cestě sem se budeme mořem

ploužit jako bachratá březí bahnice s tolika štůčky hedvábí v břiše, jako ještě nikdy. Jsme sice největší loď na světě, ale nemáme doprovod. Stačila by jedna nepřátelská fregata – anebo ten nizozemský prevít Erasmus – a dostala by nás. Hravě by mě přiměla stáhnout vlajku. Nerad bych, aby na mne ten Ingeles se svou lodí včetně dělostřelců, děl a koulí čekal někde za bukem.“

„*E vero, é vero purtroppo,*“ zamumlal delľ Acqua. Má pravdu, bohužel.

Ferriera dopil. „Kdy že chce poslat Blackthorna do Izu?“

„To Toranaga neřekl,“ odpověděl Alvito. „ale měl jsem dojem, že to bude brzo.“

„Dnes?“

„Nevím. Regenti se sejdou za čtyři dny. Řekl bych, že až po té schůzce.“

Delľ Acqua řekl důrazně: „Blackthorna nechte na pokoji. A Toranagu také.“

Ferriera vstal. „Vrátím se na svou loď. Nepovečeříte se mnou? Oba dva? Za soumraku? Bude kuře, hovězí pečené a madeirské, ba i čerstvý chleba.“

„Díky, to je od vás laskavé.“ Delľ Acqua se maličko rozjasnil. „Ano, trochu dobrého jídla by nám přišlo opravdu vhod. Jste velice laskav.“

„Dám vám vědět okamžitě, jak se Toranaga ozve, *capitao geral*,“ řekl Alvito.

„Děkuji vám.“

Když byl Ferriera pryč a z doslechu, řekl vizitátor úzkostně: „Co ještě řekl Toranaga, Martine?“

„Chce, abychom mu podali písemné vysvětlení té záležitosti s mušketami a žádosti o vyslání *conquistadorů*.“

„*Mamma mia.*“

„Toranaga mluvil přátelsky, ba vlídně, ale… takového jsem ho ještě neviděl.“

„Co přesně řekl?“

„Dozvěděl jsem se, Cukku-san, že v červenci roku 1588 podle vašeho letopočtu se předešlý představený vašeho řádu křesťanů otec da Cunha obrátil na guvernéry v Macau a Goi a na španělského místokrále v Manile dona Sisca y Vivera se žádostí o vyslání několika pluků arkebuzníků na pomoc křesťanským daimjóum, které se pokoušel podnítit ke vzpouře proti jejich zákonnému vladaři taikóovi, mému zesnulému pánu. Jak se jmenovali ti daimjóové? Pravda, k vysláni vojska nedošlo, nicméně prý bylo z Macaa do Nagasaki podloudně pod křesťanskou pečetí dopraveno velké množství střelných zbraní? Je pravda, že otec Obr při své druhé návštěvě v Japonsku v březnu nebo dubnu 1590 podle vašeho letopočtu

tyto muškety zabavil a propašoval je na portugalské lodi Santa Cruz zpátky do Macaa?“ Alvito setřel z rukou pot.

„Řekl ještě něco?“

„Už nic důležitého. Eminence. Nedal mi možnost něco vysvětlit – okamžitě mě propustil. Bylo to zdvořilé propuštění, nicméně propuštění.“

„Kde vzal ten proklatý Angličan ty zprávy?“

„To bych rád věděl.“

„Ta data a jména. Nezmýlil jste se? Opravdu to řekl přesně tak?“

„Ano, Eminence. Jména měl na papírku. Ukázal mi ho.“

„Blackthornovo písmo?“

„Ne. Byla napsaná foneticky hiraganou.“

„Kdopak asi dělá Toranagovi tlumočníka? Musí to být někdo znamenitý. Snad to není nikdo z našich? Nebude to nakonec bratr Manuel?“ zeptal se hořce.

Manuel bylo křestní jméno syna křesťanského samuraje Masamuneho Džíróa, odmalička vychovávaného jezuity a později vybraného ke vstupu do semináře; poněvadž byl inteligentní a zbožný, měl se stát knězem a jako první ze všech Japonců složit všechny čtyři řádné sliby. Dvacet let žil Džíró mezi jezuity, ale těsně před vysvěcením odpadl a stal se z něho zavilý odpůrce církve.

„Ne, Manuel je pořád ještě na Kjúšú, kéž by se navěky smažil v pekle. Je Toranagův úhlavní nepřítel, ten by mu nikdy nepomohl. Štěstí že nebyl zasvěcen do žádných politických tajemství. Tlumočila kněžna Maria,“ řekl Alvito, užívaje křestní jméno Tody Mariko.

„To ti řekl Toranaga?“

„Ne, Vaše Eminence. Ale náhodou vím, že byla pozvána na hrad a byla viděna ve společnosti toho Ingelese.“

„Víš to jistě?“

„Zpráva je naprosto bezpečná.“

„To je dobře,“ řekl delľ Acqua. „Snad nám Bůh pomáhá svým nevyzpytatelným způsobem. Okamžitě pro ni pošli.“

„Už jsem s ní mluvil. Zařídil jsem to tak, že jsem ji náhodou potkal, Byla okouzlující jako vždycky, uctivá, zbožná jako vždycky, ale než jsem měl možnost položit jí nějakou otázku, řekla mi s důrazem: ‚Přirozeně, otče, naše říše je velmi žárlivá země, a obyčej káže, aby některé věci zůstaly v soukromí. Není snad tomu v Portugalsku a ve vašem tovaryšstvu také tak?‘“

„Ty jsi její zpovědník.“

„To jsem. Ale nic mi neřekne.“

„Proč?“

„Zřejmě ji předem varovali a zakázali jí mluvit o tom. co se děje a co bylo řečeno. Znám je příliš dobře. V této věci u ní převáží Toranagův vliv

nad naším.“

„Copak je tak malověrná? Copak jsme ji vychovali tak špatně? To přece ne. Nepotkal jsem ještě lepší a zbožnější křesťanku, než je ona. Jednoho dne z ní bude jeptiška – dost možná první japonská abatyše.“

„Máte pravdu. Ale teď neřekne nic.“

„Církev je v nebezpečí. To je důležitá věc, snad víc než důležitá.“ řekl delľ Acqua. „Pochopí to. Je příliš inteligentní, aby to nepochopila.“

„Prosím vás, nepodrobujte ji této zkoušce. Prohráli bychom. Varovala mě. Oznámila to tak jasně, jako by mi to dala černé na bílém.“

„Snad bychom ji měli té zkoušce podrobit. Už pro její spásu.“

„Je na vás, zdali to přikážete nebo ne. Ale obávám se, že pro ni je na prvním místě poslušnost Toranagovi.“

„Rozmyslím si to. Ano,“ řekl delľ Acqua. Zabloudil očima k ohni. tíha odpovědnosti ho drtila. Ubohá Maria! Proklatý kacíř! Jak se vyhnout té pasti? Máme skrýt pravdu o těch puškách? Jak mohl otec představeny a místoprovinciál jako da Cunha, muž tak osvědčený, tak zkušený, po sedmi letech praxe v Macau a Japonsku – jak jen se mohl dopustit tak šeredné chyby?

„Jak?“ zeptal se plamene.

Znám odpověď, řekl si. Je snadná až příliš. Člověk propadne panice nebo zapomene na slávu Boží nebo zpychne anebo je příliš smělý nebo ustrne. A kdo by se nevyděsil za stejných okolnosti? Být při západu slunce přijat milostivě taikóem v triumfální audienci se vší slávou a obřady – skoro jako by to byl projev účinné lítosti ze strany taikóa, který se zdál užuž obrácen na víru. A pak být o půlnoci probuzen doručením taikóova Vyhošťovacího výnosu, podle něhož musí všechny náboženské řády opustit do dvaceti dní Japonsko pod trestem smrti a nikdy se nesmí vrátit, a co hůř, domácí japonští konvertité v celé říši musí okamžitě od víry odpadnout anebo se připravit na vyhnanství a smrt.

V zoufalství představený zbrkle vyzval křesťanské daimjóy na Kjúšú – Onošiho, Misakiho, Kijamu a nagasackého Harimu mezi nimi – k povstání, aby zachránil církev, a divoce se dožadoval na všech stranách vojenské podpory.

Oheň praskal a tančil na železném roštu. Ano, tak je to pravda, myslel si delľ Acqua. Škoda že jsem to nevěděl, škoda že se se mnou da Cunha neporadil. Ale jak mohl? Než dojde dopis do Goy. trvá to půl roku a další půl roku trvá, než přijde odpověď, a da Cunha mi taky hned napsal, ale byl představený a musel okamžitě čelit pohromě.

Delľ Acqua sice hned po obdržení listu vyplul s chvatně vyhotovenými doprovodnými listy jakožto vyslanec goyského místokrále, ale trvalo mu šest měsíců, než dorazil do Macaa; tam se dozvěděl, že da Cunha je mrtev a že on, delľ Acqua, a všichni otcové mají pod trestem smrti zakázáno

vstoupit do Japonska.

Jenže muškety už byly pryč.

Za deset týdnů nato přišla zvěst, že církev v Japonsku nebyla vyhlazena, že taikó své nové zákony neprosazuje. Dal pouze vypálit asi padesát kostelu. Smetl pouze Takajamu. Proslýchalo se, že výnos sice nebude oficiálně zrušen, ale že taikó je ochoten nechat věc při starém pod tou podmínkou, že si otcové budou počínat ve své misijní činnosti mnohem nenápadněji, že si napříště budou počínat nenápadně a způsobně i jejich žáci, že už nikdy nedojde k provokativním bohoslužbám nebo průvodům na veřejnosti ani k vypalování buddhistických chrámů neuvážlivými horlivci.

Tehdy – když se zdálo, že zkouška je už zažehnána – si delľ Acqua vzpomněl na muškety odeslané před dlouhými týdny pod pečetí otce da Cunhy a dosud uložené v jezuitských skladištích v Nagasaki.

Další týdny smrtelných úzkostí minuly, pokud nebyly zbraně propašovány zpátky do Macaa – ano, tentokrát pod mou pečetí, upomněl delľ Acqua sebe sama, a doufal jsem, že všechno zůstane navždycky tajemstvím. Ale tahle tajemství nejsou nikdy pohřbena dost hluboko.

Kolik toho ten kacíř ví?

Déle než hodinu seděla Jeho Eminence ve svém koženém křesle s vysokým lenochem a nevidomě zírala do ohně. Alvito trpělivě čekal poblíž knihovny s rukama složenýma v klíně. Kosé paprsky slunce tančily na stříbrném krucifixu na zdi za otcem vizitátorem. Na užší stěně viselo malé plátno benátského malíře Tiziana, které si delľ Acqua zakoupil jako mladík, když na otcův příkaz studoval v Padově práva. Protější stěnu vroubily jeho bible a svazky latinské, portugalské, španělské a italské. Dva regály zaplňovaly japonské knihy a traktáty vytištěné v malé tiskárně s řezanými znaky, kterou delľ Acqua s velikým nákladem před deseti lety pořídil a přivezl do Nagasaki z Goy. Breviáře a katechismy všeho druhu přeložené v potu tváře do japonštiny, překlady z japonštiny do latiny, aby se japonští žáci na známém textu snadněji mohli naučit neznámé řeči, a nakonec dva největší klenoty, první portugalsko-japonská mluvnice, životní dílo otce Sancha Alvareze, vytištěna před šesti lety, a její nerozlučný druh, neuvěřitelný portugalsko-latinsko-japonský slovník tištěný latinkou a zároveň hiraganou. Vyšel loni a byl to výsledek dvacetiletého úsilí, první slovník japonských slov, který byl kdy pořízen.

Otec Alvito knihu vytáhl a zamilovaně hladil. Věděl, že je to pomník kovu trvalejší. Sám už osmnáct let pracoval na díle podobném a pořád ještě zdaleka nebyl hotov. Ovšem jeho slovník bude mnohem podrobnější, opatřený vysvětlujícími dodatky, takřka úvod k poznání Japonska a Japonců; beze vší marnivosti věděl, že podaří-li se mu práci dokončit, bude to ve srovnání s prací otce Alvareze mistrovské dílo, a že pokud si vůbec

někdy někdo vzpomene na jeho jméno, bude to zásluha jeho knihy a otce vizitátora, jediného otce. kterého v životě poznal.

„Chceš, chlapče, opustit Portugalsko a vstoupit do služeb Božích?“ řekl mu obrovitý jezuita prvního dne, kdy se potkali.

„Ano. otče, prosím vás,“ odpověděl a vzhlížel k němu s divokou touhou.

„Jak jsi starý, synku?“

„Nevím, otče, snad deset nebo jedenáct, ale umím číst a psát, náš farář mě naučil, jsem sirotek, nemám nikoho, nikomu nepatřím…“

Delľ Acqua ho vzal s sebou do Goy a potom do Nagasaki, kde Alvito vstoupil do jezuitského semináře – jako nejmladší Evropan v Asii: konečně někam patřil. Potom přišel zázrak v podobě nadání k řečem a privilegované postavení tlumočníka a obchodního poradce nejprve u Harémy Tadaa, daimjóa hizenského údělu na Kjúšú, kde leží Nagasaki, a po čase i u samotného taikóa. Byl vysvěcen, ba byl připuštěn i k složení posledního, čtvrtého slibu, jaký po zkušebních letech smějí skládat jen nejlepší z nejlepších. Ti, kdo složili tuto *professi*, jsou elitou řádu, pravými vojáky *Regimenti Militantis Ecclesiae,* hotovými „bojovat pod praporem kříže, sloužit jen Bohu a jeho viditelnému zástupci na zemi, takže cokoli papež jim poručí ve příčině spásy duší a šíření víry nebo do kterýchkoli zemí je pošle, ve všem všudy bez váhání a výmluvy uposlechnou“, jak chtěl zakladatel tovaryšstva, Bask Loyola.

Potkalo mě velké štěstí, myslel si Alvito. Bože, pomoz mi, abych mohl pomoci.

Konečně se delľ Acqua protáhl, vstal a šel k oknu. Slunce se třpytilo na pozlacených taškách palácové věže uprostřed hradu. Elegance zastírala její masivnost. Věž zla, pomyslil si. Jak dlouho tu bude stát jako připomínka každému z nás? Teprve před patnácti, ne, před sedmnácti lety, sem taikó nahnal čtyři sta tisíc mužů, aby kopali a stavěli, zakrvácel říši, aby měl peníze na tohle, na svůj památník, a potom byl za pouhé dva krátké roky ósacký hrad hotov. Neuvěřitelný člověk! Neuvěřitelný národ! Ano. A teď tu hrad stojí, nezničitelný. Až na prst Boží. Bůh ho může rozkotat v mžiku, je-li to v jeho úradku. Bože, pomoz mi, abych vykonával tvou vůli.

„Takže, jak se zdá, Martine, máme co dělat.“ Delľ Acqua začal chodit sem tam a hlas měl stejně pevný jako krok. „K tomu anglickému lodivodovi: když ho nebudeme chránit, zabijí ho a nás stihne Toranagova nemilost. Dokážeme-li ho chránit, brzy se přivede na šibenici sám. Ale troufneme si čekat? Jeho přítomnost je hrozba a nikdo nám nemůže povědět, kolik dalších škod ten kacíř spáchá, než si konečně zlomí vaz. Můžeme taky ten proces urychlit, otevřeme-li Toranagovi oči. Anebo konečně, kdo ví, můžeme kacíře obrátit na pravou víru.“

Alvito mrkl. „Jak to?“

„Je inteligentní, dost o katolictví ví. Většina Angličanů je stejně v srdci katolická. Jsou katolíci, pokud mají katolického krále nebo královnu.

Angličanům náboženství na srdci neleží. Momentálně na nás dští oheň a síru ale není v tom spíš Armada? Kdo ví, třeba se Blackthorne obrátí. To by bylo dokonalé řešení – pro větší slávu Boží a také pro spásu jeho vlastní duše, která jinak propadne peklu.

Za druhé: Toranaga. Dáme mu požadované mapy. Vysvětli mu, že jde o ‚oblasti vlivu'. Copak vskutku nebyly demarkační čáry stanoveny proto, aby se oblasti vlivu našich portugalských a španělských přátel nestřetaly? *Si, é vero.* Co se ostatních důležitých dotazů týká, pověz, že já osobně beru za svou věc připravit podklady a předložit mu odpověď co nejdříve. Jelikož však musím prověřit fakta v Macau, nemohl by nám laskavě povolit odpovídající odklad? A jedním dechem mu sděl, jak tě blaží, že mu můžeš při té příležitosti oznámit, že letos odpluje Černá loď o tři týdny dříve s větším nákladem hedvábí a zlata než kdy jindy a že rozprodej zboží našeho řádu a celé naší části nákladu…," zamyslel se, „a přinejmenším třiceti procent celého nákladu vůbec přenecháme zprostředkovateli, kterého Toranaga určí."

„Eminence, kapitán nebude ochoten přistoupit na předčasnou plavbu a nebude ochoten…"

„Postarej se, aby Ferriera získal od Toranagy příslušná plavební povolení. Nemeškej a hned běž Toranagovi vyřídit mou odpověď. Snad na něho naše výkonnost udělá dojem. Výkonnost mu přece imponuje, ne? Když Ferriera dostane bezodkladně svá povolení, ustoupí nám v takové podružnosti, jako je časový předstih, a co se zprostředkovatele týká, co sejde kapitánovi na tom, jestli dělá zprostředkovatele ten nebo onen domorodec? On svoje procenta dostane vždycky."

„Ale jindy si provizi za zprostředkování prodeje dělila knížata Onoši, Kijama a Harima. Nevím, jestli s tím budou srozuměni."

„Tak mi poraď. Toranaga mi povolí odklad jen za nějaký ústupek. Jediné, co potřebuje, je moc, vliv a peníze. Co mu můžeme dát? Přece mu nevydáme křesťanské daimjóy. My…"

„A přece…" řekl Alvito.

„I kdyby se to udělat dalo, pořád nevím, jestli bychom to udělat měli nebo jestli to uděláme. Onoši a Kijama jsou úhlavní nepřátelé, ale spojili se proti Toranagovi, protože si jsou jisti, že by vyhladil církev –a je s ní –, kdyby získal v radě převahu."

„Toranaga bude církev podporovat. Naším nepřítelem je Išido."

„Nesdílím tvou důvěru, Martine. Nesmíme zapomínat, že poněvadž jsou Onoši a Kijama křesťané, jsou křesťané také desetitisíce jejich stoupenců. Nemůžeme je urazit. Jediný ústupek, který můžeme Toranagovi poskytnout, je něco týkající se obchodu. Pořád horuje o

obchodování, ale nikdy se nedokázal do věci osobně pustit. Takže ústupek, který navrhuji, by ho mohl pohnout k povolení odkladu, který bychom posléze mohli proměnit v odklad trvalý. Víš dobře, jak Japonci milují tenhle druh řešení – klacek v cestě, ale obě strany dělají, že ho nevidí.“

„Jít proti Toranagovi zrovna teď je podle mne od Onošiho i od Kijamy neprozřetelné. Měli by se řídit starým úslovím: pamatovat na zadní vrátka. Mohl bych jim poradit, aby Toranagovi nabídli pětadvacetiprocentní podíl – takže by všichni měli stejně. Onoši. Kijama. Harima i Toranaga – jakožto malé odškodné za tvrdou ránu. kterou mu zasadili svým dočasným příklonem k Išidovi.“

„To vzbudí u Išida proti nim nedůvěru a ještě větší zášť vůči nám.“

„Nás už Išido stejně nenávidí bezměrně. Jim Išido věří stejně málo jako oni jemu; pořád mi není jasné, proč nezůstali neutrální. Se svolením Onošiho a Kijamy bychom tento návrh oficiálně předložili jako vlastní iniciativu vyvolanou naší snahou udržet rovnováhu mezi Išidem a Toranagou. Soukromě pak můžeme Toranagovi prozradit jejich velkodušnost.“

Delľ Acqua přemítal o přednostech a nedostatcích plánu. „Výborně.“ řekl posléze. „Proveď to. Ale teď k tomu kacíři. Odevzdej ještě dnes Toranagovi jeho manuály a lodní deník. Běž za Toranagou neprodleně. Řekni mu, že nám došly potají.“

„Čím vysvětlím průtah, s nímž mu je odevzdáváme?“

„Nic nevysvětluj. Řekni pravdu: donesl nám je Rodrigues, ale nikoho nenapadlo, že v zapečetěném balíčku jsou ztracené manuály. Přece to tak bylo, otevřeli jsme je až za dva dny. Doopravdy jsme na ně zapomněli v tom zmatku kolem kacíře. Lodní deník dokazuje, že Blackthorne je pirát, loupežník a zrádce. Vlastní slova ho uvrhnou do záhuby, to je jasně řízení Prozřetelnosti. Řekni Toranagovi pravdu: že je Mura dal otci Sebastiovi, což se vskutku stalo, a ten je zase poslal nám věda, že budeme vědět, jak s nimi naložit. Tím budou očištěni Mura, otec Sebastio, všichni. Měli bychom Murovi oznámit poštovním holubem, co se stalo. Toranaga jistě ocení, že řádu ležely na srdci víc jeho zájmy než zájmy Jabuovy. Ví už, že se Jabu dohodl s Išidem?“

„Zaručeně, Eminence. Jenže se říká‘, že Toranaga a Jabu jsou teď přátelé.“

„Tomu satanskému zmetkovi není co věřit.“

„Toranaga mu určitě na lep nesedne a Jabu sotva spolkne návnadu.“

Náhle je vyrušila hádka venku. Dveře se otevřely, dovnitř vtrhl bosý mnich v kápi a setřásl otce Soldiho. „Žehnej vám Ježíš Kristus,“ řekl hlasem, z kterého čišelo záští. „Kéž vám odpustí vaše viny.“

„Fráter Perez! Co tu děláte?“ vybuchl delľ Acqua.

„Vrátil jsem se zpátky do téhle smradlavé žumpy, abych tu znovu kázal

pohanům slovo Boží.“

„Ale vztahuje se na vás výnos o podněcování ke vzpouře. Nesmíte pod trestem smrti vkročit do země. Unikl jste o vlásek mučednické smrti v Nagasaki a dostal jste rozkaz…“

„To byla vůle Boží a žádný špinavý pohanský výnos nějakého pošlého cvoka pro mne neplatí,“ řekl mnich, malý hubený Španěl s rozcuchaným plnovousem. „Jsem tu, abych pokračoval v díle Božím.“ Mrkl na otce Alvita. „Jak jdou kšefty?“

„Naštěstí pro Španělsko znamenitě,“ řekl Alvito mrazivě.

„Já netrávím čas v účtárně, otče, ale se svými ovečkami.“

„Je to chvalitebné,“ řekl delľ Acqua ostře. „Ale čiňte to, jak papež přikázal – mimo Japonsko. To je naše výhradní oblast. A je to také portugalské území, ne španělské. Mám vám připomenout, že tři papežové už vykázali z Japonska všechny ostatní řehole s výjimkou našeho řádu? Král Filip vydal stejný rozkaz.“

„Šetřte dechem. Eminence. Dílo Páně nedbá na pozemská přikázání. Jsem zase tady a otevřu dokořán vrata kostelů a budu zapřísahat zástupy, aby povstaly proti modlářům.“

„Kolikrát vás mám varovat? Nemůžete si počínat v Japonsku jako v nějaké končině obývané divochy bez historie a kultury. Zakazuji vám kázat a trvám na tom, abyste se podrobil papežově vůli.“

„Budeme obracet pohany na víru. Vězte, Eminence, že v Manile už je k cestě připravena stovka mých spolubratři, vesměs věrných Španělů, a zástupy našich rekovných *conquistadorů*, aby nás chránily v případě potřeby. Budeme kázat nepokrytě a budeme nepokrytě nosit své kutny a nebudeme se zbaběle krčit v pohanských hedvábných rubáškách jako jezuiti!“

„Nedrážděte vrchnost, nebo Matku církev sežehne plamen.“

„Říkám vám otevřeně, vracíme se do Japonska a v Japonsku zůstaneme. Budeme kázat slovo Páně, ať chcete nebo ne – pro slávu Boží, bez ohledu na nějaké preláty, biskupy, krále a třeba i papeže!“ Mnich za sebou zabouchl dveře. Delľ Acqua zrudlý vztekem si nalil sklenku madeirského. Krůpěj skanula na vyleštěnou plochu jeho psacího stolu. „Tihle Španělé nás všechny zničí.“ Delľ Acqua upíjel pomalu a snažil se zase ovládnout. Konečně řekl: „Martine, dej ho střežit našimi lidmi. A pro jistotu bys měl okamžitě varovat Kijamu a Onošiho. Kdo ví, co se stane, až se ten blázen začne předvádět na veřejnosti.“

„Ano, Eminence.“ Ve dveřích Alvito zaváhal. „Napřed Blackthorne a teď Perez. Není to shoda okolností až podezřelá? Třeba Španělé v Manile o Blackthornovi věděli a pustili ho sem; jen aby nás přivedli do úzkých.“

„Možná, ale spíš ne,“ delľ Acqua dopil a opatrně postavil svou sklenku. „V každém případě, s pomocí Boží a když se náležitě přičiníme, nepodaří

se žádnému z nich uškodit svaté Matce církvi, děj se co děj.“

20/

„Ať je ze mě mrcha španělská, jestli tohle není život!“

Blackthorne ležel blaženě na břichu na tlustých futonech, do pasu zabalený do bavlněného kimona, hlavu na předloktí. Dívčí ruce mu hrály po zádech, tu a tam prohnětly některý sval, konejšily jeho kůži i mysl, takže div nepředl slastí. Další dívka nalévala do maličké porcelánové číšky sake. Třetí stála v pozadí a držela lakovaný podnos, na kterém byl bambusový košíček plný smažených ryb, karafa s dalším sake a pár jídelních tyčinek.

„*Nan desu ka, Andžin-san?*“ (Co je to, důstojný Lodivode – co jste říkal?)

„Nedovedu to říct v *nihongo,* Rako-san.“ Usmál se na dívku, nabízející sake. Zato ukázal na šálek: „Jak se jmenuje tohle? *Namae wa?*“

„*Sakazuki*.“ Řekla mu to třikrát a on opakoval, potom mu třetí dívka Asa nabídla ryby, zavrtěl hlavou. „*Íe, dómo.*“ Nevěděl, jak se řekne: už mám dost, takže se pokusil říci: ne hladov nyní.

„Ach! *Ima naka wa mitemasen*,“ opravila ho Asa. Opakoval větu několikrát, děvčata se sborem smála jeho výslovnosti, ale konečně to zaznělo správně.

Jakživ se té řeči nenaučím, myslel si. Tyhle zvuky vůbec nepřipomínají žádné hlásky anglické, ani latinské nebo portugalské.

„Andžin-san?“ nabídla mu Asa podnos znovu.

Potřásl hlavou a vážně si položil ruku na žaludek. Ale přijal sake a vypil šáleček. Sono, dívka, která mu masírovala záda, přestala, vzal ji tedy za ruku a položil na zátylek a dělal, že sténá blahem. Hned se dovtípila a pokračovala v masáži. Kdykoli dopil, hned mu nalily znovu. Radši zvolni tempo, pomyslil si, to je třetí láhev a cítím, jak mi teplo sahá až do palců u nohou.

Trojice dívek, Asa, Sono a Rako, se dostavila za svítání a přinesla mu ča, který se – jak mu vysvětlil fráter Domingo – v Číně také někdy nazývá tí, a je to národní nápoj v Číně a Japonsku. Jeho spánek byl po tom setkání s vrahem poněkud trhaný, ale horký vonný nápoj mu pomohl probrat se. Přinesly s sebou stočené horké ručníky, lehce voňavé. Když nevěděl, co s nimi, Rako, vrchní z dívek, mu předvedla, jak se přikládají na obličej a ruce.

Potom ho odvedly včetně jeho čtyř samurajských strážců do parních lázní na druhém konci hradního křídla a odevzdaly do rukou lázeňských.

Čtyři strážní se stoicky potili, zatímco jeho koupali, přistřihovali mu bradku a myli vlasy a hnětli ho na masážním stole.

Potom se cítil zázračně znovuzrozený. Podali mu čerstvé čisté bavlněné kimono, sahající až ke kolenům, a nové tabi a dívky na něho opět čekaly. Dovedly ho do jiné místnosti, kde byly Kiri a Mariko. Řekla, že se kníže Toranaga rozhodl poslat ho v příštích dnech na venkov, aby se zotavil, a že s ním je kníže velice spokojen, že se nemusí už ničeho obávat, neboť teď je v osobní péči knížete Toranagy. Ráčil by Andžin-san laskavě přikročit k zhotovení map, o vše potřebné k práci bude postaráno. Další setkání s pánem se uskuteční brzy a pán slíbil, že ona, Mariko, bude brzy zplnomocněna zodpovědět všechny případné Andžinovy otázky. Kníže Toranaga dychtí poskytnout mu poučení o Japoncích, stejné jako se sám dychtí co nejvíc poučit o venkovním světě a o mořeplavbě a námořnictví. Potom Blackthorna zavedli k lékaři. Na rozdíl od samurajů lékaři nosili krátce přistřižené vlasy bez copánku.

Blackthorne doktory nenáviděl a bál se jich. Ale tenhle lékař byl jiný. Tenhle doktor byl jemný a neuvěřitelně čistý, evropští lékaři byli většinou pouze ranhojiči, lazebníci, hrubiáni, stejně zavšivení a špinaví jako ostatní. Tenhle doktor se člověka dotýkal opatrně a prohlížel ho zdvořile, uchopil Blackthorna za zápěstí, aby cítil jeho tep, podíval se mu do očí, uší a do úst, jemně mu proklepal záda, kolena a chodidla, a jeho dotek i způsoby uklidňovaly. Evropský doktor chtěl po vás jenom, abyste mu ukázali jazyk a řekli mu kde to bolí, aby vám mohl pustit žilou, a tak dostat z těla zkaženou krev, a pročistit vám útroby klystýrem a dávidlem.

Blackthorne nenáviděl pouštění žilou a klystýry a s věkem jeho odpor rostl. Ale tenhle doktor neměl u sebe žádný skalpel ani misku na krev a ani protivně nepáchl chlórem jako lodní felčaři, a tak mu srdce přestalo bušit a napětí povolilo.

Lékařovy prsty se tázavě dotkly jizvy na jeho stehně. Blackthorne napodobil zvuk pušky, protože mu masem před dávnými lety prolétla kulka z muškety. Lékař řekl: *„Ach, só desu,“* a pokývl. Prohmatal ho do hloubky, ale ne bolestivě, v bedrech a na břiše. Konečně něco řekl Rako a dívka přiběhla, uklonila se a poděkovala mu.

„Daidžohu?“ řekl Blackthorne, aby se dozvěděl, jestli je v pořádku.

„Hai, Andžin-san.“

„Hontó ka?“

„Hontó.“

To je ale užitečné slovo, to *hontó:* Je to pravda? Ano, pravda, myslel si Blackthorne. *„Dómo,* doktor-san.“

„Dó itašimašite,“ řekl s úklonou lékař. Rádo se stalo – není zač.

Blackthorne se uklonil na oplátku, dívky ho odvedly, ale teprve teď, když ležel na futonech s kimonem shrnutým do pasu a dívka Ono mu

hladila záda, si vzpomněl, že stál před doktorem nahý před očima děvčat a samurajů a že to ani nezpozoroval a že mu nebyla hanba.

„*Nan desu ka,* Andžin-san?“ zeptala se Rako. Co je, důstojný Lodivode? Proč se smějete? Měla třpytivé bílé zuby a obočí vytrhané a namalované do srpku. Černé vlasy měla vysoko vyčesané a byla oblečená do růžového květovaného kimona s šedozeleným obi.

Protože jsem šťastný. Rako-san. Ale jak ti to říct? Jak ti mám říct, že jsem se smál, protože jsem šťastný – poprvé, co jsem odjel z domova, mám lehkou hlavu. Protože mým zádům je báječně – vůbec je mi báječně. Protože jsem získal Toranagův sluch a vypálil tři mocné salvy do zatracených jezuitů a dalších šest do těch mrch Portugalců. Vyskočil, natáhl si kimono a začal tančit skočnou a halekal k tomu: „Johohó, johohó,“ aby se udržel v taktu.

Rako a druhé dvě dívky zůstaly s otevřenou pusou. Šódži se okamžitě odsunulo a teď valili zrak i samurajští strážní. Blackthorne s vervou pěl a tančil, až už to nevydržel, propukl v smích a zhroutil se na zem. Dívky tleskaly a Rako se ho pokusila napodobit, ale žalostně selhala, protože jí v poskocích bránila vlečka kimona. Ostatní vstaly a přemlouvaly ho, aby jim ukázal, jak se to dělá, a on se snažil, zatímco děvčata stála v řadě a s vykasanými kimony sledovala jeho nohy. Ale nedokázaly to, a za chvilku se spolu chichotaly, ovívaly a švitořily.

Náhle strážní zvážněli a hluboko se ukláněli. Ve dveřích stál Toranaga s Mariko a Kiri a všudypřítomnou tělesnou stráží po boku. Dívky poklekly, položily ruce naplocho na podlahu a uklonily se, ale smích se jim nevytratil z tváří a nejevily žádný strach. Blackthorne se také zdvořile uklonil, ale ne tak hluboko jako ženy.

„*Konniči wa,* Toranaga-sama,“ řekl Blackthorne.

„*Konniči wa,* Andžin-san,“ odpověděl Toranaga.

„Můj pán praví: co to bylo, *senhor?*“ řekla Mariko.

„To je takový tanec, Mariko-san,“ řekl Blackthorne zahanbeně. „Říká se tomu skočná. Je to námořnický tanec a k němu se zpívají halekačky, námořnické písničky, jako doprovod. Bylo mi tak dobře – snad mi sake stouplo do hlavy. Lituji, doufám, že jsem knížete Toranagu nevyrušil.“

Tlumočila.

„Můj pán říká, že by chtěl ten tanec vidět a slyšet tu píseň.“

„Teď?“

„Ovšemže teď.“

Toranaga se okamžitě posadil se zkříženýma nohama, jeho malý dvůr se rozptýlil po místnosti a vyčkávavě hleděli na Blackthorna.

Teď to máš, blázne, řekl si Blackthorne. To je z toho, když si člověk nedává pozor. Teď se musíš předvést a dobře víš, že zpíváš falešně a tancuješ jako medvěd.

Nicméně si pevně uvázal kimono a s chutí se vrhl do tance: točil se jako káča, vyhazoval, kroužil, vyskakoval a ryčně halasil.

Hluboké ticho.

„Můj pán říká, že v životě neviděl nic podobného."

„*Arigató gozaimašita!*" řekl Blackthorne celý zpocený jednak námahou, jednak rozpaky. Toranaga odložil meč, přehrnul kimono za pás a stál vedle něho. „Kníže Toranaga si zatančí váš tanec," řekla Mariko.

„Cože?"

„Račte ho laskavě naučit, praví."

Blackthorne vyhověl. Předvedl základní krok, a znovu a znovu figuru opakoval. Toranaga ji rychle zvládl. Čilost toho postaršího pupkáče s mohutným zadkem Blackthorna překvapila.

Posléze začal Blackthorne zpívat a tančit a Toranaga povzbuzován diváky se přidal zprvu jen na zkoušku. Potom odhodil kimono, založil ruce a začal tančit s vervou Blackthornovi po boku. Blackthorne taky bujaře odhodil kimono, zpíval hlasitěji a přidával na tempu, užaslý a rozjařený nečekaností a komikou situace. Konečně udělal Blackthorne jakýsi výskok zkřižmo a podup snožmo a stanul. Zatleskal a uklonil se Toranagovi, všichni svému pánu tleskali a Toranaga zářil.

Toranaga usedl uprostřed místnosti, ani se nezadýchal. Hned u něho stála Rako a ovívala ho, ostatní dívky doběhly pro jeho kimono. Ale Toranaga odstrčil kimono k Blackthornovi a vzal si místo toho jeho bavlněné kimono.

Mariko řekla: „Můj pán praví, že by mu učinilo radost, kdybyste toto kimono přijal jako jeho dar." Dodala: „U nás je to pro každého veliká čest, když mu jeho lenní pán daruje třeba jen staré a obnošené kimono."

„*Arigató gozaimašita*, Toranaga-sama." Blackthorne se hluboce uklonil a řekl pak Mariko: „Chápu, jakou čest mi tím prokazuje, Mariko-san. Račte prosím poděkovat knížeti správnými obřadnými slovy, která dosud bohužel neznám, a řekněte mu, že si jeho kimona budu vážit jako pokladu, ale ještě větší čest pro mne je, že si se mnou zatančil můj tanec."

Toranaga zazářil ještě víc.

Kiri a služebné dívky uctivě pomohly Blackthornovi do pánova kimona a ukázaly mu, jak se zavazuje pás. Bylo to hnědé hedvábné kimono s pěti šarlatovými štítky, pás byl z bílého hedvábí.

„Kníže Toranaga praví, že se mu tanec líbil. Jednoho dne vám možná předvede některé z našich tanců. Byl by rád, kdybyste se naučil mluvit japonsky co nejrychleji."

„Já bych byl také rád." Ale ještě radši bych byl ve svých vlastních šatech a jedl vlastní jídlo ve své vlastní kajutě na své vlastní lodi s děly nabitými prachem, s pistolemi za opaskem a s lodí tančící na vlnách pod

vzdutými plachtami. „Neráčila byste se zeptat knížete Toranagy, kdy dostanu zpátky svou loď?“

„*Senhor?*“

„Svou loď. Prosím vás, zeptejte se ho, kdy dostanu zpátky svou loď. A posádku. Náklad byl zabaven – a přitom bylo v pokladně dvacet tisíc španělských dublonů. Jistě pochopí, že jsme obchodníci, a třebaže si ceníme jeho pohostinství, rádi bychom rozprodali své zboží a zase se vrátili domů. Zpáteční cesta potrvá takřka osmnáct měsíců.“

„Můj pán praví, že vaše starosti jsou zbytečné. Na všechno dojde. Napřed se musíte zotavit a zesílit. Za soumraku odjíždíte.“

„*Senhora?*“

„Kníže Toranaga pravil, že odjedete za soumraku. Užila jsem chybné slovo?“

„Ne, ne, vůbec ne, Mariko-san. Ale asi před hodinou jste říkala, že odjedu za několik dní.“

„Ano, ale teď pán říká, že odjedete ještě večer.“ Tlumočila konverzaci Toranagovi a ten něco řekl.

„Můj pán praví, že pro vás bude lepší a výhodnější, když odjedete dnes večer. Ničeho se nebojte, Andžin-san, jste v jeho osobní péči. Kněžna Kiricubo jede do Eda, aby zařídila všechno pro jeho návrat. Pojedete s ní.“

„Prosím, poděkujte mu za mne. Mohl by – smím se zeptat, zdali by nebylo možné propustit frátera Dominga? Je to člověk velikých znalostí.“

Přeložila to.

„Můj pán praví, velice lituje, ale ten muž je mrtev. Poslal pro něho hned, jak jste o to včera požádal, ale už byl po smrti.“

Blackthorne se zapotácel. „Jak umřel?“

„Můj pán praví, že zemřel, když vyvolali jeho jméno.“

„Nebožák!“

„Můj pán praví, že smrt a život jsou jedno a totéž. Po čtyřiceti dnech se kněžova duše zase znovu vtělí. K čemu se rmoutit? To je neměnný přírodní zákon.“ Chtěla ještě něco dodat, ale rozmyslela si to a řekla jen: „Buddhismus věří, že člověk prochází mnoha znovuzrozeními, Andžin-san. Až se nakonec stane dokonalým a dosáhne nirvány – nebe.“

Blackthorne přemohl smutek a soustředil se na Toranagu a přítomnost. „Směl bych se prosím zeptat, zdali moje posádka…“ Zarazil se, poněvadž Toranaga odvrátil pohled. Do místnosti vešel spěšně mladý samuraj, uklonil se před Toranagaou a čekal.

Toranaga řekl: „*Nan da?*“

Blackthorne nerozuměl ničemu z řečeného, ledaže měl dojem, že zaslechl přezdívku otce Alvita – Cukku. Viděl, jak k němu zaletěly Toranagovy oči, a postřehl záblesk úsměvu, a říkal si, jestli Toranaga poslal pro kněze kvůli tomu, co mu pověděl. Doufejme, pomyslel si, a

doufejme, že Alvito je v kýblu. A co kdyby ne? Blackthorne se rozhodl, že se na to Toranagy nezeptá, ačkoli byl ve velkém pokušení.

„*Kare ni macu jóni,*“ řekl Toranaga stroze.

„*Džjói.*“ Samuraj se uklonil a odkvačil. Toranaga se obrátil k Blackthornovi. „*Nan da,* Andžin-san?“

„Co jste říkal, kapitáne?“ řekla Mariko. „O své posádce?“

„Nemohl by se jich kníže Toranaga také ujmout? Dohlédnout, aby o ně bylo postaráno? Setkáme se v Edu?“

Zeptala se. Toranaga zastrčil své meče do opasku krátkého kimona. „Můj pán praví, že příslušná opatření už byla provedena. Nestarejte se o ně. A o svou loď také ne.“

„Je moje loď v pořádku? Pečují o ni?“

„Ano. Pán praví, že loď už je v Edu.“

Toranaga vstal. Všichni se začali klanět, když Blackthorne najednou vyhrkl: „Ještě něco…“ Zmlkl a spílal si, neboť si uvědomil, že se zachoval nezdvořile. Toranaga jasně rozhovor ukončil a všichni se začali uklánět. Blackthornova slova je zaskočila a teď nevěděli, mají-li své úklony dokončit, nebo počkat, anebo začít znovu.

„*Nan da,* Andžin-san?“ Toranagův hlas byl břitký a nevlídný, neboť i on se na okamžik octl v rozpacích.

„*Gómen nasai,* promiňte, Toranaga-sama. Nemínil jsem se zachovat nezdvořile. Pouze jsem se chtěl zeptat, zdali by mi nemohlo být dovoleno před odjezdem na chvíli hovořit s paní Mariko. Pomohlo by mi to.“

Zeptala se.

Toranaga zavrčel velitelské přitakání a vykročil sledován Kiri a osobní stráží.

Parchanti nedůtkliví, jeden jak druhý, láteřil Blackthorne v duchu. Ježíši Kriste, tady člověk nikdy není dost opatrný. Otřel si rukávem čelo a uviděl ve tváři Mariko zděšení. Rako mu spěšně nabídla šáteček, kterých měly zřejmě po ruce haldy v tajných oblastech svých širokých obi. Teprve pak si uvědomil, že má na sobě „pánovo“ kimono, že s „pánovým“ rukávem je očividně neslušné utírat si pot z čela. Proboha, už máš na kontě další svatokrádež! Tohle se já jakživ nenaučím, nebesa – nikdy!

„Andžin-san?“ Rako mu nabízela sake.

Poděkoval jí a vypil číšku. Okamžitě ji naplnila znovu. Zpozoroval závoj potu na všech čelech.

„*Gomen nasai,*“ omluvně řekl všem, vzal číšku a nabídl ji s humorem Mariko. „Nevím, dovoluje-li to zvyk nebo ne, ale nenapila byste se trochu sake? Je to dovoleno? Anebo mám udeřit hlavou o zem?“

Rozesmála se. „Ano, to je zdvořilé, a ne, prosím vás, nebijte se do hlavy. Mně se nemusíte omlouvat, kapitáne. Páni se dámám neomlouvají. Cokoli

muž učiní, je správné. Aspoň my ženy si to myslíme.“ Vysvětlila svoje slova dívkám a ony vážně přikývly, ale v očích jim hrálo. „Jak byste to mohl vědět, Andžin-san,“ pokračovala Mariko, potom spolkla maličký doušek sake a vrátila mu číšku. „Díky, ale víc sake si nevezmu, díky. Sake mi stoupá rovnou do hlavy a do kolen. Ale učíte se rychle – jistě je to pro vás velmi těžké. Netrapte se, Andžin-san, kníže Toranaga mi řekl, že jste výjimečně učenlivý. Nikdy by vám nebyl dal své kimono, kdyby nebyl s vámi víc než spokojen.“

„Poslal pro Cukkua?“

„Pro otce Alvita?“

„Ano.“

„To jste se měl zeptat jeho, kapitáne. Neřekl mi to. Což učinil moudře, neboť pro politické záležitosti postrádají ženy jak moudrost. tak znalosti.“

„Ach, *só desu ka?* Škoda že naše ženy nejsou stejně moudré.“

Mariko se ovívala, pohodlně klečíc s nohama pod tělem. „Tančil jste znamenitě. Andžin-san. Tančí u vás dámy zrovna tak?“

„Ne. Jenom muži. To byl mužsky tanec. Námořnický tanec.“

„Než se mě začnete vyptávat, smím vám já napřed položit několik otázek?“

„Zajisté.“

„Jak vypadá vaše paní manželka?“

„Je jí devětadvacet. Ve srovnání s vámi vysoká. Podle našich měr já měřím šest stop dva palce a ona asi pět stop osm palců, vy máte asi tak pět stop, takže ona je asi o hlavu větší a úměrně mohutnější… oblejší. Její vlasy mají barvu jako…“ ukázal na leštěné cedrové trámy a všechny oči k nim zamířily a zase se vrátily k němu. „Asi takovou. Světlé s odstínem do rezava. Oči má modré, mnohem modřejší než já, modrozelené. Vlasy nosí dlouhé a většinou rozpuštěné.“

Mariko to přeložila pro ostatní a všechny vtáhly dech, zadívaly se na cedrové trámy a zpátky k němu ještě jednou, a samurajští strážní poslouchali rovněž napjatě. Rako se na něco zeptala.

„Rako se ptá, jestli má tělo stejné jako my?“

„Ano, ale rty má širší a víc prohnuté a je užší v pase a… prostě u nás jsou ženy oblejší a mají daleko těžší prsa.“

„Jsou u vás všechny ženy a muži mnohem vyšší než tady?“

„Většinou. Ale někteří jsou stejně malí jako vy. Myslím si, že vaše drobnost je rozkošná. Velmi půvabná.“

Asa se něco zeptala a všichni zbystřeli.

„Asa se ptá, jak je to při podušce, jak byste srovnal vaše ženy s našimi?“

„Promiňte, nerozumím.“

„Odpusťte laskavě. Poduška, polštář – to znamená intimní styky.

Polštářování – to je náš způsob, jak označovat tělesné spojení muže a ženy. Je to přece jen zdvořilejší než smilstvo, že?“

Blackthorne překonal rozpaky a řekl: „Měl jsem, měl jsem od té doby, co jsem tady, pouze jednu polštářovou zkušenost… v té vesnici, ehm… a nepamatuji se na to dobře, protože jsem byl tak vyčerpaný naší plavbou, že jsem napůl spal. Ale i tak mám dojem, že to bylo velmi uspokojivé.“

Mariko se zamračila. „Vy jste polštářoval pouze jednou od té doby, co jste sem připlul?“

„Ano.“

„Ale to se asi cítíte velmi toporně. Každá z přítomných dam by s vámi s radostí polštářovala, Andžin-san. Anebo všechny tři, kdybyste si přál.“

„Prosím?“

„Ale ovšem. Jestliže žádnou z nich nechcete, nevadí, nebudou se hněvat. Povězte mi, jaký druh ženy byste si přál, a my už to zařídíme.“

„Díky, ale teď ne,“ řekl Blackthorne.

„Opravdu? Nehněvejte se na mne, prosím, ale Kiricubo-san mi kladla na srdce, abych pečovala o vaše zdraví a zotavení. Muži to přece potřebují. Nutně.“

„Děkuji vám, ale já… až jindy.“

„Času máte dost. Ráda přijdu později. Na rozhovor zbude času dost, nebojte se. Máte přinejmenším čtyři tyčinky času,“ řekla snaživé. „Odchod bude až po západu slunce.“

„Díky. Ale teď ne.“ řekl Blackthorne. bez dechu nad neomaleností a neslušností jejího návrhu.

„Škoda, rády by vám posloužily, Andžin-san. Anebo snad – snad byste měl radši chlapce?“

„Cože?“

„Chlapce. To mohu zařídit stejně snadno, jestli si přejete.“ Její úsměv byl nezáludný, hlas věcný.

„Cože?“

„Co se děje?“

„Vážně mi nabízíte chlapce?“

„Ovšem, Andžin-san. Co je na tom zlého? Řekla jsem jen, že vám opatříme chlapce, když si to budete přát.“

„Ale já si to nepřeju!“ Blackthorne cítil, jak se mu krev vrazila do tváře. „Zatraceně! Vypadám snad jako buzerant?“

Jeho slova zasvištěla pokojem. Zíraly na něho jako zkamenělé. Mariko se poníženě uklonila a držela hlavu u podlahy. „Prosím, odpusťte mi, dopustila jsem se hrozného omylu. Urazila jsem vás, zatímco jsem vám chtěla pouze způsobit potěšení. Ještě nikdy jsem nemluvila s… cizincem, kromě velebných otců, a tak vůbec neznám váš… vaše intimní zvyky. Nikdo mě nepoučil, Andžin-san, otcové o tom nemluvili. U nás se někteří

mužové rádi občas potěší s chlapcem… také kněžím to není proti mysli… pošetile jsem se domnívala, že máte stejné zvyky jako oni.“

„Já nejsem kněz a u nás to není všeobecný zvyk.“

Velitel samurajů Kazu Oan se zlobil. Zodpovídal za barbarovu bezpečnost a zdraví, na vlastní oči viděl, jakou neuvěřitelnou milost kníže Toranaga Andžinovi prokázal, a teď je Andžin vzteky bez sebe. „Co je s ním?“ zeptal se zhurta, poněvadž ta hloupá ženská zřejmě toho veledůležitého zajatce něčím urazila.

Mariko vysvětlila, co barbarovi nabídla, a co Andžin odpověděl. „Opravdu nechápu, proč tak vybuchl, Oan-san,“ řekla.

Oan-san se nevěřícně podrbal na hlavě. „Vyvádí jako splašený býk jen proto, že jste mu nabídla chlapce?“

„Ano.“

„Promiňte, ale byla jste zdvořilá? Třeba jste užila chybného slova?“

„Určitě ne, Oan-san, to vím jistě. Je mi strašně. Zřejmě jsem se dopustila chyby.“

„To musí mít jiný důvod. Ale jaký?“

„Nic jiného to nemůže být. Určitě, Oan-san.“

„Tyhle barbary jaktěživ nepochopím.“ řekl Oan-san popuzeně. „Už z ohledu na nás všechny, prosím vás, Mariko-san, udobřete ho. Vyskakuje, poněvadž tak dlouho nepolštářoval. Ty,“ poručil Sono, „dones ještě sake, horké sake a horké ručníky! Ty, Rako, tři tomu zběsilci zátylek.“ Dívky letem poslechly. Náhle dostal nápad: „A co když je impotentní? To vyprávění, jak polštářoval ve vsi, bylo dost mlhavé, co? Možná že ten chudák zuří. protože nemůže polštářovat, i kdyby chtěl, a vy jste mu to připomněla?“

„Promiňte, ale tím to nebude. Doktor říkal, že má znamenité předpoklady.“

„Ale kdyby byl impotentní – všechno by se vysvětlilo. To bych křičel taky. Tak je to. Jen se zeptejte.“

Mariko okamžitě učinila, co jí poručil, a Oan ke své hrůze viděl, jak barbarovi znovu zbrunátněla tvář a proud hnusně znějící barbarštiny naplnil místnost.

„Ří… říká, že ne,“ vydechla Mariko ledva srozumitelně.

„To všechno znamená ne?“

„Oni… oni v rozrušení užívají mnoho malebných slov.“

Oan se začal úzkostí potit, protože byl zodpovědný. „Utište ho.“

Jeden z ostatních samurajů řekl snaživě: „Oan-san, třeba patří k těm, co se rádi páří se psy? O těch korejských česnekožroutech jsem slyšel ledacos povídat. Ano, páří se se psy a… už si vzpomínám, už to mám, se psy a kachnami. Možná že tihle zlatohlávci jsou jako pojídači česneku, aspoň stejně smrdí. Třeba by chtěl kachnu.“

Oan řekl: „Mariko-san, zeptejte se ho! Anebo radši ne. Jenom ho uti…“ Zarazil se v půli slova. Po chodbě se blížil Hiromacu. „Pozor!“ řekl břeskně, a snažil se, aby se mu nechvěl hlas, protože dědek Železná pěst, metr i v nejlepším rozpoložení, vyváděl poslední týden jako tygr s popálenou řití a dneska byl ještě horší. Deset mužů degradoval pro nepořádnost, noční hlídku v plném počtu potupně vodili po hradě, dva samurajové dostali rozkaz spáchat seppuku, protože přišli na hlídku pozdě, a čtyři žumpaře dal svrhnout z hradeb, protože jim v hradní zahradě vyšplíchl sud s močůvkou.

„Chová se způsobně, Mariko-san?“ slyšel Oan, jak Železná pěst zjišťuje úsečně. Ta hloupá ženská, která má celý ten výstup na svědomí, určitě vyžblebtne pravdu, a všichni přijdou – právem – o hlavu.

Ke své úlevě slyšel, jak Mariko říká: „Ano, pane. Všechno je v pořádku. Děkuji vám.“

„Máte rozkaz odjet spolu s Kiribuco-san.“

„Ano, pane.“ Hiromacu pokračoval v obhlídce a Mariko hloubala, proč ji posílají pryč. Má Kiri během cesty tlumočit? To přece nemůže být tak důležité? Jedou také Toranagovy ostatní paní? Paní Sazuko například? Není pro Sazuko v jejím stavu nebezpečné plout lodí? To pojedu s Kiri sama, anebo jede manžel taky? Jestliže zůstane – a jeho povinností je přece pána neopouštět –, kdo se bude starat o domácnost? Proč musíme jet lodí? Tókaidská silnice je přece pořád bezpečná, ne? Přece nám Išido neublíží? Proč ne? Byli bychom pro něho vzácná rukojmí: paní Sazuko, Kiribuco a ostatní, uvaž. Proto musíme po moři?

Mariko odjakživa moře nenáviděla. Bylo jí špatně, jen se na ně podívala. Ale když musím jet, musím jet, a tím to končí. Karma. Odvrátila mysl od nevyhnutelného k okamžitému problému záhadného cizince, který jí působí jenom soužení.

Když Železná pěst zmizel za rohem, Oan zvedl hlavu a všichni vydechli. Asa přiběhla po chodbě se sake, Sono jí v patách s horkými ručníky.

„Oan-san, proč bychom neposlali jednu z žen pro pěknou kachnu?“ šeptal starý samuraj vemlouvavě. „Prostě ji položíme vedle něho. Když ji bude chtít, v pořádku, a když ne, bude se tvářit, že ji nevidí.“

Mariko vrtěla hlavou. „Asi bychom to neměli zkoušet. Zdá se, Oan-san, že tenhle druh barbarů má odpor k hovoru o polštářování. Ještě jsme neměli s nikým podobným co činit, musíme opatrně zjistit co a jak.“

„Souhlasím,“ řekl Oan-san. „Pokud o tom nepadla zmínka, choval se jako beránek.“ Zaškaredil se na Asu.

„Promiňte, Oan-san. Máte naprosto pravdu, byla to pouze moje chyba,“ řekla Asa okamžitě a sklonila hlavu skoro až k podlaze.

„Budu to hlásit Kiricubo-san.“

„Ach!“

„Opravdu si myslím, že bychom naší paní měli také povědět, aby byla opatrná, než začne s tímto mužem probírat polštářování," řekla Mariko diplomaticky. „Jste velmi moudrý, Oan-san. Ano. Ale možná že Asa udělala dobře, poněvadž takhle kněžně Kiricubo, ba i knížeti Toranagovi ušetříme trapné rozpaky. Jen si pomyslete, co by se bylo stalo, kdyby mu byla Kiricubo-san položila tuto otázku před knížetem Toranagou včera! Kdyby se byl barbar zachoval před ním jako teď…"

Oan se otřásl. „Krev by tekla proudem! Máte úplně pravdu, Mariko-san, Asa si zaslouží poděkování. Vysvětlím Kiricubo-san, že zjistila závažné okolnosti."

Mariko nabídla Blackthornovi další sake.

„Ne, díky."

„Omlouvám se vám znovu za svou hloupost."

Blackthorne pozoroval, jak spolu hovoří, zlobilo ho. že jim nerozumí, a vztekalo, že jim nemůže jaksepatří vynadat za jejich urážky nebo třísknout strážným hlavami do sebe. „Říkala jste, že u vás považujete sodomii za normální?"

„Ach, promiňte mi, nemohli bychom radši hovořit o něčem jiném?"

„Zajisté, *senhora*, jenže napřed se domluvme o tomhle, abychom si rozuměli. Říkala jste, že sodomie je normální?"

„Všecko, co souvisí s polštářováním, je normální," řekla vzdorně, posílena jeho nedostatkem způsobů a nebetyčnou pitomostí i vzpomínkou na Toranagovo doporučení, že mu má vysvětlit všechny nepolitické věci, ale později mu hlásit všechny otázky, které jí barbar položí. Ostatně, kde stojí, že má pokorně kývat ke každému zajatcovu nesmyslu, Andžin byl přece jenom barbar, a patrně pirát k tomu, a jako takový stejně propadl životem, i když se ortel provede, až bude Toranagovi libo. „Polštářování je naprosto normální. A jestliže se muž stýká s jiným mužem nebo chlapcem, je to čistě jejich věc a nikoho jiného se to netýká. Škodí tím snad sobě nebo jiným – mně nebo vám? Neškodí." Copak jsem nějaký negramotný vyvrhel bez mozku! myslela si. Jsem snad hloupý kupčík, abych se lekla prvního barbara? Ne. Jsem samurajka! Ovšem. Mariko, samurajka jsi, ale bláhová taky. Jsi žena, tak se k němu chovej jako ke každému muži, jinak ho nikdy nezvládneš: lichoť mu a přisvědčuj a podkuřuj. Zapomínáš na své zbraně. Proč se vůči němu chováš, jako by ti bylo dvanáct?

Změnila tón. „Ale jestliže se domníváte…" řekla měkčeji.

„Sodomie je smrtelný hřích, ohavnost, neřest Bohem zatracená a parchanti, kteří se jí oddávají, jsou zvrácení zmetkové!" skočil jí do řeči Blackthorne, ještě zuřivý představou, že si myslela, že je teplý. Kriste Pane, jak ji to mohlo napadnout? Vzpamatuj se, řekl si. Vyvádíš jako prašivý puritán nebo kalvinista! A co že máš na ty sodomity tak spadeno? Není to proto, že na moři jsou pořád kolem tebe? Že to většina námořníků někdy

zkusila, neboť jak jinak by to tolik měsíců mohli vydržet ve zdraví na moři a nezcvoknout? Není to proto, že jsi byl v pokušení a vztekal ses na to, že jsi v pokušeni? Není to proto, že ses za mlada musel bránit, aby ses uchránil, a jednou tě přidrželi a div neznásilnili, ale ty ses vytrhl a zabil jsi jednoho z těch parchantu? Nůž mu vjel do krku, byl to první zabitý v dlouhé řadě těch, cos zabil. „Je to smrtelný hřích a – odporuje všem zákonům Božím a lidským!“

„Obávám se, že tato křesťanská slova se vztahují k jiným věcem,“ podotkla jízlivě proti vlastní vůli, podrážděna takovou neotesaností. „Hřích? Kde je v tom nějaký hřích?“

„To byste měla vědět! Jste snad katolička, nebo ne? Nevychovali vás snad jezuiti?“

„Jeden velebný otec mě naučil mluvit latinsky a portugalsky a psát latinsky a portugalsky. Nevím, co myslíte slovem katolický. Já jsem křesťanka, a křesťankou jsem už skoro deset let, ale o polštářování se mnou nikdo nemluvil. Žádné vaše knihy o polštářování jsem nečetla, jenom o náboženství. Polštářování je hřích? Jak by to bylo možné? Jak by mohlo být hříšné cokoli, co dává lidem potěšení?“

„Zeptejte se otce Alvita!“

Škoda že to nejde, myslela si pobouřeně, já mám rozkaz o ničem, co je tu řečeno, nepromluvit s nikým vyjma Kiri a knížete. Prosila jsem Boha a Madonu, aby mi pomohli, ale neozvali se. Vím jenom, že od té chvíle, cos sem přišel, přinesl jsi nám jenom svízele a trápení… „Jestliže je to hřích, jak říkáte, jak to, že ten hřích páchá a páchalo tolik našich kněží? Některé buddhistické sekty dokonce polštářování doporučují jako druh bohoslužby. Neocitá se ve chvíli mraků a deště smrtelník nejblíž nebi? Kněží nejsou špatní lidé, aspoň ne všichni. Některým velebným otcům působí tento druh polštářování také požitek. Jsou snad proto špatni? Samozřejmě že ne! Proč by si měli odříkat obyčejné potěšení když už mají ženy zakázané? To je nesmysl říkat, že cokoli souvisí s polštářováním, je hřích a věc Bohem zavržená!“

„Sodomie je ohavnost, proti všem zákonům. Zeptejte se svého zpovědníka!“

Ohavnost jsi ty, důstojný Lodivode, měla Mariko chuť křičet. Jak se opovažuješ být tak neomalený a jak můžeš být tak slabomyslný? Proti Bohu, povídáš? Nesmysl. Nejspíš proti tomu tvému špatnému bohu. Tvrdíš, že jsi křesťan, ale jasně žádný křesťan nejsi, jasně jsi lhář a podvodník. Možná že znáš obyčejné věci a byl jsi na podivuhodných místech, ale nejsi křesťan a rouháš se. Neposlal tě nakonec Satan? Hřích? K smíchu!

Normální věci tě uvádějí do nepříčetnosti a řádíš jako šílenec. Vyvádíš z míry velebné otce, vyvádíš z míry knížete Toranagu, vnášíš mezi nás

rozbroj, otřásáš našimi představami a trýzníš nás pochybnostmi o tom, co je anebo není pravda – poněvadž dobře víš, že si to nemůžeme rychle ověřit.

Ráda bych ti řekla, že tebou pohrdám, tebou a všemi barbary. Ano, barbaři mi zkazili celý život. Nenáviděli mého otce, protože jim nedůvěřoval a otevřeně prosil diktátora Gorodu, aby je vyhnal ze země. Barbaři otrávili mysl diktátora Gorody, takže začal nenávidět otce, svého nejvěrnějšího vojevůdce, muže, který mu pomohl daleko víc než hejtman Nakamura nebo kníže Toranaga. Diktátor otce urazil jen kvůli barbarům. Otcovým šílenstvím jsou vinni oni, jen kvůli nim spáchal nemyslitelné, jen kvůli nim jsem vytrpěla, co jsem vytrpěla.

Ano, to všechno barbaři zavinili a ještě horší věci. Ale přinesli také neporovnatelné slovo Boží a v černých hodinách nejvyšší nouze, když mě z trpkého vyhnanství povolali k ještě trpčímu životu, ukázal mi otec vizitátor Cestu, otevřel mi oči a duši a pokřtil mě. A Cesta mi dala sílu vydržet, naplnila mé srdce bezmezným mírem, osvobodila mě od ustavičné trýzně a dala mi blahou naději na věčné spasení.

Ať se děje, co se děje, jsem v rukou Božích. Madono, dej mi svůj mír a pomoz ubohé hříšnici zdolat tvého nepřítele.

„Omlouvám se za svou hrubost," řekla. „Zlobíte se plným právem. Jsem jenom pošetilá žena. Račte se mnou mít trpělivost a odpusťte mi mou nedovtipnost, Andžin-san."

Blackthornův hněv okamžitě ochabl. Jak se může muž hněvat na ženu, která otevřeně uznává, že pochybila a že on měl pravdu. „Také se omlouvám, Mariko-san," řekl obměkčené, „ale u nás není horší urážky, než když někomu naznačíte, že je buzerant nebo sodomita."

Potom jste všichni bláhoví blázni a navíc hnusní hrubci a nevychovanci. Ale co člověk muže čekat od barbara, řekla si a s líčenou zkroušeností odpověděla: „Máte úplně pravdu. Nechtěla jsem se vás dotknout, Andžin-sama, račte přijmout mou omluvu. Ano," povzdechla hlasem tak líbezně sladkým, že by byl utišil i jejího manžela v nejhorším rozmaru, „ano, byla to pouze moje chyba. Velice mě to mrzí."

Slunce už stálo nízko nad obzorem a otec Alvito pořád ještě čekal v audienční síni, manuály v rukou.

Bůh zatrať Blackthorna, myslel si.

Takhle ho nechal Toranaga čekat poprvé, poprvé za dlouhá léta musel čekat na nějakého velmože. V posledních osmi letech taikóovy vlády měl neuvěřitelnou výsadu otevřených dveří, směl k němu přijít kdykoli, jako teď k Toranagovi. Získal si Nakamuru plynnou japonštinou a obchodní zdatností. Jeho znalosti soukolí mezinárodního obchodu vydatně přispěly k zmnožení taikóova nesmírného majetku. Taikó sice sotva psal, ale slovní

zásobu měl mimořádně bohatou a politické znalosti obrovské. Alvito vysedával šťastně u jeho nohou, aby poučoval a byl poučován, a dá-li Bůh, panovníka obrátil na víru. To bylo jeho zvláštní poslání, na které se podle delľ Acquova přání dlouho a pečlivě připravoval pod vedením nejzkušenějších jezuitů a kupců usazených v Asii. Tak se stal taikóovým důvěrníkem, jedním ze čtyř smrtelníku –a jediným cizincem –, kterým bylo dáno spatřit jeho poklady.

Střežila je palácová věž pár kroků odtud. Jejích sedm pater se tyčilo za ochranným pásmem zdí, bran a příkopů. Ve čtvrtém patře bylo sedm komor se železnými dveřmi. V nich bylo naskládáno zlato v prutech a truhlice s dukáty. O poschodí výš byly komory se stříbrem, napěchované hřivnami a truhlami stříbrňáků. A v dalším patře komory se vzácným hedvábím, s porcelánem, se zbraněmi, s meči a brněním – poklad říše.

Podle dnešního kursu, myslel si Alvito, musí to mít cenu nejméně padesáti milionů dublonů, víc než celý jednoroční příjem španělské říše, portugalské říše, celé Evropy dohromady. Největší soukromé jmění v hotovosti na světě.

Není tohle ta velká meta pro vítěze? uvažoval. Což nemá ten, kdo drží v moci ósacký hrad, v moci také toto neuvěřitelné bohatství? A neskýtá mu toto bohatství moc nad celou zemí? Není Ósaka nedobytná jen proto, aby toto bohatství chránila? Nezakrvácela se země, aby mohl být postaven ósacký hrad, aby byl postaven tak, že je nedobytný, takže může chránit zlato, zachovat ten poklad, dokud Jaemon nedospěje?

Kdybychom z něho měli jednu setinku, mohli bychom vybudovat katedrálu v každém městě, kostel v každém městečku a misii v každé vsi. Škoda že ten díleček nemůžeme dostat a využít k větší slávě Boží.

Taikó miloval moc. A miloval zlato, protože dává moc nad lidmi. Poklad je žeň šestnácti let svrchované moci, výtěžek z obrovských povinných daru. které mu všichni daimjóové podle zvyku museli každoročně přinášet, a výnos jeho vlastního panství. Právem dobyvatele si taikó přisvojil čtvrtinu říše. Jeho roční příjem činil víc jak pět milionů koku. Jelikož byl z císařova pověření pánem celého Japonska, teoreticky si mohl osobovat příjmy celé říše. Nevybíral žádné daně. Ale všichni daimjóové, všichni samurajové, všichni rolníci, všichni řemeslníci, všichni kupci, všichni loupežníci, všichni barbaři, dokonce i etové mu dobrovolně dávali velký díl svých příjmů. Z ohledu na svou bezpečnost.

Pokud toto jmění zůstane nedotčeno a pokud bude nedotčena Ósaka a Jaemon de facto jejím opatrovníkem, říkal si Alvito, bude Jaemon vládnout, až dosáhne zletilosti, navzdory Toranagovi, Išidovi a komukoli.

Škoda že taikó zemřel. Vzdor všem jeho chybám jsme aspoň věděli, co je to za čerta. Vůbec, škoda že byl zavražděn Goroda, poněvadž to byl vskutku náš přítel. Ale je mrtvý a taikó taky, a teď musíme zápolit s

novými pohany, s Toranagou a Išidem.

Alvito si vzpomněl na noc, kdy taikó zemřel. Taikó ho pozval k smrtelnému loži – spolu s Jodoko, svou manželkou, a s paní Očibou, svou konkubínou a matkou následníka. Dlouho bděli a čekali ve vlahém balzámu nekonečné letní noci.

Pak začala agónie a minula.

„Jeho duch odešel. Je teď v rukou Božích," řekl tiše, když si byl jist. Pokřižoval se a požehnal tělu.

„Kéž Buddha vezme mého pána pod svou ochranu a znova ho vtělí tak, aby znovu mohl uchopit říši do svých rukou," řekla Jodoko v slzách. Byla to milá žena, vznešená samurajka, která byla Nakamurovi věrnou ženou a rádkyní čtyřiačtyřicet z padesáti devíti let svého života. Zavřela mu oči a důstojně upravila tělo. To byla její výsada. Smutně se před ním třikrát uklonila k zemi a potom ho nechala samotného s paní Očibou.

Umírání bylo lehké. Taikó byl už měsíce nemocen a té noci se čekal konec. Několik hodin před tím otevřel oči, usmál se na Očibu a Jodoko a zašeptal nitkovitým hlasem: „Poslyšte mé verše na rozloučenou:

V rose byl jsem zrozen,
v rose mizím,
ósacký hrad a moje činy všechny
jsou pouhý sen
vetkaný dosnu."

Naposledy se usmál – velice něžně – na ženy a na něho. „Bděte nad mým synem, všichni." Pak se despotovy oči zamžily navždy.

Otec Alvito si vzpomínal, jak ho ta báseň, pro taikóa tak typická, dojala. Doufal, protože byl pozván k smrtelnému loži, že na rozhraní pán Japonska zjihne a přijme Víru a Svátost, s nimiž tolikrát koketoval. Ale nemělo to být. „Škoda že přišel o království Boží," zašeptal smutně, protože taikóa obdivoval pro jeho politické a vojenské schopnosti.

„A co kdyby se ukázalo, že vaše království Boží je v řiti?" pravila paní Očiba.

„Prosím?" Nebyl si jist, že dobře slyšel, tak ho uštklo to zmijí zasyčení. Znal Očibu skoro dvanáct let, od té doby, co si patnáctiletou Gorodovu vnučku taikó vybral za konkubínu, a celá ta léta byla líbezná a ochotná, taktak že řekla slovíčko, neustále se sladce usmívala. A teď…

„Říkala jsem: co kdyby se ukázalo, že celé to vaše království Boží je v řiti?"

„Bůh vám odpusť! Váš pán je sotva chvilku mrtev…"

„Můj pán a vládce je mrtev a mrtev je i tvůj vliv nad ním. Přál si tě tu mít, v pořádku, to bylo jeho právo. Ale teď je ve velikém prázdnu a už

neporoučí. Teď poroučím já. Smrdíš, kněže, vždycky jsi smrděl, a tvoje smrdutost kazí vzduch. Táhni z mého hradu a nech nás našemu žalu!“

Nepohnuté světlo svící zajiskřilo na její tváři. Byla to jedna z nejkrásnějších žen v říši. Mimoděk se před tou zlobou pokřižoval.

Její smích mrazil. „Běž odtud, kněže, a nevracej se víckrát. Tvoje dny jsou sečteny.“

„Stejně jako vaše. Jsem v rukou Páně, kněžno. Neměla byste se k Bohu točit zády, uvěříte-li, můžete být navěky spasena.“

„Hm! Ty že jsi v rukou Páně? Myslíš v rukou křesťanského boha? Možná že ano. Možná že ne. Co budeš dělat, kněže, až po smrti zjistíš, že žádný Bůh ani peklo nejsou a že tvoje věčná spása je jenom sen vetkaný do snu?“

„Já věřím. Věřím v Boha všemohoucího a v zmrtvýchvstání a v Ducha svatého!“ řekl nahlas. „Kristus mluvil pravdu. Je to pravda, je to pravda… Věřím!“

„Nan da, Cukku-san?“

Na okamžik japonštinu jenom slyšel a neměla pro něj žádný smysl.

Ve dveřích stál Toranaga obklopený tělesnou stráží.

Otec Alvito se uklonil, probral se, s potem na zádech a na tváři. „Promiňte mi, že přicházím nepozván. Zabral… prostě jsem se zasnil. Vzpomínal jsem, že jsem měl to štěstí být svědkem tolika věcí, které se tu v Japonsku udály. Zdá se mi, že se tu odehrál celý můj život.“

„Byl to zisk pro nás, Cukku-san.“

Toranaga unaveně došel k pódiu a usedl na prostou podušku. Stráže se mlčky rozestoupily v ochrannou clonu.

„Připlul jste sem v třetím roce Tenšó, viďte?“

„Ne, Milosti, byl to čtvrtý rok, rok krysy,“ odpověděl podle jejich letopočtu, kterému se musel učit dlouhé měsíce. Roky se počítají od chvíle, kterou určí vládnoucí císař. Podle svého uznání může každý císař skončit starou a započít novou éru – většinou po nějaké závažné události, zlé či dobré. Učenci pak dostanou za úkol najít pro novou éru, která muže trvat rok nebo půl století, nějaké blahodárné jméno. Tenšó znamená nebeská spravedlnost. Rok před jejím počátkem velká přílivová vlna smetla dvě stě tisíc lidí. A každý rok měl své posloupné číslo a ještě jméno ve stejném pořadí jako hodiny dne: zajíc, drak. had. kůň. koza, opice, kohout, pes. kanec, krysa, vůl a tygr. První rok éry Tenšó padl do roku kohouta, proto byl rok 1576, čtvrtý rok éry Tenšó, rokem krysy.

„Za těch čtyřiadvacet let se toho přihodilo hodně, příteli, co?“

„Ano, Milosti.“

„Ano. Vzestup Gorody a jeho smrt. Vzestup taikóa a jeho smrt. A co teď?“ Slova odskakovala od stěn.

„To je v rukou Prozřetelnosti,“ užil Alvito slovo, které mohlo stejně

dobře znamenat Boha jako Buddhu.

„Goroda a taikó nevěřili ani v bohy ani v Prozřetelnost.“

„Neřekl Buddha, že do nirvány vede mnoho cest, Milosti?“

„Ach, Cukku-san, jste moudrý muž. Jak může být někdo tak mladý a tak moudrý?“

„Jak rád bych byl moudrý, Milosti. Věděl bych si rady a líp bych uměl poradit.“

„Chtěl jste mě vidět?“

„Ano, myslel jsem, že je to natolik důležité, že mohu přijít nezván.“

Alvito vytáhl Blackthornovy deníky a mapy, položil je na podlahu a podal vysvětlení podle delľ Acquova návodu. Viděl, jak Toranagovi tvrdne tvář, a byl rád.

„Je to důkaz jeho pirátství?“

„Ano, Milosti. V deníku jsou zanesena přesná slova pověřovacího rozkazu, stojí tam mezi jiným: ‚Je-li nutno, přistát násilím a zabrat každé území dosažené nebo objevené…‘ Jestli si přejete, mohu doslova přeložit všechny usvědčující pasáže.“

„Přeložte všechno a rychle!“ řekl Toranaga.

„Otec vizitátor si vás přál zpravit ještě o něčem.“ Alvito referoval, jak bylo dohodnuto, o mapách a zahájeném šetření i o Černé lodi a s radostí viděl Toranagovu potěšenou reakci.

„Znamenité,“ řekl Toranaga. „Takže Černá loď připluje letos dřív než jindy? Víte to jistě? Naprosto jistě?“

„Ano,“ odpověděl Alvito pevně. Pane Bože, kéž to dopadne, jak doufáme!

„Dobrá. Řekněte svému vrchnímu pánu, že se těším na četbu jeho zprávy. Ano. Hádám, že mu to potrvá pár měsíců, než získá přesná fakta?“

„Říkal, že zprávu podá co nejdříve. Pošleme vám neprodleně žádané mapy. Nebylo by možné, aby náš vrchní kapitán obdržel povolení k odplutí a připlutí? Tím by se plavba Černé lodi neobyčejně uspíšila, kníže.“

„Zaručujete mi, že loď přijede brzy?“

„Žádný člověk se nemůže zaručit za vítr, bouři a moře. Ale loď vypluje z Macaa časně.“

„Dostanete svá povolení před slunce západem. Ještě něco? Příští tři dny, až do schůze regentů nebudu dosažitelný.“

„Děkuji vám, Milosti. Modlím se, aby vás Prozřetelnost zachovala ve zdraví jako dosud.“ Alvito se uklonil a čekal, že bude propuštěn, ale místo toho propustil Toranaga stráž.

Ještě nikdy Alvito neviděl žádného daimjóa bez doprovodu.

„Sedněte si ke mně, Cukku-san,“ ukázal Toranaga vedle sebe na pódium.

Alvito ještě nikdy nebyl pozván na pódium. Je to známka přízně –anebo ortel?

„Blíží se válka," řekl Toranaga.

„Ano," řekl a myslel si: tahle válka nikdy neskončí.

„Křesťanská knížata Onoši a Kijama kupodivu kříží má přání."

„Nemohu mluvit za žádného daimjóa, Milosti."

„Šíří se škaredé zvěsti. O nich a o ostatních křesťanských daimjóech."

„Moudrým mužům bude vždycky ležet na srdci zájem říše."

„Tak jest. Ale zatím je říše proti mé vůli rozštěpena na dva tábory. Můj a Išidův. Takže zájmy říše leží na jedné nebo na druhé straně. Není střední cesty. Kde leží zájmy křesťanů?"

„Na straně míru. Křesťanství je náboženství, Milosti, neusiluje o politickou moc."

„Váš otec Obr je hlavou zdejší církve. Doslechl jsem se, že váš řád mluví… že může mluvit jménem papeže."

„Máme zakázáno plést se do vašich vnitřních záležitostí, Milosti."

„Myslíte si, že vám Išido bude přát?" Toranagův hlas ztvrdl. „Netají se odporem vůči vašemu náboženství. Já jsem vám vždycky přál. Išido chce neprodleně uvést v platnost taikóův Vyhošťovací výnos a zemi neprodyšně uzavřít všem barbarům. Já chci rozšiřovat obchodní styky."

„Křesťanští daimjóové se od nás nedají usměrňovat."

„Jak tedy na ně mohu zapůsobit?"

„Nevím toho dost, abych vám mohl radit."

„Neříkejte, víte dost, abyste chápal, že jestli se Kijama a Onoši přidají k Išidovi a jeho smečce, připojí se k nim brzy i ostatní křesťanští daimjóové – a potom bude proti každému mému muži stát dvacet jejich."

„Jestli vypukne válka, budu se modlit, abyste zvítězil."

„Modlitby nepostačí, pokud bude stát dvacet jejich vojáků proti jednomu mému."

„Copak se nelze válce nijak vyhnout? Jakmile jednou začne, nikdy neskončí."

„Taky si to myslím. Potom prohrajeme všichni – my, barbar i křesťanská církev. Ale kdyby se na mou stranu postavili všichni křesťanští daimjóové teď a otevřeně – k válce by nedošlo. Išidova ctižádost by byla nadobro zkrocena. Dokonce i kdyby pozdvihl korouhev a vzbouřil se, regenti by ho zašlápli jako rýžového červa."

Alvito cítil, jak se mu smyčka na krku zadrhuje. „Přišli jsme sem šířit slovo Boží. Ne abychom zasahovali do politiky. Milosti."

„Váš předešlý představený nabídl služby křesťanských daimjóů z Kjúšú taikóovi, ještě než si taikó ostrov podrobil."

„To byla od něho chyba. Nebyl k tomu oprávněn ani církví, ani dotyčnými daimjóy."

„Nabídl taikóovi lodi, portugalské lodi pro dopravu našich vojáků na Kjúšú, nabídl mu pomoc portugalských vojáků s puškami. Dokonce i proti Koreji a Číně.“

„I to, Milosti, učinil chybně na vlastní vrub.“

„Brzy se bude muset každý rozhodnout, ke komu se přidá, Cukku-san. Ano. Už velmi brzy.“

Alvito tu hrozbu pociťoval fyzicky. „Jsem vždycky připraven vám sloužit.“

„Zemřete se mnou, jestliže prohraju? Spácháte džunši – budete mě následovat, postoupíte se mnou smrt jako věrný man?“

„Můj život je v rukou Božích. A smrt rovněž.“

„Ovšem, ten váš křesťanský bůh!“ Toranaga maličko pohnul svými meči. Potom se předklonil. „Když se do čtyřiceti dní Onoši a Kijama přikloní ke mně, odvolá regentská rada taikóův výnos.“

Jak daleko se smím pustit? říkal si Alvito bezmocně. Jak daleko? „Nemáme takový vliv, jak se domníváte.“

„Možná že by jim to měl váš představený poručit. Poručte jim! Išido vás zradí a je taky. Přece ho znám. A paní Očiba zrovna tak. Nepoštvává už následníka proti vám?“

Máte pravdu! chtělo se Alvitovi křičet. Ale Onoši a Kijama už mají v rukou Išidovu písemnou přísahu, že jim přenechá na vůli výběr následovníkových učitelů a jeden z nich že bude křesťan. A Onoši a Kijama jsou svatě přesvědčeni, že jen co byste se zbavil Išida, udeřil byste tvrdě proti církvi. „Otec vizitátor jim nemůže rozkazovat. Neodpustili by mu, že zasahuje do vnitřních záležitostí.“

„Onoši a Kijama se ke mně přidají do čtyřiceti dnů – a taikóův výnos bude zrušen –, ale smrdutci musí z říše ven. Regenti jim zakážou vstup do Japonska.“

„Jak to?“

„Povolíme jenom vás a vaše lidi. Nikoho jiného! Pryč s tou žebravou holotou, pryč se smradlavými bosáky! Pryč se všemi, co slabomyslně ječí, spílají a hrozí a vyvolávají pohoršení a zmatky. Ta verbež tu nemá místo! Pokud jsou tady, jsou jejich hlavy vaše, chcete-li!“

Dej si pozor, křičela celá Alvitova bytost. Ještě nikdy nebyl Toranaga tak otevřený. Maličko uklouzneš a urazíš ho a uděláš z něho nepřítele církve navždycky.

Pomysli, co ti Toranaga nabízí! Výsadní právo v celé říši. Přesně to. co by zaručilo čistotu církve a její bezpečnost, než zesílí. Věc k nezaplacení. Věc. kterou nám nikdo nemůže zaručit – ani sám papež! Nikdo jiný – leda Toranaga. Kdyby ho Kijama a Onoši otevřeně podpořili, Toranaga rozdrtí Išida a ovládne radu.

Otec Alvito by byl nikdy nevěřil, že Toranaga bude tak otevřeny. Nebo

že nabídne tolik. Jak přimět Onošiho a Kijamu k změně rozhodnutí? Ti dva se nenávidí. Z důvodů, které znají jenom oni, se spojili, aby se postavili proti Toranagovi. Proč? Co by je přimělo Išida zradit?

„Nejsem oprávněn vám dát odpověď, Milosti, anebo hovořit o takových záležitostech. Mohu vám říci jen to, že naším cílem je spása duší," řekl.

„Doslechl jsem se, že můj syn Naga se zajímá o vaši křesťanskou víru."

Je to hrozba nebo nabídka? říkal si Alvito. Nabízí nám, že dovolí Nagovi přijmout víru – a to by byla úžasná výhra! –, anebo říká: Pokud se mnou nebudete spolupracovat, zakážu mu to? „Kníže, váš syn patří mezi četné urozené mladíky, kteří k našemu náboženství přistupují s otevřenou myslí."

Náhle si Alvito uvědomil, před jak strašným dilematem Toranaga stojí. Je u zdi – musí se s námi dohodnout, pomyslil si jásavě. Musí se o to pokusit! Nezbude mu než nám dát, cokoli budeme chtít – pokud budeme ochotni s ním smlouvat. Konečně otevřeně přiznává, že křesťanští daimjóové jsou jazýčkem na váze moci. Cokoli budeme chtít! Ale co bychom ještě mohli chtít? Už vůbec nic. Leda…

Záměrně spustil zrak na lodní deníky, které položil před Toranagu. Viděl, jak po nich sahá a ukládá je bezpečně do rukávu svého kimona.

„Ach ano, Cukku-san," řekl Toranaga zvláštním vyčerpaným hlasem. „Navíc je tu ten nový barbar – ten pirát. Nepřítel vaší vlasti. Brzy se jich sem pohrnou spousty, celé roje, že? Mohou být přijati vlídně – anebo nevlídně. Stejně jako tento pirát, že?"

Otec Alvito věděl, že teď mají všechno. Mám ho požádat, aby mi předložil na zpečetění smlouvy Blackthornovu hlavu na stříbrném podnose jako hlavu Jana Křtitele? Kdyby bylo na mně, vsadil bych na Toranagu. Znám ho, vsadil bych na něho. Řekl bych mu, že to zkusíme, a odpřísáhl bych to svatou přísahou. A dal bych do klatby Onošiho a Kijamu, kdyby s tím nesouhlasili, jen abych získal tyto ústupky pro svatou církev. Dvě duše za desetitisíce, za statisíce, za miliony spasených. To je poctivá hra. Řekl bych: Ano, ano, ano, pro větší slávu Boží. Ale já nemohu o ničem rozhodovat, jak dobře víš. Jsem pouhý posel, a částí mého poselství…

„Potřebuji pomoc, Cukku-san. Potřebuji ji teď."

„Učiním všechno, co učinit mohu, Toranaga-sama. To vám slibuji."

Načež řekl Toranaga s konečnou platností: „Počkám čtyřicet dní. Ano. Čtyřicet dní."

Alvito se uklonil. Povšiml si, že Toranaga mu oplatil poklonou obřadnější než kdy jindy, skoro jako by se ukláněl před samotným taikóem. Roztřeseně povstal. Ani nevěděl, jak se dostal ze síně do chodby Zrychlil krok. Pospíchal.

Toranaga se díval střílnou, jak jezuita jde zahradou hluboko pod ním.

Šódži se posunulo, ale drsně zahnal strážné a poručil jim pod trestem smrti, aby ho nechali o samotě. Nespouštěl oči z Alvita, dokud kněz nepřešel nádvoří za opevněnou branou a neztratil se v bludišti pevnostních uliček.

A pak se v osamělém tichu Toranaga usmál. Vykasal si kimono a dal se do tance. Tančil skočnou.

21/

Sotva se zešeřilo, objevila se Kiri provázená dvěma služebnými a ustaraně se kolíbala ze schodů. Mířila k zastřeným nosítkám, které stály u čajového domku. Řasený plášť splývající přes cestovní kimono ji dělal ještě objemnější a klobouk se širokou střechou měla uvázaný pod bradou.

Na verandě na ni trpělivě čekala paní Sazuko, rozměrně těhotná, a vedle ní Mariko. Blackthorne se opíral o zahradní zeď nedaleko opevněné brány. Měl na sobě hnědé přepásané kimono, ponožky tabi a vojenské sandály. Venku na nádvoří čekala eskorta šedesáti po zuby ozbrojených samurajů ve vyřízeném šiku, každý třetí muž nesl pochodeň. Před oddílem stál Jabu v družném hovoru s podsaditým pořízkem takřka bez krku – byl to Buntaró, manžel Mariko. Oba měli kroužkové brnění, přes rameno luk a toulec. Buntaró navíc ještě ocelovou helmici s rohy. U četných zavazadel dřepěli odevzdaně v ukázněném tichu nosiči a kagové.

V lehkém vánku se vznášel příslib léta, ale nikdo na to nedbal, až na Blackthorna, ale i on si uvědomoval všeobecné napětí. Živě si uvědomoval zejména, že ze všech přítomných jen on je beze zbraně.

Kiri se těžce sunula k verandě. „Co tu stojíš v zimě, Sazuko-san? Prochladneš a ještě se nastydneš. Teď musíš myslet na dítě! Noci jsou pořád ještě vlhké.“

„Není mi vůbec zima, Kiri-san. Noc je vlahá a je tu krásně.“

„Je všechno v pořádku?“

„Ano, čekáme jen na vás.“

„Nedá se nic dělat. Musíme jít, ale nechce se mi.“

„Nedělejte si těžkou hlavu, Kiri-san,“ řekla konejšivě Mariko. Také ona měla na hlavě širák, ale světlý. „Budete ráda, až se dostanete do Eda. Náš pán přijede za námi za pár dní.“

„Kdo ví, co bude zítra, Mariko-san?“

„Zítřek je v rukou Božích.“

„Zítra bude krásný den. a když ne. co naplat.“ řekla Sazuko. „Nemyslete na zítřek. Teď je nám milo. Sluší vám to, Kiri-san, a všem nám budete chybět, a vy také, Mariko-san!“ Polekaně se podívala k bráně, kde se Buntaró zlostně obořil na samuraje, kterému upadla pochodeň.

Jabu byl jako starší podle jména velitelem výpravy. Spatřil Kiri a rázoval k ní branou. Buntaró za ním.

„Ach, kníže Jabu – kníže Buntaró," řekla Kiri s rozechvěnou poklonou. „Promiňte, že jsem se omeškala. Kníže Toranaga se chystal sejít dolů, ale pak si to rozmyslil. Máte se vydat na cestu okamžitě, řekl. Račte přijmout mé omluvy."

„Není zač se omlouvat." Jabu si přál mít hrad za sebou co nejrychleji a Ósaku taky a být zpátky v Izu. Pořád ještě sotva mohl uvěřit, že odchází s hlavou na ramenou, s barbarem, s mušketami, se vším. Poslal po poštovních holubech naléhavý vzkaz manželce do Eda, aby zajistila všechno potřebné v jeho sídelním městě Mišimě, a do vesnice Andžiro zprávu pro Omiho. „Jste připravena?"

V Kiriiných očích se zatřpytily slzy. „Jen si vydechnu a hned nasednu do nosítek. Ach, kéž bych nemusela odtud!" Hledala očima Blackthorna, konečně ho zahlédla v šeru. „Kdo má na starosti Andžina do té doby, než nastoupíme na loď?"

Buntaró řekl netrpělivě: „Poručil jsem mu, aby šel vedle nosítek mé manželky. Pokud ho nezvládne ona, zvládnu ho já."

„Kníže Jabu, snad byste měl odvést paní Sazuko…"

„Pozor!"

Varovný výkřik zazněl na nádvoří. Buntaró a Jabu odkvačili branou do dvora, kolem nich se rojili vojáci a z uliček se hrnuli další.

Širokou třídou mezi hradbami se blížil Išido v čele dvou stovek šedivců. Zastavil se na nádvoří před branou, a třebaže se na žádné straně nejevilo nepřátelství a žádný muž nedržel ruku na meči nebo nenasadil šíp do luku, byli všichni ve střehu.

Išido se obřadně uklonil. „Pěkný večer, co, kníže Jabu?"

„Ano, dnes je opravdu pěkně."

Išido se uklonil nedbale Buntaróovi, který se choval stejně studeně a oplatil mu poklonu s nejmenší přípustnou zdvořilostí. Oba patřili k taikóovým oblíbencům. Buntaró velel za korejského tažení jednomu sboru, Išido byl vrchní velitel. Jeden druhého vinil ze zrady. Jen osobní zásah a zákaz taikóův zamezil krveprolití mezi nimi.

Išido zkoumal hnědé. Pak mu padl zrak na Blackthorna. Viděl, jak se muž zpola uklání, a na oplátku kývl. Branou zahlédl tři ženy a další nosítka. Jeho oči znovu utkvěly na Jabuovi. „Člověk by řekl, že se chystáte do bitvy a ne doprovodit paní Kiricubo k lodi."

„Hiromacu se obává dalšího pokusu amidovců…"

Jabu zmlkl, neboť Buntaró výbojně přidupal a zarazil mocné nohy uprostřed brány: „Jsme vždycky přichystaní k bitvě – v plné zbroji i bez ní. Každý z nás vydá za deset vašich a za padesát česnekožroutu." prohlásil. „My hned tak nevezmeme nohy na ramena a neutíkáme jako uvozdřený

baby. co nechají druhé na holičkách.“

Išidův úsměv překypoval opovržením a hlas poštíval: „Vskutku? Možná že budete mít brzy příležitost – změřit síly s opravdovými muži, a ne česnekožrouty!“

„Kdypak? Proč ne hned? Proč ne tady?“

Jabu se opatrně vklínil mezi ně. Byl rovněž v Koreji a věděl, že oba mají pravdu a že žádnému není co věřit, Buntaróovi ještě míň než Išidovi. „Dnes ne, Buntaró, protože jsme mezi přáteli,“ řekl smířlivě a zoufale toužil odvrátit střetnutí, které by je navždycky uzavřelo v hradě.

„Kde jsou tu přátelé? Znám své přátele – a nepřátele taky!“ prudce se přetočil k Išidovi. „Kde je ten opravdový muž… ten muž, o kterém jsi mluvil, Išido? Co? Nebo dokonce muži? Ať vyleze – nebo vylezou z díry a postaví se mi čelem. Mně, Todovi Buntaróovi, knížeti ze Sakury –jestli si někdo troufá!“

Všichni byli v pohotovosti.

Išido zlobně zíral.

Jabu řekl: „Teď k tomu není chvíle, Buntaró-san. Přátelé nebo ne…“

„Kde tu jsou přátelé? Kde? Mezi touhle verbeží?“ Buntaró odplivl do prachu.

Mezi šedivci jedna ruka sjela k jílci, deset hnědých následovalo, padesát šedivců o zlomek vteřiny později a teď všichni čekali, až vytasí Išido a dá znamení k útoku.

Vtom vyšel ze šera zahrady na nádvoří Hiromacu, smrtící meč zpola vytažený z pochvy.

„Někdy člověk najde přátele i mezi verbeží, synu,“ pravil klidně. Ruce popustily jílce. Na protilehlých cimbuřích povolili samurajové – šedí i hnědí – tětivy. „Máme tu všude na hradě přátele. Všude v Ósace. Tak jest. Kníže Toranaga to aspoň nepřestává tvrdit.“ Stál jako skála před svým jediným žijícím synem a viděl v jeho očích žízeň po krvi. Jakmile byl hlášen příchod Išidův, zaujal Hiromacu bojové postavení v bráně. Když první nebezpečí pominulo, zmizel tiše jako kočka v šeru. Zabodl oči do očí Buntaróových. „Že je to tak, synu?“

S nesmírnou námahou Buntaró přisvědčil a o krok ustoupil. Ale stále zahrazoval přístup do zahrady.

Hiromacu upřel pozornost k Išidovi. „Nečekali jsme vás dnes večer, Išido-san.“

„Přišel jsem se rozloučit s paní Kiricubo. Teprve před několika okamžiky jsem se dozvěděl, že odjíždí.“

„Má snad můj syn pravdu? Měli bychom se strachovat, že nejsme mezi přáteli? Jsme snad rukojmí, která se musí doprošovat milosti?“

„Ne. Ale kníže Toranaga a já jsme se dohodli na protokolu během jeho návštěvy. Každý příchod nebo odchod významných osobností mi má být

hlášen – den předem, abych jim mohl vzdát patřičné pocty.“

„Kníže Toranaga se rozhodl náhle. Nepovažoval záležitost za dost významnou, aby vás vyrušoval. Posílá pouze jednu ze svých dam zpátky do Eda,“ odpověděl Hiromacu. „Kníže Toranaga koná přípravy k vlastnímu odjezdu.“

„Už se rozhodl, kdy odjede?“

„Ano. Hned ten den, kdy skončí schůze regentů. V patřičném čase budete zpraven, jak bylo umluveno.“

„Dobrá. Ovšem schůzka může být znovu odložena. Knížeti Kijamovi se daří stále hůř.“

„Je odložena? Nebo není?“

„Zmínil jsem se pouze o tom, že by odložena být mohla. Doufáme, že se budeme těšit přítomnosti knížete Toranagy ještě dlouho. Půjde se mnou zítra na lov?“

„Požádal jsem ho, aby odřekl všechny vyjížďky, než dojde ke schůzce. Nepovažuji to za bezpečné. Nepovažuji vůbec zdejší prostory za bezpečné. Jestliže se ničemní vrazi tak snadno vetřou do hradu navzdory vašim hlídkám, oč snadněji by ho mohli přepadnout venku za hradbami?“

Išido nechal výpad bez povšimnutí. Věděl, že každé bodnutí a posměšek jeho muže nažhaví, ale nepovažoval za vhodné přiložit roznětku. Uvítal Hiromacuův zásah, protože užuž ztrácel sebevládu. Málem podlehl chuti vidět, jak Buntaróova hlava v prachu cvaká zuby. „Všichni velitelé hlídek z té noci už dostali rozkaz odejít do Velikého prázdna, jak dobře víte. Naneštěstí amidovci jsou neproniknutelní. Ale už brzy je regenti vyhladí, jednou provždy. A teď snad se mohu jít odporoučet paní Kiricubo.“

Išido vykročil. Za ním vykročila jeho tělesná stráž. Všichni se zachvěním stanuli. Buntaró měl na tětivě šíp, a třebaže šíp mířil k zemi. byl luk prohnut do krajnosti. „Šedivci nesmějí projít touto branou! To stanoví protokol.“

„Jsem purkrabí tohoto hradu a velitel následovníkovy tělesné stráže! Mám právo jít kamkoli!“

Znovu Hiromacu zvládl situaci. „To je pravda, jste velitel následovníkovy tělesné stráže a máte právo jít kamkoli. Ale touto branou vás smí doprovázet pouze pět mužů. Nedohodli jste se na tom s mým pánem pro dobu jeho pobytu tady?“

„Pět nebo padesát, v tom není rozdíl! To je nesnes –“

„Urážka? Můj syn vás neníní urážet. Řídí se pouze rozkazy, na nichž jste se dohodli společně, můj pán a vy. Pět mužů. Pět!“ Slovo znělo jako rozkaz a Hiromacu se obrátil k Išidovi zády a zadíval se na syna. „Kníže Išido nám prokazuje tu čest, že se chce rozloučit s paní Kiricubo.“

Meč starého muže byl o dva couly povytažen z pochvy a nikdo si nebyl jist, jestli zamýšlí rozmáchnout se po Išidovi, kdyby došlo k boji, anebo

srazit synovi hlavu, zamíří-li šípem. Všichni věděli, že otec a syn k sobě nechovají žádnou náklonnost, pouze respekt k nezkrotnosti toho druhého. „Nuže synu. co řekneš veliteli následníkovy stráže?“

Pot se řinul Buntaróovi po tváři. Po chvíli ustoupil a povolil tětivu. Ale šíp nechal přiloženy.

Išido ho viděl častokrát při závodech vypalovat šípy na dvě stě kroků, šest šípů za sebou, dřív než první zasáhl terč a všechny stejně přesně. Byl by s potěšením dal povel k útoku a sprovodil ze světa otce i syna a všechny ostatní. Ale věděl, že jenom blázen by mohl začít od nich, a ne od Toranagy, a koneckonců jestli dojde opravdu k válce, snad se Hiromacu dá pohnout k tomu, aby opustil Toranagu a bojoval po Išidově boku. Očiba aspoň řekla, že až přijde čas, promluví si s Hiromacuem sama. Přísahala, že Železná pěst nikdy následníka nezradí; ona si ho už ochočí tak, že Toranagu nejenom opustí, ale snad i zavraždí, a tak se vyhnou válce. Jakou má proti němu zbraň, jaké tajemství, co na něho ví? říkal si Išido znovu. Dal rozkaz, aby paní Očibu z Eda unesli, ještě před schůzkou regentů, pokud to půjde. Její život bude vážit míň než zrnko rýže, až bude Toranaga obviněn z velezrady – na čemž se všichni ostatní regenti dohodli. Po tom obvinění spáchá předseda bezodkladně seppuku, anebo k tomu bude donucen. Jestliže Očiba unikne, tím líp. Když ne, žádná škoda. Následník se ujme vlády za osm let.

Dlouhými kroky prošel branou do zahrady v doprovodu Hiromacua a Jabua. Za nimi pět strážných. Zdvořile se uklonil a přál Kiricubo šťastnou cestu. Potom uspokojen tím, že všechno je, jak má být, udělal čelem vzad a se všemi muži odešel.

Hiromacu si oddechl a poškrábal se v rozkroku. „Radši už jděte, Jabu-san. Ten potemník už vás nebude obtěžovat.“

„Ano. Okamžitě.“

Kiri si šátečkem otírala zpocené čelo. „To je zlý kami! Bojím se o našeho pána.“ Rozplakala se. „Nikam nepojedu!“

„Knížeti Toranagovi se nic zlého nestane, slibuji vám to,“ řekl Hiromacu. „Ale teď musíte jít. Hned!“

Kiri se pokusila potlačit vzlyky a spustila si hustý závoj, upevněný na obrubě klobouku. „Jabu-san, odvedl byste dovnitř paní Sazuko? Prosím?“

„Samozřejmě.“

Paní Sazuko se uklonila a pospíchala pryč. Jabu za ní. Děvče se rozběhlo do schodů. Už byla skoro nahoře, když uklouzla a upadla.

„Dítě!“ zaječela Kiri. „Stalo se jí něco?“

Všechny oči se zahleděly na ležící dívku. Mariko se k ní rozběhla, ale Jabu u ní byl dřív. Zvedl ji. Sazuko byla spíš vylekaná než raněná. „Nic mi není,“ vyhrkla trochu udýchaně. „Nestarejte se, jsem úplně v pořádku. To byla ode mne hloupost.“

Když se upokojil, vrátil se Jabu na nádvoří dát rozkazy k okamžitému odchodu.

Mariko se vrátila k bráně – ráda, že se to odbylo leknutím. Blackthorne zíral s otevřenými ústy do zahrady.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Nic.“ řekl po chvíli. „Co to kněžna Kiricubo vykřikla?“

„Dítě! Stalo se jí něco? – Paní Sazuko čeká dítě.“ vysvětlovala. „Všichni jsme se lekli, aby si pádem neublížila.“

„Toranagovo dítě?“

„Ano,“ řekla Mariko a zadívala se na nosítka.

Kiri už seděla za zataženými průhlednými záclonami se spuštěným závojem. Chudinka, pomyslela si Mariko, vědouc, že se Kiri snaží zakrýt slzy. Na jejím místě by mi bylo stejně úzko, kdybych musela opustit svého pána.

Její oči zabloudily k Sazuko, která ještě jednou zamávala z plošiny nad schody a pak šla dovnitř. Železné dveře za ní s řinkotem zapadly. Zní to jako umíráček, pomyslela si Mariko. Uvidíme se ještě někdy?

„Co chtěl Išido?“ zeptal se Blackthorne.

„Chtěl… nevím, jak se to říká. Pátral – konal obhlídku bez předchozího ohlášení.“

„Proč?“

„Je velitelem hradu,“ řekla, protože mu nechtěla povědět pravý důvod.

Jabu v čele kolony vykřikoval rozkazy a vyrazil. Mariko nasedla do svých nosítek, ale nechala záclonu trochu odhrnutou. Buntaró ukázal Blackthornovi, že má jít vedle nich. Poslechl.

Čekali, až je minou Kiriina nosítka. Blackthorne zíral na zahalenou siluetu a poslouchal tlumené vzlyky. Dvě vyděšené služebné, Asa a Sono, pochodovaly po stranách. Potom se naposledy ohlédl. Vedle pavilonku stál osaměle Hiromacu a opíral se o meč. Zahrada zmizela, když samurajové zavřeli obrovská opevněná vrata. Veliká dřevěná závora zapadla na své místo. Na nádvoří nebyly žádné stráže. Všichni stáli teď na cimbuří.

„Co se děje?“ zeptal se Blackthorne.

„Jak to, Andžin-san?“

„Vypadá to jako stav obležení. Hnědí proti šedým. Čekají na nějaké střetnutí? Další střetnutí?“

„Promiňte. Je zvykem zavírat na noc vrata,“ řekla Mariko.

Když se pohnuli, vykročil podle jejích nosítek, za nimi pochodoval Buntaró a zbytek zadního voje. Blackthorne hleděl na nosítka před sebou, na houpavý krok nosičů a mlhavou postavu za záclonami. Marně se snažil zakrýt své rozrušení. Když Kiricubo zaječela, podíval se na ni. Všichni ostatní se dívali na dívku ležící na schodech. Už se chtěl podívat také, když uviděl Kiricubo s překvapující rychlostí mizet v domku. V první chvíli si

myslel, že ho šálí zrak, protože byla zásluhou tmavého pláště, tmavého kimona a tmavého klobouku ve tmě takřka neviditelná. Postava na okamžik zmizela, a vzápětí se objevila znovu, jako šipka se ponořila do nosítek a s trhnutím zatáhla záclonu. Jejich oči se na vteřinu setkaly. Byl to Toranaga.

22/

Malý průvod obklopující obě nosítka se pomalu sunul bludištěm hradu a od strážnice k strážnici. Vždycky se znovu opakovalo obřadné uklánění, předčítání dokladů, pak je převzal nový velitel a nová četa šedivců a mohli pokračovat. Při každé zastávce se Blackthornovi rozbušilo srdce, když velitel stráže přistoupil k nosítkám a zkoumal zatažené záclony. Ale zatím se každý, když slyšel tlumený vzlykot, nezřetelné postavě uklonil a pokynul, aby se vydali na pochod.

Kdo ještě o tom ví? přemýšlel Blackthorne zoufale. Služebné určitě –proto jsou tak vyděšené. Hiromacu asi taky a paní Sazuko, vějička, přirozeně. A co Mariko? Sotva – a co Jabu? Že by mu Toranaga tak důvěřoval? Ten potrhlý bezkrček Buntaró? Nemyslím.

Očividně je to veletajný pokus o útěk. Ale proč se Toranaga vydává do nebezpečí, které mu hrozí mimo hrad? Nebylo by pro něj jistější zůstat uvnitř? A proč tak tajuplně? Před kým prchá? Před Išidem? Před vrahy? Anebo před někým třetím, kdo sídlí na hradě? Asi před všemi dohromady, pomyslil si Blackthorne, a přál si, aby už šťastně nasedli na galéru a vypluli. Jestli Toranagu objeví, bude z toho mela, nemilosrdný boj na život a na smrt. Mám holé ruce, ale i kdybych měl pár pistolí nebo houfnici a sto mušketýrů, šedivci by nás spolkli jako malinu. Tady se nedá nikam utéct a nikam se ukrýt. Tak nebo tak, vypadá to s námi bledě.

„Bolí vás nohy, Andžin-san?“ poznamenala Mariko. „Jestli je vám libo, půjdu pěšky a vy se můžete vézt.“

„Díky,“ řekl kysele; chyběly mu vysoké boty, v sandálech se pořád necítil doma. „Nohy mě nebolí. Ale přál jsem si zrovna, abychom už byli v bezpečí na moři.“

„Může být člověk na moři někdy v bezpečí?“

„Občas, *senhora*, ne často.“ Blackthorne ji sotva slyšel. Myslel si, Kriste Pane, já snad Toranagu nakonec sám prozradím. To by tak ještě scházelo! Proč jsem ho musel poznat! To byla prostě smůla, jedna z těch náhod, s kterými nikdo nepočítá. Kiricubo je dokonalá herečka a ta mladice taky. Jejich lest na mne nezapůsobila jen proto, že jsem nerozuměl, co Kiricubo vykřikla. Zkrátka smůla – jasně jsem poznal Toranagu, v

paruce, namalovaného, v ženském kimonu a plášti k nerozeznáni od Kiricubo, nicméně pořád Toranagu.

Při příští zastávce přistoupil nový velitel šedivců k nosítkám blíž než ostatní, služebné se mu v slzách ukláněly a stály mu v cestě a pokoušely se vypadat, jako že netuší, že mu stojí v cestě. Velitel zahlédl Blackthorna a přešel k němu. Po nevěřícném zkoumání říkal něco Mariko která vrtěla hlavou a odpovídala. Muž zavrčel a pomalu zamířil k Jabuovi, vrátil mu doklady a mávnutím průvod propustil.

„Co říkal?“ zeptal se Blackthorne.

„Chtěl vědět, odkud pocházíte – kde jste se narodil.“

„Vrtěla jste hlavou. Nač jste to odpovídala?“

„Ach, promiňte, říkal… ptal se mě, jestli vaši předkové nebyli příbuzní jednoho kami – ducha, který žije na severu na čínských hranicích. Donedávna jsme si mysleli, že Čína je po Japonsku jediné civilizované místo na světě, víte? Čína je tak obrovská, že je to svět sám pro sebe,“ dodala a dala najevo, že považuje odpověď za vyčerpávající. Ve skutečnosti se jí velitel ptal, jestli ten barbar není náhodou potomkem Haraiwakairiho, ochránce koček, a dodal, že cizinec smrdí jako tchoř, když hárá, a po tom pachu se, jak známo, tenhle kami pozná.

Odtušila, že si to nemyslí, a v duchu se styděla za velitelovu hrubost, protože Andžin nepáchl jako Cukku nebo otec vizitátor nebo ostatní barbaři. Jeho pach byl teď takřka neznatelný.

Blackthorne věděl, že neříká pravdu. Škoda že tu jejich hatmatilku neumím, myslel si. Škoda, přeškoda, že trčím na tomhle prokletém ostrově, nejsem na palubě Erasma s posádkou zotavenou, s podpalubím plným žrádla, rumu, prachu, kulek, zboží šťastně prodané, a neplujeme pěkně zpátky domů. Kdypak se dočkám? Toranaga řekl brzy. Dá se mu věřit? Jak dostali naši loď do Eda? Po laně? Nebo mu pomohli Portugalci? Jakpak je asi Rodriguesovi? Nedostal do nohy sněť? Teď už asi ví. jestli bude žít se dvěma nohama nebo s jednou – pokud neumře při amputaci nebo potom na otravu krve. Pane Bože, chraň mě před všemi ranami a doktory. A pátery.

Další zastávka. Blackthorne nechápal, jak všichni vydrží být tak zdvořilí a trpěliví, nepřestávají se uklánět a předkládají doklady a zase je přijímají zpátky, pořád s úsměvem a bez nejmenší známky podrážděnosti na obou stranách. Jsou úplně jiní než my.

Zahleděl se na Marikoinu tvář zčásti zastřenou závojem a širokým kloboukem. Pomyslel si, že jí to sluší, a byl rád, že jí objasnil její omyl. Aspoň tenhle nesmysl mám z krku! řekl si. Buzeranti hnusný. Jsou to parchanti, a dost.

Když ráno přijal její omluvu, začal se vyptávat na Edo a japonské zvyky a na Išida a hrad. Záležitostem milostným se vyhnul. Odpovídala podrobně, ale vyhnula se každému politickému vysvětlení, její odpovědi

byly poučné, ale neškodné. Brzy odešla i s dívkami, aby se připravily k odjezdu, a on osaměl se samurajskými strážci.

Byl jako na trní z toho, že má pořád někoho kolem sebe. Tady není člověk nikdy sám. Je jich moc. Jako mravenců. Co bych dal za pořádný pokoj s dubovými dveřmi na závoru. Z mé strany, rozumí se. Od toho se říká pokoji pokoj. Už abych zase byl na palubě, na vzduchu, na moři. A třeba v té jejich břichaté, baňaté svinské galéře.

Za pochodu ósackým hradem si uvědomil, že na moři bude mít Toranagu ve svém živlu, na moři, kde je králem zase on. Bude plno času na mluvení. Mariko bude překládat a já s ním všechno dojednám. Povolení k odchodu, loď, naše stříbrňáčky nazpátek a pěknou sumu navíc když bude chtít naše muškety a prach. Dohodnu se s ním. že napřesrok připluju s nákladem hedvábí. Chudák fráter Domingo, ale pro mě jsou jeho zprávy zlatý důl. Pustím se s Erasmem proti proudu Perlové řeky do Kantonu a prolomím portugalskou a čínskou blokádu. Jen co budu mít zpátky svou loď, bude ze mne boháč. Bohatší než Drake! Až se dostanu domů, svolám všechny námořnické vlky od Plymouthu po Zuiderské jezero a vezmeme obchod s Asií pěkně do svých rukou. Drake Filípkovi jenom spálil bradku, já mu uříznu koule. Bez hedvábí je po Macau, bez Macaa bude po Molukách a po Goi taky. Srolujeme portugalskou říši jako kobereček. „Vaše Veličenstvo, je libo navázat obchodní styky s Indii? Nebo s Afrikou? Nebo s Asií? Nebo s Japonskem? Tady je plán, jak si je do pěti let všechny otočíte kolem prstu.“

„Povstaňte, rytíři Johne!“

Ano, konečně má povýšení do panského stavu na dosah. A kdo ví, možná že na tom rytíři nepřestane. Nejeden kapitán a mořeplavec skončil jako admirál, hrabě, baron a třeba i vévoda. Na výsluní může prostého Angličana povznést jedině královna, Bůh jí žehnej! A kdo získá její milost? Ten, kdo jí přiveze zlato a drahé kamení, kdo jí opatří prostředky, aby mohla vést válku proti smradlavému Španělsku a té šelmě papežské.

Za tři roky stihnu tři cesty, sliboval si. Já vím, hrozí tady pasáty a veliké bouře, ale Erasmus popluje po větru a bez velké zátěže. Pokaždé radši jen malý náklad. Ale počkat… proč tak při zdi? Proč to nevzít od podlahy? Seberu jim prostě letošní Černou loď. A budu mít vystaráno.

Ale jak ji dostanu?

Hravě – když nebude mít eskortu a skočíme na ni ze zálohy. Jenže kde vezmu mužstvo? Počkat! V Nagasaki najdu chlapů plno. Je tam přece portugalská kolonie? Neříkal Domingo, že město vypadá jako portugalský přístav? A Rodrigues taky? Nejsou na lodích vždycky námořníci, kteří se octli na moři úskokem nebo z donucení? Nenajdou se v každém přístavu námořníci lační rychlého zisku, ochotní zaháčkovat slibnou loď a nehledět na vlajku ani kapitána? S Erasmem a s našimi stříbrňáky už bych si uměl

najít posádku. To si piš. Nebudu potřebovat k zbohatnutí tři roky. Dva mi stačí. Ještě dva roky na lodi s novým mužstvem a pak alou domů. Budu bohatý a slavný. A moři dám vale – navždycky vale. Konečně.

Klíčem ke všemu je Toranaga. Jak to s ním uhrát?

Minuli další strážnici a zahnuli za roh. Před nimi byla poslední padací mříž a poslední hradní brána a za ní poslední zdvíhací most a poslední vodní příkop. Na druhé straně lávky byla poslední strážnice. Spousta pochodní měnila noc v nachový den. Vtom vystoupil ze tmy Išido.

Hnědí ho spatřili takřka v témž okamžiku. Nenávistně sebou trhli. Buntaró minul Blackthorna takřka skokem, aby byl blíže čelu kolony.

„Parchant chce dostat na držku," řekl Blackthorne.

„*Senhor?* Promiňte, *senhor,* co jste říkal?"

„Jenom – že váš manžel – že Išido umí vašeho manžela vyvést z míry… snadno a rychle!"

Neodpověděla.

Jabu zastavil. Bezstarostně podal veliteli brány glejt a pomalu kráčel k Išidovi. „Nečekal jsem, že vás tu znovu uvidím. Vaše stráže jsou neobyčejně svědomité."

„Díky." Išido pozoroval Buntaróa a nosítka za ním.

„Stačilo snad naši skupinu zastavit jednou, nanejvýš dvakrát, ale na každém kroku, to je ponižující. Táhneme snad do války?" řekl Buntaró a jeho zbraně výhružně řinčely.

„Nikdo vás nezamýšlí ponižovat, Buntaró-san. Ta zostřená bezpečnostní opatření jsou zavedena proti vrahům." Išido krátce pohlédl na Buntaróa, a znovu uvažoval, má-li ho pustit, anebo se ho zmocnit, jak žádali Onoši a Kijama. Ještě jednou se na Buntaróa podíval. Zmetek, pomyslil si. Brzy se tvoje hlava octne na píce. Jak jen může žena tak vzácně obdařená jako Mariko vydržet tak dlouho v manželství s paviánem, jako jsi ty?

Nový velitel pedantsky prověřoval všechny podle seznamu. „Všechno je v pořádku, Jabu-sama," řekl, když se vrátil do čela kolony. „Už nebudete glejt potřebovat. Necháme si ho tady."

„Dobře." Jabu se obrátil k Išidovi. „Brzy se uvidíme."

Išido vytáhl z rukávu svitek pergamenu. „Chtěl jsem požádat paní Kiricubo, jestli by laskavě nedoručila toto mé neteři v Edu. Sotva se v nejbližší době do Eda dostanu."

„Samozřejmě," řekl Jabu a vztáhl ruku.

„Nenamáhejte se, Jabu-san. Sám ji o to požádám," Išido vykročil k nosítkám.

Služebné ho poníženě obklopily. Asa vztáhla ruku. „Smím převzít váš list, Milosti. Moje pa –"

„Ne."

K Išidovu překvapení a k údivu všech přítomných dívky neustoupily z cesty, jak se slušelo.

„Jenže paní…“

„Hněte sebou!“ zakřičel Buntaró.

Obě dívky ponížen a pokorně couvly, celé vyděšené.

Išido se uklonil zácloně. „Kiricubo-san, doufám, že vás nebude obtěžovat doručit tento list v Edu mé neteři?“

Vzlyky nakrátko ustaly a postava se poklonila na souhlas.

„Díky“ Išido přidržel útlý svitek na coul od záclony.

Vzlyky ztichly. Blackthorne si uvědomil, že Toranaga je v pasti. Zdvořilost žádala, aby Kiricubo osobně převzala svitek a ruka prozradí muže.

Všichni čekali, až se ruka vztáhne.

„Kiricubo-san?“

Stále se nic nepohnulo. Išido učinil rychlý krok vpřed, rozhrnul záclony; vtom Blackthorne zavyl a začal poskakovat jako šílenec. Išido a všichni ostatní se prudce otočili k němu v němém ustrnutí.

Na vteřinu byl Toranaga za Išidovými zády vystaven všem zrakům. Blackthorne si pomyslel, že Toranagu někdo mohl považovat za Kiricubo na vzdálenost dvaceti kroků, ale na vzdálenost pěti kroků to bylo vyloučeno, třebas obličej kryl závoj. A v nekonečné vteřině, než Toranaga zase záclony zatáhl, pochopil Blackthorne, že ho Jabu a Mariko poznali, Buntaró nejspíš taky a několik samurajů patrně rovněž. Vrhl se vpřed, vytrhl Išidovi svitek, vhodil ho do nosítek mezerou mezi záclonami, otočil se a breptal: „U nás doma to přináší neštěstí, když vladař sám předává psaní jako mizerný *postilion*… To nosí neštěstí…“

Všechno se přihodilo tak rychle a nečekaně, že se Išido vzpamatoval z ohromení, vytasil a rozmáchl se po Blackthornově hrdle, teprve když se před ním cizinec splašeně klaněl a drmolil jako nepříčetný kašpárek. Blackthornovy zoufalé oči našly Mariko: „Pro Boha pomoc – neštěstí –neštěstí!“

Vykřikla. Čepel se zarazila na vlásek od jeho hrdla. Mariko chrlila vysvětlení, co vlastně Blackthorne říkal. Išido spustil meč, chvíli poslouchal, vztekle ji přerušil, potom se rozkřičel s rostoucí zběsilostí a udeřil Blackthorna do tváře hřbetem ruky.

Blackthorna popadl amok. Zaťal velké pěsti a vrhl se na Išida.

Kdyby nebyl Jabu bleskem zachytil Išidovu paži, byla by se Blackthornova hlava válela v prachu. O zlomek vteřiny později strhl Buntaró Blackthorna, který už měl ruce na Išidově hrdle. Čtyři hnědí ho nestačili odtrhnout od Išida, pokud ho nepřivedl Buntaró ranou do krku do bezvědomí. Šedivci skočili k pánovi, aby ho chránili, hnědí se srazili kolem Blackthorna a nosítek; na okamžik nastalo příměří, zatímco Manko

a služebné naříkaly a bědovaly, aby vyvolaly ještě větší zmatek a odvedly pozornost k sobě.

Jabu začal udobřovat Išida, Mariko v líčené hysterii znovu a znovu v slzách opakovala, že ten bláznivý barbar chtěl jenom zachránit Išida, o kterém si myslí, že je král a vrchní velitel – od zlého kami. „Políček mají za nejhorší urážku – zrovna jako my, proto se tak rozběsnil. Je to tupý barbar, jenže u nich doma je to daimjó, a myslel si, že vám prospěje, Milosti!“

Išido hněvivě řečnil a kopl do Blackthorna, který zrovna přicházel k sobě. Blackthorne vnímal celý ten povyk s velkým klidem. Už zase prozřel. Kolem dokola stáli šedivci v přesile dvacet ku jednomu s tasenými meči. ale zatím nikdo nebyl zabit a všichni ukázněně čekali.

Veškerá pozornost se soustředila na něho. Ale už věděl, že má spojence.

Išido se k němu zase přitočil a vykřikoval. Blackthorne cítil, jak sevření hnědých rukou tuhne a věděl, že rána na sebe nedá čekat, tentokrát se nepokoušel vymknout, jak čekali, nýbrž se začal hroutit, pak se prudce vztyčil a vytrhl se jim s nepříčetným smíchem a začal si prozpěvovat námořnickou odrhovačku. Fráter Domingo mu říkal, že v Japonsku všichni věří, že šílenství způsobuje zlý duch kami, a proto jsou k bláznům stejně jako k malým dětem a k dětinským starcům shovívaví a dopřávají jim různé výsady, aspoň někdy. A tak skákal jako kozel a rytmicky prozpěvoval k Mariko: „Pomoc… pro Boha, musíte mi pomoct… tohle dlouho nevydržím… pomoc…“ Předstíral šílenství velmi věrohodně s vědomím, že nic jiného je nezachrání.

„Zešílel – je posedlý,“ vykřikla Mariko, která okamžitě pochopila Blackthornovu léčku.

„Už je to tak,“ potvrdil Jabu, který ještě nestrávil šok ze spatření Toranagy a pořád ještě nevěděl, jestli to Andžin hraje nebo jestli mu vážně přeskočilo.

Mariko ztuhla. Nevěděla, co dál. Andžin knížete zachránil, ale jak jen to věděl? opakovala si bezmyšlenkovitě dokola.

Blackthornova tvář byla bezkrevná až na rudou zpuchlinu po úderu. Tančil a tančil a divoce čekal na pomoc, ale žádná nepřicházela. Potom v duchu ohodnotil Jabua a Buntaróa jako baby a zkurvysyny a Mariko jako pitomou slepici, přestal skákat, uklonil se jako panáček na drátkách a zpola kráčel a zpola tančil k bráně. „Za mnou, za mnou!“ křičel div se nezalkl, a snažil se je vyvést jako krysař hammelnský.

Šedivci mu zahradili cestu. Vydal lví řev líčeného vzteku a vladařsky jim pokynul ustoupit, vzápětí propukl v hysterický smích.

Išido uchopil luk a šíp. Šedivci se rozběhli. Blackthorne byl užuž za branou. Otočil se v průjezdu, věděl, že nemá cenu utíkat. Bezmocně začal znovu svou divokou skočnou.

„Vztekl se, má vzteklinu! Pryč s ním!“ Išidův hlas čišel krví. Přiložil šíp k tětivě a zamířil.

Mariko se odtrhla od Toranagových nosítek a vykročila k Blackthornovi. „Nebojte se, kníže,“ volala. „Nemá vzteklinu… to je jen záchvat.. to přejde… dovolte, prosím…“

Došla až k Blackthornovi a při pohledu na jeho vyčerpání a ztuhlý křečovitý úsměv se nechtě vyděsila. „Pomohu vám, Andžin-san,“ řekla kvapně. „Musíme odtud. Zkuste to. Půjdu za vámi. Nebojte se. Nezastřelí nás. Prosím vás, nechte už toho tancování.“

Blackthorne naráz přestal, otočil se a klidně vstoupil na most. Šla o krok za ním, jak žádal zvyk, a čekala šípy. slyšela je. Tisíc očí sledovalo obrovitého šílence a droboučkou ženu kráčet po mostě.

Jabu ožil. „Chcete-li jeho smrt, dovolte mi, abych ho zabil sám, Išido-sama. Nehodí se pro vás zbavovat ho života. Vojevůdce nezabíjí vlastníma rukama. Na to má své lidi.“ Přiblížil se těsně k němu a ztišil hlas. „Nechte ho žít. Ten záchvat způsobila vaše rána. Je ve své zemi daimjóem a políček… Mariko to dobře říkala. Věřte mi, potřebujeme ho mít živého.“

„Cože?“

„Potřebujeme ho živého. Věřte mi. Potom ho můžete zabít, kdy budete chtít. Teď ho potřebujeme živého.“

Išido četl v Jabuově tváři zoufalství a upřímnost. Sklonil luk. „Budiž. Ale jednoho dne mi ho vrátíte. Pověsím ho za nohy do jámy.“

Jabu polkl a zpola se uklonil. Nervózně mávl na kolonu, aby vykročila, a třásl se, aby si Išido nevzpomněl na nosítka a na Kiricubo.

Buntaró se s líčenou podrobeností ujal velení a zahájil pochod. Nesoužila ho otázka, jak to, že se Toranaga mezi nimi objevil kouzlem jako duch, nýbrž starost, že pán je v nebezpečí a takřka bezbranný. Viděl, že Išido neodvrací zrak od Mariko a Andžina, nicméně se mu zdvořile uklonil a postavil se za Toranagova nosítka, aby pána chránil před šípy, kdyby snad boj začal už tady.

Průvod se blížil k bráně. Jabu tvořil osamělý zadní voj. Čekal, že je každou chvíli zadrží. Někdo z šedivých určitě Toranagu poznal, myslel si. Jak dlouho bude trvat, než to řeknou Išidovi? Co když si pomyslí, že jsem byl do věci zasvěcen? Nezničí mě to navěky?

V půli cesty přes most se Mariko na okamžik ohlédla. „Jdou za námi, Andžin-san, obě nosítka prošla branou a už jsou na mostě.“

Blackthorne neodpověděl, ani se neotočil. Spotřeboval všechnu zbývající sílu vůle na to, aby šel zpříma. Ztratil opánky, obličej mu žhnul po tom úderu a hlava třeštila. Poslední strážní ho nechali projít pod padací mříží a pokračovat v cestě. Pustili bez ptaní také Mariko. A potom nosítka.

Z kopce dolů přes volné prostranství a přes druhý most kráčel Blackthorne stále první. Zhroutil se, až když byli v lesnaté končině úplně z

dohledu hradu.

23/

„Andžin-san. Andžin-san!“

Ještě v mrákotách dovolil Mariko, aby mu pomohla napít se trochy sake. Kolona zastavila, hnědí se těsně seskupili kolem zastřených nosítek, doprovodní šedivci před nimi a za nimi. Buntaró křikl na jednu služebnou, která okamžitě donesla láhev sake z nákladní kagy, nakázal svým tělesným strážcům, aby nikoho nepouštěli ke kněžniným nosítkám a odkvačil k Mariko. „Je Andžin-san v pořádku?“

„Ano, ano, doufám,“ odpověděla Mariko. Jabu se k nim přidal. Ve snaze zmást velitele šedivců řekl Jabu nedbale: „Můžete jít dál, kapitáne. Necháme tu pár mužů a Mariko-san. Až se barbar vzpamatuje, klidně nás dohoní.“

„Ve vší uctivosti, Jabu-san, musíme počkat. Mám za úkol dovést vás všechny bezpečně ke galéře. Všechny dohromady,“ řekl kapitán.

Všichni se podívali na ležícího Blackthorna, který se zakuckal vínem. „Díky,“ zachraptěl. „Už jsme v bezpečí? Kdo ještě ví…“

„Jste v bezpečí!“ přerušila ho Mariko rozhodně. Stála zády ke kapitánovi a dávala Blackthornovi znamení očima. „Andžin-san, teď už jste v bezpečí a nepotřebujete se ničeho bát. Rozumíte? To byl jen takový záchvat. Jenom se rozhlídněte líp – jste v bezpečí!“

Poslechl. Uviděl kapitána a šedivce a pochopil. Vlivem vína rychle okříval. „Promiňte, *senhora.* Nevím, co mě to popadlo. Asi stárnu. Často se takhle rozzuřím a pak si vůbec nepamatuji, co jsem dělal. Mluvit portugalsky není jen tak, že?“ Přeskočil do latiny. „*Verum dico?“*

„*Ita est.“*

„Jestiť řeč tato vhodnější?“

„*Forsam,*“ řekla s úlevou, že pochopil potřebu obezřelosti a dokonce se uchýlil k latině, která byla pro Japonce řečí takřka nepochopitelnou a nezvladatelnou, až na hrstku mužů, vesměs odchovanců jezuitů a budoucích kněží. V celé říši ona byla jediná žena schopná mluvit, číst a psát jak latinsky, tak portugalsky. „ *Utraque lingua difficilis, utraque periculosa.*“

„Zná ještě někdo tyto nesnáze?“

„Můj choť a ten, kdo nás vede.“

„Máš povědomost toho jistou?“

„Oba známky podali toho.“

Kapitán šedivců netrpělivě přešlapoval a řekl něco Mariko.

„*Dixit,* jsi-liť dosud nebezpečný, zdaž má tobě na ruce i nohy pouta dáti. Pravila jsem nikoli. Pominultě třas, jímž jsi byl stižen.“

„Ano,“ řekl znovu portugalsky. „Mívám takové záchvaty. Když mě někdo praští do obličeje, začnu běsnit. Promiňte. Vůbec si pak nepamatuju co jsem dělal. To je prst Boží.“ Viděl, jak kapitán soustředěně pozoruje jeho rty, a pomyslel si, načapal jsem tě, parchante, určitě rozumíš portugalsky.

Služebná Sono skláněla hlavu až do nosítek. Poslouchala a vrátila se k Mariko.

„Promiňte, Mariko-sama, ale moje paní se ptá, zdali je ten šílenec už schopen jít dál? Prosí, abyste cizinci přenechala svá nosítka, neboť má paní soudí, že bychom si měli přispíšit, abychom stihli příliv. Zmatek způsobený tím šílencem ji ještě víc zkrušil. Ale šílenství sesílají bohové, proto se bude modlit, aby se barbar zotavil, a až budeme na palubě, připraví mu osobně léky, které ho přivedou k rozumu.“

Mariko překládala.

„Ano, už je mi dobře.“ Blackthorne vstal a zapotácel se.

Jabu vyštěkl rozkaz.

„Jabu-san říká, že se ponesete v nosítkách,“ řekla Mariko s úsměvem, když začal protestovat. „Jsem silnější, než vypadám, nemusíte se bát. Půjdu podle nosítek, takže budeme moci mluvit, když si to budete přát.“

Dovolil, aby ho uložili do nosítek. Okamžitě znovu vykročili. Houpavý krok uspával, vyčerpaně spočíval na poduškách. Čekal, až velitel šedivců odkráčí do čela kolony, a zašeptal latinsky: „Oním jazykem centurio vládne.“

„*Sic. Linguam latinam item scit,*“ zašeptala stejně tiše. Chvíli šla mlčky. „Vskutkus muž udatný. Za jeho záchranu vzdávám dík.“

„Tvá udatnost je větší.“

„Nikoli. Hospodin mě vede po stezkách svých, abych mohla být užitečná. Tobě však znovu díky.“

V noci vypadalo město pohádkově. V bohatých domech svítily olejové kahánky nebo svíčky v barevných lampiónech, rozsvícených nad vchody a v zahradách, a světlo uvnitř kouzelně prozařovalo zasouvací šódži. Šódži pozlacovaly i domy chudých. Lampióny osvětlovaly cestu chodcům a kagům i samurajům v sedlech koní.

„Svítíme olejem nebo svíčkami, ale když se setmí, většina lidí jde spát,“ vysvětlovala Mariko, zatímco kráčeli točitými, klikatými ulicemi; chodci se jim ukláněli a ti nejchudší před průvodem poklekali; a v měsíčním světle se blyštělo moře.

„U nás taky. Jak vaříte? Na kamnech?“ Blackthornovi se rychle vracela síla, už neměl pocit, že má nohy z rosolu. Odmítla nastoupit do nosítek, a tak odpočíval a těšil se z čerstvého vzduchu a konverzace.

„Pečeme na dřevěném uhlí. Neznáme složité pokrmy, jako jíte vy, naše kuchyň je prostší. Jíme rýži s kouskem ryby, většinou syrové nebo rychle opečené, s ostrou omáčkou a kyselou zeleninou, případně trochu polévky. Žádné maso – nikdy maso. Jsme střídmý národ – musíme být, jen nepatrný díl naší země, nanejvýš pětina, se dá obdělat – a nás je mnoho. Střídmost se pokládá za ctnost – dokonce i co do množství potravin, které kdo sní.“

„Tys udatná. Díky vzdávám tobě. Tvá záda štítem byla proti šípům hrozivým.“

„Nikoli, veliteli lodí. To je dar Boží.“

„Udatná jsi a spanilá.“

Chvíli šla mlčky. Ještě nikdo mi neřekl, že jsem spanilá – nikdo, myslela si. „Nejsem ani udatná, ani spanilá. Krásný je meč. Krásná je čest.“

„Odvaha je krásná a ty odvahou oplýváš.“

Mariko neodpověděla. Vzpomínala na dopoledne a na zlá slova a zlé myšlenky. Jak může být nějaký muž tak statečný a tak pitomý, tak laskavý a tak krutý, tak milý a tak hnusný zároveň? Andžin projevil bezmeznou statečnost, když odlákal Išidovu pozornost od nosítek, a pekelnou chytrost, když předstíranou nepříčetností dokázal vyvést Toranagu z pasti. To bylo od Toranagy šikovné, uniknout tímto způsobem! Ale pozor, Mariko, varovala se. Mysli na Toranagu a ne na toho cizince. Nezapomeň, jak je zlý, a zadrž tu vlahost v rozkroku, kterou jsi dosud nepocítila, tu vlahost, o které mluví kurtizány a kterou popisují milostné povídky a romány.

„*Ita est,*“ řekla. „Odvaha jest krásná a ty odvahou oplýváš.“ Pak se zase vrátila k portugalštině. „Latina je únavný jazyk.“

„Naučila jste se jí ve škole?“

„Ne, Andžin-san, až později. Až později. Až po svatbě. Žila jsem tenkrát dost dlouho na severu. Byla jsem sama, až na služebnictvo a vesničany, a jediné knihy, které jsem měla, byly psané portugalsky a latinsky – pár gramatik a modlitební knihy a bible. Učit se řečem bylo příjemné krácení času a zaměstnávalo mou mysl. Měla jsem velké štěstí.“

„Kde byl váš manžel?“

„Ve válce.“

„Jak dlouho jste byla sama?“

„Jedno naše přísloví říká, že čas neplyne stejně, že míjí jednou jako mráz, jindy jako blesk nebo slza nebo obléhání nebo bouře nebo západ slunce, a někdy je nehybný jako balvan.“

„To je moudré přísloví,“ řekl. Pak dodal: „Vaše portugalština je velmi dobrá, *senhora.* A latina taky. Lepší než moje.“

„Máte medový jazyk, Andžin-san.“

„Je to *hontó!*“

„*Hontó* je dobré slovo. *Hontó* je, že jednoho dne přišel do vsi

křesťanský otec. Byli jsme jako dvě ztracené duše. Zdržel se tam čtyři roky a nesmírně mi pomohl. Jsem ráda, že to umím," dodala bez marnivosti. „Nebožtík otec si přál, abych se naučila řečem."

„Proč?"

„Domníval se, že máme znát Ďábla, s kterým se potýkáme."

„Byl to moudrý muž."

„Ne. Nebyl moudrý."

„Proč?"

„Jednoho dne vám to budu vyprávět. Je to smutný příběh."

„Proč jste byla sama takový balvan času?"

„Proč si neodpočinete? Máme před sebou ještě dlouhou cestu!"

„Chcete se nést?" Znovu se chtěl zvednout, ale vrtěla hlavou.

„Ne, díky. Prosím, zůstaňte, kde jste. Ráda chodím."

„Jak je vám libo. Už se vám nechce hovořit?"

„Chcete-li, můžeme hovořit. Co chcete vědět?"

„Proč jste byla sama balvan času."

„Manžel mě poslal do vyhnanství. Má přítomnost mu vadila. A právem. Prokázal mi čest, když se se mnou nerozvedl. Potom mi prokázal ještě daleko větší čest, když mě a mého syna zase přijal nazpět." Mariko se na něho podívala. „Synovi je teď patnáct. Jsem už stará dáma."

„Nevěřím vám, *senhora."*

„Je to *hontó."*

„Jak jste byla stará, když jste se vdávala?"

„Byla jsem stará, velmi stará, Andžin-san."

„Jedno naše přísloví říká: Věk je jako mráz nebo obležení nebo západ slunce, někdy jako skála." Rozesmála se. Je ve všem tak půvabná, myslel si a nemohl z ní spustit oči. „Vám, vzácná paní, stáří sluší."

„Ženě stáří nikdy nesluší, Andžin-san."

„Jsi stejně moudrá jako spanilá." Latina mu splynula z úst takřka mimoděk. Zní sice vznešeně a knižně, ale je zároveň kupodivu důvěrnější; pomyslel si: pozor, kamaráde.

Ještě nikdo mi neřekl, že jsem spanilá, opakovala si. Kéž by to byla pravda. „U nás není moudré všímat si manželky jiného muže," řekla. „Naše zvyky jsou velmi přísné. Například je-li vdaná žena přistižena sama s mužem za zavřenými dveřmi – i když spolu jen hovořili –, dává zákon manželovi nebo jeho bratru nebo jeho otci právo okamžitě ji usmrtit. Pokud jde o neprovdanou dívku, může s ní otec naložit po libosti."

„To je nespravedlivé barbarství." Hned své poznámky litoval.

„My se domníváme naopak, že barbaři jste vy, Andžin-san." Mariko byla ráda, že ji už zase urazil, aspoň zlomil kouzlo a zapudil jihnutí. „Naše zákony jsou velmi moudré. Muž si může vybrat po libosti mezi spoustou žen, které jsou svobodné a nespoutané, proč by měl svádět manželku

někoho jiného? Po pravdě řečeno, je to míněno na ochranu žen. Manželka je vázána povinností pouze svému manželovi. Jen počkejte. Uvidíte, jak jsme civilizovaní a vyspělí. Ženy mají své místo, muži mají své místo. Muž smí mít pouze jednu manželku – konkubín přirozeně kolik chce –, ale ženy mají daleko víc svobody než španělské nebo portugalské paní, jak mi bylo řečeno. Můžeme chodit volně, kam chceme a kdy chceme. Můžeme svého manžela odmítnout, když chceme. Můžeme svobodně nakládat se svým majetkem i s tělem a duší. Máme obrovskou moc, když chceme. Kdo spravuje vaše jmění, vaše peníze, vaši domácnost?“

„Já, přirozeně.“

„U nás je to věc manželky. Pro samuraje peníze nic neznamenají. Skutečný muž pro ně chová nejhlubší opovržení. Já řídím záležitosti svého muže. On rozhoduje o všem. Já jeho přání provádím a platím jeho účty. Tak je zcela volný, aby plnil svou povinnost vůči svému pánu, což je jeho jediná povinnost. Ach ano, Andžin-san, musíte ještě chvíli počkat, než začnete soudit.“

„Nemyslel jsem to jako odsudek, *senhora.* My prostě věříme, že každý život je svatý, že nikdo nesmí být jen tak usmrcen, pokud o tom nerozhodne soud – královnin soudní dvůr.“

Nedala se tak lehko usmířit. „Říkáte mnoho věcí, kterým nerozumím, Andžin-san. Ale slyšela jsem dobře, řekl jste, že je to nespravedlivé a necivilizované?“

„Ano.“

„To přece je odsudek, nebo ne? Kníže Toranaga mě požádal, abych vám poukázala na to, že je neslušné soudit něco, co neznáme. Uvažte, že naše civilizace, naše kultura je tisíce let stará. Máme kroniky a zápisy o třech tisících letech. Ano, my jsme starobylý národ. Stejně starobylý jako Číňané. Jak daleko sahají vaše dějiny?“

„Ne příliš daleko, *senhora.*“

„Náš císař Go-Nidžó je stý sedmý panovník dynastie, která sahá nepřetržitě až k Džimmu-tennóovi; a Džimmu je první pozemšťan, potomek pěti pokolení duchů pozemských, jimž předcházelo sedm generací duchů nebeských, stvořených prvním duchem, zvaným Kunitokotači-no-Mikoto, který vznikl tenkrát, když se země odtrhla od nebes. Ani Čína se nemůže chlubit takovými dějinami. Kolik pokolení už vládnou vaši králové?“

„Naše královna je třetí z rodu Tudorovců. Ale je už stará a bezdětná, a tak bude také poslední.“

„A u nás sahá císařský rod sto sedm pokolení nazpátek až k božskému původu,“ řekla pyšně.

„Když tomu věříte, *senhora,* jak můžete tvrdit, že jste křesťanka?“ Viděl, že sebou trhla, potom pokrčila rameny.

„Křesťanka jsem teprve deset let, a proto jsem v tom oboru nováček, a třebaže věřím v Boha všemohoucího, Boha Otce a Syna a Ducha svatého z hloubi srdce, věřím také, že náš císař je přímý potomek bohu nebo Bohem seslaný. Je božský. Plno věcí neumím vysvětlit nebo nechápu. Ale o božskosti našeho císaře nelze pochybovat. Ano, jsem křesťanka, ale především Japonka."

Je v tomhle klíč k záhadě, že na prvním místě jste Japonci? říkal si. Pozoroval ji a žasl nad jejími slovy. To jsou přece bláznivinyl Jak to, že peníze pro skutečného muže nic neznamenají? Proto se ke mně choval Toranaga tak opovržlivě, když jsem se při našem prvním setkání zmínil o penězích. Sto sedm pokolení? Nesmysl! Přijít o hlavu jen proto, že jste byl ve vší počestnosti sám s cizí ženou v jedné místnosti? To je nelidské! Nepokrytá výzva k vraždě. Obhajují a obdivují vraždu! Rodrigues to taky říkal. To vysvětluje Omiho chování. S klidem zavraždí člověka na ulici. Kriste Pane, už jsem si na Omiho nevzpomněl celé dny. Ani na vesnici. Ani na jámu, ani na to, jak jsem před nimi klečel. Nemysli na něho, poslouchej, co říká ona, počkej s úsudkem, vyptávej se, jen tak přijdeš na to, jak získat Toranagu pro svůj plán. Teď je Toranaga tvým dlužníkem. Zachránil jsi ho. Ví to, každý to ví. Zač ti děkovala? Ne za sebe, ale za to, že jsi zachránil život jemu.

Průvod se vinul městem k moři. Viděl Jabua v čele a na okamžik mu hlavou projely drásavé Pieterzoonovy výkřiky. „Každá věc má svůj čas," zabručel polohlasem.

„Ano," říkala zrovna Mariko. „Musí to být pro vás velmi těžké. Náš svět je od vašeho tak odlišný. Velmi odlišný, ale velmi moudrý." Viděla matnou Toranagovu postavu v nosítkách a znovu děkovala Bohu za to, že unikl. Jak mám vysvětlit tomu barbarovi naše zvyky, jak mu blahopřát k jeho statečnosti? Toranaga jí poručil, aby ho poučila, ale jak? „Dovolte, abych vám pověděla jeden příběh, Andžin-san. Když jsem byla malá, byl můj otec hejtmanem daimjóa jménem Goroda. V té době ještě nebyl Goroda velký diktátor, teprve se probíjel k moci. Otec pozval Gorodu a jeho přední vazaly na hostinu. Vůbec nepomyslel, zdali máme peníze, abychom mohli zakoupit potraviny a sake a lakované podnosy a tatami, které podle zvyku taková návštěva vyžaduje. Nedomnívejte se, že matka náš majetek špatně spravovala, byl byste na omylu. Otcovy příjmy padly do posledního penízku na vydržování jeho vlastních samurajů, a třebaže měl za povinnost živit ze svého údělu pouze čtyři tisíce bojovníků, má matka škudlila, šetřila a hospodařila tak, že vedl do bitvy za slávu svého lenního pána pět tisíc tři sta mužů. My, jeho rodina – matka, otcovy konkubíny, moji bratři a sestry – jsme měli taktak co jíst. Ale co na tom sešlo? Otec a jeho lidé měli ty nejlepší zbraně a nejlepší koně a sloužili svému pánu, jak nejlépe uměli.

Ano, na tu hostinu jsme neměli dost peněz, a tak zašla matka do Kjóta k parukářům a prodala jim své vlasy. Pamatuji se, že byly jako tekutá tma a sahaly jí až k bedrům. Ale prodala je. Parukáři jí je ustřihli a dali jí lacinou paruku a ona koupila všechno potřebné a tak zachránila otcovu čest. Její povinností bylo zaplatit účty a ona je zaplatila. Splnila svou povinnost. Pro nás je povinnost důležitá.“

„Co tomu říkal váš otec, když na to přišel?“

„Co mohl říkat? Poděkoval jí. Její povinností bylo sehnat peníze, aby zachránila jeho čest.“

„Musela ho velice milovat.“

„Láska je křesťanské slovo, Andžin-san. Láska je křesťanská myšlenka, křesťanský ideál. My nemáme žádné slovo pro lásku v tom významu, jaký jí podle mého domnění přikládáte vy. Povinnost, věrnost čest, úcta, žádost, to jsou slova a myšlenky, které máme, a všechno, co potřebujeme.“ Podívala se na něho, znovu prožila okamžik, kdy zachránil Toranagu a spolu s Toranagou i jejího manžela. Nezapomeň nikdy, že uvázli v pasti, nebýt toho muže byli by ztraceni.

Ubezpečila se, že nikdo není na doslech: „Proč jste udělal to. co jste udělal?“

„Nevím. Snad proto, že…“ Zarazil se. Mohl říci mnoho věcí: snad proto, že Toranaga byl bezmocný a mně se nechtělo přijít o hlavu… Proto, že kdyby ho byli odhalili, bylo s námi všemi zle… Proto, že jsem věděl, že jsem jediný, kdo to ví, a tak musím riskovat… Proto, že se mi nechtělo umřít, chtěl bych toho ještě tolik udělat a Toranaga je jediný, kdo mi může vrátit mou loď a svobodu. Místo toho odpověděl latinsky: „Stojí psáno: dej císaři, co je císařovo.“

„Ano,“ řekla a dodala touž řečí: „Právě to jsem se snažila říci. Císařovi jedno a Bohu druhé. Tak to činíme my. Bůh je Bůh a náš císař je od Boha. A císař je císař a je třeba ho ctít jako císaře.“ Potom dojatá jeho pochopením a něhou v jeho hlase, řekla: „Jsi moudrý. Někdy se domnívám, že chápeš víc, než říkáš.“

Nedopouštíš se náhodou toho, co ses zapřísáhl, že nikdy nebudeš dělat? ptal se Blackthorne sám sebe. Nehraješ komedii? Ano a ne. Nic jim nejsem dlužen. Jsem zajatec. Ukradli mi loď a zboží a zavraždili jednoho z mých mužů. Jsou to pohani – aspoň někteří jsou pohani a ostatní zase katolíci. Nejsem ničím povinován ani pohanům, ani katolíkům. Ale namlouváš si ji, co? A rád bys ji dostal do postele, co?

Bůh zatraťsvědomí!

Moře bylo už blízko, sotva půl míle. Viděl mnoho lodí a také koncová světla portugalské fregaty. To by pane byla kořist! S dvaceti zabijáky bych jim ukázal, zač je toho loket. Obrátil se zase k Mariko. Zvláštní žena ze zvláštní rodiny. Pročpak její přítomnost vadila tomu paviánovi

Buntaróovi? Jak může spát s něčím takovým a vůbec jak si ho mohla vzít? Jaký smutný osud postihl jejího otce?

„*Senhora,*“ řekl hlasem stále něžným, „vaše matka musela být vzácná žena. Že něco takového udělala.“

„Ano, ale zásluhou toho, co udělala, bude žít navěky. Stala se legendou. Byla stejně dobrý samuraj jako… můj otec.“

„Myslil jsem, že samurajové jsou jenom muži.“

„Ach ne, Andžin-san. Muži i ženy jsou samurajové a mají stejné závazky ke svým pánům. Moje matka byla pravý samuraj, svou povinnost k otci stavěla nade všechno.“

„Žije teď s vámi?“

„Ne. Nikdo z mé rodiny nežije, ani matka, ani otec, ani sourozenci. Jsem poslední svého rodu.“

„Stalo se nějaké neštěstí?“

Mariko se najednou cítila unavená. Unavuje mě mluvit latinsky a tou šišlavou portugalštinou, unavuje mě dělat učitele, řekla si. Jsem jenom žena která zná svou povinnost a chce ji splnit v míru a pokoji. Nechci žádnou vlahost mezi nohama a mám dost toho muže, který mě vyvádí z míry. Už ho nechci ani vidět.

„Svým způsobem to bylo neštěstí, Andžin-san. Jednoho dne vám to povím.“ Lehce zrychlila krok a přiblížila se k druhým nosítkám. Obě služebné se nervózně usmály.

„Půjdeme ještě daleko, Mariko-san?“ zeptala se Sono.

„Myslím, že už je to blízko,“ řekla konejšivě.

Z temnoty na druhé straně nosítek se náhle vynořil velitel šedivců. Říkala si, kolik asi vyslechl z toho, co říkala Andžinovi.

„Nechtěla byste kagu, Mariko-san? Nebolí vás nohy?“ zeptal se.

„Ne, ne, děkuji vám,“ schválně zpomalila, aby ho dostala od Toranagových nosítek. „Nejsem ani trochu unavená.“

„Co barbar? Nezlobí? Neobtěžuje vás?“

„Ne. Zdá se, že se už docela uklidnil.“

„O čem jste mluvili?“

„O všem možném. Snažila jsem se mu vysvětlit některé naše zákony a zvyky.“ Ukázala zpátky k siluetě hradní věže na obloze nad nimi. „Kníže Toranaga mě požádal, abych do něho vpravila trochu způsobů.“

„Ach ano, kníže Toranaga.“ Velitel krátce pohlédl ke hradu a pak zpátky k Blackthornovi. „Proč se o něho kníže tak zajímá, vzácná paní?“

„Nevím. Asi že je to taková rarita.“

Zahnuli do ulice lemované vysokými zahradními zdmi. Chodců bylo málo. Vzadu byly loděnice a moře. Za domy se rýsovaly stěžně, vzduch páchl chaluhami. „O čem jste ještě hovořili?“

„Mají občas velmi podivné myšlenky. Myslí pořád na peníze…“

„V jeho zemi jsou prý jenom ničemní piráti a kupčíci. Samuraj žádný. Co s ním chce kníže Toranaga udělat?“

„To bohužel nevím.“

„Prý je to křesťan, tvrdí o sobě, že je křesťan. Je to pravda?“

„Není to stejný křesťan jako my, veliteli. Jste přece křesťan, veliteli?“

„Můj pán je křesťan, proto jsem křesťan i já. Můj pán je kníže Kijama.“

„Mám tu čest dobře ho znát. Prokázal mému manželovi tu čest, že zasnoubil jednu ze svých vnuček s mým synem.“

„Ano, já vím, kněžno.“

„Už se vede knížeti Kijamovi lépe? Jak jsem slyšela, nechtějí k němu lékaři nikoho pustit.“

„Už týden jsem ho neviděl. Ani kdo jiný z nás. Snad jsou to čínské neštovice. Bůh ho chraň a Bůh zatrať všechny Číňany!“

Zle se podíval směrem k Blackthornovi. „Lékaři říkají, že mor zanesli do Číny barbaři a odtamtud se rozšířil až k nám.“

„*Sumus omnes in manu Dei*,“ řekla. Všichni jsme v rukou Božích.

„*Ita amen*,“ bezděky dodal velitel a chytil se do pasti.

Blackthorne ten lapsus zachytil a viděl, jak se velitelova tvář hněvem zarděla a slyšel, jak něco říká mezi zuby Mariko, která se také zarděla a zůstala stát. Vyklouzl z nosítek a došel k nim. „Jestliže mluvíš latinsky setníku, pak bys mi prokázal velkou laskavost, kdybys se mnou vyměnil pár slov. Jsemť dychtiv zvěděti co nejvíce o tvé slavné domovině.“

„Ano, umím mluviti tvým jazykem, cizinče.“

„To není můj jazyk, setníku, nýbrž jazyk církve a vzdělanců v mém světě. Vládneš jím dobře. Jak a kdy ses mu naučil?“

Průvod je dohánět a samurajové, hnědí i šedí, je pozorovali. Buntaró, který šel při Toranagových nosítkách, se zastavil a otočil. Velitel zaváhal, potom zase vykročil a Mariko byla ráda, že se k nim Blackthorne přidal.

„Setník hovoří latinsky plynně, skvěle, není-liž pravda?“ otázal se Blackthorne Mariko.

„Vskutku. To ses naučil v semináři, setníku?“

„A ty, cizinče,“ pravil kapitán chladně bez ohledu na její otázku, poněvadž nenáviděl vzpomínku na macaoský seminář, kam ho Kijama poslal jako dítě, aby se naučil jazykům. „Nyní, když spolu hovoříme přímo, pověz mi bez okolků, proč ses tázal vzácné paní: Kdo ještě ví… Kdo ještě ví – co?“

„Již se nepamatuji. Blouznil jsem.“

„Blouznil jsi. Proč jsi tedy řekl: co je císařovo, dej císaři?“

„To byl pouze žert. Rozprávěl jsem se vzácnou paní, která občas vykládá podobenství těžko srozumitelná.“

„Ano, mnoho je těžko pochopitelné. Například proč jsi u té brány najednou zničehonic tak vyváděl? A jak to, že tě ten záchvat tak rychle

přešel?“

„To byla milost Boží.“

Kráčeli podle nosítek a kapitán na sebe zuřil, že se dal tak nachytat. Jeho pán, kníže Kijama, ho předem varoval před úskočností té ženy. „Nezapomeň, že má zákeřnost v rodě a ten pirát je ďáblův spratek. Hleď, poslouchej a pamatuj si. Třeba se paní prořekne a potvrdí Toranagovy pikle proti radě. Piráta zab, hned jak dojde k přepadení.“

Nocí zasvištěly šípy. Hned ten první uvázl veliteli v hrdle; cítil, jak mu plíce naplňuje žhnoucí oheň, jak ho smrt pohlcuje; jeho poslední myšlenkou byl údiv; k přepadu přece nemělo dojít tady, ale o kus níž mezi loděnicemi, a terčem neměli být oni, nýbrž pirát.

Další šíp se vbodl do nosítkové tyče coul od Blackthornovy hlavy. Dva šípy proletěly záclonami Kiricuboiných nosítek před nimi a třetí zasáhl dívku Asu do prsou. Když vykřikla, pustili nosítkáři nosítka a zmizeli v tmách. Blackthorne se bleskem skulil na zem na závětrnou stranu palankýnu a strhl s sebou Mariko. Šedivci i hnědí se rozprchli. Nová sprška šípu pokropila obě nosítka. Jeden se chvěl v zemi. kde předtím stála Mariko. Buntaró neohroženě kryl Toranagova nosítka vlastním tělem. Ze zad jeho koženého kroužkovaného krunýře trčel šíp. Když palba ustala, skokem strhl záclony. Oba šípy zasáhly Toranagu do prsou, ale neublížily mu; právě vytrhával ozubce z kroužků brnění které nosil pod kimonem. Pak si strhl širák i paruku, s taseným mečem se prodral záclonami a skočil na zem, zatímco Buntaró ve střehu s šípem na tětivě, pátral ve tmě po útočnících. Mariko se užuž stavěla na nohy, aby šla Toranagovi pomoci, když ji Blackthorne strhl zpátky: další šípy se snesly na nosítka a srazily dva hnědé a jednoho šedivce. Jeden šíp proletěl tak těsně, že Blackthornovi odřel tvář. Další mu přibodl k zemi suknici kimona. Služebná Sono srdnatě setrvávala u raněné, která se svíjela bolestí, ale statečně zadržovala stony. Potom Jabu vykřikl, zamířil a zaútočil. Na jedné střeše se mihly nejasné postavy. Ze tmy hvízdla poslední salva znovu směrem k nosítkám. Buntaró a další hnědí se semkli kolem Toranagy. Jeden muž padl. Buntaró zařičel bolestí, když mu brněním pronikla do ramene špice šípu. Jabu, za ním hnědí i šedí, doběhli k zahradní zdi, ale zákeřníci zmizeli v temnotách, a třebaže tucet samurajů šedých i hnědých se hnal za roh, aby jim odřízli cestu, bylo všem jasné, že je nechytí. Blackthorne se tápavě zvedl a pomohl vstát i Mariko. Byla vyděšená, ale nedotčená.

„Díky,“ řekla a utíkala zaclonit Toranagu před šedivci. Buntaró křičel, aby se všechny pochodně kolem nosítek zhasly. Potom řekl jeden šedý: „Toranaga!“, a třebas to řekl tiše, všichni to slyšeli.

V kolísavém světle pochodní vypadalo Toranagovo rozmazané nalíčení groteskně.

Jeden z šedých důstojníků se spěšně uklonil. K nevíře! Tady stojí

nepřítel jeho pána, volný, daleko za hradbami. „Račte tu posečkat, kníže. Ty," štěkl na jednoho z podřízených, „rychle to běž ohlásit knížeti Išidovi!" Muž tryskem odběhl.

„Zastavit!" řekl Toranaga tiše. Buntaró vypustil dva šípy. Muž padl smrtelně raněn. Důstojník vytrhl obouručný meč, s bojovým výkřikem skočil k Toranagovi, ale Buntaró byl ve střehu a ránu odrazil. Zároveň od sebe odskočili také hnědí a šedí, doposud promíšení, vytasili a pustili se do sebe. Buntaró našel v důstojníkovi důstojného soupeře, jejich meče se s třeskem střetaly. Z houfu bojujících vyrazil náhle jeden proti Toranagovi, ale Mariko ho omráčila hořící pochodní. Buntaró svého protivníka rozpoltil, bleskem se otočil, omráčenému rozpáral břicho a třetího útočníka probodl. Mariko čile uhnula, vytasila a teď nespouštěla z očí Toranagu a jeho nestvůrného anděla strážce.

Čtveřice šedivců se rozběhla proti Blackthornovi, který stále ještě stál jako vrostlý u svých nosítek. Bezmocně se díval, jak se blíží. Jabu a jeden hnědý se vrhli přímo před něho a bili se jako běsi. Blackthorne odskočil, sebral pochodeň, roztočil ji jako kladivo a na okamžik odvedl pozornost útočníků. Jabu jednoho zabil, zmrzačil druhého, čtyři další hnědí se přiřítili a vyřídili zbývající dva. Jabu a raněný hnědý se znovu vrhli do útoku, tentokrát na ochranu Toranagy. Blackthorne se rozběhl a zvedl dlouhý polomeč-polooštěp a utíkal k Toranagovi rovněž. Uprostřed jeku a hřmotu jedině Toranaga stál nehnutě, meč v pochvě.

Šedivci bojovali statečně. Čtyři se spojili k sebevražednému útoku na Toranagu. Hnědí je odrazili a vytlačili. Znovu se seskupili a znovu zaútočili. Potom starší důstojník poručil třem, aby couvli a běželi pro posilu, a ostatním, aby chránili jejich ústup. Trojice vyrazila, a třebaže byli pronásledováni a Buntaró jednoho zastřelil, dva unikli.

Ostatní padli.

24/

Pospíchali opuštěnými postranními ulicemi do přístavu a ke galéře. Zbylo jich deset – v čele Toranaga, Jabu, Mariko, Blackthorne a šest samurajů. Ostatní pod Buntaróovým vedením pokračovali s nosítky a zavazadly v pochodu plánovanou cestou s příkazem pozvolna mířit ke galéře. Tělo služebné Asy uložili do jedněch nosítek. Když boj na chvíli polevil, vytáhl jí Blackthorne z rány ostnatý hrot. Toranaga viděl, jak černá krev vyhrkla za trnem, a nechápavě pozoroval, jak Lodivod bere dívku do náručí, místo aby ji nechal pokojně o samotě a nerušené zemřít, a po boji žasl znovu, vida, jak něžně ji barbar ukládá do nosítek. Dívka se chovala

statečně, ani nezasténala, jenom se na cizince dívala, pokud nezemřela. Toranaga ji nechal v nosítkách se záclonami jako vějičku a do druhých nosítek uložili dalšího raněného – rovněž jako vějičku.

Z padesáti hnědých, tvořících eskortu, bylo patnáct zabito a jedenáct smrtelně raněno. Ranění se rychle a se ctí odebrali do Velkého prázdna, tři vlastníma rukama, osmi na jejich žádost pomohl Buntaró. Pak se zbytek seřadil kolem zatažených nosítek a odpochodoval. V prachu zůstalo ležet osmačtyřicet šedivců.

Toranaga věděl, že je takřka nekrytý, ale byl spokojený. Všechno dobře dopadlo, myslel si, přihlédneme-li k vrtošivosti náhody. Život je tak napínavý! Napřed jsem považoval za zlé znamení, že si Lodivod všiml, jak jsem se prohodil s Kiri. Ale pak mě Lodivod zachránil a sehrál dokonale šílence a jeho zásluhou jsme unikli Išidovi. Počítal jsem s Išidem jenom na nádvoří, ne u hlavní brány. To bylo neprozřetelné. Jak to, že tam Išido přišel? To na něho nevypadá. Kdo mu poradil? Kijama? Onoši? Nebo Jodoko? Nejspíš ona, tohle se mohlo vylíhnout jen v praktické ženské hlavě.

Byl to dobrý nápad – ta blesková záměna –, dohodli se na něm s Kiri už před týdny, sotva bylo docela jasno, že ho Išido po dobrém nepustí, že klidně obětuje rukojmí, paní Očibu, naslibuje hory doly ostatním, aby je dostal na svou stranu, a vynasnaží se všemi prostředky držet ho na hradě, pokud nedojde k poslední schůzce rady, na které ho zažene ke zdi, obviní z velezrady a pošle ze světa.

„Jenže z velezrady budete obviněn tak jako tak!“ namítl Hiromacu, když pro něj navečer poslal, aby mu vysvětlil, co hodlá udělat a co bylo důvodem jeho otálení. „I když uniknete, mohou vás regenti obvinit z velezrady stejně dobře v nepřítomnosti jako tváří v tvář. A vy budete muset spáchat seppuku, když vám to uloží, jako že vám to uloží.“

„Kdybych byl předsedou regentské rady, musel bych se jim bez odmluvy podřídit v případě, že by hlasování dopadlo čtyři ku jedné,“ řekl Toranaga. „Jenže tady,“ vytáhl z rukávu svitek, „tady je má abdikace, jak se sluší a patří: vzdávám se úřadu a zříkám se členství v regentské radě. Až můj útěk vejde ve známost, odevzdej ji Išidovi.“

„Jak to?“

„Abdikoval jsem, tudíž pro mne regentská přísaha neplatí. Pochopitelně, ne? Zakázal mi snad taikó odstoupit? Nezakázal. Išidovi odevzdej taky pečeť.“ Podal Hiromacuovi čop, razidlo, které bylo odznakem předsednické pravomoci.

„Ale teď zůstanete docela sám. Řítíte se do zkázy!“

„Omyl. Uvaž, podle taikóovy závěti může říši řídit pouze pětičlenná rada. Teď jsou regenti jen čtyři. Aby výnosy rady byly právoplatné a odpovídaly císařskému pověření, musí pozůstalí zvolit nebo jmenovat

pátého člena, není-liž pravda? Išido, Kijama, Onoši a Sugijama se musí dohodnout, nebo ne? Nový regent přece musí být přijatelný pro všechny?! Samozřejmě. A teď mi řekni, kamaráde, s kým ze všech lidí na světě se tihle staří nepřátelé svorně rozdělí o nejvyšší moc? Aha! A než se dohodnou, žádné rozhodnutí nebude platné…“

„My se zatím nachystáme k válce, a jelikož už nejste ničím vázán, můžete támhle kápnout trochu medu a támhle trochu žluči a ty volšovníci se sežerou navzájem!“ jásal Hiromacu. „Ach, Joši Toranaga-no-Minowara, vy jste hlavička! Kousnu se do řiti, jestli nejste nejchytřejší muž v říši!!“

Ano, byl to dobrý plán, myslel si Toranaga, a všichni hráli své role dobře: Hiromacu, Kiri i má rozmilá Sazuko. A teď vězí pod devaterým zámkem a zůstanou tam, dokud jim Išido nedovolí odejít. Obávám se, že to nebude nikdy.

Nerad je ztrácím. Škoda.

Vedl houfek neomylně, rychlým, ale pravidelným krokem, krokem starého lovce, který dokázal zachovat bez přestání dva dny a jednu noc, když bylo třeba. Měl na sobě stále Kiriin cestovní plášť a kimono, ale vysoukal si je, aby nepřekážely, vojenské kolenice pod nimi vypadaly komicky.

Přešli další pustou ulici a dostali se do úzké uličky. Poplach brzy dospěje k Išidovi, a pak začne boj doopravdy. Ještě máme času dost, řekl si.

Ano, byl to dohrý plán. Ale s tím přepadem jsem taky nepočítal. Připravil mě o tři dny. Kiri spoléhala, že na to nepřijdou přinejmenším tři dny. Ale teď se všechno prozradilo a mně se nepodaří dostat se v tichosti na loď a na moře. Na koho vlastně číhali? Na mne, anebo na Lodivoda? Samozřejmě na Lodivoda. Šípy přece pršely na obě nosítka?! Ano, jenže lukostřelci byli daleko, a nemohli si být jisti, že zasáhnou žádanou osobu; usoudili proto, že bude moudřejší zabít oba nesené.

Kdo ten přepad nařídil? Kijama nebo Onoši? Nebo Portugalci? Nebo křesťanští otcové?

Toranaga se otočil a zpytoval Lodivoda. Viděl, že statečně pochoduje jak on, tak žena vedle něho, ačkoli jsou oba unaveni. Na obzoru zahlédl mocný podsaditý trup hradu a trčící pyj věže. Dnes jsem už dvakrát div nezahynul. Opravdu mě ten hrad bude stát život? Taikó mi často říkal: „Pokud přetrvá ósacký hrad, můj rod nevyhyne a do zdi mé věže bude vytesán tvůj náhrobní nápis. Ósaka tě bude stát život, můj věrný vazale!“ A k tomu vždycky ten syčivý, poštívavý smích, který Toranagu přiváděl o rozum.

Pokračuje taikó v Jaemonovi? Ať už pokračuje nebo ne, Jaemon je právoplatný nástupce a dědic.

S námahou odtrhl Toranaga oči od hradu, znovu zahnul a pustil se do

bludiště uliček. Konečně zůstal stát před chatrnými vraty. Do dřeva byla vyrytá ryba. Zaklepal signál. Okamžitě se vrata otevřela. Ukláněl se mu neupravený samuraj: „Milosti?“

„Seber své lidi a pojď za mnou!“ řekl Toranaga a zase vykročil.

„S radostí.“ Samuraj neměl na sobě hnědý stejnokroj, nýbrž pestré hadry róninů; patřil k vybraným tajným oddílům, které Toranaga propašoval do Ósaky pro podobný případ potřeby. Patnáct mužů stejně ustrojených a dobře ozbrojených se vyhrnulo a rychle se rozdělili do čela a na konec houfu, zatímco jeden z nich utíkal vzbouřit další tajné jednotky. Brzy se kolem Toranagy shromáždilo padesát takových skupin. Boky mu kryla další stovka mužů. Dalších tisíc bude v pohotovosti za svítání, pokud je bude potřebovat. Oddechl si a zvolnil krok, postřehl, že Lodivod a Mariko rychle ztrácejí tempo. Potřeboval, aby zůstali při síle.

Toranaga stál ve stínu skladiště a zkoumal galéru, přístaviště a nábřeží. U sebe měl Jabua a jednoho samuraje. Ostatní čekali v hustém houfu asi sto kroků od něho na konci uličky.

Pár set kroků před nimi za pustým rozlehlým prostranstvím, vylučujícím každý nenadálý útok, hlídkovala setnina šedých u lávky na galéru. Galéra stála bokem ke kamennému molu, vybíhajícímu asi sto yardů do moře, upoutaná na lanech k železným patkám. Vesla měla úhledně zdvižená a na palubě bylo nejasně vidět mnoho námořníků a bojovníků.

„Jsou to naši nebo ne?“ zeptal se tiše.

„To se nedá na tu dálku rozpoznat,“ řekl Jabu.

Příliv vrcholil. Za galérou připlouvaly a vyplouvaly bárky s lampiony které jim sloužily jako strážná světla i pro rybolov. Směrem na sever ležely na břehu v několika řadách čluny různých velikostí, tu a tam na nich majitelé cosi kutili. Asi pět set kroků směrem na jih kotvila u dalšího kamenného mola portugalská fregata Santa Theresa. Ve světle pochodní se kolem hemžili nosiči a nakládali bečky a balíky. Nedaleko postával další početný houf šedivců. Na tom nebylo nic divného, neboť zákon přikazoval držet portugalské a vůbec všechny cizí lodě pod nepřetržitým dohledem. Výjimku tvořilo Nagasaki, kde se portugalská plavidla směla volně pohybovat.

Bezpečnostní opatření by neškodilo zostřit i tam, všem by se nám hned líp spalo, pomyslil si Toranaga. Jistě, ale jak jim zatnout tipec a zachovat při tom obchod s Čínou v plném květu? To je ten háček, na který jsme se chytli a z kterého se hned tak neutrhneme – aspoň ne do té doby, co povládnou na Kjúšú křesťanští daimjóové, a dokud nám budou nezbytné služby křesťanských kněží. Nejlepší je držet se taikóova příkladu. Střídat med a meč, vylekat je a pak pohladit, protože bez obchodu s Čínou by se

nám život zajídal.

„S dovolením, Milosti, zaútočím okamžitě," zašeptal samuraj.

„Jsem proti," řekl Jabu. „Nevíme, jestli jsou na palubě naši lidé. A všude kolem se tu může skrývat spousta vojáků. Tamhleti." ukázal na šedivce poblíž portugalské lodi, „ti strhnou povyk. Než se nám podaří dostat se na loď a vyplout, zahradí nám cestu. Potřebujeme desetkrát tolik vojáků než máme."

„Kníže Išido se brzy všechno doví," řekl samuraj. „Pak se bude Ósaka rojit tolika ozbrojenci, jako je much na bitevním poli druhý den po bitvě. Včetně zálohy máme sto padesát mužů. To postačí."

„To není tak jisté. Pokud naši veslaři nesedí připraveni u vesel. Nejlepší by bylo odlákat šedivce a popřípadě skryté zálohy nějakou diverzí. A tamty taky," ukázal Jabu znovu na hlídku před fregatou.

„Jakou diverzí?" zeptal se Toranaga.

„Požárem."

„Vyloučeno!" protestoval pobledlý samuraj. Žhářství se trestalo upálením viníka a všech pokolení jeho rodiny. Oheň byl pro každou dědinu, městečko či město v říši největší pohromou. Dřevo a papír byly jediným stavebním materiálem kromě tašek na střeše. Každý dům, každé skladiště, každá chatrč a každý palác hořely jako troud. Proto byl ortel tak tvrdý. „Přece nezapálíme město!"

„Co je důležitější," zeptal se Jabu, „zničit pár ulic nebo život našeho pána?"

„Oheň by se rozšířil, Jabu-san. Nespálíme přece Ósaku. Žije tu milion lidí a možná víc."

„To je vaše odpověď na mou otázku?"

Samuraj zpopelavěl a obrátil se k Toranagovi. „Milosti, udělám, co mi uložíte. Přejete si tohle?"

Toranaga se pouze podíval na Jabua.

Daimjó pohrdavě ukázal palcem na město. „Přede dvěma lety Ósaka shořela do základů a podívejte se na ni teď. Před pěti lety vypukl Veliký oheň. Kolik set tisíc lidí tenkrát přišlo o život? Co na tom sejde? Jsou to jenom kramáři, kupci, řemeslníci a etové. Ósaka není žádná vesnice plná rolníků."

Toranaga už prve odhadoval vítr. Byl slabý a nerozdmýchal by požár. Dost možná. Ale z ohně se snadno mohla stát hranice, která by pohltila celé město. Až na hrad. Kdyby přitom lehl popelem i hrad, neváhal bych ani okamžik.

Otočil se na podpatku a vrátil se zpátky k ostatním: „Mariko-san, vezmete s sebou Lodivoda a šest samurajů a půjdete ke galéře. Předstírejte, že jste k smrti vyděšená. Řekněte šedivým, že jste byli přepadeni – loupežníky nebo róniny, nevíte jistě. Řekněte jim, kde se to stalo, že vás

poslal napřed velitel naší eskorty šedivců, abyste je přivolala na pomoc, že se ještě pořád bojuje, že si myslíte, že Kiricubo je zabitá nebo raněná – aby si proboha pospíšili. Jestli to předvedete přesvědčivě, většinu tak odlákáte.“

„Rozumím a provedu, Milosti.“

„Potom bez ohledu na šedivce jděte s Lodivodem na palubu. Budou-li tam naši námořníci a bude-li loď v pořádku, vrátíte se na můstek a padnete do mdlob. To bude pro nás znamení. Jděte k zemi přesně na konci můstku.“ Toranaga upřel oči na Blackthorna. „Povězte mu, co chystáte, ale o mdlobách se nezmiňujte.“ Otočil se, aby dal rozkazy ostatnímu mužstvu a zvláštní tajné instrukce šesti samurajům.

Když Toranaga skončil, odvedl ho Jabu stranou. „Proč vysílat barbara? Nebylo by bezpečnější ponechat ho tady? Bezpečnější pro vás?“

„Bylo by to bezpečnější pro něho, ale ne pro mne. Je to užitečná věǰička.“

„Podpálit ulici by bylo ještě bezpečnější.“

„To je pravda.“ Toranaga si pomyslel, že je lepší mít Jabua na své straně než proti sobě. Jsem rád, že jsem mu včera neporučil skočit z věže.

„Milosti?“

„Prosím, Mariko-san?“

„Promiňte, ale Andžin-san se ptá, co se stane, bude-li loď v rukou nepřítele?“

„Řekněte mu, že s vámi nemusí chodit, pokud se na to necítí.“

Blackthorne se opanoval, když mu přeložila Toranagův vzkaz. „Řekněte knížeti, že se mi jeho plán nelíbí, že bude lepší, když s námi nepůjdete. Když bude všechno v pořádku, dám znamení.“

„To nejde, Andžin-san, náš pán poručil něco jiného,“ odvětila Mariko pevně. „Cokoli učiní, dobře učiní.“

Blackthorne si uvědomil, že by se zbytečně přel. Bůh zatraťtu jejich krvelačnou paličatou povýšenost, myslel si. Ale nebojácní jsou! Muži i tahle žena. To se musí nechat. Pro Krista Pána.

Pozoroval ji prve, jak tasí meč, málem delší než ona, odhodlaná dát za svého pána život. Viděl její zkušený výpad, který útočníka donutil couvnout a Buntaróovi ulehčil práci. Na jejím kimonu byla ještě stále krev a na tváři bláto.

„Kde jste se naučila šermovat?“ zeptal se cestou k přístavu.

„U nás se urozené dívky učí od raného dětství zacházet s dýkou, aby mohly bránit čest svou i svého pána,“ řekla mu věcně a ukázala mu, jak se dýka nosí zastrčená v obi a připravená k okamžitému použití. „Ale jen málo samurajek se učí zacházet také s mečem a oštěpem. Andžin-san. Někteří otcové soudí, že nejen synové, ale i jejich dcery musí být schopné bít se s mečem v ruce za svého pána. Přirozeně některé ženy jsou

bojechtivější než jiné a těší je stát v bitvě po boku manžela nebo otce. Taková byla matka. Rodiče rozhodli, že musím vědět, jak se zachází s mečem a s oštěpem.“

„Nebýt velitele šedivců, byl by se první šíp zabodl do vás,“ řekl jí.

„Ba ne, do vás,“ opravila ho bez váhání. „Ale zachránil jste mi život, že jste mě strhl do bezpečí.“

Když se teď na ni díval, cítil, že by těžce nesl, kdyby se jí něco stalo. „Dovolte mi, abych šel se samuraji sám, Mariko-san. Zůstaňte tady. Prosím.“

„Vyloučeno, Andžin-san.“

„Pak potřebuji tesák. Nebo radši dva.“

Přednesla jeho žádost Toranagovi a ten svolil. Jeden nůž zastrčil do kimona pod pás. Druhý si přivázal rukojetí dolů na předloktí proužkem hedvábí, který si utrhl z kimona.

„Můj pán se ptá, zdali mají všichni Angličané ve zvyku nosit nože takhle ukryté v rukávě.“

„Ne. To je námořnický obyčej.“

„My to neděláme – a Portugalci taky ne,“ řekla.

„Nejlepší místo pro zásobní nůž je holínka. S tím může člověk nadělat zatracenou paseku, a rychle. Když to musí být.“

Tlumočila a Blackthorne z jejich upřených očí vyčetl, že ho se zbrani v ruce nevidí rádi. To by bylo, myslil si. Třeba mi už zůstanou. Znovu nevěděl, co se dá od Toranagy čekat.

Když bylo přepadení odraženo a šedivci pobiti, Toranaga mu přede všemi hnědými prostřednictvím Mariko poděkoval za „věrnost“. Nic víc, žádné sliby, pochvaly, odměny. Ale Blackthorne věděl, že se dočká. Později. Starý mnich mu vyložil, že u nich jediná věc hodná odměny je věrnost. „Věrnost a povinnost, *seňor,*“ řekl. „To vyznávají, to je jejich samurajská cesta – bušidó. My zasvěcujeme život službě Bohu a jeho jedinému Synu, našemu Spasiteli, a Bohorodičce Marii Panně, kdežto ta hovada zasvěcují svůj život službě svým pánům a zdechnou jako psi. Nezapomeňte, *seňor*, pro spásu své duše, jsou to hovada.“

Nejsou to hovada, pomyslel si Blackthorne. Milý otče, v tom, cos řekl, jim často křivdíš anebo přeháníš, jak už se fanatikům stává.

Řekl Mariko: „Potřebujeme se dohodnout, jak jim dáme na vědomost, že loď je bezpečná nebo ne.“

Znovu překládala, tentokrát bez rozpaků. „Kníže Toranaga říká, že to zařídí jeden z našich vojáků.“

„Podle mne to není žádná udatnost poslat ženu, aby konala, co náleží mužům.“

„Prosím, mějte s námi strpení, Andžin-san. My neděláme žádné rozdíly mezi mužem a ženou. Žena je stejně dobrý samuraj jako muž. Při této

příležitosti se uplatní žena daleko líp než muž.“

Toranaga jí něco krátce řekl.

„Jste připraven, Andžin-san? Musíme jít.“

„Váš plán je hnusný a nebezpečný a mě už nebaví dát se donekonečna škubat jako obětní kačer, ale jsem připraven.“

Zasmála se, uklonila se Toranagovi a rozběhla se. Blackthorne a šest samurajů utíkali za ní.

Byla lehkonohá a nedostihl ji, když zahnuli za roh a zamířili přes otevřené prostranství. Jakživ se necítil tak bezbranný. Jen se ukázali, šedí je zpozorovali a šli jim v ústrety. Brzy se ocitli v jejich středu. Mariko horečně drmolila a samurajové notovali. Zvýšil zmatek a směsicí portugalštiny, angličtiny a holandštiny zajíkavě pobízel užaslé šedivce k spěchu a tápal po zábradlí můstku, aby se o ně opřel; nepotřeboval předstírat, že sotva stojí. Snažil se zahlédnout něco uvnitř lodi, ale nic se nedalo rozeznat, pouze mnoho hlav nad obrubníkem. Ale barvu kimon nemohl rozeznat.

Za zády na něj jeden šedivec pustil palbu slov, otočil se, aby mu řekl, že nerozumí – aby šel honem tamhle, tam do té ulice nahoře, kde se pořád ještě bijí. „*Wakarimasu ka?* Mrskněte sebou, opičáci, odprejskněte! *Wakarimasu ka?* Támhle se bojuje!“

Mariko plamenně zapřísahala staršinu šedivců. Důstojník se přiblížil k lodi a vykřikl rozkazy. Okamžitě se z lodi vyhrnulo víc než sto samurajů, vesměs šedivců. Poslal pár na sever k pobřeží, pobrat raněné a případně jim pomoci. Další muž se rozběhl pro posilu k šedivcům na hlídce u portugalské lodi. Deset mužů zůstalo na stráži u můstku a se zbytkem důstojník odklusal do ulice, která se klikatila od přístavu vzhůru do města.

Mariko přistoupila k Blackthornovi: „Co říkáte lodi? Je v pořádku?“ zeptala se.

„Plave.“ S velkou námahou se chytil lan můstku a vytáhl se na palubu. Mariko šla za ním. Dva hnědí je následovali.

Námořníci, natlačení u obrubníku, před nimi ustoupili. Horní palubu hlídali čtyři šedivci a další dva byli na přídi. Byli ozbrojeni luky a meči.

Mariko se na něco zeptala jednoho námořníka. Ochotně odpověděl. „Jsou to vesměs námořníci, najatí na přeplavbu Kiricubo-san do Eda.“

„A zeptejte se ho…“ Blackthorne se přerušil, protože poznal statného pořízka, kterého jmenoval kapitánem galéry po bouři. „*Konbanwa,* kapitán-san! Dobrý večer.“

„*Konbanwa,* Andžin-san. *Wataši íe* kapitan-san *ima,*“ odvětil důstojník s širokým úsměvem a zavrtěl hlavou. Ukázal na štíhlého námořníka s krátkým prošedlým cůpkem, který stál o samotě na horní palubě. „*Imasu* kapitan-san!“

„Ah, *só desu?* Hej hola, kapitán-san!“ zahalekal Blackthorne a uklonil

se a snížil hlas. „Mariko-san, zjistěte, jestli jsou nějací šedí taky dole.“

Než stačila něco říci, kapitán se uklonil v odpověď a křikl na důstojníka. Důstojník přikývl a dlouze odpověděl. Také někteří námořníci dávali hlasitě najevo svůj souhlas. Na kapitána a všechny na palubě to udělalo velký dojem.

„Ach, *só desu,* Andžin-san!“ zvolal kapitán. „*Keirei!*“ (Pozdravte!) Všichni na palubě až na samuraje se uklonili Blackthornovi na pozdrav.

Mariko řekla: „Důstojník řekl kapitánovi, že jste za bouřky zachránil loď, Andžin-san. Neřekl jste nám nic o bouři, ani o té plavbě.“

„Na tom není co vyprávět. Takových bouřek už jsem zažil. Prosím, řekněte kapitánovi, že mu děkuji a že jsem šťastný, že jsem zase na palubě. Zeptejte se ho, zdali jsme připraveni vyplout, jakmile dorazí ostatní.“ Tiše dodal: „Zjistěte, jestli jsou v podpalubí další šedivci.“

Udělala, co přikázal.

Kapitán přišel dolů a ona se vyptávala, a pak když se kapitán zmínil, že vítá Blackthornovu přítomnost na lodi, využila příležitosti, uklonila se Blackthornovi a řekla: „Andžin-san, děkuje vám za záchranu své lodi a říká, že jsou v pohotovosti.“ A tiše dodala: „O ostatním nic neví.“

Blackthorne mrkl na pobřeží. Po Buntaróovi a jeho koloně nebylo známky. Samuraj, který utíkal na jih k Santa Theresa, byl stále ještě asi sto yardů od cíle a nikdo si ho ještě nevšiml. „Co teď?“ řekl, když už nemohl čekání déle vydržet.

Říkala si: je loď bezpečná? Rozhodni se.

„Ten chlápek tam bude každou chvíli,“ řekl s pohledem na fregatu.

„Prosím?“

Ukázal. „Tamhleten – ten samuraj!“

„Jaký samuraj? Promiňte, Andžin-san, ale tam už nedohlédnu. Vidím všechno na lodi, ačkoli ty šedivce na horní palubě vidím jako v mlze. Jaký muž?“

Řekl jí to a dodal latinsky: „Teď už je od nich jenom padesát kroků. Už ho zpozorovali. Potřebujeme nutně pomoc. Kdo má dáti *signum? Necesse est* dáti znamení rychle.“

„A co můj manžel, pořád po něm není ani stopa?“ zeptala se portugalsky.

Zavrtěl hlavou.

Šestnáct šedivců stojí mezi mým pánem a bezpečím, řekla si. Madono, drž nad ním ruku!

Potom odporučila duši Bohu, vyděšena pomyšlením, že činí chybné rozhodnutí, došla mátožně ke schůdkům a uprostřed můstku klesla v předstíraných mdlobách.

Blackthorne nic takového nečekal. Viděl, jak její hlava ošklivě zapraštěla na prknech. Námořníci se kolem ní shlukli, šedivci běželi z

mola nahoru a z paluby dolů, když se k ní vrhl. Zvedl ji a odnesl zástupem na horní palubu.

„Přineste vodu… vodu. *Hai?“*

Námořníci na něho nechápavě zírali. Zoufale pátral v mysli po japonském slově pro vodu. Ten stařík mnich mu to říkal nejmíň padesátkrát. Kriste Pane, jak to je? „Ach! *Mizu, mizu, hai?“*

„Ach! *Mizu! Hai,* Andžin-san.“ Nějaký muž odběhl. Ozval se náhlý poplašný výkřik.

Na pobřeží se ze všech uliček vyrojili Toranagovi samurajové přestrojení za róniny. Šedivci, kteří opustili svá stanoviště na molu, se prudce otočili na můstku.

Ti, co stáli na horní palubě a na přídi, se vyklonili, aby líp viděli. Náhle kdosi vykřikl povel. Lukostřelci vložili šípy na tětivu. Všichni samurajové, hnědí i šedí, vytrhli meče a většina se hnala dolů na molo.

„Zbojníci!“ vykřikl jeden hnědý smluvené heslo. Okamžitě se oba hnědí na palubě rozdělili, jeden šel na příď, druhý na záď. Čtveřice na souši se rozptýlila mezi čekající šedivce.

„Stůj!“

Toranagovi róninové zaútočili. Šíp zasáhl jednoho muže do hrudi a on se zaduněním upadl. Hnědý na přídi bez meškání zabil šedého lukostřelce a zaútočil na druhého, ale ten stačil uskočit, a tak zkřížili meče, a šedivec řval výstrahu ostatním. Hnědý na zádi zmrzačil jednoho šedivce, ale zbylí tři rychle vyřídili jeho a hnali se k vstupu na můstek, zatímco námořníci se rozběhli na všechny strany. Dole na mole se samurajové nelítostně potýkali: šedivci sice skolili čtveřici hnědých, ale věděli, že byli obelstěni a že útočníci co nejdřív pohltí je. Velitel šedivců na palubě, mohutné chlapisko s prokvetlou bradkou, si vzal na starost Blackthorna a Mariko.

„Zabte zrádce!“ zavyl a s bojovým křikem zaútočil.

Blackthorne viděl, jak krvelačně hledí na Mariko, stále ještě v mdlobách, a věděl, že nedostaví-li se rychle nějaká pomoc, zahynou, a věděl taky, že od námořníků pomoc čekat nemůže. Pamatoval si, že se samuraji smí bojovat jenom samuraj.

Uchopil nůž, stočil čepel do oblouku a mrštil. Prořízl samurajovi hrdlo. Další dva šedivci se vrhli na Blackthorna s rozmáchnutým mečem. S druhým nožem v dlani vyčkával před Mariko, a byl si vědom, že není schopen nechat ji tam bezmocně ležet. Koutkem oka viděl, že na lávce se bitva chýlí ke konci. Bránili ji už jen tři šedivci, jen ti tři zdržovali vítěznou zteč. Jestli dokáže přežít ještě minutu, bude zachráněn a ona taky. Zabte je, zabte ty parchanty!

Spíš cítil než viděl kmitnutí meče a uskočil dozadu. Jeden šedivec se po něm hnal s dýkou, druhý stál nad Mariko s rozpraženým mečem. Najednou se Mariko probrala. Jedním hmatem strhla nepřipraveného samuraje k

zemi, až to zadunělo. Pak se doplazila k mrtvému, vytrhla mu meč z ještě škubající ruky a s výkřikem se vrhla na poslední hlídku. Mezitím se poražený zase vztyčil a zuřivě se na ni obořil. Odrazila jeho výpad a udatně šermovala, ale Blackthorne věděl, že je to marné, že se přesile neubrání. Zázrakem uhnul před dalším výpadem svého protivníka, odmrštil ho mohutným kopnutím a hodil nožem po muži, který se rozpřahoval na Mariko. Trefil se do zad, muž zakolísal a rána šla vedle. Blackthorne couvl na horní palubu a octl se v pasti. Po schůdkách se drápal vzhůru jeden šedivec, z druhého konce běžel druhý, který právě skončil boj na přídi. Blackthorne chtěl skočit do moře, ale uklouzl po schodech zalitých krví.

Mariko, bledá jako stěna, vzhlížela na mohutného samuraje, který ji nepřestal ohrožovat, i když se potácel; slábl vůčihledě. Ale ne dost. Pokusila se o protiútok, zachytil její ránu, uchopil její meč a vykroutil jí ho z ruky. S vypětím sil se po ní rozmáchl… Vtom přes mrtvoly posledních šedivců vběhli na lávku róninové. Jeden srazil vratkého obra, druhý vystřelil na horní palubu. Šíp se zabodl šedivcovi do zad, až se zapotácel a jeho meč se zasekl do zábradlí těsně nad Blackthornem. Blackthorne se chtěl rychle odplazit, ale raněný ho chytil, praštil s ním o prkna a zaťatými prsty se mu sápal po očích. Další šíp trefil do ramene druhého šedivce, takže s výkřikem vzteku a bolesti upustil meč a snažil se druhou rukou šíp vytrhnout. Třetí šíp ho přiměl divoce vyskočit, z úst mu vytryskla krev, oči vystoupily z důlků, polomrtvý dotápal k Blackthornovi a sesul se na něho, právě když první útočník povstal a vytasil dýku. Rozpřáhl se k ráně, ale paži zadržela přátelská ruka, potom nepříteli zmizela hlava z ramenou a objevil se gejzír krve. Róninové odtáhli obě mrtvoly a pomohli Blackthornovi vstát. Zatímco si stíral krev z obličeje, matně zahlédl Mariko: ležela na palubě a kolem ni se hemžili samurajové. Setřásl své pomocníky a klopýtal k ní, ale kolena se mu podlomila a zhroutil se na prkna.

25/

Blackthornovi trvalo dobrých deset minut, než se mu vrátily síly natolik, že se udržel na nohou bez cizí pomoci. Mezitím už za róniny přestrojení samurajové dorazili těžce raněné a všechny mrtvoly naházeli do moře. Zahynulo všech šest hnědých a všichni šediví. Vyčistili loď a nachystali ji k okamžitému odplutí, veslaře poslali k veslům a další námořníky postavili k patkám, aby na první povel bez meškání uvolnili úvazková lana. Všechny pochodně byly uhašeny. Několik samurajů se vypravilo po pobřeží severním směrem naproti Buntaróovi. Většina Toranagových

mužů spěšně zamířila ke kamennému molu asi dvě stě kroků jižně, kde zaujali obranné postavení proti setnině šedivců, která se rychle blížila od fregaty.

Po důkladné a zevrubné prohlídce lodi dal vůdce dlaně k ústům a zahalekal směrem k nábřeží. Okamžitě se z noci vynořili další přestrojení samurajové a rozestoupili se na severu i na jihu do záchytných rojnic. Pak se objevil Toranaga a sám pomalu kráčel k lodnímu můstku. Odložil ženské kimono a cestovní plášť a smyl nalíčení. Nyní měl na sobě brnění a přes ně prosté hnědé kimono, meče zastrčené za pás. V odstupu za ním uzavíraly průvod poslední stráže; odměřeným krokem postupovaly k přístavu.

Parchante, myslel si Blackthorne. Jsi krutý, chladnokrevný parchant bez srdce, ale jistá velikost se ti nedá upřít.

Před chvílí viděl, jak Mariko snášejí do podpalubí za asistence jakési mladé ženy, a vyvodil z toho, že je raněná, ale ne těžce; těžce ranění samurajové jsou vesměs okamžitě sťati, pokud se nechtějí anebo nemohou zabít sami. A Mariko byla samurajka.

Ruce měl jako z rosolu, ale chytl se kormidlové páky a za pomoci kormidelníka se vytáhl do stoje spatného a hned mu bylo líp, zbytky mrákot odvíval svěží větřík. Pořád ještě omámený a vrávorající pozoroval Toranagu.

Z hradní věže náhle blesklo a dolehlo k nim slabé vyzvánění na poplach. Potom z hradeb vyšlehly k hvězdám ohně. Signální ohně.

Ježíši Kriste, už se k nim dostala ta novina, už vědí o Toranagově útěku!

Ve velikém tichu viděl, jak se Toranaga dívá zpátky a vzhůru. Po městě se začala míhat světla. Beze spěchu se Toranaga otočil a vystoupil na palubu.

Ze severu přinesl vítr vzdálený křik. Buntaró! To bude on se zbytkem houfu. Blackthorne pátral ve tmách, ale nic neviděl. Na jihu se mezera mezi útočícími šedivci a bránícími se hnědými uzavírala. Odhadoval počty. Prozatím jsou síly skoro vyrovnané. Ale na jak dlouho?

„*Keirei!*“ Všichni na palubě poklekli a sklonili hluboko hlavu, když Toranaga vystoupil na loď. Toranaga pokynul Jabuovi, který mu šel v patách. Jabu okamžitě přejal velení a vydal rozkaz odrazit. Padesát samurajů z oddílu vyběhlo po můstku a zaujalo obranný postoj s namířenými luky.

Blackthorne cítil, jak ho někdo potahuje za rukáv.

„Andžin-san!“

„*Hai?*“ Nechápavě se díval do kapitánovy tváře. Muž na něho vychrlil salvu slov a ukazoval na kormidlo. Blackthorne si uvědomil, že se kapitán domnívá, že drží kormidlo, a žádá ho za dovolení odrazit.

„*Hai,* kapitán-san," odpověděl. „Odrazit teď! *Isoge!"* Ano, rychle, sám se divil, jak mu to slovo samo přišlo na jazyk.

Galéra se lehko odpoutávala od mola, vítr byl příznivý, veslaři hbití. Potom Blackthorne viděl, jak šediví dorazili k vlnolamu obsazenému hnědými, a začal boj. Vtom z temnoty za řadou na břeh vytažených člunů vyrazili tři muži a děvče a v běhu se potýkali s devíti šedými. Blackthorne poznal Buntaróa a Sono.

Buntaró se prosekával k molu, meč rudý, šípy v brnění na hrudi a na zádech. Dívka držela oštěp, ale klopýtala, očividně vyčerpaná. Jeden z hnědých se chrabře zastavil, aby je kryl. Zmizel pod vlnou šedivců. Buntaró vyběhl po schodech, dívka po jeho boku spolu s posledním hnědým. Nahoře se Buntaró otočil a pustil se do šedých jako splašený býk. První dva se zřítili s třeskem z výše deseti stop na kamenné dláždění, jeden si přerazil páteř o skály pod navigací a další klesl s děsným křikem a useknutou pravicí. Šedivci na okamžik zaváhali a poskytli tak dívce čas napřáhnout oštěp, ale všichni na palubě věděli, že je to pouze gesto. Poslední hnědý se rozběhl, minul svého pána a střemhlav se vrhl mezi nepřátele. Šedivci ho rozsekali a potom zaútočili sborem.

Lukostřelci z lodi vypouštěli salvu za salvou, takže zbývající útočníky zabili nebo zmrzačili, až na dva. Meč srazil Buntaróovi přilbici do nárameníků. Buntaró udeřil šedivce pod bradu obrněným předloktím a zlomil mu vaz. Pak se vrhl na posledního. A skolil ho.

Dívka teď vkleče lapala po dechu. Buntaró nemámil čas zjišťováním, zdali jsou šedivci mrtví. Jednou dokonalou ranou jim postínal hlavy, a když bylo molo naprosto bezpečné, otočil se k moři, a zamával na Toranagu, vyčerpaný, ale šťastný. Toranaga mu pozdrav vrátil a zářil rovněž.

Loď byla dvacet metrů od mola a mezera stále rostla.

„Kapitán-san!" zvolal Blackthorne s výmluvným gestem. „Vraťte se k molu. *Isoge!"*

Kapitán poslušně vykřikl rozkazy. Vesla strnula ve výši a začala zabírat obráceně. Mžikem byl na horní palubě Jabu a pobouřeně něco říkal kapitánovi. Rozkaz byl jasný. Loď nesmí zpátky.

„Času je dost! Pro Krista Pána! Podívejte se!" Blackthorne ukázal na prázdnou udusanou prostoru a na vlnolam, kde róninové drželi v šachu šedivce.

Jabu zavrtěl hlavou. Mezera byla už třicet yardů široká a Blackthornovi bušilo v hlavě. Co se do toho pleteš, vždyť je to Buntaró, její manžel.

„Přece ho nenecháte umřít, je přece našinec!" křičel na Jabua a na celou loď. „Je to přece Buntaró!" znovu se otočil ke kapitánovi. „Vraťte se! *Isoge!"* Tentokrát námořník bezmocně potřásl hlavou a držel daný kurs a veslovod pokračoval v úderech na veliký buben.

Blackthorne se vrhl k Toranagovi, který stál k němu zády a zkoumal pobřeží a přístav. Okamžitě mu vstoupili do cesty čtyři samurajové tělesné stráže s tasenými meči. Zvolal: „Toranaga-sama! *Dózo!* Dejte rozkaz k přiražení! *Dózo!* Prosím! Vraťte se!“

„*Íe*, Andžin-san,“ Toranaga ukázal na poplašné plameny na hradbách a na vlnolam a s konečnou platností se k němu otočil zády.

„Cože, ty padavko podlá…“ začal klít Blackthorne, ale zarazil se. Rozběhl se k obrubníku a vyklonil se. „Pláááv!“ halekal a názorně předváděl svou radu. „Skoč do vody, pro Krista Pána!“

Buntaró pochopil. Postavil dívku na nohy, mluvil k ní a zpola ji přistrčil k okraji mola, ale s křikem se bránila, padla na kolena. Zřejmě neuměla plavat.

Blackthorne zoufale pátral po palubě. Není čas spustit člun. Na lano jsou moc daleko. Nemá dost sil, aby doplaval tam a zpátky. Žádná záchranná kola. Nakonec se rozběhl k nejbližším veslařům, rozsazeným po dvou u každé opačiny a zarazil jejich záběr. Všechna vesla na přístavní straně tím byla na okamžik vyvedena z tempa, veslo naráželo do vesla. Galéra se nemotorně zhoupla, buben ustal a Blackthorne ukázal veslařům, co chce.

Dva samurajové vykročili, aby se ho chopili, ale Toranaga je odvelel.

Blackthorne a čtyři námořníci společnými silami mrštili veslo jako šipku. Chvíli letělo vzduchem a pak hladce dosedlo na hladinu a vlastní setrvačností plulo k molu.

Vtom zazněl vítězný pokřik od vlnolamu. Posily šedých se valily z města, a třebaže róninové ještě vzdorovali útočníkům, byla to jenom otázka času, kdy bude jejich val smeten.

„Honem!“ křičel Blackthorne. „*Isoge!*“

Buntaró dívku postavil, ukázal jí veslo a potom loď. Slabě se uklonila. Propustil ji a mocnýma nohama pevně rozkročen na molu, soustředil svou pozornost plně na boj.

Dívka cosi zavolala k lodi. Ženský hlas jí odpověděl a ona skočila. Hlava zčeřila hladinu, máchala rukama po vesle a chopila se ho. Snadno uneslo její váhu, nohama se odrážela směrem k lodi. Nadnesla ji malá vlna a ona jí šťastně proplula a užuž se blížila ke galéře. Najednou se ze strachu pustila vesla a smekla se do vody. Nekonečný okamžik kolem sebe bila rukama, potom zmizela pod hladinou.

Už se nevynořila.

Buntaró stál na molu sám a pozoroval bitevní vřavu. Z jihu se blížily další posily šedým, včetně malých jízdních oddílů, bylo jasné, že se moře mužů za chvilku převalí přes vlnolam. Bedlivě prozkoumal sever, západ a jih. Potom se obrátil k bitvě zády a odešel na druhý konec mola. Galéra byla od jeho špice dobrých sedmdesát yardů, stála a čekala. Všechny

rybářské čluny se rozprchly a čekaly teď v co největší vzdálenosti na obou koncích přístavu; jejich koncová světla připomínala v temnotě kočičí oči.

Když došel na konec mola, sňal Buntaró přilbici, luk a toulec a svrchní krunýř a uložil je vedle pochev. Nahý bitevní meč a krátký tesák položil na druhou stranu. Když byl do pasu svlečený, sebral výstroj a hodil ji do moře. Bitevní meč uctivě přezkoumal a pak ho mrštil vší silou daleko do moře. Zmizel takřka bez žbluňknutí. Obřadně se uklonil ke galéře, a Toranaga okamžitě vyšel na horní palubu, odkud mohl být viděn, a opakoval úklonu. Buntaró poklekl a tesák položil rovně na kámen před sebou. Měsíční světlo se zatřpytilo na čepeli, muž nehybně klečel čelem ke galéře, skoro jako by se modlil.

„K čertu, nač ještě čeká?“ mumlal Blackthorne, bez dunění bubnu byla galéra přízračně tichá. „Proč už neskočí a neplave k nám?“

„Připravuje se na seppuku.“

Vedle něho stála Mariko a opírala se o mladou ženu.

„Pro Krista, Mariko, jste v pořádku?“

„Ovšem,“ odpověděla, ale sotva ho slyšela, tvář měla propadlou, ale pořád krásnou.

Viděl nouzový obvaz na levé paži vysoko až u ramene, kde jí meč odsekl rukáv. Ruku měla zavěšenou na obinadle utrženém z nějakého kimona. Krev prosakovala obvazem a stružka krve jí kanula po lokti.

„Jsem tak rád…“ Teprve teď mu došlo, co říkala. „Seppuku? Chce se zabít? Proč? Hravě sem může doplavat. Času je dost! A jestli neumí plavat, podívejte se – tamhle je veslo, snadno ho unese. Tam hned u mola, nevidíte?“

„Vidím, ale můj manžel umí plavat, Andžin-san,“ řekla. „Všichni Toranagovi důstojníci dovedou plavat… musí se to naučit… trvá na tom. Ale můj manžel se rozhodl, že nebude plavat.“

„Pro Krista Pána, a proč?“

Na břehu se náhle zvedl divoký pokřik, prásklo pár výstřelů a hradba byla proražena. Někteří róninové se znovu seřadili k odporu a nastal zuřivý boj muže proti muži. Protentokrát byla zteč zachycena a zdolána.

„Řekněte mu, ať sem připlave, pro Boha!“

„To neudělá, Andžin-san. Připravuje se na smrt!“

„Když už chce umřít, pro Kristovy rány, proč nejde k nim?“ Blackthornův prst zamířil směrem k bojujícím. „Proč nejde na pomoc svým lidem? Když chce umřít, proč neumře v boji jako muž?“

Mariko neodtrhovala oči od přístavu, opřená o mladou ženu. „Poněvadž by mohl upadnout do zajetí, a kdyby se pokusil přeplavat, mohl by upadnout do zajetí rovněž, a potom by ho nepřítel vystavil na pranýř před sprostý lid, zostudili by ho a strašně mučili. Samuraj nemůže upadnout do zajetí a zůstat samurajem. Upadnout do zajetí je ta nejhorší

pohana, proto můj manžel dělá, co musí učinit samuraj. Samuraj umírá důstojně. Neboť co je pro samuraje život? Zhola nic. Celý život je trápení, nebo ne? Je to jeho právo a povinnost zemřít čestně před svědky.“

„To je blbost, takhle mrhat životem!“ procedil Blackthorne mezi zuby.

„Musíte mít s námi strpení, Andžin-san.“

„Strpení – k čemu? Abyste mi dál věšeli bulíky na nos? Proč mi nedůvěřujete? Nezasloužím si to? Obelhala jste mě, viďte? Předstírala jste mdloby, a to bylo znamení k útoku. Je to tak? Ptal jsem se vás, a vy jste mi lhala.“

„Měla jsem rozkaz… bylo to pro vaše dobro. Přirozeně že vám důvěřuji.“

„Ale lhala jste,“ řekl, ačkoli věděl, že jedná nerozumně, ale nesešlo mu na tom, takový se v něm zvedl děs a hnus vůči jejich choromyslnému pohrdání životem a prudká touha po vlastním jídle a vlastním pití a vlastní lodi a lidech smýšlejících jako on. „Jste hovada, nic jinýho,“ řekl anglicky, věda, že to není pravda, a odešel.

„Co to říká, Mariko-san?“ zeptala se mladá žena, stěží zakrývajíc svůj odpor. Byla o půl hlavy větší než Mariko, kostnatější, s plochou tváří a špičatými zoubky. Byla to Usagi Fudžiko, Marikoina neteř, a bylo jí devatenáct.

Mariko jí to pověděla.

„Strašný člověk! Chová se jako divoch! Nechutné, vid? Jak můžeš vydržet v jeho blízkosti?“

„Zachránil čest našeho pána. Nebýt jeho smělosti, určitě by byli knížete chytili – byli by nás všechny chytili.“ Obě ženy se zachvěly.

„Kéž nás bohové ušetří té hanby!“ Fudžiko mrkla na Blackthorna, který se opíral o kus výš o obrubník a hleděl na břeh. Chvíli si ho prohlížela. „Vypadá jako zlatý pavián s modrýma očima, strašák pro malé děti. Hrůza, co?“ Fudžiko se otřásla, přestala si ho všímat a znovu se zahleděla na Buntaróa. Po chvíli řekla: „Závidím tvému manželovi, Mariko-san.“

„Máš pravdu,“ řekla Mariko smutně. „Ale škoda, že nemá nikoho, kdo by mu pomohl.“ Podle zvyku asistoval při seppuku vždycky další samuraj, který stál o krůček za klečícím mužem tak, aby mu mohl jednou ranou setnout hlavu, dřív než se smrtelný zápas stane nesnesitelným a nezvladatelným, takže by bolest mohla umírajícího k jeho hanbě ve vrcholné chvíli jeho života překonat. Bez pomoci jen málokdo dokázal zemřít bez hany.

„Karma,“ řekla Fudžiko.

„Máš pravdu. Ale je mi ho líto. To je to jediné, čeho se vždycky bál –že nebude mít sekundanta.“

„My máme větší štěstí než muži, viď?“ Samurajky prováděly seppuku tak, že si podřízly hrdlo, a proto nepotřebovaly žádnou pomoc.

„Máš pravdu," řekla Mariko.

Ječení a bojový křik se nesly nad vodou a vytrhly je z kontemplace. Vlnolam byl znovu proražen. Ze severu vyrazil na pomoc malý oddíl padesáti Toranagových róninů a pár jezdců. Znovu se průlom po divokém nemilosrdném boji zavřel, útočníci byli odraženi a bylo získáno dalších pár minut.

K čemu, ptal se Blackthorne hořce. Toranaga už je v bezpečí. Je na moři. Všechny vás zradil.

Buben znovu zazněl.

Vesla se zakousla do vody, příď se vnořila do vln a za zádí se objevila brázda. Nahoře na hradbách dosud šlehaly poplašné ohně. Skoro celé město už bylo vzhůru.

Hlavní houf šedivců vzal ztečí vlnolam. Blackthornovy oči se upřely na Buntaróa. „Parchante nešťastná!" řekl anglicky. „Parchante pitomá!"

Otočil se na podpatku, sešel po schůdcích a pustil se po hlavní palubě na příď, aby se podíval po mělčinách před nimi. Nikdo až na Fudžiko a kapitána si nevšiml, že odešel z horní paluby.

Veslaři ukázněně veslovali a loď nabírala rychlost. Moře bylo hladké, vítr příznivý. Blackthorne pocítil na rtech sůl a potěšilo ho to. Potom si všiml lodí, které uzavíraly ústí přístavu asi půl míle před nimi. Rybářské čluny, pravda, ale plné samurajů.

„Jsme v pasti," řekl nahlas, neboť hned tušil, že to bude nepřítel.

Lodí projelo zachvění. Všichni, kdo pozorovali boj na pobřeží, svorně přešlápli.

Blackthorne se ohlédl. Šedivci spořádaně čistili vlnolam, další beze spěchu směřovali k Buntaróovi, ale od severu vjeli na hliněné prostranství tryskem čtyři hnědáci; velitel měl k svému koni připoutaného pátého osedlaného koně. Kopyta zazvonila na širokých kamenných schodech, jezdec mířil k Buntaróovi. Ostatní tři prudce najížděli proti šedým. Buntaró se ohlédl, ale klečel dál, a když se muž u něho zastavil, mávl na něho, aby odešel, uchopil nůž oběma rukama a nasadil si ho k hrudi. Toranaga dal okamžitě dlaně k ústům a zavolal: „Buntaró-san! Jeď s nimi! Pokus se uniknout!"

Výkřik letěl po vlnách, opakoval se znovu a pak ho Buntaró jasně uslyšel. Zaváhal, ustrnul, s nožem přiloženým. Výkřik zazněl znovu, velitelský, vladařský.

S námahou se Buntaró vytrhl ze smrti a mrazivě hloubal o životě a útěku, který mu byl přikázán. Nebezpečí bylo velké. Lepší umřít tady, říkal si. Copak to Toranaga neví? Tady zemřu čestnou smrtí. Na útěku mě skoro určitě zajmou. Kam máme prchnout? Tři sta ri; celou cestu do Eda? Určitě nás chytnou!

Cítil sílu ve své pravici, viděl, jak se jako jehla ostrá špička dýky pevně,

bez třesu užuž dotýká holého břicha, a z celé duše prahl po osvobodivé agónii smrti. Konečně přijde smrt a smyje z něho všechnu hanbu: hanbu za otce, který poklekl před Toranagovou korouhví, ačkoli by byli měli zůstat věrni Jaemonovi, taikóovu dědici, jak přísahali; hanbu, že zabil tolik mužů, kteří poctivě sloužili taikóovu dědici proti uzurpátorovi Toranagovi; hanbu za svou ženu, za Mariko a za jediného syna, na nichž lpí nesmazatelná skvrna, na synovi vinou matky a na Mariko vinou jejího otce Akečiho Džinsaie, toho netvora. A hanbu z vědomí, že kvůli nim bude jeho jméno navždycky pošpiněno.

Což jsem kvůli ní už nevytrpěl tisícerá smrtelná muka?

Jeho duše křičela po zapomenutí. Teď už tak blízkém, snadném a čestném. Příští život bude lepší, jak by mohl být horší?

Nicméně odložil nůž a poslechl a vrhl se zpátky do propasti žití. Jeho lenní pán mu přikázal tuto vrcholnou trýzeň a on se odhodlal upustit od svého pokusu o mír. Byl samuraj a pro samuraje je poslušnost svatá.

Vyskočil, vyšvihl se do sedla, stiskl koňské boky a spolu s druhým mužem prchl. Z noci se vynořili cvalem další róninští jezdci, aby chránili jejich ústup a srazili přední šedivce. Pak zmizeli i oni a za nimi pár šedivců na koních.

Celá loď se rozesmála.

Rozveselený Toranaga bušil pěstí do zábradlí. Jabu a samurajové řvali smíchy. Dokonce i Mariko se smála.

„Jeden muž unikl, na ty ostatní, co padli, nemyslíte?“ vztekle křičel Blackthorne. „Podívejte se na břeh – leží tam tři sta čtyři sta těl. Podívejte se na ně, pro Krista Pána!“

Ale jeho křik přehlušil smích.

Potom hlídka na předním stěžni vykřikla na poplach. A smích pohasl.

26/

Toranaga řekl klidně: „Dá se prorazit, kapitáne?“ Pozoroval šik rybářských bárek pět set yardů před nimi a lákavý průjezd, který se mezi nimi otvíral.

„Ne, Milosti.“

„Nemáme na vybranou,“ řekl Jabu. „Nic jiného se nedá dělat.“ Ohlédl se na houfy šedivců na břehu a na molu, jejichž výsměšky a urážky k nim přinášely poryvy větru.

Toranaga a Jabu stáli teď na přídi. Buben ustal a galéra se houpala v zčeřeném moři. Všichni na palubě čekali, jaké padne rozhodnutí. Věděli, že jsou v úzkých. Pohroma na břehu, pohroma na moři a vyčkávat byla

pohroma taky. Síť se bude zatahovat pevněji a pevněji, až je budou mít v hrsti. V případě potřeby si Išido počká celé dny.

V Jabuovi to vřelo. Měli jsme okamžitě vyrazit ze zátoky, hned jak jsme se nalodili, a neztrácet čas kvůli Buntaróovi, teď bychom už dávno byli v bezpečí na širém moři, říkal si. Toranagovi měkne mozek. Išido si bude myslet, že jsem ho zradil. Nedá se nic dělat, leda se probít ven, a i pak bych musel bojovat za Toranagu proti Išidovi. Nedá se nic dělat. Leda věnovat Išidovi Toranagovu hlavu. Tak by ses stal regentem a získal Kantó? A do půl roku za pomoci pluku samurajů s mušketami, proč ne přímo předsedou regentské rady? Nebo se vyšvihnout rovnou až nahoru? Odstranit taky Išida a stát se vrchním velitelem následníkových vojsk, jeho poručníkem a ochráncem, purkrabím ósackého hradu, strážcem pověstného bohatství uloženého ve věži, mužem, který by měl v moci celou říši během Jaemonovy nezletilosti, a potom by byl hned druhý po něm. Proč ne?

A proč nesáhnout po metě nejvyšší? Stát se šógunem? Odstraníš Jaemona a budeš šógunem!

A stačí k tomu trochu přízně bohů a jedna jediná hlava.

Jabu cítil slabost v kolenou, zatímco se v něm ctižádost nebetyčně vzpínala. Udělat by to šlo snadno, ale jak se s tou hlavou dostat odtud… to zatím netuším.

„Dejte rozkaz k pohotovosti!“ poničil Toranaga konečně.

Když Jabu předal rozkaz a samurajové se začali chystat, obrátil Toranaga pozornost k barbarovi, který po vyhlášení poplachu zůstal stát na přídi, stál tam doposud a opíral se o krátký hlavní stěžeň.

Rád bych ho pochopil, řekl si Toranaga. Chvíli je tak statečný, chvíli tak slabý. Na okamžik takový pomocník, a vzápětí k ničemu. Jednou zabiják, podruhé zbabělec. Jednou učenlivý, podruhé vzpurný. Je muž i žena, jin i jang. Je samý protiklad a nevypočitatelný.

Toranaga ho bedlivě pozoroval během útěku z hradu, při přepadu a po něm. Vyslechl od Mariko a kapitána a ostatních, co se dělo za boje na palubě. Před okamžikem byl svědkem jeho překvapivého výbuchu a potom, když Buntaróa odeslal pryč, slyšel jeho křik a viděl přivřenýma očima, jak Lodivodovi tvář křiví hnus, a místo smíchu v něm propuká vztek.

Proč by se člověk nesmál, když přelstil nepřítele? Proč se nesmát, abys ze sebe dostal smutek nad karmou, která připraví pravého samuraje o krásnou smrt, nad karmou, která způsobí zbytečnou smrt půvabné dívky? Což nedospíváme pouze smíchem k jednotě s bohy a jen tak dokážeme snášet život a překonávat hrůzu a marnost a utrpení na zemi? Jako dnes, když člověk vidí, jak se tady na břehu v té vlahé noci naplňuje osud tolika statečných mužů, jak to určila karma stanovená už před tisíci lidskými

běhy, anebo možná pouze před během jediným.

Co jiného nám pomáhá zůstat lidmi než smích? Proč jen si ten Lodivod neuvědomí, že i jemu vládne karma tak jako mně, jako nám všem ba i tomu jejich Spasiteli, poněvadž to byla karma, jeho karma a nic jiného, co ho přivedlo na ten kopec, aby tam zemřel potupnou smrtí na kříži jako sprostý zločinec mezi dvěma dalšími sprostými zločinci, jak to líčí barbarští kněží.

Všechno je karma.

Ale je barbarské přibít člověka k trámu a čekat, až umře. Jsou horší než Číňani, kterým mučení působí rozkoš.

„Zeptejte se ho, Jabu-san!“ řekl Toranaga.

„Milosti?“

„Zeptejte se ho, co máme dělat. Lodivoda. Nejde o námořní bitvu? Neříkal jste, že Lodivod je na moři král? Aspoň uvidíme, jestli máte pravdu. Ať nám to předvede.“

Jabuova ústa tvořila tenkou krutou čárku, Toranaga cítil mužův strach a jásal.

„Mariko-san,“ vyštěkl Jabu, „zeptejte se Lodivoda, jak se dostaneme ven – jak prorazíme blokádu těch lodí.“

Mariko poslušně opustila obrubník, děvče ji pořád podpíralo. „Už je mi dobře, Fudžikosan,“ řekla. „Děkuji ti.“ Fudžiko ji pustila a s nechutí hleděla na Blackthorna.

Blackthornova odpověď byla krátká.

„Říká: s pomocí děl, Jabu-san,“ řekla Mariko.

„Řekněte mu, že si musí vymyslet něco lepšího než to, jestli si chce uchovat hlavu na ramenou.“

„Musíme s ním mít trpělivost,“ přerušil ho Toranaga. „Mariko-san, řekněte mu zdvořile: S politováním vám musím oznámit, že nemáme žádná děla. Není nějaká jiná cesta, jak se dostat z obklíčeni? Po souši je to vyloučeno. Tlumočte mi přesně jeho odpověď. Přesně.“

Mariko poslechla. „Promiňte, Milosti, ale říká, že ne. Přesně tak. Ne. Nezdvořile.“

Toranaga posunul opasek a poškrábal si svědící místečko pod brněním. „Dobrá,“ prohlásil bodře. „Když děla, tak děla, Andžin-san to říká a on je odborník. Kapitáne, plujeme tam!“ Tupý mozolnatý ukazováček rázně zamířil na portugalskou fregatu. „Ať se muži připraví, Jabu-san. Jestli mi jižní barbaři své kanónky nepůjčí, budete jim je muset vzít. Provedete?“

„S velkou radostí,“ řekl Jabu tiše.

„Měl jste pravdu, je to velikán.“

„Jenže na řešení jste přišel vy, Toranaga-san.“

„Když člověk zná odpověď, řešení najde snadno, co? Jak vyřešíme problém ósackého hradu, spojenče?“

„Tady žádné řešení neexistuje. V tom směru byl zase taikó král.“

„To je pravda. A jak vyřešit problém zrady?“

„To je nasnadě, potupnou smrtí. Jenom nechápu, proč se mě na to ptáte právě teď?“

„Tak mi to napadlo… spojenče.“ Toranaga pohlédl na Blackthorna. „Je to chytrý muž. Mám o chytré muže nouzi. Mariko-san, dají mi barbaři svá děla?“

„Přirozeně. Proč by nedali?“ Ani ji nenapadlo, že by mohli odmítnout Ještě ji naplňovala úzkost kvůli Buntaróovi. Bylo by bývalo daleko lepší, kdyby mu byl dovolil zemřít na molu. Proč vydávat jeho čest v nebezpečí? Divila se, proč Toranaga poničil v poslední chvíli Buntaróovi prchnout po souši. Toranaga mu stejně dobře mohl poručit, aby doplaval k lodi. Bylo by to bývalo mnohem bezpečnější a času měli dost. Mohl to přece poručit hned, když Buntaró dorazil na konec mola. Proč čekal? V nejtajnějším koutku nitra si řekla, že jejich pán musel mít k tomu vyčkávání a k tomu rozkazu nějaký velmi dobrý důvod.

„A co když mi je nedají? Jste připravena zabíjet křesťany, Mariko-san?“ zeptal se Toranaga. „Nezní jedno jejich zcela nesmyslné přikázání: Nezabiješ?“

„Zní. Ale pro vás, Milosti, rádi půjdeme do pekla, můj manžel, můj syn i já.“

„Já vím. Jste pravá samurajka a nikdy nezapomenu, že jste pozvedla meč na mou obranu.“

„Prosím, neděkujte mi. Pokud jsem vám v něčem maličko pomohla, byla to má povinnost. Pokud chcete někoho podržet ve své paměti, nechť je to prosím můj manžel a můj syn. Jsou pro vás cennější.“

„V danou chvíli jste pro mne cennější vy. A mohla byste se stát ještě cennější.“

„Řekněte jak, Milosti. A stane se.“

„Upusťte od toho cizího boha!“

„Milosti?“ tvář jí ztuhla.

„Upusťte od svého boha. Věrnost je jen jedna.“

„Myslíte, že mám odpadnout od víry, Milosti? Odřeknout se křesťanství?“

„Ano, pokud nedokážete svého Boha odsunout tam, kam patří – do pozadí, a ne do popředí svého ducha.“

„Promiňte mi, prosím, Milosti,“ řekla po chvíli rozechvěně, „ale náboženství mi nikdy nebránilo ve věrnosti k vám. Vždycky jsem svou víru nosila v duši. V čem jsem vůči vám pochybila?“

„Nepochybila jste ještě. Ale pochybíte.“

„Řekněte mi, co je vám libo, abych učinila?“

„Křesťané se mohou stát mými nepřáteli, nebo ne?“

„Vaši nepřátelé jsou moji nepřátelé, Milosti.“

„Duchovní jsou teď proti mně. Mohou poručit všem křesťanům, aby proti mně zvedli zbraň.“

„To nemohou. Jsou to hlasatelé míru.“

„A co když se mi budou dál protivit? Když proti mně křesťané zvednou zbraně?“

„O mou věrnost se nemusíte bát. Nikdy.“

„Ten Andžin-san má třeba pravdu a vaši kněží falešné jazyky.“

„Jsou dobří kněží a špatní kněží, Milosti. Ale vy jste můj lenní pán.“

„Výborně, Mariko-san,“ řekl Toranaga. „Spokojím se tím. Přikazuji vám: spřátelit se s tím barbarem, naučit se od něho všechno, co zná, hlásit mi všechno, co řekne, naučit se myslet jako on, nezmínit se při té vaší zpovědi nikdy o ničem z toho, co děláte, chovat se ke všem kněžím nedůvěřivě, hlásit mi všechno, nač se vás budou ptát, a všechno, co vám řeknou. Svého Boha do toho musíte nějak vpravit anebo vynechat.“

Mariko si odsunula z očí uvolněný proud vlasů. „Milosti, ale to všechno mohu učinit, a přitom zůstat křesťankou. Přísahám.“

„Dobrá. Odpřísáhněte to i při svém cizím Bohu.“

„Bůh je mi svědkem, přísahám.“

„Dobrá.“ Toranaga se otočil a zavolal: „Fudžiko-san!“

„Přejete si, pane?“

„Provázejí vás služebné?“

„Ano, pane. Dvě.“

„Přenechte jednu Mariko-san. Tu druhou pošlete pro ča.“

„Máme také sake, přejete-li si.“

„Ča. Jabu-san, je libo ča nebo sake?“

„Ča, prosím.“

„Sake nabídněte Andžin-sanovi.“

Světlo padlo na zlatý křížek, který visel Mariko na krku. Všimla si Toranagova nevlídného pohledu. „Mám… chcete, Milosti, abych ho už nenosila? Abych ho zahodila?“

„Ne,“ řekl. „Noste ho, jako upomínku na dnešní přísahu.“

Všichni pozorovali fregatu. Toranaga ucítil něčí pohled a ohlédl se. Uviděl tvrdou tvář a studené modré oči a vycítil z nich nenávist… ne, nenávist ne, ale podezření. Jak se ten barbar opovažuje mě podezírat, pomyslel si.

„Zeptejte se Andžina, proč mi rovnou neřekl, že na barbarské lodi je plno děl? Že se dostaneme z obklíčení, když získáme její doprovod?“

Mariko přeložila.

Blackthorne odpověděl.

„Říká…“ Mariko zaváhala, pak vyhrkla: „Promiňte, odpusťte mi, říkal: Ať si taky někdy namáhá hlavu sám.“

Toranaga se zasmál. „Poděkujte mu za to. Je to užitečné naučení.

Napříště opřu svou hlavu o jeho ramena, doufejme. Řekněte mu, že napříště jsme si rovni.“

„Říká: Nejsme si ještě rovni, Toranaga-sama. Ale dejte mi mou loď a posádku a vyčistím moře do mrtě. Od každého nepřítele.“

„Mariko-san, myslíte si, že do toho zahrnuje nejen ty druhé – barbary z jihu a ze Španěl, ale i mne?“

Větřík jí znovu shodil kadeř do očí. Unaveně vlasy odhrnula. „Nevím, promiňte. Možná, možná že ne. Mám se ho zeptat? Lituji, ale… je… divný. Bojím se, že mu nerozumím. Ani trochu.“

„Máme času dost. Ovšem. Časem se ukáže, co je zač.“

Blackthorne viděl, jak fregata nenápadně vyklouzla z úvazků v okamžiku kdy šedivci odkvačili, viděl, jak spouští velký člun, který rychle vyvlekl loď z jejího kotviště u mola na proudící vodu. Teď se držela sotva půl míle daleko od břehu na hloubce a v bezpečí, lehce přidržována příďovou kotvicí, bokem k nábřeží. To byl známý manévr evropských lodí v cizích nebo nepřátelských přístavech v případě nebezpečí. Věděl také, že třebaže na palubě není a nebyl žádný shon, jsou tou dobou všechna děla nabita, muškety rozdány, dělové koule, kartáče a patrony nachystané, tesáky na stojanech a v plachtoví ozbrojenci. Oči pátrají ve všech směrech kompasové střelky. Galéru museli zpozorovat hned, jak změnila kurs. Obě třicetilibrové houfnice na zádi, které na ně míří, už jsou jistě zacíleny. Portugalští dělostřelci jsou nejlepší v Evropě – po Angličanech, přirozeně. Jak je to s Toranagou, dávno vědí, říkal si trpce, poněvadž jsou chytří a určitě se zeptali nosičů anebo šedivců, co se děje. Anebo jim už některý z těch zatracených jezovitů, co vědí o všem, co se šustne, dal echo o Toranagově úniku i o mně.

Cítil, jak se mu ježí každý vlas. Jedno z těch děl by nás dokázalo rozmetat na cucky. Jenže my jsme v bezpečí, jelikož máme na palubě Toranagu. Zaplať Pán Bůh za Toranagu.

Mariko právě říkala: „Můj pán chce vědět, jaké máte zvyky, když se chcete přiblížit k válečné lodi?“

„Když máte dělo, vystřelíte na pozdrav. Anebo můžete dát praporky znamení a požádat o dovolení přibočit se k ní.“

„Můj pán říká: A když nemáte žádné praporky?“

Ačkoli byli ještě pořád z dostřelu, měl Blackthorne dojem, že bere loď útokem, už sedí obkročmo na dělové hlavni, třebas vrátka střílen byla ještě zavřená. Na lodi bylo po každém boku osm děl a po dvou na přídi a zádi. Erasmus by na ni stačil, klidně, říkal si, mít pořádné mužstvo. Hned bych ji zaháčkoval. Vzbuď se, nesni s otevřenýma očima, nejsme na Erasmovi, nýbrž na svinské břichaté galéře a ta portugalská loď je naše jediná naděje. Pod ochranou jejích děl se nám nic nemůže stát. Ještě štěstí, že je tu

Toranaga.

„Řekněte kapitánovi, ať vytáhne Toranagovu korouhev na hlavní stožár. To postačí, *senhora.* To bude oficiální oznámení, kdo je na palubě. Ačkoli bych se vsadil, že už to dávno vědí.“

Provedli to rychle. Zdálo se, že všem na palubě přibylo sebevědomí. Backthorne si té změny všiml. Dokonce i on sám se pod tou korouhví cítil jistější.

„Můj pán se ptá, jak jim sdělíme, že chceme plout po jejich boku?“

„Řekněte mu, že bez signálních praporků má dvě možnosti: počká mimo dostřel a pošle k nim na malém člunu deputaci, anebo k ní připlujeme rovnou na doslech.“

„Můj pán se ptá, k čemu radíte?“

„Plout rovnou k ní. Není žádny důvod k opatrnosti. Kníže Toranaga je na palubě. Je to ten nejvýznamnější daimjó v říši. Samozřejmě že nám pomohou a… Kriste Pane!“

„*Senhor?*“

Neodpověděl, rychle přeložila, co řekl, a naslouchala další Toranagově otázce. „Můj pán říká, co udělá fregata? Vysvětlete prosím, co vás napadlo, a důvod, proč jste se zarazil.“

„Náhle jsem si uvědomil, že vstoupil s Išidem do války. Je to tak? Takže třeba fregata nebude ochotná mu pomoci.“

„Určitě mu pomohou.“

„Nevím. Která strana je pro Portugalce výhodnější? Jestliže se domnívají, že jim bude na prospěch držet se Išida, rozstřílejí nás na padrť, ani nemrknou.“

„Je nemyslitelné, aby Portugalci pálili na japonské lodi!“

„Věřte mi, *senhora,* klidně to udělají. A vsadím se, že fregata si nás nepustí k tělu. Kdybych já byl na ní lodivodem, nedopustil bych to. Kriste Pane!“ Blackthorne zíral na pobřeží.

Šediví poštívači už vyklidili molo a rozvinuli se rovnoběžně s nábřežím. Tady nemáme šanci, pomyslil si. Bárky pořád ještě zlovolně ucpávaly hrdlo zálivu. Tam nám taky nic nekyne. „Řekněte Toranagovi, že je pouze jedna možnost, jak se dostat ze zálivu. Totiž bouře. Možná že by nás dokázala vynést na širé moře, kam rybářské čluny nemohou.“

Toranaga se vyptával kapitána, který obšírně odpověděl, potom řekla Mariko Blackthornovi: „Můj pán se ptá: Čekáte, že přijde bouře?“

„Čichám ji ve vzduchu. Ale ne hned. Za dva tři dny. Můžeme čekat tak dlouho?“

„Vy ji čicháte? Což má bouře nějaký pach?“

„Ne, *senhora,* to se jen tak říká.“

Toranaga přemítal. Potom vydal rozkaz.

„Poplujeme na doslech, Andžin-san.“

„Pak mu řekněte, aby zamířil k zádi. Tak jí poskytneme nejmenší terč. Řekněte mu, že Portugalci jsou zrádní… Jsou horší než Holanďani. Jestli fregata pomůže Toranagovi k útěku, Išido si vylije zlost na všechny Portugalce, a to oni nebudou riskovat.“

„Můj pán říká, že se to brzy dovíme.“

„Máme holé ruce, *senhora.* Proti jejich dělům nemáme šanci. Jdeme ke dnu, a stačí, když loď zůstane prostě neutrální, ani nemusí byt nepřátelská.“

„Můj pán souhlasí, ale říká, že vy je budete muset přimět k spolupráci.“

„A jak si to představuje? Jsem jejich nepřítel!“

„Můj pán říká, že ve válce i v míru dobrý nepřítel je někdy prospěšnější než dobrý spojenec. Říká. že víte, jak to myslí – najdete už cestu, jak je přesvědčit.“

„Jediný jistý způsob je násilí.“

„Správně, souhlasím, říká můj pán. Říká: Povězte mi laskavě, co by udělal pirát?“

„Prosím?“

„Řekl: Správně, souhlasím. Co by udělal pirát? Jak by se lodi zmocnil? Musím dostat jejich děla. Promiňte, není to snad jasné, Andžin-san?“

„A ještě jednou vám povídám, že ji vyhodím do povětří,“ prohlásil Ferriera, *capitao geral*.

„Ne,“ odpověděl delľ Acqua, který pozoroval galéru z horní paluby.

„Dělmistře, už je na dostřel?“

„Ne, *capitao geral*,“ odvětil kanonýr. „Ještě ne.“

„Proč jinak by se k nám blížila, ne-li z nepřátelských důvodů. Eminence? Proč neodpluje? Cestu má volnou.“ Fregata byla příliš daleko od ústí zálivu, nikdo na palubě nezpozoroval obruč číhajících bárek.

„Nic neriskujeme, Eminence, a všechno získáme, Eminence,“ řekl Ferriera. „Budeme předstírat, že jsme nevěděli, že na palubě je Toranaga. Domnívali jsme se, že se nás chystají přepadnout. Nebojte se, snadno je vyprovokujeme, jen co budou na dostřel.“

„Ne,“ poručil delľ Acqua.

Otec Alvito se vrátil od obrubníku. „Galéra pluje pod Toranagovou korouhví.“

„Vějička!“ dodal Ferriera sardonicky. „To je ten nejstarší pirátský trik. Toranagu jsme neviděli. Snad ani není na palubě.“

„Ne.“

„Pro umučení Páně! Válka by byla pro nás pohroma. Poškodila by – nebo dokonce překazila – letošní plavbu Černé lodi. To si nemohu dovolit! Nepřipustím, aby mi v tom cokoli bránilo!“

„Naše finance jsou v horším stavu než vaše, kapitáne,“ podotkl delľ

Acqua. „Jestliže se letošní směna neuskuteční, církev zbankrotuje, je to jasné? Už tři roky jsme nedostali žádné subvence ani z Goy, ani z Lisabonu, a loňská katastrofa… Pane, dej mi trpělivost! Vím líp než vy, co je v sázce. Má odpověď zní: ne!“

Rodrigues seděl v kormidelnické stolici, bolavou nohu v dlahách na vypolstrované stoličce pevně upoutané ke kompasnici. „*capitao geral* má Pravdu, Eminence. Nemířila by k nám, kdyby neměla něco za luhem. Proč pokojně neodplujou? Eminence, zahazujeme skvělou příležitost!“

„Správně, a je to vojenská záležitost,“ dodal Ferriera.

Alvito ostře vyjel: „Ne, Jeho Eminenci přísluší rozhodnutí, *capitao geral*. Nesmíme Toranagovi ublížit. Musíme mu podat pomocnou ruku.“

Rodrigues řekl: „Říkal jste mi tisíckrát, že když jednou válka začne, nikdy neskončí. Teď válka začala, nebo ne? Viděli jsme, jak začala. Pro obchod to bude jenom škoda. Když Toranaga padne, je po válce, všechny naše zájmy jsou v suchu. Já říkám: pošlete tu loď do pekel.“

„Dokonce se přitom zbavíme i toho kacíře,“ řekl Ferriera s pohledem na Rodriguese. „Pro větší slávu Boží zamezíte válce a další kacíř skončí na hranici.“

„Bylo by to neoprávněné zasahování do jejich vnitřní politiky,“ odvětil delľ Acqua a nezmínil se o pravé příčině.

„Zasahujete do politiky v jednom kuse. Tovaryšstvo je tím proslulé. Copak jste jelimánci nebo selský palice?“

„Nikdy jsem nenaznačoval nic podobného. Ale pokud já jsem na palubě, nepotopíte jejich loď.“

„Potom se račte laskavě odebrat na souš.“

„Čím dřív bude ten vrahoun po smrti, tím líp. Eminence,“ domlouval Rodrigues. „On nebo Išido, jaký je to rozdíl? Oba jsou pohani a žádnému z nich se nedá věřit. *Capitao geral* má pravdu, druhá taková příležitost se nám nenaskytne. A co bude s naší Černou lodí?“ Rodrigues byl jejím lodivodem s podílem patnáctiny z veškerého zisku. Dosavadní lodivod Černé lodi umřel před třemi měsíci v Macau na neštovice a Rodrigues byl ke své nesmírné radosti jmenován na jeho místo. Neštovice byla úřední příčina smrti, vzpomněl si Rodrigues ponuře, říkalo se, že nebožtíka ve rvačce v jednom nevěstinci bodl do zad jakýsi rónin. Pane Bože, to je moje velká šance. Nedovolím, aby mi ji cokoli zhatilo.

„Beru na sebe veškerou odpovědnost,“ říkal zrovna Ferriera. „Je to vojenská záležitost. Jsme zapleteni do domorodé války. Moje loď je v nebezpečí.“ Znovu se obrátil k dělmistrovi. „Už jsou na dostřel?“

„To záleží na vašem přání, dom Ferriero,“ dělmistr foukl na koneček luntu, takže zajiskřil a zrudl. „Mohu ji teď zasáhnout na přídi nebo na zádi anebo ji trefit z boku, jak je vám libo. Ale chcete-li skolit jednoho určitého chlápka, potom nám přijdou na dostřel za minutku.“

„Chci odstranit Toranagu. A toho kacíře.“

„Myslíte lodivoda, toho Ingelese?“

„Ano.“

„Toho Žapíka mi musíte ukázat. Lodivoda znám dobře.“

Rodrigues řekl: „Jestliže lodivod musí zemřít, abychom zabili Toranagu a zastavili válku, nemám nic proti tomu, *capitao geral*. Ale jinak byste ho měli ušetřit.“

„Je to kacíř, nepřítel naší vlasti, ohavnost spuštění, a napáchal už víc zla než hnízdo zmijí.“

„Už jsem jednou poukázal na to, že Ingeles je za prvé lodivod a za druhé a za třetí lodivod, jakých je na světě málo.“

„Lodivod si zaslouží zvláštní výsady? Kacíř nekacíř?“

„Přísahám, že ano. Měli bychom využít jeho zkušeností, jako oni využívají našich. Je to zatracené plýtvání, zabít tolik vědomostí. Kdepak by byla naše milená vlast bez lodivodů? A co kšefty a vůbec? Beze mne přísámbůh neodpluje Černá loď a nebudou prachy a nebude cesty domů takže můj názor má zatraceně taky nějakou cenu.“

Ze stěžňového koše zazněl výkřik: „Pozor na horní palubě, galéra mění kurs!“ Galéra mířila přímo k nim, ale teď se o pár bodu otočila směrem k přístavu.

Rodrigues okamžitě zařval: „Hotovost! Hlídka na zádi do koše – všechny plachty napnout! Zvednout kotvu!“ Muži se okamžitě rozběhli provést rozkaz.

„Co se stalo, Rodriguesi?“

„Nevím, *capitao geral*, ale jedeme na širé moře. Ta břichatá děvka se staví proti větru.“

„Co na tom? Můžeme je potopit, kdy se nám zachce!“ řekl Ferriera. „Musíme na palubu ještě dopravit zásoby a otcové se musí vrátit do Ósaky.“

„Ano. Ale žádná nepřátelská loď nebude plout na závětrné straně mé lodi. Ta děvka nezávisí na větru. Může plout proti větru. Co když se nám chtějí nabořit do přídě, kde máme jenom jedno dělo, a zaháčkovat nás!“

Ferriera se pohrdlivě zasmál. „Máme na palubě dvacet děl. Oni žádné! Vy si myslíte, že by si ty špinavý pohanský svině troufly nás zaháčkovat? Zbytečně si děláte hlavu!“

„Možná právě proto ji mám ještě pořád na ramenou. Santa Theresa vypluje na moře!“

Plachty se s praskotem draly z úvazků, vítr je napjal, ráhnoví vrzalo. Obě hlídky byly na palubě v bitevním postavení. Fregata se hnula, ale postupovala vpřed pomalu. „Přidej, mrcho!“ domlouval jí Rodrigues.

„Jsme připraveni, dom Ferriero,“ řekl dělmistr. „Mám ji na mušce. Který z nich je Toranaga? Ukažte mi ho!“

Na galéře nesvítily žádné pochodně. Jediné světlo poskytoval měsíc. Galéra byla pořád u zádi sto yardů daleko, ale teď otočená k přístavu mířila k dalekému břehu, vesla pravidelně zabírala a zvedala se. „Lodivod je tamten? Ten vysoký muž na horní palubě?“

„Ano,“ řekl Rodrigues.

„Manuel a Perdito! Palte na něho a horní palubu!“ Nejbližší dělo se nepatrně posunulo. „Který je ten Toranaga? Rychle! Kormidelníci, dva body na pravobok!“

Rodrigues dozíral na plachty a pamětliv písčitého dna a nedaleké mělčiny byl ve střehu, aby kdykoli zakřikl dělmistra, který měl podle zvyku velení u kormidla při palbě ze zádi. „Připravte děla na levé boční palubě!“ křičel dělmistr. „Po odpálení odklonit z návětří! Otevřte všechny střílny, chystejte se k palbě našíř!“ Dělostřelci poslechli, s očima upnutýma k důstojníkům na horní palubě. A ke kněžím.

„Pro lásku Boží, dom Ferriero, který z nich je Toranaga?“

„Který je to, otče?“ zeptal se Ferriera, který daimjóa nikdy neviděl.

Rodrigues rozeznal Toranagu jasně na příďové nástavbě v kruhu samurajů, ale nechtěl být tím, kdo na něho ukáže prstem. Ať si to udělají kněžouři, pomyslel si. Do toho, velebníčci, zahrajte si na jidáše. Proč my hříšníci máme vždycky slíznout černou práci, ne že bych dal za toho pohanského zkurvysyna falešný dukát.

Oba kněží mlčeli.

„Rychle, který je Toranaga?“ zeptal se dělmistr znovu.

Rodrigues mu ho netrpělivě ukázal. „Tamhle na příďové nástavbě. Ten zavalitý skrček uprostřed ostatních pohanských parchantů.“

„Už ho vidím, *senbor* lodivode.“

Dělo se ještě jednou trošičku natočilo. Ferriera převzal lunt od dělmistrova pomocníka.

„Máte zaměřeno na toho kacíře?“

„Ano, *capitao geral*, jste připraven? Spustím ruku. To bude znamení.“

„Dobře!“

„Nezabiješ!“ pravil delľ Acqua.

Ferriera se otočil na podpatku. „Jsou to pohani a kacíři!“

„Jsou mezi nimi také křesťané, a i kdyby nebyli…“

„Nedbejte na něho, dělmistře,“ zavrčel *capitao geral*. „Vypálíme, až bude čas!“

Delľ Acqua se postavil před otvor hlavně. Jeho mocná postava se tyčila na horní palubě nad ozbrojené námořníky, připravené k boji. Ruku držel na krucifixu. „Já pravím, stojí psáno: Nezabiješ!“

„Zabíjíme ustavičně, otče,“ řekl Ferriera.

„Já vím a stydím se za to a prosím Boha za odpuštění.“ Delľ Acqua ještě nikdy nebyl na horní palubě válečné lodi, neviděl nabitá děla a

muškety, prsty na spoušti, kolos chystající se rozdílet smrt. „Pokud jsem tu já, nedojde k žádnému zabíjení a nedám nikomu rozhřešení za zákeřnou vraždu!“

„A co když na nás zaútočí? Když se pokusí zmocnit se lodi?“

„Pak budu prosit Boha, aby nám pomohl proti nim!“

„Jaký je v tom rozdíl, teď anebo později?“

Delľ Acqua neodpověděl. Nezabiješ, myslel si, a Toranaga nám slíbil všechno, Išido nic.

Ferriera roztrpčeně odhodil lunt, otočil se zády ke kněžím a šel k zábradlí. „Připravte se k odražení útoku!“ křikl. „Jestliže se přiblíží bez pozvání na padesát yardů, máte rozkaz rozstřílet ji na cucky, ať si kněží říkají, co chtějí!“

Rodrigues byl rozvzteklený zrovna tak, ale věděl, že je proti knězi stejně bezmocný jako kapitán. Nezabiješ? Pro Ježíše Krista, a co vy? chtělo se mu křičet. Co ty autodafé? Co inkvizice? Co ti páteři, co vyhlašují ortel „vinen“ nebo „čarodějnice“ nebo „ďáblu propadlý“ nebo „kacíř“? Dobře si pamatuju na ty dva tisíce čarodějnic upálených jenom u nás v Portugalsku ten rok, co jsem odplul do Asie. A co všechny ty vesnice a města u nás doma a ve Španělsku a v osadách promrskávané Důtkami Páně, jak si ti kapucatí inkvizitoři hrdě říkají, co ten puch páleného masa, který nechávají všude za sebou? Pane Bože, rač nás před nimi chránit!

Setřásl ze sebe strach a odpor a soustředil se na galéru. Zahlédl Blackthorna a myslel si: Ach, Ingeles, dělá mi dobře, když tě vidím stát u kormidelní páky, čahoune drzá! Už jsem se bál, že tě povedou na popravu. Jsem rád, že ses z toho dostal, ale i tak je dobře, že nemáte na palubě ani kanónek, jinak bych s tebou bez milosti zametl a poslal tě do pekel, jak by řekli velebníčci.

Ach, Madono, rač mě chránit před špatným knězem.

„Ahoj, Santa Theresa!“

„Ahoj, Ingeles!“

„Jsi to ty, Rodriguesi?“

„Hej!“

„Co tvá noha?“

„Kurva!“

Rodrigues se s potěšením oddával tomu halekavému laškování.

Asi půl hodiny proti sobě lodi manévrovaly, měnily kurs, uhýbaly, honily se, galéra se chtěla dostat proti větru a přitisknout fregatu na závětrný břeh, fregata se zase snažila získat prostor, aby mohla v případě potřeby vyplout ze zátoky. Ale žádné se nepodařilo získat výhodu a při tom křižování teprve na fregatě uviděli bárky zavírající ústí zátoky a pochopili, co to znamená.

„Proto k nám pluje. Potřebuje ochranu!“

„O důvod víc, proč Toranagu potopit, teď, když je v pasti. Išido nám bude vděčný,“ řekl Ferriera.

Delľ Acqua stál na svém. „Toranaga je příliš důležitý. Napřed musíme s Toranagou mluvit, na tom trvám. Potopit ho můžete vždycky. Nemá děla. A dokonce i já vím, že dělům se mohou postavit jen děla.“

Tak Rodrigues připustil příměří, aby si trochu vydechli. Lodi byly uprostřed zátoky, v bezpečí od bárek a v bezpečí jedna před druhou, fregata tančila ve větru připravená okamžitě napnout plachty a galéra s vesly zdviženými klouzala bokem až na doslech. Rodrigues k této blízkosti svolil teprve, když viděl galéru vystavenou bokem a se všemi vesly nahoře, natočil se do větru a hotovil se k dalšímu manévru. Díky Bonu, Ježíši Kristu, Panně Marii a Josefovi, že máme děla a ten parchant ne, pomyslil si Rodrigues znovu. Ingeles je děsná mrcha.

Ale zase je dobrý, když má člověk proti sobě člověka od fochu. Mnohem bezpečnější. Nedojde k žádné zbrklosti a nikdo zbytečně nenatáhne brka.

„Pustíte nás na palubu?“

„Koho, Ingeles?“

„Knížete Toranagu, jeho tlumočníka a stráž.“

Ferriera řekl tiše: „Bez stráží.“

Alvito řekl: „Nějaké mít musí. To je věc důstojnosti.“

„Kašlu na jeho důstojnost. Žádné stráže.“

„Nechci na palubě žádné samuraje,“ souhlasil Rodrigues.

„Přistoupili byste na pět?“ zeptal se Alvito. „Jenom jeho tělesnou stráž. Rodriguesi, vy přece chápete, oč jde.“

Rodrigues chvíli uvažoval, pak přikývl. „Pět nás nezabije, *capitao geral*. Přidělíme vám taky pět mužů jako tělesnou gardu, každého s párem pistolí. Otče, dohodněte podrobnosti. Bude líp, *capitao geral*, když otec vyjedná detaily, ví, co a jak.“

Alvito šel k obrubníku a křičel: „Vaše lži vám nepomohou! Vaše duše se brzy odebere do pekel, vaše i vašich zbojníků. Dávám vám deset minut, potom vás *capitao geral* jednou salvou pošle do věčných muk!“

„Plujeme přece pod vlajkou knížete Toranagy, pro Boha!“

„Abyste nás zmátli, piráte!“

Ferriera k němu pokročil. „Na co si to hrajete, otče?“

„Račte mít strpení, *capitao geral*,“ řekl Alvito. „To je jenom pro formu. Jinak by musil být Toranaga nadosmrti uražen, protože jsme urazili jeho korouhev – což se stalo. Před vámi je Toranaga – to není jen tak obyčejný daimjó. Možná že by bylo dobře, kdybyste si vzpomněl, že on osobně má ve zbrani větší množství mužů než španělský král!“

Vítr sténal v ráhnoví, táhla nervózně klapala. Pak zaplály pochodně na

horní palubě a nyní mohli Toranagu jasně vidět. Jeho hlas se nesl po vlnách.

„Cukku-san! Jak se opovažujete uhýbat před mou galérou! Tady nejsou žádní piráti, ti sedí v bárkách při ústí zátoky. Přeji si neprodleně vstoupit k vám na palubu!“

Alvito křičel zpátky japonsky s předstíraným překvapením: „Kníže Toranaga! Promiňte, netušili jsme. Domnívali jsme se, že je to past. Šedí říkali, že róninové přepadli a dobyli galéru! Mysleli jsme, že zbojníci pod velením anglického piráta plují pod falešnou vlajkou. Okamžitě k vám přijdu.“

„Ne. Já k vám přepluji sám a hned.“

„Prosím vás, kníže, dovolte mi, abych vás doprovodil. Můj pán, otec vizitátor, je na lodi přítomen, a také *capitao geral*. Trvají na tom, abychom se vám osobně omluvili. Račte nám laskavě prominout.“ Alvito přehodil na portugalštinu a křikl na loďmistra: „Spusťte šalupu,“ a pokračoval japonsky: „Člun bude bez meškání spuštěn, Milosti.“

Rodrigues vnímal nechutnou pokoru v Alvitově hlase a pomyslil si, oč hůř se vychází s Japonci než s Číňany. Číňani se vyznají v uměni vyjednávat, vědí, co je to kompromis, ústupek, odměna. Ale Japonci pukají hrdostí, a když se dotkne někdo jejich hrdosti – a to platí ne snad jen pro samuraje, ale pro každého z nich –, pak ani smrt neodčiní urážku. No tak, už to skončete. Chtělo se mu křičet.

„*Capitao geral*, pojedu okamžitě,“ říkal otec Alvito. „Eminence, když pojedete se mnou, bude to poklona, která ho dobře naladí.“

„Máte pravdu.“

„Není to nebezpečné?“ řekl Ferriera. „Mohli by vás využít jako rukojmí.“

Delľ Acqua řekl: „Ve chvíli, kdy uvidíte nějakou známku zrady, přikazuji vám ve jménu Božím zahladit loď a všechny, kdo jsou na ní, s námi včetně.“ Dlouhými kroky sešel z horní paluby na dolní a jeho sutana velebně vlála kolem děl. U vstupu na žebřík se otočil a pokřižoval se. Potom slezl do šalupy. Loďmistr odrazil. Všichni námořníci měli pistole a soudek prachu s rozbuškou ležel pod bocmanovou lavičkou.

Ferriera se vyklonil přes obrubník a tiše zavolal dolů: „Eminence, přiveďte s sebou toho kacíře.“

„Prosím? Co jste říkal?“ Delľ Acqua neopomenul poškádlit Ferrieru, jehož aroganci nemohl vystát; už dávno se rozhodl, že Blackthorna přivede, a slyšel znamenitě. *Che stupido*, myslel si.

„Přiveďte s sebou kacíře, nezapomeňte!“ zavolal Ferriera znovu.

Na horní palubu k Rodriguesovi dolehlo tlumené: „Ano, *capitao geral*,“ a lodivod si pomyslel: co za úskok máš zase za lubem, Ferriero?

S bezkrevnou tváří obtížně poposedl. V noze mu hryzala bolest, a

přemáhání ho stálo nemálo sil. Kosti srůstaly dobře a rána byla čistá, chvála Bohu. Ale zlomenina je pořád zlomenina a lehounké houpání vyčkávající lodi mu dávalo zabrat. Lokl si grogu z ohmatané čutory, která visela na háku kompasnice.

Ferriera ho pozoroval. „Noha zlobí?“

„V pořádku.“ Rum ztlumil škubání.

„Dokážete doplout až do Macaa?“

„Dokážu, i kdyby moře divočilo celou cestu. A v létě zase připlout, jestli máte na mysli tohle.“

„Ano, tohle mi dělá starosti, lodivode.“ Rty byly zase napjaté do tenkého posměvačného úsměvu. „Potřebuju schopného lodivoda.“

„To já jsem. A noha se hojí dobře.“ Rodrigues ze sebe střásl trýzeň. „Ingeles nepřijde na palubu dobrovolně. Mne byste sem nedostali.“

„Vsaďme se o sto dukátů, že jste na omylu.“

„To je víc, než vydělám za rok.“

„Splatných, až budeme zpátky v Lisabonu, ze zisku na Černé lodi.“

„Platí. Nic ho nepřiměje přijít k nám na palubu. Aspoň ne dobrovolně. Přísámbůh jsem o sto dukátů bohatší.“

„Chudší! Zapomínáte, že jezuiti ho chtějí víc než já.“

„Proč by ho měli chtít tak moc?“

Ferriera se mu podíval do očí a neodpověděl, ale usmíval se pořád stejně tence a křivě. Potom řekl, aby ho potrápil: „Slíbím Toranagovi, že ho bezpečně vyvedeme, když nám přenechá kacíře.“

„Jsem rád, že jsme na stejné lodi a že se beze mne neobejdete ani vy, ani Černá loď,“ řekl Rodrigues. „Nechtěl bych být váš nepřítel.“

„To jsem rád, že jsme se domluvili, lodivode. Konečně.“

„Žádám o doprovod ze zátoky. Potřebuji ho rychle,“ řekl Toranaga delľ Acquovi ústy Alvitovými; Mariko s Jabuem čekali opodál. Stáli na palubě záďové nástavby, delľ Acqua na hlavní palubě pod ním, ale i tak měli oči takřka v stejné výšce. „Anebo je-li vám libo, může mi vaše válečná loď odstranit bárky z cesty.“

„Promiňte, ale to by byl neoprávněný nepřátelský akt, jaký byste zajisté nechtěl – nemínil od naší fregaty žádat, kníže,“ řekl delľ Acqua mluvě teď přímo k Toranagovi a jako vždycky mu takřka současné tlumočení Alvitovo připadalo skoro nadpřirozené. „To je vyloučeno – znamenalo by to otevřené vypovězení války.“

„Co mi tedy radíte?“

„Prosím vás, jeďte s námi na fregatu. Poradíme se s velitelem. Teď, když víme, oč jde, určitě se najde řešení. Jako voják rozhoduje on, ne my.“

„Ať přijede sem.“

„Bylo by pro vás rychlejší, kdybyste tam dojel sám, Milosti. Nehledě ke

cti, kterou byste nám tím prokázal.“

Toranaga věděl, co se pod tím skrývá. Sotva před pár minutami viděli, jak od jižního pobřeží odrazily další bárky obsazené lukostřelci, a třebaže prozatím byli v bezpečí, bylo zřejmé, že do hodiny bude ústí zátoky zahlceno nepřátelskými čluny.

Věděl také, že nemá na vybranou.

„Lituji, Milosti,“ vysvětlil mu během bezvýsledného křižování Blackthorne, „nemohu se dostat fregatě na tělo, Rodrigues je mazaný. Mohu mu zabránit, aby unikl, pokud se udrží tenhle vítr, ale nemohu ho zaskočit, pokud se nedopustí chyby. Budeme muset vyjednávat.“

„Udělá chybu a udrží se vítr?“ zeptal se Marikoinými ústy.

Odpověděla: „Andžin-san říká, že moudrý muž nikdy nespoléhá na vítr, ledaže je to pasát a loď je na širém moři. Tady jsme v zátoce, kde vítr naráží na kopce a všelijak se točí. A lodivod Rodrigues chybu neudělá.“

Toranaga pozoroval zápolení těch dvou lodivodů a došel k poznáni, že jsou mistři nepochybně oba. A přitom si také uvědomil, že nikdo, ani on, ani jeho panství, ani říše nebudou nikdy v bezpečí, pokud nebudou mít takové moderní barbarské lodi a pokud se jejich zásluhou nestanou pány svých moří. Ta myšlenka jím otřásla.

„Ale jak s nimi mohu vyjednávat? Copak mají nějakou omluvu pro tak otevřené nepřátelství vůči mně? To je urážka mé cti, a tu teď musím smýt krví.“

Blackthorne mu nato vysvětlil úskok s falešnými vlajkami: jak všechny lodi užívají této lsti, aby se dostaly těsně k nepříteli anebo mu unikly, a Toranaga k své velké úlevě zjistil, že existuje přijatelný způsob, jak neztratit tvář.

Alvito právě říkal: „Myslím, že bychom měli vyrazit okamžitě.“

„Dobře,“ souhlasil Toranaga. „Jabu-san, převezměte velení. Mariko-san řekněte Andžinovi, aby zůstal na horní palubě a držel kormidlo, půjdete se mnou.“

„Ano, Milosti.“

Z velikosti šalupy pochopil Toranaga hned, že s sebou nemůže vzít víc než pět strážců. Ale i s tím už počítali a konečný plán byl prostý. Jestliže se mu nepodaří přemluvit fregatu k poskytnutí pomoci, zabije spolu se svými strážci kapitána, lodivoda a kněze, a zabarikáduje se v jedné z kabin. Současně se vrhne galéra vedená Andžinem zezadu na fregatu a pokusí se loď vzít ztečí. Ať už budou mít úspěch nebo ne, bude to rychlé řešení.

„Je to dobrý plán, Jabu-san,“ řekl.

„Prosím, dovolte mi, abych jel vyjednávat místo vás.“

„Nikdy by to nepřipustili.“

„Dobrá, ale až se dostaneme z pasti, vyžeňte všechny barbary z naší říše. Ten čin vám získá víc daimjóů než ztratí.“

„Uvážím to," řekl Toranaga, třebaže věděl, že je to nesmysl, že si musí získat křesťanské daimjóy Onošiho a Kijamu na svou stranu a v jejich závěsu všechny ostatní křesťanské daimjóy, nebo bude pohlcen. Cože si Jabu přál jet na fregatu? Jakou zradu snoval pro případ, že by nebylo jiné pomoci?

„Milosti," mluvil Alvito za delľ Acquu, „smím pozvat Andžina, aby jel s námi?"

„Proč?"

„Napadlo mi, že by třeba rád pozdravil Rodriguese. Náš lodivod má zlomenou nohu a nemůže přijít za ním. Rád by ho viděl a poděkoval mu za záchranu života, kdybyste proti tomu nic neměl."

Toranagu nenapadl žádný důvod, proč by Andžin neměl chodit. Byl pod jeho ochranou a tudíž nedotknutelný. „Pokud bude chtít, prosím. Mariko-san, doprovoďte Cukkua."

Mariko se uklonila. Věděla, že má za úkol poslouchat a hlásit a zajistit, aby všechno, co bude řečeno, bylo bez vynechávek správně tlumočeno. Už se cítila lépe, účes a tvář byly opět dokonalé, paní Fudžiko jí zapůjčila čisté kimono, levá paže spočívala v úhledné pásce. Jeden z důstojníků, budoucí ranhojič, jí ránu obvázal. Nadloktí bylo jenom škrábnuto, úder nepřeťal šlachu a rána byla čistá. K úplnému zotavení by byla potřebovala ještě lázeň, ale na galéře žádná nebyla.

Spolu s Alvitem se vrátili na horní palubu. Jezuita postřehl nůž v Blackthornově opasku a že mu ušpiněné kimono kupodivu padne. Jak daleko se asi vloudil do Toranagovy přízně, říkal si. „Vítám vás hlavní lodivode Blackthorne."

„Kéž vás peklo pohltí, otče!" pravil vlídně Blackthorne.

„Snad se tam jednou spolu sejdeme, Andžin-san. Kdo ví. Toranaga řekl, že si můžete jet obhlídnout fregatu."

„To je jeho rozkaz?"

„Ne, řekl, pokud budete chtít."

„Nechci."

„Rodrigues by vám rád znovu poděkoval a znovu vás viděl."

„Vzkažte mu mé poručení a že se těším na shledání v pekle. Anebo tady."

„To nejde kvůli jeho noze."

„Jak je na tom?"

„Zlomenina se hojí. Vaší zásluhou a milostí Boží bude, dá-li Buh, zase za pár týdnů chodit, ale kulhat už bude celý život."

„Řekněte mu, že mu přeju brzké uzdravení. Radši už běžte, otče, zbytečně marníte čas."

„Rodrigues by vás rád viděl. Na stole je rum a do červena vypečený kapoun se zeleným hráškem a šťávou a čerstvý křupavý chleba a horké

máslo. Škoda, lodivode, že tolik dobrého jídla přijde nazmar.“

„Cože?“

„Na lodi mají dneska čerstvý, do zlatova vypečený chleba, hlavní lodivode, čerstvé suchary, máslo a hovězí žebro. Čerstvé pomeranče z Goy a k dispozici je dokonce i galon madeirského na spláchnutí nebo pálenka, je-li libo. Pivo mají taky. Konečně k večeři napekli výše zmíněné kapounky, horké a šťavnaté, *capitao geral* je labužník.“

„Kéž vás Bůh zatratí do nejhlubších pekel!“

„Učiní tak, bude-li to jeho vůle. Říkám vám jenom, co dnes mají na lodi k večeři.“

„Co znamená labužník?“ zeptala se Mariko.

„To je člověk, který má požitek z jídla a potrpí si na dobrou tabuli, *senhora* Maria,“ řekl Alvito, oslovuje ji jejím křestním jménem. Všiml si náhlé proměny v lodivodově tváři. Takřka viděl, jak se mu sbíhají sliny a kručí v žaludku. Však i jemu se dělalo hlady slabo, když večer viděl ve velké kajutě prostřeno k hostině třpytné stříbro a bílý ubrus a židle, opravdovské kůží potažené židle, a ucítil vůni čerstvého chleba a másla a šťavnatého masa, a to mu jídlo nechybělo a dávno si zvykl na japonskou stravu.

Je tak prosté člověka nachytat, pomyslil si. Musíte mu jenom hodit správnou návnadu. „Sbohem, lodivode!“ Alvito se otočil a zamířil ke schůdkám. Blackthorne šel za ním.

„Kde tě tu čerti berou, Ingeles?“ zeptal se Rodrigues.

„Kde máš to jídlo? Potom si promluvíme. Nejdřív večeři.“

„Prosím, pojďte za mnou,“ řekl Alvito.

„Kam ho vedete, otče?“

„Do velké kajuty, přirozeně. Blackthorne může jíst, než se kníže Toranaga a *capitao geral* domluví.“

„Ne. Může povečeřet v mé kabině.“

„Není jednodušší jít tam, kde je už prostřeno?“

„Bocmane! Dohlídni, aby lodivod okamžitě dostal dosyta najíst v mé kabině od všeho, co je na tabuli. Ingeles, co chceš? Rum, víno, nebo pivo?“

„Napřed pivo, potom rum.“

„Bocmane, postarej se o něho, vem ho dolů. A poslyš, Pesaro, dej mu taky nějaké šaty z mé truhly a boty a všechno. A zůstaň u něho, dokud tě nezavolám.“

Beze slova šel Blackthorne za bocmanem, nerudným chlapiskem, po schodech dolů na hlavní palubu. Alvito se užuž chtěl vrátit zpátky k delľ Acquovi a Toranagovi, kteří spolu hovořili prostřednictvím Mariko, když ho Rodrigues zarazil. „Otče! Na okamžik. Co jste mu napovídal?“

„Nic, jen že byste ho rád viděl a že jsme přišli na loď na večeři.“

„A že já ho zvu?“

„Ne, to jsem neřekl, Rodriguesi. Ale což vy byste nepozval na večeři kolegu lodivoda, kdybyste viděl, že má hlad?“

„Ten mrcha chlap nemá hlad, ten hlady chcípá. Když se v tomhle stavu dostane k jídlu, nacpe se napřed jako hladový vlk a pak to vyblije jako vožralá děvka. Ale my přece nechceme, aby Toranaga byl svědkem toho, jak náš člověk, byť to byl kacíř, žere jako zvíře, blije jako zvíře, viďte, otče? Zvlášť ne před nějakým šikmookým neřádem – zvlášť ne před potvorou tak čistotnou jako kunda vod neštovic poďobaný doroty!“

„Synu, kdy se konečně naučíte ovládat svůj nezřízený jazyk,“ řekl Alvito. „Ještě vás jednou přivede do pekla. Za pokání vám ukládám odříkat tisíckrát Zdrávas a dvoudenní půst. O chlebu a vodě. Snad tak dojdete Boží milosti.“

„Díky, otče, učiním tak. Ochotně. A kdybych si mohl kleknout, hned bych byl na kolenou a líbal váš kříž. Ano, otče, nebohý hříšník vám děkuje za vaši Bohem danou trpělivost. Napříště si dám jazyk na petlici.“

Ferriera zavolal pod schůdky: „Rodriguesi, nepůjdete taky dolů?“

„Zůstanu na palubě, pokud je ta mrcha galéra na dosah, *capitao geral*. Kdybyste mě potřebovali, jsem nahoře.“ Alvito se hnul k odchodu. Rodrigues si všiml Mariko. „Ještě moment, otče. Kdo je to?“

„Dona Maria Toda. Toranagova tlumočnice.“

Rodrigues bezhlesně hvízdl. „Dobrá?“

„Skvělá.“

„Tu jste neměli brát. Ženská nepatří na palubu. Pěkná pitomost. Proč Toda? Je to konkubína starého Tondy Hiromacua?“

„Ne. Manželka jeho syna.“

„Blbost vodit ji sem.“ Rodrigues kývl na jednoho z námořníků. „Rozhlas po lodi, že ta ženská mluví portugalsky.“

„Ano, *senhor.*“ Muž odkvačil a Rodrigues se znovu obrátil k otci Alvitovi.

Kněze jeho netajený hněv zřejmě nepolekal. „Dona Maria mluví také latinsky – a stejně dokonale. Chtěl jste ještě něco, lodivode?“

„Ne, díky. Snad bych měl radši začít s těmi Zdrávasy.“

„To by bylo od vás moudré.“ Kněz se pokřižoval a odešel. Rodrigues si odplivl do odpadní díry a jeden z kormidelníků škubl obočím a pokřižoval se.

„Jen se neposer, ty záprtku!“ zasyčel Rodrigues.

„Ano. hlavní lodivode, promiňte, *senhor*. Když vidím velebného otce, vždy je ve mně malá dušička. Já to nemyslel zle.“ Mladík viděl, jak poslední zrnečka písku propadají hrdlem přesýpacích hodin, a otočil sklenku.

„Až bude půl, běž dolů, seber vědro a kartáč a vydrhni to dopuštění v

mé kajutě. Napřed řekni bocmanovi, aby mi sem Ingelese přinesl a pak vyčistíš kajutu. A bude pro tebe líp, když tam bude čisto jako v pokojíčku, nebo z tvých střívek budou jitrničky. A při té bohumilé práci odříkávej Zdrávas za svou zatracenou duši.“

„Ano, *senhor,*“ pravil jinoch chabě. Rodrigues byl na čistotu ras, hotový maniak, jeho kajuta byla svatá. Nesmělo v ní být poskvrnky – bouřka nebouřka.

27/

„Nějaké řešení musí být, *capitao geral,*“ řekl delľ Acqua trpělivě.

„Mám se snad dopustit nepokrytě nepřátelské akce vůči spřátelenému státu?“

„Jistěže nikoli.“

Všichni ve velké kajutě věděli, že jsou v jedné pasti. Jakákoli nepokrytá akce by je zařadila do Toranagova tábora proti Išidovi, což nebylo radno pro případ, že by se vítězem stal Išido. Prozatím měl Išido v moci Ósaku a hlavní město Kjóto a většinu regentů. Podpora daimjóů Onošiho a Kijamy pro Išida navíc znamenala nadvládu nad většinou ostrova Kjúšú a s Kjúšú měl v rukou přístav Nagasaki, středisko obchodního ruchu, a tudíž měl v hrsti obchodování vůbec a Černou loď zvlášť.

Toranaga řekl ústy otce Alvita: „Proč váháte? Nechci nic jiného, než abyste rozehnali ty piráty z ústí zátoky.“

Toranaga seděl nepohodlně na čestném místě na židli s vysokým rovným lenochem u velikého stolu. Vedle něho seděl Alvito, naproti *capitao geral* s vizitátorem po boku. Mariko stála za Toranagou, samurajové hlídali u dveří, naproti nim u stěny stáli ozbrojení námořníci. Všichni Evropané si uvědomili, že zatímco Alvito tlumočí Toranagovi každé slovo, Mariko bdí, aby si mezi sebou neřekli nahlas nic proti zájmům jejího pána a aby překlad byl úplný a přesný.

Delľ Acqua se předklonil. „Milosti, snad byste mohl poslat na břeh ke knížeti Išidovi posly. Možná že lze k řešení dospět vyjednáváním. Mohli bychom nabídnout pro tato vyjednávání tuto loď jako místo neutrální. Možná že by se válka dala urovnat takto.“

Toranaga se výsměšně zasmál. „Jaká válka? Já a Išido spolu nevedeme válku.“

Milosti, viděli jsme přece boje na břehu.

„To je bláhovost. Kdo byl zabit? Pár bezcenných róninů. Kdo na koho útočil? Pouze róninové, zbojníci anebo pomýlení horlivci.“

„A co to přepadeni? Slyšeli jsme, že hnědí se bili s šedými.“

„Zbojníci zaútočili na všechny, na hnědé i šedé. Moji lidé mě pouze chránili. V nočních šarvátkách často dochází k nedorozumění. Jestliže hnědí zabili šedé, anebo šedí hnědé, je to politováníhodný omyl. Co znamená pár mužů pro něho nebo pro mne? Nic. Nevedeme spolu válku.“

Toranaga jim vyčetl nevíru z tváří a dodal: „Řekněte jim, Cukku-san, že v Japonsku vedou válku armády. Tyhle směšné potyčky a úklady jsou jenom pokusy, které každý zapře, když se nezdaří. Válka nezačala dnes. Začala, když taikó zemřel a nezanechal dospělého syna. Dost možná začala dokonce ještě dřív, když byl zavražděn Goroda, ochránce říše. Dnešní noc není žádné rozmezí. Nikdo z vás nerozumí této říši ani naší politice. Jak byste mohli? Samozřejmě, že se mě Išido snaží zabít. A mnoho jiných daimjóů s ním. Už se o to pokoušeli dříve a budou se o to pokoušet nadále. Kijama a Onoši byli oba jak moji spojenci, tak moji nepřátelé. Poslyšte, jestli mě zabijí, zjednoduší se tím věci pro Išida, ale jen na chvíli. Jsem v jeho pasti, ale když v ní uváznu, bude mít převahu jenom na chvíli. Jestliže vyváznu, popře každou past. Pochopte už jednou všichni, že má smrt neodstraní příčinu války, ani nezabrání dalším konfliktům. Teprve Išidova smrt jim udělá konec. A proto teď žádná otevřená válka neexistuje. Žádná válka není.“ Poposedl na židli, hnusil se mu vzduch v kajutě páchnoucí mastnými pokrmy a nemytými těly. „Ale jedno musíme vyřešit hned. Potřebuji vaše děla. Potřebuji je teď. Piráti na mě číhají při ústí zátoky. Už dřív jsem vám řekl, Cukku-san, že se brzy bude muset každý rozhodnout. Nuže, kde stojíte vy a váš vůdce a celá křesťanská církev? A jsou moji portugalští přátelé se mnou, nebo proti mně?“

Delľ Acqua řekl: „Všichni podporujeme vaše zájmy, Milosti, tím si můžete být jist.“

„Výborně. Tak okamžitě zatočte s těmi piráty.“

„To by byl akt nepokrytě nepřátelský a nekouká z toho žádný profit. Snad bychom z toho mohli vytlouct nějaký kapitál, ne?“ řekl Ferriera.

Alvito jeho slova nepřeložil, ale řekl: „*Capitao geral* říká, že by bylo lepší zdržet se přímého zásahu do politiky, Milosti. Jsme obchodníci.“

Mariko řekla japonsky: „Promiňte, Milosti, ale to není přesné. Tak to nebylo řečeno.“

Alvito vzdychl. „Milosti, pouze jsem jeho slova upravil. Velitel není zvyklý na vaše způsoby, je to cizinec. Nechápe japonské poměry.“

„Zato vy je chápete, Cukku-san?“ zeptal se Toranaga.

„Snažím se, pane.“

„Co vlastně řekl doslova?“

Alvito mu to řekl.

Po odmlce řekl Toranaga: „Andžin-san mi řekl, že Portugalci berou obchodování velice vážně a že v obchodě neznají způsoby ani žerty. Chápu vás a přijímám vaše vysvětlení, Cukku-san. Ale nadále prosím překládejte

všechno, jak to bylo řečeno.“

„Ano, Milosti.“

„Řekněte veliteli toto: Po vyřešení konfliktu hodlám obchodní styky podstatně rozšířit. Já jsem pro obchodování, Išido ne.“

Delľ Acqua sledoval intermezzo s nelibostí, doufal, že se Alvitovi podařilo Ferrierovo žbleptnutí zatušovat. „Nejsme politici, Milosti, jsme duchovní a zástupci věřících a Víry. Pevně stojíme za vašimi zájmy. Spolehněte se.“

„Souhlasím. Uvažoval jsem…“ Alvito ustal v překládání a na okamžik ztratil nit Toranagovy japonštiny. Tvář se mu rozzářila. „Promiňte, Eminence, ale kníže Toranaga řekl: Uvažoval jsem, že vás požádám, abyste postavili chrám, veliký chrám v Edu na důkaz mé důvěry ve vaše sympatie.“

Už léta – od té doby, co se Toranaga stal pánem Osmi provincií – se delľ Acqua marně snažil toto povolení získat. Získat takovou koncesi ve třetím největším městě říše bylo nedocenitelné. Vizitátor pochopil, že přišla chvíle problém eskorty vyřešit. „Poděkuj mu, Martine Cukku-san,“ řekl předem dohodnutou větu a dal tak Alvitovu stanovisku své požehnání. „A řekni mu, že se budeme vždycky snažit mu být nápomocni. Ano, a zeptej se, jaké jsou jeho představy, co do stavby katedrály,“ dodal pro uspokojení kapitána.

„Možná, že bych mohl na chvíli hovořit rovnou, Milosti,“ začal Alvito k Toranagovi. „Můj pán vám děkuje a říká, že to, oč jste žádal, snad půjde provést. Vynasnaží se vám být co nejvíce užitečný.“

„Vynasnaží se je obrat příliš obecný a neurčitý.“

„Ano, pane,“ Alvito výmluvně pohlédl na stráže, které vzdor kamenným tvářím přece jen měly uši. „Ale vzpomínám si, že jste svého času říkal, že neurčitost bývá často moudrá.“

Toranaga okamžitě pochopil. Pokynul mužům, aby odešli. „Počkejte venku.“

Stísněně poslechli. Alvito se otočil k Ferrierovi. „Už nepotřebujeme vaši stráž, *capitao geral*.“

Když samurajové odešli, propustil také Ferriera své muže a zadíval se na Mariko. Měl u pasu dvě pistole, třetí vězela ve shrnovací botě.

Alvito řekl Toranagovi: „Milosti, neměla by se dona Mariko také posadit?“

Toranaga se opět dovtípil. Na okamžik se zamyslel, pak zpola přikývl a řekl, ani se neotočil: „Mariko-san, vezměte si jednoho z mých strážců a jděte za Andžinem. Zůstaňte u něho, dokud pro vás nepošlu.“

„Ano, pane.“

Dveře za ní zapadly.

Teď byli sami. Velká čtyřka.

Ferriera řekl: „Co nabízí? Jaká je nabídka?“

„Mějte strpení, *capitao geral*,“ odvětil delľ Acqua.

„Milosti,“ zahájil Alvito, „můj pán a učitel praví, že se stane všechno, oč jste žádal, do čtyřiceti dní. Budete zpraven o postupu. Já budu jeho kurýrem, dovolíte-li.“

„A co když neuspěje?“

„Pak to nebude proto, že by na to nevynaložil dostatek snahy, vůle a vlivu. Dává vám své slovo.“

„Před křesťanským Bohem?“

„Ano. Před Bohem.“

„Dobrá. Ať mi to dá písemně. Se svou pečetí.“

„Milosti, takové dohody, tak choulostivé dohody by se neměly uzavírat písemně.“

„Říkáte, že pokud já vám nestvrdím své závazky písemně, neučiníte to ani vy?“

„Pouze jsem si vzpomněl na jeden z vašich vlastních výroků, že samurajská čest je rozhodně důležitější než kus papíru. Vizitátor vám dává své čestné slovo, dovolává se Boha za svědka a to platí stejně jako slovo samuraje. Vizitátorovi plně dostačuje vaše čest. Jen jsem říkal, že ho zarmoutí vaše malá důvěra. Mám ho požádat o podpis?“

Konečně Toranaga řekl: „Dobrá. Dává mi své slovo při Ježíši Kristu? Při svém Bohu?“

„Dávám vám ho v jeho zastoupení. Přísahal při svatém Kříži, že se o to pokusí.“

„Vy rovněž, Cukku-san?“

„Dávám vám rovněž své slovo, přísahám při Bohu a při svatém Kříži, že mu budu ze všech sil napomáhat při přesvědčování knížat Onošiho a Kijamy, že je v jejich zájmu být vašimi spojenci.“

„Na oplátku učiním všechno, co jsem předtím slíbil. V den čtyřicátý prvý můžete položit základní kámen k největšímu křesťanskému chrámu v říši.“

„Mohl byste nám půdu přidělit okamžitě, Milosti?“

„Jakmile budu v Edu. Tak, a teď co s těmi piráty? Piráty v rybářských bárkách? Odklidíte je bez meškání?“

„Kdybyste měl děla, udělal byste to sám, Milosti?“

„Samozřejmě, Cukku-san.“

„Omlouvám se, pane, že to bereme na dlouhé lokty, ale musíme postupovat oklikou. Děla nepatří nám. Prosím vás, poskytněte mi ještě okamžik.“ Alvito se otočil k delľ Acquovi. „Eminence, katedrála je vyřízena.“ Potom řekl Ferrierovi, jak se smluvili s delľ Acquou: „Ještě budete rád, že jste ho nepotopil, *capitao geral*. Kníže Toranaga vás žádá, zdali byste na zpáteční cestě s Černou lodí do Goy nevzal s sebou deset

tisíc zlatých dukátů a neinvestoval je do indického zlatého trhu. S radostí vám při té transakci podáme pomocnou ruku a postaráme se o výhodné podmínky. Kníže Toranaga říká, že polovina zisku připadne vám.“ Alvito a delľ Acqua došli svorně k názoru, že než za půl roku Černá loď připluje, bude Toranaga buďto znovu předsedou regentské rady a tudíž milerád svolí k této užitečné transakci, anebo bude mrtev. „Čistý zisk by pro vás dělal přinejmenším čtyři tisíce dukátů. Bez rizika.“

„Co po mně chce? To je víc než celá částka, kterou španělský král ročně poukazuje celému tovaryšstvu v Asii. Co po mně chce?“

„Kníže Toranaga tvrdí, že mu v odplutí ze zátoky překážejí piráti. Ví zajisté lépe než vy, zdali to jsou piráti nebo ne.“

Ferriera odpověděl týmž střízlivým hlasem, který měl oklamat Toranagu. „Neděláte dobře, že sázíte na toho pupkáče. Jeho nepřítel má v ruce všechna esa. Všichni křesťanští králové jsou proti němu. Ti dva hlavní zcela určitě, slyšel jsem je na vlastní uši. Říkali, že pravý nepřítel je tenhle Žapík. Věřím spíš jim, než tomuhle mrťafovi.“

„Jsem si jist, že kníže Toranaga ví lépe než my, kdo jsou piráti a kdo ne,“ pokračoval delľ Acqua nevzrušeně, věděl, jak to dopadne, stejně jako to věděl Alvito. „Domnívám se, že nemáte námitky, aby si kníže Toranaga poradil sám?“

„Ovšemže ne.“

„Máte na palubě dostatek rezervních děl,“ řekl vizitátor. „Proč byste mu zcela soukromě nějaká nedal? Myslím neprodal. Prodej zbraní je přece u vás na denním pořádku. Koupí od vás zbraně. Čtyři děla by byla víc než dost. Snadno bychom je převezli na šalupě se zásobou prachu a kulí, zase zcela privátně. A věc je rozřešena.“

Ferriera vzdychl. „Děla, vážená Eminence, jsou na galéře k ničemu. Galéra nemá ani střílny, ani lafety, ani dělové úvazky. Děla jim nejsou k ničemu, i kdyby měli dělostřelce, jako že nemají.“

Oba kněží byli zděšeni. „K ničemu?“

„Naprosto.“

„Ale snad by je mohli přizpůsobit, dom Ferriero…“

„Ta galéra je bez nové výstroje neschopná využít děl. Adaptace by trvala nejmíň týden.“

„*Nan da?*“ řekl Toranaga podezíravě, postřehl, že něco neklape, i když se to pokoušeli zakrýt.

„Co je? ptá se Toranaga,“ řekl Alvito.

Delľ Acqua věděl, že dále to nelze odkládat. „*Capitao geral*, prosím vás o pomoc. Prosím vás. Žádám vás nepokrytě o pomoc. Získali jsme pro víru obrovské ústupky. Musíte mi věřit, musíte, ano, musíte nám důvěřovat. Musíte nějak dostat knížete Toranagu z přístavu. Prosím vás jménem církve. Už sama katedrála je obrovská výsada. Prosím vás.“

Ferriera dokázal zakrýt svou vítězoslávu. Dokonce vložil do hlasu jistou slavnostnost: „Jelikož mě o pomoc žádáte jménem církve. Eminence učiním samozřejmě, co žádáte. Vysvobodíme ho z pasti. Zato však vyžaduji velení na Černé lodi i napřesrok, bez ohledu na to, bude-li letos plavba úspěšná nebo ne.“

„To je výsada španělského krále, výhradně jeho. Její udělení na mně nezávisí.“

„Dále: přijímám nabídku jeho zlata, ale chci od vás záruku, že jak ve věci zlata, tak ve věci obou Černých lodí mi nebudou dělat potíže ani zdejší úřady, ani goyský místokrál.“

„Opovažujete se mne a církev vydírat?“

„To je pouze obchodní dohoda mezi mnou, vámi a tím paviánem.“

„Není to žádný pavián, *capitao geral*. Už byste si to jednou měl pamatovat.“

„Dále: patnáct procent letošního nákladu místo deseti.“

„Vyloučeno.“

„Dále. Abychom to měli v suchu, Eminence, zapřísáhněte se před Bohem – a hned –, že ani vy, ani žádný kněz pod vaší pravomocí mi nikdy nebude vyhrožovat klatbou, pokud se nedopustím v budoucnu nějakého svatokrádežného činu – ke kterým žádná z vyjmenovaných záležitostí nepatří. A dále se zapřísáhněte při Bohu, že vy i ostatní svatí otcové, vaši spolubratři, budete účinně podporovat mne i obě zmíněné Černé lodi.“

„A co dále, *capitao geral*? Určitě to ještě není všechno? Určitě budete chtít ještě něco?“

„Poslední věc: chci toho kacíře.“

Mariko zírala na Blackthorna od prahu kajuty. Ležel na podlaze v mrákotách a zvracel, div si nevytrhl vnitřnosti. Bocman se opíral o palandu a šklebil se na ni, až mu čouhaly pahýly žlutých zubů.

„Je otrávený nebo opilý?“ ptala se Totomiho Kany, samuraje, který ji provázel, a bezúspěšně se snažila ucpat nos před puchem jídla a zvratků, před puchem, který táhl z šeredného námořníka, a před všudypřítomným puchem smrduté sedliny kalu na dně, který prostupoval celou loď. „Dost možná, že je otrávený, co myslíte?“

„Kdo ví, Mariko-san. To je přece hrůza!“ Samuraj mávl s odporem směrem k stolu. Byl posetý dřevěnými mísami, na nichž se válely okousané zbytky krvavé hovězí pečeně, půlka nadívaného kuřete, drobky chleba a zlomky sýra, vylité pivo, rozlité máslo a omáčník se studenou hnědou špekovou šťávou a poloprázdná láhev pálenky.

Žádný z nich ještě neviděl na stole maso.

„Co chcete?“ zeptal se bocman. „Sem paviáni nesměj, *wakamarisu?* Žádný pavián-san *ima*-kajuta-*ka!*“ Zamračil se na samuraje a odháněl ho

rukou. „Kšá! Vodprejskni!“ Pak mu oči padly na Mariko. „Jak se jmenuješ? *Namai,* ty?“

„Co to říká, Mariko-san?“ zeptal se samuraj.

Bocman se zadíval na samuraje a zase zpátky na Mariko.

Mariko odvrátila uhranuté oči od stolu a soustředila se na bocmana. „Promiňte, *senbor,* ale neporozuměla jsem vám. Co jste to říkal?“

„Cože?“ bocmanova ústa se otevřela ještě víc. Bylo to tlusté chlapisko s očima příliš blízko u sebe a odstálýma ušima, vlasy stažené do krysího ocásku. Z tučného krku mu visel krucifix a pistole z opasku. „Co to? Ty mluvíš portugalsky? Tak voni se najdou Žapíci, co uměj mluvit správně portugalsky. Kde si se naučila mluvit jako člověk?“

„Od… od důstojných otců.“

„No né! Já se z toho zvencnu! Panenko skákavá, Kytička-san, a mluví to jako člověk!“

Blackthorne znovu zvracel a chabě se pokoušel postavit na nohy.

„Mohl byste – byl byste tak laskav a uložil prosím lodivoda tamhle?“ ukázala na palandu.

„Jo. Esli mi ten pavián pomůže.“

„Kdo? Promiňte, co jste to říkal? Kdo?“

„Von. Ten Žapík. Von.“

Slova jí otřásla a jen s vypětím veškeré vůle zůstala klidná. Obrátila se k samurajovi. „Kana-san, byl byste tak laskav a pomohl tomu barbarovi? Andžin-san by se měl uložit tamhle.“

„S radostí, vzácná paní.“

Společnými silami zdvihli muži Blackthorna a on zapadl na palandu s klimbající hlavou a breptajícími ústy.

„Potřeboval by umýt,“ řekla Mariko japonsky, pořád ještě zpola omráčená tím, jak bocman nazval Kana.

„Ano, Mariko-san. Poručte barbarovi zavolat služebnictvo.“

„Ano.“ Nevěřícné oči neúprosně mířily ke stolu. „Myslíte, že to vážně jedí?“

Bocman sledoval její pohled. Okamžitě se naklonil, utrhl kuřecí stehýnko a nabídl jí je. „Máš hlad? Tu máš, Květinko-san, je to dobrý. Čerstvý, dneska zabitý – pravý macaoský kapoun.“

Zavrtěla hlavou.

Bocmanova nabručená tvář rozpukla širokým úsměvem. Učinlivě namočil stehýnko do šťávy a strčil si je pod nos. „Se šťávou je ještě lepší. To je balada, když člověk může s ženskou mluvit lidsky. To se mi ještě nestalo. Jen si kousni, potřebovala bys trošku přibrat, na správných místech. Povídám ti, je to kapoun z Macaa.“

„Ne, ne, díky. Jíst maso… je zakázáno. Zakazuje to zákon a buddhismus a šintoismus.“

„Jenže v Nagasaki to neplatí!“ smál se bocman. „Spousta Žapíků tam jí maso jakoby nic. Když se k němu dostanou, jede jim, a jak! A náš rum jim chutná taky. Vy jste křesťanka, co? No tak do toho, zkuste to, slečinko. Jak můžete vědět, jestli je to dobré, pokud to neochutnáte?“

„Ne. ne, díky.“

„Mužský nemůže být bez masa. To je jediný pořádný jídlo. Potom má člověk sílu jako bejk. Tu máš…“ Nabídl stehýnko Kanovi. „Nechceš?“

Kana zavrtěl hlavou s žaludkem rovněž v krku: *„Íe!“*

Bocman pokrčil rameny a hodil kuře nedbale na stůl. „Když *íe,* tak *íe.* Copak jste si udělala na ruce? Ranili vás v boji?“

„Ano. Ale ne vážně.“ Mariko trošku pohnula paží, aby to předvedla, a spolkla bolest.

„Ubožátko. Copak tu chcete, *dona senhorinha*, hm?“

„Vidět Andž… vidět lodivoda. Posílá mě kníže Toranaga. Je lodivod opilý?“

„Taky, a k tomu to jídlo. Parchant nešťastná, moc se naládoval a moc pil. Moc a rychle. Jedním douškem půl láhve. Takoví jsou Angláni všichni. Rum je hned porazí a *cojones* nemaj taky.“ Probíral ji očima od hlavy k patě. „Ještě jsem neviděl květinku tak malinkatou. A taky jsem ještě nikdy nepotkal Žapíka, co by mluvil lidsky.“

„To vy nazýváte všechny japonské dámy a samuraje Žapíci a paviáni?“

Námořník se krátce zasmál. „Ne, *senhorinha,* to jsem se jen přeřekl. To říkáme v Nagasaki lůze, prostě pasákům a děvkám. Nechtěl jsem vás urazit. Ještě jsem nikdy nemluvil s urozenou *senhorinhou,* ani jsem netušil, že nějaká existuje, ví Bůh.“

„Já také ne, *senhor.* Já jsem také doposud nehovořila s žádným urozeným Portugalcem kromě důstojných otců. My jsme Japonci, a žádní Žapíci, víte? A nejsou paviáni zvířata?“

„Ovšem.“ Bocman vycenil ulámané zuby. „Hovoříte jako velkomožná paní. Tak jest. Nezlobte se, *dona senhorinha.*“

Blackthorne začal něco mumlat. Šla k palandě a jemně s ním zatřásla. „Andžin-san! Andžin-san!“

„*Yes! Yes!*“ Blackthorne otevřel oči. „Ach to jste vy… já… pro… já…“ Ale hlava ho příliš bolela a místnost se příliš točila, takže zase klesl zpátky.

„Prosím vás, *senhor,* pošlete pro nějakého podomka, aby ho umyl.“

„Máme otroky… ale ne k takové práci, *dona senhorinha.* Nechte Ingelese být… trochu blitin kacíři neublíží.“

„Nemáte žádné služebnictvo?“ zeptala se vyděšeně.

„Máme otroky – černé otroky, ale jsou to líné kůže… k mytí bych jim ho nesvěřil ani já,“ dodal s křivým úsměvem.

Mariko pochopila, že nemá na výběr. Kníže Toranaga může Andžina

potřebovat každou chvíli, byla to její povinnost. „Potom potřebuju aspoň vodu, abych ho mohla umýt," řekla.

„Sud s vodou stojí pod schody na palubě pod námi."

„Přineste mi prosím vědro, *senhor*."

„Pošlete si jeho." Bocman ukázal prstem na Kana.

„Ne. Račte mi ji laskavě přinést sám."

Bocman se otočil na Blackthorna. „Vy jste jeho kuběna?"

„Prosím?"

„Kuběna toho Ingelese?"

„Co je to kuběna, *senbor?*"

„Jeho ženská. Souložnice, milostenka, koroptvička. Zkrátka kuběna."

„Ne, *senbor*, nejsem jeho kuběnou."

„Tak tedy tady toho pavi… pána? Anebo snad samotnýho krále, toho, co je teď na palubě? Tora a něco? Jste jeho kuběna?"

„Nikoli."

„A nepatříte nikomu na lodi?"

Zavrtěla hlavou. „Prosím vás, nepřinesl byste mi laskavě trochu vody?"

Bocman kývl a odešel.

„V životě jsem nebyl v blízkosti ohavnějšího a hůř páchnoucího člověka," řekl samuraj. „Co říkal?"

„On – ten člověk – se mě ptal, jestli… nejsem lodivodova konkubína."

Samuraj zamířil ke dveřím.

„Kana-san!"

„Jménem vašeho manžela se dožaduji práva pomstít takovou urážku. Neprodleně. Jako byste byla schopná obcovat s nějakým barbarem!"

„Kana-san! Prosím vás, zavřete dveře!"

„Jste Toda Mariko-san! Jak se opovažuje vás urážet? Tu potupu musím smýt!"

„Stane se, Kana-san, a děkuji vám. Dávám vám k tomu právo. Ale jsme tu na rozkaz knížete Toranagy. Pokud to on neschválí, nebylo by správné, kdybyste to učinil."

Kana zdráhavě zavřel dveře. „Souhlasím. Ale slavnostně vás žádám, abyste získala dovolení knížete, než odtud odejdeme."

„To učiním. Děkuji vám, že tak pečujete o mou čest."

Co by asi Kana udělal, kdyby věděl, co všechno jsem musela vyslechnout, říkala si polekaně. Co by udělal kníže Toranaga? Nebo Hiromacu? Nebo můj manžel? Paviáni? Ach, *Madona*, pomoz mi, abych neztratila klid ani hlavu. Aby rozptýlila Kanův hněv, rychle změnila předmět hovoru. „Andžin-san vypadá tak bezmocně. Jako děcko. Barbaři zřejmě špatně snášejí víno. Jako někteří muži u nás."

„Možná. Ale to není víno. To nemůže být vínem. To je od toho jídla."

Blackthorne se převracel v marné snaze se probrat.

„Na lodi není žádné služebnictvo, Kana-san, takže budu musit nahradit některou z Andžinových dívek.“ Začala Blackthorna svlékat, ale překážela jí při tom raněná paže.

„Počkejte, pomohu vám.“ Kana byl velmi obratný. „Pomáhal jsem svlékat svého otce, když ho zmohlo sake.“

„Když se muž čas od času opije, je mu to jen ve prospěch. Aspoň se na chvíli zbaví zlých duchů.“

„To je pravda. Jenže na druhý den se pak otec cítíval špatně.“

„Můj manžel se pak cítí velmi špatně dlouhé dny.“

Po chvíli řekl Kana: „Kéž Buddha dopřeje knížeti Toranagovi uniknout.“

„Tak jest.“ Mariko se rozhlížela kajutou. „Jak mohou žít v takové špíně to nechápu. Ani nejhorší chudáci u nás takhle nebydlí. Ve velké kajutě jsem pro ten smrad div neomdlela.“

„Je to odporné. Ještě nikdy jsem nebyl na barbarské lodi.“

„Já jsem ještě nikdy neplula po moři.“

Dveře se otevřely a bocman postavil vědro na podlahu.

Blackthornova nahota mu vyrazila dech, vytrhl zpod palandy přikrývku a hodil ji na něho. „Bude z toho mít smrt – nehledě k tomu, že je ostuda vyslíct chlapa donahata, i když je to kacíř.“

„Prosím?“

„Nic. Jak se jmenujete, *dona senhorinha?*“ Oči mu jiskřily.

Neodpověděla. Stáhla přikrývku a čistě Blackthorna umyla, ráda, že má co dělat v té hnusné kajutě za přítomnosti toho smrdutce, a říkala si, o čem asi mluví vedle ve velké kajutě. Je náš pán v bezpečí?

Když byla hotová, svinula do rance kimono a umazanou bederní roušku. „Můžete to dát vyprat, *senhor?*“

„Cože?“

„Ty věci by se měly hned vyčistit. Nemohl byste poslat pro nějakého otroka, prosím?“

„Ti parchanti jsou líné kůže, už jsem vám to říkal. To by trvalo týden, jestli ne víc. Radši to zahoďte, *dona senhorinha*, nestojí to za zlámanou grešli. Hlavní lodivod Rodrigues říkal, že mu máme dát čisté šaty. Tady,“ otevřel lodní truhlici. „Říkal, že si můžeme vzít, co chceme, z jeho šatníku.“

„Nevím, jak se tyhle věci nosí.“

„Potřebuje košili a kalhoty a poklopec a punčochy a vysoké boty a námořnickou kazajku.“ Bocman jednotlivé kusy vyndal a ukázal jí je. Se samurajovou pomocí začala Mariko Blackthorna, pořád ještě v mrákotách, oblékat.

„Jak se nosí tohle?“ Zvedla trojúhelníkový bachratý poklopec za našité tkaničky.

„*Madona,* to se nosí vpředu, takhle," řekl rozpačitě bocman a sáhl si na svůj poklopec. „Musíme mu ho přivázat přes kalhoty, jak jsem říkal. Na úd."

Pozorně se zahleděla na bocmanův úd. Pod jejím pohledem se ztopořil.

Navlékla Blackthornovi poklopec, pečlivě ho upravila, spolu se samurajem pak protáhli tkanice mezi nohama a zavázali kolem pasu. Podotkla pokojně: „Jestli to není směšné, takhle se oblékat."

„A jak to musí být nepohodlné," odpověděl Kana. „Oblékají se duchovní také tak, Mariko-san? Myslím pod sutanou?"

„To nevím."

Odhrnula si kadeř z očí. „*Senhor!* Je Andžin-san teď řádně ustrojen?"

„Jo. Až na ty boty. Ty jsou tady. Ale to počká." Bocman přešel k ní a čpavý pach jí ucpal chřípí. Zašeptal zády k samurajovi: „Nebouchnem si spolu?"

„Prosím?"

„Líbíte se mi, *senhorinha.* Co byste tomu řekla? Ve vedlejší kajutě je palanda. Pošlete svého přítele nahoru. Ingeles bude ještě dobrou hodinu mimo. Zaplatím podle tarifu."

„Prosím?"

„Vyděláte měďák – anebo třeba i tři, když budete čiperná, a lepšího ptáka jste neviděla vocaď do Lisabonu, tak co! Plácnem si?"

Samuraj viděl její hrůzu. „Co se děje, Mariko-san?"

Mariko zděšeně odskočila od palandy. Zajíkala se. „On… on… říkal…"

Kana okamžitě tasil, ale octl se před dvěma namířenými hlavněmi. Nicméně se chystal k výpadu.

„Ne, Kana-san!" vydechla Mariko. „Kníže Toranaga zakázal každou srážku, pokud sám nedá povel."

„Jen to zkus, paviáne, dej se do mě, smrade šikmooká! Vy tam! Řekněte tomu paviánovi, ať schová tu plaňku, nebo přijde o hlavu, než řekne švec."

Mariko stála na krok od bocmana. Pravou ruku ještě držela ve svém obi a tiskla v ní jílec dýky. Ale upamatovala se na svou povinnost a ruku vyňala. „Kana-san, zasuňte svůj meč. Prosím vás. Musíme být poslušní knížete Toranagy. Musíme ho poslechnout."

S nejvyšším přemáháním učinil Kana, co mu přikazovala.

„Mám chuť tě poslat do pekel, Žapíku!"

„Račte ho omluvit, *senhor,* a mě rovněž," řekla Mariko a snažila se, aby to znělo zdvořile. „Došlo k nedorozumění, nedo –"

„Ten šikmookej parchant se na mě hnal s mečem. Pro Krista Pána, to nebylo žádný nedorozumění!"

„Prosím vás, promiňte, *senhor,* omluvte nás!"

Bocman naslinil rty. „Zapomenu na to, když budeš hodná, Květinko. Skoč vedle do kabiny a řekni tomu pav… pánovi, aby tady pěkně počkal, a já na to zapomenu.“

„Jak… jak se jmenujete, *senhor?*“

„Pesaro. Manuel Pesaro, proč?“

„Jen tak. Prosím vás, račte nám prominout ten omyl, *senhor* Pesaro.“

„Šup vedle do kabiny. A hned.“

„Co se děje? Co je…“ Blackthorne nevěděl, jestli je při vědomí nebo ještě ve zlém snu, ale vycítil nebezpečí. „Co se tady děje, pro Boha!“

„Ten smradlavý Žapík na mě tasil!“

„Bylo to nedorozumění, Andžin-san,“ řekla Mariko. „Už… už… *senhor* Pesaro už to ví, už jsem se omluvila.“

„Mariko? To jste vy… Mariko-san?“

„*Hai*, Andžin-san. *Hontó. Hontó.*“

Přiblížila se. Bocmanovy pistole neustále mířily na Kana. Musela se protáhnout za ním, ještě větší přemáhání ji stálo, aby nevytáhla dýku a nevrazila mu ji do srdce. Vtom se otevřely dveře. Mladistvý kormidelník vešel do kajuty s vědrem vody. Vytřeštil zrak na pistole a prchl. „Kde je Rodrigues?“ řekl Blackthorne s myslí ještě pořád zatemnělou. „Nahoře, tam, kam pořádný lodivod patří,“ řekl nasupeně bocman. „Tenhle Žapík mě málem propích, přísám Bůh!“

„Pomozte mi na palubu.“ Blackthorne se chytil za pelesti. Mariko ho vzala pod paží, ale nemohla ho dostat z palandy.

Bocman mávl pistolí na Kana. „Řekni mu, ať ti pomůže. A řekni mu, že jako je Pánbůh na nebi, bude za svítání viset ze stěžně.“

První důstojník Santiago odloupl ucho od tajného suku ve stěně velké kajuty, v hlavě mu ještě znělo závěrečné delľ Acquovo konstatování: „Takže jsme dohodnuti!“ Nehlučně vyklouzl z temné kabiny na chodbu a tiše zavřel dveře. Byl to hubený čahoun s výraznou tváří, s vlasy spletenými do námořnického copánku. Byl úhledně oblečen a jako většina námořníků bosý. Vzal schůdky po dvou, přeběhl hlavní palubu a vystoupil na hořejší palubu, kde Rodrigues hovořil s Mariko. Omluvil se, sklonil se a s ústy u Rodriguesova ucha hlásil, co slyšel a co byl vyslán vyslechnout, tak aby se jeho slova nedonesla k nikomu z přítomných.

Blackthorne seděl na zádi opřený o obrubník s hlavou na pokrčených kolenou. Mariko seděla po japonském způsobu na patách s rovnými zády, čelem k Rodriguesovi, a samuraj Kana stál chmurně po jejím boku. Na všech palubách, v strážních koších i v nástavbě u kormidla se rojili ozbrojení námořníci. Loď byla stále obrácená do větru, vzduch a noc byly jasné, oblačnost rostla, chystal se déšť. Sto yardů od fregaty kotvila galéra, bokem vystavená lodním dělům, s vesly vzhůru až na dva páry na každé

straně, kterými se bránila proudu a udržovala v dané poloze. Číhající bárky, obsazené nepřátelskými lukostřelci, se přesunuly blíž, ale pořád ještě vyčkávaly.

Mariko pozorovala Rodriguese a důstojníka. Nemohla slyšet, co se říká, a i kdyby bývala mohla, byla zvyklá vypínat sluch. V papírových domech bylo soukromí nemožné bez zdvořilosti a ohleduplnosti; bez soukromí nemůže civilizovaný život existovat, a tak byli všichni Japonci odmala zvyklí slyšet a neslyšet. Pro dobro všech.

Když přišla s Blackthornem na palubu, vyslechl Rodrigues bocmanovu žalobu i její zajíkavé vysvětlování, že špatné pochopila, co jí bocman řekl, a tak zavinila, že Kana tasil na ochranu její cti. Bocman ji poslouchal s úšklebkem a pořád ještě mířil pistolemi samurajovi do zad. „Kriste Pane, jenom jsem se jí zeptal, jestli je Anglánova kuběna, že ho tak beze všeho umývala a strkala mu ptáka do klece."

„Zastrčte pistole, bocmane."

„Je to prevít, říkám vám. Dejte ho svázat!"

„Dohlídnu na něho. Čelem vzad!"

„Ten pavián mě málem zabil, štěstí že jsem byl rychlejší. Pověste ho na ráhno. To bysme udělali u nás v Nagasaki!"

„Tady nejsme v Nagasaki! Čelem vzad! Odchod!"

A když bocman odešel, zeptal se Rodrigues: „Co vám vlastně řekl, *senhora?* Doopravdy?"

„To… nic. *senhor.* Prosím."

„Omlouvám se za opovážlivost svého muže vůči vám a samurajovi. Prosím vás, omluvte se samurajovi za mne a požádejte ho o prominutí. Slavnostně vás oba žádám, abyste na bocmanovy urážky zapomněli. Nebylo by k užitku ani vašemu, ani mému lennímu pánu, kdyby na palubě došlo k incidentu. Slibuji vám, že se s ním vypořádám po svém, až k tomu bude vhodný čas."

Promluvila s Kanou a po dlouhém přemlouvání se jí podařilo samuraje obměkčit.

„Kana-san říká, budiž, ale jestliže někdy potká bocmana na souši, setne mu hlavu."

„To je spravedlivé, přísám Bůh. Souhlasím. *Dómo arigató,* Kana-san," řekl Rodrigues s úsměvem, „a *dómo arigató gozaimašita, Mariko-san."*

„Umíte japonsky?"

„Ne, tak dvě tři slova. Mám v Nagasaki manželku."

„Vy žijete v Japonsku dlouho?"

„Tohle je moje druhá plavba z Lisabonu. Celkem jsem strávil v těchto vodách sedm let – tady, a sem a tam mezi Macaem a Goyou." A dodal: „Nedbejte na něho… je to eta. Ale Buddha řekl, že právo na život má i

každý eta, není-liž pravda?“

„Tak jest,“ řekla Mariko, ale jméno a tvář měla navěky vpálené v mysli.

„Moje manželka mluví taky portugalsky, ale zdaleka ne tak dokonale jako vy. Jste jistě křesťanka?“

„Ano.“

„Moje žena také. Její otec je samuraj, ale malý. Jeho lenním pánem je kníže Kijama.“

„Má štěstí, že dostala takového manžela,“ řekla Mariko zdvořile, ale užasle si říkala, jak si někdo může vzít barbara za muže a žít s ním. Vzdor vštípeným dobrým způsobům se zeptala: „A jí vaše paní maso jako… jako to v kajutě?“

„Ne,“ zasmál se Rodrigues a zuby měl bílé, hladké a silné. „A doma v Nagasaki nejím maso ani já. Na moři a v Evropě ano. To je náš zvyk. Před tisícem let, než přišel Buddha, bylo to zvykem i tady, že? Než přišel Buddha, aby lidem ukázal cestu, jedli všichni lidé maso. Dokonce i u vás, *senhora.* Ale teď jsme už moudřejší, aspoň někteří z nás, že.“

Mariko o tom přemítala. Potom řekla: „To nám všichni Portugalci říkají paviáni? A Žapíci? Za našimi zády?“

Rodrigues se zatahal za náušnici. „A neříkáte vy nám barbaři? Dokonce rovnou do obličeje? My jsme civilizovaní, *senhora,* aspoň si to myslíme. V Indii, zemi Buddhově, říkají Japoncům ‚východní běsi‘ a žádný ozbrojený Japonec u nich nesmí na břeh. Vy zase tvrdíte o Indech, že jsou to černé huby a pakáž. A jak říkají Japoncům Číňané? A jak vy říkáte Číňanům? A jak říkáte Korejcům? Česnekožrouti, co?“

„Obávám se, že by to knížete Toranagu nepotěšilo. Ani knížete Hiromacua, ba ani otce vaší manželky.“

„Náš spasitel řekl: Napřed vyvrhni břevno ze svého oka a potom teprv tahej třísku z oka bratra svého.“

Přemýšlela o tom znovu, zatímco pozorovala, jak první důstojník naléhavě šeptá portugalskému lodivodovi. Má pravdu: ohrnujeme nad druhými národy nos. Jenže my pocházíme ze země bohů, a tudíž požíváme jejich zvláštní přízeň a milost. Ze všech pronárodů jenom my jsme pod ochranou božského císaře. Nejsme snad právě proto naprosto jedineční a všem ostatním vysoko nadřazeni? A co když je člověk Japonec a navíc křesťan? Nevím. Ach, *Madona,* rač mě osvítit. Tenhle portugalský lodivod je stejně výjimečný jako ten anglický. Proč se ti dva tak liší od jiných lidí? Dělá to povolání? Je neuvěřitelné, co dovedou, vážně! Jak mohou obeplout zemi a cestovat po moři stejně lehko jako my po souši? Vysvětlila by mi to tajemství Rodriguesova žena? Ráda bych ji poznala a promluvila si s ní.

Důstojník ještě o poznání snížil hlas.

„To že řekl?“ vybuchl Rodrigues s bezděčnou kletbou a Mariko se proti své vůli snažila poslouchat. Ale nezaslechla to, co důstojník opakoval.

Potom viděla, že se oba zahleděli na Blackthorna a znepokojily ji obavy, které se jim zračily v očích.

„Co se stalo pak, Santiago?“ zeptal se Rodrigues opatrně, vědom si Mariko.

Důstojník mu to zašeptal a kryl si ústa rukou.

„Jak dlouho ještě zůstanou dole?“

„Připíjeli si navzájem a na svou dohodu.“

„Parchanti!“ Rodrigues chytil důstojníka za košili. „Ani slovo, pro Boha. Hlavu na to!“

„To nepotřebujete říkat, lodivode!“

„To je vždycky potřebí připomenout.“ Rodrigues se zadíval na Blackthorna. „Vzbuď ho!“

Důstojník šel k Angličanovi a drsně s ním zatřásl.

„Nech mě!“ zamumlal Blackthorne.

„Prašť ho!“ velel Rodrigues.

Santiago mu vyťal políček.

„Ježíši Kriste, já tě…“ Blackthorne vyskočil s lící rudou, ale zapotácel se a upadl.

„Zatraceně, chlape, vzbuď se!“ Rodrigues rozběsněně ukázal prstem na dva kormidelníky. „Přes palubu s ním!“

„Cože?“

„A hned! Přísahám Bůh!“

Muži Angličana spěšně zvedli. „Lodivode Rodriguesi, to přece…“ začala Mariko, ale než mohla zasáhnout ona nebo Kana, letěl Blackthorne přes zábradlí. Z výše dvaceti stop plácl po břiše do vody a zmizel v oblaku tříště. Za okamžik se vynořil nad hladinu, prskal, dusil se, bil rukama kolem sebe, ledová voda mu vyčistila hlavu.

Rodrigues s vynaložením všech sil povstal. „*Madona*, neopouštěj mne!“

Jeden z kormidelníků mu běžel na pomoc a důstojník ho podepřel v podpaží. „Kriste Pane, pomalu, pozor na mou nohu, ty slonbidlo!“

Pomohli mu k zábradlí. Blackthorne ještě kašlal a prskal, ale teď už doplaval k boku lodi a spílal těm, kdo ho hodili do vody.

„Dva body vpravo!“ poručil Rodrigues. Loď maličko uhnula a couvla od Blackthorna. Rodrigues řval: „Pracky pryč od mý lodi!“ Potom naléhavě dodal k důstojníkovi: „Spusť člun, vytáhni Ingelese a odvez ho na galéru. Honem. Pověz mu…“ Snížil hlas.

Mariko byla ráda, že se Blackthorne neutopil. „Lodivode! Andžin-san je pod ochranou knížete Toranagy. Musíte ho okamžitě vytáhnout!“

„Okamžíček, Mariko-san!“ Rodrigues dál šeptal se Santiagem, který nakonec přikývl a odběhl. „Promiňte, Mariko-san, *gomen kudasai*, ale bylo to neodkladné. Musel jsem Ingelese vzbudit. Věděl jsem, že plavat umí.

Potřebuje být svěží a čilý.“

„Proč?“

„Jsem jeho přítel. Řekl vám to někdy?“

„Ano. Ale Anglie a Portugalsko spolu vedou válku. A Španělsko taky.“

„To je pravda. Ale lodivodi by měli být nad vřavou.“

„Ke komu vás tedy váže povinnost?“

„K vlajce.“

„To znamená k vašemu králi, ne?“

„Ano i ne, *senhora.* Měl jsem u Ingelese dluh a teď jsem ho splatil.“ Rodrigues sledoval člun. „Zastavit stát! A teď ji zas vraťte na vítr!“ poručil kormidelníkovi.

„Ano, pane.“

Čekal, zkoumal vítr a písčiny a daleký břeh. Hloubkoměřič vyvolával sáhy. „Promiňte, *senhora,* co jste to říkala?“ Rodrigues se na ni zadíval a zase se vrátil, aby přezkoumal polohu lodi a člunu. Mariko také pozorovala šalupu. Muži, kteří vytáhli Blackthorna z vody, ostře veslovali ke galéře vsedě a ne vstoje, a naléhali na vesla. Už nerozeznávala tváře zřetelně – Andžin-san splýval s mužem, který seděl za ním, důstojníkem, s nímž si Rodrigues tak dlouho šeptal. „Co jste mu říkal, *senhor.*“

„Komu?“

„Jemu. Tomu *senhorovi,* co jste ho poslal za Andžinem.“

„Jenom, aby přál Ingelesovi štěstí a dobrý vítr.“ Odpověď prázdná a nic neříkající.

Přeložila ji Kanovi.

Teprve když uviděl Rodrigues šalupu po boku galéry, oddechl si. „Zdrávas Maria, milosti plná…“

Capitao geral a jezuiti vystupovali zdola. Za nimi Toranaga a jeho strážci.

„Rodriguesi! Spusťte šalupu! Otcové odcházejí na břeh,“ řekl Ferriera.

„A pak?“

„Pak vyplujeme na širé moře. Směr Edo.“

„Jak to? Plujeme přece do Macaa,“ namítl s nevinnou tváří Rodrigues.

„Napřed odvezeme Toranagu domů do Eda.“

„Cože? Jak to? A co bude s galérou?“

„Zůstane tu, anebo se probije sama.“

Rodrigues vypadal ještě užasleji a zadíval se napřed na galéru a pak na Mariko. Četl v jejích očích obvinění.

„*Nintai,*“ řekl jí tiše.

„Jak to?“ zeptal se otec Alvito. „Trpělivost? Proč trpělivost, Rodriguesi?“

„Odříkávání Zdrávasů cvičí trpělivost, otče. Právě jsem to kněžně vysvětloval.“

Ferriera zíral na galéru. „Co tam dělá naše šalupa?“

„Poslal jsem kacíře zpátky.“

„Cože jste udělal?“

„Poslal jsem Ingelese zpátky. Stala se chyba, *capitao geral*? Chlap mě urazil, tak jsem ho dal hodit přes palubu, buzeranta jednoho. Byl bych ho nechal utopit, ale umí plavat, tak jsem poslal důstojníka se šalupou, aby ho sebrali a odvezli na galéru, kníže Toranaga prý na něj drží. Co vám na tom vadí?“

„Přivezte ho zpátky.“

„To bych musel poslat přepadovou četu, *capitao geral*. Přejete si? Klel a lál a spílal a posílal nás do pekel. Tentokrát nepřijde dobrovolně.“

„Chci ho mít zpátky tady na lodi.“

„Oč jde? Neříkal jste, že galéra tu zůstane a musí se probít nebo potopit? Tak oč kráčí? Ingeles je stejně v háji. Co má bejt! Co je komu po tom buzerantovi! Velební otcové jsou jistě rádi, že ho mají z očí. Viďte, otče?“

Delľ Acqua neodpověděl. Ani Alvito. Byla to čára přes rozpočet. Pobořilo to plán, který stanovil Ferriera a který přijali jak oni, tak Toranaga. Duchovní odjedou neprodleně na břeh, aby ukonejšili Išida, Kijamu a Onošiho prohlášením, že uvěřili Toranagově verzi o pirátech a netušili, že „unikl“ z hradu. Mezitím fregata zamíří do ústí zátoky v naději, že se bárky přilepí na galéru. Kdyby došlo k otevřenému útoku, fregata by ho odrazila salvou a kostky by byly vrženy.

„Ale bárky na nás sotva zaútočí,“ počítal Ferriera. „Budou honit galéru. Bude na vás. Vaše Eminence, abyste přesvědčil Išida, že jsme neměli na vybranou. Koneckonců Toranaga je předseda regentské rady.

A závěrem: kacíř zůstane na palubě.“

Žádný duchovní se nezeptal proč. A Ferriera neuvedl důvod.

Vizitátor položil jemně ruku kapitánovi na rameno a otočil se zády ke galéře. „Možná že není tak špatné, že tam kacíř bude,“ řekl a pomyslil si, jak křivolaké jsou cesty Boží.

Ne, chtělo se ječet Ferrierovi. Já jsem se chtěl dívat, jak se topí. Muž přes palubu za rozbřesku na moři – žádná stopa, žádný svědek, tak prosté. Toranaga by nikdy nic s určitostí nevěděl, tragická nehoda, pokud by se k tomu musel vyslovit on, Ferriera. A byl by to konec, jaký si Blackthorne zasloužil. *Capitao geral* dobře znal hrůzu lodivodů před utonutím.

„*Nan da?*“ zeptal se Toranaga.

Otec Alvito vysvětlil, že lodivod je na galéře a proč. Toranaga se otočil k Mariko, která přikývla a dodala, co jí předtím řekl Rodrigues.

Toranaga šel na bok lodi a hleděl do tmy. Na severu byly spuštěny na moře další bárky a brzy přibudou další. Andžin je politicky neúnosný element a teď mi bozi poskytli způsob, jak se ho snadno a hladce zbavit.

Ale těší mě to? Křesťanským kněžím by přirozeně spadl kámen ze srdce, kdyby Andžin zmizel. A taky Onošimu a Kijamovi, kterým ten muž nahání tak velký strach, že se jeden, nebo druhý, nebo v družné shodě uchýlili k vražedným úkladům. Čeho se tak bojí?

Je to karma, že Andžin je teď na galéře, a ne v bezpečí tady. Takže Andžin utone s lodí spolu s Jabuem a s ostatními včetně mušket, a to je taky karma. Bez mušket se obejdu, bez Jabua taky. A co Andžin?

Bez něho se obejdu taky.

Mám pořád ještě dalších osm barbarů téže odrůdy v záloze. Třeba se úhrn jejich znalostí vyrovná schopnostem osoby jediné nebo je dokonce předčí. Hlavní je být co nejrychleji zpátky v Edu a chystat válku, které se nelze vyhnout. Kijama a Onoši? Kdo ví, jestli mě budou podporovat. Možná že ano, možná že ne. Ale kus pozemku a pár slibů jsou maličkosti, jestliže mi vynesou za čtyřicet dní plnou váhu křesťanů.

„Je to karma, Cukku-san, že?“

„Ano, Milosti.“ Alvito s potěšením pohlédl na Ferrieru. „Kníže Toranaga navrhuje, abychom nic nepodnikali. Je to vůle Boží.“

„Opravdu?“

Z galéry náhle zazněl buben. Vesla se zakousla do vody s mimořádnou rázností.

„Kriste Pane, co ten chlap dělá?“ zařval Ferriera.

Zatímco se dívali, jak se od nich galéra odtrhává, Toranagova korouhvička se třepotavě snesla z hlavního stěžně.

Rodrigues řekl: „Vypadá to, jako by hlásili kdejakému zatracenému člunu v zátoce, že kníže Toranaga už není na palubě.“

„Co chce dělat?“

„Nevím.“

„Vy to nevíte?“ zeptal se Ferriera.

„Ne. Ale já na jeho místě bych se pustil na širé moře a nás nechal v močce… anebo se o to aspoň pokusil. Ingeles nám hodil peška. Co uděláme?“

„Máte rozkaz plout do Eda.“ *Capitao geral* měl chuť dodat: A když přitom galéru naberete, tím líp, ale neřekl to. Neboť Mariko poslouchala.

Kněží s díky odpluli ke břehu.

„Napnout plachty!“ zavelel Rodrigues s nohou v jednom ohni. „Na jihozápad! Všichni muži k lanům!“

„*Senhora,* řekněte laskavě knížeti Toranagovi, že by měl jít dolů. Tam je bezpečněji,“ řekl Ferriera.

„Děkuje vám a říká, že zůstane tady.“

Ferriera pokrčil rameny, šel na okraj horní paluby. „Děla k palbě připravit. Prach založit! Palebné postavení!“

„Isoge!“ křičel Blackthorne a nutil veslovoda zrychlit tempo. Zadíval se dozadu na fregatu, která se na ně řítila plnými plachtami ostře po větru, a pak zase dopředu, aby odhadl, kde asi Portugalec obrátí. Nevěděl, jestli to správně uhádl, mezi útesy bylo málo místa, jen pár yardů dělilo úspěch od katastrofy. Fregata odkázaná na vítr musela plavolit, kličkovat, aby proplula ústím zátoky, kdežto galéra mohla plout přímo. Fregata zato měla výhodu rychlosti. Při poslední kličce dal Rodrigues nesmlouvavě najevo, že galéra udělá líp, když se nebude plést Santa Therese do cesty.

Jabu něco breptal, ale Blackthorne mu nevěnoval pozornost. „Nerozumím – w*akarimasen*, Jabu-san! Heleď, Toranaga-sama řekl: já, Andžin-san, *ičі-ban ima!* Teď tu velím já! *Wakarimasu ka*, Jabu-san?“ Japonský kapitán ukazoval fregatu, teď už jen padesát yardů za nimi: vypadalo to, že do nich při předjíždění musí vrazit. Blackthorne prstem na kompasu udal kurs.

„Držte kurs, pro Boha!“ doporučil mu. Promáčené šaty ho ve větru ještě víc studily, ale zima pročišťovala hlavu. Přezkoumal nebe. Kolem úplňku nebyly žádné mraky a vítr byl mírný. Odtamtud nehrozí nic zlého, pomyslel si. Pane Bože, nedej, aby se zatáhlo, než budeme venku!

„Poslyš, kapitáne!“ zvolal anglicky věda, že teď je jedno, jestli mluví anglicky nebo tatarsky. „Sake, pošlete mi pro sake! *Wakarimasu ka?*“

„*Hai*, Andžin-san!“

Námořník vyslaný pro sake se v běhu ohlédl přes rameno a zhrozil se rychlosti, s jakou se na ně hnala fregata. Blackthorne držel kurs a hleděl donutit fregatu, aby otočila, dřív než bude mít plný vítr v plachtách. Ale Portugalec nezakolísal a řítil se rovnou na ně. V poslední chvíli Blackthorne uhnul, ale to už měl čelo fregaty nad zadní palubou a slyšel Rodriguese velet: „Sklonit na levobok! Nastavte stěhovky! A vpřed!“ Potom na něho zahalekal španělsky: „Jsi v pěkný prdeli, co, Ingeles?! Jen si lízni!“

„Až po tvý mámě, Rodriguesi!“

Fregata se rozletěla po větru k dalekému břehu, kde se bude muset znovu obrátit do větru a udělat novou kličku až k němu, teprve pak se bude moci stočit naposledy a pustit se do ústí zátoky.

Na okamžik byly lodi bok po boku, takže si Blackthorne mohl na Santa Theresu skoro sáhnout. Na horní palubě se kymáceli Rodrigues, Mariko, Toranaga a *capitao geral*. Vzápětí byla fregata pryč a oni se kolíbali v její brázdě.

„*Isoge! Isoge!* Pro Boha!“

Veslaři zdvojnásobili své úsilí a Blackthorne posunky sehnal k veslům

všechny zbývající muže, takže už neměli žádnou zálohu. Musí se dostat k ústí dřív než fregata, nebo jsou ztraceni.

Galéra letěla jako šipka. Ale fregata taky. Na druhém konci zátoky udělala piruetu jako tanečnice a Blackthorne viděl, že Rodrigues poručil rozvinout bramové a královské čnělky.

„Prevít jeden portugalská! Aby ho pohledal!“

Sake dorazilo, ale z námořníkových rukou ho převzala mladá žena, která prve pomáhala Mariko, a vratce mu je podala. Vytrvala udatně na palubě, ačkoli se očividně necítila ve svém živlu. Měla silné ruce, pečlivě vykartáčované vlasy, bohaté kimono, vkusné a čisté. Galéra nadskočila. Dívka se zapotácela a číška jí vypadla. Nehnula brvou, ale dobře viděl, jak se hanbou zarděla.

„*Por nada,*“ řekl, zatímco číšku zdvíhala. „To nic není. *Namae?*“

„Usagi Fudžiko, Andžin-san.“

„Fudžiko-san. Víte co, dejte to sem. *Dózo.*“ Vzal jí láhev z ruky a napil se rovnou z hrdla. Dychtivě polykal víno a čekal, až se mu tělem rozlije teplo. Soustředil se na nový kurs a uhýbal před písčinami, o kterých mu na Rodriguesův příkaz pověděl Santiago. Změřil si vzdálenost předhoří, a než dopil, spočítal, že se mohou bez rizika dát k ústí rovnou čarou, a ještě se stačil podivit, kde asi to víno ohřáli a proč vlastně podávají víno vždycky ohřáté a v tak malém množství.

V hlavě měl teď jasno a cítil se dost silný, když se nebude přepínat. Věděl, že nemá už žádné rezervy, stejně jako loď.

„*Sake, dózo,* Fudžiko-san.“ Podal jí láhev a zapomněl na ni.

Při návětrné kličce je fregata hladce minula a proplula dobrých sto yardů před nimi směrem zpátky k pobřeží. Po větru k němu dospěly oplzlé provokace, ale nenamáhal se s odpovědí; šetřil energií.

„*Isoge,* pro živého Boha; ztrácíme rychlost!“

Vzrušení z dostihů a z toho, že zase stojí na kapitánském můstku – spíš silou vůle než z pověření –, ve spojení se vzácnou výsadou mít pod palcem Jabua, ho plnilo nesvatým nadšením. Nebýt toho, že by loď ztroskotala a já s ní, klidně bych ji posadil na útes, jen abych tě viděl pod vodou, mrcho! Za chudáka Pieterzoona!

Ale copak nezachránil Jabu Rodriguese, když to bylo nad tvé síly? Nevrhl se na zbojníky, když tě unesli? A dnes v noci se bil jako lev. Už je to tak, je to mrcha chlap, ale je to mrcha udatná, to se musí nechat.

Lahvice sake mu byla opět nabídnuta. „*Dómo.*“ řekl.

Fregata plula plnými plachtami nachýlená na bok a byl na ni utěšený pohled. „Líp bych to nedokázal.“ prohlásil hlasitě k větru. „Jenže mít ji tak bych projel bárkami ven na širé moře a už bych se víckrát nevrátil. Nějak bych už s ní doplachtil domů a nechal být Japonsko Japoncům a těm portugalským mizerům.“ Viděl, jak na něho Jabu a kapitán zírají. „Ba ne,

neudělal bych to. Ještě ne. Ještě musím ulovit Černou loď a hezky se nabalit. A taky se pomstít, co, Jabu-san?“

„*Nan desu ka,* Andžin-san? *Nan da?*“

„*Iči-ban!* Jednička!“ odtušil a zamával fregatě. Vyprázdnil lahvici. Fudžiko ji převzala.

„*Sake,* Andžin-san?“

„*Dómo, íe!*“

Obě lodi byly už blízko nakupených bárek, galéra mířila rovnou do průliny, kterou mezi sebou úmyslně nechaly, fregata po posledním nadběhu mířila zpátky k ústí zátoky. Tady už byl vítr ostřejší, poněvadž se dostali za ochranný val předhoří a širé moře měli půl míle před sebou. Plachty se vzdouvaly pod náporem větru, lana praskala jako rány z pistole, voda se pěnila před přídí i zádí.

Veslaři se koupali v potu a umdlévali. Jeden muž se zhroutil. A pak další. Padesátka „zbojníků“ už zaujala bojové postavení. V bárkách v úzkém kanále před nimi už lukostřelci přikládali šípy. V mnoha člunech zahlédl Blackthorne řeřavé pánve a věděl, že šípy, až přiletí, budou horoucí.

Připravil se na bitvu, jak nejlíp dovedl. Jabu pochopil, že se budou muset bít, a ohnivé šípy pochopil okamžitě. Blackthorne dal vztyčit ochranné bednění kolem kormidla. Vylámal pár bedniček s mušketami a pověřil pár mužů, aby je nabili kulkami a prachem. Na horní palubu dal vynést pár soudků prachu a opatřil je roznětkou.

Když mu Santiago, první důstojník, pomáhal do šalupy, řekl mu, že mu Rodrigues, dá-li Bůh, pomůže.

„Proč?“ zeptal se.

„Můj lodivod vám vzkazuje, že vás dal vyhodit přes palubu, abyste vystřízlivěl, *senhor*.“

„Proč?“

„Protože – vzkazuje vám – protože vám hrozilo na palubě Santa Theresy nebezpečí, *senhor* lodivode.“

„Jaké nebezpečí?“

„Musíte si sám vybojovat cestu, vzkazuje vám. Jestli to půjde. Ale on vám pomůže.“

„Proč?“

„Panenko Maria, držte ten svůj kacířskej jazyk za zuby a poslouchejte, nemám čas.“

Potom mu důstojník vysvětlil, kde jsou mělčiny, kde orientační body a kudy se musí kanálem a jak na to. Taky mu dal dvě pistole. „Můj lodivod se ptá, jestli jste dobrý střelec?“

„Mizerný,“ zalhal.

„Bůh vás provázej, vzkazuje vám můj lodivod na rozloučenou!“

„Jeho taky – i vás.“

„Pro mne můžete jít klidně do pekel!“

„Počkám na vás!“

Blackthorne dal k soudkům rozbušky pro případ, že by je děla ostřelovala první a plán nevyšel, a taky na ochranu proti nepřátelskému sevření. Takový soudeček se zapálenou rozbuškou šikovně puštěný po hladině k boku fregaty by ji dokázal potopit stejně dobře jako salva ze sedmdesátiliberního děla. Na velikosti nezáleží, myslel si, hlavně když jí udělá pěknou díru do břicha.

„*Isoge*, nebo je s námi konec!“ vykřikl a převzal kormidlo, děkuje Bohu za Rodriguese a za měsíční svit.

U ústí se zátoka zúžila na pouhých čtyři sta yardů. Hlubina takřka od břehu k břehu, skalnatá předhoří vystupovala příkře z moře.

Mezera mezi číhajícími čluny měřila tak sto yardů.

Santa Theresa se blížila tryskem, vítr v zádech, stěžeň nakloněný vpravo, hlubokou brázdu za sebou; rychle je dohánělа. Blackthorne obsadil prostředek kanálu a dal Jabuovi znamení, aby byl ve střehu. Všichni „zbojníci“ dostali rozkaz přikrčit se za obrubníkem, aby nebyli vidět, pokud nedá Blackthorne znamení: potom se svými meči a mušketami vyrazí, kam bude třeba, na levobok či pravobok. Boj bude řídit Jabu. Japonský kapitán věděl, že jeho veslaři musí poslouchat buben, a veslovod věděl, že musí poslouchat Andžina. Andžin-san povede loď.

Fregata byla padesát yardů za jejich zádí vprostřed úžiny, hnala se rovnou na ně a dávala jasně na vědomost, že prostředek žádá pro sebe.

Na palubě fregaty Ferriera zašeptal Rodriguesovi: „A do něho.“ Oči měl na Mariko, která stála deset kroků od něho, kousek od zábradlí. Toranaga vedle ní.

„To si netroufnu – to nejde, pokud tu stojí Toranaga a to děvče.“

„*Senhora!*“ zvolal Feriera. „*Senhora* – radši jděte dolů, vy i váš pán. Na dělové palubě bude bezpečněji.“

Mariko tlumočila a Toranaga chvíli rozvažoval, potom sešel po schůdkách na hlavní palubu.

„Pánbůh mě netrestej!“ poznamenal dělmistr všeobecně. „Ale mám sto chutí vypálit pěknou salvu a něco potopit. Už je to dobře rok, co jsme nepotopili ani mizernýho piráta.“

„Baťˇ, baťˇ. Paviáni by se měli vykoupat.“

Na horní palubě opakoval Ferriera: „Naberte tu galéru, Rodriguesi!“

„Proč zabíjet nepřítele, když vás obslouží někdo jiný?“

„*Madona*, už jste jak ten velebníček. Kouska krve nemáte!“

„Svatá pravda, zabijáckou krev v sobě nemám,“ odpověděl Rodrigues, taky španělsky. „Vy jste zato bestie krvežíznivá. Copak? Že byste měl

španělskýho strejčka?“

„Tak co, vrazíte do něho nebo ne?“ dotíral Ferriera portugalsky s očima zamženýma touhou ničit.

„Jestli galéra zůstane tam, kde je, pak ano.“

„Kéž ji *Madona* nechá stát, kde je.“

„Co jste zamýšlel udělat s tím Angličanem? Proč jste se tak zlobil, že už není na palubě?“

„Už vás nemám rád a nevěřím vám, Rodriguesi. Už dvakrát jste se postavil, anebo jako byste se postavil, na stranu toho kacíře proti mně, proti nám. Kdyby byl v Asii nějaký jiný přijatelný lodivod, hned bych vás vysadil a odplul si s Černou lodí sám.“

„A utopil se. Táhne z vás pach smrti a jenom já vás mohu ochránit.“

Ferriera se rychle pokřižoval: „*Madona*, vy a ta vaše nevymáchaná huba. Proč mi to říkáte?“

„Moje matka byla cikánka a taky sedmý dítě sedmýho dítěte jako já.“

„Láryfáry.“

Rodrigues se usmál. „Kdo ví.“ Dal si dlaně před ústa a zakřičel. „K boji připraveni!“ a potom na kormidelníka: „Drž směr, a jestli ta děvka břichatá neuhne, potop ji!“

Blackthorne svíral kolo tak pevně, že ho bolely ruce i nohy. Veslovod bušil do bubnu, veslaři se vypnuli k nejvyššímu výkonu.

Fregatu měli už jen dvacet, patnáct, deset yardů za zádí. Blackthorne prudce uhnul doleva. Fregata se o ně div neotřela, naklonila se nad ně a octla se po jejich boku. Blackthorne otočil kormidlem doprava tak, aby plul takřka rovnoběžně s fregatou – sotva deset yardů od ní. Bok po boku se hotovily společně proplout uličkou nepřátelských bárek.

„Zaberte, zaberte, parchanti!“ řval Blackthorne, který se chtěl udržet v jedné linii s fregatou, protože jenom v této pozici byli pod ochranou jejího trupu a plachet. Šlehlo po nich pár výstřelů a salva hořících šípů, které jim valně neuškodily, zato pár jich přeletělo k sousedům a dolní plachty fregaty vzplály.

Samurajští velitelé člunů zděšeně střelce zarazili. Ještě nikdy nikdo se neopovážil zaútočit na loď jižních barbarů. Nepřivážejí snad pouze tyto lodi štůčky hedvábí, toho hedvábí, které v letních vlhkých vedrech chladí, v zimě hřeje a na jaře a na podzim lahodí tělu? Nechrání snad jižní barbary císařské vyhlášky? Co když se kvůli požáru založenému na jejich lodi urazí a víckrát se nevrátí – a právem?

Pokud bude Toranagova galéra pod křídlem fregaty, bude líp zdržet se střelby, usoudili velitelé, nebo ještě dojde k zrušení instituce Černých lodí a kníže Išido jim to přičte za vinu. A vydechli si teprve, když se námořníkům na fregatě podařilo plameny uhasit.

Když přestaly létat šípy, ulevilo se také Blackthornovi. A Rodriguesovi. Plán se osvědčil. Rodrigues odhadl, že pod jeho ochranou má galéra naději, jen pod jeho ochranou. „Ale můj lodivod vzkazuje, že máte být připraven na nečekané, Ingeles," varoval ho Santiago.

„Odstrčte toho parchanta!" sípěl Ferriera. „Zatraceně, říkal jsem vám, že ho máte přistrčit k těm paviánům."

„Pět bodů doleva!" podřídil se Rodrigues ochotně.

„Pět bodů doleva, hotovo!" hlásil kormidelník.

Blackthorne slyšel rozkaz. Okamžitě otočil kormidlem o pět bodů a modlil se. Jestli Rodrigues kurs podrží příliš dlouho, vrazí galéra do bárek a budou ztraceni. Když zpomalí tempo a stáhne se za fregatu, nepřátelské čluny na ně zaútočí, ať už věří, že na palubě je Toranaga, nebo ne. Musí se Portugalce držet jako klíště.

„Pět bodů doprava!" rozkázal Rodrigues v poslední chvíli. Vyhlídka na další hořící šípy ho přirozeně nelákala také, na palubě měli příliš prachu. „Tak se měj k dílu, prevíte," nadával větru. „Hezky se vopři do plachet, kujóne, ať už jsme k čertu vodsaď."

Blackthorne taky otočil kormidlem o pět bodů doprava, aby udržel svou pozici, a obě lodi se hnaly bok po boku, pravá vesla galéry se takřka dotýkala fregaty a levá div nepotopila bárky. Kapitán pochopil hru a s ním i veslovod a veslaři. Z posledních sil se opřeli do vesel. Jabu vykřikl rozkaz, „zbojníci" odložili luky a přihnali se na pomoc a Jabu přisedl k veslu taky.

Příď vedle přídě. Ještě pár set yardů.

Několik člunů s šedivci neohroženějšími než ostatní jim vjelo do cesty a vyletěly z nich drapáky. Příď galéry zalila bárky vodou. Než se háky stačily zaseknout, byly smeteny do moře. Vrhači utonuli. A tempo nezakolísalo.

„Uhněte víc doleva!"

„Neodvažuju se, *capitao geral*. Toranaga není blbec a před námi je navíc útes, nevidíte?"

Ferriera zahlédl skalisko kousek za poslední bárkou. „*Madona,* zažeňte ho k nim!"

„Dva body vlevo!"

Fregata znovu odbočila a Blackthorne s ní. Obě lodi mířily do nakupených člunů. Blackthorne skaliska nepřehlédl. Další člun se převrhl, na palubu dopadla salva šípů. Držel směr tak dlouho, pokud si troufal, potom vykřikl: „Pět bodů vpravo!", aby varoval Rodriguese, a trhl kormidlem.

Rodrigues zareagoval a uhnul. Ale tentokrát nabral kurs mírně kolizní, který nebyl v původním plánu. „Do toho, parchante!" řekl si Rodrigues vybičovaný honičkou a obavami. „Uvidíme, kdo má větší koule."

Blackthorne musel bez meškání volit mezi skaliskem a fregatou.

Žehnal veslařům, že ještě neodpadli, a posádce a všem na palubě za výsadu volby, kterou mu poskytla jejich kázeň. A vybral si.

Trhl kolem doprava, vytáhl pistoli a zamířil. „Přísahám Bůh, uhni!“ zařval a natáhl kohoutek. Kulka zasvištěla přes horní palubu fregaty těsně mezi Ferrierou a Rodriguesem.

Capitao geral se skrčil. Rodrigues škubl obočím. Angláne mizerná, ty z jalový kurvy synu! Co je to: štěstí, nebo dobrá muška, nebo jsi vážně chtěl zabít?

Viděl v Blackthornově ruce druhou pistoli a strnulý pohled Toranagův. Toranagu pustil z hlavy jako věc nepodstatnou.

Svatá Matko Boží, co mám dělat? Dodržet plán, anebo ho změnit? Nebylo by lepší toho Anglána zabít? Pro dobro všech? Řekni mi: ano nebo ne!

Jen si odpověz sám, Rodriguesi, pro spásu své duše! Seš chlap – nebo ne?

Tak poslouchej: za tímhle Ingelesem se potáhnou další kacíři jako vši do kožichu, ať už ho zabiješ nebo ne. Zachránil mi život a přísahám, že nejsem lačný krve, a už vůbec ne krve lodivoda.

„Kormidlo vpravo!“ poručil a couvl.

„Můj pán se ptá, proč jste málem vrazil do galéry?“

„To byla jen taková hra, *senhora*, takové hry spolu lodivodi rádi hrávají. Aby vyzkoušeli nervy toho druhého.“

„A co ta rána z pistole?“

„Taky hra – to zase zkoušel moje nervy on. Útes byl příliš blízko a já se možná na něho taky příliš tlačil. Co se škádlívá, to se rádo má, říkáme u nás.“

„Můj pán říká, že hrát takové hry je pošetilé.“

„Prosím, omluvte mě u něho laskavě. Hlavní věc je, že on je v bezpečí a teď je v bezpečí i galéra a já jsem rád. *Hontó.*“

„Vy jste se na téhle lsti, na tom úskoku s Andžinem domluvili?“

„Náhodou je velmi bystrý a dokázal si věc skvěle načasovat. Měsíc mu svítil, moře bylo klidné a nikdy se nedopustil chyby. Ale proč ho nepotopili nepřátelé, nechápu. Byla to vůle Boží.“

„Vskutku?“ podotkl Ferriera. Zíral na galéru za jejich zádí a ani se neotočil.

Už byli hodný kus za ústím zátoky, bezpečně v ósackých drahách. Galéra pár kablů za nimi, žádná loď nepospíchala. Galéra se poklidně sunula s většinou vesel vyvěšených, aby si veslaři oddechli.

Rodrigues si Ferriery nevšímal. Byl plně zaujat Toranagou. Dobře, že jsme na Toranagově straně, říkal si. Během honičky měl vzácnou možnost ho pozorovat. Mužovy oči byly všude, s nenasytnou zvědavostí si prohlížel

dělostřelce, děla a sbor hasičů, kladl ústy Mariko otázky námořníkům nebo důstojníkovi: „K čemu je toto? Jak se nabíjí dělo? Kolik se dává prachu? Jak tu věc odpálíte? K čemu jsou ta lana?“

„Můj pán říká, že to nejspíš byla karma. Víte, co je to karma, hlavní lodivode?“

„Ano.“

„Děkuje vám za svezení. Chce se vrátit zpátky na svou vlastní loď.“

„Jak to?“ prudce se otočil Ferriera. „Budeme v Edu mnohem dřív než galéra. Kníže Toranaga je pro nás vítaný host,“

„Můj pán říká, že už není třeba, aby vás déle obtěžoval. Chce jít na svou vlastní loď.“

„Prosím vás, požádejte ho, aby ještě zůstal. Jeho společnost by mi byla potěšením.“

„Kníže Toranaga vám děkuje, ale přeje si okamžitě přestoupit na svou loď.“

„Dobrá. Splňte jeho přání, Rodriguesi. Dejte jim znamení a spusťte šalupu.“ Ferriera byl zklamaný. Přál si vidět Edo a přál si poznat Toranagu líp, teď když s ním bylo spjato tolik jeho budoucnosti. Nevěřil tomu, co řekl Toranaga, že je možnost vyhnout se válce. Jsme ve válce na straně tohohle paviána proti Išidovi, ať se nám to líbí nebo ne. A mně se to nelíbí. „Lituji, že přijdu o společnost knížete Toranagy.“ Zdvořile se uklonil.

Toranaga se mu uklonil rovněž a něco řekl.

„Můj pán vám děkuje.“ K Rodriguesovi dodala: „Můj pán říká, že vás odmění za záchranu galéry, až se vrátíte s Černou lodí.“

„Nic jsem neudělal. Pouze svou povinnost. Prosím, promiňte, že nevstanu… moje noha, hm?“ odtušil s úklonou Rodrigues. „Jděte s Pánem Bohem, *senhora.*“

„Díky, hlavní lodivode. Nápodobně.“

Když unaveně tápala za Toranagou po schůdcích na dolní palubu, zpozorovala, že šalupě velí bocman Pesaro. Naskočila jí husí kůže a div nezačala zvracet. Opanovala se a byla ráda, že je Toranaga vyprostil z toho smrdutého plavidla.

„Dobrý vítr a šťastnou cestu!“ zavolal na ně shora Ferriera. Zamával, pozdrav byl opětován a šalupa odrazila. „Stáhněte děla, až bude šalupa zpátky a ta mrcha galéra z dohledu,“ poručil dělmistrovi.

Na horní palubě se zastavil proti Rodriguesovi. Ukázal na galéru. „Však se ještě dožijete dne, kdy budete litovat, že jste ho nechal naživu.“

„To je v rukou Božích. Ingeles je přijatelný lodivod, když byste dokázal odhlídnout od jeho náboženství, *capitao geral*.“

„Taky jsem o tom uvažoval.“

„A?“

„Čím dřív budeme v Macau, tím líp. Zkuste se překonat,

Rodriguesi.“ Ferriera sešel do kajuty.

Rodriguesovi škaredě škubalo v noze. Lokl si rumu. Ferrieru aby čert vzal, pomyslel si. Ale nedej Bůh dřív, než budeme doma v Lisabonu.

Vítr se lehce otočil a do měsíčního dvorce vplul mrak, déšť byl na spadnutí a pomalu šíralo. Soustředil se na svou loď, její plachty a polohu. Když se o všem dokonale ujistil, zahleděl se na šalupu a konečně na galéru.

Ještě si vzal doušek, aby zapil zdárné splnění svého plánu. Včetně té závěrečné rány z pistole. Nelitoval svého rozhodnutí.

Bylo to na mně: stalo se, co jsem chtěl.

Nicméně má *capitao geral* pravdu, Ingeles, řekl si se smutkem. S tebou vešlo do ráje kacířství.

29/

„Andžin-san?“

„*Hai?*“ Blackthorne se vynořil z hlubokého spánku.

„Přinesly jsme jídlo. A trochu ča.“

V první chvíli si nemohl vzpomenout, kdo je a kde je. Potom poznal svou kajutu na galéře. Šíp světla pronikal tmou. Cítil se dobře a odpočatě. Buben se neozýval, i v nejhlubším spánku zaznamenaly jeho smysly, že kotva je spuštěna a loď v bezpečí při břehu a moře tiché.

Uviděl služebnou s podnosem a vedle ní Mariko – s rukou už bez pásky –, sám ležel v lodivodské kajutě, té, kde spával už za cesty s Rodriguesem z vesnice Andžiro do Ósaky a kde se teď cítil skoro stejně doma jako na své palandě a ve své kajutě na Erasmu. Erasmus! Ta nádhera, až se zas vrátí na jeho palubu a uvidí ty holomky.

Rozkošnicky se protáhl a vzal si šálek, který mu podávala Mariko.

„Díky. To je lahodné. Co vaše ruka?“

„Už se hojí, díky.“ Mariko pohnula paží, aby pokrok předvedla. „Bylo to jen škrábnutí.“

„Taky líp vypadáte, Mariko-san.“

„Ano, už je mi dobře.“

Když se za svítání vrátila na palubu s Toranagou, byla na omdlení. „Radši zůstaňte na vzduchu,“ řekl jí. „Nevolnost vás rychleji přejde.“

„Můj pán se tá… táže. proč to střílení?“

„To byla jen taková hra mezi lodivody,“ řekl jí.

„Můj pán vám blahopřeje. Jste výborný námořník.“

„Měli jsme štěstí. Měsíc nám pomohl. A posádka byla skvělá. Mariko-san, nezeptala byste se kapitána, jestli se vyzná ve zdejších vodách?

Omluvte mě, ale řekněte knížeti, že už dlouho nevydržím vzhůru. Nebo nemohli bychom hodinku nebo dvě jen tak popojíždět? Musím se vyspat.“

Matně si pamatoval, že mu sdělila, že muže jít do kajuty, že kapitán-san loď zvládne i bez něho, protože se budou pohybovat v pobřežním pásmu a nepoplují na širé moře.

Blackthorne se znovu protáhl a otevřel okénko. Asi dvě stě yardů daleko viděl skalnatý břeh. „Kde jsme?“

„U pobřeží provincie Tótomi, Andžin-san. Kníže Toranaga si chtěl zaplavat a poskytnout veslařům pár hodin odpočinku. Do Andžira dojedeme zítra.“

„Do té rybářské vesnice? To je vyloučeno. Teď bude poledne a za svítání jsme byli v Ósace. Vyloučeno.“

„Ale to bylo včera, Andžin-san. Prospal jste den a noc a půlku dalšího dne,“ řekla. „Kníže řekl, že vás máme nechat spát. Nyní se domnívá, že by vám prospělo zaplavat si. Až se najíte.“

Jídlo pozůstávalo ze dvou misek rýže a do černa opečené ryby s černou, slaně hořkou, sladkokyselou omáčkou, která se dělá z bobu, jak mu řekla.

„Děkuji, ano… docela rád bych si zaplaval. Takřka třicet šest hodin? Žádný div, že se cítím jako znovuzrozený.“ Vzal si podnos z rukou služebné, hlady šilhal. Ale nepustil se hned do jídla. „Čeho se bojí?“ zeptal se.

„Nebojí se, jenom je trochu nesvá. Ještě nikdy neviděla cizince tak zblízka.“

„Řekněte jí, že když je měsíc v úplňku, barbarům vyrazí na hlavě rohy a z úst dští oheň jako draci.“

Mariko se zasmála. „To jí nepovím, kdepak.“ Ukázala na mycí stůl. „Tam máte prášek na zuby a kartáček, vodu a čistý ručník.“ Potom dodala latinsky: „Raduji se, že se opět v dobrém zdraví vynacházíš. Jak bylo již jednou řečeno za pochodu: vynikáš nemalou statečností.“

Jejich oči se setkaly a potom ta chvíle minula. Zdvořile se uklonila. Služebná se uklonila. Dveře se za nimi zavřely.

Nemysli na ni, poručil si. Mysli na Toranagu nebo na Andžiro. Pročpak zítra stavíme v Andžiru? Abychom vylodili Jabua? Spánembohem! Nebude mi chybět.

V Andžiru bude Omi. Co s Omim?

Což abych požádal Toranagu o jeho hlavu? Dědek mi dluží nějakou tu službičku. Anebo což abych se s Omim bil? Jak? Na pistole anebo mečem? S mečem bys neměl šanci, a s pistolemi, to by byla vražda z tvé strany. Radši to nech být a vyčkej času. Však se ti brzy naskytne příležitost a pak se pomstíš oběma najednou. Teď jsi na výsluní Toranagovy přízně. Buď trpělivý. Rozmysli si, oč ho požádáš. Za chvíli jsme v Edu, takže ti nezbývá dlouho. Co řekneš Toranagovi?

Blackthorne jedl tyčinkami, jak odkoukal u mužů ve vězení, misku s rýží si zdvihl k ústům a uhýbavá zrnka postrkoval tyčinkami. Hůř to šlo s kousky ryby. Na to nebyl ještě dost šikovný, tak použil prstů s vědomím, že by Mariko. Toranaga a vůbec každý Japonec považoval za velmi nezdvořilé, kdyby před nimi jedl rukama.

Vyjedl všechno do posledního sousta a pořád měl hlad.

„Musím sehnat víc jídla," řekl nahlas. „Pane na nebesích, kdyby tak byl čerstvý chleba a míchaná vajíčka a máslo a sýr…"

Vyšel na palubu. Kdekdo byl nahý. Někteří muži se utírali, jiní se slunili a pár jich skákalo z paluby do moře. V moři podél lodi plavali samurajové a námořníci anebo se ve vodě cachtali jako děti.

„*Konniči wa,* Andžin-san."

„*Konniči wa,* Toranaga-sama." řekl.

Nahý Toranaga přicházel po lávce spuštěné do moře. „*Sonata wa ojogitai desu ka?"* řekl a ukázal na moře, setřásl si rukama vodu z břicha a ramen, spokojený v teplém slunci.

„*Hai,* Toranaga-sama, *dómo,"* řekl Blackthorne, domýšleje se, že byl tázán, nechce-li si zaplavat.

Toranaga znovu něco řekl a zavolal Mariko, aby to přetlumočila. Mariko sešla ze zadní paluby, hlavu zastíněnou červeným slunečníkem, domácké bílé bavlněné kimono nedbale převázané.

„Toranaga-sama říká, že vypadáte velmi zotavené, Andžin-san. Voda je posilování."

„Voda posiluje," opravil ji zdvořile. „To je pravda."

„Ach, díky. Voda posiluje. Říká, račte si zaplavat." Toranaga se nedbale opíral o obrubník a vytíral si z uší vodu malým ručníčkem, a když levé ucho zůstávalo zalehlé, dal hlavu k rameni a poskakoval tak dlouho na levé patě, až povolilo. Blackthorne viděl, že až na ten pupek má Toranaga tělo svalnaté a pevné. V rozpacích a velmi si vědom Marikoiny přítomnosti si sundal košili, poklopec a kalhoty, až byl docela nahý.

„Kníže Toranaga se ptá, zdali jsou všichni Angličané tak chlupatí jako vy? A mají-li tak světlé vlasy?"

„Někteří, Milosti," řekl.

„My… u nás muži nemají chlupy na hrudi nebo na pažích jako vy. Jen maličko. Říká, že máte dobrou postavu."

„On rovněž. Račte mu poděkovat." Blackthorne odkráčel směrem k můstku, cítil na sobě její oči a oči Fudžiko, která klečela na palubě pod žlutým slunečníkem ve společnosti služebné a také ho pozorovala. Potom ho představa, že by měl důstojně sejít celou cestu až k vodě nahý, přiměla udělat hlavičku přes zábradlí do světlemodrého moře. Byl to krásný skok a chlad vody ho příjemně šimral. Písčité dno bylo tři sáhy hluboko, mezi vlajícími chaluhami se prohánělа spousta ryb nepolekaných plavci.

Kousek ode dna ztratil rychlost a chvíli se kroutil a hrál s rybami, než vyplul na povrch a pustil se ke břehu zdánlivě lenošným, nedbalým kraulem, který ho naučil Alban Caradoc.

Maličká zátoka byla neutěšená: spousta skal, pláž z drobounkých oblázků a žádná známka života. Hory strměly tisíc stop do nezměrného modrého nebe.

Lehl si na skálu a slunil se. Spolu s ním připlavali čtyři samurajové a drželi se opodál. Usmáli se a zamávali. Potom plaval zpátky a oni za ním. Toranaga ho stále střeží.

Vylezl na palubu. Šaty byly pryč. Zato Fudžiko a Mariko a obě služebné tam ještě stály. Jedna ze služebných se uklonila a podala mu směšně mrňavý ručník. Vzal si ho a začal se osušovat a otočil se v rozpacích k obrubníku.

Chovej se nenucené, člověče, zlobil se na sebe. Když jsi s Felicity nahý v zamčeném pokoji, tak ti to nevadí, co?

Jsi v rozpacích, jenom když jsou u toho ženy – když je u toho ona. Proč? Pro ně nahota nic neznamená, což je naprosto rozumné. Jsi v Japonsku. Chovej se jako Japonci. Budeš jeden z nich. Chovej se jako král.

„Kníže Toranaga říká, že plavete velmi dobře. Naučil byste ho to tempo?“ říkala zrovna Mariko.

„S radostí,“ odpověděl a donutil se udělat čelem vzad a opřít se, jako se opíral Toranaga. Mariko se usmívala vzhůru k němu – jak jí to sluší, pomyslil si.

„A jak jste skočil po hlavě do moře. My jsme – my jsme ještě nic takového neviděli. My skáčeme nohama napřed. Chce se naučit, jak se to dělá.“

„Teď?“

„Ano, prosím.“

„Snad to půjde… aspoň se o to pokusím.“

Služebná podávala Blackthornovi kimono, vděčně si je oblékl a zavázal na pásek. Teď už zcela nenucené vysvětloval, jak se skáče do vody po hlavě, jak si člověk musí krýt hlavu vzpaženýma sepjatýma rukama, nadskočit a odrazit se a dávat pozor, aby neplácl do vody po břiše.

„Nejlepší je začít při hladině a ze začátku jenom jakoby přepadnout do vody hlavou napřed, bez výskoku nebo rozběhu. Tak to u nás učíme děti.“

Toranaga poslouchal, vyptával se, a když byl spokojen, řekl ústy Mariko: „Dobře. Myslím, že jsem to pochopil.“ Šel ke schůdkům. Než ho Blackthorne mohl zastavit, vrhl se Toranaga do vody patnáct stop pod sebou. Ošklivě se uhodil do břicha. Nikdo se nesmál. S prskáním doplaval Toranaga ke schůdkům, vylezl na palubu a zkusil to znovu. Znovu dopadl naplocho. Ostatní samurajové neměli o nic větší štěstí.

„Není to lehké,“ řekl Blackthorne. „Dlouho jsem se to musel učit.

Nechte to odpočinout a zkusíme to zítra znovu.“

„Kníže Toranaga říká: Zítra je zítra. Skákat po hlavě se naučím dnes.“

Blackthorne si svlékl kimono a znovu předvedl skok. Samurajové ho napodobili. Pořád s nezdarem. Toranaga to zkusil šestkrát.

Po dalším ukázkovém skoku šplhal Blackthorne po žebříku na můstek a uviděl mezi samuraji stát nahou Mariko a připravovat se ke skoku. Měla dokonalé tělo a čerstvý obvaz nad loktem. „Počkejte, Mariko-san! Zkuste to radši tady. Napoprvé.“

„Dobře, Andžin-san!“

Sešla k němu, maličký křížek jen zvyšoval její nahotu. Ukázal jí, jak se má předklonit a padnout do moře, vzal ji kolem pasu, a přehnul ji přes svou ruku tak, aby padla do vody po hlavě.

Potom to zkusil při hladině také Toranaga a docela se mu to podařilo. Mariko to zkusila znovu a dotek její pokožky Blackthorna zjitřil tak, že se radši s předstíranou nešikovností zřítil do vody, pokud neochladl. Potom vyběhl na palubu a ukázal jim šipku, skok, který pro ně bude snazší, soudil, poněvadž věděl, že pro Toranagu je nezbytné uspět. „Ale musíte zůstat strnulí, *hai?* Jako píka. Pak se vám to musí povést.“ Padl střemhlav. Hladina se ani nerozčeřila. Zůstal v moři a šlapal vodu.

Několik samurajů nastoupilo, ale Toranaga je odmávl. Postavil se zpříma a strnule vzpažil. Hruď a bedra měl rudé od nárazů na hladinu. Potom se převážil do vody, jak to předvedl Blackthorne. Hlava vnikla do vody první, nohy se třepaly na hladině, ale byl to skok po hlavě a první úspěšný skok kohokoli z nich a halasný řev ho uvítal, když se vynořil. Skočil znovu, tentokrát lépe. Další muži následovali, někteří s úspěchem, jiní ne. Potom to zkusila Mariko.

Blackthorne viděl pevná malá prsa a úzký pas, ploché břicho a oblé boky. Ve tváři jí prokmitla bolest, když sepnula ruce nad hlavou. Ale držela se jako šipka a srdnatě padla po hlavě. Vklouzla pod hladinu čistě. Až na něho to skoro nikdo nezpozoroval.

„To byl pěkný skok. Vážně pěkný,“ pochválil ji, když jí podával ruku, aby se mohla vyšvihnout snadněji na můstek. „Ale teď už byste toho měla nechat. Rána by se vám mohla zase otevřít.“

„Máte pravdu, děkuji vám, Andžin-san.“ Stála po jeho boku a sahala mu sotva k ramenům: byla na sebe velmi pyšná. „To je krásný pocit, když člověk padá po hlavě a musí se držet strnule a překonat svůj strach. Opravdu to byl velice krásný pocit.“ Vyšla po schůdkách na horní palubu a oblékla si kimono, které jí podala služebná. Potom si jemně osušila tvář a sešla do kajuty.

Kriste Pane, ta je, pomyslel si.

Při západu slunce si Toranaga poslal pro Blackthorna. Seděl na palubě

záďové nástavby na čistých futonech poblíž malého bronzového ohřívadla, ve kterém řezavěly kousky vonného dřeva. Tak se provoněl vzduch a zároveň odpuzovaly komáry a můry. Měl na sobě vyžehlené úpravné kimono a mohutná křídlovitá ramena tuhého pláště mu dodávala majestátní vzezření. Také Jabu byl slavnostně oblečen a Mariko rovněž. Přítomná byla i Fudžiko. Na stráži mlčky sedělo dvacet samurajů. V držácích plály pochodně a galéra se stále ještě kolíbala, zakotvená v zátoce.

„*Sake,* Andžin-san?“

„*Dómo.* Toranaga-sama.“ Blackthorne se uklonil, přijal číšku od Fudžiko. pozvedl ji k přípitku Toranagovi a vyprázdnil. Číška byla okamžitě znovu naplněna. Blackthorne měl na sobě hnědé stejnokrojové kimono a bylo mu v něm volněji a příjemněji než ve vlastních šatech.

„Kníže Toranaga praví, že tu zůstaneme přes noc. Zítra dorazíme do Andžira. Rád by se dozvěděl o vaší zemi a světě mimo nás.“

„S radostí mu vyhovím. Co by chtěl vědět? To je pěkná noc. že?“ Blackthorne se pohodlně usadil. Cítil její ženskost. Až příliš. Jestli to není divné, působí na mne silněji teď, když je oblečená, než když na sobě neměla nic.

„Ano, opravdu pěkná. Brzy začne být vlhko, Andžin-san. Léto není příjemné.“ Přeložila Toranagovi. co říkala. „Můj pán praví, abych vám řekla, že Edo leží v bažinách. Komáři jsou v létě obtížní, zato jaro a podzim jsou tam krásné – ano, vskutku, období rození a zániku jsou krásná.“

„Anglie má mírné podnebí. Zima je tuhá snad jednou za sedm let. A horké léto zrovna tak. Hladomor máme tak jednou za šest let, ale někdy bývají i dva špatné roky za sebou.“

„Taky u nás bývá hladomor. Každý hladomor je zlý. Jak se žije ve vaší zemi nyní?“

„Za posledních deset let jsme měli třikrát špatnou sklizeň a málo slunce, takže nedozrála pšenice. Ale je to ruka Všemohoucího. Anglie je nyní velmi silná. Vede se nám dobře. Naši lidé jsou pilní. Vyrábíme sukno, zbraně… většinu vlněných látek pro celou Evropu. Hedvábí dovážíme z Francie, ale má špatnou jakost a kupovat takové látky mohou jenom největší boháči.“

Blackthorne se rozhodl, že se nezmíní o moru, ani o nepokojích a povstáních vyvolaných rušením občin, ani o útěku ožebračených venkovanů do měst a velkoměst. Radši jim vyprávěl o dobrých králích a královnách, rozumných ministrech, rozvážném parlamentu a vítězných válkách.

„Kníže Toranaga by chtěl mít úplně jasno. Tvrdíte, že vás před Španělskem a Portugalskem chrání pouze námořní síla?“

„Ano. Pouze ta. Vláda nad mořem nám zajišťuje svobodu. Vy jste ostrovní národ zrovna jako my. Pokud nebudete mít vládu nad mořem, budete proti útoku zvenčí bezbranní.“

„Můj pán s vámi souhlasí.“

„Vás také napadl nepřítel?“ Blackthorne uviděl jak se Mariko obraci k Toranagovi s lehkým zamračením a připomněl si, že se má omezil na odpovědi a vyhýbat otázkám.

Když zase promluvila, byla vážnější. „Kníže Toranaga praví, že mám vaši otázku zodpovědět, Andžin-san. Ano, byli jsme napadeni dvakrát. Před více než třemi sty lety – asi roku 1274 podle vašeho počtu – se proti nám vypravili Kublajchánovi Mongolové, brzy potom, co si podrobili Čínu a Koreu. Pár tisíc mužů se vylodilo na Kjúšú, ale naši samurajové je zadrželi a po nějaké době nepřítel odplul. Po sedmi letech přitáhli znovu. Tentokrát jejich loďstvo čítalo skoro tisíc čínských a korejských lodí a na nich bylo shromážděno dvě stě tisíc bojovníku –Mongolů, Číňanu a Korejců – i s koňmi. Byla to největší námořní armáda v celé čínské historii. Proti takové přesile jsme byli bezmocní. Znovu se začali vyloďovat na Kjúšú v zálivu Hakata, ale než mohli své síly rozvinout, přivalil se z jihu tajfun a zničil lodi a všechno na nich. Ty, co už byli na souši, naši rychle pobili. To byl kamikaze, božský vítr. Andžin-san,“ řekla s hlubokým přesvědčením. „Kamikaze seslaný bohy na ochranu této Země bohů proti vetřelci. Mongolové se už víckrát nevrátili a osmdesát let nato jejich dynastii Juan vyhnali z Číny,“ dodala Mariko s velkým zadostiučiněním. „Bohové nás před nimi uchránili. Bohové nás budou vždycky chránit proti vetřelcům. Koneckonců je to přece jejich země, nebo snad ne?“

Blackthorne přemítal o nesmírném počtu lodí a mužů dobyvatele, ve srovnání s tím byla španělská Armada maličkost. „Nám také napomohla bouře, *senhora,*“ řekl s nemenší vážností. „U nás si také mnozí myslí, že ji seslal Bůh – rozhodně to byl zázrak –, kdo ví, snad to opravdu zázrak byl.“ Zahleděl se na ohřívadlo, kde praskaly oharky a tančily plamínky. Potom řekl: „Nás v Evropě Mongolové taky pohltili.“ Vyprávěl o hordách Čingischána, Kublajova děda, který začátkem třináctého století pronikl až na Ukrajinu k řece Dněpru, a jak jeho další vnuk Batu podnikl vítězné tažení do Polska a Uher a teprve roku 1242 se – neporažen – stáhl zpátky. „Za onoho času lidé věřili, že Čingischána a jeho bojovníky na ně seslal Bůh, aby ztrestal jejich hříchy.“

„Kníže Toranaga říká, že to byli pouze neobyčejně schopní válečníci.“

„Souhlasím. Ale stejně jsme my Angličané rádi, že jsme ostrov. Děkujeme za to Bohu a za Kanál taky. A vy? Když máte Čínu tak blízko a jeli opravdu tak mocná – divím se, proč nemáte silné loďstvo. Nebojíte se nového útoku?“ Mariko neodpověděla, ale tlumočila, co řekl, Toranagovi. Když skončila, řekl Toranaga něco Jabuovi, který přikývl a odpověděl,

neméně vážně. Oba muži spolu chvíli hovořili. Mariko odpověděla na další Toranagovu otázku a pak se znovu obrátila k Blackthornovi: „Kolik lodí vám zajišťuje převahu na moři. Andžin-san?“

„To nevím přesně, ale domnívám se, že královna má asi sto padesát řadových lodí. To jsou lodi čistě válečné.“

„Můj pán se táže, kolik lodí ročně královna postaví?“

„Dvacet až třicet válečných lodí, nejlepších a nejrychlejších na světě.

Ale lodi obyčejné staví soukromé skupiny podnikatelů a prodají je koruně už hotové.“

„Se ziskem?“

Blackthorne si vzpomněl na samurajský názor na peníze a zisk. „Královna jim velkodušně skýtá víc, než stála výroba, aby je odměnila za nové nápady a zlepšení ve stavbě lodí. Bez královské přízně by pokusné novinky sotva byly možné. Například moje loď Erasmus je nová třída, nový typ lodi postavený podle anglického návrhu v Holandsku.“

„Dokázal byste takovou loď postavit u nás?“

„Ano. Kdybych měl tesaře, tlumočníky a veškerý materiál a potřebný čas. Nejprve bych postavil malou lodičku. Nikdy jsem ještě žádný koráb nestavěl sám bez pomoci, tak bych si to musil napřed vyzkoušet… Ovšem.“ dodal a snažil se opanovat vzrušení, jak rozvíjel svou ideu, „samozřejmě kdyby kníže Toranaga chtěl mít loď nebo lodi, dalo by se to udělat i jinak. Mohl by si v Anglii objednat určitý počet válečných lodí a my bychom mu je sem dopravili už hotové s veškerou výstrojí a výzbrojí podle jeho objednávky.“

Mariko tlumočila. Toranagův zájem ještě zesílil. Jabuův rovněž. „Ptá se, dají-li se naši námořníci vycvičit tak, aby mohli podobné lodi sami ovládat?“

„Samozřejmě, po přiměřeném čase. Mohli bychom zařídit, aby naši navigátoři nebo aspoň jeden u vás setrval alespoň rok. Potom by mohl sepsat instrukce, jak by se měl u vás výcvik provádět. Za pár let byste měli své vlastní loďstvo. Moderní loďstvo, které by se nikoho nemuselo bát.“

Mariko hovořila. Toranaga se jí znovu zpytavě vyptával a Jabu zrovna tak.

„Jabu se ptá: nikoho?“

„Ano. Lepší, než jaké mají Španělé. Nebo Portugalci.“

Rozhostilo se ticho. Toranaga byl zřejmě představou nadšen, třeba se to pokoušel zakrýt.

„Můj pán se ptá, jste si jist, že by se to dalo zařídit?“

„Ano.“

„Jak dlouho by to trvalo?“

„Dva roky, než bych se vrátil domů. Dva roky, než by se postavila loď nebo lodi. Dva na zpáteční cestu. Polovina nákladu by se musela zaplatit

předem a zbytek při dodání.“

Toranaga se zamyšleně předklonil a přiložil na ohřívadlo dalších pár kousků vonného dřeva. Všichni ho pozorovali a čekali. Potom dlouze hovořil s Jabuem. Mariko netlumočila a Blackthorne věděl, že je moudřejší se neptat, ačkoli by byl dal nevímco za to, kdyby se mohl zúčastnit hovoru. Zkoumal všechny pozorně včetně dívenky Fudžiko, která taky bedlivě poslouchala, ale nic z toho nevysoudil. Věděl, že to je úžasný nápad, který by mu mohl vynést obrovský zisk a navíc mu zajistit bezpečný návrat domů.

„Andžin-san, kolik lodí byste mohl k nám dopravit?“

„Nejvýhodnější by byla pětičlenná flotila. Přinejmenším o jednu loď byste cestou přišel, s tím se musí počítat, vinou bouře nebo španělsko-portugalských zásahů… určitě by dělali všechno možné, jen aby se k vám koráby nedostaly. Do deseti let by mohl kníže Toranaga mít loďstvo o síle patnácti dvaceti korábu.“ Když dotlumočila, pokračoval pomalu. „První flotila by mohla s sebou přivézt mistry tesařské, kováře, dělmistry, námořníky a poddůstojníky. Za deset patnáct let by mohla Anglie dodat knížeti Toranagovi třicet moderních válečných lodí, což by víc než stačilo k opanování vašich domácích vod. A do té doby byste už mohli být schopni stavět si další koráby sami doma. My bychom vám…“ Málem řekl prodali, ale včas se zarazil. „Královna by si pokládala za čest pomoci vám zřídit si vlastní námořnictvo, ano, kdybyste si to přál. také bychom je vycvičili a zásobovali.“

To se ví, jásal v duchu nad posledním vylepšením svého plánu, a taky vám poskytneme důstojníky včetně admirála a královna vám navrhne dlouhodobé spojenectví – vyplatí se nám, vyplatí se vám – jako součást obchodní dohody a potom, kamaráde Toranago, ruku v ruce vyženeme španělské a portugalské neřády z těchhle vod a budou naše na věky věků. Tohle by mohla být největší obchodní dohoda, kterou kdy jaký národ uzavřel, myslil si rozjařeně. A až anglo-japonské loďstvo vyčistí tahle moře, ovládneme japonsko-čínský hedvábný obchod my, Angličani! To budou miliony rok co rok!

Jestli tohle prosadím, otočím kormidlo dějin. Získám bohatství a pocty, o jakých se mi nikdy nesnilo. Stanu se předkem. A stát se zakladatelem rodu, praotcem, patriarchou je asi to nejlepší, oč se může člověk pokusit, i kdyby měl ztroskotat.

„Můj pán říká: Škoda, že nemluvíte naší řečí.“

„To je pravda, ale vy tlumočíte dokonale, tím jsem si jist.“

„Říká, že to nemínil jako výtku vůči mně, Andžin-san, nýbrž jako zjištění. Má pravdu. Pro mého pána by bylo daleko lepší, kdyby s vámi mohl mluvit přímo tak, jako s vámi mluvím já.“

„Nemáte slovník, Mariko-san? A mluvnici portugalsko-japonskou

nebo latinsko-japonskou? Kdyby mi kníže Toranaga poskytl knihy a učitele, pokusil bych se vaší řeči naučit.“

„Takové knihy žádné nemáme.“

„Ale jezuiti ano. Sama jste to říkala.“

„Ach!“ Promluvila k Toranagovi a Blackthorne viděl, jak se Toranagovi i Jabuovi rozsvítilo v očích a úsměv jim roztáhl tváře.

„Můj pán říká, že se vám dostane pomoci, Andžin-san.“

Na Toranagův příkaz nalila Fudžiko Blackthornovi a Jabuovi ještě sake. Toranaga stejně jako Mariko pili jenom čaj. Blackthorne se nedokázal opanovat a zeptal se: „Co říká mému návrhu? Jak zní jeho odpověď?“

„Andžin-san, bylo by lepší, kdybyste byl trpělivý. Odpoví, až uzná za vhodné.“

„Prosím, zeptejte se hned.“

Zdráhavě se Mariko obrátila k Toranagovi. „Račte prominout, Milosti, ale Andžin-san se co nejuctivěji táže, co si myslíte o jeho návrhu. Pokorně a ponížen prosí o odpověď.“

„Obdrží odpověď včas.“

Mariko řekla Blackthornovi: „Můj pán praví, že bedlivě promyslí váš návrh a zváží vaše slova. Žádá vás, abyste byl trpělivý.“

„*Dómo,* Toranaga-sama.“

„Jdu si lehnout. Za svítání vyplujeme.“ Toranaga vstal. Všichni ho následovali, až na Blackthorna. Blackthorne zůstal sám s nocí.

Za prvního rozbřesku vypustil Toranaga čtyři poštovní holuby, kteří byli dopraveni na loď s hlavními zavazadly, když se loď chystala k plavbě. Ptáci dvakrát zakroužili a pak se rozdělili, dva zamířili do Ósaky, dva do Eda. Šifrovaná zpráva určená Kiricubo byl rozkaz, který měla předat Hiromacuovi: mají se pokusit o okamžitý mírumilovný odchod. Kdyby jim v tom bylo zabráněno, mají se zabarikádovat. Kdyby byla vrata vyražena, mají své křídlo hradu podpálit a spáchat seppuku.

Šifra určená Sudarovi v Edu oznamovala, že šťastně unikl, že je v bezpečí, a přikazovala synovi pokračovat v tajných přípravách k válce.

„Vyplujte na moře, kapitáne.“

„Stane se. Milosti.“

O polednách už přepluli mělký záliv mezi provinciemi Tótomi a Izu a míjeli mys Itó, nejjižnější bod poloostrova Izu. Vítr byl příznivý, moře mírné a jediná latinská plachta zrychlovala plavbu. Jen zabočili k severu, zazněl blízko u břehu v hlubokém kanálu mezi pevninou a několika skalnatými ostrůvky zlověstný rachot.

„Co to pro Boha…“ Blackthorne nespouštěl oči z pobřeží. Náhle se útesem začala jako had klikatit vzhůru obrovská trhlina a do moře se zřítilo skalisko zvící milionu tun. Voda jako by se chvíli vařila. Ke galéře

zamířila malá vlna a minula ji. Lavina ustala. Znovu se ozval hukot, tentokrát hlubší a výhružnější, ale vzdálenější. Z útesů pršelo kamení. Všichni pozorně naslouchali a hleděli na skalní stěnu. Bylo slyšet křik racků, příboje a větru. Potom Toranaga pokynul veslovodovi a bubnování opět začalo. Vesla zabrala. Život na lodi byl opět normální.

„Co to bylo?“ řekl Blackthorne.

„Nic, zemětřesení.“ Mariko byla udivena. „U vás nemáte zemětřesení?“

„Ne. Nikdy. Ještě jsem žádné nezažil.“

„Ach, u nás se vyskytují často. Andžin-san. Tohle nic nebylo, jenom maličkost. Hlavní ohnisko bude asi jinde, snad i venku na širém moři. Anebo to byl prostě jenom malý otřes, sám pro sebe. Máte štěstí, že jste zažil jen tuhle ukázku.“

„Měl jsem dojem, že se země otvírá. Mohl bych odpřísáhnout, ze jsem viděl… Už jsem slyšel o zemětřasu. Dochází k němu občas v Svaté zemi a v otomanské říši. Ale tohle?“ zalapal po dechu, srdce mu pořád ještě divoce bušilo. „Přísahal bych, že jsem viděl, jak se celý útes kymácí.“

„Však se taky kymácel, Andžin-san. Když je člověk na souši, je to příšerný pocit. Beze všeho varování. Otřesy jdou za sebou ve vlnách, někdy zleva doprava, někdy nahoru dolu. někdy tři čtyři otřesy rychle za sebou. Někdy po malém otřesu přijde druhý den větší. Nic se nedá předvídat. Nejhorší zemětřesení, které si pamatuju, se událo před šesti lety kousek od Ósaky třetího dne měsíce padajícího listí. Dům se na nás zřítil. Andžin-san. Nic se nám nestalo. Sami jsme se vyhrabali, můj syn a já. Otřesy trvaly týden nebo déle, některé byly zlé, jiné ještě horší Taikóuv velký nový hrad ve Fušimi se úplně zhroutil. Při tomhle zemětřesení a požárech, které při něm vypukly, zahynuly statisíce lidí. Největší nebezpečí jsou požáry, které zemětřesení vždycky provázejí. Naše města a vesnice hoří tak snadno. Někdy dojde k zemětřesení daleko na širém moři a z takového zemětřesení se prý rodí Veliká vlna. To jsou vlny deset dvacet stop vysoké. Nedají se předvídat, neřídí se roční dobou. Veliká vlna prostě vyvstane z moře a valí se do vnitrozemí. Někdy smete i velká města. Před několika lety zničila taková vlna Edo.“

„To je podle vás normální? Rok co rok?“

„Jistě. Rok co rok tuto Zemi bohů stíhají zemětřesení. A požáry a Veliké vlny a nestvůrné smrště – tajfuny. Příroda se s námi nemazlí.“ V koutcích očí se zatřpytily slzy. „Asi proto tak milujeme život, Andžin-san. Nic jiného nám nezbývá, chápejte. Smrt číhá ve vzduchu, na moři i na zemi. V této zemi slz je smrt naším dědictvím, tak je to, Andžin-san.“

Kniha třetí

30/

„Víš jistě, že je všechno připraveno. Muro?“

„Ano, Omi-san, myslím, že ano. Přesně jak jste nařídili, vy a Iguraši-san.“

„Jen aby všechno dobře dopadlo, nebo tu bude večer starostovat někdo jiný,“ řekl jízlivě Iguraši, Jabuův hlavní pobočník. Jediné oko měl zarudlé od nevyspaní. Přijel včera z Eda s první skupinou samurajů se zvláštními příkazy.

Mura neodpověděl, jen uctivě přikývl, aniž zvedl oči od země.

Stáli na pobřeží nedaleko přístavní hráze, před řadami klečících vesničanů, tichých, ustrašených a unavených stejně jako oni; všichni, muži, ženy i děti – kromě těch, co nemohli vstát z lože –, čekali na příjezd galéry, vystrojeni v tom nejlepším, co měli. Tváře měli vymydlené, celá vesnice byla zametená a upravená, jen se blýskala, jako před Novým rokem, kdy se podle dávného obyčeje v celém císařství uklízelo. Rybářské čluny tu stály pěkně seřazené, sítě urovnané, lana stočená. I pláž podél zátoky byla uhrabaná.

„Všechno bude v pořádku, Iguraši-san,“ uklidňoval ho Omi. Tenhle týden, od chvíle, co Jabu poslal z Ósaky své rozkazy po jednom z Toranagových holubů, se příliš nevyspal. Hned po příletu holuba vyburcoval celou vesnici a každého zdatného muže v okruhu dvaceti ri, aby přichystali Andžiro na příjezd samurajů a Jabua. A teď, když mu Iguraši důvěrné pošeptal tajemství určené jen pro jeho uši, že jeho strýce doprovází i velký daimjó Toranaga, který šťastně unikl Išidovým nástrahám, byl opravdu rád. že obětoval tolik peněz. „Nemusíte se ničeho obávat, Iguraši-san. Tohle je moje léno a také moje odpovědnost.“

„Ano, to je pravda,“ Iguraši poslal Muru přezíravým mávnutím ruky pryč a pak dodal klidně: „Je to vaše odpovědnost. Ale řeknu vám, bez urážky, vy jste nikdy neviděl našeho pána, když se něco nepovedlo. Jestli jsme na něco zapomněli nebo jestli ti přitroublí tupci nevykonali, co měli, nezůstane z celého vašeho léna, ani z těch na severu a na jihu, do zítřka do večera kámen na kameni, jak znám svého pána.“ A rázným krokem zamířil zpět k předním řadám svých mužů.

Poslední oddíly samurajů dorazily ráno od severu, z Jabuova hlavního

města Mišimy. Teď se, společně s ostatními, seřadily v sevřené vojenské šiky podél pobřeží, na návsi i ve svahu. Prapory jim v lehkém vánku vlály, vztyčená kopí se blýskala ve slunci. Tři tisíce samurajů, výkvět Jabuovy armády. Pět set kavaleristu.

Omi strach neměl. Vykonal všechno, co se dalo, a co mohl, také osobně zkontroloval. Kdyby něco nevyšlo, byla by to prostě karma. Ale ono to vyjde, ujišťoval se v duchu vzrušeně. Pět set koku utratil nebo vložil do příprav a to bylo víc než jeho původní celoroční příjem, než mu Jabu rozšířil léno. Ta částka ho úplně vyvedla z míry, ale jeho žena Midori radila, aby na ničem nešetřili, že ve srovnání s poctou, jakou mu vzácný pán Jabu prokazuje, jsou to náklady nepatrné. „A kdo ví, jaké možnosti se vám naskytnou, až tu bude i kníže Toranaga," připomínala mu.

Midori má pravdu, řekl si v duchu s hrdostí Omi.

Ještě jednou si překontroloval situaci na nábřeží i na návsi. Všechno bylo, jak se zdálo, v dokonalém pořádku. Midori a jeho matka čekaly pod baldachýnem, který byl přichystán k přijetí Jabua a jeho hosta Toranagy. Omi si všiml, že jeho matka ani na chvilku nezavře pusu a litoval Midori, že ani teď není ušetřena jejích věčných výtek. Urovnal si záhyn na již tak bezvadném kimonu, upravil si meče a upřel pohled k moři.

„Poslouchej. Mura-san," zašeptal rybář Uo opatrně. Byl jedním z pěti vesnických starších, kteří klečeli spolu s Murou před ostatními vesničany. „Já ti mám takový strach, že kdybych se měl vychcat, chcal bych písek."

„Tak to radši nedělej, kamaráde," doporučil mu Mura s potlačovaným úsměvem.

Uo byl chlap jako hora, se širokými rameny a s velikýma rukama. Měl přeražený nos a tvářil se poněkud ztrápeně. „Tak ne, ale asi se uprdnu." Uo byl známý pro svůj humor, odvahu a také pro své mocné větry. Loni, když uspořádali soutěž v pšoukání s vesnicí na sever odtud, Uo zvítězil na celé čáře a pro Andžiro to byla veliká čest.

„Chichí, snad radši ne," vypískl vesele malý, suchý rybář Haru. „Někoho z těch poserů by mohla posednout závist."

„Samurajům se nesmí takhle nadávat," sykl Mura, „i kdyby tu byl poblíž třeba jen jediný." Ach jo. povzdechl si v duchu ustaraně, jen doufám, že jsme na nic nezapomněli. Pohlédl k úbočí hory na bambusovou palisádu kolem provizorní pevnosti, kterou s takovým spěchem a v potu tváře vybudovali. Tři sta mužů – všichni kopali, stavěli, nosili, co bylo třeba. S tou druhou stavbou to bylo snazší. Stála na nízkém návrší, kam na ni odtud viděl, přímo pod domem Omiho. Bylo to obydlí menší, než měl Omi, ale pokryté taškovou střechou, patřila k němu narychlo upravená zahrádka a lázeňský domek. Omi se nejspíš přestěhuje sem a jeho dum si vezme kníže Jabu, uvažoval Mura.

Pak se zadíval znovu k mysu, kde se měla každým okamžikem objevit

galéra. Jabu už brzy vystoupí na břeh a pak budeme všichni v rukou bohů, všech kami, Boha Otce, jeho Požehnaného Syna a Blahoslavené Matky Boží, ach jo!

„Blahoslavená Matko Boží, ochraňuj nás! Žádal bych příliš, kdybych tě poprosil, abys svým dobrotivým okem shlédla na vesnici Andžiro? Aspoň na pár dní? Věru je nám zapotřebí laskavé ochrany před naším knížetem a pánem, ach ano! Zapálím ti padesát svící a své syny určitě vychovám v pravé víře," sliboval Mura.

Mura byl dnes opravdu rád, že je křesťan, vždyť se tak mohl s prosbou obrátit k Jedinému Bohu a přispět k ochraně své vesnice ještě víc. Stal se křesťanem již v mládí, protože jeho lenní pán, který přestoupil na tuto víru, přikázal ihned všem svým věrným, aby se stali křesťany. A pak, když byl jeho pán před dvaceti lety zabit ve válce Toranagy proti taikóovi, Mura uctil jeho památku tím, že křesťanem zůstal. Dobrý voják má jen jednoho pána, řekl si tehdy, jednoho skutečného pána.

Nindžin, muž kulaté tváře s výrazně vystupujícími zuby, byl z toho velkého počtu samurajů celý pryč. „Promiňte, Mura-san, ale to, co jste udělal, je přece nebezpečné – je to hrozné! A to slabé zemětřesení dnes ráno, to bylo Boží znamení, špatné znamení. Udělal jste hroznou chybu, Mura-san."

„Co se stalo, stalo se, Nindžine. Zapomeň na to."

„Copak to jde? Vždyť to mám ve sklepě a…"

„Ty máš ve sklepě jen něco," skočil mu do řeči Uo, kterého už žerty přešly. „Já toho mám doma spoustu."

„Nikdo nemá nic, kamarádi, nic," prohlásil obezřetně Mura. „Prostě nic neexistuje." Na jeho příkaz nakradli totiž v posledních několika dnech třicet koku rýže z proviantního skladu samurajů, tajně je poschovávali po vesnici a spolu s nimi i další zásoby a výstroj – a zbraně.

„Zbraně ne," ohrazoval se Uo. „Rýži ano, ale zbraně ne!"

„Chystá se válka."

„Ale mít doma zbraně je proti zákonu," lamentoval Nindžin.

„Proti novému zákonu." pohrdavě odsekl Mura. „Vždyť platí sotva dvanáct let. Předtím jsme přece mohli mít zbraně, jaké jsme chtěli, a také jsme nebyli přivázáni k vesnici. Mohli jsme jít, kam jsme chtěli, a dělat to, co jsme chtěli. Mohli jsme sloužit v rolnickém vojsku, rybařit, obchodovat a třeba být i samuraji – tedy aspoň někteří; jistě uznáš, že je to pravda."

„Ano, ale teď je to jinak, Mura-san, úplně jinak. Taikó přece všechno změnil."

„Však zase brzy bude, jak bývalo. A my budeme zase vojančit!"

„Tak radši ještě počkáme, prosím vás." naléhal Nindžin. „Teď jednáme proti zákonu. Jestli se ovšem zákon změní, to je karma. Ale zatím platí zákon, který vydal taikó: žádné zbraně. Žádné. Pod trestem okamžité

smrti.“

„Probuďte se konečně všichni! Taikó je přece mrtev! A něco vám povím, Omi-san bude brzy potřebovat dobře vycvičené muže a většina z nás už snad má nějaké válečné zkušenosti! Lovili jsme ryby i válčili, jak si žádala doba. Je to pravda nebo ne?“

„Ano, Mura-san,“ ustrašeně souhlasil Uo. „Měli jsme větší svobodu, než přišel taikó,“

„Ale oni nás chytí, určitě nás chytí,“ naříkal Nindžin. „A nebudou mít s námi slitování. Uvaří nás jako toho barbara.“

„O tom barbarovi drž zobák!“

„Tak poslouchejte, přátelé,“ obrátil se k nim tehdy Mura, „už nikdy nebudeme mít takovou příležitost. Tu nám seslal sám Pán Bůh. Nebo bohové. Musíme sehnat, co se dá – každý nůž, šíp, kopí, meč, mušketu, štít nebo luk. Samurajové si budou myslet, že jim je ukradli jiní samurajové – copak se tady nesešli ti sráči z celé Izu? A copak jeden samuraj důvěřuje druhému? Musíme si přece své právo na válku znova vydobýt! Můj otec byl zabit v bitvě – jeho otec taky i otec jeho otce! Kolik bitev máš za sebou ty, Nindžine – nejmíň deset! A co ty, Uo? Dvacet? Třicet?“

„Ještě víc. Sloužil jsem přece pod taikóem, buď prokleta jeho památka. Ach, i on byl jen obyčejný člověk, než se z něj stal taikó. Taková je pravda. Ale pak jako když se dočista proměnil. Nezapomeň, Nindžine, že Mura-san je starosta! A neměli bychom zapomínat, že starostou byl i jeho otec. A jestli starosta řekne zbraně, tak to platí.“

Jak tu teď klečel na slunci. Mura byl přesvědčen, že jednal správně, že tahle nová válka potrvá věčně a že budou zase žít jako kdysi. Pořád tu bude vesnice, čluny i pár venkovanů. Protože jíst musejí všichni – ať je to rolník, daimjó, samuraj nebo třeba i eta – a v moři čekají ryby. A tak se budou vojáci čas od času vracet domů, aby si odpočinuli od války, jako to bývalo vždycky, a zas budou vyplouvat na moře…

„Podívejte,“ zvolal náhle do ticha Uo a bezděčně namířil ukazovákem na moře.

Galéra právě zatáčela kolem mysu.

Fudžiko, zoufalá a nešťastná, klečela před Toranagou v hlavní kajutě, kam se během plavby uchýlil. Byli sami.

„Snažně vás prosím, vzácný pane, abyste mě toho trestu zprostil.“

„To není trest, to je rozkaz.“

„Já poslechnu, zajisté, ale nemohu –“

„Že nemůžeš?“ vzplanul Toranaga. „Jak se opovažuješ mi odporovat! Povídám ti, že budeš konkubínou Lodivoda, a ty máš tu drzost něco namítat?“

„Z celého srdce prosím za prominutí, vzácný pane,“ omlouvala se

honem Fudžiko. „Neměla jsem v úmyslu vám odporovat.“ hovořila překotně. „Chtěla jsem jen říct, že to nemohu dělat tak, jak jste si přál. Pochopte mě, prosím. Odpusťte, pane, ale nemohu z toho mít radost – ani se nemohu tvářit, že mám radost.“ Sklonila hlavu až k futonu. „Poníženě vás prosím o dovolení provést seppuku.“

„Už jsem ti jednou řekl, že neschvaluji zbytečnou smrt. Mám pro tebe uplatnění.“

„Snažně vás prosím, vzácný pane, abych směla zemřít. Prosím vás co nejpokorněji, abych se směla odebrat za svým manželem a synem.“

Toranagův hlas, ostrý jako meč, přehlušil všechny ostatní zvuky na galéře. „Tu čest jsem ti odepřel už jednou. Zatím si ji nezasluhuješ. A za to, že jsem tu tak trpělivě poslouchal tvé nemístné žvanění, máš co děkovat jen svému dědečkovi, protože kníže Hiromacu je můj dávný přítel. Už bylo těch hloupostí dost! Přestaň se chovat jako nějaká venkovská husa!“

„Poníženě prosím, abych si směla ostříhat vlasy a jít do kláštera. Buddha –“

„Ne. Slyšela jsi můj rozkaz. Teď ho jdi splnit!“

„Splnit?“ opakovala Fudžiko se strnulou tváří, aniž zvedla hlavu. Pak, spíše jen pro sebe, dodala: „Myslela jsem, že mám podle rozkazu odejít do Eda.“

„Podle rozkazu máš být na této lodi. Zapomínáš na své postavení, na staré tradice. Zapomínáš, co je tvá povinnost. Ano, zapomínáš, co je tvá povinnost. Zklamala jsi mě. Teď jdi a připrav se!“

„Chci zemřít, dovolte mi, prosím, odejít za nimi, vzácný pane.“

„Tvůj manžel se narodil samurajem jen omylem. Byl to člověk pokřivený a stejně pokřivené by bylo i jeho potomstvo. Ten hlupák mě málem připravil o život! Odejít za nimi? Takový nesmysl! Zakazuji ti provést seppuku! A teď jdi!“

Ale Fudžiko se nepohnula.

„Asi bych tě měl spíš poslat k eta. Do některého jejich domu. Pak by sis snad vzpomněla, jak se máš chovat a co je tvá povinnost.“

Zachvěla se hrůzou, ale přesto vzdorně zasykla: „Aspoň by to byli Japonci!“

„Já jsem tvůj lenní pán. A ty budeš dělat to, co nařídím.“

Fudžiko chvíli váhala, pak pokrčila rameny. „Ano, můj pane. Promiňte mi mé nevhodné chování.“ Položila obě ruce na futon a hlavu sklonila až k zemi. Z hlasu jí zaznívala zkroušenost, ale v hloubi duše se svého záměru nevzdala a on věděl, co má v úmyslu. „Upřímně lituji, vzácný pane, že jsem vás obtěžovala, pokazila vaše wa, vaši pohodu, a omlouvám se za své chování. Vy jste byl samozřejmě v právu, nikoli já.“ Zdvihla se a pokojně zamířila ke dveřím kajuty.

„Jestli tvému přání vyhovím,“ ozval se Toranaga, „budeš za to plnit

můj rozkaz ráda a ochotně?“

Fudžiko se pomalu ohlédla. „Jak dlouho, vzácný pane? Osměluji se zeptat, jak dlouho musím být konkubínou toho barbara?“

„Rok.“

Obrátila se a sáhla po klice.

„Půl roku,“ slevil Toranaga.

Ruka na klice se zastavila. Fudžiko se v rozechvění opřela hlavou o dveře. „Ano. Děkuji, vzácný pane. Děkuji.“

Toranaga se zvedl a vykročil ke dveřím. Otevřela mu, s úklonou ho vyprovodila a zavřela za ním. Pak se tiše rozplakala.

Fudžiko byla samurajka.

Toranaga vyšel na palubu velmi spokojen sám se sebou. Dosáhl svého a ani to nebylo tak obtížné. Kdyby na ni byl naléhal ostřeji, neposlechla by ho a vzala by si život bez jeho svolení. Zato teď se vynasnaží, aby se mu zavděčila. Záleželo mu na tom, aby se stala konkubínou Lodivoda ochotně a bez nucení – alespoň navenek – a šest měsíců bude bohatě stačit. S ženami se jedná mnohem snáz než s muži, pomyslel si spokojeně. Mnohem snáz, v některých věcech.

Vtom spatřil Jabuovy samuraje shromážděné kolem zátoky a jeho pohoda byla tatam.

„Buďte vítán v Izu, kníže Toranago,“ zahlaholil Jabu. „Tady těch pár mužů bude na můj rozkaz tvořit váš doprovod.“

„Dobře.“

Galéra se poklidně blížila, ke břehu jí chybělo ještě asi dvě stě yardů, ale už bylo zřetelně vidět Omiho a Igurašiho, ťutony i baldachýn.

„Všechno je zařízeno tak, jak jsme dohodli v Ósace,“ informoval ho Jabu. „Ale nemohl byste tu se mnou několik dnů zůstat? Pokládal bych si to za čest a také by se to dobře hodilo. Mohl byste totiž sám rozhodnout, zdali těch dvě stě padesát mužů do oddílu mušketýrů bylo dobře vybráno, a také byste se mohl setkat s jejich velitelem.“

„Nic by mi nebylo milejšího, Jabu-san, ale opravdu musím do Eda co nejrychleji.“

„Jen dva tři dny, prosím. Zbavit se na pár dní starostí by vám jistě prospělo. Mně i všem vašim spojencům leží vaše zdraví opravdu na srdci. Trochu klidu, dobré jídlo a lov.“

Toranaga zoufale přemýšlel, jak z toho vyklouznout. Zůstat tady jen s padesáti strážemi bylo nemyslitelné. Jabu by ho měl úplně v hrsti a byl by na tom hůř než v Ósace. Išido se přinejmenším cítil vázán určitými pravidly a dalo se předvídat, co udělá. Ale Jabu? Jabu byl proradný jako žralok a žraloky není radno pokoušet, řekl si v duchu. Natož v jejich vlastních vodách. A už vůbec není radno nasazovat vlastní krk. Pokud Jabu

věří, že muže od Išida získat větší ústupky, pak úmluva, co s ním Jabu uzavřel v Ósace, má asi stejnou váhu jako moč, kterou společně pokropili zem, to si jasně uvědomoval. A kdyby mohl Jabu předložit Išidovi Toranagovu hlavu na dřevěném talíři, vyneslo by mu to daleko víc, než kolik mu byl Toranaga ochoten nabídnout.

Zabít ho nebo vystoupit na břeh? Jinou volbu neměl.

„Je to od vás velice laskavé," pravil, „ale já opravdu musím do Eda." Nenapadlo mě, že Jabu stihne shromáždit tolik mužů. Že by se mu podařilo rozluštit náš tajný kód?

„S vaším svolením, Toranaga-sama, já se jen tak nevzdám. Tady v okolí jsou výtečné možnosti lovu. A moji lidé tu mají sokoly s sebou. Nebylo by přece špatné povyrazit se trochu lovem po tom, co jste byl odkázán jen na ósacký hrad?"

„Ano, dnes by bylo krásně na lovu. Škoda že jsem tam přišel o své sokoly."

„Ale nepřišel. Hiromacu je jistě vezme s sebou do Eda."

„Nařídil jsem mu, aby je pustil, až budeme šťastně venku. Než bychom je dopravili do Eda, bez cvičení by stejně byli k ničemu. Mám několik zásad. Jednou z nich je lovit pouze se sokoly, které si sám vycvičím, a nesvěřovat je nikomu jinému. Když se jim pak nedaří, je to jenom moje vina."

„To je dobrá zásada. Rád bych poznal i ty druhé. Třeba dnes při večeři."

Toho žraloka můžu ještě potřebovat, pomyslel si Toranaga trpce. Zabít ho teď by bylo předčasné.

Na pevninu vylétla dvě lana, aby je tam zachytili a uvázali. Tahem se napjala, zavrzala a galéra hladce přirazila bokem ke břehu. Vesla vyhodili na palubu. Pak vysunuli můstek a na něm se objevil Jabu.

Hned nato se ozval jednohlasně válečný pokřik shromážděných samurajů: „Kašigi! Kašigi!" Hluk vyplašil racky, kteří se s hlasitými skřeky a chechtotem vznesli do vzduchu. Samurajové se všichni naráz poklonili.

Jabu jejich úklonu opětoval, pak se obrátil k Toranagovi a širokým gestem mu pokynul. „Račte na břeh."

Toranaga se rozhlédl po řadách samurajů a vesničanů, klečících před ním tvářemi v prachu, a zeptal se sám sebe: je to ono místo, kde mám zemřít mečem, jak mi předpověděl astrolog? První část předpovědi se už rozhodně vyplnila: mé jméno je napsáno na zdech Ósaky.

Vzápětí tu myšlenku zapudil. A pak ze svého čestného místa na můstku velitelsky křikl na svých padesát samurajů v jednotných hnědých kimonech, jaké měl na sobě i on: „Všichni zůstaňte na místech! Kapitáne, připravte loď k okamžitému vyplutí! Vy, Mariko, zůstanete v Andžiru tři dny. Lodivoda a Fudžiko odveďte ihned na břeh a čekejte na mě na

návsi.“ Pak se obrátil k pevnině a k Jabuovu úžasu ještě přidal na hlase: „A teď, Jabu-san, vykonám přehlídku vašich oddílu.“ Nečekal na odpověď, obešel ho a sebevědomě, se samozřejmou jistotou vykročil z můstku rázně na břeh jako opravdový generál před bitvou.

Žádný generál před ním nevyhrál více bitev a neosvědčil víc úskočnosti kromě taikóa, a ten byl mrtev. Žádný jiný generál se nezúčastnil tolika bitev, neztratil tak málo mužů a nevynikl takovou vytrvalostí. A ještě nikdy nepoznal porážku. Když ho poznali, zašumělo to na břehu mezi shromážděnými překvapením. Jeho jméno se neslo po prostranství od úst k ústům, vyslovované s uctivou bázní, která lichotila jeho ješitnosti.

„Ach, Iguraši-san,“ zvolal Toranaga s předstíranou vlídností. „Jsem rád, že tě vidím. Pojď, vykonáme přehlídku společně.“

„Ano, vzácný pane.“

„A ty jsi jistě Kašigi Omi-san. Tvůj otec je můj starý přítel z války. Pojď také s námi.“

„Ano, vzácný pane,“ odpověděl Omi, nadýmaje se pýchou z takové pocty.

Toranaga nasadil rázný krok. S sebou je přibral proto, aby se mezitím nemohli domluvit s Jabuem. Věděl, že jeho život závisí na tom. udrží-li si iniciativu.

„Ty jsi, tuším, bojoval s námi u Odawary, Iguraši-san?“ zajímal se, ačkoli předem věděl, že právě tam přišel samuraj o oko.

„Ano, vzácný pane. Měl jsem tu čest. Byl jsem tam po boku knížete Jabua, taikó nás postavil na pravé křídlo.“

„To bylo vskutku čestné místo – tam se sváděl nejtužší boj. Já dobře vím, zač vám a vašemu veliteli vděčím.“

„Ano, nepříteli jsme tam zasadili smrtelnou ránu, vzácný pane. ale konali jsme jen svou povinnost.“ Ačkoli Iguraši neměl Toranagu v lásce, těšilo ho, že se o bitvě zmínil a vyjádřil mu své uznání.

Mezitím došli k předním řadám prvního oddílu. „Ano, vy a muži provincie Izu nám velice pomohli,“ duněl Toranagův hlas dál. „Nebýt vás, asi bych nebyl Kantó nikdy získal.“ Zastavil se náhle a dodal: „Nemyslíte. Jabu-sama?“ a veřejně tak vyznamenal Jabua vyšším titulem.

Ta lichotivá pocta znovu uvedla Jabua ve zmatek. Měl pocit, že si ji plně zaslouží, ale od Toranagy ji nečekal a rozhodně neměl v úmyslu připustit oficiální přehlídku. „Možná, ale pochybuji,“ odpověděl nejistě. „Taikó rozkázal vyhladit rod Beppu a to se také stalo.“

Událo se to před deseti lety, kdy už jen nesmírně mocný, starobylý rod Beppu, v jehož čele stál Beppu Genzaemon, vzdoroval spojeným vojskům hejtmana Nakamury – budoucího taikóa – a Toranagy, jako poslední vážnější překážka, která stála Nakamurovi v cestě k úplnému podmanění celého císařství. Rod Beppu byl po celá staletí pánem Osmi provincií

nazývaných Kantó. Sto padesát tisíc mužů obklíčilo tehdy jejich opevněné město Odawaru, které střežilo prúsmyk vedoucí přes hory do neuvěřitelně úrodné nížiny s rýžovými poli. Obléhání trvalo jedenáct měsíců. Nakamurova nová konkubína vznešeného rodu, sotva osmnáctiletá roztomilá Očiba, vyšla tehdy za svým pánem na jeho stanoviště před cimbuřím v náručí s prvorozeným synkem, kterého Nakamura přímo zbožňoval. S ní přišla i její mladší sestra, Gendžiko, a Nakamura ji nabídl Toranagovi za ženu.

„Můj pane.“ pravil tenkrát Toranaga, „byl bych zajisté poctěn, kdyby se naše rody tak těsně semkly, ale dovolte, aby se vznešená Gendžiko směla provdat ne za mě, jak navrhujete, ale za mého syna a dědice Sudaru.“

Řadu dní pak trvalo Toranagovi, než Nakamuru přemluvil, aby nakonec svolil. Když to rozhodnutí oznámil paní Očibě, okamžitě prohlásila: „Promiňte mou troufalost, můj pane, ale já jsem proti tomu sňatku.“

Nakamura se zasmál. „Vždyť já taky. Sudarovi je teprve deset a Gendžiko třináct. Ale teď už jsou zasnoubeni a na jeho patnácté narozeniny bude svatba.“

„Ale kníže Toranaga je přece vaším švagrem, můj pane. To je snad už dost pevný svazek. Těsnější spojení potřebujete spíš s rody Fudžimoto a Takašima – ba i s císařským dvorem.“

„U dvora jsou samí pitomci a ještě k tomu jsou všichni zadlužení,“ odsekl Nakamura po venkovsku drsně. „Poslouchej mě, O-čan, Toranaga má sedmdesát tisíc samurajů. A teď, když jsme zničili rod Beppu, bude mít i Kantó a ještě víc vojska. Vojevudce, jako je Joši Toranaga, bude můj syn potřebovat stejné jako já. Ano, a jednoho dne bude můj syn potřebovat i Jošiho Sudaru. Ať je tedy Sudara raději jeho strýcem. Tvá sestra je teď zasnoubena Sudarovi. ale my si ho na několik let necháme u nás.“

„Ovšem, můj pane,“ souhlasil ochotně Toranaga a vydal mu tak svého syna a dědice jako rukojmí.

„Dobře. Ale teď poslouchej – nejdřív ty i Sudara odpřisáhnete mému synovi navždycky věrnost.“

A tak se také stalo. Pak v desátém měsíci obléhání Nakamurův první syn zemřel. Snad to byla horečka nebo špatná krev či nepřející kami.

„Ať kletba všech bohů padne na Odawaru i Toranagu,“ běsnila Očiba. „Je to Toranagova vina, že jsme tady – protože chce Kantó. Jen jeho vinou náš syn zemřel. On je ve skutečnosti váš nepřítel, který si přeje vaši i mou smrt. Zbavte se ho nebo mu dejte nějaký úkol. Postavte ho do čela útoku, ať zaplatí vlastním životem za život našeho syna! Já žádám pomstu…“

Toranaga tedy vedl útok a dobyl odawarský hrad, když nejprve podminoval hradby a pak zvítězil frontální ztečí. Neštěstím sklíčený

Nakamura si potom město krutě podrobil. Po jeho pádu a po vyhlazení všech příslušníku rodu Beppu Nakamura ovládl celé císařství a získal nejprve titul kampaku a později taikó. Ale vítězství u Odawary stálo mnoho životů.

Až příliš mnoho, povzdechl si v duchu Toranaga, zde na pobřeží Andžira. „Škoda že je taikó mrtev.“ pohlédl pátravě na Jabua.

„Ano.“

„Můj švagr byl velký vojevůdce. A taky velký učitel.“ dodal. „Stejně jako on, ani já nezapomínám na své přátele. Ale ani na nepřátele.“

„Kníže Jaemon dosáhne už brzy dospělosti. Žije v něm duch jeho otce. Vzácný pa –“ ale než mohl Jabu přehlídku ukončit, Toranaga už pochodoval dál a jemu nezbylo než ho následovat.

Toranaga kráčel podél vyrovnaných šiků, překypoval srdečností, oslovoval jednotlivé vojáky – některé si ještě pamatoval – oči mu neklidně těkaly, jak pátral v paměti po tvářích a jménech. Měl onu velice vzácnou vlastnost některých vojevůdců, která při přehlídce u každého vojáka vzbudí alespoň na okamžik dojem, že velitel pohlédl právě jen na něho nebo dokonce ze všech přítomných hovořil pouze k němu. Tohle měl Toranaga v krvi a už nesčíslněkrát to s úspěchem vyzkoušel: dokázal lidi ovládat silou své vůle.

Když přešel kolem posledního samuraje, Jabu, Iguraši i Omi už sotva popadali dech, ale Toranaga nedal únavu najevo, a než ho zas mohl Jabu dostihnout, zamířil rychlým krokem k vyvýšenému místu, odkud měl dobrý rozhled, a tam se zastavil. Sám.

„Samurajové v Izu, vazalové mého přítele a spojence, váženého Kašigiho Jabua!“ zvolal zvučným hlasem, který se rozléhal široko daleko. „Pokládám si za čest být mezi vámi. Pokládám si za čest spatřit před sebou část vojenské síly Izu, některé oddíly mého velkého spojence. Samurajové, nad císařstvím se stahují temná mračna a ohrožují mír, který nastolil taikó. Ale to, co nám svěřil, musíme uchránit před lstivou věrolomností mocných. Proto ať je každý samuraj připraven! Každá zbraň ať je ostrá! My jeho odkaz společně uhájíme! Vítězství bude naše! Všichni bohové Japonska, velcí i malí, nechť nad námi bdí! Nechť bez milosti smetou každého, kdo by chtěl porušit taikóův řád!“ Zdvihl před sebe obě paže a zakončil svůj projev válečným pokřikem: „Kašigi!“ Pak se k obecnému úžasu celému shromáždění hluboko poklonil a chvíli tak setrval.

Zírali na něj jako u vytržení. Pak mu v odpověď zahřmělo opakované: „Toranaga! Toranaga!“ A také samurajové ho pozdravili úklonou.

Ani Jabu se neubránil silnému dojmu a rovněž se uklonil.

Ještě než se vzpřímil, Toranaga už opět rázoval z návrší. „Jdi za ním, Omi-san,“ rozhodl narychlo Jabu. Nebylo by se hodilo, aby za Toranagou běžel on sám.

„Ano. můj pane.“

Když Omi odešel, Jabu se obrátil k Igurašimu: „Jaké zprávy přišly z Eda?“

„Vzácná paní Juriko, vaše manželka, především vzkazuje, že v Kantó dochází všude k velkému pohybu vojska. Není to sice navenek příliš zjevné, ale pod zdánlivě klidným povrchem to v provincii vře. Paní Juriko má za to, že Toranaga chystá válku – překvapivý útok snad přímo na Ósaku.“

„A Išido?“

„Než jsme odjeli, nedělo se nic. Ale to už je pět dní. Nevíme také nic o Toranagově útěku. Já sám jsem se o tom dověděl až včera večer, když vaše paní vypravila z Eda holuba.“

„Á, tak Cukimoto už zavedl holubí poštu?“

„Ano, vzácný pane.“

„To je dobře.“

„Paní Juriko v listě píše: ‚Toranaga a náš pán šťastně uprchli z Ósaky na galéře. Zařiďte jejich uvítání v Andžiru.‘ Domníval jsem se, že bude nejlépe, když se to nerozkřikne. Ví o tom jen Omi-san. Ale všichni jsme připraveni.“

„Jak?“

„Vydal jsem rozkaz k vojenskému ‚cvičení‘ vzácný pane, pro celou provincii Izu. Během tří dnů budou zataraseny všechny cesty a průsmyky do provincie, bude-li to vaše přání. Na sever odtud operuje loďstvo – jakoby pirátské – schopné potopit jakoukoli osamocenou loď za dne i v noci, když budete chtít. A také je tu dost místa pro vás i pro vašeho hosta – třeba i významného, když to bude vaše přání.“

„Dobrá. Ještě něco? Nějaké další zprávy?“

Iguraši chvíli váhal, má-li předat i zprávu, jejíž dosah nebyl s to pochopit. „My jsme tu připraveni na všechno. Ale dnes ráno přišla z Ósaky tahle šifrovaná zpráva: ‚Toranaga se vzdal místa v regentské radě.‘“

„To není možné! Proč by to dělal?“

„Nevím. Nemůžu tomu přijít na kloub. Ale je to určitě pravda, vzácný pane. Z toho zdroje jsme ještě nikdy falešnou informaci nedostali.“

„Snad paní Sazuko?“ Jabu opatrně pronesl jméno Toranagovy nejmladší konkubíny, jejíž služebná pro něho tajně získávala zprávy.

Iguraši přikývl. „Ale já to vůbec nechápu. Teď ho přece regenti obžaluji z velezrady a odsoudí k smrti. Vždyť by to bylo šílenství, vzdát se místa v radě!“

„Zřejmě ho k tomu Išido donutil. Ale jak? A jak to, že se k nám o tom nic nedoneslo? Toranaga by přece nikdy neodstoupil sám od sebe! Správně říkáš, to by udělal jen blázen. Jestli je to pravda, je s ním konec. Ta zpráva musí být falešná.“

Zmaten a rozrušen odcházel Jabu z návrší a sledoval Toranagu, jak kráčí přes náves k místu, kde stála Mariko s barbarem a nedaleko nich i Fudžiko. Viděl, že Mariko se k němu připojila, kdežto ostatní zůstali na místě. Toranaga jí něco nařizoval rychle a naléhavě. A potom Jabu zahlédl, že jí předal malý pergamenový svitek, a ptal se v duchu sám sebe, co v něm asi je a o čem spolu hovoří. Jakou lest má zas Toranaga za lubem, uvažoval, a litoval, že tu není jeho žena Juriko, která mu umí vždycky dobře poradit.

U přístaviště se Toranaga zastavil. Ale nevystoupil na loď, kde byl pod ochranou svého vojska. Věděl, že konečné rozhodnutí padne na pevnině. Utéct nemohl. Ještě nebylo řečeno poslední slovo. Pozorně sledoval Jabua a Igurašiho, kteří se k němu blížili. Výraz chladného vzdoru v Jabuově tváři mu hodně napověděl.

„Nu. Jabu-san?“

„Zůstanete tedy na pár dnů. vzácný pane?“

„Udělal bych lépe, kdybych okamžitě odjel.“

Jabu poručil všem, co stáli na doslech, aby se vzdálili. Ve chvilce byli oba muži na břehu sami.

„Dostal jsem z Ósaky znepokojivé zprávy. Prý jste se vzdal místa v regentské radě?“

„Ano. To je pravda.“

„Tím jste se ovšem sám odsoudil k smrti, zmařil jste svou věc a zničil jste všechny své vazaly, všechny své spojence i přátele! Pohřbil jste Izu a na mně jste se vlastně dopustil vraždy!“

„Regentská rada vám zajisté může vzít léno i život, bude-li chtít. To ano.“

„U všech bohu, živých, mrtvých i těch ještě nenarozených…“ Jabu se snažil krotit svůj vztek. „Promiňte, že jsem se neudržel, ale váš – váš neuvěřitelný krok… ano, promiňte.“ Takový výbuch zloby a rozčilení mu nemohl přinést žádný užitek a oba věděli, že je nemístný a pokořující. „Ale pak bude pro vás lépe, když zůstanete tady, pane.“

„Já myslím, že bych měl raději ihned odjet.“

„Tady nebo v Edu, to už je přece jedno. Regentský rozkaz na sebe nedá dlouho čekat. Mám za to, že budete chtít provést seppuku okamžitě. Klidně a důstojně. Pokládal bych si za čest být vaším sekundantem.“

„Děkuju. Ale úřední rozkaz zatím nepřišel, a tak má hlava zůstane tam, kde je.“

„Den nebo dva, na tom přece nesejde. Ten rozkaz musí nutně přijít. Já všechno zařídím, ano, bude to v nejlepším pořádku, můžete se na mě spolehnout.“

„Děkuju. Ano, já chápu, proč byste rád dostal mou hlavu.“

„Já přijdu o hlavu taky. Když tu vaši pošlu Išidovi, nebo mu ji přinesu a budu prosit o milost, možná že se obměkčí, ale asi těžko.“

„Kdybych byl já na jeho místě, asi bych žádal vaši hlavu. Moje hlava vám bohužel nebude nic platná.“

„Vypadá to tak, ale za pokus to stojí.“ Jabu si vztekle odplivl do prachu. Přijdu o krk a patří mi to za to, že jsem se vydal do rukou takovému pitomci!

„Pokud jde o vaši hlavu, Išido nezaváhá ani na okamžik. Ale nejdřív obsadí Izu. Ano, pokud bude mít moc v rukou, Izu je ztracená.“

„Nechte toho! Já přece vím, že to tak dopadne!“

„Já vás nechci dráždit, milý příteli.“ Toranaga se škodolibým potěšením vychutnával, jak se Jabu marně snaží zachovat si tvář. „Já jsem pouze řekl, že pokud bude mít Išido moc v rukou, znamená to konec pro vás i pro Izu, protože si na ni brousí zuby jeho příbuzný Ikawa Džikkjú. Ale Jabu-san, tu moc Išido nemá. Zatím.“ A pak mu vyložil, jako přítel příteli, proč z funkce regenta odstoupil.

„Rada že není schopna rozhodovat?“ Jabu nedůvěřivě kroutil hlavou.

„Rada prostě neexistuje. A nebude existovat tak dlouho, dokud v ní zas nezasedne pět členů.“ usmál se Toranaga. „Přemýšlejte o tom, Jabu-san. Moje postavení je teď pevnější než kdy jindy. Dnes Išido prostě nemá potřebnou převahu – a Džikkjú jakbysmet. Teď máte ještě čas namířit děla správným směrem. Teď můžete mít Surugu i Tótomi. I Džikkjúovu hlavu. Za pár měsíců ji uvidíte naraženou na kůl a vedle ní hlavy všech jeho příbuzných a vy pak se vší slávou vstoupíte do svých nových držav.“ Prudce se otočil na podpatku a zvolal hlasitě: „Iguraši-san!“, že to slyšelo pět set shromážděných mužů.

Iguraši se k němu rozběhl, ale než udělal tři kroky. Toranaga zavelel: „Přiveďte čestnou stráž! Padesát mužů! Ihned!“ Netroufal si poskytnout Jabuovi ani chvilku času, aby přišel na to, že Toranagovy vývody mají jednu obrovskou slabinu: pokud zatím Išido nemůže jednat a nemá moc v nikou, pak Toranagova hlava, která by mu sama spadla do klína, by měla pro něho – a tím i pro Jabua – nesmírnou cenu. Nebo, ještě lépe, živý Toranaga, spoutaný jako sprostý zločinec před branami ósackého hradu, by zajistil Jabuovi věčnou slávu a také klíče ke Kantó.

Zatímco se před ním čestná stráž řadila do šiku, Toranaga hlasitě zvolal: „Na počest našeho setkání. Jabu-sama, doufám, že jako projev přátelství přijmete ode mne tento dar.“ Pak vytáhl svůj dlouhý meč a na dlaních mu ho podával.

Jabu uchopil meč jako ve snu. Věděl, že má nesmírnou cenu. V rodu Minowara se dědil z otce na syna a byl proslavený po celé zemi. Toranagovi náležel už patnáct let. Převzal ho z Nakamurových rukou před vznešeným shromážděním všech nejvýznamnějších knížat císařství – s výjimkou Beppua Genzaemona – jako částečnou odměnu za tajné ujednání.

Stalo se tak krátce po bitvě u Nagakude, dávno před tím, než přišla vznešená Očiba. Toranaga tehdy právě porazil hejtmana Nakamuru – budoucího taikóa –, v době, kdy Nakamura byl teprve na počátku svého vzestupu; usiloval sice o absolutní moc, ale nemohl se zatím opřít o žádný mandát, úřední pravomoc nebo titul a jeho postavení bylo dosud vratké. Místo aby sebral mohutné vojsko a Toranagu rozdrtil, což byl jeho obvyklý postup, rozhodl se tentokrát pro politiku smířlivou. Nabídl Toranagovi smlouvu o přátelství a závazném spojenectví a na utužení svazku ještě svou nevlastní sestru za ženu. S tím, že už byla starší a vdaná, si ani jeden nedělal nejmenší starost. Toranaga se smlouvou souhlasil. Manžel Nakamurovy sestry, jeden z jeho vazalů, ji ihned nevlastnímu bratru ochotně vrátil a ještě děkoval bohům, že s výzvou, aby se rozvedl, nepřišla zároveň výzva, aby provedl seppuku. Toranaga se bez prodlení oženil s veškerou možnou nádherou a okázalostí a ještě téhož dne uzavřel v tajnosti dohodu o přátelství s nesmírně mocným rodem Beppu, který nikterak neskrýval své nepřátelství k Nakamurovi a tou dobou s přezíravou bohorovností panoval v Kantó a mohl znamenat nebezpečí pro Toranagova nekrytá záda.

Toranaga tedy trávil čas na lovu se svými sokoly a s jistotou čekal, že ho Nakamura napadne. K žádnému útoku však nedošlo. Zato ho Nakamura ohromil tím, že k němu do tábora poslal jako rukojmí svou váženou a milovanou matku, údajně na návštěvu nevlastní dcery, Toranagovy nové manželky, nicméně v postavení rukojmí. Na oplátku pozval Toranagu na početné shromáždění knížat do Ósaky. Toranaga dlouho a usilovně přemýšlel, jak odpovědět. Nakonec pozvání přijal, ale naznačil svému spojenci Genzaemonovi, že by nebylo moudré, kdyby tam jeli oba. Nato vypravil potají šedesát tisíc samurajů směrem na Ósaku, aby čelil Nakamurově očekávané zradě. Novou manželku a její matku nechal zatím pod dozorem svého nejstaršího syna Noborua. Noboru bez meškání navršil u okapu jejich obydlí otýpky na troud vyschlého chrastí a bez okolků jim oznámil, že dříví podpálí, jestliže se něco stane jeho otci.

Toranaga se pousmál, když na to teď vzpomínal. Tehdy večer, než měl vstoupit do Ósaky, Nakamura – jako vždy bez zábran – ho tajně navštívil. Přišel sám a beze zbraně.

„Jsem rád, že tě vidím, Tora-san.“

„I já vás rád vidím, vzácný pane.“

„Povslouchej mě: my dva už jsme společně vybojovali příliš mnoho bitev, známe příliš mnoho tajemství a už tolikrát jsme srali na jednu hromadu, abychom teď chtěli sami sobě nebo jeden druhému nachcat na nohy.“

„To je pravda,“ připustil opatrně Toranaga.

„Tak poslouchej: k ovládnutí celé říše už mi chybí jen krůček. Ale

abych získal absolutní moc, musí se za mě postavit starobylé rody, držitelé dědičných lén, dnešní potomci rodů Fudžimoto, Takašima a Minowara. Jakmile budu mít jednou moc v rukou, nějaký kníže nebo i tři knížata můžou pro mě a za mě třeba chcát krev.“

„Já na vaší straně stojím – a vždycky jsem stál.“

Mužík s opičí tváří se pobaveně zasmál. „U Nagakude jsi zvítězil čestným způsobem. Jsi nejlepší vojevůdce, jakého jsem kdy poznal, největší daimjó v celé říši. Ale teď nechme hry – a dávej pozor, co ti řeknu: chci, aby ses mi zítra přede všemi knížaty poklonil jako můj vazal. Chci, abys právě ty, Joši Toranaga-no-Minowara, přede mnou stál jako poslušný vazal. Veřejně. Nechci, abys mi lezl do zadku, ale aby ses choval zdvořile, s pokorou a s úctou. Jestli se staneš mým vazalem ty, ti ostatní budou až prdět, jak se začnou honem klanět až k zemi a vystrkovat zadky vzhůru. A těch pár, co nebudou – ti ať si dají pozor.“

„Pak se ovšem stanete pánem celého Japonska!“

„Ano. Poprvé v dějinách. A díky tobě. Uznávám, že bez tebe to nedokážu. Ale ještě něco ti řeknu: jestli to pro mě uděláš, budeš prvním mužem hned po mně. Pocty a vyznamenání, jakých se ti zachce. Cokoli. Pro nás pro oba bude dost.“

„Opravdu?“

„Ano. Nejdřív přijde na řadu Japonsko, pak Korea, pak Čína. Tak jsem to řekl Gorodovi a tak to také bude. A Japonsko – jednu z provincií mé Číny, můžeš potom dostat ty.“

„Ovšem teď, kníže, teď se musím podrobit, co? Máte mě v hrsti. Na jedné straně přesila vašich vojsk – na druhé straně hrozba, že mi Beppuovci vpadnou clo zad.“

„S těmi se dlouho párat nebudu,“ prohlásil tehdy velký válečník po venkovsku drsně. „Ti drzí smradi mé pozvání na zítřek odmítli. Vrátili mi můj list posraný od ptáků. Chtěl bys jejich území? Celé Kantó?“

„Nechci nic, ani od nich, ani od nikoho jiného,“ odpověděl tenkrát Toranaga.

„Nelži,“ řekl na to Nakamura bodře. „Poslyš, Tora-san, mně je skoro padesát. Žádná z mých žen mi ještě nikdy neporodila dítě, i když mám šťávy dost a vždycky jsem měl. Měl jsem v posteli určitě sto, spíš dvě stě všech možných žen nejrůznějšího věku a zkoušel jsem to všemi způsoby, ale žádná nikdy neporodila dítě, ani mrtvé. Mám všechno, ale nemám žádného syna a nikdy ho mít nebudu. To je moje karma. Ty máš čtyři žijící syny a kdoví kolik dcer. Je ti třiačtyřicet a udělat si třeba ještě tucet synů dokážeš stejně snadno, jako kůň dokáže nasrat hromadu kobližek, a to je tvoje karma. Vezmu si jednoho tvého syna za vlastního a prohlásím ho za svého dědice, co tomu říkáš?“

„Teď hned?“

„Brzy. Řekněme za tři roky. Dřív mi na dědici nezáleželo, ale teď se všechno změnilo. Goroda, náš nebožtík pán, byl takový trouba, že se nechal zavraždit. Teď je země moje – tedy, mohla by být. Tak co?“

„Ty naše dohody, tedy jejich úřední platnost, chcete zveřejnit za dva roky?“

„Ano. Za dva roky. A můžeš mi věřit – vždyť máme společné zájmy. Tedy za dva roky to veřejně oznámíme. A spolu se dohodneme, který syn to bude. Teď se vlastně o všechno dělíme. Domluvili jsme se na budoucí společné dynastii, v tom máme jasno a je to výhodné jak pro tebe, tak pro mě. A vynese nám to hodně. Nejdřív Kantó, co?“

„Beppu Genzaemon se třeba podrobí – jestliže se podrobím já.“

„To nemůžu připustit, Tora-san. A ty přece přímo prahneš po jejich území.“

„Já neprahnu po ničem.“

Nakamura se vesele rozesmál. „Ano. Ale to bys měl. Kantó je hodno pána, jako jsi ty. Je chráněno horami, dá se snadno uhájit. Když připočítáš i říční deltu, staneš se pánem nejbohatších rýžových oblastí v celé říši. Za zády moře a výnos dva miliony koku. Ale Kamakuru bych ti za hlavní město neradil. Ani Odawaru.“

„Kamakura byla odjakživa hlavním městem Kantó.“

„Vlastně proč bys neměl stát o Kamakuru. Tora-san? Vždyť je tam už šest set let svatyně strážného kami vašeho rodu! Hačiman, kami války je přece božstvo rodu Minowara? Váš předek se moudře rozhodl uctívat kami války.“

„Já po ničem neprahnu a nic neuctívám. Svatyně je jen svatyně a nikdy jsem neslyšel, že by kami války kdy sídlil v nějakém svatostánku.“

„Jsem rád, že po ničem nebažíš, Tora-san, aspoň tě nic nezklame, V tom jsme oba stejní. Ale Kamakura není pro tebe to pravé hlavní město. Vede k němu sedm průsmyků a ty by se těžko hájily. A pak, není u moře. Ne, Kamakuru bych ti neradil. Podívej, lepší a bezpečnější by bylo překročit hory na druhou stranu. Ty přece potřebuješ přístav. A já o jednom vím, kdysi jsem ho viděl – Edo – zatím jen rybářská vesnice, ale ty z ní vybuduješ velké město. Šikovná poloha pro obranu, ideální pro obchod. Ty přece podporuješ obchod, já taky. Výborně. Pak ovšem musíš mít přístav. A pokud jde o Odawaru, tu vyřídíme jednou provždy, pro poučení všech ostatních.“

„Tak snadno to nepůjde.“

„Jistěže ne, ale bude to dobrá lekce pro všechna ostatní knížata, nemyslíš?“

„Vzít takové město ztečí by přišlo draho.“

Nakamura zas odpověděl sarkastickým smíchem. „No, tobě by to mohlo přijít draho, jestli se ke mně nepřidáš. Abych se tam dostal, musím

přece táhnout přes tvé nynější území – uvědomil sis, že při útoku na rod Beppu jsi v první linii? Jejich zástava? Společně byste mě mohli rok, dva, možná i tři roky zdržet. Ale nakonec se tam stejně dostanu. Docela jistě. Tak nač s nimi mařit čas?“ zasmál se. „Ti už jsou teď všichni mrtví – kromě tvého zetě, pokud budeš chtít – ách, vždyť já přece vím, že jsi s nimi uzavřel pakt, ale ten nestojí ani za koňskou kobližku. Tak co mi odpovíš? Vynese nám to opravdu hodně. Za prvé Kantó – to je tvoje –, potom celé Japonsko pro mě. Pak Korea – to půjde lehce, Čína – to bude těžké, ale ne nemožné. Já vím, že rolník se nemůže stát šógunem, ale ‚náš‘ syn, ten šógunem bude a mohl by usednout i na Dračí trůn v Číně, nebo jeho syn. Teď už ale konec řečí. Tak co mi odpovíš, Joši Toranago-no-Minowara, budeš můj vazal, nebo ne? Nic jiného pro mě nemá cenu.“

„Tak se na to vymočíme!“ odpověděl tehdy Toranaga. neboť získal všechno, co chtěl a co měl v plánu. A následujícího dne ohromil vznešené shromáždění bojechtivých knížat, když pokorně nabídl svůj meč, své země, veškerou podporu a svá zděděná práva tomu neotesanému válečníkovi, který se tak nečekaně vyšvihl do sedla. Ponížen požádal, aby směl navždycky sloužit Nakamurovi a jeho domu. Ano, on, Joši Toranaga-no-Minowara, se v hluboké pokoře sklonil až k zemi. Budoucí taikó jeho země velkomyslně přijal a zároveň mu daroval jako léno provincii Kantó – jakmile bude dobyta – a vyhlásil totální válku rodu Beppu za urážky císaře. A tehdy také věnoval Toranagovi tenhle meč, který nedlouho předtím získal z jedné císařské pokladnice. Vyrobil ho už před staletími mistr zbrojíř Mijoši-Go a jeho držitelem byl kdysi nejslavnější válečník v dějinách, Minowara Jošimoto, první šógun z rodu Minowara.

Na ten den se Toranaga dobře pamatoval. I jiné dny mu vytanuly na mysli, ten o pár let později, kdy paní Očiba porodila syna, a když pak náhle taikóův první syn tak příhodně zemřel, i onen den, kdy se narodil druhý syn Jaemon, ačkoli s tím už nikdo nepočítal. A tak se celý plán zhroutil. Karma.

Díval se, jak Jabu s úctou drží v rukou meč jeho předka.

„Je opravdu tak ostrý, jak se o něm říká?“ zeptal se Jabu.

„Ano.“

„Prokazujete mi velkou čest. Budu váš dar opatrovat jako nejdražší poklad.“ Jabu se hluboce uklonil. Uvědomil si, že díky meči se stal po Toranagovi prvním mužem v zemi.

Toranaga úklonu opětoval a beze zbraně vykročil k spojovacímu můstku. Jen s největším vypětím vůle krotil své rozčilení, snažil se udržet pevný krok a v duchu se modlil, aby se Jabu – známý svou lakotností – ze svého okouzlení příliš rychle neprobral, aby mu vydrželo ještě aspoň chvilečku.

„Odvázat lana!“ zavelel, když vstoupil na palubu. Pak se otočil ke břehu a vesele zamával.

Několik mužů do ticha vykřiklo jeho jméno, pak se přidali další a halasně dávali najevo všeobecný souhlas s poctou, které se dostalo jejich pánovi. Ochotné ruce odrazily loď od břehu, veslaři čile zabrali. Galéra odplouvala.

„Rychle do Eda, kapitáne!“

„Ano, můj pane.“

Toranaga se ohlédl přes záď lodi, pátraje očima po celém pobřeží s pocitem stále hrozícího nebezpečí. Jabu stál u přístavní hráze pořád ještě okouzlený svým mečem. Mariko a Fudžiko čekaly s ostatními ženami u baldachýnu, Andžin na samém konci prostranství, jak mu bylo nařízeno, vysoký, nehybný a zcela nepochybně rozlícený. Jejich oči se setkaly. Toranaga se usmál a zamával mu.

Andžin pozdrav opětoval, ale jen chladně a Toranagovi to přišlo náramně k smíchu.

Blackthorne, zjevně rozmrzelý, došel k přístavní hrázi.

„Kdy se vrátí, Mariko-san?“

„Nevím, Andžin-san.“

„Jak se dostaneme do Eda?“

„My zůstáváme tady. Aspoň já tu zůstávám na tři dny. Pak mám odjet tam.“

„Lodí?“

„Ne, po souši.“

„A co já?“

„Vy máte zůstat tady.“

„Proč?“

„Projevil jste zájem učit se náš jazyk. A také tu bude pro vás práce.“

„Jaká práce?“

„Bohužel nevím. To vám poví kníže Jabu. Můj pán mě tu nechal na tři dny jako tlumočnici.“

Blackthorne měl pocit, že to nevěstí nic dobrého. Měl sice v opasku pistole, ale chyběly mu nože, prach a střelivo. To všechno zůstalo v jeho kajutě na galéře.

„Proč jste mi neřekla, že zůstaneme tady?“ zeptal se. „Jenom jste mě vyzvala, abych vystoupil na břeh.“

„Já jsem také nevěděla, že tu máte zůstat,“ odpověděla Mariko. „Kníže Toranaga mi to oznámil před chvílí až tady na místě.“

„Proč to tedy neřekl také mně? On sám?“

„To nevím.“

„Měl jsem přece odjet do Eda. Je tam má posádka i má loď. Co bude s

nimi?“

„Řekl jen to, že máte zůstat zde.“

„Na jak dlouho?“

„O tom nemluvil, Andžin-san. Kníže Jabu to třeba bude vědět. Buďte trpělivý, prosím.“

Blackthorne viděl, že Toranaga stále stojí na horní palubě a pozorně hledí na pobřeží.

„On patrně věděl od samého začátku, že mám zůstat tady, nemyslíte?“

Mariko neodpověděla. Taková dětinskost, pomyslela si, říkat nahlas, co si myslím. Ale zařídil to Toranaga opravdu chytře, aby se do téhle pasti nechytil.

Fudžiko a dvě služky čekaly trpělivě vedle ní v chládku spolu s Omiho matkou a manželkou, s kterými předtím krátce pohovořila. Mariko upírala zrak do dálky, ke galéře, která teď už nabírala rychlost. Ještě stále však byla na dostřel z luku. Věděla, že už musí každým okamzikem začít. Ach, Svatá Panno, dej mi sílu, modlila se a všechnu pozornost soustředila na Jabua.

„Že je to pravda? Že je to tak?“ opakovaně naléhal Blackthorne.

„Cože? Ach, promiňte, já nevím, Andžin-san. Mohu vám říci jen tolik, že kníže Toranaga je velmi moudrý. Je to ten nejmoudřejší člověk. Určitě k tomu měl dobrý důvod, ať už byl jakýkoli.“ Zkoumavě se na něho zadívala a snažila se něco vyčíst z výrazu modrých očí v zasmušilé tváři. Bylo jí jasné, že Blackthorne nechápe z toho, co se tu událo, zhola nic. „Buďte, prosím, trpělivý. Andžin-san. Nemusíte se ničeho bát. Jako vazal se těšíte jeho přízni a jste pod jeho –“

„Já se nebojím, Mariko-san. Ale už mi vadí to stálé postrkování z místa na místo, jako bych byl pěšák na šachovnici. A také nejsem ničí vazal.“

„Tedy snad ‚člen družiny‘ – líbí se vám to tak víc? Nebo jak byste označil muže, který pracuje pro někoho jiného nebo je zadržen pro zvláštní…“ V tom okamžiku si všimla, jak se Jabuovi žene krev do tváří.

„Ta děla!“ zvolal zlostně. „Ta děla zůstala na galéře!“

Teď Mariko poznala, že nadešla její chvíle. Přiběhla k němu. právě když se obrátil, aby křikl na Igurašiho své rozkazy.

„Račte dovolit, vzácný pane.“ předešla ho rychle, „o ta děla se nemusíte strachovat. Kníže Toranaga vás prosí, abyste mu prominul, že měl tak naspěch, ale jak řekl, musí v Edu vyřídit naléhavé záležitosti ve vašem společném zájmu. Vzkazuje vám, že galéru okamžitě vrátí. I s děly a se střelným prachem navíc. A také pošle těch dvě stě padesát mužů, o které jste požádal. Za pět až šest dnů budou zde.“

„Cože?“

Mariko všechno vysvětlila ještě jednou, klidně a zdvořile, jak jí Toranaga nařídil. Teprve když viděla, že jí Jabu porozuměl, vytáhla z

rukávu svitek pergamenu. „Můj pán prosí, abyste si přečetl tenhle list. Týká se pana Andžina.“ pravila a obřadně mu ho podala.

Ale Jabu si pergamen hned nevzal. Jeho zrak sledoval galéru. Byla už hezký kus od břehu a rychle se vzdalovala. Mimo dostřel. Ale uspokojení teď nabylo vrchu nad obavami – co na tom záleží, řekl si v duchu. Děla dostanu brzy nazpátek, nedal jsem se chytit do Išidovy léčky, mám Toranagův slavný meč a všichni daimjóové v zemi zakrátko poznají, jaké mám teď postavení ve Východní armádě – druhý po samém Toranagovi! Ještě stále Toranagu viděl, zamával mu, a ten pozdrav opětoval. Pak Toranaga z horní paluby zmizel.

Jabu sáhl po svitku. Začala ho zase zajímat přítomnost. A Andžin-san.

Blackthorne postával asi třicet kroků opodál. Cítil na sobě Jabuuv Pronikavý pohled a měl čím dál větší chuť po něm skočit. Slyšel, jak Mariko něco hovoří svým charakteristickým zpěvavým hlasem, ale nikterak ho to neuklidnilo. Podvědomě sevřel pistoli pevněji v ruce.

„Andžin-san,“ zavolala Mariko. „Pojďte laskavě sem k nám!“

Když přišel blíž, Jabu zvedl oči od pergamenu a přátelsky mu kývl na pozdrav. Pak dočetl, vrátil list Mariko a krátce promluvil, obraceje se střídavě k ní i k němu.

Mariko uctivě podala pergamen Blackthornovi. Vzal si ho a zkoumavě si prohlížel nesrozumitelné znaky.

„Vzácný pan Jabu vás vítá tady ve vesnici. Ten list nese pečeť knížete Toranagy, Andžin-san. Máte si ho ponechat. Kníže Toranaga vám prokázal mimořádnou čest. Rozhodl, abyste se stal hatamotem. To znamená, že jste zvláštním členem jeho osobní družiny. Jste zcela pod jeho ochranou. Vzácný pan Jabu to samozřejmě potvrzuje. Jaké máte výsady, vám vysvětlím později, ale kníže Toranaga vám také stanovil plat ve výši dvaceti koku měsíčně. To je asi…“

Jabu ji přerušil, přátelským gestem ukázal na Blackthorna, pak na vesnici a dlouho něco vykládal. Mariko začala překládat. „Vzácný pán opakuje, že vás tu vítá. Doufá, že tady budete spokojen, a říká, že se všechno zařídí tak, abyste se tu cítil dobře. Dostanete také svůj dům. A učitele. Říká, abyste se laskavě naučil japonsky co nejrychleji. Dnes večer se vás chce na něco zeptat a také vám poví o jisté zvláštní práci.“

„Zeptejte se, prosím, co je to za práci.“

„Smím-li vám radit, nebuďte tak netrpělivý, Andžin-san. Teď opravdu není ta nejpříhodnější chvíle.“

„Tak dobře.“

„*Wakarimasu ka, Andžin-san?*“ oslovil ho Jabu. (Rozumíte?)

„*Hai, Jabu-san. Dómo.*“

Jabu nařídil Igurašimu, aby rozpustil oddíly, a pak vykročil směrem k vesničanům, kteří dosud klečeli schouleni až k zemi.

Bylo vlahé, krásné jarní odpoledne. Jabu se před ně postavil, svíraje Toranagův meč stále v ruce. Jeho slova na ně dopadala jako rány bičem. Ukázal mečem na Blackthorna, pak ještě chvíli řečnil a náhle skončil, jako když utne. Shromážděním vesničanů prolétl záchvěv strachu. Mura se uklonil, několikrát opakoval: *„Hai,“* a pak se k nim obrátil s nějakou otázkou. Všechny oči se naráz stočily na Blackthorna.

„Wakarimasu ka?“ houkl Mura. Jejich sborové: *„Hai!“* částečně splynulo s šuměním vln narážejících na břeh.

„Co se děje?“ zeptal se Blackthorne, ale než Mariko odpověděla. Mura vykřikl: *„Keirei!“* a vesničané se znovu hluboce uklonili, jednou Jabuovi, jednou Blackthornovi. Nato Jabu rázným krokem odešel, aniž se ohlédl.

„Co se děje. Mariko-san?“

„On – kníže Jabu jim oznámil, že jste tu jeho vzácným hostem, že jste také velmi váženým vaz… – členem družiny knížete Toranagy. Že jste tu především proto, abyste se naučil náš jazyk. A také jim dal za úkol, aby vás učili, a řekl, že je to pro ně velká čest a odpovědnost. Že je za to vesnice zodpovědná, Andžin-san. Všichni vám tady mají pomáhat. Řekl také, že jestli nebudete do pul roku umět obstojně japonsky, celá ves bude vypálena, ale ještě předtím budou všichni, muži, ženy i děti, ukřižováni.“

31/

Den pomalu pohasínal, stíny se dloužily, moře se zbarvilo doruda, vál příjemný větřík.

Blackthorne přicházel po pěšině vedoucí od vesnice k domku, který mu Mariko už dříve ukázala jako jeho obydlí. Domnívala se, že ho tam doprovodí, ale on odmítl, poděkoval jí, přešel kolem klečících vesničanů a zamířil k mysu, aby byl sám a mohl přemýšlet.

Přes veškeré úsilí se však nedokázal soustředit. Nic mu do sebe nezapadalo. Chrstl si na hlavu trochu slané vody, aby se mu v ní trochu vyjasnilo, ale ani to nepomohlo. Nakonec to vzdal a vykročil zpátky podél pobřeží, kolem přístavní hráze, přes náves, pak prošel vesnicí a vydal se k domku, kde měl teď bydlet a kde, jak si vzpomínal, dřív žádné stavení nebylo. Protějšímu svahu dominovalo vysoko nahoře jiné nepravidelné obydlí, kryté zčásti doškem, zčásti taškami, obehnané vysokou palisádou, u jehož opevněného vchodu se to jen hemžilo strážemi.

Samurajové si povýšeně vykračovali po vesnici nebo postávali v hloučcích a povídali si. Většina jich už ve skupinách ukázněně odpochodovala za svými důstojníky vzhůru svahem do přechodného ležení za kopcem. Ty, které cestou potkával, Blackthorne nepřítomně

zdravil a oni mu na pozdrav odpovídali. Vesničany nikde neviděl.

Zastavil se u vrátek vsazených do plotu, nad nimiž bylo namalováno několik těch podivných znaků. Dveře byly vyřezávané tak důmyslně, že jejich obrazce zakrývaly, ale zároveň i zvýrazňovaly zahradu ležící za nimi.

Než si stačil otevřít, vrátka se rozlétla a jakýsi vylekaný stařec ho s úklonou zval dovnitř.

„*Konbanwa, Andžin-san,*“ pronesl dojemně roztřeseným hlasem. (Dobrý večer.)

„*Konbanwa,*“ odpověděl Blackthorne, „poslyš, ty, mmm– *o namae ka?*“

„*Namae wataši wa, Andžin-sama? Á, wataši – Ueki-ja… Ueki-ja.*“ rozplýval se stařec, jak mu zřejmě spadl kámen ze srdce.

Blackthorne si jméno několikrát opakoval, aby ho nezapomněl. a přidal k němu „san“, ale muž prudce zavrtěl hlavou. „*Íé, gomen nasai! Íe san, Andžin-san. Ueki-ja! Ueki-ja!*“

„Tak dobře, Ueki-ja.“ Ale proč ne „san“ jako každý jiný, ptal se v duchu.

Pokynul mu rukou, aby odešel, a stařec se rychle odšoural.

Otevreným šódži vstoupila na verandu bojácně služka a hluboce se uklonila.

„*Konbanwa. Andžin-san.*“

„*Konbanwa,*“ odpověděl Blackthorne. Matně si vzpomínal, že ji viděl na lodi. I ji poslal pryč.

Pak zašustilo hedvábí. Z nitra domu vyšla Fudžiko a s ní Mariko.

„Měl jste příjemnou procházku. Andžin-san?“

„Ano, příjemnou, Mariko-san,“ přikývl, ale skoro ji nevnímal. Ani Fudžiko, ani dům či zahradu, nic nevzbudilo jeho pozornost.

„Přejete si ča? Nebo sake? Nebo třeba koupel? Voda je horká.“ Mariko, zmatená výrazem v jeho očích, se nervózně zasmála. „Lázeň není ještě úplně dokončená, ale snad vám zatím bude vyhovovat tak, jak je.“

„Sake, prosím. Ano, nejdřív trochu sake, Mariko-san.“ Mariko jeho slova přeložila a Fudžiko opět zmizela v domě. Mezitím služka mlčky přinesla tři polštářky a odešla. Mariko na jeden půvabně usedla.

„Posaďte se, Andžin-san, jistě jste už unavený.“

„Děkuji.“

Sedl si na schody u verandy, ani si nezul sandály. Fudžiko přinesla dvě láhve sake a šálek na čaj, jak jí Mariko poradila, ne maličký porcelánový kalíšek, z jakého se obvykle sake pije.

„Ať ho raději vypije rychle co nejvíc,“ usoudila Mariko. „Nejlépe by bylo opít ho do němoty, ale kníže Jabu ho dnes večer ještě potřebuje. Koupel a sake mu snad trochu spraví náladu.“

Blackthorne vypil šálek ohřátého vína, aniž vnímal, jakou má vlastně chuť. A pak druhý. A třetí.

Pozorovaly ho předtím škvírou pootevřeného šódži, jak pomalu stoupal do kopce.

„Co se mu stalo?“ polekala se Fudžiko.

„Je nešťastný z toho, co řekl kníže Jabu – co se má stát s vesnicí.“

„Proč by ho tohle mělo trápit? Jemu přece nic nehrozí. O jeho život nejde!“

„Barbaři jsou úplně jiní než my, Fudžiko-san. Andžin-san si například myslí, že vesničané jsou lidé jako ostatní, jako samurajové, někteří snad i lepší než samurajové.“

Fudžiko se nervózně zasmála. „To je přece nesmysl! Jakpak se rolník může rovnat samuraji!“

Mariko neodpověděla. Její pohled stále sledoval přicházejícího Andžina. „Chudák,“ povzdechla si.

„Chudák ves!“ opravila ji Fudžiko a pohrdavě ohrnula ret. „Tolik rolníků a rybářů přijde hloupě nazmar! Kašigi Jabu-san je blázen! Cožpak se nějaký barbar může za půl roku naučit náš jazyk? Kolik času na to potřeboval Cukku-san? Víc než dvacet let, že? A to je, pokud vím jediný barbar, schopný jakžtakž hovořit japonsky.“

„Ne, jediný není, ale mluví nejlépe ze všech, které jsem kdy slyšela. Ano, je to pro ně těžké. Ale Andžin-san je bystrý a kníže Toranaga říkal, když bude půl roku odloučen od jiných barbarů, když bude jíst naši stravu, žít jako my, pít ča a koupat se každý den, bude brzy jako jeden z nás.“

Fudžiko ho sledovala s kamennou tváří. „Podívej se na něj, Mariko-san… je hrozně ošklivý. Takový hromotluk a úplně jiný než my. Je to zvláštní, když pomyslím, jak jsou ti barbaři protivní, že jakmile projde vrátky, cítím, že už jsem na jeho straně, že je můj pán a velitel.“

„Je to statečný člověk, Fudžiko, velmi statečný. Zachránil knížeti Toranagovi život a má pro něho velkou cenu.“

„Ano, já vím, a měla bych se proto na něj dívat shovívavěji, ale nemohu i když mě to mrzí. Rozhodně se budu snažit ze všech sil, aby se změnil, aby byl jako jeden z nás. A budu prosit Buddhu, aby mi pomohl.“

Mariko se chtěla své neteře zeptat, kde se vzala ta náhlá změna. Pročpak jsi teď ochotna Andžinovi sloužit, Fudžiko, a poslušně plnit všechno, co Toranaga nařídí, když ještě dnes ráno jsi o tom nechtěla ani slyšet, přísahala jsi, že si sáhneš na život, ať ti to kdo dovolí nebo ne, nebo že barbara zabiješ, jakmile usne? Copak ti asi kníže řekl, že ses tak změnila?

Ale Mariko věděla, že je lépe se neptat. Toranaga ji do ničeho nezasvětil. A Fudžiko neměla chuť se svěřit. Na to byla příliš dobře vychovaná svou matkou, Buntaróovou sestrou, kterou zas učil její otec,

Hiromacu.

Jestlipak se knížeti Hiromacuovi podaří uprchnout z ósackého hradu, přemítala v duchu, protože měla starého hejtmana, svého tchána, opravdu ráda. A co je s paní Kiri a s paní Sazuko? Kde je můj manžel Buntaró? Kde ho asi zajali? Nebo ještě stačil zemřít vlastní rukou?

Mariko se dívala, jak Fudžiko dolévá zbytek sake. I tenhle šálek vypil stejně jako ty předešlé, aniž se to na něm jakkoli projevilo.

„*Dózo. Sake,*“ řekl pouze.

Přinesli další láhev a i ta byla brzy prázdná. „*Dózo, sake.*“

„Náš pán by snad už měl přestat, Mariko-san,“ zaváhala Fudžiko. „Vždyť bude opilý. Zeptej se ho, prosím, jestli se teď nechce vykoupat. Zařídím, aby přišel Suó.“

Mariko dotaz přeložila. „Bohužel, říká, že se vykoupe později.“ Fudžiko bez námitek požádala služku o další víno a Mariko tiše dodala, aby přinesla také rybu opečenou na dřevěném uhlí.

I nová láhev zmizela stejně rychle a Andžin dál zarytě mlčel. Jídlo ho nelákalo, přece si však kousek ryby vzal, když ho Mariko několikrát jemně vybídla. Ale nesnědl ji.

Přišlo další víno a další dvě láhve byly brzy prázdné.

„Ať mi, prosím, Andžin-san promine,“ ozvala se Fudžiko. „Velice lituji, ale víc sake už v domě není. Řekni mu, prosím, že se za to velmi omlouvám. Už jsem pro ně poslala služku do vesnice.“

„To je v pořádku. Vždyť už vypil víc než dost, i když ho to, zdá se, nijak nepoznamenalo. Nech nás teď o samotě, Fudžiko. Myslím, že nastala vhodná chvíle, abych mu přednesla tvou nabídku.“

Fudžiko se Blackthornovi uklonila a odešla. Byla ráda, že podle starého obyčeje důležité věci má vždycky vyjednávat nezúčastněná osoba beze svědků. Obě strany si tak mohou zachovat vlastní důstojnost.

Nejprve Mariko Blackthornovi vysvětlila, že víno zatím není.

„Bude jim dlouho trvat, než seženou další?“

„Ne, dlouho ne. Třeba byste se zatím rád vykoupal. Zařídím, aby vám sake donesli hned, jak tu bude.“

„Říkal Toranaga něco o mém plánu, než odjel? O válečném loďstvu?“

„Ne. Bohužel, o tom se nezmínil.“ Mariko se snažila objevit nějaký náznak opilosti. Ale ke svému překvapení nezpozorovala nic. Ani zrůžovělé tváře, ani těžký jazyk, když promluvil. To množství vína, co vypil za tak krátkou dobu, by každého Japonce porazilo. „Naše víno vám nechutná. Andžin-san?“

„Po pravdě ne. Je moc slabé. Ani nevím, že jsem ho pil.“

„Chcete ve vínu najít zapomenuti?“

„Ne, chci najít nějaké řešení.“

„Opatříme vám všechno, co by vám pomohlo.“

„Musím dostat knihy, papír a pera.“

„Zítra ráno vám je začnu shánět.“

„Ne, Mariko-san, ještě dnes večer. Já musím začít hned teď.“

„Kníže Toranaga slíbil, že vám pošle jednu knihu – jak jste ji nazval? – mluvnici a slovníky důstojných otců.“

„Ale kdy?“

„To nevím. Ale já tu zůstanu ještě tři dny. Snad vám budu trochu platná. A Fudžiko-san vám tady také bude pomáhat.“ Usmála se. potěšena, že pro něho může něco udělat. „Je pro mě velkou ctí oznámit vám, že Fudžiko-san je ustanovena jako vaše konkubína a že –“

„Cože?“

„Kníže Toranaga se jí zeptal, jestli je ochotna stát se vaší konkubínou, a ona si to pokládá za čest, a proto souhlasila. Bude –“

„Ale já nesouhlasím.“

„Prosím? Promiňte, já vám nerozumím.“

„Já ji nechci. Ani jako konkubínu, ani jinak. Je ošklivá.“

Mariko na něj zírala s otevřenou pusou. „Ale to s tím přece nemá nic společného!“

„Řekněte jí, ať jde pryč.“

„Ale vy nemůžete jen tak odmítnout, Andžin-san. To by byla strašná urážka pro knížete Toranagu i pro ni a vůbec pro každého. Copak vám nějak ublížila? Ani v nejmenším! Usagi Fudžiko souhla…“

„Teď poslouchejte vy mě!“ Blackthornova slova se rozléhala po cele verandě i po domě. „Řekněte jí, ať jde pryč!“

Mariko okamžitě obrátila. „Promiňte, Andžin-san, máte samozřejmě plné právo se zlobit, ale –“

„Já se nezlobím,“ přerušil ji Blackthorne s ledovým chladem. „Copak vám… copak vám je tak zatěžko pochopit, že už toho mám dost, abyste se mnou zacházeli jako s hadrovým panákem? Já ji tady prostě nechci, já chci dostat zpátky svou loď a svou posádku, a hotovo! Půl roku tady nezůstanu a z vašich zvyklostí se mi dělá nanic. K čertu s takovým zvykem, kdy jediný člověk může hrozit celé vesnici vyhlazením jen proto, abych se naučil japonsky, a pokud jde o konkubíny – vždyť je to horší než otroctví –, ksakru, taková urážka, zařídit to a ani se mě předem nezeptat!“

Co teď? vzdychla si v duchu Mariko bezradně. Ošklivost a konkubína – jak to spolu souvisí? A Fudžiko přece není ošklivá. Jak to, že se v něm nedokážu vyznat? Pak si vzpomněla, jak ji Toranaga varoval: „Mariko-san osobně mi ručíte za prvé za to, že Jabu-san se nepokusí překazit mi odjezd, až mu věnuji svůj meč, a za druhé za to, že Andžin-san nebude dělat potíže a usadí se trvale tady v Andžiru.“

„Udělám, co bude v mých silách, vzácný pane, ale Andžin-san – já nevím, nevyznám se v něm.“

„Jednejte s ním jako s jestřábem. Tak se na něj musí jít. Já ochočím jestřába za dva dny. Vy na to máte tři dny.“

Odvrátila se od Blackthorna a snažila se vzít rozum do hrsti.

On opravdu vypadá jako jestřáb, když se rozzuří, napadlo ji. Má stejně pronikavý hlas a je v něm jakási nesmyslná krutost. A když se uklidní, také se na člověka dívá tak nebojácně a povýšeně a je stejně nepoddajný a schopen zčistajasna zaútočit.

„Já vím, máte úplně pravdu,“ řekla konejšivě. „Pořád vám něco vnucují a plným právem vás to rozčiluje. A kníže Toranaga, i když nezná vaše obyčeje, se vás měl samozřejmě nejdřív zeptat. Chtěl vám jen prokázat čest jako samuraji, který se těší těm nejvyšším výsadám. Učinil vás hatamotem, Andžin-san, a to je skoro, jako byste byl jeho příbuzný. V celé provincii Kantó se může takovým vyznamenáním pochlubit jen asi tisíc mužů. A pokud jde o paní Fudžiko, snažil se vám zase jen pomoci. Paní Usagi Fudžiko by byla považována… tedy podle našich zvyklostí, Andžin-san, by taková konkubína byla pro každého poctou.“

„Proč?“

„Protože pochází ze starobylého rodu a dostalo se jí velmi vytříbené výchovy. Její otec i dědeček jsou knížata. Ona sama je samozřejmě samurajka a jistěže by to chápala jako poctu, kdybyste ji přijal,“ dodala Mariko taktně. „Kromě toho opravdu potřebuje najít domov a začít nový život.“

„Proč?“

„Nedávno ovdověla, Andžin-san. Je jí teprve devatenáct, ztratila, chudák, manžela i syna a velmi se trápí. Kdyby se stala oficiálně vaší konkubínou, znamenalo by to pro ni začít nový život.“

„Co se stalo jejímu manželovi a synovi?“

Mariko chvíli otálela s odpovědí. Blackthornova neomalená přímost ji uváděla do nesnází. Teď už ho ovšem znala natolik dobře, aby věděla, že to jsou prostě jeho způsoby, a aby v tom neviděla nevychovanost. „Byli popraveni, Andžin-san. Pokud budete zde, musíte mít přece někoho, kdo se vám bude starat o dům. Paní Fudžiko bude –“

„Proč byli popraveni?“

„Její manžel skoro zavinil smrt knížete Toranagy. Prosím, uvaž –“

„Toranaga nařídil, že mají zemřít?“

„Ano. Ale měl pravdu. Můžete se jí zeptat. Andžin-san, potvrdí vám to.“

„Jak staré bylo to dítě?“

„Několik měsíců. Andžin-san.“

„Toranaga dal tedy usmrtit nemluvně za něco, co spáchal jeho otec?“

„Ano. Tak je to u nás zvykem. Prosím vás. buďte k nám shovívavější. My nemůžeme v některých věcech jednat svobodně. Naše zvyklosti jsou

jiné než vaše. Rozumějte, podle zákona patříme svému lennímu pánovi. Podle zákona otec rozhoduje o životě svých dětí, své manželky, ale i svých konkubín a služebnictva. A jeho život je podle zákona v rukou jeho lenního pána. Tak je to u nás.“

„Takže otec může ve svém domě kohokoli zabít?“

„Ano.“

„Potom jste ale národem vrahů.“

„To ne.“

„Ale vaše zvyklosti vraždu omlouvají. Já myslel, že jste křesťanka.“

„Jsem, Andžin-san.“

„A co přikázáni?“

„Já vám to opravdu nedovedu vysvětlit. Ale já jsem křesťanka a také Japonka a samurajka a to se vzájemně nevylučuje. Aspoň já to tak cítím. Mějte, prosím, trochu shovívavosti se mnou i s ostatními. Prosím vás.“

„Vydala byste také své děti na smrt, kdyby to Toranaga nařídil?“

„Ano. Mám sice jen jediného syna, ale asi bych to udělala, ano. Rozhodně by to byla má povinnost. Tak to stanoví zákon – pokud by s tím souhlasil můj manžel.“

„Doufám, že vám Pán Bůh odpustí. Vám všem.“

„Pán Bůh má pochopení, Andžin-san. Ach ano, On bude mít pochopení. A snad vás osvítí, abyste nám porozuměl i vy. Nedokážu to asi dost jasně vysvětlit, promiňte mi to, prosím.“ Byla rozrušená a chvíli ho mlčky pozorovala. „Vždyť já vám také nerozumím, Andžin-san.“ řekla posléze. „Ani vám, ani vašim zvyklostem. Ale když budeme oba trpěliví, snad se něčemu naučíme. Tak paní Fudžiko například, jako vaše konkubína, se bude starat o dům a o služebnictvo. A také o všechno, co budete potřebovat, ať je to cokoli. Někdo to přece dělat musí. Povede vám domácnost a vůbec bude na všechno dohlížet. Poduškovat s ní nemusíte, pokud vám tohle dělá starost – když se vám nelíbí. Ani se k ní nemusíte chovat zdvořile, i když by si to zasloužila. Bude prostě vždycky připravena vám posloužit, jak si sám budete přát.“

„Mohu s ní tedy jednat, jak chci?“

„Ano.“

„A poduškovat s ní mohu, ale nemusím?“

„Jistěže. Když si budete přát, najde vám pro uspokojení tělesných pohřeb někoho, kdo vám bude vyhovovat, nebo se vám do toho vůbec nebude plést.“

„Mohu s ní tedy zacházet jako se služkou? Jako s otrokyní?“

„Ano. Ale zaslouží si lepší zacházení.“

„A mohu ji třeba vyhodit? Vykázat ji odtud?“

„Ano, když vám bude na obtíž.“

„A co by se s ní pak stalo?“

„Po takovém zneuctění by se nejspíš vrátila ke svým rodičům, pokud by ji přijali. Urození lidé, jako paní Fudžiko, by si raději sáhli na život, než aby strpěli takovou potupu. Ale ona… asi nevíte, že skutečný samuraj nesmí provést sebevraždu bez svolení svého pána. Někteří to ovšem přesto udělají, ale to znamená, že nedostáli své povinnosti a nejsou hodni postavení samuraje. Já bych si nikdy nesáhla na život bez dovolení knížete Toranagy nebo svého manžela, i kdyby mě postihla sebevětší pohana. Kníže Toranaga jí zakázal zemřít vlastní rukou. Jestli ji teď pošlete pryč, všichni se od ní odvrátí."

„Ale proč? Proč ji její rodina nepřijme zpátky?"

„Je mi líto, Andžin-san," povzdechla si Mariko, „ale jestli ji odtud vyženete, bude to pro ni taková hanba, že se nenajde nikdo, kdo by ji vzal k sobě."

„Za to, že se stýkala s barbarem? Že je poskvrněná?"

„Ach ne, Andžin-san, jen proto, že nedostála své povinnosti vůči vám," odpověděla okamžitě Mariko. „Ona už totiž vaší konkubínou je – kníže Toranaga jí to přikázal a ona souhlasila. A vy jste teď pánem domu."

„Já?"

„Ach ano, Andžin-san, můžete mi věřit, máte teď své výsady. Jako hatamoto se těšíte přízni nebes. A také jste bohatý. Kníže Toranaga vám určil dvacet koku měsíčně. Za ty peníze by samuraj musel pro svého pána zaopatřit nejen sebe, ale ještě dva další samuraje, dát jim zbraně, koně a celý rok je živit i s jejich rodinami. Ale to vy nemusíte. Prosím vás, Andžin-san, snažte se ve Fudžiko vidět lidskou bytost. Jako křesťan s ní mějte soucit, prosím vás o to. Fudžiko je dobrá žena. Odpusťte jí, že není hezká. Prokáže vám platné služby."

„Ona žádný domov nemá?"

„Má. Její domov je tady." Mariko se zatím vzchopila k rozhodnějšímu postupu. „Proto vás prosím, abyste ji oficiálně přijal. Může vám být v mnohém nápomocná, učit vás, když budete chtít. Nebo ji vůbec nernusíte brát na vědomí, bude-li vám to milejší, nemusí pro vás znamenat nic víc než tenhle dřevěný sloup, tohle šódži nebo kámen na zahradě – to je vaše věc, ale nechte ji tady. A jestli ji nechcete jako konkubínu, mějte s ní aspoň soucit. Vezměte ji k sobě a pak, jako pán domu, ji můžete podle našich zákonů zabít."

„Jinou odpověď neznáte, co? Jen zabít!"

„Ach ne, Andžin-san. Ale život a smrt je vlastně totéž. Možná že jí prokážete větší službu, když jí vezmete život, kdo ví? Je to teď vaše právo před zákonem. Vaše právo. A pokud ji chcete raději vyhnat a zavrhnout, i to je vaše právo."

„Takže jsem zase v pasti." ušklíbl se Blackthorne. „Ať udělám to nebo ono. vždycky to pro ni znamená smrt. Když se nenaučím váš jazyk, celá

vesnice bude vyvražděna. Když vám nevyhovím v něčem, co jste si vzali do hlavy, vždycky za to někdo nevinný zaplatí životem. Z toho není žádné východisko.“

„Dá se to vyřešit velmi snadno. Andžin-san. Zemřít. Nemusíte přece snášet něco, co je nesnesitelné.“

„Sebevražda je nesmysl – a také smrtelný hřích. Já myslel, že jste křesťanka.“

„Už jsem vám řekla, že jsem. Ale pro vás, Andžin-san, přece existuje řada způsobu, jak zemřít čestně a nikoli vlastní rukou. Vy jste se ušklíbl nad tím, že můj manžel nechce zemřít v boji, vzpomínáte si? U nás to není zvykem, ale u vás patrně ano. Proč tedy nezvolit tenhle způsob? Máte pistoli, tak zabijte knížete Jabua. Stejně si o něm myslíte, že je netvor. Stačí když se o to jen pokusíte a ještě dnes můžete být v nebi nebo v pekle.“

Pohlédl na ni. Ta vyrovnaná tvář ho popouzela, ale přesto si uvědomoval, jak je půvabná. „Umřít jen tak, pro nic za nic, je slabost. Ještě výstižnější slovo je hloupost.“

„Říkáte, že jste křesťan. Věříte tedy, že existuje Bůh, Ježíš, jeho syn, a nebe. Smrt by vás pak neměla děsit. A pokud jde o to ‚pro nic za nic‘, záleží přece na vás, jak posoudíte, co má a co nemá cenu. Možná že budete mít důvodů víc než dost, abyste volil smrt.“

„Máte mě v rukou. A víte to stejně dobře jako já.“

Mariko se k němu naklonila a soucitně mu položila ruku na rameno. „Zapomeňte na vesnici, Andžin-san. Za těch šest měsíců se muže stát milion věcí. Třeba přijde přílivová vlna nebo zemětřesení. Nebo dostanete zpátky svou loď a odplujete, nebo zemře Jabu, anebo zemřeme my všichni. Kdopak ví? Starosti, které patří Bohu, ponechme Bohu, a karmu ponechme karmě. Dnes jste zde a nic se na tom nedá změnit. Dnes jste tady, živý a vážený, a štěstí vám přeje. Podívejte se na ten západ slunce, není to krása? Ten západ slunce existuje. Zítřek neexistuje. Existuje jen přítomná chvíle. Jen se podívejte, prosím. Tak nádherný západ se ve své jedinečnosti už nikdy nebude opakovat. Nikdy, až do skonání světa. Poddejte se té kráse, nebraňte se pocitu splynutí s přírodou a netrapte se tím, co karma přinese vám, mně či téhle vesnici.“

Byl jako omámený její vyrovnaností a jejími slovy. Zahleděl se k západu. Po obloze se táhly temně rudé a černé šmouhy. Díval se na slunce, dokud nezmizelo.

„Škoda že mi za konkubínu neurčili vás,“ řekl po chvíli.

„Já náležím knížeti Buntaróovi a dokud žije, nemohu ani v duchu, ani nahlas uvažovat o něčem, co by mi snad jinak mohlo přijít na mysl nebo na jazyk.“

Karma, řekl si v duchu Blackthorne.

Přijímám tedy karmu? Svou? Její? Jejich?

Noc je opravdu krásná.

I ona je krásná a náleží jinému.

Ano, je to krásná žena. A velmi moudrá: starosti, které patří Bohu, ponechme Bohu, a karmu ponechme karmě. Nikdo tě sem přece nezval. Teď jsi tady. V jejich rukou.

Ale jaká je tedy odpověď?

Však se dočkám odpovědi, utěšoval se v duchu, protože je Bůh na nebesích, protože existuje Bůh.

Ze zamyšlení ho vytrhl dupot. Z údolí se blížila světla pochodní. Dvacet samurajů. V jejich čele Omi.

„Omlouvám se, Andžin-san, ale Omi-san vám nařizuje, abyste mu odevzdal své pistole."

„Řekněte mu, ať jde k čertu!"

„To nemohu, Andžin-san. Netroufám si."

Blackthorne držel zlehka ruku na pistoli, oči upřené na Omiho. Naschvál nevstal a zůstal sedět na schodech verandy. Deset samurajů se nahrnulo za Omim do zahrady, ostatní postávali u palankýnu. Jakmile sem Omi bez vyzvání vstoupil, Fudžiko vyšla z domu a stála teď za Blackthornem, bledá jako stěna. „Kníže Toranaga a Jabu-san naprosto nic nenamítali a řadu dní jsem se pohyboval v jejich blízkosti ozbrojen."

„Ano, Andžin-san, ale pochopte, prosím, že Omi-san má pravdu," vysvětlovala Mariko rozčileně. „U nás je zvykem, že v přítomnosti daimjóa nesmíte mít u sebe zbraň. Nemusíte se ničeho obávat. Jabu-san je přece váš přítel a vy jste zde jako jeho host."

„Řekněte panu Omimu, že mu své pistole nedám," opakoval Blackthorne. Když si uvědomil, že Mariko mlčí, vjel do něj vztek, zavrtěl hlavou a řekl zostra: *„Íe, Omi-san! Wakarimasu ka? Íe!"*

Omimu ztvrdly rysy. Znovu vyštěkl rozkaz. Dva samurajové postoupili kupředu. Blackthorne mrštně vytáhl pistole. Samurajové se zastavili. Obě pistole mířily Omimu přímo na obličej.

„Íe!" opakoval Blackthorne. Pak se obrátil k Mariko: „Řekněte mu, ať je zavolá zpátky, nebo stisknu spoušť."

Poslechla ho. Nikdo se nepohnul. Blackthorne se zvolna zvedl, pistole v jeho rukou stále mířily přímo na cíl. Omi stál před ním beze strachu, úplně klidný, jen očima sledoval Blackthornovy kočičí pohyby.

„Prosím vás, Andžin-san, tohle je velice nebezpečné. Musíte teď navštívit knížete Jabua a nesmíte tam jít s pistolemi. Jste přece hatamoto, jste pod ochranou a jste také hostem knížete Jabua."

„Řekněte Omimu, jestli se on nebo kdokoli z jeho lidí ke mně přiblíží na deset stop, uletí mu hlava."

„Omi-san zdvořile říká: ‚Naposledy opakuji rozkaz, abyste mi odevzdal své pistole. Teď hned!“

„*Íe!*“

„Proč je nenecháte tady, Andžin-san? Nemusíte se bát. Nikdo se jich ani nedot –“

„Myslíte si, že jsem blázen?“

„Tak je dejte Fudžiko-san!“

„Co ta může dělat? On jí je přece sebere – kdokoli jí je může sebrat – a já pak zůstanu bezbranný.“

„Proč si nedáte říct, Andžin-san,“ naléhala Mariko již ostřejším tónem. „Fudžiko-san je vaše konkubína. Když jí to nařídíte, bude vaše pistole chránit vlastním tělem. Je to její povinnost. Víckrát vám to už nepřipomenu, ale Toda-no-Usagi Fudžiko je samurajka.“

Blackthorne ji poslouchal jen napůl ucha. Všechnu svou pozornost soustředil na Omiho. „Řekněte Omimu, že nemám rád, když se mi rozkazuje. Jsem host knížete Toranagy a jsem host knížete Jabua. Hosté se žádají, aby něco udělali. Hostům se nerozkazuje a také se jim nevpadá do domu bez pozvání.“

Mariko jeho slova přetlumočila. Omi ji vyslechl s nehybnou tváří. Pak krátce odpověděl, oči stále upřené na hlavně pistolí, které se ani nezachvěly.

„Omi-san říká: ‚Já, Kašigi Omi, bych vás o pistole požádal a také bych vás požádal, abyste šel se mnou, protože Kašigi Jabu-sama dal rozkaz, abyste se k němu dostavil. Ale Kašigi Jabu-sama mi přikázal, abych vám nařídil odevzdat zbraně. Je mi líto, Andžin-san, ale já vám naposled nařizuji, abyste mi je odevzdal.‘“

Blackthorne pocítil na prsou svíravou bolest. Věděl, že se na něho vrhnou, a v duchu se vztekal na svou vlastní hloupost. Ale někdy přijde chvíle, kdy si řeknete „dost“, vytáhnete pistoli nebo nůž a potom z nemístné hrdosti teče krev. Většinou nemístné. Když už mám zemřít já, tak, přisámbůh, Omi zemře první!

Cítil se silný, i když se ho zároveň zmocňovala podivná závrať A tehdy si vzpomněl na to, co slyšel od Mariko: „Fudžiko je samurajka a vaše konkubína!“ A mozek mu začal horečně pracovat. „Okamžik! Mariko-san, přeložte, prosím, pro Fudžiko-san, co vám řeknu. Ale přesně: ‚Teď vám dám své pistole. Vaším úkolem bude střežit je. Nikdo se jich nesmí dotknout, jen já.‘“

Mariko jeho slova přetlumočila a vzadu za ním se ozvala Fudžiko: „*Hai.*“

„*Wakarimasu ka*, Fudžiko-san?“ zeptal se.

„*Wakarimasu*, Andžin-san,“ odpověděla slabým, rozechvělým hlasem.

„Mariko-san, řekněte, prosím, panu Omimu, že teď s ním půjdu. To

nedorozumění mě mrzí. Ano, lituji, že došlo k nedorozumění.“

Blackthorne kousek ustoupil a obrátil se k Fudžiko. Když jí pistole předával, všiml si, že má čelo orosené potem. Potom se otočil k Omimu a v duchu se modlil, jen aby to byl ten správný krok: „Půjdeme?“

Omi řekl několik slov Fudžiko a natáhl k ní ruku. Zavrtěla hlavou. Ozval se úsečný rozkaz a dva nejbližší samurajové vykročili směrem k ní. Fudžiko okamžitě zasunula jednu pistoli za šerpu svého obi, druhou sevřela oběma rukama v napřažených pažích a namířila na Omiho. Spoušť se maličko posunula dozadu a zápalná páčka se pohnula. *„Ugoku na!“* zvolala varovně.

Samurajové poslechli a zastavili se.

Omi teď na ni vychrlil záplavu zlostných slov. Vyslechla ho, odpověděla mírně a zdvořile, ale její pistole dál mířila přímo na jeho hlavu, kohoutek napůl natažený. Nakonec řekla: *„Íe, gomen nasai, Omi-san!“* (Ne, je mi líto, Omi-san.)

Blackthorne čekal.

Jeden samuraj se o krůček pohnul. Páčka se nebezpečně posunula dozadu, skoro až na nejzazší mez. Ale paže se jí ani nezachvěla.

„Ugoku na!“ opakovala rozkaz.

Nikdo ani v nejmenším nepochyboval, že spoušť opravdu stiskne. Ani Blackthorne. Omi vyštěkl několik úsečných slov směrem k ní i ke svým mužům. Ti ucouvli a Fudžiko sklonila pistoli, ale stále ji měla připravenou.

„Co říkal?“ zeptal se Blackthorne.

„Jenom že o téhle události podá zprávu panu Jabuovi.“

„Dobře. Řekněte mu, že já také.“ Pak poděkoval: *„Dómo,* Fudžiko-san.“ Najednou si vzpomněl, jakým tónem hovořili se ženami Toranaga a Jabu, a vyjel na Mariko zostra: „Tak jdeme, Mariko-san… *ikimašó!“* a vykročil směrem k brance.

„Andžin-san!“ zavolala za ním Fudžiko.

„Hai?“ Blackthorne se zastavil. Fudžiko se mu ukláněla a přitom hovořila rychle s Mariko.

Ta jen široce rozevřela oči, pak přikývla, odpověděla jí a řekla něco Omimu, který také kývl hlavou. Bylo na něm vidět, že je zlostí bez sebe, ale snaží se ovládnout.

„Co se děje?“

„Mějte chvilku strpení, Andžin-san.“

Fudžiko něco zavolala a z nitra domu se ozvala odpověď. Po chvíli Vyšla na verandu služka. Přinášela dva meče. Samurajské meče.

Fudžiko je uctivě uchopila, podala je s úklonou Blackthornovi a něco mu přitom tiše vysvětlovala.

Mariko překládala: „Vaše konkubína správně upozorňuje, že hatamoto musí samozřejmě nosit dva samurajské meče. Je to dokonce jeho

povinnost. Paní Fudžiko má za to, že byste neměl jít k panu Jabuovi bez mečů – bylo by to nezdvořilé. Nosit meče je podle našeho zákona povinností. Ptá se vás, zdali byste se zatím uvolil používat tyhle, i když nejsou příliš cenné, než si koupíte vlastní.“

Blackthorne na ni chvíli užasle zíral, pak sklouzl pohledem na Fudžiko a znovu se obrátil k Mariko. „Znamená to snad. že jsem samuraj? Že mě kníže Toranaga učinil samurajem?“

„Já nevím. Andžin-san. Ale ještě nikdy se nestalo, aby hatamoto nebyl zároveň samurajem. Nikdy.“ Mariko se obrátila s dotazem k Omimu. Zavrtěl hlavou a neochotně odpověděl. „Omi-san o tom také nic neví, Ale rozhodně je zvláštní výsadou hatamota mít meč stále u sebe, dokonce i v přítomnosti knížete Toranagy. Je to přímo jeho povinností, protože požívá plné důvěry jako člen jeho osobní stráže. Jen hatamoto má také právo na bezodkladné slyšení u svého pána.“

Blackthorne vzal krátký meč a zasunul si ho za pás, pak uchopil druhý, dlouhý, přesně stejným způsobem, jako ho držel Omi. Ozbrojený se cítil hned lépe. „*Arigató gozaimašita.* Fudžiko-san.“ pravil přátelsky.

Sklopila oči a něco tiše pronesla. Mariko její slova přeložila.

„Fudžiko-san říká, abyste se nehoršil, vzácný pane, ale protože se musíte náš jazyk naučit rychle a správně, chtěla by vás ve vší skromnosti upozornit, že *dómo* je pro muže zcela postačující. *Arigató,* ať už připojíte *gozaimašita* nebo ne, je výraz přehnaně zdvořilý, který užívají jen ženy.“

„*Hai. Dómo. Wakarimasu,* Fudžiko-san.“ Blackthorne pochopil a poprvé ji teď viděl jinýma očima. Viděl pot na jejím čele a zářivě bílé ruce. Úzké oči, čtverhranný obličej a veverčí zoubky. „Řekněte, prosím, mé konkubíně, že v tomto případě nepovažuji vůči ní výraz *arigató gozaimašita* za přehnaně zdvořilý.“

Jabu opět zavadil očima o jeho dva meče. Blackthorne před ním seděl se zkříženýma nohama na čestném místě na polštářku. Z jedné strany Mariko, z druhé strany Iguraši. Sešli se v hlavní síni pevnosti. Omi právě domluvil.

Jabu pokrčil rameny. „Nejednal jsi správně, synovče. Samozřejmě že je povinností konkubíny, aby chránila Andžina i jeho majetek. A samozřejmě že on má teď právo nosit meče. Ne, nejednal jsi správně. Řekl jsem přece jasně, že Andžin-san je tady u mě čestným hostem. Omluv se mu.“

Omi okamžitě vyskočil, poklekl před Blackthornem a hluboce se uklonil. „Omlouvám se za svou chybu, Andžin-san.“ Mariko přeložila, že barbar jeho omluvu přijímá. Omi se znovu uklonil, klidně se vrátil na své místo a opět usedl. Klidný však se jevil jenom navenek. Ve skutečnosti byl posedlý jednou jedinou myšlenkou: zabít Jabua.

Pevně se k tomu rozhodl, i když to bylo něco nepředstavitelného: zabít

svého lenního pána a prvního muže svého rodu.

Ne snad proto, že se musel veřejně omluvit tomu barbarovi. V tom měl Jabu pravdu. Omi uznával, že nemusel jednat tak neobratně. I když jen plnil Jabuův nerozumný příkaz, aby ty pistole zabavil hned dnes večer, uvědomoval si, že to měl zařídit tak šikovně, aby zůstaly v domě a někdo je pak mohl třeba ukrást nebo poškodit.

Uznával v duchu, že Andžin-san postupoval naprosto správně, když pistole svěřil své konkubíně, a i ona jednala správně, když se zachovala tak, jak se zachovala. A určitě by byla stiskla spoušť a zasáhla cíl. Nebylo žádným tajemstvím, že Usagi Fudžiko si přeje zemřít, a také bylo známo proč. Stejně tak Omi věděl, že nebýt rozhodnutí, k němuž dospěl dnes ráno, totiž že zabije Jabua, byl by zcela jistě udělal onen osudný krok, který znamenal smrt, a pak by jí byli jeho muži pistole odebrali. Byl by zemřel jako šlechtic, a jí by pak bylo nařízeno zemřít smrtí urozených a příběh o té tragické události by se potom uchovával v paměti lidí po řadu generací. Všichni tři mohli nadále žít v písních a básních prodchnutých tragikou příběhu o statečnosti. Mohla třeba o nich vzniknout i hra nó, hra o věrné konkubíně a věrném samurajovi, kteří oba zemřeli, jak jim povinnost kázala, kvůli tomu podivnému barbarovi odněkud z východního moře.

Ne, Omiho rozhodnutí nemělo s touto veřejnou omluvou nic společného, třebaže pocit ukřivděnosti jeho bezmeznou nenávist ještě roznítil. Hlavním důvodem byla urážka Omiho matky a manželky, které se dnes Jabu veřejně dopustil před obyvateli vesnice tím, že je nechal celé hodiny čekat na slunečním úpalu jako obyčejné rolníky a pak je, stejně jako prosté venkovany, poslal domů, a ani ho nenapadlo, aby jim poděkoval.

„Vždyť na tom nezáleží, synu," chlácholila ho matka. „Je to jeho výsada."

„Je přece naším lenním pánem," přidala se i jeho žena Midori, ale slzy hanby jí stékaly po tváři. „Promiňte mu to, prosím."

„A ani jednu z vás nepozval do pevnosti na přivítanou s ním a s jeho důstojníky," pokračoval Omi. „Na hostinu, kterou jste mu vy samy připravily! Vždyť jenom jídlo a sake stálo celé jedno koku!"

„Ale to je naše povinnost, synu. Naší povinností je přece udělat všechno, co si pan Jabu přeje."

„A co ten příkaz ohledně otce?"

„Ještě nevíme, jestli je to příkaz. Zatím je to jen fáma."

„Ale otec ve své zprávě naznačil, že snad má Jabu v úmyslu nařídit mu, aby si oholil hlavu a stal se knězem nebo aby spáchal sebevraždu. Jabuova žena už se s tím někde v soukromí chlubila!"

„Tvému otci to donesl nějaký špeh a těm nemůžeš vždycky věřit. Bohužel, synu, tvůj otec nejedná vždycky moudře."

„A co se stane s tebou, máti, když to nebude jen fáma?“

„Ať se stane cokoliv, všechno je karma. A co karma určí, musíš přijmout.“

„Ne, takové urážky prostě nesnesu.“

„Prosím tě, synu, bylo by lépe se s nimi smířit.“

„Já jsem poradil Jabuovi, jak se dostat k lodi. k Andžinovi a k těm novým barbarům a jak vyváznout z Toranagových nástrah. Jen díky mé pomoci jeho vážnost tak nesmírně stoupla. Teď, když dostal ten symbolický dar, ten meč, je ve Východní armádě hned druhým mužem po Toranagovi. A čím nám to oplatil? Jen sprostými urážkami!“

„Přijmi svoji karmu.“

„Prosím vás, můj choti, musíte poslechnout svou paní matku.“

„S tou pohanou já nemohu žít. Pomstím se mu a pak si vezmu život a tím se té hanby zbavím.“

„Naposled tě prosím, synu, přijmi svoji karmu.“

„Moje karma je zničit Jabua.“

Stará paní si povzdechla: „Nu dobrá. Ty jsi muž a máš právo se rozhodnout. Co se má stát, se stane. Ale zabít Jabua, to samo o sobě k ničemu nepovede. Musíme všechno promyslet. Musíme odstranit i jeho syna a také Igurašiho. Především Igurašiho. Pak teprve zaujme tvůj otec v našem rodu první místo, které mu právem náleží.“

„Ale jak to zařídíme, máti?“

„Musíme vymyslet plán, my dva. Také se musíme zeptat, co o tom soudí tvůj otec. I tvou radu můžeme vzít v úvahu, Midori, ale snaž, se, aby za něco stála.“

„A co kníže Toranaga? Dal přece Jabuovi svůj meč!“

„Já si myslím, že knížete Toranagu zajímá jenom to, aby provincie Izu byla silný a hlavně vazalský stát. Ne jeho spojenec. On o spojence nestojí, stejně jako kdysi taikó. Jabu si jen namlouvá, že je jeho spojencem. Ale já si myslím, že Toranaga nemá spojence v lásce. Náš rod má naději na rozkvět jen jako Toranagův vazal. Nebo Išidúv vazal? Koho si máme vybrat? A jak se zbavit Jabua?“

Omi si vzpomněl, jaká radost ho zaplavila, když bylo konečně rozhodnuto.

A znovu ji pocítil i nyní. Ale nic na sobě nedal znát, když teď pečlivě vybrané služky, dovezené pro Jabua z Mišimy, nabízely všem ča a víno. Jen tiše pozoroval Jabua a Andžina, Mariko a Igurašiho. Všichni čekali, až Jabu zahájí jednání.

Místnost byla prostorná a vzdušná, dost velká, aby tu mohlo i třicet důstojníků pohodlně jíst, pít a rozmlouvat. V pevnosti bylo ještě mnoho dalších pokojů a kuchyní pro členy tělesné stráže a služebnictvo a okolo zahrada, a i když všechny prostory byly provizorní a měly sloužit jen

dočasně, za tu krátkou dobu, kterou měl Omi k dispozici, je stihl postavit znamenitě. Daly se také snadno bránit. Že náklady zaplatil Omi ze svého rozšířeného léna, Jabua nikterak netrápilo. Byla to přece jeho povinnost.

Omi vyhlédl otevřeným šódži. Na předním nádvoří se to jen hemžilo hlídkami. Vzadu stáj. Kolem pevnosti ochranný příkop. Palisáda sestávala z obrovitých bambusových kmenů, svázaných těsně k sobě. Mohutné centrální sloupy podpíraly taškami krytou střechu. Stěny tvořila lehká šódži, některá s okenicemi, většinou však potažená voskovaným papírem, jak bylo zvykem. Na pilotech vyčnívajících z udusané hlíny ležela pěkná podlahová prkna a na nich byly rozloženy tatami.

Na Jabuův rozkaz Omi doslova vyraboval čtyři vesnice, aby opatřil materiál potřebný na stavbu těchto dvou domů, a Iguraši přivezl kvalitní tatami a futony a další věci, jaké se tady na vesnici nedaly sehnat.

Omi byl hrdý na to, co postavil, i na tábořiště pro tři tisíce samurajů, připravené na rovince za kopcem, které střežilo silnice vedoucí do vesnice a k pobřeží. Z vnitrozemí byly teď přístupové cesty ke vsi uzavřeny a odtud nebezpečí nehrozilo. A od moře by jistě přišla včas výstraha, aby lenní pán stačil uprchnout.

Ale já teď žádného lenního pána nemám. Komu mám vlastně sloužit, ptal se Omi v duchu sám sebe. Ikawovi Džikkjúovi? Nebo přímo Toranagovi? Dá mi Toranaga za mé služby to, co chci? Nebo Išidovi? K Išidovi se nelze jen tak dostat. Ale co všechno bych mu teď mohl povědět…

To odpoledne k sobě Jabu povolal Igurašiho, Omiho a čtyři hlavní velitele a vyhlásil svůj tajný plán výcviku pěti set samurajů-střelců. Jejich hlavním velitelem měl být Iguraši, Omi měl stát v čele jedné stočlenné skupiny. Domluvili tam, jak se mají do jednotek začlenit Toranagovi muži, až dorazí, a jak tyhle cizí vojáky zneškodnit, kdyby chtěli zradit.

Omi tehdy navrhl, aby se ve vší tichosti vycvičily ještě další tři jednotky po sto samurajích, které by se držely v přísné tajnosti na druhém konci poloostrova jako posila, jako záloha či pro případ, že by se Toranaga dopustil nějaké věrolonmosti.

„Kdo bude Toranagovým mužům velet? A koho sem pošle jako zástupce velitele?“ zeptal se Iguraši.

„To je celkem jedno,“ odpověděl Jabu. „Já mu určím pět pobočníků a jejich úkolem bude, aby mu podřízli krk, kdyby to bylo zapotřebí. Heslo ‚Švestkový strom‘ bude znamenat, že mají zabít jeho i všechny ostatní cizí vojáky. Zítra, Iguraši, ty muže vybereš. Já každého osobně schválím a nikdo z nich se zatím nesmí dozvědět, co mám s plukem mušketýrů v plánu.“

Při pohledu na Jabua Omi teď vychutnával dosud neznámé vzrušení z chystané pomsty. Zabít Jabua nebude těžké, ale musí být zachován

správný časový postup. Jen tak se může jeho otec nebo starší bratr stát hlavou rodu, a tím i hlavou provincie Izu.

Konečně Jabu přistoupil k hlavnímu bodu. „Mariko-san, řekněte, prosím, Andžinovi, že chci, aby zítra zahájil výcvik mých mužů ve střelbě po způsobu barbarů, a také chci od něho slyšet všechno potřebné o tom, jak barbaři vedou válku.“

„Ale muškety přivezou bohužel až za šest dní, Jabu-san,“ připomněla mu Mariko.

„Pro začátek jich tu máme dost,“ odpověděl Jabu. „Chci, aby začal zítra.“

Mariko to přetlumočila Blackthornovi.

„A co chce vědět o válce?“

„Říkal, že všechno.“

„A co hlavně?“

Mariko se optala Jabua.

„Jabu-san se ptá, jestli jste se zúčastnil nějakých pozemních bitev?“

„Ano. V Nizozemsku. A jednou ve Francii.“

„Jabu-san říká, že to je výborné. Chce znát evropské válečné umění. Chce vědět, jak se bitvy vedou ve vašich krajích. Podrobně.“

Blackthorne chvilku přemýšlel a potom odpověděl: „Řekněte panu Jabuovi, že pro něho mohu vycvičit jakýkoli počet mužů a vím přesně, co potřebuje znát.“ O japonském způsobu válčení získal Blackthorne spoustu vědomostí od mnicha Dominga. Ten byl opravdový znalec a vojenské záležitosti se ho také bezprostředně dotýkaly. „Koneckonců, *seňor,*“ soudil tehdy starý mnich, „vědět, jak pohani vedou války – to je přece to hlavní, ne? Každý pastýř musí své stádo ochraňovat. A cožpak naši slavní *conquistadores,* Bůh jim žehnej, nejsou těmi průkopníky, kteří razí cestu Matce církvi? Vždyť já s nimi byl v prvních liniích, když bojovali v Novém Světě a na Filipínách a pozorně jsem je sledoval víc než dvacet let. Já znám válku, *seňor*, já znám válku. Byla to má povinnost – vůle Boží, abych se seznámil s válkou. Snad mi vás sám Pán Bůh seslal, abych vám předal, co vím, kdybych snad umřel. *Seňor,* o tom, jak Japonci válčí, jsem se dověděl od svého stádečka tady ve vězení. Takže teď vím, jak jejich armády bojují a jak se dají porazit. A taky, jak by mohly porazit nás. Svěřím vaší duši jedno tajemství, dobře si to pamatujte: nikdy nedopusťte, aby se spolčily japonská krutost a moderní zbraně a strategie. Na souši by to pro nás znamenalo zkázu.“

Blackthorne se v duchu pokřižoval a začal: „Řekněte knížeti Jabuovi. že mu mohu být velmi prospěšný. I knížeti Toranagovi. Mohu z jejich vojsk udělat neporazitelné armády.“

„Pan Jabu říká, že když se vaše informace osvědčí, Andžin-san, zvýší vám za měsíc plat z dvou set čtyřiceti koku od knížete Toranagy na pět set

koku.“

„Poděkujte mu. Ale řekněte mu, jestli to všechno splním, že bych ho chtěl na oplátku požádat o jednu laskavost: chci, aby odvolal své nařízení týkající se vesnice a do pěti měsíců chci dostat zpátky svou loď a svou posádku.“

„Andžin-san, nemůžete s ním smlouvat jako nějaký kupec,“ upozornila ho Mariko.

„Jen ho, prosím, požádejte. Je to ponížená prosba o laskavost od jeho čestného hosta a budoucího vděčného vazala.“

Jabu se zachmuřil a pak dlouze odpověděl.

„Jabu-san říká, že vesnice není důležitá. Těm venkovským lidem že musí za zadkem hořet, aby se vůbec hnuli. Nemáte si o ně dělat starost, a pokud jde o loď, ta je v péči knížete Toranagy. Jabu-san je přesvědčen že vám ji brzy vrátí. Požádal mě, abych vaši žádost přednesla knížeti Toranagovi, hned jak přijedu do Eda. A to udělám. Andžin-san.“

„Řekněte, že se knížeti Jabuovi omlouvám, ale musím ho znovu požádat, aby to nařízení odvolal. Ještě dnes večer.“

„Vždyť právě řekl, že ne, Andžin-san. Neslušelo by se to.“

„Ano, chápu. Ale požádejte ho laskavě ještě jednou. Pro mě je to nesmírně důležité… velmi ho o to prosím.“

„Říká, že musíte mít trpělivost. A o vesničany se nestarejte.“

Blackthorne pokýval hlavou. A pak se rozhodl. „Děkuji vám, já to chápu. Ano. Poděkujte, prosím, panu Jabuovi, ale řekněte mu, že s takovou hanbou nemohu žít.“

Mariko zbledla. „Cože?“

„Nemohu žít s hanbou, že mám tuhle vesnici na svědomí. Je to pro mě potupa, kterou nemohu snést. A je to proti mé křesťanské víře. Budu muset spáchat sebevraždu. Teď hned.“

„Sebevraždu?“

„Ano. Už jsem se rozhodl.“

„*Nan da*, Mariko-san?“ zasáhl do hovoru Jabu.

Mariko zajíkavě přeložila, co Blackthorne právě prohlásil. Jabu jí položil několik otázek a Mariko na ně odpověděla. Potom řekl: „Nebýt vašeho leknutí. Mariko-san. považoval bych to za žert. Proč vás to tak znepokojilo? Proč se domníváte, že to myslí vážně?“

„Nevím, vzácný pane. On vypadá… Já nevím…“ nedořekla.

„Omi-san?“

„Křesťanství odmítá sebevraždu, vzácný pane. Oni nikdy neřeší věci sebevraždou jako my. Jako samurajové.“

„Mariko-san, vy jste křesťanka. Je to pravda?“

„Ano, pane. Sebevražda je smrtelný hřích, je proti slovu Božímu.“

„Iguraši-san? Co ty o tom soudíš?“

„Chce nám jen něco namluvit. On není žádný křesťan. Vzpomínáte si vzácný pane, co se stalo hned první den? Vzpomínáte si, co udělal tomu knězi? A co si nechal líbit od pana Omiho, aby zachránil toho chlapce?“

Jabu se usmál při vzpomínce na ten den a následující noc. „Ano. Souhlasím s tebou. On není žádný křesťan, Mariko-san.“

„Promiňte, pane, ale já o tom nic nevím. Co bylo s tím knězem?“

Jabu jí tedy pověděl, k čemu došlo první den mezi knězem a Blackthornem.

„Že znesvětil kříž?“ vyhrkla upřímně pohoršena.

„A rozlámané kousky hodil na zem,“ dodal Iguraši. „Je to všechno podvod, vzácný pane. Jestli se ta věc s vesnicí tak dotýká jeho cti, jak potom tady vůbec může sedět, když ho Omi-san tak zostudil tím, že ho pochcal?“

„Cože? Promiňte, vzácný pane,“ ozvala se Mariko, „ale já zase nevím, o co jde.“

„Vysvětli jí to,“ vyzval Jabu Omiho.

Mariko byla jeho vyprávěním krajně znechucena, ale nedala na sobě nic znát.

„A pak už byl Andžin-san poslušný jako beránek, Marikosan,“ skončil Omi. „A takový už bude pořád, když mu vezmeme zbraně.“

Jabu usrkával sake. „Řekněte mu tohle, Mariko-san: sebevražda není u barbarů zvykem. Jejich křesťanský bůh ji zakazuje. Tak jak muže spáchat sebevraždu?“

Mariko jeho slova přeložila. Když Blackthorne odpovídal, Jabu z něho nespouštěl oči.

„Andžin-san se velmi pokorně omlouvá, ale říká, ať je to zvykem nebo ne, ať je to proti Pánubohu nebo ne, s takovou pohanou se nemůže smířit. Říká, že… že je v Japonsku, že je hatamoto a má právo žít podle našich zákonů.“ Ruce se jí chvěly. „Takhle to řekl, Jabu-san. Právo žít podle našich zvyklostí – podle našeho zákona.“

„Barbaři nemají žádná práva.“

„Kníže Toranaga ho učinil hatamotem,“ připomněla Mariko. „To mu snad takové právo dává, či ne?“

Lehký vítr zarachotil v šódži.

„A jak by chtěl provést sebevraždu? Co? Zeptejte se ho.“

Blackthorne vytáhl krátký meč, ostrý jako jehla, a položil ho lehce na tatami, špičkou proti sobě.

„Je to žvást,“ prohlásil prostoduše Iguraši. „Kdopak kdy slyšel, aby se nějaký barbar choval jako civilizovaný člověk?“

Jabu zachmuřeně přemýšlel. Napětím se mu až zpomalil tep. „Je to odvážný muž, Iguraši-san. O tom není pochyb. A jiný než my. Ale tohle?“ Jabu přitom toužil ten čin vidět, být svědkem barbarova krajního

odhodlání, chtěl se dívat, jak dokonává, prožívat s ním děsivou hrůzu umírání. Jen s velkým úsilím v sobě potlačil narůstající pocit rozkoše. „Co radíš ty, Omi-san?“ zeptal se chraplavě.

„Řekl jste vesničanům, pane: ‚Jestli se Andžin-san nenaučí obstojně japonsky.‘ Radil bych vám udělat malý ústupek. Řekněte mu, že cokoli se za těch pět měsíců naučí, bude považováno za ‚obstojné‘, ale za to ať při svém bohu odpřisáhne, že to vesničanům neprozradí.“

„Ale vždyť on není křesťan. Jak ho potom bude taková přísaha zavazovat?“

„Já myslím, pane, že je svého druhu křesťan. Ale nenávidí Černé sutany, a to je podstatné. Já jsem přesvědčen, že přísaha při jeho bohu bude pro něho závazná. A také by měl ve jménu toho boha odpřisáhnout, že se bude pilně učit a řádně plnit úkoly, jaké mu uložíte. Za pět měsíců se určitě naučí hodně, protože je chytrý. Zachováte si tak svou čest, pane, a on – pokud nějakou má – také. Neztratíte nic, získáte všechno. A co je velmi důležité, stane se tak vaším poddaným ze své vlastní svobodné vůle.“

„Ty opravdu věříš, že se zabije?“

„Ano.“

„A vy, Mariko-san?“

„Já nevím. Jabu-san. Lituji, ale já vám neumím poradit. Ještě před několika hodinami bych byla řekla, ne, to on neudělá. Ale teď nevím. On je… od té doby, co pro něho Omi-san večer přišel, je… jiný.“

„Iguraši-san?“

„Jestli mu teď ustoupíte, pane, a on se jen tak tváří, pak může takovou fintu použít kdykoli. Je mazaný jako liščí kami – to jsme přece všichni viděli! A jednoho dne budete muset říct ‚ne‘. Já vám radím, abyste to řekl hned – je to jen žvást.“

Omi se trochu naklonil kupředu a zavrtěl hlavou. „Promiňte laskavě, pane, ale já musím znovu opakovat, že když odmítnete, riskujete velkou ztrátu. Je to hrdý muž a pokud klame – což je docela dobře možné –, další ponížení v něm vyvolá jen nenávist a nebude pak ve vašich službách ochoten vydat ze sebe co nejvíc, a právě to přece potřebujete. Jako hatamoto vás o něco požádal a má na to právo, z vlastní svobodné vůle říká, že chce žít podle našich zvyků. To je přece ohromný pokrok, pane! To je skvělé pro vás i pro něho. Já tedy radím obezřetnost. Využijte ho ke svému prospěchu.“

„To mám také v úmyslu,“ utrousil Jabu spíš jen pro sebe.

„Ano, je pro nás cenný a já jsem také pro to využít jeho znalostí, ale musí nad sebou cítit pevnou ruku – vy sám jste na to mnohokrát upozornil, Omi-san. Je to barbar. Nic víc. Ano, já vím, že je dnes hatamoto a že smí ode dneška nosit dva meče. Ale to z něho ještě nedělá samuraje. Samuraj není a nikdy samurajem nebude,“ řekl Iguraši.

Mariko věděla, že ze všech přítomných právě ona by měla být schopna vyznat se v Andžinovi nejlépe. A přesto byla na rozpacích. Jednu chvíli ho chápala, a hned nato mu zas přestávala rozumět. Jednu chvíli ho obdivovala, a vzápětí ho přímo nenáviděla. Proč?

Blackthorne upíral neklidný pohled do dálky. Tentokrát jemu vyrazily na čele kapičky potu. Ze strachu? uvažoval v duchu Jabu. Ze strachu, že ho prokouknu? Opravdu to na mě jen zkouší?

„Mariko-san?“

„Ano, pane?“

„Řekněte mu…“ Jabuovi najednou vyschlo v krku a píchlo ho na prsou. „Řekněte Andžinovi, že nařízení platí.“

„Promiňte, pane, ale snažně vás prosím, přijměte radu pana Omiho.“

Jabu se na ni ani nepodíval. Nespouštěl oči z Blackthorna. Žíla na čele se mu rytmicky chvěla. „Andžin-san říká, že se rozhodl. Budiž. Uvidíme, jestli je barbar – nebo hatamoto.“

Mariko začala překládat, ale bylo ji sotva slyšet. „Andžin-san, Jabu-san říká, že nařízení platí. Je mi to líto.“

Blackthorne vnímal její slova, ale nijak ho nevyvedla z míry. Cítil se silnější a vyrovnanější než kdy jindy a daleko výrazněji než kdy dřív si uvědomoval, co znamená být živ.

Zatímco čekal, nesnažil se sledovat, co hovoří, ani je nepozoroval. Už se rozhodl. Všechno ostatní přenechal Pánubohu. Cítil se jako uzavřen sám v sobě a v hlavě mu stále zněla stejná slova, slova, která mu dala klíč ke zdejšímu životu a která mu jistě byla seslána od Boha skrze Mariko: „Dá se to přece vyřešit tak snadno – zemřít. Chcete-li tady přežít, musíte žít podle našich zvyklostí…“

„… nařízení platí,“

Tak teď musím zemřít.

Měl bych mít strach. Ale nemám.

Proč?

Nevím. Vím jen, že když jsem se jednou pevně rozhodl a chci tady opravdu žít jako člověk, neexistuje jiný způsob, než řídit se jejich zvyklostmi, riskovat smrt, zemřít, třeba i zemřít – ten strach ze smíti náhle zmizel. „Život a smrt jsou jedno a totéž… Osud ponechme osudu.“

Nebojím se zemřít.

Za šódži se spustil tichý déšť. Pohlédl na nůž.

Nebyl to špatný život, řekl si v duchu.

Zvedl opět oči k Jabuovi. „*Wakarimasu,*“ pronesl jasně, a i když věděl, že to slovo vyšlo z jeho úst, měl pocit, jako by je snad vyslovil někdo jiný.

Nikdo se nepohnul.

Sledoval svou pravou ruku, jak zdvihá nůž. Pak levá uchopila jílec, ostří namířené k srdci se ani nezachvělo. Teď už nevnímal nic než tep

svého života, který sílil a mohutněl, bušil hlasitěji a hlasitěji, až k nesnesení. Jeho duše vykřikla v prosbě o věčné ticho.

Ten niterný výkřik byl impulsem k reflexivnímu pohybu. Oběma rukama vedl nůž neomylně k cíli.

Omi byl připraven ho zarazit, ale netušil, že pohyb bude tak náhlý a prudký, a jak levou rukou zachytil čepel a pravou rukojeť, projela jím ostrá bolest a z levé ruky se mu vyřinula krev. Vší silou se snažil prudkost bodnutí zmírnit. Nestačil na to. Tehdy zasáhl Iguraši a teprve společně se jim podařilo ránu zadržet. Nůž mu odebrali. Tam, kde jeho hrot pronikl Blackthornovi do těla kousek nad srdcem, vytékal tenký pramínek krve.

Mariko ani Jabu se nepohnuli.

Po chvíli se Jabu ozval: „Řekněte mu, řekněte mu, Mariko-san, že ať se naučí mnoho nebo málo, bude to stačit. Nařiďte mu – ne, požádejte Andžina, aby odpřisáhl to, co navrhoval Omi-san. Tak, jak to řekl Omi-san.“

Blackthorne se vracel do života jen zvolna. Díval se na nůž i na ně nechápavě, jako z nesmírné dálky. Pak ho proud života znovu uchvátil, ale dosah toho všeho mu unikal, měl dojem, že je mrtev, ne živ.

„Andžin-san? Andžin-san?“

Viděl, jak se rty pohybují, slyšel slova, která z nich vycházela, ale všemi smysly vnímal jen déšť a vítr.

„Ano?“ Jeho vlastní hlas k němu stále doléhal zdaleka, ale již slyšel dopadající kapky a cítil ve vzduchu vůni deště a slanou chuť moře.

Já žiju, uvědomil si s úžasem. Já žiju, a to, co slyším zvenku, je skutečný déšť a skutečný vítr – a vane od severu. I ten kovový koš s uhlím je skutečný a když zdvihnu tenhle šálek, bude v něm skutečná tekutina a bude mít svou chuť. Nejsem mrtev. Já žiju!

Ostatní mlčky seděli a trpělivě čekali, jako by tak tiše vzdávali hold jeho odvaze. Nikdo v Japonsku ještě něco takového nezažil. Každý v duchu uvažoval, co udělá Andžin-san teď. Dokáže se sám postavit a odejít, nebo ho síly opustí? Co bych udělal na jeho místě já?

Sluha přinesl beze slova obvaz a ošetřil Omimu ránu, jak mu ostří zajelo hluboko do ruky, a zastavil krvácení. Panovalo naprosté ticho. Jen Mariko chvílemi tiše pronesla jeho jméno. Ostatní upíjeli ča nebo sake, ale jen po malých doušcích, a trpělivě čekali a přihlíželi, jako by chtěli tuto chvíli plně vychutnat a vtisknout si ji do paměti.

Blackthornovi se zdálo, že stav mezi žitím a nežitím trvá nekonečně dlouho. Pak se jeho smysly probudily, začal znovu vnímat zrakem i sluchem.

„Andžin-san?“

„*Hai?*“ vydechl, překonávaje únavu, jakou dosud nepoznal.

Mariko mu přeložila to, co předtím radil Omi, jako Jabuovu myšlenku.

Musela to několikrát zopakovat, než si byla jistá, že všechno správně pochopil.

Blackthorne sebral zbytek sil, se sladkým pocitem vítězství. „Moje slovo stačí stejně jako jeho. Ale přesto odpřisáhnu při svém bohu, jak si přeje. Ano. Tak jako Jabu-san odpřisáhne při svém bohu, že čestně dodrží úmluvu ze své strany."

„Kníže Jabu říká, ano, že přísahá při velikém Buddhovi."

Blackthorne tedy přísahal, jak si to Jabu přál. Potom se trochu napil ča. Ještě nikdy mu tak nechutnal. Ale šálek mu připadal tak těžký, že ho nedokázal dlouho udržet v ruce.

„Krásně prší," poznamenal, užaslý neobvykle ostrým viděním, jak pozoroval kapky, které se rozstřikovaly a mizely.

„Ano," řekla tiše Mariko. Uvědomovala si, že tak silné smyslové vjemy muže zažít jen ten, kdo dobrovolně vykročil vstříc smrti a koho nevědomá karma zázračně přivedla zas mezi živé.

„Potrebujete odpočinek, Andžin-san. Pan Jabu vám děkuje a říká, že zítra si s vámi pohovoří déle. Teď byste si měl jít odpočinout."

„Ano. Děkuji. To bych opravdu rád."

„Můžete se postavit?"

„Ano. Snad ano."

„Jabu-san se ptá, jestli byste nechtěl palankýn?"

Blackthorne o tom chvíli uvažoval a nakonec se rozhodl, že samuraj by měl jít – aspoň by to měl zkusit.

„Ne, děkuji," odpověděl, i když strašně toužil po tom, lehnout si, nechat se odnést domu, zavřít oči a v mžiku spát. Zároveň ale věděl, že by se bál hned usnout – co když je po smrti a všechno se mu jen zdá a nůž neleží tady na futonu. ale ve skutečnosti je stále v jeho těle a on je teď v pekle nebo do něj právě vstupuje?

Zvedl pomalu nůž a zkoumavě si ho prohlížel s blaženým pocitem, že ho opravdu drží v ruce. Pak ho zasunul do pochvy. Všechno mu trvalo nesmírně dlouho.

„Promiňte, že jsem tak pomalý," zašeptal sotva srozumitelně.

„Neomlouvejte se, Andžin-san. Vždyť jste se dnes večer znovu narodil. Teď vám začíná jiný život, nový život," pravila Mariko hrdě, jako by uznání, kterého se mu dostalo, patřilo trochu i jí. „Jen málokomu je dopřáno vrátit se. Nic se neomlouvejte. Víme, že to vyžaduje velkou statečnost. Většinou nezbude lidem dost síly ani na to, aby se udrželi na nohou. Mohu vám pomoci?"

„Ne, ne, děkuji."

„Přijmout pomoc není žádná hanba. Pokládala bych si za čest, kdybych vám směla pomoci."

„Děkuji. Ale já – já to chci nejdřív zkusit. Sám."

Ale vstát se mu hned nepodařilo. Musel se vzepřít na rukou, aby si klekl a zase chvíli odpočíval a sbíral síly. Když se nakonec postavil, zapotácel se a taktak že neupadl. Stál nejistě, ale na nohou se udržel. Jabu se uklonil a po něm i Mariko, Omi a Iguraši.

Prvních pár kroků Blackthorne našlapoval jako opilý. Dovrávoral ke sloupu a chvíli se ho křečovitě držel. Pak vykročil znovu. Klopýtal, ale odcházel sám. Jako muž. Ruku na dlouhém meči za pasem a hlavu vztyčenou.

Jabu si zhluboka vydechl a pořádně se napil sake. Když zas mohl promluvit, obrátil se k Mariko: „Jděte za ním, prosím, a postarejte se, aby se dostal domů v pořádku."

„Ano, pane."

Sotva odešla, Jabu spustil na Igurašiho: „Ty máš asi slámu v hlavě, ty pitomče!"

Iguraši hned zkroušeně sklonil hlavu až k rohoži.

„Říkal jsi žvást, co? Díky tvé zabedněnosti jsem málem přišel o drahocenný poklad."

„Ano, pane. Máte pravdu, pane. Dovolte mi hned zemřít."

„To bys vyvázl lehko. Jdi a zalez do stájí, dokud pro tebe nepošlu! Nastěhuj se ke koním, stejně máš rozumu jako ta hovada pitomá."

„Ano, pane. Omlouvám se vám."

„Vypadni už! Velení mušketýrů teď převezme Omi-san. Ven!"

Svíčky lehce praskaly, jejich plamínky se třepotaly. Jedna služka ukápla před Jabua trošinku sake na lakovaný stolek a on ji za to s proklínáním poslal do horoucích pekel. Všichni ostatní se hned o překot omlouvali. Jabu se nechal ukonejšit a kývl, aby mu ještě nalili víno. „Žvást? Žvást, povídal. Idiot! Proč jen mám kolem sebe takové pitomce?"

Omi mlčel, ale v duchu jásal radostí.

„Ale ty nejsi na hlavu padlý, Omi-san. A umíš dobře poradit. Tvé léno je ode dneška dvakrát tak velké. Šest tisíc koku. Pro příští rok. Třicet ri okolo Andžira je tvých."

Omi se uklonil až k zemi. Nezasluhuje nic jiného než smrt, pomyslel si s opovržením, tak snadno se dá zpracovat. „Já nic takového nezasluhuji, pane. Konal jsem jen svou povinnost."

„Ano. Ale věrnost a oddanost by měl lenní pán odměnit." Ten večer měl Jabu po boku svůj meč Jošitomo a s potěšením se ho dotýkal. „Suzu," zavolal na jednu služku. „Pošli mi sem Cukimota!"

„Kdy asi začne válka?" zeptal se Omi.

„Ještě letos. Zbývá ti tak šest měsíců, možná ani ne."

„Paní Mariko by tu asi měla zůstat déle než tři dny. V zájmu vaší ochrany."

„Jak to? Proč?“

„Andžin-san přece mluví jejími ústy. Za čtrnáct dní – s její pomocí – může vycvičit dvacet mužů, kteří vycvičí dalších sto, a ti se pak postarají o výcvik všech zbývajících. A pak už bude jedno, jestli je Andžin-san živ nebo ne.“

„Proč by neměl být živ?“

„Zase se s ním střetnete, zas bude něco namítat, třeba příště nebo přespříště. Pak to může dopadnout jinak, kdo ví? Možná že budete chtít, aby zemřel.“ Oba dva věděli, stejně dobře jako Mariko a Iguraši, že přísahat při jakémkoli bohu neznamená pro Jabua zhola nic a dodržet nějaký slib že ho samozřejmě ani nenapadne. „Třeba ho budete chtít trochu stisknout. A až budete vědět všechno, co potřebujete, k čemu je vám nějaká mršina?“

„K ničemu.“

„Potřebujete se naučit válečnému umění barbarů, ale musíte to zvládnout velmi rychle. Může se přece stát, že pro něho kníže Toranaga pošle, takže Mariko tu musí zůstat co nejdéle. Za čtrnáct dní se z něho dá vymáčknout všechno, co ví, když se vám teď bude plně věnovat. Budete muset leccos vyzkoušet, přizpůsobit jejich metody našim. Ano, zabere to přinejmenším čtrnáct dní, nemyslíte?“

„A co Toranaga-san?“

„Bude souhlasit, pane, když mu to správně předestřete. Bude muset. Ty muškety přece patří jemu stejné jako vám. A když tu Mariko zůstane, bude to mít svůj význam i jinak.“

„Ano,“ pokývl Jabu s uspokojením, protože myšlenka podržet si ji jako rukojmí ho také napadla už na lodi. když uvažoval o tom, jestli by neměl přinést Išidovi Toranagu jako oběť. „Toda Mariko by měla rozhodně zůstat pod naší ochranou. Nebylo by dobré, kdyby padla do špatných rukou.“

„Ano. A mohli bychom ji třeba využít i k tomu, jak zkrotit Hirornacua, Buntaróa a celý jejich rod, i Toranagu.“

„Připrav tu zprávu ohledně Mariko.“

Omi pak, jakoby mimochodem, prohodil: „Moje matka dostala dnes zprávy z Eda, pane. Požádala mě. abych vám sdělil, že paní Gendžiko obdařila Toranagu pivním vnukem.“

Jabu okamžitě zbystřil sluch. Toranagův vnuk! Pomocí toho dítěte by se mohli dostat Toranagovi na kobylku. Vnuk přece pojišťuje Toranagovi dynastii! Získat tak to nemluvně jako rukojmí! „A co Očiba, paní Očiba?“ zeptal se.

„Odjela s celou svou družinou z Eda. Už je to tři dny. Touhle dobou je jistě v bezpečí na území knížete Išida.“

Jabu se zamyslel. Vybavil si v paměti Očibu i její sestru Gendžiko. Každá je úplně jiná! Očiba vitální, krásná, chytrá, neústupná žena, po které

kdekdo v celém císařství touží, a matka následníka. Gendžiko, její mladší sestra, tichá, zádumčivá, nehezká, s placatým obličejem, i teď pověstně nelítostná – tento rys zdědila po matce, jedné z Gorodových sester. Obě sestry se sice měly rády, ale Očiba nenáviděla Toranagu a jeho rodinu, stejně jako Gendžiko taikóa a jeho syna Jaemona. Byl skutečně taikó otcem tohoto Očibina syna? Jabu si znovu kladl v duchu otázku, jíž se po léta v skrytu duše zabýval stejně jako ostatní daimjóové. Co bych za to dal, kdybych tak znal odpovědi Co bych za to dal, kdybych mohl Očibu získat!

„Když teď paní Očiba už není v Edu jako rukojmí… to by mohlo byt dobré, ale i špatné.“ nadhodil Jabu opatrně. „Co říkáš?“

„Je to dobré, rozhodně dobré, Išido a Toranaga už nemohou dlouno otálet,“ Omi záměrně vypustil u obou jmen titul „sama“. „A vaše bezpečnost vyžaduje, aby tu paní Mariko zůstala.“

„Postarej se tedy o to. Připrav zprávu pro Toranagu.“

Služka Suzu jemně zaklepala a otevřela dveře. Do místnosti vešel Cukimoto.

„Pane?“

„Kde jsou všechny dary, které jsem poručil přivézt z Mišimy pro pana Omiho?“

„Všechno je ve skladišti, vzácný pane. Tady je seznam. A ty dva koně si může Omi-san vybrat ve stájích. Přejete si, abych to šel hned zařídit?“

„Ne. Omi-san si je vybere zítra.“ Jabu přelétl očima pečlivě sepsaný seznam: „Dvacet kimon (druhé jakosti), dva meče, jedno brnění (opravené ale v dobrém stavu), dva koně, výzbroj pro sto samurajů – meč, helma náprsní krunýř, luk, dvacet šípů a kopí pro každého muže (nejlepší jakosti). Celková hodnota: čtyři sta dvacet šest koku. Dále kámen zvaný Kámen čekání – hodnota: nelze stanovit.“

„Ach ano.“ poznamenal Jabu už v lepším rozmaru při vzpomínce na ten večer. „Ten kámen jsem našel na Kjúšú. Ty ses mu chystal dát jméno Čekající barbar, vid?“

„Ano, pane, ovšem pokud s tím ještě ráčíte souhlasit.“ odpověděl Omi „Prokázal byste mi zítra tu čest a sám rozhodl, kam ho mám na zahradě umístit? Obávám se, že se těžko najde dost čestné místo.“

„Zítra to rozhodnu. Ano.“ Jabu se v myšlenkách zatoulal k tomu kameni, k oněm vzdáleným dnům, jež strávil u svého pána, taikóa, kterého si velice vážil, a nakonec i k Noci skřeků. Přepadl ho pojednou smutek. Život je tak krátký, těžký a krutý, pomyslel si. Zadíval se přitom na Suzu. Služka se nejistě usmála. Měla oválný obličej, byla štíhlá a velice křehká, stejně jako ty druhé dvě. Všechny tři sem přinesli v palankýnu z jeho domácnosti v Mišimě. Dnes večer měly na sobě kimona z nejlepšího hedvábí, byly bosé, zářivě bílé pleti. Zvláštní, že i chlapci mohou být tak půvabní, napadlo ho, často dokonce ženštější a smyslnější než dívky. Pak

si všiml Cukimota. „Co tu ještě okouníš? Vypadni!“

„Ano, vzácný pane. Chtěl jste, abych vám připomněl daně, pane.“

Cukimoto těžce zvedl své mohutné zpocené tělo a s úlevou vyběhl z místnosti.

„Okamžitě zdvojnásobit všechny daně, Omi-san,“ rozkázal Jabu.

„Ano, vzácný pane.“

„Sebranka venkovská! Práce jim moc nevoní, lenoši – jeden jak druhý! Já se starám, aby byly bezpečné cesty, bez lupičů, bezpečné moře, aby byla řádná správa, a co dělají oni? Celé dny jen pijí ča a sake a jedí rýži. Je načase, aby si mí rolníci uvědomili, za co jsou odpovědni!“

„Ano, vzácný pane.“ souhlasil Omi.

Jabu se potom vrátil k myšlence, která mu ležela v hlavě. „Andžin-san mě dnes večer překvapil. Tebe zřejmě ne?“

„Ach ano, pane, mě také. Ještě víc než vás. Ale vy jste ho moudře dohnal k tomu, aby se závazně vyslovil.“

„Chceš tím říct, že Iguraši měl pravdu?“

„Chci jenom vyjádřit obdiv vaší moudrosti, pane. Jednou byste mu byl musel říct ‚ne‘. Myslím, že od vás bylo prozíravé, když jste to řekl hned dnes večer.“

„Už jsem měl strach, že je po něm. Ano. Jsem rád, že jsi byl tak pohotový. Já jsem s tím ovšem počítal. Na barbara je Andžin-san pozoruhodný muž, nemyslíš? Škoda že je barbar a že je tak prostoduchý.“

„Ano.“

Jabu zívl. Suzu mu nalila ještě trochu sake. „Tak čtrnáct dní, říkáš? Mariko-san by tu tedy měla zůstat přinejmenším tak dlouho, Omi-san A pak se rozhodnu, co bude dál s ní i s Andžinem. Ten bude asi brzy potřebovat další lekci.“ Zasmál se, až mu bylo vidět zkažené zuby „Když nás bude Andžin-san učit. měli bychom ho něco naučit i my, nemyslíš? Měli bychom ho naučit, jak správně provést seppuku. To by byla přece podívaná! Vem si to na starost. Ano, souhlasím, jeho dny jsou sečteny.“

32/

Dvanáct dní nato dorazil odpoledne posel z Ósaky. Přijel v doprovodu deseti samurajů. Koně byli pod jednou pěnou, uštvaní skoro k smrti. Vlajky jejich kopí nesly znak všemocné regentské rady. Bylo pod mrakem, horko, vzduch prosycený vlhkostí.

Posel byl štíhlý, ale fyzicky zdatný samuraj vyšší hodnosti, jeden z Išidových zástupců. Jmenoval se Nebara Džozen a byl znám jako člověk krutý a bezohledný. Uniformu – šedé kimono – měl potrhanou a

pocákanou blátem, oči zarudlé od únavy. Odmítl jídlo i pití a hrubě se domáhal okamžitého přijetí u Jabua.

„Promiňte mi neupravený zevnějšek, Jabu-san, ale moje poslání je velmi naléhavé," spustil úvodem. „Ano, omlouvám se. Můj pán chce vědět za prvé, proč cvičíte Toranagovy vojáky spolu se svými vlastními, a za druhé, proč je k tomu zapotřebí tolika mušket?"

Jabuovi se vehnala krev do tváří nad tou nestoudností, ale ovládl se, protože věděl, že Džozen jistě dostal zvláštní příkazy a že jeho neomalené způsoby svědčí o velmi vlivném postavení. Také ho nadmíru znepokojilo, že i přes bezpečnostní opatření byly znovu vyzrazeny tajné informace.

„Buďte vítán, Džozen-san. Svého pána můžete ujistit, že jeho zájmy mi vždycky leží na srdci," pronesl zdvořilým tónem, který ovšem nikoho z přítomných neoklamal.

Jednání probíhalo v pevnosti na verandě. Omi seděl přímo za Jabuem, Iguraši, kterému se před několika dny dostalo odpuštění, poblíž Džozena, kolem nich spolehlivé stráže. „A co ještě říkal váš pán?"

„Můj pán jistě rád uslyší, že jeho zájmy berete za své," odpověděl Džozen. „A teď, pokud jde o ty muškety a výcvik: můj pán by chtěl vědět, proč je Toranagův syn Naga zástupcem velitele. Zástupcem velitele čeho? Co je tak důležité, dovoluje se ptát kníže hejtman Išido, aby u toho byl jeden z Toranagových synů? To ho velice zajímá. Ano. Všechno, co dělají jeho spojenci, ho zajímá. Například proč vede výcvik – jak se zdá – ten barbar? A jaký výcvik? Ano, Jabu-sama, to je také velmi zajímavá otázka." Džozen si přendal meče do výhodnější pozice s uspokojením, že má záda krytá vlastními muži. „A dále, regentská rada se znovu sejde prvního dne nového měsíce. Za dvacet dní. Jste tedy oficiálně pozván do Ósaky, abyste obnovil svou přísahu věrnosti."

Jabuovi se sevřel žaludek. „Měl jsem za to. že Toranaga-sama odstoupil?"

„Ano, to je pravda. Jabu-san. Ale na jeho místo nastupuje kníže Itó Teruzumi. A novým předsedou regentů bude můj pán."

Jabua se zmocnila panika. Toranaga přece říkal, že zbývající čtyři regenti se nikdy nedohodnou na tom, kdo bude tím pátým. Itó Teruzumi byl druhořadý daimjó provincie Nagato v západní části ostrova Honšú, ale pocházel ze starobylého rodu Fudžimoto, takže by byl jako regent přijatelný, i když to byl člověk neschopný, zženštilý, jen poddajná figurka v rukou jiných. „Pokládal bych si za čest přijmout jejich pozvání," uhýbal Jabu, aby získal čas na přemýšlení.

„Můj pán se domníval, že byste se třeba chtěl vydat na cestu ihned. Abyste byl v Ósace včas na zahájení schůzky. Mám také vyřídit, že stejné pozvání je doručeno i všem ostatním daimjóům. Všichni tak mají možnost, aby byli dvacátého prvního dne pohodlně na místě. Jeho Výsost císař

Go-Nidžó svolil, aby se na počest této události konala květinová slavnost," dodal Džozen a podal Jabuovi úřední svitek.

„Chybí tu pečeť regentské rady."

„Pozvání rozeslal můj pán, protože měl za to, že jako věrný vazal zesnulého taikóa a Jaemona, jeho syna a dědice a právoplatného vládce císařství – až dosáhne dospělosti –, jistě uznáte, že nová rada tento krok samozřejmé schválí."

„Zúčastnit se oficiálního setkání by pro mě zajisté byla velká pocta," Jabu se pracně snažil, aby ho výraz tváře nezradil.

„Výborně," odpověděl Džozen, vytáhl další svitek a rozvinul ho Jabuovi před očima. „Toto je kopie jmenovacího dekretu knížete Itóa, přijatá, podepsaná a ověřená ostatními regenty, knížaty Išidem, Kijamou, Onošim a Sudžijamou." Džozen se ani nenamáhal zastírat svůj vítězný pohled. Teď bylo jasné, že spadla klec, že s Toranagou a všemi jeho spojenci je konec. A zároveň věděl, že díky této listině si nikdo netroufne napadnout jeho ani jeho doprovod.

Jabu vzal svitek do ruky prsty se mu chvěly. O jeho pravosti nemohlo být pochyb. Dokument spolupodepsala i kněžna Jodoko, taikóova manželka, která stvrdila, že je pravdivý a podepsaný v její přítomnosti jako jedna ze šesti kopií rozesílaných po celém císařství a že tato kopie je určena knížatům provincií Iwari, Mikawa, Tótomi, Suruga, Izu a Kantó. Datováno před jedenácti dny.

„Vládcové Iwari, Mikawy, Surugy a Tótomi už listinu přijali. Tady vidíte jejich pečetě. Vy jste na mém seznamu předposlední. Poslední je kníže Toranaga."

„Poděkujte, prosím, svému pánovi a vyřiďte mu, že se těším, až ho budu moci pozdravit a blahopřát mu," vypravil ze sebe Jabu.

„Výborně. Budu to potřebovat písemně. Nejlépe hned."

„Dnes večer, Džozen-san. Po večeři."

„Dobrá. A teď se můžeme jít podívat, jak probíhá výcvik."

„Dnes se výcvik nekoná," zarazil ho Jabu. „Všichni mí vojáci mají dnes ostré pochody." O Džozenovi a jeho družině byl Jabu informován ihned, jak vstoupili na jeho území, a proto okamžitě nařídil zastavit veškerou střelbu a ve výcviku pokračovat v tichosti a hezky daleko od Andžira. „Zítra můžete jít se mnou, když budete chtít, v poledne."

Džozen pohlédl na oblohu. Bylo už pozdní odpoledne. „Tak dobře. A teď bych se trochu prospal. Ale k večeru se vrátím, když dovolíte. Rád bych uspokojil zájem svého pána, tak doufám, že mě pak budete informovat – vy, váš velitel Omi-san i jeho zástupce Naga-san – o výcviku, o mušketách a vůbec o všem. A také o tom barbarovi."

„Ten je – ano. Zajisté." Jabu pokynul Igurašimu. „Zařiď pro našeho vzácného hosta a jeho družinu ubytování."

„Děkuji, ale není třeba," odpověděl bez váhání Džozen. „Futon a sedlo pod hlavu samuraji stačí. Jenom lázeň, mohu-li prosit… v tomhle vlhku. Utáboříme se nahoře na kopci – s vaším svolením, samozřejmě."

„Jak si přejete."

Džozen se prkenně uklonil a odešel, obklopen svými vojáky. Všichni v plné zbroji. Dva lukostřelci čekali zatím dole u koní.

Jakmile byli pryč, Jabu se přestal ovládat, zlostí se mu až zkřivila tvář. „Kdo mě zradil? Kdo? Kde je ten špeh?"

Iguraši, stejně popelavý jako Jabu, vykázal stráže z doslechu.

„V Edu, vzácný pane," pravil. „Určitě v Edu. Tady jsou bezpečnostní opatření dokonalá."

„Ach, Bože!" vykřikl Jabu a divže ze sebe nezačal rvát šaty. „Zradili mě. Zůstali jsme sami. Izu i Kantó zůstaly samy. A Išido vyhrál. Ano, vyhrál."

„Ještě ne, pane, ještě máme dvacet dní," uklidňoval ho rychle Omi. „Pošlete ihned zprávu knížeti Toranagovi. Informujte ho, že –"

„Ty blázne!" okřikl ho Jabu. „Ten už samozřejmě všechno ví. Kde ja mám jednoho zvěda, on jich má padesát. Ten mě v té pasti nechal."

„Já myslím, že ne," nezalekl se Omi. „Vládcové Iwari, Mikawy, Totomi a Surugy jsou přece jeho nepřátelé a nepřátelé všech jeho spojenců. Ti by ho určitě nevarovali. Možná že tedy ještě nic neví. Informujte ho a naznačte –"

„Copak jsi neslyšel?" houkl Jabu. „Všichni čtyři regenti souhlasí, aby ten úřad zastával Itó, takže rada má zase zákonné postavení a za dvacet dní se sejde!"

„Na to je snadná odpověď, vzácný pane. Naznačte Toranagovi, aby dal Itóa Teruzumiho – nebo jiného regenta – okamžitě zavraždit."

Jabuovi klesla čelist. „Cože?"

„Jestli se vám do toho nechce, pošlete mě, já se o to pokusím. Nebo Iguraši-san. Jakmile odstraníte knížete Itóa, bude Išido zas v koncích."

„Já opravdu nevím, jestli ses zbláznil nebo co," ozval se Jabu bezradně. „Chápeš vůbec, co jsi právě řekl?"

„Snažné vás prosím, pane. vyslechněte mě až do konce. Andžin-san vám přece předal spoustu neocenitelných vědomostí. Tolik, že se nám o tom ani nesnilo. To všechno teď ví i Toranaga. z vašich vlastních zpráv a patrně i ze soukromých depeší pana Nagy. Jestli se nám podaří získat dostatek času, pět set našich mušket – a ještě další tři sta – vám zajistí v bitvě absolutní převahu, ale jen jednou. Až nepřítel, ať už je to kdokoli, pozná vaši válečnou strategii a využití palebné síly, rychle se to naučí také. Ale to už bude mít tu první bitvu prohranou. Jediná bitva – pokud to bude ta správná – přinese Toranagovi naprosté vítězství."

„Išido přece žádnou bitvu nepotřebuje. Za dvacet dní dostane císařův

mandát.“

„Išido je venkovan. Syn rolníka, lhář, který své druhy nechá v bitvě na holičkách.“

Jabu na něj vytřeštil oči, na tváři mu naskočily tmavé skvrny. „Ty – víš ty vůbec, co mluvíš?“

„Přesně tak se zachoval v Koreji. Já jsem tam byl. Viděl jsem to, i můj otec to viděl. Išido opravdu nechal pana Buntaróa i nás, abychom se z toho vysekali sami. Je to prostě proradný buran – a určitě taikóův špicl. Rolníkům se nedá důvěřovat. Ale Toranaga je Minowara. Tomu důvěřovat můžete. Radím vám, abyste bral v úvahu jen Toranagovy zájmy.“

Jabu nevěřícně zakroutil hlavou. „Copak jsi hluchý? Copak jsi neslyšel Nebaru Džozena? Išido vyhrál. A za dvacet dní bude mít rada veškeré pravomoce.“

„Možná.“

„I kdyby Itó… Ale jak bys mohl? Vždyť to není možné.“

„Jistěže bych to mohl zkusit, ale rozhodně bych to nestihl včas. Nikdo z nás tady by to nestihl během dvaceti dnů určitě ne. Ale Toranaga ano.“ Omi si uvědomoval, že vstoupil na velmi nebezpečnou půdu. „Snažně vás prosím, abyste to zvážil.“

Jabu si otřel rukama tvář. Celý se zpotil. „Jestli se rada sejde a já tam po téhle výzvě nebudu, znamená to konec pro mě i pro celý rod, tebe nevyjímaje. Já potřebuju přinejmenším dva měsíce, abych dokončil přípravu svých vojáku. I kdyby nakrásně už teď měli výcvik za sebou, my dva, Toranaga a já, bychom nikdy nemohli ty ostatní porazit. Ne, ty se mýlíš. Já se musím postavit za Išida.“

Omi se nevzdával. „Vždyť nemusíte odjet do Ósaky hned, máte ještě deset, čtrnáct dnů, když potom vyrazíte ostrým pochodem. Teď ihned pošlete Toranagovi zprávu o Nebarovi Džozenovi. Zachráníte tak Izu i rod Kašigi. Snažně vás prosím. Išido vás zradí a pak vás spolkne. Ikawa Džikkjú je snad jeho příbuzný, či ne?“

„Ale co s Džozenem?“ připomněl Iguraši. „A co muškety? A celková strategie? Dnes večer chce přece všechno slyšet?“

„Klidně mu to řekněte. Se všemi podrobnostmi. Vždyť je to jenom slouha,“ odbyl ho Omi. Začínal je teď oba manévrovat k svému cíli. Věděl, že dává v sázku všechno, ale musel se aspoň pokusit zabránit Jabuovi, aby se přidal k Išidovi a zmařil tak všechny šance Toranagovy strany. „Klidně mu své plány vyložte.“

Iguraši zuřivě protestoval. „Jakmile se Džozen doví, co tu děláme, v tu chvíli pošle Išidovi zprávu. To přece nesmíme připustit. Išido nám pak plány ukradne a jsme vyřízeni.“

„Budeme jeho posla sledovat a v příhodnou chvíli ho zabijeme.“

Jabu zrudnul. „Ten dokument podepsali představitelé nejvyšší moci v

zemi! Džozen a jeho muži přece cestují pod ochranou regentu. Jen blázen muže přijít s takovým nápadem! Vždyť bych skončil jako psanec!“

Omi zavrtěl hlavou a pokračoval dál s naprostou jistotou. „Já jsem přesvědčen, že ctěná paní Jodoko a ostatní, i Jeho Císařská Výsost, tomu zrádci Išidovi prostě naletěli. Ty muškety, pane, musíme chránit a zarazit každého posla.“

„Dost!“ vybuchl Jabu. „To je úplné šílenství!“

Omi se sklonil, jako by ho šlehl bičem. Ale hned zdvihl hlavu a řekl klidně: „Potom mi, pane, laskavě dovolte, abych směl provést seppuku. Ale nejdřív mě, prosím, vyslechněte do konce. Prohřešil bych se proti svým povinnostem, kdybych se vás nepokusil ochránit. To je také poslední laskavost, o kterou vás jako váš věrný vazal prosím.“

„Tak mluv!“

„V současné době žádná regentská rada neexistuje, a proto také ten drzý spratek Džozen a jeho lidé se teď nemohou dovolávat žádné zákonné ochrany, pokud, pane, nepodlehnete –“ Omi chtěl říct „vlastní slabosti“, ale raději zvolil jiná slova – „jejich podvodu jako ostatní, a nebudete respektovat nezákonný dokument.“ Mluvil klidně, ale rozhodně. „Žádná rada neexistuje. Nemohou vám tedy nařizovat, co máte dělat, ani nikomu jinému. Ovšem až se rada sejde, pak ano, pak nařizovat mohou a vy je budete muset poslechnout. Ale teď, kolik daimjóů se bude poslušně podrobovat, dokud nejsou vydána zákonná nařízeni? Jedině Išidovi spojenci: cožpak v provinciích Iwari, Mikawa, Tótomi a Suruga nevládnou samí jeho příbuzní, kteří se k němu otevřeně hlásí? Ta listina zcela jasně znamená válku, ano, ale já vás snažně prosím, abyste podmínky té války stanovil vy sám a ne Išido. Nad jeho hrozbou můžete jen pohrdavě mávnout nikou, nic jiného nezasluhuje. Toranaga ještě žádnou bitvu neprohrál. Išido ano. Toranaga se vyhnul účasti na taikóově pochybeném útoku na Koreu. Išido nikoli. Toranaga je příznivé nakloněn lodím a obchodu. Išido ne. Toranaga bude chtít získat flotilu toho barbara – vy sám jste se prece za to přimlouval? Išido ne. Išido je pro to, aby se císařství před světem uzavřelo. Toranaga zastává názor, aby zůstalo světu otevřené. Když Išido vyhraje, dá vaše dědičné léno v Izu Ikawovi Džikkjúovi. Toranaga dá celou Džikkjúovu provincii vám. Vy jste Toranagův hlavní spojenec. Cožpak vám nedal svůj meč? A nesvěřil snad muškety zcela do vašich rukou? A cožpak vám tyhle muškety při překvapivém úderu nezaručují jedno vítězství? Co vám může na oplátku nabídnout ten venkovan Išido? Pošle sem záměrně rónina samuraje, drzého klacka, aby vás zneuctil ve vaší vlastní provincii. Moje rada je – Toranaga Minowara. Jinou volbu nemáte. Vaše místo je na jeho straně.“ Uklonil se a mlčky vyčkával.

Jabu pohlédl na Igurašiho. „Tak co?“

„Já jsem s panem Omim zajedno, ctěný pane.“ Igurašiho tvář prozrazovala úzkost. „Ale zabít posla – to by bylo nebezpečné, po takovém kroku už nevede cesta zpátky, ctěný pane. Džozen jistě vypraví zítra posla, možná dva. Mohli by třeba zmizet, mohli by je zabít lupiči –“ V půli věty se náhle zarazil. „Poštovní holubi! Džozen jich má na soumarech dva koše!“

„Budeme je muset večer otrávit,“ usoudil Omi.

„Jak? Vždyť je budou hlídat.“

„To nevím. Ale ještě před svítáním musí být pryč nebo aspoň neschopní letu.“

„Igurašiho, pošli okamžitě své muže, aby Džozena sledovali,“ rozhodl Jabu. „Zjisti, jestli během dneška vyšle nějakého holuba.“

„Navrhuji, abyste vypravil všechny své sokoly a sokolníky na východ, také okamžitě,“ dodal rychle Omi.

„Jestli uvidí, že jeho holub byl cestou zabit nebo že mu ty ostatní někdo zmrzačil, začne větřit zradu,“ varoval Igurašiho.

Omi jen pokrčil rameny. „Zarazit se to musí.“

Jabu odevzdaně přikývl. „Tak to proveďte.“

Když Igurašiho po chvíli přišel zpátky, obrátil se k Omimu: „Napadla mě jedna věc, Omi-san. To, co jste říkal o Džikkjúovi a knížeti Išidovi, je jistě pravda, ale jestliže radíte, aby ti poslové prostě zmizeli, proč se máme s Džozenem vůbec párat? Proč mu máme něco vykládat? Proč je nezabít rovnou všechny?“

„Vlastně proč ne?“ přitakal Omi. „Jedině pokud bychom nechtěli připravit pana Jabua o zábavu. Souhlasím, váš plán je lepší, Igurašiho-san.“

Oba muži teď upírali oči na Jabua. „Jak mám ty mušketv udržet v tajnosti?“ optal se jich.

„Zabijte Džozena a jeho muže,“ odpověděl Omi.

„Jinak to nejde?“

Omi zavrtěl hlavou. I Igurašiho zavrtěl hlavou.

„Možná že by se dala s Išidem dohodnout nějaká výměna,“ uvažoval Jabu nerozhodně a pokoušel se najít z pasti nějaké východisko. „Pokud jde o čas máte pravdu. Zbývá mi ještě deset, nanejvýš čtrnáct dní. Ale jak mám jednat s Džozenem a ponechat si nějakou dobu k manévrováni?“

„Bylo by asi rozumné tvářit se, jako že chcete clo Ósaky jet,“ navrhl Omi. „A proč také hned neinformovat Toranagu? Jeden z našich holubů by mohl být v Edu ještě před setměním. Doufejme. To nemůže být na škodu.“

„Mohl byste knížeti Toranagovi oznámit, že sem přijel Džozen a že se má rada sejít za dvacet dní, to ano,“ dodal Igurašiho. „Ale to ostatní, zavraždění knížete Itóa, to bych nepsal, to je příliš nebezpečné, i když… Náramně nebezpečné, nemyslíte?“

„Souhlasím. O Itóovi ani slovo. Toranaga by na to měl přijít sám.

Vždyť je to naprosto jasné, ne?“

„Ano, pane. Těžko představitelné, ale naprosto jasné.“

Rozhostilo se ticho. Omi vyčkával a v duchu horečně hledal řešení. Jabuův pohled spočíval teď na něm, ale Omimu strach nenaháněl. To, co mu radil, bylo přece rozumné a v zájmu rodiny, celého rodu i Jabua, který dnes stál v jeho čele. Že byl Omi rozhodnut Jabua odstranit a postavit do čela někoho jiného, mu nikterak nebránilo předložit Jabuovi nějaký chytrý návrh. A byl připraven zemřít. Kdyby byl Jabu tak padlý na hlavu a nepochopil, že Omi uvažuje naprosto správně, stejně by jejich rod brzy vyhladili a Jabu by neměl o kom rozhodovat. Karma.

Jabu se naklonil kupředu, stále ještě váhal. „Je nějaká možnost, jak bych se zbavil Džozena a jeho mužů, aniž bych sám sebe vystavil nebezpečí a mohl zůstat ještě deset dní neutrální?“

„Využít Nagu,“ odpověděl Omi prostě. „Použít Nagu jako návnadu.“

Už se šeřilo, když Blackthorne přijel s Mariko k brance svého domu, těsně sledován svým doprovodem. Oba byli unavení. Mariko seděla na koni po mužském způsobu, měla na sobě volné kalhoty a dlouhý přepásaný plášť bez rukávů. Klobouk s širokou krempou a rukavice ji chránily před sluncem. I každá venkovanka se snažila nevystavovat tvář a ruce slunečním paprskům. Odnepaměti platilo, čím snědší pleť, tím obyčejnější člověk, a čím bělejší pleť, tím váženější člověk.

Sluhové převzali opratě a odvedli koně. Blackthorne propustil své průvodce, poděkoval jim vcelku přijatelnou japonštinou a pozdravil Fudžiko, která ho důstojně očekávala na verandě jako obvykle.

„Mohu vám přinést ča, Andžin-san?“ zeptala se obřadně jako vždycky a on jako vždycky odpověděl: „Ne, nejdřív se vykoupám. Potom sake a něco k jídlu.“ A jako obvykle opětoval její úklonu a prošel chodbou až na konec domu, odtud do zahrady a kolem ní po pěšině do lázně z propleteného proutí omazaného hlínou. Když mu sluha odebral šaty, vešel dovnitř a tam se nahý posadil. Jiný sluha ho kartáčem vydrhl, namydlil, umyl mu vlasy a celého pak polil vodou, aby spláchl pěnu i špínu. Potom Blackthorne, už úplně čistý, vstoupil pomalu – protože voda byla horká – do železné vany a položil se.

„Kristepane, to je nádhera,“ liboval si, jak mu horkost prostupovala celým tělem, oči měl zavřené, pot mu stékal po čele.

Slyšel, jak se otevřely dveře, Suó pozdravil: „Dobrý večer, pane.“ a pak na něho vychrlil spoustu japonských slov, kterým nerozuměl. Ale dnes večer byl příliš unavený a neměl chuť ke konverzaci. A koupel, jak mu Mariko mnohokrát vysvětlovala, „neslouží pouze očistě pokožky. Koupel je dar od Pána Boha nebo božstev, nebesy seslaná rozkoš, ze které se máme těšit a podle toho si počínat.“

„Žádný hovor, Suó,“ zastavil ho. „Dnes večer chtít přemýšlet.“

„Ano, pane. Ale promiňte, měl byste říct: ‚Dnes večer chci přemýšlet‘.“

„Dnes večer chci přemýšlet,“ opakoval Blackthorne správně se snahou vtlouct si ty těžko srozumitelné zvuky do hlavy. Byl rád, že ho opravovali, ale už ho to zmáhalo.

„Kde je ta mluvnice se slovníkem?“ spustil dnes ráno na Mariko, hned jak ji uviděl. „Požádal o ni Jabu-sama znova?“

„Ano. Musíte být trpělivý, Andžin-san. Jistě ji brzy pošlou.“

„Slíbili, že ji přivezou na galéře s vojáky. Ale nepřivezli. Vojáci a muškety jsou tady, ale knihy žádné. Ještě štěstí, že jste tu vy. Bez vás by to bylo prostě nemožné.“

„Obtížné, ale ne nemožné, Andžin-san.“

„Jak se řekne: ‚Ne, děláte to špatně! Musíte vyběhnout všichni najednou, najednou se zastavit, zamířit a najednou vystřelit?‘“

„S kým to hovoříte, Andžin-san?“ zeptala se ho.

A tehdy se v něm zase vzedmul ten pocit marnosti. „Všechno je to hrozně těžké, Mariko-san.“

„Ach ne, Andžin-san. Mluvit japonsky je velmi snadné ve srovnání s jinými jazyky. Nemáme žádné členy, určité ani neurčité. Žádné časování sloves a infinitivy. Všechna slovesa jsou pravidelná, zakončená na *masu*, a když chcete, můžete téměř všechno vyjádřit jen přítomným časem. V otázce jenom přidáte po slovesu *ka*. V záporu pouze změníte *masu* na *masen*. Může být něco snazšího? *Jukimasu* znamená já jdu, stejně jako ty jdeš, on, ona, ono jde, my jdeme, oni jdou nebo půjdou nebo dokonce mohli jít. Také podstatná jména jsou v množném i v jednotném čísle stejná. *Cuma* znamená manželka nebo manželky. Velmi jednoduché.“

„Dobře, ale jak potom rozlišíte já jdu, *jukimasu*, od oni šli, *jukimasu?*“

„Podle kontextu, Andžin-san. Pořád myslíte ve svém vlastním jazyce.

Abyste japonštině rozuměl, musíte také japonsky myslet. Je to všechno velmi jednoduché, Andžin-san. Stačí, když se na svět začnete dívat jinak.Učit se japonsky, to je jako poznávat nějaké nové umění, vzdále né světu… Je to všechno velmi jednoduché.“

„Je to všechno na hovno,“ zahučel pro sebe anglicky a hned mu bylo líp.

„Cože? Co jste říkal?“

„Nic. To, co říkáte, nedává žádný smysl.“

„Tak se učte psané znaky,“ navrhla tehdy Mariko.

„To nejde. Trvalo by to moc dlouho. A pak, nechápu jejich význam.“

„Podívejte se, Andžin-san, vždyť jsou to ve skutečnosti jednoduché obrázky. Číňané jsou náramně důmyslní. My jsme si jejich písmo vypůjčili už před tisíci roky. Podívejte, třeba tenhle znak nebo symbol pro vepře“

„Vůbec nevypadá jako vepř.“

„Ale kdysi vypadal. Andžin-san. Já vám to ukážu. Tak. Nad symbol vepře připojíme symbol střechy, a co tu teď máme?“

„Vepře a střechu.“

„Ale co to je? Co ten nový znak znamená?“

„Já nevím.“

„Domov. Za dávných časů si Číňané představovali, že vepř pod střechou znamená domov. Číňané nejsou buddhisti, jedí maso, a tak vepř znamenal pro ně, pro rolníky, bohatství, a tedy dobrý domov. To je původ toho znaku.“

„Ale jak to vyslovíte?“

„To záleží na tom, jestli jste Číňan nebo Japonec.“

„Ach jo!“

„Ach jo, opravdu,“ opakovala se smíchem. „A teď jiný znak. Symbol střechy, symbol vepře a symbol pro ženu. Střecha a pod ní dva vepři znamená spokojenost. Střecha a pod ní dvě ženy rovná se nesvár. Souhlasíte?“

„Naprosto.“

„Číňané jsou ovšem v mnoha věcech velmi pošetilí a jejich ženy nemají takové vychování jako ženy u nás. Ve vašem domě přece žádné nesváry nepanuji?“

Blackthornovi to vytanulo na mysli právě dnes, již dvanáctý den po jeho znovuzrození. Ne, tady opravdu žádné nesváry nepanují. Ale také tu není domov. Fudžiko je jen spolehlivá hospodyně a dnes večer, až půjde spát, věděl, že bude mít odhrnuté přikrývky a ona bude trpělivě klečet u postele s výrazem, který mu nenapoví ani co si myslí, ani co cítí. Bude mít na sobě kimono na spaní, podobné tomu, jaké nosí ve dne, ale jemnější a místo tuhého pásu bude převázané jen volnou šerpou.

On řekne: „Děkuji vám, vzácná paní, dobrou noc.“

Ona se ukloní a tiše odejde přes chodbu do místnosti hned vedle pokoje, kde spí Mariko. On si pak vleze pod jemnou hedvábnou síť proti komárům. Takové ještě nikde neviděl. Pak se spokojeně natáhne na záda a v noci – do ticha zabzučí zvenku pár komárů – bude uvazovat o Černé lodi, jakou má pro Japonsko důležitost.

Bez Portugalců neexistuje obchod s Čínou. A není hedvábí na kimona a na sítě. Až teď, kdy období mimořádné vlhkosti vzduchu teprve začínalo, chápal, jak je pro ně důležité.

Jestliže se v noci pohnul, téměř okamžitě služka pootevřela dveře, aby se zeptala, zdali něco nepotřebuje. Zpočátku tomu nerozuměl. Vykázal ji gestem z pokoje, šel na zahradu, sedl si na schody a díval se na měsíc. Za pár minut vyšla Fudžiko, rozcuchaná a ospalá, a sedla si tiše za jeho zády.

„Potřebujete něco, můj pane?“

„Ne děkuji. Jděte si prosím lehnout.“

Odpověděla na to něco, čemu nerozuměl. Zase jí naznačil, aby odešla, a ona něco ostře nařídila služce, která ji doprovázela jako stín. Brzy nato vyšla Mariko.

„Není vám nic, Andžin-san?“

„Ne. Nechápu, proč vás vzbudili. Kristepane, vždyť já se jenom koukám na měsíc. Nemohl jsem spát. Potřeboval jsem trochu vzduchu.“

Fudžiko jí něco zajíkavě vysvětlovala, celá nesvá, dotčená jeho podrážděným hlasem. „Říká, že jste jí nařídil, aby šla zase spát. Chtěla vám jen vyložit, že u nás není zvykem, aby manželka nebo konkubína spala, když je její pán vzhůru, to je všechno, Andžin-san.“

„Tak od toho zvyku bude muset upustit. Já jsem v noci často vzhůru. Budím se jen tak, sám od sebe. Je to návyk z moře – na pevnině mám velmi lehké spaní.“

„Ano, Andžin-san.“

Mariko to Fudžiko vysvětlila; pak ženy odešly. Ale Blackthorne věděl, že Fudžiko neusnula a neusne, dokud nebude spát on. Vždycky byla vzhůru a vždycky čekala, ať přišel domů jakkoli pozdě. Někdy se v noci procházel sám po břehu. A i když trval na tom, aby ho nechali o samotě, věděl, že za ním někdo chodí a dává na něj pozor. Ne snad z obavy, že by jim mohl utéct. Pouze proto, že podle zdejších zvyklostí důležitá osoba měla stále někoho po ruce. A tady v Andžiru byl Blackthorne důležitá osoba.

Časem si na přítomnost Fudžiko zvykl. Bylo to tak, jak mu Mariko vyložila hned na začátku: „Považujte ji třeba za kámen nebo dveře nebo stěnu. Její povinností je, aby vám sloužila.“

S Mariko to bylo něco jiného.

Byl rád, že tu zůstala. Bez ní by vůbec nebyl schopen výcvik zahájit, natož pak vysvětlovat složitosti vojenské strategie. Blahořečil jí i otci Domingovi, Albanu Caradokovi a dalším svým učitelům.

Nikdy bych nevěřil, že ty bitvy mohou být k něčemu dobré, napadlo ho už poněkolikáté. Jednou, když jeho loď připlouvala do Antverp s nákladem anglického sukna, město přepadla španělská vojska a každý se hned vrhl na barikády nebo k hrázím. Nenadálý útok byl odražen, španělská pěchota doplatila na lepší vojenskou taktiku a manévrování. Měl tehdy poprvé příležitost vidět, že Vilém, vévoda Oranžský, zachází se svými oddíly jako s figurkami na šachovnici. Jednotky vyrazily vpřed, pak jakoby v panice ustoupily, aby se mohly přeskupit, znovu zaútočily, hromadná střelba z mušket za ohlušující vřavy kosila nepřátelské vojáky, jednotky průlomem vtrhly do řad Neporazitelných, zanechávajíce za sebou umírající s drásavými výkřiky na rtech. Člověka zahltil pach krve a střelného prachu, moče, koní a trusu, zmocňovala se ho divoká, šílená radost ze zabíjení, v pažích cítil sílu za dvacet mužů.

„Panebože, zvítězit – to je krása!“ řekl si ve vaně nahlas.

„Pane?“ ozval se ihned Suó.

„To nic,“ odpověděl japonsky. „Já mluvit – já jsem jen myslet – jen myslel nahlas.“

„Ano. Rozumím, pane. Promiňte.“

Blackthorne zas nechal myšlenky volně plynout.

Mariko. Ano, Mariko je neocenitelná.

Po té první noci, kdy málem spáchal sebevraždu, už o tom mezi nimi nepadlo ani slovo. Co k tomu také dodávat?

Já jsem vlastně rád, že mám tolik práce, uvažoval. Na přemýšlení není čas, kromě těch pár minut tady v lázni. Času se pořád nedostává. Přijde rozkaz soustředit se na výcvik a na přednášky, ne na studium, i když se chci učit a musím se učit, abych dodržel, co jsem Jabuovi slíbil. Den prostě nemá dost hodin. Každý večer hned padnu a spím, vyčerpaný, doslova vyždímaný, a za svítání zas vstát a honem na cvičiště. Celé dopoledne výcvik, pak trochu jídla – nikdy ne to, co bych chtěl, a nikdy maso. A každé odpoledne až do noci – a někdy pozdě do noci – vysedávat s Jabuem, Omim, Igurašim a Nagou a Cukimotem a ještě několika dalšími důstojníky a vykládat jim o válce, odpovídat na jejich otázky o válce, jak by se měla vést válka, jak válčí barbaři a jak Japonci. Na souši i na moři. Písaři vždycky všechno zapisují. Dělají si hory poznámek.

Někdy je Jabu sám. Ale Mariko nechybí nikdy – bez ní se neobejde. Mluví za něho. I za Jabua. Mariko už je jiná než dřív, už pro ni není cizinec.

Jindy zas písaři své poznámky předčítají, všechno se přepečlivě kontroluje, opravuje a znovu ověřuje, takže dnes, po dvanácti dnech a asi stovce hodin podrobného, únavného vysvětlování, se rýsuje jakási vojenská příručka. Ve všem přesná. A smrtonosná.

Smrtonosná pro koho? Ne pro nás, Angličany nebo Holanďany, kteří sem přijíždějí v míru a jen jako obchodníci. Strašná pro nepřátele Jabua a Toranagy a také pro naše španělské a portugalské nepřátele, jestli se pokusí podrobit si Japonsko, jako to dělají všude jinde. Na každém nově objeveném území. Nejdřív přijdou kněží, potom *conquistadores.*

Ale tady ne, usoudil s velkým uspokojením. Tady už se jim to nepovede – teď už ne. Ta příručka přináší zkázu, ale i obranu proti ní. Už žádné državy, tady ne. Jen co se nové poznatky během pár let rozšíří.

„Andžin-san?“

„*Hai,* Mariko-san?“

„*Jabu-ko wa kiden no gošusseki o kon-ja wa hicujó to senu to oserareru,* Andžin-san,“ ukláněla se před ním.

Pomalu si v hlavě skládal smysl těch slov: „Kníže Jabu nežádá, abyste ho dnes večer navštívil.“

„*Iči-ban*,“ řekl blaženě. „*Dómo.*“

„*Gomen nasai*, Andžin-san. *Anatawa –*“

„Ano, Mariko-san. Já vím, že jsem to měl říct jinak,“ přerušil ji, z té horké vody celý malátný. „Ale teď už žádnou japonštinu. Dnes večer ne. Je mi jako klukovi, kterého pustili ze školy na vánoční prázdniny. Uvědomujete si, že to budou první tři hodiny volna od chvíle, kdy jsem přijel?“

„Ano. jistěže ano.“ usmála se trochu ironicky. „A uvědomujete si. vy, *senhor Berakefon*, hlavní lodivode, že to budou první tři hodiny volna od chvíle, kdy jsem přijela já?“

Blackthorne se rozesmál. Mariko měla na sobě tlustý bavlněný župan, jen volně přepásaný, a kolem hlavy obtočený ručník, aby si chránila vlasy. Každý večer, jakmile se odebral na masáž, šla se vykoupat ona, někdy sama, někdy s Fudžiko.

„Tak, a teď zas vy,“ řekl a chystal se vylézt z vany.

„Ach ne, prosím, jen se neobtěžujte.“

„Vždyť tu můžeme být oba. Je to báječné.“

„Děkuji. Já už se nemohu dočkat, až ten pot a prach spláchnu.“

Svlékla si župan a usedla na stoličku. Služka ji hned začala mydlit, zatímco Suó trpělivě čekal u masážního stolu.

„Je to opravdu jako školní prázdniny,“ radovala se Mariko.

Když ji Blackthorne poprvé viděl nahou, toho dne, kdy plavali kolem lodi, byl z toho celý nesvůj. Teď už její nahotu jako takovou fyzicky nevnímal. Žili po Japonsku v těsné blízkosti, v japonském domě, kde byly papírové stěny a místnosti sloužily nejrůznějším účelům, a od té doby už ji viděl svlečenou nebo jen polooblečenou mnohokrát. Viděl dokonce, i jak si ulevovala.

„Vždyť je to úplně normální věc, Andžin-san. I naše těla jsou přece normální a rozdíly mezi muži a ženami také.“

„Ano, ale je to – no, prostě jsme každý jinak vychovaný.“

„Ale teď jste tady a naše zvyky jsou i vaše zvyky, a co je normální, je normální, nemyslíte?“

Normální bylo i veřejně se vymočit nebo jít na velkou stranu, když nebyly k dispozici latríny nebo kbelíky – prostě nadzdvihnout nebo roztáhnout kimono, na bobku nebo vestoje, a každý slušně počkal a nedíval se. Jen málokde poskytovaly soukromí zástěny. K čemu také soukromí? Vzápětí nějaký rolník výkaly shrábl a rozředil vodou, aby měl čím hnojit. Lidské fekálie a moč představovaly jediný vydatný zdroj hnojiva v celém císařství. Koní a volů bylo málo a jiné živočišné zdroje neexistovaly vůbec. A tak se každý ždibec lidského odpadu uchovával a prodával zemědělcům po celé zemi.

A když člověk viděl, jak každý prostě roztáhne nebo nadzvedne

kimono, urozený stejně jako neurozený, vestoje nebo na bobku, už ho máloco může uvést do rozpaků.

„Nebo snad ano, Andžin-san?“

„Ne.“

„To je dobře,“ odpověděla tenkrát spokojeně. „Brzy vám bude chutnat i syrová ryba a čerstvé chaluhy, a pak z vás bude opravdový hatamoto.“

Služka ji polila vodou a umytá Mariko vstoupila do vany. Slastně si vydechla a natáhla se proti němu, křížek se jí lehce zahoupal mezi prsy.

„Jak to děláte?“ zeptal se jí.

„A co?“

„Jak se můžete tak rychle ponořit? Vždyť je to horké.“

„Já nevím, Andžin-san, ale požádala jsem, aby ještě trochu dřeva přiložili a vodu přihřáli. Pro vás ovšem se Fudžiko vždycky přesvědčí, že je – my bychom řekli vlažná.“

„Jestli je tohle vlažná voda, tak jsem papež!“

„Cože?“

„Ale nic.“

Z horké vody se jim klížily oči a jen si mlčky příjemně hověli.

„Co byste chtěl dnes večer dělat, Andžin-san?“ ozvala se po chvíli Mariko.

„Kdybychom byli v Londýně, tak bychom –“ Blackthorne se zarazil. Nebudu teď na rodinu myslet, rozhodl se. Ani na Londýn. To všechno je pryč. To neexistuje. Existuje jen to, co je tady.

„Kdyby?“ všimla si, jak se náhle proměnil.

Ovládl se a větu dokončil: „Šli bychom do divadla na nějakou hru. Máte tu také hry?“

„Ach ano, ovšem, Andžin-san. Tady jsou hry velmi oblíbené. Sám taikó v nich pro pobavení svých hostu rád vystupoval, i kníže Toranaga. A pak tu máme spoustu kočovných společností pro prostý lid. Ale naše hry jsou asi trochu jiné než ty vaše, aspoň si myslím. U nás herci a herečky nosí masky. Říkáme jim hry nó. Zpívá se v nich i tančí a většinou to jsou velmi smutné, přímo tragické historické hry. Ale jsou mezi nimi i veselohry. Šli bychom na veselohru nebo snad na nějakou náboženskou hru?“

„Ne, šli bychom do divadla Globus na nějakou hru, co napsal dramatik jménem Shakespeare. Mám ho radši než Bena Jonsona nebo Marlowa. Možná že bychom šli na Zkrocení zlé ženy nebo na Sen noci svatojánské nebo na Romea a Julii. Jednou jsem vzal na Romea a Julii svou ženu a moc se jí to líbilo.“ Vyprávěl jí pak, o čem ty hry jsou.

Většinu příběhů nemohla Mariko pochopit. „U nás by bylo nemyslitelné, aby dívka takhle odmítla poslechnout svého otce. Ale stejné je to smutné. Pro děvče i pro toho chlapce. Jí bylo teprve třináct? To se u vas všechny dámy vdávají tak mladé?“

„Ne. Obyčejně v patnácti nebo v šestnácti. Mé ženě bylo sedmnáct, když jsme se brali. Kolik bylo vám?“

„Přesně patnáct, Andžin-san.“ Přes čelo jí přelétl lehký stín, ale on si toho nevšiml. „A po té hře, co bychom dělali pak?“

„Pak bych vás vzal někam na večeři. Třeba k Stoneovi do Fetter Lane na něco na rožni, nebo do Cheshire Cheese ve Fleet Street. Jsou to zájezdní hostince a vaří tam výborně.“

„A co byste si dal?“

„Radši nevzpomínat,“ odpověděl s posmutnělým úsměvem a snažil se převést myšlenky zas k přítomnosti. „Zrovna mě nic nenapadá. Teď jsme tady a tady taky budeme jíst a chutná mi syrová ryba a karma je karma.“ Ponořil se do vody ještě hlouběji. „Úžasné slovo – ta karma. A úžasná myšlenka. Jsem si vědom, co všechno jste pro mě udělala, Mariko-san.“

„Jsem ráda, když vám mohu být trochu užitečná.“ Mariko s rozkoší vychutnávala horkou lázeň. „Dnes má pro vás Fudžiko k večeři něco jedinečného.“

„Ó?“

„Koupila pro vás – myslím, že tomu říkáte bažant. Veliký pták. Chytil ho pro ni jeden ze sokolníků.“

„Bažant? Myslíte to vážně? *Hontó?*“

„*Hontó,*“ odpověděla. „Fudžiko je požádala, aby vám něco ulovili. Měla jsem vám to říct.“

„A na jaký způsob ho budou připravovat?“

„Jeden voják viděl, jak ho vaří Portugalci, a vysvětlil jí to. Nemáte se prý horšit, když nebude upravený, jak má být.“

„Ale co s ním tedy dělá – tedy, co s ním kuchaři dělají?“ opravil se, protože jenom sloužící měli na starosti vaření a uklízení.

„Nejdřív prý se musí vytrhat všechno peří a potom – potom vyndat vnitřnosti.“ Mariko se měla co držet, aby se jí nezvedl žaludek. „Pak toho ptáka buď nasekají na malé kousky, které osmaží na oleji, nebo ho uvaří ve slané vodě s kořením.“ Nakrčila nos. „Někdy prý ho také obalí hlínou a dají do ohně na uhlí upéct. Ale my žádné pece nemáme, Andžin-san, takže bude smažený. Doufám, že vám to bude vyhovovat.“

„Určitě bude výtečný,“ souhlasil a byl přesvědčen, že bažant nebude k jídlu.

Mariko se zasmála. „Vy jste tak průhledný, Andžin-san, tedy někdy.“

„A vy nechápete, jak je jídlo důležité!“ Chtě nechtě se musel usmát.

„Máte pravdu. Neměl bych se tak starat o jídlo. Ale já prostě nedokážu ten hlad přemoci.“

„Vsak to brzy dokážete. Naučíte se dokonce i pít ča z prázdného šálku.“

„Cože?“

„Tohle není vhodné místo na vysvětlování, Andžin-san, ani doba. Na to musíte být náramně pohotový a dávat dobrý pozor. K tomu je zapotřebí tichý západ slunce nebo svítání. Jednou vám to ukážu, kvůli tomu, co jste udělal. Ach, není to krása, takhle tu ležet? Koupel je opravdový dar od Pánaboha."

Zaslechl, jak služky zvenku za zdí přikládají na oheň. Snášel stupňující se horko, dokud to vydržel, pak vylezl z vody, částečně se Suóovou pomocí, a zhluboka oddechuje, natáhl se na záda na tlustou osušku. Prsty starého sluhy začaly pracovat. Bylo to tak příjemné, že div rozkoší nevýskl. „To je ale blaho."

„V posledních dnech jste se velmi změnil. Andžin-san."

„Opravdu?"

„Ach ano. velmi změnil – od té chvíle, co jste se znovu narodil."

Pokusil se v duchu vrátit k oné první noci, ale mnoho mu v paměti neuvízlo. Nohy ho tenkrát přece jen donesly domů. Fudžiko a služky ho uložily do postele. Za svítání se probudil z bezesného spánku a šel si zaplavat. Pak si lehl na slunci, aby oschl, a děkoval Pánubohu za to, že mu Mariko naznačila cestu a dala sílu. Později, cestou domu, odpovídal na pozdravy vesničanů, spokojen ve skrytu duše, že už nad nimi – ani nad ním – nevisí Jabuova hrozba.

Když potom přišla Mariko, poslal pro Muru.

„Mariko-san, řekněte, prosím, Murovi tohle: ‚Máme velký problém, vy i já. Společně ho vyřešíme. Chci chodit do vesnické školy, abych se mezi dětmi naučil mluvit'."

„Ale tady děti žádnou školu nemají, Andžin-san."

„Tady není škola?"

„Ne. Mura říká, že několik ri na západ odtud je klášter a tam by vás mniši mohli učit číst a psát, když budete chtít. Ale tohle je jen vesnice, Andžin-san. Zdejší děti potřebují znát moře, umět chytat ryby, plést sítě, sázet a pěstovat rýži a obilí. A trochu číst a psát, na nic jiného už nezbývá čas. A to se naučí, jako vždycky, od svých rodičů a prarodičů."

„Jak se mám tedy učit, až vy odtud odjedete?"

„Kníže Toranaga vám přece pošle knihy."

„Ale já potřebuju víc než jen knihy."

„Všechno bude v pořádku, Andžin-san."

„Ano. Snad. Ale řekněte starostovi, že kdykoli udělám chybu, každý –každý mě musí opravit, i dítě. A to hned. To je můj rozkaz."

„Říká, že vám děkuje, Andžin-san."

„Mluví tady někdo dobře portugalsky?"

„Říká. že ne."

„Ani někde poblíž?"

„*Íe,* Andžin-san."

„Mariko-san, já tady musím někoho mít, až vy odjedete.“

„Povím to panu Jabuovi.“

„Mura-san, vy –“

„Říká, že jeho ani jiné vesničany nesmíte oslovovat ‚san‘. Nejsou vám rovni. Že se pro vás nehodí říkat ‚san‘ někomu, kdo vám není roven.“

Ten první den se i Fudžiko uklonila až k zemi. „Fudžiko-san vás vitá doma, Andžin-san. Říká, že jste jí prokázal velkou čest, a prosí za prominutí, že se na lodi chovala tak hrubě. Považuje za poctu, že může být vaší konkubínou a vést vám domácnost. Ptá se, jestli si ponecháte ty meče, protože by ji to nesmírně potěšilo. Patřily totiž jejímu otci, který už nežije. Svému manželovi je nepředala, protože měl své vlastní.“

„Řekněte, že jí děkuji; pro mne je to čest, že je mou konkubínou.“

Mariko-san se také uklonila. Velmi důstojně. „Teď začínáte nový život, Andžin-san. A pro nás jste také někdo nový. U nás je zvykem chovat se někdy velmi obřadně a důstojně. Vy jste mi otevřel oči. Ano, opravdu. Nejdřív jste byl pro mne prostě jen barbar. Promiňte, že jsem byla tak hloupá. Ale to, co jste udělal, dokazuje, že jste samuraj. Teď jste opravdu samuraj. Odpusťte, že jsem se dřív chovala tak nevhodně.“

Ten den měl pocit, že je náramně statečný. Ale ta dobrovolná smrt, které byl tak blízko, ho změnila víc, než si sám uvědomoval, a poznamenala ho natrvalo víc, než všechny předchozí události, kdy jeho život visel na vlásku.

Spoléhal ses na Omiho? Že Omi tu ránu zachytí? ptal se v duchu sám sebe. Cožpak jsi ho dostatečně nevaroval?

Nevím. Vím jenom jedno: jsem rád, že byl tak pohotový, odpověděl si Blackthorne poctivě. Tak to je konec dalšího života!

„Tohle je můj devátý život. Ten poslední,“ pronesl nahlas. Suóovy prsty se ihned zastavily.

„Cože?“ zeptala se Mariko. „Co jste říkal. Andžin-san?“

„Nic. To nic,“ odpověděl poněkud rozpačitě.

„Bolelo to, pane?“ staral se Suó.

„Ne.“

Suó pak řekl ještě něco, čemu nerozuměl.

„*Dózo?*“

„Chce vám teď namasírovat záda,“ zavolala Mariko z lázně.

Blackthorne se obrátil na břicho, několikrát si ta japonská slova zopakoval a hned je zas zapomněl. V oblacích páry zahlédl Mariko jen chvilkami. Dýchala zhluboka, hlavu trochu zvrácenou dozadu, celá zrůžovělá.

Jak může to horko vydržet, divil se v duchu. Asi dlouhý trénink, patrně od dětství.

Příjemné pohyby Suóových prstů ho chvílemi ukolébaly v lehkou

dřímotu.

Na co jsem to myslel?

Myslel jsi na svůj devátý život, svůj poslední život, a vzpomínka na tu pověru tě vylekala. Ale věřit tady, v téhle Zemi bohů, na pověry je přece hloupost. Tady je všechno jinak a co je teď, je navěky. Dnešek navěky.

Zítra se může stát spousta věcí.

Dnes budu dodržovat jejich pravidla.

Protože chci.

V stoupila služka s mísou zakrytou pokličkou. Držela ji vysoko nad hlavou, jak bylo zvykem, aby jídlo neposkvrnila svým dechem. Nervózně usedla na paty a opatrně postavila mísu na servírovací stůl před Blackthorna. Na každém stolečku už byly připraveny malé misky, hůlky, šálky na sake a ubrousky a mezi tím vším miniaturní květinová výzdoba Fudžiko i Mariko seděly proti němu. Ve vlasech měly květiny a stříbrné hřebeny. Fudžiko měla na sobě kimono bílé barvy s bledě zelenými rybkami, zlatý pás. Mariko byla oblečena v červenočerném hedvábí řídce poházeném stříbrnými chryzantémami, pás měla kostkovaný v červené a stříbřité barvě. Obě byly jako vždy navoněné. Zapálené kadidlo odhánělo můry.

Blackthorne byl už zas zcela klidný a vyrovnaný. Věděl, že jeho rozmrzelost by jim pokazila večer. Když se tu dá chytit bažant, napadlo ho, patrně tu žije i jiná zvěř. Má přece koně a pušky, mohl by si něco ulovit sám, jen kdyby na to byl čas.

Fudžiko se naklonila a nadzdvihla pokličku. Kousky masa byly opečené dozlatova a vypadaly nádherně. A voněly, až se mu v ústech sbíhaly sliny.

Hůlkami uchopil pomalu jeden kousek, aby mu nespadl, a zakousl se do něj. Maso bylo tuhé a suché, ale po tak dlouhém pustu mu připadalo jako učiněná lahůdka. Vzal si další a s pocitem blaha se dlouze nadechl. „*Ičiban, ičiban*, panebože.“

Fudžiko se začervenala a začala mu honem nalévat sake, aby jí nebylo vidět do tváře. Mariko se ovívala, její karmínový vějíř se třepotal jako vážka. Blackthorne do sebe obrátil šálek vína, snědl další kousek bažanta, znovu nalil víno a obřadně nabídl po okraj naplněný šálek Fudžiko. Samozřejmě odmítla, jak jí kázal obyčej, ale on tentokrát neustoupil, a tak šálek vypila, i když se trochu zakuckala. Mariko rovněž odmítla, ale i ji přiměl, aby víno vypila. Pak se pustil do bažanta a jen stěží se mu dařilo držet svůj apetit trochu na uzdě. Obě ženy se svých nepatrných porcí ryby se zeleninou sotva dotkly. S tím si ovšem starost nedělal, protože podle zavedeného zvyku žena se najedla buď dřív nebo až později, aby se mohla plně věnovat svému pánovi. Nakonec snědl celého bažanta a tři misky rýže

a usrkával sake, což také patřilo k dobrým způsobům. Poprvé za celé měsíce se najedl dosyta. Během jídla vypil šest lahví horkého vína, Mariko a Fudžiko společně dvě. Tváře jim teď jen hořely a hihňaly se jako školačky.

Mariko s rukou před ústy potlačovala chichotání. „Já bych chtěla umět pít sake jako vy, Andžin-san. Žádný muž, co znám, takhle pít nedokáže! Vsadím se, že byste byl v celé Izu nejlepší! Mohla bych na vás vyhrát spoustu peněz!“

„Já myslel, že samurajové jsou proti hazardním hrám.“

„Ano, to je pravda, rozhodně jsou proti, nejsou to přece kupci nebo rolníci. Ale ne všichni samurajové odolají pokušení a mnozí, jak se zdá, mnozí hrají jak jižní bar –, jako Portugalci.“

„A ženy sázejí také?“

„Ach ano, a jak. Ale jenom mezi sebou a nevelké částky a vždycky tak, aby jim na to manžel nepřišel.“ Přeložila to se smíchem pro Fudžiko, která byla ještě zardělejší než ona.

„Vaše konkubína se ptá, jestli Angličané také sázejí? A vy sám, sázíte rád?“

„U nás je to přímo národní sport.“ A pak jim vyprávěl o koňských dostizích, kuželkách a štvanicích býků, o psích dostizích a závodech chrtů, o lovu pomocí dravců a o nových akciových společnostech a kapérském vysvědčení, o koulení, střílení a „šipkách“, o loteriích, boxu, o karetních hrách a zápasech, o hře v kostky, o dámě a dominu a o tom, jak se na jarmarku sázejí farthingy na čísla v kole štěstěny.

„Ale máte potom vůbec čas žít, bojovat a milovat se?“ zeptala se Fudžiko.

„Na to se vždycky čas najde.“ Jejich pohledy se na okamžik setkaly, ale on v jejích očích nepostřehl nic víc než dobrou pohodu a možná trochu víc vína.

Mariko ho pak poprosila, aby zazpíval pro Fudžiko tu námořnickou píseň, a když jí vyhověl, složily mu poklonu, že tak hezkou písničku ještě nikdy neslyšely.

„Napijte se ještě trochu sake.“

„Ale vy nesmíte nalévat, Andžin-san, to je povinností ženy. Vždyť jsem vám to už říkala.“

„Dobře. Tak ještě trochu. *Dózo.*“

„Už radši ne, nebo se neudržím na nohou.“ Mariko prudce mávala vějířem, až jí proud vzduchu rozechvíval pramínky vlasů, které jí vyklouzly z dokonale upraveného účesu.

„Máte hezké uši,“ poznamenal Blackthorne.

„Vy také. A my si obě myslíme – Fudžiko-san a já – že máte také dokonalý nos, hodný přímo daimjóa.“

Zasmál se a vysekl jim obřadnou poklonu, kterou mu vrátily. Záhyby Maričina kimona se při tom trochu odhrnuly a odhalily okraj jejího šarlatového spodního kimona a obliny jejích prsů. Velice ho to vzrušilo.

„Sake, Andžin-san?“

Nastavil šálek, prsty se mu ani nezachvěly. Mariko pozorovala nádobku při nalévání tak soustředěně, až jí špička jazyka vyklouzla mezi rty.

Fudžiko také váhavě přijala trochu vína, i když se přiznala, že už má nohy jako dřevěné. Její tichá zádumčivost se ten večer zcela rozplynula a zase z ní vyzařovalo mládí. Blackthorne si povšiml, že vlastně ani není tak ošklivá, jak se mu dřív zdálo.

Džozenovi hučelo v hlavě jako v úle. Ne z vína, ale z té neuvěřitelné válečné strategie, kterou mu Jabu, Omi a Iguraši tak otevřeně vyložili. Jenom Naga, zástupce velitele a syn úhlavního nepřítele, všechno napjatě sledoval, ale nepromluvil celý večer ani slovo, odměřený, arogantní, s nepřístupným výrazem v tváři, Z níž vystupoval charakteristický toranagovský veliký nos.

„Úžasné. Jabu-sama,“ prohlásil Džozen. „Teď rozumím, že máte důvod držet všechno v tajnosti. A můj pán to jistě pochopí také. Moudré, velmi moudré. A co vy, Naga-san, vy jste celý večer mlčel. Rád bych znal i vaše mínění. Co vy soudíte o těch nových možnostech pohybu vojsk – o téhle nové strategii?“

„Můj otec je přesvědčen, že je třeba zvážit všechny způsoby vedení války, Džozen-san,“ odpověděl mladík.

„Ale co vy, co vy si o tom myslíte?“

„Já jsem sem byl poslán, abych plnil rozkazy, dobře se díval a poslouchal, abych se učil a ukázal, co umím. Ne abych vyjadřoval svůj názor.“

„Ovšemže. Ale jako zástupce velitele – řekl bych přímo jako vynikající zástupce velitele –, domníváte se, že se ten pokus vydařil?“

„Na to by vám měl spíš odpovědět Jabu-sama nebo Omi-san. Anebo můj otec.“

„Ale Jabu-sama říkal, že dnes večer může každý hovořit úplně volně. Není také co skrývat! Vždyť jsme mezi přáteli. Tak slavný syn tak slavného otce musí mít přece nějaký názor, či ne?“

Po té uštěpačné poznámce Naga jen přimhouřil oči, ale neodpověděl.

„Každý může mluvit naprosto bez zábran, Naga-san,“ ujistil ho Jabu. „Co si tedy myslíš ty?“

„Já si myslím, že při nečekaném útoku se dá tímhle způsobem vyhrát jedna šarvátka, možná i jedna bitva. Při překvapivém úderu to možné je. Ale co potom?“ promluvil konečně Naga ledově chladným hlasem. „Pak

budou všichni postupovat stejně a spousty vojáku budou umírat zbytečně, budou vražděni bez možnosti čestného boje útočníkem, který ani nebude vědět, koho zabil. Pochybuji, že můj otec dá souhlas, aby se téhle strategie použilo ve skutečné bitvě.“

„To řekl?“ zeptal se kousavě Jabu, bez ohledu na Džozena.

„Ne, Jabu-sama. Vyslovuji jen svůj vlastní názor, samozřejmě.“

„Ale ten oddíl mušketýrů – s takovým bojem ty tedy nesouhlasíš. To se ti hnusí?“ zahučel výhružně Jabu.

Naga k němu obrátil bezvýrazné oči, připomínající pohled hada.

„Při veškeré úctě, když se ptáte na můj názor, tedy ano, hnusí se mi to. Naši předkové vždycky věděli, koho zabili nebo kdo porazil je. To je bušidó, náš způsob války, naše válečnické mravy, mravy opravdového samuraje. Vyhrává ten, kdo je lepší. Jak dokážete lennímu pánovi svou udatnost? Jak vás může vyznamenat za odvahu? Dobře, nabíjet muškety je skvělé, ale také nudné. Co je v tom za udatnost? Střelné zbraně odporují našim samurajským zákonům. Tak bojují barbaři, tak bojují u nich vesničané. Uvědomujete si, že takhle mohou bojovat i mizerní kupci, rolníci, konce i eta?“ Džozen se zasmál a Naga pokračoval ještě útočněji: „Několik fanatických venkovanů – budou-li mít dostatek mušket – může snadno pobít jakékoliv množství samurajů! Ano, rolníci mohou zabít kohokoli z nás, dokonce i knížete Išida, který si dělá zuby na území mého otce!“

„Kníže Išido netouží po půdě vašeho otce.“ ohradil se Džozen. „Chce jen uchránit císařství pro jeho právoplatného dědice.“

„Můj otec přece neohrožuje práva knížete Jaemona, ani práva říše.“

„Ovšem, ale vy jste hovořil o rolnících. Náš pán taikó také pocházel z rolnického rodu. Můj pán Išido je rovněž rolnického původu. I já sám jsem byl kdysi rolník. A dokonce rónin!“

Naga nechtěl vyvolat hádku. Vědět, že Džozenovi, který byl proslulý tím, jak se umí ohánět mečem a sekyrou, se rozhodně nemůže rovnat. „Nemínil jsem se nikterak dotknout vašeho pána, ani vás, Džozen-san, ani kohokoli jiného. Chtěl jsem pouze říct, že my samurajové musíme mít naprostou jistotu, že střelné zbraně nikdy nedostanou do rukou rolníci. Jinak si nikdo z nás nebude jist životem.“

„Kvůli kupcům a rolníkům nás hlava bolet nemusí.“ prohlásil Džozen.

„Taky si myslím,“ připojil se Jabu, „ale v něčem souhlasím i s tebou, Naga-san. Ano. Ovšem střelné zbraně jsou moderní zbraně. Brzy budou mít ve všech bitvách hlavní slovo. Uznávám, že je to odporné. Taková je prostě moderní válka. Ale nakonec skončí tak, jak tomu bylo odjakživa – vždycky zvítězí nejstatečnější samurajové…“

„Ne, je mi líto, ale nemáte pravdu, Jabu-sama. Co nám tu vlastně ten zatracený barbar vykládal – podstatu jejich vojenské strategie? Otevřeně

přece přiznává, že všechny jejich armády tvoří odvedenci a žoldnéři? Žoldnéři, kteří nemají žádné povědomí o tom, čím jsou povinováni svému pánu. Bojují jen za plat a za kořist, znásilňují a žerou. Neřekl snad, že jejich vojska jsou složena z rolníku? Tohle tedy přinesly muškety jejich světu a přinesou to i nám. Kdybych já měl moc, ještě dneska by ten barbar přišel o krk a všechny střelné zbraně bych natrvalo prohlásil za nezákonné.“

„To je názor vašeho otce?“ vyhrkl zprudka Džozen.

„Můj otec nikomu neříká, co si myslí, ani mně, ani komukoli jinému, jak bezpochyby víte. Já nemluvím za svého otce, nikdo za něho nemluví!“ odsekl Naga. Měl vztek, že se vůbec nechal do hovoru vlákat: „Poslali mě sem, abych plnil rozkazy a poslouchal, ne abych řečnil. Omlouvám se za to. Nebyl bych promluvil, kdybyste mě k tomu nevyzvai. Pokud jsem se vás nějak dotkl, nebo vás, Jabu-sama, či vás, Omi-san, omlouvám se vám.“

„Není zač se omlouvat, ptal jsem se přece na vaše názory,“ uklidňoval ho Jabu. „Proč by se měl někdo cítit dotčený? Vždyť je to jen debata mezi veliteli. Tak ty bys prohlásil střelné zbraně za nezákonné?“

„Ano. Myslím, že by bylo moudré, kdybyste měl každou mušketu na svém území pod přísnou kontrolou.“

„Žádný rolník přece nesmí mít v držení zbraně! Jakékoli zbraně! Moji rolníci a moji lidé vůbec jsou pod velmi přísným dohledem.“

Džozen obdařil štíhlého mladíka samolibým úsměvem. Nemohl Nagu vystát. „To jsou zajímavé myšlenky, Naga-san. Ale pokud jde o rolníky, jste na omylu. Vždyť ti mají na starosti jen zásobování potravinami, nic jiného. A neznamenají pro nás o nic větší hrozbu než kupka hnoje.“

„Zatím!“ vybuchl Naga. Nebyl schopen udržet svou nadutost na uzdě. „Proto bych muškety prohlásil za nezákonné už teď. Máte pravdu Jabu-san, nová doba vyžaduje nové metody. Ale právě proto, co nám řekl tenhle jediný barbar, ten Andžin-san, já bych šel mnohem dál než naše dnešní zákony. Vydal bych edikty, podle kterých by každý –kromě samurajů –, u koho by se našly střelné zbraně nebo kdo by byl přistižen, že s nimi obchoduje, okamžitě propadl hrdlem a s ním všichni členové jeho rodiny všech generací. Dále, výrobu i dovoz střelných zbraní bych zakázal. A barbaři by je k nám nesměli přinášet ani mít u sebe. Ano, kdybych já měl moc – o kterou neusiluji a nikdy usilovat nebudu –, nepustil bych sem vůbec žádné barbary, s výjimkou několika kněží a jednoho obchodního přístavu, který bych obehnal vysokým plotem a dal střežit spolehlivými bojovníky. A konečně, toho odporného barbara, toho Andžina, bych dal rovnou popravit, aby se ty jeho svinské vědomosti nemohly šířit dál. Vždyť je to jako zlá nákaza!“

„Ach, Naga-san, musí to být krásné, být takhle mladý,“ povzdechl si

Džozen. „Musím říct, že můj pán je s vámi zajedno v mnohém, co jste teď řekl o barbarech. Mnohokrát jsem ho slyšel, jak se vyjádřil: ‚Nepouštět je sem – vyhodit je odsud – nakopat je do prdele a hnát až do Nagasaki a tam je zmáčknout!‘ Tak vy byste toho Andžina odpravil? Zajímavé. Můj pán ho taky nemá rád. Nebýt jeho –“ zarazil se. „Ach ano, ta vaše myšlenka ohledně mušket je výborná. Dovedu si to jasně představit. Mohu o tom informovat svého pána? Myslím ten váš nápad s novými zákony?“

„Jistěže,“ souhlasil Naga, už trochu uchlácholený a klidnější, když konečně řekl nahlas to, co v sobě od prvního dne pracně potlačoval.

„Seznámil jsi už se svými názory knížete Toranagu?“ vyzvídal Jabu.

„Kníže Toranaga se na mé názory neptal. Ale doufám, že jednoho dne mi prokáže tu čest a zeptá se mě, jako jste se zeptali vy,“ odpověděl Naga bez váhání a zdánlivě upřímně. Jestlipak někdo z nich poznal, že je to lež, napadlo ho přitom.

„Protože jen tak nezávazně hovoříme, vzácný pane,“ ozval se Omi, „já naopak soudím, že ten barbar je poklad. Jsem přesvědčen, že se od něho musíme učit. Musíme získat vědomosti o mušketách a bitevních lodích, protože v tom se barbaři vyznají. Musíme se seznámit se vším, co vědí a pokud možno hned, jak na něco nového přijdou, a už teď se někteří z nás musí učit myslet jako oni, abychom mohli být brzy ještě lepší.“

„Co by tak mohli znát, Omi-san?“ namítl sebejistě Naga. „Ano, muškety a lodě. Ale co jiného? Jak by nás mohli zničit? Vždyť mezi nimi není jediný samuraj! Cožpak ten Lodivod otevřeně nepřiznává, že i někteří jejich králové jsou vrazi a náboženští fanatici? Nás jsou přece miliony, jich je hrstka! Holýma rukama bychom je dokázali porazit.“

„Ten Lodivod mi otevřel oči, Naga-san. Pochopil jsem, že my a Čína – to zdaleka není celý svět, ale jen docela malý kousek světa. Nejdřív jsem v barbarovi viděl jen zajímavou raritu. Teď už ne. Vzdávám bohům díky za to, že ho tu máme. Myslím si, že nás zachránil, a jsem přesvědčen, že se od něj máme čemu učit. Už teď máme navrch nad jižními barbary – a nad Čínou.“

„Jak to?“

„Taikó prohrál, protože jich je proti nám daleko víc, tedy počítám-li muže proti muži, šíp proti šípu. Ale s mušketami a zkušenostmi barbarů bychom mohli dobýt Peking.“

„S proradností barbarů, Omi-san!“

„S vědomostmi barbarů, Naga-san, bychom mohli dobýt Peking. A kdo se zmocní Pekingu, ovládne nakonec Čínu. A kdo se zmocní Číny, ovládne celý svět. Nesmíme se stydět přijímat vědomosti, ať přicházejí odkudkoli.“

„A já tvrdím, že nepotřebujeme zvenku nic.“

„Bez urážky, Naga-san, ale já prohlašuji, že tuhle Zemi bohů musíme chránit všemi prostředky. Naší prvořadou povinností je ubránit to

jedinečné místo na zemi, kterým nás obdařili bohové. Jen tady je přece Země bohů! Jenom náš císař má božský původ. Já s vámi souhlasím v tom, že bychom měli tomu barbarovi zacpat ústa. Ale ne tak, že ho připravíme o život. Měl by zůstat natrvalo tady v Andžiru, v naprosté odloučenosti, dokud se nedozvíme všechno, co zná.“

Džozen se zamyšleně podrbal. „Budu svého pána o vašich názorech informovat. Souhlasím, že ten barbar by neměl mít možnost stýkat se s okolním světem. A výcvik by měl ihned přestat.“

Jabu vytáhl z rukávu svitek. „Tady je o tom experimentu podrobná zpráva pro knížete Išida. A když si bude kníže Išido přát, aby se výcvik zastavil, samozřejmě se zastaví.“

Džozen od něho listinu převzal. „A kníže Toranaga? Co on tomu říká?“ Oči mu sklouzly na Nagu. Ten mlčel, zrak upřený na dokument.

„Na jeho mínění se budete moci zeptat přímo. Dostal také podobnou zprávu. Předpokládám, že se vydáte do Eda zítra. Nebo byste se chtěl podívat, jak cvičení probíhá? Nemusím vám jistě říkat, že vojáci ještě všechno nezvládli.“

„Rád bych se podíval na jednu ukázku útoku.“

„Zařid to, Omi-san. Jsi velitel.“

„Ano, pane.“

Džozen se obrátil ke svému zástupci a svitek mu předal. „Odevzdáš to knížeti Išidovi, Masumoto. Odjedeš ještě dnes.“

„Ano, Džozen-san.“

„K hranicím ať s ním jedou průvodci a dej mu čerstvé koně.“ připomínal Jabu Igurašimu.

Hned nato Iguraši i samuraj odešli.

Džozen se protáhl a zívl. „Promiňte, prosím.“ omlouval se, „to je tou dlouhou jízdou v posledních dnech. Musím vám teď poděkovat za neobyčejně zajímavý večer. Jabu-sama. Opravdu dovedete věci vidět v širokých souvislostech. Vy rovněž, Omi-san, i vy, Naga-san. Všechna čest, zmíním se o tom knížeti Toranagovi i svému pánovi. A teď mě laskavě omluvte, jsem velice unavený a Ósaka je daleko.“

„Jistěže.“ souhlasil Jabu. „A co nového v Ósace?“

„Všechno v pořádku. Vzpomínáte si na ty bandity, co vás napadli na zemi i z moře?“

„Ovšem.“

„Tu noc jsme jich pochytali čtyři sta padesát. Mnoho jich mělo na sobě Toranagovu uniformu.“

„Róninové nevědí, co je čest. Všichni, jeden jako druhý.“

„Někteří ano,“ ohradil se Džozen. Ta urážka ťala do živého. Nikdy se nemohl zbavit pocitu hanby, že byl kdysi rónin. „Někteří měli i naše šedé uniformy. Zemřeli všichni, ani jediný neunikl.“

„A Buntaró-san?“

„Ne. Ten –“ Džozen se zarazil. To „ne“ mu vyklouzlo mimoděk, ale teď, když už bylo venku, nelámal si s tím hlavu. „Ne. Najisto to ale nevíme… Nikdo jeho hlavu nepřinesl. Vy jste o něm nic neslyšeli?“

„Ne,“ odpověděl Naga.

„Možná že ho zajali. Možná že ho jen rozsekali na kusy a nechali ležet. Můj pán by rád slyšel, co se s ním stalo, až se něco dozvíte. V Ósace je teď všechno v naprostém pořádku. Pokračují přípravy na setkání, chystá se spousta různých zábav na oslavu nového věku a – samozřejmě – také na počest všech daimjóů.“

„A co kníže Toda Hiromacu?“ optal se zdvořile Naga.

„Ach, Železná pěst – je stejně zdravý a zdatný jako vždycky.“

„Je stále v Ósace?“

„Ne. Odjel s celou družinou vašeho otce několik dní přede mnou.“

„A otcova rodina?“

„Slyšel jsem, že vzácné paní Kiricubo a Sazuko si přály zůstat u mého pána. Lékař doporučil paní Sazuko, aby si měsíc odpočinula – v jejím stavu, vždyť víte. Měl zato, že cesta by mohla ublížit dítěti, které čeká. Jak si vzpomínám,“ obrátil se k Jabuovi, „ten večer, kdy jste odjel, upadla.“

„Ano.“

„Doufám, že se jí nic vážného nestalo,“ ptal se Naga celý znepokojený.

„Ne, Naga-san, nic vážného,“ uklidnil ho Džozen a znovu se obrátil k Jabuovi. „Informoval jste o mém příjezdu knížete Toranagu?“

„Samozřejmě.“

„Výborně.“

„Vaše zprávy ho jistě budou velice zajímat.“

„Ano. Zahlédl jsem poštovního holuba – zakroužil a pak zamířil k severu.“

„Ano. Začal jsem nedávno používat holuby.“ pravil Jabu, ale už nedodal, že jeho lidé také zpozorovali Džozenova holuba, ani to, že ho sokoli v blízkosti hor chytli a že teď už zná jeho šifrovanou zprávu: „Andžiro. Všechny zprávy potvrzeny. Jabu, Naga, Omi i barbar zde.“

„Vyjedu zítra, s vaším svolením, po ‚útoku‘. Dáte mi laskavě čerstvé koně? Nesmím nechat knížete Toranagu dlouho čekat. Už se těším, až ho uvidím. A můj pán také. V Ósace. Doufám, že přijedete s ním, Naga-san?“

„Když dostanu rozkaz být v Ósace, budu tam,“ odpověděl Naga se sklopenýma očima. Zalykal se vzteky a taktak se držel, aby nevybuchl.

Džozen je opustil a odešel se strážemi na kopec do svého dočasného ležení. Přestavěl hlídky, poslal své muže spát a sám se uchýlil do malé chatrče z větví, kterou mu tam postavili jako úkryt před nadcházejícím deštěm. Při svíčce přepsal pod sítí předchozí zprávu na kousek tenkého rýžového papíru a připojil dovětek: „Těch pět set mušket znamená zkázu.

Plánují hromadné náhlé útoky střelců – obšírnou zprávu předá Masumoto.“ Připsal datum a sfoukl svíčku. Potmě pak vyklouzl zpod sítě, vytáhl z košíku jednoho holuba a vložil depeši do maličkého pouzdra na jeho nožce. Potom se tiše vykradl ven a podal holuba jednomu vojákovi.

„Odnes ho do houští,“ nařizoval mu šeptem. „Schovej ho někam, kde by mohl v bezpečí přečkat noc až do svítání. Co nejdál odtud. Ale opatrně, tady i stromy mají oči. Kdyby tě někdo zastavil, řekni, že jsem tě poslal na hlídku, ale holuba nejdřív schovej.“

Muž zmizel neslyšné jako šváb.

Džozen se s uspokojením zadíval dolů na vesnici. V pevnosti i na protějším svahu, v domě, který, jak věděl, patří Omimu, se ještě svítilo. Světla zahlédl i hned pod ním, tam, kde v současné době bydlí ten barbar.

Ten spratek Naga má pravdu, řekl si v duchu, odháněje rukou komára. Ten všivák barbar je pro nás pohroma.

„Dobrou noc, Fudžiko-san.“

„Dobrou noc, Andžin-san.“

Dveře se za ní zavřely. Blackthorne si svlékl kimono i bederní pás a oblékl si lehčí kimono na spaní, vlezl pod síť a natáhl se.

Sfoukl svíčku. Obklopila ho hluboká tma. V domě teď panovalo ticho. Zavřenými okenicemi k němu doléhal hukot příboje. Měsíc zahalily mraky.

Zásluhou vína a veselé zábavy byl trochu v povznesené náladě a trochu ospalý, a tak naslouchal příboji s myslí poněkud zamlženou a měl pocit, jako by ho vlny unášely s sebou. Dole ve vsi občas zaštěkal pes. Měl bych si opatřit psa, napadlo ho při vzpomínce na bulteriéra, kterého měl doma. Jestlipak je ještě živ? Jmenoval se Grog, ale jeho synek Tudor na něj vždycky volal „Og-Og“.

„Ach. Tudore, ty můj chlapečku. Už je to tak dávno.“

Tak rád bych vás všechny viděl – aspoň dopis kdybych tak mohl poslat domu. Jakpak bych asi začal? rozvažoval v duchu.

„Moji milí, tohle je první dopis, který vám mohu poslat od chvíle, kdy jsme dopluli k břehům Žaponska. Teď, když jsem si zvykl na jejich způsob života, už je to dobré. Jídlo je tu hrozné, ale dnes večer jsem měl bažanta a brzy dostanu zpátky svou loď. Z kterého konce mám začít vyprávět? Dnes si v téhle divné zemi žiju jako lord. Mám svůj dům i koně, osm sloužících, hospodyni, vlastního lazebníka a tlumočnici. Jsem teď hladce oholený a holím se každý den – zdejší ocelové břitvy jsou určitě nejlepší na světě. Mám také vysoký plat – stačil by na živobytí pro dvě stě padesát japonských rodin na celý rok. V Anglii by se rovnal skoro tisíci zlatých guinejí ročně! Je to desetkrát víc, než kolik jsem dostával od holandské Východoindické společnosti…“

Dveře se začaly tiše odsouvat. Blackthorne hmátl pod polštář pro pistoli, stáhl se trochu dozadu a ve střehu vyčkával. Pak zachytil téměř nepostřehnutelný šustot hedvábí a závan vůně.

„Andžin-san?“ dolétlo k němu rozechvělým, vzrušivým šepotem.

„*Hai?“* odpověděl tiše a napínal ve tmě zrak, aby rozeznal přesnější obrysy.

Kroky se přiblížily. Uslyšel, jak poklekla, odtáhla síť a vklouzla k němu. Síť se za ní zavřela. Vzala ho za ruku a přitiskla si ji nejdřív na prsa a pak k ústům.

„Mariko-san?“

Ihned ve tmě pocítil, jak natáhla paži a dotkla se prsty jeho rtů. aby zůstal zticha. Pochopil, že podstupují strašlivé riziko. Vzal ji za útlé zápěstí a lehce se ho dotýkal ústy. V té neproniknutelné tmě vyhmatal druhou rukou její tvář a pohladil ji. Ona mu políbila všechny prsty, jeden po druhém. Rozpuštěné vlasy jí splývaly až k pasu. Ruce mu zvolna klouzaly po jejím těle, po hladkém hedvábí na nahém těle.

Cítil její svěží dech. Jazykem se dotkl jejích zubů, pak uší, jako by objevoval něco neznámého. Uvolnila mu kimono a svoje odhodila stranou. Její dech prozrazoval touhu. Přisunula se blíž, přitulila se k němu a přetáhla oběma pokrývku přes hlavu. Pak ho začala laskat rukama i ústy, něžněji, vynalézavěji a zkušeněji, než jak kdy zažil.

33/

Blackthorne se probudil za svítání. Byl sám. Zpočátku byl přesvědčen, že se mu to jen zdálo. Ale stále ještě cítil její vůni a věděl, že to sen nebyl.

Ozvalo se lehké zaklepání.

„*Hai?“*

„*Ohajó, Andžin-san, gomen nasai.“* Služka odsunula pro Fudžiko šódži a vstoupila za ní s podnosem, na kterém přinášela ča, misku rýžové kaše a sladké rýžové placky.

„*Ohajó, Fudžiko-san, dómo,“* poděkoval jí. S prvním jídlem přišla vždycky osobně, uvolnila síť a čekala, zatímco on snídal a služka mu chystala čisté kimono, obi a bederní pás.

Usrkával ča a v duchu přemítal, jestli Fudžiko o minulé noci něco ví. Z její tváře se nedalo vyčíst nic.

„*Ikaga desu ka?“* (Jak se vám daří?) zeptal se Blackthorne.

„*Okagesama de genki desu, Andžin-san. Anata wa?“* (Velmi dobře, děkuji. A vám?)

Služka vyndala šatstvo z nenápadné skříně, která téměř splývala s

mřížovými a papírem potaženými stěnami pokoje, a pak je nechala o samotě.

„Anata wa joku nemutta ka?“ (Spala jste dobře?)

„Hai, Andžin-san, arigató gozaimašita!“

Usmála se, položila si ruku na hlavu, jako by ji bolela, a mimicky naznačila, že byla opilá a že spala, jako když ji do vody hodí.

„Anata wa?“

„Wataši wa joku nemuru.“ (Spal jsem velmi dobře.)

„Wataši wa joku nemutta,“ opravila ho.

„Dómo. Wataši wajoku nemutta.“

„Joi! Taihen joi!“ (Dobře, velmi dobře!)

Pak se z chodby ozvala Mariko: *„Fudžiko-san?“*

„Hai, Mariko-san?“ Fudžiko došla ke dveřím a na škvíru je odsunula. Mariko tam nezahlédl a také nerozuměl, o čem spolu mluví.

Doufám, že nikdo nic neví, uvažoval. Jen ať to, proboha, zůstane mezi námi. Asi by bylo lépe, kdyby to byl jen sen.

Začal se oblékat. Fudžiko se vrátila a klekla si, aby mu zapnula háčky na tabi.

„Mariko-san? Nan da?“

„Nani mo, Andžin-san,“ odpověděla. (Nebylo to nic důležitého.) Pak odešla k tokonomě, výklenku s květinami, kde visel svitkový pergamen a kam se vždycky ukládaly jeho meče. Přinesla mu je a on si je zastrčil za pás. Teď už mu to nepřipadalo tak směšné, ale stále se s nimi cítil dost nesvůj.

Fudžiko mu předtím vyprávěla, že její otec získal ty meče za statečnost před sedmi lety po jedné zvlášť krvavé bitvě daleko na severu Koreje při prvním vpádu do této země. Japonská vojska si tehdy už vítězně prorazila cestu korejským královstvím a probíjela se na sever. Tenkrát, když už skoro dosáhla řeky Jalu, vrhly se na ně přes hranice čínské hordy a utkaly se s nimi v bitvě. A protože jich byla neuvěřitelná síla, porazily Japonce na hlavu. Její otec bojoval v zadním voji, který kryl ústup zpět k horám severně od Soulu, kde japonské oddíly provedly obchvat a z bitvy, která pak následovala, nevyšla ani jedna strana vítězně. Tahle výprava a pak i druhé tažení patřily k těm nejnákladnějším vojenským operacím, jaké kdy Japonci podnikli. Když taikó loni zemřel, Toranaga ihned nařídil jménem regentské rady, aby se zbytky vojsk stáhly domů, a valná většina daimjóů, kteří se ke korejskému tažení stavěli s krajním odporem, to s úlevou přivítala.

Blackthorne vyšel na verandu. Obul si sandály a pokývl na pozdrav sloužícím, kteří tu stáli hezky v řadě, aby ho podle zvyku vyprovodili úklonou.

Byl kalný den. Nebe se zatáhlo a od moře vanul teplý, vlhký vítr.

Kameny zasazené v písčité pěšině byly po nočním dešti ještě mokré.

Za brankou čekali koně a deset samurajů jeho doprovodu. A Mariko.

Seděla už na koni, na sobě bledě žlutý plášť bez rukávů přes světle zelené hedvábné kalhoty, na hlavě široký klobouk se závojem, přivázaný žlutými stuhami, na rukou rukavice. U sedla měla v pouzdře zasunutý deštník.

„*Ohajó,*“ pozdravil formálně. „*Ohajó, Mariko-san.*“

„*Ohajó, Andžin-san. Ikaga desu ka?*“

„*Okagesama de genki desu. Anata wa?*“

„*Joi,*“ usmála se, „*arigató gozaimašita.*“

Ani v nejmenším nedala najevo, že se mezi nimi něco změnilo. Ale nic takového ani nečekal, rozhodně ne na veřejnosti, protože věděl, jak je to nebezpečné. Náhle ho ovanul její parfém a on by ji byl nejradeji tady, přede všemi políbil.

„*Ikimašó!*“ zvolal, vyhoupl se do sedla a pokynul samurajům, aby vyrazili napřed. Sám vedl koně zvolna, beze spěchu, a Mariko se přizpůsobila. Když zůstali sami, formálnost z něho spadla.

„Mariko!“

„*Hai?*“

„Jsi krásná a já tebe miluji,“ řekl latinsky.

„Díky, ale včerejší víno mi ještě dnes otupuje mysl, vskutku necítím se dobře, a milovat je slovo křesťanské.“

„Krásná jsi, křesťanka, a víno nemohlo ti uškodit.“

„Díky za tvou lež, Andžin-san, ano, děkuji ti.“

„Ne. Slušelo by se, abych já poděkoval tobě.“

„Tak? A proč?“

„Neptej se proč, takovou otázku nevyslovuj. Já tobě ze srdce děkuji.“

„Jestliže maso a víno způsobilo, že jsi dnes tak laskavý, uhlazený a dvorný.“ usmála se, „musím tvou konkubínu žádat, aby vše, co je v její moci, učinila a na každý večer ti je uchystala.“

„Ano, chtěl bych, aby navždy všechno tak zůstalo jako dnes.“

„Věru, jsi dnes nezvykle spokojený,“ podivila se. „To mě těší, velice mě to těší. Ale proč? Co to způsobilo?“

„Tys to způsobila. Znáš tedy příčinu.“

„Nevím nic. Andžin-san.“

„Že nevíš?“ zeptal se škádlivě.

„Ne, nic.“

To ho zmátlo. Vždyť byli úplně sami. Nic jim nehrozilo.

„Proč toto slůvko zahnalo všechnu vřelost z tvé tváře?“

„Jak jen jsem mohl být tak pošetilý, tak velice pošetilý! Zapomněl jsem, že není nad opatrnost. Jen proto, že zde nikdo není, chtěl jsem s tebou o tom promluvit. Říci ti, po pravdě, ještě více.“

„Ty mluvíš v hádankách. Já ti nerozumím.“

Znovu ho uvedla do rozpaků. „Nepřeješ si tedy o tom vůbec hovořit?“

„A o čem, Andžin-san?“

„Co se stalo tedy dnes v noci?“

„Stalo se, že v noci jsem přešla kolem tvých dveří v tu dobu, kdy moje služka Koi byla u tebe.“

„Jakže?“

„Soudily jsme, tvoje konkubína a já, že takový dárek mohl by ti způsobit potěšení. Což k tobě nebyla ta dívka milá?“

Blackthorne se jen těžko vzpamatovával. Její služka byla stejně velká, ale mladší, a zdaleka ne tak běloučká a tak hezká. Je pravda, že měl hlavu otupělou vínem, ale ne, to nebyla ta služka.

„To není možné,“ pronesl portugalsky.

„Co není možné, *senbor?*“ zeptala se také portugalsky.

Přešel raději znovu do latiny, protože jezdci už nebyli daleko a vítr vál směrem k nim. „Zanech už žertů, prosím. Není tu nikdo, kdo by nás slyšel. Její chování a vůně mne nemohlo zmýlit.“

„Ty věříš tedy, že jsem to byla já? Ach ne, Andžin-san, tak tomu není.

Velikou poctu mi tím prokazuješ, ale já sotva bych někdy mohla… byť bych si to i tuze přála – ach ne, Andžin-san, ne já, ale moje služka Koi to byla. Činíš mi velkou čest, ale já náležím jinému, třeba byl mrtev.“

„Budiž, tvá služka to však nebyla.“ Měl zlost, ale rozhodl se, že už bude zticha. „Nechť je tedy podle tvého přání.“

„Pravdu mluvím, moje služka to byla, Andžin-san,“ opakovala smířlivě. „Bylo jí nakázáno vzít si mou voňavku a nic nemluvit, jen se dotýkat. Ani nám na mysl nepřišlo, že bys ji mohl za mne považovat. Nehorši se, neměl to být šprým, jen pro tvé potěšení jsme tak učinily, neboť víme že hovořit o věcech lože tě uvádí v rozpaky.“ Dívala se na něho široce rozevřenýma nevinnýma očima. „Potěšila tě, Andžin-san. tak jako ty ji?“

„Není vždy veselé žertovat o věcech velké důležitosti.“

„Věcem důležitým se vždy dostává patřičné důležitosti. Ale služka s mužem v noci v pokoji – v tom žádnou důležitost neshledávám.“

„Já nenahlížím, že tys pro mne málo důležitá.“

„Díky, i já o tobě smýšlím stejně. Ale služka s mužem v noci v pokoji je věcí soukromou a nedůležitou. Ona je pro tebe darem a také od tebe někdy dar dostává. Více nic.“

„Nikdy?“

„Někdy ano. Ty však tomu aktu přílišnou váhu připisuješ. Nemá takovou důležitost.“

„Nikdy?“

„Jen tenkrát, pokud milenci přestoupí zákon. Tak je tomu zde, v naší zemi.“

Zarazil se. Konečně pochopil, proč tak zapírá. „Odpusť mi," řekl po chvíli. „Ano, pravdu máš ty, já chybil, velice chybil. Neměl jsem o tom vůbec začínat. Přijmi mou omluvu."

„Proč se omlouvat? Za co? Pověz, Andžin-san, ta dívka měla křížek na krku?"

„Ne."

„Já ho však nikdy neodkládám. Nikdy."

„Křížek se dá odepnout," přešel zas automaticky do portugalštiny. „To nic nedokazuje. Ten si může někdo vypůjčit stejně jako voňavku."

„Ještě poslední věc mi řekněte, podle pravdy. Skutečně jste tu dívku viděl? Myslím, jestli jste ji opravdu viděl?"

„Samozřejmě. Prosím vás, zapomeňme na to, že jsem kdy –"

„Ta noc byla velmi tmavá, měsíc za mraky. Prosím vás, Andžin-san, řekněte mi pravdu. Rozmyslete si to. Opravdu jste tu dívku viděl?"

Ovšemže jsem ji viděl, rozhorlil se v duchu.

Ksakru, uvažuj poctivě. Vždyť jsi ji neviděl. Hlavu jsi měl tupou. Mohla to klidně být ta služka, jenže ty jsi věděl, že je to Mariko, protože jsi chtěl, aby to byla ona. Měl jsi jí plnou hlavu, protože sis myslel, že i ona po tobě touží. Ty blázne. Ty blázne pitomej.

„Po pravdě řečeno, neviděl," přiznal se, „a měl bych se opravdu omluvit, ale jak se mám omluvit?"

„Není třeba se omlouvat, Andžin-san," odpověděla klidně. „Už jsern vám přece několikrát řekla, že muž se nikdy neomlouvá. Ani když udělá chybu. A vy jste se žádné chyby nedopustil." V očích se ji škádlivě zablýsklo. „Nač byste se mé služce omlouval?"

„Děkuji," řekl se smíchem. „Díky vám si nepřipadám tak hrozně hloupě."

„Když se zasmějete, roky jsou tytam a z vážného Andžina je zas mladý chlapec."

„Můj otec říkal, že jsem se starý už narodil."

„Vážně?"

„Jemu se to tak zdálo."

„Jaký je váš otec?"

„Byl to skvělý člověk. Kapitán, měl svou loď. Španělé ho zabili ve městě, které se jmenuje Antverpy, když je dobyli. I jeho loď spálili. Bylo mi tenkrát šest let, ale pamatuji se, že to byl vysoký, statný muž, dobrosrdečný a měl zlaté vlasy. Můj starší bratr Arthur – bylo mu právě osm… Nastaly nám potom těžké časy, Mariko-san."

„Proč? Povězte mi o tom, pěkně prosím."

„Taková obyčejná historie. Všechny peníze, do posledního penny, jsme vložili do té lodě a o tu jsme přišli… no, a brzy nato umřela moje sestra. Vlastně hlady. Tenkrát v jedenasedmdesátém nastal hladomor a po něm

zase přišla morová rána.“

„Tady také někdy míváme mor. I neštovice. Kolik vás bylo v rodině?“

„Tři,“ odpověděl, rád, že může hovořit a nemyslet na to, co se ho tak dotklo. „Willia, moje sestra, bylo jí devět, když zemřela. Arthur – ten byl druhý – chtěl být umělcem, sochařem, ale musel se jít učit kameníkem, aby nám mohl přispívat na živobytí. Přišel o život ve válce s Armadou. Bylo mu pětadvacet. Chudák, sotva se přihlásil na loď, úplně nezkušený, škoda ho! Já jsem z rodiny Blackthornů poslední. Arthurova žena a dcera teď žijí společně s mou ženou a dětmi. Naživu je ještě má matka a také babička Jacoba – je jí sedmdesát pět, ale pořád je při síle, jako houžev z anglického dubu, i když je Irka. Aspoň všichni byli živi, když jsem odplouval, a to už je víc než dva roky!“

Zase se mu srdce sevřelo bolestí. Budu na ně myslet, až se vydám na zpáteční cestu, slíbil si v duchu, do té doby ne.

„Zítra přijde bouřka,“ pravil s pohledem upřeným na moře. „A pořádná, Mariko-san. Ale za tři dny zas bude pěkně.“

„Teď je čas bouřek. Skoro pořád je zataženo a déšť na spadnutí. A po deštích bývá hrozně vlhký vzduch. Pak přicházejí tajfuny.“

Kdybych tak byl zas na moři, projelo mu hlavou. Byl jsem vůbec někdy na moři? Existovala ve skutečnosti moje loď? A co je skutečnost? Mariko nebo ta služka?

„Vy se asi nesmějete moc často, Andžin-san?“

„Už příliš mnoho let jsem prožil na moři. Námořníci jsou obvykle lidé vážní. Naučili jsme se moře neustále sledovat. Nespouštíme z něho oči a čekáme, kdy nás potká neštěstí. Stačí jen na vteřinku odvrátit zrak a moře hned loď uchvátí a nadělá vám z ní třísky.“

„Já se moře bojím,“ přiznala se Mariko.

„Já také. Jeden starý rybář mi kdysi řekl: ‚Ten, kdo se moře nebojí, se brzy utopí, protože se vydá na cestu v den, kdy neměl vyplout. Ale my, co se moře bojíme, jdeme ke dnu jenom občas.‘“ Podíval se na ni. „Mariko-san…“

„Ano?“

„Přeci chvilkou jste mě přesvědčila, že – no, řekněme, že jsem si byl jist. Teď už nejsem. Co je tedy pravda? *Hontó.* Musím mít jasno.“

„Uši jsou k slyšení. Samozřejmě že to byla služka.“

„Tahle služka. Mohu si o ni říct, kdykoli budu chtít?“

„Ovšem. Ale moudrý muž by to neudělal.“

„Protože by se mohl dočkat zklamání – podruhé?“

„Možná.“

„Je to těžké, mít služku a zas o ni přijít a vůbec nepromluvit…“

„Poduškování je rozkoš. Pro tělo. Při tom není třeba hovořit.“

„Ale jak mám dát služce najevo, že je krásná? Že ji miluji? Že to byl

nádherný zážitek?“

„Nesluší se takhle služce ‚vyznávat lásku‘. Tady u nás ne, Andžin-san. Takové vášnivé výlevy nejsou vhodné ani pro manželku nebo konkubínu.“ Náhle trochu přimhouřila oči. „Pouze pro někoho jako Kiku-san, kurtizánu, která je opravdu krásná a zaslouží si to.“

„A kde bych ji našel?“

„Ve vesnici. Bylo by mi ctí, kdybych vám mohla posloužit jako prostředník.“

„Kristepane! To snad nemyslíte vážně?“

„Samozřejmě. Muž se vyžívá v různých vášnivých vznětech. A tahle dáma je hodna lásky – pokud si to budete moci dovolit.“

„Co tím chcete říct?“

„Že by byla velmi drahá.“

„Láska se přece nekupuje. Taková láska nemá smysl. Láska není obchodní záležitost.“

Mariko se usmála. „Poduškování je vždycky obchodní záležitost. Vždycky. I když nemusí jít nutně o peníze, Andžin-san. Ale muž za to vždycky platí, tak či onak. Skutečná láska, my říkáme oddanost, je vztah duší a nepotřebuje žádné takové projevy – žádné fyzické projevy, snad jen s výjimkou daru smrti.“

„Ba ne, nemáte pravdu. Škoda že vám nemohu ukázat, jak to na světě chodí.“

„Já vím, jak to na světě chodí a vždycky chodit bude. Tak chcete zas tu obyčejnou službu?“

„Ano, vy víte, že chci…“

Mariko se rozesmála. „Budete ji mít. Dnes, až se setmí. Přivedeme vám ji, Fudžiko a já.“

„Hrome – to je vám podobné!“ A dal se také do smíchu.

„Ach, jsem tak ráda, když máte dobrou náladu, Andžin-san. Změnil jste se od té doby, co jste se vrátil do Andžira. Hodně jste se změnil.“

„Ne, tak moc ne. Ale včera v noci jsem měl sen. Ten sen byla dokonalost sama.“

„Jen Bůh je dokonalost. A někdy snad i západ slunce nebo východ měsíce nebo první krokus na jaře.“

„Já vám vůbec nerozumím.“

Mariko si odhrnula z klobouku závoj a pohlédla mu přímo do tváře.

„Kdysi mi jiný muž také řekl: ‚Já vám vůbec nerozumím,‘ a můj manžel na to odpověděl: ‚Promiňte, pane, ale jí nerozumí nikdo. Její otec jí nerozumí, ani naše božstva, ani ten její barbarský bůh, dokonce ani její vlastní matka jí nerozumí.‘“

„Byl to Toranaga? Kníže Toranaga?“

„Ach ne, Andžin-san. Byl to taikó. Kníže Toranaga mi rozumí. Ten

rozumí všemu.“

„I mně?“

„Vám moc dobře.“

„Jste si tím nějak jistá!“

„Ano, naprosto jistá.“

„Vyhraje tu válku?“

„Ano.“

„Mohu jako vazal počítat s jeho přízní?“

„Ano.“

„Bude mít zájem o vlastní loďstvo?“

„Ano.“

„Kdy dostanu zpátky svou loď?“

„Nedostanete ji.“

„Proč?“

Zčistajasna přešla do lehkého tónu. „Protože budete mít v Andžiru svou ‚službu‘ a budete poduškovat tak často, že nebudete mít ani sílu odejít, ani odlézt po čtyřech, až vás bude prosit, abyste už běžel na palubu, a až vás kníže Toranaga bude žádat, abyste už koukal být na lodi a pryč odtud.“

„Zas už začínáte! Chvilku jste vážná a hned zas si děláte legraci.“

„Vždyť já chci jenom odpovědět na vaše otázky, Andžin-san, a uvést některé věci na pravou míru. Ale než nám odjedete, měl byste opravdu navštívit Kiku-san. Ta je skutečně hodna vášnivého citu. Je velice krásná a také nadaná. A vyhovět jí by mohl zas jen někdo mimořádný.“

„Jsem v pokušení takovou výzvu přijmout.“

„Já vás k ničemu nevyzývám. Ale pokud chcete být samuraj a ne cizinec a vidět v poduškování to, čím je, pak by mi bylo ctí dělat vám prostředníka.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Až budete v dobré pohodě a budete mít náladu pobavit se zcela jedinečným způsobem, požádejte svou konkubínu, ať mi dá vědět.“

„A proč Fudžiko-san?“

„Protože to je její povinnost, starat se o vaši zábavu. U nás je zvykem nechápat život jako něco složitého. Obdivujeme se prostotě, a tak pro muže i ženy znamená poduškování jen to, co je: důležitá součást života, nepochybně, ale ve vztahu mezi mužem a ženou existují mnohem závažnější věci. Pokora, například. Úcta. Oddanost. I ta vaše ‚láska‘ Fudžiko vás ‚miluje‘.“

„Ne, to není pravda.“

„Je ochotna dát za vás život. Může vám někdo dát víc?“ Teprve po chvíli od ní odvrátil pohled a zadíval se na moře. Sílící vítr hnal hřebínky vln ke břehu. Znovu se k ní otočil. „My si tedy nemáme co říct, my dva?“

„Ne. Tak je to rozumné.“

„A co když s tím nesouhlasím?“

„Budete muset. Jste tady. Tady je teď váš domov.“

Pět set útočníků se hnalo cvalem po převisu kopce jako neuspořádané stádo dolů do kamenitého údolí, kde se dva tisíce „obránců“ sešikovaly do bitevního postavení. Každý jezdec měl přes rameno přehozenou mušketu a opasek s váčkem na náboje, křesací kamínky a růžek na střelný prach. Jako u většiny samurajů jejich oblečení tvořilo strakatou změť kimon a nesourodých kusů oděvu, ale zbraň měl každý tu nejlepší, jakou si mohl dopřát. Jen Toranaga, a podle jeho vzoru i Išido, trvali na tom, aby jejich vojáci nosili uniformy a měli na sobě všechno jaksepatří. Všichni ostatní daimjóové považovali takové přemrštěné nároky na vnější vzhled za nerozumné vyhazování peněz, za zbytečné novoty. I Blackthorne byl téhož názoru. Evropská vojska nikdy neměla jednotný oděv. Kterýpak král si to mohl dovolit? Leda tak pro svou osobní stráž.

Stál teď na návrší, vedle něho Jabu a jeho pobočníci, Džozen s celou svou družinou a Mariko. Poprvé se chystali předvést útok v plném rozsahu. Čekal na zahájení s tísnivým pocitem. I na Jabuovi bylo patrné nezvyklé napětí a Omi a Naga se chovali tak podrážděně a nedůtklivě, div se do sebe nepustili. Naga zvlášť.

„Co se to s nimi děje?“ obrátil se k Mariko.

„Zřejmě by rádi, aby jim před jejich pánem a jeho hostem všechno dobře vyšlo.“

„On je také daimjó?“

„Ne, ale důležitá osoba, jeden z Išidových velitelů. Hodilo by se, kdyby dnes všechno dokonale klapalo.“

„Měli mi říct, že chystají zkoušku.“

„A čeho by se tím dosáhlo? Udělal jste přece všechno, co se dalo.“

Ano, souhlasil v duchu Blackthorne, oči upřené na těch pět set útočníků. Ale zdaleka ještě všechno nezvládli. Jabu to ví určitě také, všichni to vědí. No, když dojde k nějaké pohromě, je to prostě karma, řekl si a ta představa v něm posílila důvěru v úspěch a zároveň ho i trochu upokojila.

Útočníci se hnali stále rychleji, zatímco obránci dole vyčkávali pod prapory svých velitelů, roztaženi do nepravidelného útvaru, tři až čtyři muži v řadě za sebou, a pokřikovali na „nepřítele“ jízlivé posměšky, jak byli zvyklí při skutečném střetu. Teď už útočníci brzy sesednou s koní, ještě mimo dosah šípu. Nejudatnější válečníci na obou stranách pak vykročí proti sobě, aby se vyzvali na souboj, potupí nepřítele těmi nejhrubšími urážkami a vychválí svůj vlastní původ a nadřazenost. Dojde k jednotlivým potyčkám, jejich počet bude postupně narůstat, až jeden velitel vydá rozkaz k všeobecnému útoku, a potom už bude každý bojovat sám za sebe. Obyčejně početnější strana zvítězí nad tou slabší a pak se do

boje zapojí zálohy, zmatek a vřava budou pokračovat, dokud se na jedné straně nezhroutí bojová morálka. K prvním zbabělcům, kteří se dají na ústup, se přidají další a další a všechno skončí úplnou porážkou. Nezřídkakdy k tomu dojde i zradou. Celé pluky někdy přejdou na rozkaz svých velitelů na druhou stranu, kde je rádi přijmou jako spojence – vždycky je rádi přijmou, ale nikdy jim nevěří. Někdy poražení velitelé uprchnou z bojiště, aby zformovali svá vojska k dalšímu boji. Někdy zůstanou a bojují až do konce, jindy obřadně provedou seppuku. Jen málokdy se dají zajmout. Někteří nabídnou své služby vítězům, což bývá někdy přijato, ale většinou odmítnuto. Údělem poražených je smrt, rychlá pro statečné, potupná pro zbabělce. Podle tohoto věky ustáleného modelu probíhají v Japonsku nejen všechny drobnější šarvátky, ale i velké bitvy. Vojáci tu jsou stejní jako všude jinde, rozdíl je jen v tom, že tady jsou brutálnější a mnohem, mnohem víc jich je ochotno položit život za svého pána než kdekoli jinde na Zemi.

Údolím se rozléhal dusot kopyt.

„Kde je velitel útoku? Kde je Omi-san?“ staral se Džozen.

„Mezi svými muži, jen buďte klidný,“ vysvětloval Jabu.

„Ale kde má korouhev? A proč nemá pancíř a chochol? Kde je velitelský praporec? Vždyť vypadají jako nějaká sprostá horda prašivých banditů!“

„Jen počkejte! Všichni důstojníci mají nařízeno, aby byli co nejméně nápadní. Říkal jsem vám to přece. A nezapomínejte, prosím, že napodobujeme bitevní vřavu, že tohle je součást velké bitvy se zálohami a zbra –“

Džozen mu prudce skočil do řeči: „A kde mají meče? Vždyť žádný z nich nemá meče! Samurajové bez mečů? To by je rozsekali na kusy!“

„Jen trpělivost!“

Útočníci teď sesedali s koní. První válečníci už vykročili ze svých obranných šiků, aby dali najevo svou srdnatost. Stejný počet bojovníků začal postupovat proti nim. A náhle se ta neuspořádaná masa útočníků srazila do pěti ukázněných sevřených šiků, každý o čtyřech řadách po pětadvaceti mužích, tři šiky vpředu, dva v záloze, čtyřicet kroků za nimi. V jediné chvíli se všichni vyřítili proti nepříteli. Když se přiblížili na dostřel, okamžitě se na rozkaz zastavili a přední řady všechny naráz vypálily, až uši zaléhaly. Ozvaly se výkřiky a chrapot umírajících. Džozen a jeno muži bezděčně sklonili hlavy a pak zděšeně sledovali, jak první řada zaklekla a znovu nabíjela, zatímco druhá řada pálila přes jejich hlavy a stejně pak postupovala i řada třetí a čtvrtá. Při každém výstřelu padli další obránci a údolí se brzy změnilo v obraz zmatku, z něhož se ozývaly zoufalé výkřiky a nářek.

„Vždyť zabíjíte vlastní lidi,“ zvolal do té vřavy Džozen.

„To jsou jen slepé náboje, ne ostré. Všichni to jenom hrají, ale představte si, že by to byl skutečný útok se skutečnými náboji! Jen se podívejte!“

Obránci se zatím „vzpamatovali“ z prvního šoku, znovu se seskupili a hnali se opět do frontálního útoku. Tou dobou ovšem vojáci v první řadě dokončili nabíjení a na rozkaz vypálili vkleče další salvu, pak vojáci v druhé řadě vystřelili vestoje a ihned poklekli, aby znovu nabili, a totéž se opakovalo i v třetí a čtvrté řadě stejně jako předtím. I když některým mušketýrům – a nebylo jich málo – trvalo nabíjení dost dlouho a jejich řady nebyly zdaleka vyrovnané, každý si snadno představil, jakou strašlivou pohromu by mohlo způsobit dobře vycvičené mužstvo. Protiútok zakolísal, zhroutil se a obránci v předstíraném zmatku ustupovali až na návrší a zastavili se přímo pod hloučkem přihlížejících. Na zemi zůstalo mnoho „mrtvých“.

Džozen a jeho vojáci byli zděšeni. „Ty muškety by prorazily každou linii!“

„Počkejte, bitva ještě neskončila!“

Obránci se znovu zformovali, velitelé je teď hlasitě povzbuzovali k vítěznému náporu, nasadili do boje zálohy a dali povel k poslednímu, generálnímu útoku. S hromovým válečným pokřikem se samurajové hnali z kopce dolů, aby se vrhli na nepřítele.

„To bude jejich konec.“ usoudil Džozen. Realistický obraz sehrané bitvy ho strhl stejně jako všechny ostatní.

A měl pravdu. Falangy své postavení neudržely. Řady se rozpadly, zastrašeni válečným pokřikem opravdových samurajů s meči a kopími se dali vojáci na útěk. Džozen a jeho muži častovali oddíly ženoucí se do záhuby opovržlivými posměšky. Mušketýři prchali jako česnekožrouti, sto kroků, dvě stě, tři sta, pak se prudce na rozkaz zastavili, oddíly se znovu sešikovaly, tentokrát do tvaru V. A zase zaburácely ohlušující salvy. Útok slábl, až se zastavil docela. Ale muškety pálily dál. Pak i ty přestaly. Hra skončila. Ale všichni, kdo ji na návrší sledovali, věděli, že ty dva tisíce vojáků by byly bez milosti zmasakrovány.

Nastalo ticho. Obránci i útočníci se začali rozcházet ke svým jednotkám. „Mrtví“ se zvedali, vojáci sbírali zbraně. Ozýval se smích i sténaní. Mnozí kulhali a někteří byli dokonce zraněni těžce.

„Blahopřeji, Jabu-sama,“ řekl Džozen s nelíčenou upřímností. „Teď teprve chápu, co jste měli všichni na mysli.“

„Ta střelba nebyla ještě dost koordinovaná,“ poznamenal Jabu, ale ve skutečnosti byl velmi spokojený. „Potrvá ještě celé měsíce, než budou opravdu dobře připraveni.“

Džozen zakroutil hlavou. „Nechtěl bych proti nim vést útok. Kdyby měli ostrou munici. Žádná armáda by ten útok neodrazila – žádná přední

linie. Vojáci by nedokázali sevřené řady udržet. A do mezer byste pak vrhli pěšáky i jízdu, provedli obchvat a svinuli jejich křídelní postavení jako starý pergamen.“ Děkoval všem kami, že měl tolik rozumu a chtěl útok vidět. „Byl to hrozný pohled. Jednu chvíli jsem měl dojem, že je to opravdová bitva.“

„Měli příkaz, aby všechno vypadalo jako ve skutečnosti. A teď, přejete-li si, můžete vykonat přehlídku mých mušketýrů.“

„Děkuji, byl bych velmi poctěn.“

Proudy obránců nyní směřovaly ke svým táborům rozloženým na vzdáleném úbočí kopce.

Pět set mušketýrů čekalo dole u cesty, která vedla přes návrší a svažovala se pak do vesnice. Řadili se do svých rot, v čele Omi a Naga, oba už zase s meči po boku.

„Jabu-sama?“

„Ano, Andžin-san?“

„Dobré, ne?“

„Ano, dobré.“

„Děkuji, Jabu-sama. Já rád.“

Mariko ho automaticky opravila: „Já jsem rád.“

„Ach, promiňte, já jsem rád.“

Džozen si odvedl Jabua kousek stranou. „To všechno jste se dozvěděli od toho Andžina?“

„Ne,“ zalhal Jabu. „Takhle prostě bojují barbaři. On jenom učí vojáky nabíjet a střílet.“

„A proč teď neudělat to, co radil Naga-san? Už přece znáte všechno, co ví ten barbar. Nač riskovat, že by se to mohli dozvědět i jiní? Ten barbar je zdroj nákazy. A velmi nebezpečné, Jabu-sama. Naga-san měl pravdu. Takhle by opravdu dokázali bojovat i rolníci. Docela snadno. Zbavte se toho barbara radši hned.“

„Pokud kníže Išido bude chtít jeho hlavu, stačí jen říct.“

„Říkám to já. Teď hned.“ Znovu ta krvežíznivost. „Mluvím přece jeho jménem.“

„Uvážím to, Džozen-san.“

„A jeho jménem také žádám, aby se vojákům okamžitě všechny muškety odebraly.“

Jabu se zamračil, pak obrátil pozornost k přicházejícím rotám. Stoupaly do kopce ve vyrovnaných, ukázněných řadách, které vypadaly trochu absurdně, prostě proto, že takový pořádek nebyl zcela obvyklý. Padesát kroků od nich se zastavily. Jen Omi a Naga přistoupili blíž a pozdravili.

„Na první cvičení to bylo dobré,“ pochválil je Jabu.

„Děkuji, pane,“ odpověděl Omi. Obličej měl špinavý, samý šrám a modřina, umazaný od střelného prachu, a trochu napadal na nohu.

„Ve skutečné bitvě by ale vaši vojáci museli mít meče, nemyslíte Jabu-sama?“ soudil Džozen. „Samuraj musí mít vždycky po boku meče – nakonec by jim stejně došla munice!“

„Meče by jim při útoku i při ústupu jen překážely. Ano, budou je mít u sebe, jako obvykle, aby lépe využili překvapení, ale těsně před prvním úderem je odloží.“

„Samurajové budou meče potřebovat vždycky. V opravdové bitvě. Stejně jsem rád, že nikdy nebudete muset vyzkoušet tuhle útočnou sílu nebo –“ Džozen chtěl dodat: „Tuhle špinavou, záludnou válečnou taktiku.“ Místo toho řekl: „Nebo budeme muset odložit meče všichni.“

„Možná že ano, Džozen-san, až půjdeme do války.“

„Vy byste se svého Murasamy vzdal? Nebo snad i toho, co vám daroval Toranaga?“

„Pro vítězství v bitvě ano. Jinak ne.“

„To byste třeba musel hezky rychle uhánět, abyste si zachránil koule, až by se vám zasekla mušketa nebo zvlhnul prach.“ Džozen se své poznámce hlasitě zasmál. Jabu ne.

„Omi-san! Předveď mu to, ať se podívá!“ nařídil Jabu.

Omi okamžitě vydal rozkaz. Vojáci vytrhli z pochev krátké bajonety, zavěšené vzadu na opasku, kde si jich nikdo ani nevšiml, a vsadili je do otvorů na ústí mušket.

„Útokem vpřed!“

Samurajové ihned vyrazili kupředu se svým bojovým pokřikem: „Kašigiiiiii!“

Naježený les ocelových bodáků se zastavil krok před nimi. Džozen a jeho muži se začali nervózně smát, zaskočeni prudkostí nenadálého útoku. „Dobře, velmi dobře,“ zvolal Džozen, natáhl ruku a sáhl si na jeden bajonet. Byl ostrý jako břitva. „Asi máte pravdu, Jabu-sama. Doufejme, že je nikdy nevyzkoušejí v boji.“

„Omi-san,“ zavolal Jabu, „seřaď je. Džozen-san teď vykoná jejich přehlídku. Pak se vrať do tábora. Vy, Mariko-san a Andžin-san, pojďte se mnou.“ Vykročil řadami vojáků z návrší dolů, jeho pobočníci, Blackthorne a Mariko za ním.

„Seřadit u cesty! Bajonet skryj!“

Polovina mužů ihned uposlechla, obrátili se čelem vzad a začali zas sestupovat ze svahu dolů. Naga a jeho dvě stě padesát samurajů však zůstali na místě s hrozivými bajonety v rukou.

„Co se děje?“ vykřikl Džozen rozčileně.

„Vaše urážky si nedám líbit.“ Z Nagových slov čišela nenávist.

„Ale to je nesmysl. Neurazil jsem přece ani vás ani kohokoli jiného! Zato vaše bajonety jsou urážkou mého postavení! Jabu-sama!“

Jabu se obrátil. Teď už stál na druhé straně Toranagových oddílů.

„Naga-san,“ zavolal, ale jeho hlas neprozrazoval žádné vzrušení, „co to má znamenat?“

„Nemohu tomuto muži odpustit výroky, kterými urazil mého otce i mne.“

„Má nárok na ochranu. Teď na něho nemůžeš vztáhnout ruku. Chrání ho regentský znak!“

„Odpusťte, Jabu-sama. ale to se týká jen nás dvou, Džozena a mne.“

„Ne, ty podléháš mým rozkazům. A můj rozkaz zní: nařiď svým mužům, aby se vrátili do tábora.“

Nikdo se ani nepohnul. Spustil se déšť.

„Omlouvám se, Jabu-sama, promiňte mi, prosím, ale ta věc se týká jen nás dvou, a ať se stane cokoli, zprošťuji vás odpovědnosti za to, co udělám já a moji lidé.“

Jeden z Džozenových vojáků vytrhl meč a vyrazil zezadu na Nagu. Hromadný výstřel z dvaceti mušket ho v mžiku připravil o hlavu. A vojáci už klečeli a nabíjeli znovu. Druhá řada čekala jen na povel.

„Kdo nařídil rozdat ostré náboje?“ zeptal se Jabu.

„Já. Já, Joši Naga-no-Toranaga!“

„Naga-san, poroučím ti, abys nechal Nebaru Džozena a jeho muže svobodně odejít. A ty neopouštěj tábor, dokud neprojednám tvoje porušení kázně s knížetem Toranagou!“

„Samozřejmě že o tom budete informovat knížete Toranagu a karma je karma. Je mi velmi líto, vzácný pane, ale nejdřív musí tenhle muž zemřít. Všichni musí zemřít. Ještě dnes!“

„Jsem pod ochranou regentů!“ vřískl Džozen. „Mou smrtí nic nezískáte.“

„Získám přece znovu svou čest,“ odpověděl Naga. „Vrátím vám ty jízlivé posměšky, kterými jste urážel mého otce i mne. Ale vy byste musel stejně zemřít. Už včera večer mi to bylo naprosto jasné. Teď jste tu viděl ukázku útoku. A já nemohu riskovat, že by se o téhle –“ Naga máchl rukou směrem k bojišti – „o téhle hrůze dověděl Išido!“

„Ten už to ví!“ vyhrkl Džozen a v duchu si blahořečil, že večer jednal tak prozíravě. „Ten už to ví! Za svítání jsem tajně poslal holuba se zprávou! Mou smrtí nic nezískáte, Naga-san!“

Naga kývl na jednoho starého samuraje, ten předstoupil a hodil Džozenovi k nohám zardoušeného holuba. Pak se na zemi objevila i uťatá hlava – hlava samuraje Masumota, kterého Džozen vyslal se zprávou napřed. Oči měl ještě otevřené, rty stažené v nenávistném úšklebku. Hlava se pojednou začala kutálet z kopce. Poskakovala mezi vojáky, až se zarazila o kámen.

Džozenovi se vydralo z úst zaúpění. Naga a jeho bojovníci se dali do smíchu. Usmál se i Jabu. Nato se další Džozenův samuraj pokusil skočit po

Nagovi. Výstřel z dvaceti mušket ho roztrhal na kusy. V bolestných křečích padl se smrtelným zraněním i muž, který stál vedle něho a ani se nepohnul.

Nikdo už se nesmál.

„Mám nařídit svým mužům, aby zasáhli, pane?“ zeptal se Omi. Vyhecovat Nagu byla opravdu hračka.

Jabu si otřel tvář mokrou od deště. „Ne, to by nebylo k ničemu. Ať udělám cokoli, Džozen-san a jeho muži tak jako tak zemřou. Je to jeho karma, stejně jako Nagova. Naga-san!“ vykřikl potom. „Naposledy ti nařizuji, abys je všechny nechal odejít.“

„Odpusťte, pane, ale odmítám splnit váš rozkaz.“

„Dobře. Až bude po všem, hlaš se u mě.“

„Ano. Ale někdo by měl být přítomen jako oficiální svědek, Jabu-sama. Pro knížete Toranagu i knížete Išida.“

„Omi-san, zůstaneš tady. Podepíšeš úřední zprávu o smrti a sestavíš hlášení. Naga-san a já je potom potvrdíme svými podpisy.“

„Ten ať tu taky zůstane,“ Naga ukázal na Blackthorna. „Jako svědek. On má vlastně jejich smrt na svědomí. Tak ať to taky vidí.“

„Andžin-san, jděte tam nahoru! K panu Nagovi. Rozumíte mi?“

„Ano, Jabu-san. Já rozumím, ale proč, prosím?“

„Jako svědek.“

„Promiňte, to nerozumím.“

„Mariko-san, vysvětlete mu slovo ‚svědek‘, že má potvrdit to, co se tu stane – pak přijďte za mnou.“ Jabu byl navýsost spokojený, ale nedal nic najevo, otočil se a odcházel.

Džozen zoufale vykřikl: „Jabu-sama! Prosím vás! Jabu-samaaaa!“

Blackthorne tedy přihlížel. Když bylo po všem, odešel domů. Všude bylo ticho, i na vesnici jako by padl černý mrak. Koupel mu tentokrát nepřinesla pocit čistoty, sake neodplavilo ošklivou pachuť v ústech, kadidlo nezahnalo odporný pach, který mu naplňoval chřípí.

Později pro něho poslal Jabu. Probírali průběh útoku, každičkou jednotlivou fázi. Jednání se zúčastnili Omi, Naga i Mariko – Naga jako obvykle s neprůhlednou tváří všechno sledoval, ale jen málokdy se k něčemu vyjádřil. Stále byl zástupcem velitele. Zdálo se, jako by se ta událost nikoho ani netkla.

Jednali až do soumraku. Jabu pak nařídil, aby se tempo výcviku zvýšilo. Druhý oddíl o pěti stech mužích se měl vytvořit ihned, další oddíl o týden později.

Blackthorne odešel domů sám, sám se i navečeřel, hlavu plnou otřesného poznatku, že vůbec nechápou, co je to hřích, že nikdo z nich nemá svědomí – ani Mariko.

Nemohl tu noc spát. Když vyšel z domu, opřel se do něho silný vítr. Prudké poryvy hnaly ke břehu zpěněné vlny. Naplavené dříví dopadalo v sílící bouři s lomozem na stěny jakési vesnické chatrče. Psi vyli a sháněli něco k snědku. Střechy z rýžových došků se vlnily jako živé. Vítr rachotil okenicemi a muži i ženy je s námahou zavírali a zajišťovali závorami. Vzedmutý příliv zaplavil pobřeží. Už dříve vytáhli rybáři své čluny do bezpečí, mnohem výš než obvykle. Všechny domy byly zabedněny latěmi.

Prošel se po břehu, pak se obrátil zpět k domovu, sehnutý, aby se ubránil síle větru. Nepotkal nikoho. V sílícím prudkém lijáku byl brzy promoklý až na kůži.

Fudžiko na něho čekala na verandě. Vítr s ní cloumal, zakrytá olejová lampička hrozila, že každou chvíli zhasne. Všichni byli vzhůru. Sloužící přenášeli cenné věci do nízkého stavení z nepálených cihel a do kamenné zásobárny vzadu na zahradě.

Vichřice ještě bezprostředně nehrozila.

Prudkým závanem větru, který prolétl pod okapem, se uvolnila jedna taška a celá střecha se zachvěla. Taška s třeskotem dopadla na zem a rozbila se. Sloužící pobíhali sem tam, někteří chystali vědra s vodou, jiní se pokoušeli spravit střechu. Starý zahradník Ueki-ja s dětmi přivazoval útlé kmínky keřů a stromků k bambusovým kůlům.

Při dalším poryvu se zatřásl celý dům.

„Každou chvíli se na nás sesype, Mariko-san.“

Neodpověděla. Vítr se na ni i na Fudžiko vrhal, jako by je chtěl rozsápat, oči jim slzely. Blackthorne pohlédl dolů na vesnici. Všude teď létaly vzduchem trosky obydlí. Vítr náhle prorazil trhlinou v papírových dveřích jednoho domku a celá stěna v mžiku zmizela, zůstala jen kostra z latěk. Pak se zhroutila i protější stěna a propaďla se střecha.

Blackthorne se otočil a bez.mocně přihlížel, jak vítr vyrazil ďveře jeho pokoje. Celá stěna se pak zřítila a hned po ní zmizela i protější stěna. Na všech ostatních visely za chvilku jen cáry papíru. Bylo vidět z jedné místnosti do druhé. Hlavní nosníky však držely, tašková střecha se ani nehnula. Vítr zvedal do výšky i přikrývky, svítilny a rohože a sloužící je chytali po okolí.

Bouře rozervala ve vesnici stěny všech domů. Některá obydlí zničila úplně. Nikdo však nebyl vážně zraněn. Za svítání se vichr utišil a muži i ženy začali své příbytky znovu budovat.

V poledne už stěny Blackthornova domu zase stály a polovina vsi vypadala jako dřív. Lehké mřížkové stěny se daly vztyčit celkem snadno, stačilo jen začepovat dřevěné rohové styčníky a pásky, které vždycky svědčily o zručné tesařské práci. Víc práce už daly doškové a taškové střechy, ale Blackthorne si všiml, že si s tím všichni vědí rady, navzájem si s úsměvem pomáhají a práce jim jďe rychle od niky. Mura pobíhal po celé

vesnici, radil, ukazoval, popoháněl a na všechno dohlížel. Teď dorazil až na kopec, aby viděl, jak práce pokračuje.

„Mura, ty dělal…“ Blackthorne hledal slova. „Ty děláš, že vypadá snadné.“

„Ach, děkuju, Andžin-san. Ano, děkuju, měli jsme štěstí, že nedošlo k požárům.“

„Vy požáry časté?“

„Promiňte. ‚U vás jsou často požáry?‘“

„U vás jsou často požáry?“ opakoval Blackthorne.

„Ano. Ale já jsem nařídil, aby se na to vesnice připravila. Připravila, rozumíte?“

„Ano.“

„Když nastanou tyhle bouře –“ Mura náhle strnul, oči mu sklouzly přes Blackthornovo rameno a hluboce se uklonil.

Lehkým, pružným krokem k nim přicházel Omi. Blackthorna poctil přátelským pohledem, Mura jako by neexistoval. „Dobré jitro, Andžin-san.“

„Dobré jitro, Omi-san. Váš dům je dobrý?“

„V pořádku, děkuji.“ Teď teprve se obrátil k Murovi a řekl ostře: „Muži už by měli být na moři a lovit ryby nebo pracovat na polích. A ženy taky. Jabu-sama musí dostat své daně. Nebo snad chceš, abych se před ním styděl, že jsou tady lidé tak líní?“

„Ne, ne, Omi-sama. Promiňte, prosím, hned to jdu zařídit.“

„Měl bys to vědět bez říkání. Příště už tě upozorňovat nebudu.“

„Omlouvám se, že jsem na to nepřišel sám,“ zablekotal Mura a hnal se pryč.

„Vidím, že jste v pořádku,“ obrátil se Omi zas k Blackthornovi.

„Žádné problémy v noci?“

„Dnes dobrý, děkuji. A vy?“

Omi odpověděl poněkud obšírně. Blackthorne všechno nezachytil, stejně jako neporozuměl všemu, co říkal Omi Murovi. Vždycky jen pár slov.

„Moc lituji, já nerozumím.“

„Líbilo? Jak se vám to včera líbilo? Ten útok? Ta ‚jako‘ bitva?“

„Á, já rozumím. Ano. Já myslím dobrý.“

„A dělat svědka?“

„Prosím?“

„Dělat svědka! Ten rónin Nebara Džozen a jeho banda?“ Omi se smíchem naznačil výpad s bajonetem. „Byl jste svědkem toho, jak zemřeli. Jak zemřeli! Rozumíte?“

„Ach, ano. Je pravda, Omi-san, zabíjení ne rád.“

„Karma, Andžin-san.“

„Karma. Dnes cvičení?“

„Ano. Ale Jabu-sama chce dnes jenom hovořit. Později. Rozumíte, Andžin-san? Jenom hovořit, později,“ opakoval Omi trpělivě.

„Jenom hovořit, rozumím.“

„Začínáte už japonsky mluvit dobře. Ano, velmi dobře.“

„Děkuji. Těžký. Malý čas.“

„Ano. Ale vy jste schopný člověk a opravdu se velmi snažíte. A to je důležité. Poskytneme vám čas, Andžin-san, nemějte starost – já vám budu pomáhat.“ Omi sice viděl, že mu Blackthorne moc nerozumí, ale pokud byl schopen pochopit aspoň to podstatné, bylo mu to jedno. „Chci být váš přítel,“ dodal a ještě jednou to zřetelně zopakoval. „Rozumíte?“

„Přítel? Já rozumím ‚přítel‘.“

Omi ukázal na sebe, pak na Blackthorna. „Chci být váš přítel.“

„Á, děkuji. Já poctěný.“

Omi se opět usmál a poklonil – jako rovný rovnému – a odešel.

„Já a jeho přítel?“ ušklíbl se Blackthorne. „Copak snad už zapomněl? Já rozhodně ne.“

„Andžin-san.“ přiběhla Fudžiko. „Pojďte se, prosím, najíst. Jabu-sama pro vás za chvilku pošle.“

„Ano, děkuji. Hodně věci rozbily?“ zeptal se a ukázal na dům.

„Promiňte, prosím, ale říká se: ‚Hodně věcí se rozbilo?‘“

„Hodně věcí se rozbilo?“

„Ne, žádná velká škoda, Andžin-san.“

„Dobře. Nikdo ublížený?“

„Omlouvám se, prosím, ale říká se: ‚Nebyl nikdo zraněn?‘“

„Děkuji. Nebyl nikdo zraněn?“

Najednou měl Blackthorne toho opravování už po krk, a tak ukončil rozhovor příkazem: „Já jsem hlad. Jídlo!“

„Ano. Hned. Promiňte, ale říká se: ‚Já mám hlad.‘ Člověk má hlad, ale je hladový.“ Fudžiko počkala, dokud to neřekl správně, a pak teprve odešla.

Blackthorne se posadil na verandě a pozoroval, jak starý zahradník Ueki-ja uklízí nepořádek na zahradě a shrabuje rozházené listí. Díval se, jak ženy a děti opravují, co bouře ve vesnici napáchala, a jak čluny vyrážejí po zčeřené hladině na moře. Jiní vesničané – teď když vítr ustával –se pomalu vlekli na pole. Jaképak asi musejí platit daně, uvažoval. Tady bych nechtěl být rolníkem. A nejen tady – vlastně nikde.

Zpočátku, když se začalo rozednívat, pohled na zdánlivě zpustošenou vesnici byl opravdu skličující.

„U nás by taková bouřka žádnému domu nijak neublížila.“ řekl tehdy Mariko. „Ano, byla to vichřice, ale ne zas tak zlá. Proč nestavíte domy z kamene nebo z cihel?“

„Kvůli zemětřesení, Andžin-san. Jakákoli kamenná stavba by se určitě roztrhla a zřítila. Rozhodně by přitom byli lidé zraněni a někteří by i přišli o život. Při našem způsobu stavění nejsou velké škody. Uvidíte, jak brzy bude zas všechno v pořádku."

„Ano, ale co nebezpečí požárů? A co nastane, když přijdou velké bouře – tajfuny?"

„To je pak opravdu zle."

Vysvětlila mu tehdy, jak tajfun vypadá a kdy se objevují nejčastěji –od června do září, někdy dřív, někdy později. A vyprávěla mu i o druhých přírodních katastrofách.

Zrovna před několika dny došlo k otřesu. Nebyl silný. Z koše se žhavým uhlím spadla konvice a převrhla ho. Uhlíky se naštěstí podařilo uhasit. V jednom domě ve vsi vznikl požár, ale nerozšířil se. Nikde jinde Blackthorne neviděl, že by lidé dovedli zdolat oheň tak pohotově. Nebýt požáru, nikdo ve vesnici nevěnoval otřesu valnou pozornost. Prostě se tomu zasmáli a život šel dál.

„Jak to, že se lidé smějí?"

„Projevovat veřejně silné city, zvláště strach, je hanba a také neslušnost. Tak je přecházíme smíchem nebo úsměvem. Samozřejmě že máme všichni strach, ale nesmíme to dát najevo."

Někteří to najevo dají, pomyslel si Blackthorne.

Nebara Džozen to dal najevo. Skončil špatně – brečel strachy, žadonil o milost, vraždili ho pomalu a krutě. Nejdřív ho nechali utíkat, pak ho za všeobecného smíchu chladnokrevně probodli bajonetem, zase ho donutili, aby se dal na útěk, a přeťali mu šlachy pod kolenem. Potom ho nechali kousek odplazit a nakonec mu pomalu rozpárali břicho. Příšerně řval, řinula se z něj krev a hleny – a pak ho nechali umřít.

Naga potom obrátil pozornost k dalším samurajům. Tři z Džozenových mužů okamžitě poklekli, obnažili břicho a položili před sebe krátké nože, připraveni provést rituální seppuku. Tři další se postavili za ně jako sekundanti, každý svíral zdvižený meč oběma rukama. Naga a jeho vojáci jen přihlíželi. Když klečící samurajové sáhli po nožích, sekundanti se rozmáchli, tři meče se zablýskly, a jedinou ranou jim uťali hlavy. Zuby ještě několikrát zacvakaly, pak už se hlavy nepohnuly. Sneslo se na ně hejno much.

Potom poklekli dva samurajové a poslední muž se připravil za nimi jako sekundant. První klečící byl sťat stejně jako jeho druzi, když vztáhl ruku po noži. Druhý odmítl. „Ne. Já, Hirasaki Kenko, vím, jak zemřít – jak se sluší na samuraje."

Kenko byl svižný mládenec, navoněný, zženštilého vzhledu. Měl světlou pleť a pečlivě upravené vlasy natřené olejem. Vážně uchopil svůj nůž, část čepele obtočil šerpou, aby mu nevyklouzl.

„Protestuji proti smrti Nebary Džozena a jeho mužů," pronesl pevným hlasem a uklonil se Nagovi. Potom naposledy pohlédl na nebe a usmál se na svého sekundanta, aby mu dodal klidu a jistoty. „*Sajónara*, Tadeo!" A vrazil si nůž hluboko do levé části břicha, prudce je oběma rukama prořízl až na druhou stranu, vytáhl nůž, znovu ho vnořil hluboko do slabiny a bez hlesu trhl směrem vzhůru. Rozervaná střeva mu vyhřezla do klína. Když už klesal k zemi, na tvář hrůzně zkřivenou bolestí jediným švihem dopadl meč jeho sekundanta.

Naga osobně zvedl jeho hlavu za uzel vlasů, otřel ji a zatlačil otevřené oči. Pak poručil svým vojákům, aby dohlédli na to, že hlava – umytá a zabalená – bude poslána Išidovi s nejvyššími poctami a s podrobno zprávou o statečnosti Hirasakiho Kenka.

Teď poklekl poslední samuraj. Už nezbýval nikdo, kdo by mu prokázal službu jako sekundant. I on byl velmi mladý. Prsty se mu třásly, strachem byl téměř ochromený. Dvakrát vykonal to, čím byl svým druhům povinen, dvakrát sekl čistě a čestně, aby je ušetřil bolestného utrpení a zahanbujícího strachu. A jednou dokonce vyčkal, až jeho nejdůvěrnější přítel skončí svůj život jako pravý samuraj, hrdým sebeobětováním a bez nářku – i tehdy ťal dokonale přesně a čistě. Předtím ještě nikdy nikoho nezabil.

S pohledem upřeným na svůj vlastní nůž odhalil břicho a modlil se, aby i on měl tolik odvahy jako jeho milý. Do očí se mu hrnuly slzy a jen silou vůle dokázal, že mu tvář ztuhla v strnulém úsměvu. Odvinul si šerpu a omotal ji kolem části čepele. A tehdy, za to, že mladík tak dobře splnil svou povinnost, Naga pokynul svému pobočníkovi.

Ten předstoupil, poklonil se a obřadně se představil. „Osaragi Nampo velitel Devátého oddílu knížete Toranagy. Pokládal bych si za čest být vaším sekundantem."

„Ikomo Tadeo, první důstojník, vazal knížete Išida," odpověděl mladík. „Děkuji. Pokládám si za čest přijmout vás jako sekundanta."

Jeho smrt byla rychlá, bezbolestná a čestná.

Všechny hlavy potom sebrali. Džozen se ještě jednou probral a pronikavě zaskučel. Zoufale a bezmocně hmatal rukama, aby sevřel rozervané břicho.

Ponechali ho psům, kteří se seběhli z vesnice.

34/

Deset dní po smrti Džozena a jeho družiny, v hodině koně, v jedenáct hodin dopoledne, blížil se kolem ostrohu k Andžiru konvoj tří galér.

Všechny byly plné vojska. Na břeh vystoupil Toranaga a s ním Buntaró.

„Nejdřív chci vidět nácvik útoku, Jabu-san, se základním oddílem pěti set mužů," spustil Toranaga bez úvodu. „Teď hned."

„Nemohlo by to počkat do zítřka? Abych se mohl připravit?" zeptal se Jabu přívětivě, ale ve skutečnosti ho Toranagův nenadálý příjezd rozzuřil na nejvyšší míru. Navíc ho krajně popudilo, že ho nikdo z jeho zvědů neupozornil předem. Taktak stačil s čestnou stráží dorazit na břeh. „Jistě jste unavený –"

„Nejsem unavený, děkuji," odpověděl Toranaga záměrně ostře. „Nemusím tam mít ‚obránce' ani kdovíjak složitě naaranžované divadlo –výkřiky a zdánlivě zabité. Nezapomínejte, příteli, že jsem se něco navystupoval v hrách nó a dost představení i sám uspořádal, abych si pocvičil Představivost. Nejsem žádný venkovský rónin! Dejte, prosím, rozkaz, aby se cvičení konalo ihned."

Stáli dosud na pláži u přístaviště, Toranaga obklopený elitní jednotkou, nové a nové oddíly se valily ze zakotvené galéry. Další samurajové v plné zbroji – v počtu asi jednoho tisíce – se tísnili na zbývajících dvou galérách, které čekaly nedaleko od břehu. Byl teplý den, nebe bez mráčku, příboj jen mírný, v dálce na obzoru lehký opar z horka. „Iguraši zařiď to!" Jabu jen stěží krotil svůj vztek. Od první zprávy o Džozenově příjezdu, kterou poslal před jedenácti dny, přicházely z jeho špionážní sítě v Edu jen hubené, nic neříkající zprávy a na stále naléhavější vzkazy dostával od Toranagy sporadicky pouze všeobecné odpovědi, které ho dohánějí k zuřivosti: „Vaše sdělení došlo, nyní je předmětem vážného studia."

„Ohromen zprávou o synovi. Prosím, vyčkejte dalších pokynů." Před čtyřmi dny se dozvěděl toto: „Osoby zodpovědné za Džozenovu smrt budou potrestány. Ať zůstanou na svých místech, ale nadále ve vazbě, dokud se neporadím s knížetem Išidern." A včera přišla bomba: „Dnes jsem obdržel od nové regentské rady úřední pozvání na květinovou slavnost do Ósaky. Kdy hodláte odjet vy? Sdělte ihned."

„To přece nemůže znamenat, že tam Toranaga doopravdy pojede?" uvažoval bezradně Jabu.

„Chce vás donutit, abyste šel s barvou ven," usoudil tehdy Iguraši. „Ať se vyjádříte tak nebo onak, budete stejně v pasti."

„To je pravda," přikývl Omi.

„Proč nedostáváme z Eda žádné zprávy? Co tam dělají naši zvědové?"

„Vypadá to skoro, jako by Toranaga všechna spojení v celé provincii umlčel," napadlo Omiho. „Třeba vaše zvědy zná!"

„Dnes je desátý den," připomněl tehdy Jabuovi Iguraši. „Všechno je připraveno k vašemu odjezdu do Ósaky. Chcete se tam vydat nebo ne?"

Teď Jabu tady na pobřeží blahořečil svému strážnému kami, že se dal přemluvit a přijal Omiho radu, aby tu zůstal až do posledního dne. Zbývaly

mu tedy ještě tři dny.

„Pokud jde o vaši poslední zprávu, pane," obrátil se k Toranagovi, „o tu, co přišla včera, předpokládám, že nemáte v úmyslu jet do Ósaky?"

„Vy ano?"

„Uznávám vás jako svého velitele a čekám samozřejmě na vaše rozhodnutí."

„Moje rozhodnutí je snadné, Jabu-sama. Ale vaše je těžké. Když tam pojedete, regenti vás docela jistě odpraví za to, že jste zabil Džozena a jeho doprovod. Išido je opravdu velmi rozezlený, a právem, nemyslíte?"

„Já jsem to neudělal, pane. Džozenovu smrt – i když si ji zasloužil –jsem já nenařídil."

„Ale hodilo se vám, že to udělal Naga-san, co? Jinak byste to byl rozhodně musel udělat sám. Případ Nagy projednám později, ale pojďme už, můžeme hovořit cestou na cvičiště. Nač plýtvat časem." A Toranaga vykročil rázným krokem, těsně sledován svou stráží. „Ano, je to pro vás opravdu těžké rozhodování, příteli. Jestli tam pojedete, přijdete o hlavu i o Izu a celý rod Kašigi skončí na popravišti. Jestli tu zůstanete, nařízení rady bude stejné." Pohlédl úkosem na Jabua. „Možná že byste měl udělat to, co jste navrhoval mně, když jsem byl v Andžiru naposled. Bude mi potěšením posloužit vám jako váš sekundant. Vaše hlava třeba spraví Išidovi náladu, až se s ním setkám."

„Moje hlava nemá pro Išida žádnou cenu."

„To bych neřekl."

„Promiňte, pane," přerušil je Buntaró. „Rád bych se zeptal, kde se má vojsko utábořit?"

„Nahoře na pláni. Postavte si tam stálý tábor. Dvě stě stráží zůstane se mnou v pevnosti. Až to zařídíte, přijďte za mnou. Chci, abyste cvičení také viděl." Buntaró se spěšně vzdálil.

„Stálý tábor? Vy tady chcete zůstat?" vyhrkl Jabu.

„Ne. Jenom moje vojsko. Jestli je ten útok opravdu tak skvělý, jak jsem slyšel, sestavíme devět útočných praporů, každý po pěti stech samurajích."

„Cože?"

„Ano. Právě jsem vám přivezl další tisíc vybraných samurajů. Ten druhý tisíc dodáte vy."

„Ale nemáme tu dost mušket a cvi –"

„Promiňte, to se mýlíte. Přivezl jsem také tisíc mušket a spoustu střelného prachu a munice. Zbytek přijde do týdne a také další tisíc mužů."

„My budeme mít devět útočných praporů?"

„Ano. Budou tvořit jeden pluk. Velet mu bude Buntaró."

„Snad bych to měl být spíš já. On bude –"

„Ale vy zapomínáte, že rada se sejde už za pár dní. Jak můžete být velitelem pluku, když jedete do Ósaky? Nebo jste se snad nechystal k

odjezdu?“

Jabu se zastavil. „My dva jsme teď spojenci. Dohodli jsme se, že vůdcem budete vy, a taky jsme se na tu úmluvu vymočili. Já jsem ji dosud dodržoval a chci ji dodržet i teď. Takže se ptám, co máte v plánu? Jdeme do války nebo ne?“

„Nikdo mi válku nevyhlásil. Zatím.“

Jabu měl sto chutí tasit svůj meč Jošimoto, vrazit mu ho do těla a skoncovat s ním jednou provždy, ať to stojí co chce. Věděl sice, že je Toranagovými strážemi doslova obklíčený ze všech stran, ale už mu to bylo jedno. „Schůzka rady znamená přece umíráček i pro vás? Sám jste to řekl. Jakmile se sejdou, budete se muset podrobit.“

„Ovšem.“ Toranaga odehnal stráže kousek dál a stál tu, zeširoka rozkročený, podsaditý, opíraje se zlehka o meč.

„Takže jaké je vaše rozhodnutí? Co vy navrhujete?“

„Nejdřív se podívat na útok.“

„A pak?“

„Pak si vyjet na lov.“

„A pojedete do Ósaky?“

„Jistěže.“

„A kdy?“

„Až mi to bude vyhovovat.“

„Chcete tím říct, ne tehdy, kdy to vyhovuje Išidovi?“

„Chci tím říct, až mi to bude vyhovovat.“

„Ale zůstaneme sami,“ upozornil ho Jabu. „Nemůžeme přece bojovat proti celému Japonsku, i když budeme mít pro útok připravený pluk a těžko ho také můžeme za deset dní vycvičit.“

„Ano.“

„Jaký tedy máte plán?“

„Jak to přesně bylo s Džozenem a Nagou?“

Jabu mu všechno pravdivě vylíčil, vynechal jenom tu skutečnost, že Omi Nagu šikovně popíchl.

„A co můj barbar? Jakpak se chová Andžin-san?“

„Dobře. Velmi dobře.“ Jabu mu pak vyprávěl, jak se hned první večer pokusil o seppuku a jak ho mazaně pohnul k dohodě, která je pro obě strany výhodná.

„To bylo chytré,“ odpověděl pomalu Toranaga. „Nikdy by mě nenapadlo, že by se pokusil provést seppuku. Zajímavé.“

„Naštěstí jsem přikázal Omimu, aby byl ve střehu.“

„Ano.“

Jabu netrpělivě čekal, co dál, ale Toranaga už neřekl nic. „Ta zpráva, co jsem vám poslal, že se má kníže Itó stát regentem,“ začal nakonec Jabu sám, „věděl jste o tom už předtím?“

Toranaga s odpovědí nepospíchal. „Něco jsem slyšel. Lepšího si Išido nemohl vybrat. Ten chudák je vždycky celý šťastný, když mu to někdo dělá, a on přitom strká nos do řiti někomu jinému. Ti si budou v posteli náramně vyhovovat.“

„Stejně, jeho hlas pro vás znamená katastrofu.“

„Za předpokladu, že tu nějaká rada bude.“

„Aha, takže přece nějaký plán máte?“

„Já mám vždycky nějaký plán – nebo plány – to jste nevěděl? Ale co vy, jaký vy máte plán, spojenče? Chcete-li odjet, odjeďte. Chcete-li zůstat, zůstaňte. Vyberte si!“ A s tím znova vykročil.

Mariko podala Toranagovi svitek hustě popsaný znaky.

„Je tam všechno?“ zeptal se.

„Ano, pane.“ V dusné kajutě, znovu na palubě galéry, i když uvázané v přístavu, se necítila dobře. „Mnoho věcí z té vojenské příručky se tam bude opakovat, ale já jsem si každý večer dělala poznámky a zapisovala všechno, co se stalo – aspoň jsem se snažila. Je tam všechno, co kdo řekl a co se událo od chvíle, kdy jste odjel, skoro jakýsi deník“

„V pořádku. Četl to ještě někdo?“

„Pokud vím, ne.“ Mariko se ovívala vějířem, aby se trochu ochladila. „Andžinova konkubína i jeho sloužící ovšem viděli, že něco píšu, ale zápisky jsem měla stále pod zámkem.“

„A jaké jsou vaše závěry?“

Mariko chvilku váhala. Pohlédla nejdřív na dveře kajuty, pak na zavřené okénko. „Nahoře jsou jenom moji lidé,“ uklidnil ji Toranaga, „a tady v podpalubí nikdo, kromě nás dvou.“

„Ano, pane. Jen jsem si totiž vzpomněla, jak Andžin-san říkal, že na lodi se nedá nic utajit. Promiňte.“ Na okamžik se zamyslela a pak s jistotou shrnula své poznatky: „Mušketýrský pluk vyhraje jednu bitvu. Barbaři by nás mohli zničit, kdyby připluli ve velkém počtu s mušketami a s děly. Musíte mít loďstvo, jaké mají barbaři. Potud jsou Andžinovy vědomosti pro vás nesmírně cenné, natolik cenné, že by bylo záhodno udržet je v tajnosti, jen pro vaše uši. Ve špatných rukou by jeho znalosti znamenaly váš konec.“

„Kdo všechno se k nim dostal?“

„Jabu-san ví hodně, ale Omi-san ještě víc – ten vidí nejdál, Iguraši-san, Naga-san, a potom vojáci – vojáci ovšem chápou jen strategii, ne jemnější detaily a z politických a všeobecných znalostí Andžina nechápou vůbec nic. A já, víc než kdokoli jiný. Zapsala jsem všechno, co řekl, na co se ptal nebo co komentoval, pane. Jak nejlíp umím. Pověděl nám samozřejmě jen něco, ale znalosti má rozsáhlé a paměť přímo skvělou. Budete-li trpělivý, může vám dát o světě velmi přesný obraz, jak to tam chodí a co nám odtud

hrozí. Pokud mluví pravdu.“

„A mluví?“

„Myslím, že ano.“

„A co soudíte o Jabuovi?“

„Jabu-san je člověk hrubý, bez jakýchkoli skrupulí. Jde mu jen o vlastní zájmy. Oddanost, věrnost, tradice – to mu neříká nic. Někdy dostane šikovný, dokonce i skvělý nápad. Je stejně nebezpečný jako spojenec i jako nepřítel.“

„Samé chvályhodné ctnosti. Co se dá říct proti němu?“

„Je špatný správce. Kdyby jeho rolníci měli zbraně, vzbouřili by se.“

„Proč?“

„Žádá nehorázné daně. Nezákonné daně. Bere sedmdesát pět dílů z každé stovky – u všech ryb, veškeré úrody rýže a jiných plodin. Zavedl daň z hlavy, daň z půdy, daň z člunu – cokoliv jde na prodej, každý soudek sake, ze všeho se na Izu platí daně.“

„Měl bych ho možná pověřit správcovstvím v celém Kantó nebo aspoň jeho vojenského zásobovatele. No, tady ať si dělá, co chce, jeho rolníci nikdy do ruky zbraně nedostanou, takže si s tím nemusíme lámat hlavu. V případě nutnosti bych to ještě mohl brát za základ.“

„Ale pane, zákonem stanovené maximum je šedesát dílů.“

„To bývalo. Tak to uzákonil taikó, ale ten už je mrtev. Co ještě víte o Jabuovi?“

„Málo jí, zdravotně, zdá se, je na tom dobře, ale masér Suó si myslí, že má něco s ledvinami. A má některé zvláštní zvyky.“

„Jaké?“

„Mariko mu vyprávěla o Noci skřeků.“

„Kdo vám o tom řekl?“

„Suó. A také manželka a matka Omiho.“

„Jeho otec také míval ve zvyku své odpůrce uvařit. To je ztráta času Ale dovedu pochopit, že ho takové nutkání občas posedne. Co jeho synovec Omi?“

„Velmi bystrý a chytrý. Svému strýci naprosto oddaný. Velmi schopný vazal, dovede lidi zaujmout.“

„A Omiho rodina?“

„Jeho matka je – je přiměřeně přísná na jeho ženu Midori. Midori je samurajka, má pevné zásady, je velmi mírná a velmi hezká. Jako na vazaly se Jabu-san může na všechny plně spolehnout. Omi-san nemá v současné době žádné konkubíny, i když Kiku, nejznámější kurtizána tady v Izu, se dá skoro považovat za jeho konkubínu. Kdyby ji mohl vykoupit ze smlouvy, myslím, že by si ji přivedl domů.“

„Pomohl by mi proti Jabuovi, kdybych se na něho obrátil?“

Mariko o tom chvíli uvažovala, pak zavrtěla hlavou. „Ne. Řekla bych,

že ne, pane. Myslím, že je vazalem svého strýce.“

„A Naga-san?“

„Samuraj tělem i duší. Okamžitě pochopil, jaké nebezpečí vám hrozí od Džozena a jeho družiny, ale nechal si to pro sebe, dokud se s vámi neporadí. Mušketýrský pluk se mu přímo hnusí, ale při výcviku dělá co může, aby jeho oddíly plnily své úkoly opravdu vzorně.“

„Podle mého udělal velikou hloupost, když Jabuovi takhle naletěl.“

Mariko si uhladila záhyb na kimonu a neřekla na to nic.

Toranaga se ovíval vějířem. „A teď konečně, co Andžin-san?“ Počítala s tou otázkou, ale teď, když ji položil, všechny bystré postřehy jako by se jí vypařily z hlavy.

„Hm?“

„Musíte si udělat úsudek z mých poznámek, pane. V některém směru nedovedu říct, jaký vlastně je a co si mám o něm myslet. Jistěže, má úplně jinou výchovu a zvyklosti než my. Není to jednoduchý člověk a my – já se v něm těžko vyznám. Dřív hovořil velmi otevřeně. Ale od té doby, co se pokusil provést seppuku, se dost změnil. Teď je uzavřenější.“ Pověděla mu potom, co se stalo ten první večer, co řekl a udělal Omi. A také co slíbil Jabu.

„Á, tak Omi ho zastavil – ne Jabu-san?“

„Ano.“

„A Jabu tedy jednal, jak mu Omi radil?“

„Přesně tak, pane.“

„Tak Omi mu dává rady. Zajímavé. Ale Andžin-san si, doufám, nemyslí, že Jabu svůj slib dodrží?“

„To si rozhodně myslí.“

Toranaga se zasmál. „Dětina!“

„Má v sobě hluboce zakořeněné křesťanské ‚svědomí‘, bohužel. To je jeho karma, nic proti ní nezmůže. A k ‚svědomí‘ patří i zásadní odpor k zabíjení jednotlivce – nebo více lidí, kterým říká ‚nevinní‘. I Džozenova smrt se ho velmi dotkla. Řadu nocí neklidně spal a celé dny sotva s kým promluvil.“

„To ‚svědomí‘ se týká všech barbarů?“

„Ne, ale mělo by se týkat všech křesťanů.“

„Zbaví se toho ‚svědomí‘ časem?“

„Já myslím, že ne. Ale pokud mu zůstane, je bezbranný jako dítě.“

„A jeho konkubína?“

Mariko mu všechno podrobně vylíčila.

„Dobře,“ pokývl s uspokojením, že Fudžiko vybral správně a že se jeho plán vydařil. „S těmi pistolemi to udělala skvěle. A co jeho návyky?“

„Většinou běžné, kromě záležitostí spojených s poduškováním, které ho uvádějí v nepochopitelné rozpaky, a co je podivné, nerad hovoří o těch

nejobyčejnějších tělesných funkcích.“ Vzpomněla si ještě na jednu zvláštnost, že někdy potřebuje být sám, a dodala, že si libuje v odporném jídle. „Většinou je pozorný, všímavý, rozumný, bystrý žák, o nás a našich zvyklostech se chce dozvědět co nejvíc. Uvedla jsem všechno ve své zprávě, ale jen stručně. Řekla jsem mu něco o našem způsobu života, trochu i o nás a našich dějinách, také o taikóovi a o problémech, s jakými se teď u nás potýkáme.“

„Hm, i o následníkovi?“

„Ano, Milosti. To jsem neměla?“

„Proč ne? Dostala jste přece za úkol ho učit. Jak to vypadá s jeho japonštinou?“

„Velmi dobře, pane, vzhledem k okolnostem. Časem bude mluvit japonsky docela slušně. Učí se velmi pilně.“

„A poduškování?“

„S jednou služkou,“ odpověděla bez váhání.

„Sám si ji vybral?“

„Jeho konkubína ji k němu poslala.“

„A?“

„Pokud vím, byli oba spokojeni.“

„Hm! Takže neměla žádné potíže.“

„Ne, Milosti.“

„Má ho tedy přiměřený, vyhovující?“

„Ta dívka řekla: ‚Ano, naprosto.‘ Použila slova ‚ohromný‘.“

„Výborně. Aspoň v tomhle směru nemá špatnou karmu. Spousta mužů s tím má potíže, Jabu například, nebo Kijama. Mají je prostě malé. Je to smůla, když se někdo narodí s malým penisem. Velká smůla.“ Oči mu sklouzly na listinu, pak s klapnutím zavřel vějíř. „A co vy, Mariko-san? Jak se vede vám?“

„Děkuji, vzácný pane, dobře. Jsem ráda, že se těšíte dobrému zdraví. Dovolte, abych vám blahopřála k narození vnuka.“

„Ano. Děkuji. Mám z něj radost. Je to pěkný chlapec a zdá se, že se mu vede dobře.“

„A paní Gendžiko?“

„Ta je plná energie, jako vždycky,“ zavrčel Toranaga. Stiskl rty a na okamžik se zamyslel. „Možná že byste mi mohla pro to dítě doporučit nějakou chůvu.“ Bylo totiž zvykem, že syn význačného samuraje měl chůvu, aby se matka mohla věnovat manželovi a vedení domácnosti. Chůva pak měla na starosti výchovu dítěte, aby bylo zdravé a dělalo rodičům čest. „Mám obavy, že nebude zrovna snadné najít vhodnou osobu. Paní Gendžiko se hned tak někcio nezavděčí.“

„Vy jistě najdete tu správnou ženu, Milosti. Budu o tom samozřejmě také přemýšlet,“ odpověděla Mariko. Dobře věděla, že by provedla

hloupost, kdyby přišla s nějakým návrhem, protože se ještě nenarodila taková žena, která by uspokojila Toranagu a současně i jeho snachu.

„Děkuji. Ale teď vy, Mariko-san, co vy?“

„Děkuji, pane, všechno v pořádku.“

„A vaše křesťanské svědomí?“

„Udělala jsem všechno, co jste si přál, pane, a nic, co by s ním bylo v rozporu. Ani v nejmenším. Opravdu.“

„Byl tu nějaký kněz?“

„Ne, Milosti.“

„A chtěla byste, aby sem přišel?“

„Měla bych se vyzpovídat, přijmout Tělo Páně a dostat požehnání. Ano, po pravdě řečeno, chtěla bych – vyznat to, co smím, a dostat požehnání.“

Toranaga se na ni zkoumavě zahleděl, ale v jejích očích nenašel úskok, jen dětskou nezáludnost. „Dobře jste pracovala, Mariko-san. Pokračujte tak dál, prosím.“

„Ano, pane, děkuji. Ještě jednu věc – Andžin-san nutně potřebuje nějakou japonskou mluvnici a slovník.“

„Už jsem pro ně vzkázal. Cukku-san je měl opatřit. Vy myslíte, že je nepošle?“ dodal, když viděl, že se trochu zamračila.

„Samozřejmě že vás poslechne, ale možná že nebude zrovna pospíchat, jak byste chtěl.“

„To se brzy uvidí,“ řekl na to tónem, který nevěstil nic dobrého. „Už mu zbývá jen třináct dnů.“

„Jak to, Milosti?“ podivila se Mariko nechápavě.

„Ano, třináct,“ opakoval Toranaga naoko ledabyle, aby zamaskoval, co mu nedopatřením uklouzlo. „Když jsme byli na té portugalské lodi, požádal mě o dovolení navštívit Edo. Svolil jsem s tím, že tam zůstane nejvýš čtyřicet dní. Z těch mu zbývá už jen třináct. Nebylo to také čtyřicet dní, co strávil ten bonz, ten prorok, Mojžíš, na té hoře, kde sestavil přikázání Boha, která pak vyryli do kamene?“

„Ano, vzácný pane.“

„Věříte tomu?“

„Ano. Ale nechápu ani jak, ani proč se to stalo.“

„O ‚věcech Boha‘ nemá smysl hovořit, nemyslíte?“

„Ano, pane, jistě, pokud vám jde o fakta.“

„Když jste tu čekala, až přijde ten slovník, nezkusila jste nějaký sestavit sama?“

„Ano, Toranaga-sama. Ale za moc nestojí. Bohužel, je příliš málo času a příliš mnoho problémů. Tady – a vlastně všude.“ trochu ho popíchla.

Toranaga souhlasně přikývl. Bylo mu jasné, že by se hrozně ráda zeptala na spoustu věcí: na novou radu a jmenování knížete Itóa, jaký ortel bude vynesen nad Nagou a jestli bezprostředně hrozí válka. „Máme veliké

štěstí, že se vrátil váš manžel.“

Vějíř se zastavil. „Už jsem vůbec nečekala, že by se odtamtud dostal živ. Opravdu ne. Každý den jsem se za něj pomodlila a zapálila na jeho památku kadidlo.“ Buntaró jí ráno vyprávěl, jak jeden oddíl Toranagových samurajů kryl jeho ústup od pobřeží, takže bez nesnází dorazil až k Ósace. Potom s padesáti vybranými muži – v převlečení za bandity a s několika koňmi navíc – prchali po vedlejších cestách přes hory přímo do Eda. Dvakrát ho pronásledovatelé dostihli, ale nebylo jich tolik, aby ho mohli zadržet, probil se a jel dál. Jednou si na něj počíhali, přepadli ho, ztratil při tom skoro všechny spolubojovníky, a jen se čtyřmi unikl hlouběji do lesů. V noci jeli, přes den spali, k jídlu jen nějaké bobule, vodu z pramene, někde na osamělém statku ukradli trochu rýže, a hnali se zase dál, psy stále v patách. Dvacet dní mu trvalo, než dojel do Eda. A spolu s ním to přežili jen dva muži.

„Byl to skoro zázrak,“ pravila. „Myslela jsem, že mě snad posedl kami, když jsem ho na břehu uviděla stát vedle vás.“

„Buntaró je chytrý. Udatný a velice chytrý.“

„Smím se zeptat, pane, jaké máte zprávy o knížeti Hiromacuovi? A co Ósaka a paní Kiricubo a Sazuko?“

Toranaga jí vyhýbavě sdělil, že Hiromacu se vrátil do Eda den předtím, než on odjel, ale obě paní se rozhodly zůstat v Ósace, důvodem jejich zdržení je zdravotní stav paní Sazuko. Nebylo třeba to rozvádět. Oba dva věděli, že ta formulace má jen zachránit prestiž a že hejtman Išido – teď, když mu Toranaga unikl – nenechá dvě tak vzácná rukojmí odejít.

„*Sikata ga nai,*“ dodal. „*Karma, ne?*“ (Nic naplat, je to karma.)

„Ano.“

„Teď si to musím přečíst,“ řekl a vzal svitek do ruky. „Děkuji, Mariko-san. Vedla jste si opravdu dobře. Za svítání přijďte, prosím, s Andžinem do pevnosti.“

„Když je teď můj manžel tady, Milosti, budu muset –“

„Váš manžel souhlasí s tím, že během mého pobytu zůstanete, kde jste, a budete tlumočit dál. V nejbližších dnech se budete věnovat především Andžinovi.“

„Ale pane, já musím pro svého manžela sehnat dům. Bude přece potřebovat sloužící a dům.“

„Na to je teď škoda peněz, času i námahy. On zůstane u vojska –nebo v domě u Andžina – jak bude chtít.“ Všiml si, že se Mariko zatvářila trochu dotčeně. „*Nan da?*“

„Moje místo je přece u manžela. Jen jemu mám prokazovat služby.“

„Vaše místo je tam, kde určím já. Je to tak?“

„Ano. Promiňte, prosím. Samozřejmě.“

„Samozřejmě.“

Když odešla, Toranaga si pozorně přečetl její zápisky a po nich i vojenskou příručku. K některým pasážím v jejím záznamu se později ještě vrátil. Oba rukopisy pak uložil na bezpečné místo, postavil před kajutu stráže a vyšel nahoru.

Už se rozednívalo. Vypadalo to, že bude pod mrakem a teplo. Toranaga zrušil zamýšlenou schůzku s Andžinem a s doprovodem čítajícím asi sto mužů odjel na pláň. Shromáždil tam své sokolníky a se třemi sokoly vyrazil na lov. Projezdili asi dvacet ri. Kolem poledne měl v lovecké brašně tři bažanty, dvě velké sluky, zajíce a pár křepelek. Zajíce a jednoho bažanta poslal Andžinovi, ostatní zvěřinu do pevnosti. Někteří jeho samurajové nebyli buddhisti a on je nechal jíst, co chtěli. Sám si vzal trochu studené rýže s utřeným rybím masem a naložené chaluhy s tenkými plátky zázvoru. Pak se schoulil na zemi do klubka a usnul.

Bylo pozdní odpoledne a Blackthorne si v kuchyni vesele pískal. Kolem něho se shromáždili vrchní kuchař, druhý kuchař, specialista na zeleninu, specialista na ryby a jejich pomocníci, všichni s úsměvem na rtech, ale v hloubi duše s pocitem ponížení jednak proto, že pán a paní vstoupili sem do jejich kuchyně, dále proto, že pán jim měl ukázat, jak se jídlo připravuje a vaří v jeho zemi – a oni si toho mají vážit, řekla Fudžiko –, a nakonec kvůli tomu zajíci.

Už předtím Blackthorne pověsil bažanta na kůlnu pod okap a přísně nařídil, že se ho nikdo, ale nikdo nemá ani dotknout, jen on sám. „Rozumějí mi, Fudžiko-san? Žádný dotýkat, jen já?“ ptal se s předstíranou vážností.

„Ano, jistěže, Andžin-san. Všichni rozumějí. Promiňte, prosím, ale měl byste říct: ‚Nikdo se ho nemá dotknout – kromě mě.‘“

„Tak,“ obrátil se pak ke všem dohromady. „Vznešené umění kuchařské. Lekce první.“

„*Dózo gomen nasai?*“ zeptala se Fudžiko.

„*Miru!*“ (Dívejte se.)

Cítil se dnes zas jako kluk, protože k jeho prvním domácím povinnostem patřilo vykuchat zvěřinu, kterou s bratrem upytlačili na panstvích kolem Chathamu, kde se vystavovali velikému nebezpečí. Vybral si dlouhý, dranžírovací nůž. Vrchní kuchař, suši, zbledl. Byl to jeho oblíbený nůž, zvlášť pečlivě nabroušený, aby mohl syrovou rybu vždycky nakrájet jemně na tenké plátky. Všichni v kuchyni to věděli a teď jen hlasitě nadechli a roztáhli ústa v úsměvu, aby neuváděli kuchaře do ještě větších rozpaků, a také on vyloudil na tvář široký úsměv, aby zamaskoval svou hanbu.

Blackthorne rozřízl zajíce na břiše, obratně vyňal žaludek a vyvrhl vnitřnosti. Jedné mladší služce se zvedl žaludek a beze slova vyběhla z

místnosti. Fudžiko se v duchu rozhodla, že jí za to strhne měsíční mzdu, a zároveň litovala, že také není vesnické děvče, aby mohla bez ostudy utéct.

Zírali jako u vyjevení, jak odřízl packy a nohy, strčil přední běhy zpátky do stahovaného kožichu a vrchní vrstvu kůže lehce nařízl. Totéž pak udělal se zadními běhy, kůži obrátil, vytáhl obnažené zadní nohy otvorem na břiše a obratným trhnutím stáhl kůži přes hlavu jako nepotřebný zimník. Téměř staženého zajíce pak položil na špalek a odsekl mu hlavu s dojemně vytřeštěnýma očima. Kůži i s hlavou potom zase obrátil chlupy navrch a odložil. Kuchyní prolétl hluboký povzdech. Ale Blackthorne tak soustředěně zajíce čtvrtil, porcoval a odřezával stehna, že si toho vůbec nevšiml. Další služka utekla a nikdo tomu nevěnoval pozornost.

„Tak, a teď chci hrnec," prohlásil a obdařil je širokým, srdečným úsměvem.

Nikdo neodpověděl. Všichni jen tupě zírali se stejnou strnulou grimasou ve tváři. Blackthorne se rozhlédl a oči mu padly na veliký železný kotel. Byl dokonale čistý. Zdvihl ho rukama umazanýma od krve, nalil do něj vodu z dřevěné kádě a zavěsil ho nad koš se žhavým uhlím, zasazený v hliněné podlaze do prohlubně s kamennou obezdívkou. Kusy masa pak vložil do vody.

„Teď nějakou zeleninu a koření."

„*Dózo?*" zeptala se Fudžiko chraplavým hlasem.

Blackthorne potřebná japonská slova neznal, takže se raději rozhlédl kolem. V dřevěném košíčku uviděl mrkev a nějaké bulvy, které vypadaly jako tuřín. Očistil je, pokrájel a přidal do polévky, osolil a přilil trochu tmavé sójové omáčky.

„Ještě bychom potřebovali cibuli, česnek a trochu portského."

„*Dózo?*" opakovala zas bezradně Fudžiko.

„*Kotoba širimasen.*" (Já ta slova neznám.)

Fudžiko ho neopravila, jen uchopila lžíci a podala mu ji. Zavrtěl hlavou. „Sake," zavelel. Jeden pomocník kuchaře se probral k životu a přinesl mu dřevěný soudeček.

„*Dómo.*" Blackthorne nalil plný šálek, pak ještě jeden, aby dal dobrou míru. Byl by si rád ze soudku přihnul, ale věděl, že pít sake studené, bez společenských ceremonií a ještě k tomu v kuchyni, by byl prohřešek proti dobrým mravům.

„Panebože, já bych si dal pivo," zaúpěl.

„*Dózo, gozaimašita, Andžin-san?*"

„*Kotoba širimasen* – ale to dušené maso bude výtečné. *Ičiban, ne?*" ukázal na bublající kotlík.

„*Hai*," odpověděla, ale přesvědčena o tom nebyla.

„*Okuru cukai arigató* Toranaga-sama," (pošlete někoho za knížetem Toranagou, aby mu poděkoval) rozhodl Blackthorne. Nikdo jeho špatnou

větu neopravil.

„*Hai.*“ Jakmile byla Fudžiko venku, hnala se k záchodu, malé budce, která trůnila na odlehlém místě zahrady, nedaleko vstupních vrátek. Bylo jí hrozně zle.

„Jste v pořádku, paní?“ volala na ni Nigacu, už postarší, baculatá služka, která se o Fudžiko starala odmalička.

„Jdi pryč! Ale nejdřív mi přines trochu ča. Ne – to budeš muset do kuchyně… ach, ne!“

„Já mám ča tady, paní. Napadlo nás, že ho budete potřebovat, tak jsme daly vařit vodu jinam. Tady je.“

„Á, ty jsi hlavička,“ usmála se Fudžiko a něžně štípla Nigacu do buclaté tváře, zatímco jiná služka ji ovívala vějířem. Fudžiko si otřela ústa papírovým ubrouskem a s úlevou se posadila na verandě na polštáře. „Ách. tady je lépe!“ Ve stínu, na čerstvém vzduchu, bylo opravdu lépe. Příjemné odpolední slunce vrhalo tmavé stíny, motýli na květech sáli nektar a hluboko dole klidné moře hrálo všemi barvami duhy.

„Co se tam děje, paní? My jsme si netroufly ani nakouknout.“

„Nic si z toho nedělejte. Náš pán tam – náš pán tam – nic si z toho nedělejte. Náš pán má prazvláštní zvyky, ale to je naše karma.“

Oči jí sklouzly stranou, když zahlédla vrchního kuchaře, který k ní mířil přes zahradu a tvářil se, jako by ho potkalo kdovíjaké neštěstí. Zatrnulo v ní ještě větší úzkostí. Hubený, čistě upravený mužík s velkýma nohama a s výrazně vyčnívajícími zuby se obřadně uklonil. Fudžiko se nejistě usmála a předešla ho, než stačil pronést jediné slovo: „Objednej si z vesnice nové nože. A nový hrnec na rýži. Také nové prkénko na krájení, nové nádoby na vodu – a vůbec všechno nádobí, jaké uznáš za nutné. Ty věci, které dnes pán použil, se dají stranou, jen pro jeho potřebu. Část kuchyně oddělíš nebo můžeš postavit i druhou kuchyň, když budeš chtít, kde si pán bude vařit sám, kdykoli si bude přát – dokud se to nenaučíš.“

„Děkuju, Fudžiko-sama,“ odpověděl kuchař. „Promiňte, prosím, odpusťte, že vás přerušuju, ale já bych věděl o jednom výborném kuchaři ve vedlejší vesnici. Není to buddhista, byl dokonce s armádou v Koreji, takže ten by věděl jak – jak vařit pro našeho pána mnohem líp než já.“

„Až budu potřebovat jiného kuchaře, tak ti řeknu. A až si budu myslet, že jsi nešika nebo že se vyhýbáš práci, tak ti to také řeknu. Do té doby tady budeš vrchním kuchařem ty. Přijal jsi to místo přece na šest měsíců,“ připomněla mu Fudžiko.

„Ano, paní,“ odpověděl kuchař navenek klidně, ale uvnitř se celý klepal, protože s Fudžiko-no-Andžin nebyly žádné žerty. „Promiňte, prosím, ale já jsem byl přijat jako kuchař a na to jsem hrdý. Ale rozhodně jsem nesouhlasil s tím, že – že budu dělat řezníka. Řezníci jsou eta. Tady samozřejmě žádný eta být nemůže, ale ten druhý kuchař není buddhista

jako já, můj otec a před ním jeho otec a otec jeho otce, vzácná paní, a ti nikdy, nikdy… Ten nový kuchař, prosím, bude –“

„Ty budeš vařit dál, jako jsi tady vařil dosud,“ skočila mu do řeči Fudžiko. „Podle mě ovládáš kuchařské umění výborně, nemusel by se za ně stydět ani mistr kuchař v Edu. Dokonce jsem jeden tvůj recept poslala paní Kiricubo do Ósaky.“

„Ano? Děkuju. To je pro mě náramná čest. A který to byl, paní?“

„Ten předpis na směs z malých čerstvých úhořů, medúzy a plátků ústřic ochucenou v tom správném množství sójovou omáčkou. Umíš to skvěle. Opravdu výborně. Nikdy jsem nic lepšího nejedla.“

„Ó, děkuju vám, paní,“ drmolil kuchař blahem bez sebe.

„Ovšem, pokud jde o polévky, máš ještě hodně co dohánět.“

„Ach, to mě mrzí.“

„O tom si povíme jindy. Děkuji ti, kuchaři,“ Fudžiko zkusila rozhovor ukončit.

Ale mužík se jen tak nedal. „Odpusťte, prosím, paní, poníženě se omlouvám, ale jestli náš pán – když náš pán –“

„Když ti náš pán řekne, abys něco uvařil nebo něco podřízl nebo cokoliv jiného, půjdeš to honem udělat. A hned. Jak se na oddaného sluhu patří. A mezitím – asi ti to potrvá dost dlouho, než se všechno to nové naučíš – snad by ses měl na přechodnou dobu domluvit s tím druhým kuchařem, že by sem výjimečně zašel, když by náš pán měl chuť na něco upraveného tak, jak je zvyklý.“

Kuchař, spokojen, že jeho čest neutrpěla, se usmál a poklonil. „Děkuju. Promiňte, prosím, že jsem si sám nedovedl poradit.“

„Za toho náhradního kuchaře zaplatíš samozřejmě ze svého platu.“

Když byly zase samy, Nigacu se rozpustile rozesmála a honem si přikryla pusu rukou. „Ach, má milá paní, dovolte, abych vám blahopřála k absolutnímu vítězství a k moudrému rozhodnutí. Všechna čest, má milá paní, vaše moudrost slavila velké vítězství. Vrchní kuchař se div neupšouknul, když slyšel, že bude muset taky platit.“

„Děkuji ti, chůvo.“ Z kuchyně k ní zas zavanul pach zajíce. Co když mě požádá, abych si také vzala, napadlo ji a obešly ji mdloby. I když k tomu nedojde, stejně mu ho budu muset servírovat. Co mám dělat, aby se mi nezvedl žaludek? Nesmí ti být špatně, poručila si. Je to tvoje karma. V minulém životě jsi musela být hrozná. Ano. Ale pamatuj si, že teď je všechno v pořádku. Už jen pět měsíců a šest dní. Ale tím se nezabývej, mysli jen na svého pána, i když má rád tak příšerná jídla…

U branky zaklapala koňská kopyta. Buntaró seskočil a pokynul svým průvodcům, aby odjeli. Se svou osobní stráží pak vykročil do zahrady, uprášený a zpocený. Nesl s sebou svůj obrovský luk a na zádech toulec. Fudžiko i její služka ho přivítaly s přátelskou úklonou, třebaže ho nemohly

vystát. Její strýc byl pověstný záchvaty nepříčetné zuřivosti kdy zčistajasna vztekle napadal lidi a vyvolával s kdekým prudké hádky. Většinou to odnášelo služebnictvo a jeho ženy.

„Pojďte, prosím, dál, strýce. To je od vás opravdu milé, že jste nás navštívil tak brzy," zvala ho Fudžiko.

„Á, Fudžiko-san, máš… Co to tady páchne?"

„Můj pán vaří nějakou zvěřinu, co mu poslal kníže Toranaga – ukazuje teď mým nešťastným sloužícím, jak se to dělá."

„Když chce vařit, ať vaří, i když…" Buntaró nakrčil nos a dal tak najevo, jak je mu ten pach odporný. „Ano, pán si může ve svém domě dělat, co ho napadne, v mezích zákona, pokud tím neobtěžuje sousedy."

Z právního hlediska mohl být takový zápach důvodem k stížnosti a způsobit sousedům nepříjemnost, to nemuselo dobře dopadnout. Lidé nižšího postavení nikdy neudělali nic, co by mohlo výše postavené obtěžovat. Jinak padaly hlavy. Proto také samurajové v celé říši dbali na to, aby nebyli na obtíž svým sousedům stejného postavení a chovali se k nim ohleduplně. Rolníci žili mezi sebou, obchodníci měli své ulice a eta se drželi stranou od měst i vesnic. Blackthornovým nejbližším sousedem byl Omi. Ten stojí rozhodně výš než my, usoudila v duchu Fudžiko. „Já upřímně doufám, že to nikoho obtěžovat nebude," odpověděla Buntaróovi poněkud nejistě a uvažovala, jaký asi podraz má za lubem. „Vy byste jistě chtěl mluvit s mým pánem?" Užuž se chystala zvednout, ale Buntaró ji zarazil.

„Ne, jen ho, prosím, nevyrušuj, já počkám," řekl zdvořile a Fudžiko přepadl strach. Buntaró rozhodně nevynikal vybranými způsoby a jeho slušné chování vyvolávalo pocit nebezpečí.

„Omlouvám se, že k vám přicházím rovnou," pokračoval Buntaró, „že jsem neposlal kurýra se žádostí o setkání, ale kníže Toranaga mi řekl, že bych snad směl použít zdejší lázeň a třeba se tu i ubytovat. Občas. Zeptej se, prosím, později Andžina, jestli by s tím souhlasil."

„Ano, jistěže," Fudžiko nadále udržovala hovor v mezích daných etiketou, i když představa, že by měla mít Buntaróa v domě, se jí z duše protivila. „Určitě si to bude pokládat za čest, strýče. Smím vám zatím nabídnout ča nebo sake?"

„Sake, děkuji."

Nigacu spěšně přinesla na verandu polštář a utíkala pro sake, i když by byla mnohem raději zůstala.

Buntaró podal luk a toulec svému strážci, odkopl zaprášené sandály a těžkým krokem vešel na verandu. Vytáhl dlouhý meč zastrčený za šerpou, usedl se zkříženýma nohama a meč si položil na kolena.

„Kde je moje žena? U Andžina?"

„Ne, Buntaró-sama. Dostala bohužel příkaz, aby se dostavila do

pevnosti, kde –“

„Příkaz? A od koho? Snad od Kašigiho Jabua?“

„Ach ne, od knížete Toranagy, pane, když se odpoledne vrátil z lovu.“

„Ach tak. od knížete Toranagy,“ uklidnil se Buntaró a vrhl zachmuřený pohled přes zátoku na pevnost. Vedle Jabuova praporce tam vlál i Toranagův.

„Přejete si, abych pro ni někoho poslala?“

Buntaró jen zavrtěl hlavou. „Na ni je času dost.“ Dlouze vydechl a podíval se úkosem na svou neteř, dceru své nejmladší sestry. „Mám štěstí, že mám tak vzdělanou a schopnou ženu, co?“

„Ano, pane. To je pravda. Při předávání Andžinových vědomostí prokazuje zcela neocenitelné služby.“

Buntaró upíral zrak na pevnost. Pak potáhl nosem, jak k němu zas vítr zanesl pach z kuchyně. „Tady je to jako v Nagasaki, nebo když jsme byli v Koreji. Tam taky pořád něco dělají s masem, vaří ho nebo pečou. Ten smrad – něco takového jsi nezažila. Korejci jsou zvířata, jako kanibalové. Česnekem ti tam načichnou i šaty a vlasy.“

„To muselo být strašné.“

„Válka byla skvělá. Snadno jsme ji mohli vyhrát a vyrazit nahoru do Číny. A obě země zcivilizovat.“ Buntaróovi se vehnala krev do tváří a hlas mu skřípal jako rašple. „Ale nestalo se to. Prohráli jsme a museli jsme se s hanbou vrátit, protože nás zradili. Ti všiváci na vysokých místech nás zradili.“

„Ano, je to smutné, ale je to tak, jak říkáte. Máte naprosto pravdu, Buntaró-sama,“ přikyvovala Fudžiko, aby ho uklidnila. Se lží si nedělala starost. Bylo jí naprosto jasné, že žádný národ na světě nemůže dobýt Čínu a že tuto zemi s prastarou civilizací nemůže nikdo civilizovat.

Buntaróovi vystoupila na čele žíla a mluvil teď spíš sám k sobě. „Ale zaplatí za to. Všichni ti zrádci. Stačí jen vydržet čekat u řeky, až voda přinese těla našich nepřátel. Já si počkám a brzy, už brzy jim na ty jejich hlavy napliju. To jsem si slíbil.“ Pohlédl na ni. „Nenávidím zrádce a cizoložníky. A lháře všeho druhu!“

„Ano, souhlasím s vámi. Máte úplně pravdu, Buntaró-sama,“ přitakávala Fudžiko, ale mráz jí přitom běhal po zádech, protože věděla, že jeho zuřivost nezná meze. Když mu bylo šestnáct let, zabil svou matku, jednu z Hiromacuových méně významných konkubín, prý za nevěru v době, kdy jeho otec, Hiromacu, bojoval ve službách diktátora, knížete Gorody. Po letech zabil i svého nejstaršího syna z první ženy, údajně za urážky, a ji pak vrátil její rodině, kde skončila vlastní rukou, protože takovou pohanu nemohla přenést přes srdce. Hrozně týral i své konkubíny a Mariko. Do krve se pohádal i s otcem Fudžiko, nařkl ho ze zbabělosti při korejském tažení a tak ho znectil v taikóových očích, že mu

taikó okamžitě nařídil, aby si oholil hlavu a šel do kláštera. Ten pak propadl zhýralému životu a svou hanbu dlouho nepřežil.

Tvářit se navenek klidně stálo Fudžiko velké úsilí. „Velmi nás potěšilo, když jsme se dozvěděly, že jste unikl svým nepřátelům."

Mezitím přinesla služka sake a Buntaró obrátil pozornost především k pití.

Když uplynula patřičná doba, Fudžiko vstala. „Omluvte mě na okamžik, prosím," dovolila se a odešla do kuchyně upozornit Blackthorna, požádat ho o svolení, aby se tu směl Buntaró ubytovat, a říci jemu i sloužícím, co všechno je třeba udělat.

„Proč tady?" vybafl podrážděně Blackthorne. „Proč zůstat tady? Je nutné?"

Fudžiko se omlouvala a snažila se mu vysvětlit, že Buntaróovi se nedá prostě říci ne. S pokaženou náladou se Blackthorne šel zas věnovat svému vaření a Fudžiko se s úzkostí v duši vrátila k Buntaróovi.

„Můj pán vzkazuje, že si pokládá za čest, když tady budete bydlet. Jeho dům je i váš dům."

„Jaké je to být konkubínou barbara?"

„Myslím, že to musí být hrozné. Ale Andžin-san je přece hatamoto, a tedy i samuraj? Nejspíš je to stejné jako být konkubínou kohokoli jiného. Ještě nikdy jsem v takovém postavení nebyla a asi bych raději byla manželkou. Andžin-san je jako jiní muži, i když, pravda, některé jeho zvyklosti jsou velmi zvláštní."

„Kdo by si byl pomyslel, že někdo z naší rodiny bude konkubínou barbara – třebaže hatamota."

„Neměla jsem na vybranou. Prostě jsem poslechla knížete Toranagu a dědečka, který je hlavou našeho rodu. Povinností ženy je přece poslušnost."

„Ano, ano," Buntaró dopil svůj šálek a Fudžiko mu nalila znova. „Poslušnost je u ženy důležitá. Mariko-san je, doufám, také poslušná?"

„Ano, vzácný pane." Pohlédla mu do škaredé opičí tváře. „Dělá vám opravdu jen čest. Nebýt vaší paní manželky, kníže Toranaga by nikdy nezískal Andžinovy vědomosti."

Buntaró se křivě pousmál. „Slyšel jsem, že ses postavila s pistolemi proti Omimu?"

„Konala jsem jen svou povinnost, pane."

„Kde ses s nimi naučila zacházet?"

„Nikdy před tím jsem neměla pistoli v ruce. Ani jsem nevěděla, jestli jsou nabité. Ale spoušť bych byla stiskla."

Znovu mu nalila. „Já vůbec nechápu, proč se Omi-san nepokusil mi je vzít. Jeho pán mu přece poručil, aby je vzal k sobě, a on to neučinil."

„Já bych to byl udělal."

„Ano, strýče, já vím. Promiňte, prosím, ale já bych byla stejně stiskla spoušť.“

„Ano, a střelila vedle.“

„To je dost možné. Ale od té doby už jsem se střílet naučila.“

„Od něho?“

„Ne. Ukázal mi to jeden důstojník pana Nagy.“

„A proč?“

„Můj otec by byl nikdy nedovolil svým dcerám, aby se učily zacházet s mečem nebo s kopím. Měl za to – a myslím, že správně –, že bychom se měly věnovat něčemu ušlechtilejšímu. Ale někdy žena musí bránit svého pána a jeho dum. A pistole je pro ženu dobrá zbraň, velmi dobrá. Nevyžaduje žádnou sílu, jen trochu cviku. Takže teď snad mohu být svému pánovi trochu užitečnější. Dnes bych určitě dokázala komukoliv vpálit kulku do hlavy, kdyby šlo o to ochránit pána a čest našeho domu.“

Buntaró dopil další šálek. „Byl jsem na tebe pyšný, když jsem se dozvěděl, jak statečně ses proti Omimu postavila. Tak to bylo správné. Kníže Hiromacu to také jistě rád uslyší.“

„Děkuji, strýče, ale konala jsem jen svou běžnou povinnost.“ Potom se obřadně uklonila a řekla: „Můj pán se ptá, zdali byste ho teď poctil návštěvou, jestli vám to vyhovuje.“

Buntaró odpověděl stejně obřadně: „Vyslov mu můj dík, prosím, ale nejprve bych se s dovolením vykoupal. Když nebude mít nic proti tomu, navštívím ho, až se vrátí moje žena.“

35/

Blackthorne čekal na zahradě. Měl teď na sobě uniformu, hnědé kimono, které dostal od Toranagy, za šerpou zastrčené meče a pod šerpou schovanou nabitou pistoli. Z toho, co mu Fudžiko narychlo vysvětlila a co se dodatečně dozvěděl od sloužících, vyrozuměl, že musí Buntaróa přijmout velmi oficiálně, protože tento samuraj je významný hejtman a hatamoto, a také proto, že je to první host v jeho domě. Rychle se tedy vykoupal a převlékl a odebral se na místo, které bylo k přijetí připraveno.

Buntaróa zahlédl krátce už včera, hned když přijel. Celý zbytek dne strávil Buntaró spolu s Mariko jednáním s Toranagou a s Jabuem, zatímco Blackthorne, který se rozhovoru nezúčastnil, ve spěchu organizoval ukázku útoku s Omim a s Nagou. Výsledek byl přijat s uspokojením.

Mariko se vrátila domů velmi pozdě. Jen stručně mu pověděla o Buntaróově útěku, jak ho Išidovi lidé řadu dní pronásledovali, jak jim unikal a nakonec se probil nepřátelskými provinciemi, až dorazil do Kantó.

„Bylo to jistě velmi těžké, ale možná že ne zas tak příliš, Andžin-san. Můj manžel je totiž velmi zdatný a velmi statečný.“

„A co bude teď? Odejdete odtud?“

„Podle rozkazu knížete Toranagy má všechno zůstat tak, jak je. Nic se nemá měnit.“

„Ale vy jste se změnila, Mariko. Kde je vaše jiskra?“

„Ba ne. To se vám jen zdá, Andžin-san. To jsem si jen oddychla, že je naživu, když jsem ho už s určitostí považovala za mrtvého.“

„Ano, ale něco se tím přece změnilo, nemyslíte?“

„Ano, jistě. Děkuji Pánubohu, že můj pán nebyl zajat, že to přežil, aby mohl dál sloužit knížeti Toranagovi. A teď mě, prosím, omluvte, Andžin-san, jsem unavená. Promiňte, jsem opravdu velmi unavená.“

„Nemohl bych vám být v něčem nápomocný?“

„Co vy byste měl dělat, Andžin-san? Jen se radovat se mnou i s ním. Opravdu se nic nezměnilo. Nic neskončilo, protože nic ani nezačalo. Všechno je tak, jak bylo. Můj manžel je živ.“

Nebyl bys radši, kdyby bylo po něm? ptal se teď Blackthorne na zahradě sám sebe. Ne.

K čemu je potom ta ukrytá pistole? Máš pocit viny?

Ne. Vždyť nic nezačalo.

Opravdu ne?

Ne.

Představoval sis přece, že s ní spíš. A není to totéž, jako kdyby to byla pravda?

Vtom uviděl Mariko vycházet z domu do zahrady. Cupitala pul kroku za Buntaróem, drobná jako porcelánová miniatura a on tím spíš vedle ní vypadal jako hromotluk. Přicházela i Fudžiko a služky.

Blackthorne se uklonil. *„Jókoso oide kudasareta, Buntaró-san.“* (Buďte vítán v mém domě, Buntaró-san.)

Všichni poklonu opětovali. Buntaró a Mariko usedli na polštáře proti němu. Fudžiko se posadila za ním. Nigacu a služka Koi začaly podávat ča a sake. Buntaró se rozhodl pro sake. Blackthorne rovněž.

„Dómo, Andžin-san. Ikaga desu ka?“

„Ii. Ikaga desu ka?“

„Ii. Kowa džózuni šabereru joni natta na.“ (Dobře. Začínáte mluvit japonsky velmi dobře.)

Blackthorne ale brzy ztratil nit hovoru, protože Buntaró drmolil, polykal slabiky a nijak si nedával na řeči záležet.

„Promiňte, Mariko-san, tomu jsem nerozuměl.“

„Můj manžel vám chce poděkovat za to, že jste se ho snažil zachránit. Tím pádlem, vzpomínáte si? Když jsme prchali z Ósaky.“

„Ach, *so desu! Dómo.* Pořád si myslím, že jsme se měli vrátit ke břehu,

řekněte mu to, prosím. Času jsme měli dost. A ta služka se nemusela utopit.“

„Říká, že to byla karma.“

„Byla to zbytečná smrt,“ prohlásil Blackthorne a hned té neomalenosti litoval. Všiml si, že Mariko jeho slova nepřeložila.

„Můj manžel říká, že strategie toho útoku je vynikající, opravdu vynikající.“

„*Dómo.* Řekněte mu, že jsem rád, že se mu podařilo ve zdraví uprchnout a že se stal velitelem pluku. A samozřejmě, že můj dům je mu zcela k dispozici.“

„*Dómo,* Andžin-san. Buntaró-sama říká, že ten útočný plán je opravdu skvělý. Ale on sám že chce mít vždycky po ruce svůj luk a meče. Může tak zabít na mnohem větší vzdálenost, s větší přesností a rychleji než mušketa.“

„Zítra to zkusím s mušketou proti němu a pak se uvidí, jestli ovšem bude chtít.“

„Je mi líto, Andžin-san, ale prohrajete. Nezkoušejte to, prosím, varuji vás.“

Blackthorne si všiml, že Buntaró neustále přebíhá očima z Mariko na něho a zase zpátky. „Děkuji, Mariko-san. Řekněte mu, že bych ho rád viděl střílet.“

„Ptá se, jestli umíte zacházet s lukem?“

„Ano, ale ne jako opravdový lukostřelec. Luky už se u nás považují za nemoderní zbraně. Kromě kuší. Já jsem byl vycvičen jako námořník. Na lodích používáme jenom děla, muškety a krátké šavle. Někdy také zápalné šípy, ale jenom když jsou nepřátelské plachetnice hodně blízko.“

„Ptá se, jak se používají, jak je děláte, ty zápalné šípy? Liší se nějak od našich šípů, těch, co použili proti galéře v Osace?“

Blackthorne začal vysvětlovat a rozhovor se brzy dostal do obvyklých kolejí. Unavovali ho stálým přerušováním a novými a novými otázkami, aby přišli věci na kloub. Tou dobou si už sice zvykl, že pokud jde o válečnické umění, jejich zvídavost nezná mezí, ale hovořit prostřednictvím tlumočníka už ho opravdu vysilovalo. I když Mariko byla skvělá tlumočnice, její překlad málokdy vystihl přesně to, co říkal. Dlouhá odpověď se obvykle trochu zkrátila, něco z toho, co bylo řečeno, se poněkud pozměnilo, docházelo k nedorozuměním. A tak musel zbytečně vykládat totéž znova.

Věděl ovšem, že nebýt Mariko, nikdy by si ho tak vysoko necenili. Jen tvoje vědomosti tě drží nad propastí, připomínal si v duchu. Ale co, ještě máš dost co povídat a taky musíš vyhrát aspoň jednu bitvu. Opravdovou bitvu. Do té doby ti nebezpečí nehrozí. Musíš jim taky vyložit, jak postavit válečné loďstvo. A pak domů. Do bezpečí.

Teď však před sebou viděl Buntaróovy meče, meče jeho strážce, své vlastní meče cítil po boku, na těle ho hřála dobře promazaná pistole a uvědomoval si, že v téhle zemi si po pravdě nikdy nebude jist životem. On, ani nikdo jiný. Ani sám Toranaga.

„Buntaró-sama se ptá, Andžin-san, když za vámi zítra pošle své muže, mohl byste jim ukázat, jak se ty šípy dělají?“

„A kde vezmeme smůlu?“

„Já nevím.“ Mariko se ho pak vyptala, jako při křížovém výslechu, kde se smůla obvykle vyskytuje, jak vypadá nebo jak se pozná po čichu a čím se dá případně nahradit. Pak to dlouze překládala Buntaróovi. Fudžiko po celou dobu nepromluvila, ale nic z toho, co viděla a slyšela, jí neušlo. Dbala také na to, aby služky jen na nepatrný pokyn jejího vějíře k prázdnému šálku neustále přinášely další láhve sake.

„Můj manžel říká, že se o tom poradí s knížetem Toranagou. Třeba se někde v Kantó smůla vyskytuje. Ale ještě jsme o ní nikdy neslyšeli. Když nebude smůla, tak máme tuhý tuk – velrybí tuk – který by ji mohl nahradit. Ptá se, jestli někdy používáte zápalných střel jako Číňané.“

„Ano. Ale podle mého názoru nemají valnou cenu, jedině při obléhání. Turci je použili, když zaútočili proti rytířům sv. Jana na Maltě. Jejich hlavní význam je v tom, že založí požár a způsobí paniku.“

„Ptá se, jestli mu můžete povědět o té bitvě nějaké podrobnosti?“

„Bylo to před čtyřiceti lety v největším –“ Blackthorne se zarazil, snažil se tehdejší události srovnat v hlavě. Pro Evropu mělo tohle obléhání životní důležitost. Šedesát tisíc islámských Turků, výkvět Otomanské říše, vytáhlo tenkrát proti šesti stům křesťanských rytířů, kteří byli spolu s několika tisíci Malťanů uzavřeni na své rozsáhlé hradní pevnosti v St. Elmo na ostrůvku Maltě ve Středozemním moři. Po šest měsíců rytíři obléhatelům úspěšně odolávali, a ač to zní neuvěřitelně, nakonec nepřítele donutili, aby s hanbou odtáhl. Jejich vítězství zachránilo celé středozemní loďstvo, a tím vlastně i celý křesťanský svět před hordami nevěřících, které ho jinak mohly pustošit, kdykoli se jim zachtělo.

Blackthorne si najednou uvědomil, že tahle bitva mu otvírá jednu z cest k ósackému hradu: jak ho oblehnout, jak zaútočit, jak prolomit brány a dobýt ho.

„Říkal jste, *senhor?*“

„Bylo to před čtyřiceti lety v největším vnitrozemském moři, jaké v Evropě máme, Mariko-san. Ve Středozemním moři. Obléhání jako každé jiné, nestojí za to o něm hovořit,“ zalhal. Taková informace měla nesmírnou cenu na to, aby se jen tak lehkovážně vyklopila. A už vůbec ne teď. Mariko mu předtím už mnohokrát vysvětlovala, že k dosažení vítězství stojí Toranagovi zcela neústupně v cestě ósacký hrad. A Blackthorne byl přesvědčen, že klíč k Ósace by mu případně otevřel dveře

k návratu domů a zajistil bohatství, které by mu stačilo na celý život.

Všiml si, že se jí ve tváři zrací znepokojení. *„Senhora?“*

„Nic, *senhor,*“ odpověděla a začala překládat jeho předchozí slova. Pochopila, že něco tají, to bylo zřejmé. Vůně dušeného masa však odvedla jeho pozornost jinam.

„Fudžiko-san!“

„Hai, Andžin-san?“

„Šokudži wa madaka? Kjaku wa… sazo kúfuku de aru, ne?“ (kdy bude večeře? Hosté už mají asi hlad.)

„Á, gomen nasai, hi ga kurete kara ni itašimasu.“

Ukazovala na slunce a Blackthorne vyrozuměl, že řekla „až zapadne slunce“. Pokývl a jen zamručel, což v Japonsku platilo za zdvořilé: „Děkuji, rozumím.“

Mariko se zas obrátila k Blackthornovi. „Můj manžel by rád slyšel o nějaké bitvě, které jste se zúčastnil.“

„Všechny jsou popsané ve vojenské příručce, Mariko-san.“

„Říká, že si ji přečetl s velkým zájmem, ale podrobnosti jsou tam uve-deny jen stručně. V nejbližších dnech by se rád dozvěděl o každé vaší bitvé úplně všechno. A teď aspoň o jedné, když budete tak laskav.“

„Opravdu jsou všechny ve vojenské příručce. Tak snad zítra, Mariko-san.“ Snažil se získat čas, aby si mohl promyslet tu spojitost mezi tamtou bitvou a ósackým hradem, která ho tak najednou osvítila, a také už byl unavený z hovoru i z křížového výslechu a hlavně už měl hlad.

„Prosím vás, Andžin-san, mohl byste pro mého manžela probrat některou bitvu znova – jenom jednu.“

Hlas se jí chvěl úpěnlivou prosbou, a tak se dal obměkčit. „Ale jistě. Která by se mu, podle vás, líbila?“

„Ta v Nizozemsku. Poblíž ‚Zeelandu‘ – vyslovuje se to tak správně?“

„Ano,“ odpověděl.

A tak začal vyprávět historii té bitvy, která se nijak zvlášť nelišila od kterékoli jiné bitvy, v níž lidé platili životem většinou za chybná rozhodnutí a hloupost velících důstojníků.

„Můj manžel říká, že u nás to tak není, Andžin-san. Naši velící důstojníci musejí být vynikající, nebo přijdou velmi rychle o život.“

„Samozřejmě, moje kritika se týkala pouze evropských velitelů.“

„Buntaró-sama říká, že vám zas časem poví o našich válkách a velitelích, zvláště o knížeti taikóovi. Docela výhodná výměna za vaše informace,“ dodala neutrálním tónem.

„Dómo,“ Blackthorne se lehce uklonil. Měl pocit, že ho Buntaró přímo provrtává očima.

Co ode mne vlastně chceš, ty parchante?

Večeře byla naprostá katastrofa. Pro všechny.

Předcházelo jí špatné znamení, ještě než se odebrali ze zahrady na verandu.

„Promiňte, Andžin-san, ale co je tamhleto?“ Mariko ukázala prstem. „Tamhle. Můj manžel se ptá, co to je.“

„Kde? Aha, tamhle! To je bažant,“ odpověděl Blackthorne. „Poslal mi ho kníže Toranaga, a také zajíce. Toho budeme mít k večeři, po anglicku – aspoň já ho budu mít k večeři, ale bylo by dost pro všechny.“

„Děkuji, ale… my, můj manžel a já, nejíme maso. Ale proč tam ten bažant visí, v takovém horku? Neměl by se sundat a nějak upravit?“

„Právě takhle se s bažantem zachází. Nechá se viset, aby se maso uleželo.“

„Cože? Takhle se nechá viset? Promiňte, Andžin-san,“ omlouvala se celá zmatená, „ale vždyť se rychle zkazí. Ještě má peří a není… vykuchaný.“

„Bažant má suché maso, Mariko-san, tak se nechá pár dní viset, někdy i několik týdnů, to záleží na počasí. Pak se oškube, vykuchá a dá se vařit.“

„Vy – vy ho necháte takhle na vzduchu? Aby začal zahnívat? Jen tak –“

„*Nan da?*“ vyštěkl Buntaró netrpělivě.

Mariko mu to vysvětlovala, jako by se omlouvala, a on jen údivem nasál dech, pak vstal, šel se na bažanta podívat a píchl do něj prstem. S bzukotem vylétlo několik much, pak se zas usadily. Fudžiko váhavě pronesla k Buntaróovi několik slov a jemu se hned vehnala krev do tváří.

„Vaše konkubína řekla, že jste prý nařídil, aby se ho kromě vás nikdo nedotýkal?“ zeptala se Mariko.

„Ano. Copak u vás se zvěřina nenechává takhle viset? Všichni přece nejsou buddhisti?“

„Ne, Andžin-san. Já myslím, že ne.“

„Někteří lidé tvrdí, že bažant má viset za ocasní pera, dokud sám neodpadne, ale to je jen tlach,“ pokračoval Blackthorne ve výkladu. „Správně má viset za krk, tak zůstane všude pěkně šťavnatý. Někteří lidé ho i tak nechají viset, dokud neodpadne, ale já osobně nemám rád tak odleželé maso, že už je cítit. My obvykle –“ ale když uviděl, jak zezelenala, už nedořekl.

„*Nan desu ka*, Mariko-san?“ zeptala se rychle Fudžiko.

Mariko jim přeložila, co se dozvěděla. Všichni se tomu nervózně zasmáli. Ale Mariko vstala, mdlým pohybem si otřela pot z čela: „Promiňte, Andžin-san, omluvte mě, prosím, na okamžik…“

Užuž měl na jazyku: „Vždyť vy taky jíte divné věci!“ Třeba včera, ta syrová sépie – bílé rosolovité maso, jako gumové a skoro bez chuti, k němu jen sójová omáčka, aby lépe sklouzlo do krku! Nebo ta nasekaná chapadla chobotnice – samozřejmě zase syrová – se studenou rýží a

chaluhami! A co ta čerstvá medúza se žlutohnědou načinčanou torfu –zkvašenou sójovou sedlinou –, která vypadala, jako když vám do misky nablije pes? Ano, naservírováno to bylo krásně, v průsvitné elegantní míse – ale stejně to vypadalo, jako když tam nablil pes! Ach bože, komupak by se z toho neudělalo zle!

Nakonec přece jen odešli na verandu a po nekonečném klanění a různých zdvořilostech, pití ča a sake, přišlo na řadu jídlo – mělké misky s řídkou rybí polévkou, rýže a syrová ryba, jako obvykle. A pak jeho dušený zajíc.

Blackthorne nadzvedl pokličku hrnce. Vyvalila se pára, na lesklém povrchu poskakovaly zlatavé kapičky tuku. V silné, voňavé šťávě plavaly kousky křehkého masa, až se sliny sbíhaly. Hrdě jim nabídl, ale všichni jen zavrtěli hlavou a pobízeli ho, aby se dal do jídla. *„Dómo,“* poděkoval.

Patřilo k dobrému vychování, aby se polévka vypila přímo z malé lakované misky a všechno ostatní vyjedlo hůlkami. Naběračka ležela na tácu. Blackthorne se taktak držel, aby nedal najevo, jaký má hlad, naplnil si misku a pustil se do jídla. A pak se setkal s jejich očima.

Sledovali ho jako fascinovaní, ve tváři výraz ošklivosti, který se marně snažili zamaskovat. Chuť k jídlu ho pomalu opouštěla. Nebudu si jich všímat, řekl si v duchu, ale nešlo to. V prázdném žaludku mu kručelo. Nakonec postavil misku na stul s těžko skrývaným podrážděním, přiklopil hrnec a drsně prohlásil, že mu to nechutná. Pak přikázal Nigacu, aby jídlo odnesla.

„Fudžiko se ptá, jestli se to má vyhodit,“ obrátila se k němu Mariko s nadějí v hlase.

„Ano.“

Fudžiko a Buntaró si uvolněně vydechli.

„Nechcete ještě rýži?“ nabídla mu Fudžiko.

„Ne, děkuji.“

Mariko se ovívala vějířem. Teď se na něho povzbudivě usmála a nalila mu znovu sake. Ale Blackthorne se nedal tak snadno uchlácholit. Rozhodl se, že si bude napříště vařit sám v horách, někde v ústraní sám, i jíst že bude sám, ale lovit veřejně.

Ať jdou všichni k čertu, vztekal se. Když může lovit Toranaga, můžu já taky. Kdypak se s ním vůbec setkám? Jak dlouho mě nechá čekat?

„Hrom do toho čekání a hrom do Toranagy!“ řekl nahlas anglicky a hned mu bylo líp.

„Co prosím, Andžin-san?“ zeptala se Mariko portugalsky.

„Ale nic, jenom mě napadlo, kdy asi budu moci navštívit knížete Toranagu.“

„Nic mi o tom neříkal, ale počítám, že velmi brzy.“

Buntaró upíjel polévku i sake s hlasitým srkáním, jak bylo zvykem.

Blackthornovi to brzy začalo jít na nervy. Mariko nejedla nic, něco veselého Buntaróovi vyprávěla, kdežto on jí sotva odpovídal, jen chvílemi nerudně zavrčel. Blackthorna také rozčilovalo, že obě, ona i Fudžiko, se před ním div neplazily, aby si ho naklonily, a také ho štvalo, že toho nezvaného hosta nemůže z vlastního domu vyhodit.

„Řekněte panu Buntaróovi, že u nás hostitel připíjí váženému hostu na zdraví," a s pochmurným úsměvem pozvedl svůj šálek. „Na dlouhý život a hodně štěstí!" a napil se.

Buntaró vyslechl, co mu Mariko přeložila, souhlasně pokývl, vycenil zuby v úsměvu a pak na oplátku zvedl svůj šálek a vypil ho do dna. „Na zdraví!" připil mu Blackthorne znovu.

A ještě na zdraví.

A ještě jednou.

„Na zdraví!"

Tentokrát se Buntaró nenapil. Postavil plný šálek na stůl a zamžoural na Blackthorna malýma očkama. Potom zavolal na někoho zvenčí. Dveře se okamžitě odsunuly. Jeho všudypřítomný strážce se poklonil a podal mu jeho ohromný luk a toulec. Buntaró ho uchopil, obrátil se k Blackthornovi a něco mu velmi energicky a důrazně řekl.

„Můj manžel – můj manžel připomíná, že jste chtěl vidět, jak střílí, Andžin-san. Myslí si, že do zítřka je daleko, že vhodná doba je právě teď. Vchod vašeho domu, Andžin-san. Ptá se, který sloup si vyberete?"

„Nerozumím." odpověděl Blackthorne. Hlavní vchod byl vzdálený nějakých čtyřicet kroků, na druhé straně zahrady, ale výhled na něj zcela zakrývala stěna se zavřenými dveřmi po jeho pravé ruce.

„Levý nebo pravý sloup? Vyberte si, prosím." Znělo to jako naléhavá prosba.

Blackthorne vyrozuměl, že ho Mariko varuje, a pohlédl na Buntaróa. Seděl tam nepřítomně, jako by je nevnímal, škaredý, zavalitý skřet s pohledem upřeným do dálky.

„Levý," vydechl Blackthorne jako u vytržení.

„*Hidari!*" zvolala Mariko.

Buntaró okamžitě vyňal šíp z toulce a – stále vsedě – si přichystal luk, zvedl ho na výši oka, napjal tětivu a vypustil šíp přímo s fantastickou lehkostí. Šíp zasvištěl Mariko kolem tváře, dotkl se jí v letu pramínku vlasů a prolétl papírovou stěnou. Ještě ani nezmizel, už byl na cestě druhý a hned další. Jen o píď – a každý by byl Mariko proklál hlavu. Ale ona se ani nepohnula a zůstala klidně sedět na patách jako předtím.

Pak vyletěl čtvrtý šíp a ještě jeden, poslední. V tichu doznívalo chvějivé drnknutí tětivy. Buntaró hluboce vydechl a pomalu přišel k sobě. Luk položil na kolena. Mariko a Fudžiko se usmály, s obdivným syknutím vtáhly dech, uklonily se a blahopřály mu. Buntaró pokývl hlavou a

odpověděl rovněž lehkou úklonou. Pak se obrátily k Blackthornovi. Ten si jasně uvědomoval, že to, co právě viděl, je skoro zázrak. Všechny šípy totiž prolétly v šódži jediným otvorem.

Buntaró podal zas luk svému strážci a uchopil svůj maličký šálek. Chvíli na něj koukal, pak ho pozvedl k Blackthornovi, obrátil ho do sebe a promluvil svým normálním hrubým, drsným hlasem.

„On – můj manžel zdvořile žádá, abyste se šel laskavě podívat."

Blackthorne chvíli uvažoval. Srdce mu tlouklo, snažil se uklidnit. „Není třeba," řekl nakonec. „Určitě cíl zasáhl."

„Říká, že by byl rád, kdybyste se o tom přesvědčil."

„Já o tom jsem přesvědčený."

„Prosím vás, Andžin-san, prokázal byste mu poctu."

„Ale já mu nepotřebuji prokazovat pocty."

„Ano. Ale když vás poprosím i za sebe?"

Zase ten úpěnlivý pohled.

„Jak se řekne: ‚Byla to úžasná podívaná?'"

Přeložila mu to. Blackthorne její slova zopakoval a poklonil se. Buntaró mu poklonu ledabyle oplatil.

„Požádejte ho, prosím, aby se šel na ty šípy podívat se mnou."

„Říká, že by rád, abyste šel sám. On tam jít nechce, Andžin-san."

„A proč?"

„Pokud střílel přesně, *senhor*, měl byste to vidět vy sám. A pokud ne, také by u toho neměl být. Ani jeden z vás tak nebude uveden do rozpaků."

„A co když chybil?"

„Nechybil. Ale u nás se za tak výjimečných okolností víc než přesnost obvykle oceňuje přirozená lehkost a elegance pohybu, síla, jaké je ke střelbě vsedě zapotřebí, i to, jak noblesně dovede střelec přijmout výsledek, ať už je to vítězství nebo prohra."

Všechny vystřelené šípy trčely z levého sloupu, všechny uprostřed, nanejvýš na píd od sebe. Blackthorne se ohlédl k domu a ve vzdálenosti nějakých čtyřiceti kroků viděl v papírové stěně nevelký, hladký otvor, kudy pronikalo světlo.

To je přímo neuvěřitelná přesnost, řekl si v duchu. Z místa, kde Buntaró seděl, nemohl přece do zahrady ani na branku vůbec vidět a nadto už byla venku úplná tma. Vrátil se ke sloupu a pozvedl svítilnu výš. Jednou rukou se pokusil jeden šíp vytáhnout. Ale ocelový hrot vězel příliš hluboko. Byl by mohl vyškubnout jen dřevěnou tyčku, ale to nechtěl.

Buntarótův strážce přihlížel.

Blackthorne chvíli váhal. Strážce přistoupil blíž, aby mu pomohl, ale on zavrtěl hlavou: „*Íe, dómo,*" a vrátil se dovnitř.

„Mariko-san, řekněte, prosím, mé konkubíně, že si přeju, aby šípy zůstaly v tom sloupu natrvalo. Všechny. Aby mi stále připomínaly mistra

lukostřelby. Takhle střílet z luku jsem ještě nikdy neviděl.“ A uklonil se Buntaróovi.

„Děkuji, Andžin-san.“ Přeložila jeho slova a Buntaró se také uklonil a poděkoval mu za uznání.

„Sake!“ zavolal Blackthorne.

Pokračovali v pití a pili hodně. Buntaró teď do sebe obracel jeden šálek za druhým zcela bez zábran a účinky vína se začínaly projevovat. Blackthorne ho nejdřív poočku pozoroval, pak se mu myšlenky rozběhly, uvažoval, jak je možné, že ten člověk dokázal vystřelit a seřadit šípy s tak neuvěřitelnou přesností. To snad ani není možné, říkal si, ale vždyť jsem se na něj díval! Copak teď asi dělá Vinck a Baccus a ostatní? Toranaga mu řekl, že členové jeho posádky jsou nastálo v Edu a dokonce bydlí nedaleko Erasma. Kristepane, jak já bych je rád viděl a byl zas zpátky na palubě!

Pohlédl úkosem na Mariko, která právě něco říkala svému manželovi. Buntaró poslouchal a náhle Blackthorne s překvapením zpozoroval, že se mu tvář zkřivila grimasou plnou nenávisti. Ale než stačil očima uhnout, Buntarówv pohled se svezl na něho.

„*Nan desu ka?*“ vybafl Buntaró a znělo to skoro jako obvinění.

„*Nani-mo, Buntaró-san.*“ (Nic.) Blackthorne nabídl všem znovu sake, aby napravil, že byl chvíli duchem nepřítomen. Dámy opět přijaly, ale upíjely víno jen po malých doušcích. Buntaró, zřejmě v hádavé náladě, vypil svůj šálek naráz, a hned se pustil do Mariko zlým, vyčítavým tónem.

Blackthorne se neudržel a vyhrkl: „Co ho to popadlo? Co říká?“

„Ach, promiňte, Andžin-san. Můj manžel se vyptával na vás, na vaši ženu a konkubíny a na vaše děti. Chtěl také vědět, co se tu dělo od té doby, co jsme odjeli z Ósaky. On –“ zarazila se, pak si to rozmyslela a dodala úplně jiným tónem: „on se o vás velmi zajímá, i o vaše názory.“

„Já mám také zájem se o něm něco dozvědět, Mariko-san, i o jeho názorech. Třeba jak jste se spolu seznámili? Kdy jste se brali? Byl –“ Buntaró mu neomaleně skočil do řeči a netrpělivě se domáhal překladu.

Mariko honem přetlumočila, na co se Blackthorne ptal. Buntaró se nahnul nad stůl, nalil dva čajové šálky tak vrchovatě, až víno vystříklo, jeden podal Blackthornovi a mávnutím ruky vybídl obě ženy, aby si vzaly také.

„On – můj manžel říká, že šálky na sake jsou někdy příliš malé,“ řekla Mariko a nalila víno do dalších dvou čajových šálků, jeden pro Fudžiko, z druhého pak pomalu upíjela sama. Buntaró se na ni znova obořil a zahrnul ji ještě zuřivějším přívalem výtek než předtím. Mariko i Fudžiko zůstaly jako přimražené.

„*Íe, dózo gomen nasai,*“ začala Mariko.

„*Ima!*“ poručil Buntaró.

Fudžiko začala nervózně hovořit, ale Buntaró ji umlčel jediným

pohledem.

„*Gomen nasai,*“ hlesla Fudžiko omluvně. „*Dózo, gomen nasai.*“

„Co říkal, Mariko-san?“

Nereagovala, jako by ho neslyšela. „*Dózo gomen nasai, Buntaró-sama, wataši.*“

Buntaró zrudl zlostí. „*IMA!*“

„Omlouvám se, Andžin-san, ale můj manžel mi nařizuje, abych vám –na vaše otázky –, abych vám tedy vyprávěla o sobě. Myslím si, řekla jsem mu, že teď, pozdě v noci, není právě vhodná doba, abychom hovořili o rodinných záležitostech, ale je to jeho rozkaz. Prosím vás o shovívavost.“ Nejprve se zhluboka napila. Pak ještě jednou. Uvolněné pramínky vlasu nad ušima se ji zachvívaly, jak Fudžiko lehce pohybovala vějířem. Nakonec svůj šálek dopila do dna a postavila ho na stůl. „Moje dívčí jméno je Akeči. Jsem dcera hejtmana knížete Akečiho Džinsaie, dcera vraha. Můj otec zákeřně zavraždil svého lenního pána, diktátora knížete Gorodu.“

„Bože na nebesích! A proč to udělal?“

„Takovou věc nelze ničím ospravedlnit, Andžin-san. To, co spáchal můj otec, platí u nás za nejhorší zločin. Moje krev je tedy poskvrněná, stejně jako krev mého syna.“

„Proč potom –“ zarazil se.

„Ano, Andžin-san?“

„Chtěl jsem jenom říct, že chápu, co znamená… zabít lenního pána. Ale překvapuje mě, že vás nechali naživu.“

„Můj manžel mi prokázal tu čest –“

Buntaró ji znovu zlostně přerušil, Mariko se omluvila a vysvětlila mu, na co se Blackthorne ptal. Buntaró jen pohrdavě mávl rukou, aby pokračovala.

„Můj manžel mi prokázal tu čest, že mě poslal pryč,“ navázala Mariko stejným tónem. „Prosila jsem, abych směla provést seppuku, ale tu výsadu mi odepřel. Bylo to… Musím vysvětlit, že právo k tomu mi může udělit jen on nebo kníže Toranaga. Od té doby o ně poníženě žádám každý rok ve výroční den otcovy zrady. Ale muj manžel ve své moudrosti stále odmítá,“ mile se usmála. „Každý den, v každém okamžiku mi můj manžel prokazuje čest, Andžin-san. Já na jeho místě bych s osobou takhle… poskvrněnou ani nepromluvila.“

„Tak proto – proto jste tedy posledním potomkem svého rodu?“

Blackthorne se rozpomněl, že se zmínila dříve o nějakém neštěstí při pochodu z ósackého hradu.

Mariko jeho otázku přeložila pro Buntaróa a pak se zas obrátila k němu. „*Hai*, Andžin-san. Ale nebylo to neštěstí, pro ně ne. Hejtman Nakamura, který se pak stal taikóem, je dostihl – mého otce a celou rodinu – v horách.

To on vedl trestné oddíly a zmasakroval celé otcovo vojsko, dvacet tisíc mužů, do jednoho. Pro otce a jeho rodinu už nebylo úniku, ale ještě mu zbyl čas, aby jim všem prokázal službu, mým čtyřem bratrům a třem sestrám, mé – mé matce a dvěma konkubínám. Potom provedl seppuku. V tom se zachoval jako samuraj, on i všichni ostatní," dodala Mariko. „Statečně před něho poklekli, jeden po druhém, a on jim, jednomu po druhém, uťal hlavu. Byla to čestná smrt. I on zemřel se ctí. Té věrolomnosti na straně mého otce se dopustili také dva jeho bratři a jeden strýc. I je chytili a také oni zemřeli čestně. Nikdo z rodu Akeči nezůstal naživu, vystaven nenávisti a posměchu nepřítele, kromě mě – ne, promiňte, Andžin-san, řekla jsem to špatně –, skutečným nepřítelem byl můj otec, jeho bratři a strýc. Ze všech nepřátel jsem zůstala naživu jen já, živoucí svědek té hnusné zrady. Já, Akeči Mariko, jsem zůstala naživu, protože jsem byla provdaná a patřila jsem tak k rodině svého manžela. Bydleli jsme tehdy v Kjótu. Tam jsem se dozvěděla o otcově smrti. Celé spiknutí a vzpoura trvaly jen třináct dní, Andžin-san. Ale pokud budou na těchto ostrovech žít lidé, špínu ze jména Akeči nikdo nesmyje."

„Jak dlouho jste byla vdaná, když se to stalo?"

„Dva měsíce a tři dny, Andžin-san."

„A bylo vám tehdy patnáct?"

„Ano. Můj manžel mi prokázal tu čest, že se se mnou nerozvedl, ani mě nevyhnal, jak by se bylo patřilo. Jenom mě poslal pryč, do jedné vesnice na severu. Ach, tam byla zima, Andžin-san. V provincii Šonai byla hrozná zima."

„Jak dlouho jste tam zůstala?"

„Osm let."

Buntaró ji zas ostře přerušil, jako když šlehne bičem.

„Promiňte, prosím. Andžin-san," omlouvala se Mariko, „můj manžel správně podotýká, že stačilo říct, že jsem dcera zrádce, že dlouhé vysvětlování je zbytečné. Ovšem některé vysvětlení je nutné," dodala opatrně. „Omluvte laskavě nevhodné chování mého manžela a nezapomeňte, prosím, co jsem říkala o Osminásobné hradbě a o tom, že uši jsou k slyšení. Odpusťte. Andžin-san. nemohu tu zůstat, vykázal mě odtud. Ale vy nesmíte odejít, dokud nevstane on nebo dokud ho nezmůže pití. A ničeho si nevšímejte." Uklonila se před Fudžiko. *„Dózo gomen nasai."*

„Do itamašite."

Lehkou úklonou hlavy pozdravila Buntaróa a odešla. Jen její parfém se ještě chvíli vznášel ve vzduchu.

„Sake!" poručil Buntaró s potměšilým úsměvem.

Fudžiko mu nalila čajový šálek.

„Na zdraví," připojil se Blackthorne, krajně rozrušený a zmatený. Víc než hodinu Buntaróovi připíjel, až se i jemu začínala motat hlava. Konečně

Buntaró zvadl a zůstal ležet ve změti rozbitých šálků. Hned nato se odsunuly dveře a vešel jeho strážce a Mariko. S pomocí sluhů, kteří se zčistajasna seběhli, Buntaróa zvedli a odnesli do protějšího pokoje. Do toho, kde spala Mariko. Ta ho spolu se služkou Koi začala svlékat. Strážce zasunul dveře a sedl si před ně, ruku na jílci povytaženého meče.

Fudžiko pozorovala Blackthorna a čekala. Mezitím služky všechen nepořádek uklidily. Blackthorne si unaveně prohrábl rukama dlouhé vlasy a znovu si uvázal pentli na copu. Vstal, trochu se zapotácel a vyšel na verandu, Fudžiko za ním.

Vzduch příjemně voněl a odplavoval z duše špínu. Ale ne všechnu. Usedl těžce na schůdky a zhluboka vdechoval svěží vůně noci.

Fudžiko vzadu poklekla a naklonila se k němu. *„Gomen nasai, Andžin-san,“* zašeptala a kývla hlavou směrem k domu. *„Wakarimasu ka?“* (Rozumíte?)

„Wakarimasu, šikata ga nai.“ Když uviděl, jak je vyděšená, pohladil ji po vlasech.

„Arigató, arigató, Andžin-sama.“

„Anatawa suimin ima, Fudžiko-san,“ těžko shledával slova. (Vy teď spát.)

„Dóze gomen nasai, Andžin-sama, suimin, ne?“ ukazovala k jeho pokoji s úpěnlivou prosbou v očích.

„Íe. Wataši ojogu ima.“ (Ne. Půjdu si zaplavat.)

„Hai, Andžin-sama.“ Poslušně se obrátila a něco zavolala. Hned nato přiběhli dva sluhové, oba ostatně chlapci z vesnice, známí jako dobří plavci.

Blackthorne se nebránil. Věděl, že tentokrát by jeho námitky neměly smysl.

„Ne, ať už je to jak chce,“ pronesl nahlas, jak se otupělý pitím potácel dolů k moři v doprovodu svých chasníků, „ať už je to jak chce, aspoň jsem ho uspal. Teď jí nemůže ublížit.“

Plaval asi hodinu a udělalo mu to dobře. Když se vrátil, Fudžiko na něho čekala na verandě s konvicí čerstvého čaje. Trochu se napil, pak si šel lehnout a v mžiku usnul.

Probudil ho Buntaróův hlas plný zloby a jízlivosti. Pravou rukou zajel ihned pod pokrývku a sevřel rukojeť nabité pistole, kterou měl stále po ruce. Z toho náhlého probuzení se mu prudce rozbušilo srdce.

Buntaró ztichl, začala mluvit Mariko. Blackthorne sice pochytil jen pár slov, ale vycítil z nich mírnost a naléhavou prosbu, žádnou ponížení, plačtivý nářek nebo dokonce vzlyky, jen klidnou vyrovnanost jako obvykle. Pak nový výbuch Buntaróova vzteku.

Blackthorne se snažil neposlouchat.

„Ničeho si nevšímejte,“ varovala ho přece a Mariko byla moudrá.

Vždyť on nemá vůbec žádná práva, kdežto Buntaró jich má víc než dost. „Prosím vás, Andžin-san, buďte opatrný. A nezapomeňte, co jsem říkala o Osminásobné hradbě a o tom, že uši jsou k slyšení.“

Lehl si tedy poslušně na záda, studený pot ho nepříjemně chladil po těle, a nutil se upnout myšlenky na to, co mu tenkrát vyprávěla.

Tenkrát – byl to ten ojedinělý, zcela mimořádný večer – když dopíjeli tu poslední z mnoha posledních lahví sake a on vtipkoval o tom, že je tu všude nedostatek soukromí, pořád kolem vás plno lidí, papírové stěny, zvědavé oči a všetečné uši, tenkrát mu Mariko řekla: „Víte, Andžin-san, tady se musíte naučit, jak si vytvořit své vlastní soukromí. Od dětství nás učí umění pohroužit se do sebe, stáhnout se za neproniknutelné hradby, které si sami kolem sebe vybudujeme. Kdybychom to nedokázali, přišli bychom všichni o rozum a zabíjeli sami sebe i jeden druhého.“

„Jaké hradby?“

„Ach, my máme k dispozici neomezený labyrint úkrytů, Andžin-san – rituály a obyčeje, všemožná tabu, dokonce i náš jazyk má nuance, jaké vy neznáte a které nám umožňují vyhnout se zdvořile jakékoliv otázce, jestliže nechceme odpovědět.“

„Ale uši si zacpat nemůžete, Mariko-san. To přece nejde.“

„Ale jde, docela snadno, když v tom máte cvik. S tím se ovšem musí začít hned, jak se dítě naučí mluvit, takže nám to brzy přejde do krve –jak jinak bychom vůbec dokázali přežít? Nejdřív si musíte z hlavy vymést lidi, dostat se na úplně jinou rovinu. Pomůže vám třeba pozorovat západ slunce nebo poslouchat, jak prší – všiml jste si, Andžin-san, jak různě zní déšť? A když se opravdu zaposloucháte, přítomnost se zcela rozplyne, nemyslíte? Naslouchat, jak padají květy ze stromů nebo jak narůstají skály – to jsou zvlášť vhodná cvičení. Nemyslím tím samozřejmě, že byste něco takového skutečně viděl, jsou to jen znamení, poselství pro vaše hara, vaše nitro, abyste si připomínal pomíjivost života a snáze dosáhl wa, harmonie, dokonalé harmonie, Andžin-san, která představuje tu nejvytouženější hodnotu v našem životě, v našem umění, ve veškerém…“

Tehdy se dala do smíchu. „Tady vidíte, co se mnou udělá sake, když se překročí míra,“ a špičkou jazyka se tak svádivě dotkla rtů. „Pošeptám vám jedno tajemství: nenechte se od nás ošálit úsměvy a laskavostí, obřadnostmi a klaněním, roztomilostí a pozornostmi. Pod tím vším jsme možná od vás na miliony ri daleko, v bezpečí samoty. O to nám totiž právě jde – o zapomnění. Jedna z našich prvních básní, které byly kdy napsány – je obsažena v Kodžiki, naší první kronice, zaznamenané někdy před tisíci lety –, vám možná pomůže pochopit to, o čem mluvím:

Osm oblaků se vzedme.
Za nimi je úkryt pro milence.

Osm oblaků obklopí
Osminásobná hradba provincie Izumo –
Není to krásné, ta Osminásobná hradba?

Ano, nebýt té Osminásobné hradby, určitě bychom přišli o rozum!“

Pamatuj na tu Osminásobnou hradbu, říkal si v duchu teď, když k němu znovu doléhalo Buntaróovo nepříčetné běsnění. Vlastně o Mariko nic nevím. Ani o něm. Mysli radši na oddíl mušketýrů nebo na domov, na Felicity, na to, jak dostat zpátky loď, na Baccuse či Toranagu nebo na Omiho. Co Omi? Mám se mu mstít? Chce se se mnou přátelit, od té příhody s pistolemi se chová slušně a vlídně a…

Prudká rána ho naráz vytrhla z myšlenek. Pak uslyšel mluvit Mariko a následovala další rána. V mžiku byl na nohou a odsunul dveře. Na chodbě přede dveřmi protější místnosti stál proti němu Buntaróův strážce s mečem zlověstně připraveným v ruce.

Užuž chtěl po něm Blackthorne skočit, když se na druhém konci chodby otevřely dveře. Vyšla z nich Fudžiko, uvolněné vlasy jí splývaly po nočním kimonu, a zamířila přímo k němu. Tvářila se, jako by neslyšela vůbec nic, ani řezavý zvuk trhané látky, ani další ránu, patrně do tváře. Zdvořile se uklonila strážci a zůstala stát mezi nimi, pak se pokorně sklonila před Blackthornem, vzala ho za rameno a ukazovala mu, aby se vrátil do pokoje. Podíval se na samuraje a bylo mu jasné, že by nezaváhal. Uvědomil si také, že má v tuto chvíli jen jednu pistoli s jediným nábojem, a tak ustoupil. Fudžiko vešla do pokoje za ním a zasunula dveře. Celá ustrašená pak zavrtěla varovně hlavou, přitiskla si prst na rty a s prosebným pohledem znovu zavrtěla hlavou.

„*Gomen nasai wakarimasu ka?*“ zašeptala sotva slyšitelně.

Ale on teď před sebou viděl jen tu stěnu sousední místnosti, kterou mohl tak snadno prorazit.

Fudžiko se na ni také ohlédla, stoupla si před ni a nakonec usedla a pokynula mu, aby se také posadil.

Ale Blackthorne ji neposlechl. Nedokázal to. Když pak uslyšel další ránu a po ní bolestné zasténání, už ho nic nemohlo zadržet, aby nevtrhl dovnitř, třebaže to znamenalo konec pro všechny.

„*Íe!*“ Fudžiko se celá třásla hrůzou.

Blackthorne jen máchl rukou, aby mu šla z cesty.

„*Íe, íe,*“ prosila zoufale.

„*IMA!*“

V tu chvíli Fudžiko vstala, pokynula mu, aby počkal, a neslyšně odběhla pro meče, které ležely v tokonomě, na čestném místě ve výklenku. Třesoucíma se rukama zdvihla dlouhý meč a vytáhla ho z pochvy, odhodlána Blackthorna následovat. V tom okamžiku se ozval poslední

úder a za ním příval zlostných výtek. Dveře vedlejší místnosti se hlučně odsunuly a Buntaró, aniž ho zahlédli, vyrazil svým hromotluckým krokem ven, a po něm i jeho strážce. Celý dům na okamžik ztichl v napjatém tichu, pak prásk, zapadla za nimi zahradní branka.

Blackthorne vykročil ke dveřím. Fudžiko mu bleskurychle zastoupila cestu, ale on ji odstrčil a dveře odsunul.

Mariko stále ještě klečela v koutě pokoje s modrou podlitinou na tváři, rozcuchaná, kimono na cáry, dole na zádech a na stehnech ošklivé modřiny a šrámy.

Spěchal k ní, aby ji zvedl, ale zastavil se, když vykřikla: „Jděte pryč, prosím, jděte pryč, Andžin-san!“

Zahlédl, že jí z koutku úst vytéká pramínek krve. „Ježíši, vždyť jste hrozně –“

„Říkala jsem vám přece, abyste si ničeho nevšímal. Jděte pryč, prosím vás,“ opakovala již svým vyrovnaným hlasem v ostrém rozporu s divokým výrazem v očích. Vtom spatřila Fudžiko, která zůstala stát ve dveřích, a o něco ji požádala. Fudžiko poslušně uchopila Blackthorna za paži, aby ho odvedla, ale on se jí vytrhl. „Nechte mě! *íe!*“

„Jděte pryč,“ opakovala Mariko. „Klid v duši a útěchu mi dát nemůžete, jen pocit studu, neberte mi tedy důstojnost.“

„Chci vám přece pomoct, copak to nechápete?“

„Copak nechápete vy? Tady nemáte na nic právo. To je naše věc, hádka mezi manželi.“

„To není důvod, aby vás bil –“

„Proč tomu nechcete rozumět, Andžin-san? Může mě ubít k smrti, když se mu zachce. Má na to právo a škoda že to neudělal – ano, škoda. Aspoň bych už tu hanbu nemusela snášet. Myslíte si, že s takovým neuctěním se žije lehko? Copak jste neslyšel moje vyprávěni? Jsem dcera Akečiho Džinsaie!“

„To není vaše vina. Vy jste nic neprovedla!“

„Je to moje vina, jsem dcera svého otce.“ Dál už by byla Mariko nerekla nic, ale když zvedla hlavu a uviděla v jeho očích tolik soucitu, účasti a lásky a uvědomila si, jak si váží pravdy, poodhalila roušku své duše trochu víc.

„To, co se stalo dnes v noci, byla moje vina, Andžin-san,“ pokračovala. „On by mě chtěl vidět plakat, prosit za odpuštění, chtěl by, abych se před ním hrbila a plazila nebo zkameněla strachy, abych roztáhla nohy v předstírané hrůze. Kdybych udělala tohle všechno, co se od ženy očekává, byl by poddajný jako děcko. Ale já nechci.“

„Proč?“

„Protože to je má pomsta. Moje odplata za to, že mě po té zradě nechal žít. odplata za to, že mě na celých osm let vyhostil a nechal naživu.“ S

bolestí se posadila a přitáhla si potrhané kimono těsněji k tělu. „Už nikdy se mu neoddám. Jednou jsem to udělala, z vlastní vůle, i když se mi hnusil od první chvíle, kdy jsem ho uviděla.“

„Tak proč jste si ho brala? Říkala jste přece, že u vás mají ženy právo odmítnout, že se nemusejí vdávat proti své vůli.“

„Provdala jsem se za něho, abych vyhověla knížeti Gorodovi a svému otci. Byla jsem tak mladá, o Gorodovi jsem tehdy nic nevěděla, ale jestli chcete slyšet pravdu, Goroda byl ten nejkrutější, ten nejodpornější člověk, jaký se kdy narodil. On dohnal mého otce ke zradě. Taková je skutečná pravda! Goroda!“ Vyřkla to jméno s největším opovržením. „Nebýt jeho, všichni bychom dnes žili a každý by si nás vážil. Prosím Pánaboha, aby Goroda propadl peklu na věky věků.“ Opatrně se pohnula, aby ulehčila bolestivému boku. „Mezi námi, mým manželem a mnou, neexistuje nic než nenávist, to je naše karma. A tak snadno by mi mohl dovolit, abych si našla koutek, kde bych mohla zemřít.“

„Proč vás tedy nenechá odejít? Proč se s vámi nerozvede, nebo, koneckonců, proč nesplní vaše přáni?“

„Protože je muž.“ Tělem jí náhle projela bolest, až se jí zkřivila tvář. Blackthorne byl okamžitě na kolenou vedle ní a vzal ji do náručí. Odstrčila ho a snažila se ovládnout. Fudžiko stála dosud ve dveřích a nezúčastněně přihlížela.

„Už je to dobré, Andžin-san. Nechte mě nyní, prosím, o samotě. To nesmíte dělat. Musíte být opatrný.“

„Já se ho nebojím.“

Unaveně si odhrnula vlasy z očí a pátravě se na něho zadívala. Proč ho nenechat jít vstříc jeho karmě, ptala se sama sebe. Do našeho světa nepatří. Buntaró by ho tak lehko zabil. Jen Toranagova osobní ochrana mu až dosud poskytovala záštitu. Jabu, Omi, Naga, Buntaró – každý z nich by se dal tak snadno vyprovokovat, aby ho zabil!

Od chvíle, kdy se tu objevil, jsou s ním vlastně jen samé nesnáze. A s jeho vědomostmi také. Naga má pravdu: Andžin-san přivede náš svět ke katastrofě, jestli ho neumlčíme.

A co kdyby znal Buntaró pravdu? Nebo Toranaga? O té noci… „Ztratila jsi snad rozum?“ zeptala se Fudžiko tehdy tu první noc nechápavě.

„Ne.“

„Tak proč tam chceš místo služky jít sama?“

„Protože jsem vypila moc sake a pro zábavu, Fudžiko-san, a taky ze zvědavosti,“ lhala a pravý důvod si nechala pro sebe: protože ji vzrušoval, protože po něm toužila, protože nikdy neměla milence. A když ne dnes v noci, pak už nikdy a musel to být jen Andžin a nikdo jiný.

A tak za ním přišla a prožila kouzelnou noc. Včera, když připlula galéra,

Fudžiko se jí důvěrně zeptala: „Byla bys tam šla, i kdybys věděla, že tvůj manžel žije?“

„Ne, ovšemže ne,“ zalhala znova.

„Ale teď to přece Buntaróovi povíš? Že jsi spala s Andžinem?“

„Proč bych mu to měla povídat?“

„Myslela jsem, že máš třeba takový plán. Když to řekneš Buntaróovi ve správnou chvíli, vrhne se na tebe s takovou zuřivostí, že se dočkáš smrti dřív, než si uvědomí, co udělal.“

„Ba ne, Fudžiko, on mě nikdy nezabije. Bohužel. Pošle mě mezi eta, když bude mít vhodnou záminku – pokud získá souhlas knížete Toranagy –, ale nikdy mě nezabije.“

„Cizoložství s Andžinem – to že by stačilo?“

„Ale jistě.“

„A co by se pak stalo s tvým synem?“

„Kdybych upadla v nemilost já, čekalo by totéž i jeho.“

„Kdybys měla někdy podezření, že Buntaró něco tuší, řekni mi to, prosím tě. Dokud jsem Andžinovou konkubínou, je mou povinností ho chránit.“

Ano, to je pravda, Fudžiko, povzdechla si tehdy v duchu Mariko. Mohla by ses tak otevřeně pomstít udavači svého otce, měla bys záminku, kterou tak zoufale hledáš. Jenže, chudinko Fudžiko, tvůj otec byl, bohužel, opravdu zbabělec. Hiromacu tam byl, jinak by byl teď tvůj otec živ a Buntaró mrtev, protože Buntaróa lidé nenávidí daleko víc, než jak kdy pohrdali tvým otcem. Ani ty meče, kterých si tak vážíš, nedostal jako vojenskou poctu, ale koupil je od jednoho raněného samuraje. Bohužel. Ale ode mne se to nikdy nedozvíš, i když i tohle je pravda.

„Já se ho nebojím,“ opakoval Blackthorne.

„Já vím,“ odpověděla a sykla bolestí. „Ale měl byste se ho bát, kvůli mně, prosím vás o to.“

Blackthorne se otočil a zamířil ke dveřím.

Buntaró na něho čekal asi o sto kroků níže, uprostřed cesty vedoucí do vesnice – zavalitý, mohutný a smrtelně vážný. Jeho strážce stál vedle. Svítalo, ale nebe bylo zatažené. Rybářské čluny už vypluly na místa, která slibovala dobrý úlovek. Moře bylo klidné.

Blackthorne postřehl, že Buntaró drží luk volně v rukou, viděl i jeho meče a meče jeho strážce. Buntaró stál na nohou dost nejistě, a to v něm vzbudilo naději, že samuraj nestihne tak rychle zamířit a že se k němu mezitím dostane na dostřel. Kolem cesty nebylo kam se schovat. Přestal hledět na opatrnost, natáhl kohoutky a kráčel dolů k oběma mužům.

Žádné schovávání, rozhodl se, neschopen už potlačit svou krvežíznivost, i když si zároveň uvědomoval, že je to šílenství, že proti těm

dvěma samurajům a dalekonosnému luku nemá šanci a že se také nemůže ohánět žádnými právy. A potom se Buntaró – stále ještě mimo dostřel – náhle hluboko uklonil a s ním i jeho strážce. Blackthorne se zastavil, větřil léčku. Rozhlédl se kolem sebe, ale nikoho nablízku nespatřil. Myslel si, že se mu to jen zdá, když vtom uviděl, jak Buntaró těžce dopadl na kolena, položil luk stranou a s dlaněmi na zemi zůstal před ním ležet jako nějaký rolník před svým pánem. Jeho strážce učinil totéž.

Blackthorne na ně zíral jako omráčený. Když nabyl jistotu, že ho oči neklamou, postupoval pomalu blíž, už na ně nemířil, ale pistole stále svíral pohotově, v domnění, že je to úskok. Zastavil se, až když byl jeho protivník bezpečně na dostřel. Buntaró se nepohnul. Zvyklost vyžadovala, aby si také klekl a pozdrav mu oplatil, protože si byli rovni, nebo skoro rovni, ale Blackthorne nedovedl pochopit, proč ten neuvěřitelně obřadný projev úcty v situaci, kdy čekal, že poteče krev.

„Vstávej, ty parchante!“ vyzval Buntaróa, prsty na spouštích.

Buntaró nereagoval slovem ani pohybem. Klečel dál s hlavou skloněnou a s rukama na zemi. Záda měl promočená potem.

„Nan da?“ Blackthorne naschvál použil tu nejurážlivější formu otázky „Tak co je?“, aby Buntaróa vyprovokoval a donutil ho vstát a začít, protože takhle, s hlavou sehnutou téměř k zemi, ho zastřelit nemohl, to mu bylo jasné.

Pak si uvědomil, že je neslušné stát, když oni klečí, a že to jeho *„nan da“* je téměř neodpustitelná a rozhodně zbytečná urážka, proto také poklekl, ruce s pistolemi položil na zem a úklonu opětoval.

Potom usedl na paty a donutil se ke zdvořilé otázce: *„Hai?“*

Buntaró hned začal něco drmolit a servilně se omlouvat. Za co a proč vlastně, Blackthorne nevěděl. Pochytil jen sem tam jednotlivé slovo a mnohokrát opakované „sake“, ale vyrozuměl, že se omlouvá a pokorně prosí o odpuštění. Mluvil dlouho, a když přestal, zase sklonil hlavu do prachu.

Tou dobou už nepříčetný vztek Blackthorna dávno přešel. *„Šikata ga nai,“* řekl chraplavě, což znamenalo něco jako „nedá se nic dělat“, nebo „už se stalo“, nebo „co se dá dělat?“ Pořád ještě nevěděl, jestli ta omluva není jen rituál, po kterém přijde útok. *„Šikata ga nai. Hakkiri wakaranu ga šinpai surukotowanai.“* (Co se dá dělat. Přesně vám nerozumím – ale nedělejte si starost.)

Buntaró zvedl hlavu a posadil se. *„Arigató – arigató, Andžin-sama. Dómo gomen nasai.“*

„Šikata ga nai,“ opakoval Blackthorne a teď, když viděl, že omluva je míněna doopravdy, děkoval Bohu, že mu tak zázračně umožnil souboj zrušit. Věděl, že práva nemá žádná, že se choval jako blázen a že spor s Buntaróem se dá řešit jen podle daných pravidel. A to znamenálo požádat

Toranagu.

Ale proč se mi omlouvá, přemýšlel horečně. Tak uvažuj! Musíš se naučit myslet jako oni.

Pak mu náhle svitlo. Zřejmě proto, že jsem hatamoto a Buntaró narušil mé wa, pohodu mého domu. Tím, že se v mém domě tak zuřivě a otevřeně pohádal se svou ženou, mě vlastně urazil, je tedy zjevně v neprávu a musí se omluvit, ať už to myslí doopravdy nebo ne. Samuraj je povinen omluvit se jinému samuraji, stejně jako host svému hostiteli…

Počkat! Nezapomínej, že podle jejich zvyklostí každý muž se smí opít, dokonce se to od něj občas očekává, a když je opilý, není – v rozumné míře – odpovědný za své činy. Můžeš být ožraly jako slíva, na vážnosti ti to neubere. Vzpomeň si, že ani Mariko ani Toranaga se nad tím nijak nepozastavili, když jsi byl na lodi sotva při smyslech. Usmáli se tomu, ale rozhodně se netvářili, že se jim to hnusí, jak je to běžné u nás.

A ve skutečnosti jsi to zavinil ty! Copak jsi s pitím nezačal ty? A na souboj jsi ho přece také vyzval ty!

„Ano," odpověděl si nahlas.

„*Nan desu ka, Andžin-san?*" zeptal se Buntaró, oči podlité krví.

„*Nani mo. Wataši no kašicu desu.*" (Nic. Byla to moje vina.)

Buntaró zavrtěl hlavou, řekl, že ne, že to byla jeho vina, a znovu se klaněl a omlouval.

„Sake," uzavřel spor Blackthorne a pokrčil rameny. „*Šikata ga nai. Sake!*"

Buntaró se znovu uklonil a poděkoval. Blackthorne mu to oplatil a pak se zdvihl. Buntaró a jeho strážce rovněž vstali. Oba dva se pak ještě jednou uklonili Blackthornovi a on jim.

Konečně se Buntaró obrátil a vrávoravým krokem odcházel. Blackthorne vyčkal, dokud se nevzdálil z dostřelu šípu. Vrtalo mu hlavou, jestli je opravdu tak opilý, jak vypadá. Pak se vrátil domů. Fudžiko ho čekala na verandě, jako obvykle s maskou zdvořilého úsměvu na tváři. Copak si asi ve skutečnosti myslíš, napadlo ho, když si vyměnili pozdravy a uvítací formality.

Mariko měla dveře zavřené a její služka stála vedle nich.

„Mariko-san?"

„Ano, Andžin-san?"

Chvilku počkal, ale dveře se neotevřely. „Jste v pořádku?"

„Ano, děkuji." Slyšel, jak si odkašlala a pak slabým hlasem dodala: „Fudžiko poslala už zprávu panu Jabuovi a knížeti Toranagovi, že mi dnes není dobře a nebudu moci tlumočit."

„Jděte raději k doktorovi."

„Ach, děkuji, ale Suó si s tím určitě poradí. Už jsem pro něj vzkázala. Jenom jsem… jenom jsem si narazila bok. Opravdu je mi docela dobře

nemusíte si dělat starost.“

„Poslyšte, já se v doktořině trochu vyznám. Doufám, že nekašlete krev?“

„Ne, ne. Jenom jsem se uhodila do tváře, jak jsem uklouzla. Skutečně jsem docela v pořádku.“

Na chvíli se odmlčel a pak řekl: „Buntaró se omluvil.“

„Ano. Fudžiko se dívala od branky. Jsem vám hluboce vděčná, že jste jeho omluvu přijal. Děkuji vám, Andžin-san. Promiňte, prosím, to včerejší porušení… je neodpustitelné, že vaše pohoda… přijměte, prosím, i moji omluvu. Měla jsem držet jazyk za zuby. Bylo to ode mne nezdvořilé – i já prosím za odpuštění. Tu hádku jsem zavinila já. Velice se omlouvám.“

„Za to bití?“

„Za to, že jsem svému manželovi odepřela poslušnost, že jsem mu nevyhověla, aby mohl spokojeně spát, že jsem prostě zklamala jeho i své hostitele. A také za to, co jsem vám pak řekla.“

„Opravdu pro vás nemohu nic udělat?“

„Ne – ne, děkuji, Andžin-san. Zítra zas bude všechno v pořádku.“ Ale neviděl ji osm dní.

36/

„Pozval jsem tě na lov, Naga-san, ne abys mi znova vykládal své názory, ty už jsem slyšel,“ řekl Toranaga rezolutně. „Naposledy vás prosím, otče, zastavte ten výcvik, zakažte muškety, zabte toho barbara, vyhlašte, že se ten experiment nevydařil, a skoncujte s celou tou ohavností jednou provždy.“

„Naposledy říkám, ne.“ Sokol s čepičkou na hlavě, který seděl Toranagovi na ruce chráněné rukavicí, neklidně přešlápl, podrážděný nezvykle výhružným tónem pánova hlasu. Kráčeli křovinatou krajinou, nadháněči ani stráže je nemohli slyšet. Bylo pod mrakem, vlhko a dusno.

Naga vystrčil bradu. „Tak dobře. Ale stejně je mou povinností připomenout vám, že tady nejste v bezpečí, a se vší zdvořilostí vás znova a naposledy požádat, abyste ještě dnes z Andžira odjel.“

„Ne. A také naposledy.“

„V tom případě si vezměte mou hlavu!“

„Tvou hlavu už přece mám!“

„Tak si ji vezměte hned teď, nebo mi aspoň dovolte, abych si vzal život sám, když nechcete dát na dobrou radu.“

„Jen se uč trpělivosti, chlapečku!“

„Jak mám být trpělivý, když vidím, jak se sám ženete do záhuby? Je

přece mou povinností, abych vás na to upozornil. Vy tady na lovu mařítečas a vaši nepřátelé se na vás zatím chystají ze všech stran. Zítra se sejdou regenti. Čtyři pětiny všech daimjóú z celého Japonska jsou už v Ósace nebo na cestě do Ósaky. Vy, jako jediný důležitý daimjó, účast odmítáte. Teď vás poženou před soud a obviní z velezrady. Pak už vás nic nezachrání. Když nic jiného, aspoň byste měl být doma v Edu, pod ochranou svých legií. Tady jste jako nahý. My vám bezpečí zajistit nedokážeme. Našich samurajů není víc než tisíc a Jabu zatím zmobilizoval celou provincii. Má přes osm tisíc mužů v okruhu dvaceti ri a dalších šest tisíc stahuje kolem hranic. A podle našich zvědu, jak víte, jeho loďstvo na sever odtud je připraveno vás potopit, kdybyste se pokusil uniknout na galéře. Zase jste jeho vězněm, copak to nevidíte? Stačí jeden poštovní holub od Išida a Jabu vás může zničit, kdykoli se mu zlíbí. Jak můžete vědět, jestli už nechystá s Išidem zradu?“

„Určité o tom uvažuje. Já bych o tom také uvažoval, být na jeho místě, ty ne?“

„Ne, já ne.“

„Tak to bys dlouho naživu nezůstal, a taky by ti to patřilo, ale zároveň by to odnesla i celá tvá rodina, tvůj rod a všichni tví vazalové, a to už by byla neodpustitelná neodpovědnost. Ty jsi nerozumný, splašený hlupák! Nechceš myslet, nechceš si dát říct, nechceš se poučit, nejsi ochoten držet na uzdě ani svůj jazyk ani vztek. Necháš se úplně dětinsky zneužívat a představuješ si, že všechno se dá vyřešit čepelí tvého meče. Jediný důvod, proč tě nepřipravím o tu tvou zabedněnou hlavu a nedovolím ti, abys se svým ničemným životem skoncoval sám, je ten, že jsi mladý a já kdysi věřil, že máš určité schopnosti, že nejsi zákeřný a lstivý – i když máš své chyby – a že na tvou věrnost je vždycky spolehnutí. Ale jestli se co nejdřív nenaučíš trpělivosti a nebudeš se ovládat, zbavím tě postavení samuraje a vykážu tě mezi rolníky i s celým tvým potomstvem.“ Toranaga bouchl pravou pěstí do sedla, až rozčilený sokol pronikavě vypískl. „Rozumíš?“

Naga zůstal, jako když do něj hrom uhodí. Za celý svůj život nepamatoval, že by se otec takhle zlostně rozkřikl a přestal se ovládat. Dokonce o něčem takovém ani neslyšel. Častokrát slyšel od otce tvrdé slovo, ale vždycky mu dal za pravdu. Naga věděl, že mnohokrát chybil, ale otec to vždycky otočil tak, že to, co provedl, už nevypadalo tak neskonale hloupě jako na začátku. Například když mu Toranaga vyložil, jak se chytil do léčky, kterou mu nastražil Omi – nebo Jabu – v případě Džozena, museli ho násilím držet, aby se na ně ihned nevypravil a nezabil je oba. Ale Toranaga poručil svým osobním strážcům, aby ho tak dlouho polévali studenou vodou, dokud nepřijde k rozumu, a pak mu klidně vysvětlil, že mu Naga vlastně prokázal velikou službu tím, že odstranil nebezpečí, jaké pro něho Džozen představoval. „Ale lépe by bylo, kdyby sis byl uvědomil,

že jsi jednal jako jejich nastrčená figurka. Buď trpělivý, synu," radil mu, „trpělivost růže přináší. Už brzy jim to budeš moci oplatit. Zachoval ses naprosto správně. Ale musíš se naučit myslet tak, abys sám odhalil, co má kdo za lubem, pokud z toho máš něco vytěžit ty sám – nebo tvůj pán. Já potřebuju vůdčí osobnosti, fanatiku mám dost."

Otec byl vždycky smířlivý a dalo se s ním rozumně jednat, ale dnes… Naga seskočil s koně a pokorně se vrhl před otcem na kolena: „Prosím vás, otče, odpusťte mi. Vůbec jsem neměl v úmyslu vás rozhněvat – jenom jsem měl hrozný strach, abyste se neoctl v nebezpečí. Omlouvám se, že jsem vás připravil o klid a pohodu –"

„Mlč už!" houkl Toranaga, až se kůň začal plašit.

Toranaga ho prudce stiskl koleny, aby ho udržel na místě, a pravou rukou utáhl otěže, takže sebou kůň trhl. Sokol ztratil rovnováhu, začal tlouct a pak divoce mávat křídly, snažil se seskočit z pánovy pěsti a rozčilený tím neobvyklým rozruchem vyrážel své pronikavé „Krkrkr". „No tak, no tak, ty moje krasavice…" uklidňoval dravce Toranaga, aby se zas usadil, a zároveň se pokoušel zkrotit koně. Naga zatím přiskočil zepředu, popadl uzdu a taktak se mu podařilo koně zastavit, aby nevyrazil jako splašený. Do toho se neustále ozýval divoký křik sokolí samice. Zkušený Toranaga ji přece nakonec přiměl, aby zas usedla na ruku, a pevně ji přidržel za poutka na nohou. Ale křídla se jí stále ještě neklidně chvěla a rolničky na nohou jasně cinkaly.

„Krkrkr-krr!" ozvalo se ještě jednou, naposled.

„No no, ty moje krasavice. No tak, už je všechno v pořádku," hovořil Toranaga konejšivě, i když ještě v tváři zarudlý od výbuchu zlosti. Pak se obrátil k Nagovi: „Jestli dnes nebude ve formě –" kvůli sokolovi se nutil do mírného tónu – „tak tě – tak tě –"

V tom okamžiku jeden z honců zahoukal znamení. Toranaga stáhl dravci pravou rukou čepičku, chvíli ho nechal rozkoukat a vypustil ho.

Byla to samice sokola stěhovavého, s dlouhými křídly, a říkali jí Tecu-ko – Ocelová dáma. Prudce zasvištěla vzhůru k nebi, několikrát zakroužila a vznesla se na své místo asi šest stop nad Toranagou, kde napjatě vyčkávala, až se objeví vyplašená kořist. Potom se stočila po větru a uviděla ženoucí se psy a rozptýlené hejno bažantů mávajících poděšeně křídly. Vyhlédla si jednoho, sklonila hlavu, složila křídla a nemilosrdně se vrhla střemhlav dolů, připravená zatnout paráty do oběti.

Řítila se prudce k zemi, ale starý bažant, dvakrát tak velký než sokol, uhnul a jako šipka zamířil v panice do bezpečí, do nízkého porostu asi dvě stě kroků dál. Tecu-ko udělala obrat, roztáhla křídla a chystala se na svou kořist znovu zaútočit. Když získala potřebnou výšku a ocitla se znova nad bažantem, spustila se dolů, vztekle zaťala drápy, ale zase ho minula. Toranaga ji rozčileným pokřikováním povzbuzoval, upozorňoval ji na

nebezpečí, na Nagu dávno zapomněl.

Bažant divoce mával křídly a hnal se pod ochranu stromů. Sokol opět chvíli kroužil nad ním, pak se sklonil a vrhl se dolů jako blesk. Ale příliš pozdě. Mazaný bažant zatím zmizel. Dravec prudce prolétl listím a větvemi, bez ohledu na vlastní nebezpečí zuřivě pátral po své oběti, ještě jednou se zvedl a vyrážeje zlostné skřeky, vznesl se vzhůru nad křoviska.

V tu chvíli vyplašili nadháněči hejno koroptví. Rozlétly se na všechny strany, ale držely se nízko při zemi, kde se cítily nejbezpečněji, a při letu se chytře přizpůsobovaly terénu. Tecu-ko si jednu vybrala, složila křídla a padala dolů jako kámen. Tentokrát cíl neminula. Jedním ostrým seknutím zadních drápů v letu zlomila koroptvi vaz. Jak dopadla na zem, zvedl se chomáč peří. Ale místo aby kořist pronásledovala až do konce nebo dosedla na zem s kořistí ve spárech, vznesla se s křikem k nebi a stoupala výš a výš.

Toranaga s obavami vytáhl vábítko, drobného mrtvého ptáka na tenké šňůře, a roztočil ho nad hlavou. Ale sokoličku k návratu nezlákal. Teď už se jevila na obloze jen jako malá tečka a Toranaga byl přesvědčen, že je nenávratně pryč, že se rozhodla ho opustit a vrátit se do divočiny, kde může zabít, kdy se zachce jí a ne jejímu pánovi, vzít si potravu, kdy sama chce a ne kdy rozhodne její pán, nechat se unášet vzdušnými proudy a letět, kam ji napadne, bez pána a už navždycky volná.

Toranaga ji sledoval, ale ne s pocitem smutku, spíš osamělosti. Dravec patří do volné přírody a Toranaga, jako všichni sokolníci, věděl, že je jen dočasně jeho pánem, připoutaným k pevné zemi. Sám se kdysi vyšplhal k jeho hnízdu vysoko v pohoří Hakone, vybral ji odtud jako neopeřené mládě, opatroval ji a vycvičil a poprvé ji vypustil na kořist. Teď už ji nahoře stěží viděl, jak krouží a nádherně plachtí unášena proudy teplého vzduchu, že i sám zatoužil vznést se vzhůru, až k samému sídlu bohů, daleko od nepravostí tohoto světa.

A pak náhle znovu bezstarostně vyběhl z lesa za potravou starý bažant. Tecu-ko sklonila hlavu a vrhla se střemhlav z oblohy dolů jako smrtonosná proudnicová zbraň, drápy připraveny zasadit ránu z milosti.

Kohout zemřel ihned, jen obláček peří vylétl, když ho sokolička uchvátila a pevně uchopila do drápů. Nepustila ho, raději padala s ním, až v posledním okamžiku rozčísla její křídla vzduch, jak prudce zabrzdila. Pak křídla složila a zůstala sedět na kořisti.

Držela bažanta v pařátech, a než se do něj pustila, začala mu zobákem škubat peří. Toranaga k ní dojel, ještě než ho začala trhat, a vyrušil ji. Tecu-ko se přestala zabývat bažantem a sledovala Toranagu nelítostnýma hnědýma očima lemovanýma žlutými kruhy, jak sestoupil s koně, a poslouchala lichotivá slova chvály na svou obratnost a odvahu. Byla hladová, a protože ji vždycky krmil Toranaga, který ani teď neztrácel

trpělivost, neučinil žádný prudký pohyb, jen se pomalu spustil na kolena, dovolila mu, aby se přiblížil na dosah.

Toranaga k ní neustále lichotivě promlouval a přitom vytáhl lovecký nůž a rozřízl bažantovi hlavu, aby se Tecu-ko dostala k mozku. A když se pustila do své pochoutky, jak on určil, odřízl bažantovi hlavu a ona klidně přešla na jeho ruku, kde byla zvyklá dostávat potravu.

Po celou dobu ji Toranaga nepřestával chválit a když své hodování dokončila, zlehka ji pohladil a zahrnul slovy plnými obdivu a uznání. Tecu-ko dala najevo svou radost cukavými úklonami. uklidněná, že je zase v bezpečí na ruce, na jediném místě, kde dostávala potravu od chvíle, kdy ji vybral z hnízda, a vždycky jen od Toranagy osobně. Pak se začala spokojeně čepýřit.

Za to, že se Tecu-ko při dnešním lovu tak vyznamenala, rozhodl se Toranaga, že jí dovolí sežrat, kolik bude chtít, a už ji dnes nevypustí. Přidal jí ještě drobného ptáka, kterého již předtím oškubal a rozřízl. Když s ním byl dravec asi z poloviny hotov, natáhl mu pán přes hlavu čepičku. Sokolička žrala spokojeně dál a když skončila, začala si znovu čechrat peří, ale Toranaga sebral kohouta, dal ho do brašny a kývl na svého sokolníka, který čekal opodál s honci. Všichni s nadšením hovořili o dnešním nádherném lovu a zjišťovali, co vynesl: jednoho zajíce, párek křepelek a bažanta. Toranaga potom poslal sokolníka i honce se všemi sokoly zpátky do tábora. Jen jeho stráže zůstaly nedaleko odtud na místě, kde měly vítr v zádech.

Znova teď obrátil pozornost k Nagovi. „Tak co?“

Naga si klekl vedle svého koně a sklonil hlavu. „Máte úplně pravdu, pane – ano, to, co jste o mně řekl, je pravda. Omlouvám se vám za to, že jsem vás rozzlobil.“

„Ale za to, žes mi špatně radil, se neomlouváš?“

„Já – já vás prosím, abyste mi řekl, od koho se mám učit, abych to už víckrát neudělal. Už nikdy vám nechci špatně radit, nikdy.“

„Tak dobře. Každý den si tedy pohovoříš s Andžinem a získáš pro sebe něco z jeho vědomostí. Ten tě může lecčemu naučit.“

„Ten?“

„Ano. Aspoň se začneš trochu ovládat. A jestli ti dojde v té makovici, co ti sedí na ramenou, že máš pozorně naslouchat, rozhodně se dozvíš věci, které ti mohou být k užitku – dokonce by mohly být k užitku i mně.“

Naga trucovitě koukal do země.

„Chci, abys porozuměl všemu, co Andžin ví o mušketách, dělech a vůbec o tom, jak oni vedou války. Chci, aby ses ve všem dokonale vyznal. A abych od tebe dostával spolehlivé informace.“

Naga ani nehlesl.

„A taky chci, aby ses s ním spřátelil.“

„Proboha, jak, pane?“

„To si vymysli sám. Na co máš hlavu?“

„Pokusím se o to. Přísahám, že se o to pokusím.“

„To je málo. Tobě se to musí podařit! Je to rozkaz. Proč nevyužít té jejich ‚křesťanské lásky‘? Snad už ses naučil dost, abys věděl, jak na to!“

Naga se zakabonil. „To se nedá naučit, i když jsem se snažil ze vsech sil. Opravdu. Všechny ty články víry, co o nich Cukku-san vykládál, jsou samé nesmysly, že je z nich člověku nanic. Ty křesťanské moudrosti jsou pro rolníky, ne pro samuraje. Nezabíjet! Mít jen jednu ženu, a padesát dalších pitomostí. Poslechl jsem vás tenkrát a poslechnu vás dnes zas – vždycky poslechnu. Ale dovolte mi, pane, abych směl dělat to co dokážu. Já se stanu třeba i křesťanem, když si to budete přát, ale věřit tomu nedokážu – jsou to samé žvásty… Odpusťte, prosím, že jsem nebyl zticha. A s Andžinem se spřátelím. Určitě.“

„Výborně. A pamatuj si, že má dvacettisíckrát větší cenu, než tolik surového hedvábí, kolik sám váží, a že zná víc, než kolik by ses dokázal naučit ty, i kdybys prožil dvacet životů.“

Naga se snažil držet jazyk za zuby a poslušně přikyvoval.

„Tak dobrá. Dva oddíly povedeš ty, Omi-san taky dva, a jeden zůstane v záloze pod velením Buntaróovým.“

„A co ty další čtyři, pane?“

„Pro ty nemáme dost mušket. To jsem řekl, jen abych zavedl Jabua na falešnou stopu,“ odpověděl Toranaga, a předhodil tak synovi kousek své taktiky.

„Cože, pane?“

„To byla jen záminka, abych sem mohl dopravit dalších tisíc mužů. Přijedou přece zítra? Se dvěma tisíci už mohu Andžiro udržet, anebo uprchnout, kdyby to bylo nutné.“

„Ale Jabu-san přesto může –“ Naga raději svůj komentář spolkl, protože si uvědomil, že by asi zase šlápl vedle. „Proč já jsem takový pitomec?“ vyčítal si trpce. „Proč já nedokážu rozumět všemu jako vy? Nebo jako Sudara-san? Já vám přece chci pomáhat, chci vám být užitečný! Nechci vás pořád jen rozčilovat.“

„Tak se uč trpělivosti, synu, a snaž se krotit svou výbušnou náturu, dokud nepřijde tvůj čas. Však už se brzy dočkáš.“

„Jak to, pane?“

Ale Toranagu najednou přešla chuť na další trpělivé výklady. Zvedl oči k obloze. „Teď si na chvilku zdřímnu.“

Naga okamžitě sňal sedlo a koňskou deku a rozložil je na zem, jak bylo zvykem samurajů. Toranaga mu poděkoval, dohlédl na to, jak rozestavit hlídky, a když bylo všechno v pořádku a nehrozilo žádné nebezpečí, natáhl se na zem a zavřel oči.

Ale spát nechtěl, jenom v klidu přemýšlet. Uvědomoval si, že ten jeho výbuch vzteku je velice špatné znamení. Máš štěstí, že k tomu došlo jen před Nagou, kterého nic nenapadne, řekl si v duchu. Kdyby to byl slyšel Omi nebo Jabu, okamžitě by poznali, že ti starosti přerůstají přes hlavu a že nevíš kudy kam. Snadno by jim to vnuklo myšlenku na zradu. Tentokrát jsi měl štěstí. Tecu-ko to zas všechno uvedla na správnou míru. Nebýt jí, mohli i jiní vidět, jak jsi ztratil nervy, a to by bylo holé šílenství.

Jak nádherně letěla! Z ní si vem poučení: s Nagou se musí jednat jako s dravcem. Taky křičí a cuká se, jako ti nejlepší sokoli. Nagu je třeba vypustit na tu správnou zvěř, v tom je jeho jediný problém. Jemu vyhovuje boj a rychlá smrt, a toho už se brzy dočká.

Pak na něho znovu dolehly obavy. Co se asi děje v Ósace? V postoji knížat – v tom, kdo přijme a kdo odmítne předvolání na schůzku –jsem se šeredně přepočítal. Jak to, že jsem zatím nedostal žádné zprávy? Zradil mě snad někdo? Ze všech stran číhá nebezpečí…

A co Andžin? Taky sokol. Ale ještě není ochočený na ruku, jak tvrdí Jabu a Mariko. Po jaké kořisti jde on? Jeho kořist je Černá loď, lodivod Rodrigues a ten ošklivý, drzý malý velitel, který už na tomhle světě dlouho nepobude, všechny Černé sutany a všichni ostatní kněží, zarostlí a smrdutí, a všichni Portugalci, Španělé a Turci – suď bůh, co je to za lidi – a muslimové – kdo ví, co je to zač – a taky Omi, Jabu, Buntaró a Išido a já.

Toranaga se obrátil na druhý bok, aby se mu leželo pohodlněji, a usmál se tomu, co ho právě napadlo. Andžin není sokol s dlouhými křídly, který jde na vábítko, který vylétne volně vysoko nad hlavu a spustí se na určenou kořist. Je to spíš dravec s krátkými křídly, který se přímo z ruky vrhá na všechno, co se hýbe, jako třeba jestřáb, ten chytí koroptev nebo zajíce třikrát těžšího než je sám, krysu, kočku i psa, sluku, špačka, havrana – dožene je krátkým, fantasticky rychlým letem a zabíjí jediným zatnutím zadních drápů. Je to dravec, který nesnáší čepičku a nerad si ji dává nasadit, jen sedí na zápěstí a dívá se na vás nelítostnýma žlutýma očima, sebevědomý, nebezpečný, zpupný, dobrý přítel, ale zlý, když ho popadne vztek.

Ano, Andžin má krátká křídla. Na koho ho mám tedy nejspíš vypustit? Kdo je ta správná kořist?

Omi? Ještě ne.

Jabu? Ještě ne.

Buntaró?

Proč vlastně šel Andžin na Buntaróa s pistolemi? Kvůli Mariko, samozřejmě. Ale spali spolu doopravdy? Příležitostí k tomu měli rozhodne dost. Řekl bych, že ano. „Ohromný," řekla přece ten první den. No prosím. Na tom není nic zlého – všichni přece mysleli, že je Buntaró mrtev –, ovšem pokud se to nikdy nedozví. Taková hloupost od toho Andžina!

Takhle riskovat kvůli ženě někoho jiného! Copak si tu nemůže najit tisíc jiných, volných, které nikomu nepatří, stejně hezkých, stejně malých nebo velkých, stejně poddajných nebo tvrdých, stejně vznešeného rodu – a kdoví jakých ještě, a bez rizika, že jejich místo je někde jinde? Tak se může chovat jen pitomý, žárlivý barbar. Pamatuješ se na lodivoda Rodriguese? Ten přece podle jejich zvyku vyzval na souboj a zabil jiného barbara, jen aby dostal obyčejnou kupeckou dceru, s kterou se pak v Nagasaki oženil? A jak taikó tenkrát nedbal na mou radu a nechal tu vraždu bez trestu, protože šlo jenom o smrt barbara a ne někoho z našich. To je přece nesmysl, mít dvojí zákon – jeden pro nás a jeden pro ně. Zákon musí být jen jeden.

Ne. Na Buntaróa Andžina nevypustím. Toho pitomce budu ještě potřebovat. Ale ať už se ti dva spolu vyspali nebo ne, doufám, že to Buntaróovi nikdy nepřijde na mysl. To bych ho pak musel rychle zabít, protože není na světě síla, která by mu zabránila, aby neodpravil Andžina i Mariko, a ti jsou pro mě důležitější než Buntaró. Nebo bych se ho měl zbavit hned?

Jakmile Buntaró vystřízlivěl, dal pro něho Toranaga poslat. „Jak ses mohl opovážit povýšit svůj zájem nad můj? Jak dlouho nebude Mariko-san schopna tlumočit?“

„Doktor říkal, že jen pár dní, pane. Omlouvám se, že jsem vám způsobil potíže.“

„Řekl jsem přece naprosto jasně, že ji budu potřebovat ještě dvacet dní. Na to jsi zapomněl?“

„Ano. Velmi mě to mrzí.“

„Jestli ti nevyhověla, párkrát přes zadek by jí bylo úplně stačilo. Každá to občas potřebuje – ale tohle, to je hrubiánství. Ze sobeckých důvodů jsi ohrozil výcvik a vůbec ses zachoval jako venkovský bulík. Jak se mám bez ní s Andžinem domluvit?“

„Ano, já vím, pane, promiňte mi to. Bylo to poprvé, co jsem ji uhodil. Já – já, někdy mě dohání k nepříčetnosti, takže – takže se pak prostě neudržím.“

„Tak proč se s ní nerozvedeš? Nebo proč ji nevyženeš? Taky ji přece můžeš zabít nebo jí můžeš nařídit, aby si prořízla hrdlo, až ji už nebudu potřebovat.“

„To nedokážu, pane – to nedokážu,“ vyznal se tehdy Buntaró. „Ona – já jsem ji chtěl od prvního okamžiku, kdy jsem ji uviděl. Po svatbě, tedy zpočátku, byla ztělesněním všeho, co si muž může přát. Připadal jsem si v sedmém nebi – vzpomínáte si, že každý daimjó v celé zemi po ní toužil? A pak… pak, abych ji po té hnusné vraždě ochránil, poslal jsem ji pryč a tvářil se, zase ze strachu o ni, že se mi úplně zošklivila, a potom, po letech, když mi taikó řekl, abych ji přivedl nazpátek, vzrušovala mě ještě víc. Čekal jsem, pravda, že mi bude vděčná, a měl jsem ji – jako každý muž –

kdy se mi zachtělo, a vůbec jsem se nestaral o takové hlouposti jako básničky a kytičky, na které si ženy tak potrpí. Ale ona se úplně změnila. Věrná mi byla jako vždycky, ale studená byla jako led a pořád si žádala smrt, abych ji zabil.“ Buntaró byl rozčilením skoro bez sebe. „Já ji ale nedokážu zabít, ani nemohu připustit, aby si sáhla na život sama. Poskvrnila mého syna a její vinou cítím ke každé jiné ženě odpor, ale odtrhnout se od ní nedokážu. Zkoušel jsem… zkoušel jsem to po dobrém, ale vždycky je tu ta ledová hradba, která mě dohání k nepříčetnosti. Když jsem se vrátil z Koreje a dozvěděl jsem se, že přestoupila na to nesmyslné křesťanské náboženství, jen jsem se tomu usmál, protože – co záleží na nějakém hloupém náboženství? Chtěl jsem ji tím jen poškádlit, ale než jsem si uvědomil, co dělám, držel jsem jí na krku nůž a přísahal jsem, že ji podříznu, jestli se toho náboženství nevzdá. Samozřejmě řekla, že se ho nevzdá, který samuraj by to udělal pod takovou pohrůžkou? Jenom se na mě podívala těma svýma očima a vybídla mě, abych to udělal. ‚Prosím vás, pane, jen řízněte, zakloním hlavu hodně dozadu. Prosím Boha. abych mohla vykrvácet a našla smrt.‘ To mi řekla. Neřízl jsem, pane, ale znásilnil jsem ji. A několika jejím společnicím, které ji naváděly, aby se stala křesťankou jsem ostříhal vlasy, uřezal uši a vyhnal jsem je z hradu. A totéž jsem udělal i její nevlastní matce – i nos jsem jí uřízl, té odporné staré čarodějnici. A Mariko pak řekla, že za to… za to, že jsem tak potrestal její dámy, příště až přijdu do jejího lože bez pozvání, že provede seppuku, jakýmkoli způsobem a hned na místě… bez ohledu na své povinnosti k vám, ke své rodině, i bez ohledu na ta – ta přikázání jejího křesťanského boha!“ Buntaró byl tak rozlícený, až mu tekly slzy po tvářích, ani se je nesnažil zakrýt. „Já bych ji chtěl zabít, ale nedokážu to. Nedokážu zabít dceru Akečiho Džinsaie, i když si nic jiného nezaslouží…“

Toranaga nechal Buntaróa žvanit, dokud mu nedošel dech. Pak mu poručil, aby se Mariko vyhýbal, dokud on sám nepřijde na nějaké řešení, a propustil ho. Potom poslal za Mariko svého vlastního lékaře, aby ji prohlédl. Zpráva byla příznivá: pohmožděniny, ale žádné vnitřní zranění.

Toranaga očekával, že ho možná někdo zradí, a uvědomoval si, že už mnoho času nezbývá, a proto se v zájmu vlastní bezpečnosti rozhodl, že všechny trochu víc stiskne. Mariko dal příkaz, aby se na zotavenou odebrala do domu Omiho, nikam nevycházela a s Andžinem se vůbec nestýkala. Pak k sobě povolal Blackthorna, a když bylo jasné, že se spolu nijak nedomluví, zatvářil se podrážděně a s pánovitou rázností ho poslal domů. Výcvik teď probíhal ještě intenzivněji. Vojáci byli vysláni na namáhavé pochody. Naga dostal za úkol vzít Andžina s sebou a prohnat ho, až padne vysílením. Ale to se Nagovi nepovedlo, Andžin rozhodně vysílením nepadl.

Tak to zkusil Toranaga sám. Jedenáct hodin vláčel Andžina s jedním

oddílem z kopce do kopce. Andžin-san vojákům stačil. Neudržel sice krok s prvními řadami, ale vydržel. Když se zase vrátili do Andžira. Andžin stál sotva na nohou a řekl mu tou svou těžko srozumitelnou hat-matilkou: „Vážený pane, chodit já umět, cvičit muškety, já umět. Promiňte, ne možný obě dvě při stejná čas.“

Teď když tu ležel a čekal, až se ze zatažené oblohy spustí déšť, Toranaga se bavil hrou, jak ochočit Blackthorna na ruku. Ano, rozhodně má krátká křídla, usmíval se. Mariko je stejně houževnatá a inteligentní jako on, ale má v sobě větší jiskru a také tvrdost, jaké on nikdy nedosáhne. Mariko je spíš sokol stěhovavý. Jako Tecu-ko. Z rodu těch nejlepších. Čím to, že samice jestřába i sokola je vždycky větší, rychlejší a silnější než samec, vždycky lepší než samec?

Samí jestřábi – ona, Buntaró, Jabu. Omi, Fudžiko, Očiba, Naga, a všichni mí synové i dcery, mé ženy i vazalové, i všichni mí nepřátelé – samí jestřábi nebo kořist pro jestřáby.

Nagu musím přivést –vysoko nad cíl a pak ho nechat, aby se na něj spustil. Kdo by to tak měl být? Omi nebo Jabu?

To, co říkal Naga o Jabuovi, je pravda.

„Tak jak jste se rozhodl. Jabu-san?“ zeptal se Toranaga druhý den. „Nepojedu do Ósaky, pane, pokud tam nepojedete i vy,“ odpověděl tehdy Jabu. „V celé Izu jsem vyhlásil mobilizaci.“

„Išido vás obžaluje z velezrady.“

„Nejdřív obžaluje vás, pane, a jestli padne Kantó, padne i Izu. Uzavřel jsem s vámi přece závaznou dohodu. Stojím tedy na vaší straně. Členové rodu Kašigi umějí ctít své závazky.“

„I já si velice vážím toho, že jste mým spojencem,“ lhal Toranaga, potěšen, že zase dostal Jabua tam. kde ho chtěl mít. Nazítří Jabu shromáždil vojsko, požádal Toranagu, aby provedl přehlídku, pak v přítomnosti svých mužů poklekl a nabídl mu své služby jako vazal.

„Uznáváte mě tedy jako svého lenního pána?“ otázal se Toranaga. „Ano, a se mnou i všichni muži v Izu. Přijměte, prosím, tento dar, jako projev synovské oddanosti.“ Jabu mu vkleče podával svůj meč Murasama. „Tímto mečem byl zavražděn váš dědeček.“

„To není možné!“

Jabu mu pak vyprávěl historii onoho meče, jak se po letech dostal do jeho rukou a jak se teprve nedávno dozvěděl o jeho původu. Na jeho pokyn se dostavil starý Suó a vypověděl, čeho byl jako chlapec svědkem.

„Taková je pravda, pane,“ prohlásil hrdě Suó. „Nikdo neviděl, že by Obatův otec meč zlomil nebo ho hodil do moře. Přísahám při své naději, že dojdu znovuzrození jako samuraj, že jsem sloužil vašemu dědečkovi, knížeti Čikitadovi, A sloužil jsem mu věrně až do dne jeho smrti. Byl jsem při tom, pane, přísahám.“

Toranaga meč přijal. Měl pocit, jako by se mu v ruce chvěl samou záští. Pověsti o tom, že některé meče samy touží zabíjet, že samy musejí vyskočit z pochvy, aby se napily krve, vždycky přijímal jen s posměchem, ale teď jim uvěřil.

Zamrazilo ho, když si na ten den vzpomněl. Proč nás ta čepel Murasama tak nenávidí? Jedna zabila mého děda. Jiná mi málem usekla paži když mi bylo šest let – nehoda, která se nikdy nevysvětlila, nikdo poblíž, a přece sečná rána v pravé paži, div jsem nevykrvácel. A třetí uťala hlavu mému prvorozenému synovi.

„Vážený pane," prohlásil tehdy Jabu, „takový nečistý meč by neměl mít právo na život. Dovolte mi, abych ho odnesl k moři a utopil, aby se aspoň on nikdy nestal hrozbou vám ani vašim potomkům."

„Ano – ano," zamumlal tenkrát Toranaga s ulehčením, že Jabu přišel s takovým nápadem. „Udělejte to a hned!" Teprve když meč zmizel jeho očím a zapadl do hlubin v přítomnosti jeho vlastního vojska, začalo mu zas srdce normálně bít. Poděkoval Jabuovi, pak nařídil, aby se daně ustálily na šedesáti dílech pro rolníky a čtyřiceti dílech pro jejich pány, a svěřil mu Izu v léno. Takže všechno bylo zas jako dříve, s tím rozdílem, že kdyby chtěl Jabuovi léno odejmout, všechna moc na Izu patřila teď Toranagovi.

Obrátil se na druhý bok, aby si ulehčil od bolesti v pravé paži a našel si pohodlnou pozici. Jako vždycky měl dobrý pocit, že ze země čerpá novou sílu.

Meč je pryč a už se nikdy nevrátí. Dobrá, ale vzpomeň si, co ti předpověděl ten starý čínský věštec, řekl si v duchu, že zemřeš mečem. Ale čí meč to bude a má to být mou vlastní rukou, nebo rukou někoho jiného?

Až to bude, tak se to dozvím, odpověděl si beze strachu.

A teď spi. Karma je karma. Pohroužil se do zenu. Pamatuj v pokoji a míru, že Absolutno, Tao je v tobě samém, že mezi ním a tebou nestojí žádný kněz ani kult, dogma, výrok, žádné učení ani učitel. Mysli na to, že není podstatné Dobro a Zlo, Já a Ty, Nitro a Vnějšek, Život a Smrt. Vejdi do Sféry, v níž není strach ze smrti ani naděje na posmrtný život, kde jsi prost břemen života i potřeby spasení. Ty sám jsi Tao. Buď tedy nyní skálou, na niž marně narážejí vlny života…

Vzdálené volání probralo Toranagu z meditací, takže ihned vyskočil. Naga vzrušeně ukazoval k západu a všichni upřeně hleděli za jeho prstem.

Přímo do Andžira mířil od západu poštovní holub. Snesl se do koruny vzdáleného stromu, aby si na chvíli odpočinul, pak znovu vzlétl, zrovna když se spustil déšť.

Za ním, daleko na západě, ležela Ósaka.

Muž u holubníku držel ptačího posla z Ósaky jemně, ale pevně, a čekal, až se Toranaga převlékne z promočených šatů – přihnal se tryskem domů bez ohledu na liják. Několik nedočkavých samurajů spolu s Nagou se shluklo u malých dvířek a vůbec jim nevadil teplý, ale prudký déšť, který stále bubnoval na tašky na střeše.

Toranaga si pečlivě osušil ruce a muž mu holuba podal. Měl na kazdé nožce připevněná dvě maličká válečková pouzdra z tence vyklepaného stříbra. Obvykle mívali holubi po jednom. Toranagovi se jen s velkým úsilím podařilo, aby se mu rozčilením nechvěly prsty. Válečky odvázal a odnesl si je k oknu na světlo, aby si prohlédl miniaturní pečetě. Rozpoznal na nich tajnou značku Kiri. Naga a ostatní ho napjatě sledovali. Ale z jeho tváře nevyčetli nic.

Pečetě Toranaga ihned nerozlomil, i když nedočkavostí jen hořel. Trpělivě vyčkal, až mu přinesli suché kimono. Sluha nad ním držel veliký deštník z voskovaného papíru, a tak přešel do místností, které v pevnosti obýval. Polévka a ča už na něj čekaly. Pomalu upíjel a naslouchal šumění deště. Když se uklidnil, rozestavil stráže a odešel do zadního pokoje. Tam, o samotě, pečetě rozlomil. Svitky byly z velmi jemného papíru, popsané droboučkými znaky. Zpráva byla dlouhá, šifrovaná a rozluštit ji dalo hodně práce. Když s tím byl hotov, poselství si přečetl a pak ještě dvakrát znova. To, co se dozvěděl, se potom snažil srovnat v hlavě.

Mezitím se setmělo a přestalo pršet. Kéž nám Buddha dopřeje dobrou úrodu, modlil se Toranaga. Nastalo právě období, kdy se rýžová pole zaplavovala a po celé zemi se do zatopené půdy bez plevele sázely bledě zelené rostlinky, aby za čtyři až pět měsíců – podle počasí –přinesly úrodu. Tou dobou se chudí i bohatí, eta i císař, sluha stejně jako samuraj, všichni v celé zemi modlili, aby déšť i slunce a vlhkost přišly v patřičné míře a v pravý čas. A každý, muži, ženy i děti, počítal, kolik dní zbývá do sklizně.

Letos budeme potřebovat bohatou úrodu, pomyslel si Toranaga.

„Naga! Naga-san!“

Jeho syn okamžitě přiběhl. „Ano, otče?“

„První hodinu po svítání ať přijde Jabu-san a jeho hlavní poradci na pláň. A také Buntaró a naši tři hlavní velitelé. A Mariko-san. Ať tam jsou už za svítání. Mariko-san může podávat ča. Ano. A Andžin-san ať čeká poblíž tábora. Na dvě stě kroků od nás rozestavte kolem stráže.“

„Ano, otče.“ Naga se obrátil k odchodu, aby splnil rozkazy, ale nedalo mu to a nedočkavě vyhrkl: „Je to válka? Ano?“

Toranaga teď potřeboval, aby v celé pevnosti zavládla optimistická nálada, a proto synovi nevytkl, že se zas chová nepatřičně a neukázněně.

„Ano,“ odpověděl. „Ano – ale podmínky stanovím já.“

Naga zasunul šódži a vyběhl ven. Toranaga věděl, že i když se Naga bude tvářit a chovat navenek klidně, jeho vzrušení se určitě projeví v chůzi a v planoucím pohledu. Brzy se – nejdřív v Andžiru – rozšíří různé protichůdné zvěsti, a ty se pak rychle rozletí po celé Izu i dál, pokud se budou správně přikrmovat.

„Teď už není cesta zpátky,“ řekl nahlas, jako by oslovoval lhostejné květiny ve výklenku tokonoma. V teplé záři svíc se na stěně chvějivě mihotaly drobné stíny.

Kiri psala: „Můj pane, modlím se k Buddhovi, abyste byl zdráv a v bezpečí. Tohle je náš poslední holub, tak prosím také Buddhu, aby ho k vám přivedl – všechny ostatní nám ti zrádci včera večer zahubili, když zapálili holubník, a tenhle unikl jen díky tomu, že byl churavý a sama jsem ho léčila doma.

Včera ráno kníže Sugijama neočekávaně odstoupil, přesné jak bylo naplánováno. Ale nestačil uprchnout, padl do léčky, kterou mu nastražili Išidovi róninové na kraji Ósaky. Naneštěstí s ním zajali i některé členy jeho rodiny – slyšela jsem, že ho zradil někdo z jeho vlastních lidí. Išido prý mu nabídl dohodu: když kníže Sugijama svůj krok odloží a vzdá se funkce až po schůzce regentské rady (zítra), tak aby vás mohli podle zákona obvinit z velezrady. Išido mu na oplátku zaručí, že mu rada úředně přiřkne celé Kantó a jako projev dobré vůle ho okamžitě propustí i se členy rodiny. Sugijama prohlásil, že vás nezradí. Nato Išido nařídil příslušníkům eta, aby ho zpracovali. Sugijamovy děti a pak i jeho konkubínu mučili před jeho očima, ale on se vás přesto nezřekl. Všechny pozabíjeli hrozným způsobem. A on, jako poslední, měl zvlášť zlou smrt.

Celý ten věrolomný úskok se samozřejmě odehrál beze svědků, o všech událostech jsem se dozvěděla z doslechu, ale věřím, že tomu tak bylo. Išido ovšem popřel, že mu bylo o vraždách cokoli známo nebo že by na nich měl nějaký podíl, a přísahal, že ‚vrahy‘ dopadne. Zpočátku tvrdil, že Sugijama vlastně vůbec neodstoupil, takže podle jeho mínění se rada ještě může sejít. Ale já jsem rozeslala opisy Sugijamovy rezignace dalším regentům, Kijamovi, Itóovi a Onošimu. Jednu jsem poslala přímo Išidovi a další čtyři jsem dala kolovat mezi ostatními daimjóy. (Náramně prozíravě jste předpokládal, Tora-čan, že bude zapotřebí většího počtu kopií!) A tak od včerejška – přesně jak jste se Sugijamou naplánovali – rada už právně neexistuje, to vám opravdu vyšlo dokonale.

Dobrá zpráva: kníže Mogami se s celou rodinou a se svými samuraji stáhl od města, otevřeně se postavil na vaši stranu a teď vám zajišťuje bezpečnost z boku nahoře na severu. Knížata Maeda, Kukušima Asano, Ikeda a Okudžaró všichni včera v noci vyklouzli nenápadně z Ósaky a jsou teď mimo nebezpečí, stejně jako křesťanský kníže Oda.

Špatná zpráva je, že se nepodařilo uprchnout rodinám knížat Maedy, Ikedy a Ody a ještě asi deseti dalších důležitých daimjóů. Jsou tu teď drženi jako rukojmí a s nimi i rodiny padesáti až šedesátí méně významných, zatím neutrálních knížat.

Špatná zpráva je, že váš nevlastní bratr Zataki, vládce Šinana, se veřejně postavil za následníka Jaemona proti vám a obvinil vás, že jste chtěl spolu se Sugijamou vyvolat zmatek a svrhnout regentskou radu. Vaše severovýchodní hranice je tak prolomena a Zataki a jeho padesát tisíc fanatiků jsou teď vaši nepřátelé.

Špatná zpráva je, že většina daimjóů přijala císařovo ‚pozvání'.

Špatná zpráva je, že jste si nemálo zdejších přátel a spojenců popudil tím, že jste je předem neinformoval o svých strategických záměrech, aby si mohli připravit plán ústupu. Jedním z nich je i váš starý přítel, velký kníže Šimazu. Dnes odpoledne jsem slyšela, že veřejně požadoval, aby císař všem knížatům přikázal, že teď mají před tím chlapcem Jaemonem pokleknout.

Špatná zpráva je také to, že paní Očiba přímo virtuozně spřádá intriky a slibuje léna, tituly a postavení u dvora těm, kdo se dosud pro nikoho nerozhodli. Velká škoda, Tora-čan, že není na vaší straně, je to protivník, který je vás hoden. Jediná paní Jodoko se přimlouvá za klid a modlení, ale nikdo ji neposlouchá a paní Očiba, když teď cítí, že jste slabý a osamocený, by chtěla válku uspíšit. Je to smutné, můj pane, ale vy jste opravdu osamocený a myslím i zrazený.

A nejhorší ze všeho je, že křesťanští regenti Kijama a Onoši se teď spojili a postavili ostře proti vám. Dnes ráno vydali společné prohlášení, ve kterém s politováním odsuzují ‚zběhnutí' Sugijamy a uvádějí, že jeho čin uvrhl říši do zmatku, že ‚v zájmu císařství musíme být všichni pevní a nekompromisní. Regenti mají vrcholnou odpovědnost. Musíme být připraveni, abychom společně rozdrtili každého knížete nebo skupinu knížat, kteří by chtěli zvrátit taikóovu vůli nebo zákonem stanovené nástupnictví.' (Chtějí tím naznačit, že se hodlají sejít jako čtyřčlenná regentská rada?) Jeden z našich křesťanských zvědů ve zdejším sídle Černých sutan nám důvěrně sdělil, že kněz Cukku-san před pěti dny tajně opustil Ósaku, ale nevíme, zdali odjel do Eda nebo do Nagasaki, kde se očekává příjezd Černé lodi. Věděl jste, že letos přijede velmi brzy? Možná už za dvacet nebo třicet dní?

Vzácný pane, vždycky jsem vážila slova, abych nedělala unáhlené soudy, založené jen na tom, co se mi doneslo, na fámách, zprávách od zvědů nebo na ženské intuici (tady vidíte, Tora-čan, že jsem si z vás vzala ponaučení!), ale času mnoho nezbývá a nevím, zdali budu mít ještě možnost s vámi mluvit: tak především tady uvízlo příliš mnoho rodin a Išido jim rozhodně nedovolí odejít (stejně jako to nedovolí nám). Tito

rukojmí pro vás znamenají ohromné nebezpečí. Jen málokterý kníže je tak oddaný a tak statečný jako Sugijama. Velmi mnoho se jich teď, myslím, přidá k Išidovi, i když třeba neochotně, právě kvůli těmto rukojmím. Dále si myslím, že Maeda vás zradí a patrně i Asano. Když si teď dělám čárky, počítám, že ze všech dvou set šedesáti čtyř daimjóů v zemi jen čtyřiadvacet je zamčené na vaší straně a dalších padesát –snad. To zdaleka nestačí. Kijama a Onoši strhnou na svou stranu všechny nebo aspoň většinu křesťanských daimjóů a já jsem přesvědčena, že se k vám teď nepřipojí. Ten nejbohatší a nejvlivnější z nich, kníže Mori, je proti vám z osobních důvodů, jako vždycky, a zatáhne do své sítě Asana, Kobajakawu a možná i Odu. A když je i váš nevlastní bratr, kníže Zataki, proti vám, vaše postavení je opravdu na pováženou. Radím vám, abyste okamžitě vyhlásil Nachové nebe a vyrazil do Kjóta. Je to vaše jediná naděje.

Paní Sazuko i já jsme zdrávy a v pořádku. Dítě už se často hýbe, a pokud je jeho karma, aby se narodilo, stane se tak. V našem koutku hradu jsme v bezpečí, za pevně zamčenými dveřmi a spuštěnou padací mříží. Naši samurajové jsou zcela oddáni vám i vaší věci, a pokud je naše karma opustit tento svět, opustíme ho klidně a vyrovnaně. Vaší paní se po vás velmi, velmi stýská. I já, Tora-čan, bych si moc přála znovu vás uvidět, zasmát se s vámi a zase spatřit váš úsměv. To jediné, čeho by mi bylo líto, kdybych musela umřít, je, že právě tohle by mi už nebylo dopřáno a že bych nad vámi nemohla držet ochrannou ruku. Jestli existuje nějaký posmrtný život, jestli je nějaký Bůh nebo Buddha nebo kami, slibuji, že se je pokusím pohnout, aby se všichni přiklonili na vaši stranu… i když je možná nejdřív poprosím, aby kvůli vám ze mne zas udělali štíhlou, mladou a plodnou ženu, a přitom mi ponechali potěšení z jídla. Ach, to bych byla opravdu jako v nebi, kdybych mohla pořád jíst a jíst a přece být věčně mladá a tenká!

Škoda že nevidíte, jak se tomu směju! Kéž Buddha žehná vám i vašim blízkým.“

Zprávu jim Toranaga přečetl celou, kromě té osobní části, týkající se paní Kiri a paní Sazuko. Když skončil, koukali na něj i jeden na druhého, jako by nevěřili svým očím, a to nejen pro vlastní obsah té zprávy, ale také proto, že se jim tak nepokrytě se vším svěřil.

Seděli před ním uprostřed pláně v půlkruhu na rohožích, bez stráží a zcela jisti, že je nikdo cizí neposlouchá. Buntaró, Jabu, Iguraši, Omi, Naga, hlavní velitelé a Mariko. Kolem nich ve vzdálenosti dvou set kroků byly rozestaveny hlídky.

„Potřebuji vaši radu,“ zahájil Toranaga debatu. „Mí rádci jsou v Edu. Věc je naléhavá a já vás všechny žádám, abyste je nahradili. Co můžeme čekat dál a co bych měl udělat já? Jabu-san?“

Jabu byl zmatený a rozčilený. Připadalo mu, že všechny cesty vedou ke katastrofě. „Nejdřív, vzácný pane, co vlastně to Nachové nebe přesně znamená?“

„To je krycí název pro můj konečný válečný plán, jediný prudký úder na Kjóto za účasti všech mých legií, plán založený na rychlém přemístění vojska a na momentu překvapení. Cílem je zmocnit se hlavního města, svrhnout ty zločinné síly, které ho teď obklopují, a vyrvat osobu císaře ze špinavých rukou těch ničemů v čele s Išidem, kterým až dosud tak bláhově důvěřoval. Jakmile bude Syn Nebes šťastně vysvobozen z jejich spárů, dalším krokem plánu je požádat ho, aby zrušil mandát udělený nynější radě, složené očividně ze zrádců – nebo přinejmenším zrádci ovládané – a poskytl mi mandát vytvořit novou radu, která by dávala přednost zájmům říše a následníka před osobními ambicemi. Postavil bych se do čela osmdesáti až sto tisíc mužů a mé vlastní země by přitom zůstaly bez ochrany, křídla mých vojsk by nikdo nezajišťoval a případný ústup by také nikdo nezabezpečil.“ Toranaga viděl, že na něho zírají jako u vyjevení. Ve svém výkladu se ovšem nezmínil o kádrech elitních samurajů, které byly po léta v tajnosti rozmisťovány v mnoha významných hradech a v provinciích a které se měly ve stanovenou chvíli současně vzbouřit a způsobit tak chaos nezbytný pro realizaci plánu.

„Ale to byste si musel každý krok tvrdě vybojovat,“ vyhrkl prudce Jabu. „Ikawa Džikkjú vám zablokuje cestu Tokaidó na nějakých sto ri. A zbytek budou mít pod kontrolou další Išidovy bašty!“

„Ano, ale já mám v plánu vyrazit na severovýchod po cestě Kóšu-kaidó, pak zamířit přímo na Kjóto a držet se přitom stranou od pobřeží.“

Na to hned mnozí účastnici zavrtěli hlavou a začali současně vznášet námitky, ale hlavní slovo měl Jabu. „Ale pane, ta zpráva přece říká, že váš příbuzný už přešel na stranu nepřítele! Takže cesta na sever je teď také uzavřena, Kóšu-kaidó přece vede napříč jeho územím, budete se tedy muset probít celou provincií Šinano – ta je hornatá a těžko prostupná a jeho lidé mu jsou fanaticky oddáni. V těch horách vás rozsekají na kusy.“

„Je to jediná možná cesta, jediná cesta, kudy mám šanci projít. Ano, podél pobřeží bych narazil na příliš mnoho nepřátel.“

Jabu pohlédl na Omiho. Litoval v duchu, že se s ním nemůže poradit. Zpráva a celá šlamastyka v Ósace mu byla ostře proti mysli, měl zlost, že musel promluvit jako první, a s krajní nechutí si uvědomoval své postavení vazala, které přijal na naléhání Omiho.

„Je to vaše jediná možnost, Jabu-sama,“ přemlouval ho tehdy Omi. „Jedině tak se vyhnete Toranagově pasti a zároveň si ponecháte prostor k manévrování.“

„Lepší by bylo vrhnout se na Toranagu ještě dneska, dokud tu má málo mužů,“ skočil mu divoce do řeči Iguraši. „Nejlíp ho zabít a odnést jeho

hlavu Išidovi, dokud je ještě čas.“

„Lepší je vyčkat, být trpělivý –“

„A co se stane, jestli Toranaga nařídí našemu pánovi, aby se vzdal Izu?“ vykřikl Iguraši. „Jako lenní pán na to má vůči svému vazalovi právo!“

„To nikdy neudělá. Našeho pána teď potřebuje víc než kdy jindy. Izu přece střeží jeho území od jihu. Nemůže si dovolit, aby si Izu znepřátelil. Musí mít našeho pána na své –“

„A co když knížete Jabua odtud prostě vykáže?“

„Pak se vzbouříme! Toranagu zabijeme, když tu bude, nebo se postavíme proti jeho armádě bez ohledu na to, kolik vojáků na nás pošle. Ale to on rozhodně neudělá, copak to nechápete? Jako svého vazala ho musí Toranaga chránit –“

Jabu je nechal, ať se hádají, a nakonec mu došlo, proč je Omiho stanovisko opravdu rozumné. „Výborně! Souhlasím! A nabídnu mu svůj meč Murasamu, Omi-san, jako úplatek pro strážného ducha té naší úmluvy,“ radoval se škodolibě, nadšený, jak mazaně to Omi vymyslel. „Ano, pro strážného ducha. Jeho meč Jošimoto ten druhý bohatě nahradí. A samozřejmě že mám teď pro Toranagu větší cenu než kdykoli předtím. Omi má pravdu, Iguraši, nemám na vybranou. Od nynějška stojím při Toranagovi. Jako vazal!“

„Než dojde k válce,“ utrousil záměrně Omi.

„Samozřejmě. Jen do té doby, než dojde k válce, to se rozumí. Pak můžu přejít na druhou stranu – nebo udělat spoustu jiných věcí. Máš pravdu, Omi-san. Zase máš pravdu.“

Omi je ten nejlepší rádce, jakého jsem kdy měl, řekl si v duchu. Ale taky ten nejnebezpečnější. Jestli umřu, je dost obratný na to, aby se chopil v Izu moci. Ale co na tom sejde! Vždyť jsme vlastně mrtvi všichni.

„Nikudy se odtud nedostanete,“ obrátil se teď k Toranagovi. „Jste tu dokonale odříznutý!“

„Existuje nějaká alternativa?“ zeptal se Toranaga.

„Promiňte, vzácný pane, ale jak dlouho by se takový útok připravoval?“

„Už teď je všechno připraveno.“

„Izu je také připravena, Milosti,“ připomněl honem Jabu. „Vašich sto tisíc a mých šestnáct tisíc mužů a oddíl mušketýrů – bude to stačit?“

„Ne. Nachové nebe znamená buď, anebo. Sází všechno na jedinou kartu, na jediný útok.“

„Ale to riziko musíte podstoupit,“ naléhal Jabu, „hned jak skončí deště a bude možné jít do války. Máte snad na vybranou? Išido okamžitě sestaví novou radu, mandát ještě pořád mají, a vy budete obžalován z velezrady. Možná ještě dnes nebo zítra nebo o den později. Na co čekat? Až nás schramstnou? Poslyšte, právě ten oddíl mušketýrů by se možná dokázal

probít horami! Já jsem pro Nachové nebe! Nasadit celé vojsko do jediného mohutného útoku. Muškety, ano, naše muškety smetou Zatakiho z cesty, a ať už vyhrajete nebo ne, co na tom sejde. Už jen pokus o takovou operaci nikomu nevymizí z paměti!“

„Ano, ale my vyhrajeme, určitě vyhrajeme!“ zvolal Naga. Někteří velitelé souhlasně přikývli. Konečně se dočkali války. Omi neříkal nic.

Toranaga teď upřel pohled na Buntaróa. „Co ty?“

„Prosím vás, pane, nechtějte na mně, abych se k tomu vyjadřoval. Já a moji lidé, my se vždycky řídíme jen vaším rozhodnutím, ať je jakékoli. To je má hlavní povinnost. Moje mínění pro vás nemá žádnou cenu, protože, protože já udělám to, co rozhodnete vy sám.“

„Za normálních okolností bych to uznal, ale dnes ne!“

„Pak tedy válku. Jabu-san to říká správně. Vyrazíme na Kjóto. Dneska. zítra nebo až skončí deště. Nachové nebe! Už mám toho čekání po krk.“

„A ty, Omi-san?“ zeptal se Toranaga dalšího účastníka.

„Jabu-sama má pravdu, vážený pane. Išido se bude snažit překroutit taikóovu vůli, aby mohl co nejdříve jmenovat novou radu. A ta bude mít císařův mandát. Vaši nepřátelé se budou radovat a většina vašich přátel zaváhá, a tak vás vlastně zradí. Nová rada vás neprodleně obžaluje z velezrady. Pak –“

„Pak tedy Nachové nebe?“ skočil mu do řeči Jabu.

„Jestli to bude rozkaz knížete Toranagy. tak ano. Ale já si myslím, že ta obžaloba z velezrady nemá vůbec žádný význam. Můžete na ni klidně zapomenout.“

„Jak to?“ zajímal se Toranaga a všichni teď soustředili pozornost na Omiho.

„Souhlasím s vámi, Milosti. Išido je přece ničema a každý daimjó, který je ochoten mu sloužit, je stejný ničema. Čestní lidé vědí, co je Išido zač, a také je jim známo, že s císařem se nehraje poctivá hra.“ Omi opatrně volil slova. Bylo mu jasné, že se mu houpá půda pod nohama a snadno by ho mohla pohltit. „Já si myslím, že Išido udělal osudnou chybu, když zavraždil knížete Sugijamu. Počítám, že právě pro tyhle podlé vraždy budou všichni daimjóové větřit zradu, a jen málokterý z těch, kteří nejsou v jeho bezprostředním dosahu, bude ochoten podrobit se rozkazům jeho ‚rady‘. Vám nebezpečí nehrozí. Zatím.“

„Na jak dlouho?“

„Deště budou trvat asi tak dva měsíce. Až skončí, Išido proti vám vyšle Ikawu Džikkjúa a knížete Zatakiho současně, aby vás sevřel do kleští. Jeho hlavní armáda jim přitom bude napomáhat z druhé strany cesty Tokaidó. Mezitím, než deště ustanou, daimjóové, kteří mají mezi sebou nevyřízené účty, budou Išida podporovat jen naoko, slovy, dokud se neodhodlá k prvnímu kroku. Potom, podle mého, si na něj už ani nevzpomenou, budou

se jeden druhému mstít a snažit se urvat kus cizího území, jak se komu zamane. Císařství se zas bude zmítat v rozbrojích jako dřív, než přišel taikó. Ale vy, vzácný pane, a Jabu-sama, vy dva máte dost sil na to, abyste společně s trochou štěstí udrželi průsmyky do Kantó i v Izu a odrazili první vlnu náporu. Myslím si, že Išido by těžko mohl vést další útok – rozhodně ne důrazný útok. A až se Išido a ostatní pořádně vyčerpají, pak můžete s panem Jabuem opatrně zezadu překročit naše hory a postupně vzít moc v císařství do svých rukou.“

„A kdy k tomu dojde?“

„Až za vašich dětí, vzácný pane.“

„Tak podle tebe se máme jen bránit?“ zeptal se opovržlivě Jabu.

„Ja si myslím, že když budete postupovat společně, chráněni horami, jste oba v bezpečí. Vyčkejte, vážený pane, vyčkejte, dokud nebudete mít víc spojenců. Zatím jen držte průsmyky. A ty se dají udržet! Hejtman Išido je sice ničema, ale žádný hlupák, aby vsadil všechny své síly do jedné bitvy. Ten se bude krčit v Ósace a nehne se odtamtud. Takže s naším oddílem mušketýrů zatím nesmíme vyrukovat. Naopak, musíme zesílit bezpečnostní opatření a střežit ho jako tajnou zbraň – stále v pohotovosti a připravenou udeřit –, dokud se nedostanete přes hory, ale v tuto chvíli si nemyslím, že by mušketýři někdy do bojů zasáhli.“ Omi si byl dobře vědom toho, že ho všichni pozorně sledují. Poklonil se Toranagovi a řekl na závěr: „Promiňte mi, vážený pane že jsem hovořil tak dlouho.“

Toranaga se na něj zkoumavě zahleděl, pak sklouzl očima na syna. Viděl, že jen stěží krotí své rozčilení, a usoudil, že je načase, aby ho vypustil na kořist. „Naga-san.“

„Omi-san má pravdu,“ vyhrkl Naga rovnou, celý nadšený. „Skoro ve všem. Ale podle mě, ty dva měsíce musíme využít, abychom sehnali víc spojenců, Išida musíme ještě víc izolovat, a až skončí deště, bez varování udeřit – Nachové nebe.“

„Nesouhlasíš tedy s představou pana Omiho o zdlouhavé válce?“

„To ne. Ale není to –“ Naga se zarazil.

„Jen pokračuj, Naga-san. Mluv otevřeně!“

Ale Naga, celý bledý, se k tomu neměl.

„Nařizuji ti, abys pokračoval!“

„Tak dobře, pane. Napadlo mě, že…“ znova zaváhal, ale pak už se neudržel a vychrlil ze sebe: „Není to vaše životní šance stát se šógunem? Jestli se vám podaří dobýt Kjóto a získat mandát, nač potom sestavovat radu? Proč rovnou nepožádat císaře, aby vás ustanovil šógunem? Vždyť by to bylo to nejlepší pro vás i pro celou říši.“ Naga se snažil, aby se mu strachy netřásl hlas, protože to, co navrhoval, znamenalo zradit Jaemona, a většina zdejších samurajů – Jabu, Omi, Iguraši a především Buntaró –byla následníkovi oddána. „Podle mého názoru byste se měl stát

šógunem,“ opakoval Naga a obrátil se nejistě na ostatní. „Jestli tuhle příležitost propaseme… Vy máte pravdu, Omi-san, pokud jde o dlouhou válku, ale já tvrdím, že kníže Toranaga musí nejdřív moc získat, aby ji mohl předat! A dlouhá válka obrátí císařství v trosky a rozštěpí je znova na tisíc střípků! To přece nikdo nechce! Kníže Toranaga musí být šógunem. Říše musí být nejdřív zabezpečena, aby mohlo být císařství svěřeno Jaemonovi, tedy knížeti Jaemonovi. Druhá taková příležitost už se nenaskytne…“ skončil do ztracena. Napřímil se, zděšený tím, co řekl, ale zároveň i s pocitem uspokojení, že vyslovil veřejně to, co si vždycky myslel.

Toranaga si povzdechl. „Já jsem nikdy netoužil stát se šógunem. Kolikrát to musím ještě opakovat? Stojím za svým synovcem Jaemonem a za taikóovou vůlí.“ Jednomu po druhém pohlédl všem do tváře. Naga byl poslední. Ustrašeně sebou trhl, ale Toranaga promluvil vlídně a znovu ho lákal na vábítko. „Tebe omlouvá jen mladistvý zápal. Bohužel jsou i mnohem starší a moudřejší než ty – a není jich málo – kteří si myslí, že po tom toužím. Není to pravda. Existuje jen jediný způsob, jak ten nesmysl sprovodit ze světa, a to je uvést knížete Jaemona do úřadu. A právě to hodlám udělat.“

„Ano, otče, děkuji. Děkuji vám,“ odpověděl Naga celý nešťastny. Toranaga sklouzl očima na Igurašiho. „Co radíš ty?“

Jednooký samuraj se podrbal na hlavě. „Já, já jsem jenom voják, žádný rádce, ale já bych s Nachovým nebem počkal, tedy, pokud si můžeme určit podmínky sami, jak říká Omi-san. Já jsem v Šinanu bojoval. Už je to mnoho let. Není to příjemná země, a to ještě kníže Zataki tehdy stál na naší straně. Nechtěl bych tam válčit ještě jednou a už vůbec ne teď když Zataki je náš nepřítel. A jestli se knížeti Maedovi nedá důvěřovat, jak potom můžeme naplánovat bitvu, když nás může nejmocnější spojenec zradit? Kníže Išido proti vám nasadí dvě stě, tři sta tisíc mužů a ještě si sto tisíc ponechá, aby udržel Ósaku. Do útoku nemáme ani s mušketýry dost mužů. Ale za hradbou hor a s mušketami byste dokázal vydržet nekonečně dlouho, pokud to vyjde tak, jak říká Omi-san. Rozhodně bychom mohli udržet průsmyky. Rýže máte dost – Kantó přece zásobuje půl císařství! No, přinejmenším třetinu – a ryb bychom vám mohli poslat, kolik byste potřeboval. Tam byste byl v bezpečí. Jen ať si na nás přijdou, kníže Išido a ten zloduch Džikkjú, jestli to dopadne tak, jak říká Omi-san, že se naši nepřátelé nejdřív požerou mezi sebou. A když ne, Nachové nebe máme v záloze. Na tomhle světě může člověk umřít za svého pána jen jednou.“

„Chce někdo ještě něco dodat?“ zeptal se Toranaga. Nikdo neodpověděl. „Mariko-san?“

„Nehodí se pro mě, abych tady mluvila. Milosti,“ bránila se. „Určitě už bylo řečeno všechno, co bylo třeba říct. Ale dovolte mi, abych se vás za

všechny zdejší rádce zeptala, co vy si myslíte, že se teď bude dít?“

Toranaga volil slova velmi uvážlivě. „Já si myslím, že dojde k tomu, co předpověděl Omi-san. S jednou výjimkou: rada nebude nemohoucí. Bude mít dostatek vlivu, aby shromáždila neporazitelné spojenecké vojsko. Až přejde období dešťů, vrhnou tuhle vojenskou sílu proti Kantó, Izu zatím nechají stranou. Nejdřív schramstnou Kantó, pak Izu. A te-prve až po mé smrti se daimjóové začnou rvát mezi sebou.“

„Ale proč, pane?“ odvážil se zeptat Omi.

„Protože mám příliš mnoho nepřátel, protože mi patří Kantó, protože vedu války už víc než čtyřicet let a ještě jsem neprohrál ani jedinou bitvu. Všichni se mě bojí. Já prostě vím, že ti dravci nejdřív vytvoří smečku, aby mě zničili. Až později budou pobíjet jeden druhého, ale nejdřív se semknou, aby odklidili mě, když to půjde. Vy všichni přece dobře víte, že jedinou skutečnou hrozbou pro Jaemona jsem já, i když to vůbec není pravda. V tom je ta ironie. Všichni jsou přesvědčeni, že já se chci stát šógunem. Nechci. Takže tohle je další válka, která je úplné zbytečná.“

„Co tedy hodláte podniknout, pane?“ prolomil ticho Naga.

„É, cože?“

„Co hodláte podniknout?“

„Nachové nebe, samozřejmé,“ odpověděl Toranaga.

„Ale vždyť jste říkal, že by nás schramstli?“

„To jistě – kdybych jim na to poskytl čas. Jenže mě ani nenapadne abych to udělal. Zahájíme válku hned.“

„Ale deště – co ty deště?“

„Tak dorazíme do Kjóta promoklí. Zmoření horkem a promoklí A budeme páchnout. Moment překvapení, pohyblivost vojska, odvaha a správné načasování – tak se přece vyhrávají války, ne? Jabu-san měl pravdu. Cestu přes hory nám prorazí muškety.“

Ještě hodinu trvala debata o plánech a o tom, jak dalece je vůbec možné vést válku tak obrovského rozsahu v období dešťů – což bylo z hlediska strategického něco neslýchaného. Toranaga je pak všechny propustil, kromě Mariko, a Nagu poslal s rozkazem, aby se dostavil Lodivod. Díval se za nimi, jak odcházeli. Teď když bylo rozhodnuto, všichni navenek nadšeně souhlasili, hlavně Naga a Buntaró. Omi zůstal zdrženlivý, zamyšlený, zřejmě ho nepřesvědčil. S Igurašim si Toranaga nedělal starosti protože předpokládal –a zcela oprávněně –, že tenhle voják bude plnit jen to, co mu poručí Jabu, a Jabua pustil z hlavy jako člověka, kterým se dá lehko manipulovat – je věrolomný, to jistě, ale jinak jen figurka na šachovnici. Omi, jediný Omi má cenu, pomyslel si. Jestlipak už přišel na to, co hodlám doopravdy udělat?

„Mariko-san, zjistěte mi, ale taktně, kolik by asi stála smlouva té

kurtizány.“

Mariko překvapeně zamrkala. „Myslíte Kiku-san, pane?“

„Ano.“

„Teď, pane? Teď hned?“

„Úplně stačí až večer.“ Dobromyslně na ni pohlédl. „Ta smlouva není nutně míněna pro mě, třeba pro některého z mých důstojníku.“

„Domnívám se, že cena bude právě záležet na tom, pro koho, Milosti.“

„Asi ano. Ale stanovte určitou cenu. Ta dívka má ovšem právo odmítnout, když bude chtít, až se dozví jméno toho samuraje, ale předpokládám, že je natolik dobře vychovaná, aby mému výběru plně důvěřovala. Na to majitelku upozorněte. A také jí řekněte, že Kiku je dáma první třídy jen podle měřítek z Mišimy, ne z Eda, Ósaky nebo z Kjóta,“ dodal Toranaga žoviálně, „a proto také počítám s cenami, jaké jsou běžné v Mišimě a ne v Edu, Ósace nebo v Kjótu.“

„Ano, jistě, pane.“

Toranaga zahýbal ramenem, aby bolest trochu polevila, a posunul si na boku meče.

„Mohu vám rameno namasírovat, Milosti? Anebo poslat pro Suóa?“

„Ne, děkuji, zajdu si za ním později.“ Toranaga vstal, s velkým potěšením si ulevil a znovu si sedl. Měl na sobě krátké, lehké hedvábné kimono s modrým vzorkem a prosté slaměné sandály. Modrý vějíř měl ozdobený znakem svého rodu.

Slunce už stálo nízko nad obzorem, začínaly se stahovat těžké deštové mraky.

„Být naživu je nádhera.“ vydechl blaženě. „Připadá mi, že zrovna slyším, jak se déšť chystá na své zrození.“

„Ano.“ přikývla Mariko.

Toranaga se na okamžik zamyslil a pak řekl, jako by recitoval báseň:

„Obloha
vyprahlá sluncem
pláče
úrodné slzy.“

Mariko se hned poslušně zapojila do hry na skládání básní, která byla tehdy u většiny samurajů velmi oblíbená. Soustředila se na to, jak by obměnila slova jeho básně a impulzivně k nim přizpůsobila jiné obrazy tak, aby z nich vznikla báseň nová.

Po chvíli přemýšlení odpověděla:

„Ale les
zraněný větrem

pláče
mrtvé listy.“

„Dobře řečeno! Ano, velmi dobře,“ Toranaga na ni uznale pohlédl a jeho oči na ní spočinuly s opravdovým zalíbením. Byla oblečena do světle zeleného kimona se vzorkem bambusu, přepásaného tmavozelenou šerpou, a v ruce držela oranžový slunečník. Pod širokým kloboukem se jí nádherně leskly modročerné vlasy, upravené do vysokého účesu. S trochou nostalgie si vzpomněl, jak ji každý toužil získat pro sebe – dokonce i diktátor Goroda –, když jí bylo třináct let a její otec, Akeči Džinsai, ji představil u Gorodova dvora jako svou nejstarší dceru. Jak budoucí taikó, Nakamura, prosil diktátora, aby mu ji dal, a jak se mu tehdy Goroda vysmál, veřejně řekl svému hejtmanovi, že je „chlípnej malej opičák“ a doporučil mu: „Ty burane, radši se cpi do bitev, ale necpi se mezi patricijské nohy!“ Akeči Džinsai neskrýval, že Nakamurou, který s ním soupeřil o Gorodovu přízeň, hluboce pohrdá, a to byl také hlavní důvod, proč ho Nakamura s takovým potěšením rozdrtil. A proč také se stejným potěšením vychutnával, jak se Buntaró, který nakonec dívku dostal, aby Goroda a Hiromacu utužili své spojenectví, celá léta užíral pocitem hanby. Rád bych věděl, řekl si teď Toranaga v duchu uličnicky, jestli by byla ochotna stát se jednou z mých konkubín, kdyby Buntaró nežil? Toranaga vždycky dával přednost ženám zkušeným, vdovám nebo rozvedeným manželkám, ale nikdy ne takovým, které byly příliš hezké, příliš chytré, velmi mladé nebo velmi urozené, protože chtěl, aby mu byly vděčné a nedělaly potíže.

Jak bych se jí vůbec mohl ptát, uchechtl se pro sebe, vždyť je přímo ztělesněním všeho toho. co bych u své konkubíny nerad viděl – kromě věku, ten by vyhovoval dokonale.

„Prosím, ctěný pane?“ ozvala se Mariko.

„Jenom jsem přemýšlel o vaší básni, Mariko-san,“ odpověděl ještě laskavěji. A pak dodal:

„Proč je tak mrazivo?
Vždyť léto
se teprve blíží
a po něm nádherný podzim.“

A ona mu odpověděla:

„Kdyby má slova
byla padající listy,
z mých básní by vzplanul
mohutný oheň!“

Zasmál se a hluboce se poklonil, předstíraje pokornou skromnost. „Uznávám vaše vítězství, Mariko-sama. A jaká bude odměna? Vějíř? Nebo šáteček do vlasů?“

„Děkuji, Milosti,“ odpověděla Mariko. „Cokoli, co uznáte za vhodné.“

„Deset tisíc koku ročně pro vašeho syna.“

„Ach, pane, takovou laskavost si nezasluhujeme!“

„Vždyť jste zvítězila. Vítězství a oddanost přece zasluhují odměnu. Kolik let už je Sarudžimu?“

„Patnáct – skoro patnáct.“

„Ach ano – a nedávno se zasnoubil s jednou vnučkou knížete Kijamy, pokud vím.“

„Ano, pane. Bylo to loni v jedenáctém měsíci, v měsíci bílé jinovatky. Právě teď je s knížetem Kijamou v Ósace.“

„Dobrá, tedy deset tisíc koku s okamžitou platností. Odešlu ten příkaz zítřejší poštou. A teď už dost básniček, chtěl bych slyšet váš názor.“

„Podle mého názoru, Milosti, pokud jsme ve vašich rukou, nikomu nehrozí nebezpečí, ani nám, ani naší zemi.“

„Rád bych, abyste teď mluvila vážně.“

„Ale já mluvím vážně, vzácný pane. A děkuji vám za přízeň, jakou projevujete mému synovi. Díky vám, všechno je teď úplně ideální. Jsem přesvědčena, že vaše rozhodnutí bude správné, ať rozhodnete jakkoliv. Přisahám při Mado – ano, při Madoně, že jsem o tom hluboce přesvědčena.“

„Dobře. Ale já chci přesto slyšet váš názor.“

Na to mu Mariko pohotově odpověděla bez sebemenších zábran a rozhovořila se jako rovný s rovným. „Především byste měl knížete Zatakiho dostat potají zas na svou stranu. Domnívám se, že buď víte už teď jak to udělat, nebo, což je pravděpodobnější, jste uzavřel se svým nevlastním bratrem tajnou dohodu a to smyšlené ‚zběhnutí‘ je váš vlastní nápad, abyste ukolébal Išida ve falešné představě o jeho postavení. Dále vy rozhodně nezaútočíte první. Ještě nikdy jste to neudělal, vždycky jste nabádal k trpělivosti a útok zahájíte vždycky teprve tehdy, když jste si jist vítězstvím. A to, že jste rovnou a veřejně vyhlásil operaci Nachové nebe, je jenom nový manévr k oklamání nepřítele. Další věc načasování: podle mého názoru byste měl udělat to, co máte v plánu, tedy naoko vyhlásit Nachové nebe, ale rozhodně se do té akce nepustit. Išido tak nebude vědět, co si má myslet, protože jeho špehové tady i v Edu mu pochopitelně oznámí, co chystáte, a jeho síly se pak budou muset rozptýlit jako hejno koroptví a připravit se v tomhle hnusném počasí na hrozbu, ke které nikdy nedojde. Vy mezitím využijete nejbližší dva měsíce k tomu, abyste získal další spojence, narušil Išidovy spojenecké svazky a rozbil tak jeho koalici.

Toho musíte dosáhnout, ať se děje, co se děje. A musíte ovšem vylákat Išida z ósackého hradu. Jinak vyhraje on, vzácný pane, nebo, přinejmenším, přijdete o postavení šóguna. Vy –“

„O tom jsem se snad vyjádřil už dost jasně,“ vyštěkl ostře Toranaga, jeho dobrá nálada byla tatam. „A vy si dávejte pozor na jazyk.“

Ale Mariko se na nic neohlížela a nedala se zarazit. „Já dnes musím hovořit o věcech, o kterých se nahlas nemluví, vzácný pane. Vždyť jde o rukojmí. Ti vám přece leží na srdci.“

„Co s nimi?“

„Mějte se mnou ještě chvíli trpělivost, Milosti. Možná že už nikdy nebudu mít příležitost hovořit s vámi v soukromí po anglicku otevřeně –jak by řekl Andžin-san. Nikdy nejsme spolu o samotě jako teď. Promiňte mi tedy, že se nechovám, jak bych měla.“ Mariko si srovnala myšlenky v hlavě a k jeho úžasu s ním i nadále hovořila jako rovný s rovným. „Naga-san má pravdu, tím jsem si naprosto jista. Vy se musíte stát šógunem, protože jinak byste se zpronevěřil službě, kterou jste povinován císařství a rodu Minowara.“

„Jak se opovažujete něco takového vyslovit?“

Mariko zůstala úplně klidná, ten výbuch zlosti vůbec nevzala na vědomí. „Radím vám, abyste se oženil s paní Očibou. Jaemon bude teprve za osm let podle zákona dospělý, aby se mohl ujmout dědictví – a to je celá věčnost! Kdo ví, co se může stát za osm měsíců, natož pak za osm let!“

„Už za osm dní může celá vaše rodina zmizet ze světa!“

„Já vím, Milosti. Ale to nemá nic společného s vámi, s vaší povinností a s celou zemí. Naga-san má pravdu. Moci se musíte nejdřív chopit, abyste ji mohl někomu předat,“ a celá udýchaná rozčilením dodala s předstíranou vážností: „Smí teď vaše věrná rádkyně provést seppuku, nebo to mám odložit na později?“ a zatvářila se, jako by padala do mdlob. Toranaga chvíli jen zíral a nedovedl si takovou drzost srovnat v hlavě a pak přímo zařičel smíchy a bouchl pěstí do země. Když byl jakžtakž schopen slova, vypravil ze sebe: „Já vám snad nikdy nebudu rozumět. Mariko-san.“

„Ale vždyť vy mi rozumíte, vzácný pane,“ odpověděla a setřela si z čela pot. „Dovolíte laskavě svému oddanému vazalovi, aby vás rozesmál, vyhovíte jeho prosbě vyslovit, co je třeba říct, co řečeno být muselo. Promiňte mi mou opovážlivost, prosím.“

„A pročpak bych vám to měl promíjet, co? Proč?“ usmál se Toranaga už zase v dobré náladě.

„Přece kvůli rukojmím, vzácný pane,“ odpověděla Mariko prostě.

„Ano, rukojmí.“ povzdechl si a také zvážněl.

„Musím teď do Ósaky.“

„Ano,“ přikývl, „já vím.“

Doprovázen Nagou, Blackthorne se sklíčeně vlekl z kopce směrem ke dvěma postavám, které sedély na futonech uprostřed prostranství obstoupeného kolem dokola strážemi. Vzadu za hlídkami se začínaly zdvihat kopce na úpatí hor, které se tyčily vysoko k zamračené obloze. Bylo dusno. Hlava mu třeštila ze všeho toho napětí posledních několika dnů, z obav o Mariko i z toho, že už byl tak dlouho odkázán jenom na japonštinu. Teď, když ji uviděl před sebou, nálada se mu trochu zlepšila.

V minulých dnech zašel mnohokrát k Omimu, aby Mariko navštívil nebo se poptal, jak se jí daří. Ale samurajové mu nikdy nedovolili vejít dovnitř. Byli zdvořilí, ale nic s nimi nesvedl. Omi ho pokaždé ujistil jako svého tomodačiho, přítele, že Mariko je v pořádku. „Nedělejte si starost, Andžin-san. Rozumíte?“

„Ano,“ odpovídal, ale rozuměl jen tolik, že s ní nemůže mluvit.

Potom pro něho vzkázal Toranaga a on mu chtěl povědět spoustu věcí, ale protože mu chyběla slova, nebylo to k ničemu, jedině ho popudil. Fudžiko navštívila Mariko několikrát. Vždycky, když se vrátila, řekla, že se jí daří dobře, a dodala nezbytné: *„Šinpai suruna, Andžin-san. Wakarimasu?“* (Nedělejte si starost – rozumíte?)

S Buntaróem vycházel, jako by se nikdy nic nepřihodilo. Když se během dne potkali, vyměnili si zdvořilé pozdravy. Kromě toho, že k němu občas zašel do lázně, Buntaró se choval jako každý jiný samuraj v Andžiru, ani přátelsky, ani nepřátelsky.

Výcvik pokračoval ještě intenzivněji a Blackthorne si od úsvitu do soumraku neoddechl. Dál se snažil vysvětlovat jim, co bylo třeba, dál se hmoždil s japonštinou, ale stálo ho velké přemáhání, aby nepropadl beznaději. K večeru už byl vždycky úplně vyčerpaný. Zmořený horkem, zpocený promoklý skrz naskrz. A sám. Ještě nikdy se necítil tak osamělý, ještě nikdy si tak jasně neuvědomoval, že do tohoto cizího světa nepatří.

A pak ta hrozná věc. Začalo to před třemi dny. Za soumraku se vrátil domů zas po jednom nekonečném, parném dnu a okamžitě vycítil, že se něco přihodilo. Také Fudžiko ho vítala velmi nervózně.

„Nan desu ka?“

Tiše, s očima sklopenýma, mu něco obšírně vysvětlovala.

„Wakarimasen.“ (Nerozumím.) *„Nan desu ka*?“ opakoval netrpělivě. Únava jen zvyšovala jeho popudlivost.

Fudžiko mu pak pokynula, aby s ní šel do zahrady. Ukázala nahoru na okap, ale střecha mu připadala docela v pořádku. Zase něco vykládala a přitom gestikulovala, až mu nakonec svitlo, že mu chce označit místo, kam před časem pověsil bažanta.

„Á, na toho jsem úplně zapomněl! *Wataši…*“ Ale protože si nemohl vzpomenout, jak to říct japonsky, odbyl to pokrčením rameny. „*Wakarimasu. Nan desu kidži ka?*“ (Rozumím. Co je s tím bažantem?)

Všiml si, že ze dveří i z oken vykukují sloužící a vyděšeně ho pozorují. Fudžiko mu zas něco vykládala, ale i když se maximálně soustředil, smysl jejích slov nepochopil.

„*Wakarimasen,* Fudžiko-san.“

Zhluboka se nadechla a pak mu celá roztřesená předvedla, jak někdo bažanta sundal, odnesl pryč a zakopal.

„Aááách! *Wakarimasu,* Fudžiko-san. *Wakarimasu.* Už začínal smrdět?“ zeptal se, ale protože neznal potřebné japonské slovo, stiskl si nos a zatvářil se, jako když něco páchne.

„*Hai, hai.* Andžin-san. *Dózo gomen nasai, gomen nasai.*“ Zabzučela jako moucha a rukama naznačila celé hejno bzučících much.

„Ach, *so desu! Wakarimasu.*“ Ještě před časem by se byl omluvil. a pokud by znal patřičná slova, byl by řekl: „Promiňte, že jsem vám způsobil nepříjemnost.“ Místo toho teď jen pokrčil rameny, protáhl si bolavá záda a zabručel: „*Šikala ga nai.*“ Už se nemohl dočkat, až vklouzne do lázně a dá se namasírovat. Jen díky tomuto požitku byl život ještě vůbec snesitelný. „Hrom do bažanta,“ ulevil si anglicky a obrátil se k odchodu. „Kdybych byl během dne doma, byl bych si ho Všiml. Hrom do něj!“

„*Dózo, Andžin-san?*“

„*Sikata ga nai,*“ opakoval hlasitěji.

„*Ach, so desu, arigató gozaimašita.*“

„*Dare toru desu ka?*“ (Kdo ho sundal?)

„*Ueki-ja.*“

„Á, tak to byl ten darebák!“ Ueki-ja, zahradník, milý bezzubý děda, který své rostlinky tak láskyplně ošetřoval a pečoval o jeho zahradu, aby byla co nejhezčí. „*Joi. Motte kuru Ueki-ja.*“ (Dobře, tak ho přiveďte.)

Fudžiko zbledla jako stěna a zavrtěla hlavou.

„*Ueki-ja šinda desu. šinda desu!*“ vydechla šeptem.

„*Ueki-ja ga šindato? Donojóni? Dóšite? Dóšite šindanoda?*“ (Jak? Proč? Jak zemřel?)

Ukázala rukou k místu, kde bažant visel, a pokojně mu něco vysvětlovala slovy, kterým vůbec nerozuměl. Nakonec předvedla jediné seknutí mečem.

„Panebože! Ježíši Kriste! Vy jste toho starého člověka zabili kvůli zatracenému smradlavému bažantovi?“

V tu chvíli se všichni sloužící vyhrnuli na zahradu a padli na kolena, hlavy skloněné až na zem, a zůstali tak nehybně klečet. Dokonce i kuchařovy děti.

„Do prdele, co se tu děje?“ vykřikl Blackthorne vzteky bez sebe.

Fudžiko se stoickým klidem vyčkala, až se shromáždí všichni, pak také poklekla a uklonila se, ale jako samurajové, ne jako venkovani.

„*Gomen nasai, dózo gomen na –*“

„Čert vás vem i s vaším *gomen nasai!* Kdo vám k tomu dal právo? Co?“ obořil se na ni a klel jako pohan. „Proč jste se mě, prokristapána, nejdřív nezeptala? No?“

Všichni sloužící samozřejmě věděli, že za tu nelibost, jakou v něm vyvolali – ale také bez jakéhokoli důvodu –, je může podle zákona všechny i s Fudžiko rozsekat na kusy třeba rovnou tady na zahradě a že ani sám Toranaga nemá právo do chodu jeho domácnosti zasáhnout. To všechno si Blackthorne ovšem uvědomoval a snažil se trochu krotit. „Kriste Ježíši na nebesích, dej mi sílu…“ zaúpěl, když viděl, jak se jedno vyděšené dítě celé třese hrůzou, a opřel se o sloup, aby se trochu uklidnil. „Vy za nic nemůžete,“ vypravil ze sebe přiškrceným hlasem a ani si neuvědomil, že nemluví japonsky. „To ona! To ty, tys ho zabila, ty mrcho!“

Fudžiko pomalu zdvihla hlavu a uviděla prst, kterým na ni mířil a plno zášti v jeho tváři. Obrátila se k služce Nigacu a něco ji šeptem přikázala.

Nigacu zavrtěla hlavou a začala ji prosit.

„*Ima!*“

Služka zmizela. Za chvíli se vrátila s dlouhým mečem, slzy jí proudem stékaly po tváři. Fudžiko meč uchopila a oběma rukama ho podávala Blackthornovi. Něco přitom mluvila, a i když všemu nerozuměl pochopil, že říká: „Je to moje vina, vezměte si můj život, protože já jsem vám způsobila nepříjemnost.“

„*ÍE!*“ Popadl meč a odhodil ho stranou. „Myslíte si, že tohle vrátí Ueki-jaovi život?“

Pak najednou pochopil, co provedl, a co dělá teď. „Ach Bože, Ježíši…“

Sebral se a celý nešťastný odešel na skalní výběžek nad vesnicí, ke svatyni, která tu stála vedle prastarého sukovitého cypřiše, a dal se do pláče.

Plakal, protože jeden dobrý člověk přišel zbytečně o život a jeho smrt způsobil on sám. „Pane Bože, odpusť mi. Já jsem vinen – ne Fudžiko. Já jsem ho zabil. Já jsem nařídil, že kromě mě nesmí na bažanta nikdo ani sáhnout. Zeptal jsem se, jestli je to všem jasné, a ona přisvědčila. Nemyslel jsem to vážně, ale na tom dnes už nezáleží. Takový příkaz jsem vydal, i když znám jejich zákon a jejich zvyklosti. Ten stařec můj rozkaz porušil, tak co jiného mohla Fudžiko udělat. Za všechno můžu já.“

Po čase mu slzy vyschly. Byla už hluboká noc, když se vrátil domů. Fudžiko na něho čekala jako obvykle, ale sama. Na klíně měla meč, který mu ihned podala. „*Dózo– dózo, Andžin-san.*“

„*Íe,*“ odpověděl a uchopil meč tak, jak se má držet. „*Íe, Fudžiko-san. Šikata ga nai, ne? Karma, ne?*“ Na omluvu se lehce dotkl její ruky. Věděl,

že na ni musela ta jeho neuváženost dolehnout nejhůř.

Z očí jí vytryskly slzy. *„Arigató, arigató go – gozaimašita, Andžin-san,“* pronesla trhaně. *„Gomen nasai…“*

Srdce se mu sevřelo lítostí.

Ano, řekl si v duchu sklíčeně, je ti jí opravdu líto, ale to tě neomlouvá a ji to nezbaví ponížení – a nevrátí život Ueki-jaovi. Byla to tvoje vina. Měls vědět, co děláš…

„Andžin-san!“ ozval se teď Naga.

„Ano? Ano, Naga-san?“ Blackthorne se vytrhl z výčitek svědomí a ze své výšky pohlédl na mladíka, který kráčel vedle něho. „Promiňte, co vy říkal?“

„Říkal jsem, že bych chtěl být vaším přítelem.“

„Ach tak, děkuji.“

„Ano, a možná že byste –“ následovala záplava slov, kterým Blackthorne nerozuměl.

„Já prosím?“

„Učit, ano? Rozumíte ‚učit‘? Učit o světě?“

„Ach, ano, promiňte. Učit co, prosím?“

„O cizích zemích – dalekých zemích. O světě, ano?“

„Aha, teď rozumět. Ano, zkusit.“

Hlídky už byly nedaleko. „Začít zítra, Andžin-san. Přátelé, ano?“

„Ano, Naga-san. Zkusit.“

„Tak dobře,“ pokývl Naga, náramně spokojen. Když došli až k samurajům, Naga rozkázal, aby mu uvolnili cestu, a pokynul Blackthornovi, aby už šel sám. Kráčel tedy dál, obklíčený kolem dokola strážemi, a připadal si strašně osamělý.

„Ohajó, Toranaga-sama. Ohajó, Mariko-san,“ pozdravil, když došel až k nim.

„Ohajó, Andžin-san. Dózo suwaru.“ (Dobrý den, Andžin-san posaďte se, prosím.)

„Ohajó, Andžin-san. Ikaga desu ka?“ usmála se na něho Mariko.

„Joi, dómo,“ v Blackthornově pohledu se zračila radost, že ji zase vidí. „Tvá přítomnost naplňuje mě radostí, velkou radostí,“ dodal latinsky.

„A tvá – raduji se, že tě vidím. Pozoruji však stín na tvé tváři. Proč?“

„Nan da?“ přerušil je Toranaga.

Mariko mu přeložila, o čem mluvili, Toranaga jen něco zavrčel a pak začal hovořit.

„Můj pán říká, že vypadáte ustaraně, Andžin-san. Já si to také myslím. Chce vědět, co vás trápí.“

„To nic není. *Dómo, Toranaga-sama. Nani mo.“* (To nic není.)

„Nan da?“ uhodil na něj Toranaga přímo. *„Nan da?“*

Na to Blackthorne hned poslušně odpověděl. *„Ueki-ja,“* řekl neštastně.

„Hai, Ueki-ja.“

„Á, so desu!“ pokýval Toranaga. Pak se otočil k Mariko a dlouze se rozhovořil.

„Můj pán říká, že není třeba rmoutit se pro starého zahradníka. Chce, abych vám řekla, že všechno bylo řádně projednáno a posouzeno. Starý zahradník věděl naprosto jasně, co dělá.“

„Ale já tomu nerozumím.“

„Ano, pro vás by to bylo velmi těžké, Andžin-san, ale ten bažant, víte, tam visel na slunci už úplně shnilý. Slétala se na něj celá hejna much, bylo to strašné. A hrozilo nebezpečí, že by mohl někdo onemocnět, vy, vaše konkubína nebo kdokoli jiný z vaší domácnosti. Také se bohužel objevily velmi diskrétní a opatrné stížnosti od správce domu pana Omiho – a jiných. Jedna z našich nejdůležitějších zásad, jak si jistě vzpomínáte, je to, že žádný jednotlivec nesmí nikdy narušit soulad celého společenství. Takže bylo nutné něco udělat. Víte, hniloba, hnilobný zápach je pro nás něco strašně odporného, odpusťte, ale je to snad ten nejhorší zápach, jaký vůbec může být. Pokoušela jsem se vám to říct, ale – prostě nás to všechny vyvede z míry. Váš správce –“

„Ale proč za mnou někdo okamžitě nepřišel?“ skočil jí do řeči Blackthorne. „Proč mi to někdo neřekl? Vždyť mi na tom bažantovi vůbec nezáleželo.“

„Tady nebylo o čem mluvit. Jste pán domu a jednou jste vydal určité příkazy. Oni nevěděli, jaké jsou vaše zvyklosti, a nedovedli si v té situaci poradit jinak, než jak je to obvyklé u nás.“ Krátce vysvětlila Toranagovi Blackthornovy námitky a znovu navázala na svou předchozí řeč. „Já vím, že to těžko nesete. Neměla bych radši přestat?“

„Ne, jen pokračujte, prosím, Mariko-san.“

„Opravdu to chcete slyšet?“

„Ano.“

„Tak tedy, váš správce, kuchař s drobnými zuby, svolal schůzi všech sloužících, Andžin-san. Úředně se jí zúčastnil také starosta obce, Mura. Tam se rozhodlo, že není možné, aby bažanta odklidil místní eta. Týkalo se to pouze vaší domácnosti. Musel ho proto sundat a zakopat jeden z vašich sluhů, i když jste jasně a důrazně nařídil, aby s ním nikdo nehýbal. A bylo samozřejmě povinností vaší konkubíny dbát na to, aby se vaše příkazy dodržovaly. O svolení, aby to mohl udělat, požádal starý zahradník. V poslední době ho ve dne v noci sužovaly velké bolesti v břiše, pletí a sázení vkleče ho velice unavovalo a nedokázal už pracovat jak by sám chtěl. Nabídl se také třetí kuchařův pomocník s tím, že je ještě velmi mladý a hloupý a ve srovnání s tak závažnou věcí že jeho život nemá žádnou cenu. Nakonec svěřili to čestné poslání starému zahradníkovi. Ano, bylo to opravdu vyznamenání, Andžin-san. Také se mu všichni velmi obřadně

poklonili a on jim, a pak tu věc klidně odnesl, zakopal a všichni si s velkou úlevou oddychli.

Když se vrátil, šel rovnou k paní Fudžiko a pověděl jí, co udělal, že porušil zákon. Paní Fudžiko mu poděkovala, že je té hrůzy zbavil, a řekla mu, aby počkal. Přišla pak za mnou, aby se poradila, co má dělat. Událo se to podle všech zákonných zvyklostí a stejným způsobem to bylo třeba posoudit a projednat. Řekla jsem jí, že nevím, Andžin-san, a zeptala jsem se na radu pana Buntaróa, ale ten také nevěděl, co s tím. Právě kvůli vám to nebyla jednoduchá záležitost. Požádal tedy o pomoc knížete Toranagu a ten v té věci osobně navštívil vaši konkubínu.“ Mariko se zas obrátila k Toranagovi a informovala ho, jak si přál, kam až ve svém vyprávění dospěla.

Toranaga něco odpověděl, mluvil velmi rychle. Blackthorne je zatím se zájmem pozoroval – ona tak útlá, půvabná, pozorně naslouchající, on podsaditý, statný, šerpa na mohutném břichu napjatá k prasknutí. Na rozdíl od mnoha jiných, Toranaga nešermoval při řeči rukama, levou se klidně opíral o stehno, pravá, jako vždy, spočívala na rukojeti meče.

„*Hai, Toranaga-sama. Hai.*“ Mariko se obrátila zpět k Blackthornovi a pokračovala. „Můj pán chce, abych vám řekla, odpusťte prosím, že kdybyste byl Japonec, Andžin-san, žádné potíže by nenastaly. Starý zahradník by byl prostě odešel na pohřebiště a dočkal by se vysvobození ze svých útrap. Ale vy jste, s prominutím, cizinec, i když vás kníže Toranaga učinil hatamotem – tedy osobním vazalem –, a proto bylo třeba rozhodnout, jestli jste podle zákona samuraj nebo ne. Je mi opravdu ctí oznámit vám, že vás kníže Toranaga prohlásil za samuraje se všemi právy. Tím se všechno naráz vyřešilo a zjednodušilo. Byl spáchán zločin, vaše rozkazy byly vědomě porušeny. A zákon mluví jasnou řečí, nepřipouští jiný výklad.“ Její hlas zněl teď skoro slavnostně. „Ale kníže Toranaga dobře ví, jak těžko se vyrovnáváte s myšlenkou usmrcení, proto vás chtěl ušetřit bolesti a osobně přikázal jednomu ze svých samurajů, aby starého zahradníka poslal do Velikého prázdna.“

„Ale proč se mě někdo nejdřív nezeptal? Vždyť ten bažant pro mě neměl žádnou cenu!“

„Bažant s tím nemá nic společného, Andžin-san,“ vysvětlovala trpělivě Mariko. „Vy jste pán domu. Žádný člen vaší domácnosti nemá podle zákona právo odepřít vám poslušnost. Starý zahradník vědomě porušil zákon. Celý svět by se zhroutil, kdyby se lidem dovolilo pohrdat zákonem. Váš –“

Toranaga ji znovu přerušil a něco jí důrazně vysvětloval. Pozorně ho vyslechla, odpověděla mu na několik otázek a na jeho pokyn zas pokračovala.

„*Hai*. Kníže Toranaga si přeje, abych vás ujistila, že starý zahradník

měl rychlou, bezbolestnou a čestnou smrt, jak si zasloužil – on sám byl toho svědkem. Dokonce půjčil určenému samurajovi svůj meč. který je velice ostrý. A také vám mám říct, že starý zahradník byl velmi hrdý na to, že vám ještě na sklonku života mohl být prospěšný. Byl velmi hrdý, Andžin-san, že vám mohl přede všemi prokázat službu, abyste dosáhl plného uznání jako samuraj. Kníže Toranaga žádá, abych vás zvlášť upozornila na to, že nebyli povoláni veřejní vykonavatelé trestu."

„Děkuji vám, Mariko-san. Děkuji za vysvětlení." Pak se otočil k Toranagovi a co nejzdvořileji se uklonil. *„Dómo, Toranaga-sama, dómo, arigató. Wakarimasu, Dómo."*

Toranaga mu odpověděl souhlasnou úklonou. *„Joi, Andžin-san. Šinpai suru monodžanai, ne? Šikata ga nai, ne?"* (Dobře. Teď už máte po starosti, ne? Co jste mohl dělat?)

„Nani mo." (Nic.) Blackthorne pak odpovídal Toranagovi na otázky o výcviku mušketýrů, ale celý hovor jako by plynul mimo něj. Hlava se mu div nerozskočila pod dojmem toho, co se před chvílí dozvěděl. Vždyť svými nadávkami Fudžiko přede všemi sloužícími urazil, zklamal důvěru všeho služebnictva, když přece Fudžiko učinila jen to, co bylo správné, a ostatní také.

Jak můžu s takovou hanbou žít dál?

Seděl před Toranagou se zkříženýma nohama, meče zastrčené za šerpou, mírný vánek od moře mu lehce povíval kimonem. Netečně naslouchal i odpovídal, nic mu nepřipadalo důležité. „Chystá se válka," říkala právě Mariko. „Kdy?" zeptal se. „Už brzy," odpověděla, „takže máte se mnou hned odjet. Kus cesty mě máte doprovodit, Andžin-san, protože já jedu do Ósaky, ale vy pak budete pokračovat vnitrozemím do Eda, abyste připravil pro válku svou loď…"

A najednou je obklopilo nesmírné ticho.

Pak se začala země chvět.

Měl pocit, jako by se mu měly roztrhnout plíce, a zachvátilo ho strašlivé zděšení. Pokoušel se vstát, ale nebyl s to udržet se na nohou. Stejně bezmocně se potácely i stráže. Toranaga i Mariko se rukama nohama zoufale snažili tisknout k zemi. Připadalo mu, že dunivý rachot blížící se katastrofy se valí ze země i z oblohy. Doléhal k nim ze všech stran, sílil a rostl, div jim nepraskly bubínky. Stali se součástí běsnících živlů. Na kratičký okamžik hřmot ustal, ale otřesy pokračovaly. Cítil, jak se mu zvedá žaludek, vzpíral se uvěřit tomu, co viděl, snažil se překřičet sám sebe, že tohle je přece země, pevná a bezpečná, ne moře, kde se svět každou chvíli nakloní hned na jednu, hned na druhou stranu. Uplivl si, aby se zbavil odporné chuti v ústech, křečovitě tiskl ruce na chvějící se zemi, znovu a znovu se v něm zdvihaly vlny nevolnosti.

Hrůzu a děs ještě zvýšila lavina kamení, která se utrhla z hory na sever

od nich a s řevem se řítila do údolí pod nimi. Část tábora samurajů zcela zmizela. Tápal kolem sebe po rukou a po kolenou stejně jako Toranaga a Mariko. Zdálo se mu. že křičí, ale nikomu ze rtů nevyšel ani hlásek.

Náhle záchvěvy ustaly.

Země byla zas pevná, jako byla vždycky a jako by měla vždycky být. Třásl se po celém těle. Pokoušel se chvění přemoci a dýchat zhluboka, ale ruce i kolena mu vypovídaly poslušnost.

A pak země vykřikla podruhé. Začala nová série otřesů, tentokrát silnějších. Na druhém konci pláně se země najednou roztrhla a rozevřená průrva se neuvěřitelně rychle hnala k nim, minula je asi o pět kroků a rvala zemi dál. Jako omráčený zíral na Toranagu a Mariko, jak teď vrávorají na pokraji strže, kde měla být pevná zem. Vtom jako v příšerném snu uviděl, jak se Toranaga, ze všech nejblíž k zející rozsedlině, začíná kácet dolů. Probral se ze strnulosti a vrhl se po něm. Pravou rukou popadl Toranagu za šerpu, i když zem se pod ním nepřestávala chvět jako list ve větru.

Rokle byla dvacet kroků hluboká, deset široká a čišela z ní smrt. Bahno a kamení, které se valilo dolů, strhávalo oba muže s sebou. Blackthorne se zoufale snažil o něco zachytit, už se taktak držel nad propastí a řval na Toranagu, aby mu víc pomáhal. Ten se trochu vzpamatoval, zaryl nohy do stěny strže a s pomocí Blackthorna, který ho napůl táhl, napůl nesl, se vydrápal ven. Leželi teď na zemi, už mimo nebezpečí, a těžce popadali dech.

A v tu chvíli nastal další otřes.

Země se znovu otevřela. Mariko divoce vykřikla. Drala se po čtyřech ven, ale tahle nová trhlina ji stáhla dolů. Blackthorne se zoufale snažil doplazit k okraji, ale záchvěvy pokračovaly a on nebyl s to udržet rovnováhu. Na samé hraně srázu pohlédl dolů. Třesoucí se Mariko se zachytila na jakémsi výstupku několik stop pod ním. Náhle se země znovu rozkymácela a nebe shlédlo do hlubiny. Propast byla na třicet kroků hluboká a na deset široká. Převis se najednou pod ním udrolil, až se mu zase zvedl žaludek. Téměř oslepený bahnem a kamením sklouzl dolů, uchopil Mariko a vlekl ji do bezpečí na vyšší plošinku. Oba se s vypětím sil snažili udržet na nohou, když přišel další otřes. Téměř celá plošina se utrhla a to byl konec. V tu chvíli ho Toranaga zadržel svou železnou rukou za šerpu a zastavil tak jejich pád do pekel.

„Pro Krista Ježíše…“ vykřikl Blackthorne, paže skoro vykloubené, jak ji pevně svíral, a zároveň se snažil nohama i volnou nikou najít nějaké místo, kde by se zachytil. Toranaga ho pevně popadl a držel, dokud se nedostali na další úzký výčnělek. V tom okamžiku se šerpa přetrhla. Na kratičkou chvíli otřesy přestaly a Blackthorne stačil povytáhnout nahoru i Mariko, i když na něj svrchu pršela suť a kamení. Toranaga uskočil do bezpečí a křikl na něj, aby si pospíšil. Průrva se začala s mohutným

duněním zavírat, Blackthorne a Mariko stále ještě vězeli hluboko v jejím jícnu. Toranaga už jim nemohl pomoci. Hrůza vybičovala Blackthorna k nadlidskému vzepětí sil, takže se mu přece jen podařilo vyrvat Mariko z jámy, kde ji hrozilo zasypání zaživa, a vysadit ji nahoru. Toranaga ji pak uchopil za zápěstí a přetáhl přes okraj výstupku. Blackthorne se drápal za ní, ale kus stěny se pod ním utrhl a on se zřítil zpátky. Protější stěna se s hrozivým řevem blížila, valilo se z ní kamení a bahno. V jednom okamžiku si Blackthorne myslel, že už nevyvážne, ale přece se dokázal uvolnit a částečně se ze závalu vysoukal. Ležel teď na okraji té děsivé propasti, těžce lapal po dechu, neschopen odplazit se dál – nohama stále ještě vězel v rozsedlině – a ta se stále více uzavírala. Náhle se pohyb stěny zastavil – na vzdálenost šesti kroků našíř a osmi do hloubky.

Ustal i rachot a dunění. Země zase znehybněla. Ticho přímo houstlo. Vysíleni, schouleni na všech čtyřech vyčkávali, až běsnění propukne znova. Blackthorne se začal pomalu zdvihat, kapal z něj pot.

„*Íe.*“ Toranaga mu mávnutím ruky nařídil, aby zůstal na zemi. Tvář měl umazanou, na spánku ošklivou ránu, jak narazil hlavou na kámen.

Hruď se jim zdvíhala a klesala, bylo zřejmé, jak všichni ztěžka dýchají, v ústech hořko od žluče. Také stráže se začínaly sbírat, někteří se dokonce rozběhli k Toranagovi.

„*Íe!*“ vykřikl znova. „*Matte!*“ (Počkejte!)

Poslechli ho a zase se spustili na všechny čtyři. To čekání se zdálo nekonečné. Pak někde na stromě zapípal pták a vznesl se s křikem do vzduchu. A po něm druhý. Blackthorne zatřásl hlavou, aby si vytřepal kapky potu z očí. Pohled mu padl na zkrvavené konečky prstů, na polámané nehty se zadřenými chomáčky trávy. Potom se před ním v trávě pohnul první mravenec, za ním další a další, a rozběhli se za potravou.

Sedl si na paty, stále ještě plný úzkosti. „Kdy už tomu bude konec?“

Mariko neodpověděla, jen strnule zírala na průrvu v zemi. Dolezl k ní blíž. „Jste v pořádku?“

„Ano – ano,“ vykoktala ztěžka. Tvář měla umazanou od bláta, kimono roztržené a ušpiněné. Chyběly jí oba sandály a jeden pás. A také slunečník. Pomohl jí posunout se kousek dál od převisu. Stále byla jako ochromená.

Pak se ohlédl po Toranagovi. „*Ikaga desu ka?*“

Ale ten zatím nebyl schopen řeči, na prsou ho pálilo, paže i nohy měl odřené až na živé maso. Beze slova namířil ukazovákem na trhlinu v zemi, která ho málem pohltila a teď se zúžila na obyčejný příkop. Směrem k severu se však znovu rozvírala do strže, ale už ne tak široké a hluboké jako dřív.

Blackthorne jen pokrčil rameny. „Karma.“

Toranaga hlasitě říhl, pak si odkašlal a odplivl a ještě jednou říhl. Teď když se mu hlas zase vrátil, zahrnul příkop záplavou nadávek, baňatými

prsty přitom prudce píchal před sebe. Blackthorne sice všemu nerozuměl, ale bylo mu jasné, že je to japonské klení – „Hrom do karmy, hrom do zemětřesení, hrom do toho příkopu, připravil mě o oba meče, čert aby to vzal!“

Blackthorne se dal do hlasitého smíchu. Pocit úlevy, že zůstal naživu a nesmyslnost toho všeho ho celého prostoupily. Toranaga se k ně-mu vzápětí přidal a jejich veselí se přeneslo i na Mariko.

Toranaga se pomalu a opatrně zvedl a pak, zřejmě rozjařený radostí ze života, začal u příkopu šaškovat, karikoval sám sebe a předváděl zemětřesení jako nějakou frašku. Za chvíli přestal, kývl na Blackthorna, aby šel k němu, rozkročil se nad strouhou, uvolnil si bederní roušku a se smíchem vyzval Blackthorna, aby učinil totéž. Oba se pak snažili do příkopu vyčůrat. Ale nešlo to, ani kapka. Čím víc se snažili, tím víc se smáli a tím spíš to nešlo. Nakonec se jim to přece povedlo. Blackthorne si pak musel sednout a podepřít se vzadu rukama, dočista ho opustily síly. Když se trochu vzpamatoval, obrátil se k Mariko s otázkou: „Už to doopravdy skončilo, Mariko-san?“

„Až do příštího otřesu ano,“ odpověděla a stírala si dál bláto z rukou a z kimona.

„Vždycky je to tak jako dneska?“

„Ne, někdy je jen docela slabé zemětřesení. Někdy přijde další série otřesů po určité přestávce, možná za den nebo ještě dřív, třeba za půl dne. Někdy zas dojde jen k jednomu otřesu – to nikdo neví, Andžin-san. Prostě je pryč, dokud nezačne znova. Karma.“

Stráže je nehnutě pozorovaly a čekaly na Toranagův rozkaz. Na sever od nich se samurajové snažili zdolat požáry, které vypukly v provizorních přístřešcích v dočasném vojenském táboře. Jiní se pustili do kopání v místech, kde se zastavila lavina kamení, aby vyprostili zasypané. Směrem na východ, u vzdálenějšího konce průrvy, stáli Jabu, Omi a Buntaró spolu s dalšími hlídkami, zdrávi, jen s menšími odřeninami, a také čekali, až je zavolají. Jen Iguraši zmizel, pohltila ho země.

Blackthorne už se přestal trápit výčitkami, se vším se vyrovnal a bylo mu, jako by překonal zlou nemoc. S hrdostí v duchu probíral své postavení samuraje, myslel na cestu do Eda, na svou loď, na válku, na Černou loď, a znovu se vracel k tomu, že se stal samurajem. Ohlédl se po Toranagovi – rád by se ho byl zeptal na celou řadu věcí, ale všiml si, že daimjó je pohroužen do vlastních myšlenek, a věděl, že by to byla nezdvořilost, kdyby ho vyrušil. Vždyť máme spoustu času, řekl si s uspokojením a sklouzl pohledem na Mariko. Upravovala si vlasy a obličej, raději se tedy odvrátil. Ležel na zádech a díval se do nebe, země ho příjemně hřála, a trpělivě čekal.

Toranaga, teď už zase vážný, se ozval první. „*Dómo, Andžin-san, ne?*

Dómo.“

„Dózo, Toranaga-sama. Nani mo. Honbun, ne?“ (Prosím, Toranaga-sama, nic to nebylo. Povinnost.)

Pak se obrátil na Mariko, protože neznal dost slov a chtěl se vyjádřit přesně. „Mariko-san, rád bych mu něco vysvětlil, řekněte mu to, prosím: Já už teď asi vím, co jste mysleli – vy i kníže Toranaga –, když jste hovořili o karmě a o tom, jak je bláhové trápit se tím, co je. Mnoha věcem teď rozumím lépe. Nevím, jak se to stalo – možná proto, že jsem ještě nikdy nezažil takovou hrůzu, třeba proto se mi v hlavě vyčasilo a všechno teď vidím jasněji. Je to – no, jako starý zahradník. Ano, všechno jsem zavinil já a opravdu mě to mrzí, ale já jsem se prostě mýlil, nejednal jsem tak úmyslně. Tak to je. A nedá se s tím nic dělat. Ještě před okamžikem jsme byli všichni blízko smrti a všechny ty starosti a trápení neměly smysl. Karma. Ano, teď vím, co je karma, rozumíte mi?“

„Ano,“ odpověděla a přeložila jeho slova Toranagovi.

„On říká: ‚Dobře, Andžin-san. Karma je počátkem vědění. Pak přijde trpělivost. Trpělivost je velmi důležitá. Ti, co jsou trpěliví, jsou silní. Andžin-san. Trpělivost znamená potlačovat svou náchylnost k sedmi emocím. Jsou to: nenávist, zbožňování, radost, úzkost, zloba, zármutek a strach. Když se jim nepoddáváte, jste trpělivý, a pak brzy všechno pochopíte a dosáhnete harmonie s věčností.‘“

„Věříte tomu, Mariko-san?“

„Ano. Věřím. I já se snažím být trpělivá, ale je to těžké.“

„Máte pravdu. To je zřejmě také wa, vaše harmonie, váš klid?“

„Ano.“

„Řekněte mu, že mu opravdu děkuji za to, co udělal pro starého zahradníka. To, co jsem řekl předtím, nebylo ze srdce. Řekněte mu to.“

„Není třeba, Andžin-san. On věděl, že to říkáte jen ze zdvořilosti.“

„Jak to mohl vědět?“

„Už jsem vám přece říkala, že je to ten nejmoudřejší člověk na světě.“

Blackthorne se vesele rozesmál.

„Tak je to dobře,“ pochválila ho Mariko, „teď z vás zase spadla tíha let.“ Pak dodala latinsky: „Ty opět jsi teď sám sebou a lepší nežli dříve.“

„Ty stejně krásná však jsi jako dříve.“

V očích jí svitlo radostí a hned uhnula pohledem od Toranagy. Blackthornovi neušlo, jak je opatrná. Zvedl se a na chvíli se upřeně zahleděl do rozervané strže. Pak opatrně skočil dolů a na okamžik zmizel.

Mariko namáhavě vstala, trochu vylekaná, ale Blackthorne se vzápětí zase vynořil. V rukou nesl meč, který mu darovala Fudžiko. Byl dokonce v pochvě, jen trochu umazaný od bahna a poškrábaný. Ale krátký meč, který sloužil jako dýka, nenašel.

Poklekl před Toranagou a meč mu obřadně podal. *„Dózo,*

Toranaga-sama," řekl prostě. *„Kara samuraj ni samuraj, ne?"* (Prosím, kníže Toranago, od samuraje samuraji.)

„Dómo, Andžin-san." Vladař provincie Kantó meč přijal a zasunul si ho za šerpu. Pak se usmál, trochu se předklonil a pevnou rukou klepl Blackthorna na rameno. *„Tomo, ne?"* (Přítel, ano?)

„Dómo." Blackthorne se obrátil a úsměv mu zmizel z tváře. Nad návrším kde stála vesnice, se táhl mrak kouře. Ihned požádal Toranagu o svolení odejít, aby zjistil, co se stalo s Fudžiko.

„Ano, říká, že můžete jít, Andžin-san. A po západu slunce se máme k němu dostavit do pevnosti na večeři. Něco by s vámi rád projednal."

Po návratu spatřil, jak je vesnice zpustošená. Sotva poznával, kudy vede cesta, na povrchu úplně rozervaná. Čluny byly naštěstí v pořádku. Na mnoha místech dosud hořelo a vesničané běhali sem tam s vědry písku a vody. Zahnul za roh. Omiho dům se opile nakláněl k jedné straně, z jeho vlastního domu zbyly jen vyhořelé trosky.

39/

Fudžiko byla zraněná, její služka Nigacu mrtvá. Při prvním otřesu se zřítily v domě centrální sloupy a uhlíky z ohniště se přitom rozlétly na všechny strany. Fudžiko a Nigacu zůstaly uvězněny pod jedním spadlým trámem a vzniklý požár změnil Nigacu v hořící pochodeň. Fudžiko ještě stačili vytáhnout. Zahynulo také jedno z kuchařových dětí, ale ostatní sloužící utrpěli jen odřeniny nebo si pochroumali ruce a nohy. Všichni měli ohromnou radost, že Blackthorne je živ a zdráv.

Fudžiko – jen zpola při vědomí – ležela na jedné zachráněné rohoži u zahradního plotu, který zůstal nepoškozen. Když i ona uviděla, že Blackthorne vyvázl bez zranění, dala se málem do pláče. „Děkuji Buddhovi, že se vám nic nestalo, Andžin-san," zašeptala sotva slyšitelně.

Ještě se zcela neprobrala ze šoku a pokoušela se vstát, ale Blackthorne ji přiměl, aby se nehýbala. Na nohou a dole na zádech měla těžké popáleniny. Tou dobou už u ní byl lékař, balil jí nohy do obkladů namočených v ča a jiných bylinných odvarech, aby utišil bolesti. Blackthorne zachoval navenek klid, počkal, až lékař skončil, teprve pak se ho důvěrně zeptal: *„Fudžiko-san, joi ka?"* (Bude paní Fudžiko v pořádku?)

Lékař jen pokrčil rameny. *„Hai,"* odpověděl a zase odhalil své výrazně vyčnívající zuby. *„Karma, ne?"*

„Hai." Blackthorne už viděl dost námořníků, kteří zemřeli na popáleniny, aby věděl, že každá těžká popálenina je nebezpečná, že

otevřena rána se skoro vždycky za pár dní zanítí a šíření infekce se nedá zabránit. „Já nechci, aby umřela.“

„Dózo?“

Opakoval to japonsky a lékař na to zavrtěl hlavou a ubezpečil ho, že dáma se určitě uzdraví. Je přece mladá a silná.

„Šikata ga nai,“ dodal a nařídil služkám, aby jí obklady často vyměňovaly. Pak dal Blackthornovi nějaké bylinky na jeho odřeniny, slíbil, že zas brzy přijde, a hnal se do kopce k polozbořenému domu Omiho.

Blackthorne zůstal stát u hlavní branky, která pohromu přečkala. Z levého sloupu ještě pořád trčely Buntaróovy šípy. Bezmyšlenkovitě se jednoho z nich dotkl. Karma, že neunikla popálení, pomyslel si smutně.

Vrátil se k Fudžiko a požádal služku, aby přinesla ča. Pomohl nemocné, aby se napila, a pak ji držel za ruku, dokud neusnula nebo aspoň nevypadala, že spí. Sluhové se zatím snažili zachránit, co se dalo. Několik vesničanů jim pomáhalo a práce jim šla rychle od ruky. Poháněl je vědomí, že deště na sebe nedají dlouho čekat. Čtyři muži se proto pokoušeli postavit jakýsi nouzový přístřešek.

„Dózo, Andžin-san,“ kuchař mu nabízel čerstvý ča a snažil se, aby na něm nepoznal, jaká ho potkala rána. Přišel o svou nejmilejší dcerku.

„Dómo,“ odpověděl Blackthorne. *„Sumimasen.“* (Je mi to líto.)

„Arigató, Andžin-san. Karma, ne?“

Blackthorne přikývl, vzal si ča, a aby kuchaře ušetřil pocitu hanby, tvářil se, jako by jeho zármutek neviděl. Později odpoledne se nahoře objevil samuraj se vzkazem od Toranagy, aby se Blackthorne i Fudžiko odebrali vždycky na noc do pevnosti, než se jejich dům postaví znova. A hned také pro ně přišli se dvěma palankýny. Blackthorne do jednoho opatrně Fudžiko přenesl a nařídil služkám, aby šly s ní. Sám palankýn odmítl a slíbil jí, že přijde brzy za ní.

Začalo pršet, ale Blackthorne tomu nevěnoval pozornost. Na zahradě, kde byla vždycky radost pobýt, usedl na kámen. Teď tu bylo všechno v troskách. Můstek se prolomil, jezírko bylo zničené, potůček zmizel.

„Nevadí,“ řekl nahlas, ačkoli tu nikdo nebyl. „Kameny nejsou mrtvé.“

Ueki-ja mu kdysi vysvětloval, že zahrada se musí vytvořit kolem svých kamenů, bez nich že je prázdná, prostě jen místo, kde něco roste. Jeden z těch kamenů byl úplně obyčejný, drsný a nepravidelně rozeklaný, ale Ueki-ja pro něj našel takové místo, že když jste se na něj dlouho a soustředěně dívali krátce před západem slunce, jeho žilky a krystalky se zaleskly načervenalým třpytem a uviděli jste celá horská pásma s táhlými údolími a hlubokými jezery a v dálce zelenavý horizont, odkud se blížila noc.

Blackthorne položil na kámen ruku. „Budeš se jmenovat Ueki-ja-sama,“ řekl s uspokojením a byl přesvědčen, že i Ueki-ja, kdyby

byl naživu, by z toho měl velikou radost. Třeba o tom ví, i když je mrtev, pomyslel si, možná že tu je někde jeho kami. Šintóisté přece věřili, že se po smrti změní v kami…

„Co je vlastně kami, Mariko-san?“

„To se nedá vysvětlit, Andžin-san. Něco jako duch, ale není to duch, nebo jako duše, ale duše to také není. Snad jakási nehmotná podstata věci nebo osoby… z člověka, rozumíte, se po smrti stává kami, ale kami je také strom, kámen, rostlina nebo i obraz. Kami se uctívají, ale nezbožňují. Existují mezi nebem a zemí a přicházejí do této Země bohů nebo odtud odcházejí, a to všechno se děje současně.“

„A Šintó! Co je šintó?“

„Ach, to se také nedá vysvětlit, bohužel. Je to něco jako náboženství, ale není to náboženství. Na počátku, před tisícem let, ani nemělo žádné jméno – nazývali jsme je prostě šintó, cesta kami, na rozdíl od bucudó cesta Buddhy. Ale i když se nedá přesně definovat, šintó vyjadřuje samu podstatu Japonska a Japonců, a i když v sobě nezahrnuje ani teologii, ani uctívání božstev, určitou víru nebo nějaký etický systém, šintó je pro nás oprávněním k bytí. Šintó je přírodní kult mýtů a legend, kterým nikdo doopravdy nevěří, ale každý je chová ve velké úctě. Člověk je prostě šintó zrovna tak, jako se narodí Japoncem.“

„Vy jste také šintó – a zároveň křesťanka?“

„Ach ano. jistě, samozřejmě…“

Blackthorne znovu položil ruku na kámen. „Prosím tě, kami Ueki-ja, zůstaň tady v mé zahradě.“

A pak, nedbaje na déšť, zahleděl se do kamene a dál, přes svěží, travnatá údolí a tichá jezera, až k zelenavému horizontu, kde se začínalo šeřit.

Sluch ho však přiměl k návratu do přítomnosti. Když zvedl hlavu, uviděl Omiho, který tu trpělivě seděl na patách a pozoroval ho. Protože ještě stále pršelo, chránil si Omi nažehlené kimono pláštěm z rýžové slámy. Měl čerstvě umyté vlasy a na hlavě kónický bambusový klobouk.

„*Karma, Andžin-san.*“ pravil a mávl rukou k doutnajícím troskám.

„*Hai. Ikaga desu ka?*“ zeptal se Blackthorne, otíraje si mokrý obličej.

„*Joi.*“ Omi ukázal na svůj dům. „*Watakuši no juja wa hakaisarete imasen otsukai ni narimasen-ka?*“ (Moje lázeň nebyla poškozena. Nechtěl byste ji použít?)

„*A so desu! Dómo, Omi-san, hai, dómo.*“ Blackthorne ho vděčně následoval po klikaté pěšině na dvorek jeho domu. Sluhové a řemeslníci z vesnice se tam pod Murovým dohledem oháněli kladivy a pilami a co se dalo, opravovali. Nosné sloupy už stály na místě a také střecha byla skoro hotová.

Omi mu trpělivě vysvětloval – ukazoval při tom rukama a volil jednoduchá slova –, že jeho sluhům se podařilo uhasit oheň včas. „Za pár dní," pokračoval, „tady bude stát nový dům, stejně pěkný jako ten první, tak jaképak starosti. Postavit ten váš, Andžin-san, bude trvat trochu déle, asi týden. Ale buďte klidný, Fudžiko-san to zvládne dobře. O práci a nákladech se s Murou brzy domluví a váš dům bude ještě lepší, než byl. Je to pravda, že je popálená? No, to se někdy stává, ale nebojte se, naši doktoři si s popáleninami umějí poradit – aby také ne! Ano, bylo to ošklivé zemětřesení, Andžin-san, ale může být i horší. Rýžovým polím se tentokrát nestalo skoro nic, ani zavodňovací systém, který je tak potřebný, nebyl nijak poškozen. Čluny jsou v pořádku, a to je také velmi důležité. V té lavině zahynulo jenom sto čtyřiapadesát samurajů, a to přece není tak moc? A pokud jde o vesnici, za týden už ani nepoznáte, že tu nějaké zemětřesení bylo. O život přišlo pět rolníků a několik dětí – to nestojí za řeč! Andžiro mělo tentokrát štěstí! Prý jste zachránil knížete Toranagu od jisté smrti? Jsme vám za to všichni vděčni, Andžin-san. Upřímně vděčni. Kdybychom ho byli ztratili… Kníže Toranaga říkal, že přijal váš meč –máte štěstí, to je velká pocta. Ano. Vaše karma je velmi příznivá, dává vám jistotu a vyhlídky na bohatství. Ano. Jsme vám opravdu velmi vděční. Ale poslyšte, vždyť si můžeme ještě povídat, až se vykoupete. Jsem opravdu rád, že jste můj přítel."

Omi zavolal na lázeňské sluhy. *„Isoge!"* (Pospěšte si!)

Sluhové pak doprovodili Blackthorna k lázni v javorovém hájku. S obytným domem ji spojovala upravená klikatá cestička, za normálních okolností krytá stříškou. Omiho lázeň vypadala mnohem honosněji než ta jeho. Jedna stěna byla sice výrazně popraskaná, ale vesničané ji už nahazovali novou omítkou. Také střecha byla v dobrém stavu, chybělo jen pár tašek a na několika místech zatékalo, ale to nevadilo. Blackthorne se svlékl a usedl na sedátko. Sluhové ho na dešti namydlili a umyli mu vlasy. Pak, už čistý, vešel dovnitř a ponořil se do horké lázně. A všechny starosti se rozplynuly.

Fudžiko bude zase zdravá. A já jsem šťastný člověk – měl jsem štěstí, že jsem byl na místě a vytáhl Toranagu a zachránil Mariko. A měl jsem štěstí, že i on byl na místě a vytáhl zase nás. Když Suó skončil svou zázračnou masáž, cítil se opět jako znovuzrozený. Dal si pak od něj ještě ošetřit drobné rány a škrábnutí, oblékl si připravené šatstvo –bederní roušku, kimono a šerpu – a vyšel ven. Mezitím přestalo pršet.

V koutku zahrady už vyrostl provizorní přístřešek. Na hladké, mírně vyvýšené podlaze ležely čisté futony a uprostřed stála vázička s pěkně naaranžovanými květinami. Omi ho tam očekával ve společnosti bezzubé staré ženy s přísnou tváří.

„Posaďte se, prosím, Andžin-san," vyzval ho Omi.

„Děkuji a děkuji také za oblečení,“ odpověděl kostrbatou japonštinou.

„To přece nestojí za řeč. Budete si přát ča nebo sake?“

„Ča,“ rozhodl se Blackthorne, aby si na rozhovor s Toranagou zachoval jasnou hlavu. „Děkuji.“

„To je moje matka,“ představil Omi obřadně starou ženu, ke které zřejmě vzhlížel s bezmeznou úctou.

Blackthorne se jí uklonil a stařena se samolibě usmála a s mlasknutím vtáhla vzduch.

„Je mi ctí, Andžin-san.“ přivítala ho.

„Děkuji, velká čest pro mě,“ Blackthorne automaticky pokračoval ve výměně zdvořilostí, jak ho to Mariko naučila.

„Velmi nás zarmoutilo, Andžin-san, když jsme viděli váš dům v plamenech.“

„Co se dá dělat! To je karma.“

„Tak, tak, karma.“ Stařena pak pohlédla stranou a zlostně se zamračila. „Tak si pospěš! Andžin-san chce mít ča teplý!“

Blackthorne zůstal překvapeně koukat na dívku, která se objevila vedle služky nesoucí tác s čajem. Po chvíli se upamatoval. To byla přece tatáž, kterou zahlédl s Omim tenkrát, první den, když šel přes náves na galéru!

„To je moje žena.“ řekl Omi stručně.

„Je mi ctí,“ pozdravil ji Blackthorne, když zaujala své místo, usedla na paty a uklonila se.

„Musíte ji omluvit, Andžin-san, je hrozně pomalá,“ postěžovala si Omiho matka. „Je ča ještě dost teplý?“

„Děkuji, je výborný.“ Blackthorne si všiml, že stará žena nenazvala svou snachu jménem, jak by se slušelo. Ale na druhé straně ho to nepřekvapilo, protože se od Mariko už dříve dozvěděl o dominantním postavení manželčiny tchyně v japonské společnosti.

„Díky bohu, že to neplatí taky v Evropě,“ řekl jí tenkrát.

„Tchyně manželky je nedotknutelná – koneckonců, manželku vybírají především rodiče, Andžin-san, a kterýpak otec by se přitom neporadil nejdřív se svou ženou? Snacha musí poslouchat, to je samozřejmé, a syn dělá vždycky to, co chce jeho matka a otec.“

„Vždycky?“

„Vždycky.“

„A co když odmítne?“

„To se nemůže stát. Každý musí poslouchat pána domu. Syn je povinen poslušností v prvé řadě svým rodičům. Vždyť je to přirozené. Matka přece dává synovi všechno – život, potravu, lásku, ochranu. Je mu oporou a pomáhá mu celý život. Takže je jen správné, aby syn dbal přání své matky. Snacha – ta musí poslouchat. To je její povinnost.“

„U nás to tak není.“

„Být dobrou snachou je těžké, velmi těžké. Snacha musí jen doufat, aby měla syny a také se dočkala postavení tchyně.“

„A co vaše tchyně?“

„Ach, ta je dávno mrtvá, Andžin-san. Zemřela už před mnoha lety. Vůbec jsem ji neznala. A kníže Hiromacu se ve své moudrosti už podruhé neoženil.“

„Buntaró-san je jeho jediný syn?“

„Ano. Můj manžel má pět žijících sester, ale žádné bratry. V jistém smyslu jsme teď vlastně příbuzní, Andžin-san,“ prohodila žertem. „Fudžiko je totiž neteř mého manžela. Co je? Co se stalo?“

„Nic, jenom mě překvapilo, že jste se o tom nikdy nezmínila.“

„Ty vztahy jsou velmi složité, Andžin-san.“ Mariko mu pak vysvětlila, že Fudžiko je vlastně adoptivní dcerou Numaty Akinoriho, který si vzal Buntaróovu nejmladší sestru, a že její pravý otec byl vnukem diktátora Gorody od jeho osmé konkubíny, že Numata adoptoval Fudžiko jako nemluvně na příkaz taikóa, který si přál užší pouto mezi potomky Hiromacua a Gorody…

„Cože?“

Mariko se tehdy rozesmála a souhlasila s ním, že japonské rodinné vztahy jsou opravdu velice složité, protože adopce je běžná věc, rodiny si často syny a dcery vyměňují, stále dochází k rozvodům a novým manželstvím a k sňatkům mezi příbuznými. „A když uvážíte,“ dodala, „jak velký počet konkubín zákon dovoluje a jak je snadné rozvod získat – zvláště, když k němu dá rozkaz lenní pán –, pak jsou brzy všechny rodiny neuvěřitelně propletené.

Přesně rozluštit rodinné svazky například jen knížete Toranagy by nám zabralo celé dny, Andžin-san. Jen si představte, jak je to zašmodrchané: oficiálně má v současné době sedm konkubín, které mu daly pět synů a tři dcery. Některé z nich byly už předtím vdané nebo vdovy a měly své syny a dcery – z těch Toranaga některé adoptoval a jiné ne. U nás se vás nikdo neptá, jestli jste pokrevní potomek nebo adoptivní. Po pravdě řečeno, co na tom záleží? O dědictví stejně vždycky rozhodne hlava rodiny, jak ho zrovna napadne, takže na tom, kdo je vlastní a kdo ne, vůbec nesejde. I Toranagova matka byla rozvedená. Později se provdala znovu a se svým druhým manželem měla další tři syny a dvě dcery. Dneska už mají všichni své vlastní rodiny! Její nejstarší syn z druhého manželství je Zataki, vládce Šinana.“

Blackthorne nad tím chvíli dumal a pak řekl: „Pro nás je rozvod něco nemožného, naprosto nemožného.“

„Já vím, tak hovoří velební otcové. Ale není to moc rozumné. Andžin-san, odpusťte, že to říkám. Stávají se přece omyly, lidé se mění, to je karma. Proč by měli být k sobě připoutáni na celý život, ať muž nebo

žena, vždyť je to hloupost, nemyslíte?“

„Ano.“

„V tom jsme my moudřejší než velební otcové. To byl také jeden ze dvou důvodů, proč taikó nechtěl přijmout křesťanství, tenhle nerozumný názor na rozvod – a šesté přikázání: ‚Nezabiješ‘. Ve věci rozvodu otec vizitátor prosil o dispens pro Japonce dokonce až v Římě. Ale Jeho Svatost papež ve své moudrosti řekl ne. Já jsem přesvědčena, že kdyby byla Jeho Svatost souhlasila, taikó by byl přešel na křesťanskou víru, i daimjóové by dnes vyznávali pravou víru a Japonsko by byla křesťanská země. Ta druhá věc, ohledně šestého přikázání, by neměla valný význam, protože s tím si stejně nikdo neláme hlavu, a křesťane ze všech nejmíň. Za tak malý ústupek tak veliký zisk, nemyslíte?“

„Ano,“ přikývl Blackthorne. Rozvod se mu tady skutečně jevil jako rozumná věc. Proč je to tedy u nás smrtelný hřích? Proč ho každý křesťanský kněz, katolík nebo protestant, ve jménu Boha odmítá?

„A jaká je Toranagova manželka?“ vybídl tehdy Mariko, aby vyprávěla dál. Většinou se dosud hovoru o Toranagovi a jeho rodinné historii vyhýbala, ale Blackthorne potřeboval vědět všechno.

Přes tvář jí přelétl lehký stín. „Už nežije. Byla to jeho druhá manželka a zemřela před deseti nebo jedenácti lety. Byla taikóovou nevlastní sestrou. Kníže Toranaga nikdy neměl s manželkami velké štěstí, Andžin-san.“

„Proč?“

„Víte, jeho druhá manželka už byla stará, sešlá a chamtivá, milovala zlato, i když to nechtěla přiznat, stejně jako její bratr taikó. Nemohla mít děti a byla popudlivá a protivná. Byl to samozřejmě také politický sňatek. Nějaký čas jsem musela být její dvorní dámou. Nikdo se jí nikdy nezavděčil. A žádný mladík ani zralý muž nedokázal rozplést ten uzel v jejím zlatém pavilonu.“

„Prosím?“

„Myslím její nefritovou bránu. Andžin-san. Tedy nedokázaly to jejich želví hlavy – horké šípy. Copak nerozumíte? Tu její… věc.“

„Aha, ano, už chápu.“

„Nikdo nebyl schopen ten její uzel rozvázat… nedokázal ji uspokojit.“

„Dokonce ani Toranaga?“

„Ale ten s ní přece nikdy nepoduškoval, Andžin-san,“ vyhrkla přímo pohoršeně. „Neměl s ní po svatbě přirozeně vůbec nic společného, kromě toho, že jí postoupil jeden hrad, dal jí služebnictvo a klíče od pokladnice – co s ní měl také dělat? Nebyla žádná mladice, předtím už dvakrát vdaná, ale její bratr taikó obě manželství zrušil. Hrozně nepříjemná osoba – každý si opravdu oddychl, když se odebrala do Velikého prázdna, i sám taikó. A všechny její nevlastní snachy a Toranagovy konkubíny s velkou chutí pálily potají kadidlo.“

„A co Toranagova první žena?“

„Ach, paní Tačibana. To byl také politický sňatek. Knížeti Toranagovi bylo osmnáct, jí patnáct. Vyrostla z ní pěkná intrikánka. Už je to dvacet let, co ji dal Toranaga popravit, když zjistil, že se tajně chystá zavraždit jejich lenního pána, velkého diktátora Gorodu, kterého přímo nenáviděla. Můj otec mi často říkal, jaké měli všichni štěstí, že nepřišli o hlavu – on sám, Toranaga, Nakamura a všichni hejtmani –, protože Goroda byl neoblomný, neznal slitování a nejvíc podezříval ty, co mu byli nejblíž. Byla by je všechny zničila, i když se ničím neprovinili. A za to, že chystala spiknutí proti knížeti Gorodovi, zaplatil životem i její jediný syn, Andžin-san. Ano, zabila svého vlastního syna. Smutné, viďte, hrůza pomyslet! Chudák Nobunaga – byl to Toranagův nejmilejší syn a jeho zákonný dědic, statečný, opravdový hejtman a naprosto oddaný. Žádnou vinu nenesl, ale ona ho i tak zatáhla do svých intrik. Bylo mu teprve devatenáct, když mu Toranaga přikázal, aby provedl seppuku.“

„Toranaga tedy zabil vlastního syna? A svou ženu?“

„Ano. Dal k tomu příkaz, ale on neměl na vybranou, Andžin-san. Kdyby to byl neudělal, kníže Goroda by byl správně předpokládal, že Toranaga má v tom spiknutí také prsty, a byl by mu nařídil spáchat sebevraždu. Ach ano, Toranaga měl štěstí, že ušel Gorodovu hněvu, a byl moudrý, že ji tak rychle poslal na smrt. Když byla mrtvá, její snacha a všechny Toranagovy konkubíny byly radostí bez sebe. Vždyť její syn musel na její příkaz s hanbou vyhnat svou ženu pro nějakou smyšlenou urážku – a měl s ní už dvě děti. Ta paní pak spáchala seppuku – už jsem vám říkala. Andžin-san, že ženy provádějí seppuku tím, že si prořízno hrdlo, a ne břicho jako muži? –, ale ona byla za smrt vděčná, vždyť to bylo vysvobození ze života plného zármutku. A stejně i jeho druhá žena se modlila, aby jí bylo dopřáno zemřít, protože jí tchyně udělala ze života stejné peklo…“

Teď když se Blackthoine díval na Midoriinu tchyni, jak si bryndá ča po bradě, uvědomil si, že tahle stará čarodějnice má Midori zcela v rukou, že má právo rozhodovat o životě a smrti, o rozvodu a zavržení své snachy, pokud k tomu její manžel, jako hlava rodiny, dá svolení. A ať už se dohodnou na čemkoliv, Omi to poslušně provede. Příšerné, řekl si v duchu.

Midori měla oválný obličej a bohaté vlasy, byla mladičká a půvabná, pravý opak té stařeny. Byla krásnější než Mariko, ale neměla její jiskru a sílu, připadala mu poddajná jako kapradina a křehká jako pavučina.

„Kde jsou zákusky? Vždyť Andžin-san má určitě hlad!“ zahudrovala stařena.

„Ach, promiňte,“ ozvala se okamžitě Midori. „Hned je přines,“ poručila služce, „a pospěš si! Omlouvám se, Andžin-san.“

„Promiňte, Andžin-san,“ připojila se i Omiho matka.

„Vůbec se, prosím, neomlouvejte," obrátil se Blackthorne k Midori a ihned si uvědomil, že udělal chybu. Dobré mravy vyžadovaly, aby věnoval pozornost výhradně tchyni, tím spíš, když měla špatnou pověst.

„Já se omlouvám," pravil. „Ale já ne hladový. Dnes večer já jíst muset u knížete Toranagy."

„*A só desu?* Slyšeli jsme, že jste mu zachránil život. Ani nevíte, jak jsme vám za to vděčni – my všichni jeho vazalové," ujišťovala ho stará žena.

„To jenom povinnost. Neudělal jsem nic."

„Co víc jste mohl udělat, Andžin-san! My všichni si toho nesmírné vážíme, stejně jako Omi-san a kníže Jabu."

Blackthorne si všiml, že sklouzla pohledem na syna. Škoda že do tebe nevidím, ty stará potvoro, řekl si v duchu. Jestlipak jsi taky taková bestie jako tamta Tačibana?

„Jsem šťasten, máti, že Andžin-san je můj přítel."

„Pro nás pro všechny je to velké štěstí," dodala stařena.

„Ne, já mám to štěstí," odpověděl Blackthorne. „Já šťastný mít přátele jako rodina pana Kašigiho Omiho." Samá lež, pomyslel si, jenom nevím, proč lžete vy. Já lžu z pudu sebezáchovy, a protože je to tu zvykem. Ale rozhodně jsem nezapomněl… Počkat. Buď upřímný, copak to nebyla karma? Copak bys nejednal stejně jako Omi? Už je to tak dávno – snad v minulem životě? Teď na tom přece vůbec nezáleží.

Ozval se dusot koňských kopyt a nahoře se objevila skupina jezdců v čele s Nagou. Sestoupil s koně a rázným krokem zamířil do zahrady. Všichni vesničané hned nechali práce a vrhli se na kolena, ale Naga jim pokynul, aby pracovali dál.

„Velmi mě mrzí. Omi-san, že ruším, ale poslal mě sem kníže Toranaga."

„Jen račte. Vůbec mě nerušíte. Posaďte se, prosím," vítal ho Omi a Midori mu hned nabídla svůj polštář a hluboce se uklonila. „Přejete si ča nebo sake, Naga-sama?"

Naga se tedy posadil. „Nic, děkuji vám, nemám žízeň."

Ale Omi zdvořile naléhal, celý nekonečný obřad se musel dodržet, i když bylo zřejmé, že Naga má naspěch. „Jak se daří knížeti Toranagovi?"

„Výborně. Prokázal jste nám velkou službu, Andžin-san. Ano. Rád bych vám osobně poděkoval."

„To má povinnost, Naga-san. Ale já udělal málo. Kníže Toranaga mě vytáhl – mě vytáhl ze země také."

„Ano, ale to bylo až potom. Opravdu vám velice děkuji."

„Mohu pro knížete Toranagu něco udělat, Naga-san?" Omi se rozhodl, že přejde k věci, když konečně vyčerpali předepsané zdvořilosti.

„Rád by se s vámi po večeři sešel. Všichni důstojníci se mají dostavit na

poradu.“

„Pokládal bych si to za čest.“

„A vy, Andžin-san, máte jít laskavě se mnou hned.“

„Samozřejmě. Je mi ctí.“

Následovalo další klanění a ujišťování úctou, až nakonec Blackthorne přece jen vsedl na koně a klusem se pustili z kopce. Když falanga samurajů dojela na náves, Naga se zastavil.

„*Andžin-san!*“

„*Hai?*“

„Chtěl bych vám z celého srdce poděkovat, že jste zachránil knížete Toranagu. Dovolte mi, abych se směl stát vaším přítelem…“ a pak řekl ještě několik slov, která Blackthorne nezachytil.

„Odpusťte, já nerozumím. *Karite iru?*“

„Ach, promiňte. *Karite iru* – jeden člověk *karite iru* věci jinému člověku – jako ‚dluh‘. Rozumíte ‚dluh‘?“

„Být zavázán,“ blesklo Blackthornovi hlavou. „*A só děsu! Wakarimasu.*“

„Výborně. Řekl jsem, že jsem vaším dlužníkem.“

„To byla přece má povinnost!“

„Ano. Ale stejně, dlužím vám za jeden život.“

„Toranaga-sama říká, že všechen prach i střelivo pro děla byly tady v Andžiru vráceny na vaši loď, než se vydala do Eda. Ptá se, jak dlouho by vám trvala příprava na vyplutí?“

„Záleží na tom, v jakém je loď stavu, jak se o ni moji lidé starali. jest_ li ji opravili, postavili nový stěžeň a tak dále. Ví o ní kníže Toranaga něco bližšího?“

„Říká. že loď vypadá celkem v pořádku, ale on není námořník a nemůže to prohlásit s jistotou. Nevstoupil na ni od té doby. co ji vtáhli v Edu do přístavu a kdy nařídil, aby se o ni postarali. Za předpokladu že je tedy loď schopná plavby, kníže Toranaga se ptá, jak dlouho by vám trvalo připravit ji pro válku?“

Blackthornovi se na okamžik zastavilo srdce. „A s kým mám válčit Mariko-san?“

„On se ptá, s kým byste chtěl bojovat vy?“

„S Černou lodí, co letos přijede,“ odpověděl Blackthorne bez rozmýšlení. Rozhodl se naráz v zoufalé naději, že teď nastal ten pravý okamžik, aby předestřel Toranagovi plán, který si v uplynulých dnech potají vypracoval. Hrál na to, že když dnes ráno Toranagovi zachránil život, může počítat s určitou výsadou, která by mu pomohla překonat případné nesnáze.

Mariko to vyrazilo dech. „Cože?“

„S Černou lodí. Řekněte knížeti Toranagovi, že od něho nepotřebuji nic jiného, než aby mi vystavil kaperské vysvědčení, ostatní si už zařídím sám. Se svou lodí, a když mi trochu pomůže… náklad si pak rozdělíme, všechno hedvábí i zlato.“

Mariko se rozesmála. Toranaga nikoli.

„Můj – můj pán říká, že by to byl neodpustitelný válečný čin proti spřátelené zemi. Portugalci jsou pro Japonsko nepostradatelní.“

„Ano, jsou – pro tuto chvíli. Ale já jsem přesvědčen, že Portugalci jsou stejně moji nepřátelé jako jeho, a ať vám poskytují jakékoliv služby, my bychom to dokázali líp. A ne tak draho.“

„On říká, že to je možné. Ale nevěří, že s vámi bude obchodovat Čína. Ani Angličané ani Nizozemci nemají zatím v Asii příliš pevnou pozici a my potřebujeme hedvábí hned a stálý přísun.“

„Má samozřejmě pravdu, ale za rok, za dva se to změní, pak se to ukáže. Navrhuji tedy něco jiného. Já už jsem s Portugalci ve válečném stavu. Tři míle odtud začínají mezinárodní vody. Se svým nynějším kaperským vysvědčením ji tedy mohu legálně zabavit jako kořist, dopravit ji do kteréhokoliv přístavu a prodat – loď i naklad. S mou lodí a s mou posádkou to bude hračka. Za pár týdnů nebo měsíců bych mohl Černou loď dovézt to Eda, se vším, co má na palubě. Mohl bych ji tam prodat. A polovina její ceny by patřila jemu – přístavní daň.“

„On říká, že to, co se stane mezi vámi a vašimi nepřáteli na moři, se ho nijak netýká. Moře patří všem. Ale tohle je naše země, tady platí naše zákony a naše zákony se nesmějí porušovat.“

„Ano.“ Blackthorne věděl, že sleduje nebezpečný kurz, ale intuice mu napovídala, že tenhle krok načasoval přímo ideálně a že Toranaga na návnadu zabere. I Mariko. „To byl jenom takový nápad. Ptal se mě přece, s kým bych chtěl bojovat já. Prosím za prominutí, ale někdy je dobré počítat s každou eventualitou. V tomto případě si myslím, že zájmy knížete Toranagy odpovídají i mým zájmům.“

Mariko to přeložila. Toranaga zavrčel, pak krátce odpověděl.

„Kníže Toranaga si rozumných nápadů váží. Andžin-san, třeba ta vaše myšlenka o válečném loďstvu – ale tohle je absurdní. A i kdybyste měli oba společné zájmy – jako že nemáte –, jak byste mohl jen s devíti muži zaútočit na tak obrovskou loď, která má na palubě skoro tisíc lidi?“

„To bych neudělal. Nejdřív musím sehnat novou posádku, Mariko-san. Osmdesát až devadesát dobře vycvičených lodníků a střelců. A ty najdu v Nagasaki na portugalských lodích.“ Blackthorne se tvářil, jako by si nevšiml, že se prudce nadechla a přestala pohybovat vějířem. „Určitě tam bude pár Frantíků, i několik Angličanů – když budu mít štěstí, Němci nebo Holanďani, většinou renegáti nebo námořníci z donucení. Potřeboval bych doprovod do Nagasaki, určitou ochranu a trochu stříbra nebo zlata. Na

nepřátelských lodích se vždycky najdou námořníci, kteří se dají najmout, když vysázím peníze na dřevo a slíbím podíl na kořisti.“

„Můj pán říká, že velitel, který by takové sebrance při útoku důvěřoval, by musel být blázen.“

„Já s ním souhlasím,“ odpověděl Blackthorne. „Ale abych mohl vyjet na moře, nějakou posádku mít musím.“

„On se ptá, jestli by bylo možné naše lodníky a samuraje vycvičit tak, aby mohli sloužit na plachetnici a obsluhovat děla.“

„Jistě. Snadno. Ale chce to čas. Mohlo by to trvat i několik měsíců. Do příštího roku by se to určitě zvládlo. Letos by si na Černou loď rozhodně troufnout nemohli.“

„Kníže Toranaga říká: ‚Já nemám v úmyslu napadnout Černou loď Portugalců ani letos ani napřesrok. Nejsou to mí nepřátelé a nejsem s nimi ve válečném stavu.‘“

„Já vím. Ale já jsem s nimi ve válečném stavu, prosím za prominutí. Tady samozřejmě jen tak hovoříme, ale já si budu muset opatřit nějaké mužstvo, abych mohl vyplout a být knížeti Toranagovi nějak platný, pokud si bude přát.“

Seděli v Toranagově soukromém příbytku s vyhlídkou do zahrady. Zemětřesení nezanechalo na pevnosti skoro žádné stopy. Noční vzduch, prosycený vlhkostí, se ani nepohnul, z kotoučků kadidla se líně vinuly pramínky dýmu, aby zaháněly komáry.

„Můj pán by chtěl vědět,“ tlumočila Mariko, „kdybyste teď svou loď dostal – i těch několik členů posádky, kteří přijeli s vámi –, jestli byste s ní odplul do Nagasaki opatřit si ty další lodníky, co potřebujete?“

„Ne. To by bylo příliš riskantní. S tak zoufale ubohou posádkou by mě Portugalci zajali. Bylo by přece mnohem lepší nejdřív námořníky sehnat a vrátit se s nimi domu do Eda? Jakmile budu mít plný stav mužstva a zbraně, tam už je na mě nepřítel krátký.“

„On si nemyslí, že s devadesáti muži byste mohl Černou loď zajmout.“

„S Erasmem ji mohu dohonit a potopit. Já samozřejmě vím, Mariko-san, že to jsou všechno jen představy, ale kdybych směl na svého nepřítele zaútočit, vyplul bych s přílivem do Nagasaki hned, jak bych měl posádku pohromadě. Kdyby byla Černá loď v přístavu, vytáhl bych válečné vlajky a vyplul bych kousek od břehu, abych ji zablokoval. Nechal bych ji dokončit ty její kšefty a pak, až by měla příznivý vítr pro zpáteční plavbu, předstíral bych, že potřebuju doplnit zásoby a nechal bych ji vyklouznout z přístavu. Pár mil od břehu bych ji dohonil, protože my jsme rychlejší, a ostatní by už obstaralo moje dělo. A až spustí vlajky, vysadím na palubu vlastní posádku a přivedu ji zpátky do Eda. Bude mít náklad víc než tři sta, možná až čtyři sta tun zlatých prutu.“

„A pročpak kapitán sám nepošle loď ke dnu, hned jak zjistí, že ho máte

v hrsti – pokud ho budete mít v hrsti –, místo aby čekal, až mu obsadíte palubu?“

„Obyčejně…“ Blackthorne už se chystal říct: „Obyčejně se posádky vzbouří, když se kapitán chová jako fanatik, ale ještě jsem se s takovým šílencem nesetkal. Většinou se s kapitánem dohodnete – necháte je naživu, dáte jim malý podíl na kořisti a v bezpečí je dopravíte do nejbližšího přístavu. Ale tentokrát budu mít co dělat s Rodriguesem, toho znám a vím, co udělá.“ Ale rozmyslel si to a rozhodl se, že nevyloží všechny karty na stůl. Nejlépe bude, když si své barbarské mravy necháme sami pro sebe, řekl si v duchu a místo toho odpověděl: „Obyčejně se poražená loď vzdá, Mariko-san. Tak to u nás chodí, tak je to zvykem, když se vede válka na moři – zabrání se zbytečným ztrátám na životech.“

„Kníže Toranaga říká, promiňte, Andžin-san, že to je ohavný zvyk. Že kdyby on měl své lodě, nikdy by se nevzdal.“ Mariko usrkla trochu ča a pokračovala: „A jestli ta loď v přístavu ještě nebude?“

„Pak prohledám všechny námořní trasy a doženu ji o pár mil dál v mezinárodních vodách. Plně naložená se bude jen kolébat a pojede pomalu, a tím snadněji ji dostihnu. Obtížnější bude dopravit ji do Eda. Kdy má vlastně dorazit do doku?“

„Můj pán neví. Říká, že snad nejdéle do třiceti dnů. Letos má přijet brzy.“

Blackthorne věděl, že teď se přiblížil k svému cíli takřka na dosah. „Tedy zablokovat a zabavit ji až koncem sezóny.“ Mariko jeho slova přeložila a Blackthornovi se zdálo, že se Toranagovou tváří mihlo zklamání. Na chvíli se odmlčel, jako by uvažoval o jiných možnostech, a pak řekl: „Kdyby to bylo v Evropě, dalo by se na to jít ještě jinak. Mohl byste do přístavu veplout v noci a zmocnit se jí násilím. Prostě neočekávaný útok.“

Toranaga prudce sevřel jílec svého meče.

„On říká: ‚Vy byste se opovážil bojovat na naší pudě proti svým nepřátelům?“

Blackthorne cítil, jak mu vyschlo v ústech. „Ne. Jsou to samozřejmě samé hypotézy, ale kdyby byl kníže Toranaga s Portugalci ve válečném stavu a chtěl by jim trochu pustit žilou, dalo by se to takhle provést. Kdybych měl dvě stě až tři sta dobře vycvičených bojovníku, spolehlivou posádku a Erasmus, přirazit k boku Černé lodi, zahákovat ji a vytáhnout na moře by nedalo žádnou práci. A sám by si mohl pro útok zvolit tu pravou chvíli – kdyby to bylo v Evropě.“ Na dlouhou dobu nastalo ticho.

„Kníže Toranaga říká. že tady není Evropa a že mezi ním a Portugalci neexistuje válečný stav a nikdy existovat nebude.“

„Samozřejmě. Ještě poslední věc, Mariko-san, Nagasaki není pod správou knížete Toranagy, že ne?“

„Ne, Andžin-san. Přístav i jeho zázemí patří knížeti Harimovi.“

„A nemají ve skutečnosti přístav i veškerý obchod v rukou jezuité?“ Blackthorne si povšiml, že Mariko s překladem váhá, ale nezastavil se.

„Není to snad *hontó*, Mariko-san? Kníže Harima a většina obyvatel Kjúšú jsou přece katolíci? A neovládají tak vlastně jezuité v jistém smyslu celý ostrov?“

„Křesťanství je náboženství. A pánem v každé zemi je její daimjó, Andžin-san,“ prohlásila sama za sebe.

„Ale já jsem slyšel, že Nagasaki je ve skutečnosti portugalská půda. Aspoň se tak Portugalci chovají. Neprodal snad otec knížete Harimy tohle území jezuitům?“

„Ano, ale taikó jim je zase odebral,“ odpověděla již ostřeji. „Žádný cizinec u nás teď půdu vlastnit nesmí.“

„Ale pokud vím, ty taikóovy dekrety pak upadly v zapomenutí a dnes tam bez schválení jezuitů nikdo neudělá ani krok. Vždyť v Nagasaki mají přece v rukou veškerou námořní dopravu i obchod? A všechna obchodní jednání za vás vedou a zprostředkovávají zase jezuité.“

„Vy jste ale nějak dobře informován o Nagasaki, Andžin-san,“ vyhrkla kousavě.

„Snad by se měl kníže Toranaga sám chopit vlády nad přístavem a nenechávat ji nepřátelům. Snad –“

„Jsou to vaši nepřátelé, Andžin-san, ne naši,“ konečně se Mariko chytla na nalíčenou návnadu. „Jezuité jsou –“

„*Nan da?*“

Obrátila se s omluvou k Toranagovi a vysvětlila mu, o čem s Blackthornem hovořili. Když domluvila. Toranaga spustil velmi přísně, zřejmě jí něco ostře vytýkal. „*Hai,*“ opakovala několikrát za sebou a pokorně se ukláněla.

Pak se otočila k Blackthornovi a řekla: „Kníže Toranaga mi právě připomenul, že moje názory nejsou vůbec důležité a že tlumočník je tu proto, aby tlumočil. Prosím za prominutí.“

Kdysi by se jí byl Blackthorne omluvil, že na ni nastražil past. Teď ho to ani nenapadlo. Ale protože dosáhl svého, zasmál se a zvolal: „*Hai, kawaii Cukkuko-sama!*“ (Ano, krásná paní tlumočnice!)

Mariko se jen kysele pousmála. Zlobila se sama na sebe, že tak naletěla a že neví, které straně má zachovat věrnost.

„*Joi, Andžin-san.*“ přikývl Toranaga, už zase v dobré míře.

„*Mariko-san kawaii desu jori Cukku-san anamsu ka mori masen, ne?*“ (Mariko je přece mnohem hezčí než starý pan Cukku a mnohem krásněji voní.)

Toranaga se zasmál. „*Hai.*“

Mariko zčervenala a šla jim nalít ča. Zlost ji zatím trochu přešla. Pak znovu promluvil Toranaga, už zase vážně.

„Můj pán se ptá, proč jste uváděl ty údaje o knížeti Harimovi a o Nagasaki a proč jste se na ně vůbec tak vyptával?“

„Jenom abych ukázal, že přístav Nagasaki mají ve skutečnosti pod kontrolou cizinci, Portugalci. A podle mých zákonu mám právo zaútočit na nepřítele, ať je kdekoli.“

„Ale on říká, že tady není ‚kdekoli‘. Tady je Země bohů a takový útok je nemyslitelný.“

„Já s tím z celého srdce souhlasím. Ale kdyby kníže Harima někdy přešel na nepřátelskou stranu nebo jestli se vyklubou nepřátelé z jezuitu, kteří Portugalce dirigují, tak tohle je způsob, jak se jim dostat na kobylku.“

„Kníže Toranaga říká, že on ani jiný daimjó by nikdy nepřipustil, aby jedna cizí země napadla druhou na japonské půdě nebo aby cizinci kohokoli z našich lidí zabili. Zasáhnout proti nepřátelům císaře, to je ovšem něco jiného. A pokud jde o to, kde sehnat bojovníky a posádku, ten, kdo umí japonsky, si jich může snadno opatřit, kolik chce. Na Kjúšú je přece spousta wakó.“

„Wakó? Mariko-san“

„Ach, promiňte, Andžin-san. My říkáme korzárům wakó. Mívali tu plno doupat kolem pobřeží Kjúšú, ale taikó jich většinu zlikvidoval. Přesto jich bohužel dost zůstalo naživu. Wakó byli po celá staletí postrachem pro pobřeží Číny. To kvůli nim nám Čína uzavřela své přístavy.“ Vysvětlila zas Toranagovi, o čem hovořila. Ten pak promluvil důraznějším tónem. „Říká, že rozhodně nestrpí a nedovolí, abyste na souši podnikl jakýkoli útok – něco takového nemá vůbec v úmyslu –, i když by bylo správné, abyste pronásledoval nepřátele své královny na širém moři. Ale opakuje, že to neznamená kdekoliv. Tohle je Země bohů. A měl byste být trpělivý, jak vám říkal už jednou.“

„Ano, já se budu snažit, jak mě o tom poučil. Chci jenom zasadit ránu nepříteli, protože je to opravdový nepřítel, a jsem hluboce přesvečen, že i jeho nepřítel.“

„Kníže Toranaga říká, že podle Portugalců jeho nepřítelem jste vy, a Cukku-san a otec vizitátor to tvrdí s naprostou jistotou.“

„Kdybych dokázal Černou loď zajmout na moři a dopravit ji do Eda pod anglickou vlajkou jako legální kořist, směl bych ji tam prodat i s veškerým nákladem, jak je to u nás zvykem?“

„To by se teprve vidělo, říká kníže Toranaga.“

„Jestli dojde k válce, budu smět zaútočit na nepřítele, nepřítele knížete Toranagy, jak nejlíp umím?“

„Říká, že to je přece povinností hatamota. Ovšem hatamoto se musí vždycky podřídit jeho osobním rozkazům. Můj pán chce, aby vám bylo

jasné, že v Japonsku se bude všechno řešit po Japonsku a nikdy jinak.“

„Ano, to plně chápu. Jenom bych chtěl se vší skromností poznamenat že čím lépe se v jeho problémech vyznám, tím spíš budu schopen mu pomáhat.“

„Říká, že je vždycky povinností hatamota pomáhat pánovi, Andžin-san. Říká také, že se máte obrátit na mě, když se budete chtít později na něco rozumného zeptat.“

„Děkuji. Smím se ho ještě zeptat, jestli by chtěl mít své vlastní válečné lodstvo? Jak jsem navrhoval tenkrát na galéře?“

„Už jednou přece řekl, Andžin-san, že by chtěl mít válečné loďstvo, moderní loďstvo a se svými námořníky. Kterýpak daimjó by nechtěl?“

„Tak mu řekněte, kdyby se mi poštěstilo zmocnit se té nepřátelské lodi, dopravil bych ji do Eda, abych ji dal do pořádku a spočítal kořist. Pak bych přeložil svou polovičku zlatých prutů na Erasmus a Černou loď bych třeba prodal zpátky Portugalcům, nebo bych ji nabídl knížeti Toranagovi darem, nebo bych ji spálil, to už by záleželo na něm. A potom bych se vrátil domů. Ale do roka bych byl zpátky a přivezl bych s sebou čtyři válečná plavidla jako dar anglické královny knížeti Toranagovi.“

„Ptá se, co byste na tom vyzískal?“

„*Hontó* je, že pro mě by zbylo ještě víc než dost, Mariko-san, až by Její Veličenstvo za lodi zaplatilo. A dále, rád bych s sebou vzal některého z jeho nejdůvěryhodnějších rádců jako vyslance u mé královny. Třeba by měl zájem uzavřít mezi našimi zeměmi smlouvu o přátelství.“

„Kníže Toranaga říká, že by to byl od vaší královny vskutku velkorysý dar, ale i kdyby se to nějakým zázrakem podařilo a vy jste se vrátil s těmi novými plavidly, kdo by vycvičil námořníky, samuraje a kapitány pro jejich posádky?“

„Já, tedy pro začátek, pokud by si to přál. Pokládal bych si to za čest, a po mně by mohli přijít další.“

„Ptá se, co znamená ‚pro začátek‘?“

„Dva roky.“

Toranagovou tváří se mihl úsměv.

„Náš pán říká, že dva roky by ‚pro začátek‘ nestačily. A stejně to všechno považuje za nereálnou představu. Není přece ve válečném stavu ani s Portugalci, ani s knížetem Harimou z Nagasaki. Ještě jednou opakuje, že co uděláte mimo japonské vody na své vlastní lodi s vlastní posádkou, je vaše vlastní karma.“ Mariko vypadala znepokojeně. „Mimo naše vody jste cizinec, říká, ale tady jste samuraj.“

„Ano, vím, jakou čest mi prokázal. Smím se ještě zeptat, jak si může samuraj vypůjčit peníze, Mariko-san?“

„U lichváře, Andžin-san. Kde jinde? U některého z těch špinavých lichvářů, co kupčí s penězi.“ Pak přeložila Toranagovi, o čem spolu

mluvili. „Nač byste potřeboval peníze?“

„Jsou lichváři taky v Edu?“

„Jistě. Ti jsou přece všude. U vás je to snad jinak? Zeptejte se své konkubíny, Andžin-san, ta by vám třeba mohla pomoci. I to patří k jejím povinnostem.“

„Říkala jste, že jedeme do Eda už zítra?“

„Ano, zítra.“

„Ale Fudžiko-san se bohužel nebude moci vydat na cestu tak brzo.“ Mariko chvíli hovořila s Toranagou.

„Můj pán říká, že ji za vámi pošle na galéře, až odtud vypluje, a chce vědět, na co si potřebujete půjčit peníze.“

„Budu si muset sehnat novou posádku, Mariko-san – abych se mohl vydat na moře a sloužit knížeti Toranagovi podle jeho přání. To se smí?“

„Posádku z Nagasaki?“

„Ano.“

„Odpoví vám až v Edu.“

„*Dómo,* Toranaga-sama. A kam půjdu, Mariko-san, až přijedu do Eda? Bude tam na mě čekat nějaký průvodce?“

„S tím si vůbec nedělejte starost, Andžin-san. Jste přece hatamoto knížete Toranagy.“ V tu chvíli někdo zaklepal na vnitřní dveře.

„Vstupte.“

Dveře se odsunuly a s úklonou vstoupil Naga. „Promiňte, otče, ale měl jsem vám oznámit, až se všichni vaši důstojníci sejdou.“

„Děkuji. Přijdu za chvíli.“ Toranaga se na okamžik zamyslel a pak se s přátelským gestem obrátil k Blackthornovi. „Jděte s panem Nagou, Andžin-san. Uvede vás na vaše místo. A děkuji, že jste mě seznámil se svými plány.“

„Ano, vzácný pane. Děkuji, že vy poslouchal. Děkuji za vaše slova. Ano. Já velice snažím být trpělivý a dokonalý.“

„Děkuji, Andžin-san.“ Toranaga ho sledoval pohledem, jak se uklonil a zamířil ke dveřím. Když byli sami, obrátil se k Mariko: „Tak co si o tom všem myslíte?“

„Dvě věci, Milosti. Předně – z duše nenávidí jezuity, snad ještě víc než Portugalce, takže kdybyste s nimi chtěl zatočit – s jedněmi nebo s druhými nebo s oběma –, dal by se ideálně využít. Víme, že je kurážný, takže by si troufl prosazovat jakýkoliv útok z moře. Za druhé – jde mu pořád především o peníze. Z toho, co jsem vyrozuměla, je třeba říct na jeho obranu, že peníze jsou pro barbary jediným skutečným prostředkem, jak získat a udržet si moc. Kupují si pudu i postavení – dokonce i jejich královna obchoduje a ‚prodává‘ půdu svým knížatům a patrně i kupuje lodě i půdu. Celkem se od nás příliš neliší. Milosti, kromě toho vztahu k penězům, v tom jsou jiní. A také v tom, že nechapou co je moc a nechápou,

že válka je život a život je smrt.“

„Jsou jezuiti opravdu mí nepřátelé?“

„Já myslím, že ne.“

„A Portugalci?“

„Ti se, myslím, zajímají jen o výdělky, o půdu a šíření slova Božího.“

„Jsou tedy křesťani mí nepřátelé?“

„Ne, Milosti. I když mezi vašimi nepřáteli mohou být i křesťani –katolíci i protestanti.“

„Á, myslíte snad, že Andžin-san je můj nepřítel?“

„Ne, není, vzácný pane. Jsem přesvědčena, že si vás váží a časem z něj bude opravdový vazal.“

„A co naši křesťani? Kteří z nich jsou nepřátelé?“

„Knížata Harima, Kijama, Onoši a každý další samuraj, který se obrátí proti vám.“

Toranaga se zasmál. „Ano, ale opravdu je mají v rukou kněží, jak plyne z toho, co říká ten Lodivod?“

„Já myslím, že ne.“

„A co ti tři, postaví se proti mně?“

„Nevím, Milosti. Dřív se k vám všichni chovali přátelsky i nepřátelsky. Ale pokud se přidají k Išidovi, bylo by to velmi zlé.“

„Ano, s tím souhlasím. Máte dobrý úsudek. Musí to být pro vás těžké jako pro křesťanku, katoličku, být zároveň zadobře s nepřítelem, poslouchat, co se vám příčí.“

„Ano, Milosti.“

„Nachytal vás, co?“

„Ano, ale oprávněně, po pravdě řečeno. Měla jsem se držet vašich příkazů a nevstupovat mezi vás a jeho čistě teoretické úvahy. Velice se omlouvám.“

„Budete to mít těžké i nadále. Možná ještě těžší.“

„Ano, Milosti. Ale je vždycky lepší znát obě strany mince. Ukázalo se, že má v mnohém pravdu – například v tom, že Španělé a Portugalci si mezi sebou rozdělili svět, že kněží pašují zbraně, i když je to k neuvěření. O mou oddanost rozhodně nemusíte mít obavy, Milosti. I když to bude nevímjak těžké, já vám vždycky zachovám věrnost.“

„Děkuji. Ale to, co Lodivod říkal, je zajímavé, nemyslíte? Zajímavé, ale absurdní. Ano. děkuji vám, Mariko-san, máte velmi dobrý úsudek. Mám dát příkaz k vašemu rozvodu s Buntaróem?“

„Milosti?“

„Nu?“

Být zase volná, zajásala v duši. Matko Boží, zase volná!

Nezapomínej, kdo jsi, Mariko, nezapomínej, čím jsi. A nezapomínej, že jen barbaři znají slovo „láska“.

Toranaga z ní v napjatém tichu nespustil oči. Zvenčí sem občas zabloudil komár a hned spěchal z obláčků kadidlového kouře do bezpečí. Ano, táhlo mu hlavou, ona je sokol. Ale na jakou kořist ji mám vypustit?

„Ne, Milosti." ozvala se konečně Mariko. „Děkuji vám, ale ne."

„Ten Lodivod je ale zvláštní člověk, co? A ty jeho představy! Má jich plnou hlavu! Směšné, uvažovat o útoku na naše přátele Portugalce nebo jejich Černou loď! A věřit tomu nesmyslu o čtyřech nebo dokonce dvaceti lodích!"

Mariko chvilku váhala. „Ale jestli říká, že je možné postavit válečné loďstvo, Milosti, pak jsem přesvědčena, že to možné je."

„V tom s vámi nesouhlasím," odporoval rozhodně Toranaga. „Ale máte pravdu v tom, že představuje jakousi protiváhu k těm ostatním, on a jeho válečná loď. Je to zvláštní – ale náramně poučné! Jak to říkal Omi: V tuto chvíli barbary potřebujeme, abychom se od nich učili. A ještě se máme co učit a od něho zvlášť, nemyslíte?"

„Ano."

„Je načase, aby se císařství otevřelo světu, Mariko-san. Ovšem Išido je chce neprodyšně uzavřít jako ústřici. Kdybych se stal znovu předsedou regentské rady, sjednal bych smlouvu s každou zemí, která by se k nám chovala přátelsky. Dal bych našim lidem možnost, aby se učili od jiných národů, ano, i vyslance bych tam vypravil. A mohli bychom docela dobře začít u té jeho královny. U královny by to asi měla být vyslankyně, pokud by byla opravdu chytrá."

„Musela by být velmi zdatná a chytrá, Milosti."

„Ano. Byla by to nebezpečná cesta."

„Všechny cesty jsou nebezpečné. Milosti."

„Ano." Zničehonic začal Toranaga zase z úplně jiného konce. „Kdyby Lodivod odplul se svou lodí plnou zlata, myslíte, že by se sem vrátil? On sám?"

Dlouho bylo ticho, než odpověděla: „Nevím."

Toranaga se rozhodl, že už ji nechá na pokoji. „Děkuji, Mariko-san," řekl přátelsky na závěr. „Chtěl bych, abyste se schůze také zúčastnila a překládala Andžinovi, co budou říkat."

„Všechno, Milosti?"

„Ano. A až půjdete večer do čajovny vykoupit smlouvu paní Kiku, vezměte ho s sebou. Vyřiďte jeho konkubíně, aby se o to postarala. Má snad nárok na nějakou odměnu, nemyslíte?"

„*Hai.*"

Když už byla skoro u dveří, Toranaga dodal: „Hned jak to skončím s Išidem, nařídím, abyste se rozvedla."

Její ruka opřená o stěnu se pevně sevřela. Lehce pokývla na souhlas, ale neohlédla se. Dveře za ní zapadly.

Toranaga chvíli pozoroval kotoučky kouře, pak vstal, vyšel na zahradu do ústraní a usedl do podřepu. Když skončil a odhodil papír, zaslechl, jak sluha vysunul pod otvorem nádobu a zastrčil tam čistou. Doráželo na něj hejno bzučících komárů a on je roztržitě odháněl. Myslel na sokoly a jestřáby a uvědomoval si, že i ti nejlepší sokoli udělají chybu, jako ji udělal Išido, Kiri i Mariko a Omi. I Lodivod.

Ve vyrovnaných řadách tu čekalo na sto padesát shromážděných důstojníků, v jejich čele Jabu, Omi a Buntaró. Mariko usedla stranou vedle Blackthorna. Toranaga vešel rázným krokem v doprovodu své osobní stráže a posadil se na jediný volný polštář proti nim. Opětoval jejich úklony a pozdravy, pak je stručně informoval o nejpodstatnějších bodech zprávy a předestřel jim – na veřejnosti poprvé – svůj konečný válečný plán. Znovu si ovšem nechal pro sebe tu část, která se týkala tajných a pečlivě naplánovaných povstání, a také tu skutečnost, že útok bude veden severní oblastí a nikoli jižní cestou při pobřeží. A za všeobecného jásotu – protože všichni jeho válečníci byli rádi, že už je konec nejistoty – jim oznámil, že až ustanou deště, vyhlásí heslo Nachové nebe, kterým dá povel k zahájení útoku. „Očekávám, že lšido mezitím nezákonně svolá novou regentskou radu. Očekávám, že budu neoprávněně obžalován z velezrady. Očekávám, že v rozporu se zákonem bude proti mně vyhlášena válka.“ Naklonil se kupředu, levou ruku zaťatou v pěst a jako obvykle opřenou o stehno, v pravé pevně sevřený meč. „Dobře poslouchejte. Stojím za taikóovým odkazem a uznávám svého synovce Jaemona jako kampaku a taikóova dědice. Nechci žádné nové země. Netoužím po dalších titulech a poctách. Ale jestliže mě zrádci napadnou, musím se bránit. Jestliže zrádci klamou Jeho Císařské Veličenstvo a pokoušejí se uzurpovat moc v zemi, je mou povinností chránit císaře a vypudit zlo. Souhlasíte?“

V odpověď mu zazněl bouřlivý jásot. Válečný pokřik „Kašigi!“ a „Toranaga!“ burácel místností a rozléhal se po celé pevnosti.

„Útočný oddíl bude připraven nalodit se na galéry a vyplout do Eda během pěti dnů. Velitelem je Toda Buntaró-san, jeho zástupcem Kašigi Omi-san. Prosím knížete Kašigiho Jabua, aby vyhlásil v Izu mobilizaci a odvelel šest tisíc mužů k pohraničním průsmykům pro případ, že by se zrádce Ikawa Džikkjú vrhl na jih, aby nám přeťal komunikační spoje. Až skončí deště, Išido přepadne Kantó…“

Omi, Jabu i Buntaró beze slova uznali za správné, že Toranaga moudře zamlčel odpolední rozhodnutí zahájit útok ještě v období dešťů, ihned.

Z toho bude poprask, řekl si v duchu Omi. Až se mu útroby sevřely při pomyšlení, jak se budou v lijácích probíjet horami Šinana.

„Muškety nám prorazí cestu,“ zvolal odpoledne Jabu plný nadšení.

„Ano,“ přikývl tehdy souhlasně Omi, třebaže plán přijímal spíš s

nedůvěrou, ale jiný návrh neměl. Je to šílenství, řekl si v duchu, i když ho potěšilo povýšení na zástupce velitele. Nechápu, jak mohlo Toranagu napadnout, že právě postup severní trasou mu dává šanci na úspěch.

Taková šance přece neexistuje, uvažoval dál. Toranagovy plamenné výzvy poslouchal pak už jen napůl ucha a soustředil se opět na otázku pomsty. Útočná operace v Šinanu mu rozhodně poskytne spoustu příležitostí k tomu, aby dostal Jabua do přední linie, aniž by sám podstupoval nějaké riziko. Válka, každá válka se dá vhodně využít, pokud ovšem pro vás neskončí porážkou…

Vtom uslyšel, jak Toranaga říká: „Dnes jsem málem přišel o život. Andžin-san mě dnes vytáhl ze země. To je podruhé, možná dokonce potřetí, kdy mi zachránil život. Ve srovnání s budoucností mého rodu neznamená můj život zhola nic a kdo může říct, jestli bych bez jeho pomoci žil nebo zemřel? Ale i když bušidó káže, že vazalové by nikdy neměli za jakoukoli službu čekat odměnu, je povinností lenního pána, aby jim čas od času projevil uznání.“

Za všeobecného souhlasu Toranaga zvolal: „Andžin-san, posaďte se sem! A vy také, Mariko-san!“

Omi žárlivě přihlížel, jak se ten vysokánský muž zvedl a pak usedl na vykázané místo vedle Toranagy. Určitě nebylo v místnosti jediného člověka, který by si byl nepřál, aby právě jeho potkalo to štěstí a měl příležitost učinit to, co ten barbar.

„Panu Andžinovi se uděluje léno poblíž rybářské vesnice Jokohamy na jih od Eda v hodnotě dvou tisíc koku ročně, dále právo na vlastní družinu v počtu dvou set samurajů a veškerá práva samuraje a hatamota. Dále mu já, Joši Toranaga-no-Čikitada-Minowara, věnuji deset koní a dvacet kimon spolu s plnou válečnou výzbrojí pro jeho vazaly –a uděluji mu hodnost vrchního admirála a lodivoda provincie Kantó.“ Toranaga se odmlčel, dokud Mariko jeho slova nepřeložila, a pak zvolal: „Naga-san!“

Naga mu poslušně podal nějaký předmět zabalený v hedvábí. Toranaga látku odhodil a objevily se dva meče stejné práce, krátký a dlouhý. „Když Andžin-san zjistil, že moje meče pohltila země a že jsem zůstal beze zbraně, znovu sestoupil do průrvy, našel svůj vlastní meč a věnoval mi ho. Andžin-san, na oplátku vám dávám tyhle dva. Vyrobil je mistr Jori-ja. Pamatujte si, že meč je duší každého samuraje. Jestliže ho ztratí nebo někde zapomene, nemůže mu být nikdy odpuštěno.“

S ještě větším potleskem, ale i se skrytou závistí sledovali přítomní, jak Blackthorne své meče převzal, obřadně se uklonil, zasunul si je za šerpu a znovu se poklonil.

„Děkuji, Toranaga-sama. Prokazujete mi příliš velkou čest. Děkuji.“

Chtěl odejít, ale Toranaga ho vybídl, aby zůstal. „Ne, vaše místo je zde, vedle mě, Andžin-san.“ Očima pak sklouzl zpět na bojechtivé, fanatické

tváře svých důstojníků.

„Vy blázni!“ měl chuť na ně vykřiknout. „Copak nechápete, že válka, ať už začne hned nebo až po deštích, nemůže přinést nic jiného než pohromu? Že každý konflikt s Išidem ve spojenectví s Očibou a Jaemonem a jejich dnešními spojenci musí skončit zmasakrováním všech mých armád, vás všech, mou smrtí a zánikem mého rodu? Copak nechápete, že mou jedinou šancí je čekat a doufat, že si Išido sám hodí smyčku na krk?“

Místo toho podněcoval jejich bojechtivost ještě víc, protože bylo nutné aby své nepřátele zmátl a svedl na falešnou stopu.

„Dobře mě poslouchejte, samurajové: už brzy budete moci osvědčit svou udatnost, muž proti muži, tak jako ji osvědčili i vaši předkové. Zničím Išida i ostatní zrádce, ale nejdřív přijde na řadu Ikawa Džikkjú. Zde, na tomto místě, všechny jeho země, obě provincie, Surugu i Tótomi v hodnotě tři sta tisíc koku dávám v držení svému věrnému vazalovi, knížeti Kašigimu Jabuovi, a potvrzuji ho, a s ním celý jeho rod, nejvyšším vladařem v těchto zemích i v Izu.“

Následoval bouřlivý jásot. Jabu byl ve tváři celý rudý vzrušením. Omi bušil pěstmi do země, celý u vytržení, stejně jako ostatní. Měl teď před sebou opravdu životní cíl, protože podle zvyklosti Jabuův dědic získá veškeré jeho země.

Mohl bych se Jabua zbavit, ještě než vypukne válka?

Zrak mu padl na Andžina, který také bujaře provolával slávu. Proč by to za tebe nemohl provést Lodivod, zeptal se v duchu a hlasitě se té pitomosti zasmál. Buntaró se k němu nahnul a poplácal ho po rameni. Jeho smích si dobrácky vyložil jako projev radosti nad tím, že Jabu získal tak velký majetek. „Však taky brzy dostanete léno, jaké si zasluhujete,“ Buntaró se snažil překřičet změť hlasů. „Máte taky nárok na uznání. Vždycky máte dobré rady a nápady.“

„Děkuji, Buntaró-san.“

„Žádný strach, přes hory se určitě dostaneme.“

„Ano.“ Buntaró byl hejtman, před kterým se v bitvě všechno třáslo, a Omi si uvědomil, že se k sobě vlastně dobře hodí: Omi jako odvážný stratég, Buntaró jako neohrožený velitel útoku.

Pokud nás vůbec někdo může přes ty hory dostat, tak jedině on.

Teď vypukl nový jásot, když Toranaga nařídil, aby přinesli sake, a ukončil tak oficiální část shromáždění.

Omi upíjel víno a pozoroval Blackthorna, který vyprázdnil už druhý šálek. Všiml si, že má kimono bez poskvrnky, meče na pravém místě. Mariko stále ještě tlumočila. Hodně ses změnil, Andžin-san, od toho prvního dne, pomyslel si spokojeně. Ještě sice lpíš na mnoha názorech, které nám jsou cizí, ale už skoro přestáváš být barbarem.

„Co je, Omi-san?“

„Nic – nic. Buntaró-san…“

„Vypadal jste, jako by vám nějaký eta strčil zadek rovnou pod nos.“

„Ale vůbec ne – nic takového! Chachá, právě naopak. Zrovna se mi v hlavě začal rodit nápad. Do dna! Hej, Broskvový květe, přines ještě víno, Buntaró-san nemá co pít!“

40/

„Byla jsem pověřena, abych zjistila, zda bude pro dnešní večer Kiku-san volná,“ pronesla Mariko.

„Odpusťte, paní Todo, je mi velice líto, ale nejsem si tím zcela jistá,“ odvětila Gjóko, Mama-san, vemlouvavě. „Smím se zeptat, zda by ctěný klient dámu požadoval na tento večer nebo jeho část či snad až do zítřejšího rána – tedy v případě, že již není zadána?“

Mama-san byla vysoká elegantní dáma po padesátce s neodolatelným úsměvem. Pila však příliš mnoho sake, místo srdce měla počitadlo a vlastnila nos, který dokázal ucítit sebemenší kousek stříbra na vzdálenost padesáti ri.

Obě ženy spolu hovořily v místnosti o ploše osmi rohoží, která přiléhala k Toranagovu soukromému obytnému křídlu. Pokoj byl vyhrazen pro Mariko a na opačné straně shlížel do zahrádky, uzavřené první z vnitřních obranných zdí. Znovu se rozpršelo, kapičky deště se třpytivě leskly.

„To už bude věcí klientova rozhodnutí,“ řekla Mariko uhlazeně. „Snad bychom se předem mohly dohodnout tak, aby byla pokryta každá z těchto možností.“

„Opravdu se velmi omlouvám, že nejsem okamžitě schopna sdělit její časové možnosti. Je o ni značný zájem, paní Todo, jistě mi rozumíte.“

„Ale samozřejmě. Je to skutečně veliké štěstí, mít přímo tady v Andžiru dámu takových kvalit.“ Mariko úmyslně zdůraznila název vesnice. Pro Gjóko nechala poslat, místo aby ji sama navštívila, jak by snad bylo namístě. Žena se dostavila se zpožděním odměřeně významným, ale ještě ne urážlivým, a Mariko se nyní s gustem chystala na střet s touto soupeřkou, určitě ne ledajakou.

„Byla čajovna vážně poškozena?“ zeptala se.

„Naštěstí nijak hrozně, i když jsme přišli o něco z cenné keramiky a oblečení. Dát do pořádku střechu a znovu upravit zahradu bude ovšem značně nákladné. Člověk vždycky musí počítat s většími výdaji, potřebuje-li nějakou službu rychle, že?“

„Ano, to dá vždy zabrat, v Edu, v Mišimě, dokonce i v této vesničce.“

„Tiché, klidné okolí hraje velmi důležitou roli. A poctil by nás klient

svou přítomností v čajovně, nebo by si snad přál, aby ho Kiku-san navštívila zde, pokud ovšem bude volná?“

Mariko v zamyšlení sešpulila rty. „Spíše v čajovně.“

„*A, só desu!*“ Mama-san se ve skutečnosti jmenovala Heiko-iči – První dcera Stavitele zdí. Její otec i děd vynikali v budování zdí okolo zahrad. Sama byla po řadu let kurtizánou v Mišimě, hlavním městě Izu. kde dosáhla úrovně druhé třídy. Bohové jí přáli, a když spojila svou obchodnickou prohnanost s dary od stálého příznivce, dostala se k dostatečně velkým penězům, aby v pravý čas vykoupila svou vlastní smlouvu. V době, kdy už přestala být vyhlášenou pro božské dary krásného těla a důvtipné koketnosti, tak již vládla v čajovně svým vlastním dámám. Nyní si říkala Gjóko-san, paní Štěstí. Když ještě bývala čtrnáctiletou začátečnicí, dostala jméno Cukaikó, dáma Hadí kouzelnice. Její tehdejší majitelka jí vysvětlila, že onu zvláštní mužskou výbavu je možno přirovnat k hadovi, nu a had přece nosí štěstí, takže pokud se v tomto smyslu stane hadí kouzelnicí, bude mít ohromný úspěch. Takové jméno navíc zákazníky pobaví a smích je v tomto oboru nezastupitelný. Na smích Gjóko nikdy nezapomínala.

„Sake, Gjóko-san?“

„Ano, paní Todo, děkuji.“

Služka jim nalila, pak jí Mariko pokynula, že se může vzdálit. Chvilku tiše upíjely, poté Mariko znovu dolila do kalíšků.

„Překrásná keramika, velmi elegantní,“ poznamenala Gjóko.

„Vždyť je úplně obyčejná. Škoda že musíme používat právě tu.“

„Kdyby se mi podařilo vyhovět vašemu přání, byla by přijatelná cena pěti kobanů?“ Koban byla zlatá mince vážící osmnáct gramů. Jeden koban představoval tři koku rýže.

„Omlouvám se, že jsem se asi nevyjádřila dost přesně. Nechtěla jsem odkoupit celou mišimskou čajovnu, pouze služby jedné dámy na jediný večer.“

Gjóko se rozesmála. „Tedy paní Todo, vidím, že vaše pověst je opravdu zasloužená. Ale ráda bych připomněla, že Kiku-san je dáma první třídy. Cech jí toto ocenění udělil v loňském roce.“

„To je pravda, a zajisté zaslouženě. Ale to bylo v Mišimě. Dokonce i v takovém Kjótu by – ale promiňte, samozřejmě jste jen žertovala.“

Gjóko spolkla nadávku, kterou už měla na jazyku, a vlídně se usmála. „Musela bych žel uhradit ušlý příjem od jiných zákazníků, ano, matně si vzpomínám, že již byla skutečně zadána. Ubohé dítě, voda jí při hašení požáru zničila tři kimona. Blíží se těžké časy, paní, věřím, že mi rozumíte. Pět kobanů, to by nebylo nijak nadsazené.“

„Jistě. Pět by byla celkem přiměřená cena v Kjótu za týden radovánek se dvěma dámami první třídy. Ale teď máme opravdu zvláštní dobu a to se

skutečně musí vzít v úvahu. Půl kobanu. Sake, Gjóko-san?“

„Díky. Je výborné – skutečně mimořádně kvalitní. Tak tedy ještě naposled, když jste tak laskavá, a pak už budu muset jít. Pokud Kiku-san na dnešní večer nebude volná, ráda zajistím jinou dámu – třeba Akeko. Nebo byste si mohli vybrat jiný den. Řekněme pozítří?“

Mariko chvilku neodpovídala. Pět kobanu – to bylo naprosto nehorázné – možná tak cena slavné prvotřídní kurtizány v Edu. Půl kobanu by za Kiku bylo víc než dost. Mariko se v cenách kurtizán vyznala, protože Buntaró si je čas od času objednával a u jedné si dokonce koupil celou smlouvu. Ona pak musela řádně platit účty, které jí chodily. Očima si Gjóko přeměřovala. Ta s nehnutou rukou klidně upíjela sake.

„Možná.“ uvažovala Mariko. „Ale spíše ne. Jiná dáma ani jiná noc, přece jen se to příliš nehodí… Ne. pokud to nepůjde zařídit dnes, obávám se, že pozítří by už bylo pozdě. A pokud jde o nějakou jinou dámu…“ Mariko se usmála a pokrčila rameny.

Gjóko posmutněle postavila svůj kalíšek. „Slyšela jsem, že naši slavní samurajové nás brzy opustí. To je škoda! Noci jsou zde tak příjemné. My v Mišimě nemáme takový mořský vánek jako tady. Také mě to bude mrzet, až budu muset odjet.“

„Dejme tomu jeden koban. A pokud to dnes proběhne k všeobecnému uspokojení, ráda s vámi pohovořím o tom, kolik by stála její smlouva.“

„Její smlouva?!“

„Ano. Ještě sake?“

„Děkuji, dám si. Říkáte její smlouva? To je ovšem něco úplně jiného. Pět tisíc koku.“

„To nemyslíte vážně!“

„Ale ano,“ potvrdila Gjóko. „Kiku-san je pro mě jako vlastní dcera. Skutečně, je to moje dítě – ne, znamená ještě víc než vlastní dcera! Vychovávala jsem ji od šesti let. Je to ta nejdokonalejší dáma jívového světa na celém Izu. Jistě, vím, že v Edu máte větší dámy, vtipnější, protřelejší, ale to je jen tím, že Kiku-san neměla to štěstí dostat se do tamějších vrstev. Přesto mohu přísahat před bohy, že ve zpěvu se jí nikdo nevyrovná, ani ve hře na šamisen. Dopřejte jí rok v Edu, vhodného patrona, správné další vzdělání a bude s úspěchem soutěžit s kteroukoli kurtizánou v celé říši. Pět tisíc koku, to je za takovou květinku ještě málo.“ Na čele se jí perlil pot. „Musíte mi prominout, ale v životě jsem ani nepomyslela na to, že bych její smlouvu mohla prodat. Je jí sotva osmnáct, dokonalost sama, jediná dáma první třídy, kterou jsem kdy měla to štěstí vést. Opravdu bych sotva mohla prodat její smlouvu, ne, ani za tu cenu, co tu padla. Budu si to muset všechno rozmyslet, promiňte, snad bychom si o tom mohly pohovořit zítra. Ztratit Kiku-san? Moji maličkou Kiku-čan?“ V očích se jí zaleskly slzy – zajisté upřímnost sama, pomyslela si Mariko. To už bych ti,

Gjóko, rovnou mohla věřit, že jsi stará panna.

„Promiňte. *Šigataga nai, ne?“* podotkla Mariko zdvořile, nechala ženu lkát a naříkat a mezitím jí ještě párkrát dolila sake. Jaká vlastně je skutečná hodnota té smlouvy? ptala se sama sebe. I pět set koku by ještě bylo neuvěřitelné nadsazené. Všechno by záviselo na tom, nakolik by o to stál muž – a v tomto případě to na přílišnou dychtivost nevypadá. Kníže Toranaga tedy určitě roztoužený není. Pro koho ji asi chce kupovat? Pravděpodobně pro Omiho. Proč však nařídil, že tu má být Andžin-san?

„Souhlasíte, Andžin-san?“ zeptala se ho předtím s nervózním smíchem uprostřed hlučného veselí opilých důstojníků.

„Chcete snad říct, že kníže Toranaga pro mě objednal dámu? Jako součást odměny?“

„Už je to tak. Je to Kiku-san. Sotva byste mohl odmítnout. Já – mně nařídil, abych přitom tlumočila.“

„Nařídil?“

„Ale vždyť já to pro vás udělám tak ráda! Ovšem Andžin-san, vážně, tohle prostě nemůžete odmítnout. Bylo by to strašně nezdvořilé – po všech těch poctách.“ Povzbudivě se na něho usmála, naplněná hrdostí a radostí z Toranagovy neuvěřitelné štědrosti. „Snažně vás prosím. Nikdy jsem ještě čajovnu zevnitř neviděla. To by bylo úžasné, kdybych se tam na vlastní oči mohla podívat a hovořit s opravdovou dámou jívového světa.“

„Cože?“

„Říkají jim tak, protože se předpokládá, že každá taková dáma je půvabná a jemná jako ladná jíva. Někdy se užívá i jména plovoucí svět, to když jsou přirovnávány k leknínům na jezeře. No tak, Andžin-san, prosím, neodmítejte.“

„A co Buntaró-sama?“

„Ale ten ví, že to pro vás zařizuji. Kníže Toranaga mu to řekl. Všechno je to samozřejmě naprosto oficiální. Já to mám přikázáno. Však vy také! Prosím vás o to.“ A pak řekla latinsky, tak ráda, že v Andžiru tomuto jazyku nikdo nerozumí: „Ještě jeden důvod pro to mám, ten později ti sdělím.“

„Ale? Proč ne hned?“

„Později. Však přijmi jen, a s potěšením. Vždyť prosím tě o to.“

„Jak bych tobě odmítnouti mohl?“

„Však vskutku s potěšením jen. Co zábavu to bráti třeba. Tak mně slíbíš?“

„Nuž dobrá, tedy, i veseláť má bude tvář, pokud tak žádáš. Pokus ten mohu tobě přislíbiti. Však ničehož více, než to jen, vrchol že zdolati se vynasnažím.“

Poté Mariko odešla, aby dojednala vše potřebné. „Ó, jsem úplně vyvedená z míry už jen pomyšlením na to, že bych měla prodat smlouvu

své krásky,“ sténala Gjóko. „Ano, děkuji, tak snad ještě trošku sake, pak už musím opravdu jít.“ Vyprázdnila kalíšek a vzápětí ho unaveně podržela, aby mohla dostat znovu. „Dohodněme se tedy pro tento večer na dvou kobanech, ať udělám radost tak vysoce postavené paní.“

„Jeden. Pokud ano, možná bychom si večer v čajovně mohly promluvit o té smlouvě. Nezlobte se, že na vás tak pospíchám, ale čas, chápete mě…“ Mariko neurčitě mávla nikou směrem ke konferenční síni. „Státnické záležitosti – kníže Toranaga – budoucnost země – víte, co mám na mysli, Gjóko-san.“

„Jistěže, paní Todo, samozřejmě.“ Gjóko se začala zvedat. „Myslím, že se pro tento večer dohodneme na jednom a půl, že? Výborně, pak je to –“

„Jeden koban.“

„Ale paní! Půl kobanu je přece tak směšná částka, že to ani nestojí za řeč,“ kvílela Gjóko. V duchu ovšem děkovala bohům za svůj ostrovtip, pouze navenek zachovávala předstíraný bol. Jeden a půl kobanu, to byla trojnásobná cena. Ale nešlo zdaleka jen o peníze. Tohle konečně znamenalo pozvání z nejurozenějších kruhů celé říše, o jaké vždy usilovala a při kterém byla ochotna Kiku-san pověřit čímkoli, zadarmo a třeba dvakrát. A přišlo takhle znenadání! „U všech bohů, paní Todo, mějte se mnou slitování, jeden a půl kobanu. Prosím vás, myslete i na má další dítka, která musím po celé roky šatit, živit a cvičit, ze kterých nevyrostou takové poklady jako Kiku-san, ale přesto se jim musím věnovat stejně jako jí.“

„Jeden koban, ve zlatě, splatný zítra. Nuže?“

Gjóko zdvihla porcelánovou láhev a nalila do obou kalíšku. Jeden nabídla Mariko, druhý do sebe obrátila a znovu si jej doplnila. „Tak tedy jeden.“ Téměř se zalykala.

„Děkuji vám, že jste tak laskavá a rozumná. Ano, časy jsou zlé.“ Mariko zdrženlivě upíjela. „Za chvíli se tedy s pánem Andžinem dostavíme k čajovně.“

„É – cože jste to řekla?!“

„Že zakrátko Andžin-san a já přijdeme k čajovně. Já mu mám tlumočit.“

„Ten barbar?“ Kiku zalapala po dechu.

„Ten barbar. A jestli ho nezastavíme, bude tu co nevidět – a s ním ona, nejkrutější, nejlakotnější vyděračka, jakou jsem kdy potkala… Kéž by se příště narodila jako děvka patnácté třídy někde v zapadlé uličce!“

I přes svůj strach se Kiku upřímně rozesmála. „Ale Mama-san, prosím vás, nerozčilujte se tak! Vždyť vypadala jako rozkošná paní, a celý jeden koban – vážně se vám podařilo skvělé ujednání! No tak, no tak, máme spoustu času. Nejdřív si dáte trochu sake, to vám zchladí žáhu. Ako, hoď sebou, ať už jsi zpátky, rychle jako kolibřík!“

Ako zmizela.

„Už je to tak, klientem je Andžin-san," Gjóko se znovu málem zakuckala.

Kiku ji osvěžovala vějířem spolu s Hanou, malou učednicí, která ženě navíc držela u nosu sladce vonící bylinky. „Myslela jsem, že objednává pro Buntaróa – nebo pro samotného knížete Toranagu. Když řekla Andžin-san, samozřejmě jsem se ihned zeptala, proč za něho nejedná vlastní konkubína paní Fudžiko, jak by odpovídalo správným zpusobům. Ale řekla jen, že ta leží s těžkými popáleninami, a proto se se mnou má podle osobního nařízení knížete Toranagy dohodnout ona."

„Ó kdybych tak někdy měla to štěstí posloužit velkému pánovi!"

„Však jednou budeš, dítě, budeš, když všechno dobře promyslíme. Ale barbar! Co si pomyslí všichni tvoji zákazníci, co jen tomu řeknou? Samozřejmě jsem na místě nic nerozhodla, řekla jsem paní Todě, že nevím, zda jsi volná, takže pořád ještě můžeme odmítnout a nikoho se tím nedotkneš."

„Co by tomu zákazníci měli říkat? Je to rozkaz knížete Toranagy, s tím se přece nedá nic dělat," tajila Kiku své obavy.

„Ale ano, můžeš to snadno odmítnout. Ale hlavně rychle, Kiku-čan. Že jen jsem nebyla chytřejší!"

„Netrapte se, Gjóko-sama. Všechno dobře dopadne. Ale musíme si to důkladně rozmyslet. Je to veliké riziko, že?"

„To tedy je."

„Jestliže přijmeme, už z toho nevyklouzneme."

„Já vím."

„Tak mi přece poraďte."

„Nemohu, Kiku-čan. Mám pocit, jako by mě kami chytili do pasti. Tohle musíš rozhodnout sama."

Kiku zvažovala všechny možné hrůzy, potom přemýšlela, co by z toho naopak mohlo vzejít dobrého.

„Zkusme to. Přijmeme ho. Koneckonců je to samuraj, hatamoto a k tomu oblíbený vazal knížete Toranagy. Nezapomínejme, co nám kdysi řekl ten věštec: že já vám dopomohu k bohatství a věčné slávě. Modlím se, aby se mi to podařilo a abych tak mohla splatit všechno vaše dobro za ta léta."

Gjóko Kiku pohladila po překrásných vlasech. „Ty moje holčičko zlatá, ty jsi tak milá, díky, díky. Moudře mluvíš. Jsem pro. Ať nás tedy navštíví." Láskyplně ji štípla na líčku. „Ty jsi byla vždycky má nejmilejší! Ale kdybych byla jen tušila, že jde o toho barbarského admirála, byla bych žádala dvojnásobek."

„Ale vždyť jsme dostaly dvakrát víc než jindy, Mama-san."

„Tak jsme měly dostat třikrát!"

Kiku poklepala Gjóko po ruce. „Už si nedělejte starosti – tohle bude

začátek vašeho velikého štěstí.“

„Ano, a koneckonců je pravda, že Andžin-san zase není jen tak obyčejný barbar. Je to samuraj a barbarský hatamoto. Paní Toda mi řekla, že dostal léno dvou tisíc koku, byl jmenován admirálem celého Toranagova loďstva, koupe se jako civilizovaný člověk a prý už ani nezapáchá…“

Přiběhla Ako, sotva dech popadala a nalila víno, aniž sebemíň ukápla. Čtyři kalíšky byly brzy prázdné, jeden za druhým, a Gjóko se začala cítit lépe. „Dnes večer musí všechno dokonale vyjít. Skutečně. Je to příkaz velikého Toranagy, staň se tedy. Určitě by sám nenařídil něco, co by pro něho nebylo osobně důležité, ne? A Andžin-san je skutečně jako daimjó. Dva tisíce koku ročně – u všech kami, něco takového kdyby se někdy poštěstilo nám! Kiku-san, poslouchej!“ Naklonila se blíž. Ako s očima vykulenýma se přidala. „Vím, že paní Toda mluví tím jejich odporným jazykem, tak jsem se jí zeptala, jestli neví o nějakých zvláštních zvycích nebo způsobech, o příbězích, druzích tance, písních, polohách, nástrojích, přípravcích na zvýšení potence, zkrátka o něčem, co má Andžin-san nejraději.“

„No to by nám nesmírně pomohlo!“ vyhrkla Kiku, stále vyděšená tím, že svolila, že nebyla dost moudrá a neodmítla.

„Nic mi neřekla! Barbarským jazykem sice mluví, ale o jejich milostných zvycích neví zhola nic. Zeptala jsem se jí, zda se ho na to vůbec někdy ptala, a ona na to že ano, ale prý se se zlou potázala.“ Gjóko připomněla příhodu z ósackého hradu. „Dovedeš si představit, jak to muselo být trapné!“

„Nu, přinejmenším víme, že mu nemáme nabízet chlapce – aspoň něco.“

„Navíc jediný, na koho se v jeho domě můžeme v této věci obrátit, je jedna služebná.“

„Máme ještě čas – že bychom pro ni poslaly?“

„Sama jsem tam šla, přímo z pevnosti. Ale ani za měsíční plat by hubu neotevřela, koza jedna pitomá!“

„Byla aspoň slušná?“

„Ale ano, na nevycvičenou začínající službu to šlo. Dostala jsem z ní jen to, že pán byl mužný a ne těžký, že poduškoval pěkně výkonně, v té nejobyčejnější poloze. A že je štědře vybaven.“

„To nám příliš nepomůže, Mama-san.“

„To je mi jasné. Nejlíp asi uděláme, když budeme mít všechno připravené v pohotovosti, pro každý případ, rozumíš? Ale všechno.“

„Dobře. Raději abych byla mimořádně opatrná. Musí to dokonale vyjít. Bude nesmírně těžké – ne-li nemožné – správně ho zabavit, když s ním nemohu mluvit.“

„Paní Toda řekla, že vám bude tlumočit.“

„Ale to je od ní laskavé! Určitě nám tím velmi pomůže, i když to pořád nebude úplně ono.“

„Tak, tak. Ještě si dám sake – Ako, ladně, dítě, musíš nalévat ladně. Kiku-san, jsi kurtizána první třídy. Improvizuj. Ten barbarský admirál dnes knížeti Toranagovi zachránil život a teď se vyhřívá na výsluni po jeho boku. Na tobě závisí naše budoucnost. Ale já vím, že se ti to báječně podaří. Ako!“

„Ano, paní?“

„Prohlédni, zda jsou futony v dokonalém pořádku, jestli je všecho jak má být. Podívej se na květiny, ať – nebo ne, o ty se postarám sama. A kuchař, kde vězí náš kuchař?“ Poplácala Kiku po koleni. „Vezmeš si to zlaté kimono se zelenou podšívkou. Dnes večer musíme na paní Todu udělat jaksepatří dojem!“ Odběhla, aby začala dávat dům do pořádku. Všechny dámy, služebné, učednice a sluhové čile pomáhali uklízet, šťastní a hrdí na to veliké štěstí, které přišlo do jejich domu.

Gjóko upravila i rozpis ostatních děvčat a když bylo všechno připraveno odebrala se do svého pokoje, na chvilku se natáhnout, aby se jí vrátily síly. O nabídce ohledně smlouvy se dosud Kiku nezmínila.

Počkám a uvidím, pomyslela si. Kdyby se mi podařilo prosadit, co žádám, pak bych možná svou krásnou Kiku nechala odejít. Musela bych ovšem vědět, ke komu. Dobře že mě napadlo dát to paní Todě jasně na srozuměnou, než jsem se zvedla. Proč zase brečíš, ty bábo hloupá, to jsi zas opilá? Vezmi rozum do hrsti! K čemu ti je smutek?

„Hana-čan!“

„Ano, Maminko-sama?“ Dívenka k ní přiběhla. Nedávno jí bylo teprve šest, měla velké hnědé oči, na sobě hedvábné kimono šarlatové barvy. Gjóko ji koupila přede dvěma dny prostřednictvím dětského handlíře a Mury.

„Tak co, malá, jak se ti líbí tvoje nové jméno?“

„Moc, opravdu moc. Jsem na ně tak pyšná, Maminko-sama!“

Jméno té dívenky znamenalo „Kytička“ – Kiku zase byla „Chryzantéma“ – a Gjóko jí ho dala hned prvního dne. „Teď jsem tvoje matka,“ řekla jí mírně, ale pevně, když zaplatila cenu, čímž se stala majitelkou, a přitom žasla, jak je možné, že natolik slibná budoucí kráska může být potomkem takové neotesané rybářky, buclaté ženy jménem Tamasaki. Po čtyřech dnech úporného smlouvání zaplatila koban. Koupila za něj dívčiny služby až do věku dvaceti let – byla to dost velká částka na to, aby Tamasakiho rodinu uživila po dva roky. „Přines mi trochu čaje, potom hřeben a nějaké vonné čajové lístky, aby mi z úst nebylo cítit sake.“

„Ano, Maminko-sama.“ Malá odběhla se slepou horlivostí, úplně bez dechu samou touhou potěšit, a ve dveřích se zamotala Kiku do sukní.

„Jejej, prosím za prominutíííí…“

„Musíš být opatrnější, Hana-čan.“

„Strašně se omlouvám, Starší sestřičko…“ Dívenka se téměř rozplakala.

„Ale nebuď nešťastná, Kytičko, no tak, no tak,“ chlácholila ji Kiku a jemně stírala dětské slzičky. „Tady přece žalost nepotřebujeme. Pamatuj si, tenhle dům patří do jívového světa, a k čemu by nám tu byl smutek? Ten přece nikoho nepotěší. Naší povinností je rozdávat radost a být veselé. Tak už běž, dítě, ale klidně, a hezky ladně.“ Kiku se otočila a se zářivým úsměvem se Gjóko předvedla. „Takhle by vám to udělalo radost, paní?“

Blackthorne na ní spočinul pohledem a zamumlal: „Aleluja!“

„Toto je Kiku-san,“ pronesla Mariko obřadně, povzbuzena jeho reakcí. Dívka vešla do místnosti za šelestu hedvábí, poklekla, uklonila se a řekla něco, co Blackthorne nezachytil.

„Říká, že jste vítán a návštěvou prokazujete domu velikou čest.“

„*Dómo,*“ odpověděl.

„*Dó itašimašite. Sake, Andžin-san?*“ nabídla Kiku.

„*Hai, dómo.*“

Sledoval její dokonalé ruce, jež s jistotou uchopily láhev a ujistily se, že je správně nahřátá. S nedostižnou elegancí mu nalila do kalíšku, který jí nastavil, jak mu ukázala Mariko.

„Slíbíte mi, že se budete chovat jako opravdový Japonec?“ ptala se ho Mariko cestou, když se vydali z pevnosti, ona usazena v palankýnu on pěšky vedle ní. Sestupovali po cestě, která se vinula k vesnici a k prostranství u moře. Vpředu i vzadu kráčeli nosiči pochodní, doprovod tvořilo deset samurajů čestné stráže.

„Dobrá, pokusím se o to,“ souhlasil Blackthorne. „Co mám hlavně dělat?“

„Tak především, právě naopak, vůbec nesmíte myslet na to, že byste něco měl dělat. Pamatujte, tato noc je určena pro vaše potěšení.“

Dnešek byl nejlepší den mého života, pomyslel si. A noc teprve začíná. Byl vzrušen úkolem, před kterým stál, odhodlán počínat si jako pravý Japonec, nenechat se ničím zaskočit, všechno si vychutnat.

„Jak je takový večer – hm – co to stálo?“ ptal se před chvílí.

„Tak to tedy bylo hodně nejaponské, Andžin-san,“ zpražila ho. „Jakou to má souvislost? Fudžiko-san potvrdila, že ujednání považuje za plně uspokojivé.“

Než odcházeli, měl možnost Fudžiko vidět. Navštívil ji lékař, vyměnil obvazy a dal jí nějaké bylinné léky. Byla pyšná na všechny ty pocty a nový příjem, vesele švitořila, aniž dala najevo bolesti. Jak jen byla ráda, že její pán jde do čajovny – Mariko-san s ní samozřejmě všechno probrala a

vzápětí zařídila –, jak je ta Mariko laskavá! Fudžiko bylo tolik líto, že kvůli popáleninám nemohla vše připravit sama. Když odcházel, pohladil ji po ruce. Cítil, že je mu docela blízká. Poděkovala a znovu se omlouvala, pak ho nechala odejít s přáním, aby strávil báječný večer.

Před vchodem do čajovny čekala Gjóko se služkami, aby ho slavnostně uvítaly.

„To je paní Gjóko, zdejší Mama-san."

„Je to pro mě taková čest, Andžin-san, taková čest!"

„Mama-san? Myslíte máma? Matka? To zní jako v mém jazyce, Mariko-san. Máma – maminka – matka."

„Vážně? To je tedy opravdu skoro stejné, ale promiňte, ‚mama-san' znamená prostě ‚pěstounka' nebo ‚macecha', Andžin-san. Matka se řekne ‚haha' nebo ‚oká-san'."

Po chvilce se Gjóko omluvila a odběhla. Blackthorne se na Mariko usmál. Byla jako dítě, všechno si tu zvědavě prohlížela. „Představte si, Andžin-san! Vždycky jsem se chtěla podívat do některého z těchto míst. Muži mají takové štěstí! Není to krásné? Není to nádherné, dokonce i v takovéhle vesničce? Gjóko si určitě musela najmout mistrovské umělce, aby to tu úplně předělali! Podívejte, z jakého je tohle dřeva a – ó, ani nevíte, jak jsem vám vděčná, že jsem mohla jít s vámi, to se mi už nikdy nepodaří… vidíte ty květiny… skvělá úprava… a venku ta zahrada…"

Blackthorne byl velmi rád, a současně ho mrzelo, že je s nimi v místnosti služebná a šódži jsou odsunuté. I zde v čajovně by pro Mariko bylo nemyslitelné a osudné zůstat s ním v místnosti o samotě.

„Jsi spanilá," řekl jí latinsky.

„I ty." tvář jí jen zářila. „Jak hrdá na tě jsem, admirále můj. Též Fudžiko tak pyšná byla, že setrvati takměř neschopna byla v loži svém."

„Její spáleniny zlými se jeví."

„Však strachovati se nemusíš. Lékaři zde zkušení jsou, jest ona mladá, silná, má víry v sebe sdostatek. Starosti své pro večer dnešní vskutku můžeš odložiti. Ikawa Džikkjú či Išido nechť netíží více mysl tvou, ni bitvy, hesla, léna, lodi a trápení další, co jen znám. Na ničem nyní nezáleží – nastává noc kouzel plná, toliko tobě určená."

„Však kouzlem mým jsi ty."

Rozkmitala svůj vějíř, dolila víno a nic na to neřekla. Podíval se na ni a pak se současně usmáli. „Musíme se stále na pozoru míti. Nejsme sami v síni této a snadný klevet bývá zrod. Však přec – jak s tebou šťastna jsem!"

„Poslyš, co jest tím druhým důvodem? Říkalas, že další ještě důvod máš, bych dnešní večer zde já strávil."

„Ach, druhý důvod ten…" Zachytil vůni těžkého parfému. „Jest u nás zvyk již pradávný, Andžin-san. Stane se občas, že zadána žena, však na jiném muži jí záleží. Chce-li mu proto, nemohouc sama, cos výjimečného

věnovati, zařídí, by ji zastoupila dívčina jiná co dar – sic kurtizána z nejlepších, seč jen dovolí jí měšec.“

„Řeklas ‚když na jiném muži ženě záleží‘. Snad lásku tím míníš?“

„Ano, však jen pro večer dnešní.“

„Má drahá.“

„Můj milý, Andžin-san.“

„Však rci, proč právě večer dnešní, proč ne již dříve, Mariko-san?“

„Dnes nadešla noc magická, tou kami nás nyní provázejí. Po tobě toužím.“

Pak stála ve dveřích Kiku. „Aleluja!“ Nato ho uvítala a nabídla mu sake.

„Jak mám říci, že je dáma obzvlášť krásná?“

Mariko mu poradila a Blackthorne slova zopakoval. Dívka se vesele zasmála a pochvalu přijala, aby ji opětovala.

„Kiku-san se ptá, zda chcete, aby vám zazpívala nebo zatančila.“

„Čemu bys sama přednost dala?“

„Dáma tato jest zde pro potěšení tvé, samuraji, nikoli pro mne.“

„A ty? I tys zde pro potěšení mé?“

„Lze říci tak, svým způsobem – způsobem velmi osobním.“

„Nechť tedy zpívá, ji požádej.“

Kiku jemně tleskla a Ako přinesla šamisen. Byl to podlouhlý třístrunný nástroj vzdáleně připomínající kytaru. Ako jej umístila na podlahu a podala Kiku slonovinové trsátko.

„Urozená paní Todo,“ promluvila Kiku. „řekněte prosím našemu váženému hostu, že začnu ‚Písní vážky‘.“

„Kiku-san, udělala bys mi radost, kdybys mi dnes večer říkala Mariko-san.“

„Jste ke mně příliš laskavá, ctěná paní. Odpusťte, prosím, ale nemohu si přece dovolit být tak nezdvořilá.“

„Prosím tě.“

„Tak tedy dobře, ano, pokud vás to potěší, i když…“ Úsměv, který vykouzlila, byl opravdu překrásný. „Děkuji vám, Mariko-sama.“

Zahrála první akord. Od okamžiku, kdy hosté vstoupili branou jejího světa, měla všechny smysly ve střehu. Tajně je pozorovala, už když mluvili s Gjóko-san i pak, když byli sami. Snažila se najít klíč k tomu, jak ho potěšit nebo jak udělat dojem na paní Todu.

Ne, nebyla připravena na to, co se teď stávalo stále zřejmějším. Andžin-san po paní Todě nade vší pochybnost toužil, i když to skrýval stejně dobře jako každý civilizovaný člověk. Tato skutečnost ji sama o sobě tak nepřekvapovala, vždyť paní Toda byla velice krásná, vzdělaná, a co bylo nejdůležitější – jako jediná s ním mohla hovořit. Naprosto ji však ohromilo, že paní Toda zcela určitě toužila po něm – stejně, ne-li ještě víc!

Barbarský samuraj a samurajská dáma, patricijská dcera vraha Akečiho Džinsaje, choť pána Buntaróa! A jejej! Chudák muž, nešťastná žena! Jak je to všechno skličující, tohle nutně musí skončit tragicky.

Kiku málem vhrkly do očí slzy, když přemýšlela, jak je ten život smutný a nespravedlivý. Kdybych já se tak mohla narodit jako samuraj a ne jako dítě z rolnické rodiny, mohla bych se dokonce stát Omiho manželkou, ne jen chvilkovou hračkou. Za to bych ráda obětovala svou naději na znovuzrození.

Ale zanech smutku. Rozdávej potěšení, to je tvá povinnost.

Její prsty vyloudily druhý akord, naplněný melancholií. Pak si všimla, že ačkoli Mariko si již její hudba podmanila, na Andžina nepůsobí.

Proč? Kiku uvažovala, že příčina nemůže být v její hře, která byla téměř dokonalá, to věděla jistě. Takové mistrovství bylo dopřáno málokomu.

Třetí, líbeznější akord, na zkoušku. Není pochyb, řekla si vzápětí, jeho to netěší. Nechala akord odeznít a začala zpívat bez doprovodu. Její hlas vypracovaný léty cvičení se vznášel, přecházel do náhlých změn tempa, Mariko byla opět uchvácena, ale on nic. Kiku proto naráz přestala. „Dnes není večer na zpěv," rozhodla. „Tato noc patří radosti. Mariko-san, jak se v jeho jazyce řekne ‚prosím za prominutí'?"

„*Per favor.*"

„*Per favor,* Andžin-san. Dnes musíme být jenom veselí, že?"

„*Dómo, Kiku-san. Hai.*"

„Je těžké bavit někoho beze slov, ale snad ne úplné nemožné. Už vím, co zkusím!" Vyskočila a začala předvádět komickou pantomimu, hrála daimjóa, nosiče palankýnu, rybáře, trhovce, nabubřelého samuraje, dokonce i starého rolníka, jak sbírá plné vědro hnoje – všechny je nápodobovala tak vystižně a vtipně, že se Mariko a Blackthorne brzy nahlas smáli a tleskali. Pak Kiku-san zvedla ruku. Rozpustile začala předvádět, jak muž močí. Nejdříve se snaží udržet plný měchýř, pak hledá, chňapá, pátrá po svém droboučkém nebo je naopak strháván k zemi svým obřím příslušenstvím, znázorňovala všechna období života, od malého děcka, jež se počuralo a brečí, přes uspěchaného mladíka, jiného, který ještě musí chvíli vydržet, dalšího s pořádným klackem, jiného s úplnou titěrností řešícího otázku ‚kam se poděl?', až konečně po vetchého starce, který vzdychá blahem, že se vůbec ještě dokáže vymočit.

Kiku se za potlesku uklonila, napila se čaje a otřela si lesklé čelo. Zahlédla, jak si Blackthorne protahuje ramena a záda. „*Ó, per favor, senhor!*", klekla si za něj a začala mu masírovat šíji.

Zkušené prsty brzy našly body přinášející úlevu. „Bože, to je… *hai.*… přesně tam!"

Poslechla. „Brzo bude vašim zádům líp. Příliš mnoho sedíte, Andžin-san!"

„To velmi dobré, Kiku-san. Teď Suó skoro špatný!“

„Á, díky. Mariko-san, pomohla byste mi trochu? Andžin-san má taková mohutná ramena. Jenom si vezměte na starost levou stranu a já se pustím do pravé. Odpusťte, ale nemám sama takovou sílu v rukou.“

Mariko se nechala přesvědčit a udělala, oč byla požádána. Kiku schovala svůj úsměv, když pocítila, jak pod rukama její pomocnice napjal svaly. Mariko si počínala docela dobře. Nyní Kiku působila svému zákazníku potěšení svou zručností a zkušeností a přiváděla ho přesně tam, kde ho chtěla mít.

„Už je to lepší, Andžin-san?“

„Dobré, výborné, děkuji.“

„Je mým potěšením. Paní Toda je ovšem daleko obratnější než já.“ Přímo cítila, jak jsou ti dva k sobě přitahováni, přestože se to snažili skrýt. „Teď bychom si něco mohli sníst, že?“ Jídlo bylo v okamžiku před nimi.

„Tohle je pro vás, Andžin-san,“ pochlubila se. Na míse se skvěl menší bažant, nakrájený na drobné kousky, opékaný na dřevěném uhlí se sladkou sójovou omáčkou. Nabrala mu porci.

„Je to vynikající, skvělé,“ pochválil jídlo. A také bylo.

„Mariko-san?“

„Děkuji.“ Vzala si symbolický kousek, ale nesnědla jej.

Kiku si trochu masa nabrala hůlkami a s chutí je žvýkala. „Je to dobré, že?“

„Ne, Kiku-san, výborné, výborné!“

„Jen prosím, Andžin-san, dejte si ještě.“ Vzala si druhé sousto. „Je toho spousta.“

„Děkuji. Jak dělat – jak toto?“ Ukázal na hustou hnědou omáčku.

Mariko tlumočila její odpověď. „Je v tom cukr a sója s trochou zázvoru. Kiku-san se ptá, zda ve vaší zemi také používáte cukr a sóju.“

„Řepný cukr, to ano, sóju ovšem neznáme, Kiku-san.“

„Ale ne! Jak vůbec můžete žít bez sóji?“ Kiku zvážněla. „Řekněte prosím panu Andžinovi, že cukr už u nás známe asi tisíc let. Poprvé ho do naší země přinesl z Číny buddhistický mnich Gandžin. Všechny naše nejlepší věci vlastně pocházejí z Číny, Andžin-san. Čaj jsme poznali asi před pěti stoletími. Semena přinesl mnich Eisai a zasadil je v provincii Čikuzen, kde jsem se narodila. S tímto mnichem k nám přišel i zenový buddhismus.“

Mariko překládala se stejnou upjatostí, a pak se Kiku zase zvonivě zasmála. „Promiňte, Mariko-sama, ale když vy jste teď oba vypadali tak vážně. To já se kolem toho čaje jen tak tvářila, jako by na tom kdovíjak záleželo. Chtěla jsem vás jenom zabavit.“

Sledovaly, jak Blackthorne dojídá bažanta. „Dobré,“ zopakoval.

„Velmi dobré. Poděkujte prosím Gjóko-san.“

„Bude tím velice poctěna.“ Kiku jim dolila sake. Pak, když vycítila, že nastal správný čas, nevinně prohodila:

„Mohla bych se zeptat, jak to dnes bylo při tom zemětřesení? Dozvěděla jsem se, že Andžin-san zachránil knížeti Toranagovi život. Pokládala bych si za velikou čest, kdybych si o tom něco poslechla z první ruky.“

Trpělivě seděla a nechávala je vychutnat radost z vyprávění. Sama jim nikdy neskočila do řeči, pouze dolévala sake, dokonalá posluchačka pronášející jen „Ale ne!“, „A jak to bylo dál?“.

Když skončili, Kiku se nestačila podivovat nad jejich statečností a neuvěřitelným štěstím knížete Toranagy. Chvilku si povídali, pak Blackthorne vstal a Kiku pokynula služce, aby mu ukázala cestu.

Když osaměly, Mariko promluvila první. „Kiku-san, vy jste ještě nikdy nejedla maso, že ne?“

„Mou povinností je učinit vše, co mohu, abych mu udělala radost, třeba jen na chvilku.“

„Nikdy jsem netušila, jak dokonalá může dáma být. Teď už rozumím, k čemu je plovoucí svět, jívový svět… Jak jen jsou ti muži šťastní! Cítím se sama tak nedokonalá!“

„Ale tak jsem to nemyslela. Mariko-sama, rozhodně ne. To není nás cíl. Jsme tu proto, abychom skýtaly prchavé okamžiky potěšení.“

„Já vím. Chtěla jsem jen vyjádřit svůj obdiv. Ráda bych vás měla za sestru.“

Kiku se uklonila. „Takovou čest bych si ani nezasloužila.“ Pocítily vzájemnou náklonnost. Pak Kiku řekla: „Tohle je velmi diskrétní místo a všem tu můžete věřit, nejsou tu žádné číhající oči. Síň rozkoší je v zahradě a může být úplně tmavá, je-li to přáním. Tma umí zachovat všechna tajemství.“

„Pokud vím, jediný způsob, jak udržet tajemství, je být sám a pošeptat je v pravé poledne do prázdné studny,“ odvětila Mariko zlehka. Potřebovala čas na rozmyšlenou.

„Sestry mezi sebou žádné studny nepotřebují. Služku jsem propustila až do svítání. Síň rozkoší je opravdu velice soukromé místo.“

„Pak tam s ním musíš být sama.“

„Kdykoli mohu být o samotě, kdykoli.“

„Jsi ke mně taková hodná. Kiku-čan, tak pozorná.“

„Dnes je přece magická noc. A velmi zvláštní.“

„Magické noci končívají příliš brzy, sestřičko. Takové jsou pro děti, a já už nejsem dítě.“

„Kdo může vědět, co se stane za hluboké noci kouzel? Tma všechno přikryje.“

Mariko smutně zavrtěla hlavou a jemně se jí dotkla. „Ano. Ale pro něho bude znamenat všechno, když bude skrývat tebe.“

Kiku se rozhodla nechat věc uležet. Pak se zeptala: „Mám prý být pro našeho hosta dárek. To o mě nepožádal sám?“

„Kdyby tě už někdy byl viděl, však by o tebe určitě požádal. Je to i pro něho čest, být ve tvé společnosti. Teď si to teprve uvědomuji.“

„Ale on už mě jednou viděl, Mariko-san. Stála jsem tehdy s pánem Omim, když odcházel k lodi na cestu do Ósaky.“

„Á – ale Andžin-san říkal, že ho viděl s Midori-san. Tak to jsi byla ty? Vedle palankýnu?“

„Ano, na prostranství u moře. Opravdu, byla jsem to já, kdepak choť pana Omiho. Řekl mi ‚*konniči wa*‘. Ale to si samozřejmě nemůže pamatovat. Jak by také mohl, vždyť to bylo ještě za jeho minulého života, že?“

„Ale ano, pamatoval si na krásnou dívku se zeleným slunečníkem. Prý nejhezčí děvče, jaké kdy viděl. Mnohokrát se mi o ní zmínil.“ Mariko ji pozorně zkoumala. „Vážně, Kiku-san, za takového dne a pod slunečníkem vás mohl snadno zaměnit.“

Kiku nalévala sake a Mariko byla okouzlena její nenucenou elegancí. „Měla jsem slunečník v odstínu mořské zeleně,“ dodala dívka, velmi potěšena, že Blackthorne nezapomněl.

„Jak tehdy Andžin-san vypadal? Byl hodně jiný? Ta Noc výkřiků musela být strašná.“

„Věru, to byla. A on jako by byl tenkrát starší, v obličeji celý ztrhaný… Ale dostali jsme se k příliš vážným věcem, Starší sestřičko. Ani nevíte, jak si toho vážím, že vám tak smím říkat. Máme dnes noc potěšení, tak už dost chmur, souhlasíte?“

„Ano, jsem pro, promiň.“

„A teď na chvilku k praktickým záležitostem, poradila byste mi trochu?“

„Cokoli budeš potřebovat,“ odpověděla Mariko stejně přátelsky.

„Pokud jde o polštářové záležitosti, dávají lidé jeho národa přednost nějakým nástrojům nebo polohám, o kterých byste věděla? Promiňte, že se tak ptám, ale možná byste mě mohla trochu usměrnit.“

Mariko musela zapojit všechno své nacvičené sebeovládáni, aby neupadla do rozpaků. „Ne, nic, o čem bych věděla. Je jen velice citlivý na všechno, co nějak souvisí s poduškováním.“

„Mohu se ho běžným způsobem zeptat?“

„Myslím, že cizince se takto dotazovat nelze. Zcela určitě ne pana Andžina. A pak – promiň, ani já sama nevím, jaké – ehm – nástroje máš na mysli, samozřejmě kromě harigaty.“

„Á!“ Kiku se znovu nechala vést svou intuicí a bezelstně se zeptala:

„Chtěla byste se na ně podívat? Všechny vám mohu ukázat, možná i jemu, pak už se nebudeme muset ptát. Poznáme to z toho, jak se zachová.“

Mariko zaváhala. Její vlastní zvědavost však zvítězila nad úsudkem. „Pokud by se to dalo provést s humorem…“

Slyšely, jak se Blackthorne vrací. Kiku ho znovu přivítala a nalila mu. Mariko se také napila a byla ráda, že už nejsou samy. Se stísněností si uvědomovala, jak dokonale Kiku dokáže číst její myšlenky.

Dál si vyprávěli a hráli jednoduché hry a potom, když Kiku usoudila, že nastal správný čas, vyzvala je, zda by se nechtěli podívat do zahrady a na komnaty rozkoší.

Vykročili do noci. Zahrada se třpytila odleskem dešťových kapek, jež dosud visely kolem rozžatých pochodní. Pěšinka se vinula okolo maličkého jezírka se zurčícím vodopádkem. Na jejím konci stál osamocený malý domek obklopený bambusovým houštím. Byl vyvýšen nad úroveň pečlivě upravené země, čtyři schody vedly na verandu, která stavení obklopovala. Vše, co tvořilo tento domek o dvou pokojích, bylo vkusné a jistě nákladné. Nejlepší druhy dřev, nejdokonalejší tesařská práce, nejkvalitnější tatami, nejvybranější ozdobné polštáře, nejelegantnější závěsné obrazy v tokonomě.

„To je nádhera, Kiku-san,“ vydechla Mariko.

„Ale čajovna v Mišimě je ještě mnohem hezčí, Mariko-san. Račte, Andžin-san, udělejte si pohodlí. *Per favor*, líbí se vám tu?“

„Ano, velice.“

Kiku viděla, že je stále ještě omámený nocí a vínem, že nemyslí na nic jiného než na Mariko. Pociťovala nutkání vstát, zajít do vnitřní místnosti, kde byly složeny futony, pak vyklouznout na verandu a vytratit se. Ale dobře věděla, že kdyby to udělala, porušila by zákon. A nejen to, cítila, že takový čin by byl i nezodpovědný, protože srdce jí říkalo, že Mariko je odhodlaná a již již ztrácí poslední zábrany.

Ne, pomyslela si, nesmím ji vehnat do takové tragické nerozvážnosti, jakkoli příznivě by to ovlivnilo moji budoucnost. Učinila jsem nabídku a Mariko se rozhodla odmítnout. Je moudrá. Jsou ti dva opravdu milenci? Těžko říci. Je to jejich karma.

Naklonila se dopředu a spiklenecky se zasmála. „Poslyšte, Starší sestřičko, řekněte prosím našemu hostovi, že tu jsou různé nástroje rozkoše. Mají to i v jejich zemi?“

„Říká, že ne, Kiku-san. Bohužel, nikdy o ničem takovém ani neslyšel.“

„Skutečně? A nechtěl by se na ně podívat? Jsou ve vedlejší místnosti, mohu je přinést – jsou opravdu velmi vzrušující.“

„Zajímalo by vás to, Andžin-san? Říká, že jsou opravdu velmi legrační.“ Mariko to slovo úmyslně změnila.

„Nu, proč ne,“ souhlasil Blackthorne. Hrdlo měl stažené, celou jeho

bytostí prostupovalo vědomí jejich ženskosti a parfémové vůně.

„Vy – u vás se – hm – polštářuje s nástroji?“ zeptal se.

„Kiku-san říká, že občas ano, Andžin-san. Dodává, a to je pravda, že u nás je zvykem pokaždé se snažit prodloužit okamžik oblaků a deště, protože věříme, že na ten nepatrný zlomek času jsme my smrtelníci vpuštěni mezi bohy.“ Mariko ho nespouštěla z očí. „Takže je velmi důležité, aby trval co možná nejdéle. Je to vlastně skoro povinnost usilovat o to, nemyslíte?“

„Zajisté.“

„Ano. Říká, že takové chápání té výjimečné chvilky je nezbytné. Je to dobrá víra, nepřipadá vám přirozená? Ten pocit průtrže mračen, jak tomu také říkáme, je přece tak nadpozemský a božský! Máme proto povinnost udržet se všemi prostředky mezi bohy co nejdéle, rozumíte mi?“

„Rozhodně, určitě ano.“

„Dáte si sake, Andžin-san?“

„Díky.“

Ovívala se vějířem. „Tohle všechno s tou průtrží mračen, oblaka a deštěm, ohněm a bystřinou, jak to někdy nazýváme, je velice japonské, Andžin-san. V polštářových záležitostech je skutečně důležité být Japoncem, že?“

K její úlevě se usmál a uklonil se jí jako dvořan. „Ano, opravdu. Jsem Japonec, Mariko-san. *Hontó!*“

Kiku se vrátila s kazetou lemovanou hedvábím. Otevřela ji a vyndala bytelný penis v životní velikosti vyrobený ze slonoviny, a jiný pružný z měkčího materiálu, jaké Blackthorne nikdy předtím neviděl. Bezstarostně je odložila stranou.

„Tohle jsou samozřejmě obyčejné harigaty, Andžin-san,“ podotkla Mariko bez většího zájmu, oči už měla přilepené na dalších předmětech.

„Je tohle možné?“ vyjekl Blackthorne. Nevěděl, co na to říct jiného. „Matko Boží!“

„Ale vždyť jsou to obyčejné harigaty, Andžin-san. Vaše ženy je nepochybně mají také.“

„Ovšemže nemají! Ne, vážně ne,“ dodal a snažil se nezapomínat na humor.

Mariko tomu nemohla uvěřit. Vysvětlila to Kiku, která byla stejně překvapena. Kiku dlouho hovořila a Mariko souhlasně přikyvovala.

„Kiku-san říká, že to je opravdu podivné. Musím s ní souhlasit, Andžin-san. U nás je používá skoro každé děvče pro běžnou úlevu bez jakýchkoli postranních úmyslů. Jak jinak má mladá žena zůstat zdravá, jestliže pro ni není žádný muž dostupný? Jste si tím jist, Andžin-san? Nestřílíte si z nás?“

„Ne – vím zcela určitě, že naše ženy – hm – tohle nemají.“

„Ale bez nich musí mít strašně těžký život. Jedno naše přísloví praví, že harigata je jako muž, ale lepší, protože je přesně jako mužova nejlepší část, a navíc bez těch nejhorších. Není to tak? A lepší je i proto, že všichni muži nemají tak – nejsou tak dobře rostlí. Harigaty jsou spolehlivé a na rozdíl od mnohých mužů se nedají utahat. A mohou být tvrdé, stejně jako jemné – Andžin-san, co jste slíbil, vzpomínáte? S humorem!“

„Máte pravdu!“ Blackthorne se zazubil. „Božínku, máte pravdu, prosím za prominutí.“ Zdvihl harigatu a s neslyšným pohvizdováním ji zblízka zkoumal. Pak ji podržel a zeptal se: „Jak že jste to říkala, má učitelko? Že mohou být tvrdé?“

„Ano,“ řekla zvesela. „Tvrdé nebo poddajné, jak je libo. A co hlavně, mají daleko větší výdrž než muži a nikdy se neopotřebují.“

„A, tak v tom to bude!“

„Jistě. Nesmíte zapomínat, že ne každá žena má to štěstí, aby připadla skutečně mužnému pánovi. Kdyby si s něčím takovým nemohla utišit běžné vášně a uspokojit normální potřeby, brzy by jí tělo zachvátil jed, a to by nepochybně zakrátko zničilo její harmonii, ublížilo by to jí i všem okolo. Ženy zkrátka nemají takovou svobodu jako víceméně všichni muži, a právem. Svět patří mužům, a tak je to jistě správné, že?“

Usmál se. „Ano – i ne.“

„Je mi těch vašich žen tak líto! Vždyť jsou určitě stejné jako my. Až se vrátíte domů, musíte je to naučit, Andžin-san. A – ano, rozhodně to řekněte vaší královně, ta to jistě pochopí. My jsme v poduškových záležitostech velmi vytříbení.“

„Zmíním se o tom Jejímu Veličenstvu.“ Blackthorne s předstíraným váháním odložil harigatu a zeptal se: „ A copak tu máme dál?“

Kiku vytáhla šňůru čtyř velkých kuliček z bílého nefritu navlečených na silném hedvábném vláknu. Mariko pozorně naslouchala jejímu výkladu a oči jí div nevypadly z důlků, vějíř se jen míhal a jak se Kiku blížila k závěru, v úžasu si věc prohlížela. „*Á, só desu!* Nuže, Andžin-san,“ začala odhodlaně, „tomuto se říká ‚*konomi-šindžu*‘ – ‚perly rozkoše‘, a může je používat *senhor* i *senhora.* Sake, Andžin-san?“

„Ne, děkuji.“

„Ano, takže může je mít dáma nebo pán. Tyto koule se opatrně umístí v konečníku a pak, v okamžiku oblaků a deště, se pomalu vytahují, jedna po druhé.“

„Cože?“

„Ano.“ Mariko je před něj položila na polštář. „Kiku-san říká, že velmi záleží na načasování a že by se na to měla používat… nevím, jak to nazýváte, nějaká olejnatá mast… Prý aby to bylo pohodlnější, Andžin-san.“ Podívala se na něho a dodala: „Říká také, že perly rozkoše mohou mít nejrůznější velikost, a pokud se používají správně, dokáží

uspíšit opravdu znamenitý výsledek.“

Hlučně se rozesmál a utrousil anglicky: „To bych teda vsadil sud dublonů proti prasečímu lejnu, že se na to můžete spolehnout!“

„Promiňte, ale teď jsem vám nerozuměla. Andžin-san.“

Když byl schopen znovu mluvit, řekl portugalsky: „Vsadím horu zlata proti stéblu trávy, Mariko-san, že výsledek musí stát opravdu za to.“ Zvedl kuličky a prohlížel si je, až u toho bezděčně pohvizdoval. „Tak tedy perly rozkoše, říkáte?“ Po chvilce je složil zpět. „A copak nás čeká dalšího?“

Kiku byla potěšena, že se její pokus tak daří. Dále jim ukázala *himicu kawa*, „tajnou kůži“. „Je to takový pomocný kroužek, Andžin-san, který si nasazuje muž, aby udržel erekci i po vyprázdnění. S tímhle, jak říká Kiku-san, uspokojí ženu poté, co sám dosáhl vrcholu nebo když jeho touha opadla.“ Nespouštěla z něj oči. „Rozumíte mi?“

„Naprosto.“ Blackthorne jen zářil. „Pane Bože, ochraňuj mě před tím, abych ztratil schopnost uspokojovat. Řekněte prosím Kiku-san, ať mi koupí hned tři – pro každý případ.“

Dále byl seznámen s *hiro-gumbi* – „nezdolnou výzbrojí“, tenkými sušenými lodyhami jakési rostliny, které, namočené a obalené kolem příslušné rozhodující partie, naběhnou a vyvolají dojem mohutnosti. A pak tu byly nesčetné prostředky na zvýšení potence – k vyvolání vzrušení, k jeho vystupňování – a všemožné druhy balzámů – na zvlhčení, zbytnění, posílení.

„S tím se člověk nikdy neunaví?“ zeptal se a vzbudil ještě větší veselí.

„Ale ne, Andžin-san, to by bylo nadlidské!“

Pak ještě Kiku vyložila další kroužky pro muže, slonovinové, pružné nebo hedvábné, s kolénky, štětinami, žebry, s doplňky a přívěsky nejrůznějších tvarů, vytvořenými ze slonoviny, koňských žíní, semen nebo dokonce i malých zvonečků.

„Kiku-san říká, že skoro všechny dovedou rozvášnit i tu nejstydlivější ženu.“

Ó, Bože, jak jen bych chtěl vidět tebe rozvášněnou, pomyslel si.

„Tohle ale nosí jenom muži, ne?“ zeptal se.

„Čím víc je žena vzrušená, tím větší je přece i mužovo potěšení,“ odpověděla Mariko. „Samozřejmě že i muž má své povinnosti – musí poskytnout požitek ženě, nemyslíte? A pokud má naneštěstí problémy s velikostí, nebo je starý či unavený, s těmito pomůckami ji přesto se ctí uspokojí.“

„Vy jste to někdy používala, Mariko-san?“

„Ne, Andžin-san, nikdy dříve jsem takové věci neviděla. Tohle… víte, manželky nejsou pro potěšení, jejich úkolem je rodit děti a starat se o domácnost.“

„Manželky tedy žádné potěšení očekávat nemohou?“

„Ne, není to obvyklé. To je spíš pro dámy jívového světa.“ Mariko se znovu začala ovívat a vysvětlila Kiku, o čem byla řeč. „Předpokládá pochopitelně, že ve vašem světě je to stejné. Že on má za povinnost těšit ji a ona zase jeho.“

„Řekněte jí prosím, že u nás je to přesně naopak.“

„To je ale velice špatné, říká. Sake?“

„Můžete jí vysvětlit, že my jsme vychováváni k tomu, abychom se styděli za svá těla, za milostný život, za nahotu a… a kolik dalších nesmyslů! Až tady jsem si to uvědomil. Teď, když jsem se stal trochu civilizovaným člověkem, už to vidím jasněji.“

Mariko tlumočila. Vyprázdnil svůj kalíšek. Kiku mu ho hned naplnila – natažena vpřed přidržovala si levou rukou dlouhý rukáv, aby se ani nedotkl nízkého lakovaného stolku, zatímco pravou nalévala.

„*Dómo.*“

„*Dó itašimašite, Andžin-san.*“

„Kiku-san říká, že bychom si všichni měli vašich slov vážit. Souhlasím s ní, Andžin-san. Naplnil jste mě velkou hrdostí. Dnes jsem na vás opravdu pyšná. Ale určitě to u vás není zase tak zlé.“

„Je to ještě horší. Těžko se to dá pochopit, natož pak vysvětlit, když jste tam nikdy nebyly a nevyrostly tam. Víte, ve skutečnosti…“ Blackthorne viděl, jak ho sledují a trpělivě čekají, tak barevné, tak líbezné a čisťounké, v klidném, dokonale uklizeném a tichém pokojíčku. Jeho mysl to v mžiku začala srovnávat s teplým, přátelským smrádkem jeho anglického domova, s loužemi na udusané hliněné podlaze, kouřem vystupujícím z otevřeného cihlového ohniště k otvoru ve střeše – v celé jejich vesnici měly jen tři nejbohatší domy nové krby s komíny. Dvě malé ložnice, a pak už jen jediná neúhledná světnice, kde se žilo, jedlo, vařilo, rozprávělo. Vešel jsi do chalupy v zimě v létě ve vysokých námořnických botách, bláta si nikdo nevšímal, ba ani hnůj nikomu nepřekážel, posadil ses na židli nebo lavici, na dubovém stole tak jako v celé místnosti nepořádek, hemžili se tu tři čtyři psi a dvě děti – jeho syn a holčička nebožtíka bratra Arthura –, všude si to hrálo, lezlo a padalo. Felicity vařila, dlouhé šaty courala ve špíně a rozlitých loužích na podlaze, hubatá služka se pletla do cesty a pofrkávala a Mary, vdova po Arthurovi, chrchlala ve vedlejší místnosti, kterou pro ni přistavěl –jako vždy vypadala na pokraji smrti, ale k umírání se neměla.

Felicity, má drahá Felicity. Koupel možná tak jednou do měsíce, a to ještě jen v létě, potajmu v plechových neckách, denně myté jen ruce, nohy a obličej, vždycky zakuklená až po bradu a zápěstí. Po celý rok navlečená do těžkých vlněných hadrů, které se nepraly celé měsíce, ba roky, a jako všichni ostatní zavšivená, smrad a věčné drbání.

A všechny ty další nesmyslné víry a předsudky, že čistota tě může zabít, otevřené okno může zabít, že voda by tě mohla zahubit, způsobit úplavici a

přivolat mor, že vši a blechy a mouchy a špína a nemoci jsou Boží tresty za pozemské hříchy.

Blechy, mouchy, vždy na jaře povodeň, ale samozřejmě každý den do kostela a v neděli hned dvakrát, poslechnout si slovo Boží, které do tebe nalévali: na ničem nezáleží, jedině na Bohu a spasení.

Zrozené v hříchu, ve studu žijící, Ďáblovo sémě odsouzené do pekla, škemrající v modlitbách o vykoupení a odpuštění. Zanícená Felicity, plná strachu z Všemohoucího a hrůzy z Ďábla, posedlá touhou po nebesích. Pak zas domů na kus žvance. Kýta na rožni, a když sousto spadlo na zem, sehnul ses, otřel špínu a snědl to, pokud psi nebyli rychlejší, jinak jsi jim aspoň hodil kosti. Zbytky jídla a pití vyklopit na podlahu, aby se to snad někdy vymetlo a pak možná vyhodilo na ulici. Spát jsi šel většinou v každodenním oblečení a drbal ses jako spokojený pes, věčně ses jen drbal. Tak mladý zestárnout, tak mladý zošklivět, tak mladý umírat! Felicity… Teď jí bude devětadvacet, jistě už zešedivěla, má pár posledních zubů, je stará, vrásčitá a vyschlá.

„Tak předčasně, ženská nešťastná! Bože můj, jak zbytečně!“ vykřikl vztekem. „Taková zatracená škoda!“

„*Nan desu ka, Andžin-san?*“ vyhrkly obě ženy jedním dechem. Jejich spokojenost se vytrácela.

„Promiňte mi… já jsem jenom… když vy jste tak čisté a my takoví špindírové, jaká je to všechno hrozná škoda, nekonečné miliony, já taky, celý život… A jenom proto, že nic lepšího neznáme! Ježíšikriste, takový zmar! Ale to ti kněží – to jsou ti vzdělanci, učitelé, těm patří všechny školy, mají v rukou veškeré vědění, všechno vždycky ve jménu Božím, špína ve jménu Božím… Je to tak!“

„Ano, ano, jistě,“ přitakávala Mariko konejšivě, pohnutá jeho bolestí. „Prosím vás, teď se tím netrapte, Andžin-san. Nechte to na zítřek…“

Kiku-san se sice usmívala, ale ve skutečnosti na sebe měla vztek. Taky jsi mohla být opatrnější, říkala si. Pitomá, pitomá, pitomá! Mariko-san tě přece varovala! Teď jsi úplně zkazila celý večer, všechno kouzlo je pryč, pryč, pryč!

A skutečně, těžká, téměř hmatatelná sexualita, která je všechny prostupovala, zmizela. Ale nakonec je to možná dobře, pomyslela si. Aspoň jsou ti dva na jednu další noc zachráněni.

Nešťastný muž, ubohá paní. Jak smutné. Sledovala, jak spolu hovoří, a pocítila mezi nimi změnu tónu.

„Nyní již zanechati zde tě musím,“ řekla mu Mariko latinsky.

„Odejděmež společně.“

„Ne, prosím tě, zůstaň. Pro svou čest, a její též. I pro mou, Andžin-san.“

„O dárek ten nestojím,“ odporoval. „Chci toliko tebe.“

„Já tvá jsem, věř mi, Andžin-san. Však zůstaň, prosím tě o to, a věz, že

dnešní noci tobě patřím.“

Dál už nenaléhal, aby neodcházela.

Když odešla, natáhl se na záda, ruce si dal za hlavu a díval se z oknu do noci. Střechu zkrápěl déšť a od moře přicházely mírné závany větru.

Kiku před ním nepohnutě klečela. Nohy měla strnulé, ráda by si také lehla, ale nechtěla rušit jeho rozpoložení sebemenším pohybem. Nejsi unavená a nohy tě nebolí, přikázala si. Naslouchej dešti a mysli na krásné věci. Vzpomeň si na pana Omiho, na čajovnu v Mišimě, těš se z toho, že jsi naživu a že včerejší zemětřesení bylo jen jedním z řady podobných. Pomysli na knížete Toranagu a na tu neuvěřitelnou, ohromující cenu, kterou si Gjóko-san troufla žádat za tvou smlouvu. Ten věštec měl pravdu, je v tvé moci přinést jí bohatství, o jakém se jí ani nesnilo. A jestli se má proroctví splnit v tomto bodě, proč ne i v těch ostatních? Že se jednoho dne vdáš za samuraje, kterého si vážíš, a budeš s ním mít syna, dožijete se spolu vysokého věku, bohatí a uznávaní, a pak – ó, zázrak zázraků! – tvůj syn se dočká stejného postavení, stane se samurajem, a po něm i jeho synové.

Neuvěřitelná, nádherná budoucnost ji úplně rozehřála.

Po chvíli se Blackthorne rozkošnicky protáhl. Tělem se mu rozlévala příjemná únava. Spatřil ji a usmál se.

„*Nan desu ka, Andžin-san?*“

Mírně zavrtěl hlavou, vstal a odsunul šódži do vedlejší místnosti. Žádná služka tam u futonu neklečela. Byli s Kiku ve skvostném domku sami.

Odebral se do ložnice a začal si svlékat kimono. Hned přispěchala, aby mu pomohla. Shodil ze sebe všechno, pak si oblékl lehké hedvábné kimono na spaní, které mu podávala. Nadzdvihla síť proti komárům a Blackthorne se uložil.

Pak se Kiku rovněž převlékla. Viděl, jak si uvolnila obi, odložila vrchní kimono, pak menší bledě zelené s šarlatovým lemem, nakonec spodničku. Oblékla si noční kimono broskvového odstínu, pak sňala důmyslnou slavnostní paruku a rozpustila si vlasy. Měla je modročerne, jemné a velice dlouhé.

Poklekla k síti nad ložem. „*Dózo, Andžin-san?*“

„*Dómo.*“ odpověděl.

„*Dómo arigató gozaimašita,*“ zašeptala.

Vklouzla pod síť a položila se vedle něho. Svíčky a olejové lampy jasně hořely. V duchu děkoval za to světlo, protože byla nádherná.

Jeho zoufalá touha už vyprchala, bolest zůstala. Netoužím po tobě, Kiku-čan, pomyslel si. I kdyby teď na tvém místě ležela Mariko, cítil bych stejně. Přestože jsi nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl, ještě půvabnější než Midori-san, kterou jsem považoval za nádhernější všech

bohyní. Netoužím po tobě. Snad později, ale teď ne, odpusť.

Vztáhla ruku a dotkla se ho. *„Dózo?“*

„Íe,“ odpověděl mírně a potřásl hlavou. Držel ji za ruku, pak ji paží objal okolo ramen. Ihned porozuměla a poslušně se uvelebila vedle něho. Její parfém splýval s vůní přikrývek a futonů. Tak čisté, pomyslel si, všechno je tak neskutečně čisté.

Jak to tehdy říkal Rodrigues? „Japonsko je nebe na zemi, Ingeles, když víš, kde ho hledat.“ nebo snad „Tohle je ráj, Ingeles.“ Už si přesně nevzpomínám. Vím jen, že ráj není tam daleko za mořem, jak jsem se vždycky domníval. Tam ne.

Nebe na zemi je tady.

41/

Kurýr se tryskem řítil temnotou po cestě ke spící vesnici. Nebe už mělo nádech úsvitu a čluny nočních rybářů, kteří lovili do sítí poblíž mělčin, se právě vracely. Jel bez odpočinku z Mišimy, po špatných cestách přes horské průsmyky, a kde jen to bylo možné, zabavoval čerstvé koně.

Jeho kůň dusal vesnickými uličkami – nyní již sledován skrytými zraky – přes náves a vzhůru cestou k pevnosti. Na standartě měl jezdec Toranagův tajný znak a znal platné heslo. Přesto ho čtyřikrát zastavili a ověřovali jeho totožnost. Teprve pak byl vpuštěn k důstojníkovi, který měl právě službu.

„Naléhavé zprávy z Mišimy, Naga-san, od urozeného pána Hiromacua.“

Naga popadl svitek a spěchal dovnitř. U důkladně střežených šódži se zastavil. „Otče?“

„Ano?“

Naga odsunul dveře a čekal. Toranagův meč vklouzl zpět do pochvy. Jeden ze strážných přinesl olejovou lampu.

Toranaga se posadil ve své síti proti komárům a rozlomil pečeť. Před dvěma týdny Hiromacua tajně vyslal s elitním plukem do Mišimy, hradního města na cestě Tókaidó. chránícího přístup přes hory k městům Atami a Odawara na východním pobřeží poloostrova Izu. Atami bylo vstupní branou do Odawary, ležící dále na sever, a Odawara zase klíčem k obraně celého Kantó.

Hiromacu psal: „Pane, Váš nevlastní bratr Zataki, pán Šinana, přijel včera z Ósaky a požádal nás zde o bezpečný doprovod, aby Vás mohl navštívit v Andžiru. Cestuje oficiálně, se stovkou samurajů a nosičů pod znakem ‚nové‘ regentské rady. Musím Vám žel potvrdit, že zpráva paní

Kiricubo je správná. Zataki se projevil jako zrádce a otevřeně hlásá oddanost Išidovi. Nevěděla jen, že Zataki sám je nyní regent namísto pana Sugijamy. Ukázal mi své úřední jmenování, právoplatně podepsané Išidem, Kijamou. Onošim a Itóem. Choval se přitom tak zpupně, až jsem musel své muže krotit, abych dodržel Váš příkaz, že mám jakéhokoli Išidova posla nechat projít. Sám jsem měl chuť toho mrchožrouta zabít. Cestuje s ním ten barbarsky kněz Cukku-san, který připlul z Nagasaki do přístavu Numazu. Požádal o povolení navštívit Vás, tak jsem ho vypravil se stejnou skupinou. Jako doprovod jsem s nimi poslal dvě stě svých mužů. Během dvou dní dorazí do Andžira. Kdy se vracíte do Eda? Zvědové hlásí, že Džikkjú tajně mobilizuje a z Eda mám zprávy, že když jde nyní Zatakiho Šinano proti Vám, chystají se severní klany přidat k Išidovi. Naléhavě Vás prosím, odjedte ihned z Andžira – ustupte po moři. Jen ať Vás Zataki sleduje do Eda, tam se s ním vypořádáme, jak náleží.“

Toranaga bouchl pěstí o zem.

„Naga-san! Okamžitě sem přiveďte pány Buntaróa, Jabua a Omiho.“

Dorazili bleskově. Toranaga jim zprávu přečetl. „Měli bychom raději přerušit veškerý výcvik. Pošlete mušketýrský pluk do hor, do posledního muže. Nemůžeme si teď dovolit cokoli prozrazovat.“

Omi namítl: „Promiňte, pane, ale možná by stálo za úvahu zadržet výpravu ještě za horami. Řekněme v Jokose. Pozvěte pána Zatakiho“ –s titulováním byl opatrný – „do některých z nedalekých lázní, ale za místo setkání stanovte Jokose. Pak, až předá svou zprávu, ho můžete i s jeho muži poslal zpět, doprovodit na hranici nebo pobít, prostě jak vám bude vyhovovat.“

„V Jokose to neznám.“

Jabu významně podotkl: „Je to krásné místo, skoro uprostřed Izu, pane, v údolní rozsedlině za horami na řece Kano. Ta teče dále k severu, přes Mišimu a nakonec ústí do moře v Numazu, víte? Jokose je uzel, křižovatka cest – vedou tudy od severu k jihu i od východu k západu. Opravdu, pane, Jokose by na to setkání nebylo špatné místo. Nedaleko leží lázně Šúsendži – výborné horké prameny, jedny z nejlepších u nás, měl byste je navštívit. Myslím, že vám Omi-san radí dobře.“

„Dá se to místo výhodně bránit?“

„Jistě, pane,“ odpověděl Omi rychle. „Je tam most, terén od hor prudce klesá. Každý útočník by se musel probíjet vzhůru po úzké klikaté cestě. Oba průsmyky se dají udržet s hrstkou mužů. Nikdo vás tam nemůže překvapit ze zálohy. Máme víc než dost bojovníků na to, abychom vás ubránili, a bude-li třeba, rozsekáme i desetkrát víc mužů, než kolik jich je.“

„Rozsekáme je přece tak jako tak, ne?“ dodal Buntaró pohrdavě. „Ale tam určitě lépe než tady. Pane, dovolte mi, abych to místo zabezpečil. Pět set lučištníků, bez mušketýrů, všichni jako jezdci. Spolu s muži, kte ré

vyslal můj otec, to musí bohatě stačit.“

Toranaga prohlížel datum odeslání zprávy. „Kdy se do těch míst do stanou?“

„Nejdřív tak dnes večer?“ Jabu si svůj úsudek ověřil pohledem u Omiho.

„Ano. Možná až zítra na úsvitu.“

„Buntaró-san, vydejte se ihned na cestu,“ rozhodl Toranaga. „Zastavíte je v Jokose, ale budete je držet na druhém břehu. Já vyrazím zítra za svítání s další stovkou mužů. Do poledne bychom tam měli být. Jabu-san dočasně vás pověřuji velením mušketýrského pluku, budete krýt náš ústup. Rozmístíte se skrytě u cesty Heikawa, na hřebeni, abychom se přes vás mohli rychle stáhnout, bude-li to nutné.“

Buntaró se už zvedal k odchodu, ale zarazil se, když se Jabu neklidně zeptal: „V čem vidíte možnost zrady, pane? Vždyť mají jenom stovku mužů!“

„Tuším v tom nějakou lest. Pan Zataki by takhle nenastavil hlavu, kdyby neměl určitý plán, i když tu hlavu si rád vezmu, půjde-li to,“ ujistil je Toranaga. „Bez něho v čele těch jeho fanatiků budeme mít mnohem větší naději probít se horami. Proč jen dává všechno v sázku? Proč?“

„Co kdyby byl ochoten stát se znovu spojencem?“ nadhodil Omi zkusmo.

Všichni znali mnohaletou rivalitu, která panovala mezi oběma nevlastními bratry. Dosud šlo o soupeření přátelské.

„Ne. Ten ne. Nikdy jsem mu nevěřil. Kdo z vás by mu věřil teď?“

Zavrtěli hlavami.

„Rozhodně se nemusíte znepokojovat, pane,“ soudil Jabu. „Pán Zataki je sice regent, ale přichází jako pouhý posel, že?“

Ty zabedněnče, chtělo se Toranagovi vykřiknout, cožpak jsi nic nepochopil? „Brzy se to dozvíme. Buntaró-san, vydejte se hned na cestu.“

„Ano, pane. Místo pro setkání vyberu velmi opatrně, ale i tak se mu nepřibližujte na méně než deset kroků. Byl jsem s ním v Koreji. S mečem umí zacházet náramně rychle.“

„Dobře.“

Buntaró odspěchal. „Třeba by se Zataki dal nějak nalákat, aby Išida zradil, možná na nějakou odměnu,“ přemítal Jabu. „Co je pro něho hlavní návnadou? Šinanské hory budou drsné i bez něho.“

„Návnada je přece jasná,“ odvětil Toranaga. „Kantó. O to mu jde, o to mu šlo vždycky. To je koneckonců cílem všech mých nepřátel, nemyslíte? Neusiluje o ně přece sám Išido?“

Neodpovídali mu. Nebylo co dodat.

„Pomáhej nám Buddha,“ pronesl Toranaga slavnostně. „Taikóův mír skončil. Začíná válka.“

Blackthornův mořem vycvičený sluch cítil v dusotu blížících se kopyt naléhavost a vytušil nebezpečí. Okamžitě byl vzhůru, všechny smysly ve střehu, připraven zaútočit nebo se stáhnout. Klapot se přehnal kolem, pak bylo slyšet, jak stoupá do kopce k pevnosti, až odezněl.

Čekal. Žádný hluk doprovodu nenásledoval. Pravděpodobně osamělý posel, pomyslel si. Odkud? Co když už to znamená válku?

Svítání bylo na dosah. Blackthorne teď viděl malý výsek oblohy. Byla zatažená a nasáklá deštěm, vlhký vzduch měl pronikavou příchuť soli a občas rozvlnil síť. nad níž chabě bzučel komár. Blackthorne byl rád, že je uvnitř, aspoň na chvíli v bezpečí. Vychutnej si ještě tu jistotu a klid, dokud můžeš, řekl si.

Kiku spala vedle něho stočená do klubíčka jako kotě. Spánkem rozcuchaná se mu zdála ještě krásnější. Opatrně se zase položil na měkkou přikrývku na tatami.

Tohle je mnohem lepší než postel. Lepší než nějaká pryčna – Bože, o tolik lepší! Ale stejně, už abych byl znovu na palubě. Moci se tak brzy vrhnout na Černou loď a zmocnit se jí. Myslím, že Toranaga souhlasil, i když to neřekl naplno. Věřím, že prostě jen vyjádřil souhlas po japonsku, nebo ne? „V Japonsku se nic nedá vyřešit jinak než japonskými metodami.“ Ano, tak to asi bude.

Chtěl jsem víc vědět. Cožpak nepověřil Mariko, aby mi všechno tlumočila a vysvětlila mi jeho politické problémy?

Potřeboval jsem peníze, abych si mohl najmout novou posádku. Neposkytl mi snad dva tisíce koku?

Žádal jsem o dvě stě nebo tři sta korzárů. Dal mi dvě stovky samurajů i patřičnou moc a hodnost, abych jim mohl velet. Budou mě poslouchat? Samozřejmě. Povýšil mě na samuraje a hatamota. Půjdou za mě na smrt. Vezmu je na palubu Erasma, vycvičím z nich posádku a s ní povedu útok.

Mám to ale stejně neuvěřitelné štěstí! Získal jsem všechno, co jsem chtěl. Kromě Mariko. Ale vlastně i ji. Mám tajně její duši a její lásku. A minulé noci mi patřila i tělem, té noci kouzel, co nikdy nebyla. Milovali jsme se bez milování. Záleží na tom rozdílu?

Mezi mnou a Kiku není láska, jen na chvíli vykvetlá touha. Bylo to pro mě velkolepé, doufám, že pro ni také. Pokusil jsem se být dokonale japonský, přinést jí potěšení, jaké dala ona mně.

Vzpomněl si, jak použil pomocného kroužku. Cítil nemalý stud a ošklivost a odvrátil se, aby si jej nasadil, v obavách, že by ho mohly opustit síly, což se však nestalo. Když to pak měl připravené, začali znovu. Její tělo se třáslo a svíjelo a to chvění ho vyneslo do výšin tak pronikavých prožitků, jaké ještě nikdy nepoznal.

A potom, když byl schopen znovu nabrat dech, rozesmál se, ona se ho

šeptem ptala: „Proč?“ a on na to: „Nevím, prostě jsem s tebou šťastný.“

Ještě nikdy mě nenapadlo se v takový okamžik smát. Všechno tím bylo dokonalé. Nemiluji Kiku-san, ale chovám k ní vřelou náklonnost. Nekonečně miluji Mariko-san a mám velmi rád Fudžiko-san.

Vyspal by ses s Fudžiko-san? Ne, myslím, že bych asi nemohl.

Není to ale tvá povinnost? Pokud jsi přijal samurajská privilegia a od ostatních vyžaduješ, aby tě do důsledků brali jako samuraje, musíš přece i ty sám převzít příslušnou odpovědnost a povinnosti! Jen tak je to spravedlivé. A čestné, nemyslíš? Tvou povinností je dát Fudžiko syna.

A co Felicity? Co ta by tomu řekla?

A potom, až odpluješ, co s Fudžiko-san a Mariko-san? Opravdu se sem vrátíš, vzdáš se rytířského stavu a všech dalších poct, které tě doma budou nepochybně čekat, když připluješ zpátky obtěžkán poklady? Skutečně dokážeš znovu vyrazit na moře, do nepřátelských hlubin, aby ses probíjel mrazivou hrůzou Magalháesova průlivu, abys po dalších šest set osmadevadesát dnů vzdoroval oceánu, bouřím, kurdějím a vzpourám, podruhé přistál u zdejších břehů a znovu vstoupil do tohoto života?

Rozhodni se!

Pak si vzpomněl, co mu Mariko říkala o přihrádkách uvnitř mysli: „Počínejte si japonsky, Andžin-san, chcete-li přežít. Dělejte to jako my, nestyďte se podřídit rytmu karmy. Vezměte na vědomí síly, které nemůžete ovlivnit. Uložte vše do zvláštních přihrádek a oddejte se wa, harmonii života. Podvolte se, Andžin-san, karma je karma, chápete už?“

Ano. Rozhodnu se, ale až nadejde čas.

Nejdřív musím dát dohromady posádku. Pak zajmu Černou loď. Potom obepluji polovinu světa a vrátím se do Anglie. Tam koupím a vybavím válečné lodi. A pak se rozhodnu. Karma je karma.

Kiku se zavrtěla, zachumlala se hlouběji do přikrývek a přitulila se blíž. Rozehřálo ho to.

„Andžin-čan,“ zabroukala ze spaní.

„Hai?“

Neprobudil ji. Spokojil se s tím, že ji ukonejšil a odpočíval, okouzlen průzračným klidem, jež mu přineslo splynutí a vyrovnání s osudem. Ještě než usnul, blahořečil Mariko za všechno poznání, které mu poskytuje.

„Ano, Omi-san, spolehněte se,“ slibovala Gjóko. „Hned pana Andžina přivedu. Omluvte mě, prosím. Ako, pojď se mnou.“ Poslala Ako pro čaj, pak spěchala do zahrady. Přemítala, jaké důležité zprávy asi přivezl noční posel – také slyšela dusot koňských kopyt. A proč je dnes Omi tak divný, ptala se v duchu. Takový chladný, příkrý a nevypočitatelný. A proč přišel sám kvůli takovému sluhovskému úkolu? Mohl přece poslat kohokoli ze samurajů.

Hm, kdo ví? Omi je muž. Jak bys jim mohla rozumět, tím spíš samurajovi? Ale něco není v pořádku, něco tu zapeklitě nehraje. Přivezl kurýr vyhlášení války? Zřejmě ano. Je-li tomu tak, pak je tedy vojna a ta našemu řemeslu nemůže ublížit. Daimjóové a samurajové budou potřebovat zábavu jako jindy – při válčení ještě víc – a za války pro ně peníze mnoho neznamenají. Výborně, výborně, výborně.

Sama pro sebe se usmála. Vzpomínáš na ty válečné časy někdy před čtyřiceti lety, byla jsi tehdy v sedmnácti obletovanou mišimskou kráskou. Pamatuješ na to veselí a milování, slavné noci přetavované do dní? Jak jsi byla osobné k službám Starému plešounkovi, Jabuovu otci, příjemnému staršímu pánovi, který nechával zločince vařit, podobně jako později jeho syn? Dalo ti to pořádně zabrat, nežs ho utahala – v tom se tedy syn nepotatil! Gjóko se zachichotala. Poduškovali jsme tehdy tři dny a tři noci a pak se stal na celý rok mým patronem. Staré zlaté časy – dobrý chlapík! Jejej, jak jsme si spolu užívali!

Válka nebo mír, vždyť je to jedno! *Šigata ga nai.* Úspory jsi umístila dobře, mezi lichváře a obchodníky s rýží, něco tu, něco tam. A pak je tu výrobna sake v Odawaře, čajovna v Mišimě prosperuje, a dnes se kníže Toranaga chystá koupit smlouvu mé Kiku!

Ano, čekají nás pozoruhodné časy. A jak nesmírně zajímavá byla uplynulá noc! Kiku-san byla skvělá, och, ten Andžinův zničující výbuch zlosti a zoufalství! Hned to obratně urovnala, jako pravá kurtizána. A pak, když paní Toda odešla, její mistrovství dokázalo vytvořit dokonalou noc plnou blaženosti.

Ach, ti muži a ženy. Jak jsou průhlední! Muži zvlášť. Vždycky jako děti. Domýšliví, svéhlaví, strašní, nedůtkliví, poddajní, hnusní – jen vzácně báječní –, ale všichni narození s tou jedinou, neuvěřitelnou věcičkou, jež všechno vyvažuje a kterou v našem řemesle nazýváme ať už neťritovým kořenem, želví hlavou, vrcholem Jangu, kouřícím stonkem, samčím bodákem nebo prostě kusem masa.

Jak urážlivé! A přece, jak výstižné!

Gjóko se zachechtala a potisící si pomyslela, u všech bohů žijících, mrtvých i dosud nezrozených, co bychom si na tomto světě počali bez kusu masa?

Znovu zrychlila a našlapovala právě tak hlučně, aby bylo slyšet, že se blíží. Vystoupala po leštěných cedrových schůdcích a ohlásila se nacvičeným zaklepáním.

„Andžin-san, Andžin-san, odpusťte prosím, ale posílá pro vás kníže Toranaga. Máte se ihned dostavit do pevnosti.“

„Co? Co jste říkala?“

Zopakovala to jednodušším jazykem.

„Aha, rozumím. Dobře – já tam rychlý,“ slyšela ho odpovědět s tím

jeho legračním přízvukem.

„Velmi se omlouvám. Kiku-san?“

„Ano, Mama-san?“ Za chviličku se šódži rozhrnula. Kiku v přiléhavém kimonu a s roztomile rozcuchanými vlasy se na ni usmála. „Dobré ráno, Mama-san, doufám, že jste měla sladké sny?“

„Ano, ano, děkuji ti. Mrzí mě, že vás vyrušuji. Kiku-čan, nechtěla bys trochu čerstvého ča?“

„Ale?“ Dívčin úsměv zmizel. To, co jí právě Gjóko řekla, byla smluvená věta, kterou mohla prohodit před jakýmkoli zákazníkem a která pro Kiku znamenala, že do čajovny přišel její mimořádný klient Omi-san. V takových případech Kiku pokaždé směla dokončit své vyprávění nebo zkrátit tanec či píseň a jít za panem Omim, pokud si přála. Kiku spala s málokterým zákazníkem, ačkoli jich bavila celou řadu. Jen zlomek z nich si mohl dovolit její služby v plném rozsahu.

„Tak co?“ zeptala se Gjóko přísně.

„Ale nic, Mama-san.“ zašveholila Kiku vesele. „Andžin-san, promiňte, měl byste chuť na ča?“

„Ano, díky.“

„Hned to bude,“ ujistila je Gjóko. „Ako, dítě, pospěš si!“

„Ano, paní.“ Ako se vrátila s podnosem a nalila jim do dvou šálků. Gjóko se znovu omluvila, že hosta vyrušila, a odešla.

Kiku sama podala Blackthornovi šálek. Žíznivě jej vypil a pak mu pomohla s oblékáním. Pro sebe od Ako převzala čisté kimono. Počínala si velmi zdvořile, ale už ji plně ovládala představa, že zakrátko bude muset s panem Andžinem zajít k bráně a tam ho s úklonami vyprovodit na cestu. Tak velely správné způsoby. Ale nejen to, byla to současně její výsada i povinnost. Jedině kurtizány první třídy směly překročit práh pro takovou výjimečnou poctu, žádným jiným nebylo dovoleno opustit dvůr. Bylo nemyslitelné, že by Kiku noc nezavršila tak, jak se slušelo – vůči hostu by se tím dopustila hrozné urážky. Ale přesto…

Poprvé ve svém životě si Kiku nepřála, aby se na zápraží klaněla jednomu zákazníkovi před očima druhého.

Nemohu, nemohu takto vyprovodit pana Andžina před panem Omim!

Ale proč? ptala se sama sebe. Je to snad proto, že Andžin-san je barbar a stydíš se za to, jak se celý svět dozví, že jsi byla po vůli barbarovi? Ne. Celé Andžiro to přece dávno ví a nakonec muž jako muž. Tenhle je samuraj, hatamoto a admirál loďstva knížete Toranagy! Ne, v tom to není.

Co ti tedy vadí?

Důvod je v tom, že dnešní noci jsem pocítila hluboký stud za to, co mu Omi-san provedl. My všichni bychom se za to měli stydět. Omi-san něco takového nikdy neměl dělat. Andžin-san jako by měl na těle vypáleno znamení hanby a mně se zdálo, že je prsty cítím i přes hedvábí jeho kimona.

Hořím za něho studem, za dobrého člověka, kterému takhle nikdy neměli ublížit.

Jsem snad i já poskvrněná?

Ne, samozřejmě že ne. Jen se před ním stydím, a stydím se před panem Omim za to, že se stydím.

Pak začala znovu vnímat, jak Mama-san říká: „Dítě, dítě, přenechej mužské záležitosti mužům. Náš balzám je smích, platí na celý svět, na bohy, dokonce i proti stáří."

„Kiku-san?"

„Ano, Andžin-san?"

„Já teď jít."

„Ano. Pojďme spolu," řekla.

Něžně vzal její tvář do svých drsných rukou a políbil ji. „Děkuji. Slova ne dost velké poděkování."

„Já bych vám měla děkovat. Dovolte mi, abych vám vyjádřila svou vděčnost. Andžin-san. A nyní půjdeme."

Počkala, než jí Ako upravila volně splývající vlasy a přitáhla pás nového kimona. Vyšli s Blackthornem ven.

Kiku kráčela po jeho boku, jak bylo její výsadou, nikoli o pár kroků vzadu, jak by byla povinna manželka, dcera nebo služka. Na okamžik jí položil ruku na rameno, což jí bylo nepříjemné – nebyli už v soukromí pokoje. A pak jí náhle hlavou probleskla strašná předtucha, že ji snad v bráně veřejně políbí – Mariko jí přece říkala, že barbaři mají takový zvyk. Ó, Buddho, nedopusť, aby se to stalo, pomyslela si málem omdlévajíc hrůzou.

Meče měl uloženy v přijímacím pokoji. Podle vžitých pravidel byly všechny zbraně střeženy mimo komnaty rozkoší, aby se předešlo osudovým hádkám mezi hosty, a takto si rovněž žádná z hostitelek nemohla sáhnout na život. Ne všechny dámy jívového světa bývaly šťastné a spokojené.

Blackthorne si meče připnul. Kiku ho doprovodila na verandu, kde si obul sandály. Okolo byli shromážděni všichni ostatní s Gjóko v čele, připraveni k rozloučení se vzácným hostem. Za branou začínala náves a o kousek dál šumělo moře. Pohybovalo se tu mnoho samurajů, mezi nimi Buntaró. Omiho Kiku neviděla, i když si byla jista, že tu někde je a přihlíží.

Andžin-san vypadal mimořádně vysoký, ona vedle něj úplně droboučká. Teď přecházeli dvůr. Oba Omiho spatřili ve stejný okamžik. Stál poblíž brány.

Blackthorne se zastavil. „Dobré ráno, Omi-san," prohodil přátelsky a jako přítel se uklonil – netušil, že Omi a Kiku jsou víc než přátelé. Jak by to mohl vědět, pomyslela si. Nikdo mu to neřekl – proč také? A co na tom záleží?

„Dobré ráno, Andžin-san.“ Omiho hlas zněl rovněž přátelsky, ale neušlo jí, že se uklonil pouze s požadovanou zdvořilostí. Pak se jeho pronikavé oči zaměřily na ni a ona se také uklonila, na tváři dokonalý úsměv. „Dobré jitro, Omi-san. Náš dům je poctěn vaší návštěvou.“

„Děkuji, Kiku-san. Děkuji.“

Cítila jeho pátravý pohled, ale oči ponechala skromně sklopené a předstírala, že si ničeho nevšimla. Z verandy přihlížela Gjóko se služkami a kurtizánami, které měly právě volno.

„Já jdu pevnost, Omi-san,“ řekl Blackthorne. „Všechno dobré?“

„Ano. Poslal pro vás kníže Toranaga.“

„Jdu hned. Doufám vidím vás brzy.“

„Zajisté.“

Kiku vzhlédla. Omi na ni stále zíral. Vykouzlila svůj nejlepší úsměv a podívala se na Andžina. Ten si pátravě prohlížel Omiho. Pak pocítil její pohled, obrátil se k ní a usmál se. V tom úsměvu jako by zachytila jisté napětí. „Promiňte, Kiku-san, Omi-san, musím jít teď.“ Uklonil se Omimu. Úklona byla opětována. Prošel branou. Se zadrženým dechem ho následovala. Vyšli na prostranství a zastavili se. V tichu viděla, jak se otáčí, a v tom hrůzném okamžiku věděla, že se ji chystá obejmout. Ale k její obrovské úlevě se tak nestalo, pouze stál a čekal, tak jako každý civilizovaný člověk.

Uklonila se tak jemně, jak jen si troufla, propalována Omiho pohledem.

„Děkuji vám, Andžin-san,“ řekla a usmála se, nyní pouze pro tohoto hosta. Návsí to zašumělo. „Děkuji vám,“ a pak přidala ještě vyšší poctu: „Zase nás někdy navštivte, prosím. Budu počítat chvíle, dokud se opět neuvidíme.“

Uklonil se se správnou dávkou nenucenosti a vykročil jako pravý samuraj. Protože si k ní počínal velmi dobře a naopak Omimu zazlívala zbytečně chladnou úklonu, nezašla hned zpátky do domu. Zůstala stát na místě a sledovala Blackthorna pohledem, aby mu vzdala ještě větší čest. Čekala, dokud nedošel k poslednímu rohu. Pak viděla, jak se otočil a zamával. Hluboce se uklonila, nyní velmi potěšena pozorností shromáždění, kterého jako by si zdánlivě nepovšimla. A teprve když skutečně zmizel z dohledu, vrátila se zpátky, s hrdostí a velkolepou elegancí. Dokud za ní nezapadla brána, všichni muži na té krásce viseli pohledem a záviděli panu Andžinovi. To musí být opravdový muž, když se s ním loučí takovým způsobem!

„Jsi tak krásná,“ řekl Omi.

„Kéž byste měl pravdu, Omi-san,“ odpověděla a přidala svůj druhý nejlepší úsměv. „Dal byste si trochu ča nebo něco k jídlu?“

„S tebou rád.“

Gjóko se k nim horlivě vetřela. „Odpusťte mé způsoby, Omi-sama. Jen

s námi něco pojezte, prosím. Měl jste dnes už vůbec něco?“

„Ne – ještě ne, ale nemám hlad.“ Pohlédl na Kiku. „A ty?“

Gjóko jim znovu skočila do řeči. „Dovolíme si přinést vám něco, co by vas neurazilo, Omi-sama. Kiku-san, až se ustrojíš, přidáš se k nám, ano?“

„Samozřejmě. Prosím za prominutí, Omi-sama, že vypadám takhle. Odpusťte.“ Dívka odběhla s předstíranou radostí, kterou necítila. Ako za ní.

„Chtěl bych být dnes večer s ní,“ řekl Omi bez obalu. „Na jídlo a zábavu.“

„Jistěže, Omi-sama,“ odpověděla Gjóko s hlubokou úklonou, ač věděla, že Kiku volná nebude. „Prokazujete našemu domu a nám všem nesmírnou čest. Kiku-san má takové štěstí, že jste si ji oblíbil.“

„Tři tisíce koku?!“ Toranaga byl šokován.

„Ano, urozený pane.“ potvrdila Mariko. Seděli na soukromé verandě uvnitř pevnosti. Rozpršelo se, ale horko to nijak nezmírnilo. Cítila se mdlá, velmi unavená a toužila po podzimním chládku. „Je mi líto, ale nesvedla jsem to s tou ženou usmlouvat ještě níž. Naléhala jsem skoro až do svítání. Mrzí mě to, pane, ale nařídil jste mi dojít k dohodě během minulé noci.“

„Ale tři tisíce koku. Mariko-san! Vždyť je to lichva!“ Toranaga byl ve skutečnosti docela rád, že má před sebou nový problém, který ho odvede od starostí, jichž měl plnou hlavu. Křesťanský kněz Cukku-san cestující se Zatakim, nadutý regent sám o sobě, to vše slibovalo samé potíže. Zvažoval každou cestičku, jak z toho vyklouznout, každou možnost ústupu a útoku, jakou si člověk dovedl představit, a odpověď byla stále stejná: pokud bude Išido jednat rychle, jsem ztracen.

Musím získat čas. Ale jak?

Kdybych byl na jeho místě, spustil bych to teď, než přestanou deště.

Rozmístil bych muže přesně tak, jako jsme to udělali s taikóem, když jsme rozdrtili Beppua. Je to tak jednoduché – vždycky vyhrává stejný plán! Išido nemůže být takový hlupák, aby si neuvědomil, že jediný způsob, jak ochránit Kantó, je zmocnit se Ósaky a všech území mezi ní a Edem. Dokud je Ósaka v nepřátelských rukou, nemůže být Kantó bezpečné. Taikó to věděl, proč by mi ji jinak byl dával? Bez Kijamy, Onošiho a barbarských kněží…

S námahou Toranaga odložil zítřek do vyhrazené přihrádky ve své mysli a plně se soustředil na tu neuvěřitelnou sumu peněz. „Tři tisíce koku nepřichází v úvahu!“

„Souhlasím, pane, máte pravdu. Je to všechno moje chyba. Sama jsem si myslela, že i pět set by bylo příliš, ale ta bába ne a ne slevit. Ačkoli – jeden ústupek by tu byl.“

„Co máte na mysli?“

„Gjóko by byla hluboce poctěna, kdyby mohla snížit cenu o pět set koku – za předpokladu, že byste jí prokázal tu čest a dovolil jí hovořit s vámi soukromě po jednu tyčinku času.“

„Mama-san že by se zřekla pěti set koku jenom proto, aby se mnou mohla mluvit?“

„Je to tak, pane.“

„Ale proč?“ zeptal se podezřívavě.

„Řekla mi svůj důvod, pane, ale ponížen prosí o svolení, aby vám to směla vysvětlit sama. Myslím, že její návrh pro vás nebude bez zajímavosti. A pět set koku… přece jen by to byla úspora. Hrozím se, že jsem nebyla schopna vyjednat lepší podmínky, i když Kiku-san je dámou první třídy, a naprosto zaslouženě. Vím, že jsem vás zklamala.“

„To tedy ano,“ utrousil Toranaga hořce. „I tisíc koku by bylo příliš! Tady jsme na Izu, ne někde v Kjótu!“

„Máte naprostou pravdu, pane. Řekla jsem té ženě, že ta cena je příliš nesmyslná na to, abych s ní souhlasila, přestože jste mi dal jasný příkaz uzavřít jednání téže noci. Doufám, že mi odpustíte mou neposlušnost, ale řekla jsem, že se nejprve musím poradit s paní Kašigi, matkou pana Omiho, která je tu nejstarší z urozených paní, než jí potvrdím souhlas.“

Toranagův obličej se rozjasnil, všechny starosti už byly zapomenuty. „Á, takže je to domluveno a není to domluveno?“

„Ano, pane. Nic není závazné, dokud se neporadím s paní. Slíbila jsem, že jí dám do dnešního poledne vědět, jak jsme se rozhodli. Odpusťte prosím mou neposlušnost.“

„Měla jste tu věc uzavřít, jak jsem nařídil!“ Toranaga se uvnitř tajně radoval, jak chytře mu Mariko připravila možnost buď souhlasit, nebo odmítnout, aniž sám ztratí tvář. Bylo naprosto nemyslitelné, aby se z hotové dohody osobně vyvlékl čistě z důvodu peněz. Ovšem tři tisíce koku… „Vy tedy tvrdíte, že smlouva té dívky se vyrovná hodnotě rýže, která by nasytila tisíc rodin po tři roky?“

„Do posledního zrnka, pro správného muže.“

Toranaga na ni pronikavě pohlédl. „Vážně? Řekněte mi o ní něco.

I o tom, jak to bylo v noci.“

Všechno mu vylíčila – vynechala jen své city k Andžinovi a hloubku jeho vztahu k ní. A také se nezmínila o nabídce, kterou jí učinila Kiku.

„Dobře. Ano, výborně. To bylo chytré, opravdu. Musel ji skutečně mimořádně potěšit, když tak hned napoprvé stála u brány.“ Skoro celé Andžiro vlastně čekalo na ten okamžik, aby viděli, jak si ti dva budou počínat – barbar a jívová dáma první třídy.

„Je to tak.“

„Ta tři koku, myslím, že to byly dobře vložené peníze. Sláva teď poletí daleko před ním, kde se jen objeví.“

„Ano,“ souhlasila Mariko, nemálo hrdá na Blackthornův úspěch. „Je to výjimečná dáma, pane.“

Jistota, s jakou Mariko vše zařídila, Toranagu nakazila. Ale stejně, takových pět set by za smlouvu bylo přiměřenějších. Pět set koku bylo víc, než většina z majitelek čajoven vydělala za celý život. A jedna z nich teď – už jen uvažovat, že se dobrovolně vzdá pěti set… „Říkala jste do posledního zrnka? Nechce se mi tomu věřit.“

„Pro správného muže. O tom jsem přesvědčena. Ale nedovedla bych rozhodnout, kdo by byl ten pravý.“

Někdo zaklepal na šódži.

„Ano?“

„U hlavního vchodu čeká Andžin-san, pane.“

„Přiveďte ho sem.“

„Ano, pane.“

Toranaga se osvěžil vějířem. Dlouho už Mariko tajně pozoroval a neušel mu záblesk radosti, který se jí mihl obličejem. Úmyslně ji předem neupozornil, že pro Andžina poslal.

Co s tím? Stále platí všechno tak, jak jsem naplánoval. Ale teď potřebuji Buntaróa, Andžina i Omiho víc než kdy jindy. A ovšem Mariko, tu zvlášť.

„Dobré jitro. Toranaga-sama.“

Opětoval Blackthornovu úklonu a postřehl náhlou vřelost pohledu, když si příchozí všiml Mariko. Po formálních pozdravech a odpovědích Toranaga rozhodl: „Mariko-san, vysvětlete mu, že zítra na úsvitu se mnou má odjet. Vy s námi pojedete také. A pak budete pokračovat do Ósaky.“

Zamrazilo ji. „Ano, pane.“

„Já jet Ósaka, Toranaga-sama?“ zeptal se Blackthorne.

„Ne, Andžin-san. Mariko-san, řekněte mu, že na pár dní odjíždím do lázní Šúsendži a oba mě tam doprovodíte. Vy pak pojedete do Ósaky, on s vámi pocestuje na hranici a pak se sám vydá do Eda.“

Bedlivě pozoroval, jak k ní Blackthorne cosi rychle a naléhavě hovořil.

„Promiňte, Toranaga-sama, ale Andžin-san ponížen prosí, zda bych s ním nemohla ještě několik dní zůstat. Odpusťte, prosím, ale říká, že má přítomnost by nesmírně urychlila celou tu záležitost s jeho lodí. Potom, samozřejmě s vaším souhlasem, by mě dopravil jednou z vašich pobřežních lodí do Ósaky a sám pokračoval do Nagasaki. Ten návrh by přinesl značnou úsporu času.“

„Pokud jde o jeho loď, ještě jsem nic nerozhodl. Ani o posádce. Možná ani nebude třeba, aby do Nagasaki vůbec plul. To mu jasně vysvětlete. Ne, nic ještě není napevno. Ale co se týče vás, uvážím to. Zítra vám sdělím své rozhodnutí. Teď můžete jít… Á, ještě něco, Mariko-san. Řekněte mu, že potřebuji jeho rodopis. Může ho napsat sám, vy mi to pak přeložíte a

potvrdíte správnost.“

„Ano, pane. Budete to chtít hned?“

„Ne. Až přijede do Eda, bude na to času dost.“

Mariko odpověď přetlumočila Blackthornovi.

„K čemu potřebuje můj rodopis?“ zeptal se.

Mariko na něho zůstala zírat. „Všichni samurajové samozřejmě musí mít zapsáno narození i úmrtí, Andžin-san, stejně jako výši léna a pozemkové renty. Jak jinak by lenní pán mohl všechno uchovat v rovnováze? Cožpak to u vás není stejné? Zde je každý obyvatel ze zákona úředně zaznamenán, dokonce i eta: narození, úmrtí, sňatky. Každá osada nebo vesnice či městská ulička je zachycena ve zvláštním svitku. Jedině tak si přece může být každý jist, kam a komu náleží.“

„To my nezapisujeme. Určitě ne vždy a ne úředně. Každý že je zaznamenán? Úplně každý?“

„Ale jistě, dokonce i eta, Andžin-san. Je to přece důležité. Takto se nikdo nemůže vydávat za někoho, kým není, podvodníci jsou snadněji přistiženi, muži, ženy nebo rodiče nemohou podvádět při sňatku, chápete?“

Blackthorne tento námět prozatím odložil k pozdějšímu přemýšlení a vynesl další kartu ve hře, do níž se s Toranagou pustil a která by, jak se domníval, měla vést k dobyli Černé lodi.

Mariko ho pozorně vyslechla, položila mu několik otázek a pak se obrátila k Toranagovi. „Pane, Andžin-san by vám chtěl vyjádřit své díky za vaši přízeň a dary. Cítil by se nesmírně poctěn, kdybyste vy osobně vybral jeho dvě stě vazalů. Říká, že vaše rada v této záležitosti by pro něho měla obrovskou cenu.“

„Stála by za tisíc koku?“ okamžitě vypálil Toranaga.

Na obou si všiml překvapení. Dobře že jsi stále tak průhledný, Andžin-san, přes všechnu tu slupku civilizace, pomyslel si. Kdybych byl hazardní hráč, vsadil bych se, že ten nápad požádat o moji radu není z tvé hlavy.

„*Hai,*“ uslyšel Andžinovu pevnou odpověď.

„Dobrá,“ živě přisvědčil. „Když je Andžin-san tak štědrý, jeho nabídku přijímám. Jeden tisíc koku. Bude se mi to hodit pro pár dalších samurajů, kterým to pomůže. Řekněte mu, že jeho muži na něho budou čekat v Edu. Uvidíme se zítra na úsvitu, Andžin-san.“

„Ano. Děkuji vám, Toranaga-sama.“

„Mariko-san, vy se jděte ihned poradit s paní Kašigi. Předpokládám, že když vy jste s cenou v podstatě souhlasila, i ona vaše ujednání potvrdí, jakkoli je to nestoudná částka. Řekl bych ale, že bude potřebovat nějaký čas na rozmyšlenou, možná tak do zítřejšího úsvitu, aby tu nevšední sumu dokázala strávit. Vzkažte po nějakém sluhovi té ženské Gjóko, že se sem

má dnes večer dostavit. Tu kurtizánu ať přivede s sebou. Kiku-san nám může zpívat, až spolu budeme hovořit.“

Pokynul jim, že mohou odejít, spokojen, že právě ušetřil patnáct set koku. Lidé jsou tak marnotratní, pomyslel si vlídně.

„A zbude mi vůbec dost, abych dal dohromady posádku?“ zeptal se Blackthorne.

„To víte že ano, Andžin-san. Ještě vám ovšem nedal souhlas, abyste plul do Nagasaki,“ upozornila ho Mariko. „Pět set koku by bylo víc než dost na roční živobytí a druhých pět set znamená asi tak sto osmdesát kobanů ve zlatě na zaplacení námořníků. To už je pořádná částka.“

Fudžiko se s bolestí vztyčila a něco Mariko říkala.

„Fudžiko-san by vás chtěla ujistit, že s penězi si nemusíte dělat starosti. Může vám dát dlužní úpis pro jisté půjčovatele, kteří vám poskytnou, cokoli budete potřebovat. Sama všechno zařídí.“

„No dobře, ale já přece budu muset zaplatit všechny členy své nové domácnosti. Jak uhradím výdaje za dům, za Fudžiko-san. za celou domácnost?“

Mariko byla užaslá. „Promiňte, prosím, ale to samozřejmě není vaše starost. Vaše konkubína přece řekla, že všechno zařídí. To ona –“

Fudžiko ji přerušila a chvilku spolu rozmlouvaly.

„*Á, só desu ka, Fudžiko-san!*“ Mariko se obrátila zpět k Blackthornovi. „Říká, že takovými starostmi rozhodně nesmíte marnit svůj vzácný čas. Vroucně vás prosí, abyste ho využil jedině k úvahám, jak pomoci vyřešit potíže knížete Toranagy. Může případně vystavit i směnku krytou vlastními penězi, bude-li to zapotřebí.“

Blackthorne zamrkal. „Ona by mi půjčila své vlastní peníze?“

„Ale kdepak, Andžin-san, nejde o půjčku, samozřejmě by vám je dala, pokud byste potřeboval. Nezapomínejte, že s potížemi se můžete setkat jen během letošního roku,“ vysvětlovala Mariko. „Příští rok už budete boháč, Andžin-san. A pokud jde o vaše vazaly, na rok dostane každý dvě koku. Nezapomínejte, že kníže Toranaga vám dává veškerou jejich výzbroj a koně. Dvě koku k jejich obživě plně postačí, zabezpečeny budou i jejich rodiny a krmení pro koně. Uvědomte si také, že jste se ve prospěch knížete Toranagy vzdal poloviny svého ročního příjmu proto, že je pro vás osobně vybere. To je nesmírná pocta, Andžin-san.“

„Myslíte?“

„Ale ovšem. Fudžiko-san s tím nadšeně souhlasí. Udělal jste velmi dobře, že jste na to pomyslel.“

„Děkuji vám.“ Blackthorne dal navenek znát jen malou část své radosti. Už máš zase jasnou hlavu a začínáš myslet jako jeden z nich, řekl si šťastně. Ano, určitě nebylo hloupé Toranagu takhle přibrat do hry. Dostaneš

nejlepší muže ze všech, sám bys to nikdy nedokázal. Co znamená tisíc koku proti Černé lodi? Další věc, o které se zmínila Mariko, se potvrdila. Toranaga je – vedle dalších slabostí – také pěkný skrblík. Samozřejmě to tak nevypálila naplno. Poznamenala jen, že dokázal rozvinout své bohatství víc než kterýkoli jiný daimjó v říši. K tomuto náznaku Blackthorne připojil svá vlastní pozorování: Toranaga se oblékal i jedl velmi prostě, celý jeho způsob života se příliš nelišil od úrovně běžného samuraje. Těmito postřehy Blackthorne získal další klíč k Tora-nagově osobnosti.

Děkuji ti, Bože, za Mariko a starého pátera Dominga!

Vzpomínky ho zanesly zpět do ósackého vězení. Jak blízko smrti jsem tenkrát byl a jak blízko jsem jí i nyní, přes všechny ty pocty. Co Toranaga dává, může zase odebrat. Třeba si i mysli, že je to tvůj přítel, ale nakolik lze spoléhat na přátelství člověka, který zamorduje vlastní ženu a usmrtí svého oblíbeného syna? Jakou pak má váhu tvůj vlastní život? Ne, spoléhat se na to nedá, připomněl si, co si slíbil. Taková je karma, s tou nemohu pohnout. Ale vždyť to pro mne není nic nového, na pokraji smrti se pohybuji celý život. Poddávám se karmě v cele její velkoleposti. Přijímám karmu v jejím majestátu. Svěřuji karmě, aby mě vedla po následujících šest měsíců. A potom – příští rok o tomto čase už budu proklouzávat Magalháesovou úžinou, směr Londýn, daleko z dosahu tohoto člověka…

Viděl, jak Fudžiko něco vykládá. Obvazy jí stále prosakovaly. Ležela v bolestech na futonech, služka ji ovívala.

„Do rána pro vás všechno zařídí. Andžin-san," vysvětlovala Mariko. „Vaše konkubína navrhuje, abyste s sebou vzal dva jezdecké koně a jednoho na nesení zavazadel, jednoho sluhu a služku –"

„Sluha mi úplně postačí."

„Nehněvejte se, ale služka, která se o vás postará, je naprosto nezbytná. A samozřejmě kuchař a jeho pomocník."

„Cožpak tam nebudou kuchyně, které bychom – které bych mohl využívat?"

„Jistěže ano. Přesto musíte mít vlastního kuchaře, Andžin-san. Nezapomínejte, že jste hatamoto."

Pochopil, že nemá smysl se dále přít. „Nechám tedy všechno na vás."

„To je od vás velmi moudré, Andžin-san, opravdu moudré. A teď mi promiňte, musím jít balit." S pocitem štěstí odešla. Příliš toho nenamluvili, jenom si vyměnili pár latinských slov, aby se ujistili, že ona magická noc nikdy neskončila, a ačkoli se k ní – tak jako k té jiné nedávné –již nikdy nebudou slovy vracet, v jejich myslích zůstane navždycky.

„Drahý."

„Má milá."

„Tak hrda jsem byla, když slyšela jsem, jak dlouho setrvala stojíc u

brány té. Andžin-san, teď ohromnou jsi pověst získal.“

„Na okamžik zapomněl jsem málem, cos na srdce mi kladla. Stačilo málo, vlásek jen, a bezděčně já přede všemi býval bych ji políbil.“

„Och, Andžin-san, toť hrozná věc by byla!“

„Pravdu díš. Nebýt tebe, já bez tváře bych byl – červ v prachu se svíjející.“

„Však namísto toho teď velký jsi a slavný a nikdo pochyb nemá o hrdinství tvém. Jak spokojen jsi byl s některým z nástrojů oněch zvláštních?“

„Ach, drahá paní má, v naší zemi dávný máme obyčej. Muž nerozbírá důvěrné zvyky jedné ženy s ženou druhou.“

„U nás stejné platí pravidlo. Já tázala se. jak spokojen jsi byl, nikoliv jak nástroj ten jsi použil. Ano, vskutku, obdobný jest zvyk tento náš i váš. Jak ráda jsem, žes s večerem byl spokojen.“ Mile se usmála. „Jest moudré v Japonsku japonsky si počínati, není-liž pravda?“

„Nikdy nemohu tobě sdostatek díků vzdáti, za to, jak učíš mne, vedeš, oči mi otevíráš,“ přiznal vděčně. „Za to –“ Chtěl říci: „Za to. že mne miluješ.“ Místo toho dodal: „Že jsi.“

„Vždyť ničehož zvláštního neučinila jsem. To ty sám.“

„Za všechno patří ti můj dík – i za tvůj dárek.“

„Jsem ráda, že potěšení veliké jsi prožil.“

„A já smutný zas, že ty žádné. Znamenité jest, že nařízení k cestě do lázní Šúsendži taktéž podléháš. Však proč poté do Ósaky vydati by ses měla?“

„To vůbec takto není, že kníže Toranaga do Ósaky jet mi nařídil, on toliko povolil mi cestu tu. Tam jistý majetek je náš a záležitostí něco rodinných zaříditi třeba. I syn můj teď tam pobývá. Vzkazy důvěrné dopraviti mohu též, pro Kiricubo-san a paní Sazuko.“

„Však není nebezpečno tam? Na slova vlastní pamatuj – válka na spadnutí jest a Išido je nepřítelem naším. Či snad kníže Toranaga stejně nehovoří?“

„Ano. Ale válka nezačala ještě, Andžin-san. Neválčí samurajové navzájem proti ženám svým, pakliže ony samy nezačnou.“

„Ale co ty? Jak na mostě onom ósackém, tam nad příkopem tomu bylo? Což nešla jsi se mnou, bys Išida obelstila? Byl by mě zabil. Též vzpomeň si, jak mečem ses oháněla v šarvátce na lodi.“

„Ale tam chránila jsem život svého pána a svůj vlastní, když v ohrožení byly. Tak velela mi povinnost, Andžin-san, ničehož více. Nebezpečí žádné mi tam nehrozí. Bylať jsem dvorní dámou urozené paní Jodoko, vdovy taikóovy, dokonce i u kněžny Očiby, matky následníkovy. Mám tu čest býti její přítelkyní. V bezpečí budu naprostém. Proto též Toranaga-sama jeti mi povolil. Pro tebe naopak v Ósace nebylo by bezpečno. Poté, co

uprchl kníže Toranaga a co stalo se tam Išidovi. Ty přistáti tam proto nikdy nesmíš. V Nagasaki již je to jiné, tam ničeho ti nehrozí.“

„Tak přece tedy souhlasil, že plouti mohu tam?“

„Nikoliv. Prozatím ne. Však až svolení vysloví, bezpečné to bude. V Nagasaki vliv má značný.“

Chtělo se mu zeptat, zda větší než jezuité. Raději však řekl jen: „Modlím se, by kníže Toranaga přikázal tobě do Ósaky cestovati lodí.“ Všiml si, že se lehce zachvěla. „Čeho polekala ses?“

„To nic, jen… nepříliš štastna po moři se plavím.“

„Myslíš, že plavbu ti nařídí?“

„Nevím, však…“ vrátila se k rozpustilému tónu a k portugalštině. „Pro vaše zdraví bychom s sebou ovšem měli vzít Kiku-san, že? Půjdete dnes večer zase na návštěvu do její rumělkové komůrky?“

Oba se tomu zasmáli. „To by nebylo špatné, i když –“ Pak se zarazil, protože si náhle jasně vybavil Omiho pohled. „Víte, Mariko-san, když jsem stál u brány, Omi-san se na ni zcela určitě díval velmi zvláštním pohledem. Byl to výraz milence. Žárlivého milence. Nevěděl jsem, že spolu něco mají.“

„Pokud vím, je jen jedním z jejích zákazníků. Oblíbeným, budiž. Ale proč by vás to mělo znepokojovat?“

„Protože to byl velmi důvěrný pohled. Velice zvláštní.“

„Nemá na ni žádný mimořádný nárok, Andžin-san. Ona je kurtizána první třídy. Má právo volně si vybírat, koho přijme a koho ne.“

„Kdybychom byli v Evropě a já poduškoval s jeho dívkou – rozumíte mi, Mariko-san?“

„Myslím, že ano, Andžin-san, ale proč byste se tím měl zabývat? Tady nejste v Evropě a on na ni nemá žádné oficiální právo. Kiku může přijmout kohokoli z vás a stejně tak vás může oba odmítnout, není o čem hovořit.“

„Řekl bych, že je jejím milencem – a to v našem smyslu slova. A to jistě stojí za úvahu, nemyslíte?“

„Ale jak to souvisí s jejím řemeslem nebo s poduškovými záležitostmi?“

Nakonec jí ještě jednou poděkoval a dál to nerozebíral. Ale hlava i srdce mu říkaly, aby se měl na pozoru. Ne, není to tak jednoduché, jak se domníváš, Mariko-san, ani tady ne. Kiku-san pro Omiho znamená mimořádně mnoho, i když sama třeba podobné pocity nesdílí. Vědět tak, jestli je opravdu její milenec! Raději bych měl Omiho za přítele než za protivníka. Anebo má Mariko zase pravdu? Že by pro ně pohlavní život a láska opravdu neměly žádnou souvislost?

Bože, kdybys mi tak pomohl. Cítím se tolik rozpolcený. Zčásti už poznamenán Východem, ale s kořeny daleko na Západě. Abych zůstal naživu, musím jednat a myslet jako oni. Hodně z toho, čemu tady věří, je o

tolik lepší, než co jsem znal, až to svádí k tomu stát se beze zbytku jedním z nich, a přesto… Můj domov je tam, v dálce za mořem, kde se narodili mí předkové, kde žije moje rodina, Felicity, Tudor a Elizabeth.

„Andžin-san?“

„Ano, Fudžiko-san?“

„Už se kvůli penězům netrapte, prosím. Nemohu snést, když vás vidím ustaraného. Tak mě mrzí, že s vámi do Eda nemohu jet!“

„Brzy se uvidět v Edo, ano?“

„Ano, lékař říká, že se mi to rychle hojí, matka pana Omiho to potvrzuje.“

„Kdy lékař tady?“

„Za soumraku. Tak je mi líto, že s vámi zítra nemohu. Odpusťte mi to, prosím.“

Znovu si vzpomněl na své povinnosti vůči konkubíně, vzápětí však tuto úvahu opět vrátil do příslušné přihrádky. Na povrch se už drala jiná myšlenka. Prozkoumal ji a usoudil, že je dobrá. A naléhavá. „Já teď jdu, brzy zase zpět. Vy odpočinek, rozumíte?“

„Ano. Omlouvám se, že nevstávám, a… tak mě všechno mrzí.“

Opustil ji a vešel do svého pokoje. Vytáhl ze skrýše pistoli, ověřil, že je nabitá a zasunul si ji za své kimono. Pak se vydal sám za Omim. Pán nebyl doma. Uvítala ho Midori, nabídla mu čaj, ale zdvořile odmítl. Na rukou měla své dvouleté děcko. Velmi ji mrzelo, že host přišel zbytečně, ale Omi by se prý měl brzy vrátit. Nechtěl by Andžin-san počkat? Vypadala celá nesvá, i když se chovala zdvořile a pozorně. Znovu s díky odmítl, řekl, že přijde později, a vrátil se do svého domu.

Vesničané již pozemek vyčistili od trosek a vše bylo připraveno na důkladné přebudování. Ohni neušlo nic s výjimkou pár kusů kuchyňského nádobí. Kolik bude celá přestavba stát, to mu Fudžiko nechtěla říci. Je to velmi levné, ujistila ho, prosím, nedělejte si s tím starosti.

„Karma, Andžin-sama,“ prohodil jeden z vesničanů.

„Ano.“

„Co s tím naděláte? Žádné strachy, váš dům bude brzy hotov – a lepší než předtím.“

Blackthorne spatřil Omiho, jak stoupá do kopce. Tvářil se napjatě a nepřístupně. Vydal se mu naproti. Když si ho Omi všiml, jako by jeho zlost trochu polevila. „Á, Andžin-san,“ prohodil srdečně. „Slyšel jsem že vás Toranaga-sama za svítání bere také s sebou na cestu. To je dobře, můžeme jet spolu.“

Bez ohledu na Omiho zřejmou přívětivost se měl Blackthorne dokonale na pozoru.

„Poslyšte, Omi-san, teď já jdu tam,“ ukázal směrem k plošině na návrší. „Prosím vás s sebou, ano?“

„Ale dnes není žádný výcvik.“

„Vím. Prosím vás jít také, ano?“

Omi postřehl, že Blackthorne má ruku na jílci těžkého meče, aby mu nepřekážel. Jeho pozorný zrak padl na vypouklinu pod pásem kimona a podle naznačeného tvaru ihned pochopil, že je to skrytá pistole. „Muž, který smí nosit dva meče, by s nimi také měl umět zacházet, co vy na to?“ utrousil napůl úst.

„Prosím? Nerozumím.“

Omi to zopakoval jednoduššími slovy.

„Á, rozumím. Ano. Tak lépe.“

„Opravdu. Jabu-san říká, že nyní, když se z vás stal skutečný samuraj, měl byste se začít důkladně učit věci, které my obvykle považujeme za samozřejmost. Například jak si počínat jako sekundant při seppuku – ale také se připravit na vlastní seppuku, jak jsme všichni povinni. Ano, Andžin-san, a měl byste se učit zacházet s meči. Pro samuraje je to velice důležité, umět používat zbraň a umět ji ctít.“

Blackthorne sice polovinu slov nepochytil, přesto věděl, co Omi říká. Tedy alespoň co říká navenek, poopravil se vzápětí neklidně.

„Ano. Pravda. Důležité,“ potvrdil jeho slova. „Prosím, jednou vy učit – nebo vy naučíte? Pro mě to čest.“

„Ano, Andžin-san, já vás naučím.“

Blackthornovi přeběhl mráz po zádech, když v Omiho slovech vycítil skrytou výhrůžku. Měj se na pozoru, přikázal si. Ale nezačínej si zbytečně přimýšlet. „Děkuji. Teď jít tam? Času málo. Vy se mnou, ano?“

„No tak dobře, Andžin-san. Ale pojedeme na koních. Za chvilku vás dohoním.“ Omi odešel do kopce směrem k svému dvoru.

Blackthorne nařídil sluhovi, aby mu osedlal koně, a neohrabaně nasedl z pravé strany, jak bylo japonským i čínským zvykem V tom tedy nevidím velkou budoucnost, nechat zrovna tohohle chlapa, aby mě učil zacházet s mečem, řekl si a pravou rukou nahmátl skrytou pistoli. Její příjemné teplo mu dodalo jistoty, ta se však opět rozplynula, jakmile se znovu objevil Omi. Jeli s ním čtyři samurajové.

Všichni jezdci klusali společně poničenou cestou vzhůru k návrší. Minuli mnoho skupin samurajů v plné polní, vyzbrojených, zaměstnaných různými úkoly. Vlajky na kopích se třepetaly. Když jezdci vyjeli na hřeben, uviděli, že celý mušketýrský pluk byl vyveden z tábora v pochodovém tvaru, všichni muži stáli po boku svých plně vystrojených koní, vzadu trén, Jabu, Xaga a jejich důstojníci v čele. Začalo hustě pršet.

„Všechny jednotky cesta?“ zeptal se zmateně Blackthorne a přitáhl otěže.

„Ano.“

„Jdou lázně s Toranaga-sama, Omi-san?“

„Já nevím.“

Pud sebezáchovy Blackthornovi kázal, aby se už dál nevyptával. ještě jednu odpověď však potřeboval. „A Buntaró-sama?“ zeptal se jakoby mimochodem. „On s námi zítra, Omi-san?“

„Ne. Ten už odjel. Dnes ráno jste ho mohl vidět na návsi, když jste odcházel z čajovny, nevšiml jste si?“

Blackthorne nečetl v Omiho tváři nic zlého. „Ne. Neviděl, škoda. On také lázně?“

„Zřejmě ano, ale nejsem si jist.“ Déšť Omimu odkapával z kuželovité-ho klobouku přivázaného pod bradou, oči mu téměř nebylo vidět. „Tak a teď k věci. Proč jste chtěl, abych sem s vámi jel?!“

„Ukázat místo, tak já říkat.“ Než mohl Omi-san něco namítnout, Blackthorne pobídl svého koně vpřed. S vysoce přesným námořnickým citem si v paměti vybavil polohu a rychle dojel k určitému místu nad trhlinou. Sesedl a pokynul Omimu. „Prosím.“

„No a co?“ Omiho hlas zněl ostře.

„Prosím sem, Omi-san. Vy sám.“

Omi poslal své stráže opodál, pobídl koně vpřed a nyní čněl nad Blackthornem. *„Nan desu ka?“* zeptal se. Zdálo se, že rukou sevřel pevněji jílec meče.

„Toto místo Toranaga-sama…“ Blackthornovi došla slovní zásoba, takže se musel uchýlit k posunkúm. „Rozumět?“

„Tady jste ho vytáhl ze země, že? Dobrá, a co dál?“

Blackthorne se na něho podíval, pak záměrně sjel pohledem na jeho meč, znovu vzhlédl na Omiho a nic neříkal, jen si setřel déšť z obličeje.

„Nan desu ka?“ opakoval Omi, teď už zjevně podrážděn.

Jeho společník stále neodpovídal. Omi pohlédl do praskliny a znovu Blackthornovi do obličeje. A tu se mu náhle v očích rozsvítilo. *„Á, só desu ka! Wakarimasu!“* Na okamžik se zamyslel, pak křikl na jednoho ze strážců: „Okamžitě sem pošlete Muru! S dvaceti muži a lopatami!“

Samuraj tryskem odjel. Omi poslal i zbylé tři jezdce zpět do vesnice, pak seskočil z koně a postavil se vedle Blackthorna. „Ano, Andžin-san,“ zvolal, „to je skvělá myšlenka. Výtečný nápad!“

„Nápad? Jaký nápad?“ zeptal se Blackthorne nevinně. „Jen ukázal místo – myslel vy budete zajímat. Promiňte, nerozumím.“

Omi řekl: „Toranaga-sama tady přišel o své meče. Meče jsou velmi cenné. Bude šťastný, když je dostane zpět! Velice šťastný, chápete?“

„A só! Ne můj nápad, Omi-san,“ odvětil Blackthorne. „Omi-san nápad.“

„Jistě, jistě. Děkuji, Andžin-san. Jste dobrý přítel a myslí vám to rychle. Měl jsem na to pamatovat sám! Opravdu, jste dobrý přítel a pevná přátelství budeme v příštích měsících potřebovat. Válka nám šlape na paty,

ať chceme nebo nechceme.“

„Prosím? Promiňte, nerozumím, příliš rychlý mluvit. Promiňte, prosím.“

„Rád, že my přátelé – vy a já. Rozumíte?“

„*Hai*. Říkáte válka? Válka teď?“

„Už brzy. Co s tím naděláme? Nic. Nemějte obavy, Toranaga-sama smete Išida i s těmi jeho zrádci. Tak to dopadne, rozumíte? Jen žádné starosti!“

„Rozumím. Teď jdu můj dům. Ano?“

„Dobrá. Uvidíme se za svítání. A ještě jednou vám děkuji.“

Blackthorne přikývl, ale neodešel. „Je krásná, že?“

„Co?“

„Kiku-san.“ Stál mírně rozkročen, připraven uskočit dozadu, vytrhnout pistoli, zamířit a vypálit. Naprosto jasně si pamatoval tu neuvěřitelnou, samozřejmou rychlost, s jakou tehdy Omi sťal hlavu nešťastnému vesničanovi, a byl plně ve střehu. Došel k závěru, že jediná bezpečná cesta bude záležitost s Kiku uspíšit. Sám Omi by to nikdy neudělal. Ten by takové špatné způsoby považoval za nemyslitelné. Styděl by se za svou slabost a svou velmi nejaponskou žárlivost by neprodyšně uzavřel do tajné přihrádky. A právě proto, že byla tak cizí a ostudná, jeho žárlivost by skrytě kvasila dál a v nejméně očekávanou chvíli by Omi vybuchl, slepě a ničivě.

„Kiku-san?“ opakoval Omi.

„*Hai*“ Blackthorne viděl, že Omi zakolísal. Přesto byl rád, že to byl on sám, kdo zvolil čas a místo. „Je krásná, že?“

„Krásná?“

„*Hai*.“

Déšť zesílil. Do bláta cákaly těžké kapky. Koně se nepokojně chvěli. Oba muži byli promočení, ale voda byla teplá a rychle z nich stékala.

„Ano,“ řekl Omi. „Kiku-san je velmi krásná,“ a následoval proud slov, jejichž obsah Blackthorne nepochopil.

„Já nemít teď dost slov, Omi-san – ne na to, abych mluvit jasně,“ pokračoval Blackthorne. „Později ano. Teď ne. Rozumět?“

Omi jako by neposlouchal. Potom řekl: „Máme spoustu času. Dost času, abychom si všechno probrali – o ní, o vás a o mně, o karmě. Ale máte pravdu, teď není vhodná chvíle. Souhlasíte?“

„Myslím rozumím. Ano. Včera nevěděl, Omi-san a Kiku-san dobří přátelé,“ rozvíjel Blackthorne útok.

„Nejsem jejím majitelem.“

„Nevěděl, vy a ona dobří přátelé. Teď –“

„Teď pojedeme zpátky. Ta věc je uzavřena. Ta žena nic neznamená. Nic.“

Blackthorne tvrdohlavě pokračoval. „Příště –“

„Rozmluva skončila! Neslyšel jste? Vyřízeno!“

„*Íe, íe*, Bože můj!“

Omi sáhl po meči. Blackthorne bezděčně uskočil o dva kroky dozadu. Omi však meč nevytasil a ani Blackthorne nevytáhl pistoli. Oba byli připraveni, ale žádný se neodhodlal začít.

„Co jste to chtěl říci, Andžin-san?“

„Příště – já zeptat, o Kiku-san. Omi-san řekne ano – pak ano. Omi-san ne – pak ne! Rozumět? Přítel a přítel, ano?“

Omi mírně povolil sevření meče. „Opakuji – nejsem její majitel. Děkuji, že jste mi ukázal tohle místo, Andžin-san. Na shledanou.“

„Přítel?“

„Samozřejmě.“ Omi popošel k Blackthornovu koni a přidržel mu uzdu, jezdec se vyhoupl do sedla.

Podíval se dolů na Omiho. Kdyby toho byl schopen, na místě by samurajovi ustřelil hlavu. Bylo by to to nejjistější, co by mohl udělat. „Sbohem, Omi-san, a děkuji vám.“

„Na shledanou, Andžin-san.“ Omi sledoval, jak Blackthorne odjíždí, a neotočil se, dokud mu nezmizel za hřbetem kopce. Pak označil několika kameny přesné místo u trhliny a celý rozrušený tam čekal ve dřepu, aniž věnoval pozornost přívalům vody.

Brzy na místo dorazil Mura se skupinou rolníků, zastříkaných blátem.

„Přesně tady zapadl Toranaga-sama do trhliny, Muro. Zde někde jsou pohřbeny jeho meče. Do soumraku mi je přineseš.“

„Ano, Omi-sama.“

„Kdybys měl mozek a jen trochu ti na mně jako na tvém lenním pánu záleželo, dávno už bys to udělal sám.“

„Odpusťte mi mou tupost, pane, prosím.“

Omi odjel. Chvilku se za ním dívali, pak se rozmístili do kruhu okolo kamenů a začali kopat.

Mura ztišil hlas. „Uo, ty se přidáš k trénu.“

„Ano, Mura-san. Ale jak to mám udělat?“

„Nabídnu tě panu Andžinovi. Ničeho si nevšimne.“

„Ale co jeho konkubína? Ta přece ano,“ zašeptal Uo.

„Nepojede s ním. Slyšel jsem, že ty popáleniny má zlé. Má až později do Eda přijet lodí. Víš, co máš dělat?“

„Vyhledat důvěrně důstojného otce a zodpovědět mu všechny otázky.“

„Přesně tak.“ Mura si oddychl a začal mluvit normálním hlasem. „Můžeš jet s panem Andžinem, Uo, dobře ti zaplatí. Snaž se, ale zas ne moc, nebo by tě chtěl vzít až do Eda.“

Uo se zasmál. „Poslyšte, říká se, že Edo tak bohatý, že tam všichni čurají do stříbrných hrnců, dokonce i eta. A ženský že tam mají pleť jak

mořskou pěnu a jejich komůrky prý vůbec nejsou chlupatý.“

„Je to pravda. Mura-san?“ zeptal se jiný z vesničanů. „Že by tam neměly žádný chloupky?“

„Když jsem tam byl prvně, bylo Edo jenom smradlavá rybářská vesnice, kam se hrabala na Andžiro.“ odpověděl Mura, aniž přestal kopat. „Tehdy jsme s knížetem Toranagou pronásledovali Beppua. Posekali jsme společně dobrý tři tisíce hlav. A co se týče chloupků, všechny holky, co jsem poznal, je měly, kromě jedný Korejky, ale ta říkala, že si je nechala jeden po druhým vytrhat.“

„Co všechno ty ženský neudělaj, jen aby nás nalákaly, co?“ prohodil někdo.

„To jo. Ale docela bych to chtěl vidět. Nefritová brána bez křovíčka!“

„Vsadil bych člun ryb proti kbelíku hoven, že to vytrhávání muselo pořádně bolet.“ Uo hvízdl.

„Až ze mě bude kami, usídlím se Kiku-san v nebeským pavilonu! Prý už se narodila navoněná a kdepak chloupky!“

Za všeobecného smíchu se Uo zeptal: „A byl v tom rozdíl, Mura-san, dobývat nefritovou bránu bez křoví?“

„Byl jsem tak těsně jako ještě nikdy. Jejej! Zajel jsem tak hluboko jako ještě v životě ne, a to přece není k zahození, nemyslíte? Takže už vím, že je vždycky lepší, když to holka shodí. Některý jsou v tom ovšem pověrčivý nebo si stěžují, jak to svědí. Oba jste pak blíž a v tom to všechno je, chápete?“ Všichni se smáli a znovu se sehnuli ke kopání. Jáma, skrápěná deštěm, rostla.

„Vsadil bych se, že Andžin-san se včera dostal pořádně hluboko, že tam tak stála u brány! Hm – co já bych za to dal, bejt na jeho místě.“ Uo si setřel pot z čela. Jako všichni ostatní měl na sobě jen bederní pás a kuželovitý klobouk z bambusové slámy a byl bos.

„Jó, já tam byl, Uo, všecko jsem na návsi viděl. Když se usmála, cítil jsem mravenčení až do konečků prstů.“

„Vážně,“ přidal se další. „Musím se přiznat, že už jen při tom jejím úsměvu se mi postavil jako veslo.“

„Ale určitě ne tak jako panu Andžinovi, co, Mura-san?“ chechtal se Uo. „No tak, povězte nám ještě jednou, jak to tehdy bylo.“

Mura s radostí poslechl a vyprávěl o té první noci a koupeli. Příběh už byl vylepšen mnoha podáními, ale nikomu to nevadilo.

„No teda, mít takovýho obra!“ Uo napodobil, jak před sebou strká velikánskou přítěž, a rozesmál se, až sebou plácl do bláta.

„Kdo by si byl pomyslel, že se ten cizák barbarská dostane z tý díry až do ráje?“ Mura se na chvíli opřel o lopatu, aby popadl dech. „Nikdy bych tomu neuvěřil – jako v nějaký prastarý legendě. To je karma, co?“

„Možná že dřív bejval jedním z nás – v minulým životě – a že se vrátil

se stejným rozumem, jen v jiný kůži.“ Nindžin přikývl. „Není to vyloučený. Tak nějak to asi bude – protože podle toho, co říkal důstojný otec, musel by se už dávno smažit u Ďábla v pekle. Neříkal otec. že na něj uvalil mimořádnou klatbu? Slyšel jsem ho, jak na pana Andžina svolává pomstu samotného velkého kami Ježíše, a věřte mi, až jsem se sám třás.“ Pokřižoval se, ostatní si toho sotva všimli. „Ale to vám teda říkám, Ježíš Kristus Maria Všemohoucí trestá svý nepřátele opravdu podivným způsobem.“

Uo mínil: „No, já sice křesťan nejsem, jak všichni víte, ale nezlobte se, Andžin-san mi připadá jako docela dobrej člověk. Promiňte, ale lepší než ten křesťanskej otec, co smrděl a nadával a všechny jen děsil. A k nám se přece chová dobře, ne? Se svýma lidma zachází slušně – a říká se o něm, že je přítelem knížete Toranagy, no asi ano, vezměte si všechny ty výsady. A nezapomínejte, jak ho Kiku-san poctila svou zlatou roklí.“

„Ta je teda opravdu zlatá. Slyšel jsem, že ho ta noc přišla na pět kobanů!“

„Patnáct koku za jedinou noc?!“ vyprskl Nindžin. „Ojoj – ten Andžin-san má ale štěstí! To je teda velkolepá karma – pro nepřítele Boha Otce, Syna a Panny Marie!“

Mura věc upřesnil: „Zaplatil jeden koban – tři koku. Ale jestli si myslíte, že je to moc…“ zarazil se a spiklenecky se kolem rozhlédl, jako by se chtěl ujistit, že nikde neposlouchají žádní čmuchalové, i když si samozřejmě říkal, kde by se v takovém lijáku vzali. A i kdyby, co na tom?

Všichni přestali pracovat a shlukli se blíž. „Ano, Mura-san?“

„Zrovna před chvilkou jsem zaslechl, že Kiku-san se má stát Toranagovou konkubínou. Dnes ráno vykoupil její smlouvu. Tři tisíce koku.“

Byla to suma. která vyrážela dech, víc, než kolik celá jejich vesnice vydělala rybolovem a pěstováním rýže za dvacet let. Jejich úcta ke Kiku ještě vzrostla, bylo-li to vůbec možné. A stejně tak k Andžinovi, protože to znamenalo, že byl posledním mužem na zemi, jenž si jí ještě jako kurtizány první třídy užil.

„No tohle,“ mumlal Uo, který skoro ztratil řeč. „Tolik peněz – ani nevím, jestli se z toho mám poblít, pochcat nebo podělat!“

„Ani jedno,“ usadil ho Mura stroze. „Kopat budeš. Musíme najít ty meče.“

Poslechli a dali se do toho, každý ponořen do vlastních úvah. Jáma se nezadržitelně prohlubovala.

Po chvíli už se ustaraný Nindžin neudržel a přestal kopat. „Mura-san, promiňte, ale jak jste rozhodl o těch nových daních?“ zeptal se. I ostatní ustali v práci.

Jen Mura pokračoval v kopání svým pravidelným, lopotným tempem.

„A co by tu mělo být k rozhodování? Jabu-sama řekl plaťte, tak budeme platit, jasný?“

„Ale Toranaga-sama nám snížil daně z deseti dílů na čtyři, a on je teď přece náš lenní pán.“

„To je sice pravda, ale Jabu-sama dostal zpět Izu – a k tomu Surugu a Totomi – a byl znovu jmenován svrchovaným pánem, takže kdo je teď náš lenní pán, no?“

„Toranaga-sama. Určitě, Mura-san, Tora –“

„Půjdeš si k němu stěžovat, Nindžine, co? Probuď se, Jabu-sama je náš nejvyšší pán, jako byl vždycky. Nic se nezměnilo. A když zvedne daně, budem platit víc. A hotovo!“

„Jenže tak přijdeme o všechny zásoby na zimu! O všechno!“ Nindžinův hlas zněl jako vzteklé kňučení, ale všichni věděli, že říká pravdu. „I s rýží, kterou jsme ukradli –“

„Rýží, kterou jsme ušetřili,“ opravil ho se zasyčením Uo.

„I s tím to bude málo, abychom přežili zimu. Budeme muset prodat pár člunů a –“

„Žádné se prodávat nebudou,“ prohlásil Mura. Zabodl lopatu do bahna, otřel si z očí pot a pevněji si přivázal klobouk. Pak se dal znovu do kopání. „Pracuj, Nindžine. To tě zase vrátí k dnešku.“

„Ale jak přežijeme zimu, Mura-san?“

„Nejdřív musíme přežít léto.“

„To jo,“ přesvědčil Nindžin hořce. „Zaplatili jsme na daních víc než na dva roky dopředu, a pořád to nestačí.“

„To je karma, Nindžine,“ uklidňoval ho Uo.

„Válka je na spadnutí. Možná dostaneme nového pána, kterej bude rozumnější, nemyslíte?“ prohodil jiný rolník.

„Horší být nemůže – nikdo nemůže být horší.“

„Na to moc nespoléhejte,“ radil jim všem Mura. „Teď jste naživu, a než se nadějete, může být klidně po vás, a pak už žádná zlatá rokle, křoví nekřoví.“ Narazil lopatou na kámen a zastavil se. „Pomoz mi, Uo, příteli.“

Společně dobývali balvan z bahna. Uo úzkostlivě zašeptal: „Mura-san, a co když se důstojný otec zeptá na ty zbraně?“

„Tak mu to povíš. A řekni mu, že jsme připraveni – že Andžiro je připraveno.“

42/

Před polednem dorazili do Jokose. Buntaró již předešlého večera Zatakiho zastavil a podle Toranagových příkazů ho uvítal s velkou slávou.

„Požádal jsem ho, aby se utábořil na sever od vesnice, pane, než připravíme místo pro setkání,“ ohlásil Buntaró. „Oficiální jednání se má konat tady dnes odpoledne, pokud vám to bude vyhovovat.“ A aniž měl na mysli cokoli humorného, dodal: „Myslím, že hodina kozy by mohla být příznivá.“

„Dobře.“

„Chtěl s vámi mluvit už dnes večer, ale nepřistoupil jsem na to. Řekl jsem mu, že vám ‚bude ctí‘ setkat se s ním buď dnes nebo zítra, jak si bude přát, ale ne po soumraku.“

Toranaga souhlasně zamručel, ale ze svého zpěněného koně dosud neseskočil. Měl na sobě náprsní krunýř, přílbici a lehkou bambusovou zbroj. Stejně byl vybaven i jeho doprovod, po dlouhé cestě celý zablácený. Znovu se opatrně rozhlédl po okolí. Mýtinu vybrali dobře, náhlé přepadení zde nepřicházelo v úvahu. Nablízku žádné stromy nebo stavení, kde by se mohli skrývat lučištníci nebo mušketýři. Pouze východně od vesnice byl terén plochý a trochu vyvýšený. Severní, západní a jižní směr střežila ves a dřevěný most, jenž překlenoval prudkou bystřinu. V této soutěsce byla říčka plná balvanů a samý vír. Na východě, za zády unavených a zpocených jezdců, stoupala cesta příkře k průsmyku a k mlžnému hřebeni pět ri vzdálenému. Všude okolo čněly hory, mnohé sopečného původu, s vrcholy většinou zabořenými do souvislého příkrovu nízkých mraků. Uprostřed prostranství bylo postaveno pódium o ploše dvanácti rohoží, vztyčené na nízkých podpěrách. Zastřešoval je vysoký rákosový baldachýn. Spěch na řemeslném provedení nebyl znát. Na tatami proti sobě ležely dva brokátové polštáře.

„Mám své muže tady, tam i támhle,“ pokračoval Buntaró a ukazoval lukem na okolní návrší. „Do všech směrů je vidět na mnoho ri, pane. Obranná postavení jsou výhodná – most i celou vesnici máme pod dohledem. Další síly zajišťují váš případný ústup na východ. Most je samozřejmě neprodyšně uzavřen strážemi a v jeho táboře jsem nechal jako ‚čestnou stráž‘ sto mužů.“

„Zataki tam teď je?“

„Ne, pane. Vybral jsem pro něho a jeho podkoní rjokan na severním okraji vesnice, hodný jeho postavení, a nabídl mu, aby si dopřál koupel v tamějších horkých pramenech. Ten dům je osamocený a dobře jsem ho zabezpečil. Naznačil jsem, že máte v úmyslu zítra pokračovat do lázní Šúsendži a budete rád, když vás doprovodí.“ Buntaró ukázal na úhlednou jednopatrovou stavbu na okraji mýtiny, která poskytovala nejlepší výhled a stála blízko horkého pramene prýštícího ze skály do přírodní nádrže. „A tento je váš.“ Před rjokanem, zájezdním ubytovacím domem, klečela skupina mužů s hlavami strnule sklopenými v hlubokém úklonu. „To je starosta s vesnickými staršími. Nevěděl jsem, zda se s nimi chcete setkat

hned.“

„Později.“ Toranagův kůň unaveně zaržál a pohodil hlavou, až postroje zacinkaly. Utišil ho a teprve teď, zcela spokojen s bezpečnostními opatřeními, dal pokyn svým mužům a sesedl. Jeden z Buntaróových samurajů se chopil uzdy. Byl stejně jako ostatní v bojové zbroji s krunýřem, v plné pohotovosti.

Toranaga se vděčně protáhl, aby ulevil svalům nohou a zad, sužovaným křečí. Cesta z Andžira pod jeho vedením byla nepřetržitým usilovným pochodem, se zastávkami pouze na výměnu koní. Zbytek trénu, vedeného Omim, tvořený palankýny s nosiči, zůstal daleko vzadu, roztažený po cestě klesající z hřebene. Cesta z Andžira se klikatila podél pobřeží, pak se rozvětvila. Zvolili západní trasu do vnitrozemí a stále stoupali bujnými pralesy plnými zvěře, po pravé straně zůstal vrchol Omura, po levé hřbety sopečného pásma Amagi, tyčící se téměř pět tisíc stop vysoko. Jízda mu pozvedla náladu – konečně se něco dělo! Část cesty vedla ideálním sokolnickým územím a sliboval si, že jednou si musí vyzkoušet lov po celém Izu.

„Dobře. Opravdu, výborně,“ pravil, zatímco samurajové hlučně seskakovali z koní, klábosili a řadili se. „Dobře jsi to zařídil.“

„Pokud bych vás směl poprosit, dopřejte mi tu čest, abych se s panem Zatakim a jeho muži ihned vypořádal.“

„Dotkl se tě nějak?“

„Ne – naopak, počínal si jako skutečný dvořan, ale vlajka, pod kterou cestuje, to je zrada vůči vám.“

„Jen trpělivost, jak často ti to musím opakovat?“ řekl Toranaga vlídně.

„Obávám se, že věčně, pane,“ odpověděl Buntaró nevrle. „Promiňte, prosím.“

„Býval jsi jeho přítelem.“

„On býval vaším spojencem.“

„V Odawaře ti zachránil život.“

„Tam jsme byli na stejné straně,“ poznamenal Buntaró zachmuřeně a pak vybuchl: „Jak si k vám může něco takového dovolit, pane? Váš bratr! Cožpak jste mu neprokazoval náklonnost, nebojoval po jeho boku – celý život?“

„Lidé se mění.“ Toranaga nyní plně zaměřil pozornost na pódium. Z krovu nad plošinou visely ozdobné závěsy z jemného hedvábí. Ornamentální brokátové třapce s nimi byly barevně sladěné a tvořily vkusný lem, větší splývaly v rozích. „Je to příliš okázalé a zbytečně to zveličuje význam setkání,“ řekl. „Zjednodušte to. Sundejte závěsy, všechny ty třapce a polštáře. Pošlete to zpátky obchodníkům, a kdyby nechtěli ubytovacímu důstojníkovi vrátit peníze, řekni mu, ať to prodá. Dejte tam čtyři podušky, nebo ne, dvě stačí – obyčejné, vycpané

řezankou.“

„Ano, pane.“

Toranagův zrak padl na pramen. Vydal se k němu. Z vody, která se syčením prýštila z pukliny ve skále, stoupala pára a kolem byla cítit sira. Tělo bolestně toužilo po koupeli. „A co ten křesťan?“

„Pane?“

„Cukku-san, ten křesťanský kněz?“

„Aha, ten! Je tu někde ve vesnici, ale na druhém břehu za mostem. Sem bez povolení vstoupit nesmí. Proč se ptáte? Je to důležité? Říkal něco v tom smyslu, že by mu bylo ctí, kdyby s vámi mohl mluvit, až se vám to bude hodit. Nemám pro něj poslat hned?“

„Byl sám?“

Buntaró ohrnul ret. „Ne, doprovází ho dvacet noviců, všichni muži z Kjúšú, pane, s tonzurou jako on, z dobrých samurajských rodin. Všichni jsou na koních, ale jedou neozbrojeni. Dal jsem je prohledat. Důkladně.“

„A jeho?“

„Samozřejmě také – toho zvlášť. Mezi zavazadly měl čtyři poštovní holuby. Zabavil jsem je.“

„Výborně. Zabijte je… Nějaký hlupák to udělá omylem, bude nám to jistě velice líto, že?“

„Rozumím. Mám pro něho poslat?“

„Později. Časem s ním promluvím,“

Buntaró svraštil čelo. „Udělal jsem snad chybu, že jsem ho dal prohledat?“

Toranaga zavrtěl hlavou a pohledem opět nepřítomně spočinul na puklině, ponořen do úvah. Pak dodal: „Pošli pár mužů, kterým se dá věřit, aby dohlédli na mušketýrský pluk.“

„Už jsem to udělal, pane.“ Buntaróova tvář se rozjasnila škodolibým uspokojením. „A v osobní stráži pana Jabua mám taky rozmístěno pár očí a uší. Ani si nepšoukne, abyste o tom nevěděl, budete-li si to přát.“

„Dobře.“ Čelo trénu právě procházelo ohybem klikaté cesty, stále ještě dost daleko. Toranaga už rozeznával troje nosítka, Omiho vedoucího jednotku podle rozkazu na koni a Andžina, nyní rovněž lehce klusajícího po jeho boku.

Otočil se k nim zády. „Vzal jsem s sebou tvoji manželku.“

„Ano, pane.“

„Žádá mě o povolení cestovat do Ósaky.“

Buntaró se na něj překvapeně podíval, ale nic neříkal. Pak znovu sklouzl pohledem na sotva rozeznatelné postavy.

„Dal jsem jí své svolení – samozřejmě pokud s tím budeš souhlasit ty.“

„Cokoli schválíte, pane, schválím i já,“ řekl Buntaró.

„Mohu jí umožnit, aby cestovala po souši z Mišimy, anebo by mohla

doprovázet pana Andžina do Eda, a do Ósaky pak odtamtud plout po moři. Andžin-san souhlasí, že za ni bude zodpovídat – pokud nejsi proti.“

„Po moři by to bylo bezpečnější.“ V Buntaróovi to vřelo.

„Všechno to závisí na obsahu zprávy, kterou přivezl Zataki. Pokud mi Išido oficiálně vypovídá válku, pak bych to samozřejmě musel zakázat. Pokud ne, mohla by tvá manželka vyjet zítra nebo pozítří, budeš-li souhlasit.“

„Cokoli rozhodnete, schválím.“

„Dnes odpoledne předej své povinnosti Nagovi. Teď je vhodná chvíle, abys dal se ženou všechno do pořádku.“

„Odpusťte, pane, ale měl bych zůstat u svých mužů. Prosím, nechte mě s nimi. Do doby, než odsud budete bezpečně pryč.“

„Dnes večer předáš své povinnosti mému synovi. Přijdete ke mně s paní na večeři. Na noc zůstanete v rjokanu a usmíříte se spolu.“

Buntaró zíral do země. Pak hlesl ještě strnuleji: „Ano, pane.“

„Nařizuji ti, aby ses vynasnažil usmířit se s ní,“ řekl Toranaga. Chtělo se mu dodat, že čestný mír je přece lepší než válka, ale nebyla to pravda a mohlo by to vyvolat filozofickou při. Na to byl příliš unaven, o žádné debaty nestál, teď už chtěl jen koupel a odpočinek. „Přiveď mi toho starostu!“

Předák a vesničtí starší o sebe samou horlivostí až zakopávali, jen aby se před ním mohli uctivě poklonit a co nejokázaleji ho uvítat. Toranaga jim stroze řekl, že účet, který předloží jeho ubytovacímu důstojníkovi, bude samozřejmě správný a rozumný. „Jasné?“

„*Hai,*“ zazněl pokorný sbor. Děkovali bohům za své neočekávané štěstí a tržby, kterou jim tato návštěva nepochybně vynese. S mnoha opakovanými poklonami a ujišťováním, jak hrdi a poctěni všichni jsou, že mohou posloužit největšímu daimjóovi v říši, ho čiperný vrásčitý starosta uvedl do domu.

Toranaga rjokan dopodrobna prohlédl, doprovázen hejny klanících se usměvavých služek všeho věku, výkvětem vsi. Nevšední zahradu s malou čajovnou uprostřed obklopovalo deset místností, s kuchyněmi vzadu, v západní části stál zvláštní domek s velkou lázní napájenou přírodním pramenem, uhnízděný pod úpatím skály. Celý rjokan byl úpravně oplocen – do koupele vedla krytá cestička – a dal by se snadno bránit.

„Nepotřebuji ten dům celý, Buntaró-san,“ prohlásil, když stál znovu na verandě. „Tři místnosti by úplně vyhovovaly – jedna pro mě, další pro pana Andžina a třetí pro ženy. Ty si vezmi čtvrtou. Není třeba platit všechno ostatní.“

„Můj ubytovací důstojník mě ujistil, že sjednal velmi výhodné podmínky na celý dům, pane, den po dni, za méně než polovinu ceny, a to je ještě před sezónou. Výdaje jsem odsouhlasil s ohledem na vaši

bezpečnost.“

„Tak dobrá,“ přitakal Toranaga neochotně. „Ale než budeme odjíždět, chci vidět účet. Není třeba vyhazovat peníze. Pokoje raději využijte pro stráže, po čtyřech mužích do každého.“

„Ano, pane.“ Buntaró byl pro takové řešení již rozhodnut. Sledoval, jak Toranaga se dvěma osobními strážci rázuje pryč, provázen čtyřmi nejpohlednějšími služkami, a míří do svého pokoje ve východním křídle. To je divné, přemýšlel, o jakých ženách to vlastně mluvil? Pro jaké ženy má být ta místnost? Že by Fudžiko? Nevadí, pomyslel si unaveně. Brzy se to dozvím.

Jedna ze služek se mihla kolem něho. Zářivě se na něj usmála a on jí úsměv bezmyšlenkovitě vrátil. Byla mladá a hezká a měla jemnou pleť. Minulou noc se s ní vyspal, ale nepřineslo mu to žádné potěšení. I když byla obratná, náruživá a dobře vyškolená, chuť ho brzy přešla – nepocítil po ní touhu. Nakonec, aby učinil zadost správným způsobům, předstíral, že dosáhl vrcholu, stejně jako ona. Pak odešla.

Stále zadumán vyšel do dvora, aby vyhlížel příchozí, blížící se po cestě.

Proč jen právě do Osaky?

O hodině kozy se stráže na mostě rozestoupily. Z druhého břehu začal přicházet průvod. V čele kráčeli heroldové nesoucí prapory s všemocným znakem regentů, pak okázalá nosítka a nakonec další stráže.

Vesničané se klaněli. Všichni byli na kolenou, vskrytu celí bez sebe úžasem nad takovým bohatstvím a pompou. Starosta se opatrně zeptal, zda by směl k uctění této příležitosti shromáždit svůj lid. Toranaga vzkázal, že ti, kteří právě nepracují, mohou se svolením svých pánů přihlížet. Starosta tedy ještě pečlivěji vybral deputaci, složenou hlavně ze starců, ale i poslušných mladých obyvatel, právě tolik, aby udělali dojem – ačkoli každý dospělý by u toho chtěl být –, ale ne zas tolik, aby byl porušen příkaz velkého daimjóa. Kdo jen trochu mohl, zíral pokradmu z příhodných míst v oknech a dveřích.

Saigawa Zataki, pán Šinana, byl vyšší než Toranaga a o pět let mladší, stejně ramenatý a s podobně výrazným nosem. Neměl ovšem takové břicho, zato však hustou černou bradku a oči jako štěrbinky. Dokud oba nevlastní bratři nebyli pohromadě, zdálo se, že by si mohli být i trochu podobní, nyní však stáli proti sobě a vypadali velmi odlišně. Zataki měl bohaté kimono, blyštící se slavnostní zbroj a náležitě opotřebované meče.

„Vítejte, bratře.“ Toranaga sestoupil z pódia a uklonil se. Měl na sobě nejobyčejnější kimono a vojenské slaměné sandály, meče k tomu. „Odpusťte mi, prosím, že vás přijímám tak prostě, ale přijel jsem nakvap, abych tu byl co nejdřív.“

„Já se omlouvám, že jsem vás vyrušil. Vypadáte dobře, bratře, velmi

dobře.“ Zataki vystoupil z palankýnu a též se uklonil, aby tak zahájil řetězec nekonečného, puntičkářsky propracovaného ceremoniálu, jemuž se nyní oba podvolili.

„Zde je, prosím, váš polštář, Zataki-sama.“

„Odpusťte, prosím, ale bylo by mi velkou ctí, kdybyste se posadil první, Toranaga-sama.“

„Jste nesmírně laskav. Ale dopřejte mi tu čest a sedněte si jako první vy, prosím vás.“

Pokračovali v té hře, kterou již oba vyzkoušeli tolikrát, spolu navzájem, se svými spojenci i nepřáteli, jak tak šplhali po žebříčku moci. Vychutnávali pravidla, jež pevně určovala každý okamžik, každou jednotlivou větu, a chránila tak jejich osobní čest. Žádný z nich nemohl udělat chybu a ohrozit tím sebe nebo své poslání.

Konečné seděli proti sobě na dvou polštářích, na dvě délky meče od sebe. Vlevo vzadu za Toranagou byl Buntaró, zatímco Zataki měl za sebou po levé straně svého hlavního pobočníka, staršího šedovlasého samuraje. Okolo pódia, s odstupem dvaceti kroku, seděli v řadách Toranagovi samurajové. Všichni si úmyslně ponechali oblečení z pochodu, ale zbraně měli dokonale připravené. Omi seděl na zemi na kraji pódia, Naga na opačné straně. Zatakiho muži byli oděni bohatě a okázale, na jejich oděvech se skvěly velké náramenní dílce křídlovitého tvaru, připnuté stříbrnými přezkami. Ozbrojeni byli ovšem stejně dobře. I oni se rozesadili na dvacet kroků od pódia.

Jak kázal ceremoniál, Mariko je obsloužila čajem, zatímco mezi oběma bratry probíhala neškodná, formální rozmluva. V patřičnou chvíli se Mariko s úklonou vzdálila. Buntaró si ji bolestně uvědomoval, nesmírně hrdý na její půvab a krásu. A pak, příliš brzy, prohlásil Zataki příkře: „Přináším příkazy regentské rady.“

Nad prostranstvím se rozhostilo náhlé ticho. Všichni, dokonce i Zatakiho vlastní lidé, byli ohromeni a zděšeni jeho neotesaností, nestoudností, s jakou řekl „příkazy“ namísto „zprávy“, aniž vůbec vyčkal Toranagovy otázky „Čím vám mohu být nápomocen?“, jak vyžadoval ceremoniál.

Naga rychle přeběhl pohledem ze Zatakiho ruky dotýkající se meče na svého otce. Viděl, jak mu naběhl zátylek, neklamný příznak blížícího se výbuchu. Toranagova tvář si však zachovávala klid a ke svému úžasu Naga slyšel, jak otec s dokonalým sebeovládáním odpovídá: „Promiňte, příkazy říkáte? Pro koho, bratře? Jistě jste chtěl říci zprávy.“

Zataki z rukávu vytrhl dva nevelké svitky. Buntaróova ruka při té neočekávané prudkosti užuž hmátla po čekajícím meči – vždyť rituál vyžadoval, aby všechny pohyby byly pomalé a rozvážné. Toranaga se ani nepohnul.

Zataki rozlomil pečeť na prvním svitku a četl hlasitým, mrazivým hlasem: „Z rozkazu regentské rady, ve jménu císaře Gó-Nidžóa, Syna Nebes: Zdravíce našeho proslulého vazala Jošiho Toranaga-no-Minowaru zveme jej, aby před nás neodkladně vzdáti hold do Ósaky se dostavil, a vyzýváme jej taktéž, by slovutného vyslance našeho, regenta pana Saigawu Zatakiho, s rozhodnutím svým obeznámil, přijato-li naše pozvání či nikoliv, a to bez prodlení.“

Vzhlédl a stejně hlasitě pokračoval: „Je to podepsáno všemi regenty a zapečetěno velkou říšskou pečetí.“ Nadutě svitek položil před sebe. Toranaga pokynul Buntaróovi, ten popošel vpřed, hluboce se Zatakimu uklonil, zdvihl svitek, obrátil se k Toranagovi a znovu se poklonil. Toranaga listinu přijal a dovolil Buntaróovi vrátit se na místo.

Nekonečně dlouho svitek zkoumal.

„Všechny podpisy jsou pravé,“ podotkl Zataki. „Přijímáte, nebo odmítáte?“

Tlumeným hlasem, aby jej slyšeli jen muži na pódiu včetně Omiho a Nagy, Toranaga procedil: „Proč myslíš, že bych tě za takové odporné způsoby nemohl připravit o hlavu?“

„Protože jsem synem své matky,“ odpověděl Zataki.

„To tě nezachrání, když budeš takhle pokračovat.“

„Pak tedy bude muset zemřít předčasně.“

„Cože?“

„Urozená paní, naše matka, je v Takatu.“ Takato byla nedobytná pevnost a hlavní město Šinana, Zatakiho provincie, hluboko ve vnitrozemí. „Je mi líto, ale tam její tělo zůstane navěky.“

„Strašíš! Vážíš si jí stejně jako já.“

„Při její nesmrtelné duši, bratře, ctím ji nesmírně, ale ještě více opovrhuji tím, jak ty škodíš říši.“

„Neusiluji o žádná nová území a –“

„Chceš připravit následníka o moc.“

„Zase jsi vedle, vždycky budu svého synovce chránit před zrádci.“

„Jde ti o následníkův pád, jsem o tom přesvědčen, proto jsem se rozhodl zůstat naživu a za každou cenu před tebou uzavřít Šinano a severní cestu. A budu v tom pokračovat tak dlouho, dokud Kantó nebude ve spřátelených rukou – za každou cenu.“

„Ve tvých rukou, bratříčku?“

„V kterýchkoli spolehlivých rukou, což vylučuje tvé. Bratříčku.“

„Ty Išidovi věříš?“

„Nevěřím nikomu, tos mě naučil ty. Išido je Išido, ale o jeho loajalitě se nedá pochybovat. To musíš připustit i ty.“

„Připouštím, že se mě Išido pokouší zničit a rozštěpit říši, aby uzurpoval moc a porušil taikóovu vůli.“

„Ale ty ses spolčil s knížetem Sugijamou, abys rozbil regentskou radu.“

Žíla na Zatakiho čele pulsovala jako tmavý červ. „No, co na to můžeš říct? Jeden z jeho rádců přiznal, že šlo o zradu: spikl ses se Sugijamou, aby na tvé místo přijal pána Itóa, pak abys rezignoval den před prvním zasedáním, v noci uprchl a uvrhl tak říši do zmatku. Sám jsem to přiznání slyšel – bratře.“

„Ty jsi byl také mezi vrahy?“

Zataki vybuchl: „Sugijamu zabili příliš horliví róninové, ani já, ani nikdo z Išidových lidí!“

„Pozoruhodné, jak rychle jsi ho na místě regenta nahradil, že?“

„Nevím, co je na tom divného. Jsem stejně urozeného původu jako ty. Ale já tu smrt nenařídil, ani Išido – přísahal to na svou samurajskou čest. Já to mohu rovněž odpřísáhnout. Sugijamu zabili róninové, ale zasloužil si to.“

„Zemřít na mučidlech, zbaven cti, někde ve špinavém sklepě, poté, co jeho děti a ženy rozsekali před jeho očima?“

„To jsou pomluvy, které šíří prašiví nespokojenci – možná tvoji špioni –, aby znevážili knížete Išida a tím i paní Očibu a následníka. Není na to žádný důkaz.“

„Podívej se na jejich těla.“

„Róninové dům zapálili. Z mrtvol nic nezbylo.“

„Opravdu pohodlné, že? Jak jen můžeš něčemu takovému věřit! Nejsi přece žádný natvrdlý venkovan!“

„Odmítám tady nadále sedět a poslouchat takové žvásty. Dej mi hned svou odpověď. A pak si buď vezmi mou hlavu a matka zemře, nebo mě nech odejít.“ Zataki se naklonil dopředu. „Ještě než má hlava dopadne z ramen na zem, požene se deset poštovních holubů na Takato. Mám své spolehlivé lidi na severu, východě i západě, den pochodu odsud, z tvého dosahu, a když neuspějí ti, další čekají v bezpečí za tvou hranicí. Když mě připravíš o hlavu nebo dáš zabít, anebo zahynu na Izu – z jakýchkoli důvodů –, ona zemře taky. Tak, a teď mi buď sraz hlavu, nebo nech toho přetahování o svitky a já okamžitě odjedu z Izu. Vyber si!“

„Išido zavraždil pána Sugijamu. Časem ti budu moci poskytnout důkaz. Cožpak to nic neznamená? Potřebuji jen trochu času –“

„Žádný čas už nemáš! Ve zprávě jasně stojí ‚bez prodlení‘. Samozřejmě se tedy odmítáš podřídit, tím je to vyřízeno. Tumáš.“

Zataki na tatami položil druhou listinu. „Zde je tvá oficiální obžaloba a příkaz k provedení seppuku, ke kterým se jistě postavíš se stejným pohrdáním – velký Buddha ti odpusť! Takže je vše jasné. Ihned odjíždím, příště už se setkáme na bojišti a slibuji si před velkým Buddhou, že ještě téhož večera uvidím tvou hlavu nabodnutou na kopí.“

Toranaga ze svého protivníka nespouštěl oči. „Kníže Sugijama byl náš

společný přítel. Opravdový druh, jeden z nejušlechtilejších samurajů, jaký kdy žil. Pravda o jeho smrti by tě měla zajímat.“

„Ta tvá bude důležitější, bratře.“

„Přisál ses k Išidovi jako hladový kojenec k matčinu prsu.“

Zataki se obrátil ke svému rádci. „Na vaši samurajskou čest, můžete dosvědčit, zda jsem rozmístil své muže tak jak říkám, a potvrdit obsah zprávy?“

Šedovlasý, důstojný starý samuraj, hlava Zatakiho důvěrníků a osoba Toranagovi dobře známá jako čestný muž, pociťoval nad tak vulgární přehlídkou nenávisti nesmírný stud a znechucení, stejně jako ostatní, kdo byli v doslechu. „Promiňte, pane,“ začal přidušeným šeptem a ukláněl se Toranagovi, „ale můj pán samozřejmě říká pravdu. Jak by bylo možno o tom pochybovat? Ale prosím vás, se vší úctou a pokorou cítím povinnost upozornit vás oba, že… že tak otřesný a ostudný nedostatek zdvořilosti mezi vámi není hoden vašeho postavení ani slavnostní povahy této příležitosti. Kdyby vás tak mohli slyšet vaši vazalové, pochybuji, že by je kdokoli z vás dokázal zadržet. Zapomněli jste na své samurajské povinnosti a na odpovědnost ke svým lidem. Promiňte mi, prosím,“ uklonil se oběma, „ale musel jsem to povědět.“ Pak dodal: „Potvrzuji, že všechny zprávy byly totožné, Toranaga-sama, a měly oficiální pečeť pana Zatakiho: ‚Okamžitě usmrťte urozenou paní, moji matku‘.“

„Jak mám dokázat, že se následníka nesnažím svrhnout?“ zeptal se Toranaga bratra.

„Okamžitě abdikujte, předejte všechna práva svému synovi a dědici, panu Sudarovi, a ještě dnes vykonejte seppuku. Potom budu já i všichni moji lidé – do posledního muže – podporovat Sudaru jako pána Kantó.“

„Zvážím, co jste mi řekl.“

„Jakže?“

„Rozmyslím si. co jste mi řekl,“ opakoval Toranaga pevněji. „Setkáme se zítra ve stejný čas, bude-li vám to vyhovovat.“

Zataki svraštil obličej. „To má být další z tvých triků? O čem bychom zítra jednali?“

„O tom, co jste právě řekl, a o tomhle.“ Toranaga pozdvihl svitek, jejž měl v ruce. „Zítra vám dám svou odpověď.“

„Buntaró-san!“ Zataki ukázal na druhou listinu. „Podejte to laskavě svému pánovi.“

„Ne!“ Toranagův hlas se rozlehl plošinou. Potom hlasitě a s velkou obřadností dodal: „Je mi velkou ctí přijmout zprávu rady a zítra o tomto čase sdělím svou odpověď jejímu slovutnému vyslanci, svému bratrovi, pánu Šinana.“

Zataki na něho podezřívavě zíral: „Jakou odpo –“

„Prosím za prominutí, pane,“ vpadl mu rychle do řeči starý samuraj s velebnou důstojností a znovu tak rozmluvu převedl na důvěrnou úroveň. „Odpusťte, ale návrh knížete Toranagy je zcela namístě. Poskytl jste mu slavnostní volbu, která v listinách nebyla obsažena. Je naprosto správné a čestné, aby mu byl dopřán čas na rozmyšlenou, jak požaduje.“

Zataki zvedl druhý svitek a vsunul ho do rukávu. „Dobrá, souhlasím. Toranaga-sama, promiňte mé nevhodné způsoby. A konečně, můžete mi sdělit, kde bych našel Kašigiho Jabua? Mám svitek i pro něho. V jeho případě jen jeden.“

„Pošlu ho za vámi.“

Sokol stáhl křídla a padal o tisíc stop níž z večerního nebe. Se zdrcujícím nárazem nabral letícího holuba, až se peří rozletělo, uchopil ho do pařátů a snášel se k zemi. Nadále se s ním řítil jako kámen a teprve kousek na zemí pustil svou teď již mrtvou oběť, s šíleným vypětím zastavil svůj pád a hladce na kořist dosedl. „Ik-ik-ik-íííík!“ vyrazil hlasitě a hrdě natřásal krční pera, zatímco pařáty v ničitelském vytržení urval holubovu hlavu.

Toranaga s Nagou jako podkoním se tryskem řítil nahoru. Daimjó seskočil z koně a jemně sokola přivolal na ruku. Dravec se poslušně usadil na rukavici. Okamžitě dostal za odměnu kousek masa z předcházejícího úlovku. Toranaga mu nasadil čepičku a zuby utáhl řemínky. Naga vzal holuba a uložil ho do zpola naplněné lovecké brašny, která visela u otcova sedla, pak se otočil a posunkem přivolal vzdálené honce a stráže.

Toranaga se znovu vyhoupl do sedla, se sokolem pohodlně usazeným na rukavici, přidržovaným tenkými kožených řemínky. Podíval se vzhůru na oblohu, aby posoudil, kolik světla ještě zbývá.

V pozdním odpoledni se zpoza mraků prodralo slunce. Teď, když den rychle odumíral, bylo v údolí příjemně chladno. Slunce mezitím již dávno zapadlo za západní hřebeny. Vítr zahnal mraky k severu, nyní se tam vznášely nad horskými vrcholy a mnohé z nich zakrývaly. Zde ve vnitrozemí a v této nadmořské výšce byl vzduch čerstvý a průzračný.

„Zítra bychom mohli mít pěkný den, Naga-san. Řekl bych, že bude bez mráčku. Myslím, že si za úsvitu ještě zalovím.“

„Ano, otče.“ Naga ho ohromeně pozoroval, jako vždy se bál na cokoli ptát, i když hořel zvědavostí. Nedokázal pochopit, jak jen otec po tom hrozném setkání může být tak klidný. Vyprovodit po tom všem Zatakiho s úklonami a patřičným ceremoniálem a pak hned poslat pro sokoly, honce a stráže a štvát je do zvlněných kopců za lesem, to Nagovi připadalo jako ukázka nadlidského sebeovládání. Ještě teď se v něm při pouhé myšlence na Zatakiho vařila krev a věděl, že starý rádce měl pravdu: kdyby byla slyšet třeba jen desetina z toho rozhovoru, vyřítili by se samurajové hájit

čest svých pánů. Nebýt hrozby vznášející se nad hlavou jeho uctívané babičky, byl by se Naga na Zatakiho vrhl sám. Snad právě proto je můj otec to, co je, a dokázal to, co dokázal, pomyslel si…

Pohledem zachytil jezdce, kteří vyrazili z lesa a tryskem jeli přes oblé podhorské vršky k nim. Za temnou zelení lesa se stáčela řeka jako černá stuha. Světla rjokanů se mihotala jako svatojánské mušky. „Otče!“

„Co? Á – už je vidím. Kdo je to?“

„Jabu-san, Omi-san a… osm strážců.“

„Máš lepší oči než já. Ano, teď už je rozeznávám.“

Naga bez přemýšlení vyhrkl: „Nenechal bych pana Jabua jít k panu Zatakimu samotného bez –“ zarazil se a zajíkl: „Odpusťte mi, prosím.“

„Pročpak bys tam nechtěl poslat pana Jabua samotného?“

Naga si v duchu spílal, že otevřel ústa, a kroutil se pod Toranagovým pohledem. „Prosím za prominutí, ale proto, že bych se nikdy nedozvěděl, jaká tajná ujednání by spolu třeba ukuli. Snadno by to mohl udělat, otče. Raději bych je držel od sebe – odpusťte mi, ale já mu nevěřím.“

„Jestliže Jabu-san a Zataki-san plánují za mými zády zradu, udělají to stejně, ať k nim pošlu svědka, nebo ne. Někdy bývá moudřejší hodit kořisti zvláštní udici – tak se přece loví ryby, nemyslíš?“

„Ano. prosím, odpusťte mi.“

Toranaga si uvědomil, že jeho syn neporozuměl, že takové věci nikdy nepochopí, vždy zůstane přímočarý jako sokol, připraven zhurta se vrhnout na nepřítele, rychlý, ostrý, smrtící.

„Jsem rád, že mi rozumíš, synu.“ pravil, aby ho povzbudil. Znal jeho dobré vlastnosti a uměl si jich vážit. „Jsi dobrý syn.“ dodal a myslel to upřímně.

„Děkuji vám, otče.“ Vzácná pochvala Nagu naplnila hrdostí. „Doufám, že mi můžete odpustit mé pošetilosti a naučíte mě sloužit vám ještě lépe.“

„Nejsi pošetilý“ To Jabu je zabedněný hlupák, málem dodal Toranaga. Čím méně člověk ví, tím lépe, není nutné přepínat mozek, synu. Jsi tak mladý – můj nejmladší, když nepočítám tvého nevlastního bratra Tadaterua. Kolik tomu vlastně je? Že by sedm, ano, sedm let mu bude.

Chvilku sledoval blížící se jezdce. „Jak se daří tvé matce, Nago?“

„Jako obvykle, je to ta nejspokojenější žena na světě. Dopřeje mi ale, abych ji navštívil jenom jednou za rok. Nemůžete ji přimět, aby se trochu změnila?“

„Kdepak,“ usmál se Toranaga. „Ta se nikdy nezmění.“

Toranaga vždycky ožil, když si vzpomněl na Čano-Cubone, svou osmou oficiální konkubínu a Nagovu matku. Sám pro sebe se zasmál při vzpomínce na její jadrný humor, důlky ve tvářích a šťavnatou zadničku, na to, s jako náruživostí se kroutila, když se milovali.

Upoutala ho před dvaceti lety. Byla tehdy vdovou po statkáři nedaleko

Eda. Zůstala s ním po tři roky, ale pak ho požádala, zda by se nemohla vrátit zpátky na venkov. Nebránil jí v tom. Nyní žila na jednom bohatém statku blízko svého rodiště, tlustá a spokojená, vdova a buddhistická mniška, všemi vážená, nikomu zavázaná. Jednou za čas ji přijel navštívit a pak se společně smáli, bez příčiny, jako dobří přátelé.

„Ach, to je dobrá žena," pokýval hlavou Toranaga.

Jabu a Omi vyjeli na návrší a seskočili z koní. Ve vzdálenosti deseti kroků se zastavili a uklonili se.

„Dal mi svitek," vyhrkl Jabu a vztekle jím mával. „Vyzýváme vás, abyste ihned opustil Izu a ještě dnes vyjel do Ósaky, kde ke slyšení na hradě hlásiti se budete, jinak všechna vaše území propadají a s okamžitou platností prohlášen budete za psance'." Zmuchlal listinu v pěsti a mrštil ji na zem. „Ještě dnes!"

„Tak to už byste měl raději vyrazit," podotkl Toranaga. Jabuova hloupost a sveřepost v něm najednou vyvolala škodolibý humor.

„Pane, prosím vás," začal spěšně Omi a pokorně se vrhl na kolena, „Jabu-san je váš oddaný vazal a já vás úpěnlivě prosím, abyste se mu nevysmíval. Odpusťte mi mou neomalenost, ale pan Zataki… Odpusťte mi mou neomalenost."

„Jabu-san, promiňte mi tu poznámku – nebyla míněna ve zlém," řekl Toranaga a zlořečil si za svůj prohřešek. „Při takových zprávách bychom si všichni měli zachovat smysl pro humor, nemyslíte?" Zavolal svého sokolníka, předal mu dravce ze své pěsti a pokynul jemu i honcum, že se mohou vrátit. Potom poslal všechny samuraje kromě Nagy z doslechu, posadil se do dřepu a vyzval ostatní, aby se sesedli k němu. „Snad byste mi raději měli říct, co se vlastně stalo."

„Není skoro ani o čem mluvit," opáčil Jabu. „Šel jsem ho navštívit, přijal mě s nejmenší možnou mírou zdvořilosti. Nejprve začal ‚pozdravy' od knížete Išida, pak mi bez obalu nabídl, abychom se spolu tajně spřáhli, naplánovali vaše zavraždění a dali pobít všechny vaše samuraje na Izu. Samozřejmě jsem to odmítl poslouchat, a nato mi ihned – ihned – bez sebemenšího náznaku zdvořilosti předal tohle!" Bojovně zabodl prst směrem ke svitku. „Nebýt vašeho výslovného příkazu, že je pod ochranou, byl bych ho na místě rozsekal na kusy! Žádám vás, abyste ten příkaz odvolal. Nemohu žít s takovou hanbou. Musím se pomstít!"

„To je vše, co se stalo?"

„Cožpak to nestačí?"

Toranaga přehlédl Jabuovu drzost a zle se zamračil na Omiho. „Za to ale můžete vy! Proč jste neměl ten rozum, abyste svého pána lépe ochránil? Jste považován za jeho rádce. Měl jste ho zaštítit. Měl jste pana Zatakiho vytáhnout někam ven, zkusit z něj dostat, co má Išido za lubem, co nabízí jako úplatek, jaké mají plány. Jste pokládán za užitečného

poradce. Dostal jste dokonalou příležitost a vy jste ji promarnil jako nezkušený hlupák!“

Omi svěsil hlavu. „Prosím za odpuštění, pane.“

„Já bych vám snad mohl odpustit, ale nevím, proč by to měl udělat Jabu-sama. Teď váš pán tu listinu přijal. Už je zavázán. Nyní musí jednat, tak či onak.“

„Cože?“ nechápal Jabu.

„Proč jinak myslíte, že jsem udělal, co jsem udělal? Odklad – samozřejmě jde o to, získat čas,“ vysvětloval Toranaga.

„Ale jeden den? Jakou cenu má jediný den?“ zeptal se Jabu.

„Kdo ví? Den, který získáte, je den, o který přijde váš nepřítel.“ Toranaga znovu šlehl očima po Omim. „Ta zpráva od Išida byla ústní nebo psaná?“

Jabu odpověděl sám: „Samozřejmě ústní.“

Toranaga nadále probodával Omiho pronikavým pohledem. „Selhal jste ve svých povinnostech ke svému pánovi a ke mně.“

„Prosím za –“

„Co jste tam vůbec přesně řekl?“

Omi neodpověděl.

„To jste zapomněl i na své vychováni? Co jste řekl?“

„Nic, pane. Nic jsem neříkal.“

„Cože?“

Jabu vykřikl: „Nic Zatakimu neřekl, protože u toho nebyl! Zataki mě požádal, abychom jednali o samotě.“

„Ale?“ Toranaga skryl svou radost z toho, že Jabu byl donucen přiznat, co už sám tušil, a že část pravdy již vyšla najevo. „Prosím, promiňte mi, Omi-san. Přirozeně jsem předpokládal, že jste u toho byl.“

„Byla to moje chyba, pane. Měl jsem na tom trvat. Máte pravdu, selhal jsem při ochraně zájmů svého pána,“ uznal Omi. „Měl jsem být průbojnější. Odpusťte mi, Jabu-sama, prosím, odpusťte mi.“

Než Jabu stačil odpovědět, Toranaga řekl: „Samozřejmě že je vám odpuštěno, Omi-san. Jestliže váš pán zvrátil vaše rozhodnutí, je to jeho právo. Bylo to tak, Jabu-sama?“

„Ano – ano, ale nemyslel jsem si, že by na tom tolik záleželo. Vy se domníváte, že bych…“

„Nu, už se stalo. Co teď chcete dělat?“

„Samozřejmě zprávu tohoto znění odmítnout, pane.“ Jabu byl vyveden z rovnováhy. „Vy snad myslíte, že jsem se mohl jejímu převzetí vyhnout?“

„Ale samozřejmě. Mohl jste s ním usmlouvat den, možná víc, snad celé týdny,“ dodal Toranaga. Drásal v ráně stále hlouběji, zlomyslně potěšen, jak se Jabu chytil na vlastní tupost. Vůbec si nedělal starost se zradou, ke které byl Jabu zcela nepochybně dohnán – úplatky, lichotkami, úskoky

nebo hrozbami. „Je mi líto, ale už jste zavázán. Nevadí, sám jste říkal, že čím dříve si každý zvolí, na které straně bude stát, tím lépe.“ Vstal. „Dnes večer se nemusíte vracet k jednotce. Oba povečeříte se mnou. Zařídil jsem i zábavu.“ Pro každého něco, dodal v duchu s velkým uspokojením.

Dovedné prsty pevně svírající plektrum vykouzlily akord. Kiku začala zpívat a noční ticho zaplavil její průzračný hlas. Seděli jako očarováni ve velké místnosti, otevřené na verandu a do zahrady za ní, uchváceni výjimečným kouzlem, jakým dívka působila pod plápolajícími pochodněmi, jež se odrážely v zlatých nitkách jejího kimona, jak se tak skláněla nad šamisenem.

Toranaga se na chvilku rozhlédl kolem a vnímal noční myšlenkové proudy. Na jedné straně od něj seděla mezi Blackthornem a Buntaróem Mariko. Na opačné bok po boku Omi a Jabu. Čestné místo dosud zůstávalo prázdné. Zataki byl pozván, ale samozřejmě musel s politováním odmítnout pro zdravotní potíže, ačkoli byl spatřen, jak se tryskem prohání po severních kopcích a v tuto chvíli se již s pověstnou vitalitou oddával radovánkám na loži. Všude okolo hlídal Naga s pečlivě vybranými strážemi a někde v pozadí poletovala Gjóko. Kiku-san klečela na verandě tváří k nim, záda do zahrady – drobná, osamělá a zcela jedinečná.

Mariko měla pravdu, pomyslel si Toranaga. Ta kurtizána za ty peníze opravdu stojí. Jeho duch jí byl plně upoután, obavy spojené se Zatakim pozapomenuty. Mám pro ni v noci poslat ještě jednou, nebo budu spát sám? Mužství se v něm rozžhavilo, když si vybavil minulou noc.

„Nuže, Gjóko-san, přála jste si se mnou mluvit?“ zeptal se ve svém soukromém křídle andžirské pevnosti.

„Ano. Milosti.“

Zapálil tyčinku odměřené délky. „Prosím, začněte.“

Gjóko se uklonila, ale sotva si jí všímal. Bylo to poprvé, kdy si mohl Kiku důkladněji prohlédnout. Blízkost ještě zdůraznila výjimečné rysy, dosud nepoznamenané tvrdostí jejího řemesla. „Zahrajte nám prosím něco, my spolu zatím všechno probereme,“ vyzval ji, překvapen, že se Gjóko chystá hovořit před ní.

Kiku ihned poslechla, ale hudba se s tou dnešní nedala srovnat. Včerejší noci měla za cíl konejšit, poskytnout doprovod k obchodním záležitostem, k nimž se schylovalo. Dnes přinášela vzrušení, posvátnou bázeň, příslib.

„Milosti,“ začala Gjóko obřadně, „především mi dovolte, abych vám ponížen poděkovala za poctu, kterou jste prokázal mně, mému ubohému domu a Kiku-san, první z mých dam jívového světa. Vím, že cena, již žádám za smlouvu, je nestydatá a zajisté nemožná a chápu, že nebude schválena do zítřejšího úsvitu, kdy ve své moudrosti rozhodnou urozené dámy paní Kašigi a paní Toda. Kdyby šlo o vaši záležitost, jistě byste se již

dávno rozhodl, neboť – co znamenají zavrženíhodné peníze pro kteréhokoli samuraje, neřkuli pro nejvýznamnějšího daimjóa na světě?“

Gjóko se odmlčela, aby dosáhla většího účinku. Dosud na lep nesedl, avšak zlehka pohnul vějířem, což se dalo vykládat buď tak, že je podrážděn její upovídaností, anebo přijímá poklonu, ale i tak, že naprosto odmítá požadovanou cenu. Jak si to Gjóko vyloží, záleželo na jejím vnitřním rozpoložení. Oběma bylo zcela jasné, kdo ve skutečnosti sumu schválil.

„Co jsou to peníze? Nic než pouhý prostředek styku mezi lidmi,“ pokračovala Gjóko, „asi tak jako hudba tady mé Kiku-san. Co jiného děláme v jívovém světě než zařizujeme styky mezi lidmi a zábavu, abychom zjasnily mužskou duši a odlehčily mužovu břemeni…“ Toranaga potlačil kousavou odpověď, musel si připomenout, že tahle žena si koupila tyčinku času za pět set koku, a taková částka si už zaslouží pozorného posluchače. Nechal ji tedy pokračovat a jedním uchem poslouchal, druhému dopřál vnímat tok dokonalé hudby, jež působila na jeho nejhlubší nitro a jemně ho unášela k pocitu blaženosti. Pak jej cosi, co Gjóko řekla, naráz vytrhlo nazpět do skutečného světa. „Prosím?“

„Jenom jsem vám navrhovala, že byste měl vzít jívový svět pod svou ochranu a změnit chod dějin.“

„Jak?“

„Tím, že budete nadále dělat to, co dosud, urozený pane – starat se o budoucnost říše víc než o svou vlastní.“

Nechal to směšné přehánění bez povšimnutí a přikázal si, že nyní již hudbu ke svému sluchu nepustí, vždyť té ženě už padl do první pasti, když jí dovolil přivést tu dívku, do druhé, když se začal pást na její kráse a vůni, a do třetí, když jí dovolil tak svůdně hrát, zatímco její paní hovoří.

„Jívový svět? Copak je s jívovým světem?“

„Dvě věci, pane. První, že jívový svět se nyní prolíná se světem skutečným ke škodě obou. Druhá věc je v tom, že naše dámy vlastně nemohou dorůstat k dokonalosti, jakou muži právem očekávají.“

„Vážně?“ Pocítil lehký závan dívčina parfému, odstín, jaký dosud neznal. Dokonale se k ní hodil. Bezděčně se na ni podíval. Na rtech měla náznak úsměvu jen pro něho. Zvolna sklopila oči, její prsty se rozběhly po strunách a on cítil, jako by se ho důvěrně dotýkaly.

Pokusil se soustředit. „Promiňte, Gjóko-san, říkala jste?“

„Odpusťte, že se nevyjadřuji jasněji, pane. Tedy především: jívový svět by měl být od skutečného světa oddělen. Moje čajovna v Mišimě je v jedné uličce na jižním konci, ostatní jsou rozsety po celém městě. Stejné je to v Kjótu, v Naře, po celé říši. Dokonce i v Edu. Já si ale myslím, že Edo by se mohlo stát pro svět vzorem.“

„Ale jak?“ Srdce se mu na okamžik zastavilo, když zazněl nádherný

akord.

„Všechna ostatní řemesla mají moudře vyhrazeny vlastní uličky a oblasti. I my bychom měly dostat zvláštní místo, pane. Edo je nové město. Možná byste mohl uvážit, zda pro jívový svět nevyhradit oddělenou oblast. Umístěte všechny čajovny za zdi této čtvrti a zakažte, aby jakékoli jiné, třeba sebeskromnější, vyrůstaly jinde.“

Teď už se jeho mysl plně soustředila, protože tohle znamenalo velkolepý nápad. Tak dobrý, až si vytýkal, že na něj nepřišel sám. Všechny čajovny se všemi kurtizánami za jednou zdí! Jak snadno by se daly spravovat, sledovat, zdaňovat, a stejně tak jejich zákazníci – jak by bylo lehké je kontrolovat, pozorovat, špehovat. Jednoduchost té myšlenky ho úplně vyvedla z míry. Byl si vědom i mocného vlivu, jaký měly dámy první třídy v rukou.

Na tváři však nedal znát žádnou stopu nadšení. „A v čem by byla výhoda takového uspořádání, Gjóko-san?“

„Měly bychom svůj vlastní cech, pane, se vší ochranou, kterou to přináší, skutečný cech soustředěný v jednom místě, neroztříštěný, a takříkajíc cech, jemuž by se všichni podřídili…“

„Museli podřídit?“

„Ano, pane. Museli by se mu podvolit pro dobro všech. Cech by odpovídal za to, že ceny jsou spravedlivé a že je dodržována patřičná úroveň. Tak by se během několika let dáma druhé třídy v Edu vyrovnala kjótské a tak dále. Pokud by se takový řád osvědčil v Edu, proč ne i ve všech dalších městech vaší domény?“

„Ale takoví majitelé, kteří jsou uvnitř zdí, určují úplně všechno. Stávají se pak přece držiteli výsadních práv. Mohou účtovat lichvářské vstupní poplatky, nemusí tam pustit každého, kdo má také právo pracovat v jívovém světě, nemyslíte?“

„Jistě, to by se mohlo stát, pane. A místy k tomu občas bude docházet. Ale snadno by se daly zavést přísné zákony, které by zajistily spravedlnost, a řekla bych, že výhody převažují nad nevýhodami. Pro nás i pro naše ctěné zákazníky a klienty. Za druhé: dámy jívo –“

„Dokončeme nejdřív váš první bod, Gjóko-san.“ přerušil ji suše. „Ten ovšem vyznívá spíše proti vašemu návrhu.“

„Ano, pane, to je možné. Ale kterýkoli daimjó by to snadno mohl nařídit. A to se musí zabývat jen jedním cechem v jednom místě. Vy, pane, vy byste neměl žádné potíže. Každá oblast by samozřejmě odpovídala za klid na svém území. A za daně.“

„Aha, daně! Jistě by bylo mnohem jednodušší vybírat daně. To ovšem hovoří silně ve prospěch toho bodu.“

Gjóko nespouštěla oči z doutnající vonné tyčinky. Více než polovina se již rozplynula. „Vy byste ve své prozíravosti mohl nařídit, že náš jívový

svět by jako jediný ze všech na celé zemi nikdy daním nepodléhal. Nikdy, nikdy, nikdy.“ Podívala se mu zpříma do očí a nevinně pokračovala. „Koneckonců, pane, není náš svět někdy také nazýván ‚plovoucím světem‘, není jediný, který nabízí krásu, není podstatou krásy mládí? Není něco tak pomíjivého a nestálého jako mládí darem od bohu, věcí posvátnou? Který jiný muž by měl vědět lépe než vy, pane, jak vzácné a prchavé je mládí, žena?“

Hudba dozněla. Nespouštěl oči z Kiku-san. Se zájmem ho pozorovala, obočí nepatrně svraštělé.

„Ano,“ řekl upřímně. „Vím, jak to může být pomíjivé.“ Lokl si ča. „Zvážím, co jste mi řekla. A za druhé?“

„Za druhé?“ Gjóko sebrala všechen svůj důvtip. „Za druhé a poslední, pane, mohl byste jívovému světu navždy vtisknout svou pečeť. Vezměte si některé z našich dam: tak například Kiku-san studovala zpěv, tanec a hru na šamisen od svých šesti let. Každičký okamžik, kdy zrovna nespala, věnovala zdokonalování svého mistrovství. Podle všeobecného názoru se právem stala dámou první třídy, jak si její jedinečné umění zaslouží. Stále však zůstává kurtizánou a někteří z klientů očekávají, že se s ní budou oddávat i poduškování, nejen se těšit z jejího umění. Jsem přesvědčena, že by měly být zavedeny dvě skupiny dam. Jednak kurtizány, jako obvykle zábavné, veselé, tělesně smyslné. A dále nová třída, možná by pro ni byl výstižný název gei-ša: bytosti uměni, osoby zasvěcené výhradně umění. Gei-ši by neměly za součást svých povinností poskytování tělesné rozkoše. Jejich posláním by byla zábava, tanec, zpěv, hudba – byly by pro to zvlášť připravovány – a věnovaly by se vysloveně takto pojaté práci. Nechť gei-ši těší svou krásou, ladností a uměním mužskou duši. Nechť kurtizány uspokojují nemenší krásou, ladností a uměním mužské tělo.“

Znovu ho ohromila jednoduchost a dalekosáhlé možnosti jejího nápadu. „Podle čeho byste takovou gei-šu vybírala?“

„Podle jejích předpokladu. V období dospívání by majitelka rozhodla o jejím budoucím zaměření. A cech by adeptku buď přijal, nebo odmítl.“

„To je neobyčejná myšlenka, Gjóko-san.“

Žena se uklonila a zachvěla. „Odpusťte, pane, že vás tak nudím, ale když při takovém pojetí krása povadne a tělo ztloustne, děvče může mít stále ještě výjimečnou budoucnost a skutečnou hodnotu. Nebude muset zakoušet úpadek, jaký čeká všechny dnešní kurtizány. Přimlouvám se za umělkyně mezi nimi, jako je tady moje Kiku-san. Uctivě žádám, abyste těm nemnoha jedinečným dopřál budoucnost a postavení, jaké si zaslouží. Naučit se zpívat, tančit a hrát vyžaduje celé roky naplněné cvičením a zase jenom cvičením. Poduškování vyžaduje mládí a na to žádný přípravek nemáme, že?“

„To ne.“ Toranaga ji pozoroval. „Gei-ši by tedy nemohly poskytovat

tělesné potěšeni?“

„Nebyla by to součást jejich povinností, ať už by byla peněžní nabídka sebevyšší. Gei-ša by nikdy nebyla povinna bavit zákazníka na loži, pane. Kdyby si to sama s určitým mužem přála, byla by to její osobní věc –nebo by se to možná dalo zařídit s její paní, přičemž cena by byla vysoká tak, kolik by si ten muž mohl dovolit. Naopak kurtizána by měla za povinnost s vytříbeným uměním skýtat tělesné rozkoše – gei-ši a adeptky jejich povolání by v tomto směru byly nedotknutelné. Promiňte mi, prosím, že jsem hovořila tak dlouho.“ Gjóko i Kiku se uklonily. Ze zapálené tyčinky zůstal nepatrný zbytek.

Toranaga je pak zasypával otázkami po dvojnásobek vyhrazeného času, potěšen příležitostí dozvědět se něco o jejich světě, prozkoumat jejich myšlenky, naděje a obavy. To, co se dozvěděl, ho vzrušilo. Uložil si nové znalosti pro budoucí využití a pak poslal Kiku do zahrady. „Gjóko-san, dnes večer bych si přál, aby zůstala, bude-li chtít, až do svítání – pokud není zadána. Mohla byste ji o to prosím požádat? Samozřejmě si uvědomuji, že je teď už možná unavena. Nakonec, hrála opravdu nádherně po tak dlouhou dobu, že bych to zcela chápal. Ale možná že to uváží. Byl bych vám vděčný, kdybyste se jí na to zeptala.“

„Samozřejmě, pane, jsem si jista, že vaše pozvání pro ni bude velikou poctou. Naší povinností je přece sloužit všemi způsoby, jaké známe.“

„Jistě. Ale ona je, jak jste správně zdůraznila, vysoce jedinečná. Budu mít plné pochopení, jestliže je příliš unavena. Za chvilku se jí zeptejte, prosím.“ Dal Gjóko malý kožený měšec s deseti kobany. Litoval sice té okázalosti, ale věděl, že to jeho postavení vyžaduje. „Toto vám snad trochu vynahradí ten vyčerpávající večer a bude to aspoň symbolické poděkování za vaše náměty.“

„Sloužit je naše povinnost, pane,“ odvětila Gjóko. Viděl, jak se žena snaží ovládnout prsty, aby nezačaly počítat mince skrz měkkou kůži měšce, ale nedařilo se jí to. „Děkuji vám, pane. Omluvte mě, prosím. Půjdu se jí zeptat.“ Pak se jí oči nezvykle a neočekávaně zalily slzami. „Přijměte prosím díky obyčejné staré ženské za laskavost a trpělivost, že jste vydržel poslouchat. U nás je to tak, že za všechno rozdávání rozkoší je nám odměnou jen řeka slz. Opravdu, pane, je to tak těžké, vysvětlit ženské pocity… promiňte mi. prosím…“

„Poslyšte, Gjóko-san, vždyť já vám rozumím. Nedělejte si starosti. Všechno, co jste mi řekla, dobře zvážím. Á – ještě něco – obě se mnou zítra krátce po svítání vyjedete z Andžira. Pár dní v horách bude příjemnou změnou. Myslím, že cena té smlouvy bude schválena.“

Gjóko vyjádřila hlubokou úklonou svůj dík, pak si otřela slzy a zeptala se, nyní již pevně: „Směla bych se tedy už otázat, kdo je tou váženou osobou, pro kterou se bude smlouva kupovat?“

„Joši Toranaga-no-Minowara.“

Teď, pod noční oblohou v Jokose, na čerstvém chladivém vzduchu, za zvuků dívčiny hudby a zpěvu, které se zmocňovaly jejich srdcí a myslí, popustil Toranaga uzdu svým myšlenkám. Vzpomněl si na hrdý ruměnec, jenž se Gjóko rozlil po tváři po jeho odpovědi, a znovu se podivoval nad tou úžasnou lidskou prostoduchostí. Jak je to zarážející, že i ti nejmazanější a nejchytřejší lidé často vidí jen to, co vidět chtějí, a jen zřídkakdy nahlédnou třeba jen těsně pod povrch. Nebo skutečnost jednoduše pomíjejí, jako by ta sama byla slupkou. A pak, když se celý jejich svět roztříští na kousky, když padnou na kolena a párají si břicha či probodávají hrdla nebo jsou vyvrženi napospas nelítostnému světu, to si pak rvou vlasy a trhají šaty a naříkají nad svou karmou, obviňují bohy, kami, štěstí, své pány, své životní druhy, vazaly – všechno a všechny – ale nikdy sebe samé.

Jak je to zvláštní.

Rozhlédl se po svých hostech a viděl, že stále sledují dívku, uzavřeni do svých tajemství, s myšlenkami rozdmýchanými jejím uměním –všichni kromě Andžina, který byl popudlivý a neklidný. Nevadí. Andžin-san, pomyslel si Toranaga pobaveně, to je pořád ta tvá neotesanost. Opravdu, nevadí, to se časem spraví, a dokud jsi poslušný, není to na závadu. Teď se mi tvá nedůtklivost, hněv a drsnost docela hodí.

Ano, všichni jste tady. Ty, Omi, Jabu, Nago, Buntaró, ty, Mariko a Kiku a dokonce i Gjóko. Vy všichni moji sokoli a jestřábi z Izu. vycvičení, odhodlaní. Všichni jste zde, kromě jediného – křesťanského kněze. Brzy budeš na tahu, Cukku-san. Anebo možná já sám.

Otec Manin Alvito z tovaryšstva Ježíšova zuřil. Právě když se dozvěděl, že by se měl připravovat na setkání s Toranagou, ke kterému bude potřebovat všechen svůj důvtip, musel čelit novému hroznému nadělení, které nesneslo odkladu. „Máš mi co říct na svou omluvu?“ vyštěkl na japonského novice v kutně, který před ním zkroušeně klečel. Ostatní bratři stáli v půlkruhu okolo stěn malé místnosti.

„Odpusťte mi, otče, prosím vás. Zhřešil jsem.“ koktal zcela zdrcený muž. „Prosím, odpu –“

„Kolikrát ti mám opakovat: záleží na Bohu Všemohoucím v jeho moudrosti, zda odpustí, nikoli na mně. Spáchal jsi smrtelný hřích. Porušil jsi svou svatou přísahu. Nuže?“

Odpověď byla sotva slyšet. „Hluboce toho lituji, otče.“

Muž byl hubený a slabý. Při křtu dostal jméno Josef a nyní mu bylo třicet. Ostatním novicům, vesměs bratrům tovaryšstva, bylo mezi osmnácti a čtyřiceti. Všichni měli tonzuru, pocházeli z urozených samurajských rodin z Kjúšú a prošli tvrdou přípravou. Žádný z nich však dosud nebyl

vysvěcen.

„Přiznal jsem se, otče," hlesl bratr Josef, s hlavou stále sklopenou.

„A to myslíš, že stačí?" Otec Alvito se netrpělivě obrátil a kráčel k oknu. Byla to obyčejná místnost, s čistými rohožemi a chabě vyspravovanými papírovými šódži. Rjokan byl ošumělý a podřadný, ale nejlepší, jaký v Jokose sehnal – ostatní zabrali samurajové. Hleděl ven do noci a bezděčně naslouchal vzdálenému hlasu Kiku, jenž se vznášel nad šuměním řeky. Alvito věděl, že dokud kurtizána neskončí, Toranaga pro něho nedá poslat. „Děvka špinavá," procedil polohlasně. Kvílivý, nelibozvučný japonský zpěv ho dráždil víc než kdy jindy a ještě umocňoval jeho zlost nad Josefovým selháním.

„Slyšte, bratři," pronesl Alvito k ostatním, obrácen k nim zády. „Máme vynést soud nad bratrem Josefem, který se minulé noci spustil s děvkou z této vesnice, porušil svou svatou přísahu poslušnosti, zneuctil svou nesmrtelnou duši, své postavení jezuity, své místo v církvi a vše, co s tím souvisí. Táži se před Bohem každého z vás – učinil někdo stejně?"

Všichni zavrtěli hlavami.

„Dopustili jste se něčeho takového kdykoli dříve?"

„Ne, otče."

„Ty, hříšníku! Přiznáváš před Bohem svůj hřích?"

„Ano, otče, už jsem se při –"

„Před tváří Boží, bylo to poprvé?"

„Ne, nebyl to první případ," doznal Josef. „Já – před čtyřmi dny jsem šel s jinou – v Mišimě."

„Ale… ale včera jsme měli mši! Co tvá včerejší zpověď, co předevčírem a předtím, tys to ne-… Včera byla mše! Pro lásku Boží, ty jsi přijal svatost oltářní bez zpovědi, s plným vědomím smrtelného hříchu?!"

Bratr Josef byl popelavý hanbou. Mezi jezuity byl od svých osmi let. „Bylo to – bylo to poprvé, otče. Teprve před čtyřmi dny. Celý život jsem nezhřešil. Znovu jsem byl vystaven pokušení a – požehnaná Matko Boží, odpusť mi, tentokrát jsem selhal. Je mi třicet. Jsem muž – všichni jsme muži. Prosím, Pán Ježíš odpouštěl hříšníkům, proč nemůžete odpustit vy mně? Všichni jsme muži –"

„Všichni jsme kněží!"

„Nejsme opravdoví kněží! Nenastoupili jsme kněžský úřad, dokonce ani nejsme vysvěceni! Nejsme skuteční jezuité. Nemůžeme dostat čtvrté svěcení jako vy, otče," ozval se Josef vzpurně. „Jiné řády své bratry vysvěcují, jen jezuité ne. Proč bychom nemo –"

„Budeš držet jazyk za zuby!"

„A nebudu!" vzplanul náhle Josef. „Promiňte mi, otče, ale proč by někteří z nás nemohli být vysvěceni?" Ukázal na jednoho z bratří, vysokého muže s kulatou tváří, který klidně přihlížel. „Proč by nemohl být

vysvěcen tady bratr Michael? Studuje od svých dvanácti let. Teď je mu šestatřicet, je dokonalý křesťan, téměř světec. Obrátil na víru tisíce lidí, ale dosud nebyl vysvěcen, i když by –“

„Ve jménu Božím, budeš –“

„Ve jménu Božím, otče, proč nikdo z nás nemůže být vysvěcen na kněze? Někdo už musí najít odvahu se na to zeptat!“ Josef již byl na nohou. „Připravoval jsem se dvanáct let, bratr Matteo třiadvacet, Juliao ještě déle, po celý náš život – nekonečné roky. Známe všechny modlitby, katechismy a církevní písně líp než vy, Michael a já dokonce umíme latinsky stejně jako portu –“

„Mlč!“

„– portugalsky, to na nás leží většina kázání a rozprav s buddhisty a všemi dalšími modlosloužebníky, my obracíme na víru nejvíc lidí. My! Ve jménu Všemohoucího a Matky Boží, co je na nás špatného? Proč nejsme pro jezuity dost dobří? Jenom proto, že nejsme Portugalci nebo Španělé, proto, že nejsme zarostlí a nemáme okrouhlé oči? Ve jménu Božím, otče, proč není ani jediný vysvěcený japonský jezuita?“

„Tak ty nebudeš zticha?!“

„Byli jsme dokonce i v Římě, Michael, Juliao a já,“ vybuchl Josef. „Vy jste nikdy neplul do Říma a nesetkal se s otcem generálem řádu nebo s Jeho Svatostí papežem jako my –“

„O důvod víc, abys dokázal víc, než se jenom hádat. Přísahou ses zavázal k čistotě, skromnosti a poslušnosti. Byli jste vybráni z mnoha, před mnohými zvýhodněni, a teď jsi svou duši nechal svést tak, že –“

„Odpusťte, otče, ale nemyslím, že v tom byla nějaká zvláštní výhoda, strávit osm let cestou tam a zpátky, když po všem našem učení, modlitbách, kázání a čekání nebyl ani jeden z nás vysvěcen, přestože jste nám to slibovali. Když jsme odplouvali, bylo mi dvanáct, Juliaovi jede –“

„Už ani slovo! Nařizuji ti, abys mlčel!“ Pak se Alvito v nepříjemném tichu rozhlédl po ostatních, kteří stáli kolem stěn a pozorně vše sledovali a poslouchali. „V pravý čas budete všichni vysvěceni. Ale ty, Josefe, před tváří Boží se bu –“

„Před tváří Boží,“ vykřikl Josef, „v čí pravý čas?“

„V čas Boží,“ odsekl Alvito. Ohromen otevřenou vzpourou plál zanícením. „Na kolena!“

Josef se pokusil vzepřít mu pohledem, ale nedokázal to, síly ho začaly opouštět, vydechl, sesul se na kolena a sklopil hlavu.

„Bůh ti buď milostiv. Doznal ses k otřesnému smrtelnému hříchu, jsi vinen porušením svaté přísahy čistoty, svaté přísahy poslušnosti ke svým představeným. A vinen neslýchanou nestoudností. Jak se opovažuješ zpochybňovat příkazy našeho otce generála nebo politiku církve? Vydal jsi všanc svou nesmrtelnou duši. Jsi hanbou svému Bohu, tovaryšstvu, církvi,

své rodině a přátelům. Tvůj případ je natolik závažný, že se jím bude zabývat sám otec vizitátor. Do té doby se nezúčastníš přijímání svátosti oltářní, nesmíš vykonávat činnost zpovědníka ani jít sám ke zpovědi či na jakoukoli bohoslužbu nebo její část…“

Josefovi se pod bolestnou tíhou výčitek svědomí roztřásla ramena. „Jako úvodní pokání máš zakázáno mluvit, po třicet dnů budeš pouze o rýži a o vodě, příštích třicet nocí strávíš na kolenou a budeš se modlit k Panně Marii za odpuštění svého hrozného hříchu, a dále budeš zmrskán. Třicet ran. Sundej si kleriku!“

Ramena se přestala otřásat. Josef vzhlédl. „Přijímám všechno, co jste nařídil, otče,“ řekl, „a z celého srdce, z hloubi duše se omlouvám. Prosím vás za odpuštění, tak jako budu navěky prosit o slitování Všemohoucího. Ale nenechám se bičovat jako sprostý zločinec.“

„Budeš zmrskán!“

„Prosím za prominutí, otče,“ zvolal Josef. „Ve jménu Matky Boží, nejde mi o bolest. Ta pro mě nic neznamená, ani smrti se nebojím. Snad je mou karmou, že budu proklet a budu se navěky škvařit v pekle – i to unesu. Ale jsem samuraj. Pocházím z rodu knížete Harimy.“

„Z té tvé hrdosti je mi zle. Nebudeš potrestán kvůli bolesti, ale právě proto, abychom zlomili tu tvou nechutnou pýchu. Sprostý zločinec říkáš? Kde zůstala tvá pokora? Náš Pán Ježíš Kristus byl umučen k smrti a zemřel mezi sprostými zločinci.“

„Já vím. To je také naše hlavní zdejší potíž, otče.“

„Cože?“

„Promiňte, že to říkám tak bez obalu, otče, ale kdyby Král králů nezahynul jako sprostý zločinec na kříži, samurajové by dokázali přijímat –“

„Mlčiž!“

„– křesťanství daleko snadněji. Tovaryšstvo je moudré, že se snaží vyhýbat kázání o ukřižování Krista, na rozdíl od jiných řádů –“

Jako anděl pomsty pozvedl Alvito kříž a držel ho před sebou jako štít. „Ve jménu Božím, budeš zticha a poslechneš, nebo jsi exkomunikován! Chopte se ho a svažte ho!“

Ostatní se probrali a vykročili vpřed, ale Josef vyskočil a náhle měl v ruce dýku, kterou vytrhl z kutny. Zády se přitiskl ke zdi. Všichni zkameněli, kromě bratra Michaela. Ten pomalu a klidně vyšel s nataženou rukou vpřed. „Dej mi prosím ten nůž, bratře,“ vyzval Josefa mírně.

„Ne. Promiň mi, prosím.“

„Pak se za mne pomodli, bratře, jako já se modlím za tebe.“ Michael tiše vztáhl ruku po zbrani.

Josef o několik kroků uskočil a nachystal se k smrtící ráně. „Odpusť mi, Michaeli.“

Druh se k němu stále přibližoval.

„Michaeli, zadrž! Nech ho.“ rozkázal Alvito.

Muž poslechl, jen vlásek od kmitající čepele.

Pak Alvito s popelavou tváří pronesl: „Bůh se nad tebou smiluj. Josefe. Jsi exkomunikován. Ďábel se zmocnil tvé duše na zemi a jemu bude patřit i po smrti. Opusť tento dům!“

„Zříkám se křesťanského Boha! Jsem Japonec – jsem šintó! Má duše teď patří jen a jen mně. Ničeho se nebojím!“ křičel Josef. „Ano, my máme svou hrdost – na rozdíl od barbarů! Jsme Japonci, nejsme žádní barbaři! Dokonce ani naši rolníci nejsou barbaři!“

Alvito slavnostně udělal znamení kříže na ochranu všech a nebojácně se postavil zády k noži. „Modleme se spolu, bratři. Ďábel je mezi námi.“

Ostatní se též odvrátili, mnozí smutní, někteří stále otřesení. Jediný Michael zůstal na svém místě a hleděl na Josefa. Ten si strhl růženec a kříž. Chystal se je odmrštit, ale Michael znovu nastavil ruku. „Bratře, dej mi to, prosím – je to tak prostý dar.“

Josef se na něho dlouze podíval, pak mu obojí předal. „Odpusť mi, prosím.“

„Budu se za tebe modlit,“ řekl Michael.

„Cožpak jsi neslyšel? Zřekl jsem se Boha!“

„Budu se modlit, aby se Bůh nezřekl tebe, Uraga-no-Tadamasa-san.“

„Promiň mi, bratře,“ odvětil Josef. Zasunul dýku za pás, prudkým trhnutím odsunul dveře a slepě vyšel chodbou ven na verandu. Lidé ho zvědavě sledovali, mezi nimi i rybář Uo, trpělivě čekající ve tmě. Josef prošel dvorem a zamířil k bráně. Nějaký samuraj mu zastoupil cestu.

„Stát!“

Josef se zarazil.

„Kam jdete, prosím?“

„Promiňte, odpusťte mi, já – já nevím.“

„Sloužím knížeti Toranagovi. Nemohl jsem žel přeslechnout, co se tu dělo. Celý dům to musel slyšet. Otřesné způsoby… strašné, jak na vás váš pán může takto řvát a rušit zdejší klid. Ale z vaší strany to bylo také nechutné. Jsem zde ve službě. Myslím, že uděláte nejlíp, když se ohlásíte veliteli mé hlídky.“

„Já – děkuji vám. Půjdu jinudy. Promiňte prosím, že –“

„Nikam nepůjdete – je mi líto. Jedině za mým velitelem.“

„Co? Á – aha, promiňte, jistě.“ Josef se pokoušel přimět svůj mozek pracovat.

„Dobře. Děkuji vám.“ Strážný se otočil, neboť k němu od mostu přicházel jiný samuraj a pozdravil.

„Cukku-san má se mnou zajít ke knížeti Toranagovi.“

„Dobrá. Jste očekáván.“

Toranaga viděl, jak se štíhlý kněz blíží přes mýtinu. Plápolavý svit pochodní dělal jeho vyhublou tvář nad černou bradkou přísnější než jindy. U pasu knězova elegantního buddhistického roucha oranžové barvy visel růženec a kříž.

Deset kroků od knížete se otec Alvito zastavil, poklekl a uctivou úklonou zahájil obvyklé obřadnosti.

Toranaga seděl na pódiu sám, stráže do půlkruhu okolo něho, spolehlivě z doslechu. Jedině Blackthorne byl nablízku a podle pokynů se o plošinu ledabyle opíral. Probodával kněze pohledem. Alvito se tvářil, že si ho nevšiml.

„Jsem rád, že vás opět vidím," promluvil otec Alvito v okamžiku, kdy to vyžadovala zdvořilost.

„Potěšení je na mé straně, Cukku-san." Toranaga knězi pokynul, aby se pohodlně usadil na polštáři, položeném na tatami na zemi před pódiem. „Dlouho jsme se neviděli."

„Ano, urozený pane, mám vám hodně co říci." Alvito si velmi jasně uvědomoval, že polštář leží na zemi a nikoli na plošině. Rovněž ho silně zarazilo, že Blackthorne smí mít v takové blízkosti Toranagy samurajské meče a že tu tak nenuceně postává. „Přináším důvěrnou zprávu od svého představeného, otce vizitátora, který vás uctivě pozdravuje."

„Děkuji vám. Ale nejdřív mi povězte něco o sobě."

„Á – pane," povzdechl si Alvito, kterému bylo jasné, že Toranaga je příliš bystrý, než aby si nevšiml, jak ho sužují výčitky svědomí, jakkoli se je snažil potlačit. „Dnes večer si až příliš uvědomuji svá vlastní selhání. Kéž bych tak mohl odhodit své pozemské povinnosti a odejít někam do ústraní, kde bych se modlil a prosil o Boží přízeň." Styděl se, že jemu samému schází větší pokora. I když byl Josefův hřích strašný, Alvito jednal unáhleně, zlostně a hloupě. Byla to jeho chyba, ta navždy ztracená a vyvržená duše. „Náš Pán kdysi řekl: ‚Otče, odejmi ode mne tento kalich.' Ale i on si jej nakonec musel ponechat. My na tomto světě se musíme snažit následovat ho, jak nejlépe umíme. Promiňte, prosím, že jsem vás obtěžoval svými nesnázemi."

„A co vlastně bylo tím vaším ‚kalichem', příteli?"

Alvito mu všechno vylíčil. Věděl, že nemá smysl skrývat fakta, protože Toranaga by se je samozřejmě velmi brzy dozvěděl, pokud už s nimi nebyl seznámen teď, a vždy je mnohem lepší slyšet pravdu než nějaké zkomolené podání. „Je to tak nesmírně kruté, ztratit bratra, hrozné, učinit z

člověka vyvržence, jakkoli strašný hřích spáchal. Měl jsem být trpělivější. Byla to moje chyba.“

„Kde je teď?“

„Nevím, pane.“

Toranaga přivolal stráž. „Najděte mi toho křesťanského odpadlíka a zítra v poledne mi ho přiveďte.“ Samuraj odběhl.

„Přimlouvám se pro něj za slitování, pane.“ vyhrkl Alvito chvatně a myslel to upřímně. Věděl však, že ať řekne cokoli, Toranaga stejně sotva uhne z cesty, pro kterou se již rozhodl. Znovu zatoužil po tom, aby tovaryšstvo mělo vlastní světskou moc, oprávnění věznit a trestat odpadlíky, jako tomu bylo kdekoli jinde ve světě. Opakovaně to doporučoval, ale jeho návrh nikdy neprošel, ani zde v Japonsku, ani v Římě u generála řádu. Jenomže bez této vlastní světské moci, pomyslel si unaveně, se nám nikdy nepodaří zavést skutečnou disciplínu mezi bratry i v církevní obci.

„A proč tedy nemáte v tovaryšstvu vysvěcené kněze, Cukku-san?“

„Protože ani jeden z našich noviců na to ještě není dostatečně připraven, pane. Například latina je naprostou nezbytností, protože náš řád může kteréhokoli bratra kdykoli vyslat do jakékoli končiny světa, a naučit se latinu je bohužel velice obtížné. Ani jeden zatím není dokonale vycvičen a připraven.“

O tom byl Alvito pevně přesvědčen. Na rozdíl od otce vizitátora se ostře stavěl proti vysvěcování japonského jezuitského kléru. „Eminence,“ říkával vždycky, „nenechte se zmást jejich mírným a slušným zevnějškem. Uvnitř to jsou nevypočitatelné povahy a nakonec vždy převáží jejich hrdost a japonství. Nikdy z nich nebudou skuteční služebníci tovaryšstva nebo spolehliví vojáci Jeho Svatosti, Kristova zástupce na zemi, oddaní jen jemu. Nikdy.“

Alvito na okamžik pohlédl na Blackthorna, pak opět na Toranagu. Ten řekl: „Ale dva nebo tři z těch noviců přece latinsky hovoří, a také portugalsky. Proč jste nevybrali aspoň je?“

„Bohužel, generál našeho tovaryšstva je nepovažuje za náležitě připravené. Josefův tragický pád je toho možná důkazem.“

„Je zlé, když se poruší slavnostní přísaha,“ přitakal Toranaga. Vzpomínal si na ten rok, když ti tři chlapci odpluli z Nagasaki na Černé lodi, aby byli se slávou přijati na dvoře španělského krále i nejvyššího kněze křesťanů. Bylo to téhož roku, kdy byl zavražděn Goroda. O devět let později se vrátili, ale po celý čas, kdy byli pryč, je důsledně ovládali a sledovali. Odjeli jako mladí, naivní křesťanští nadšenci a vrátili se se stejně omezeným rozhledem a téměř tak špatně informovaní o světě jako při odjezdu. Věčná škoda, pomyslel si Toranaga, taková příležitos přišla nazmar, Goroda ji odmítl využít, i když jsem mu to naléhavě radil.

„Ne, Tora-san, křesťany potřebujeme proti buddhistům," odporoval tenkrát Goroda. „Řada buddhistických kněží a mnichů jsou přece vojáci. Většina z nich. Křesťané nejsou. Dopřejme jejich Velekněži ty tři chlapce, když o ně tak stojí – vždyť jsou to jen potřeštěnci z Kjúšú. Říkám vám, že křesťany je třeba povzbuzovat. Neobtěžujte mě s nějakými plány na deset let, lepší je vypálit každý huddhistický chrám, co je na dosah. Buddhisté, ti jsou jako mouchy na mršině, ale křesťané? Nic víc než pytel pšouků."

Zato teď už ne, pomyslel si Toranaga s rostoucí podrážděností. Teď jsou jako sršni.

„Vskutku." řekl nahlas. „Velmi zlá věc, porušit přísahu a křičet a rušit harmonii celého rjokanu."

„Odpusťte mi, pane, že jsem vás zatěžoval vlastními starostmi. Děkuji vám, že jste mě vyslechl. Jako vždycky se cítím líp, když vidím váš zájem. Směl bych se pozdravit s lodivodem?"

Toranaga souhlasil.

„Musím vám poblahopřát, lodivode," řekl Alvito portugalsky. „Ty meče vám docela sluší."

„Díky, otče. Učím se s nimi zacházet," odpověděl Blackthorne. „Bohužel mi to zatím příliš nejde. Až budu muset bojovat, raději zůstanu u pistolí, děl a námořnických šavlí."

„Modlím se, abyste už nikdy bojovat nemusel, lodivode, a aby se vaše oči otevřely nekonečné Boží milosti."

„Moje jsou otevřené. To vy je máte zamlžené."

„Pro dobro své duše, mějte oči i mysl otevřeny. Ano, snad se můžete mýlit. Přesto vám musím poděkovat za to, že jste knížeti Toranagovi zachránil život."

„Kdo vám to řekl?"

Alvito neodpověděl. Otočil se zpět k Toranagovi.

„O čem byla řeč?" prolomil ticho Toranaga.

Alvito mu shrnul obsah rozhovoru a dodal: „Ačkoli je to nepřítel mé víry a pirát, jsem rád, že vás zachránil, pane. Cesty Boží jsou nevyzpytatelné. Dopřál jste mu vysoké pocty, že jste z něj učinil samuraje."

„Je rovněž hatamoto." Toranaga byl potěšen záblekem úžasu v kněžově tváři. „Přinesl jste ten slovník?"

„Ano, pane, spolu s několika mapami, které jste chtěl, na nichž jsou zachyceny některé portugalské základny na cestě z Goy. Knihy mám v zavazadlech. Přejete si, abych pro ně někoho poslal, nebo mu je mohu později předat sám?"

„Dáte mu je později. Dnes v noci nebo zítra. Zprávu jste také přinesl?"

„O domnělých zbraních, které prý byly přivezeny z Macaa? Otec vizitátor ji připravuje, pane."

„A počty japonských žoldnéřů na všech vašich nových základnách?“

„Otec vizitátor si ze všech vyžádal nejnovější přehled, pane. Dá vám je, jakmile je bude mít pohromadě.“

„Dobře. A teď mi řekněte, jak jste se dozvěděl o mé záchraně.“

„Sotvakdy se něco z toho, co se přihodí Toranagovi-no-Minowarovi, nestane legendou nebo předmětem dohadů. Když jsme přicházeli z Mišimy, doslechli jsme se, že vás málem pohltila puklina při zemětřesení, pane, ale že vás vytáhl Zlatohlavý barbar. A také, že vy jste naopak pomohl jemu a paní – předpokládám, že Mariko-san?“

Toranaga krátce přikývl. „Ano. Je tu s námi v Jokose.“ Na chvilku se zamyslel, pak řekl: „Zítra by se chtěla vyzpovídat, podle vašich zvyků. Ale jen v nepolitických záležitostech. Chápu to tak, že zpověď nezahrne nic, co by se týkalo mě a různých mých hatamotů, rozumíte? Také jsem jí to tak vysvětlil.“

Alvito se uklonil na znamení srozumění. „Nemohl bych s vaším svolením pro všechny zdejší křesťany vykonat mši, pane? Samozřejmě by byla velmi diskrétní. Zítra?“

„Uvážím to.“ Toranaga ještě chvíli hovořil o nepodstatných záležitostech a pak se zeptal: „Máte pro mě zprávu? Od vašeho nejvyššího kněze?“

„Se vší pokorou, pane, dovolil bych si připomenout, že jde o zprávu důvěrnou.“

Toranaga se tvářil, že o tom uvažuje, ačkoli byl předem rozhodnut, jak bude setkání probíhat, a dal Andžinovi přesné pokyny, jak má jednat a co říkat. „Tak dobrá.“ Obrátil se k Blackthornovi. „Andžin-san, nyní můžete jít. Promluvíme si ještě později.“

„Ano, pane,“ odpověděl Blackthorne. „Promiňte, Černá loď. Přijet Nagasaki?“

„A – ano, děkuji vám,“ odpověděl a měl radost, že Blackthornova otázka nevyzněla jako předem připravená. „Nuže, Cukku-san, připlula již do přístavu?“

Alvito byl ohromen Blackthornovou japonštinou a otázka ho pořádně zmátla. „Ano, pane. Zakotvila před čtrnácti dny.“

„Tak před čtrnácti,“ opáčil Toranaga. „Rozumíte, Andžin-san?“

„Ano. Děkuji.“

„Výborně. Na další věci se ho můžete optat později, ano?“

„Ano, pane. Omluvte mě, prosím.“ Blackthorne vstal, uklonil se a odkráčel.

Toranaga sledoval, jak se vzdaluje. „Velice zajímavý člověk – na to, že je pirát. Tak a teď mi nejdřív povězte o Černé lodi.“

„Připlula bezpečně, pane, s větším nákladem hedvábí než kdykoli v minulosti.“ Alvito se pokusil předstírat nadšení. „Ujednání mezi vámi a

pány Harimou, Kijamou i Onošim platí. Příští rok touto dobou bude vaše bohatství o desetitisíce kobanů větší. Jde o hedvábí nejvyšší jakosti. Přinesl jsem opis seznamu zboží pro vašeho zásobovacího důstojníka. Vrchní velitel kapitán Ferriera nechává s úctou pozdravovat a doufá, že se s vámi brzy setká osobně. Proto jsem se také na cestě k vám zdržel. Otec vizitátor mě spěšně vyslal do Nagasaki, abych ověřil, že je vše v dokonalém pořádku. Právě když jsme opouštěli Nagasaki, do slechli jsme se, že jste se vydal z Eda na Izu, proto jsem za vámi co nejrychleji vyrazil, na jedné z našich nejrychlejších plachetních lodí do přístavu Numazu a pak po souši. V Mišimě jsem narazil na pana Zatakiho a požádal ho o svolení, zda bych se k němu nemohl připojit.“

„Vaše loď zůstala v Numazu?“

„Ano, pane. Čeká tam na mne.“

„Dobře.“ Toranaga chvilku uvažoval, zda tou lodí neposlat do Ósaky Mariko, ale pak se rozhodl, že to vyřeší později. „Předejte laskavě ten seznam dnes večer zásobovacímu důstojníkovi.“

„Ano, pane.“

„A ujednání ohledně letošního nákladu bylo závazně uzavřeno?“

„Ano. Beze zbytku.“

„Dobrá. A teď k dalším věcem. Těm důležitějším.“

Alvito měl suché ruce. „Ani pan Kijama, ani pan Onoši nebudou souhlasit s tím, že by měli opustit generála Išida. Velmi mě to mrzí. Aby se nyní připojili pod váš prapor, na to nepřistoupí, přestože jsme jim to co nejdůrazněji navrhovali.“

Toranagův hlas se ztišil a zdrsněl: „Už jsem dal přece jasně najevo, že žádám víc než návrhy!“

„Je mi líto, že v této věci přináším špatné zprávy, pane, ale ani jeden z nich nesouhlasí, aby veřejně přešel na stranu –“

„Á – říkáte veřejně? A což takhle soukromě – tajně?“

„Soukromě byli stejně neústupní jako veřej –“

„Mluvil jste s nimi dohromady nebo s každým zvlášť?“

„Samozřejmě pohromadě i zvlášť, zcela důvěrně, ale nic, co jsme navrhovali, ne –“

„Tak vy jste jim pouze ‚navrhoval‘, co mají dělat? Proč jste jim to nepřikázal?“

„Jak řekl otec vizitátor, žádnému daimjóovi nemůžeme nic přikázat nebo –“

„Jistě, ale můžete přece přikázat někomu ze svých bratří! Nebo snad ne?“

„Ano, pane.“

„Pohrozil jste jim také, že z nich učiníte vyvržence?“

„Ne, pane.“

„Proč?“

„Protože nespáchali žádný smrtelný hřích.“ Alvito to vyhrkl pevně, jak se s delľ Acquou dohodli, ale srdce mu nadskakovalo a cítil, jak se mu příčí být nositelem hroznych zvěstí, jež byly ve skutečnosti ještě horší, protože kníže Harima, kterému Nagasaki právoplatně patřilo, jim soukromě sdělil, že celé své nesmírné bohatství a vliv dává do služeb Išidovi. „Prosím za prominutí, pane, ale já jsem Boží zákony nevymyslel, tak jako jste vy nevytvořil pravidla *bušidó,* cesty bojovníků. Musíme dodržovat, co –“

„Exkomunikujete hloupého chudáka kvůli tak přirozené věci, jako je styk se ženou, ale když si dva z vašich konvertitů počínají naprosto nepřirozeně a – ano, přímo zrádně –, když vás žádám jako přítel o pomoc, naléhavou pomoc, vy jenom vznesete ‚návrhy‘. Cožpak nechápete, o jak závažné věci jde?“

„Mrzí mě to, pane. Odpusťte, prosím, ale –“

„A co když vám neodpustím, Cukku-san? Ta věta už padla dřív: teď si každý musí vybrat, na které straně stojí.“ pronesl Toranaga.

„Samozřejmě že jsme na vaší straně, pane. Ale panu Kijamovi ani panu Onošimu nic rozkázat nemůžeme.“

„Já naštěstí svému křesťanovi rozkázat mohu.“

„Pane?“

„Mohu dát panu Andžinovi volnou ruku. S jeho lodí. A s jeho děly.“

„Střežte se před ním, pane. Lodivod je ďábelsky chytrý, ale je to kacíř, pirát, člověk, kterému se nedá věřit –“

„Zde je Andžin-san samuraj a hatamoto. Na moři pirát, možná. Pokud tomu tak je, dovedu si představit, že na svou stranu získá mnoho korzárů a wakó – spousty. Co si cizinec dělá na volném moři, je jeho věc, nemyslíte? Taková byla vždycky naše politika.“

Alvito mlčel a snažil se přimět mozek k činnosti. Nikdo nepočítal s tím, že by se lngeles Toranagovi natolik přiblížil. „Takže ti dva křesťanští daimjóové se k ničemu nezavážou, ani tajně?“

„Ne, pane, zkusili jsme všechny mož –“

„Žádný ústupek, nic?“

„Ne, pane –“

„Žádný výměnný obchod, žádná dohoda, žádný kompromis, vůbec nic?“

„Bohužel, pane. Všechno přemlouvání a přesvědčování jsme vyzkoušeli. Věřte mi, prosím.“ Alvito věděl, že je v pasti, a jeho zoufalství se už začínalo projevovat i navenek. „Záležet to na mně, jistě, já bych jim byl pohrozil exkomunikací, i když by to byla planá hrozba, protože bych ji nikdy nemohl dodržet, pokud by nespáchali smrtelný hřích a nepřiznali to, nebo se kajícně nepodrobili. Ale i sama ta pohrůžka s cílem získat dočasný prospěch by byla mým velikým prohřeškem, pane, byl by to smrtelný hřích.

Vystavil bych se nebezpečí věčného zatracení.“

„Chcete říct, že kdyby se prohřešili proti vaší víře, vyloučil byste je?“

„To ano. Ale nechci tím naznačovat, že by se toho mělo využít a přitáhnout je takto na vaši stranu, pane. Promiňte, prosím, ale oni… V současnosti jdou jednoznačně proti vám. Je mi to líto, ale je to tak. Oba se vyjádřili velice jasně, společně i pak v soukromí. Modlím se k Bohu, aby změnili názor. Před Bohem jsme vám dali slovo, otec vizitátor i já, že se o to pokusíme. Slib jsme splnili. Před Bohem jsme však neuspěli.“

„Pak tedy prohraji,“ řekl Toranaga. „To přece víte? Pokud se spojí s Išidem, přidají se k němu všichni křesťanští daimjóové. Pak musím být poražen. Dvacet samurajů na jednoho mého!“

„Bohužel je to tak.“

„Co mají za lubem? Napadnou mě?“

„Nevím, pane.“

„Kdybyste to věděl, řekl byste mi to?“

„Ano – ano, řekl.“

O tom silně pochybuji, pomyslel si Toranaga a odvrátil zrak do noci. Břímě starostí ho téměř strhávalo k zemi. Dojde nakonec skutečně na Nachové nebe? ptal se sám sebe bezmocně. Na ten pošetilý výpad na Kjóto, předem odsouzený k nezdaru?

Nenáviděl tu ostudnou klec, v níž se nyní ocitl. Stejně jako před ním taikó a Goroda, musel křesťanské kněze tolerovat, protože byli od portugalských obchodníků stejně neoddělitelní jako mouchy od koní. Nad svým nepoddajným stádem měli neomezenou světskou i duchovní moc. Bez kněží by bylo po obchodování. Jako výsadní vyjednávači a prostředníci ve věcech souvisejících s Černou lodí byli nezastupitelní, neboť znali jazyk a požívali důvěry obou stran. Kdyby byl někdy kněžím zcela zakázán přístup do říše, všichni barbaři by poslušně odpluli a již nikdy by se nevrátili. Vzpomínal, jak se kdysi taikó pokusil kněží zbavit, a přesto povzbuzovat obchod. Po čtyři roky nepřiplula žádná Černá loď. Špioni hlásili, že velký hlavní kněz, dřepící v Macau jako jedovatý černý pavouk, zakázal odvetou vůči taikóovým Vyhošťovacím ediktům jakýkoli obchod – dobře věděl, že se taikó nakonec bude muset podřídit. Ten se po třech letech opravdu sklonil před nevyhnutelným a pozval kněze zpět. Přimhouřil oči nad svými vlastními edikty, nad vším podvracením a vzpourami, jež kněží obhajovali.

Před skutečností nikam neutečeš, pomyslel si Toranaga. Nikam. Nevěřím Andžinovi, že obchod je pro barbary stejně životně důležitý jako pro nás, že jejich chamtivost je donutí obchodovat, ať už s kněžími naložíme jakkoli. Pokoušet se o to je příliš nebezpečné, není na to čas, ani nemám takovou moc. Zkusili jsme to jednou a nepochodili. Kdo ví? Možná na nás kněží mohou uvalit blokádu na deset let, nemilosrdní jsou na

to dost. Jestliže kněží zastaví obchod, jsem přesvědčen, že skutečně žádný nebude. Nemůžeme čekat deset let. I pět by bylo příliš. A když všechny barbary vypovíme, bude tenhle anglický barbar potřebovat dvacet let, aby mezeru vyplnil, pokud ovšem říká celou pravdu a pokud – a to je ohromné pokud – Číňané přistoupí na obchod s nimi na úkor Jižních barbarů. Nevěřím, že by Číňané změnili své zvyky. Dosud nikdy tak neučinili. Dvacet let je příliš dlouho. I deset let je příliš dlouho.

Před skutečností není úniku. Před tou nejhorší skutečností ze všech možných, děsivým přízrakem, před jakým potají kameněli hrázou již Goroda a taikó a který nyní znovu zvedá svou strašlivou hlavu: že pokud budou fanatičtí křesťanští kněží zatlačeni příliš daleko, vrhnou všechen svůj vliv, veškerou obchodnickou a námořní moc na stranu jednoho z křesťanských daimjóů. A co víc, dají dohromady invazní armádu stejně fanatických conquistadorů obrněných železem, vybavených nejnovějšími mušketami, která podpoří právě tohoto daimjóa – jako to už minule téměř udělali. Sám o sobě nepředstavuje sebevětší počet barbarských dobyvatelů a jejich kněží proti přesile našich spojených sil žádnou hrozbu. Rozdrtili jsme Kublajchánovy hordy a poradíme si s každým vetřelcem. Ale jestliže se přidají na stranu jednoho z nás, významného křesťanského daimjóa s jeho samurajskými vojsky, a vyvolají bratrovražednou válku po celé říši, mohlo by to v konečných důsledcích tohoto jediného daimjóa vynést k absolutní moci nad námi všemi.

Tak tedy Kijama, nebo Onoši? Je zřejmé, že knězův plán se teď musí ubírat tímto směrem. Načasováno je to dokonale. Ale který z nich to bude?

Oběma bude zpočátku napomáhat nagasacký Harima. Kdo ale ponese konečný prapor? Bude to Kijama, protože malomocný Onoši již na této zemi dlouho nepobude, a za podporu nenáviděného nepřítele a rivala Kijamy se mu nabízí odměna v podobě zaručeného, bezbolestného věčného života v křesťanském nebi se stálým místem po pravici toho jejich Boha.

Dohromady teď mají na čtyři sta tisíc samurajů. Jejich základna, ostrov Kjúšú, je bezpečně mimo můj dosah. Společně by si tito dva mohli celý ostrov snadno podrobit a pak budou mít nekonečná vojska, neomezené zásoby potravin, všechny lodi potřebné pro invazi, veškeré hedvábí – a Nagasaki. Po celé zemi žije možná dalších pět nebo šest set tisíc křesťanů. Z nich je více než polovina – těch obrácených na víru jezuity – samurajů, výhodně roztroušených mezi vojsky všech daimjóů, nepřeberná zásobárna možných zrádců, špionů nebo vrahů – pokud by jen od kněžích dostali rozkaz. A proč ne? Kněží by získali to, čeho si cení nad sám život – neomezenou moc nad všemi našimi dušemi, a tedy i nad duší této Země bohů – aby ji zdědili se vším, co k ní patří. Jak říká Andžin-san, přesně to už se stalo v tom jejich Novém světě snad padesátkrát… Obrátí na víru

panovníka, pak ho využijí proti jeho vlastnímu lidu, a nakonec spolknou celou zemi.

Jak je to pro tuto hrstku barbarských kněží snadné nás dobýt! Kolik jich vůbec po celém Japonsku je? Padesát, šedesát? Mají ovšem moc. A mají víru. Jsou odhodláni s radostí pro svou víru zemřít, hrdě a statečně, se jménem svého Boha na rtech. Však jsme to viděli v Nagasaki, když se ukázalo, jak zhoubným krachem skončil taikóův pokus. Ani jeden z kněží neodvolal, jejich upálení přihlížely desetitisíce lidí – a desetitisíce se obrátily na víru. Toto „mučednictví“ přineslo křesťanskému náboženství úžasnou prestiž, o kterou se kněží opírají dodnes.

Pro mne kněží neuspěli, to je však od jejich zarytého úsilí neodradí. I to je skutečnost.

Tak tedy Kijama.

Zdalipak už je plán hotov, Išido napálen, a s ním i paní Očiba a Jae mon? Už se k nim tajně přidal Harima? Neměl bych raději hned teď vrhnout Andžina na Černou loď a Nagasaki?

Co mám dělat?

To co vždy. Buď trpělivý, usiluj o harmonii, odlož stranou všechny starosti točící se kolem pojmů já nebo ty, život nebo smrt, zapomnění či posmrtný život, teď nebo potom. Uveď do života nový plán. Jenomže jaký plán, chtělo se mu zoufale křičet. Žádný neexistuje!

„Rmoutí mě, že ti dva zůstávají na straně skutečného nepřítele.“

„Přísahám, že jsme vyzkoušeli, co se dalo.“ Alvito muže soucitně pozoroval, viděl, v jak těžkém je rozpoložení.

„Ano. Věřím tomu. Jsem přesvědčen, že vy i otec vizitátor jste svůj slavnostní slib splnili, tedy i já splním svůj. Můžete neprodleně v Edu začít budovat svůj chrám. Pozemek již byl určen. Nemohu sice zakázat mnichům, jiným Chlupatcům, vstup do říše, ale alespoň ve své doméně je mohu prohlásit za nevítané. Noví barbaři, pokud připlují, budou stejně nežádoucí. Pokud jde o pana Andžina…“ Toranaga pokrčil rameny. „Ale jak dlouho tohle ještě… nu, je to karma, že?“

Alvito vroucně děkoval Bohu za jeho milost a přízeň, s jakou seslal v poslední chvíli tuto neočekávanou úlevu. „Děkuji vám, pane,“ vydechl, sotva schopen mluvit. „Věřím, že toho nebudete litovat. Modlím se, aby vaši nepřátelé byli rozprášeni jako sláma a abyste sklidil odměnu nebes.“

„Mrzí mě, že jsem na vás spustil tak zhurta. Ta slova padla ve zlosti. Je toho tolik…“ Toranaga se těžce zvedl. „Máte moje svolení k zítřejší mši, příteli.“

„Děkuji vám, pane,“ vyhrkl Alvito s hlubokou úklonou, plný soucitu s obvykle tak důstojným mužem. „Z celého srdce vám děkuji. Všemohoucí vám žehnej a ochraňuj vás.“

Toranaga se plahočil do rjokanu, následován strážemi. „Naga-san!“

„Ano, otče?“ Mladík k němu pospíchal.

„Kde je paní Mariko?“

„Tam, pane, s panem Buntaróem.“ Naga ukázal k malé čajovně za oplocením v zahradě, osvětlené lucerničkami, v níž se rýsovaly stíny postav. „Mám přerušit jejich ča-no-ju?“ Ča-no-ju byl zdvořilostní, mimořádně ritualizovaný čajový obřad.

„Ne. Do toho nikdy nesmíme rušivě vstoupit. Kde jsou Omi a Jabu-san?“

„Ve svém rjokanu, pane.“ Naga ukázal na rozložitou nízkou budovu Za řekou, blízko protějšího břehu.

„Ten vybíral kdo?“

„Já, pane. Promiňte, prosím, ale chtěl jste, abych jim našel rjokan na opačném břehu za mostem. Pochopil jsem vás snad špatně?“

„A Andžin-san?“

„Je ve svém pokoji, pane. Čeká pro případ, že byste ho potřeboval.“

Toranaga znovu zavrtěl hlavou. „Promluvím s ním zítra.“ Odmlčel se a pak řekl stejně nepřítomným hlasem: „Teď jdu do koupele. Potom si nepřeji, abych byl do svítání vyrušován, jedině…“

Naga neklidně vyčkával, viděl, jak otec zírá do prázdna. Mladík byl z jeho chování celý nesvůj. „Jste v pořádku, otče?“

„Co? Á – ano, jistě, nic mi není. Proč?“

„To nic, promiňte. Ještě si budete přát vyjet za svítání na lov?“

„Na lov? Aha, no to je dobrý nápad. Díky za návrh, ano, to by bylo výborné. Dohlédni na to. Nu, tak dobrou noc… Ještě něco, Cukku-san má moje povolení, že zítra může vykonat neveřejnou bohoslužbu. Všichni křesťané se mohou zúčastnit. Ty půjdeš také.“

„Pane?“

„Od prvního dne nového roku se staneš křesťanem.“

„Já?!“

„Ano. Ze své vlastní svobodné vůle. Zmíníš se o tom důvěrně tomu knězi.“

„Pane?“

Toranaga se k němu prudce otočil. „Jsi snad hluchý? To už nechápeš ani ty nejjednodušší věci?“

„Prosím za prominutí. Ano, otče. Rozumím.“

„Dobrá.“ Toranaga znovu upadl do svého napůl nepříčetného rozpoložení a provázen osobní stráží odkráčel. Všichni samurajové se mu strnule ukláněli, ale nevěnoval jim pozornost.

Jeden z důstojníků, stejně znepokojený, přistoupil k Nagovi. „Co se to s naším pánem děje?“

„Nevím, Jošinaka-san.“ Naga pohlédl zpátky k mýtině. Alvito právě odcházel, mířil v doprovodu jediného samuraje k mostu. „Musí to nějak

souviset s támhletím.“

„Nikdy jsem ještě neviděl knížete Toranagu chodit tak ztěžka. Nikdy. Říká se – říká se, že ten barbarský kněz je čaroděj, černokněžník. Musí být, když mluví tak dobře naším jazykem, ne? Nemohl našeho pána nějak zaklít?“

„To ne. Nikdy. Mého otce ne.“

„Mně z těch barbarů taky běhá mráz po zádech, Naga-san. Slyšel jste o té rozepři? Cukku-san a ten jeho spolek prý po sobě štěkali a hádali se jako nevychovaní eta!“

„Ano. Nechutné. Jsem si jist, že ten chlap nějak musel otce vyvést z rovnováhy.“

„Stačí říct, jeden šíp do krku toho kněze a našemu pánovi ušetříme spoustu nepříjemností.“

„To jistě.“

„Možná bychom se o knížeti Toranagovi měli zmínit panu Buntaróovi. On je náš velící důstojník.“

„Souhlasím – ale později. Můj otec mi jasně řekl, že nesmím přerušit ča-no-ju. Počkám, dokud neskončí.“

V klidu a míru malého domku otevřel Buntaró s úzkostlivou opatrností malou kameninovou krabičku na čaj z dob dynastie Tang a se stejnou péčí vyňal bambusovou lžičku. Zahájil tak závěrečnou část obřadu. Zručně nabral přesně stanovené množství zeleného prášku a nasypal ho do porcelánového šálku bez ouška. Nad dřevěným uhlím syčela prastará litinová konvice. Se stejnou klidnou elegancí nalil Buntaró do šálku vroucí vodu, znovu konev vrátil na trojnožku a prášek pak jemně našlehal s vodou bambusovou metličkou, aby vše dokonale promísil.

Přidal lžíci studené vody, uklonil se Mariko, která klečela naproti němu, a nabídl jí šálek. Uklonila se a se stejně vytříbenou ladností jej uchopila. Uznale pohlédla na zelenou tekutinu, upila tři doušky, oddechla si, znovu se napila až do dna a vrátila mu šálek zpět. Pokračoval v symetrii obřadné přípravy čaje a znovu jí nabídl. Poprosila ho, aby nyní ochutnal sám, tak, jak se od ní očekávalo. Napil se, po chvilce ještě jednou a šálek vyprázdnil. Pak připravil třetí a čtvrtý. Další zdvořile odmítla.

S velikou péčí šálek obřadně omyl a osušil dokonale čistou bavlněnou utěrkou, a obojí uložil. Uklonil se jí a ona úklonu opětovala. Ča-no-ju byl u konce.

Buntaró byl spokojen, že udělal vše, co mohl, a nyní mezi nimi alespoň na chvilku zavládl mír. Odpoledne o něm nemohlo být ani řeči.

Potkal se s jejím palankýnem. Jako vždy se okamžitě cítil obhroublý a neomalený, v ostrém protikladu k její křehké dokonalosti – jako by byl sám jedním z divokých, opovrhovaných, barbarských domorodců z kmene

zarostlých Ainů, kteří kdysi obývali tuto zemi, ale nyní již byli zatlačeni daleko na sever za úžinu, na neprobádaný ostrov zvaný Hokkaidó. Všechna důvtipně promyšlená slova se mu vytratila a vzmohl se jen na to, že ji těžkopádně pozval na ča-no-ju. Přitom dodal: „Je to už tolik let, co jsme naposledy… Nikdy jsem pro tebe ještě čajový obřad neuspořádal, ale dnes by se to hodilo.“ A pak ještě vyhrkl, ač to neměl v úmyslu a přestože věděl, že je to hloupé, neotesané a neskonale chybné: „Kníže Toranaga řekl, že přišel čas, kdy bychom si spolu měli promluvit.“

„Vy si to ovšem nemyslíte, že, pane?“

Přes všechno odhodlání zrudl a hlas mu zadrhl: „Byl bych rád, kdyby to už mezi námi neskřípalo, ano, snad i víc. Já jsem se přece nezměnil.“

„Samozřejmě že ne, pane, a proč byste také měl? Je-li tu nějaká chyba, pak by ke změně mělo dojít na mé straně, ne na vaší. Jestliže něco není v pořádku, pak za to mohu já, odpusťte, prosím.“

„Odpustím.“ řekl. Čněl tam vedle jejích nosítek, celý nesvůj, že je ostatní pozorují, mezi nimi i Andžin-san a Omi. Byla tak půvabná, drobná a jedinečná, s vlasy vysoce vyčesanými, se sklopenýma očima, jež byly zdánlivě tak ostýchavé, a přesto pro něho plné onoho černého ledu, který v něm vždycky dokázal vyvolat slepou, bezmocnou zuřivost, kdy se mu chtělo vraždit, řvát, ničit a drtit a chovat se tak, jak by samuraj nikdy neměl.

„Zamluvil jsem na dnešní večer čajovnu,“ řekl jí. „Po večeři. Máme nařízeno zúčastnit se jí u knížete Toranagy. Bude mi velkou ctí, když se pak staneš mým hostem.“

„Pro mě to bude čest.“ Uklonila se a čekala s těma svýma sklopenýma očima a jemu se ji chtělo rozsekat a zašlapat do země a pak si křížem krážem rozřezat břicho a nechat nekonečnou bolest odnést z duše všechno soužení.

Viděl, jak se na něho pronikavě podívala.

„Ještě něco, pane?“ zeptala se ho, tak jemně.

Po zádech a stehnech mu stékal pot, vytvářel na kimonu skvrny, na prsou cítil bolest a v hlavě mu třeštilo. „Dnes – dnes v noci zůstaneš v rjokanu.“ Pak ji opustil a šel vydat všechny potřebné pokyny pro celý trén. Jak jen mohl, předal své povinnosti Nagovi a s předstíranou tvrdostí rázoval podél břehu říčky. Když byl o samotě, vrhl se nahý do proudu a vůbec nedbal o vlastní bezpečnost. Bojoval s řekou, dokud se mu nepročistila hlava a svíravá bolest nepolevila.

Natáhl se na břeh, aby se vzpamatoval. Teď, když přijala pozvání, musel se dát do práce. Příliš času mu nezbývalo. Vzchopil se a vracel se zpět k prosté zahradní brance, která byla uvnitř větší zahrady. Chvilku tam postával a rozvažoval, jak bude postupovat. Dnes večer chtěl všechno dovést k dokonalosti. Domek i zahrada do ní měly zjevně daleko – byl to

jen neohrabaný provinční pokus o skutečnou čajovnu. Nevadí, pomyslel si, teď už zcela pohlcen svým úkolem, bude to muset stačit. Noc řadu nedostatků schová a osvětlení pomůže dotvořit chybějící tvary.

Sluhové již donesli věci podle jeho pokynů – tatami, keramické olejové lampy a čisticí potřeby – to nejlepší, co v Jokose bylo, vše zcela nové, ale skromné, nevtíravé a nenápadné.

Svlékl si kimono, odložil meče a začal s úklidem. Nejdříve maličkou přijímací místnost, kuchyň a verandu. Potom přišla na řadu klikatá pěšinka a dlažební kameny, položené v mechu, a nakonec balvany a okrajový pruh zahrady. Drhl, zametal a čistil, dokud vše nebylo bez poskvrnky, vnořil se do ponížení manuální práce, což bylo počátkem ča-no-ju, při němž se vyžadovalo jedině na hostiteli, aby vše bezchybně připravil. Naprostá čistota byla první stránkou dokonalosti.

Do soumraku dokončil většinu příprav. S úzkostlivou pečlivostí se vykoupal, pak přečkal večeři i zpěv. Jak jen to bylo možné, znovu se převlékl do skromnějších šatů a zase spěchal do zahrady. Zavřel branku na závoru. Nejprve nasadil do olejových lamp knoty. Potom pečlivě vodou postříkal dlažební kameny i stromy, které teď byly tu a tam zality skvrnami mihotavého světla, až se maličká zahrada stala pohádkovou zemí krůpějí tančících v teplých pohlazeních letního vánku. Přemístil některé z luceren. Když byl konečně spokojen, uvolnil závoru a vešel do vstupní místnosti. Pečlivě vybrané kousky dřevěného uhlí byly na bílém písku sestaveny do přesné pyramidy a nyní hořely právě tak, jak měly. Květiny v tokonomě vypadaly v pořádku. Ještě jednou očistil již bezvadné potřeby. Konvice začala syčet. Zvuk, zdokonalený kousky železa opatrně rozmístěnými na dně, ho potěšil.

Vše bylo připraveno. První předpoklad dokonalosti ča-no-ju zajišťovala čistota, druhý představovala úplná jednoduchost. A konečně nejdůležitější bylo, nakolik se vše podařilo přizpůsobit jednotlivému hostu nebo hostům.

Slyšel, jak kráčí po dlažebních kamenech, namáčí si rituálně ruce do nádrže se svěží říční vodou a osušuje si je. Tři jemné krůčky přes verandu, dva další ke dveřím se závěsem. Dokonce i ona se musela shýbnout, aby prošla maličkým dveřním otvorem. Dveře byly postaveny úmyslně nízké, aby se každý musel sklonit. Při ča-no-ju si byli všichni rovni, hostitel i host, nejvyšší daimjó i obyčejný samuraj. Dokonce i rolník, pokud byl někdy pozván.

Nejprve zkoumala, jak manžel upravil květiny. Vybral si jediný květ plané bílé růže a na zelený list kápl osamělou krůpěj vody, květinu pak položil na červenavé kameny. Podzim přichází, naznačoval řečí květu, nelkej nad časem jeseně, dobou odumírání, kdy se země ukládá ke spánku. Vychutnávej okamžik nového začátku a prožívej nádherný chlad

podzimního vzduchu, jenž sem zavítal tohoto letního večera… Brzy zmizí krůpěj i ta růže, zbudou tu jen kameny – brzy se ztratíš ty i já, jen kameny zůstanou.

Pozoroval ji, povznesený sám nad sebou, nyní hluboce ponořen do stavu blízkého vytržení, který se čajovému mistru občas poštěstilo prožívat, když úplně splynul s prostředím.

Úklonou vzdala květině poctu a poklekla naproti němu. Měla na sobě tmavě hnědé kimono, temný proužek páleného zlata na lemu zdůrazňoval bílý obrys jejího krku a tváře. Barvou obi byla nejtemnější zeleň, sladěná s odstínem spodního kimona. Vlasy měla upravené jednoduše, nevyčesané a neozdobené.

„Vítám tě," pravil s úklonou a zahájil tak rituál.

Přijala svou roli a klaníc se odpověděla: „Je pro mě ctí."

Na dokonalé lakované míse s volně položenými hůlkami jí nabídl maličkou porci jídla. Část vzoru tvořily kousky ryby na rýži, kterou sám připravil. Účinek dotvářelo několik planých květin, rozsetých v působivé nepravidelnosti, jež našel poblíž říčního břehu. Nechal ji dojíst a teprve poté skončil sám. Pozvedl podnos, každý pohyb vykonával s obřadností, kterou bylo možno sledovat a zaznamenávat, a odešel s ním nízkými dveřmi do kuchyně.

Mariko mezitím v klidu o samotě hodnotila oheň. Uhlíky pod trojnožkou vytvářely žhnoucí horu na moři jasně bílého písku. Naslouchala, jak se syčivý zvuk ohně spojuje s výdechy slabounce bublající konvice nad ním, a do toho byl ze skryté kuchyně slyšet šelest utěrky na porcelánu a voda, omývající to, co již bylo i tak čisté. Po chvilce přejela pohledem po propletených trámech, bambusu a rákosu, jež tvořily střešní krytinu. Stíny vrhané několika zdánlivě náhodně rozmístěnými lampami vytvářely z malého velké, z bezvýznamného vzácné, celému prostoru dodávaly dokonalou harmonii. Když si vše prohlédla očima své duše, znovu vyšla do zahrady, k mělké nádržce, kterou za nezměrné věky vyhloubila příroda ve skále. Ještě jednou si omyla ruce a vypláchla ústa svěží chladivou vodou a otřela se do nové osušky.

Když se pak opět usadila na své místo, zeptal se jí: „Možná by ti teď přišel vhod čaj?"

„Byla by to pro mě čest. Ale nedělejte si prosím se mnou tolik starostí."

„To já jsem tím poctěn. Jsi mým hostem."

Obsloužil ji tedy, a nyní se přiblížili k závěru.

V tichu se Mariko chvilku ani nepohnula, zůstala v klidu, nechtěla ještě vzít na vědomí konec a rušit mír, jenž ji obklopoval. V jeho očích však cítila rostoucí naléhavost. Ča-no-ju skončil. Nyní musí znovu začít život.

„Udělal jste to dokonale," zašeptala, přemožena smutkem. Z očí ji sklouzla slza a jemu se zdálo, jako by mu někdo rval srdce z hrudi.

„Ale to ne – ne. Odpusť, prosím… to ty jsi dokonalá… nebylo to nic zvláštního," vydechl, ohromen tou neočekávanou pochvalou.

„Byl to nejlepší obřad, jaký jsem kdy zažila," řekla, pohnutá naprostou upřímností v jeho hlase.

„Ne. Ne, promiň, prosím, podařilo se to jen díky tobě, Mariko-san. Jestliže to bylo dobré – pak ty jsi to pozvedla výš."

„Pro mě to bylo bez jediné chybičky. Všechno. Jak je smutné, že jiní, daleko významnější lidé než já, nemohli být také u toho!" Oči se jí v mihotavém světle leskly.

„Byla jsi u toho ty. To znamená všechno. Bylo to jen pro tebe. Jiní by tomu neporozuměli."

Cítila, že má na tvářích horké slzy. Jindy by se za ně styděla, ale teď na ně nedbala. „Díky. Jak jen bych vám mohla poděkovat?"

Zvedl snítku mateřídoušky, s třesoucími se prsty se natáhl a něžně zachytil jednu z jejích slz. Tiše se díval na slzu a snítku, v jeho mohutné pěsti tak nepatrné. „Moje práce – jakákoli práce – se vůbec nedá poměřit s tím, jak je tohle krásné. Děkuji ti."

Pozoroval kapičku na listu. Kus dřevěného uhlí se skutálel z pyramidy a on vzal bezmyšlenkovitě kleště a nahradil ho novým. Z vrcholku vzlétlo několik jisker, roztančily se ve vzduchu a hora se proměnila v bouřící sopku.

Oba se nechávali unášet líbeznou melancholií, spojeni jedinou prostou slzou, vzájemně vyrovnaní v míru, spříznění pokorou. Věděli, že co bylo věnováno, bylo v průzračné čistotě vráceno.

Později promluvil: „Kdyby to nezakazovala naše povinnost, vyzval bych tě, abychom společně zemřeli. Teď."

„Šla bych s vámi, ráda," odpověděla bez váhání. „Vydejme se vstříc smrti. Teď hned."

„Nemůžeme. Povinnost nás váže ke knížeti Toranagovi."

Vyňala z obi dýku a velebně ji položila na tatami. „Pak mi prosím dovolte připravit cestu."

„Ne. To by znamenalo selhat v naší službě."

„Co se má stát, stane se tak jako tak. Nemůžeme to zvrátit."

„To ne. Ale svého pána nesmíme předejít. Ty ani já. Ještě nějaký čas bude potřebovat každého spolehlivého vazala. Promiň, prosím, ale musím to zakázat."

„Ráda bych odešla dnešní noci. Jsem připravena. Víc než to, celá má bytost po tom touží. Ano, má duše se raduje." Váhavě se usmála. „Odpusťte, prosím, že jsem tak sobecká. Máte naprostou pravdu, jde o naši povinnost."

Čepel ostrá jako břitva se leskla v záři svíčky. Pozorovali ji, ponořeni v rozjímání. Pak prolomil ticho.

„Proč Ósaka, Mariko-san?“

„Je tam třeba zařídit pár záležitostí, se kterými si mohu poradit jen já sama.“ Viděl, jak světlo z kapajícího knotu dopadlo na slzu a rozložilo se na nespočetné paprsky barev, a zamračil se.

„Jaké záležitosti?“

„Věci týkající se budoucnosti našeho rodu, které musím vyřídit osobně.“

„V tom případě tedy opravdu musíš jet.“ Zkoumavě se na ni podíval. „Ale sama?“

„Ano. Chci se přesvědčit, že všechno mezi námi a knížetem Kijamou je dokonale připraveno pro Sarudžiho sňatek. Peníze, věno, pozemky a tak dále. Jeho zvýšené léno musí být oficiálně schváleno. Pan Hiromacu i kníže Toranaga na tom trvají. Je to moje rodinná odpovědnost.“

„Jistě,“ řekl zvolna. „To je tvá povinnost.“ Vzájemně si pohlédli do očí. „Pokud kníže Toranaga řekne, že můžeš odjet, vydáš se tam, ale není pravděpodobné, že by ti to povolil. V každém případě… musíš se rychle vrátit. Velice rychle. Nebylo by zrovna moudré zdržovat se v Ósace třeba jen o okamžik déle, než bude nezbytné.“

„Souhlasím.“

„Lodí by to bylo rychlejší než po souši. Ty jsi ovšem nikdy nesnášela moře.“

„To platí dodnes.“

„Hodně tam pospícháš?“

„Myslím, že půl měsíce nebo měsíc by nehrálo roli. Nevím, snad. Prostě jen cítím, že bych měla hned vyrazit.“

„Nechme tedy rozhodnutí i čas na knížeti Toranagovi. Pokud tě tam vůbec pustí. Teď, když je tu pan Zataki s těmi dvěma svitky, to může znamenat jedině válku. Bude to velmi nebezpečné.“

„Ano. Děkuji vám.“

Byl rád, že je to nyní vyřízeno. Spokojeně se rozhlédl po malé místnosti a ani mu nevadilo, jak je prostor přeplněn jeho nehezkou hřmotností. Stehna měl mohutnější než ona pas, paže širší než její krk. „Není to zas tak špatná místnost, lepší, než jsem doufal. Líbilo se mi tu. Znovu jsem si uvědomil, že tělo je jenom cosi jako chýše v divočině. Díky, že jsi tu se mnou byla. Jsem tak rád, že jsi také přijela do Jokose, Mariko-san. Nebýt tebe, nikdy bych tu ča-no-ju nepořádal a nezažil ten pocit sblížení s věčností.“

Zaváhala a pak plaše zdvihla čajovou krabičku z doby Tang. Byla to prostá, nezdobená nádobka s víčkem. Oranžově hnědá glazura nedosahovala až dolů, u dna zanechávala nepravidelný okraj odhaleného porcelánu, jako by tím byla zvýrazněna hrnčířova spontánnost, neochota zastřít prostotu materiálu. Buntaró ji koupil od Sena Nakady,

nejslavnějšího mistra čajového obřadu, jaký kdy žil, za dvacet tisíc koku. „Je nádherná," šeptala a těšila se z doteku porcelánu. „Pro obřad jako stvořená."

„Opravdu."

„Počínal jste si dnes jako skutečný mistr, Buntaró-san. Poskytl jste mi veliké štěstí." Mluvila tiše a zaujatě a trochu se předklonila. „Všechno pro mě bylo překrásné, ta zahrada, a jak jste jako zkušený umělec pomocí světel a stínů překonal nedostatky. A tohle," znovu se dotkla porcelánové krabičky. „Všechno bylo dokonalé, dokonce i ten znak, který jste napsal na osušku, *n* – nálada. Pro mě byla dnešní večer nálada přesné slovo." Po tvářích jí znovu sklouzlo několik slz. „Odpusťte, prosím," řekla a stírala si je.

Uklonil se, zaskočen takovou chválou. Aby zakryl rozpaky, začal krabičku balit do hedvábných obalů. Když skončil, usadil ji do vnější kazety a opatrně položil před manželku. „Mariko-san, pokud má naše domácnost potíže s penězi, vezmi si to. Můžeš to prodat."

„Nikdy!" Byl to jeho jediný majetek, kterého si v životě kromě svých mečů a luku cenil. „To je poslední věc na světě, kterou bych kdy prodala."

„Promiň, prosím, ale bude-li obtížné zaplatit mým vazalům, vezmi si to."

„S trochou opatrnosti se dostane na všechny. A zbude i na nejlepší zbraně a koně. V tom si stojíme dobře. Ne, Buntaró-san, tahle věcička je vaše."

„Nezbývá nám příliš času. Komu ji mám vůbec odkázat? Saru-džimu?"

Dívala se na oheň, jak požírá a pokořuje vulkán uhlíků. „Ne. Dokud z něho nebude skutečný mistr čajového obřadu, který by se vyrovnal svému otci. Radím vám, abyste tu krabičku z doby Tang přenechal knížeti Toranagovi, který je jí hoden, a požádal ho, aby před svou smrtí rozhodl, zda si ji náš syn vůbec zaslouží."

„A pokud kníže Toranaga prohraje a ještě do zimy zahyne? Já o tom nepochybuji."

„Prosím?"

„Tady v soukromí si přece nemusíme nic předstírat, řeknu ti v tichosti pravdu. Upřímnost je přece důležitá součást ča-no-ju. Ano, prohraje, pokud na svou stranu nezíská Kijamu a Onošiho – a navíc Zatakiho."

„V tom případě tedy v závěti stanovte, aby ta cennost byla s doprovodem poslána Jeho císařskému Veličenstvu a písemně Syna Nebes požádejte, aby ji přijal. Taková věc si rozhodně božství zaslouží."

„Máš pravdu, to by bylo nejlepší řešení." Prohlížel si dýku a ponuře dodal: „Víš, Mariko-san, knížeti Toranagovi není pomoci. Jeho karma už je napsána. Buď zvítězí, nebo prohraje. Tak jako tak to bude znamenat velké zabíjení."

„To ano.“

V hlubokém zadumání odtrhl oči od nože a obdivoval větvičku mateřídoušky, na níž se stále třpytila slza. Po chvilce řekl: „Když prohraje, než zemřu – nebo pokud zahynu sám –, zemře i Andžin-san. Buď mojí rukou nebo to udělá někdo z mých mužů.“

Její tvář na temném pozadí vypadala nehmotně. Lehký vánek jí povíval vlasy a vypadala tím víc jako socha. „Promiňte, prosím, ale smím se zeptat proč?“

„Je příliš nebezpečný, než aby zůstal naživu. Jeho znalosti, myšlenky, které jsem slyšel třeba jen z páté ruky… Nakazil by celou říši, i pana Jaemona. Knížete Toranagu už přece očaroval.“

„Toranaga-sama se z jeho znalostí těší,“ podotkla Mariko.

„Okamžik, kdy náš pán zemře, bude znamenat rozsudek smrti i pro pana Andžina. Doufám ale, že ho kníže Toranaga přežije.“ Blikající lampa zaprskala a zhasla. Podíval se jí do očí. „Cožpak už tě také uhranul?“

„Je to nesmírně zajímavý člověk. Ale jeho mysl je tak odlišná od naší… jeho hodnoty… ano, v mnoha směrech jsou tak jiné, že je někdy nemožné mu porozumět. Jednou jsem se mu pokoušela vysvětlit ča-no-ju, ale bylo to mimo jeho chápání.“

„Musí to být strašné, narodit se jako barbar, strašné,“ poznamenal Buntaró.

„To ano.“

Očima sklouzl na čepel její dýky. „Někteří lidé si myslí, že Andžin-san byl v minulém životě Japonec. Liší se od jiných barbarů a… a úporně se snaží mluvit a jednat jako jeden z nás, i když bezúspěšně, že?“

„Měl jste ho vidět, když málem podstoupil seppuku, Buntaró-san. Já… bylo to něco mimořádného. Už jsem viděla, jak se ho zmocnila smrt, pouze Omi tomu zabránil. Myslím, že byl-li v minulosti Japoncem, vysvětlovalo by to řadu věcí. Kníže Toranaga se o tom člověku domnívá, že teď pro nás má obrovskou cenu.“

„Je už načase, abys s tím jeho vzděláváním skončila a stala se znovu Japonkou.“

„Pane?“

„Jsem přesvědčen, že knížete Toranagu očaroval. A tebe také.“

„Nezlobte se, ale já si to nemyslím.“

„Tehdy v Andžiru, té noci, jak se tolik nevyvedla, tehdy jsem cítil, že jsi s ním, proti mně. Samozřejmě to byla zlá myšlenka, ale tak jsem to pociťoval.“

Zvedla oči z dýky. Vyrovnaně se na něho podívala a neodpověděla. Další lampa krátce zaprskala a zhasla. V místnosti teď zbylo poslední světlo.

„Ano, té noci jsem ho nenáviděl,“ pokračoval Buntaró stejně tichým

hlasem, „a chtěl jsem ho usmrtit – tebe a Fudžiko-san také. Můj luk mi to šeptal, někdy to dělá, když touží po zabíjení. A pak, když jsem ho na úsvitu viděl, jak schází z kopce s těmi zbaběleckými pistolkami v rukou, mé šípy mě prosily, ať je nechám pít jeho krev. Jenomže jsem ho nezabil a místo toho jsem se pokořil – mé vlastní noční chování se mi hnusilo víc než on, styděl jsem se za svou nezdvořilost a všechno to sake.“ Teď bylo vidět, jak je unaven. „Kolik studu jen my dva musíme nést, že?“

„Ano.“

„Ty snad nechceš, abych ho zabil?“

„Musíte dělat to, co pokládáte za svou povinnost.“ odpověděla. „Já budu stejně tak vždycky plnit svou.“

„Dnes v noci zůstaneme v rjokanu,“ oznámil.

„Dobře.“

Ale pak, protože byla skvělým hostem a jemu se ča-no-ju vydařil jako zatím nikdy v životě, změnil své rozhodnutí, aby jí vrátil čas a mír stejnou měrou, jakou mu poskytla ona. „Jdi do rjokanu, vyspi se,“ řekl. Zvedl a podal jí dýku. „Až z javorů opadá listí – anebo až se vrátíš z Ósaky –, začneme znovu. Jako manžel a choť.“

„Ano. Děkuji vám.“

„Souhlasíš z vlastní vůle, Mariko-san?“

„Jistě. Díky.“

„Před vaším bohem?“

„Ano, před Bohem.“

Mariko se uklonila a přijala nůž. Znovu jej ukryla, ještě jednou se poklonila a odešla.

Její kroky umlkly. Buntaró hleděl na snítku. kterou stále držel v pěsti. Na malém lístku byla ještě zachycená slza. Když opatrně pokládal výhonek na poslední uhlík, prsty se mu chvěly. Svěží zelené lístky se začaly kroutit a uhelnatět. Slza se zasyčením zmizela.

A pak, v úplném tichu, začal vztekem plakat. Náhle si byl v nejhlubším nitru jist, že ho s Andžinem zradila.

Blackthorne ji viděl, jak vychází ze zahrady a kráčí přes dobře osvětlený dvůr. Nad její bělostnou krásou zadržel dech. Na východní oblohu se začínal nepozorovaně vkrádat úsvit.

„Buďte zdráva, Mariko-san.“

„Ó – Andžin-san! Vy – promiňte, překvapil jste mě – neviděla jsem vás. Jste tak pozdě vzhůru.“

„Ale ne. *Gomen nasai*, jsem tu právě včas.“ Usmál se a ukázal k nebi, které již slibovalo brzké ráno. „Je to můj zvyk z moře, probudit se těsně před úsvitem, abych mohl vyjít nahoru a připravit se k zaměření slunce.“ Úsměv na rtech se mu ještě rozšířil. „To vy jste pozdě vzhůru!“

„Neuvědomila jsem si, že… že už je pomalu ráno.“ U bran a všech vchodů stáli rozmístění samurajové a zvědavě přihlíželi. Byl mezi nimi i Naga. Když přešla do latiny, sotva ji bylo slyšet. „Své oči střez, ó, prosím tě. I ve tmách nočních zvěstovatelé záhuby číhají.“

„Prosím za prominutí.“

Podívali se směrem, odkud byl slyšet dusot koní mířících vzhůru k hlavní bráně. Sokolníci, lovecká společnost a stráže. Z domu vyšel sklíčený Toranaga.

„Všechno připraveno, pane,“ hlásil mu Naga. „Mohu jet s vámi?“

„Ne, ne, díky. Odpočiň si trochu. Mariko-san, jaké to bylo na ča-no-ju?“

„Překrásné, pane. Skutečně nádherné.“

„Buntaró-san je mistr. Máte štěstí.“

„Ano, pane.“

„Andžin-san! Nechtěl byste si jet také zalovit? Rád bych vás naučil, jak se vypouští sokol.“

„Pane?“

Mariko mu to ihned přeložila.

„Ano. Děkuji,“ odpověděl Blackthorne.

„Dobrá.“ Toranaga mu ukázal na jednoho z koní. „Pojedete se mnou.“

„Ano, pane.“

Mariko sledovala, jak odjíždějí. Když odklusali po cestě vzhůru, zašla do svého pokoje. Služka jí pomohla odstrojit, smýt nalíčení a sejmout paruku. Pak jí Mariko řekla, aby zůstala v místnosti, že nechce být do poledne vyrušována.

„Ano, paní.“

Mariko se položila a zavřela oči. Dopřála svému tělu, aby se ponořilo do jedinečné měkkosti péřové přikrývky. Byla unavená a radostně rozechvělá. Ča-no-ju ji zavedl do podivuhodných výšin mírumilovnosti a očistil ji. Velebné, radostí naplněné rozhodnutí vydat se vstříc smrti ji odtud zaneslo k dalšímu vrcholu, jaký ještě nepoznala. Opětovný návrat z těchto končin zpět k životu jí přinesl tajuplné, neuvěřitelné vědomí, jak je krásné být naživu. Připadalo jí, že je mimo své tělo, jak tak Bntaróovi trpělivě odpovídala a byla si jista, že její odpovědi a vůbec počínání byly stejně dokonalé. Stočila se na loži do klubíčka, byla tak ráda, že teď znovu zavládl mír… dokud listí neopadá.

Ó, Matko Boží, modlila se vroucně, děkuji ti za tvou milost, s níž jsi mi dopřála tento nádherný dočasný oddech. Vzdávám ti dík, budu se k tobě navěky obracet celým srdcem a duší.

S pokorou opakovala Ave Maria, pak poprosila za odpuštění a jak bylo jejím zvykem, Boha pak na další den odložila do příslušné myšlenkové přihrádky a vrátila se k poslušnosti vůči svému lennímu pánovi.

Než ji přemohl spánek, přemítala. Co bych byla udělala, kdyby mě Buntaró požádal, abych s ním sdílela lože?

Byla bych ho odmítla.

A potom, kdyby trval na svém, jak je ostatně jeho právem?

Co jsem mu tehdy slíbila, byla bych dodržela. Ano, nepochybně. Nic se nezměnilo.

44/

O hodině kozy průvod znovu překročil most. Všechno bylo jako předtím, snad jen s tím rozdílem, že Zataki i jeho lidé byli lehce oděni na cestu – anebo pro případ ozbrojené potyčky. Všichni byli po zuby ozbrojeni a přes veškerou skvělou kázeň lačnili po boji na život a na smrt. Má-li přijít, jen ať už začne. Uspořádaně se rozsadili naproti Toranagovým silám, které byly značně početnější. Stranou mezi přihlížejícími nechyběl otec Alvito ani Blackthorne.

Toranaga s příslovečnou chladnou formálností Zatakiho uvítal a navázal tak na minulé obřadné setkání. Dnes byli oba daimjóové proti sobě na plošině pod nízkou oblohou sami, podušky ležely daleko od sebe. Jabu, Omi, Naga a Buntaró seděli na zemi okolo Toranagy a čtyři Zatakiho váleční rádcové se rozmístili zase za svého pána.

V pravou chvíli vyňal Zataki druhý svitek. „Přišel jsem pro vaši oficiální odpověď.“

„Souhlasím s tím, že pojedu do Ósaky podrobit se vůli rady,“ odpověděl Toranaga klidně a uklonil se.

„Vy že se chcete podřídit?“ začal Zataki s tváří ztuhlou úžasem. „Vy, Toranaga-no-Minowara, vy se hodláte –“

„Poslyšte,“ skočil mu do řeči Toranaga svým zvučným velitelským hlasem, jenž se rozléhal nad mýtinou, aniž zbytečně křičel. „Regentskou radu je třeba poslouchat! Není sice právoplatná, ale jednou byla ustavena a žádný jednotlivý daimjó nemá právo rozbít říši, i když je pravda na jeho straně. Osud říše je nade vše. Když se jeden daimjó vzbouří, všichni ostatní jsou povinni se s ním vypořádat. Přísahal jsem taikóovi, že jako první nikdy mír neporuším, a neučiním to, ani když zemi vládne zlo. Přijímám pozvání. Dnes odjedu.“

Každý ze zděšených samurajů se pokoušel usuzovat, co tento neuvěřitelný obrat přinese. Všichni si s bolestnou jistotou uvědomovali, že z většiny z nich, ne-li ze všech, se stanou róninové se vším, co to znamená – přijdou o čest, příjmy, o své rodiny, ztratí jakoukoli budoucnost.

Buntaró věděl, že bude Toranagu na jeho poslední cestě doprovázet a

dočká se společného údělu – smrti pro něho, pro celou rodinu, pro všechny její generace. Išido byl jeho příliš velký osobní nepřítel, než aby byl ochoten odpouštět, a stejně, komu by se chtělo dál žít, když jeho vlastní pán takhle zbaběle vzdá opravdový boj? Karma, pomyslel si Buntaró hořce. Ó, Buddho, dej mi sílu! Nyní, ještě než přijdu o život, jsem povinen usmrtit Mariko a našeho syna. Kdy? Až se zhostím své povinnosti a náš pán bezpečně a čestně odejde do Velkého prázdna. Bude přece potřebovat spolehlivého sekundanta. Všechno je pryč, odváto jako podzimní listí, celá budoucnost i přítomnost. Nachové nebe a osud. Možná je to tak také dobře. Teď bude pan Jaemon určitě dědicem. V nejniternější hloubi srdce přece Toranagu musí lákat, aby uchvátil moc, ať už to jakkoli popírá. Taikó se možná znovu probudí ve svém synovi a až přijde čas, zase vytáhneme do války proti Číně a tentokrát zvítězíme, abychom stanuli na vrcholu světa, jak zní naše božská povinnost. Ano, urozená paní Očiba a Jaemon nás příště nezaprodají, jak to udělal Išido s těmi svými zbabělými přívrženci…

Naga byl ohromen. Tak tedy žádné Nachové nebe? Žádná čestná válka? Už ne boj na život a na smrt v šinanských horách nebo na kjótských planinách? Žádná hrdinná smrt ve velkolepé bitvě na obranu otcovy zástavy, žádné hory nepřátelských mrtvol, na nichž by se rozkročil ať už v posledním slavném gestu nebo v božské chvíli vítězství? Nebude tedy již žádný útok, ani s těmi špinavými střelnými zbraněmi? Nic z toho – zbude jen seppuku, nejspíš někde ve spěchu, bez pompy, obřadů a cti, mou hlavu pak nabodnou na kopí a sprostý lid si z ní bude tropit posměch. Jenom smrt a konec rodu Joši. Neboť beze vší pochyby do jednoho zemřou, otec, všichni bratři, sestry, bratranci a sestřenice, synovci a neteře, tety a strýcové. Očima se zabodl do Zatakiho a mozek mu zaplavila krvelačná chtivost…

Omi sledoval Toranagu zpola nevidomýma očima, sžírán nenávistí. Náš pán zešílel, pomyslel si. Jak jen může být tak pošetilý? Máme sto tisíc mužů, mušketýrský pluk a dalších padesát tisíc okolo Ósaky! Nachové nebe je milionkrát lepší než osamělý páchnoucí hrob!

Ruka mu na jílci meče ztěžkla a v okamžiku vytržení viděl sám sebe, jak vyskakuje, utíná Toranagovi hlavu, předává ji regentu Zatakimu a završuje tak tuto opovržlivou frašku. A pak umírá vlastní rukou, se ctí, zde na místě přede všemi. Neboť – jaký teď má smysl žít? Kiku již není na dosah, její smlouvu koupil Toranaga, jenž je teď všechny zradil. Když minulé noci zpívala, všechno se v Omim svíralo a věděl, že ta píseň je tajně určena jemu, Omimu, nikomu jinému. On a ona – neopě-tovaný žár. Počkat – a což si tak společně vzít život? Zemřít tak nádherně pospolu, být vedle sebe na věčnost. Ó, to by bylo úžasné! Spojit své duše v náručí smrti, v nekonečném svědectví našeho vzývání života. Ale nejdřív je na řadě zrádce Toranaga.

S vypětím se Omi vrátil z pokraje propasti. Všechno se úplně sesypalo, pomyslel si. Nezavládne klid v našem domě, stále jen zlost a hádky a uslzená Midori. Ve své pomstě vůči Jabuovi jsem nepostoupil ani o krůček dál. Žádné důvěrné, tajné ujednání se Zatakim, ať už s Jabuem či bez něho, jak jsme to rozebírali minulé noci po řadu hodin. Nebude dohoda jakéhokoli druhu. Nic už se nedaří. Dokonce když Mura vykopal ty meče, byly zemskými silami tak zohavené, že když jsem je ukázal Toranagovi, cítil jsem, jak mě za to nenávidí. A teď na dovršení všeho tohle – zbabělá, zrádná kapitulace!

Skoro jako by mě začarovala zlá moc. Že by Andžin-san? Snad. V každém případě je všechno ztraceno. Žádné meče, žádná pomsta, žádný tajný útěk, žádná Kiku, žádná budoucnost. Počkej. Přece jen s ní je jedna budoucnost. Smrt je budoucnost, minulost i přítomnost a bylo by to tak jasné a prosté…

„Vy se vzdáváte? Nepotáhnete do války?“ vykřikl Jabu, vědom si toho, že nyní má on i s celým rodem zaručenu smrt.

„Přijímám pozvání rady,“ odpověděl Toranaga. „A stejně tak učiníte i vy!“

„To tedy neu –“

Omi se vytrhl ze svého snění, dostatečně jasně si uvědomil, že musí Jabua přerušit a uchránit ho před okamžitou smrtí, kterou by si vysloužil, kdyby se Toranagovi vzepřel. Ale úmyslně se zarazil – uvnitř úplně křičel škodolibou radostí nad tím darem seslaným z nebes a čekal, jak Jabua pohltí vlastní zkáza.

„Co že neuděláte?“ zeptal se Toranaga.

Jabuova dušička zaječela na poplach. Vzmohl se jen na zaskřehotání: „Já – já – samozřejmě, že vaši vazalové uposlechnou. Ano – jestliže rozhodnete – cokoli rozhodnete, udě– udělám.“

Omi zaklel a jeho tvář znovu nabyla strnulý výraz, mysl měl stále zpraženou Toranagovou naprosto nečekanou kapitulací.

Rozhněvaný Toranaga nechal Jabua ještě chvíli koktat, aby byla omluva uctivější, pak ho s pohrdáním náhle přerušil. „No proto.“ Znovu se obrátil k Zatakimu, ale zůstal ostražitý. „Takže bratře, ten druhý svitek můžeme odložit. Nic dalšího –“ Koutkem oka zachytil měnící se výraz Nagova obličeje a zařval na něj: „Nago!“

Mladík málem vyskočil z kůže, ale jeho ruka opustila jílec meče. „Ano, otče?“ zajíkl se.

„Přines mi psací potřeby! Teď hned!“ Když byl Naga mimo dosah máchnutí mečem, vydechl si Toranaga úlevou. Právě zabránil útoku na Zatakiho, ještě než k němu došlo. Očima pozorné přejel Buntaróa. Pak Omiho. A nakonec Jabua. Pomyslel si, že ty tři už má uspokojivě pod kontrolou, aby nepodnikli nic pošetilého, co by způsobilo okamžitou

vzpouru a nedozírný masakr.

Znovu oslovil Zatakiho. „Hned vám poskytnu oficiální písemné přijetí pozvání. Rada se tak bude moci připravit na mou státní návštěvu.“ Ztišil hlas a pouze pro Zatakiho uši dodal: „Na Izu jsi v bezpečí, regente. Ani mimo Izu se ti nic nestane. Dokud nebude má matka pryč z tvých pařátů, jsi v bezpečí. Jen do té doby. Jednání je skončeno.“

„Dobrá. ‚Státní návštěva‘!“ Zataki neskrýval své pohrdání. „Takové pokrytectví! Nikdy bych si býval nepomyslel, že Joši Toranaga-no-Minowara by před generálem Išidem mohl takhle poklonkovat. Jsi obyčejný –“

„A co je důležitější, bratře?“ zeptal se Toranaga. „Zachování mého rodu, anebo zachování říše?“

Nad údolím viselo ponuré šero. Nyní se déšť jen lil, spodní okraj mraků začínal sotva sto stop od země a zcela zakrýval cestu zpět k průsmyku. Mýtina i dvůr před rjokanem byly plné mrzutých, strkajících se samurajů. Koně nepokojně hrabali nohama. Důstojníci štěkali své povely až s přílišnou hrubostí. Vystrašení nosiči pobíhali okolo a chystali odjíždějící kolonu. Do tmy zbývala sotva hodina.

Toranaga pro Zatakiho sepsal květnatou zprávu a přes všechno Buntaróovo, Omiho a Jabuovo naléhání na důvěrné poradě ji podepsal a poslal. Tiše poslouchal, jak se přou.

Když skončili, řekl: „A teď už dost řečí. Svou cestu jsem již rozhodl. Vy se podřídíte!“

Řekl jim, že se ihned vrací zpět do Andžira, aby dal dohromady zbytek svých mužů. Zítra zamíří po východní pobřežní cestě do Atami a Odawary a odtamtud horskými průsmyky k Edu. Jeho doprovodu bude velet Buntaró. Mušketýrský pluk se má nazítří v Andžiru nalodit na galéry a vyplout na moře, aby ho v Edu mohl očekávat. Velitelem bude Jabu. Následujícího dne má Omi nařízeno vydat se k hranici vnitrozemskou cestou se všemi dostupnými válečníky na Izu. Jeho úkolem bude pomoci Hiromacuovi, nejvyššímu veliteli, a ujistit se, že nepřítel, Ikawa Džikkjú. nepodnikne nic, co by narušilo plynulý přesun. Omi se prozatím rozloží v Mišimě, aby mohl střežit tamější úsek cesty Tókaidó a připravit dostatek nosítek a koní pro Toranagu a početný průvod nezbytný při oficiální státní návštěvě. „Upozorněte všechna místa podél cesty a jednotně je připravte. Je to jasné?“

„Ano, pane.“

„Ujistěte se, že všechno bude v naprostém pořádku!“

„Ovšem, pane. Můžete se na mě spolehnout.“ Dokonce i Omi sebou škubl pod tím uhrančivým pohledem.

Když bylo vše připraveno k odjezdu, Toranaga vyšel ze svých pokojů

na verandu. Všichni se uklonili. Mrzutě jim pokynul, aby pokračovali v práci, a poslal pro majitele rjokanu. Muž mu podlézavě vkleče předal účet. Toranaga jej zkoumal položku po položce. Účet byl velice rozumný. Přikývl a hodil ho svému pokladníkovi k úhradě. Pak si nechal přivolat Mariko a Andžina. Mariko sdělil svůj souhlas s cestou do Ósaky. „Nejdřív se ale odsud vydáte přímo do Mišimy. Předáte tam panu Hiromacuovi tuto důvěrnou zprávu a s panem Andžinem budete pokračovat dál do Eda. Po celou cestu za něj zodpovídáte. Do Ósaky pravděpodobně pojedete lodí – rozhodnu o tom později. Andžin-san! Dal vám kněz ten slovník?“

„Prosím? Promiňte, nerozumím.“

Mariko mu s překladem pomohla.

„Odpusťte. Ano, knihu já dostat.“

„Až se znovu setkáme v Edu, budete mluvit japonsky líp než teď. *Wakarimasu ka?“*

„Hai. Gomen nasai.“

Toranaga sklíčeně vyšel ze dvora. Jeden samuraj mu nad hlavou nesl velký deštník. Všichni samurajové, nosiči a vesničané se znovu uklonili jako jeden muž. Toranaga jim nevěnoval pozornost, zalezl si do krytého palankýnu v čele kolony a zatáhl záclonky.

Šest polonahých nosičů v mžiku nosítka zdvihlo a dalo se do poklusu. Jejich ztvrdlá bosá chodidla pleskala v kalužích. Doprovodní samurajští jezdci se pohybovali vpředu, další stráže okolo nosítek. Vzadu následovali náhradní nosiči a trén. Všichni byli posedlí spěchem, napětím a strachem. Omi vedl předvoj. Zadní stráže měl na starosti Buntaró. Jabu s Nagou již vyrazili k mušketýrskému pluku, který stále číhal na hřebeni, kde Toranagu očekával rozložen kolmo k cestě. Měl se napojit jako zadní voj. „Zadní voj proti komu?“ zavrčel Jabu na Omiho v těch několika okamžicích před odjezdem, kdy byli o samotě.

Buntaró kráčel zpět k vysoké, vyřezávané bráně rjokanu, lijáku si nevšímal. „Mariko-san!“

Poslušně k němu cupitala, oranžový deštník z olejnatého papíru vzdoroval prudkým náporům těžkých kapek. „Ano, pane?“

Rychle ji přeběhl očima pod okrajem bambusového klobouku a pak spočinul pohledem na Blackthornovi, který přihlížel z verandy. „Řekni mu…“ Zarazil se.

„Pane?“

Pohlédl na ni. „Řekni mu, že ho za tebe činím zodpovědným.“

„Dobře, pane,“ odvětila. „Ale promiňte, prosím, za sebe zodpovídám jen já sama.“

Buntaró se obrátil a přeměřoval si vzdálenost k čelu průvodu. Když se znovu otočil, ve tváři se mu zračilo utrpení. „Teď nám tedy už nebude dopřáno uvidět jeseň padajících listů…“

„To je v rukou Božích, pane.“

„Ba ne, je to v rukou knížete Toranagy,“ zasyčel s opovržením.

Vzhlédla na něho, aniž pod jeho pohledem uhnula. Déšť je bičoval. Kapky stékaly z okraje jejího deštníku jako závoj slz. Lemování kimona již měla zacákané od bláta. Pak řekl: „*Sajónara* – uvidíme se v Ósace.“

To ji velmi překvapilo. „Ale promiňte – cožpak vás neuvidím v Edu?

Nepochybně tam budete s knížetem Toranagou, dorazíte tam přece přibližně ve stejnou dobu. Takže se shledáme v Edu.“

„Ano. Ale v Ósace, tam až se setkáme, nebo až se odtamtud vrátíte, začneme spolu znovu žít. Teprve pak vás doopravdy uvidím, že?“

„Á – rozumím vám. Promiňte.“

„*Sajónara, Mariko-san.*“

„*Sajónara,* můj pane.“ Mariko se uklonila. S rozhodností úklonu vrátil a odkráčel bahnem ke svému koni. Vyhoupl se do sedla a cvalem vyrazil pryč, aniž se znovu ohlédl.

„Jdi s Bohem,“ zašeptala a dlouze ho sledovala pohledem.

Blackthorne ji viděl, jak očima provází Buntaróa. Čekal pod ochranou střechy, ale déšť se již začínal mírnit. Čelo průvodu se brzy vnořilo do mraku, po něm i Toranagova nosítka, a jemu se začalo dýchat volněji. Stále byl otřesen z Toranagy a celého toho nešťastného dne.

Přitom ráno lov začal tak slibně. Vybral si drobnějšího sokola s dlouhými křídly – vypadal jako malý evropský sokol – a velmi zdařile ho vypustil na skřivana. Osvěžující vítr zanášel střemhlavě klesající a zase stoupající honičku k jihu za pásmo stromů. Řítil se v čele honu, jak bylo jeho výsadou, po udusané cestě lesem, putující kupci a rolníci sotva stačili uskakovat. Ale jeden ošlehaný obchodník s olejem naloženým na opotřebované herce se tvrdohlavě nechtěl hnout z cesty. Ovládán vzrušením z lovu na něj Blackthorne křikl, aby uvolnil průjezd. Kupec neposlechl, a tak ho počastoval jadrnou nadávkou. Muž také něco hrubě odsekl. To už však u nich byl Toranaga, ukázal na jednoho z mužů své tělesné stráže a řekl: „Andžin-san, půjčte mu na chvilku svůj meč,“ a ještě něco. Blackthorne mu zcela nerozuměl, ale ihned uposlechl. Než si stačil uvědomit, co se vlastně děje, samuraj se na kupce vrhl. Rána byla tak zdrcující a dokonalá, že tělo, přepůlené v pase, udělalo ještě několik kroků, než se zhroutilo.

Toranaga na chvilku zapomněl na svou rozmrzelost a pobaveně zabušil na přední hrušku svého sedla, pak však znovu upadl do melancholie, zatímco ostatní samurajové provolávali úspěšnému strážci slávu. Ten pečlivě očistil ostří, přičemž použil svého hedvábného pásu, aby ocel nepoškodil. Uspokojen zasunul meč do pochvy a vrátil ho s několika slovy, jež Blackthornovi později vysvětlila Mariko. „Chtěl jen vyjádřit svou

hrdost nad tím, Andžin-san, že mohl vyzkoušet takové ostří. Kníže Toranaga vám navrhuje, abyste meč pojmenoval Kupec s olejem, protože na takovou ránu a takovou zbraň by se mělo dlouho uctivě vzpomínat. Váš meč se teď stal legendou.“

Blackthorne si vybavoval, jak přikývl, aniž dal znát svůj úděs. Nyní tedy nosil Kupce s olejem, meč, jejž dostal od Toranagy, se tak už navždy bude jmenovat. Kéž by mi ho nikdy nebyl dával, pomyslel si. Ale nebyla to všechno jenom jejich vina, já na tom měl také podíl. Křikl jsem na toho muže, on byl na oplátku rovněž hrubý, a se samurajem se tak jednat nesmí. Věděl, že o nic jiného tam nešlo. V každém případě mu ta smrtící rána vzala všechnu radost z lovu. Musel to však úzkostlivě tajit, protože toho dne byl Toranaga rozmrzelý a nebylo snadné s ním vyjít.

Těsně před polednem se vrátili do Jokose, pak následovala Toranagova schůzka se Zatakim, po ní horká koupel a masáž, a najednou mu stál v cestě jako přízrak otec Alvito se dvěma nepřátelskými akolyty. „Ježíši Kriste, nechte mě na pokoji!“

„Není důvod ani ke strachu, ani k rouhání.“ odvětil Alvito.

„Bůh vás zatraťse všemi kněžími!“ vyštěkl Blackthorne, ale snažil se držet na uzdě, protože věděl, že je hluboko v nepřátelském území. Všiml si předtím asi padesáti křesťanských samurajů, kteří se přes most trousili na mši, jež se podle Mariko měla konat na dvoře Alvitova rjokanu. Rukou hmátl po jílci meče, ale ke koupacímu úboru ho nenosil, neměl ho ani volně v ruce, jak bylo zvykem. Nadával si za svou hloupost, nenáviděl ten pocit být neozbrojen.

„Bůh vám odpusťvaše rouhání, lodivode. Tak jest. Kéž vám odpustí a otevře vám oči. Nepřicházím k vám ve zlém. Přináším dar. Zde je dar od Boha, lodivode.“

Blackthorne podezřívavě uchopil balíček. Když ho otevřel a spatřil portugalsko-latinsko-japonský slovník s gramatikou, vzrušením mu přeběhl mráz po zádech. Obrátil několik stran. Tisk byl rozhodně nejlepší, jaký kdy viděl. Kvalita a podrobnost informací úžasná. „Dobrá, tohle je opravdu dar Boží, jenže vám to nařídil kníže Toranaga, abyste mi ho dali.“

„My posloucháme jen příkazy od Boha.“

„Takže Toranaga vám neřekl, abyste mi to přinesli?“

„Ano. Tak zněl jeho požadavek.“

„A cožpak Toranagův požadavek neznamená příkaz?“

„To záleží na tom, lodivode, kdo jste, co jste a jak silná je vaše víra.“ Alvito ukázal na knihu. „Tři z našich bratří na tom pracovali sedmadvacet let.“

„Proč mi to dáváte?“

„Byli jsme o to požádáni.“

„Proč jste se žádosti knížete Toranagy nevyhnuli? Rozumu na to máte

víc než dost.“

Alvito pokrčil rameny. Blackthorne knihu v rychlosti zkoumavě prolistoval. Skvělý papír, velmi zřetelný tisk. Číslování stran v pořádku navazovalo.

„Kniha je kompletní,“ utrousil Alvito s potěšením. „Nerozdáváme poloviční knihy.“

„Tohle je příliš cenné, než abyste se toho vzdávali. Co za to ode mne chcete?“

„Požádal nás, abychom vám to dali. Otec vizitátor nebyl proti. Tak jsme vám to dali. Bylo to vytištěno teprve letos, konečně. Není to nádherná práce? Žádáme vás o jediné, abyste ji chránil a dobře s ní zacházel. Ta kniha si to zaslouží.“

„Zaslouží si, aby ji člověk ochraňoval s nasazením vlastního života! Tohle představuje nedocenitelné vědění, stejně jako vaše navigační záznamy. Tohle je ale ještě lepší. Co za to tedy chcete?“

„Nic za to nežádáme.“

„Nevěřím vám.“ Blackthorne knihu potěžkal v ruce s ještě větší podezřívavostí. „Musíte přece vědět, že s tímhle se vám zcela vyrovnám. Poskytuje mi to všechny vaše vědomosti a ušetří nám to deset, možná dvacet let. Nyní budu brzy mluvit stejně plynně jako vy. Jakmile se mi to podaří, mohu učit další. Tohle je přece klíč k Japonsku! Vždyť je to právě jazyk, který v cizině otevírá brány. Za šest měsíců budu moci hovořit s Toranagou přímo.“

„Jistě, možná že budete. Pokud ovšem máte těch šest měsíců.“

„Co tím chcete říct?“

„Nic víc, než co již sám víte. Kníže Toranaga bude mrtev dávno předtím, než uplyne šest měsíců.“

„Proč? Co jste mu to přivezl za zprávy? Od té chvíle, co s vámi mluvil, vypadá, jako by mu ulítly včely. Tak co jste mu řekl?“

„Přinesl jsem knížeti Toranagovi důvěrnou zprávu od Jeho Eminence. Je mi líto – jsem jenom posel. Ale jak zajisté víte, hejtman kníže Išido ovládá Ósaku, a jakmile se tam Toranaga-sama vydá, je vyřízen. A vy s ním.“

Blackthorne pocítil mravenčení v zádech. „Proč já?“

„Svému osudu nemůžete uniknout, lodivode. Pomohl jste přece Toranagovi proti Išidovi. Cožpak jste zapomněl? Násilně jste na Išida vztáhl ruku. Vedl jste únik z ósackého přístavu. Je mi líto, ale umět japonsky, nosit meče a mít titul samuraje vám nijak nepomůže. To, že jste samuraj, vám spíš ještě přitíží. Takhle vám nařídí provést seppuku, a jestli odmítnete… Říkal jsem vám už dávno, že jde o jednoduché lidi,“ dodal Alvito stále stejně klidným hlasem.

„To jsme my Angličané taky,“ ujistil ho Blackthorne, který měl pro

strach uděláno. „Když jsme mrtví, budiž, tak je po nás, ale do poslední chvíle věříme v Boha a držíme si prach v suchu. Jen se nebojte, pár triků mi ještě v rukávě zbylo.“

„Ó, to vám rád věřím, lodivode. Ničeho se nebojím, vás, vašeho kacířství, ani vašich děl. To všechno je stejně neškodné jako vy sám.“

„To je karma – je to v rukou Božích – říkejte si tomu, jak chcete,“ odsekl Blackthorne, ačkoli byl přece jen vyveden z míry. „Ale jako že je Bůh při mně, svou loď získám zpátky a pak sem za pár let přivedu eskadru anglických lodí a všechny vás z Asie vystřílím rovnou do pekla.“

Alvito znovu promluvil s tím svým dráždivým klidem. „To je v rukou Božích, lodivode. Ale kostky jsou již vrženy a nic z toho, co říkáte, se nesplní. Nic.“ Alvito se na něj díval téměř už jako na nebožtíka. „Bůh vám buď milostiv, neboť jako že je mým soudcem. lodivode, jsem přesvědčen, že z těchto ostrovu se už nikdy nedostanete.“

Blackthorne se otřásl, když si vybavil naprostou jistotu, s níž to Alvito vyslovil.

„Je vám chladno. Andžin-san?“

Vedle něj na verandě teď v šeru stála Mariko a setřásala si z deštníku vodu. „Ne, promiňte, není mi zima, jenom jsem se tak zamyslel.“ Podíval se vzhůru k průsmyku. Celý průvod zmizel v oblačném příkrovu. Déšť trochu polevil, nyní spíše jemně mžilo. Pár vesničanů a sluhů se šplouchalo loužemi k domovům. Dvůr byl prázdný, zahrada nasáklá vodou. Po vesnici se začaly rozsvěcovat olejové lucerny. U brány ani na obou koncích mostu už nestály žádné stráže. Jako by se soumrakem přitáhla veliká prázdnota.

„V noci je to tu mnohem hezčí, že?“ řekla Mariko.

„Ano,“ odpověděl a byl si plně vědom, že jsou sami, spolu, v bezpečí, pokud budou opatrní a bude-li ona chtít tak jako on.

Přišla služka, odebrala jí deštník a přinesla suché tabi. Poklekla a začala Mariko osušovat nohy.

„Zítra na úsvitu začne naše společná cesta, Andžin-san.“

„Jak dlouho nám bude trvat?“

„Několik dní, Andžin-san. Kníže Toranaga řekl –“ Mariko se ohlédla, když viděla, jak se k nim od rjokanu úslužně kolébá Gjóko. „Kníže Toranaga mi řekl, že je spousta času.“

Gjóko se hluboce uklonila. „Dobrý večer, Toda-sama, odpusťte, prosím, že jsem vás vyrušila.“

„Jak se vám daří, Gjóko-san?“

„Děkuji, jde to, i když už se nemohu dočkat, až ty deště skončí. Nemám ráda, když je všude jen samé bláto. Jenomže pak, až deště ustanou, přijdou vedra a to bude ještě mnohem horší, že? Ale do podzimu už mnoho

nezbývá… Ách, máme to jen štěstí, že se můžeme těšit na podzim, a pak zase na božské jaro, není to tak?“

Mariko neodpověděla. Služka jí navlékla tabi a vstala. „Děkuji,“ řekla jí Mariko a propustila ji. „Nuže, Gjóko-san? Mohu pro vás něco udělat?“

„Kiku-san se nechává ptát, zda byste nechtěla, aby vám posloužila u večeře nebo večer zatančila a zazpívala. Kníže Toranaga tu pro ni nechal pokyny, aby vás bavila, budete-li si přát.“

„Ano, zmínil se mi o tom, Gjóko-san. Bylo by to velmi milé, ale snad někdy jindy než dnes. Musíme za svítání vyrazit a já jsem velmi unavená. Však ještě budeme mít další večery. Vyřiďte jí, prosím, mou omluvu, ano, samozřejmě mám velikou radost z toho, že s námi pocestujete, řekněte jí to, prosím.“ Toranaga Mariko přikázal, že má obě ženy vzít s sebou, a ona mu poděkovala, potěšena, že je bude mít jako oficiální gardedámy.

„Jste tak laskavá,“ zašveholila Gjóko slaďounce, „ale pro nás je to čest. Stále platí ten příkaz jet do Eda?“

„Ano, samozřejmě. Proč?“

„To nic, paní Todo. Ale v tom případě bychom se snad mohli na pár dní zastavit v Mišimě. Kiku-san by si ráda dala dohromady nějaké oblečení – necítí se být pro knížete Toranagu přiměřeně ustrojena, a slyšela jsem, že v létě je v Edu hodně parno a plno komárů. Měli bychom její šatník posbírat, třebaže je tak ubohý.“

„Jistě, samozřejmě. Času budeme mít obě víc než dost.“

Na Blackthorna se Gjóko nepodívala, i když o něm obě dobře věděly. „Je to – je to ale neštěstí, co se stalo našemu pánovi, že?“

„Karma,“ odpověděla Mariko vyrovnaně. Pak dodala se sladkou ženskou zlomyslností: „Ale nic se nezměnilo. Dostanete zaplaceno v den, kdy dojedeme, ve stříbře, tak jak stojí ve smlouvě.“

„No promiňte,“ řekla starší žena a tvářila se zaskočeně. „Odpusťte, paní Todo, ale peníze? Na ty bych byla ani nevzpomněla. Nikdy! Měla jsem jen jedinou starost o budoucnost našeho pána.“

„On sám je pánem svého osudu,“ prohodila Mariko nenuceně, ale sama už tomu nevěřila. „Vy ovšem před sebou máte báječnou budoucnost – ať už se stane cokoli. Nyní jste bohatá. Žádná pozemská trápení už se vás netýkají. Brzo budete v Edu se svým novým cechem kurtizán opravdu něco znamenat, ať už v Kantó povládne kdokoli. Zanedlouho budete nejvýznamnější ze všech majitelek čajoven, a ať už se stane cokoli, Kiku-san bude stále vaší chráněnkyní a její mládí a karma jsou ještě netknuté, že?“

„Mou jedinou starostí je kníže Toranaga,“ odpověděla Gjóko s nacvičenou vážností. Úplně se tetelila pomyšlením na to, jak už má na dosah pokladnici se dvěma a půl tisíci koku. „Kdybych mu nějak mohla pomoci, ráda –“

„Ale to je od vás opravdu velkodu šné, Gjóko-san! Zmíním se mu o vaší nabídce. Ano, takových tisíc koku odečtených z ceny by mu ohromně pomohlo. Přijímám jeho jménem.“

Gjóko rozkmitala vějíř, nasadila kouzelný úsměv a tak tak se dokázala ovládnout, aby nezačala nahlas ječet nad svou tupostí, s níž takhle skočila do pasti jako nějaká začátečnice omámená džbánem sake. „Ale Toda-sama, jděte, k čemu by byly tak štědrému příznivci peníze?“ blábolila ve snaze dostat se z toho. „Ne, peníze pro něj zajisté nepředstavují pomoc. Spíš nějaká zpráva, služba, nebo –“

„Promiňte, prosím, ale jaká zpráva?“

„Žádná, zatím žádná. To byl jen takový slovní obrat, promiňte. Ale peníze –“

„Ale to víte, že také. Nu, řeknu mu o vaší nabídce. A štědrosti. Děkuji vám za něho.“

Gjóko se na znamení ukončeného rozhovoru uklonila a odcupitala dovnitř.

Mariko se neudržela a rozesmála se.

„Čemu se smějete, Mariko-san?“

Vylíčila mu, o čem právě mluvily. „Kuplířky musí být po celém světě stejné. Jak jen ty se bojí o peníze!“

„A zaplatí kníže Toranaga, i když…“ zarazil se. Mariko bezelstně čekala. Pod jejím pohledem pokračoval: „Otec Alvito tvrdí, že jestliže kníže Toranaga pojede do Ósaky, je s ním konec.“

„Jistě. Ano, Andžin-san, to je víc než pravděpodobné,“ potvrdila Mariko s předstíranou lehkostí. Pak Toranagu i s Ósakou odložila do myšlenkových přihrádek a byla opět klidná. „Ósaka je odsud mnoho mil daleko a mnoho tyčinek času v budoucnosti, a do doby, než se stane, co se má stát, Išido ani dobrý otec ani nikdo jiný doopravdy neví, co se ve skutečnosti stane. Není to tak? Jedině Pán Bůh to zná. Ale ten nám to nepoví, dokud nenastane správný čas.“

„*Hai!*“ zasmál se s ní. „Jste tak moudrá.“

„Děkuji vám. Mám takový návrh, Andžin-san. Během té doby, co budeme na cestě, zapomeňme na všechny okolní starosti. Na všechny.“

„Má milá,“ pronesl latinsky. „Jak rád tě vidím.“

„Drahý. Však před oběma ženami cestou opatrnost nesmírnou zachovávati nám třeba, rozumíš?“

„Zdaž-li na tom záleží, paní má?“

„Mně ano. Vskutku, mně záleží na tom převelice.“

„Nyní takřka sami jsme. Ty a já.“

„Ano. Leč co bylo, není, ni nestalo se kdy.“

„Vskutku. Ano, zas pravdu díš. A věz, žes spanilá.“

Nějaký samuraj prošel branou a pozdravil ji. Byl to muž středního věku

s prošedivělými vlasy, tvář měl posetou důlky a lehce pokulhával. „Promiňte, prosím, paní Todo, ale za úsvitu máme odjíždět, že?“

„Ano, Jošinaka-san. Ale nic se nestane, když se zdržíme do poledne, budete-li si přát. Máme spoustu času.“

„Dobře. Ať je tedy po vašem, vyrazíme v poledne. Dobrý večer, Andžin-san. Dovolte, abych se vám představil. Jmenuji se Akira Jošinaka a jsem velitelem vašeho doprovodu.“

„Dobrý večer, veliteli.“

Jošinaka se znovu obrátil k Mariko. „Jsem za vás a za něho zodpovědný, paní, takže mu prosím řekněte, že jsem nařídil dvěma ze svých mužů, aby s ním byli v noci v místnosti jako osobní stráž. Každou noc bude dále deset strážných na hlídce. Všichni budou rozmístěni okolo vás. Celkem mám stovku bojovníků.“

„Výborně, veliteli. Ale promiňte, umísťovat muže v pokoji pana Andžina by nebylo vhodné. Tihle lidé velmi důsledně zachovávají zvyk, že muž spává sám, nanejvýš s jednou dámou. Bude u něho pravděpo dobně moje služka, takže mu nic nehrozí. Nechte prosím stráže kolem, ale ne moc blízko, jinak byste ho velmi rušili.“

Jošinaka se zamračil a podrbal na hlavě. „No, jak myslíte, paní. Dobrá, souhlasím, i když po mém by to bylo rozumnější. Tak ho aspoň, promiňte mi mou troufalost, požádejte, aby na čas upustil od těch svých nočních procházek. Než dorazíme do Eda, nesu plnou odpovědnost, a když ručím za někoho důležitého, bývám velmi nervózní.“ Strnule se uklonil a odešel.

„Velitel vás prosí, abyste během cesty nevycházel na vlastní pěst ven. Když v noci vstanete, vždy si s sebou vezměte samuraje, Andžin-san. Říká, že mu tím velmi pomůžete.“

„Dobrá, podřídím se.“ Blackthorne sledoval, jak Jošinaka odchází. „Co to ještě říkal? Pochytil jsem něco o spaní, moc jsem mu nerozu –“ Zarazil se. Zevnitř vyšla Kiku. Měla na sobě koupací háv a osuškou úhledně svázané vlasy. Byla bosá a nedbale ťapala k přístřešku s lázní u horkého pramene. Napůl se jim uklonila a rozpustile zamávala. Opětovali její pozdrav.

Blackthorne očima hltal její dlouhé nohy a houpavou chůzi, dokud nezmizela z dohledu. Cítil, jak ho Mariko upřeně pozoruje a podíval se na ni. „Ne,“ zašeptal a zavrtěl hlavou.

Zasmála se. „Myslela jsem si, že to pro vás možná bude těžké – snad nepohodlné, mít ji s sebou jen jako spolucestovatelku, po tak neobyčejných zážitcích při polštářování.“

„Nepohodlné, to snad ani ne. Naopak, je to docela příjemné. Mám na to velmi pěkné vzpomínky. Jsem rád, že teď patří knížeti Toranagovi. Tím je všechno jednodušší. Pro ni, pro něho, pro každého.“ Chtěl dodat, že pro každého kromě Omiho, ale rozmyslel si to. „Koneckonců pro mě byla jen

velice zvláštním, mimořádným darem. Ničím víc.“

„Ano, byl to dárek.“

Chtělo se mu Mariko dotknout, ale neudělal to. Místo toho se odvrátil a zadíval se k průsmyku. Nebyl si jist, co jí vyčetl z očí. Průsmyk nyní pohltila noc a mraky. Ze střechy konejšivě odkapávala voda. „A co ještě velitel říkal?“

„Nic důležitého, Andžin-san.“

45/

Cesta do Mišimy jim zabrala devět dní a pokaždé byli alespoň po část noci spolu. Potajmu. Jošinaka jim v tom bezděčně pomáhal. V každém rjokanu pro všechny přirozeně vybíral sousedící pokoje. „Doufám, paní, že proti tomu nebudete nic namítat, ale takto bude daleko snazší zajistit bezpečnost,“ říkával vždycky, a Mariko se uvolila obsadit prostřední místnost, Kiku a Gjóko byly na jedné straně, Blackthorne na druhé. Pak, když se setmělo, nechala svou služku Čimmoko o samotě a přišla za ním. Další přilehlé pokoje kypěly obvyklým hovorem a nočními zvuky, zpěvem a zábavou ostatních cestovatelů obletovaných všudypřítomnými služkami, jež byly ochotny splnit, co jim na očích viděly. Ani pozorné stráže, číhající na nebezpečí zvenku, nebyly o nic moudřejší. Jediná Čimmoko byla do tajemství zasvěcena.

Mariko bylo jasné, že nakonec se to Gjóko, Kiku a všechny ostatní ženy ve výpravě stejně dozvědí. S tím si však nedělala starosti. Byla samurajkou, ony nikoli. Pokud by nebyla přímo přistižena, její tvrzení by proti jejich vždycky převážilo, a žádný samuraj, ani Jošinaka, by si bez vyzvání nedovolil otevřít v noci její dveře. Pro ostatní zkrátka Blackthorne sdílel lože s Čimmoko nebo s některou z místních služek. Nikomu do toho nic nebylo. Mohla ji tedy zradit jedině žena, a pokud by k tomu došlo, zrádkyně by spolu se všemi ostatními ženami ze skupiny zahynula ještě bídnější a zdlouhavější smrtí než Mariko, právě pro tak nechutnou zradu. A pak, pokud by se Mariko zachtělo, než dorazí do Mišimy nebo Eda, mohla by je, jak všechny věděly, kdykoli dát zabít za sebemenší neopatrnost, ať už skutečnou nebo domnělou. Mariko si byla jista, že Toranaga by proti takovému zákroku nic nenamítal. Pokud by zahynula Gjóko, nepochybně by jen zatleskal, a Mariko si v hloubi duše uvědomovala, že by mu to nebylo proti mysli ani v případě Kiku. Za dva a půl tisíce koku by si mohl pořídit nejednu kurtizánu první třídy.

Před ženami se tedy cítila bezpečná. Nebezpečí hrozilo spíše z Blackthornovy strany, jakkoli ho teď milovala. Nebyl Japonec. Necvičili

ho od narození, jak si budovat neproniknutelná vnitřní opevnění, za nimiž by se dokázal skrýt. Jeho mohla zradit tvář, způsob chování nebo hrdost. O sebe se nebála. Měla strach jedině o něho.

„Konečně tedy vím, co láska znamená," šeptala první noci. A protože už jejím náporům nevzdorovala, naopak se podvolovala její neodolatelnosti, hrůza o Blackthornovu bezpečnost ji úplně stravovala. „Miluji tě, proto strach o tebe svírá duši mou," šeptala mu v náručí latinou, jazykem milenců.

„Miluji tě. Tolik tě zbožňuji."

„Jsemť tvou zkázou, miláčku můj, od sama počátku. I jsme nyní k zhoubě odsouzeni. To já tebe zahubila jsem – ano, tak jest tomu."

„Nikoliv, Mariko, zajisté cosi stane se, vše bude opět jako kdys."

„Já neměla nikdy začínati. Vše má jen chyba jest."

„Již netrap se, prosím. Karma jest karma."

Po chvíli konečně začala předstírat, že se dala přesvědčit, a roztála mu v náručí. Byla si však jistá, že její milenec přivede sám sebe do záhuby. O sebe strach neměla.

Noci byly plné radosti. Něžné, každá ještě lepší než ta předcházející. Dny pro ni byly snadné, pro něho svízelné. Byl nepřetržitě ve střehu, odhodlán kvůli ní neudělat chybu. „Však nic nezkazíme," prohodila, když tak jeli bok po boku bezpečně vzdáleni od ostatních. Nyní, na rozdíl od jejího zakolísání první noci, dodržovali podmínku naprosté důvěrnosti „Jsi silný. Jsi samuraj, nás nezaskočí chyba žádná."

„A v Edu až skončena bude cesta naše?"

„Ponech Edo Edem. Tys láska má."

„Jakož i já miluji tebe."

„Nač rmoutí tě tedy smutek ten?"

„Nejsem smuten, paní má. Však bolí to ticho vůkol. Z vrcholů hor chtěl bych svou lásku vykřičeti."

Radovali se ze svého soukromí a z jistoty, že jsou prozatím v bezpečí před číhajícími pohledy.

„Co se s nimi stane, Gjóko-san?" zeptala se zlehka Kiku v nosítkách prvního dne cesty.

„Stihne je neštěstí, Kiku-san. Nemají do budoucna pražádnou naději. On to zakrývá ještě dobře, ale ona… Obdiv jí přímo sálá z obličeje. Jen se na ni podívej. Jako mladá holka! Že může být tak hloupá!"

„Ale jak je přitom krásná! Musí to být veliké štěstí prožívat takové naplnění…"

„To jistě, ale stejně bych nikomu nepřála, jak tihle dva skončí."

„Co s nimi Jošinaka udělá, až na to přijde?" zeptala se Kiku.

„Třeba k tomu nedojde. Modlím se, aby to nezjistil. Muži jsou tak hloupí a zabednění. Pokud žen se týká, muži nedokážou rozpoznat ani ty

nejjednodušší věci, dík budiž vzdán Buddhovi, jeho jméno pochváleno. Modleme se, aby je nedopadli, dokud v Edu nevyřídíme své záležitosti. Doufejme, že odpovědnost nepadne na nás. To hlavně! Až si dnes odpoledne uděláme zastávku, vyhledám nejbližší svatyni a zapálím tam deset vonných tyčinek jako oběť. U všech bohů, po deset let jsem ochotna podporovat nějaký chrám každoročně třemi koku, jen ať z tohohle vyvázneme a dostanu své penízky.“

„Ale jak jim to spolu nádherně sluší. Nikdy jsem ještě žádnou ženu neviděla takhle rozkvést.“

„To jo, ale až ji před pánem Buntaróem obviní, zvadne jako zlomená kamélie. Mají svou karmu a my jim nemůžeme nijak pomoct. Ani knížeti Toranagovi, dokonce ani panu Omimu. Neplač, dítě.“

„Chudáček Omi-san.“

Omi je dostihl třetího dne. Zůstal s nimi v rjokanu a po večeři s Kiku důvěrně hovořil. Slavnostně ji požádal, aby s ním navždy zůstala.

„Jak ráda bych to udělala, Omi-san,“ odpověděla bez váhání. Nebránila se slzám, protože ho měla velmi ráda. „Ale zakazuje mi to povinnost ke knížeti Toranagovi, který mi prokázal obrovskou přízeň, a ke Gjóko-san, jež mě vychovala.“

„Ale kníže Toranaga na tebe ztratil nárok. Kapituloval. Je vyřízený.“

„Jenže ta smlouva není, Omi-san, i kdybych chtěla sebevíc. Je platná a závazná. Odpusťte mi, prosím vás, ale musím odmítnout –“

„Nemusíš mi odpovídat hned, Kiku-san. Přemýšlej o tom. Snažně tě o to prosím. Zítra mi řekneš, jak jsi se rozhodla.“ dodal a odešel.

Ale její uslzená odpověď byla stále táž. „Nemohu být tak sobecká, Omi-san. Odpusťte mi, prosím. Povinnost mě váže ke knížeti Toranagovi a ke Gjóko-san – nemohu, přestože bych tolik chtěla. Promiňte mi prosím.“

Nepřestával naléhat. Nový příval slz. Zapřísahali se nehynoucí náklonností a pak ho propustila s jistým příslibem na rtech. „Pokud smlouva zanikne, nebo kníže Toranaga zahyne a já budu volná, pak udělám, cokoli budete chtít, uposlechnu každičký váš příkaz.“ A tak ji v rjokanu zanechal a vyrazil napřed k Mišimě naplněn chmurami, zatímco ona si osušila slzy a opět dala do pořádku nalíčení. Gjóko ji pochválila. „Jsi taková moudrá, dítě. Ó, kéž by paní Toda měla aspoň polovic tvého důvtipu!“

Jošinaka je vedl beze spěchu od jednoho rjokanu ke druhému, podél řeky Kanó, která se klikatým tokem přibližovala k moři na severu. Se zpožděními, jež se vyskytla každou chvíli, byl smířen, s časem si nedělal starosti. Toranaga mu důvěrně sdělil, že není třeba pospíchat, stačí, když své svěřence dovede v bezpečí do Eda do novoluní. „Budu je tam mít raději později než dřív, Jošinaka-san. Rozumíte mi?“

„Ano, pane,“ odpověděl samuraj. Nyní byl svým strážným kami za ten

úlevný odklad vděčný. V Mišimě před panem Hiromacuem – nebo pak v Edu u knížete Toranagy – bude muset podat povinnou zprávu, písemnou a ústní. Bude se muset rozhodnout, zda sdělit, co se domnívá – a na co si dával takový pozor, aby neviděl. Jejejej, říkal si poděšeně, určitě se musím mýlit. Urozená paní Toda? Ta že by si něco začala s nějakým mužem, natož tímhle barbarem?

A není snad tvou povinností vidět? Tak se ptal sám sebe. Získat důkaz. Přistihnout je za zavřenými dveřmi na loži. Jinak se přece snížíš k spoluvině. Bylo by to tak snadné, i když jsou opatrní.

Možná, ale jenom blázen by se vytasil s takovou zprávou, pomyslel si. Nebude snad lepší raději hrát hlupáka a přitom se modlit, aby je a tím i tebe nikdo nezradil? Její dny jsou stejně sečteny, všichni jsme odsouzeni k záhubě, tak o co vlastně jde? Odvrať oči, ponechej ty dva jejich karmě. Co na tom záleží?

V hloubi své samurajské duše však věděl, že na tom záleží, a ne málo.

„Á, dobré ráno, Mariko-san. To dnes máme krásný den, že?“ prohodil otec Alvito, když k nim přicházel. Stáli před rjokanem, připraveni vydat se na další cestu. Udělal nad ní znamení kříže. „Bůh vám žehnej a chovej ve své náruči až na věky.“

„Díky, otče.“

„Dobré ráno, lodivode. Jak se dnes cítíte?“

„Jde to, děkuji. A vy?“

Jejich skupina se s jezuity na pochodu střídavě předcházela. Někdy přebývali ve stejném rjokanu, jindy i společně cestovali.

„Nechtěl byste jet dnes odpoledne vedle mě, lodivode? Rád se s vámi znovu pustím do japonštiny, máte-li chuť.“

„Děkuji. Ano, to bych docela rád.“

Prvého dne se totiž Alvito nabídl, že se Blackthorna pokusí učit japonsky.

„A co za to budete chtít?“ ptal se Blackthorne obezřetně.

„Nic. Mně to pomůže ubít čas, a abych byl upřímný, cítím teď ze života smutek a připadám si nějak starý. Snad bych se měl i omluvit za svá ostrá slova.“

„Já od vás žádnou omluvu nečekám. Každý z nás má svou cestu. Nikdy se nemohou setkat.“

„Možná – ale přesto bychom se na pochodu o pár věcí mohli podělit. Teď jsme se stali poutníky na společné cestě. Rád bych vám pomohl.“

„Ale proč?“

„Vědění náleží Bohu. Ne člověku. Rád vám pomohu darem – nic za to nežádám.“

„Děkuji, ale já vám nevěřím.“

„Jestli na tom tedy trváte, můžete mi na oplátku zase říci něco o svém světě, kde jste byl, co všechno jste viděl. Cokoli budete chtít, jen co sám uznáte za vhodné. Skutečnou pravdu. Vážně, pro mě by to bylo nesmírně zajímavé a byl by to čestný obchod. Dostal jsem se do Japonska, když mi bylo třináct nebo čtrnáct, a z ostatního světa jsem nic neviděl. Když budete chtít, můžeme dokonce na dobu cesty uzavřít příměří."

„Ale vynecháme veškeré náboženství a politiku a nebudeme se tahat o žádné papežské doktríny. Platí?"

„Jsem, co jsem, lodivode, ale pokusím se o to."

A tak se tedy stalo, že si mezi sebou začali opatrně vyměňovat své znalosti. Blackthornovi se ten obchod nezdál zrovna vyvážený. Alvitovy vědomosti byly ohromné, byl skvělým učitelem, zatímco Blackthorne si myslel, že je schopen uvádět věci, které mají smysl snad jenom pro lodivody. „Ale to vůbec není pravda," ujišťoval ho Alvito. „Jste jedinečný lodivod a dokázal jste neuvěřitelné věci. Takových jako vy nebude na celé zemi víc než prstů na jedné ruce!"

Postupně mezi nimi skutečně zavládlo příměří a Mariko z toho měla radost.

„To vypadá na přátelství, Andžin-san. Alespoň mezi vámi začíná," řekla.

„Ba ne. Přátelství ne. Nevěřím mu o nic víc než dřív, ani on mně. Jsme navždycky nepřátelé. Nic jsem nezapomněl. On taky ne. Tohle je jen chvilka dočasného oddechu, pravděpodobně tím něco určitého sleduje, ale kdybych se ho zeptal, nikdy nic nepřizná. Chápu ho a nic se nestane, když se budu mít na pozoru."

Zatímco trávil čas s knězem. Mariko jela lenošivým tempem s Kiku a Gjóko a společně probíraly záležitosti související s polštářováním, způsoby, jak mužům činit potěšení, a věci okolo jívového světa. Na oplátku jim zase vyprávěla o svém světě, o tom, čeho byla svědkem, čeho se účastnila nebo o čem slyšela, o diktátorovi Gorodovi, o taikóovi, dokonce i o knížeti Toranagovi, historky na tělo o vysoce postavených osobnostech, jaké by se obyčejný smrtelník nikdy nedoslechl.

Když se od jihu přiblížili k Mišimě, řeka se odklonila k západu a líně odplynula k pobřeží a k velkému přístavu Numazu. Opustili krajinu rozbrázděnou roklemi a pokračovali plochými planinami rýžových políček, po rušné široké cestě vinoucí se k severu. Museli překročit řadu bystřin a přítoků. Některé byly mělké, jiné pořádně hluboké, museli je překonávat na širokých převoznických člunech. Jen výjimečně byly toky přemostěny. Nejčastěji si všechny cestující naložili na ramena nosiči, kterých v takových místech pokaždé čekalo víc než dost, repetili a vzájemně se předstihovali v nabídkách svých služeb výjimečným zákazníkům.

Nyní již byli na cestě z Jokose sedmý den. Cesta se v těchto místech

rozvětvovala a otec Alvito jim zde řekl, že se od nich oddělí. Vydá se západní cestou, aby se asi na den vrátil na loď, ale znovu je dohoní a připojí se k nim na trase z Mišimy do Eda. Pokud jim to nebude vadit. „Chcete-li, můžete se ke mně samozřejmě přidat.“

„Děkuji vám, ale musím v Mišimě obstarat nějaké záležitosti,“ řekla Mariko.

„Andžin-san? Jestliže tedy nebude moci paní Mariko, i vy sám budete vítaným hostem. Máme výtečného kuchaře, víno je skvělé. Jako že je Bůh mým soudcem, budete v bezpečí, můžete přijít i odejít, jak se vám zachce. Na palubě je také Rodrigues.“

Mariko poznala, že ji chce Blackthorne opustit. Jak jen na něco takového může pomyslet, ptala se sama sebe s velikým smutkem. Jak mě může chtít zanechat samotnou, když nám zbývá tak málo času? „Jen s ním jděte, Andžin-san, prosím,“ řekla. „Bude to pro vás příjemné –a Rodriguese jistě rád uvidíte, že?“

Ale Blackthorne odmítl, jakkoli se mu chtělo jet. Nevěřil knězi. Ani kvůli Rodriguesovi nebyl ochoten vrhnout se po hlavě do pasti. Poděkoval Alvitovi a dívali se za ním, jak odjíždí.

„Udělejme si teď přestávku, Andžin-san.“ navrhla Mariko, přestože bylo teprve sotva poledne. „Není přece žádný spěch, ne?“

„Výborně. Ano, jsem pro.“

„Otec je dobrý člověk, ale jsem ráda, že je pryč.“

„Já taky. Ale dobrý člověk to není. Je kněz.“

Zarazila ji jeho tvrdost. „Ó, promiňte mi, prosím, že jsem to řek –“

„Na tom přece nezáleží, Mariko-čan. Jak už jsem vám říkal – nic jsem mu nezapomněl. Vždycky mi půjde po krku.“ Blackthorne se šel podívat po veliteli Jošinakovi.

Ustaraně hleděla na západní odbočku.

Koně Alvitovy skupiny se beze spěchu proplétali mezi ostatními poutníky. Někteří kolemjdoucí se před malým průvodem ukláněli, pár jich pokorně pokleklo, jiní byli zvědaví, další se tvářili zarputile. Všichni však zdvořile uhýbali z cesty. S výjimkou samurajů, i těch nejníže postavených. Potkal-li otec Alvito samuraje, vyhnul se mu zleva nebo zprava a jeho akolyté ho následovali.

Byl rád, že Mariko a Blackthorna opouští, vděčný za tu přestávku. Musel vypravit naléhavé zprávy pro otce vizitátora, jež dosud nemohl odeslat, protože v Jokose přišel o své poštovní holuby. Tolik potíží se musí rozlousknout: Toranaga, rybář Uo, Mariko, nu a ten pirát. A také Josef, který mu neustále slídí v patách.

„Co tam dělá, Jošinaka-san?“ vyštěkl Alvito prvního dne, když si Josefa povšiml mezi strážemi. Měl na sobě vojenské kimono, a co nebylo právě příjemné, připnuté meče.

„Kníže Toranaga mi nařídil, abych ho odvedl do Mišimy, Cukku-san. Tam ho mám předat panu Hiromacuovi. Jestli vás jeho přítomnost rozčiluje, velmi mě to mrzí.“

„Ale ne – to je v pořádku,“ řekl Alvito nepříliš přesvědčivě.

„Aha, vám se nezdají ty jeho meče? Ničeho se nemusíte obávat, jsou to jen jílce, bez čepele. Kníže Toranaga to tak nařídil. Zdá se, že byl do vašeho řádu poslán tak mladý, že není jasné, zda má nárok skutečné meče nosit, i když by mu to příslušelo a velmi po tom touží. Podle všeho k vám do řádu vstoupil jako dítě, Cukku-san. V každém případě, co by to bylo za samuraje bez mečů, že? Uraga-no-Tadamasa samuraj bezpochyby je, i když dělal po dvacet let barbarského kněze. Náš pán je moudrý, že přišel s takovým řešením.“

„Co se s ním stane?“

„Mám ho předat panu Hiromacuovi. Možná ho pošlou zpět k jeho strýci, aby se s ním vypořádal sám, ale není vyloučené, že zůstane s námi. Já pouze poslouchám příkazy, Cukku-san.“

Otec Alvito vykročil, aby si s Josefem promluvil, ale Jošinaka ho zdvořile zastavil. „Promiňte, ale náš pán rovněž nařídil, aby byl držen o samotě, odděleně od ostatních. A zejména od křesťanů. Dokud kníže Harima nevynese soud, řekl můj pán. Uraga-san je přece vazal pana Harimy, a ten je také křesťan, že? Kníže Toranaga říká, že o křesťanském odpadlíkovi by měl rozhodnout křesťanský daimjó. Nakonec, kníže Harima je jeho strýc a hlava rodu a byl to především on, kdo ho poslal do vaší výchovy.“

Proti všem zákazům se té noci Alvito znovu na vlastní pěst pokusil s Josefem promluvit, chtěl ho uprosit, aby odvolal své rouhačství a pokorně se před otcem vizitátorem vrhl na kolena. Mladík však pouze chladně odešel, aniž ho vyslechl, a po této příhodě Josefa vždycky posílali daleko dopředu.

Svatá Matko Boží. nějak ho přece musíme dostat zpět do milosrdného náručí našeho Pána, přemítal Alvito zoufale. Co mohu dělat? Otec vizitátor možná bude vědět, jak Josefa zkrotit. Ano, a poradí si s tím, jak se vypořádat s tím Toranagovým neuvěřitelným rozhodnutím podrobit se, jež na svých tajných poradách předem označili za naprosto vyloučené. „Ne – to je zcela v rozporu s Toranagovou povahou,“ říkal delľ Acqua. „Vytáhne do války. Až poleví deště, možná ještě dřív, jen když dokáže Zatakiho přimět, aby obrátil a zradil Išida. Má předpověď zní, že bude čekat, jak jen to půjde, a pokusí se Išida donutit, aby udělal první tah – to by byla jeho typická vyčkávací hra. Ať už se stane cokoli, dokud Kijama a Onoši podporují Išida a Ósaku, Kantó padne a Toranaga bude zničen.“

„A co Kijama a Onoši? Dokáží pro obecné blaho pohřbít své nepřátelství?“

„Ano. Jsou nezvratně přesvědčeni, že pro Svatou církev by Toranagovo vítězství znamenalo umíráček. Teď když se Harima přidá k Išidovi, obávám se, že Toranaga dohrál.“

Tak tedy zase občanská válka, pomyslel si Alvito. Bratr proti bratru, otec proti synovi, vesnice proti vesnici. Andžiro je připraveno povstat, vyzbrojeno ukradenými mušketami, tak mu to šeptal rybář Uo. Spolu s dalšími znepokojivými zprávami: tajný mušketýrský pluk je téměř připraven! Moderní, po evropsku vycvičené jezdectvo s více než dvěma tisíci mušketami, přizpůsobené japonským válečnickým způsobům. Ó, Matko Boží, ochraňuj své věrné a zatrať toho kacíře…

Jaká jen je to škoda, že je Blackthorne pomýlený a má tak vyšinuté myšlení. Jak hodnotným spojencem by mohl být! Nikdy bych na to býval nepomyslel, ale je to tak. Je až neuvěřitelně moudrý, pokud jde o znalosti moří a světa. Odvážný a bystrý, v mezích svého kacířství čestný, přímočarý a nezáludný. Má úžasnou paměť, nic se mu nemusí opakovat dvakrát. Tolik mě toho o světě naučil. I o sobě. Je to snad špatné? ptal se v duchu smutně, když se naposledy otočil, aby zamával Mariko. Je na tom snad něco špatného, dozvědět se něco od svého nepřítele, a na oplátku učit zase jeho? Ne.

Je zlé přimhouřit oči nad smrtelným hříchem?

Třetí den na cestě z Jokose jím otřásly postřehy bratra Michaela.

„Ty jsi přesvědčen, že ti dva jsou milenci?“

„Co jiného je Bůh než láska? Nejsou to snad slova našeho Pána Ježíše?“ odpověděl Michael. „Říkám jen, že jsem viděl dotek jejich pohledů a že to bylo nádherné. Zda se milují tělesně, nevím, otče, a po pravdě řečeno mě to ani nezajímá. Jejich duše se dotýkají a mně se zdá, že si přitom více uvědomuji přítomnost Boží.“

„Určitě se v nich mýlíš. Ta by to nikdy neudělala! Je to proti celé její zděděné tradici, proti jejím zákonům i zákonům Božím. Je zanícenou křesťankou. Dobře ví, že cizoložství je hrůzný hřích.“

„Jistě, tak to učíme my. Jenomže ona měla šintoistickou svatbu, neposvěcenou před naším Pánem – je to tedy cizoložství?“

„Ty snad chceš také zpochybňovat Písmo? To už tě nakazilo Josefovo kacířství?“

„Ne, otče, prosím za odpuštění. Písmo nikdy. Jen to, co z něho udělali lidé.“

Od té chvíle je Alvito pozorněji sledoval. Bylo zcela zjevné, že ti dva jsou si blízcí. A proč by ne? Na tom není nic špatného! Bylo jim určeno být neustále spolu, učí se jeden od druhého. Té ženě nařídili, aby na čas odložila svou víru stranou. On žádnou nemá, když nepočítám slupku luteránského kacířství, jež je podle delľ Acquy vlastní všem Angličanům. Oba jsou silní, vitální lidé, jakkoli se k sobě nehodí.

U zpovědi se o ničem nezmínila. Nenaléhal na ni. Oči na ni prozrazovaly všechno a nic, nebylo však oč se opřít. Už se slyšel, jak delľ Acquovi vysvětluje: „Michael se musel zmýlit, Eminence.“

„Spáchala tedy cizoložství nebo ne? Je na to nějaký důkaz?“

„Naštěstí žádný.“

Alvito zarazil koně a na okamžik se obrátil. Viděl ji stát na malé vyvýšenině, lodivod hovořil s Jošinakou, stará dáma s tou svou zmalovanou děvkou ležely v nosítkách. Najednou cítil, jak jím prostupuje fanatický zápal. Poprvé se odvážil položit si otázku: spustila ses s lodivodem, Mariko-san? Potřísnil kacíř navždy tvou duši? Ty, která jsi byla předurčena k tomu, aby ses stala jeptiškou a pravděpodobně naší první zdejší domorodou abatyši? Skutečně žiješ v hnusném hříchu, nevyzpovídaná, zneuctěná, skrýváš provinění i před svým zpovědníkem a stáváš se tak poskvrněnou i před Bohem?

Viděl, jak mu zamávala. Tentokrát jí neodpověděl. Obrátil se, zaťal ostruhy koni do slabin a rozjel se pryč.

Té noci neměli klidný spánek.

„Copak, můj miláčku?“

„Nic, Mariko-čan. Spi dál.“

Nemohla však. Ani jemu se to nedařilo. Daleko dřív, než to bylo nutné, proklouzla zpět do svého pokoje a on vstal a šel si sednout do dvora, kde se až do úsvitu pod svíčkou probíral ve slovníku. Když vyšlo slunce a den se prohřál, noční starosti zmizely a znovu pokračovali v klidné cestě. Brzy se napojili na rušnou nákladní cestu Tókaidó, kousek na východ od Mišimy, a cestovatelů začalo přibývat. Velká většina z nich se jako obvykle pohybovala pěšky a s ranci na zádech. Potkávali jen málo naložených koní a vůbec žádné vozy.

„Á – vozy, to zřejmě máte na mysli něco s koly, že? Tady v Japonsku nám nejsou k ničemu, Andžin-san. U nás jsou cesty příliš strmé a všude je přetínají řeky a potoky. Kola by navíc ničila povrch cest, takže vozy nesmí používat nikdo kromě císaře, a ten tak cestuje pouhých několik obřadných ri v Kjótu a na zvláštní cestě. Bez vozů se obejdeme. Jak byste chtěl přenést vůz přes řeku nebo potok – a těch máme příliš mnoho, daleko víc, než bychom dokázali přemostit. Odsud do Eda budeme muset překročit možná takových šedesát toků, Andžin-san. A kolikpak už jich máme za sebou? Pár tuctů jistě. Kdepak, tady se buď chodí pěšky nebo jezdí na koni. Ovšem koně a zvláště nosítka smějí používat výhradně významní lidé, daimjóové a samurajové, a ti ještě k tomu ne všichni.“

„Cože? To znamená, že i když si je někdo může dovolit, nesmí si je najmout?“

„Nesmí, pokud nepatří do správného stavu, Andžin-san. Je to velmi

moudře zařízeno, nemyslíte? Lékaři, přestárlí nebo nemocní lidé cestovat na koni nebo v nosítkách mohou, pokud k tomu dostanou písemné svolení svého lenního pána. Pro rolníky a obyčejné lidi se koně nebo nosítka nehodí. Ti by z toho zlenivěli. Pro ty je daleko zdravější, když se trochu projdou.“

„A také jim to připomíná, kam patří, že?“

„Jistě. Ale smyslem toho všeho je klid, pořádek a wa. Jenom kupci mají peníze na rozhazování, a co ti jsou jiného než příživníci, kteří nic nevytvářejí, nepěstují, nic nevyrábějí, jenom tyjí z cizí práce? Ti si rozhodně zaslouží chodit pěšky, ne? V tom jsme skutečně velice moudří.“

„Nikdy jsem ještě neviděl tolik lidí v pohybu,“ poznamenal Blackthorne.

„Ale tohle ještě nic není. Počkejte, až se přiblížíme k Edu. Jsme náruživí cestovatelé, Andžin-san, ale málokdo vyráží sám. Rádi se pohybujeme ve skupinách.“

Davy ovšem jejich postup nijak nezpomalovaly. Toranagův znak na korouhvi, osobní postavení Tody Mariko, účinná ráznost Akiry Jošinaky a běžců, které vysílal dopředu oznamovat, kdo se blíží, jim zajišťovaly nerušený průjezd a každý večer nejlepší soukromé pokoje v nejvybranějších rjokanech. Všichni ostatní poutníci a samurajové rychle ustupovali stranou, lámali se do hlubokých úklonů a čekali, dokud skupina neprojede.

„To musí všichni před každým takhle zastavit a pokleknout?“

„Ale kdepak, Andžin-san. Jenom před daimjóem a významnou osobností. A před většinou samurajů – ano, pro obyčejného člověka je to velice rozumný zvyk. Je to zdvořilé a nutné, Andžin-san. Kdyby lid samuraje i sebe navzájem neuznával, jak by se pak prosazoval zákon a vládlo se říši? A pak, vždyť to platí pro všechny. I my jsme se přece zastavili a uklonili, když projížděl císařský posel, a uvolnili jsme mu cestu. Všichni musí zachovávat zdvořilost. Nižší daimjóové musí sesednout a uklonit se významnějším. Našim životům vládne rituál, ale v říši je pořádek.“

„A řekněme, že se potkají dva stejně významní daimjóové?“

„Potom oba sestoupí z koní, rovnocenně se ukloní a pokračují každý svou cestou.“

„A kdyby se potkal kníže Toranaga s knížetem Išidem?“

Mariko hladce sklouzla do latiny. „Kdož jsou ony osoby, Andžin-san? Neznám jmen těch, dnes ne, zajisté nikoli mezi námi.“

„Pravdu díš. Odpusť, prosím.“

„Slyš, miláčku můj. Slibme sobě, že ukáže-li Matka Boží shovívavou tvář a z Mišimy se podaří nám vyváznouti, nikoli dříve než v Edu, na Prvním mostě, teprve tam, nemajíce zbytí, svět svůj soukromý opustiti se

uvolíme. Souhlasíš?“

„Kteréž nebezpečenství zvláštní na nás v Mišimě číhati by mělo?“

„Tam velitel náš zprávu panu Hiromacuovi podati musí. I já tam s ním sejíti se mám. Jest moudrý to muž, ostražitý velmi. Snadno by někdo zradu nám uchystati mohl.“

„Vždyť na pozoru máme se s opatrností neustálou. Modlemež se, by planá byla obava tvá.“

„O sebe strachu nemám. Jen o tebe obavy mě tíží.“

„A mě o tebe zas.“

„Můžeme tedy slibem vzájemným se ujistiti, že nevykročíme mimo svět svůj soukromý?“

„Tak jest. Ten budiž nám světem skutečným – jediným, o němž povědomost máme.“

„Tamhle je Mišima, Andžin-san,“ ukázala Mariko přes poslední potok.

Rozlehlé hradní město s bezmála šedesáti tisíci obyvateli bylo téměř zahalené nízkou ranní mlhou. Dalo se rozeznat jen pár střech a kamenný hrad. Za městem se zvedaly hory, klesající dál k moři na západě. Daleko na severozápadě se rýsoval skvost vrcholu Fudži. Na severu i na východě se do nebe tyčily horské hřbety. „A co nás čeká teď?“

„Jošinaka dostal za úkol najít nejpohodlnější rjokan v dosahu deseti ri. Zdržíme se tam dva dny. To pro mě bude tak tak, abych stačila vyřídit své záležitosti. Gjóko a Kiku-san nás na tu dobu opustí.“

„A pak?“

„Nu, potom budeme pokračovat dál. Co říká o Mišimě váš cit pro počasí?“

„Bude klidno a bezpečno,“ odpověděl. „A až opustíme Mišimu?“

Ukázala nepříliš přesvědčivě k severovýchodu. „Pak pojedeme dál tamtím směrem, Je tam průsmyk, který se prodírá horami na Hakone. Je to nejdrsnější úsek celé cesty Tokaidó. Dál už pak klesá k Odawaře, což je mnohem větší město než Mišima, Andžin-san, leží na pobřeží. Odtamtud do Eda, to už je jenom věcí času.“

„Kolik toho času bude?“

„Ne dost.“

„Odpusť, má lásko, však mýlíš se,“ řekl latinsky. „Toť všechen čas, co na světě ho jest.“

46/

Hejtman Toda Hiromacu převzal důvěrnou zprávu, kterou mu podávala

Mariko. Rozlomil Toranagovu pečeť. Svitek stručně shrnoval, k čemu došlo v Jokose, potvrzoval Toranagovo rozhodnutí podrobit se, nařizoval Hiromacuovi, aby střežil hranici a průsmyky do Kantó proti jakémukoli vetřelci, dokud nepřijede – má však propustit posly od Išida nebo z východu. Dále list přinášel pokyny ohledně odpadlého křesťana a Andžina. Starý voják podruhé unaveně přelétl zprávu. „Tak a teď mi řekněte, co všechno jste v Jokose viděla nebo slyšela, vše, co souvisí s knížetem Toranagou.“

Mariko uposlechla.

„Řekněte mi na ty události svůj názor.“

Znovu mu vyhověla.

„Jak to bylo při ča-no-ju mezi vámi a mým synem?“

Sdělila mu všechno, přesně, jak to probíhalo.

„Můj syn tedy řekl, že náš pán prohraje? Ještě před druhým setkáním s knížetem Zatakim?“

„Ano, pane.“

„Jste si tím jistá?“

„Samozřejmě, pane.“

V pokoji vysoko v hradním paláci, který kraloval městu, se rozhostilo dlouhé ticho. Hiromacu vstal a kráčel ke střílně pro lučištníky v tlusté kamenné zdi. Záda a klouby ho bolely, meč svíral volně v ruce. „Tomu nerozumím.“

„Pane?“

„Nechápu ani svého syna, ani našeho pána. Dokážeme se probít každým vojskem, které nám Išido postaví do cesty. A to, jakým způsobem se rozhodl vzdát…“

Pohrávala si s vějířem, dívala se na večerní nebe, jež bylo tak přívětivé a plné hvězd.

Hiromacu si ji zkoumavě prohlížel. „Vypadáte velice dobře, Mariko-san, zdáte se mladší než kdykoli dřív. Jaképak tajemství za tím vězí?“

„Žádné, pane.“ V krku měla najednou sucho. Čekala, že se její svět zhroutí, ale ta chvilka minula a starý muž znovu zaměřil své pronikavé oči na město pod nimi.

„A teď mi řekněte, co všechno se stalo od doby, kdy jste odjeli z Ósaky. Vše, co jste viděla, slyšela nebo u čeho jste byla,“ nařídil.

Když skončila se svým vyprávěním, byla už hluboká noc. Se vším ho přesně seznámila, s výjimkou toho, jak důvěrný vztah vznik mezi ní a Andžinem. Dokonce i zde si dala záležet na tom, aby neskrývala, že se jí líbí, nezamlčovala své uznání k jeho rozumovým schopnostem a odvaze. Ani Toranagovo ocenění hodnoty toho muže.

Hiromacu chvíli přecházel sem a tam, pohybem mírnil své bolesti.

Všechno nachlup souhlasilo s Jošinakovou i Omiho zprávou – dokonce i zvěst o Zatakiho výstupu před Toranagou se bleskově rozšířila až do Šinana. Nyní pochopil řadu věcí, jež mu dosud nebyly jasné, a měl pohromadě dostatek vědomostí, aby se mohl uvážlivě rozhodnout. Mnohé z toho, co mu řekla, ho znechutilo. Některé věci ho dovedly k tomu, že svého syna začal ještě víc nenávidět. Dokázal sice pochopit jeho pohnutky, ale na tom nezáleželo. Ostatní věci, co mu řekla, způsobily, že nad barbarem se zčásti pohoršoval, pro něco však k němu zase cítil uznání. „Vy jste to viděla, jak našeho pána z té pukliny vytáhl do bezpečí?“

„Ano. Nebýt jeho, kníže Toranaga by byl po smrti, pane. Tím jsem si naprosto jistá. Našemu pánovi zachránil život už třikrát: při útěku z ósackého hradu, na palubě galéry v tamějším přístavu a zcela nepochybně při tom zemětřesení. Viděla jsem meče, které dal vykopat Omi-san. Byly pokroucené jako nudlové těsto a úplně k ničemu.“

„Myslíte si, že Andžin-san chtěl tehdy doopravdy vykonat seppuku?“

„Ano. Před Bohem všech křesťanů, věřím, že k tomu byl odhodlán. Jedině Omi-san tomu zabránil. Pane, jsem napevno přesvědčena, že je z něj právem samuraj a že si zaslouží titul hatamota.“

„Na to jsem se vás neptal.“

„Promiňte, prosím, pane, opravdu ne. Nicméně jste o té otázce přemýšlel.“

„Ale? Tak z vás se stala vedle učitelky barbarů i čtenářka myšlenek?“

„Kdepak, odpusťte mi, pane, prosím, jistěže ne,“ pravila tím nejmilejším hláskem. „Jen se snažím odpovídat hlavě svého rodu nejlépe, jak při svých nevalných schopnostech dovedu. Zájmy našeho pána mám na mysli vždy na prvním místě. Vaše hned následují.“

„Opravdu?“

„Promiňte, pane, ale to snad byla zbytečná otázka. Poručte mi, pane. Splním každý váš příkaz.“

„Pročpak tak hrdě, Mariko-san?“ zeptal se zkoumavě. „A tak zpříma? Nu?“

„Odpusťte mi, pane, prosím. Byla jsem opovážlivá. Nezasloužím si takovou –“

„Ja vím! Která žena by si nakonec zasloužila!“ zasmál se Hiromacu. „Ale přesto jsou chvíle, kdy nám ženská moudrost přijde vhod, taková ta chladná, krutá, zlomyslná, mazaná, praktická. Ženy jsou přece o tolik chytřejší než my!“

„Ale kdež, pane, jak by mohly,“ odporovala, přemítajíc, kam tím asi míří.

„Ještě že jsme sami. Kdyby mě tak slyšeli lidé, řekli by si, že dědkovi Železné pěsti to už moc nemyslí, že by měl odložit meč, vyholit si hlavu a začít odříkávat modlitby k Buddhovi, za všechny duše, co poslal do

Velikého prázdna. A měli by pravdu.“

„Ale ne, pane. Jak říká můj choť, váš syn: dokud se osud našeho pána nenaplní, nemůžete se stáhnout do ústraní. Ani vy, ani můj pán manžel. Já také ne.“

„Však já vím. Bylo by to ale stejně příjemné odložit meč a hledat mír u Buddhy, pro sebe i pro ty, které jsem kdy pobil.“

Chvíli hleděl do noci a cítil tíhu svého věku. Pak se podíval na Mariko. Byl na ni příjemný pohled, sotva ji kdy viděl hezčí.

„Pane?“

„Nic, nic, Mariko-san. Jen jsem vzpomínal na ten okamžik, kdy jsem vás poprvé spatřil.“

To bylo tehdy, když Hiromacu tajně upsal svou duši Gorodovi, jen aby tohle děvčátko získal pro svého syna. Toho syna, jenž rozsekal vlastní matku, jedinou ženu, kterou kdy Hiromacu ctil. Proč jsem pro něj tehdy Mariko vydobyl? Jen abych popudil taikóa, protože ten po ní rovněž toužil. Udělat to rivalovi navzdory, nic víc.

Byla mi žena opravdu nevěrná? Stařec se ptal sám sebe a znovu tak otevíral věčnou ránu. O, bohové, až ti stanu tváří v tvář, budu na tu otázku chtít znát odpověď. Chci slyšet ano nebo ne! Trvám na tom, musím znát pravdu! Věřím, že je to lež, ale Buntaró říkal, že s tím chlapem byla sama v místnosti, rozcuchaná, s uvolněným kimonem, a bylo to celé měsíce předtím, než jsem se měl vrátit. Mohla to být lež. Ale také pravda. Musí to být pravda – žádný syn by přece vlastní matce neusekl hlavu, pokud by si nebyl naprosto jist…

Mariko si prohlížela rysy Hiromacuovy tváře, s pokožkou napnutou a šupinatou stářím, paže a ramena už jen v náznacích svědčily o dávné síle svalů. Na co asi tak myslíš? uvažovala a cítila k němu náklonnost. Už jsi mě prohlédl až na dno? Víš už o mně a Andžinovi? Jestlipak víš, že k němu planu vroucí láskou? Že až se budu muset rozhodnout mezi ním, tebou a Toranagou, vyberu si jeho?

Hiromacu stál vedle střílny a shlížel na město hluboko dole. Prsty svíral pochvu a jílec meče, na ni teď zapomněl. Srdce mu krvácelo nad Toranagou a nad tím, co před několika dny pronesl Zataki s hořkým znechucením, s hnusem, který musel sdílet i Hiromacu.

„Ano, samozřejmě že teď chci dobýt Kantó, vztyčit svou korouhev na hradních zdech v Edu a zmocnit se ho. Nikdy jsem po tom netoužil, ale teď ano.“ řekl mu tehdy Zataki. „Ale takhle? Vždyť v tom není kouska cti! Pro mého bratra, pro vás ani pro mě, pro nikoho! Kromě Išida, a tomu rolníkovi to stejně nic neříká.“

„No tak podpořte knížete Toranagu! S vaší pomocí Tora –“

„A proč? Aby se můj bratr stal šógunem a zničil následníka?“

„Už přece řekl nejmíň stokrát, že následníka podporuje. Já tomu věřím.

A měli bychom v čele Minowaru, ne nějakého rolnického zbohatlíka a takovou čarodějnici jako je Očiba. Když kníže Toranaga zemře, těm zabedněncům spadne do klína osm let vlády, dokud Jaemon nedospěje. Dejme těch osm let Toranagovi – je to přece Minowara! Tisíckrát prohlásil, že předá moc Jaemonovi. Copak myslíte zadkem? Toranaga není nepřítel – ani Jaemonův, ani váš!“

„Žádný Minowara by si před tím rolníkem neklekl. Zvysoka se na svou čest vychcal, na čest nás všech. Vaši i mou!“

Hádali se spolu, proklínali se navzájem a v soukromí málem došlo i na rány. „No tak,“ vysmíval se Zatakimu, „proč netasíš, ty zrádce? Zradil jsi svého bratra, hlavu vlastního rodu!“

„Já sám jsem hlava svého rodu! Máme společnou matku, ale ne otce. Toranagův otec mou matku hanebně vyhnal. Toranagovi pomáhat nebudu – když ale abdikuje a rozpáře si břicho, přidám se k Sudarovi…“

Nebude toho třeba, řekl si té noci Hiromacu, stále naplněn vztekem. Dokud jsem naživu, není to zapotřebí. Ani se slabošsky podrobit. Já jsem vrchní velitel. Mám za povinnost chránit pánovu čest a rod –i před ním samým. Toto je mé rozhodnutí:

Slyšte, můj pane, prosím za odpuštění, ale tentokrát vás neuposlechnu. A budu na to hrdý. Tentokrát vás zradím. Nyní se spojím s vaším synem a dědicem knížetem Sudarou a jeho paní Gendžiko, a jakmile ustanou deště, vyhlásíme společně Nachové nebe. A pak vypukne válka. A dokud tváří v tvář nepříteli nepadne Kantó do posledního muže, budu vás držet v bezpečí v hradních zdech v Edu. Za každou cenu a ať se vám to líbí nebo ne.

Gjóko úplně pookřála, že je zase doma v Mišimě mezi svými děvčaty, účetními knihami, dodacími listy, nevyrovnanými dluhy, zástavními smlouvami a dlužními úpisy.

„Nevedl sis špatně,“ řekla svému vrchnímu účetnímu. Vyzáblý mužík zakoktal díky a odbelhal se pryč. Rozzlobeně se otočila na hlavního kuchaře. „Třináct stříbrných čóginů a dvě stě měďáků nonne za týdenní stravu?“

„Ach, odpusťte mi, paní, ale ty zvěsti o válce vyhnaly ceny do závratných výšek,“ bránil se tlouštík sveřepě. „Úplně všeho. Ryby, rýže, zelenina – dokonce i sójová omáčka stoupla za poslední měsíc na dvojnásobek a se sake je to ještě horší. Jen samá práce, práce a zase práce v té rozpálené kuchyni bez větrání, která se rozhodně musí předělat. Prý drahé! Pcha! Za týden jsem musel obsloužit sto dvaasedmdesát hostů, krmit deset kurtizán, jedenáct hladových začátečnic, čtyři kuchaře, šestnáct služebných a čtrnáct sluhů! Promiňte mi, paní, je mi to velice líto, ale mám vážně nemocnou babičku, budu vás muset požádat o deset dní volna…“

Gjóko si zoufale hrábla do vlasů, právě tak na působivé gesto, ale ne zas tolik, aby pokazila svůj zjev. Poslala kuchaře pryč s bědováním, že je vyřízená, úplně na dně, bez takového skvělého hlavního kuchaře bude muset nejslavnější čajovnu v Mišimě zavřít, a bude to všechno jeho vina – on bude mít na svědomí, až bude muset vyhnat všechny své oddané dívenky a věrné, avšak nešťastné svěřence do sněhu. „Nezapomínej, že zima je za dveřmi," zakvílela jako závěrečné číslo.

Když pak spokojeně osaměla, sečetla a porovnala tržby a výdaje a zjistila, že zisky jsou dvakrát vyšší, než čekala. Její sake bylo chutnější než kdykoli dřív a jestliže vzrostly ceny jídla, pro sake to neplatilo o nic míň. Okamžitě napsala svému synovi do Odawary, kde měli výrobnu sake, aby zdvojnásobil dodávky. Potom rozsoudila pár nevyhnutelných hádek mezi služkami, tři vyhodila a čtyři další přijala. Nechala poslat pro svou zprostředkovatelku a tvrdě vyjednávala o smlouvách sedmi dalších kurtizán, na které měla zálusk.

„A kdy byste si přála, aby k vám ty ctěné dámy přijely, Gjóko-san?" culila se stařena. Ani její provize nebyla k zahození.

„Hned. Okamžitě. No tak, mrskni sebou!"

Poté předvolala svého tesaře a upřesnila mu plány na rozšíření čajovny, přístavbu dalších místností pro nové dámy.

„To místo na Šesté ulici je konečně na prodej, paní. Neměl bych se teď na to podívat?"

Celé měsíce čekala právě na ten rohový pozemek. Nyní však zavrtěla hlavou a poslala ho pryč s pokyny, aby zamluvil čtyři hektary půdy ležící ladem na kopci severně od města. „Nepouštěj se ale do všeho sám. Využij prostředníků. Nemusíš skrblit. A ne abys všude roztruboval, že kupuješ pro mě."

„Ale čtyři hektary? To je –"

„Nejmíň čtyři, možná pět, během příštích pěti měsíců. Ale jde jenom o předkupní právo, rozumíš? Pozemky budou na tato jména."

Předala mu seznam spolehlivých pověřenců a spěšně ho poslala ven. V duchu už viděla vzkvétající město za zdmi uvnitř města. Vítězoslavně se nahlas smála radostí.

Potom si předvolala kurtizány, každou zvlášť. Některou pochválila, jinou vyplísnila, na další zaječela, s některou si poplakala. Pár kurtizán si polepšilo, pár naopak upadlo do nižšího postavení, ceny za jejich polštářování stouply nebo klesly. A pak, právě když byla v nejlepším, ohlásili, že přišel Omi.

„Bohužel, Kiku-san není dobře," řekla mu. „Není to nic vážného! To bude tou změnou počasí, chudák dítě."

„Musím ji vidět."

„Promiňte, Omi-san, ale zajisté na tom netrváte, že? Kiku-san patří

vašemu lennímu pánovi, vzpomínáte si snad.“

„Mně nemusíte říkat, komu patří!“ houkl na ni Omi. „Chci ji vidět, nic víc.“

„Ach promiňte, jistě, samozřejmě, máte plné právo křičet a nadávat, odpusťte mi, prosím. Ale je mi líto, není jí dobře. Možná později večer – nebo zítra –, co mám dělat, Omi-san? Když mi řeknete, kde přebýváte, snad bych vám mohla dát vědět, jestli se jí trochu uleví…“

Adresu jí řekl, věděl, že víc dělat nemůže. Rozezlen vyrazil ven a v tu chvíli měl chuť rozsekat celou Mišimu napadrť.

Gjóko o Omim chvíli přemýšlela. Pak poslala pro Kiku a sdělila jí program, který na dvě noci v Mišimě zařídila. „Snad se nám podaří přesvědčit paní Todu, abychom tu na čtyři pět nocí zůstali, dítě. Vím aspoň o pěti místních pánech, kteří budou ochotni prodat vlastního otce, jen abys je bavila na soukromých večírcích. Cha! Teď když tě koupil velký daimjó, nikdo se tě nesmí dotknout, nikdo, teď už ne, takže můžeš zpívat, tančit, hrát a stát se naší první gei-šou!“

„A co chudáček Omi-san, paní? Ještě nikdy jsem nezažila, že by byl tak bez sebe. Hrozně mě mrzí, že na vás křičel.“

„Pchá! To je toho pro trochu křiku – co na tom, když máme konečně za partnery daimjóy a nejbohatší z nejbohatších obchodníků s rýží a hedvábím! Dnes večer řeknu panu Omimu, kde budeš naposledy zpívat, ale schválně udám dřívější hodinu, aby musel čekat. Zařídím pro něj pokoj poblíž. Mezitím dostane spoustu sake… a bude ho obšťastňovat Akiko. Nebude na škodu, když mu pak zazpíváš jednu dvě smutné písně – stále jsme s knížetem Toranagou v nejistotě. Dosud jsme ještě nedostali ani zálohu, natož zbytek.“

„Promiňte, prosím, ale nebyla by lepší Čioko? Je hezčí, mladší a milejší. Určitě by z ní měl větší radost.“

„To ano, dítě. Ale Akiko je robustnější a velmi zkušená. Když muže posedne tenhle druh šílenství, bývají často suroví. Víc než si dovedeš představit. I Omi-san. Nechci, aby se Čioko něco stalo. Akiko má ráda nebezpečí a trochu tvrdosti potřebuje, aby se sama dostala do ráže. Však ta už mu vytrhne žihadlo. A ty teď běž, nezapomeň na nejhezčí kimono a nejlepší parfémy…“

Gjóko popohnala Kiku pryč, aby se připravila, a znovu se vrhla do závěrečného zařizování okolo domácnosti. Když bylo všechno hotovo – včetně oficiálního pozvání na ča pro osm nejvlivnějších mama-san v Mišimě, s nimiž chtěla prohovořit mimořádně důležitou záležitost –, vděčně se ponořila do skvělé lázně. „Áááááách!“

V pravý čas přišla na řadu správná masáž. Voňavka, pudr, nalíčení a účes. Volné kimono ze vzácného nadýchaného hedvábí. Pak, v dokonale načasovanou chvíli, dorazil její oblíbenec. Byl to osmnáctiletý student

jménem Inari, syn zchudlého samuraje.

„Ó, jak jste rozkošná – spěchal jsem za vámi, jakmile jsem dostal vaše verše," vychrlil bez dechu. „Měla jste příjemnou cestu? Jsem tak rád, že vás zase mohu uvítat doma! Díky, díky za ten dar – meč je dokonalý a to kimono! Ach, jste ke mně taková laskavá!"

To tedy jsem, řekla si v duchu, ačkoli do očí mu to rozhodně popírala. Brzy už ležela vedle něho, zpocená a vyčerpaná. Ach, Inari, pomyslela si otupěle, tvá jasná palička možná není stavěná jako ta Andžinova, ale čeho se ti nedostává ve velikosti, rozhodně nahradíš silou povodně.

„Proč se smějete?" zeptal se jí rozespale.

„Protože jsem s tebou šťastná," vzdychla roztouženě, tak ráda, že jí byl dopřán vzácný dar správného vzdělání. Uměla s lehkostí hovořit, velkolepě mu lichotila a mazlivě ho laskala, až usínal. Ruce a hlas samy letitým zvykem hladce dosahovaly všeho, co bylo zapotřebí. Myšlenkami zatím bloudila daleko odtud. Přemítala o Mariko a jejím milenci, probírala jednotlivé možnosti. Nakolik si ji mohu dovolit přitlačit ke zdi? Komu bych je tak mohla prozradit, kým jim tak pohrozit, samozřejmě jemně – Toranagou, Buntaróem nebo ještě někým jiným? Snad tím křesťanským knězem? Jaké výhody bych tím dosáhla? Což takhle kníže Kijama – skandál spojující paní Todu s tím barbarem by nepochybně zmařil vyhlídky jejího syna na sňatek s Kijamovou vnučkou. Dokáže ji taková hrozba dostat pod můj vliv? Anebo nemám podnikat nic – nekouká nějaký zisk naopak z toho?

Tahle Mariko, jaká je jí škoda. Taková krásná dáma! Och, z té by byla úžasná kurtizána! Chudák Andžin-san. Hloupý ale určitě není! Na něm bych také mohla leccos vydělat.

Jak jen co nejlépe využít tohle tajemství, s co největším ziskem, dokud je to pořád tajemství a dřív, než ti dva padnou do záhuby?

Opatrně, Gjóko, ozval se v ní varovný hlas. Nezbývá ti moc času, aby ses rozhodla. Jak s tím naložit? A s těmi dalšími novými tajemstvími? Třeba ta zvěst o dělech a výzbroji, kterou rolníci ukrývají v Andžiru, nebo o tom novém mušketýrském pluku – počty, velitelé, organizace, množství zbraní. Nebo což se takhle zmínit o Toranagovi, jenž si poslední noci v Jokose polštářoval s Kiku s takovým potěšením – pro dobrou stovku rázů zvolil osvědčený rytmus „šestkrát mělce, pětkrát hluboko", přičemž si počínal se silou třicátníka a pak spal až do rána jako mimino. Tak se obvykle nechová muž zdrcený těžkými starostmi!

A ještě tu máme vzpomínku na duševní utrpení onoho panického kněze s tonzurou, jenž se nejprve nahý a na kolenou pomodlil ke svému nesmlouvavému křesťanskému Bohu a škemral za odpuštění hříchu, který se právě chystal vykonat s děvčetem, i dalšího, jehož se už dříve dopustil v Ósace… Všechna ta podivná zpovědní „tajemství", co mu pošeptal jeden

malomocný a jež pak on zrádně předal dále knížeti Harimovi. Jakpak by s tím asi naložil Toranaga? Ten kněz ze sebe vychrlil nekonečný příval toho, co se šeptem doslechl a nenechal si pro sebe, a pak se zas modlil s očima pevně zavřenýma. Nato se ten ubohý vyšinutý hlupák bez jakýchkoli něžností na děvče vrhl, aby se později odplížil jako šeredná noční stvůra. Tolik nenávisti, duševních muk a zvráceného studu.

A což takhle jak ten Omiho druhý kuchař pošeptal služce, která pošeptala svému milenci, který pošeptal Akiko, že slyšel, jak Omi se svou matkou domlouvají smrt Kašigiho Jabua, svého lenního pána? To kdyby vyšlo najevo, to by byl výbuch! Stejně jako kdyby se k Toranagovým uším doneslo, jaké nabídky Omi a Jabu tajně učinili Zatakimu. Anebo zmínka o slovech, jež Zataki zamumlal ze spaní a jež si jeho souložnice zapamatovala, aby mi je následujícího dne prodala za celý stříbrný čódžin, slova, která naznačovala, že hejtman Išido a paní Očiba spolu sdílejí stůl i lože a že Zataki osobně je slyšel hekat, chrochtat a vykřikovat, když byli zrovna v nejlepším! Gjóko se samolibě usmála. Není to otřesné – tak vysoce postavení lidé?

A ještě jedna podivná skutečnost, že předtím kníže Zataki v okamžiku oblaků a deště sám své souložnici několikrát řekl „Očibo“. Zajímavé, že?

Nezměnil by náhodou Zataki, co je áchich ouvej tak nepostradatelný pro obě strany, písničku, kdyby mu Toranaga jako vnadidlo Očibu nabídl? Gjóko se uchechtávala, sladká tajemství ji hřála, všechna ta tajemství, která z mužů vytryskla spolu s gejzírem blaženosti, zvěsti nedocenitelné hodnoty pro správné uši. „Však on by změnil názor,“ zamumlala sebevědomě, „na to dám krk.“

„Prosím?“

„Nic, nic, Inari-čan. Spal jsi dobře?“

„Co?“

Usmála se a nechala ho znovu vklouznout do náruče spánku. Teprve když byl připraven, přitiskla se k němu rty a rukou, aby mu dopřála potěšení. A nezapomněla ani na sebe.

„A kde je Ingeles teď, otče?“

„Nevím přesně, Rodriguesi. Aspoň zatím. Měl by být v některém rjokanu na jih od Mišimy. Nechal jsem tam jednoho sluhu, aby mi to zjistil přesně.“ Alvito vytřel zbytek omáčky čerstvou chlebovou kůrkou.

„Kdy to budete vědět?“

„Zítra určitě.“

„*Que va*, docela rád bych ho zase viděl. Je v pořádku?“ zeptal se Rodrigues vlídně.

„Ano.“ Ozvalo se šest úderů lodního zvonu. Tři hodiny odpoledne.

„Vyprávěl vám, co zažil od té doby, kdy odpluli z Ósaky?“

„Vím z toho pár útržků. Od něho i od ostatních. Je to složitá historie a bylo by to na dlouhé povídání. Nejdřív vyřídím své zprávy, pak si můžeme pohovořit.“

Rodrigues se ve své malé kabině na zádi znovu opřel o židli. „Dobrá. To bych byl rád.“ Viděl jezuitovy ostré rysy, pronikavé hnědé oči se žlutými skvrnkami. Šelmí oči. „Poslyšte, otče,“ řekl. „Ingeles spasil mou loď a zachránil mi život. Jistěže je to nepřítel, určitě je kacíř, ale je to lodivod, jeden z nejlepších, co se kdy narodili. Když si svého nepřítele vážíme, není na tom nic špatného, někdy ho můžeme mít i docela rádi.“

„Náš Pán Ježíš svým nepřátelům odpustil, a hle – přece ho ukřižovali.“ Alvito Rodriguesovi klidně vrátil jeho upřený pohled. „Ale mně se také vcelku zamlouvá. Přinejmenším už mu lépe rozumím. Ale nechme ho teď chvíli na pokoji.“

Rodrigues souhlasně přikývl. Všiml si knězova prázdného talíře, proto se natáhl přes stůl a přisunul mísu blíž k němu. „Prosím, otče, dejte si ještě kousek kapouna. Chleba?“

„Díky, vezmu si. Vůbec jsem si neuvědomil, jaký jsem měl hlad.“ Kněz vděčně odtrhl další stehno, znovu si nabral nádivku s cibulí a šalvějí a vše zalil zbytkem husté omáčky.

„Víno?“

„Ano. děkuji.“

„Kde máte své další lidi, otče?“

„Nechal jsem je v rjokanu nedaleko mola.“

Rodrigues vyhlédl obloukovými okny na zádi, za nimiž ležel Numazu, přístav s kotvišti, a přímo po pravoboku ústila řeka Kanó. V těch místech byla voda tmavší než v okolním moři. Oběma směry plulo mnoho rybářských člunů. „Ten sluha, co jste ho tam nechal – dá se mu věřit? Jste si jist, že je najde?“

„Samozřejmě. Určitě se aspoň dva dny nepohnou z místa.“ Alvito se již rozhodl, že se o svém – či jak si přesněji připomněl, Michaelově –podezření nebude zmiňovat, a tak jen dodal: „Nezapomeňte, že cestují jako oficiální výprava. Při postavení Tody Mariko a s těmi Toranagovými prapory jsou opravdu na jaksepatří vysoké úrovni. Na míle od nich bude každý vědět, kde právě jsou a kde přebývají.“

Rodrigues se rozesmál. „Ingeles na oficiální cestě? Kdo by to byl tušil? Jako nějakej všiváckej daimjó!“

„To ještě není všechno, lodivode. Toranaga z něj udělal samuraje a hatamota.“

„Cože?“

„Hlavní lodivod Blackthorne teď nosí dva meče. Vedle těch svých pistolí. Do jisté míry je Toranagovým důvěrníkem a chráněncem.“

„Náš Ingeles?“

„Vážně.“ Alvito nechal v kabině zavládnout ticho a znovu se pustil do jídla.

„Jak k tomu přišel, víte o tom něco?“ zeptal se Rodrigues.

„Vím, aspoň částečně. Ale dočkejte času, lodivode.“

„Tak mi to přece vyklopte, aspoň to nejdůležitější. Stačí stručně, podrobnosti někdy jindy. Prosím vás.“

„Andžin-san už potřetí zachránil Toranagovi život. Dvakrát na útěku z Ósaky, naposledy na Izu při zemětřesení.“ Alvito s chutí uhryzl maso ze stehýnka. Do černé bradky mu sklouzl potůček šťávy.

Rodrigues čekal, ale kněz nic dalšího neříkal. Lodivod očima zamyšleně spočinul na poháru, kterým pohupoval v ruce. Na hladině temně rudého vína se zatřpytil odlesk světla. Po dlouhé chvíli mlčení promluvil: „To by pro nás nebylo zrovna nejšťastnější, jestli se ten vyčůranej Ingeles dostal k Toranagovi moc blízko. To teda ne. Tenhle chlap, jen to ne. Co vy na to?“

„Souhlasím.“

„Ale stejně, docela rád bych ho zas viděl.“ Kněz k tomu nic nedodal. Rodrigues počkal, až v tichosti vytře talíř, pak mu nabídl další přídavek. Námořníkova radost vyprchávala. Otec Alvito obral zbytek masa z prsíček a poslední křídlo a dal si ještě jeden pohár. Nakonec kněz ze skříňky vyndal prvotřídní francouzský koňak.

„Rodriguesi, dal byste si skleničku?“

„Díky.“ Námořník Alvita sledoval, jak nalévá ořechově hnědý likér do křišťálových sklenic. Všechno víno a koňak pocházely ze soukromých zásob otce vizitátora, byl to dar na rozloučenou jeho jezuitskému příteli.

„Samozřejmě se o to beze všeho můžete s otcem podělit, Rodriguesi,“ řekl mu tehdy delľ Acqua. „Jdi s Bohem, synu, Všemohoucí tě ochraňuj a bezpečně přiveď zpět k domovskému přístavu.“

„Děkuji vám, Eminence.“

To jo, pěkně děkuju, pomyslel si Rodrigues hořce, za to, žes kapitánovi nakukal, aby mě povolal na tyhle prasečí necky pod velením tohohle jezuity, daleko pryč od Graciina náručí, chudák holka moje. Panenko Maria, život je příliš krátký, příliš krátký a zrádný, a já ho marním tím, že tu dělám poskoka smradlavým kněžím, ať si je to třeba Alvito, z nich všech ještě ten nejsprávnější chlap – tím ovšem nebezpečnější. Matičko Boží, tak mi přece trochu pomoz!

„Ach, vy odprout, Rodu-san? Odjet tak brzy? Ach, jak já říto…“

„Brzo se zas vrátím, má milá.“

„Já moc sumutná… budeme prakat a stýsukat, naše maričké a já.“

Na okamžik zvažoval, zda by ji s sebou nemohl vzít na palubu Santa Filipy, ale okamžitě ten nápad zavrhl, když si uvědomil, jak by to bylo nebezpečné, pro ni, pro něho i pro loď. „Mrzí mě to, ale brzy budu zpátky.“

„Budeme čekat, Rodu-san. Purosím odpustit, že já sumutná, ale moc ríto.“

Vždycky ta její nejistá portugalština s těžkým přízvukem, o kterou tak úporně snažila, a navíc trvala na tom, že jí musí říkat novým křestním jménem Gracia. Ne tedy libozvučným Nian-nian, což znamenalo Koťátko, tak se k ní hodilo a jeho těšilo mnohem víc.

Tak strašně nerad opouštěl Nagasaki, proklínal všechny kněze a kapitány. Toužil po tom, aby už léto i podzim skončily a mohl zvednout kotvy Černé lodi, nyní už obtěžkané zlatem, a konečně zamířit k domovu, bohatý a nezávislý. Ale co dál? Zaplavila ho stále se vracející otázka. Co s ní – a s dítětem? Matko Boží, pomoz mi, abych na to dokázal odpovědět a najít klid.

„Vynikající jídlo, Rodriguesi,“ promluvil Alvito, pohrávaje si na stole s drobečkem. „Děkuji vám.“

„Rádo se stalo.“ Rodrigues byl nyní vážný. „Jaký máte plán, otče? Měli bychom –“ Zarazil se uprostřed věty a vyhlédl ven. Pak se neuspokojen zvedl od stolu, s bolestí dokulhal ke střílně v levém boku lodi a zíral ven.

„Co se děje, Rodriguesi?“

„Zdálo se mi, že cítím změnu přílivu. Chci se jen podívat na okolní moře.“ Otevřel příklop ještě víc a vysunul se ven, ale na kotvu pod přídí stále nedohlédl. „Omluvte mě na chvíli, otče.“

Vyšel na palubu. Voda pleskala o kotevní řetěz, který mizel pod zakalenou hladinou. Nic se ani nepohnulo. Pak se za zádí objevil pramínek stopy a loď se začala poklidně uvolňovat, aby si s odlivem našla nové postavení. Sledoval její polohu, pak strážní koše. Všechno bylo v naprostém pořádku. Poblíž se neobjevoval žádný další člun. Odpoledne bylo jasné, opar se dávno rozplynul. Od břehu byli asi tak na délku lana, dost na to, aby mohli zabránit náhlému vpádu na palubu, a dost stranou od námořních tras, jež se sbíhaly v docích.

Jeho loď byla lorcha s japonským trupem přizpůsobeným moderním portugalským plachtám a ráhnoví: hbitá, se dvěma stěžni, vystrojená jako šalupa. Na palubě nesla čtyři děla, dvě na přídi, dvě na zádi. Jmenovala se Santa Filipa a posádku na ní tvořilo třicet mužů.

Očima přeběhl město až po kopce na obzoru. „Pesaro!“

„Ano, *senhor“*

„Připrav veslový člun. Před soumrakem vystoupím na břeh.“

„Dobře. Bude připraven. Kdy se vrátíte?“

„Za svítání.“

„To je ještě lepší! Vezmu si na starost skupinu, která půjde na břeh. Deset mužů.“

„Žádná vycházka na pobřeží nebude, Pesaro. Je to *kindžiru!* Matko Boží, copak ti měkne mozek?“ Rodrigues se rozkročil na horní palubě a

opřel se o okrajník.

„To není správný, aby všichni trpěli," zabručel lodmistr Pesaro a zatínal mohutné mozolnaté tlapy. „Já tu skupinu povedu a slibuju, že nevzniknou žádný potíže. Už jsme tu držený na řetězu dvě neděle."

„Zdejší přístavní správa řekla *kindžiru*, je mi líto, ale pořád platí to podělaný *kindžiru!* Copak si nepamatuješ? Tady nejsme v Nagasaki!"

„To vím taky, pro krev Kristovu, a je to velká škoda!" mračil se rozložitý muž. „Dyť tam oddělali jen jednoho Žapáka!"

„Jeden oddělanej, dva těžce pobodaný, spousta zraněných, a než samurajové zabránili vzbouření, stačili ublížit i tý holce. Než jste šli na břeh, všechny jsem vás varoval: ‚Numazu není Nagasaki, tak se podle toho koukejte chovat!' Matko Boží! Měli jsme štěstí, že jsme odtamtud vyvázli jen s jedním mrtvým námořníkem. Udělali by úplně podle práva, kdyby vás byli rozsekali všech pět."

„Podle jejich práva, lodivode, ne našeho. Opičáci zatracený! Byla to prachobyčejná bordelová hádka."

„Jo, ale začali ji tvoji chlapi. Úřady mi uzavřely loď. Budete sedět na zadku, a ty taky!" Rodrigues přesunul nohu, aby zmírnil bolest. „Buď trochu trpělivej, Pesaro. Teď když se otec vrátil, už tu dlouho tvrdnout nebudem."

„A kdy vyplujeme? Za přílivu? Za svítáni? Dal už rozkaz?"

„Ne, zatím ne. Jenom připrav člun. Gomez půjde se mnou."

„Vemte mě s sebou taky, no tak. *Per favor,* lodivode. Je mi k smrti zle, když musím trčet v tomhle podělaným škopku."

„Ne, už jsem řek. A nepokoušejte se v noci vylízt na břeh. Ty nebo někdo z ostatních."

„A když se do svítání nevrátíte?"

„Tak tu budete hnít na kotvě, dokud se nezjevím. Jasný?"

Loďmistr se zamračil ještě víc. Zaváhal, ale pak se stáhl. „Jo, dobrá, je to jasný. Bože můj."

„To jsem rád." Rodrigues sestoupil dolů.

Alvito podřimoval, ale jakmile lodivod otevřel dveře kabiny, byl vzhůru. „Á, všechno v pořádku?" zeptal se, nyní tělesně i duševně osvěžený.

„Ano. Jenom se trochu obrátila." Rodrigues si lokl vína, aby z úst odstranil nepříjemnou pachuť. Vždycky ji pociťoval, když jen taktak zabránil vzpouře. Pokud by se byl Pesaro ihned nepodrobil, zase by jednou musel chlapovi vystřelit díru do ksichtu nebo ho dát do želez, nařídit padesát ran, pověsit ho hlavou dolů či vykonat jinou ze stovek surovostí nezbytných dle mořského práva k udržení pořádku. Bez disciplíny byla jakákoli loď ztracena. „Jaký teď máte plán, otče? Vyplujeme za úsvitu?"

„Jak jsme na tom s poštovními holuby?"

„Ujde to. Ještě jich máme šest – čtyři z Nagasaki, dva z Ósaky.“

Kněz zkoumal výšku slunce. Do západu zbývají tak čtyři pět hodin. Má tedy ještě spoustu času na to, aby odeslal holuby s první dávno naplánovanou šifrovanou zprávou: „Toranaga se podvoluje příkazu regentů. Vracím se nejdříve do Eda, pak do Ósaky. Budu Toranagu do Ósaky doprovázet. Stále říká, že v Edu můžeme postavit katedrálu. Podrobné zprávy po Rodriguesovi.“

„Řekněte prosím holubáři, aby ihned připravil dva nagasacké a jednoho ósackého,“ rozhodl Alvito. „Pak si promluvíme. Nebudu se s vámi vracet lodí. Jedu do Eda po souši. Než sepíšu podrobnou zprávu, zabere mi to část noci a zítřka. Vy ji pak předáte otci vizitátorovi, výhradně do jeho rukou. Budete moci vyplout, jakmile ji dokončím?“

„Dobře. Snad jen kdyby to bylo příliš pozdě před soumrakem, počkal bych do úsvitu. Na třicet mil odsud jsou mělčiny a pohyblivé písky.“

Alvito souhlasil. Dvanáct hodin navíc nebude znamenat žádný rozdíl. Věděl, že by bývalo daleko lepší poslat tu zprávu rovnou z Jokose, Bůh zatraťtoho pohanského ďábla, co mi tam zahubil holuby! Ale musíš být trpělivý, řekl si. Nač ten spěch? Tak přece zní základní pravidlo našeho řádu. Trpělivost. Všeho dosáhne ten, kdo čeká – a pracuje. Jakou roli potom hraje nějakých dvanáct hodin – nebo třeba osm dní? Ty běh dějin nezmění. Kostky byly vrženy už v Jokose.

„Pojedete s Ingelesem?“ ptal se Rodrigues. „Jako dosud?“

„Ano. Z Eda se pak vrátím do Ósaky sám. Budu doprovázet Toranagu. Byl bych rád, kdybyste se v Ósace zastavil s kopií mé zprávy, pro případ, že by tam byl zrovna otec vizitátor. Anebo kdyby odjel z Nagasaki, než tam dorazíte, a byl právě na cestě. Můžete ji předat otci Soldimu, jeho tajemníkovi – ale jedině jemu.“

„Dobře. Budu jen rád, když vyplujeme. Tady nás nenávidí.“

„To všechno můžeme s Božím milosrdenstvím změnit, Rodriguesi. Při Jeho dobré vůli všechny ty zdejší neznabohy obrátíme na víru.“

„Amen. Máte pravdu.“ Vysoký muž si natáhl nohu, která se na chvilku přestala chvět. Vyhlédl z oken a pak netrpělivě vstal. „Přinesu ty holuby sám. Napište svou zprávu, pak si promluvíme. O Ingelesovi.“ Vyšel na palubu a vybral holuby z košíků. Než se vrátil, kněz už byl s opisem téže šifrované zprávy na maličké proužky papíru hotov. Psal inkoustem, zvláštním brkem tenkým jako jehla. Připevnil droboučké válečky, zapečetil je a holuby vypustil. Trojice ptáku jednou zakroužila a pak se jeden za druhým vydali k západu, až zmizeli v odpoledním slunci.

„Promluvíme si tady nebo dole?“

„Tady, není tu takové horko.“ Rodrigues vykázal hlídku, která měla službu na palubě, mimo doslech.

Alvito se posadil na navigátorskou stolici. „Nejdříve tedy o

Toranagovi.“ Stručně lodivodovi vylíčil, k čemu došlo v Jokose, přičemž vynechal nepříjemnost s bratrem Josefem i své podezření ohledně Mariko a Blackthorna. Rodrigues byl kapitulací ohromen stejně jako tehdy on. „Takže žádná válka? Ale to je zázrak! Teď jsme doopravdy v bezpečí, naší Černé lodi se nemůže nic stát, církev je bohatá, my jsme boháči… ó, díky Bohu, všem svatým, Matce Boží! To je ta nejlepší zpráva, jakou jste mohl přinést, otče. Jsme v bezpečí!“

„Pokud je to skutečně vůle Boží. Jedna věc, kterou Toranaga řekl, mě zneklidnila. Nadhodil to asi takhle: ‚Mohu dát příkaz a můj křesťan bude volný – Andžin-san. Se svou lodí a děly.‘“

Rodriguesova skvělá nálada byla tatam. „Erasmus je pořád ještě v Edu? V Toranagově moci?“

„Ano. Poslyšte, kdyby Ingeles dostal volnou ruku, znamenalo by to něco vážného?“

„Jestli vážného?! Kdyby ta loď dostihla naši Černou loď kdekoli odsud po Macao, rozmetala by nás na kusy! S ním na palubě, vyzbrojená, jen s trochu slušnou posádkou. Máme na ochranu jen malou fregatu a kam ta se na Erasmus hrabe! Natož my. Tančil by kolem nás, až bychom pěkně museli stáhnout vlajku.“

„Jste si tím jist?“

„Ovšem. Jako že je Bůh při mně – ta loď by z nás nadělala třísky.“ Rodrigues vztekle zaťal pěst. „Ale počkat – Ingeles říkal, že sem dorazil ne víc než s dvanácti muži, a to ještě ne všemi námořníky, řada z nich byli obchodníci a byli v dost zbědovaným stavu. Taková hrstka by loď zvládnout nedokázala. Jediný místo, kde by mohl najmout novou posádku, je Nagasaki – nebo Macao. V Nagasaki by sehnal lidí ažaž! Tam by se našlo dost takových, co… tam bychom ho radši neměli pouštět, a do Macaa jakbysmet!“

„A řekněme, že by měl posádku místní?“

„Myslíte třeba Toranagovy hrdlořezy? Nebo wakó? Chcete asi naznačit, že když se Toranaga vzdal, ze všech jeho mužů se stanou róninové, co? Kdyby měl Ingeles dost času, dokázal by je vycvičit. To by byla hračka. Ježíšikriste… Prosím za odpuštění, otče, ale jestli Ingeles dostane k ruce samuraje nebo wakó… To si nemůžeme dovolit, je příliš dobrej! Všichni jsme to viděli v Ósace! Toho tak v Asii vypustit s tou jeho podělanou kocábkou a samurajskou posádkou…“

Alvito ho pozoroval a zase mu přibylo starostí. „Tak se mi zdá, že bych raději měl otci vizitátorovi poslat ještě jednu zprávu. Jestli je to takhle naléhavé, měli bychom ho upozornit. On už bude vědět, co dělat.“

„To já vím taky, co dělat!“ Rodrigues praštil pěstí do okrajníku. Vyskočil a otočil se. „Poslyšte, otče, musím se vám s něčím svěřit: tu první noc, když stál úplně poprvé vedle mě na galéře na volným moři, když jsme

pluli z Andžira, tehdy jsem cítil, jak mi srdce říká, abych ho zabil, a pak ještě jednou za bouře. Pane Ježíši, v tu chvíli jsem ho poslal dopředu a schválně bez výstrahy naráz strhnul loď do větru, abych ho oddělal – neměl záchranný lano –, ale tenhle Ingeles nešel přes palubu, jak by se na jeho místě stalo každýmu. Pomyslel jsem si, že to byla ruka Páně, a později jsem si tím byl úplně jistej, když převzal velení a mou loď zachránil. A když ta už byla v bezpečí, přišla vlna a odnesla mě, a jak jsem se tak topil, má poslední myšlenka byla, tohle je Boží trest za ten pokus o vraždu. Takový věci se lodivodovi nedělají – on by to byl mně nikdy neproved! Zasloužil jsem si to. A potom, když jsem se probral, byl jsem naživu a co nevidím, on se nade mnou sklání a pomáhá mi pít. Jak já se v tu chvíli zastyděl, zas a zas jsem prosil Boha za odpuštění a svatosvatě se zapřísahal, abych se s ním pokusil smířit. Matko Boží!“ vybuchl usouženě, „ten chlap mě zachránil, i když moc dobře věděl, že jsem se ho pokusil zabít! Viděl jsem mu to na očích. Zachránil mě a vrátil do života – a já ho teď musím oddělat!“

„Proč?“

„*Capitao geral* měl pravdu: jestli Ingeles vypluje s Erasmem, vyzbrojeným a s jen trochu slušnou posádkou, pomáhej nám Bůh.“

Blackthorne a Mariko oddychovali v hlubokém nočním klidu ve svém domečku, jednom z několika, které tvořily Rjokan kamélií v Deváté jižní uličce. V každém byly tři místnosti. Mariko s Čimmoko obsadily jeden pokoj, Blackthorne druhý, zbývající, který přiléhal ke vchodu a verandě, zůstal prázdný pro běžné obývání, pro společnost i jako jídelna.

„Myslíte, že je to tak bezpečné?“ zeptal se Blackthorne s obavami. „Aby tu na noc nebyl ani Jošinaka, ani žádné další služky nebo stráže?“

„To víte, že není, Andžin-san. Nic není úplně bezpečné. Ale bude to docela příjemné, když zůstaneme sami. Tento rjokan je považován za nejkrásnější a nejproslulejší z celého Izu. Není tu hezky?“

Měla pravdu. Každý domeček byl postaven na elegantních sloupcích, s verandou dokola a čtyřmi schůdky, vybudován z nejlepších druhů dřev, vše bylo vyleštěné a jen se blyštělo. Domky stály zvlášť, na padesát kroků od sebe, a byly zasazeny do pečlivě pěstované zahrádky, součásti větší zahrady chráněné vysokou bambusovou stěnou. Nechyběly tu potůčky, leknínová jezírka a vodopádky, bohatě kvetoucí stromy vydechovaly ve dne i v noci sladké a ušlechtilé vůně. Čisté pěšinky z kamenů, kryté umnými stříškami, vedly k ústřední lázni se studenou, teplou i horkou vodou, prýštící z přírodních pramenů. Pestrobarevné lucerničky, usměvaví sluhové a služky, jediné křivé slovo nesmělo rušit zvonečky na stromech, zurčení vody a zpěv ptáčků v klíckách.

„Pochopitelně že jsem požadovala dva domky, Andžin-san, jeden pro

vás, jeden pro sebe. Bohužel byl volný jen jeden, je mi líto. Ale Jošinaka-san nebyl proti. Naopak, docela se mu ulevilo, že nemusí své muže rozdělovat. Na každou pěšinku postavil stráž, takže jsme zcela v bezpečí a nic nás nemůže rušit jako na jiných místech. Čím bychom se měli znepokojovat? Co může být špatného na tom, že máme jeden pokoj tamhle, druhý tady, a Čimmoko je se mnou v místnosti?“

„Nic. Neviděly posud oči mé místo tak krásné. Chytrostí jak půvabem oplýváš.“

„Jak dobrý ku mně jsi, Andžin-san. Teď dopřejmež ponejprv koupel sobě, večeři poté i sake hojnost.“

„Dobře. Výborně.“

„Odložte už ten slovník, Andžin-san, prosím vás.“

„Ale to vy mě k tomu pořád povzbuzujete.“

„Když tu knihu odložíte, tak – tak vám řeknu tajemství.“

„Tak povídejte.“

„Pozvala jsem velitele Jošinaku, aby s námi povečeřel. A několik dam pro zábavu.“

„Ale?“

„Ano. Až se vzdálím, jednu si vyberete, ano?“

„Ale vždyť bych vás mohl rušit ve spánku, to by mě mrzelo.“

„Slibuji, že budu spát pěkně tvrdě, můj milý. Ale vážně, trochu změny vám může jenom prospět.“

„Možná, ale tak napřesrok, ne teď.“

„Buďte trochu vážný.“

„Však já jsem.“

„Nu, v tom případě, pokud se náhodou rozhodnete poslat ji pryč trochu dřív – ale až potom, co Jošinaka-san odejde se svou dámou – pak kdoví, co vám přinesou noční kami?“

„Prosím?“

„Byla jsem dnes nakupovat.“

„Neříkejte? A copak jste koupila?“

Byl to výběr pomůcek pro polštářování, jaké jim ukázala Kiku, a o hodně později, když už Jošinaka odešel a Čimmoko hlídala na verandě, s hlubokou úklonou mu je nabídla. Přijal je stejně slavnostně, napůl žertem, a společně si vybrali kroužek rozkoše.

„Vypadá to dost pichlavě, Andžin-san, nezdá se vám? Jste si jist, že vám to nebude překážet?“

„Ne, pokud to nebude vadit vám. Ale přestaňte se smát, nebo všechno zkazíte. Zhasněte ty svíčky.“

„To ne, prosím, chci to sledovat.“

„Pro lásku Boží, nesmějte se, Mariko!“

„Vždyť vy se taky smějete.“

„To nevadí, zhasněte to, nebo… no vidíte, co jste způsobila.“

„Jejej!“

„Přestaňte se smát! A nestrkejte hlavu do futonů…“

Později narazili na další potíž.

„Mariko…“

„Ano, miláčku?“

„Já to nemůžu najít.“

„Ó. Ukažte, pomůžu vám.“

„A hele, už není třeba. Mám ho. Ležel jsem na něm.“

„Aha. Víte – víte určitě, že vám to nebude vadit?“

„Ale ne, jenom je to trochu, no, zkrátka že by to zrovna rozpalovalo, když pořád jenom povídáme kolem a musíme čekat, co?“

„A to mně zase nevadí. Byla to moje chyba, že jsem se rozesmála. Andžin-san, já vás tak miluji, odpusťte mi, prosím.“

„Budiž vám odpuštěno.“

„Hrozně ráda se vás dotýkám.“

„Nikdy jsem nepoznal nic, co by se přiblížilo vašemu doteku.“

„Co to děláte, Andžin-san?“

„Zrovna si to nasazuju.“

„Je to těžké?“

„Docela jo. Přestaňte se smát!“

„Moc se omlouvám. Snad byste měl –“

„Nesmějte se!“

„Nezlobte se na mě, prosím…“

Když bylo po všem. okamžitě usnula naprostým vyčerpáním. On nemohl. Bylo to pro něho krásné, ale ne úplně dokonalé. Příliš si o ni dělal starost. Rozhodl se, že tentokrát to bude pro její potěšení, nikoli pro jeho.

Ano, dnes byla hlavní ona, pomyslel si s láskou. Jedno však skutečně vyšlo dokonale: vím, že jsem ji naplno uspokojil. Konečně si mohu být naprosto jist.

Usnul. Později mu do spánku začaly pronikat nějaké hlasy, hluk hádky promíchaný s portugalštinou. Na okamžik si myslel, že se mu něco zdá, náhle však ten hlas poznal. „Rodrigues!“

Mariko něco zabroukala, stále v hlubokém spánku.

Když zaslechl kroky na pěšince, sotva ovládl paniku a neohrabaně se vztyčil na kolenou. Zdvihl Mariko, jako by to byla panenka na hraní, zamířil s ní k šódži a v tu chvíli se zastavil, neboť se otevřela z druhé strany. Byla to Čimmoko. Služka měla skloněnou hlavu a oči diskrétně zavřené. Prohnal se kolem ní s Mariko na rukou a jemně ji položil do jejích přikrývek, stále napůl ve spánku, potichu doběhl zpět do svého pokoje, zalit studeným potem, ačkoli noc byla teplá. Tápavě vklouzl do kimona a spěchal ven na verandu. Jošinaka právě došlápl na druhý schod.

„*Nan desu ka*, Jošinaka-san?“

„*Gomen nasai*, Andžin-san,“ odpověděl voják. Ukázal ke světlům u brány rjokanu a dodal řadu slov, kterým Blackthorne nerozuměl. Zhruba však pochopil: „Je tam nějaký muž, barbar, chce se s vámi setkat, řekl jsem mu, že musí počkat, on na to, že čekat nebude, počínal si, jako by byl daimjó, a pokusil se sem vniknout násilím, čemuž jsem zabránil. Říká, že je váš přítel. Je to pravda?“

„Hej, Ingeles! To jsem já, Vasco Rodrigues!“

„Hej, Rodriguesi!“ zahalekal Blackthorne zvesela v odpověď. „Hned to s tebou dáme do pořádku. *Hai, Jošinaka-san. Kore wa wataši no júdžin desu.“* (Je to můj přítel.)

„*A só desu ka!“*

„*Hai. Dómo.“*

Blackthorne seběhl ze schůdků a chtěl jít k bráně. Za sebou uslyšel Mariko: „*Nan da, Čimmoko?“* Dívka cosi zašeptala na vysvětlenou a Mariko pánovitě zavolala: „Jošinaka-san!“

„*Hai*, Toda-sama?“

Blackthorne se rozhlédl. Samuraj vyšel na verandu a zamířil k pokoji obývanému Mariko. Dveře byly zavřené a před nimi stála Čimmoko. Její vlastní zpřeházené lůžkoviny teď byly poblíž dveří, kde služka spávala, jak se slušelo, pokud si její paní nepřála, aby s ní sdílela místnost. Jošinaka se dveřím uklonil a začal s hlášením. Blackthorne šel po pěšince s rostoucím nadšením, bosý, s očima na Portugalci, který se na uvítanou doširoka usmíval. Na náušnicích a okázalém klobouku se mu třpytilo světlo pochodní.

„Hej, Rodriguesi! To jsem rád, že tě vidím! Co dělá noha? Jaks mě našel?“

„Matičko Boží, ty ses ale vypracoval, Ingeles! No vážně, živ a zdráv a chová se jako nějakej zatracenej daimjó!“ Oba se stiskli v chlapském objetí.

„Co noha?“

„Pořád svinsky bolí, ale chodit můžu. A jak jsem tě našel? Ptal jsem se po veleváženým pánovi Andžinovi – velkým barbarským syčákovi parchantským s modrýma očima!“

Chechtali se spolu, vyměňovali si sprosťárny a vůbec jim nevadili okolostojící samurajové a sluhové. Za chvilku Blackthorne jednoho ze sluhů poslal pro sake a vedl svého hosta zpět. Oba kráčeli širokou námořnickou chůzí, Rodrigues měl ze zvyku pravici na jílci svého rapíru, palec druhé ruky zavěšen o široký opasek blízko pistole. Blackthorne byl o pár palců vyšší, ale Portugalec byl ještě ramenatější vazba s mohutným hrudníkem.

Na verandě čekal Jošinaka.

„Dómo arigató, Jošinaka-san,“ poděkoval samurajovi ještě jednou Blackthorne a nabídl Rodriguesovi jeden z polštářů. „Tady si můžeme popovídat.“

Rodrigues vkročil na schod, ale zastavil se, když mu cestu zastoupil Jošinaka, který ukázal na rapír a pistoli a napřáhl levou ruku dlaní vzhůru. *„Dózo!“*

Portugalec se na něho zamračil. *„Íe, samurai-sama, dómo ari –“*

„Dózo!“

„Íe, samurai-sama, íe!“ opakoval Rodrigues, teď už ostřeji. *„Wataši júdžin Andžin-san, ne?“*

Blackthorne udělal krok dopředu, stále celý zkoprnělý z toho, jak náhle vypukl tenhle spor. „Jošinaka-san, *šigata ga nai, ne?“* zeptal se s úsměvem. „Rodrigues *júdžin, wata –“*

„Gomen nasai, Andžin-san, *kindžiru!“* Jošinaka křikl rozkaz. Samurajové v mžiku vyskočili dopředu, hrozivě Rodriguese obstoupili a velitel znovu nastavil dlaň. *„Dózo!“*

„Tyhle kurvy zasraný jsou ale nedůtklivý, Ingeles.“ procedil Rodrigues s maskou širokého úsměvu. „Řekni jim, ať se laskavě stáhnou, jo? Ještě nikdy jsem nikde nemusel odkládat zbraně.“

„Zadrž, Rodriguesi,“ vyhrkl Blackthorne, když vycítil přítelovo náhlé rozhodnutí. Pak se obrátil k Jošinakovi. *„Dómo, gomen nasai,* Rodrigues *júdžin. wataši –“*

„Gomen nasai, Andžin-san, *kindžiru.“* A pak opět zhurta na Portugalce: *„Ima!“*

Rodrigues zavrčel: *„Íe! Wakarimasu ka?“*

Blackthorne mezi ně honem skočil. „Hej, Rodriguesi, co na tom záleží? Jen ať si to Jošinaka-san vezme. To nemá s námi dvěma co dělat. Je to kvůli dámě. Uvnitř je Toda Mariko-sama. Víš přece, jak jsou hákliví na zbraně v blízkosti daimjóů nebo jejich manželek. Takhle se budeme hádat celou noc, vždyť je znáš. Copak to není jedno?“

Portugalec se znovu přinutil k úsměvu. „Jistě. No tak jo. *Hai. Šigata ga nai, samurai-sama. Só desu!“*

Vysekl neupřímnou dvořanskou poklonu, uvolnil rapír s pochvou z přezky, vyndal pistoli a obojí jim nabídl. Jošinaka pokynul jednomu samurajovi, který zbraně uchopil a odběhl s nimi k bráně, kde je položil a zaujal nad nimi stráž. Rodrigues vykročil do schodů, ale Jošinaka ho znovu zdvořile, leč důrazně zastavil. Samurajové vykročili, aby hosta prohledali. Rozzuřený Rodrigues uskočil. *„ÍE! Kindžiru,* Bože můj, co si to –“

Samurajové se k němu přitiskli, pevně mu sevřeli ruce a důkladně ho prohledali. Objevili dva nože zasunuté ve vysokých botách, další připevněný řemínkem k levému předloktí, dvě malé pistole – jednu ukrytou v lemování pláště, další pod košilí – a malou cínovou láhev u

boku.

Blackthorne si pistole prohlížel. Obě byly nabité. „Tamta taky?“

„Jo. No samozřejmě. Tohle je nepřátelská země, copak sis nevšimnul, Ingeles? Tak řekneš jim, ať už mě nechají na pokoji?“

„Takhle se zrovna nechodí v noci na návštěvu za přítelem. Co?“

„Dyť říkám, že je to nepřátelská země. Já jsem ozbrojenej vždycky. Ty snad ne? Matko Boží, tak řekni těm neřádům, ať už mě pustí!“

„Je to už všechno?“

„Ovšem – ať už mě nechají, Ingeles!“

Blackthorne předal pistole jednomu samuraji a udělal krok dopředu. Prsty opatrně přejížděl vnitřní stranu Rodriguesova širokého koženého opasku. Z tajného pouzdra vyklouzla dýka, tenoučká a velmi pružná, vyrobená z nejlepší damascénské oceli. Jošinaka zaklel na samuraje, kteří dělali prohlídku. Omlouvali se, ale Blackthorne nespouštěl oči z Rodriguese.

„Ještě něco?“ zeptal se a volně dýkou pohupoval v ruce.

Rodrigues na něho strnule zíral.

„Nebo jim řeknu, kde mají hledat – a jak na to mají jít, Rodriguesi. Jak by to dělali Španěláci – aspoň část z nich. No tak?“

„*Me cago en la leche, che cabron!*“

„*Que va, leche!* Tak hni sebou!“ Žádná odpověď. Blackthorne vykročil s nožem v ruce. „*Dózo*, Jošinaka-san. *Wataši* –“

„V krempě na klobouku,“ zachraptěl Rodrigues. Blackthorne se zastavil.

„Výborně,“ řekl a natáhl ruku po širáku.

„Ty bys je to vážně naučil?“

„A ty ne?“

„Dávej pozor na to peří, Ingeles, záleží mi na něm.“

Krempa byla široká a tuhá, a jako celý klobouk, i peří bylo značně okázalé. Uvnitř krempy se skrývala tenoučká dýka, menší, zvláště uzpůsobená, výtečná ocel snadno sledovala oblou křivku. Jošinaka na samuraje štěkl další šťavnatou nadávku.

„A teď před Bohem, je to všechno, Rodriguesi?“

„Matko Boží – vždyť ti to říkám.“

„Odpřísáhni to.“

Rodrigues poslechl.

„Jošinaka-san, *mó kekkó. Dómo.*“ uzavřel záležitost Blackthorne. (Teď je to v pořádku. Děkuji.)

Na velitelův povel muži Portugalce pustili. Rodrigues si třel údy, aby zmírnil bolest. „Můžu si sednout, Ingeles?“

„Poslož si.“

Rodrigues si otřel pot červeným šátkem, pak vytáhl cínovou láhev a

posadil se se zkříženýma nohama na jeden z polštářků. Jošinaka zůstal na verandě poblíž. Všichni samurajové kromě čtyř se vrátili na svá stanoviště. „Proč jsou tak nedůtkliví? A ty taky, Ingeles? V životě jsem ještě nemusel zbraně odkládat. Copak jsem nějakej vrahoun?“

„Ptal jsem se tě, jestli už to jsou všechny zbraně, a tys lhal.“

„Nevnímal jsem. Matko Boží! Ty bys poslouchal, kdyby tě drželi jako sprostýho zločince?“ Rodrigues roztrpčeně pokračoval: „Ále, co na tom záleží, Ingeles, teď už je všechno jedno. Celá noc je v pytli… Hej, Ingeles, no tak počkej přece, nenecháme si snad zkazit náš velkej večer! Víš co, tak já jim odpouštím. Tobě taky, Ingeles. Byli jste v právu, neměl jsem pravdu. Omlouvám se. Jsem rád, že tě vidím.“ Odšrouboval uzávěr a nabídl Blackthornovi láhev. „No tak – dej si trochu koňaku, je výbornej.“

„Napřed ty.“

Rodriguesův obličej zpopelavěl. „Matičko Boží – snad si nemyslíš, že tě chci otrávit?“

„Ne. Ale lokni si první.“

Rodrigues uposlechl.

„Ještě jednou!“

Návštěvník mu vyhověl, pak si otřel rty hřbetem ruky. Blackthorne láhev přijal. „*Salud!*“ Obrátil ji dnem vzhůru a předstíral, že polyká. I když se mu tolik chtělo napít, potají hrdlo ucpal jazykem, aby tekutině zabránil vniknout do úst. „Á! To byla báseň. Na!“

„Jen si ji nech, Ingeles. Je to dárek.“

„Od dobrého otce? Nebo od tebe?“

„Ode mne.“

„Před Bohem?“

„Pane na nebi a Svatá Panno, jdi už někam s tím svým věčným ‚před Bohem‘!“ odsekl Rodrigues. „Je to dárek ode mě i od otce! Patří mu všechen chlast na palubě Santa Filipy, ale Eminence řekla, že si z nich můžu brát taky. tohle je jedna z tuctu flašek, co jich na palubě bylo. Je to dar. Kdes nechal svý vychování?“

Blackthorne znovu předstíral, že pije, a nabídl láhev zpět. „Tumáš. Jen si dej ještě.“

Rodrigues cítil, jako by mu koňak proudil až do konečku prstu, a blahořečil si, jak to dobře udělal: když od Alvita dostal plnou láhev, v ústraní ji vyprázdnil a pečlivě vymyl a pak ji doplnil koňakem ze své vlastní. *Madona,* odpusť mi, modlil se, odpusť mi, že jsem zapochyboval o důvěře ve svatého otce. Ach, Matko Boží, Všemohoucí, Kriste Ježíši, pro lásku Boží, vraťte se na zemi a změňte tenhle svět, kde už si někdy netroufáme věřit ani kněžím.

„Co se stalo?“

„Ale nic, Ingeles. Jen jsem tak dumal o tom, jaký je tenhle svět

podělaný hnojiště, kde dneska už nikomu nemůžeš věřit. Přišel jsem jako přítel a teď je všechno v loji.“

„Vážně?“

„Se ví.“

„Takhle vyzbrojen?“

„Tak chodím vždycky. Proto jsem taky ještě naživu. *Salud!“* Mohutný muž zádumčivě zvedl láhev a znovu usrkl. „Kašlu na svět, kašlu na všecko.“

„Chceš říct, že na mě taky?“

„Koukej, Ingeles, já jsem Vasco Rodrigues, lodivod portugalskýho námořnictva, žádnej zasranej samuraj. Vyměnili jsme si dost nadávek, ale nic nebylo ve zlým. Dneska jsem přišel navštívit kámoše a najednou vidím, že žádnýho nemám. Je to smutný.“

„To je.“

„Neměl bych se tím trápit, ale nemůžu si pomoct. To, že jsem se s tebou přátelil, mi pořádně znepříjemnilo život, to si piš.“ Rodrigues vstal a protáhl si záda, pak se znovu posadil. „K smrti nesnáším sedět na těchhle proklatých polštářích! Pro mě jsou židle. Tam na lodi. No, tak *salud,* Ingeles.“

„Když jsi tehdy uhnul do větru a já byl uprostřed paluby, chtěl jsi, abych šel přes palubu, bylo to tak?“

„Jo,“ odpověděl Rodrigues bez zaváhání. Vstal. „Bylo, a jsem rád, že ses mě na to zeptal, protože mi to hrozně tíží svědomí. Dobře že se ti můžu osobně omluvit, sám jsem se nedokázal přinutit, abych se ti k tomu přiznal. Je to tak, Ingeles. Nechci od tebe odpuštění, pochopení ani nic podobnýho. Ale jsem rád, že jsem ti tu ostudnou věc přiznal z očí do očí.“

„Myslíš, že já bych ti něco takového dokázal taky provést?“

„Ne. Ale časem… nikdy si nejsi jistej, dokud nepřijde chvíle pokušení.“

„A tady – přišel jsi mě sem zabít?“

„Ne. Myslím, že ne. Neměl jsem to asi na mysli v první řadě, i když oba dobře víme, že pro můj lid a zemi by bylo lepší, kdybys byl nebožtík. Je to možná smutný, ale je to tak. Život je ale nesmyslnej, co, Ingeles?“

„Já tobě po krku nejdu, lodivode. Jde mi jen o tvou Černou loď.“

„Poslyš, Ingeles,“ řekl Rodrigues beze zloby. „Jestli se setkáme na moři, ty budeš na svý vyzbrojený lodi a já na naší, dávej si pozor na svůj život. To je všechno, co jsem ti přišel říct – nic víc. Myslel jsem, že je možný říct ti to jako přítel a dál jím zůstat. Pokud se nestřetneme na moři, vždycky ti budu dlužníkem. *Salud!“*

„Přesto doufám, že tvou Černou loď chytnu na moři. *Salud,* lodivode.“

Rodrigues hrdě odcházel, Jošinaka se samuraji za ním. U brány si Portugalec vyzvedl své zbraně. Brzy ho pohltila noc.

Jošinaka čekal, dokud se stráže nerozešly na svá stanoviště. Když nabyl jistoty, že je vše zabezpečeno, odkulhal do svého obydlí. Blackthorne se zase posadil na polštář a v tu chvilku přiběhla s podnosem ochotná služka, kterou předtím poslal pro sake. Nalila mu do kalíšku a byla by zůstala, ale pokynul jí, že může jít. Nyní osaměl. Opět ho obklopily noční zvuky, stromy šuměly, vodopád zurčel a ve větvích přelétávali ptáci. Vše bylo jako předtím, a přece bylo všechno jinak.

Posmutněle vztáhl ruku, aby si ještě jednou nalil, ale ozval se šelest hedvábí a láhev držela v rukou Mariko. Nalila mu a další kalíšek naplnila pro sebe.

„*Dómo,* Mariko-san.“

„*Dó itašimašite,* Andžin-san.“ Posadila se na druhý polštář. Popíjeli nahřáté víno.

„Chystal se vás zabít, že?“

„Nevím, nejsem si jist.“

„Co jste tím myslel – hledat jako Španěláci?“

„Někteří z nich své zajatce spoutají a pak pátrají v intimních místech. Ne zrovna jemně. Říkají tomu hledat *con significa,* důrazně. Někdy používají i nožů.“

„Ach tak.“ Napila se a zaposlouchala se do šumění vody mezi kameny. „U nás je to stejné, Andžin-san. Někdy. Proto nikdy není moudré nechat se zajmout. Když vás chytnou, přijdete o čest tak jako tak a cokoli vítěz udělá… zkrátka je nejlepší nedat se zajmout.“

Zadíval se na lucerničky, jež se pohybovaly ve svěžím chladivém vánku. „Jošinaka měl pravdu – mýlil jsem se. To prohledání bylo nezbytné. Byl to váš nápad, že? Řekla jste to Jošinakovi?“

„Odpusťte mi to, prosím, Andžin-san. Doufám, že jsem vám nezpůsobila nějakou trapnost. Prostě jsem se o vás bála.“

„Dík tobě vzdávám,“ řekl opět latinsky, ačkoli ho mrzelo, že k onomu zákroku muselo dojít. Bez toho šacování by měl dosud přítele. Možná, poopravil se.

„Rádo se stalo,“ odvětila, „tak povinnost má mi kázala pouhá.“

Mariko na sobě měla noční kimono s modrým přehozem, volně rozpletené vlasy jí splývaly až k pasu. Ohlédla se ke vzdálené bráně, kterou bylo možno rozpoznat mezi stromy. „S koňakem tím, Andžin-san, moudré jsi arciť řešení shledal. Já zlostí se v chvíli tu štípala málem, že velitel s hrozbou tou neseznámen. Přiměv hosta k napití podvakráte, nemálo chytře jsi učinil. Hojně-li snad úklad jedem v krajích vašich užíván?“

„Někdy,“ odpověděl portugalsky. „Jsou takoví lidé. Je to špinavost.“

„Je, ale účinná. Tady se to také stává.“

„Je to hrozné, když nikomu nemůžete věřit.“

„Ale co vás nemá, Andžin-san,“ odvětila Mariko. „Promiňte, ale to je

prostě jen jedno z důležitých životních pravidel – nic víc, nic míň.“

Kniha čtvrtá

47/

Erasmus se skvěl v plném lesku vedle nábřeží v Edu, zalit poledním sluncem.

„Bože na nebi, Mariko, podívejte se na něj! Už jste někdy viděla něco takového? Prohlédněte si ty křivky!“

Blackthornova loď kotvila v prostoru dokola uzavřeném zátarasy asi sto kroků od nich, připoutána k doku novými lany. Celé okolí bylo přísně střeženo, další samurajové stáli na palubě a znaky všude kolem upozorňovaly, že toto je zakázaná oblast, do níž lze vstoupit jedině s osobním svolením knížete Toranagy.

Erasmus byl čerstvě natřen a nadehtován, na palubě ani smítko. Trhliny v trupu ucpali koudelí, opravili lanoví a ráhnoví. Dokonce i přední stěžeň, který odnesla bouře, byl nahrazen posledním záložním z podpalubí, usazeným v dokonalém úhlu. Konce všech lan byly čistě svinuté, děla za střílnami se leskla ochrannou vrstvou oleje. A nad tím vším se hrdě třepetal rozedraný anglický lev.

„Ahój!“ zavolal Blackthorne radostně zpoza zátarasů, ale nikdo neodpověděl. Jeden ze strážců mu vysvětlil, že dnes na palubě nejsou žádní barbaři.

„*Sigata ga nai,*“ opáčil Blackthorne. „*Dómo.*“ Potlačil rostoucí nutkání ihned vstoupit na palubu a usmál se na Mariko. „Jako by loď právě prošla důkladnou opravou v portsmouthských docích, Mariko-san. Podívejte se na ta děla – hoši museli dřít, až se z nich kouřilo. Není to nádhera? Už se nemohu dočkat, až se objeví Baccus, Vinck a ostatní. Nikdy by mě nenapadlo, že loď najdu v takovém stavu. Ježíši, nevypadá překrásně, co vy na to?“

Mariko se místo na loď dívala na něho. Věděla, že v tuto chvíli na ni zapomněl. A našel si náhradu.

Nevadí, pomyslela si. Naše cesta je u konce.

Toho rána dorazili k poslednímu mýtu na předměstí Eda. Znovu jim prohlíželi cestovní doklady. Opět je zdvořile pustili dál, ale tentokrát je očekávala nová čestná stráž.

„Zavedou nás do hradu, Andžin-san. Zůstaneme tam a večer se máme sejít s knížetem Toranagou.“

„Výborně, pak tedy máme ještě spoustu času. Podívejte, Mariko-san, doky odsud nebudou dál než míli. Někde tam mám loď. Požádala byste kapitána Jošinaku. jestli bychom tam nemohli zajít?“

„Říká, že je mu to velmi líto, ale k tomu nedostal žádný pokyn Andžin-san. Má nás vzít do hradu.“

„Prosím vás, řekněte mu… možná to raději zkusím sám. *Taičó-san! Okašira, sukoši no aida watakuši wa ikitai no desu. Watakuši no fune ga asoko ni arimasu.*“ (Kapitáne, chci jít na chvíli tam. Je tam má loď.)

„*Íe. Andžin-san, gomen nasai. Ima…*“

Mariko souhlasně a pobaveně pozorovala Blackthornovo zdvořilé naléhání. Pevně trval na svém. Nakonec Jošinaka odbočku zdráhavě povolil – ale jen na chvilku a jenom proto, že Andžin-san se odvolával na svůj status hatamota, jenž mu poskytoval určitá nepopiratelná práva. Navíc zdůraznil, že krátká prohlídka lodi je duležitá pro knížete Toranagu, ušetří pánovi jeho nesmírně vzácný čas a je nezbytná pro večerní setkání. „Ano. Andžin-san se tedy na chvilku muže podívat, ale bohužel, vstoupit na loď bez listu osobně podepsaného knížetem Toranagou je naprosto vyloučeno a všechno musí být vyřízeno rychle, neboť jsme očekáváni. Je mi velmi líto.“

„*Dómo, taičó-san,*“ vyhrkl Blackthorne dychtivě, nemálo potěšen tím, jak stále dokonaleji zvládá přesvědčovací umění a jak roste jeho jazyková jistota.

Minulou noc a většinu včerejška strávili v rjokanu u cesty necelé dvě ri na jih. Jošinaka jim umožnil prolelkovat čas podobně jako předtím.

Ó, to byla nádherná noc, pomyslela si.

Prožili už spolu tolik pěkných dní a nocí. Všechno bylo dokonalé s výjimkou prvního dne po odjezdu z Mišimy, kdy je oba znovu vyrušil otec Cukku-san a křehké příměří mezi oběma muži bylo rázem totam. Vypukla náhlá, prudká hádka. Událost s Rodriguesem a až příliš mnoho kořalky ještě přililo oleje do ohně. Oba muži po sobě štěkali výhružky a kletby a otec Alvito poté vyrazil napřed k Edu. Nechal za sebou úplnou spoušť, veškerá radost z cesty se rozplynula.

„To už se nikdy nesmí stát, Andžin-san.“

„Ale ten člověk neměl právo –“

„Jistě, souhlasím. A samozřejmě máte pravdu. Ale prosím vás, pokud dovolíte, aby taková nepříjemnost zničila vaši vnitřní harmonii, budete ztracen a já s vámi. Snažně vás prosím, buďte trochu jako Japonec. Zapomeňte na tu příhodu – není to nic než drobná lapálie, jakých jsou tisíce. Nesmíte dovolit, aby vás taková záležitost vyvedla z míry. Odložte ji někam do přihrádky.“

„Jak? Jak to mám udělat? Koukněte na moje ruce! Zatraceně! Úplně se mi rozklepaly vztekem!“

„Pohleďte na tuto skálu, Andžin-san. Poslouchejte, jak vyrůstá.“

„Cože?“

„Zaposlouchejte se do jejího růstu. Andžin-san. Soustřeďte mysl na dokonalost té skály. Vnímejte její kami. Ponořte se do mé lásky, v zájmu svého vlastního života. A také mého.“

A on se o to pokusil. Uspěl jen maloučko a příštího dne, kdy již byli znovu přátelé, znovu milenci a opět vládl klid, pokračovala v učení, snažila se ho přetvořit – aniž o tom věděl – v Osminásobnou hradbu, budovala v něm vnitřní zdi a opevnění, chránící jeho jedinou cestu k harmonii. A k přežití.

„Jsem tak ráda, že kněz odešel a už se nevrátí, Andžin-san.“

„To tedy ano.“

„K té hádce nemělo dojít. Mám o vás strach.“

„Vždyť se nic nezměnilo – vždycky to byl můj nepřítel a vždycky bude. Karma je karma. Ale nezapomínejte, že kromě nás přece už nic neexistuje. Teď ještě ne. On ani nikdo jiný. Alespoň dokud nedorazíme do Eda, že?“

„Ano. Jste tak moudrý. A opět máte pravdu. Jsem šťastná, že mohu být s vámi…“

Jejich cesta z Mišimy opustila rovinatou krajinu a vinula se horami k průsmyku Hakone. Tam nahoře zůstali dva dny, aby si odpočinuli, spokojení a v dobrém rozmaru. Nad sebou měli Fudži, nádhernou a pyšnou při úsvitu i západu slunce, s vrcholem zahaleným oblačným věncem.

„Vypadá ta hora vždycky takhle?“

„Ano, Andžin-san. Skoro pořád je zamlžená. Ale o to výjimečnější je na ni pohled, když je jasná a zřetelná. Kdybyste chtěl, dá se vylézt až na vrchol.“

„Tak se do toho dejme hned!“

„Teď ne, Andžin-san. Jednou to uděláme. Něco si přece musíme nechat i na příště. Vylezeme na Fudži-san na podzim…“

Celou cestu dolů do nížiny Kantó míjeli hezké, útulné rjokany. Často překračovali řeky a bystřiny, moře teď měli po pravé straně. Jejich výprava postupovala klikatě k severu po rušné, živé cestě Tókaidó, největší oblastí pěstování rýže v celé říši. Každý kousek této ploché roviny naplavenin, bohaté na vodu, byl pečlivě obdělán. Vzduch byl nyní horký a vlhký, ztěžkl pachem lidských výkalů, jež rolníci mísili s vodou a s láskyplnou péčí rozlévali k rostlinám.

„Rýže pro nás znamená potravu, která nás sytí, Andžin-san, tatami na spaní, sandály k obutí, oděv proti dešti a chladu, došky, které udržují teplo našich domovů, papír, na němž můžeme psát. Bez rýže bychom nemohli existovat.“

„Ale ten hrozný smrad, Mariko-san!“

„To je přece jen nepatrná cena za takové bohatství. Jen to udělejte jako

my, otevřte oči, uši i svou mysl. Naslouchejte větru a dešti, hmyzu a ptákům, uslyšíte rašit rostliny a v myšlenkách se vám promítnou celé generace vašeho rodu až do skonání věků. Když to dokážete, Andžin-san, budete cítit jen samou krásu života. Chce to trochu cviku… ale vy už se dost pojaponšťujete, že?“

„Díky, má paní! Přiznávám, že mi rýže už docela chutná. Ano. Určitě bych jí dal přednost před bramborami, a ještě jedna věc – ani maso už mi nechybí tolik co dřív. Není to zvláštní? A nemám už takový hlad, jako jsem míval.“

„Já teď mám hlad jako snad nikdy.“

„To bude tím, že jsem mluvil o jídle.“

„Však já taky…“

Třetí den cesty od průsmyku Hakone dostala Mariko měsíčky. Navrhla mu, aby si k sobě vzal jednu ze služebných z rjokanu. „Bude to tak rozumné, Andžin-san.“

„Raději ne, nezlobte se.“

„Prosím vás o to. Pro jistotu.“

„Jestliže si to přejete, pak tedy ano. Ale až zítra, ne dnes. Dopřejme si tentokrát klidný spánek.“

Ano, pomyslela si Mariko, tě noci jsme spali v klidu a míru a úsvit byl tak krásný, že když jsem opustila teplo jeho náruče, posadila jsem se na verandu s Čimmoko a pozorovala zrození nového dne.

„Á, dobré jitro, paní Todo.“ U vchodu do zahrady stála Gjóko a ukláněla se jí. „Skvostné svítání, že?“

„Opravdu, překrásné.“

„Směla bych vás trochu vyrušit, prosím? Ráda bych s vámi pohovořila soukromě – o samotě. Jde o takovou obchodní záležitost.“

„Ale samozřejmě.“ Mariko nechtěla rušit Blackthorna ve spánku a odešla z verandy. Poslala Čimmoko pro ča a přikázala, aby na trávu poblíž malého vodopádu rozložila přikrývky.

Když bylo vše uchystáno a zůstaly o samotě, prohodila Gjóko: „Zvažovala jsem, jak být knížeti Toranagovi co nejvíc užitečná.“

„Takových deset tisíc koku by znamenalo velkorysou pomoc.“

„Tři tajemství možná ještě víc.“

„I jedno jediné, Gjóko-san. Pokud by ovšem bylo to pravé.“

„Andžin-san je dobrý člověk, viďte? Měly bychom se postarat i o jeho budoucnost.“

„Andžin-san má svou vlastní karmu,“ odpověděla Mariko. Věděla, že nastal čas vyjednávání, a uvažovala, co bude muset přiznat, pokud se toho vůbec odváží. „Mluvily jsme myslím o knížeti Toranagovi. Nebo se některé z těch tajemství týká i pana Andžina?“

„Ne, paní, je to, jak říkáte. Andžin-san má svou vlastní karmu, stejně

jako má určitě i svá vlastní tajemství. Jenom mě tak napadlo, že Andžin-san je jedním z oblíbených vazalů knížete Toranagy a každá podpora našeho pána svým způsobem pomáhá i jeho vazalům.“

„Souhlasím. A povinností všech vazalů je samozřejmě předat dál jakoukoli zprávu, která by mohla pomoci jejich pánovi.“

„To je hluboká pravda, má paní. Víte, pro mě je to taková čest, že vám mohu sloužit. *Hontó.* Věřte mi, nesmírně si toho vážím, že s vámi smím cestovat, hovořit, jíst a smát se a příležitostně vám pomáhat jako skromná rádkyně, i když jsem přitom tak neobratná, za což se omlouvám. A konečně musím říci, že jste stejně moudrá, jako jste krásná, vaše odvaha je stejně veliká jako vaše postavení.“

„Ale Gjóko-san, promiňte, jste příliš hodná, příliš šlechetná. Nejsem nic víc než žena jednoho z hejtmanů knížete Toranagy. O čempak jste to mluvila? O čtyřech tajemstvích?“

„O třech, urozená paní. Přemýšlela jsem o tom, zda byste se za mě u knížete Toranagy nemohla přimluvit. Pro mě by bylo nemyslitelné, abych mu přímo pošeptala, co bezpečně vím. Bylo by to velmi nezpůsobné, protože bych neuměla vybrat správná slova, nevěděla, jak mu tu zprávu podat. A v každém případě, když jde o důležitou věc, máme přece u nás osvědčený zvyk použít prostředníka, že?“

„Na to by se určitě lépe hodila Kiku-san. Nemám představu, kdy pro mě pošlou, ani za jak dlouho se k němu dostanu ke slyšení, nevím, proč by ho zrovna zajímaly věci, které bych mu já mohla říci.“

„Prosím za prominutí, paní, aby vy byste byla nesrovnatelně vhodnější. Na rozdíl od ní jste schopna posoudit hodnotu té zprávy. Ovládáte jeho duši, ona to ostatní.“

„Nejsem rádce, Gjóko-san, ani odhadce.“

„Řekla bych, že ta informace má hodnotu tisíce koku.“

„*Só desu ka?*“

Když si byla Gjóko naprosto jistá, že nikdo neposlouchá, sdělila Mariko, jak odpadlý křesťanský kněz vyzradil, co mu pan Onoši pošeptal při zpovědi, že řekl jeho strýci, panu Harimovi. A dále o tom, co zaslechl Omiho druhý kuchař o spiknutí svého pána a jeho matky proti Jabuovi. A konečně vše, co věděla o Zatakim, jeho zjevném zálusku na paní Očibu, a také o Išidovi a paní Očibě.

Mariko dychtivě poslouchala a nic neříkala – ačkoli porušení zpovědního tajemství jí hluboce otřáslo. Myšlenkami přelétala celou škálu možností, která se tou zprávou otevírala. Pak Gjóko důkladně vyslýchala, aby měla naprostou jistotu, že všemu porozuměla, a dopodrobna si to uložila do paměti.

Když se ujistila, že ví všechno, co byla Gjóko pro danou chvíli ochotna prozradit – neboť tak mazaná vyjednávačka si toho vždycky nechá dost v

zásobě – poslala pro čerstvý ča.

Sama Gjóko nalila a se strojenou ostýchavostí upíjely. Obě sebejisté, obě obezřetné.

„Nemohu vědět, jak je tato zpráva cenná, Gjóko-san.“

„Zajisté, Mariko-sama.“

„Dovedu si představit, že tato informace – a tisíc koku k tomu – by knížete Toranagu velmi potěšily.“

Gjóko stiskla rty, aby zadržela sprostou nadávku, kterou užuž měla na jazyku. Očekávala podstatné snížení počátečnílio požadavku. „Je mi líto, ale peníze pro takového daimjóa mnoho neznamenají – zato pro rolnickou ženu, jako jsem já, to je hotové dědictví. Tisíc koku ze mě dělá matku rodu, nemyslíte? Člověk by si měl vždycky uvědomovat, čím je, paní Todo.“ Její hlas nabyl kousavého tónu.

„Jistě. Je dobré vědět, kdo jsme a co jsme, Gjóko-san. Je to jedna z vzácných výhod žen nad muži. Žena to ví vždycky. Já naštěstí také. Velice dobře. Pojďme raději k věci.“

Gjóko se výhrůžky nezalekla a odrazila ji úsečným, nezdvořilým protiútokem. „Vtip je v tom, že se obě vyznáme v životě a rozumíme i smrti – obě věříme, že jak se nám povede v pekle i všude jinde, závisí na penězích.“

„Opravdu?“

„Ano. Je mi líto, ale já si myslím, že tisíc koku je příliš.“

„Raději dáváte přednost smrti?“

„Už mám napsanou i svou posmrtnou báseň, paní:

Až nadejde jednou smrti čas,
plamenům nechci býti dána,
nechci být v hrobě pochována.
Až bude konec všem mým dnům,
hoďte mé tělo v poli psům,
nechť nasytí prázdná břicha zas.“

„To se dá zařídit. Dost snadno.“

„Jistě. Ale pamatujte, že mám tenké uši a jistý jazyk.“

Mariko dolila čaj. Do svého šálku. „Neříkejte, vážně?“

„Jsem si tím víc než jistá. Promiňte, paní, ale není to žádné chlubení, když řeknu, že jsem vždy byla velmi dobře vycvičena – a nejenom v těchto věcech. Smrti se nebojím. Napsala jsem už svou poslední vůli a podrobné pokyny příbuzným pro případ, že bych měla náhle zemřít. Již dávno jsem se usmířila s bohy a vím, že čtyřicet dní po smrti vstoupím do nového života. A když ne,“ pokrčila rameny, „pak se ze mě stane kami.“ Vějíř se jí v rukou ani nepohnul. „Takže se nemusím držet stále jen při zemi.

Promiňte, že to říkám, ale jsem jako vy: ničeho se nebojím. Jenomže na rozdíl od vás – v tomto životě nemám co ztratit.“

„Takové chmurné řeči, Gjóko-san, a jaké máme příjemné ráno. Není pěkné?“ Mariko se chystala zatnout drápky. „Byla bych mnohem raději, kdybyste zůstala naživu, dožila se ve zdraví požehnaného věku a stala se oporou svého nového cechu. S tím jste měla zajímavý nápad, to nebyla špatná myšlenka, Gjóko-san.“

„Děkuji, urozená paní. Také bych byla ráda, kdybyste vždy byla šťastná a v bezpečí, aby se vám dařilo, nač si vzpomenete. A dopřála si všechny pocty a hračky, po kterých zatoužíte.“

„Hračky?“ opáčila Mariko, znovu ve střehu.

Gjóko se jako cvičený pes při štvanici přichystala k smrtícímu skoku. „Jsem jenom rolnická žena, těžko mohu vědět, jaké pocty nebo hračky by vám udělaly největší radost – nebo vašemu synovi.“

Aniž si toho ženy všimly, dřevěná rukojeť vějíře vyklouzla Mariko z prstů. Ranní vánek už utichl. V zahradě shlížející na nehybné moře teď visel těžký, horký vzduch. Mouchy se rojily, usedaly a znovu vzlétaly.

„A co vy? O jaké – jaké pocty či hračky byste stála vy? Něco pro sebe?“ Mariko na starší ženu zírala s nenávistným úžasem. Teď si byla jasně vědoma, že ji musí zničit, nebo přijde o syna.

„Pro sebe nepotřebuji nic. Kníže Toranaga mě obklopil poctami a bohatstvím, o kterých se mi ani nesnilo. Ale je tu ještě můj syn. Ano, tomu by určitá pomoc přišla vhod.“

„Jaká pomoc?“

„V podobě dvou mečů.“

„To je vyloučeno.“

„Já vím, paní. Škoda. Jak snadné by to bylo, přesto je to nemožné. Blíží se válka. Bude třeba mnoha nových bojovníků.“

„Žádná válka teď nebude. Kníže Toranaga se chystá na cestu do Ósaky.“

„Dva meče. Není to přemrštěné přání.“

„Něco takového nepřichází v úvahu. Je mi líto, ale nejsem v postavení, abych rozhodovala o takových věcech.“

„Nezlobte se, ale po vás osobně nic nežádám. Je to ovšem jediná věc, která by mi udělala radost. Jedině to a nic jiného.“ Kapička potu se Gjóko skutálela z tváře do klína. „Chtěla bych knížeti Toranagovi nabídnout pět set koku z původní ceny na důkaz úcty v těchto těžkých dobách. Zbývajících pět set dostane můj syn. Samuraj přece potřebuje dědictví, nemyslíte?“

„Odsuzujete svého syna k smrti. Všichni Toranagovi samurajové zemřou nebo se z nich brzy stanou róninové.“

„To je karma. Syn už má své vlastní syny, paní. A ti jednou řeknou

svým synům, že jsme kdysi bývali samurajský rod. Na tom přece záleží!“

„O tom já nemohu rozhodnout.“

„To je pravda. Ale bohužel – je to jediná věc, která mě může uspokojit.“

Toranaga podrážděně zavrtěl hlavou. „Ta její zpráva je zajímavá – snad – ale abych z jejího syna udělal samuraje, za to zase nestojí.“

„Zdá se, že ta žena je vaším věrným vazalem,“ odpověděla Mariko. „Řekla, že by si považovala, kdybyste ze smluvní ceny odečetl dalších pět set koku ve prospěch některého potřebného samuraje.“

„To není štědrost. Ne, rozhodně ne. Prostě jen přiznává, že ta původní cena je nehorázná.“

„Za úvahu by to ale možná stálo, pane. Ta její myšlenka s cechem, gei-šami a novým tříděním kurtizán bude mít přece dalekosáhlé důsledky. Snad byste tím nic nezkazil.“

„S tím nesouhlasím. Ne. Za co bychom zrovna ji měli odměňovat? K takové poctě pro ni nemám důvod. Směšné! Ona sama vás o to zajisté nepožádala?“

„To by od ní bylo víc než opovážlivé, pane. Já sama jsem to navrhla, protože se domnívám, že by vám mohla být velmi užitečná.“

„To by tedy měla, být užitečnější! Ta její tajemství jsou nejspíš také výmysly. Poslední dobou slyším jen samé lži.“ Toranaga cinkl malým zvonečkem a ve vzdálenějších dveřích stál v mžiku podkoní.

„Pane?“

„Kde je teď ta kurtizána Kiku?“

„Ve vašich obytných prostorách, pane.“

„Je tam s ní ta ženská Gjóko?“

„Ano, pane.“

„Vyhoďte je obě z hradu. A hned! Pošlete je zpátky do… Ne, ubytujete je v nějakém rjokanu – pěkně podřadném – a řeknete jim, aby tam čekaly, než pro ně dám poslat.“ Když muž odběhl, poznamenal Toranaga podrážděně: „Nechutné! Tak kuplířky by chtěly být samuraji! Umounění rolníci už dnes nevědí, kde je jejich místo!“

Mariko se na něho dívala, jak tam tak seděl na polštáři a těkavě komíhal vějířem. Byla celá rozechvělá z toho, jak se změnil. Z dřívějšího kypícího sebevědomí zbyla jen sklíčenost, podrážděnost a nedůtklivost. Tajemství si vyslechl se zájmem, ale nikoli s takovým vzrušením, jaké očekávala. Ubohý muž, pomyslela si s lítostí, všechno už vzdal. K čemu jsou mu nějaké zprávy? Možná že je moudrý, když všechny světské záležitosti odvrhl, aby se připravil na cestu do neznáma. Snad bys to měla udělat také, pomyslela si, a jako by jí uvnitř kousek odumřel. Měla bys, ale nemůžeš, teď ještě ne, nejdřív se nějak musíš postarat o syna.

Seděli na šestém podlaží vysokého opevněného hradního paláce, jehož okna přehlížela celé město do tří ze čtyř světových stran. Západ slunce byl dnes ponurý, nízko nad obzorem visel srpek měsíce, vlhký vzduch se nedal dýchat, přestože tady, bezmála třicet metrů nad patou hradních zdí, místnost zachytávala každičký záchvěv vánku. Nízká, opevněná síň zabírala polovinu poschodí, ostatní pokoje byly na druhé straně.

Toranaga vzal do ruky depeši, kterou mu poslal Hiromacu po Mariko, a znovu si ji přečetl. Všimla si, že se mu chvěje ruka.

„K čemu se chce vypravit do Eda?“ Toranaga netrpělivě odhodil svitek stranou.

„Nevím, pane, nehněvejte se. Pouze mě požádal, abych vám předala tuto zprávu.“

„Mluvila jste s tím odpadlým křesťanem?“

„Ne, pane. Jošinaka-san řekl, že podle vašeho nařízení k němu nikdo nesmí.“

„Jak si na cestě Jošinaka počínal?“

„Projevil se jako velmi schopný velitel, pane,“ trpělivě mu otázku již podruhé zodpověděla. „Se vším si výborně poradil. Střežil nás spolehlivě a dovedl nás k cíli přesně na čas.“

„Proč se s vámi ten kněz Cukku-san nevracel celou cestu?“

„Na cestě z Mišimy se pohádal s panem Andžinem,“ vysvětlila mu Mariko. Nevěděla, co již otec Alvito případně Toranagovi řekl, pokud se už k němu dostal ke slyšení. „Otec se pak rozhodl cestovat dál sám.“

„Kvůli čemu ta hádka vznikla?“

„Zčásti kvůli mně, pane, mé duši. Většinou šlo o jejich náboženské nepřátelství a o válku mezi jejich vládci.“

„Kdo to začal?“

„Oba na tom nesou stejnou vinu. Ta pře vlastně vypukla kvůli lahvi koňaku.“ Mariko mu vylíčila, co se tehdy odehrálo s Rodriguesem, a pak pokračovala: „Cukku-san pak přinesl jako dar druhou láhev a podle vlastních slov se chtěl za pana Rodriguese přimluvit. Andžin-san na to ovšem se zarážející příkrostí spustil, že prý o nějaký ‚papeženský koňak‘ nestojí, že má raději sake a kněžím nevěří. Ctihodný – ctihodný otec vybuchl stejně ohromujícím způsobem a bez obalu mu řekl, že k jedu se ještě nikdy nesnížil, nikdy to neudělá a tohle že mu tedy neodpustí.“

„Aha, tak tedy jed? Používají ho jako zbraň?“

„Andžin-san mi potvrdil, že někdy ano, pane. Bylo z toho pár dalších ostrých slov a pak na sebe vzájemně štěkali kvůli náboženství, kvůli mé duši, hádali se ohledně katolíků a protestantů… Jak jen to šlo, vyklouzla jsem, abych přivolala pana Jošinaku, a ten tu hádku zarazil.“

„S barbary a vůbec s křesťany jsou jen samé potíže, že?“

Neodpověděla mu. Jeho rozmrzelost ji znepokojovala. Bylo to pro něho

tak neobvyklé a zdálo se, že pro takový náhlý zlom v jeho sebeovládání není žádný důvod. Ten otřes z porážky je na něho zřejmě příliš, pomyslela si. Bez něj je ale s námi všemi konec, můj syn je ztracen a Kantó brzy padne do cizích rukou. Jeho zasmušilost začala přecházet i na ni. Už v ulicích a v prostorách hradu pocítila jakýsi příkrov smutku, který jako by ležel nad celým městem – městem, jež bývalo pověstné svou rozmamostí, jadrným humorem a radostí ze života.

„Narodil jsem se v tom roce, kdy připluli první křesťané, a od té doby ďábelsky nakazili celou zemi," zavrčel Toranaga. „Osmapadesát let a jen samé potíže. Není to snad pravda?"

„Mrzí mě, pokud jsou vám na obtíž, pane. Potřeboval jste ještě něco? S vaším dovolením bych –"

„Sedněte si! Ještě jsem neskončil." Toranaga znovu zazvonil. Dveře se otevřely. „Pošlete sem pana Buntaróa."

Buntaró vstoupil. Poklekl a s přísným výrazem se uklonil. Chladně mu pozdrav opětovala, ale nevěnoval jí pozornost.

Před chvilkou se Buntaró s jejich výpravou setkal u hradní brány. Po krátkém uvítání jí řekl, aby se ihned dostavila za knížetem Toranagou. Pro pana Andžina prý pošlou později.

„Buntaró-san, přál sis, abych tě co nejdříve přijal v přítomnosti tvé manželky?"

„Ano, pane."

„O co ti jde?"

„Pokorně prosím o vaše svolení, abych si směl vzít hlavu pana Andžina."

„Proč?"

„Promiňte mi, prosím, ale… nesnáším, jak se na mou ženu dívá. Chtěl jsem… chtěl jsem to před ní říci nejdříve ve vaší přítomnosti. Navíc se mě ještě v Andžiru dotkl a já dál nemohu žít s takovou hanbou."

Toranaga pohlédl na Mariko, která zůstala jako přimrazena. „Chceš ji snad obvinit, že ho v tom povzbuzuje?"

„Já… žádám vás o svolení dostat jeho hlavu."

„Chceš ji obvinit, že ho v tom povzbuzuje? Odpověz na otázku!"

„Odpusťte, pane, prosím, ale kdybych si to myslel, mou povinností by bylo připravit v ten okamžik o hlavu i ji," odpověděl Buntaró strnule s očima na tatami. „Ten barbar mě nepřetržitě připravuje o klid. Věřím, že vadí i vám. Prosím vás, nechte mě, ať mu srazím hlavu." Vzhlédl, oči hluboko zapadlé, mohutné čelisti neholené. „Nebo mi dovolte, abych ještě dnes vzal svou ženu s sebou a vydáme se napřed – abychom vám připravili cestu."

„Co tomu říkáte, Mariko-san?"

„Je to můj manžel. Cokoli rozhodne, učiním – pokud vy nerozhodnete

jinak. Taková je má povinnost.“

Toranaga se díval z jednoho na druhého. Pak spustil rázným hlasem a na chvilku z něj byl opět Toranaga jako za stalých časů. „Mariko-san, za tři dny vyjedete do Ósaky. Ano, připravíte mi cestu, ale jen v tomto smyslu. Budete tam na mě čekat. Buntaró-san, až pak vyrazím já, vydáš se se mnou jako velitel mého doprovodu. Jakmile mi posloužíš jako sekundant, můžeš – buď sám nebo někdo z tvých mužů – stejně naložit s panem Andžinem, ať už bude chtít nebo ne.“

Buntaró zachraptěl: „Pane, prosím vás, nařiďte Nacho –“

„Drž hubu! Cožpak jsi zapomněl? Už jsem řekl ne aspoň třikrát! Jestli si ještě jednou dovolíš rady, o které nikdo nestojí, nechám tě rovnou tady v Edu rozpárat si břicho v odpadové jámě!“

Buntaró zaryl tvář do tatami. „Prosím za odpuštění, urozený pane. Omlouvám se za svou opovážlivost.“

I Mariko byla vyděšená Toranagovým neotesaným, ostudným výbuchem a také se hluboce uklonila, jen aby skryla své rozpaky. Po chvilce Toranaga řekl: „Omluvte mě, prosím, že jsem se nechal tak unést. Tvé žádosti se vyhovuje, Buntaró-san, ale ne dřív, než splníš svůj úkol jako můj sekundant.“

„Děkuji vám, pane. Odpusťte mi, prosím, že jsem se vás dotkl.“

„Vám dvěma jsem nařídil, abyste mezi sebou všechno urovnali. Udělali jste to?“

Buntaró krátce přikývl, Mariko také.

„Dobrá. Mariko-san, večer o hodině psa se sem s panem Andžinem vrátíte. Teď můžete jít.“

Uklonila se a odešla.

Toranaga zabodl oči do Buntaróa: „Nuže? Chceš ji snad obvinit?“

„To… nedovedu si představit, že by mě mohla zradit, pane,“ odpověděl Buntaró zamračeně.

„No proto.“ Toranaga vějířem odehnal mouchu. Vypadal velmi unaveně. „Nu, Andžinovu hlavu můžeš dostat velice brzy. Teď mi ale poslouží víc, když mu ještě chvilku na krku vydrží.“

„Děkuji vám, pane. Ještě jednou se omlouvám, že jsem vás rozčilil.“

„Doba už je taková, samé napětí. Mizerné časy.“ Toranaga se předklonil. „Poslyš, chci, abys ihned odjel do Mišimy, aby se tvůj otec na pár dní mohl uvolnit. Žádá o svolení, aby za mnou mohl přijet na poradu. Nevím, o co… V každém případě musím mít v Mišimě někoho, na koho se mohu spolehnout. Vyrazil bys za úsvitu – ovšem přes Takato.“

„Pane?“ Buntaró viděl, že Toranaga zachovává klid jen s největším vypětím sil a přes všechnu vůli se mu chvěje hlas.

„Mám důvěrnou zprávu pro svou matku v Takatu. Nikomu ani slovo o tom, že se u ní máš zastavit. Jakmile ale budeš za městem, dáš se na sever.“

„Rozumím.“

„Kníže Zataki by ti v tom mohl zabránit – snad se ti pokusí znemožnit, abys tu zprávu dopravil. Tvým úkolem je předat ji jedině do jejích rukou. Je to jasné? Jí a nikomu jinému. Vezmi si dvacet mužů a tryskem vyraz. Požádám ho zprávou po holubovi, aby ti umožnil bezpečný průjezd.“

„Ta zpráva bude ústní nebo písemná?“

„Písemná.“

„A když ji nebudu moci předat?“

„Musíš ji doručit, ovšemže musíš. Proto jsem si tě vybral! Ale… jestli tě Zataki zradí tak jako mě… jestli tě zradí, zprávu zničíš a teprve pak se zabiješ. Jakmile bych se takovou zlou novinu dozvěděl, bude An-džin-san o hlavu kratší. A kdyby… Co s Mariko-san? Kdyby se něco stalo, co mám udělat s tvou manželkou?“

„Usmrťte ji, pane, prosím vás o to, ještě než zemřete sám. Byla by to pro mě veliká čest… Zaslouží si výjimečného sekundanta.“

„Zemře se ctí, máš moje slovo. Na to už dohlédnu. Osobně. Tak, a na úsvitu se ještě zastav pro tu depeši. Nezklam mě. Jedině do rukou mé matky.“

Buntaró znovu poděkoval a odešel. Styděl se za Toranagův otevřený projev strachu.

Když osaměl, setřel si Toranaga šátkem pot z obličeje. Ruce se mu třásly. Pokoušel se je ovládnout, ale nedařilo se mu to. Stálo ho to všechny síly, pokračovat ve hře na nechápavého tupce a zakrývat své nekonečné vzrušení nad těmi úžasnými tajemstvími, která slibovala vysvobození, o jakém dlouho snil.

„Možná vysvobození, jenom možná – pokud je to pravda,“ pronesl nahlas. Sotva byl schopen urovnat si myšlenky. Z neuvěřitelně příznivých zpráv, jež Mariko přinesla od té ženské Gjóko, mu stále třeštila hlava.

Tak tedy Očiba, pásl se na té myšlence… ta harpyje je tedy tím lákadlem, jež by bratříčka mohlo vytáhnout z jeho horského orlího hnízda. Můj bratr touží po Očibě. Ale nyní je stejně jasné, že mu jde o víc a že ani Kantó ho plně neuspokojí. Usiluje o celou říši. Išidem pohrdá, křesťané se mu hnusí, a teď se užírá žárlivostí nad Išidovým pověstným záluskem na Očibu. Takže se s Išidem rozkmotří, s Kijamou a Onošim jakbysmet. Můj zrádný bratříček chce totiž ve skutečnosti jedno – stát se šógunem. Je Minowara, potřebný rodokmen na to má, nepostrádá ambice, chybí mu však mandát. A Kantó. Nejdřív musí ovládnout Kantó, pak si může troufnout na to ostatní.

Toranaga si mnul ruce radostí, když pomyslel na všechny možné manévry, které mu vůči bratrovi nabízely tyto nové znalosti.

A což teprve ten malomocný Onoši! Stačilo by dopřát Kijamovu sluchu ve správnou chvíli kapku medu, jen trochu přizpůsobit podstatu

odpadlíkova vyzrazeného zpovědního tajemství, jen mírně vylepšit, a Kijama by dal dohromady svá vojska a ihned se na Onošiho vyřítil s ohněm a mečem. „Gjóko si je zcela jistá, pane. Jak říkal ten akolyta bratr Josef, kníže Onoši při zpovědi šeptal, že uzavřel tajnou dohodu s Išidem proti dalšímu křesťanskému daimjóovi, a požadoval rozhřešení. V té úmluvě Išido na oplátku za nynější podporu slavnostně slíbil, že v den, kdy zahynete, tento druhý křesťanský daimjó bude obviněn ze zrady a poslán do Velikého prázdna. Bude-li třeba, i násilím. Všechna území pak připadnou Onošiho synovi a dědici. Jméno toho křesťana nepadlo, pane."

Kijama, nebo nagasacký Harima? ptal se Toranaga sám sebe. Vlastně na tom ani nezáleží. Podle mě to musí být Kijama.

Přes svou radost roztřeseně vstal, dotápal k oknu a rozechvěle se opřel o dřevěný parapet. Zíral na měsíčnou oblohu. Hvězdy byly vidět jen mlhavě, znovu se sbíraly dešťové mraky.

„Ó, Buddho, bohové, ať už jste kdekoli, kéž můj bratr na tu návnadu skočí – a kéž ta ženská šeptala pravdu!"

Neobjevila se žádná padající hvězda, jež by ukázala, že bohové přání vzali na vědomí. Nezvedl se náhlý poryv větru, žádný mráček znenadání nezahalil dorůstající měsíc. A i kdyby takový nebeský úkaz nastal, byl by ho stejně považoval za náhodu.

Buď trpělivý. Všímej si jenom skutečností. Posaď se a přemýšlej, řekl si.

Věděl, že napětí už na něm zanechává stopy, přesto bylo životně nutné, aby nikdo z jeho společníků a vazalů – a tím také nikdo z celé řady hlupáků, co neumějí držet jazyk za zuby nebo ze špehů rozmístěných po Edu – ani na okamžik nepojal podezření, že kapitulaci jenom předstírá a hraje si na poraženého. V Jokose si okamžitě uvědomil, že přijmout od bratra druhou listinu znamená rozsudek smrti. Vsadil na to, že jeho jediná nepatrná šance k přežití je v tom, přesvědčit všechny kolem, ale i sebe sama, že bezvýhradně přijal porážku. Ve skutečnosti však šlo jen o to, získat čas a pokračovat v celoživotní cestě vyjednávání, vyčkávání, zdánlivých ústupků, dokud se v nepřátelském krunýři neobjeví skulina nad krční tepnou. A pak bez váhání, se zničující silou jednat.

Od Jokose jako by si vystál bezpočet osamělých nočních i denních hlídek, čím dále, tím hůře snesitelných. Žádné lovy, žádné radovánky, pletichaření a plánování, plavání ani tanec či zpěv ve hrách nó, které mu po celý život přinášely tolik potěšení. Stále jen ta jediná, osamocená, nejtěžší životní role: tvářit se jako zachmuřený, zlomený, nerozhodný, zjevně bezmocný muž, a ještě z vlastního rozhodnutí napůl hladovět.

Aby trochu zabil čas, pustil se do vylepšování svého Odkazu. Šlo o soubor tajných, důvěrných pokynů, jež pro své následovníky po léta sestavoval, aby po něm dokázali co nejlépe vládnout. Sudara již odpřisáhl,

že se Odkazem bude řídit, jak se na správného dědice slušelo. V tomto směru by byla budoucnost rodu zajištěna – možná, připomněl si Toranaga, když tu a tam pozměnil slovo, doplnil větu nebo vypustil odstavec. Pokud se z té nynější pasti vyhrabu.

Odkaz začínal těmito slovy: „Povinností pána provincie je zajistit mír a bezpečnost lidu, nikoli mrhat leskem svých předků ani usilovat o bohatství svých následníků…“

Jedna ze zásad zněla: „Pamatuj, že štěstí a smůla je věcí nebes a přírodních zákonů. Nejsou ke koupi za modlitby ani za sebechytřejší nástroj, jaký by si vymyslel nějaký člověk nebo samozvaný svatý.“

Toranaga z věty vypustil „… nebo samozvaný svatý“ a závěr pozměnil na „… kterýkoli člověk“.

Za obvyklých okolností by mu dělalo potěšení lámat si hlavu a vybrušovat jasný, úsečný sloh, ale za posledních dlouhých nocí musel zapojit veškeré sebeovládání, aby dokázal nadále hrát tak cizí roli.

To, že se mu to dařilo, ho sice těšilo, ale na druhou stranu děsilo. Jak jen mohou být lidé tak důvěřiví?

Díky bohům, že jsou, odpověděl si snad už po milionté. Tím, že jsi přijal „porážku“, podvakrát ses vyhnul válce. Stále ještě jsi v pasti, ale tvá trpělivost teď konečně začíná nést ovoce a vynořila se před tebou nová příležitost.

Snad je to příležitost, poopravil se. Pokud ta tajemství nejsou falešná a schválně ti je nepodstrčili tví nepřátelé, aby tě dále zapletli do sítí léčky.

Začalo ho bolet na prsou, zmocnila se ho slabost a závrať, proto se posadil a začal zhluboka dýchat, jak ho před lety cvičili učitelé zenu.

„Desetkrát vdech pomalý,
deset vdechů z hloubi,
desetkrát vdech pomalý,
deset vdechů z hloubi.
Mysl letí do dáli,
už se s prázdnem snoubí.
Vše co bylo, dávno není.
co snad bude, nechtěj znát.
Necítíš teď horka chvění,
netrápí tě ani chlad.
Proč radostí bys křičel?
Nač bolestí se mračíš?
Vždyť odnikud jsi přišel
a k ničemu zas kráčíš.“

Brzy mu to začalo opět jasně myslet. Přešel ke stolu a dal se do psaní.

Požádal svou matku, aby se ujala role zprostředkovatele mezi ním a jeho nevlastním bratrem, jemuž by předala nabídku, týkající se budoucnosti jejich rodu. Nejprve bratra žádal, aby zvážil možnost sňatku s urozenou paní Očibou: „… Pro mne by to bylo samozřejmé nemyslitelné, bratře. Příliš mnoho daimjóů by bylo popuzeno mou ‚nebetyčnou ctižádostí'. Avšak takové spojení s Vámi by upevnilo mír v říši a potvrdilo Jaemonovo následnictví – nikdo přece nepochybuje o Vaší loajalitě, ačkoli mnozí mylně nevěří v mou. Jistě byste mohl získat vhodnější choť, ona by se však stěží dočkala lepšího manžela. Jakmile budou zničeni zrádci Jeho Císařské Výsosti a já zaujmu právoplatné místo předsedy regentské rady, vyzvu Syna Nebes, aby vyhlásil sňatek, pokud budete souhlasit a vezmete na svá bedra takové břímě. Upřímně cítím, že tato oběť je jediný způsob, jak my dva společně můžeme zajistit následnictví a splnit povinnost, kterou jsme taikóovi přísahali. Za druhé Vám nabízím veškerá území křesťanských zrádců Kijamy a Onošiho, kteří v současnosti spřádají pikle s barbarskými kněžími, chystajíce zrádnou válku proti všem nekřesťanským daimjóům, podporovanou ozbrojeným vpádem barbarů s mušketami, jak to již jednou učinili proti našemu lennímu pánu taikóovi. Dále by vám připadla všechna území jakýchkoli dalších křesťanů na Kjúšú, kteří by se v rozhodující bitvě přidali ke zrádci Išidovi proti mně. (Víte vůbec, že ten rolnický zbohatlík měl tu drzost vyhlásit, že jakmile zemřu a on ovládne regenty, má v úmyslu rozpustit radu a sám si vzít matku následníka?)

A to vše, co jsem zde uvedl, by Vás, bratře, stálo jen toto: uzavřít se mnou nyní tajnou spojeneckou smlouvu, zajistit bezpečný průchod mým vojskům přes šinanské hory, společně pod mým velením zaútočit proti Išidovi v čase a způsobem, který zvolím. A konečně, jako výraz své důvěry k Vám do Takata neprodleně pošlu svého syna Sudaru, jeho choť Gendžiko i s jejich dětmi, včetně mého jediného vnuka…"

To nevypadá na práci poražence, řekl si Toranaga, když svitek pečetil. Zatakimu to bude okamžitě jasné. Ano, ale nástraha je nyní položena. Šinano kříží mou jedinou cestu a Zataki je rozhodující klíč k ósackým rovinám.

Je to pravda, že Zataki po Očibě touží? Tolik dávám v sázku na základě toho, co prý šeptala služka-souložnice a hekající muž. Nemohla Gjóko prostě lhát, aby z toho pro sebe vytěžila nějaké výhody, ta jedna pijavice nestoudná? Tak samuraj? To je tedy pravý klíč ke všem jejím tajemstvím.

Nepochybně má důkaz o Mariko a Andžinovi. Proč jinak by za mnou Mariko chodila s takovou prosbou? Toda Mariko a ten barbar! Barbar a Buntaró! Hmhm, život je ale zvláštní.

Srdcem mu proběhl nový záchvat bolesti. Po chvíli napsal zprávu určenou k odeslání po holubovi a namáhavě se dovlekl po schůdcích do podkroví. Z jednoho z mnoha košů opatrně vyňal takatského holuba a

nasunul na místo maličký váleček. Pak holuba posadil na bidýlko v otevřené bedničce, tak aby mohl s prvními ranními paprsky odletět.

Ve zprávě prosil svou matku, aby vyjednala volný průchod pro Buntaróa, který přináší důležitou depeši pro ni a pro jeho bratra. Podepsal ji stejně jako nabídku spojenectví: Joši Toranaga-no-Minowara. Této podoby jména použil poprvé v životě.

„Leť šťastně a bezpečně, ptáčku," řekl a mazlivě holuba pošimral vypadlým peříčkem. „Poneseš dědictví desetitisíce let."

Očima znovu přeběhl město pod sebou. Nad západním obzorem byl vidět nepatrný proužek světla. Dole u přístavu rozeznával tečky pochodní, jimiž byla obklopena barbarská loď.

Určitě musí být ještě další klíč, pomyslel si a znovu začal přemýšlet o těch třech tajemstvích. Věděl, že mu něco muselo uniknout.

„Kdyby tu tak byla Kiri," povzdychl si do noci.

Mariko klečela před leštěným kovovým zrcadlem. Své tváře si nevšímala. V rukou svírala dýku, na níž se odrážely záblesky olejové lampy.

„Měla bych tě použít," hlesla, naplněná žalem. Oči, hledající ve výklenku vedle nádherné kvetoucí větvičky Madonu s dítětem, se jí zalily slzami. „Já vím, sebevražda je smrtelný hřích, ale co mi zbývá? Jak mám žít s takovou pohanou? Lépe udělat to teď, než mě někdo zradí."

V místnosti bylo ticho, tak jako v celém domě. Bylo to jejich rodinné obydlí, vystavěné v nejvnitřnějším kruhu hradeb za širokým vodním příkopem, kde směli žít jen ti nejvlivnější a nejdůvěryhodnější hatamotové. K domu přiléhala zahrada obepnutá bambusovou zdí, kterou protékal malý potůček, napájený z nespočetných vod, jimiž byl hrad obklopen.

Tu zaslechla kroky. Vchodové dveře zaskřípěly a bylo slyšet sluhy, spěchající uvítat pána. Rychle dýku skryla v obi a otřela si slzy. Kroky se přiblížily, odsunula dveře svého pokoje a zdvořile se uklonila.

Buntaró byl v mizerném rozpoložení. Řekl jí, že Toranaga zase rozhodl jinak, on že teď na čas musí do Mišimy. „Vyjíždím za úsvitu. Přišel jsem ti popřát bezpečnou cestu –" zarazil se a pozorně se na ni podíval. „Co ty slzy?"

„Odpusťte mi, pane, prosím. Jsem jenom žena a život mi připadá tak těžký. A je mi líto knížete Toranagy."

„On je jako zlomený rákos. Stydím se, že to říkám. Je to hrozné, ale nic víc z něj nezbylo. Měli bychom jít do války. Vytáhnout do války je daleko lepší než vědět, že se mohu těšit už jen tak na Išiduv špinavý obličej šklebící se nad mou karmou!"

„Ano, je to smutné. Kéž bych vám nějak mohla pomoci. Neměl byste chuť na trochu sake nebo ča?"

Buntaró se otočil a křikl na sluhu, který čekal na chodbě. „Přines sake! No tak dělej!“

Vešel do jejího pokoje. Mariko zavřela dveře. Nyní stál u okna, z něhož byl výhled na hradní zdi a palác za nimi.

„Netrapte se už, pane, prosím,“ řekla konejšivě. „Koupel je připravena a poslala jsem pro vaši oblíbenkyni.“

Nespouštěl oči z hradního paláce a hněvivě zachrčel: „Když už nemá žaludek na to, aby byl vůdcem, měl by odstoupit ve prospěch pana Sudary. Je to přece jeho syn a právoplatný dědic, ne? No tak co?“

„Jistě, pane.“

„Samozřejmě. Anebo ještě líp, měl udělat, co mu navrhoval Zataki –seppuku. Pak by Zataki se svými vojsky bojoval na naší straně. S nimi a s našimi mušketami bychom se do Kjóta probili, vím, že bychom to dokázali. A i kdyby se to nepodařilo, pořád lepší než se vzdát jako špinaví, zbabělí česnekožrouti! Náš pán pozbyl všechna práva, ne? Co?!“ obrátil se k ní.

„Prosím za prominutí – ale to já nemohu posoudit. On je náš lenní pan.“

Buntaró se znovu otočil. Zadumaně zíral na hradní palác. Ve všech poschodích blikala světla. Zvláště v šestém. „Mé doporučení jeho radě zní: vyzvat ho k odchodu, a když nebude chtít – tak mu pomůžeme. Však už bylo podobných případů dost. Spousta lidí zastává stejný názor, jen kníže Sudara ještě váhá. Tajně možná cítí totéž, kdo ví, co si ve skutečnosti myslí? Až se setkáš s jeho ženou, s paní Gendžiko, promluv s ní, zkus ji přesvědčit. Ta už ho k tomu přiměje – vždyť si s ním dělá, co chce. Jste přítelkyně, tebe vyslechne. Přesvědč ji.“

„To by podle mého názoru rozhodně nebylo správné, pane. To je přece zrada.“

„Nařizuji ti, abys s ní promluvila!“

„Poslechnu vás.“

„Aha, tak příkaz poslechnout, to ano, co?“ zavrčel. „Poslechneš? To musíš být pořád jenom tak studená a kousavá? No?“ Popadl její zrcadlo a strčil jí ho před obličej. „Jen se na sebe podívej!“

„Promiňte, pane, jestli vás dráždím.“ Hlas měla bezvýrazný a dívala se mu vedle zrcadla do tváře. „Nechtěla jsem vás rozhněvat.“

Chviličku na ni zíral a pak zrcadlem mrštil na lakovaný stolek. „Já jsem tě neobvinil. Kdybych si to byl myslel, tak… tak bych nezaváhal.“

Mariko se slyšela, jak na oplátku nelítostně vyštěkla: „Nezaváhal s čím? Zabít mě, pane? Nebo mě snad nechat naživu a tím mě zostudit ještě víc?“

„Tebe jsem neobvinil, jenom jeho!“ zařval Buntaró.

„Ale já vás obviňuji!“ zaječela. „A vy jste mě obvinil!“

„Buď zticha!“

„Zostudil jste mě před naším pánem! Obviníte mě a nejste ani schopen

splnit svou povinnost! Bojíte se! Jste zbabělec! Špinavý zbabělec, jako ti česnekožrouti!“

Vytrhl meč z pochvy a Mariko si blahořečila, že se konečně odvážila vyprovokovat ho až za únosnou mez.

Avšak meč zůstal trčet ve vzduchu. „Já… já mám tvůj… mám tvůj slib… zavázala ses se před svým bohem, v Ósace. Než… se vydáme vstříc smrti… Mám tvůj slib a… toho tě nezprostím!“

Její dráždivý výsměch byl ostrý a zlomyslný. „Ó, samozřejmě, všemocný pane! Ještě jednou vám posloužím za polštář, ale těšte se na to přijetí – bude suché, hořké a zatuchlé!“

Se slepým vztekem máchl mečem, vší silou obou paží jej zaťal do rohového sloupu a ostří projelo téměř celou šíří na stopu tlustého vyschlého trámu. Chtěl meč vytáhnout, ale ten se ani nepohnul. Skoro bez sebe zuřivostí jej zkroutil, zápolil s ním, až čepel praskla. Se závěrečnou kletbou mrštil zlomenou rukojetí skrz chatrnou stěnu a opile se potácel ke dveřím, v nichž stál roztřesený sluha třímající podnos se sake. Buntaró mu ho vyrazil z rukou. Sluha v mžiku padl na kolena, položil hlavu na zem a ztuhl.

Buntaró se opřel o chvějící se zárubeň. „Jen počkej… počkej do Ósaky!“

Tápavě vyrazil z domu.

Mariko zůstala chvíli bez pohnutí, zjevně v transu. Pak se jí do tváří zvolna navracela barva. Oči začaly opět ostře vnímat. Tiše se obrátila k zrcadlu. Na okamžik se v něm zkoumavě zhlížela. Potom, naprosto klidná, dokončila své nalíčení.

Blackthorne bral schody po dvou, jeho strážce za ním. Stoupal hlavním schodištěm uvnitř hradního paláce a byl docela rád, že mu v tom nepřekážejí meče. Obřadně je na nádvoří svěřil prvním strážným, kteří ho zdvořile, ale důkladně prohledali. Schodiště a odpočívadla osvětlovaly pochodně. Na čtvrté plošině se zastavil, téměř překypoval potlačovaným vzrušením. „Mariko-san, jste v pořádku?“ zavolal za sebe.

„Ano – ano. Všechno v pořádku, děkuji, Andžin-san.“

Znovu se začal šplhat vzhůru a cítil se lehký a nadmíru silný. Konečně dosáhl poslední plošiny na šestém podlaží. Stejně jako všechna ostatní, i toto patro bylo důkladně střeženo. Samuraj, jenž ho doprovázel, předstoupil před shluk strážných před posledními dveřmi pobitými železem a uklonil se. Pozdravili stejným způsobem a pokynuli Blackthornovi, aby chvíli počkal.

Veškeré kovářské a tesařské práce na hradě byly skvostné. Zde v paláci byla všechna okna – ač jinak tak jemná a vznosná – zdvojena, protože současně sloužila jako střílny lučištníků, a k dalšímu zesílení obrany byly

připraveny těžké, železem pokryté okenice, připravené zapadnout na svá místa.

Mariko zabočila na posledním ohbí schodiště, které se dalo rovněž výhodně bránit, a dostihla ho.

„V pořádku?“ zeptal se.

„To víte, že ano, děkuji,“ odpověděla, jen lehce zadýchaná. Pořád mu však připadala nějak podivně klidná a vzdálená. Všiml si toho hned, když se setkali na nádvoří, takhle ji nikdy neznal. Nevadí, pomyslel si sebevědomě, to dělá jen ten hrad a Toranaga a Buntaró, a vůbec to, že jsme v Edu. Však já už vím, co mám dělat.

Od chvíle, kdy spatřil Erasmus, byl naplněn jásavou radostí. Ani ve snu ho nenapadlo, že loď najde v tak dokonalém stavu, tak čistou a ošetřovanou, tak připravenou. Teď už mě v Edu sotva něco udrží, pomyslel si. Jenom se ještě v rychlosti podívám dolů na spodek trupu, skočit z boku do vody a prohlédnout si kýl bude hračka, pak ještě děla, prachárnu, munici a plachtoví. Během putování do Eda si rozvážil, jak na plachty využít těžké hedvábí nebo bavlněnou látku. Mariko mu vysvětlila, že plátno v Japonsku neznají. Už jenom dokončit plachty, zasmál se radostně, pár dalších náhradních dílu a vzhůru do Nagasaki jako žíznivá čára.

„Andžin-san!“ Samuraj byl zpátky.

„Hai?“

„Dózo“.

Opevněné dveře se tiše rozevřely. Na vzdáleném konci čtvercové místnosti seděl na vyvýšeném pódiu z tatami Toranaga. Byl sám.

Blackthorne poklekl a hluboce se uklonil, ruce natáhl před sebe. *„Konbanwa, Toranaga-sama. Ikaga desu ka?“*

„Okagesana de genki desu. Anata wa?“

Toranaga vypadal starší, bezvýrazný a značně pohublejší než dřív. *Šigata ga nai*, řekl si Blackthorne. Toranagova karma nebude mít na mou loď vliv, ví Bůh, že Erasmus je předurčen k tomu, aby se stal Toranagovým spasitelem.

Odpovídal na Toranagovy obvyklé otázky sice prostou, ale dobře vyslovovanou japonštinou, využíval zjednodušených vazeb, jež si nacvičil s Alvitovou pomocí. Toranaga ho za to zlepšení pochválil a začal mluvit rychleji.

Blackthorne vyrukoval s jednou ze svých zásobních frází, které ho naučili Alvito a Mariko: „Promiňte mi, urozený pane, ale protože ještě neumím japonsky tak dobře, mohl byste laskavě hovořit pomaleji a užívat jednodušších slov, stejně jako jsem nucen činit já – odpusťte mi, prosím, že vám způsobuji takové těžkosti.“

„No dobrá. Jistě, samozřejmě. Řekněte mi, jak se vám líbilo v Jokose?“

Blackthorne odpovídal, snažil se s Toranagou držet krok, vyjadřoval se

lámaně, protože měl stále jen velmi omezenou slovní zásobu. Pak ovšem Toranaga položil otázku, jejíž klíčová slova mu zcela unikla. „*Dózo? Gomen nasai,* Toranaga-sama," řekl omluvně. „*Wakarimasen.*" Nerozumím.

Toranaga dotaz zopakoval jednodušším jazykem. Blackthorne pohlédl na Mariko. „Promiňte, Mariko-san, co znamená ‚*sonkei su beki umi'?*"

„Být odolný moři, Andžin-san."

„Aha! *Dómo.*" Blackthorne se znovu otočil. Daimjó se ho ptal, zda by se mohl rychle přesvědčit, je-li jeho loď dokonale připravena k vyplutí, a kolik na to asi bude potřebovat času. Odpověď zněla: „Ano, snadné. Půl dne, pane."

Toranaga se na chvilku zamyslel, pak mu řekl, aby se do toho dal zítra a odpoledne o hodině kozy nahlásil výsledek. „*Wakarimasu ka?*"

„*Hai.*"

„Pak můžete jít navštívit své muže," dodal Toranaga.

„Prosím?"

„Své vazaly. Poslal jsem pro vás, abych vám oznámil, že zítra dostanete své vazaly."

„Aha, promiňte. Rozumím. Vazaly – samuraje. Dvě stě mužů."

„Ano. Dobrou noc, Andžin-san. Uvidíme se zítra."

„Odpusťte mi, pane, prosím. Mohl bych se vás ještě uctivě zeptat na tři věci?"

„O co jde?"

„Předně: možné vidět teď mou posádku, prosím? Ušetřit čas, ano? Prosím."

Toranaga souhlasil a jednomu ze samurajů vydal úsečný povel, aby Blackthorna doprovodil. „Vezmete si s sebou deset mužů jako stráž. Dovedete tam pana Andžina a pak se s ním vrátíte do hradu."

„Ano. pane."

„A dál, Andžin-san?"

„Prosím možné hovořit sami? Chvilku času. Prosím odpusťte mou neomalenost." Blackthorne se pokoušel skrýt své napětí, když se Toranaga ptal Mariko, co má tohle znamenat. Odpověděla po pravdě, že ví jen to, že by mu Andžin-san rád řekl něco soukromě, avšak nevyptávala se ho, oč jde.

„Jste si jista, že se ho na něco mohu zeptat, Mariko-san?" tázal se jí Blackthorne, když začali stoupat do schodů.

„Jistě. Musíte ale počkat, až sám skončí. Rozmyslete si ovšem dobře, co mu chcete říci, Andžin-san. On je teď… Není tak trpělivý, jako býval." Neptala se ho, na co se ho chce dotázat, a on sám se jí s tím nesvěřil.

„No dobrá, Andžin-san," rozhodl Toranaga. „Počkejte prosím venku,

Mariko-san.“ Uklonila se a odešla. „Nuže?“

„Mrzí mě, já slyšel, že kníže Harima z Nagasaki teď nepřítel.“

Toranaga užasl, protože o tom, že se Harima veřejně přihlásil pod Išidův prapor, se on sám dozvěděl, teprve když dorazil do Eda. „Kde jste získal takovou zprávu?“

„Prosím?“

Toranaga otázku pomalu zopakoval.

„A, rozumím. Já slyšel o knížeti Harimovi v Hakone. Gjóko-san nám řekla. Gjóko-san slyšela v Mišimě.“

„Ta ženská toho ví hodně. Možná až příliš.“

„Pane?“

„Nic, nic. Pokračujte. Co je s knížetem Harimou?“

„Pane, mohu uctivě říci: má loď, velká děla na Černou loď, ano? Jestli já dobýt Černou loď velmi rychle – kněží velká zlost, protože křesťané žádné peníze tady – ani Portugalci v jiných zemích. Minulý rok bez Černá loď, tedy žádné peníze, že? Jestli já dobýt Černou loď rychle, velmi rychle, a příští rok zase, všichni kněží veliký strach. To je pravda, pane. Pomyslete, kněží musí podrobit, jestli hrozba. Kněží to rádi pro Toranaga-sama!“ Blackthorne sevřel ruku, aby svou myšlenku zdůraznil.

Toranaga se zájmem poslouchal a sledoval Blackthornovy rty, tak jak to dělal i on. „Sleduji vás, Andžin-san. Ale kam tím míříte?“

„Pane?“

Toranaga se vrátil k obvyklému zjednodušenému vyjadřování. „Co tím získat? Čeho dosáhnout? Co dostat?“

„Knížete Onošiho, knížete Kijamu a knížete Harimu.“

„Chcete se snad plést do naší politiky, jako to dělají kněží? Vy už si také myslíte, že víte, jak nám vládnout, Andžin-san?“

„Odpusťte, prosím, nerozumím.“

„Na tom nezáleží.“ Toranaga se dlouze zadumal a pak řekl: „Kněží tvrdí, že nemají žádnou pravomoc cokoli křesťanským daimjóum nařizovat.“

„Není pravda, pane, promiňte. Peníze – ohromná moc nad kněží. Je to tak, pane. Jestli bez Černá loď tento rok a příští rok zase ne Černá loď krach. Velmi, velmi zlé pro kněží. Je to tak, pane. Peníze jsou moc. Prosím zvažte: když Nachové nebe ve stejný čas nebo dřív, já útok na Nagasaki. Nagasaki teď nepřátelé, že? Zmocním se Černá loď a pak útok na mořské cesty mezi Kjúšú a Honšú. Možná i hrozba stačí a nepřítel přítel?“

„Ne. Kněží by zastavili obchod. Neválčím s kněžími z Nagasaki. Ani s nikým jiným. Chystám se do Ósaky. Žádné Nachové nebe nebude. *Wakarimasu ka?*“

„*Hai.*“ Blackthorne nebyl vyveden z rovnováhy. Věděl, že Toranaga teď musí jasně chápat, že tato možná taktika by nepochybně odčerpala

pořádnou část vojsk trojice Kijama – Onoši – Harima, kteří měli vesměs základnu na Kjúšú. A Erasmus by bezpochyby zmařil jakýkoli větší mořský přesun vojsk z Kjúšú na hlavní ostrov. Buď trpělivý, připomínal si. Jen ať si to Toranaga promyslí. Mariko to možná říkala správně: do Ósaky zbývá ještě spousta času a kdo ví, co se všechno ještě muže stát? Připrav se na nejlepší, ale neboj se ani toho nejhoršího.

„Andžin-san, proč jste to nechtěl říci před Mariko-san? Prozradila by to kněžím? To jste si myslel?“

„Ne, pane. Já jen chtěl pokusit mluvit přímo. Válka ne pro ženy. Ještě poslední zeptám, Toranaga-sama.“ Blackthorne vykročil na cestu, pro kterou se sám rozhodl. „Zvyk hatamoto žádá laskavost, někdy. Prosím promiňte mi, pane, mohu uctivě říci otázku?“

Toranagův vějíř znehybněl. „Jakou laskavost?“

„Vím rozvod snadný, když řekne pán. Žádám Toda Mariko-sama choť.“ Toranaga zůstal jako opařený a Blackthorne se lekl, zda nezašel příliš daleko. „Odpusťte prosím mou neomalenost,“ dodal.

Toranaga se rychle vzpamatoval. „Mariko-san s tím souhlasí?“

„Ne, Toranaga-sama. Moje tajemství. Já nikdy jí neřekl, nikomu neřekl. Tajemství, moje jenom. Neřekl Todě Mariko-san. Nikdy. *Kindžiru, ne?* Ale vím, že hněv mezi ona a manžel. Rozvod snadný v Japonsku. Toto jenom moje tajemství. Požádat jen velkého knížete Toranagu. Velmi tajemství. Nikdy Mariko-san. Prosím za prominutí, pokud jsem se vás dotkl.“

„Na cizince je to ovšem opovážlivé přání! Neslýchané! Protože jste hatamoto, jsem povinen je posoudit, ale zakazuji vám, abyste se jí o tom zmiňoval. Za žádných okolností, ani jí, ani jejímu manželovi. Je vám to jasné?“

„Prosím?“ Blackthorne vůbec nerozuměl, byl sotva schopen myslet.

„Velmi špatný nápad a přání. Andžin-san. Rozumíte?“

„Ano, pane. Odpu –“

„Protože Andžin-san hatamoto, nezlobím se. Zvážím to. Rozumíte?“

„Ano, myslím, že ano. Děkuji vám. Omluvte prosím moji špatnou japonštinu.“

„Před ní ani slovo o rozvodu, Andžin-san. Před Mariko-san nebo panem Buntaróem. *Kindžiru. Wakarimasu ka?“*

„Ano, pane. Rozumím. Jenom tajemství, vy a já. Tajemství. Děkuji. Promiňte prosím mou neomalenost a děkuji vám za trpělivost.“ Blackthorne se dokonale uklonil a jako ve snách vyšel ze síně. Dveře za ním zapadly. Všichni na plošině si ho tázavě prohlíželi.

Zatoužil po tom, podělit se o vítězství s Mariko. Ale protože byla tak odtažitě klidná a kolem postávaly stráže, rozmyslel si to. Zmohl se jen na omluvu: „Promiňte, že jsem vás nechal tak dlouho čekat.“

„Bylo mi potěšením.“ odvětila stejně nezávazně.

Vydali se dolu po schodišti. Když zdolali jedno patro, řekla: „Vaše jednoduché vyjadřování zní tak podivně, i když je docela srozumitelné, Andžin-san.“

„Mnohokrát jsem se ocitl v úzkých. Ale ohromně mi pomáhalo, když jsem si uvědomil, že jste při mně.“

„Vždyť jsem pro vás nic neudělala.“

V tichosti sestupovali dál, Mariko kousek za ním, jak velel správný zvyk. Na každém poschodí prošli mezi skupinou samurajů, a pak, právě když na schodišti zatáčeli, zachytil splývavý lem jejího kimona o zábradlí, až klopýtla. Popadl ji, přidržel, a náhlý těsný dotyk je oba potěšil. „Děkuji vám,“ vyhrkla celá zmatená, když ji zase pustil.

Pokračovali dál a už si byli mnohem bližší než celý dosavadní večer.

Venku na nádvoří osvětleném pochodněmi se to samuraji jen hemžilo. Znovu jim prohlédli propustky. Odsud je doprovázeli se světlonoši hlavní branou hradního paláce a dále průchodem, jenž se vinul klikatě jako labyrint mezi vysokými kamennými zdmi opevnění k další bráně, která je dovedla k příkopu a nejvnitřnějšímu dřevěnému mostu. V celém areálu hradu bylo celkem sedm kruhů příkopů. Některé z nich vybudovali lidé, jiné byly upraveny z potoků a bezpočtu říčních ramen. Zatímco mířili k hlavní jižní bráně, řekla mu Mariko, že až bude pevnost za dva roky dokončena, pojme sto tisíc samurajů a dvacet tisíc koní i s nezbytnými zásobami na celý rok.

„Pak tedy bude největší na světě,“ poznamenal Blackthorne.

„Alespoň tak to měl kníže Toranaga v plánu.“ Hlas měla vážný. „*Šigata ga nai, ne?*“ Konečně přišli k poslednímu mostu. „Podívejte. Andžin-san, tady můžete vidět, že hrad je jádro Eda. Je středem sítě ulic, které se odtud rozbíhají a vytvářejí město. Před deseti lety tu byla jen malá rybářská vesnička. A teď, kdo ví? Tři sta tisíc? Dvě stě? Čtyři sta? Kníže Toranaga svůj lid ještě ani nespočítal. Ale všichni jsou tady kvůli jedinému poslání: aby sloužili hradu, který chrání přístav a roviny, jež jsou zásobárnou vojsk.“

„Pro nic víc?“

„Ne.“

S ničím si nemusíš dělat starosti, Mariko, a vypadat tak vážně, pomyslel si zvesela. Všechno jsem vyřešil. Toranaga mi splní, co mi na očích vidí.

Na konci Iči-baši – Prvního mostu – zalitého pochodněmi se zastavila. „Teď vás musím opustit, Andžin-san.“

„Kdy vás zase uvidím?“

„Zítra, o hodině kozy. Budu vás čekat na nádvoří.“

„Dnes v noci se nemůžeme vidět? Kdybych se vrátil brzy?“

„Ne, nezlobte se, prosím. Dnes ne.“ Pak se obřadně uklonila.

„Konbanwa, Andžin-san.“

I on se uklonil, jak se na samuraje patří. Sledoval, jak se s několika světlonoši vrací přes most. Kolem pevných pochodní zaražených do držáků na sloupech se rojil hmyz. Brzy ji pohltil dav a temnota.

Pak se s rostoucím vzrušením odvrátil od hradu a následoval svého průvodce.

48/

„Tamhle bydlí vaši barbaři, Andžin-san,“ ukázal samuraj před sebe. Blackthorne celý neklidný mžoural do tmy. Vzduch byl dusný až k zalknutí. „Kde? Ten dům tamhle?“

„Ano, přesně tam, promiňte, už ho vidíte?“

Na sto kroků před nimi za holou plošinou bažinaté země stál další shluk chatrčí a uliček a mezi nimi se proti černému nebi nejvýrazněji rýsoval velký dům.

Blackthorne se rozhlížel, aby se aspoň přibližně zorientoval. Vějířem odháněl dotírající hmyz. Jakmile sešli z Prvního mostu, brzy se v tom bludišti úplně ztratil.

Jejich cesta vedla nespočetnými ulicemi a uličkami, nejdřív k pobřeží, které chvíli sledovala z východní strany, pak se zase obrátila k severu podél dalšího potoka, jenž se proplétal předměstími rozloženými na ploché, mokřinaté půdě. Čím dále se dostávali od hradu, tím byly cesty mizernější a obydlí ubožejší. Lidé se chovali pokorněji, zpoza šódži vycházelo méně záblesků světla. Edo byla jedna rozlezlá změť, připadalo mu, že je slepená z jednotlivých osad navzájem oddělených prostě jen cestou nebo potokem.

Tady v jihovýchodním cípu města byla zem samý močál a i cestu pokrývalo zahnívající bahno. Zápach už nějakou dobu znatelně sílil, miazma mořských řas, výkalu a bažinatých mělčin, a nad tím vším pronikavý nasládlý puch, který mu byl povědomý, ale přesně zařadit ho nedovedl.

„Smrad jak v Billingsgate při odlivu,“ bručel a zabil další noční havěť, která mu přistála na tváři. Po celém těle cítil lepkavý pot.

Pak zaslechl slabounký útržek veselého námořnického popěvku v holandštině a všechno nepohodlí bylo rázem zapomenuto. „Jsi to ty Vincku?“

Povzbuzen spěchal za hlasem. Nosiči mu opatrně osvětlovali cestu, samuraj šel za ním.

Teď když byl blíž, rozeznal, že ten jednopatrový dům vypadá zčásti japonsky, zčásti evropsky. Byl postaven na kůlech a patřil k němu vlastní

pozemek obehnaný vysokou, chatrnou bambusovou zdí. Působil mnohem novějším dojmem než chatrče opodál. V ohradě nebyla žádná brána, jen prostý otvor. Střechu pokrývaly rýžové došky, vchodové dveře byly bytelné, hrubé stěny sbité z prken, okna zakrytá okenicemi na holandský způsob. Štěrbinami tu a tam probleskoval proužek světla. Zpěv a veselé hulákání zesílilo, ale dosud nebyl schopen rozpoznat jednotlivé hlasy. Kamenné dlaždice vedly neudržovanou zahradou přímo ke schůdkům na verandu. Nade dveřmi byl lanem upevněn krátký stožár. Zastavil se a pohlédl nahoru. Když nad sebou uviděl zplihle viset nouzově spíchnutou holandskou vlajku, tep se mu zrychlil.

Náhle někdo zevnitř rozrazil vchodové dveře. Na verandu dopadl proužek světla. Baccus van Nekk s napůl zavřenýma očima opile dovrávoral k okraji, otevřel poklopec a začal vysokým, obloukovitým proudem močit.

„Áááááá," mumlal v rostoucím vytržení. „Neni nad to pořádně se vychcat."

„Vážně?" zavolal Blackthorne holandsky od brány. „Pročpak si nevezmeš kbelík?"

„Co?" Van Nekk krátkozrace mžoural do tmy směrem k Blackthornovi, který stál se samurajem v záři pochodní. „Panenkomarjá, samuraj!" Se zachrochtáním se vzchopil a nemotorně se uklonil v pase. *„Gomen nasai, samurai-sama. Ičiban gomen nasai* všem opičákům-samům." Narovnal se, přinutil se k úsměvu a napůl pro sebe zamumlal: „To musim bejt nadratej víc, než sem myslel. Se mi zdálo, že ten čubcí syn mluvil holandsky. *Gomen nasai, ne?"* zvolal ještě jednou a ulevoval si směrem ke zdi domu za sebou, drbaje se na penisu.

„Hej, Baccusi, to neumíš nic lepšího než si nadělat do vlastního hnízda?"

„Cože?" Van Nekk sebou trhl a slepě zíral směrem k plamenům, v zoufalé snaze vidět jasněji. „Lodivode?" zasípal. „Jsi to ty, lodivode? Ksakru, ty moje oči, vůbec nevidím! Lodivode, pro lásku Boží, tak jsi to ty nebo ne?"

Blackthorne se musel rozesmát. Jeho starý přítel vypadal jako nahý v trní, jak tam tak přihlouple stál s visícím penisem. „No jo, jsem to já!" Obrátil se k přihlížejícímu samurajovi, který se ani příliš nesnažil zakrýt své opovržení, a řekl mu: „*Matte kudasai.*" (Počkejte na mě, prosím.)

„*Hai*, Andžin-san."

Blackthorne vykročil vpřed a teď v pruhu světla uviděl, že celá zahrada je posetá odpadky. Znechuceně vyklouzl z dřeváků a vyběhl na schůdky. „Nazdar, Baccusi, vždyť ty jsi ještě tlustší, než když jsme vyplouvali z Rotterdamu!" Přátelsky ho poplácal po ramenou.

„Ježíšikriste, jsi to vážně ty?“

„To víš, že jsem to já.“

„A my už tě dávno odepsali jako mrtvýho.“ Van Nekk natáhl ruku a dotkl se Blackthorna, jako by se chtěl přesvědčit, že se mu to jenom nezdá. „Pane Ježíši, mý modlitby byly vyslyšeny. Lodivode, co se s tebou stalo, kde jsi byl? No to je zázrak! Jsi to skutečně ty?“

„Jsem. Tak a teď už si to zastrč a pojďme dovnitř,“ řekl mu Blackthorne, protože si uvědomoval, že samuraj stále přihlíží.

„Co? Á! Jo, promiň, já…“ Van Nekk rychle poslechl. Po tvářích se mu začaly kutálet slzy. „Pane Bože, lodivode… Já myslel, že už se o mě zase pokoušejí džinoví ďáblíci. Tak pojď, ale dopřej mi, abych tě ohlásil, jo?“

Vedl hosta dál, trochu se motal, ale opilost samou radostí z větší části vyprchala. Blackthorne ho následoval. Van Nekk mu přidržel dveře a pak do drsného zpěvu zařval: „Chlapi! Koukněte, co nám Ježíšek nadělil!“ Zabouchl za hostem dveře, aby docílil ještě působivějšího účinku.

V místnosti v tu ránu zavládlo hrobové ticho.

Blackthornovým očím chviličku trvalo, než přivykly světlu. Málem se zalkl zapáchajícím vzduchem. Viděl, jak na něj všichni zírají s otevřenými ústy, jako by byl nějaké ďábelské zjevení. Pak se ticho prolomilo a na uvítanou zahřměly výkřiky radosti, dostával herdy do zad, všichni se na něj začali mačkat a křičeli jeden přes druhého: „Lodivode, co s váma bylo – Napijte se s náma – Kristepane, je to možný – Já se z toho zjevím – To je skvělý, že vás zase vidím – Měli jsme vás za mrtvýho – Ne, jsme v pořádku, aspoň většinou – Vypadni z tý židle, ty kurvo, lodivod-sama si zaslouží tu nejlepší židli – Hej, přineste grog, tak sakra dělejte! No ať se propadnu, jestli dobře vidím, uhněte, ať mu můžu potřást rukou…“

Konečně Vinck zařval: „Jeden po druhým, chlapi! Nechte ho vydechnout! Posaďte ho a dejte mu napít, proboha! No jo, já taky myslel, že je to samuraj…“

Kdosi Blackthornovi do ruky vrazil dřevěný pohár. Sedl si na chatrnou židli, všichni mu připili a příval otázek vypukl nanovo.

Rozhlédl se kolem. Místnost byla zařízena lavicemi, několika hrubými židlemi a stoly, osvětlena svícemi a olejovými lampami. Na zaneřáděné podlaze stál velký sud sake. Na jednom stole byly navršeny špinavé talíře a ležela tam kýta napůl opečeného masa obsypaná mouchami.

Na zemi zády ke zdi klečelo šest ucouraných žen, jež se mu celé vystrašené klaněly.

Jeho muži jen zářili a čekali, až spustí: kuchař Sonk, bocman a hlavní střelmistr Johann Vinck, němý Salamon, plavčík Croocq, plachtař Ginsel, zástupce Východoindické společnosti a pokladník Baccus van Nekk, a konečně Jan Roper, další obchodník, který jako vždy seděl stranou s tím

svým kyselým úsměvem na vyzáblé, přísné tváři.

„Kde je kapitán?“ zeptal se Blackthorne.

„Je mrtvej, lodivode, mrtvej…“ Šest hlasu se začalo navzájem překřikovat a líčit zmatený příběh, dokud je Blackthorne nezarazil zdviženou rukou. „Baccusi?“

„Je mrtvej, lodivode. Už se z tý díry nikdy nedostal. Pamatuješ, že byl nemocnej, že jo? Potom, co tě odvedli, jo, tu noc jsme ho ve tmě slyšeli chroptět. Je to tak, chlapi?“

Zazněl souhlasný sbor a van Nekk pokračoval: „Já seděl vedle něj, lodivode. Chtěl vodu, ale žádná už nezbyla a tak jen sípal a chrčel. Nevím přesně, kolik mohlo bejt – všichni jsme byli k smrti vystrašený –ale nakonec dosípal a, no, pak už sebou jenom zaškubal. Bylo to zlý, lodivode.“

Jan Roper dodal: „Ano, bylo to strašné, ale byl to trest Boží.“

Blackthorne přeběhl očima po jejich tvářích. „Dal mu někdo ránu z milosti?“

„Ne, to ne,“ odpověděl van Nekk. „Prostě tam tak dochroptěl. Nechali ho v díře s tím druhým, s tím Žapákem, pamatuješ si na něj, jak se pokoušel utopit v kbelíku chcánek? Pak jim pan Omi nařídil, aby Spillbergenovo tělo vynesli ven a spálili. Ale ten druhej chudák tam zůstal. Pan Omi mu jenom hodil nůž, on si rozpáral to svý podělaný břicho a díru zaházeli. Vzpomínáš si na něj, lodivode?“

„Ano. A co Maetsukker?“

„Řekni to radši ty, Vincku.“

„Malej Krysí ksicht prostě shnil, lodivode,“ začal Vinck. Ostatní začali vykřikovat podrobnosti a vyprávět, dokud je Vinck neokřikl: „Baccus dal slovo mně, kristepane! Na všechny se dostane!“

Hlasy ztichly a Sonk povzbudivě řekl: „Řekni, jak to bylo, Johanne.“

„Ruka mu začala uhnívat, lodivode. Utržil ránu při tom zápase – pamatujete na tu rvačku, jak vás omráčili? Ježíši Kriste, už se to zdá tak dávno! Zkrátka, ruka se mu zanítila. Druhýho dne jsem mu pustil žilou a pak ještě jednou, ale potom mu to začalo černat. Říkal jsem mu, že bych mu to měl rozříznout, nebo přijde o celou paži – desetkrát jsem to do něj hučel, my všichni, ale on ne. Pátýho dne už rána smrděla. Chlapi ho přidrželi a já většinu toho shnilýho odříznul, ale nebylo to k ničemu. Bylo mi jasný, že už to nikam nepovede, ale pár chlapu myslelo, že to stojí aspoň za pokus. Několikrát přišel i ten jejich žlutej parchantskej felčar, ale taky s tím nic nesved. Krysí ksicht vydržel ještě den dva, ale bylo to shnilý moc do hloubky a už dost blouznil. Ke konci jsme ho museli svázat.“

„Jo, je to tak, lodivode,“ přitakal Sonk a spokojeně se podrbal. „Svázat jsme ho museli.“

„Co se stalo s jeho tělem?“ zeptal se Blackthorne.

„Vynesli ho na kopec a taky spálili. Chtěli jsme je pořádně po křesťansku pohřbít, jeho i kapitána, ale nedovolili nám to. Prostě je spálili.“

Nastalo ticho. „Dyť vy jste se ještě ani nenapil, lodivode!“

Blackthorne pozvedl pohár ke rtům a ochutnal. Nádoba byla tak špinavá, že se mu málem obrátil žaludek. Surová lihovina mu sežehla hrdlo. Z pachu nemytých těl a zatuchlého, nepraného oblečení se o něj téměř pokoušely mdloby.

„Jak vám chutná náš grog, lodivode?“ zeptal se van Nekk.

„Moc, moc.“

„No tak, Baccusi, tak mu to řekni!“

„No, udělal jsem palírnu, lodivode.“ Van Nekk se dmul pýchou, i ostatní jen zářili. „Teď už to děláme po sudech. Rejže, ovoce a voda. nechá se to vykvasit, asi tak tejden se počká, a pak, s trochou kouzel…“ Tělnatý mužík se zasmál a šťastně se poškrábal. „Samozřejmě by bylo lepší nechat to tak rok, aby to uzrálo, ale my to pijem rychlejc než…“ Zmlkl. „Tobě to nechutná?“

„Ale jo, je to dobrý – dobrý.“ Ve van Nekkových řídkých vlasech uviděl Blackthorne vši.

„A co vy, lodivode?“ ozval se vyzývavě Jan Roper. „Vám se daří dobře, co? Co s várna bylo?“

Další záplava otázek ustala, až když Vinck křikl: „Nechte ho vydechnout!“ Pak ten chlapík s tuhým, jakoby koženým obličejem šťastně spustil: „Kristepane, když jsem vás v těch dveřích uviděl, myslel jsem, že jste jeden z těch paviánů – na mou duši, na mou duši!“

Následoval opět sborový souhlas a van Nekk dodal: „No vážně. Proklatý, pitomý kimona – dyť vypadáš jako ženská, lodivode – nebo jeden z těch polochlapů! Teplouši podělaný! Spousta Žapáků jsou teplouši, můj Bože! Jeden užuž šel po Croocqovi…“ Zase křik a oplzlé vtipkování, a van Nekk pokračoval: „Určitě budeš chtít svý pořádný šaty, lodivode. Tak poslyš, máme tu i tvoje. Připluli jsme do Eda na Erasmu. Zakotvili ho tu a nám dovolili vzít si na břeh akorát oblečení, nic víc. Vzali jsme i pro tebe – nechali nás, abysme ti ho schovali. Přinesli jsme pytel s výstrojí – všechno oblečení na moře. Sonku, hoď to sem, jo?“

„Určitě si je vezmu, ale později, ano, Baccusi? Nechci o nic přijít.“

„Tak dobrá.“

Jan Roper se posměšně usmíval, rty stisknuté. „Meče a kimono –jako opravdovej pohan! Možná že teď vůbec dáváte pohanským způsobům přednost, co, lodivode?“

„To oblečení docela chladí, je to lepší než naše,“ odpověděl Blackthorne stísněně. „Úplně jsem ale zapomněl, že jsem oblečený jinak než vy. Tolik se toho semlelo. Neměl jsem nic jiného, tak jsem si na to

zvykl. Nikdy jsem o tom moc nepřemýšlel. Rozhodně je to mnohem pohodlnější.“

„Ty meče jsou opravdický?“

„Samozřejmě, proč?“

„Nám žádný zbraně nepovolili. Nic!“ zamračil se Jan Roper. „Jak to, že vy je smíte nosit? Jako nějakej bezbožnej samuraj!“

Blackthorne se krátce zasmál. „Ty ses vážně nezměnil, Ropere, co? Pořád svatější než Písmo svaté? O mečích vám budu vyprávět, až bude čas, ale teď nejdřív ta nejlepší zpráva. Poslouchejte, asi tak za měsíc budeme zase na širým moři.“

„Bože, to nemyslíte vážně, lodivode?“ vydechl Vinck.

„Ale ano.“

Vypukl velký oslavný pokřik a přišla další změť otázek a odpovědí. „Já vám to říkal, že se odsud dostanem – já to věděl, že je Bůh při nás! Nechte ho mluvit – ať nám lodivod řekne…“ Nakonec musel Blackthorne zvednout ruku.

Ukázal na ženy, které stále bez pohnutí klečely, teď pod jeho pohledem ještě pokornější. „A tyhle – co je to zač?“

Sonk se rozesmál. „No přece naše děvky, lodivode. Naše kurvičky, a jak levný, božínku, vyjdou sotva tak na knoflík za tejden. Hned vedle máme celej bordel – a ve vesnici je spousta dalších –“

„Mrskaj se jak lasičky,“ skočil mu do řeči Croocq, a Sonk se přidal: „Věřte tomu, lodivode. Jasně že jsou trochu tlustý a maj křivý nohy, ale jsou pěkně náruživý a kdepak syfl. Nechcete jednu, lodivode? Máme svý vlastní kabinky, nejsme jako ty opice, máme všichni pěkně svý kabinky a pokoje –“

„Zkuste Prdelatou Mary, lodivode, ta je pro vás jako stvořená,“ navrhl Croocq.

Přerušil je hlas Jana Ropera. „Pan lodivod nemá zájem o žádnou naši nevěstku. Má svoje vlastní. Není to pravda, lodivode?“

V očích jim zajiskřilo. „Vážně, lodivode? Máte ženský? No ták, povídejte. Tyhle opice jsou ze všech nejlepší, že jo?“

„Tak řekněte nám o svejch děvkách, lodivode!“ Sonk si znovu poškrabal zavšivenou hlavu.

„Je to všechno na dlouhé vyprávění,“ vysvětloval Blackthorne. „Ale mělo by to být důvěrné. Čím míň uší, tím líp, ne? Pošlete ty ženské pryč, pak si popovídáme v soukromí.“

Vinck k nim napřáhl palec. „Padejte, *hai?*“

Ženy se uklonily, zamumlaly omluvná poděkování a vyklouzly ven. Potichu za sebou zavřely dveře.

„Tak nejdřív co se týče lodi. Vůbec jsem tomu nechtěl věřit. Musím vám poděkovat a poblahopřát – odvedli jste úžasný kus práce. Až se

vrátíme domů, budu trvat na tom, abyste za svou práci dostali trojnásobné podíly ze všech zisků, a že bude co dělit, o tom se vám ani –“ Všiml si jak se rozpačitě dívají jeden na druhého. „Co je?“

Stísněné ticho prolomil van Nekk. „To jsme nebyli my, lodivode. Byli to lidi krále Toranagy. Vinck jim ukázal, jak na to, ale my na nic nesáhli.“

„Cože?“

„Od tý doby nám už nedovolili vkročit na palubu. Nikdo kromě Vincka tam nebyl, on tam dochází vždycky tak jednou za deset dní. My jsme nehnuli prstem.“

„Jedině on,“ přitakával Sonk. „Johann jim to ukázal.“

„Ale jak ses s nimi domluvil, Johanne?“

„Jeden z těch samurajů umí portugalsky, takže se domluvíme – stačí to, abychom si rozuměli. Ten samuraj – jmenuje se Sato-sama – nastoupil službu, když jsme sem připluli. Zeptal se, kdo z mužstva jsou důstojníci nebo námořníci. Řekli jsme mu, že nejspíš tak Ginsel, i když je to spíš střelmistr, já a Sonk –“

„Kterej je ten nejhorší podělanej kuchař, co kdy –“

„Drž tu svou nevymáchanou hubu, Croocqu!“

„Jdi se vycpat, panebože, dyť ty neumíš vařit ani na souši, natož na moři!“

„Vy dva tam, buďte laskavě zticha!“ okřikl je Blackthorne. „Pokračuj, Johanne.“

„Sato-sama se mě zeptal, co je na lodi poškozenýho,“ navázal Vinck. „Řek jsem mu, že se musí položit na bok, oškrabat a kompletně opravit. No, řek jsem mu všecko, co jsem věděl, a oni se do toho pustili. Položili ji správně, vyčistili spodek lodního trupu, vydrhli ho nejmíň jak hajzlík pro prince, řídili to samurajové a ostatní opičáci dřeli jak ďáblové, stovky těch prevítů. Do prdele, lodivode, nikdy jste neviděl takový pracanty!“

„To je pravda,“ přitakal Sonk. „Jako ďáblové!“

„Dělal jsem, co jsem moh, od rána do večera… Panebože, lodivode, myslíte, že se odsud vážně můžeme dostat?“

„Ano, když budeme trpěliví a budeme –“

„Když to bude vůle Boží, lodivode. Jedině tehdy.“

„Ano. Snad máš pravdu,“ odpověděl Blackthorne a pomyslel si, co na tom, že je Roper takový fanatik? Potřebuji ho – všechny je potřebuji. Boží pomoc taky. „Ano, s pomocí Boží,“ řekl a opět se obrátil k Vinckovi. „Jak je na tom kýl?“

„Čistej a nepoškozenej, lodivode. Udělali to líp, než bych si byl vůbec pomyslel. Ti mizerové jsou stejně šikovný jako všichni tesaři, loďaři i lanaři celýho Holandska dohromady. Lanoví a ráhnoví je dokonalý – no prostě všecko.“

„A plachty?“

„Udělali celou sadu z hedvábí – je pevný jako plátno. A jednu náhradní k tomu. Naše sundali a úplně přesně napodobili, lodivode. Děla jsou v bezvadným stavu, co jen si umíte představit, všechny zpátky na palubě, prachu a střeliva máme co hrdlo ráčí. Loď je připravená s přílivem vyplout, třeba dneska v noci, když to bude nutný. Samozřejmě na moři ještě nebyla, takže to, jestli se plachty osvědčí, budeme vědět, až se dostaneme do vichřice. Ale vsadil bych krk, že spáry jsou tak těsný, jako když poprvé sjela do Zuider Zee – ještě lepší, protože trámy jsou teď proschlý, díky Bohu!“ Vinck se musel nadechnout. „A kdy teda vyplujem?“

„Asi tak do měsíce.“

Muži, rozzáření a v povznesené náladě, si navzájem vyměnili radostné žďuchance a hlasitě připili na zdraví lodivoda a na loď.

„A co nepřátelský loďstvo? Víte něco bližšího? A kořist, lodivode?“ zeptal se Ginsel.

„Spousty – o tom se vám ani nezdá. Všichni jsme boháči.“

Další výbuch nadšení. „Už bylo načase.“

„Tak boháči? Já si koupím hrad.“

„Pane Bože všemohoucí, až já se dostanu domů…“

„Boháči! Ať žije lodivod!“

„Pobijeme hodně papeženců? To je dobře,“ pronesl Jan Roper vyrovnaně. „Výborně.“

„Jakej máš plán, lodivode?“ zeptal se van Nekk a všichni zmlkli.

„Za chvilku se k tomu dostanu. Hlídají vás? Můžete se pohybovat venku, kdy se vám zachce? Jak často –“

Vinck rychle odpověděl. „Můžem chodit kamkoli po území vesnice, možná tak na půldruhý míle okolo. Nesmíme ale do Eda a –“

„A máme zakázáno chodit přes most,“ skočil mu Sonk vesele do řeči. „Řekni mu o tom mostě, Johanne!“

„Pro lásku Boží, Sonku, už jsem měl most na jazyku. Nepřerušuj mě, Bože můj. Lodivode, asi tak půl míle odsud na jihozápad je most. Na něm spousta klikyháků. Až tam můžem. Dál už nesmíme. ‚*Kindžiru,*‘ řekli nám samurajové. Rozumíte tomu, lodivode?“

Blackthorne přikývl a nic neříkal.

„Jinak smíme chodit, kam se nám zachce. Ale jenom k zátarasům. Ty jsou tu všude dokola tak na půldruhý míle. Pane Bože… věřili byste tomu, brzo zase domů!“

„Řekni mu o tom felčarovi, a o –“

„Samurajové nám ho sem čas od času posílaj, lodivode, a my se musíme svlíknout a on na nás čumí…“

„Jo. Člověk by se z toho poblil, už jenom když takovej zatracenej opičák pohanskej na něj nahatýho takhle vejrá.“

„Jinak nás moc neotravujou, snad kromě –“

„Hele, nezapomeň, že ten felčar nám dává nějaký podělaný čajíčky. pitomý sušený bylinky, který máme rozpustit v horký vodě, ale my to vyhazujem. Když je někomu blbě, starej dobrej Johann mu pustí žilou a hned je zas jako rybička.“

„Jo,“ přidal se Sonk. „Vyhazujem to.“

„Kromě toho, nebejt –“

„Jsme tu docela spokojený, lodivode, to není jako na začátku.“

„To je fakt. Nejdřív –“

„Řekni mu o ty prohlídce, Baccusi!“

„Už jsem to měl na jazyku, sakra, buď trochu trpělivej, nech kámoše vydechnout. Jak mu to mám asi vyprávět, kdy do toho pořád žvaníte. Nalejte mi!“ řekl van Nekk žíznivě a pokračoval. „Jednou za deset dní sem přijde pár samurajů, my se musíme seřadit venku a oni nás počítaj. Pak nám rozdají vaky s rejží a prachy, měďáky. Na všechno nám to bohatě vystačí, lodivode. Rejži měníme za maso a pořádný jídlo – ovoce a tak. Všeho je tu dost a ženský by se jen přetrhly. Předtím jsme –“

„Nebylo to tak vždycky. Řekni mu to, Baccusi!“

Van Nekk se posadil na zem. „Bože, dej mi sílu!“

„Je ti špatně, starochu?“ zeptal se Sonk soucitně. „Radši už nepij, nebo na tebe zase přijdou zlí duchové. Dostává je, lodivode, jednou za tejden. My všichni.“

„Tak budeš už zticha, když vyprávím lodivodovi?“

„Kdo, já? Já neřek ani slovo. Já tě nepřerušuju. Hele, tady máš pití.“

„Dík, Sonku. Takže, lodivode, nejdřív nás dali do jednoho domku na západ od města –“

„Bylo to už skoro v polích.“

„Sakra, tak si to říkej sám, Johanne!“

„Taky že jo. Šmarjá, lodivode, to bylo něco hroznýho. Nic pořádnýho do huby nebo k napití, a ty podělaný papírový domečky, to je jako bydlet na poli, člověk se nemůže v klidu ani vychcat nebo podloubat v nose, aby na něj pořád někdo nečuměl. A při sebemenším kraválu se na nás hned vyhrnuli sousedi a u vchodu byli samurajové – a kdo by kolem sebe chtěl mít takový parchanty? Mávali na nás těma svejma proklatejma mečema, řvali a ječeli, že prej máme bejt zticha. No, a jedný noci někdo převrhnul svíčku a ty opičáci se mohli pominout! Kriste Pane, měl jste je slyšet. Vyrojili se z těch svých dřevěných domečků s kbelíkama vody, šílenci zatracený, prskali, klaněli se a nadávali… Přitom shořela jenom jedna podělaná zeď… U domu se jich hemžily stovky, jako švábi. Parchanti! Měl jste to –“

„Pokračuj dál!“

„Chceš to říct sám, jo?“

„Vyprávěj dál, Johanne, jeho si nevšímej. Dyť je to jen zasranej

kuchař.“

„Cože?“

„Držte huby, proboha!“ Van Nekk se rychle chopil slova. „Den nato nás odvedli pryč, lodivode, a dali do jinýho domu u přístavu. Tam to nebylo o nic lepší. Pak, za pár tejdnů, Johann narazil na tohle místo. Tehdy byl jedinej z nás, kdo moh chodit ven, kvůli lodi. Denně ho vyzvedli a večer zase přivedli zpátky. Byl zrovna na rybách – jsme od toho místa jen pár set yardů proti proudu… Řekni to radši sám, Johanne.“

Blackthorne ucítil bodnutí na bosé noze a bezmyšlenkovitě se tam podrbal. Svědění však ještě zesílilo. Pak spatřil výraznou skvrnu blešího kousnutí. Vinck mezitím pyšně pokračoval. „Je to tak, jak říká Baccus. Zeptal jsem se, jestli bychom se nemohli přestěhovat, a Sato-sama na to, jistě, proč ne. Obvykle mě nechali z jednoho z jejich skifů rybařit, abych zabil čas. Dovedl mě tam nos, lodivode. Můj starej dobrej nos mi řek: krev!“

„Jatka!“ vyhrkl Blackthorne. „Jatka a koželužna! To znamená…“ Zarazil se a zbledl.

„Co se děje? Co je?“

„Tak tohle je vesnice eta? Ježíši Kriste, tihle lidi jsou eta?“

„Co je na nich špatnýho?“ zeptal se van Nekk.

Blackthorne odháněl komáry, kterými se místnost jen hemžila, sám jimi měl posetou kůži. „Zatracená havěť – to jsou ale prevíti, co? Takže tady je koželužna?“

„Jo. Pár ulic odsud. Proč?“

„To nic. Prostě jsem jenom nepoznal ten zápach.“

„Co jste to říkal s těma eta?“

„Já… neuvědomil jsem si to, jsem to ale hlupák. Kdybych pár těch mužů viděl, poznal bych to podle krátkého účesu. U žen člověk nikdy neví. Promiňte. Pokračuj, Johanne.“

„No, oni pak řekli –“

Jan Roper mu skočil do řeči. „Počkej, Johanne! Co je špatně, lodivode? Co máte s těma eta?“

„Japonci je prostě považují za odlišné lidi. Jsou to popravčí, nebo zpracovávají kůže, zabývají se mrtvolami a podobně.“ Cítil jejich pohledy, zvláště Roperův. „Eta zpracovávají kůže,“ zopakoval, jak jen uměl bezstarostně, „zabíjejí staré koně, porážejí dobytek a manipulují se zemřelými.“

„Ale co je na tom špatnýho, lodivode? Vždyť vy sám jste už kolik mrtvejch zabalil do rubáše, umyl – každej z nás, no ne snad? Sami si porážíme dobytek na maso, vždycky jsme to tak dělali. Tady Ginsel to má na starost… Co je na tom špatnýho?“

„Nic,“ řekl Blackthorne. Věděl, že je to pravda, a přesto se cítil

znečištěný.

Vinck si odfrkl. „Tyhle lidi jsou ze všech těch neznabohů, co jsme potkali, nejlepší. Jsou nám bližší než ty ostatní parchanti. Máme z pekla štěstí, že jsme tady, lodivode, čerstvý maso není žádnej problém, nebo lůj – nedělaj nám žádný potíže."

„Přesně tak. Kdybyste žil mezi nima, lodivode…"

„Kriste Pane, náš lodivod musel celou dobu žít s těma ostatníma. Nic lepšího nezná. Co takhle přivést Prdelatou Mary, Sonku?"

„Nebo Třasořitku?"

„Jdi někam, tu ne, takovou starou děvku. Lodivod by chtěl něco pořádnýho. Zeptáme se mama-san…"

„Vsadím se, že by dal nevímco za pořádný jídlo! Hej, Sonku, odkroj mu kus masa."

„Dejte si ještě grog…"

„Třikrát hurá našemu lodivodovi!"

Uprostřed radostného hulákání poplácal van Nekk Blackthornovi po ramenou. „Tak jsi zase doma. ty starej brachu. Jsi zpátky, naše modlitby byly vyslyšeny a na světě je zase krásně. Jsi doma, starej kámoši. Poslyš, vezmi si mou kabinu. Neodmlouvej…"

Blackthorne naposledy zvesela zamával. Z opačné strany mostu mu ze tmy odpověděl pokřik. Pak se otočil, vynucená srdečnost vyprchala a obklopen desetičlennou samurajskou stráží zabočil za roh.

Cestou zpátky do hradu mu mysl ovládl zmatek. Na eta nebylo špatného nic – a přece všechno. Tamti chlapi jsou má posádka, mí vlastní lidé, to tohle jsou neznabozi, cizinci a nepřátelé…

Ulice, uličky a mosty rozmazaně míjely kolem. Pak si povšiml, že má ruku pod kimonem a drbe se. Na místě se zastavil.

„Zatracený špinavý…" Uvolnil si pás, strhl propocené kimono a zahodil ho do strouhy, jako by bylo poskvrněné.

„Dózo nan desu ka, Andžin-san?" zeptal se jeden ze samurajů.

„Nani mo!" Nic, proboha! Blackthorne rázoval dál, meče si nesl v rukou.

„Á, eta! Wakarimasu! Gomen nasai!" Samurajové mezi sebou něco hovořili, ale nevěnoval jim pozornost.

Takhle je to lepší, pomyslel si s velkou úlevou. Neuvědomoval si, že je skoro nahý, jen že ho přestala svědit kůže a zbavil se zablešeného kimona.

Ježíši, jak jen bych si dal koupel, teď hned!

Vyprávěl posádce o svých dobrodružstvích, ne ovšem o tom, že je samuraj a hatamoto, jeden z Toranagových chráněncu, ani o Fudžiko nebo Mariko. Nezmínil se ani o tom, že násilím přistanou v Nagasaki, vrhnou se na Černou loď a on bude v čele samurajů. To má svůj čas, pomyslel si

unaveně. I to ostatní.

Cožpak bych jim vůbec mohl říct o Mariko-san?

Jeho dřeváky klapaly po dřevěných prknech Prvního mostu. Samurajové na stráži, rovněž polonazí, nedbale postávali, když ho však spatřili, zdvořile se ukláněli, jak je míjel. Vždyť tohle byl ten neuvěřitelný barbar, zahrnutý tak úžasnou přízní velkého knížete Toranagy, ten, jemuž Toranaga – není možná! – udělil poctu hatamota a samuraje, jaké se nikdy předtím žádnému barbaru nedostalo.

U hlavní jižní brány hradu ho očekával jiný samuraj. Doprovodil ho do jeho pokojů uvnitř ústředního opevnění. Přidělili mu místnost v jedné z opevněných, avšak přesto pěkných budov pro hosty, ale zdvořile tam odmítl zajít hned. „Nejdřív koupel, prosím." řekl samurajovi.

„A – rozumím. To je od vás velice rozumné. Do lázně tudy, prosím, Andžin-san. Opravdu, dnes máme horko, že? A slyšel jsem, že jste byl tam mezi nedotknutelnými. Ostatní zdejší hosté vám za vaši ohleduplnost budou vděčni. Děkuji vám za ně."

Blackthorne sice všemu nerozuměl, ale podstatu pochopil. Tak tedy „nedotknutelní". Název pro mé lidi a pro mě – pro nás, ne ty chudáky.

„Dobrý večer, Andžin-san," přivítal ho hlavní lazebník. Byl to rozložitý muž středního věku s ohromným břichem a mohutnými svaly. Zrovna ho probudila služka a oznámila mu, že přišel další pozdní zákazník. Tleskl. Seběhly se pomocnice. Blackthorne je následoval do předsíně, kde ho drhli a mydlili a on je to ještě nechal zopakovat. Přešel do hlavní lázně, vstoupil do vařící vody a zápolil s horkem, nechal se pohltit jeho náručím, jež se zmocnilo celé jeho mysli.

Po čase mu silné ruce pomohly ven, vetřely mu do kůže vonný olej a rozpletly svalstvo a šíji. Pak ho odvedli do odpočívárny, kde dostal vyprané, sluncem vonící bavlněné kimono. S dlouhým úlevným vzdechem se natáhl.

„Dózo gomen nasai – ča, Andžin-san?"

„Hai. Dámo."

Ča přinesli za chvilku. Řekl služce, že tu zůstane na noc, nepotáhne se do svých pokojů. Když zůstal v klidu o samotě, upíjel ča a cítil, jak ho očišťuje, „… podělaný sušený bylinky…" vzpomněl si znechuceně.

„Buď trpělivý, nenech se tím vyvést z rovnováhy," řekl si nahlas. „Jsou to prostě ubozí zabednění hlupáci, kteří nic lepšího neznají. Vždyť jsi nebýval jiný. Nevadí, teď už jim přece můžeš ukázat, co se sluší a patří."

Přestal na ně myslet a natáhl se po slovníku. Avšak této noci, vůbec poprvé od okamžiku, kdy se mu kniha dostala do ruky, opatrně ji odložil stranou a sfoukl svíčku. Jsem příliš unaven, pomyslel si.

Ne ovšem natolik, abys nedokázal zodpovědět jednu prostou otázku, naléhal vnitřní hlas: jsou to doopravdy zabednění hlupáci, anebo jsi to ty,

kdo se klame a jen si něco namlouvá?

Odpověď budu znát později, až přijde čas. Teď na tom nezáleží. Teď jenom vím, že o to nestojím, aby mi byli nablízku.

Obrátil se na druhý bok, odložil tu otázku do myšlenkové přihrádky a usnul.

Když se vzbudil, cítil se svěží. Připravili mu čisté kimono, bederní pas a tabi. Pochvy mečů měl vyleštěné. Rychle se oblékl. Před domem čekali samurajové. Zvedli se a uklonili.

„Jsme vaše dnešní stráž, Andžin-san."

„Děkuji vám. Jdeme loď teď?"

„Ano. Tady je vaše propustka."

„Dobře. Děkuji. Mohu se zeptat, jak se jmenujete?"

„Musaši Micutoki."

„Děkuji, Musaši-san. Půjdeme?"

Scházeli k molům. Erasmus byl pevně ukotven k písečnému dnu, tři sáhy hlubokému. Spodek lodního trupu byl hladký. Skočil z boku a podplaval kýl. Nebylo na něm mnoho řas a našel jen pár přichycených vilejšů. Kormidlo bylo v pořádku. Ve skladišti, kde bylo sucho a ani smítko, našel křesací kámen a jiskrou zkusmo zapálil maličký kopeček střelného prachu. Okamžitě shořel, byl v dokonalém stavu.

Nahoře na vrcholu předního stěžně pátral po náznacích prasklin. Žádné neobjevil, ani když vystupoval vzhůru nebo na ráhnech, kam až mohl dohlédnout. Mnoho spoušťových lan a svěšených plachet bylo nesprávně uvázáno, ale to se spraví, než uběhne půlka jedné hlídky.

Když znovu stanul na horní palubě, neubránil se širokému úsměvu. „Jsi zdravá jako… jako co?" Nemohl hned připadnout na dostatečně důstojné „něco", tak se jen zasmál a znovu sestoupil dolů. Ve své kabině se cítil cizí. A velmi osamělý. Jeho meče ležely na palandě. Dotkl se jich a pak vytáhl Kupce s olejem z pochvy. Řemeslné provedení bylo skvělé a ostří dokonalé. Při pohledu na meč pocítil potěšení, neboť šlo skutečně o umělecké dílo. Ale pěkně vražedné, pomyslel si jako vždy, když jej tak pootáčel ve světle.

Kolik lidí už jsi za dvě století svého života sprovodil ze světa? A kolika ještě přineseš smrt, než sám zahyneš? Mají některé meče opravdu vlastní život, jak říká Mariko? Mariko. Kde je jí konec.

Pak si na oceli všiml odlesku své námořnické truhly a to ho opět vytrhlo z náhlé melancholie.

Zasunul Kupce s olejem do pochvy. Dával si pozor, aby se čepele nedotkl prsty, protože jak pravil zvyk, i jediný dotyk by mohl dokonalost zbraně poskvrnit.

Když se sklonil nad palandou, spočinul pohledem na prázdné truhle.

„A co lodní deníky? A navigační přístroje?“ zeptal se svého obrazu v měděné námořnické lampě, která byla, tak jako všechno ostatní, důkladně vyleštěna. Viděl se, jak si odpovídá: „Koupíš si je v Nagasaki, spolu s posádkou. A zajmeš Rodriguese. Jasně. Než zahájíš útok, zmocníš se ho. Rozumíš?“

Viděl, jak se začíná stále více zubit. „Jsi si ale opravdu skálopevně jist, že tě Toranaga nechá vyplout, co?“

„To tedy jsem,“ odpověděl s naprostou sebedůvěrou. „Ať už se do Ósaky vydá nebo ne, dostanu, co chci. A Mariko dostanu taky.“

Uspokojen zasunul meče za pás, vyšel na palubu a počkal, dokud znovu nezapečetili dveře.

Když se vrátil do hradu, nebylo ještě ani poledne, takže se zašel najíst do svého obytného křídla. Dal si rýži a dvě porce ryby, které mu vlastní kuchař opekl se sójou nad dřevěným uhlím, jak ho to Blackthorne naučil. Poté malá láhev sake a nakonec ča.

„Andžin-san?“

„Hai?“

Šódži se odsunula. Stála v nich Fudžiko, plaše se usmála a uklonila se mu.

49/

„Úplně jsem na vás zapomněl,“ vyhrkl anglicky. „Bál jsem se, že už nejste naživu.“

„Dózo gozaimašita, Andžin-san, nan desu ka?“

„Nani mo, Fudžiko-san,“ odpověděl jí a zastyděl se. *„Gomen nasai. Hai. Gomen nasai. Ma-suware odorita honto ni mata aete ureši.“* (Prosím za prominutí… Je to ale překvapení, že? Jsem rád vidím vás. Posaďte se, prosím.)

„Dómo arigató gozaimašita,“ poděkovala a ujistila jej svým tenkým, vysokým hláskem, jak ho ráda vidí, jak se mezitím jeho japonština zlepšila, jak dobře vypadá a jak nesmírně je šťastná, že tu s ním může být.

Sledoval, jak si neobratně klekla na polštář proti němu. „Nohy…“ Snažil se vybavit si výraz pro popáleniny, ale nemohl si vzpomenout, takže místo toho řekl: „Nohy oheň bolí. Špatné?“

„Ale ne. Odpusťte. Jen to stále trochu vadí, když si sedám,“ odvětila Fudžiko. Soustředěně pozorovala jeho rty. „Ano, nohy bolí, promiňte.“

„Ukažte mi, prosím.“

„Odpusťte, Andžin-san, ale nechci vás tím obtěžovat. Máte dost svých starostí. Já –“

„Nerozumím. Příliš rychle, promiňte.“

„Ach, omlouvám se. Nohy jsou v pořádku. Žádná potíž,“ přesvědčovala ho.

„Je potíž. Jste přece má konkubína. Nestydět se. Ukažte teď!“

Poslušně se postavila. Zjevně byla celá nesvá, ale když už jednou stála, začala si rozvazovat šňůrky svého obi.

„Prosím, zavolejte služku,“ nařídil.

Vyhověla mu. Šódži se vzápětí otevřela a žena, kterou dosud neznal, jí přispěchala pomáhat.

Nejdříve rozvázaly tuhé obi. Spolu s dýkou v pochvě je služka odložila stranou.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se služky rázně, jak se na samuraje slušelo.

„Ó, prosím za prominutí, pane, velice se omlouvám. Jmenuji se Hana-iči.“

Uznale zamručel. Slečna První květ, konečně nějaké hezké jméno! Všechny služky byly podle zvyku pojmenovány Slečna kartáč nebo Jeřáb, Ryba, Druhé koště, Čtvrtý měsíc, Hvězda, Strom nebo Větev a podobně.

Hana-iči byla velmi starostlivá žena středních let. Určitě je rodinnou služkou, uvažoval. Možná vazalkou bývalého manžela Fudžiko. Manžel! Na toho jsem taky zapomněl, i na dítě, jež stejně jako jeho zavraždil démon Toranaga, jenž není démon, ale daimjó a dobrý, možná velký vůdce. Ano. Manžel si pravděpodobně svůj osud zasloužil, pokud ovšem vyšla najevo celá pravda, že? Ale to děcko ne, pomyslel si. To se nedá ničím ospravedlnit.

Fudžiko nechala své vrchní kimono se vzory na zeleném podkladu volně rozhrnout na obě strany. Prsty se jí chvěly, když rozvazovala tenký hedvábný pás žlutého spodního kimona. I to se nyní rozvinulo. Měla světlou pleť, v záhybech hedvábí probleskovala drobná a plochá ňadra. Hana-iči poklekla a rozvázala spodničku, která sahala od pasu až na zem, aby z ní její paní mohla vystoupit.

„Íe!“ rozhodl. Přikročil k ní a nadzdvihl dolní lem. Popáleniny začínaly na zadní straně lýtek. *„Gomen nasai,“* omluvil se.

Stála tam bez hnutí. Po tváři jí sklouzla krůpěj potu a trochu pokazila její nalíčení. Zdvihl sukni výš. Kůže byla po zadní straně nohou až nahoru celá sežehnutá, ale zdálo se, že se dokonale hojí. Již se vytvořily jizvy a nikde žádná infekce nebo hnis, pouze trocha čerstvé krve na zadní straně kolen, kde se nově porušila zahojená tkáň, když si Fudžiko klekla.

Odsunul kimona stranou a uvolnil uvázání spodničky okolo pasu. Spáleniny končily nad stehny, vyhnuly se hýždím, kde ji trám přirazil k zemi a ochránil před ohněm, a znovu pokračovaly ke kříži. Pruh popálenin na půl dlaně široký jí obepínal pás. Jizvy tu již vytvořily trvalé vrásky. Nebyl to pěkný pohled, ale vše se výtečně hojilo.

„Lékař velmi dobrý! Nejlepší, jaký já viděl!“ Pustil kimona do původní polohy. „Nejlepší, Fudžiko-san! Jizvy, co na tom záleží? Nic. Já viděl mnoho oheň zranění, rozumíte? Chtěl vidět, aby jistý dobré nebo ne dobré. Lékař velmi dobrý. Buddha strážit Fudžiko-san.“ Položil jí ruce na ramena a podíval se jí do očí. „Žádná starost teď. *Šigata ga nai, ne?* Rozumíte?“

Oči se jí zalily slzami. „Prosím vás za odpuštění, Andžin-san. Jsem z toho celá na rozpacích. Odpusťte mi, prosím, že jsem byla tak hloupá a nechala se takhle polapit jako nějaký slabomyslný eta. Měla jsem být s vámi, dohlížet na vás – a ne trčet se sluhy v domě. Tam nemám co pohledávat, naprosto ne, nebyl nejmenší důvod, abych byla zrovna v domě…“

Nechal ji mluvit, i když z toho, co říkala, nerozuměl skoro ani slovo. Soucitně ji držel. Musím tomu přijít na kloub, co ten lékař použil, pomyslel si vzrušeně. Tohle jsou nejrychleji a nejlépe zahojené popáleniny, jaké jsem kdy viděl, s takovým případem jsem se ještě nikdy nesetkal. Všichni kapitáni na lodích Jejího Veličenstva by to tajemství měli znát –ano, a vlastně všichni kapitáni veškerých evropských lodí. Počkat, cožpak by za takové tajemství každý velitel rád nezaplatil zlatými guinejemi? Vždyť bys na tom mohl nadělat bohatství! Jistě. Ale ne takovým způsobem, řekl si, takhle nikdy. Nikdy nebudeš kořistit z utrpení námořníku.

Stejně měla štěstí, že to ocinesla jen zadní strana nohou a záda, nikoli obličej. Podíval se jí do tváře. Byla stále tak hranatá a plochá jako dřív, zuby ostré jako tretka, avšak díky teplu vyzařujícímu z očí se už nezdála tak nepohledná. Znovu ji objal. „No tak. Neplakat. To příkaz!“

Poslal služku pro čerstvý ča, sake a dostatek polštářů a pomohl jí uvelebit se na nich. Znovu ji uvedl do rozpaku, když ho měla poslechnout. „Jak vám vůbec mohu poděkovat?“

„Žádné díky. Vracím –“ Blackthorne si chvilku lámal hlavu, ale nemohl si vzpomenout na japonská slova pro „laskavost“ nebo „pamatovat“, vytáhl tedy slovník a vyhledal je. „Laskavost: *o-negai…* pamatovat si: *omoi desu. Hai, mondoso o-negai! Omi desu ka?“* (Vracím laskavost. Pamatujete?) Zvedl pěsti, aby napodobil míření pistolemi. „Omi-san. Pamatujete?“

„Á, samozřejmě,“ zvolala. Potom celá udivená poprosila, zda by se také nemohla podívat do té knihy. Latinku nikdy předtím neviděla a sloupce japonských slovíček přeložených do latiny a portugalštiny jí pranic neříkaly, rychle však pochopila jejich účel. „To je kniha všech našich… Promiňte. Kniha slov, že?“

„*Hai.“*

„*Honbun?“* nadhodila.

Ukázal jí, jak slovo hledat v latině a portugalštině. „*Honbun:* povinnost.“ Pak dodal japonsky: „Povinnost rozumím. Samuraj povinnost,

že?“

„*Hai.*“ Zatleskala rukama, jako by jí právě ukázal kouzelnou hračku. Ale cožpak to není kouzlo a dar od Boha? ptal se sám sebe. Tohle mi odemyká její mysl, i Toranagovu, brzy už budu dokonale mluvit.

Říkala mu další slovíčka a on jí nacházel odpovídající výrazy v latině a portugalštině nebo je vyjadřoval anglicky. Každému slovu, jež chtěla najít, rozuměl, a vždy byl úspěšný. Slovník ani jednou neselhal.

Jedno slovo vyhledal sám. „*Madžucu desu, ne?*“ (Je to kouzlo, že?)

„Ano, Andžin-san. Ta kniha je čarovná.“ Napila se ča. „Teď s vámi mohu mluvit. Doopravdy spolu můžeme hovořit!“

„Trochu. Jen pomalu, rozumíte?“

„Ano. Mějte se mnou prosím trpělivost, omlouvám se.“

Mohutný zvon hradního paláce odbil hodinu kozy a po celém Edu se rozezněla ozvěna z chrámů, oznamující časovou změnu.

„Já teď jdu. Jdu kníže Toranaga.“ Zastrčil si knihu do rukávu.

„Když dovolíte, počkala bych tu na vás, prosím.“

„Kde přebýváte?“

Ukázala mu směr. „Tamhle, do mého pokoje vedou hned ty vedlejší dveře. Omlouvám se, že jsem vás tak přepadla –“

„Pomalu. Mluvte pomalu. Mluvte jednoduchý!“

Zopakovala to ještě jednou, zvolna a přidala ještě větší omluvu. „Dobře,“ odpověděl. „Dobře. Uvidíme se později.“

Chystala se vstát, ale zavrtěl hlavou a vyšel na dvůr. Nyní bylo zataženo a vzduch byl k zalknutí. Stráže ho již očekávaly. Brzy došli na nádvoří před hradním palácem. Stála tam Mariko, ještě útlejší a průsvitnější, alabastrová tvář pod rezavě zlatým slunečníkem. Oblečena byla do tmavě hnědého kimona se zeleným lemováním.

„*Ohajo, Andžin-san. Ikaga desu ka?*“ zeptala se se zdvořilou úklonou.

Odpověděl, že se má dobře. Podle svého zvyku pokračovali v japonské rozmluvě tak dlouho, jak jen mu to šlo, a byl spokojen. Do portugalštiny přecházeli jen tehdy, když se cítil unaven anebo si přáli mluvit důvěrněji.

„Ty…“ řekl opatrně latinsky, když zdolávali palácové schodiště.

„Ty,“ odpověděla Mariko, ale hned zase sklouzla do portugalštiny a zůstala stejně vážná jako minulého večera. „Nezlobte se, dnes už žádná latina, Andžin-san, pro dnešek se nehodí – nemůže sloužit účelu, pro který byla stvořena, chápete?“

„A kde bychom si mohli popovídat?“

„To je velice složité, nezlobte se. Mám své povinnosti…“

„Stalo se snad něco?“

„Ale ne,“ odpověděla. „Promiňte, co by se mělo stát? Všechno je v pořádku.“

V tichosti zdolali další patro. Jako vždy jim zde prohlédli propustky.

Stráže měli vpředu i za sebou. Spustil se liják a vlhkost vzduchu se stala snesitelnější.

„Teď bude pršet celé hodiny," poznamenal.

„Ano. Ale bez dešťů by nebylo rýže. Brzy přestanou úplně, tak za dva tři týdny, a pak bude horko a vlhko až do podzimu." Vyhlédla z okna na průtrž mračen, jež je obklopovala. „Podzim se vám bude líbit, Andžin-san."

„Snad ano." Pozoroval vzdálený Erasmus dole u nábřeží. Pak jeho loď zcela pohltil příval deště, začal proto stoupat trochu výš. „Až dohovoříme s knížetem Toranagou, budeme muset počkat, až se tohle přežene. Což si tak promluvit třeba někde tady?"

„To by šlo asi těžko," řekla neurčitě a jemu to připadalo podivné. Obvykle bývala taková rozhodná a jeho zdvořilé návrhy uváděla v život, jako by je se samozřejmostí považovala za příkazy. „Prosím za prominutí, Andžin-san, ale teď se potýkám s určitými těžkostmi a musím toho spoustu udělat." Na okamžik se zastavila a přendala si slunečník do druhé ruky, přidržujíc si okraj kimonové sukně. „Jak jste se vůbec večer měl? Co přátelé, vaše posádka?"

„Výborně. Všechno bylo pěkné," ujistil ji.

„Ale ne tak docela, že?" zeptala se.

„Pěkné – ale takové zvláštní." Pohlédl na ni. „Vám ale nic neujde, co?"

„Kdepak, Andžin-san. Pouze jste se o nich vůbec nezmínil a přitom jste dobrý týden nemyslel na nic jiného než na ně. Lituji, ale nejsem žádný kouzelník."

Po chvíli znovu promluvil. „Jste si jista, že je s vámi všechno doopravdy v pořádku? Nemáte snad nějaké potíže s panem Buntaróem?"

Dosud nikdy s ní o Buntaróovi nemluvil a od Jokose jeho jméno vůbec nevyslovil. Od prvního okamžiku mezi sebou uzavřeli dohodu, že tento přízrak nebude ani jeden z nich nikdy vyvolávat. „Mám k vám jediné přání, Andžin-san," šeptala mu té první noci. „Cokoli se stane během naší cesty do Mišimy nebo, přej nám Matko Boží, do Eda, bude jen a jen naší věcí, ano? Nebudeme spolu hovořit o ničem, co doopravdy je. Souhlasíte? O ničem. Nuže?"

„Jsem pro. Přísahám."

„A já se k vám přidávám. Závěr naší společné cesty bude s konečnou platností na Prvním mostě v Edu."

„To ne."

„Ale někde přece musíme skončit, můj drahý. Na Prvním mostě se naše cesta završí. Prosím vás o to, jinak zemřu utýraná hrůzou o vás, že jsem vás vystavila takovému nebezpečí…"

Včerejšího rána stanul na začátku Prvního mostu a přes všechno nadšení z Erasma mu bylo náhle těžko.

„Teď bychom ten most měli přejít, Andžin-san,“ řekla mu.

„Ano. Ale je to jenom most. Jeden z mnoha. Pojďme, Mariko san. Přejděme ten most bok po boku. Vedle mě, prosím, pojďme spolu,“ a pak dodal latinsky: „A naplň svou mysl představou, že nesena na rukou mých vstříc novému se mnou začátku kráčíš.“

Vystoupila ze svého palankýnu a ubírala se vedle něho, dokud nedošli na druhý konec. Pak znovu nasedla do nosítek se závěsy a pokračovali mírným stoupáním. U hradní brány čekal Buntaró.

Blackthorne si vybavil, jak se tehdy modlil, aby sjel z oblohy blesk.

„Takže s ním nemáte žádné potíže?“ zeptal se ještě jednou, právě když vystoupali do nejvyššího poschodí.

Zavrtěla hlavou.

„Loď dobře připravena, Andžin-san?“ zeptal se Toranaga zjednodušeným jazykem. „Žádná závada?“

„Žádná závada, pane. Loď dokonalá.“

„Kolik dalších mužů – o kolik víc třeba pro loď…“ Toranaga se podíval na Mariko. „Zeptejte se ho prosím, kolik dalších mužů bude potřebovat do posádky, aby byl schopen loď správně řídit. Chci si být zcela jist, zda rozumí, na co se ho ptám.“

„Andžin-san říká, že k tomu je zapotřebí alespoň třicet námořníků a dvacet dělostřelců. Původně měl v posádce sto sedm mužů, včetně kuchařů a obchodníků. Aby mohl plout a bojovat v těchto vodách, posádka dvou set samurajů by byla dostačující.“

„Domnívá se, že ty další muže, které potřebuje, by si mohl najmout v Nagasaki?“

„Ano, pane.“

„Já bych tedy žoldákům rozhodně nevěřil,“ odfrkl si Toranaga znechuceně.

„Promiňte, prosím, přejete si, abych to přeložila, pane?“

„Co? Ale ne, na tom nezáleží.“

Toranaga vstal. Stále předstíral rozmrzelost a podíval se z okna ven do deště. Celé město bylo zahaleno příkrovem lijáku. Kéž by tak pršelo třeba celé měsíce, pomyslel si. Ó, bohové, kde jste kdo, ať jen prší až do Nového roku. Kdy se asi Buntaró setká s mým bratrem? „Povězte panu Andžinovi, že zítra mu předám jeho vazaly. Dnes je to hrozné. Tenhle déšť potrvá celý den. Nemá smysl zbytečně se promáčet.“

„Zajisté, pane,“ řekla a Toranaga se musel sám pro sebe ironicky usmát. Nikdy v životě mu počasí v ničem nezabránilo. Tohle ji i všechny případné pochybovače určitě přesvědčí, že jsem se natrvalo změnil k horšímu, pomyslel si. Věděl, že dosud ještě nenastal čas, aby opustil zvolenou cestu. „Zítra nebo pozítří, co na tom záleží? Hekněte mu, že až budu připraven,

pošlu pro něj. Zatím ať počká ve hradu.“

Poslouchal, jak jeho pokyny tlumočí Andžinovi.

„Ano, urozený pane, rozumím,“ odpověděl Blackthorne sám. „Ale mohu se zdvořile zeptat: možné jet Nagasaki rychlý? Myslím, důležité. Promiňte.“

„O tom rozhodnu později,“ odbyl ho Tonaraga stroze, aby mu to zase příliš neulehčoval. Pokynul, že muže odejít. „Na shledanou, Andžin-san. Brzy rozhodnu, co s vámi dál.“ Všiml si, že Blackthorne chtěl žádost ještě jednou zdůraznit, ale nakonec tak ze zdvořilosti neučinil. No vida, pomyslel si, přece jen se už začíná učit, co se sluší a patří! „Řekněte panu Andžinovi, že není třeba, aby tu na vás čekal, Mariko-san. Brzy se zase uvidíme, Andžin-san.“

Mariko učinila, co jí přikázal. Toranaga se otočil a prohlížel si město bičované lijákem. Dveře za Blackthornem zapadly. „Kvůli čemu byla ta hádka?“ zeptal se Toranaga, aniž se na ni podíval.

„Prosím?“

Pozorně našpicovaným uším neuniklo, že se jí nepatrně zachvěl hlas. „Samozřejmě hádka mezi vámi a Buntaróem, nebo jste snad měla ještě nějakou jinou, která by mě mohla zajímat?“ dodal s kousavým sarkasmem. Potřeboval tu věc rychle uspíšit. „Třeba s panem Andžinem, nebo mými křesťanskými nepřáteli, nebo že by to schytal Cukku-san?“

„Ne, pane. Prosím za prominutí. Začalo to jako obvykle, jako většina manželských hádek. Vlastně pro nic za nic. A potom se pokaždé vyhrabe celá minulost a oba jsou hned jako posedlí, stačí být v určitém rozpoložení.“

„A vy jste v něm byla?“

„Ano. Promiňte, prosím. Nemilosrdně jsem manžela vydráždila, byla to jen a jen má chyba. Lituji toho, pane, tak mě to mrzí, že v téhle době lidé říkají unáhlené věci.“

„No tak, ven s tím, jaké unáhlené věci?“ Připadala si jako štvaná laň. Obličej měla křídově bílý. Věděla, že špehové už mu bezpochyby donesli, co po sobě ve svém tichém domě křičeli.

Řekla mu všechno, co tam mezi nimi padlo, vše, co jen si dovedla vybavit. Pak dodala: „Jsem přesvědčena, že můj manžel to řekl v divoké zlosti, kterou jsem vyprovokovala. Je loajální – já to vím. Pokud zde má být někdo potrestán, pak jsem to já, pane. To já jsem vyvolala to šílenství.“

Toranaga se znovu posadil na polštář, záda strnulá, tvář jako ze žuly. „Co na to řekla paní Gendžiko?“

„Nemluvila jsem s ní, pane.“

„Ale máte to v úmyslu – nebo jste měla, co?“

„Ne, pane. Když dovolíte, chtěla bych ihned vyjet do Ósaky.“

„Pojedete, až vám řeknu a ne dřív. Zrada je hanebnost, ať už se objeví

kdekoli!“

Sklonila se před práskavým bičem jeho jazyka. „Zajisté, pane. Prosím za odpuštění. Je to má chyba.“

Zacinkal malým ručním zvonečkem. Dveře se otevřely a stál v nich Naga. „Ano, pane?“

„Nařiď panu Sudarovi a paní Gendžiko, ať se sem okamžitě dostaví.“

„Ano, pane.“ Naga se otočil a chtěl odejít.

„Počkej! Potom svoláš mou radu, Jabua a ostatní – a všechny vyšší hejtmany. O půlnoci ať jsou tady. A teď nech vyklidit celé patro. Všechny stráže pryč! A bez Sudary se mi nevracej!“

„Ano, pane.“ Naga, celý bledý, za sebou zavřel dveře.

Toranaga uslyšel hluk mužů sbíhajících ze schodů. Popošel ke dveřím a otevřel je. Na poschodí nebyla ani noha. Přirazil dveře a zavřel je na závoru. Zdvihl jiný zvonek a zacinkal. Na vzdálenějším konci místnosti se otevřela vnitřní dvířka. Byla sotva rozpoznatelná, tak dovedně byla zamaskována mezi dřevěným zařízením. Stála v nich podsaditá žena středního věku. Měla na sobě hábit s kutnou, jaký nosily buddhistické mnišky. „Přejete si, pane můj?“

„Trochu ča, prosím, Čano-čan,“ řekl. Dveře se zavřely. Toranaga znovu spočinul pohledem na Mariko. „Vy si tedy myslíte, že je loajální?“

„Jsem o tom přesvědčena, pane. Odpusťte mi, prosím, byla to má chyba, on za to nemohl,“ zopakovala, celá dychtivá, aby ho uspokojila. „Já jsem ho vyprovokovala.“

„Ano, je to vaše práce. Nechutné. Hrozné. Neodpustitelné!“ Toranaga vytáhl papírový kapesník a otřel si čelo. „A přece šťastné!“ dodal.

„Prosím?“

„Kdybyste ho nebyla vydráždila, možná bych se o žádné zradě nikdy nedozvěděl. A kdyby to byl řekl nevyprovokován, mohl bych na to odpovědět pouze jediným způsobem. Když je to takhle.“ pokračoval, „dáváte mi možnost výběru.“

„Pane?“

Neodpověděl a zamyslel se. Kéž by tu byl Hiromacu, pak bych tu měl aspoň jednoho muže, kterému bych mohl plně věřit. „A co vy? Jakpak je to s vaší vlastní loajalitou?“

„Ale pane, prosím vás, musíte přece vědět, že se na mě můžete spolehnout.“

Nic na to neřekl. Jeho pohled jí nedal vydechnout.

Vnitřní dvířka se otevřela a do místnosti sebevědomě a bez zaklepání znovu vešla mniška Čano s podnosem v rukou. „Prosím, můj velký pane, už je to tu pro vás.“

Poklekla jako venkovanka, i ruce měla hrubé jako rolnická žena, ale vyzařovala z ní úžasná sebejistota a zřejmá vnitřní radost. „Požehnej vás

Buddha svým mírem.“ Pak se obrátila k Mariko, po vesnicku se jí uklonila a znovu se pohodlně usadila. „Nechtěla byste mi prokázat tu čest, paní, a ujmout se naléváni? Vy to jistě zvládnete ladněji a určitě ani neukápnete, viďte?“ Oči jí zářily vnitřním potěšením.

„Ale s radostí, Oku-san,“ odpověděla Mariko, oslovujíc ženu řádovým titulem Matky. Nedala najevo své překvapení, i když Nagovu matku ještě nikdy neviděla. Znala většinu z Toranagových ostatních právoplatných dam, které vídávala při různých oficiálních příležitostech, ale blízké si byly jen s Kiricubo a paní Sazuko.

„Čano-čan,“ promluvil Toranaga, „toto je urozená paní Toda Mariko-no-Buntaró.“

„*A só desu*, odpusťte, myslela jsem, že jste jedna z vybraných dam mého velkého pána. Prosím za prominutí, paní Todo, Buddhovo požehnání nechť vás provází.“

„Děkuji vám,“ řekla Mariko. Nabídla šálek Toranagovi. Přijal jej a napil se.

„Nalejte také Čano-san a sobě,“ pokynul.

„Promiňte, ale pro mě ne, velký pane, když dovolíte, zuby už se mi z tolika ča viklají a ke kbelíku je to pak pro mé staré kosti taky už moc daleko.“

„Však ti troška pohybu jenom prospěje,“ opáčil Toranaga. Byl tak rád, že pro ni dal po návratu do Eda poslat.

„Tak dobrá, pane můj. Máte pravdu – ostatně jako vždycky.“ Čano opět obrátila svou bodrou pozornost k Mariko. „Vy jste tedy dcera pana Akečiho Džinsaje.“

Šálek, který měla Mariko v rukou, znehybněl ve vzduchu. „Ano. Promiňte, prosím…“

„Ale za co byste se měla omlouvat, dítě?“ Čano se vlídně zasmála, až se jí rozhoupalo břicho, nahoru, dolů. „Než jsem slyšela vaše jméno, nedokázala jsem si vás zařadit, odpusťte mi to, ale naposledy jsem vás viděla na vaší svatbě.“

„Ale, vážně?“

„Opravdu, viděla jsem vás na svatbě, ale vy jste neviděla mě. Špehovala jsem vás takříkajíc ze zákulisí. Ano, vás a všechny ty velké osobnosti, diktátora, Nakamuru, budoucího taikóa a všechny urozené hosty. Kdepak, byla jsem příliš stydlivá, než abych se vetřela do takové společnosti. Ale stejně to pro mě byly zlaté časy. Nejlepší, jaké jsem zažila. To bylo druhým rokem, co si mě můj velký pán oblíbil a nosila jsem pod srdcem děťátko – i když jsem byla stále jen rolnická ženská jako vždycky.“ Kolem očí jí zahrály vrásky a dodala: „Vy jste se od těch dob změnila jen maličko, pořád jste jedna z Buddhových vyvolených.“

„Ó, kdybyste tak měla pravdu, Oku-san.“

„Však je to pravda. Věděla jste o tom vůbec, že jste byla jedna z Buddhových vyvolených?“

„Ale já nejsem, Oku-san, i kdybych sebevíc chtěla.“

„Ona je křesťanka,“ připojil se Toranaga.

„Aha, křesťanka – ale proč by na tom mělo u ženy záležet, můj pane? Křesťanka jako buddhistka. Někdy je to skoro jedno, i když nějakého boha potřebuje každá žena.“ Čano se rozpustile zachichotala. „My ženské, velký pane, my boha potřebujeme, aby nám pomohl vycházet s muži, víte?“

„To my muži zase potřebujeme trpělivost, božskou trpělivost, abychom dokázali vyjít se ženami.“

Čano se rozesmála. Místnost jako by zalilo teplo a i Mariko na okamžik pozapomněla na své chmury. „Je to tak, velký pane,“ pokračovala Čano, „všechno je to jenom kvůli zlatému pavilonu, ten přitom nemá žádnou budoucnost a je v něm jen málo tepla, i když pekla je v něm habaděj.“

Toranaga zamručel. „Co vy na to, Mariko-san?“

„Paní Čano je moudřejší, než by člověk při jejím mladém věku čekal.“ odpověděla Mariko.

„Ale, ale, paní, to jsou příliš krásná slova pro starou bláznivou bábu,“ řekla jí mniška. „Tak živě si na vás vzpomínám. Měla jste na sobě modré kimono s nejrozkošnějším vzorem s jeřáby, jaký jsem kdy viděla. Byli stříbrní.“ Očima sklouzla zpět na Toranagu. „Nu, velký pane, jen jsem si chtěla chvilku posedět. Teď mě prosím omluvte.“

„Času dost. Nikam nechoď.“

„Jistě, velký pane,“ řekla Čano a nemotorně se zvedala na nohy. „Poslechla bych vás, jako vždycky, ale příroda se ozývá. Takže vás prosím, buďte ke staré venkovance laskav, strašně nerada bych vám udělala ostudu. Je čas odejít. Všechno máte připraveno, jídlo a sake, jak jen si budete přát, můj pane.“

„Děkuji ti.“

Dveře se za ní neslyšně zavřely. Mariko počkala, až Toranaga dopije, pak mu znovu dolila do šálku.

„Na co myslíte?“

„Čekala jsem, urozený pane.“

„Na copak, Mariko-san?“

„Pane, jsem hatamoto. Ještě nikdy jsem na vás nechtěla žádnou laskavost. Jako hatamoto bych vás chtěla požádat o –“

„Nechci, abyste se na mě obracela jako hatamoto s jakoukoli žádostí,“ vpadl jí do řeči Toranaga.

„Pak tedy slyšte mé celoživotní přání.“

„Nejsem váš manžel, abych vám ho mohl splnit.“

„Někdy ale vazal muže požádat i svého lenního –“

„Ano, někdy, ale ne teď! Teď budete pěkně zticha a nechci už slyšet o

žádných celoživotních přáních, laskavostech, žádostech nebo čemkoli podobném.“ Celoživotní přání byla výsada, o niž mohla podle pradávného zvyku požádat manželka svého muže, nebo syn otce – a výjimečně manžel svou choť –, aniž ztratili tvář. Podmínkou bylo, že pokud bude přání vyslyšeno, daná osoba v tomto životě již nikdy nebude žádat laskavost další. Podle obyčeje nebylo možno se na přání jakkoli vyptávat a později se již o něm nikdo neměl nikdy víc zmiňovat.

Někdo zdvořile zaklepal na dveře.

„Uvolněte závoru,“ nařídil Toranaga.

Poslechla ho. Dovnitř vešel Sudara následován svou manželkou paní Gendžiko. Doprovázel je Naga.

„Naga-san, teď jdi dolů do druhého patra a nikoho bez mého pokynu nepouštějte nahoru.“ Naga odkráčel.

„Mariko-san, zavřete dveře a sedněte si tady.“ Toranaga ukázal na místo kousek před sebou, obrácené k ostatním.

„Povolal jsem vás oba sem, protože si musíme v soukromí probrat pár naléhavých rodinných záležitostí.“

Sudara nechtěně sklouzl pohledem na Mariko, pak znovu na otce. Gendžiko ani nemrkla.

„Ona je tady ze dvou důvodů,“ spustil Toranaga zhurta, „první je, že chci, aby tu byla, a druhý, že chci, aby tu byla!“

„Zajisté, otče,“ odpověděl Sudara a styděl se za to, jak nezdvořile se otec vůči nim všem chová. „Mohu se zeptat, čím jsem se vás dotkl?“

„Měl bych snad být něčím dotčen?“

„Ne, pane. Pokud vám ovšem nevadí, s jakým zápalem usiluji o vaši bezpečnost a nechci vám dovolit opustit tuto zem.“

„A co takhle zrada? Slyšel jsem, že se chceš opovážit zaujmout mé místo hlavy rodu!“

Sudarův obličej zbledl. I Gendžiko byla náhle celá bílá. „Nikdy jsem se ničeho takového nedopustil ani v myšlenkách, natož slovy nebo skutkem. To platí i o všech členech mě rodiny a jakýchkoli osobách v mé přítomnosti.“

„Je to tak, pane,“ přidala se paní Gendžiko se stejnou rozhodností.

Sudara, druhý z pěti Toranagových žijících synů, byl hrdý, štíhlý muž s chladnýma, úzkýma očima a tenkými rty, jež se nikdy neusmály. Bylo mu čtyřiadvacet let a byl dobrým vojenským velitelem. Vroucně miloval své děti, neměl žádné konkubíny a byl oddaný své manželce.

Gendžiko byla drobná žena, o tři roky starší než manžel, a po čtyřech dětech, jež mu porodila, se už pěkně zaoblila. Držela se vsak zpříma a stejně jako její sestra Očiba byla vždy připravena hrdě a nemilosrdně bránit svou rodinu. I ona v sobě měla jistou skrytou krutost, kterou právě tak jako Očiba zdědila po dědu Gorodovi.

„Jestliže někdo mého manžela obvinil, pak je to lhář," vyhrkla.

„Mariko-san," řekl Toranaga, „požádejte paní Gendžiko o to, co vám nařídil váš manžel!"

„Můj manžel Buntaró mě požádal, přikázal mi, abych vás přesvědčila, že nadešel čas, aby se urozený pan Sudara chopil moci, ostatní členové rady prý smýšlejí stejně a pokud se náš pán Toranaga nebude chtít vzdát – pak je třeba vyrvat mu moc násilím."

„O ničem takovém nikdo z nás v životě neuvažoval, otče," vzkypěl Sudara. „Jsme vám věrní a já bych nikdy ne –"

„A kdybych ti moc předal, co bys udělal pak?" zeptal se Toranaga.

Gendžiko ihned přispěchala s odpovědí. „Jak to pan Sudara může vědět, když na takovou zavrženíhodnou myšlenku nikdy ani nepřipadl? Odpusťte, pane, ale nemůže vám odpovědět, protože nic takového mu nikdy nepřišlo na mysl. Jak by také mohlo? A pokud jde o pana Buntaróa, určitě se ho zmocnili kami."

„Buntaró tvrdil, že ostatní mají stejný názor."

„Ale kdo?" zeptal se Sudara zlostně. „Řekněte mi, kdo, a já ho na místě sprovodím ze světa."

„To řekneš ty mně, kdo to je!"

„O nikom nevím, pane, jinak bych vám to už ohlásil."

„Cožpak bys je hned nezabil?"

„Váš první zákon zní – být trpělivý, váš druhý – být trpělivý. Vždycky jsem se řídil vašimi příkazy. Byl bych vyčkal a ohlásil to. Jestli jsem se vás dotkl, nařiďte mi provést seppuku. Nezasloužím si vaši zlost, pane, žádné zrady jsem se nedopustil. Nemohu snést, když mě zahrnujete hněvem."

„Ano, pane," přidala se Gendžiko. „Promiňte mi, prosím, ale pokorně souhlasím se svým manželem. Je bez viny a s ním i všichni naši lide. Jsme věrní – cokoli máme, je vaše, cokoli jsme, udělal jste z nás vy, splníme každý váš rozkaz."

„Ták! Jste tedy loajální vazalové? Poslušní? Vždycky plníte příkazy?"

„Ano, pane."

„Výborně. Tak se seber a zabij své děti. Teď hned."

Sudara odtrhl oči z otce a pohlédl na svou ženu.

Nepatrně pohnula hlavou. Pak přikývla na souhlas.

Sudara se Toranagovi uklonil. Rukou pevněji sevřel jílec meče a vstal. Tiše za sebou zavřel dveře. Zůstalo za ním hluboké ticho. Gendžiko se podívala na Mariko, pak se zahleděla do země.

Zvony oznámily, že hodina kozy je právě v polovině. Zdálo se, že vzduch v místnosti zhoustl. Na chvilku ustal déšť, pak se spustil znovu s ještě větší silou.

Právě když zvony odbily další hodinu, ozvalo se zaklepání.

„Ano?"

Dveře se otevřely. „Prosím za prominutí, otče," omlouval se Naga, „můj bratr… pan Sudara by chtěl jít znovu nahoru."

„Vpusť ho – pak se vrať na své stanoviště."

Sudara vešel, poklekl a uklonil se. Byl promočený, vlasy slepené deštěm. Ramena se mu trochu zachvívala. „Mé – mé děti jsou… Pane, vy jste je už dal odvést."

Gendžiko zakolísala a téměř se zhroutila dopředu. Ovládla však svou slabost a pohlédla na manžela. „Vy – vy jste je nezabil?"

Sudara zavrtěl hlavou a Toranaga pronesl ponuře: „Vaše děti jsou tady u mě, o patro níž. Poté, co jsem vás sem zavolal, nařídil jsem Čano-san, aby je přivedla. Musím si být ve vás obou naprosto jist. Ošklivé časy vyžadují ošklivé zkoušky." Zacinkal ručním zvonkem.

„Vy – vy tedy svůj pří… svůj příkaz odvoláváte, pane?" zeptala se Gendžiko, úporně se snažíc zachovat chladnou důstojnost.

„Ano. Můj příkaz je odvolán. Pro tentokrát. Musel jsem si vás vyzkoušet. A svého dědice."

„Díky, díky vám, pane." Sudara ponížen sklopil hlavu.

Otevřela se vnitřní dvířka. „Čano-san, přiveďte sem na chvilku moje vnoučata," řekl Toranaga.

Brzy se objevily tmavě oblečené pěstounky a jedna kojná s dětmi. Děvčátkům byly čtyři, tři a dva roky a maličký, teprve několikatýdenní syn, spal kojné na rukou. Všechny dcerky měly šarlatová kimonka a ve vláscích stužky téže barvy. Pěstounky poklekly, aby se Toranagovi uklonily, a jejich svěřenkyně je s hlavičkami na tatami důležitě napodobily –pouze té nejmenší v tom musela napomoci jemná, ale pevná ruka.

Toranaga se jim také s vážnou tváří uklonil. Teprve když splnily svou povinnost, nahrnuly se děti do dědečkova náručí– jen nejmenší holčička se přibatolila do maminčina objetí.

Byla půlnoc a Jabu si nadutě vykračoval přes hradní nádvoří zalité světlem pochodní. Všude byly rozmístěny elitní jednotky Toranagových osobních stráží. Nezřetelný měsíc zakrývala mlžná clona, hvězdy byly sotva vidět.

„Á, Naga-san. Co má tohle všechno znamenat?"

„Nevím, urozený pane, ale všichni se mají dostavit do zasedací síně. Prosím za prominutí, ale musíte u mě zanechat své meče."

Jabu zrudl nad tím neslýchaným porušením etikety. „Co si to –" Ale rozmyslel si to, protože vycítil mladíkovo hrozivě vybičované napětí a neklidnou nervozitu stráží kolem. „Na čí rozkaz, prosím, Naga-san?"

„Otcův, pane. Je mi líto, mohu vám vyhovět, pokud si nepřejete zúčastnit se porady, ale jsem povinen vám sdělit, že dovnitř smíte pouze bez mečů, a odpusťte, tak se tam také objevíte. Prosím za prominutí, ale

nemám na vybranou.“

Jabu si všiml, že ve strážní boudě vedle mohutné hlavní brány se již pod dohledem navršila hromada mečů. Zvážil, jak nebezpečné by bylo odmítnout, a uvědomil si, co by mu hrozilo. Neochotně uvolnil paže. Naga se zdvořile uklonil a s podobnými pocity trapnosti meče přijal. Jabu vešel dovnitř. Kolem dokola velké síně s kamennou podlahou byly střílny, nad hlavami měli dřevěné trámy.

Brzy se tu shromáždilo na padesát vyšších velitelů, třiadvacet rádců a sedm spřátelených daimjóů z menších severních provincií. Všichni byli rozrušeni a nepokojně se vrtěli.

„Co to má všechno znamenat?“ zeptal se Jabu, když mrzutě zaujal své místo.

Jeden z velitelů pokrčil rameny. „Pravděpodobně je to kvůli cestě do Ósaky.“

Jiný muž se s nadějí rozhlédl okolo. „Možná to znamená změnu plánu, co myslíte? Třeba se chystá vyhlásit Nachové –“

„Promiňte, ale děláte si marné naděje. Už je rozhodnut. Náš pán se rozhodl – Ósaka a nic jiného! Hej, Jabu-sama, kdy jste sem přijel?“

„Včera. Uvízl jsem se svými jednotkami na víc než dva týdny ve špinavé rybářské díře jménem Jokohama na jih odsud. Přístav tam není špatný, ale ten hmyz! Zatracení komáři, a těch švábů – na Izu to nikdy nebylo tak zlé.“

„Slyšel jste už všechny nové zprávy?“

„Myslíte všechny ty špatné zprávy? Myslím, že pořád platí, že za šest dní se máme vydat na cestu, je to tak?“

„Ano. Je to hrozné. Ostudné!“

„To je pravda, ale tahle noc je ještě horší,“ procedil ponuře jiný důstojník. „Ještě nikdy jsem nebyl bez mečů. Nikdy.“

„Je to urážka,“ utrousil záměrně Jabu. Všichni okolo se po něm otočili.

„Souhlasím,“ prolomil ticho hejtman Kijošio. Prošedivělý Serata Kijošio byl tvrdý velitel sedmé armády. „Nikdy jsem ještě nebyl na veřejnosti bez mečů. Připadám si jako nějaký smradlavý kupec! Myslím… hm hm, rozkaz je rozkaz, ale jsou rozkazy, které by se vydávat neměly.“

„Přesně tak,“ přitakal kdosi. „Co by asi udělala stará Železná pěst –kdyby ten tu tak byl!“

„Ten než by se vzdal mečů, raději by si rozřízl břicho! Udělal by to ještě dnes v noci, tady na nádvoří!“ řekl někdo z mladších. Byl to Sera-ta Tomo, hejtmanův nejstarší syn, zástupce velitele čtvrté armády. „Kéž by tu byl! Ten už by… Rozřízl by si břicho jako první.“

„Uvažoval jsem o tom.“ Hejtman Kijošio si hlučně odkašlal. „Někdo na sebe musí vzít zodpovědnost – a konat svou povinnost! Někdo musí názorně ukázat, že lenní pán znamená především odpovědnost a

povinnost!“

„Promiňte, ale raději byste si měl dávat pozor na jazyk,“ doporučil mu Jabu.

„A k čemu je samurajovi jazyk v ústech, když nesmí být samurajem?“

„K ničemu,“ potvrdil starý rádce. „Souhlasím. Je lepší nežít.“

„Promiňte, Isamu-san, ale to nás vbrzku stejně čeká,“ podotkl mladý Serata Torno. „Jsme jako přivázaní holubi, přichystaní jako lahůdka pro jednoho bezostyšného jestřába!“

„Prosím vás, raději toho nechte!“ nabádal je Jabu, skrývaje své uspokojení. Pak opatrně dodal: „Je naším lenním pánem a dokud kníže Sudara nebo rada otevřeně nepřevezme odpovědnost, zůstane jím a nám nezbývá než ho poslechnout. Není to tak?“

Hejtman Kijošio si ho přeměřoval a rukou bezděčně šátral po jílci meče. „O ničem jste neslyšel, Jabu-sama?“

„Ne, nic.“

„Buntaró-san říkal, že –“ začal rádce.

Hejtman Kijošio ho tiše přerušil. „Odpusťte, Isamu-san, ale to, co řekl nebo neřekl hejtman Buntaró, není podstatné. Jabu-sama má pravdu. Lenní pán je lenní pán. Ale přesto, i samuraj má svá práva, vazal má svá práva. I daimjó. Ne?“

Jabu se na něj znovu podíval a zvažoval dosah této nabídky. „Izu je provincie knížete Toranagy. Nejsem už daimjó Izu, jen jeho správce.“ Rozhlédl se po prostorné síni. „Tak už jsou tu všichni, že?“

„Kromě pana Noborua,“ upřesnil jeden z hejtmanů. Měl na mysli Toranagova nejstaršího syna, muže všeobecně nenáviděného.

„Ano. Taky dobře. Nevadí, pane hejtmane, stejně ho brzy vyřídí čínská nemoc a navždycky si oddechneme od té jeho nechutné náladovosti,“ utrousil někdo.

„A smradu.“

„Kdy se má vrátit?“

„Kdo ví? Ani nevíme, proč ho vlastně Toranaga-sama poslal na sever. Kdyby tam tak chtěl zůstat, co?“

„Kdybyste měl tu jeho nemoc, taky byste byl tak náladový jako on.“

„Jistě, Jabu-sama. To bych byl. Škoda že se nakazil, není to špatný hejtman – lepší než Studená ryba,“ dodal Kijošio, který použil Sudarovu neveřejnou přezdívku.

„A jejej,“ hvízdl rádce. „Dnešní noci asi kolem poletují zlí duchové, že se vám tak rozvázaly jazyky. Nebo že by za to mohlo sake?“

„Třeba je to ta čínská nemoc,“ odpověděl hejtman Kijošio s hořkým smíchem.

„Buddho, před tou mě chraň!“ řekl Jabu. „Kdyby tak jenom kníže Toranaga změnil své rozhodnutí o Ósace!“

„Hned bych si tu rozřízl břicho, kdyby ho to tak mohlo přesvědčit," přidal se mladík.

„Nechci se tě dotknout, synu, ale vrať se na zem. Ten už to nikdy nezmění."

„Já vím, otče. Když já mu prostě nerozumím…"

„A máme s ním jet všichni? V jedné skupině?" zeptal se po chvilce Jabu.

Odpověděl mu starý rádce Isamu. „Ano, máme tvořit jeho doprovod. S dvěma tisíci mužů v dokonalé slavnostní zbroji a s plnou parádou. Než se tam dostaneme, zabere nám to měsíc. Ještě nám zbývá šest dní."

„To není mnoho," prohodil hejtman Kijošio. „Co myslíte, Jabu-sama?"

Jabu neodpověděl. Nebylo potřeba, a hejtman to ani nečekal. Každý se ponořil do vlastních úvah.

Otevřely se postranní dveře a do síně vešel Toranaga následován Sudarou. Všichni se strnule uklonili. Toranaga jim také pokynul a usadil se čelem k nim, Sudara jako předpokládaný následník kousek před ním, rovněž tváří ke shromáždění. Hlavními dveřmi vešel Naga a zavřel za sebou.

Toranaga si jako jediný ze všech ponechal své meče.

„Tak se mi doneslo, že někteří z vás rozsévají zradu – v řečech, myšlenkách i ve svých plánech," pronesl chladně. Nikdo neodpovídal, nikdo se ani nepohnul. Pomalu, neúprosně přejížděl Toranaga pohledem jednu tvář po druhé.

Stále ani hnutí. Konečně promluvil hejtman Kijošio. „Mohl bych se vás, urozený pane, se vší úctou zeptat, co ráčíte mínit slovem zrada?"

„Jakékoli zpochybnění rozkazu, rozhodnutí nebo postavení kteréhokoli lenního pána v libovolnou dobu znamená zradu," zpražil ho Toranaga.

Hejtman napřímil záda. „Pak jsem tedy vinen ze zrady."

„Tak jděte ven a ihned vykonejte seppuku."

„Udělám to, pane," odvětil voják s hrdostí, „ale nejdříve žádám o právo svobodně promluvit před vašimi loajálními vazaly, důstojníky a rád –"

„Jste zbaven veškerých práv!"

„Dobře. Pak to tedy žádám jako své předsmrtné přání – coby hatamoto – na oplátku za dvacet osm let věrných služeb!"

„Ale hleďte to zkrátit."

„Zajisté, pane," odpověděl Kijošio ledově. „Především bych si dovolil říci. že rozhodnutím jet do Ósaky a poklonit se tam rolníkovi Išidovi se dopouštíte zrady své vlastní cti, cti svého rodu, svých věrných vazalů i svých mimořádných zděděných tradic a jednáte v naprostém rozporu s bušidó. Za druhé: obviňuji vás z této zrady a prohlašuji, že jste tím pozbyl práva být naším lenním pánem. Za třetí: žádám vás, abyste neprodleně abdikoval ve prospěch knížete Sudary a se ctí odešel z tohoto života – nebo

si vyholil hlavu a uchýlil se do kláštera, jak si vyberete.“

Hejtman se strnule uklonil a posadil se na paty. Všichni čekali, nikdo ani nedýchal. Nyní se neuvěřitelné stalo skutečností.

Toranaga náhle zasyčel: „Tak na co čekáte?“

Hejtman Kijošio na něj pohlédl. „Na nic. Promiňte, prosím.“ Jeho syn se začal zvedat.

„Ne. Přikazuji ti, abys tu zůstal!“ nařídil otec.

Hejtman se Toranagovi naposledy uklonil, vstal a s ohromující důstojností vyšel ven. Tu a tam se někdo neklidné zavrtěl a síní proběhla napjatá vlna, ale Toranagova tvrdost znovu nabyla vrchu. „Je tu snad ještě někdo, kdo se přiznává ke zradě? Ještě někdo se opovažuje porušit bušidó a troufá si obviňovat svého lenního pána ze zrady?“

„Prosím za prominutí, pane,“ řekl vyrovnaně starý rádce Isumi. „Musím však říci, že pokud se vydáte do Ósaky, dopouštíte se zrady na svém dědictví.“

„V den, kdy vyjedu do Ósaky, vy odejdete z tohoto světa.“

Stříbrovlasý muž se zdvořile uklonil. „Já vím, pane.“

Toranaga shromáždění přejížděl nelítostným pohledem. Tamhle se někdo neklidně pohnul a oči se do něho zabodly. Onen samuraj kdysi býval válečníkem. Již před lety ztratil chuť dál bojovat, oholil si hlavu, stal se buddhistickým mnichem a nyní byl členem Toranagova nevojenského úřadu. Nic neříkal, ale téměř se scvrkával neovladatelným strachem, který se zoufale snažil zakrýt.

„Čeho se bojíte, Numata-san?“

„Ničeho,“ odpověděl muž se sklopenýma očima.

„Výborně. Tak se seberte a jděte vykonat seppuku, protože jste lhář a váš strach je jako nakažlivý puch.“

Muž zaskučel a vypotácel se ven. Nyní se všech zmocnil děs. Toranaga přihlížel. A čekal.

Vzduch se stal nesnesitelným, i nepatrné praskání plamenů pochodní působilo nepřirozeně hlučně. Pak se Sudara otočil a uklonil se. Věděl, co je jeho povinností a jakou má odpovědnost. „Pane, mohl bych prosím učinit prohlášení?“

„Jaké prohlášeni?“

„Pane, jsem přesvědčen, že… že už tu není žádná zrada a že ani v budoucnu –“

„Já tvůj názor nesdílím.“

„Prosím za prominutí, pane, víte, že se vám podřídím. Všichni vás poslechneme. Jde nám jen o vaše blaho, o to nejlepší pro vás –“

„To nejlepší je mé rozhodnutí. Cokoli rozhodnu já, je nejlepší!“

Sudara se bezmocně uklonil na znamení toho, že se podrobuje, a ztichl. Toranaga z něj nespouštěl oči. Jeho upřený pohled neznal slitování. „Už

nejsi mým dědicem.“

Sudara zbledl. Pak Toranaga prolomil napětí v síni a zahřímal: „Já jsem tady nejvyšším pánem!“

Chvilku vyčkal, pak za naprostého ticha vstal a zpupně rázoval ven. Dveře se za ním zavřely. Síní proběhl mohutný vzdech. Nespočetné ruce bezmocně hmataly po mečích. Nikdo se však nepohnul z místa.

„Dnes… dnes ráno jsem… jsem dostal zprávu od našeho vrchního velitele,“ vypravil ze sebe konečně Sudara. „Kníže Hiromacu tu bude za pár dní. Já… promluvím s ním. Nedělejte rozruch, buďte trpěliví, zachovejte věrnost našemu lennímu pánovi. A nyní pojďme vzdát hold hejtmanu Seratovi Kijošiovi…“

Toranaga stoupal po schodišti a cítil se velmi osamělý. Ve věži se rozléhala ozvěna jeho kroků. Když byl skoro nahoře, zastavil se a na chvíli se opřel o zeď. Dýchal ztěžka. Do prsou se mu znovu zahryzla bolest a pokoušel se jí třením zbavit. „To je jen nedostatkem pohybu,“ mumlal. „Jen málo pohybu, nic jiného.“

Stoupal dál. Věděl, že mu hrozí smrtelné nebezpečí. Zrada a strach jsou nakažlivé a musí se nelítostně vyhladit, jakmile se objeví. A ani potom si nemůžeš být nikdy jist, že se ti je podařilo vykořenit. Zápas, do něhož jsi byl vtažen, není dětská hra. Slabí se musí stát potravou silným, ti zase figurkami v rukou těch nejsilnějších. Kdyby Sudara veřejně vznesl nárok na titul, jsi proti tomu bezmocný. Dokud Zataki neodpoví, nezbývá ti než čekat.

Toranaga za sebou zavřel, zajistil dveře a došel k oknu. Hluboko pod sebou viděl, jak se jeho hejtmani a rádci trousí do svých domovů mimo zdi hradního paláce. Za hradbami leželo téměř v naprosté tmě město. Na obloze visel bledý a mlhavý měsíc. Byla přízračná, temná noc. A na nebesích jako by četl znamení své záhuby.

50/

Blackthorne seděl o samotě na ranním sluníčku v rohu zahrady před domem, kde byl ubytován, v ruce držel slovník a snil s otevřenýma očima. Byl jasný den bez mráčku – první po řadě týdnů – a uplynulo už pět dní od chvíle, kdy naposledy viděl Toranagu. Po celý ten čas byl uzavřen ve hradu, nemohl se setkat s Mariko ani navštívit svou loď či posádku, poznávat město nebo si vyjet na koni či na lov. Každý den si chodil s dalšími samuraji zaplavat do jednoho z vodních příkopu a aby zabil čas, učil některé z nich plavat nebo skákat do vody. Ale čekání mu to příliš neulehčilo.

„Nezlobte se, Andžin-san, ale všichni jsou na tom stejně.“ vysvětlovala mu včera Mariko, když na ni náhodou narazil ve své části hradu. „Dokonce i Hiromacu-sama musí čekat. Přijel už předevčírem a ještě se ke knížeti Toranagovi nedostal. On ani nikdo jiný.“

„Ale tohle je důležité, Mariko-čan. Myslel jsem, že chápe, jak záleží na každém dnu. Opravdu není žádný způsob, jak bych mu dal nějakou zprávu?“

„Ale jistě že je, Andžin-san. To není nic složitého. Prostě tu zprávu napište. Když mi řeknete, co mu chcete sdělit, napíšu to za vás. Všichni musí na rozhovor čekat, tak zní jeho nynější rozkaz. Buďte prosím trpělivý, nic jiného nám nezbývá.“

„Tak za mě prosím požádejte o slyšení. Moc bych to uvítal…“

„To je jednoduché, ráda to udělám.“

„Kde jste vlastně byla? Naposledy jsem vás viděl před čtyřmi dny.“

„Odpusťte mi, prosím, ale měla jsem toho tolik. Je to – je to pro mě trochu těžké, tolik příprav…“

„Co se to vůbec děje? Celý tenhle hrad je už skoro týden jako roj včel, jen se vyhrnout.“

„Promiňte. Všechno je v pořádku, Andžin-san.“

„Vážně? Nezlobte se, ale když hejtman s vysokým úředníkem provedou na nádvoří seppuku, to snad je obvyklé? Kníže Toranaga se zamkne před celým světem a nechá lidi bez zjevného důvodu čekat – to je taky běžné? A co pan Hiromacu?“

„Kníže Toranaga je náš pán. Cokoli udělá, je správné.“

„A vy, Mariko-san? Proč jsem vás neviděl?“

„Promiňte mi, prosím, ale kníže Toranaga mi nařídil, že vás mám nechat studovat. Teď jsem přišla za vaší konkubínou, Andžin-san. Nemám příkaz jít za vámi.“

„Proč by mu to mělo vadit?“

„Domnívám se, že čistě z toho důvodu, že jste povinen naučit se náš jazyk. Vždyť přece jde jen o několik dní.“

„Kdy pojedete do Ósaky?“

„Nevím. Chtěla jsem se vydat na cestu už před třemi dny, ale kníže Toranaga mi dosud nepodepsal propustku. Všechno už jsem měla zařízené – nosiče, koně – a každý den předkládám jeho tajemníkovi cestovní doklady k podpisu, ale vždycky mi je pošle zpátky. Prý: ‚Předložte je zítra.‘“

„Myslel jsem, že bych vás do Ósaky mohl vzít lodí. Cožpak se tak nevyjádřil?“

„Ano. Ano, řekl to, ale – víte, Andžin-san, u našeho lenního pána si nikdy nejste jist. Mění plány.“

„Byl takový vždycky?“

„Ano i ne. Od Jokose je naplněn – jak to jen říci – takovou melancholií, víte? Ano, melancholií, hodně se změnil. Je – ano, je teď dost jiný.“

„Ale vy jste od Prvního mostu také naplněná melancholií a dost jste se změnila. Opravdu jste teď jiná.“

„První most, to byl konec i začátek, Andžin-san, a náš slib. Vzpomínáte?“

„Ano. Odpusťte, prosím.“

Posmutněle se mu uklonila a odcházela, a pak. když už byla v bezpečně vzdálenosti, aniž se otočila, šeptla: „Ty…“ To slůvko jako by po ní v chodbě zůstalo spolu s jejím parfémem.

U večeře se pokoušel vyptávat Fudžiko. Ale ani ona nevěděla nic podstatného a nevysvětlila mu, nebo možná nebyla schopna vysvětlit, co ve hradě neklape.

„Dózo gomen nasai, Andžin-san.“

Ulehl a vřelo to v něm bezmocí. Trýznila ho všechna ta zpoždění i noci bez Mariko. Vždycky bylo zlé uvědomit si, že je tak blízko, že Buntaró odjel z města, a to její „Ty…“ dalo Blackthornovi důkaz, že Mariko stále plane stejně silnou touhou jako on. Před několika dny zašel do jejího domu pod záminkou, že potřebuje poradit s japonštinou. Samurajové na stráži mu řekli, že je jim líto, ale paní není doma. Poděkoval jim a bez zájmu kráčel k hlavní jižní bráně. Odsud mohl dohlédnout k oceánu. Protože terén byl úplně rovný, z kotvišť ani doků nic neviděl, i když se mu zdálo, že v dáli rozeznává vysoké stěžně své lodi.

Oceán ho nesmírně vábil. Spíš než hlubiny to byl mořský horizont, touha zas se nechat ošlehávat příznivým větrem, mhouřit oči v jeho poryvech, cítit na jazyku, jak je slaný. Přecházet po palubě, nad sebou ráhna a lanoví skřípějící a sténající pod náporem plachet, jež čas od času vesele zaštěbetaly, když se mohutná bríza o jeden dva stupně odklonila.

A ještě spíš než mořský horizont to byla ona volnost. Svoboda vydat se jakýmkoli směrem, za každého počasí, jak se mu zlíbilo. Stát na horní palubě a být neomezeným pánem svého osudu, tak jako je jím tady jenom Toranaga.

Blackthorne vzhlédl k nejvyšší části hradního paláce. Slunce se odráželo od souměrných, taškami pokrytých střešních křivek. Nikdy tam nepostřehl žádný pohyb, ačkoli věděl, že každé z oken pod posledním podlažím je střeženo.

Gongy ohlásily časovou změnu. Poprvé si uvědomil, že jde o polovinu hodiny koně, nikoli o osm úderů při palubní směně, jež znamenaly pravé poledne.

Zasunul si slovník do rukávu. Byl rád, že je čas na první pořádné jídlo.

Dnes dostal rýži s rychle opečenými garnáty, rybí polévku a nakládanou zeleninu.

„Dal byste si ještě, Andžin-san?“

„Díky, Fudžiko. Ano, rýži, prosím. A trochu ryby. Dobré – velmi…“ Vyhledal si výraz pro „chutné“ a několikrát ho zopakoval, aby si jej zapamatoval. Když dojedli a odnesli jim nádobí, nalila ještě ča a vytáhla z rukávu balíček.

„Tady peníze, Andžin-san.“ Ukázala mu zlaté mince. „Padesát kobanů. Mají hodnotu sto padesáti koku. Potřebujete je přece? Pro námořníky. Promiňte, prosím, rozumíte mi?“

„Ano, děkuji vám.“

„Rádo se stalo. Bude to dost?“

„Ano. Myslím. Kde dostala?“

„Toranaga-sama má svého hlavního –“ Fudžiko hledala jednodušší způsob vyjádření. „Důležitý muž knížete Toranagy. Já jdu od něho. Jako starosta Mura, víte? Ne samuraj – jenom pokladník. Podepsal na mé jméno pro vás.“

„Aha, rozumím. Děkuji vám. Mé peníze? Mé koku?“

„Samozřejmě.“

„Tento dům. Jídlo. Sluhové. Kdo platí?“

„Já přece. Z vašeho – z koku na jeden rok.“

„Je to dost, prosím? Dost koku?“

„Ano. Ano, myslím, že je,“ ujistila ho.

„Proč starosti? Starosti ve tváři?“

„Ó, odpusťte mi, prosím, Andžin-san. Ne, nejsem ustaraná. Žádné starosti…“

„Bolest? Bolí pálit?“

„Nic mě nebolí. Podívejte.“ Fudžiko opatrně vstala z vysokých podušek, které jí nařídil používat. Poklekla přímo na tatami a nedala na sobě znát žádné nepohodlí, pak se uvelebila vsedě na patách. „Vidíte, všechno je lepší.“

„Velmi dobré,“ souhlasil a měl z ní radost. „Ukažte, ano?“

Opatrně vstala, nadzvedla okraj sukní a dovolila mu, aby si prohlédl zadní stranu jejích nohou. Jizvy zůstaly neporušené a nikde nebyl vidět hnis. „Velmi dobré,“ zopakoval. „Ano, brzy kůže jako děti, že?“

„Děkuji vám, ano. Měkké. Díky, Andžin-san.“

Postřehl nepatrnou změnu v jejím hlase, ale nic na to neříkal. Toho večera ji neposlal pryč.

Spojení bylo uspokojivé. Nic víc. Nepocítil žádné doznívání, žádnou sladkou únavu. Prostě se spolu jenom pomuchlovali. Nic zvláštního, pomyslel si, ale přece to nebylo tak docela zlé.

Než odešla, poklekla, znovu se mu uklonila a položila mu ruce na čelo. „Z celého srdce vám děkuji. Teď se prosím vyspěte, Andžin-san.“

„Děkuji, Fudžiko-san. Spát později.“

„Prosím, lehněte si už teď. Je to má povinnost a uděláte mi tím velkou radost.“

Ruce měla teplé a suché, nebylo mu to příliš příjemné. Přesto předstíral, že spí. Neobratně, zato však s velkou trpělivostí ho konejšila. Potom potichu vyklouzla do svého pokoje. Teď když byl sám – a byl rád, že je sám –, opřel si Blackthorne hlavu o ruce a díval se do tmy.

O Fudžiko se rozhodl během cesty z Mišimy do Eda. „Je to vaše povinnost,“ řekla mu tehdy Mariko, když mu ležela v náručí.

„Já si myslím, že by to byla chyba. Co když otěhotní? Zabere mi to čtyři roky, než dopluji domů a znovu se vrátím, a ví Bůh, co všechno se za takovou dobu muže stát.“ Vzpomínal, jak se přitom Mariko zachvěla.

„Ach, Andžin-san, to je strašně dlouhá doba.“

„No tak tři roky. Vy ale budete na palubě se mnou. Vezmu vás s sebou zpátky –“

„Můj milý, co jste slíbil? Nic, co skutečně existuje, pamatujete?“

„Máte pravdu. Ano. Ale s tou Fudžiko, mohlo by se seběhnout tolik nepříjemných věcí. Myslím, že by se mnou dítě nechtěla.“

„To přece nemůžete vědět. Andžin-san, já vám nerozumím. Je to vaše povinnost. Dítěti už by nějak zabránila, ne? Nezapomínejte, ona je vaše konkubína. Pokud ji nevyzvete k poduškování, ve skutečnosti kvůli vám ztratí tvář. Koneckonců, sám Toranaga ji přidělil do vašeho domu.“

„Proč to vlastně udělal?“

„Já nevím. Ale na tom nezáleží. Nařídil to, je to tak tedy pro vás oba nejlepší. Zatím se to přece osvědčilo. Plní své povinnosti, jak nejlépe umí. Nezlobte se, ale nemyslíte, že i vy byste měl plnit ty svoje?“

„Tak už dost těch vašich přednášek! Milujte mě a už ani slovo.“

„A jakpak bych vás měla pomilovat? Aha, jak mi to dnes vykládala Kiku-san?“

„To znamená jak?“

„Takhle.“

„To je dobré – skvělé.“

„Á, já zapomněla, buďte tak hodný a rozsviťte lampu. Musím vám něco ukázat.“

„Až později, teď –“

„Promiňte, prosím, ale musí to být teď. Něco jsem vám koupila. Je to kniha o poduškování. Jsou tam moc legrační obrázky.“

„Mně se teď zrovna nechce prohlížet takovou knihu.“

„Nezlobte se, Andžin-san. Ale třeba by vás některý z těch obrázků vzrušil. Jak se chcete vzdělávat v poduškových záležitostech bez knihy o milování?“

„Třeba už vzrušit nepotřebuju.“

„Ale Kiku-san říkala, že je to zaručeně nejlepší způsob, jak si vybírat

pozice. Je jich tam sedmačtyřicet. Některé vypadají velmi prapodivně a složitě, ale podle toho, co říká, je důležité vyzkoušet všechny… Čemu se smějete?“

„To vy se smějete – tak proč bych nemohl taky?“

„Ale já jsem se smála, protože jste se pochechtával, až jsem cítila, jak se vám natřásá břicho, a nechtěl jste mě nechat vstát. Pusťte mě, prosím, Andžin-san!“

„Ale určitě nemůžete ležet napříč, Mariko, moje milá. Žádná žena na světě přece nemůže být ani trošku křížem, nebo takhle nějak…?“

„Ale Andžin-san, nechtěla jsem – nesmíte – nemohl byste se trochu natáhnout – ještě – ách, nepouštějte mě, prosím – ó, takhle vás strašně miluji…“

Vzpomínal na to milování. Mariko ho rozohnila ještě víc než tehdy Kiku. A přece… pokud jde o Felicity, pravda je věru drsná. Ta se nemůže rovnat ani Fudžiko. Fudžiko je čistá. Chudinka Felicity. Nikdy jí to nebudu schopen říci, ale když si vzpomenu, jak jsme se spolu pářili jako lasice někde na seně nebo pod zatuchlými přikrývkami, ještě teď mě svědí kůže. Teď už vím, jak to dělat líp. Teď už bych ji mohl učit, ale stála by o to vůbec? A jak bychom se vůbec mohli očistit, jak bychom dokázali zůstat čistí, čistě žít?

Domov je špína na špíně, ale mám tam ženu, mám tam děti a patřím tam.

„Nemyslete na tamten domov, Andžin-san,“ radila mu jednou Mariko, když na něj dolehly těžké chmury. „Skutečný domov máte tady –ten druhý je nekonečně tyčinek času odsud. Skutečnost je tady. Jestliže se budete pokoušet dosáhnout wa a vycházet přitom z takových neuskutečnitelných věcí, zešílíte. Věřte mi, chcete-li doopravdy najít mír, musíte se naučit pít z prázdného šálku.“

Ukázala mu, jak na to. „Vmyslete si do šálku skutečnost, představte si, že je tam ča – hřejivý, bledě zelený nápoj bohů. Když se dokonale soustředíte… ó, učitel zenu by vám to uměl ukázat, Andžin-san. Je to nesmírně obtížné, a přece tak prosté. Kéž bych byla dost schopná, abych vám to předvedla, protože pak může být všechno na světě vaše, stačí si jen přát… dokonce i dar nejvzácnější – dokonalá vyrovnanost duše.“

Mnohokrát se o to pokusil, ale nikdy se mu nepodařilo napít, když byl šálek prázdný.

„Nic si z toho nedělejte, Andžin-san. Trvá dlouho, než se to člověk naučí, ale jednou to dokážete.“

„Vám už se to někdy podařilo?“

„Vzácně. Jenom ve chvílích, kdy je mi velmi smutno a cítím se osamělá. Ale pak jako by chuť neskutečného ča dávala životu smysl. Těžko se to vysvětluje. Zažila jsem to jednou nebo dvakrát. Někdy se vám podaří

dosáhnout wa už jen tím, že se o to pokoušíte.“

Teď když ležel ve tmě a neměl na spánek ani pomyšlení, vykřesal jiskru a zapálil svíčku. Soustředil se na malý porcelánový kalíšek, který mu věnovala Mariko a nyní ho vždy míval vedle lůžka. Snažil se celou hodinu. Nedokázal však očistit svou mysl. Nezadržitelně se mu vracely stále stejné myšlenky, jedna pronásledovala druhou: chtěl bych odplout, a přitom bych chtěl zůstat. Bojím se odjet, a bojím se tu setrvat. Obě ty představy nenávidím, a přitom po obojím toužím. A pak jsou tu ještě ti mí eta.

Kdyby záleželo jenom na mně, neodjížděl bych, ještě ne. Ale ve hře jsou i ostatní a nejsou to obyčejní eta. Jako lodivod jsem stvrdil svým podpisem: „Slibuji před Bohem, že flotilu vyvedu na širé moře a s pomocí Boží ji znovu přivedu domů.“ Toužím po Mariko. Chtěl bych vidět území, jež mi daroval Toranaga, potřebuji tu zůstat, prostě si ještě chvíli užít plodů svého velikého štěstí. To ano. Ale jde tu i o povinnost a ta odsouvá všechno ostatní do pozadí.

Když začal přicházet úsvit, Blackthorne věděl, že ačkoli si předstírá, že své rozhodnutí opět odložil, ve skutečnosti už je rozhodnut. A neodvolatelně.

Pomáhej mi Bůh. Ze všeho nejvíc a především jsem lodivod.

Toranaga rozvinul maličký popsaný proužek, který obdržel dvě hodiny po svítání. Jeho matka mu napsala prosté sdělení: „Tvůj bratr souhlasí, synu. Jeho písemné potvrzení bude vypraveno ještě dnes poslem. Oficiální návštěva pana Sudary s jeho rodinou musí začít během deseti dnů.“

Toranaga se ochable posadil. Holubi přeletovali podkrovím, pak se konečně usadili na hřad. Na půdu příjemně pronikalo ranní slunce, i když už se opět sbíraly dešťové mraky. Vzchopil se a pospíchal dolů po schodech do svých obytných komnat, aby se pustil do práce.

„Naga-san!“

„Ano, otče?“

„Pošli sem pana Hiromacua. A po něm mého tajemníka.“

„Ano, otče.“

Zanedlouho se dostavil starý hejtman. Klouby mu při výstupu vrzaly. Hluboce se uklonil. Meč držel jako vždy volně v ruce, jeho obličej se zdál neobvykle starý, vypadal zarputile a rozhodně.

„Vítej, starý příteli.“

„Děkuji vám, pane.“ Hiromacu vzhlédl. „Jsem smutný, když vidím, že se vám ve tváři zračí tolik starostí.“

„Já se zase rmoutím, když kolem sebe vidím a slyším jen samou zradu.“

„Ano, zrada je hrozná věc.“

Toranaga viděl, jak si ho starcovy oči pevně přeměřují. „Můžeš mluvit otevřeně.“

„Už jste snad někdy zažil, že bych mluvil jinak, pane?“ Starý voják byl vážný.

„Omlouvám se, že jsem tě nechal čekat.“

„Já se omlouvám, že si se mnou děláte starosti. Jak zní vaše vůle, pane? Řekněte mi, prosím, jak jste se rozhodl, pokud jde o budoucnost vašeho rodu. Je to s konečnou platností Ósaka – chcete se opravdu pokořit před tím hnojařem?“

„Už jsi mě někdy viděl, že bych v čemkoli učinil konečné rozhodnutí?“

Hiromacu se zamračil a důkladně si protáhl záda, aby zmírnil bolest v ramenou. „Vždycky jsem vás znal jako trpělivého a rozhodného muže a vždycky jste vítězil. Proto vám teď nerozumím. Vzdát se, to se k vám nehodí.“

„Není snad říše důležitější než má budoucnost?“

„Ne.“

„Išido a ostatní regenti jsou přece legální vládci v souladu s taikóovou vůlí.“

„Já jsem vazal Jošiho Toranaga-no-Minowary a nikoho jiného neuznávám.“

„Dobrá. Už jsem vybral den, kdy vyjedu do Ósaky, bude to pozítří.“

„Vím, slyšel jsem o tom.“

„Budeš velitelem mého doprovodu. Buntaró tvým zástupcem.“

Starý hejtman si povzdychl. „To vím také, pane. Ale od té doby, co jsem zde, hovořil jsem s vašimi vysokými rádci a hejtmany.“

„Vím o tom. A jaký je jejich názor?“

„Že byste neměl opouštět Edo. Že platnost vašich rozkazů by měla být dočasně pozastavena.“

„A o tom by rozhodl kdo?“

„Já. Byl by to můj rozkaz.“

„Tak o to jim jde? Nebo jsi se tak rozhodl ty sám?“

Hiromacu položil svůj meč na podlahu blíže k Toranagovi a nyní, když byl bezbranný, podíval se mu zpříma do očí. „Prosím za prominutí, pane, ale chtěl bych se vás zeptat, co mám dělat. Zdá se mi, že má povinnost mi káže převzít velení a zabránit vám v odjezdu. To okamžitě přiměje Išida, aby proti nám vytáhl. Ano, jistěže prohrajeme, ale připadá mi to jako jediný čestný způsob.“

„Ale pěkně hloupý, že?“

Hejtman svraštil ocelově šedé obočí. „Ne. Zahyneme v bitvě, se ctí. Znovu nalezneme své wa. Kantó se stane válečnou kořistí, ale my už v tomto životě nového pána neuvidíme. *Šigata ga nai.* “

„Nikdy mě netěšilo nesmyslně mrhat životy svých mužů. Nikdy jsem neprohrál žádnou bitvu a nevím, proč bych s tím měl teď začínat.“

„Podlehnout v jedné bitvě není žádná pohana, pane. Ale vzdát se –to je

snad čestné?“

„Na téhle zradě jste se dohodli všichni?“

„Prosím za prominutí, pane, pouze jsem se ptal jednotlivců na názor z vojenského hlediska. Nejde o žádnou zradu nebo spiknutí.“

„Dopřával jsi přece sluchu zradě.“

„Odpusťte, ale pokud s tím jako váš nejvyšší velitel budu souhlasit, pak už nepůjde o zradu, ale o legální státní politiku.“

„Odepřít svému lennímu pánovi možnost rozhodnutí je zrada.“

„Pane, v minulosti už bylo svrženo tolik vládců. I vy jste to udělal, udělal to Goroda. udělal to i taikó – všichni jsme to někdy udělali, a kolik ještě horších věcí. Vítěz, ten se nikdy nedopouští zrady.“

„Rozhodl jsi se mě svrhnout?“

„Žádám vás, abyste mi v mém rozhodnutí pomohl.“

„Jsi jediný muž, o kterém jsem si myslel, že mu mohu věřit!“

„Při všech bozích, mým jediným přáním je být vaším nejoddanějším vazalem. Jsem jenom voják. Chci plnit své povinnosti k vám. Nemyslím na nikoho jiného. Zasloužím si vaši důvěru. Když to věci pomůže, vezměte si mou hlavu. Pokud vás to přesvědčí, abyste se vydal do boje, rád položím život i s celou rodinou, třeba dnes, veřejně nebo v soukromí, jak si budete přát – cožpak to už neudělal váš přítel hejtman Kijošio? Je mi líto, ale nechápu, proč bych měl připustit, abyste hodil za hlavu výsledky svého celoživotního úsilí.“

„Tak tedy odmítáš poslechnout můj rozkaz, abys od pozítří velel mému doprovodu na cestě do Ósaky?“

Slunce se schovalo za mrak a oba muži se podívali z okna. „Brzo se zase spustí déšť,“ podotkl Toranaga.

„Ano. Letos už pršelo hodně, že? Ty deště už musí brzo ustat, nebo bude po sklizni.“

Pohlédli na sebe.

„Nuže?“

Hejtman Železná pěst položil prostou otázku: „Ptám se vás, pane, oficiálně, zda mi nařizujete, abych vás pozítří doprovázel na cestě z Eda a zahájil tak pochod do Ósaky.“

„Jelikož se zdá, že mí rádcové se shodli na opaku, přijímám jejich a tvůj názor a svůj odjezd odkládám.“

Něco takového Hiromacu naprosto nečekal. „É? Tak vy neodjedete?“

Toranaga se rozesmál, maska spadla, a znovu to byl ten starý známý Toranaga. „Nikdy mě ani nenapadlo jet do Ósaky. Proč bych měl být takový hlupák?“

„Cože?“

„Můj souhlas v Jokose nebyl nic víc než lest, jak získat čas,“ vyhrkl Toranaga přátelsky. „A Išido to spolkl. Ten zabedněnec mě za pár týdnů

čeká v Ósace. Zataki na to taky skočil. I ty a všichni mí stateční, nedůvěřiví vazalové jste tomu uvěřili. Neudělal jsem vlastně vůbec žádný ústupek, získal jsem měsíc času a Išida s těmi jeho špinavými spojenci uvrhl do naprostého zmatku. Slyšel jsem, jak už se o Kantó rvou. Dostal ho slíbeno Kijama stejně jako Zataki.“

„Tak vy jste tam nikdy neměl v úmyslu jet?“ podivoval se Hiromacu, a pak ho náhle udeřilo do hlavy, jak je to vlastně všechno jasné. Obličej mu potěšené roztál do širokého úsměvu. „To znamená, že to všechno byla jenom lest?“

„No samozřejmě. Chápej, bylo třeba, aby tomu každý uvěřil. Zataki, všichni, dokonce i ty! Jinak by to špehové Išidovi ihned vyzvonili, ten by proti nám okamžitě udeřil a žádné pozemské štěstí ani bohové na nebesích by mě nezachránili před zkázou.“

„To je pravda… ó, pane můj, odpusťte mi. Jsem to ale hlupák, zasloužil bych si přijít o hlavu! Takže to všechno byl nesmysl, od samého počátku nesmysl. Ale… ale co hejtman Kijošio?“

„Doznal se přece ke zradě. Já žádné zrádné hejtmany nepotřebuji, jedině poslušné vazaly.“

„Ale proč jste se obořil na pana Sudaru? Proč ten ztratil vaši přízeň?“

„Protože mi to dělá potěšení,“ odpověděl Toranaga tvrdě.

„Aha. Promiňte, prosím. Je to vaše výsadní právo. Ponížen prosím, abyste mi odpustil, že jsem o vás zapochyboval.“

„Co bych ti měl odpouštět? Že jsi zůstal sám sebou, starý brachu? Potřeboval jsem přesně to, co jsi dělal a co jsi říkal. Teď tě potřebuji ještě víc než kdykoli předtím. Musím mít někoho, komu mohu důvěřovat. Proto jsem tě zasvětil do svého tajemství. Musí to zůstat jen mezi námi dvěma.“

„Ach, pane, naplnil jste mě takovým štěstím…“

„Ano,“ souhlasil Toranaga. „A to je právě ta jediná věc, ze které mám obavy.“

„Prosím?“

„Jsi vrchní velitel. Jedině ty můžeš zneškodnit tu pošetilou, šířící se vzpouru během mého vyčkávání. Věřím ti a musím ti věřit. Můj syn by hejtmany nedokázal udržet v šachu, i když by na sobě nikdy nedal znát otevřenou radost z toho tajemství – kdyby ho znal – ovšem tvůj obličej, to je brána do duše, starouši.“

„Pak mi tedy dovolte vzít si život, jakmile se mi podaří hejtmany usadit.“

„To by k ničemu nevedlo. Jedině ty je musíš držet v hrsti, dokud se nevyřeší můj předstíraný odjezd, rozumíš? Budeš si jen muset hlídat tvář, ale i ústa ve spánku jako ještě nikdy v životě. Jsi jediný na celém světě, kdo o tom ví – a jediný, komu musím věřit.“

„Promiňte mi, že jsem takový hlupák. Nezklamu vás. Vysvětlete mi, co

mám dělat.“

„Řekni mým hejtmanům pravdu – že jsi mě přesvědčil, abych se řídil tvou radou, a tím i jejich. Formálně vyhlásím příkaz, že se můj odjezd o sedm dní odkládá. Později ho odložím znovu. Tentokrát to bude kvůli nemoci. Jedině ty budeš vědět, o co jde.“

„A pak? Potom přijde Nachové nebe?“

„Ne tak, jak jsem původně zamýšlel. To byl přece vždycky až ten nejkrajnější plán.“

„Jistě. A co mušketýrský pluk? Ten by nám nedokázal prorazit cestu horami?“

„Část cesty jistě. Ale ne až do Kjóta.“

„Dejte zabít Zatakiho.“

„To by možná šlo. Ale s Išidem a jeho spojenci si stejně neporadíme.“ Toranaga mu vyložil, jak se v onen den, kdy přišlo zemětřesení, přeli Omi, Jabu, Iguraši a Buntaró. „Toho dne jsem vyhlásil Nachové nebe jako další lest, abych zmátl Išida… A taky jsem zařídil, aby se správné úryvky rozhovoru donesly šeptem k nesprávným uším. Skutečností ovšem zůstává, že Išidovy síly jsou tak jako tak nepřemožitelné.“

„Jak bychom je jenom rozdělili? Co takhle Kijama a Onoši?“

„Ne, ti dva jdou nesmiřitelně proti mně. Všichni křesťané půjdou proti mně – kromě toho mého, a toho i s jeho lodí brzo velice dobře využiji. Nejvíc ze všeho potřebuji čas. Mám spojence a tajné přátele po celé říši, a kdybych měl dost času… Každý den, který získám, dál oslabuje Išida. V tom je můj bojový plán. Každý den zpoždění je důležitý. Poslyš, až ustanou deště, Išido napadne Kantó, současně vyrazí obchvatným úderem Ikavva Džikkjú z jihu a Zataki ze severu. Džikkjúa zadržíme v Mišimě, pak se stáhneme k průsmyku Hakone a k Odawaře, kde zaujmeme konečné postavení. Na severu zastavíme Zatakiho v horách podél cesty Hošio-kaidó někde v okolí Mikawy. Omi a Iguraši to řekli správně: jsme schopni zachytit první útok – a další velká invaze už by neměla přijít. Budeme bojovat a čekat za horami. Bojovat, zdržovat a čekat, a pak, až ovoce dozraje – Nachové nebe.“

„Och, už aby to bylo!“

„Poslyš, příteli, jedině ty můžeš mé hejtmany udržet na uzdě. Když budeme mít čas a Kantó bude zabezpečeno, důkladně zabezpečeno, můžeme první útok vydržet a pak se začne Išidova aliance rozpadat. Jakmile se to stane, bude Jaemonovo bezpečí zajištěno a taikóova závěť zůstane netknutá.“

„Nehodláte převzít výsadní moc, pane?“

„Tak naposledy: ‚Zákon může převážit nad rozumem, ale rozum nikdy nesmí potlačit zákon, jinak se celá naše společnost rozpadne jako staré

tatami. Zákon muže být použit k tomu, aby potlačil rozum, rozum však rozhodně nesmí být užit k vyvrácení zákona.‘ A taikóova vůle je zákon.“

Hiromacu se uklonil na znamení souhlasu. „Dobrá, pane, už se o tom nikdy ani nezmíním. Prosím za prominutí. Teď –“ Nebránil se úsměvu. „Teď tedy, co bych měl udělat?“

„Předstírej, že jsi mě přesvědčil, abych to odložil. Zkrátka je drž ve své železné pěsti.“

„Jak dlouho to mám předstírat?“

„To ti teď neřeknu.“

„Nevěřím si tolik, pane. Mohu se nechtě dopustit nějaké chyby. Věřím, že po několik dnů dokážu radost potlačit, aby to na mně nebylo znát. S vaším dovolením by se mé ‚bolesti‘ mohly natolik zhoršit, že bych musel ulehnout – zkrátka žádní návštěvníci, že?“

„Dobře. Udělej to za čtyři dny. Už ode dneška na sobě dávej částečně znát bolest. To snad nebude tak těžké, ne?“

„Ne, pane. Odpusťte. Jsem rád, že ta bitva bude letos. Příští rok… rnožná už bych vám nebyl příliš platný.“

„To je nesmysl. Ale letos to bude určitě, ať už řeknu ano nebo ne. Za čtrnáct dní se vypravím z Eda do Ósaky. Do té doby budu mít tvůj ‚váhavý souhlas‘ a povedeš pochod. Jen my dva přitom budeme vědět, že dojde k dalším zpožděním a ještě dlouho předtím, než dosáhnu vlastních hranic, obrátím se zpět k Edu.“

„Odpusťte mi, prosím, že jsem o vás pochyboval. Nebýt toho, že musím zůstat naživu, abych vám pomohl uskutečnit vaše plány, nedokázal bych dál žít s takovou hanbou.“

„Nemáš se za co stydět, starouši. Kdybys nebyl přesvědčený, Išido a Zataki by to byli prokoukli. Á, jen tak mimochodem, co dělal Buntaró, když jste se setkali?“

„Zuřil, pane. Dobře že si bude moci konečně zabojovat.“

„Nenavrhoval, abyste mě jako lenního pána svrhli?“

„Kdyby mi byl řekl něco takového, srazil bych mu hlavu! Na místě!“

„Pošlu pro tebe za tři dny. Každý den žádej, abys mě mohl navštívit, ale do té doby budu odmítat.“

„Rozumím, pane.“ Starý hejtman se pokorně uklonil. „Prosím vás, odpusťte starému hlupákovi. Znovu jste mi navrátil smysl života. Děkuji vám.“ Odešel.

Toranaga z rukávu vytáhl malý proužek papíru a znovu si s ohromným uspokojením přečetl zprávu od své matky. Teď když se severní cesta možná otevřela a Išido se tam snad dočká zrady, jeho vyhlídky úžasně stouply. Hodil zprávu do plamenů. Z papíru zůstal zkroucený kousek popela. Spokojeně roztloukl popel na prach. Tak, a teď, z koho tak udělat nového nejvyššího velitele? ptal se sám sebe.

Bylo poledne a Mariko kráčela přes nádvoří hradního paláce, minula řady zamyšlených stráží a vešla dovnitř. Toranagův tajemník ji očekával v jednom z předpokojů v přízemí. „Promiňte, že jsem vás dal zavolat, urozená paní," zamumlal bezvýrazně.

„Je mi potěšením, Kawanabi-san."

Kawanabi byl postarší samuraj ostře řezaných rysů s vyholenou hlavou. Kdysi býval buddhistickým mnichem. Nyní už po léta vyřizoval Toranagovu korespondenci. Obvykle býval veselý a zapálený. Dnes byl stejně jako většina lidí ve hradu velmi neklidný. Podal jí malý svitek. „Zde jsou vaše doklady na cestu do Ósaky, řádně podepsané. Máte odjet zítra a dorazit tam co nejdříve."

„Děkuji vám." Vlastní hlas jí připadal slabounký.

„Kníže Toranaga říkal, že pro vás zřejmě ještě bude mít pár důvěrných zpráv, které byste předala paní Kiricubo a paní Koto. Také něco pro hejtmana Išida a paní Očibu. Dostanete je zítra za svítání, pokud… promiňte, pokud budou připraveny, dohlédnu, abyste je měla."

„Děkuji vám."

Z mnoha svitků, které měl s pedantskou úhledností uspořádány na svém nízkém stole, vybral Kawanabi jeden úřední doklad. „Dostal jsem nařízeno, abych vám předal tohle. Je to zvýšení léna vašemu synovi tak jak to kníže Toranaga slíbil. Deset tisíc koku ročně. Datováno je to posledním dnem minulého měsíce a… nu, tady to máte."

Přijala list, přečetla jej a prohlédla si úřední pečetě. Přestože vše bylo v dokonalém pořádku, necítila žádnou radost. Oba věděli, že je to nyní jen cár papíru, nic víc. Pokud její syn nepřijde o život, stane se z něj rónin. „Děkuji vám. Poděkujte laskavě knížeti Toranagovi za to, že nám prokázal takovou čest. Mohla bych ho ještě vidět, než odjedu?"

„Ale jistě. Až teď odsud odejdete, máte se dostavit k barbarově lodi. Kníže Toranaga vás žádá, abyste tam na něho počkala."

„Mám – mám tam snad tlumočit?"

„To neříkal. Soudím, že ano, paní Todo." Tajemník zamžoural na seznam, který měl v ruce. „Pokud budete souhlasit, byl velením vašeho doprovodu do Ósaky pověřen Jošinaka-san."

„Bude mi ctí, že mě bude mít opět na starost. Děkuji vám. Smím se zeptat, jak se knížeti Toranagovi daří?"

„Vypadá vcelku dobře, ale to víte, když je takový činorodý člověk na stará kolena po celé dny takhle uvězněn… Co vám mám povídat?" Bezmocně rozhodil rukama. „Taková škoda. Ale dneska aspoň konečně přijal pana Hiromacua a souhlasil s odkladem. Svolil také, že vyřídí pár dalších věcí… ceny rýže se teď musí ustálit, pro případ, že by byla špatná úroda… Ale tolik by se toho tady ještě mělo udělat a… prostě

to není on, paní Todo. Jsou to zlé časy, že? A hrozná znamení: věštci tvrdí, že letošní úroda podlehne úplné zkáze.“

„Já bych jim nevěřila – dokud nepřijde čas sklizně.“

„To je moudré, velmi moudré. Ale mnoho z nás se už úrody nedočká. I já s ním mám jet do Ósaky.“ Kawanabi se zachvěl a neklidně se předklonil. „Slyšel jsem, že mezi Kjótem a Ósakou znovu propukla nákaza. Neštovice! Není to snad další nebeské znamení, že od nás bohové odvracejí tvář?“

„Já vás nepoznávám, Kawanabi-san, vy že byste věřil dohadům a nebeským znamením nebo šířil takové zvěsti? Víte, co si o takových věcech kníže Toranaga myslí.“

„Já vím. Odpusťte, ale… to víte, v těchto dnech jsme asi všichni tak trochu vyšinutí.“

„Snad se ty zvěsti ukážou jako mylné – modlím se, aby to tak bylo.“ Snažila se potlačit své neblahé předtuchy. „Bylo už stanoveno nové datum odjezdu?“

„Pokud jsem pana Hiromacua správně pochopil, má to být odloženo o sedm dní. Jsem tak rád, že se náš nejvyšší velitel vrátil a přesvědčil ho… Kéž by tak byl celý odjezd odložen navěky! Lepší tady bojovat, než tam přijít o všechnu čest, není to tak?“

„Ano,“ souhlasila. Uvědomila si, že už nemá cenu předstírat, že toho všichni nemají plnou hlavu. „Teď když je Hiromacu-sama zpět, snad si náš pán uvědomí, že vzdát se není ta nejsprávnější cesta.“

„Urozená paní, teď vám něco řeknu – ale jen pro vás, když tu není Buntaró-san,“ zašeptal tajemník. „Když se náš hejtman Železná pěst vrátil ze slyšení u knížete Toranagy, musel si skoro hodinu odpočinout. Náš velitel měl velmi silné bolesti, paní.“

„Ach! To by bylo hrozné, kdyby se mu teď ještě tak něco stalo!“

„To tedy ano. Bez něj by došlo ke vzpouře, že? Tenhle odklad přece nic neřeší. Je to jenom chvíle vydechnutí. Skutečný problém… víte, já – já mám obavy, od toho okamžiku, kdy pan Sudara dělal sekundanta hejtmanu Kijošiovi, kdykoli padne Sudarovo jméno, náš pán se velmi rozčilí… Jedině Hiromacu-sama ho přesvědčil, aby to odložil, a jedině to…“ Tajemníkovi začaly po tvářích stékat slzy. „Co se to děje, paní? Cožpak ztratil hlavu?“

„Ne,“ pronesla pevně, ale nepříliš přesvědčivě. „Jsem si jistá, že se dá všechno zase do pořádku. Díky, že jste mi to řekl. Pokusím se pana Hiromacua navštívit, ještě než odjedu.“

„Bůh vás provázej, urozená paní.“

Užasla. „Nevěděla jsem, že jste křesťan, Kawanabi-san.“

„Nejsem, paní. Ale vím, že je to váš zvyk.“

Vyšla ven do slunce, sužována hlubokými starostmi o Hiromacua.

Současně děkovala Bohu, že je její čekání u konce a již zítra odsud unikne. Zamířila k nosítkám a k doprovodu, jenž tu na ni čekal.

„Á, urozená paní Toda," zašvitořila Gjóko, jež vyšla ze stínu, aby jí zkřížila cestu.

„Ale? Dobré jitro, Gjóko-san, jak ráda vás vidím. Doufám, že se máte dobře?" prohodila přívětivě, ale po zádech jí náhle přeběhl mráz.

„Žel vůbec ne, je mi líto. Je to smutné. Zdá se, že jsme s Kiku-san přišly o pánovu přízeň. Od okamžiku, kdy jsme se sem dostaly, zavřeli nás do podřadného, špinavého rjokanu, do kterého bych nedala ani mužského kurtizána osmé třídy."

„Ach, to mě mrzí. Určitě to musí být nějaký omyl."

„Hm, omyl. Pevně doufám, paní. Až teprve dnes jsem dostala povolení vstoupit do hradu, konečně mi přišla odpověď na mou žádost o setkání s naším velkým pánem, konečně se před ním zase mohu poklo-nit – bude to o něco později ještě dnes." Gjóko se na ni lišácky usmála. „Doslechla jsem se, že i vy jste navštívila pánova tajemníka, tak jsem si řekla, že bych tu mohla počkat a pozdravit vás. Doufám, že proti tomu nic nemáte."

„To víte, že vás velice ráda vidím, Gjóko-san. Byla bych vás i Kiku-san navštívila sama, nebo vás požádala, abyste přišly za mnou, ale bohužel to nešlo."

„Ano, je to smutné. Máme teď vůbec chmurné časy. Urození to nemají snadné, ani rolníci teď nemají lehký život. Chudinka Kiku-san je úplně bez sebe starostmi, že ztratila pánovu přízeň."

„Jsem si jista, že to tak není, Gjóko-san. On – kníže Toranaga teď musí řešit spoustu naléhavých věcí, víte?"

„Pravda, pravda. Co kdybychom si teď dopřály trochu ča, paní Todo? Velice bych si toho považovala, kdybych si s vámi mohla na chvíli promluvit."

„Ó, to mě mrzí, ale musím vyřídit nějaké úřední záležitosti. Jinak bych byla opravdu poctěna."

„Aha, vy teď vlastně máte jít na loď pana Andžina. Já zapomněla, promiňte. Jak se mu daří?"

„Věřím, že dobře," odpověděla Mariko a v duchu zuřila, že Gjóko ví o její soukromé záležitosti. „Od té doby, co jsme tady, jsem ho viděla jenom jednou, a to ještě jen na okamžik."

„Zajímavý člověk. Vskutku velice zajímavý. Je to smutné, když se nemůžeme vidět ani se svými přáteli, že?"

Obě ženy se usmívaly, hovořily zdvořile a nezávazně, obě si uvědomovaly, že je sledují a poslouchají netrpěliví samurajové.

„Slyšela jsem, že Andžin-san byl za svými přáteli – členy posádky. Co jim říkal?"

„Ani se mi o tom nezmínil, Gjóko-san. Opakuji, že jsem ho viděla

jenom na chvilku. Promiňte, ale už musím opravdu jít…“

„Smutné, nevidět se ani s přáteli. Snad bych vám o nich mohla něco říct sama. Například že bydlí ve vesnici eta.“

„Cože?“

„Je to tak. Už to tak vypadá, že jeho přátelé dokonce sami požádali, aby tam směli žít, dali tomu místu přednost před civilizovanými oblastmi. Není to zajímavé? Ti nejsou jako Andžin-san, ten je jiný. Podle některých zvěstí prý říkají, že se tam cítí víc jako doma – ve vesnici eta! Zvláštní, že…“

Mariko si vzpomněla, jak divně se Andžin-san choval toho dne na schodišti. Tímhle by se to vysvětlovalo, pomyslela si. Eta! Matko Boží, to je ale nešťastník. Jakou hanbu tam musel pociťovat. „Promiňte, Gjóko-san, co jste to říkala?“

„Jen to, že je až pozoruhodné, jak se od nich Andžin-san odlišuje.“

„Jak vypadají? Vy jste je viděla? Ty ostatní muže?“

„Ne, paní. Tam bych ani nepáchla. Co já mám s nimi do činění? Nebo s nějakými eta? Já musím myslet především na zákazníky a na svou Kiku-san. A na svého syna.“

„Á, zajisté, váš syn.“

Obličej starší ženy pod slunečníkem posmutněl, jen oči zůstaly tvrdé a hnědé jako její kimono. „Promiňte, prosím, ale ani vy zřejmě netušíte, proč jsme mohly ztratit přízeň knížete Toranagy?“

„Ne. Určitě se mýlíte. Smlouva přece byla uzavřena, ne? Přesné tak, jak bylo dohodnuto.“

„Jistě, jistě, děkuji vám. Mám úpis znějící na obchodníky s ryží v Miši-mě, splatný na požádání. Snížený o dohodnutou částku. Ale peníze byly tím posledním, nač jsem myslela. K čemu jsou člověku peníze, když přijde o přízeň svého patrona – ať už je to kdokoli, že?“

„Jsem si jista, že s jeho přízní můžete počítat i nadále.“

„Hm, přízeň, přízeň. Už jsem si dělala starosti i o tu vaši, paní Todo.“

„Mou náklonnost máte vždycky. I mé přátelství. Gjóko-san. Snad bychom si mohly promluvit někdy jindy, teď už vážně musím jít, odpusťte…“

„Samozřejmě. Jak jste laskavá! To bych byla velmi ráda.“ A poté, když se Mariko užuž otáčela, dodala Gjóko tím nejsladším hláskem: „Ale zdalipak ještě budete mít čas? Zítra přece odjíždíte, nemýlím-li se. Do Ósaky, že?“

Mariko pocítila na prsou ledové bodnutí, past sklapla.

„Stalo se něco, urozená paní?“

„Ne… ne, Gjóko-san. Snad… dnes večer o hodině psa… vyhovovalo by vám to?“

„Jste tak hodná, paní. Ano, a když teď jdete za naším pánem dříve než já, nepřimluvila byste se za nás trochu? Stačí nám jen troška laskavosti.

Ano?“

„Ráda bych.“ Mariko se na chvilku zamyslela. „O některé laskavosti lze žádat, a přesto je nedostaneme.“

Gjóko nepatrně ustrnula. „Aha! Tak vy už jste ho… už jste ho požádala, aby nám věnoval přízeň?“

„Samozřejmě – a proč bych neměla?“ opáčila Mariko opatrně. „Cožpak Kiku-san není jeho oblíbená? Nejste vy věrnou poddanou? Upíral vám snad nějaké laskavosti v minulosti?“

„Žádám toho vždy tak málo. Všechno, co jsem dříve řekla, zůstává v platnosti. Možná ještě víc.“

„To o těch hladových psech s prázdným břichem?“

„To o tenkých uších a jistém jazyku.“

„Ach tak. A o tajemstvích.“

„Ke spokojenosti by mi stačilo tak málo. Přízeň mého pána – a mé paní – to snad není zas tak přemrštěné přání, nemyslíte?“

„Když se naskytne příležitost… Nic vám nemohu slíbit.“

„Tak tedy dnes večer, paní.“

Navzájem se uklonily a samurajové kolem z toho všeho nebyli příliš chytří. Mariko nastoupila za dalšího klanění do palankýnu, zakrývajíc svou rozechvělost, a skupina vykročila. Gjóko je provázela upřeným pohledem.

„Hej, ženská, ty tam,“ houkl na ni mladý samuraj, který šel kolem. „Co tady okouníš? Mazej si za svou prací!“

„Pcha!“ štěkla po něm Gjóko přezíravě a vzbudila tak veselí ostatních. „Tak ženská, ty štěně? Kdybych se chtěla dopátrat, kde máš co na práci ty, to bych se nahledala! Nehraj si na chlapa, však ses určitě ještě nezmohl ani na slaměnou střechu!“

Ostatní se rozesmáli. Pohodila hlavou a beze strachu kráčela dál.

„Vítejte,“ vyhrkl Blackthorne.

„Dobré odpoledne, Andžin-san. Vypadáte tak šťastně!“

„Díky. To bude určitě tím, že před sebou vidím tak krásnou paní.“

„Ó, děkuji vám,“ odvětila Mariko. „Jak to vypadá s vaší lodí?“

„Je báječná. Nechtěla byste se podívat na palubu? Rád bych vás po ní provedl.“

„Smíme ale? Měla jsem sem přijít na setkání s knížetem Toranagou.“

„Jistě. Všichni tu teď na něho čekáme.“ Blackthorne se otočil, aby promluvil se samurajským důstojníkem na molu. „Veliteli, já vezmu paní Todu tam. Ukázat loď. Když kníže Toranaga zde – zavoláte, ano?“

„Jak si přejete, Andžin-san.“

Blackthorne ji odváděl z přístavní hráze. Zátarasy byly obsazeny samuraji a bezpečnostní opatření na břehu i na palubě byla ještě přísnější než jindy. Nejprve vyšli na horní palubu. „Tohle je moje království, tady

mi všechno patří,“ prohlásil hrdě.

„Je tu někdo z vaší posádky?“

„Ne – nikdo. Dnes ne, Mariko-san.“ Všechno jí ukázal, jak jen nejrychleji mohl, a pak ji odvedl dolů. „Tohle je hlavní kajuta.“ Okny ve výklenku na zádi viděli na břeh. Zavřel dveře. Nyní byli úplně sami.

„To je vaše kajuta?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou a nespouštěl z ní oči. Vklouzla mu do náruče. Pevně ji sevřel. „Ach, jak jste mi chyběla.“

„A vy zase mně…“

„Tolik vám toho musím říct. A chci se vás zeptat na spoustu věcí,“ chrlil ze sebe.

„Já vám toho mnoho neřeknu. Jenom to, že vás miluji celým srdcem.“ Zachvěla se v jeho objetí, pokoušejíc se překonat hrůzu, že je Gjóko nebo někdo jiný pomluví. „Tolik se o vás bojím.“

„Ničeho se nebojte, Mariko, má drahá. Všechno se urovná.“

„Já si to taky říkám. Ale dnes už není možné přijmout karmu a vůli Boží.“

„Minule jste mi připadala taková vzdálená.“

„Teď jsme v Edu, můj drahý. A za Prvním mostem.“

„Že to bylo kvůli panu Buntaróovi? Bylo to tak?“

„Ano.“ přiznala prostě. „A také kvůli Toranagovu rozhodnutí kapitulovat. Je to tak ostudné, tak zbytečné… Nikdy bych nevěřila, že něco takového řeknu nahlas, ale nemohu jinak. Odpusťte.“ Ještě pevněji se přitiskla do bezpečí jeho náruče.

„Když pojedete do Ósaky, znamená to taky váš konec?“

„Ano. Náš rod je příliš mocný a významný. V žádném případě mě nenechají naživu.“

„Pak tedy musíte jet se mnou. Uprchneme. Dokázali bychom to.“

„Obávám se, že odsud není úniku.“

„Jedině když to dovolí Toranaga, že?“

„Ale proč by to měl dělat?“

Blackthorne jí v rychlosti vysvětlil, co tehdy Toranagovi řekl, vynechal ovšem, že požádal i o ni. „Vím, že mohu přimět kněze, aby přetáhli Kijamu a Onošiho na jeho stranu, pokud mi dovolí zmocnit se letošní Černé lodi,“ sděloval jí vzrušeně, „a vím, že to dokážu!“

„Určitě,“ přitakala a pro osud církve byla ráda, že Blackthorne má Toranagovým rozhodnutím přistřižená křídla. Znovu rozvážila logiku jeho plánu a neshledala v něm jedinou chybičku. „Mělo by to vyjít, Andžin-san. Teď když se stal z Harimy nepřítel, neměl by mít Toranaga-sama žádný důvod, proč nenařídit útok – jen kdyby šel do války a nevzdával se.“

„Kdyby se k němu přidal kníže Kijama nebo kníže Onoši, či dokonce oba, zvrátilo by to misku vah na jeho stranu?“

„To ano,“ potvrdila. „Kdyby měl podporu Zatakiho a dostatek času.“ Už dřív mu vysvětlila strategickou důležitost severní cesty, kterou ovládá Zataki. „Jenomže Zataki jde proti němu.“

„Poslyšte, kněžím mohu zatrhnout tipec. Je mi líto, ale opravdu jsou to moji nepřátelé, i když to jsou vaši kněží. Dokážu je jeho jménem zkrotit – anebo i svým. Pomůžete mi, abychom pomohli jemu?“

Upřeně se na něj zadívala. „Ale jak?“

„Pomozte mi ho přesvědčit, aby mi dal možnost, a přemluvte ho, aby svou cestu do Ósaky odložil.“

Zaslechli dusot koní a sílící hlasy přicházející od přístavní hráze. Celí rozrušení přikročili k oknům. Samurajové právě odtahovali jednu ze zábran. Do vzniklé mezery pobízel koně otec Alvito.

„Co ten tady chce?“ zabručel Blackthorne kysele.

Sledovali, jak kněz sesedá s koně, vytahuje z rukávu svitek a podává ho samurajskému důstojníkovi. Ten si jej přečetl. Alvito si prohlížel loď.

„Ať už je to cokoli, je tu v úřední záležitosti,“ řekla přiškrceným hlasem.

„Podívejte, Mariko-san, proti církvi nic nemám. Církev sama není špatná, to kněží jsou zkažení. A nejsou všichni stejní mizerové. Alvito není, i když je to fanatik. Přísahám Bohu, jsem přesvědčen, že jestli dostanu jejich Černou loď a pohrozím jim i na příští rok, jezuité se před Toranagou skloní, protože musí dostat peníze – Portugalsko a Španělsko musí dál hrabat peníze. Toranaga je přece důležitější. Pomůžete mi?“

„Dobře. Ano, pomohu vám, Andžin-san. Ale prosím za odpuštění, církev zradit nemohu.“

„Vždyť po vás nechci nic víc, než abyste promluvila s Toranagou, nebo mi pomohla, abych s ním promluvil sám, pokud myslíte, že to tak bude lepší.“

Z dálky zazněla polnice. Znovu vyhlédli z okna. Všichni se dívali západním směrem. Od hradu se blížilo čelo průvodu samurajů obklopujících nosítka krytá závěsy.

Dveře kajuty se otevřely. „Andžin-san, byl byste tak laskav a šel už, prosím?“ vyzval ho samuraj.

Blackthorne ji vedl na palubu a pak sestoupili dolů na přístavní hráz. S chladnou zdvořilostí pokynul Alvitovi. Kněz byl stejně studený.

K Mariko se však obrátil přívětivě. „Zdravím vás, Mariko-san. To jsem rád, že vás zase vidím.“

„Děkuji, otče,“ odvětila s uctivou úklonou.

„Boží požehnání nechť vás provází.“ Udělal nad ní znamení kříže. „*In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.*“

„Díky, otče.“

Alvito pohlédl na Blackthorna. „Nu, lodivode? Co vaše loď?“

„Jsem si jist, že už máte dobrý přehled.“

„Jistěže mám.“ Alvito si s napjatým výrazem Erasmus důkladně prohlížel. „Bůh zatraťtuto loď a všechny, kdo v ní poplují, bude-li použita proti víře a Portugalsku!“

„Proto jste sem přišel? Zase jen šířit jed?“

„Ne, lodivode,“ odpověděl Alvito. „Byl jsem povolán, abych se zde setkal s knížetem Toranagou. Z vaší přítomnosti nejsem znechucen o nic méně než vy z mojí.“

„Já nejsem znechucen z toho, že jste tady, otče. Jen z toho svinstva, které představujete.“

Alvito se rozlítil a Mariko je rychle tišila. „No tak, prosím vás. Nesmíte se takhle přít na veřejnosti. Prosím vás oba, uvědomte si, kde jste.“

„Máte pravdu, prosím za prominutí. Omlouvám se, Mariko-san.“ Otec Alvito se otočil a hleděl na zahalený palankýn s třepetající se Toranagovou vlajkou, který nesli mezi zábranami. Zpředu i zezadu ho doprovázeli samurajové ve stejnokrojích, obklopeni pestrou, rozptýlenou skupinou jiných samurajů.

Nosítka stanula a závěsy se rozhrnuly. Vystoupil z nich Jabu. Všichni užasli, nicméně se začali klanět. Jabu pozdrav zpupně opětoval.

„Á, Andžin-san,“ zvolal. „Jak se vám daří?“

„Dobře, děkuji, pane. A vám?“

„Dobře, díky. Kníže Toranaga onemocněl. Požádal mě, abych přišel místo něho. Rozumíte mi?“

„Ano, rozumím,“ odpověděl Blackthorne, pokoušeje se zakrýt své zklamání, že tu není Toranaga. „Je mi líto kníže Toranaga nemocny.“

Jabu pokrčil rameny, uctivě pozdravil Mariko, zatvářil se, že Alvita přehlédl, a chvíli zkoumal loď. S křivým úsměvem se otočil zpět k Blackthornovi. „*Só desu,* Andžin-san. Vaše loď se změnila od té doby, co jsem ji viděl naposledy, že? Ano, loď se změnila, vy jste jiný, všechno je jinak – i celý náš svět se změnil, co říkáte?“

„Promiňte, ale nerozumím. Odpusťte, prosím, ale vaše slova velmi rychle. Vzhledem k tomu, že –“ Blackthorne chtěl použít jednu ze zásobních frází, ale Jabu mu skřehotavě skočil do řeči: „Mariko-san, prosím, tlumočte mi.“

Vyhověla mu.

Blackthorne přikývl. „Ano. Změnil. Jabu-sama.“

„Je to tak, velmi změnil – nejste už barbar, ale samuraj, a stejné je to i s vaší lodí, že?“

Blackthorne se díval na mužovy tlusté usmívající se rty a výbojný postoj, najednou byl zpátky v Andžiru, klečel na pláži, Croocqa drželi v kotli, do uší se mu zařezávaly Pieterzoonovy výkřiky, pocítil zápach sklepení a jeho mysl začala bouřit: jak to celé bylo zbytečné – všechno to

utrpení a hrůza a Pieterzoon a Spillbergen a Maetsukker a věznění a eta a celá ta past – a to všechno, Jabu, jen tvou vinou!

„Jste v pořádku, Andžin-san?“ zeptala se Mariko, vylekaná výrazem jeho očí.

„Cože? Á – ano. Ano, jsem v pořádku.“

„Co je s ním?“ zeptal se Jabu.

Blackthorne potřásl hlavou, aby si ji trochu pročistil a shodil nenávistný výraz tváře. „Odpusťte, prosím. Já jen – to nic. Hlava špatná –žádný spánek. Promiňte.“ Pevně opětoval Jabuův pohled a doufal, že se mu podařilo zakrýt nebezpečný výpadek. „Mrzí mě kníže Toranaga nemocný – doufám Jabu-sama ne potíže.“

„Ne, ne potíže.“ Ale ano potíže, pomyslel si Jabu, s tebou jsou jen samé potíže a od první chvíle, kdy jsi s tou svou špinavou lodí připlul k mým břehům, jsem neměl nic než problémy. Izu je ztraceno, má děla jsou pryč, veškerá čest, a teď přijdu o hlavu kvůli jednomu zbabělci. „Žádné potíže, Andžin-san,“ zopakoval přívětivě. „Toranaga-sama mě požádal, abych vám předal vaše vazaly, jak vám slíbil.“ Očima se zabodl do Alvita. „Nuže, Cukku-san? Pročpak jste nepřítel knížete Toranagy?“

„Ale to nejsem, Jabu-sama.“

„Vaši křesťanští daimjóové ovšem jsou, není to tak?“

„Prosím za prominutí, urozený pane, ale my jsme jenom kněží, nezodpovídáme za politické názory těch, kteří uctívají Pravou víru, ani nemáme moc nad těmi z daimjóú, kteří –“

„Pravou vírou této Země bohů je šintó, společně s tao a cestou Buddhovou!“

Alvito neodpověděl. Jabu se opovržlivě odvrátil a štěkl nějaký rozkaz. Neuspořádaná skupina samurajů se začala před lodí řadit. Nikdo z nich nebyl ozbrojen a někteří měli spoutané ruce.

Alvito udělal krok dopředu a uklonil se. „Snad bych se nyní mohl omluvit, urozený pane. Měl jsem se setkat s knížetem Toranagou. Vzhledem k tomu, že není příto –“

„Kníže Toranaga vás sem povolal, abyste mu dělal tlumočníka při jednání s panem Andžinem,“ skočil mu do řeči Jabu s úmyslnou nezdvořilostí, tak jak to po něm Toranaga chtěl. „Ano, abyste tlumočil, jak to umíte jenom vy, to znamená mluvil přímo a současně, jasné? Nemáte snad žádné námitky, abyste, dřív než odjedete, pro mě udělal, co kníže Toranaga žádá?“

„Ne, ovšemže ne, urozený pane.“

„Dobrá. Mariko-san! Vás kníže Toranaga žádá, abyste dohlédla, zda odpovědi pana Andžina budou stejně správně přeloženy.“ Alvito zrudl, ale ovládl se.

„Ano, pane,“ špitla Mariko a pocítila k Jabuovi nenávist.

Jabu křikl další příkaz. Dva samurajové zašli k nosítkám a vrátili se s lodní pokladnicí. Sotva ji unesli. „Cukku-san, teď začněte: Andžin-san, poslouchejte, kníže Toranaga mě především požádal, abych vám vrátil tohle. Je to přece váš majetek, že? Otevřte to," nařídil samurajům. Skříňka byla až po okraj naplněná stříbrnými mincemi. „Vše zůstalo tak, jak to odnesli z lodi."

„Děkuji vám." Blackthorne nechtěl věřit svým očím, neboť s tímhle mu už nic nebránilo, aby si koupil nejlepší z nejlepších posádek – už nemusí zůstat jen u slibů.

„Mělo by to přijít do lodní pokladnice."

„Ano, samozřejmě."

Jabu poslal samuraje na palubu. A pak pokračoval, zatímco Alvito s rostoucí zlostí téměř současně tlumočil: „Dále: kníže Toranaga vám dává volnost, abyste se sám rozhodl, zda vyplujete, nebo zůstanete. Dokud jste na naší souši, jste samuraj a hatamoto a platí pro vás samurajské zákony. Vzdálíte-li se od našich břehů a budete na volném moři, jste vázán zákony barbarskými, tak jako předtím, než jste připlul. Máte doživotní právo zakotvit v kterémkoli přístavu domény knížete Toranagy, aniž by přístavní úřady směly prohledávat vaši loď. A za třetí: těchto dvě stě mužů jsou vaši vazalové. Požádal mě, abych vám je oficiálně předal i s jejich výzbrojí, tak jak vám přislíbil."

„Smím tedy odplout, kdy a jak budu chtít?" zeptal se nevěřícně Blackthorne.

„Ano, Andžin-san, máte od knížete Toranagy svolení k odjezdu."

Blackthorne se podíval na Mariko, ale ta se jeho pohledu vyhnula, proto se znovu obrátil k Jabuovi. „Takže bych zítra mohl vyplout?"

„Jistě, pokud budete chtít. A co se týče těchto mužů," dodal Jabu, „všichni to jsou róninové, pocházejí ze severních provincií. Vesměs souhlasili, že vám a vašim potomkům odpřísáhnou věrnost až za hrob. Všichni jsou to dobří bojovníci. Nikomu nebyl prokázán žádný zločin. Róniny se stali vesměs proto, že jejich lenní páni byli zabiti, zahynuli nebo byli svrženi. Mnozí už bojovali na lodích proti wakó." Jabu předvedl svůj příslovečný jízlivý úsměv. „Někteří z nich možná sami byli wakó – víte, co znamená ‚wakó'?"

„Ano. pane."

„Ti svázaní jsou pravděpodobně lupiči nebo wakó. Nabídli se dobrovolně jako skupina a chtějí vám neohroženě sloužit, na oplátku za to, že jim budou prominuty jakékoli minulé zločiny. Panu Noboruovi, který je pro vás na příkaz knížete Toranagy osobně vybral, odpřísáhli, že se nikdy nedopustili žádného zločinu vůči pánu Toranagovi ani žádnému z jeho samurajů. Buď je můžete přijmout jednotlivě, nebo jako skupinu, nebo odmítnout. Rozumíte?"

„Mohu tedy odmítnout kteréhokoli z nich?“

„A proč byste to dělal?“ zeptal se Jabu. „Pan Noboru je vybral velmi pečlivě.“

„Zajisté, promiňte,“ odpověděl mu Blackthorne unaveně. Byl si vědom, že daimjó má stále horší náladu. „Naprosto chápu. Ale ti spoutaní – co se stane, jestliže je odmítnu?“

„Usekají jim hlavy. To je přece jasné. Kam tím míříte?“

„To nic. Odpusťte.“

„Pojďte za mnou.“ Jabu vykročil k palankýnu.

Blackthorne pohlédl na Mariko. „Já smím odjet. Slyšela jste to?“

„Ano.“

„To znamená… Je to jako sen. Řekl, že –“

„Andžin-san!“

Blackthorne poslušně spěchal za Jabuem. Nosítka teď posloužila jako pódium. Tajemník tam postavil nízký stolek, na němž ležely svitky. Kousek stranou střežili samurajové hromadu krátkých a dlouhých mečů, kopí, štítů, seker, luků a šípů, jež nosiči skládali z nákladních koní. Jabu Blackthornovi pokynul, aby se posadil vedle něho, Alvito naproti a Mariko z druhé strany. Tajemník začal vyvolávat jména. Každý z mužů předstoupil, se značnou obřadností se uklonil, uvedl své jméno a původ, složil přísahu věrnosti, podepsal svůj svitek a zpečetil jej kapkou vlastní krve, kvůli níž ho tajemník bodl do prstu, jak kázal rituál. Každý pak naposledy před Blackthornem poklekl, potom vstal a spěchal ke zbrojíři. Nejdříve obdržel velký meč, poté druhý krátký. Všichni přijímali obě sečné zbraně s hlubokou úctou, zevrubně si je prohlíželi a dávali najevo hrdost nad jejich kvalitou. Za pás je zasouvali s nespoutanou radostí. Vzápětí dostávali další zbraně a válečný štít. Když potom muži zaujímali svá nová místa, nyní v plné zbroji, znovu jako samurajové, nikoli už róninové, cítili se silnější a jistější a vypadali ještě divočejší.

Nakonec přišlo na řadu třicet svázaných róninů. Blackthorne trval na tom, že každému sám osobně přeřeže pouta, jeden po druhém mu stejně jako ostatní přísahali věrnost: „Přísahám na svou čest samuraje, že vám budu zachovávat bezvýhradnou poslušnost, neboť vaši nepřátelé jsou i mými nepřáteli.“

Poté, co muži složili přísahu, přebírali zbraně.

A tu Jabu zvolal: „Uraga-no-Tadamasa!“

Muž udělal krok vpřed. V Alvitovi by se krve nedořezal. Uraga –bratr Josef – dosud postával ve shluku samurajů opodál nepovšimnut. Nebyl ozbrojen a na sobě měl prosté kimono a bambusový klobouk. Když Jabu postřehl, do jakého zmatku Alvita uvrhl, škodolibě se usmál a obrátil se k Blackthornovi.

„Andžin-san, toto je Uraga-no-Tadamasa. Samuraj, nyní rónin.

Poznáváte ho? Rozumíte, co znamená ‚poznáváte'?"

„Ano. Rozumím. Ano, poznávám ho."

„Dobře. Kdysi křesťanský kněz, víte?"

„Ano."

„Teď už ne. Rozumíte? Teď rónin."

„Rozumím, Jabu-sama."

Jabu sledoval Alvita. Ten na odpadlíka strnule zíral a oplátkou se mu dostalo pohledu plného nenávisti. „Á, Cukku-san, vy ho také poznáváte?"

„Ano. Poznávám ho, pane."

„Jste připraven pokračovat v tlumočení – nebo už snad na to nemáte žaludek?"

„Prosím, pane, pokračujte."

„Dobrá." Jabu mávl směrem k Uragovi rukou. „Poslyšte, Andžin-san, máte-li o tohoto muže zájem, kníže Toranaga vám ho dává. Kdysi byl křesťanským knězem – novicem. Teď už není. Zřekl se falešného cizího boha, obrátil se na pravou víru šintó a –" zarazil se, protože Alvito zmlkl. „Řekl jste to přesně, Cukku-san? Pravou víru šintó?"

Kněz neodpověděl. Povzdechl si a pak větu přesně přeložil, nicméně dodal: „Tak to řekl on, Andžin-san, Bůh mu odpusť." Mariko k tomu nic nepoznamenala, ale nenáviděla Jabua ještě víc. Slibovala si, že se mu jednoho dne pomstí, a už to nebude dlouho trvat.

Jabu je chvilku pozoroval a pak pokračoval: „Takže Uraga-san je bývalý křesťan. Nyní je připraven vám sloužit. Umí mluvit barbarským jazykem i soukromou řečí kněží a byl jedním ze čtyř samurajských jinochů, kteří byli vysláni do vašich zemí. Dokonce se tam prý setkal s nejvyšším křesťanem všech křesťanů – ale teď je všechny nenávidí, zrovna jako vy, že?" Jabu nespouštěl oči z Alvita, vábil ho na návnadu, očima střídavě šlehal po Mariko, která poslouchala se stejným zaujetím. „Vy přece křesťany nenávidíte, že, Andžin-san?"

„Většina katolíků jsou mí nepřátelé, to ano," odpověděl Blackthorne. Byl si velmi dobře vědom Mariko, která strnule zírala do dálky. „Ano, Španělsko a Portugalsko jsou nepřáteli mé země."

„Křesťané jsou i našimi nepřáteli. Říkáte něco, Cukku-san?"

„Není to tak, pane. A křesťanství vám dává klíč k věčnému životu."

„Co vy na to, Uraga-san?" zeptal se Jabu.

Uraga potřásl hlavou. Hlas měl drsný. „Já už si to nemyslím, urozený pane. Ne."

„Řekněte to panu Andžinovi."

„*Senhor* Andžin-san," začal Uraga. Mluvil s těžkým přízvukem, ale volil vcelku správná portugalská slova a bylo mu snadno rozumět. „Nemyslím si, že by tohle katolické náboženství bylo zámkem – promiňte, klíčem k nesmrtelnosti."

„Jistě,“ potvrdil Blackthorne. „Souhlasím s vámi.“

„Dobrá,“ pokračoval Jabu. „Kníže Toranaga vám tedy tohoto rónina nabízí, Andžin-san. Je to sice odpadlík, ale pochází z dobré samurajské rodiny. Uraga přísahá, že pokud ho přijmete, bude vám sloužit jako váš tajemník, překladatel, bude dělat všechno, co budete chtít. Budete mu muset dát meče. Ještě něco, Urago? Řekněte mu to sám.“

„*Senhor*, prosím za prominutí. Především…“ Uraga si sňal klobouk. Vlasy mu teď vytvářely strniště, hlavu sice měl vpředu vyholenou na samurajský způsob, nemohl si však dosud z vlasů upravit na temeni uzel. „Především se stydím za své vlasy, nemám cop, jaký by samuraj měl mít. Ale vlasy mi dorostou a nejsem kvůli tomu o nic míň samuraj.“ Znovu si nasadil klobouk. Sdělil Jabuovi, co právě říkal. Ti tóninové, kteří stáli poblíž a mohli slyšet, rovněž se zájmem sledovali, když pokračoval. „Za druhé, prosím vás, abyste mi velkodušně prominul, ale neumím zacházet s meči – ani s jinými zbraněmi. Já – nikdy jsem v tom nebyl cvičen. Ale naučím se to, věřte mi, že se to naučím. Odpusťte mi, prosím, je to ostuda. Přísahám vám bezvýhradnou věrnost a pokorně vás prosím, abyste mě přijal…“ Po tváři i po zádech mu stékal pot.

„*Šigata ga nai, ne?*“ řekl mu Blackthorne soucitně. „*Ukeru anatawa desu, Uraga-san.*“ (Co na tom záleží? Přijímám vás, Uraga-san.)

Uraga se uklonil, pak vysvětlil Jabuovi, o čem byla řeč. Nikdo se nesmál. Jedině Jabu. Jeho smích však netrval dlouho, neboť náhle propukla ostrá hádka mezi dvěma posledními róniny, kteří si měli rozdělit zbývající meče. „Vy dva tam, buďte zticha!“ křikl na ně.

Oba muži se zprudka otočili a jeden z nich zavrčel: „Ty nejsi můj pán! Jak se to chováš? Buď řekni prosím, nebo drž sám hubu!“

Jabu v mžiku vyskočil a vyřítil se na drzého rónina s mečem nad hlavou. Muži se rozprchli, jako když do vrabců střelí, a rónin utíkal pryč. Když byl skoro na konci mola, vytrhl muž meč, aby čelil útoku, a zaječel nelidský bojový pokřik. Všichni jeho druhové mu v mžiku vyrazili na pomoc, meče připravené, a Jabu se ocitl v pasti. Muž na něj zaútočil. Jabu se vyhnul drtivé ráně mečem, rozmáchl se, ale i on minul. To už se k němu blížil smrtící shluk. Toranagovi samurajové se vyřítili vpřed, ale bylo příliš pozdě, věděli, že Jabu je ztracen.

„Stát!“ zařval Blackthorne japonsky. Všichni mocí jeho hlasu ztuhli. „Tam jděte!“ Ukázal směrem, kde byli předtím seřazeni. „Teď! Rozkaz!“

Všichni muži na nábřeží zůstali chvilku jako opaření. Pak se začali pohybovat. Zakletí polevilo. Jabu se vrhl na muže, jenž ho urazil. Rónin uskočil dozadu a udělal úkrok. Meč držel vášnivě oběma rukama nad hlavou a nebojácně očekával další výpad. Jeho přátelé zaváhali.

„Jděte tam! Teď! Rozkaz!“

Váhavě, ale poslušně ustoupili ostatní muži z cesty a zasunuli meče.

Jabu a jeho protivník kolem sebe pomalu kroužili.

„Vy!“ volal Blackthorne. „Stát! Meč dolu! Nařizuji!“

Muž z Jabua stále nespouštěl zuřivý pohled, ale slyšel rozkaz a naslinil si rty. Předstíral útok zprava, pak zleva. Jabu uskočil, muž mu proklouzl, spěchal k Blackthornovi a položil mu meč k nohám. „Poslouchám vás, Andžin-san. Nezaútočil jsem.“ Jabu se na něho vrhl, rónin vyskočil a klidil se mu z cesty. Beze strachu ustupoval, byl obratnější a mladší než Jabu a dál ho dráždil.

„Jabu-san,“ zvolal Blackthorne. „Promiňte – myslím, že omyl, že? Možná –“

Ale Jabu jen vychrlil příval japonských slov a hnal se za mužem, který mu znovu klidně mizel z dosahu.

Alvita nyní prostupovala chladná radost. „Jabu-san říká, že to není žádný omyl, Andžin-san. Ten *cabron* prý musí chcípnout. Žádný samuraj nesnese takovou urážku!“

Blackthorne cítil, že se k němu upínají všechny oči a zoufale se snažil rozhodnout, co má dělat. Viděl, jak se Jabu plíží za svým nepřítelem. Jeden z Toranagových samurajů nalevo napjal luk. Bylo slyšet pouze hekání a vzájemné nadávky těch dvou. Rónin couval, pak se obrátil a utíkal pryč kolem volného prostranství, uskakoval stranou, kličkoval a po celou tu dobu syčel hrdelním hlasem nepřetržitý proud urážek.

„Provokuje Jabua, Andžin-san,“ vysvětloval Alvito. „Říká mu: Já jsem samuraj – nezabíjím bezmocné muže jako jsi ty – ty nejsi samuraj, ale rolník páchnoucí od hoven – přesně tak, nejsi samuraj, ale eta, tvůj otec byl eta a –“Jezuita se zarazil, když Jabu zařval vztekem, ukázal na jednoho z mužů a něco na něj křikl. „Jabu říká: ‚Ty! Dej mu jeho meč!‘“

Rónin zaváhal a podíval se na Blackthorna, od něhož čekal další rozkazy.

Jabu se obrátil k Blackthornovi a zařval: „Dejte mu jeho meč!“

Blackthorne zvedl meč. „Jabu-san, žádám ne boj,“ zvolal a nejraději by ho viděl mrtvého. „Prosím, žádám ne boj –“

„Dejte mu ten meč!“

Mezi Blackthornovými muži proběhlo zlostné zamručení. Zvedl ruku. „Ticho!“ Podíval se na svého rónina. „Pojďte sem. Prosím!“ Muž pohlédl na Jabua a předstíral výpad nalevo a vzápětí napravo. Jabu se po něm pokaždé s divokým vztekem rozmáchl, ale muži se podařilo proklouznout a rozeběhl se k Blackthornovi. Tentokrát ho Jabu nepronásledoval. Jenom tam čekal a přihlížel jako rozběsněný býk chystající se k útoku. Muž se Blackthornovi uklonil a převzal od něj meč. Pak se obrátil k Jabuovi a s ječivým válečným pokřikem vyrazil do útoku. Meče zařinčely, a zase, a znovu. Oba muži teď kolem sebe v tichosti kroužili. Znovu se s šílenou prudkostí střetli, meče jen svištěly. Pak Jabu zakopl a rónin se rozmáchl k

snadné smrtící ráně. Jabu však v posledním okamžiku uskočil stranou a soupeři ránu vrátil. Ostří muži useklo obě ruce, stále svírající meč. Muž zůstal chvíli stát, ječel a zíral na své pahýly. Vzápětí mu Jabu uťal hlavu.

Nejdřív zavládlo ticho. Pak okolo Jabua zahřměl potlesk. Jabu ještě jednou sekl do škubajícího se těla. Čest byla uhájena. Zdvihl hlavu za cop na temeni, s rozmyslem jí plivl do tváře a odhodil ji stranou. V tichosti se vrátil k Blackthornovi a uklonil se mu.

„Promiňte mi prosím mou nezdvořilost, Andžin-san. Děkuji vám, že jste mu dal ten meč," pravil uhlazeně a Alvito to přetlumočil. „Omlouvám se, že jsem křičel. Díky, že jste mi umožnil se ctí tento meč potřísnit krví." Očima spočinul na cennosti, kterou dostal od Toranagy. Pozorně zkoumal ostří. Zůstalo bez vady. Uvolnil si hedvábný pás, aby krev očistil. „Nikdy se čepele nedotýkejte prsty, Andžin-san, to by ji zničilo. Ostří musí cítit jedině hedvábí nebo tělo nepřítele." Přestal čistit a vzhlédl. „Mohl bych vám zdvořile navrhnout, abyste své vazaly nechal vyzkoušet jejich ostří? Bude to pro ně dobré znamení."

Blackthorne se obrátil k Uragovi. „Řekněte jim to."

Když se Jabu vrátil do svého domu, bylo už pozdní odpoledne. Sluhové mu odebrali propocený oděv, dali mu nové domácí kimono a čisté tabi. Jeho žena Juriko na něho čekala v chládku na verandě s ča a sake, horkými, až z nich stoupala pára, tak jak to měl rád. „Sake, Jabu-san?" Juriko byla vysoká, štíhlá žena s vlasy prokvetlými stříbrem. Její pěknou pleť hezky zvýrazňovalo velmi prosté tmavé kimono.

„Děkuji, Juriko-san." Jabu vděčné upíjel víno, vychutnával jeho štiplavou drsnost, když mu sklouzávalo dolů vysušeným hrdlem.

„Slyšela jsem, že to šlo dobře."

„Ano."

„Ten rónin byl ale neslýchaně drzý!"

„Posloužil mi ovšem dobře, paní, náramně dobře. Teď se cítím spokojen. Potřísnil jsem krví Toranagův meč a teď je konečně doopravdy můj." Jabu dopil kalíšek a manželka mu jej znovu naplnila. Rukou laskal jílec meče. „Ten boj by se vám ale nelíbil. On byl ještě dítě – nechal se chytit do první léčky."

Jemně se ho dotkla: „Dobře že nechal, můj pane."

„Díky, ale skoro jsem se ani nezapotil." Jabu se rozesmál. „Měla jste ale vidět toho kněze! Bylo by vás potěšilo, jak se ten barbar potil – nikdy jsem ho neviděl tak naštvaného. Byl tak vzteklý, že se málem zadusil, jak to chtěl zakrýt. Lidožrout jeden! Všichni to jsou kanibalové. Škoda že je nemůžeme vyhladit, než tuhle zem opustíme."

„Myslíte, že to Andžin-san dokáže?"

„Pokusí se o to. Kdybych měl deset takových na deseti lodích, ovládl

bych moře odsud až po Kjúšú. I s ním samotným bych mohl poškodit Kijamu, Onošiho a Harimu, rozdrtit Džikkjúa a udržet Izu! Potřebujeme jen trochu času a každý daimjó si to rozdá s jiným nepřítelem. Izu bude v bezpečí a znovu v mých rukou! Nechápu, proč chce Toranaga nechat Andžina odplout! Další pitomé plýtvání!“ Sevřel pěst a udeřil s ní o tatami. Služka sebou škubla, ale nic neřekla. Juriko se ani nepohnula. Po tváři jí přeběhl úsměv.

„Jak Andžin-san přijal svobodu a své vazaly?“ zeptala se.

„Byl šťastný jako stařec, kterému se zdá, že je zase v plné mužné síle. Pak –“ Jabu se zamračil, neboť si na něco vzpomněl. „Ale jedné věci pořád nerozumím. Když mě ti wakó prvně obklíčili, bylo po mně. Bezpochyby jsem byl ztracen. Ale Andžin-san je zarazil a zachránil mi život. Neměl k tomu přece žádný důvod, že? Těsně před tím jsem viděl, jak se úplně celý užírá nenávistí. Byl tak naivní, že předstíral opak –jako bych mu mohl věřit.“

„On vám zachránil život?“

„No vážně. Není to zvláštní?“

„To je. Děje se teď spousta podivných věcí, můj pane.“ Propustila služku a pak se ho tiše zeptala: „O co Toranagovi doopravdy šlo?“

Jabu se natáhl dopředu a zašeptal: „Myslím, že ze mě chce udělat vrchního velitele.“

„Ale proč by to dělal? Cožpak Železná pěst umírá?“ zeptala se Juriko. „A co kníže Sudara? Nebo Buntaró? Anebo pan Noboru?“

„Kdo ví, paní? Ti všichni teď přece ztratili jeho přízeň. Toranaga mění svá rozhodnutí tak často, že nikdo není schopen předpovědět, co teď udělá. Nejdřív mě požádal, abych šel do přístavu za něho a určil mi, co a jak mám říkat, pak mluvil o Hiromacuovi, jak prý stárne, a zeptal se mě, co si doopravdy myslím o mušketýrském pluku.“

„Že by znovu chystal Nachové nebe?“

„To je připraveno vždycky. Ale na to on nemá odvahu. K tomu by bylo zapotřebí protřelého vůdce. Kdysi takový byl, teď už ne. Dnes je jen stínem někdejšího Minowary. Byl jsem otřesen, jak vypadal. Je mi líto, udělal jsem chybu. Měl jsem se přidat k Išidovi.“

„Myslím, že jste si vybral dobře.“

„Cože?“

„Nejdřív se vykoupejte, potom – myslím, že pro vás mám dárek.“

„Jaký dárek?“

„Po večeři přijde váš bratr Mizuno.“

„A to má být dárek?“ Jabu se naježil. „K čemu mi je ten hlupák?“

„Zvláštní zpráva nebo moudrost, třeba i od hlupáka, může být stejně cenná jako od vašeho rádce, nemyslíte? Někdy ještě cennější.“

„Jaká zpráva?“

„Nejdřív se na to vykoupejte. A najezte. Dnes večer budete potřebovat chladnou hlavu, Jabu-čan.“

Jabu by býval naléhal, ale horká koupel už ho lákala a popravdě řečeno byl naplněn příjemnou únavou, jakou už řadu dní nepocítil. Zčásti kvůli Toranagově odevzdanosti dnešního rána, zčásti pro poddajnost jeho hejtmanů v posledních dnech. Především však na tom měl zásluhu ten dnešní smrtící zásah, ta vlna radosti, jež mu proběhla od meče paží až do hlavy. Ach, tak čistě někoho usmrtit, v boji muže proti muži a s tolika přihlížejícími okolo – taková radost je dopřána málokomu a jen zřídkakdy. Tak vzácně, že je třeba ji ocenit a vychutnat.

Zanechal tedy ženu v místnosti a dále se oddával blaženému odpočinku. Dovolil rukám sluhů, aby se postaraly o jeho tělo, a když byl zase svěží, vešel do místnosti s verandou. Oblohu zdobily poslední paprsky zapadajícího slunce. Nízko nad obzorem visel tenký srpek dorůstajícího měsíce. Jedna z Jabuových osobních služek mu zdvořile přinesla večeři. Najedl se, střídmě a v tichosti. Trochu polévky a kousek ryby s nakládanou zeleninou.

Dívka se vábivě usmála. „Chtěl byste hned rozložit futony, pane?“

Jabu zavrtěl hlavou. „Později. Napřed řekněte mé ženě, že bych s ní chtěl mluvit.“

Za chvilku přišla Juriko. Měla na sobě pěkné, i když staré kimono.

„*Só desu ka?*“

„Váš bratr na vás čeká. Měli bychom se s ním setkat o samotě. Nejdřív vy, pane, pak si spolu popovídáme my dva – také sami. Buďte prosím trpělivý, ano?“

Kašigi Mizuno, Jabův mladší bratr a Omiho otec, byl malý mužík s vodnatýma očima, vysokým čelem a řídkými vlasy. Meče jako by se k němu ani nehodily a také s nimi uměl sotva zacházet. Ani luk a šípy neovládal o nic líp.

Mizuno se uklonil a poblahopřál Jabuovi k jeho odpoledním výkonu. Zvěst o něm se totiž rychle rozšířila po celém hradě a dále posílila Jabuovu válečnickou pověst. A pak, celý dychtivý, aby hostiteli udělal radost, přešel rovnou k věci: „Pane, dnes jsem od svého syna dostal šifrovanou zprávu. Paní Juriko usoudila, že bych ji měl předat přímo vám.“ Podal svitek i s rozluštěním Jabuovi. Zpráva od Omiho zněla: „Otče, řekněte prosím panu Jabuovi rychle a důvěrně: Předně – pan Buntaró dorazil do Mišimy, kam cestoval tajně přes Takato. Jednomu z jeho mužů to vyklouzlo během pitky, kterou jsem na jejich počest uspořádal. Za druhé: během této tajné třídenní návštěvy v Takatu se Buntaró dvakrát setkal s knížetem Zatakim a třikrát s paní, jeho matkou. Za třetí: než odjel z Mišimy pan Hiromacu, řekl své nové konkubíně, paní Oko, aby si nedělala žádné starosti, protože dokud je on, Hiromacu živ, kníže Toranaga prý

nikdy neopustí Kantó. Za čtvrté…“

Jabu vzhlédl: „Jak by Omi mohl vědět, co řekla Železná pěst důvěrně své konkubíně? Nemáme přece v jeho domě špehy.“

„Teď už máme, pane. Čtěte prosím dál.“

„Za čtvrté: bude-li to nutné, je Hiromacu-san odhodlán dopustit se zrady, a když bude potřeba, uzavřít Toranagu v Edu, bez ohledu na jeho odpor vyhlásit Nachové nebe – se souhlasem pana Sudary i bez něj. Bude-li to nutné. Za páté: to všechno je pravda, které se dá věřit. Osobní služkou paní Oko je dcera bývalé pěstounky mé ženy a byla paní Oko nabídnuta k službám zde v Mišimě, když její vlastní služka dostala – jak podivné – zničující souchotiny. Za šesté: Buntaró-san je jako šílenec, dumá a zuří – dnes záměrně vyprovokoval a rozsekal jednoho samuraje a pořád proklíná Andžinovo jméno. A konečně: zvědové hlásí, že Ikawa Džikkjú soustředil u Surugy na deset tisíc mužů a chystá se vtrhnout přes hranice. Pozdravujte prosím ode mě pana Jabua…“ Zbytek zprávy už neobsahoval nic důležitého.

„Zase ten Džikkjú! Cožpak se tomu ďáblovi do smrti nepomstím?“

„Jen trpělivost, pane, prosím. Pokračujte, Mizuno-san.“

„Pane,“ začal mužík. „Celé měsíce jsme se pokoušeli uvést v život váš plán, co jste navrhl, když ten barbar poprvé připlul. Vzpomínáte? Když jste viděl všechny ty stříbrné mince, zmínil jste se, že sto anebo i pět set v rukou správného kuchaře by nás zbavilo Ikawy Džikkjúa jednou provždy.“ Mizunovy oči se rozšiřovaly a stále víc připomínal žábu. „Vypadá to, že Mura, andžirský starosta, má bratrance, který má taky bratrance, jehož bratr je teď nejlepším kuchařem celé Surugy. Dnes jsem slyšel, že byl přijat do Džikkjúova domu. Dostal předem dvě stě a dohromady je cena pět set –“

„Ale tolik peněz nemáme! To je nemožné! Kde bych vzal pět set –jsem teď tak zadlužen, že bych nedal dohromady ani stovku!“

„Prosím za prominutí, ale ty peníze už byly vyčleněny. V pokladnici nezůstaly všechny peníze barbarů. Tisíc mincí šlo stranou, ještě než je úředně spočítali. Nezlobte se.“

Jabu na něho zůstal civět. „Jakže?“

„Už je to tak, Omi-san k tomu dostal příkaz vaším jménem. Peníze pak tajně přinesli sem k paní Juriko, která byla požádána o souhlas a dala nám ho, abychom vás nerozladili.“

Jabu o tom dlouze přemýšlel. „Ale kdo to nařídil?“

„S dovolením – byl jsem to já.“

„Díky, Mizuno-san. A vám také děkuji, Juriko-san.“ Jabu se oběma uklonil. „Ták! Tedy Džikkjú, co? Konečně!“ Přátelsky bratra poplácal po rameni a ten mohl prasknout podlézavou radostí. „Udělal jste to báječně, bratře. Pošlu vám z pokladnice pár rolí hedvábí. Jak se daří vaší paní?“

„Dobře, pane, docela dobře. Požádala mě, abych vám tlumočil přání všeho nejlepšího.“

„Musíme společně něco pojíst. Výborně – výborně. A teď ještě ke zbytku té zprávy – co si o tom myslíte?“

„Nic, pane. Velice by mě zajímalo, jaký na to máte názor vy.“

„Tak především –“ Jabu se zarazil, neboť zachytil varovný pohled své ženy, a rozmyslel si, co chce říci. „Především to znamená, že váš syn Omi-san je věrný a skvělý vazal. Kdybych tak mohl ovlivnit budoucnost, povýšil bych ho – ano, určitě si zaslouží povýšení, že?“

Mizuno zářil radostí. Jabu s ním měl trpělivost, pohovořil s ním, znovu ho pochválil a jakmile to zdvořilost dovolovala, nechal ho odejít.

Juriko poslala pro ča. Když znovu zcela osaměli, zeptal se: „Co tedy znamená to ostatní?“

Na tváři se jí teď zrcadlilo vzrušení. „Prosím za prominutí, pane, ale chtěla jsem vám předložit k úvaze novou myšlenku: Toranaga si s námi všemi zahrává jako s hlupáky a rozhodně nemá v úmyslu – a nikdy neměl – jet se vzdát do Ósaky.“

„To je nesmysl!“

„Jen mě nechte připomenout pár skutečností… Ach, pane, vůbec nevíte, jaký poklad máte ve svém vazalovi Omim a v tom prosťoučkém bratrovi, co ukradl tisíc mincí. Důkaz mé úvahy by mohl spočívat v tomhle: Buntaró-san, důvěrný přítel, na něhož je spolehnutí, je tajně vyslán k Zatakimu. Proč asi? Nepochybně mu má donést novou nabídku. Na co tak Zatakiho nalákat? Jedině na Kantó, nic jiného v tom nemůže být. Návrh tedy zní: Kantó – oplátkou za věrnost, jakmile se Toranaga znovu stane předsedou regentské rady – nové rady s novými pravomocemi. Pak si přece takový dar může dovolit, ne?“ Na chvilku zmlkla a pak znovu důrazně pokračovala. „Jestliže přesvědčí Zatakiho, aby zradil Išida, má za sebou čtvrt cesty do hlavního města, do Kjóta. Jak ale jen spojení s bratrem upevnit? Rukojmí! Dnes odpoledne jsem slyšela, že kníže Sudara, urozená paní Gendžiko, jejich dcery – a také jejich synek – se mají během deseti dnů vypravit na návštěvu za uctívanou babičkou do Takata.“

„Všichni?“

„Ano. A dál. Toranaga vrací panu Andžinovi zpět jeho loď. Je jako nová, se všemi děly a střelným prachem, se dvěma stovkami fanatiků a veškerými penězi – určitě je to dost, aby si v Nagasaki najal další barbarské žoldáky a vyvržence wakó. Proč? Aby se mohl vrhnout na Černou loď barbarů a zmocnit se jí. Žádná Černá loď, žádné peníze, zato spousta starostí pro křesťanské kněze, kteří ovládají Kijamu, Onošiho a kteréhokoli jiného zrádného křesťanského daimjóa.“

„To by si Toranaga nikdy nedovolil! Taikó se o to pokusil a ztroskotal, a jakou ohromnou měl moc. Barbaři by ve zlosti odpluli. Nikdy bychom už

nemohli obchodovat.“

„Jistě. Kdybychom to udělali my. Ale tentokrát si přece vyřizuje účty barbar s barbary. S tím přece my nemáme nic společného. Řekněme, že Andžin-san zaútočí na Nagasaki a vypálí je – cožpak teď není Harima nepřítel? A co Kijama, co Onoši, a díky nim většina daimjóů na Kjúšú? Představme si, že jim Andžin-san vypálí pár dalších přístavu, zpustoší loďstvo, a současně –“

„A současně Toranaga vyhlásí Nachové nebe!“ vybuchl Jabu.

„Ano, přesně tak!“ souhlasila Juriko šťastně. „Cožpak to nevysvětluje Toranagovo počínání? Nepadne mu taková intrika jako ulitá? Cožpak nedělá totéž, co vždycky, den sem, den tam, měsíc je pryč a najednou je zase mocný a smete odpůrce z cesty? Od té doby, co mu Zataki do Jokose přivezl předvolání, už získal skoro měsíc.“

Jabu slyšel, jak mu v uších pulsuje tep. „Takže jsme v bezpečí?“

„To zrovna ne, ale nejsme ztraceni. Věřím, že to není kapitulace.“ Zaváhala. „Jak se všichni nechali oklamat! Ten je ale mazaný, co? Všechny napálil, zrovna jako nás. Až do dnešního večera. To Omi mi dal stopu. Všichni jsme zapomněli, že Toranaga je velký herec nó, který dovede nosit vlastní tvář jako masku, když je potřeba.“

Jabu se marně snažil uspořádat své myšlenky. „Ale Išido má proti nám stále celé Japonsko!“

„Ano. Bez Zatakiho. A určitě nezůstalo u jediného tajného spojenectví. Toranaga a vy můžete udržet průsmyky, jak dlouho bude třeba.“

„Išido má ósacký hrad, drží v rukou následníka a taikóovo bohatství.“

„To ano. Ale stejně tam zůstane a bude se třást uvnitř. Někdo ho zradí.“

„Co bych měl dělat?“

„Přesně to, co nedělá Toranaga. Ten ať si vyčkává, ale vy musíte zrychlit krok.“

„Ale jak?“

„Pane, co je především důležité: Toranaga zapomněl na to, čeho jste si dnes odpoledne naopak povšiml vy. Jak nepříčetně se Cukku-san rozzuřil. Proč? Protože Andžin-san představuje hrozbu pro budoucnost všech křesťanů, není to tak? Musíte proto panu Andžinovi okamžitě poskytnout ochranu, jinak ho kněží a jejich loutky zavraždí během několika málo hodin. Dále: Andžin-san vás potřebuje, abyste ho chránil, vedl ho a pomohl mu v Nagasaki získat novou posádku. Bez vás a vašich mužů neuspěje. Bez něho s jeho lodí a děly Nagasaki nelehne popelem, ale právě to se musí stát, jinak to Kijamu, Onošiho, Harimu a ty špinavé kněze dostatečně neodradí a neodepřou Išidovi na čas přízeň. A mezitím Toranaga, nyní jako zázrakem podporován Zatakim a těmi jeho fanatiky, vyrazí přes šinanské průsmyky do kjótských planin.“

„Ano. Ano, máte pravdu, Juriko-čan! Tak nějak to musí být. Jak jste jen

chytrá a moudrá!“

„Moudrost a štěstí je k ničemu, nemáme-li prostředky, jak uvést plán v život, pane. Jedině vy to můžete dokázat – vy jste vůdce, bojovník, válečný hejtman, bez kterého se Toranaga neobejde. Dnes večer ho musíte navštívit.“

„Nemohu přece k Toranagovi přijít a říct mu, že jsem jeho lest prokoukl.“

„To ne, ale poprosíte ho, aby vám dovolil vyplout s panem Andžinem, že musíte hned odjet. Nějaký přijatelný důvod už vymyslíme.“

„Ale jestliže Andžin-san napadne Nagasaki a Černou loď, nezastaví barbaři obchod a neodplují pryč?“

„Ano, pravděpodobné. Ale až napřesrok. A příštím rokem už bude Toranaga regent, předseda regentů. A vy jeho vrchní velitel.“

Jabu se vrátil na zem. „Ne,“ řekl pevně. „Jakmile získá moc, nařídí mi, abych provedl seppuku.“

„Dávno předtím už budete mít v rukou Kantó.“

Zamrkal. „Jak to?“

„Toranaga ve skutečnosti svému nevlastnímu bratrovi Kantó nikdy nesvěří. Zataki představuje neustálou hrozbu. Je to nezkrotný, hrdý divoch. Pro Toranagu bude snadné, aby ho přiměl před bitvou požádat o místo v předních řadách. Pokud Zataki nepadne v boji… možná zbloudilá kulka, nebo šíp? Pravděpodobně kulka. Musíte v bitvě velet mušketýrskému pluku, pane.“

„A proč by taková zatoulaná kulka nemohla zrovna tak najít mě?“

„Snad také mohla. Ale vy nejste Toranagův příbuzný a proto pro jeho moc nepředstavujete žádnou hrozbu. Stanete se jeho nejoddanějším vazalem. Potřebuje do bitev schopné hejtmany. Získáte Kantó, a to také zůstane vaším jediným cílem. Svěří vám ho, až bude Išido zrazen, protože sám si vezme Ósaku.“

„Vazalem? Ale říkala jste přece, abych čekal a brzy se –“

„Teď vám radím, abyste ho podpořil veškerou svou mocí. Neplňte jeho příkazy slepě jako stará Železná pěst, ale dělejte to chytře. Nezapomínejte. Jabu-čan, že v bitvě, v každé bitvě, dělají vojáci chyby a zbloudilé kulky se vyskytnou, ani nevíte jak. Dokud pluk povedete, budete si také moci vybrat – kteroukoli dobu, chápete?“

„To ano,“ souhlasil a pocítil k ní hlubokou úctu.

„Pamatujte, přidat se k Toranagovi se vyplácí. On je Minowara, zatímco Išido obyčejný rolník. Išido je hlupák, teď to vidím. Teď už měl bušit na brány Odawary, déšť nedéšť. Neříkal to Omi-san už před měsícem také? Cožpak Odawara netrpí nedostatkem obránců? Není snad Toranaga izolován?“

Jabu s chutí bouchl pěstí o podlahu. „Tak tedy konečně válka! Jak jste

chytrá, že jste ho prokoukla! Tak on to tedy celou tu dobu jenom hrál, co?“

„Přesně tak,“ potvrdila mu s hlubokým uspokojením.

Také Mariko dospěla k obdobnému ohromujícímu závěru, i když ne na základě úplně stejných skutečností. Toranaga musí něco předstírat, určitě hraje nějakou tajnou hru, usuzovala. Jedině to by vysvětlovalo jeho neuvěřitelné počínání – dát Andžinovi loď, peníze, všechna děla a svobodu, a ještě k tomu tak, aby tomu přihlížel Cukku-san. Teď se Andžin-san beze vší pochyby vrhne na Černou loď. Ovládne ji, ohrozí i tu příští, zasadí tak Svaté církvi zdrcující ránu a donutí svaté otce, aby Kijamu a Onošiho přiměli ke zradě Išida…

Ale proč? Ohromeně si uvědomila, že pokud je to tak a Toranaga zvažuje tak dalekosáhlý plán, pak přece samozřejmě nemůže jet do Ósaky, aby se sklonil před Išidem. Určitě něco… Ach! A co to dnešní zpoždění, k němuž ho přemluvil Hiromacu? Ó, Matko Boží na nebesích, Toranaga tedy nikdy neměl v úmyslu vzdát se! Všechno, všeličko je jenom lest!

Ale proč?

Aby získal čas.

Čeho tím dosáhne? Bude čekat, zosnuje tisíc dalších triků, ani příliš nezáleží na tom, jakých, hlavně že Toranaga je už zase tím, čím byl vždycky, všemocným mistrem loutkářem.

Jak dlouho to vydrží, než Išidovi dojde trpělivost, vztyčí bojovou zástavu a vyrazí proti nám? Měsíc – nejvýš dva. Víc ne. To znamená, že do devátého měsíce tohoto pátého roku éry Keičjó nadejde bitva bitev o Kantó!

Co ale muže Toranaga za dva měsíce získat? Nevím – vím jen, že mému synovi teď svitla naděje, že zdědí svých deset tisíc koku, že bude žít a založí rodinu, že otcův rod snad už z povrchu země nezmizí.

Vychutnávala svou nově nabytou vědomost, pohrávala si s ní, zkoumala ji a v její logice neshledala ani chybičku. Ale co mám od nynějška až do té doby dělat? Nic víc, než to, cos dělala vždycky – a pro co ses rozhodla.

„Paní?“

„Ano, Čimmoko?“

„Je tady Gjóko-san. Říká, že s vámi má schůzku.“

„Aha, ano. Zapomněla jsem ti to říci. Nejdřív dej ohřát sake, pak ho přines a zavolej ji sem.“

Mariko vzpomínala na odpoledne. Vybavila si, jak ji objímal, paže měl tak hřejivé a silné, cítila se v nich v bezpečí. „Můžeme se večer vidět?“ zeptal se jí velmi opatrně, když Jabu a Cukku-san odjeli.

„Ano,“ uklouzlo jí bez přemýšlení. „Ano, můj milovaný. Ó, jakou mám i za vás radost. Řekněte Fudžiko-san… Požádejte ji, aby pro mě nechala po

hodině kance poslat.“

Když pak doma v klidu osaměla, stáhlo se jí hrdlo. Taková pošetilost, tolik nebezpečí.

V zrcadle přezkoumala své nalíčení a účes a snažila se uklidnit. Ozvaly se kroky. Šódži se odsunula. „Á, urozená paní,“ zašvitořila Gjóko s hlubokou úklonou. „Jste tolik laskavá, že jste mě přijala.“

„Vítám vás, Gjóko-san.“

Napily se sake, jež jim nalila Čimmoko.

„Taková krásná keramika, paní. Nádhera.“

Chvilku si vyměňovaly zdvořilosti, pak Mariko nechala služku odejít.

„Je mi líto, Gjóko-san, ale náš pán dnes odpoledne nepřijel. Neviděla jsem ho, ale doufám, že před odjezdem se mi to ještě podaří.“

„Ano, slyšela jsem, že na molo místo něho přišel Jabu-san.“

„Jakmile knížete Toranagu uvidím, ještě jednou ho požádám. Ale očekávám, že uslyším stejnou odpověď.“ Mariko jim oběma nalila. „Promiňte, ale mé žádosti zřejmě nevyhoví.“

„Ano, to vám věřím. Pokud nebude vystaven většímu tlaku.“

„Já na něj žádný tlak vyvinout nemohu. Je mi líto.“

„Mně také.“

Mariko položila kalíšek. „Pak jste se tedy rozhodla, že některé jisté jazyky nejsou opatrné.“

Gjóko tvrdě opáčila: „Kdybych o vás chtěla někomu pošeptat pár tajemství, řekla bych vám to tváří v tvář? Myslíte, že bych byla tak pošetilá?“

„Snad abyste raději šla, nezlobte se, ale mám spoustu práce.“

„Jistě, paní, to já mám taky!“ odpověděla Gjóko drsným hlasem. „Kníže Toranaga se mě zeptal, a to tváří v tvář, co vím o vás a panu Andžinovi. Dnes odpoledne. Ujistila jsem ho, že spolu nic nemáte. Řekla jsem mu ‚Ach tak, pane, také jsem slyšela ty mrzké pomluvy, ale není na nich zrnko pravdy. Přísahám to při hlavě svého syna, urozený pane, a jeho synů. Kdo jiný než já by o tom měl vědět? Můžete mi věřit, že to všechno je sprostá lež – pomluva, pomluva ze žárlivosti, pane…‘ Och, paní, to mi věřte, že jsem byla pořádně ohromená, ale zahrála jsem to dokonale a přesvědčila ho.“ Gjóko se zhluboka napila sake a hořce dodala: „A teď, jestli získá důkaz, je s námi všemi konec – a nestálo by ho to příliš námahy, že?“

„Jak to myslíte?“

„A co kdyby takhle pana Andžina vystavil zkoušce – čínskými metodami. Čimmoko – čínskými metodami. Mě – Kiku-san – Jošinaku… promiňte, ale dokonce i vás, paní – čínskými metodami.“

Mariko se zhluboka nadechla. „Mohu – mohu se vás zeptat, proč jste se vystavila takovému nebezpečí?“

„Protože jsou okolnosti, při kterých se ženy musí před muži chránit navzájem. Protože já vlastně nic neviděla. Protože vy jste mi nijak neublížila. Protože vás i s panem Andžinem mám docela ráda a věřím, že oba máte svou vlastní karmu. A protože bych byla raději, abyste byla má přítelkyně, živá a ne mrtvá, a také je vzrušující po tři měsíce pozorovat, jak spolu rozněcujete plamen života.“

„Nevěřím vám.“

Gjóko se tiše zasmála. „Díky, paní.“ Když se zase plně ovládala, vyhrkla naprosto upřímně: „Tak dobrá, řeknu vám pravý důvod. Potřebuji vaši pomoc. Ano, Toranaga-sama mé žádosti nevyhoví, ale vy už možná na něco přijdete. Jste jediná naděje, jakou jsem kdy měla, jakou v životě budu mít, a takovou si nemohu nechat proklouznout mezi prsty. Tak a teď víte, na čem jste. Prosím vás, pokorně vás prosím, abyste mi v té žádosti pomohla.“ Položila obě ruce na futony a hluboce se uklonila. „Odpusťte mi, že jsem tak vlezlá, paní Todo, ale jestli mi pomůžete, podpořím vás vším, co mám.“ Pak se znovu usadila na paty, upravila si záhyby na kimonu a dopila sake až do dna.

Mariko se pokoušela jasně uvažovat. Podvědomí jí říkalo, že té ženě může věřit, ale stále měla plnou hlavu čerstvého prohlédnutí Toranagových záměrů a současně úlevy, že ji Gjóko neshodila, jak by se od ní dalo čekat. Dospěla proto k závěru, že rozhodnutí odloží a později se k němu vrátí. „Dobře, pokusím se o to. Musíte mi poskytnout trochu času. prosím.“

„Mohu vám poskytnout něco lepšího. Skutečnost je taková: říká vám něco pojem Amida Tong? Ti úkladní vrahové?“

„Co je s nimi?“

„Vzpomínáte na toho v ósackém hradě, paní? Jeho cílem byl Andžin-san – ne Toranaga-sama. Vrchní správce knížete Kijamy za ten pokus zaplatil dva tisíce koku.“

„Tak Kijama? Ale proč?“

„Je to přece křesťan. Andžin-san byl pro ně nepřítel už tenkrát, ne? A když tenkrát, jak je to dnes? Teď když je Andžin-san samuraj a má se svou lodí volnou ruku.“

„Další amida? Tady?“

Gjóko pokrčila rameny. „Kdo ví? Ale bude-li si Andžin-san bezstarostně vykračovat mimo hrad, nedala bych za jeho život ani bederní pás nejsprostšího eta.“

„Kde je teď?“

„Ve svém obydlí, paní. Myslím, že se za ním brzy chystáte, nebo ne? Možná by neškodilo varovat ho.“

„Tak se mi zdá, že vy víte úplně všechno, co se děje, Gjóko-san!“

„Mám uši stále nastražené, paní, a oči otevřené.“

Mariko skrývala svou starost o Blackthorna. „Řekla jste to knížeti Toranagovi?“

„To víte, že ano.“ Gjóko to v koutcích očí zahrálo a usrkla si trochu sake. „Po pravdě řečeno, ani se nezdál být příliš překvapen. To je zajímavé, nemyslíte?“

„Možná jste se zmýlila.“

„Snad. V Mišimě jsem zaslechla zvěsti, že kníže Kijama má být otráven. To je hrozné, že?“

„Co je to za spiknutí?“

Gjóko jí vylíčila podrobnosti.

„To není možné! Jeden křesťanský daimjó by druhému něco takového nikdy neudělal!“

Mariko dolila do kalíšku.

„Mohu se zeptat, o čem jste tam oba ještě mluvili?“

„Zčásti šlo, paní, o mou naléhavou prosbu, aby nám nadále neodepí ral svou přízeň a nenechával nás v té zablešené díře. Na to přistoupil. Teď máme dostat řádné ubytování uvnitř hradu, v jednom z domů pro hosty blízko pana Andžina, a já se mohu pohybovat, kde se mi zlíbí. Požádal Kiku-san, aby ho dnes večer trochu pobavila, a to je další pokrok, i když z té jeho melancholie ho zřejmě nedostane nic na světě, že?“ Gjóko Mariko hloubavě pozorovala. Mariko zachovala bezelstný výraz a pouze přikývla. Její návštěvnice vzdechla a pokračovala. „Ano, je velmi smutný. Taková škoda. Většinu času jsme mluvili o těch třech tajemstvích. Požádal mě, abych zopakovala, co vím, jak už jsem vám řekla.“

Aha, pomyslela si Mariko, když jí do mozaiky zapadl další chybějící kamínek. Očiba? Ta je tedy návnadou na Zatakiho. A také to znamená, že v případě potřeby bude mít Toranaga v ruce pěkný kyj nad Omiho hlavou a zbraň proti Onošimu, Harimovi nebo dokonce Kijamovi.

„Vy se usmíváte, paní?“

No aby ne, chtělo se Mariko zvolat, aby se s Gjóko rozdělila o své nadšení. Jak cenné ty vaše zprávy pro našeho pána musely být, chtěla jí říci. Teď by se vám měl opravdu odměnit! Z vás samé by se měl stát daimjó! A jak úžasný je Toranaga, že vám dovedl naslouchat a tvářit se tak znuděně. Je skvělý!

Avšak Toda Mariko-no-Buntaró jen zavrtěla hlavou a klidně poznamenala: „To je mi líto, že ho vaše zprávy nepovzbudily.“

„Nic, co jsem řekla, mu nezvedlo náladu. Je tak mrzutý a plný poraženectví. Smutné, že?“

„Ano, to mě mrzí.“

„Tak, tak.“ Gjóko lehce popotáhla nosem. „Než půjdu, ještě jedna novinka, která by vás mohla, paní, zajímat a snad upevnit naše přátelství. Všechno nasvědčuje tomu, že Andžin-san je velice plodný.“

„Cože?“

„Kiku-san je v jiném stavu.“

„Andžin-san?“

„Ano. Nebo kníže Toranaga. Snad Omi-san. Všichni u ní byli v tu pravou dobu. Pochopitelně, že když Omi-san odešel, udělala obvyklá opatření, ale to víte, žádná metoda není dokonalá, nic není úplně zaručené a chybička se vloudí, že? Domnívá se, že na to zapomněla po té noci s panem Andžinem, ale jistá si není. To byl ten den, kdy do Andžira dorazil posel, a v tom vzrušení, kdy se chystal odjezd do Jokose a kdy také kníže Toranaga koupil její smlouvu – to by se dalo pochopit, že?“ Gjóko celá rozrušená rozhodila rukama. „Po knížeti Toranagovi udělala pravý opak, jak jsem jí poradila. Také jsme spolu zapálily vonné tyčinky a modlily se, aby to byl chlapec.“

Mariko pozorovala vzor na svém vějíři. „Kdo tedy? Co myslíte vy?“

„To je ta potíž, paní. Já nevím. Budu vám vděčná, když mi nějak poradíte.“

„Tomu početí se musí zabránit. To je jednoznačné. Ji to nijak neohrozí.“

„Souhlasím. Naneštěstí s tím Kiku-san nesouhlasí.“

„Cože? Přivádíte mě v úžas, Gjóko-san. Ovšemže musí. Nebo se to musí sdělit knížeti Toranagovi. Koneckonců se to stalo předtím, než –“

„Jenom možná před ním, paní.“

„Bude nutné mu dát vědět. Že jen Kiku-san muže být tak neposlušná a pošetilá!“

„To už je karma, paní. Ona po dítěti touží.“

„Ale s kým?“

„To nám nepoví. Řekla jen, že s každým z těch tří to má své výhody.“

„Udělala by moudře, kdyby si tohle nechala vzít a příště už si byla jistá.“

„Souhlasím. Myslela jsem, že byste o tom měla vědět, pro případ, že… Nu, ještě to potrvá řadu dní, než bude něco vidět nebo než by ji potrat ohrozil. Snad si to rozmyslí. V tomhle jí poručit nemohu. Už mi nepatří, i když se o ni prozatím stále snažím starat. Bylo by nádherné, pokud by to bylo dítě knížete Toranagy. Ale dejme tomu, že bude mít modré oči… Ještě poslední rada, paní: řekněte panu Andžinovi, ať tomuhle Uragovi-no-Tadamasovi věří jen do jisté míry, a rozhodně ne v Nagasaki. Tam nikdy. V konečném součtu se ten muž ve své věrnosti vždycky přikloní na stranu svého strýce, knížete Harimy.“

„Kam na všechny tyhle věci chodíte, Gjóko-san?“

„Muži vždycky cítí potřebu někomu pošeptat svá tajemství, paní. Tím se od nás liší. Potřebují se svěřovat s tajemstvími, zato my ženy tajemství jenom odhalujeme – a těžíme z toho. S trochou stříbra a ochotnýma ušima

– a já mám obojího dost – to není nic těžkého. Je to tak. Muži se potřebují svěřovat. Proto nad nimi máme vrch a vždycky je budeme držet v hrsti.“

51/

V temnotě noci krátce před svítáním se neslyšně zdvihla výsuvná mříž postranní brány a po padacím mostě přes vnitřní příkop přeběhlo deset mužů. Železná mříž se za nimi opět uzavřela. Bdělí strážci na druhé straně mostu se vědomě odvrátili a pustili skupinu bez průtahů dál. Všech deset samurajů na sobě mělo tmavá kimona a kuželovité klobouky a pevně svírali své meče: byli to Naga, Jabu, Blackthorne, Uraga-no-Tadamasa a šest dalších samurajů. Naga se pohyboval v čele s Jabuem po boku a neomylně je vedl bludištěm postranních uliček, nahoru dolů po schodech a málo používanými průchody. Kdykoli narazili na hlídku nebo stráže – i v pohotovosti – Naga ukázal tajný stříbrný znak a skupina byla propuštěna dál, aniž se jí kdo dotkl nebo na něco vyptával.

Křivolakými bočními uličkami je Naga dovedl k hlavní jižní bráně, jedinému přístupu k mostu přes první z velkých hradních příkopů. Zde je očekával shluk samurajů. V tichosti obklopili Nagovu skupinu, schovali její členy mezi sebe a všichni společně pospíchali přes most. Nikdo jirn dosud nezkřížil cestu. Pokračovali dál, mírným klesáním k Prvnímu mostu, a jak jen to šlo, využívali ochrany stínů mezi pochodněmi, kterých bylo okolo hradu rozmístěno bezpočet. Jakmile měli První most za sebou, zamířili k jihu a zmizeli v labyrintu uliček vedoucích k moři.

Až těsně před kordonem uzavírajícím nábřeží okolo Erasma se doprovázející samurajové zastavili, pokynuli desetičlenné skupině, že může jít dál, po vojensku pozdravili, otočili se a opět se ztratili v temnotách.

Naga skupinu provedl zábranami. Bez ptaní je nechali projít k molu. Bylo zde víc pochodní a stráží než obvykle.

„Všechno připraveno?“ zeptal se Jabu, který znovu převzal velení.

„Ano, pane,“ odpověděl samurajský důstojník.

„Dobrá. Andžin-san, rozuměl jste?“

„Ano. Děkuji, Jabu-san.“

„Dobře. Měl byste si raději pospíšit.“

Blackthorne viděl své vlastní samuraje rozestavěné na volném prostranství a jak bylo domluveno, poslal k nim Uragu. Očima přebíhal po svém plavidle, znovu a znovu je prověřoval, ale to už spěchal na loď, aby vítězoslavně stanul na své horní palubě. Nebe bylo stále temné, úsvit se ještě nehlásil. Vše nasvědčovalo tomu, že nadejde jasný den a moře

zůstane klidné.

Ohlédl se zpět k nábřeží. Jabu s Nagou byli ponořeni do živé debaty. Uraga vysvětloval jeho vazalům, co se vlastně děje. Pak se znovu rozhrnuly zábrany a na prostranství doklopýtal Baccus van Nekk s ostatními členy posádky, všichni zjevně vyplašení, obklopení uštěpačnými strážnými.

Blackthorne popošel k okrajníku a zvolal: „Hej! Pojďte na palubu!“

Když ho jeho muži spatřili, zdáli se už méně vystrašení a začali pospíchat. Stráže však na ně začaly vrčet nadávky, proto se znovu zarazili.

„Uraga-san!“ křikl Blackthorne. „Řekněte jim, ať mé muže pustí na palubu. Okamžitě!“ Uraga příkaz s horlivostí splnil. Samurajové ho vyslechli, uklonili se směrem k lodi a posádku propustili.

První byl na palubě Vinck, poslední tam dotápal Baccus. Muži byli stále ještě vylekaní, ale žádný z nich nevystoupil až na horní palubu, která byla Blackthornovým královstvím.

„Ježíši, lodivode,“ supěl Baccus do změti otázek. „Co se to děje?“

„Co se stalo, lodivode?“ opakoval Vinck s ostatními. „Božínku, v jednu chvíli chrápeme, pak se strhne peklo, dveře se rozletí a ti opičáci nás ženou až sem…“

Blackthorne zvedl ruku. „Poslouchejte mě!“ Když nastalo ticho, začal vysvětlovat tlumeným hlasem. „Přemístíme Erasmus do bezpečného přístavu přes –“

„Nemáme dost lidí, lodivode,“ skočil mu neklidně do řeči Vinck. „Nikdy se nám –“

„Tak poslouchej, Johanne! Vezmou nás do vleku. Druhá loď tu bude každou chvilku. Ginseli, ty půjdeš dopředu, budeš měřit hloubku, Vinck si vezme na starost kormidlo, Jan Roper a Baccus se postaví k přednímu navijáku, Salamon a Croocq půjdou na záď. Sonku, ty seběhni dolů a prohlédni naše zásoby. Jestli něco najdeš, přines trochu grogu. Dejte se do toho!“

„Počkat, lodivode!“ zarazil ho Jan Roper. „Proč ten spěch? Kam plujeme a proč?“

Blackthorne pocítil příval nevole, že se ho tak vyptávají, ale připomněl si, že mají právo to vědět, nejsou to jeho vazalové ani eta, je to jeho posádka, druhové na stejné lodi a v mnoha směrech skoro partneři. „Začíná období vichřicí. Říkají jim tajfun – velká vichřice. Tohle přístaviště není bezpečné. Naproti přístavu, pár mil na jih, mají nejlepší a nejjistější kotviště. Je to poblíž vesnice zvané Jokohama. Erasmus tam bude v bezpečí a dokáže na kotvách přečkat každou bouři. A teď už sebou mrskněte!“

Nikdo se ani nepohnul.

„Jen pár mil, lodivode?“ zeptal se van Nekk.

„Jo.“

„A co pak? A proč teda ten spěch?“

„Kníže Toranaga mi dal souhlas, abych to udělal teď,“ odpověděl Blackthorne, a říkal tak zpola pravdu. „Myslel jsem si, že čím dřív, tím líp. Mohl by si to zase rozmyslet, ne? V Jokohamě…“ ohlédl se, protože na palubu hlučně přicházel Jabu se šesti strážci. Muži se mu klidili z cesty.

„Ježíši,“ zachraptěl Vinck. „Vždyť je to on! To je ten syčák, co umučil Pieterzoona!“

Jabu vyšel nahoru blíž k horní palubě. Doširoka se usmíval, nedbaje na hrůzu, která proběhla posádkou, když ho poznali. Ukázal na moře. „Andžin-san, podívejte! Tamhle! Všechno v pořádku?“

Z temnoty k nim od západu tiše připlouvala galéra, připomínající obludnou mořskou housenku.

„Výborně, Jabu-sama! Chcete stát tady?“

„Později, Andžin-san.“ Jabu odešel ke kraji spojovacího můstku.

Blackthorne se znovu obrátil ke svým mužům. „Dejte se do toho. Poklusem – a dávejte si pozor na jazyk. Mluvte jenom hovorovou holandštinou – na palubě je jeden, co rozumí portugalsky! Popovídáme si spolu, až budeme na cestě! Tak pohyb!“

Muži se rozeběhli, byli rádi, že jsou z Jabuova dosahu. Na palubu naklusal Uraga s dvaceti Blackthornovými samuraji. Ostatní se řadili na molu, aby nastoupili na galéru.

„Zde jsou vaši osobní strážci, *senhor,* pokud vám to takhle bude vyhovovat,“ hlásil Uraga.

„Jmenuji se Andžin-san, žádný *senhor,*“ upozornil ho Blackthorne.

„Prosím za prominutí, Andžin-san.“ Uraga začal stoupat po schůdcích.

„Stát! Zůstaňte dole! Bez mého svolení nesmí na horní palubu nikdo vstoupit! Řekněte jim to.“

„Rozumím, Andžin-san. Odpusťte, prosím.“

Blackthorne přešel k boku, aby mohl sledovat, jak galéra přistává kousek na západ o nich. „Ginseli! Jdi na břeh a dohlídni, jak vytáhnou kotevní lana. Podívej se, aby je správně zajistili. Teď dávej dobrý pozor!“

Potom, když měl loď ve své moci, podrobil Blackthorne prohlídce všech dvacet mužů. „Proč jste všechny vybral z té spoutané skupiny, Uraga-san?“

„Oni tvoří takový klan, *sen* – Andžin-san. Jako bratři, pane. Prosí o čest, aby vás směli chránit.“

„*Anatawa – anatawa – anatawa –*“ Blackthorne namátkou ukázal na deset z nich a poslal je na břeh, aby je nahradil jinými ze svých vazalů, které měl Uraga rovněž náhodně vybrat. Řekl Uragovi, aby dal všem jasně na srozuměnou, že všichni jeho vazalové mají být jako bratři, jinak by také mohli na místě podstoupit seppuku.

„Wakarimasu ka?“

„Hai, Andžin-san. Gomen nasai.“

Příďová lana byla brzy upevněna na palubě druhého plavidla. Blackthorne všechno ověřil a znovu využil svých cvičených mořských smyslů, aby zjistil, jaký je vítr. Věděl, že i v klidných vodách rozlehlého přístavu v Edu by mohla být jejich plavba nebezpečná, kdyby přišel náhlý větrný poryv.

„Uvolnit lana!“ zvolal, *„Ima,* kapitán-san!“

Druhý kapitán zamával a nařídil, aby galéru uvolnili od mola. Na palubě s ním stál i Naga a celé plavidlo bylo plné samurajů a ostatních Blackthornových vazalů. Jabu se na Erasmu postavil vedle Blackthorna na horní palubu. Loď se nepatrně naklonila a proběhlo jí zachvění, jak se jí zmocnil proud. Blackthorna a celé posádky se zmocnilo nadšení. Vzrušení z toho, že jsou zase na moři, přehlušilo všechny starosti. Ginsel se vykláněl přes bok malé, lany upevněné plošiny na pravoboku, komíhal olovnicí a vykřikoval údaje o hloubce. Molo se začalo ztrácet vzadu za nimi.

„Ahoj tam vpředu, *jukkuri sei!“* (Zpomalit!)

„Hai, Andžin-san,“ zazněla hlasitá odpověď. Obě lodi s lucernami na vrcholech stěžňů opatrně hledaly společnou cestu do přístavního proudu.

„Dobrá práce, Andžin-san,“ poznamenal Jabu. „Výborně!“

Čekal, až budou na volném moři, a pak vzal Blackthorna stranou. „Andžin-san,“ začal obezřetně, „včera jste mi zachránil život. Rozumíte mi? Jak jste odvolal ty róniny. Vzpomínáte?“

„Ano. Jen má povinnost.“

„Ne, ne povinnost. V Andžiru, pamatujete na toho dalšího muže… toho námořníka… pamatujete?“

„Ano, pamatuji.“

„Šigataga nai, ne? Karma, ne? To bylo dřív, než samuraj nebo hatamoto…“ Jabuovy oči se leskly v záři námořní lucerny, dotkl se Blackthornova meče a měkce, zřetelně pokračoval: „Dříve než Kupec s olejem, že? Žádám vás jako samuraj samuraje, zapomeňme na všechno, co bylo dřív. Od této chvíle. Prosím? Rozumíte?“

„Ano, rozumím.“

„Potřebujete mě, Andžin-san. Beze mě nedostanete žádné barbarské wakó. Sám je nikdy nedokážete sehnat. Rozhodně ne v Nagasaki. Nikdy. Já je pro vás získám – pomohu vám je dostat. Teď bojujeme na stejné straně. Na stejné, na straně knížete Toranagy. Beze mě – žádní wakó. Rozumíte?“

Blackthorne chvilku pozoroval galéru vpředu, očima přejížděl palubu a své námořníky. Pak se podíval na Jabua, jenž byl menší než on. „Ano, rozumím.“

„Rozumíte ‚nenávist‘ – slovo ‚nenávist‘?“

„Ano.“

„Nenávist pochází ze strachu. Já se vás nebojím. Ani vy se mě nemusíte bát. Už nikdy. Jde mi o totéž co vám: aby tu byly vaše nové lodi a vy, kapitán nových lodí. Mohu vám ohromně pomoci. Nejdřív Černá loď… ale ano, Andžin-san,“ řekl, když si všiml, jak se Blackthornova tvář rozzářila radostí. „Však já už knížete Toranagu přesvědčím. Víte přece, že jsem válečník. Já povedu útok. Uchvátím pro vás Černou loď ještě u pobřeží. My dva společně jsme silnější než jeden. Není to tak?“

„Ano. Možné získat víc mužů? Víc než dvě stě moji?“

„Když budete potřebovat dva tisíce mužů… pět tisíc! S tím si nedělejte starosti, vy budete velitelem lodi – já budu velet v boji. Souhlasíte?“

„Ano. Čestný obchod. Děkuji vám. Souhlasím.“

„Dobře. Výborně, Andžin-san,“ řekl Jabu spokojeně. Věděl, že vzájemné partnerství přinese užitek oběma z nich, jakkoli ho ten barbar nenávidí. Znovu se ukázalo, že v logice jeho ženy Juriko není jediná chybička.

Před chvílí, když se setkal s Toranagou, požádal ho o svolení, zda by se nemohl ihned vydat do Ósaky a připravit mu cestu. „Promiňte, prosím, ale považuji to za dost naléhavou věc. Koneckonců, pane,“ nadhodil Jabu nesměle, tak jak se dohodli s manželkou, „měl byste tam mít někoho na patřičné úrovni, kdo by zajistil, aby bylo všechno jaksepatří připraveno. Išido je přece obyčejný venkovan a nějaké ceremoniály mu mnoho neříkají, že? Všechno by mělo být dokonale nachystáno, jinak byste se na cestu neměl vydávat. To ještě může zabrat celé týdny, není to tak?“

Potěšilo ho, jak lehce se Toranaga nechal přesvědčit. „A pak je tu ještě ta barbarova loď, pane. Bylo by lepší ihned ji přemístit do Jokohamy, mohl by přijít tajfun. Osobně na to dohlédnu, s vaším dovolením, ještě než odjedu. Může ji hlídat mušketýrský pluk, aspoň dostane něco na práci. Já pak budu pokračovat přímo do Ósaky na galéře. Po moři je to přece lepší a rychlejší.“

„No tak tedy dobrá, Jabu-san, když myslíte, že to bude moudré, udělejte to. Ale ať je s vámi i Naga-san. Pak ho necháte v Jokohamě, ať si to tam vezme na povel.“

„Ano, pane.“ Pak se Jabu Toranagovi zmínil o tom, jak byl Cukku-san rozhněván. Pokud kníže Toranaga chce, aby Andžin-san žil dál, aby v Nagasaki získal nové muže – stojí-li pán o to, aby loď vyplula –, pak by se to mělo udělat ihned, bez váhání. „Ten kněz byl velmi, velmi rozzuřený, myslím, že dost na to, aby proti panu Andžinovi poštval své konvertity!“

„Jste si tím jist?“

„Naprosto, pane. Možná bych měl pana Andžina dočasně vzít pod ochranu.“ A pak, jako by ho to právě napadlo, Jabu dodal: „Nejjednodušší by bylo, kdybych ho vzal s sebou. Mohu zahájit přípravy v Ósace,

pokračovat do Nagasaki, získat tam nové barbary a pak při návratu přípravy dokončit.“

„Dělejte, jak uznáte za vhodné,“ mávl rukou Toranaga. „Nechám to na vás, příteli. Co na tom záleží? Na čem ještě vůbec záleží?“

Jabu byl rád, že konečně může jednat. Jedině s Nagovou přítomností předem nepočítal, ale to mu nevadilo, mít ho v Jokohamě bude vlastně docela moudré.

Díval se na Blackthorna – vysokého, v sebevědomém postoji s mírně rozkročenýma nohama. Tak snadno se kolébal s každým zhoupnutím a pohozením vln, jako by byl sám součástí lodi, velký, silný, tolik odlišný. Tak jiný, než na pevné zemi. Jabu ho začal napodobovat a vědomě zaujal stejný postoj.

„Chci víc než jen Kantó, Juriko-san,“ pošeptal své ženě chvilku předtím, než odešel z domu. „Jde mi ještě o jedno. Chtěl bych se stát vládcem moří. Chci být nejvyšším admirálem. Celý zisk z Kantó vrhneme do Omiho plánu: bude barbara doprovázet do jeho domoviny, nakoupí tam další lodě a vrátí se s nimi zpět. Omi s ním přece popluje, ne?“

„Jistě,“ potvrdila stejně šťastně. „Na toho se můžeme spolehnout.“

Nábřeží v Edu nyní osamělo. Poslední ze samurajských stráží se ztrácely v postranních uličkách, mířily zpátky ke hradu. Z temnoty stínů se vynořil otec Alvito, vedle něj stanul bratr Michael. Kněz hleděl na moře. „Bůh zatraťtu loď a všechny, kdo na ní plují.“

„Kromě jednoho, otče. Na lodi máme svého člověka. A je tam i Naga-san. Ten přísahal, že se prvním měsícem nového roku stane křesťanem.“

„Jestli se ovšem nového roku dožije,“ poznamenal Alvito naplněn chmurami. „O Nagovi nic nevím, možná to myslí vážně, možná ne. Ta loď se nás chystá zničit a my proti tomu nemůžeme nic dělat.“

„Bůh nám pomůže.“

„Ano, ale zatím jsme vojáci Boží a musíme naopak pomoci my Jemu. Je nutné okamžitě varovat otce vizitátora a pana Ferrieru. Sehnal jsi už nějakého holuba do Ósaky?“

„Ne, otče, sebevětší částka peněz nebyla nic platná. Dokonce nemám ani žádného nagasackého. Kníže Toranaga už před pár měsíci nařídil, že všichni musí být staženi do jeho držby.“

Alvitovy vrásky se prohloubily. „Někde se přece musí najít člověk, který má aspoň jednoho! Ať to stojí co to stojí. Ten kacíř nám strašlivě uškodí, Michaeli.“

„Třeba ne, otče.“

„Proč tu loď vůbec stěhují? Samozřejmě kvůli bezpečí, ale spíš aby ji měli z našeho dosahu. Proč dal Toranaga tomu kacíři dvě stě wakó a vrátil

mu jeho stříbro? Pochopitelně aby ho využil jako údernou sílu, a ten netvor nakoupí další piráty – dělostřelce a námořníky. Proč dal Blackthornovi svobodu? Aby zplundroval Černou loď a nás tak srazil na kolena. Bůh nám pomáhej, Toranaga nás už taky opustil!“

„To my jsme opustili jeho, otče.“

„My pro něho víc udělat nemůžeme! U těch daimjóů jsme vyzkoušeli, co se dalo. Jsme bezmocní.“

„Možná že kdybychom se modlili usilovněji, snad by nám Bůh nějakou cestu ukázal.“

„Vždyť já se modlím stále dokola… možná se od nás Bůh odvrátil, Michaeli. Vážně, třeba si jeho milost ani nezasloužíme. Pokud jde o mě, vím to určitě.“

„Možná že Andžin-san střelce a námořníky nesežene. Třeba do Nagasaki nikdy nedopluje.“

„Za to stříbro skoupí všechny muže, jakých se mu jen zachce. Dokonce i katolíky – třebas Portugalce. Lidé už jsou tak pošetilí, že svět vezdejší kladou nad ten, co je čeká potom. Nedokáží otevřít oči. Zaprodávají své duše až příliš snadno. Je to tak. Modlím se, aby tam Blackthorne nikdy nedoplul. On ani jeho vyslanci. Nesmíme zapomínat, že sám u toho vůbec nemusí být. Muže tam pro něho mohou koupit a dopravit za ním. Nu, tak pojď, vrátíme se domů.“ Alvito sklíčeně zamířil k jezuitské misii, která stála asi míli na západ odtud poblíž doků za jedním z velkých skladišť. Obvykle se v něm ukládaly sezónní zásoby hedvábných látek a rýže a patřilo k obchodnickému areálu ovládanému jezuity, kteří zprostředkovávali obchody jménem prodávajících i kupujících.

Chvilku kráčeli podél břehu, pak se Alvito zastavil a znovu se zadíval na moře. Rozednívalo se. Z lodí nic neviděl. „Jaká je naděje, že se tam naše zpráva dostane?“ Včera Michael objevil, že mezi Blackthornovými novými vazaly je jeden křesťan. Minulé noci, když podzemní sítí Eda probleskla zpráva, že s Andžinem a jeho lodí se něco chystá, Alvito narychlo načmáral šifrovanou zprávu pro delľ Acquu, zahrnul do ní poslední novinky a onoho muže poprosil, aby ji tajně doručil, pokud se do Ósaky dostane.

„Ta zpráva projde,“ ujistil ho Michael. „Náš člověk si je dobře vědom, že pluje s nepřítelem,“ dodal.

„Bůh ho provázej a zatraťUragu.“ Alvito se ohlédl na mladšího muže. „Proč? Proč jen se z něho stal odpadlík?“

„Vždyť vám to řekl, otče,“ odvětil bratr Michael. „Chtěl být knězem –vysvěceným v našem tovaryšstvu. Od hrdého služebníka Božího to zas tak přemrštěné přání nebylo.“

„Ten byl hrdý až příliš, bratře. Bůh ho ve své moudrosti vystavil pokušení a odhalil v něm chtíč.“

„Ano. Modlím se, aby se ve mně nic takového neprobudilo, až přijde řada na mě.“

Alvito kráčel kolem misie směrem k rozlehlému pozemku, který Toranaga vyčlenil pro katedrálu, jež by tu měla brzy začít vyrůstat ze země k slávě Boží. V duchu ji už viděl, vysokou, majestátní a přece tak jemnou stavbu, vévodící městu, s jedinečnými zvony odlitými v Macau, v Goe nebo možná přímo v Portugalsku, zvony, jež budou odbíjet čas. Mohutnými, širokými bronzovými vraty budou procházet urození věřící. Už cítil vůni kadidla a slyšel zvuk latinských žalmů.

Jenomže přijde válka a tenhle sen rozmetá, řekl si. Znovu nastane válka, bude pustošit tuto zemi a všechno zůstane při starém.

„Otče!“ upozornil ho šeptem bratr Michael.

Před sebou uviděli nějakou ženu. Prohlížela si vyznačené a zčásti již vykopané základy chrámu. Doprovázely ji dvě služky. Alvito nehlučně vyčkával, napínal zrak do pološera. Žena byla nákladně oděná a zahalená v závoji. Pak se bratr Michael nepatrně pohnul. Nohou zavadil o kámen a ten zazvonil o železnou lopatu, jež v šeru nebyla vidět. Žena se vylekaně otočila a v tu chvíli ji Alvito poznal.

„Mariko-san? To jsem já – otec Alvito.“

„Vy, otče? Ach, já – já – zrovna jsem šla za vámi. Za chvilku odjíždím, ale ještě jsem s vámi chtěla promluvit.“

Alvito došel až k ní. „Jsem rád, že vás vidím, Mariko-san. Opravdu. Slyšel jsem, že odjíždíte. Několikrát jsem se za vámi pokoušel dostat, ale prozatím mám stále zakázáno vkročit do hradu.“ Mariko se beze slova ohlédla na základy katedrály. Alvito se podíval na bratra Michaela, jenž byl rovněž užaslý z toho, že tak vysoce postavená dáma má s sebou jen takový skrovný doprovod a prochází se tu neohlášená tak časně ráno.

„Vy jste tu jenom proto, že jste se mnou chtěla mluvit?“

„Ano. A podívat se, jak odplouvá ta loď.“

„Co pro vás mohu udělat?“

„Chtěla bych se vyzpovídat.“

„Tak to udělejme tady,“ navrhl. „Nechť je tedy vaše zpověď první na tomto místě, i když zem je teprve sotva posvěcena.“

„Promiňte, otče, ale – nemohl byste tu vykonat mši svatou?“

„Vždyť tu není žádný kostel ani oltář, nemám tu slavnostní roucho ani svátost oltářní. Když půjdete se mnou, v naší kapli bych –“

„Nemohli bychom se napít ča z prázdného šálku, otče? Prosím,“ naléhala tenkým hláskem. „Mrzí mě, že vás o to žádám. Ale zbývá tak málo času.“

„Dobrá,“ souhlasil. V okamžiku jí porozuměl.

Přešel tedy do míst, kde snad bude jednoho dne stát oltář, uvnitř monumentální chrámové lodi pod stropní klenbou. Dnes tvořila střechu

rozednívající se obloha, slavnostní sbor obstarali ptáci a mořský příboj, Z jeho rtů začala splývat velebně krásná slova mše svaté, bratr Michael mu pomáhal a společně na zem přenesli nekonečno.

Než však přistoupil k napodobenému udílení nejsvětější svátosti, přerušil obřad a řekl: „Nyní musím vyslechnout tvou zpověď, Maria.“ Pokynul bratru Michaelovi, aby se vzdálil, posadil se na balvan uvnitř pomyslné zpovědnice a zavřel oči. Poklekla. „Před tváří Boží, zač –“

„Než začnu, otče, chtěla bych vás poprosit o jednu laskavost.“

„Od koho, Maria – ode mne nebo od Boha?“

„Prosím o laskavost před Bohem.“

„Jaká laskavost by to měla být?“

„Život pana Andžina výměnou za vědomost, kterou vám poskytnu.“

„Jeho život mi nepatří, abych ho mohl dávat nebo brát.“

„Já vím. Promiňte, ale bylo by přece možné mezi všemi křesťany rozšířit příkaz, že nesmí přijít o život, nesmí být obětován Bohu.“

„Andžin-san je nepřítel. Úhlavní nepřítel naší víry.“

„Ano. Přesto vroucně prosím o jeho život. Na oplátku – na oplátku bych vám možná mohla být velice užitečná.“

„Čím?“

„Vyhovíte mému přání, otče? Před Bohem?“

„Já sám takovou laskavost udělit nemohu. To mně nepřísluší. S Bohem se nedá smlouvat.“

Mariko zaváhala. Klečela před ním na tvrdé zemi. Pak se uklonila a začala se zvedat. „Nu dobrá, pak mi tedy odpu –“

„Přednesu vaše přání otci vizitátorovi.“

„Promiňte, otče, ale to nestačí.“

„Přednesu mu ho a jménem Božím budu naléhat, aby vzal vaši prosbu v úvahu.“

„Pokud vám řeknu něco skutečně cenného, odpřisáhnete před Bohem, že uděláte vše, co je ve vašich silách, abyste mu pomohli a strežili ho, nebude-li to vysloveně proti zájmům církve?“

„Ano. Pokud to nebude proti církvi, pak ano.“

„A odpusťte, souhlasíte, že mou žádost přednesete otci vizitátorovi?“

„Stvrzuji to před Bohem.“

„Děkuji vám, otče. Pak tedy poslouchejte…“ Sdělila mu všechny své domněnky o Toranagovi a celé jeho lsti.

Všechno náhle začalo Alvitovi do sebe zapadat.

„Máte pravdu, musíte mít pravdu! Bůh mi odpusť, jak jen jsem mohl být takový hlupák!“

„Poslouchejte prosím dál, otče, ještě vám řeknu pár dalších skutečností.“ Pošeptala mu tajemství o Zatakim a Onošim.

„Tomu nevěřím!“

„A také se říká, že kníže Onoši má v úmyslu otrávit knížete Kijamu.“

„To není možné!“

„Promiňte, ale je to velice dobře možné. Jsou to dávní nepřátelé.“

„Odkud tohle všechno víte, Maria?“

„Říká se, že Onoši se chystá knížete Kijamu otrávit o letošním svátku svatého Bernarda,“ řekla Mariko unaveně, úmyslně se vyhýbajíc odpovědi. „Novým pánem všech Kijamových území se stane Onošiho syn. Generál Išido s tím souhlasil za podmínky, že můj pán už mezitím bude na věčnosti.“

„Důkaz, Mariko-san? Kde máte důkaz?“

„Je mi líto, nemám žádný. Ale kníže Harima o tom úmyslu ví.“

„Jak to víte? Jak to ví kníže Harima? Vy chcete tvrdit, že je součástí spiknutí?“

„Ne, otče. Pouze je zasvěcen do toho tajemství.“

„To není možné! Na to je Onoši příliš chytrý a dává si dobrý pozor na jazyk. Kdyby měl něco takového za luhem, nikdo by se to nikdy nedozvěděl. Určitě se mýlíte. Kdo vám to řekl?“

„Prosím za prominutí, ale to vám sdělit nemohu. Jsem však přesvědčena, že je to pravda.“

Alvitova mysl horečně probírala všechny možnosti. Náhle se mu rozsvítilo. „Uraga! Uraga byl Onošiho zpovědník! Ó, Matko Boží, Uraga porušil posvátné zpovědní tajemství a řekl to svému lennímu pánovi…“

„To tajemství třeba nemusí být pravdivé, otče. Ale já jsem přesvědčena, že to pravda je. Tu skutečnou zná jenom Bůh, že?“

Mariko svůj závoj neodkládala a Alvito jí neviděl do tváře. Nad hlavami se jim po nebi rozléval úsvit. Kněz pohlédl na moře. Nyní na obzoru rozpoznával obě plavidla, která mířila k jihozápadu, vesla galéry se jednotně nořila do vody, vítr byl příznivý a moře klidné. Cítil bolest na prsou a hlava mu třeštila z ohromující noviny, kterou se právě dozvěděl. Modlil se o pomoc a pokoušel se oddělit skutečnost od výplodů vlastní představivosti. Srdce mu říkalo, že ta tajemství nelžou a na jejím zdůvodnění nenašel slabého místa.

„Takže říkáte, že kníže Toranaga Išida vyšachuje – že zvítězí?“

„Ne, otče. Nezvítězí nikdo, ale bez vaší pomoci kníže Toranaga prohraje. Panu Zatakimu se nedá věřit. Ten bude pro našeho pána vždycky představovat velkou hrozbu. Zataki si toho bude vědom a bude mu jasné, že všechny Toranagovy sliby jsou jen mlácením prázdné slámy, protože Toranaga se ho nakonec musí pokusit zbavit. Kdybych já byla v Zatakiho kůži, jakmile by se mi do rukou dostali Sudara s paní Gendžiko a všemi dětmi, ihned bych je zahubila a napadla Toranagovu severní obranu. Vrhla bych na něj vojska ze severu, což by konečně Išida, Ikawu Džikkjúa a

všechny ostatní probudilo z té jejich pošetilé nečinnosti. Toranagu mohou spolknout až příliš snadno, otče.“

Alvito okamžik váhal a pak řekl: „Odhrň si závoj, Maria.“

Viděl, jak má ztuhlou tvář. „Proč jsi mi to všechno řekla?“

„Abych zachránila život panu Andžinovi.“

„Ty se kvůli němu dopouštíš zrady, Maria? Vy, Toda Mariko-no-Buntaró, dcera hejtmana Akečiho Džinsaje, vy se pro jednoho cizince dopouštíte zrady? A tomu mám věřit?“

„Ne, promiňte, ale také… Dělám to také na ochranu církve. Především proto, abych ochránila církev, otče… Nevím, co mám dělat. Domnívala jsem se, že vy byste mohl… Kníže Toranaga je pro církev jediná naděje. Snad byste mu nějak mohli pomoci… Aby mohl kníže Toranaga církev ochránit, potřebuje teď vaši pomoc, je to dobrý a moudrý člověk a za jeho vlády bude církev vzkvétat. Já vím, že skutečný nepřítel je Išido.“

„Většina křesťanských daimjóů je přesvědčena, že pokud Toranaga přemůže Išida a uchvátí moc, zničí církev i následníka.“

„Možná, ale já o tom pochybuji. S církví bude nakládat čestně. Tak to dělal vždycky. Išido je zaměřen ostře proti křesťanům. Paní Očiba také.“

„Všichni významní křesťané jdou proti Toranagovi.“

„Išido je rolník. Toranaga-sama je čestný, moudrý muž a má zájem rozvíjet obchod.“

„Obchod být musí, ať už je u moci kdokoli.“

„Kníže Toranaga byl vždycky váš přítel, a když se k němu zachováte čestně, on k vám také. Vždycky.“ Ukázala k základům chrámu. „Cožpak tohle o tom nesvědčí? Bez zdráhání vám poskytl tuto půdu – přestože jste ho zklamali a o všechno přišel – dokonce i o vaše přátelství.“

„Snad.“

„A konečně, otče, jedině Toranaga-sama je schopen zabránit vleklé válce, to přece musíte vědět. Jako žena vás žádám, abyste nedopustili nekonečnou válku.“

„Ano, Maria. Jedině on to může dokázat, snad.“

Spustil zrak z její tváře. Bratr Michael klečel ponořen v modlitbách, obě služky trpělivě čekaly u břehu. Jezuita se cítil udolaný a přece povznesený, vyčerpaný a přece plný síly. „Jsem rád, že jste přišla a řekla mi to. Děkuji vám. Za církev i za sebe, jejího služebníka. Udělám všechno, na čem jsme se dohodli.“

Uklonila se a nic neříkala.

„Vzala byste s sebou zprávu, Mariko-san? Pro otce vizitátora.“

„Ano. Pokud bude v Ósace.“

„Důvěrnou zprávu?“

„Ano.“

„Ta zpráva bude ústní. Řeknete mu všechno, o čem jsme teď spolu

mluvili. Všechno.“

„Dobře.“

„Můžete mi dát svůj slib? Před Bohem?“

„Nemáte zapotřebí se mě na to ptát, otče. Řekla jsem, že souhlasím.“

Pohlédl jí do očí. Byly pevné, jisté a odhodlané.

„Promiň mi, Maria. Nyní si tedy vyslechnu tvou zpověď.“

Znovu spustila svůj závoj. „Odpusťte mi, otče, ale vždyť já nejsem hodna ani zpovědi.“

„Každý je jí před Božím zrakem hoden.“

„Já ne. Nezasloužím si ji, otče.“

„Musíš se vyzpovídat, Maria. Jinak nemohu ve tvé mši pokračovat –před Všemohoucího musíš předstoupit očištěná.“

Poklekla. „Odpusťte mi, otče, zhřešila jsem, ale mohu přiznat jedině to, že nejsem hodna zpovědi.“ zašeptala. Hlas se jí zlomil.

Otec Alvito jí pln soucitu zlehka položil ruku na hlavu. „Dcero Boží, prosím Pána za odpuštění tvých hříchů. Dávám ti Jeho jménem rozhřešení a odhaluji tě zplna Jeho zraku.“ Požehnal jí a pak dále pokračoval ve mši, konané pouze pro ni, v katedrále, již vystavěla jejich představivost, pod klenbou rozednívající se oblohy… Byla to ta nejopravdovější a nejnádhernější mše, jakou kdo z nich dosud prožil.

Erasmus kotvil v nejlepším bouřkovém přístavu, jaký Blackthorne znal, natolik daleko od břehu, aby měl dost mořského prostoru, přitom však dostatečně blízko, aby byl v bezpečí. Pod sebou měl šest sáhů čisté vody nad pevným dnem a s výjimkou úzké šíje při vjezdu do přístavu se země všude kolem zvedala a před rozběsněným oceánem by dokázala ochránit jakoukoli flotilu.

Denní plavba z Eda byla únavná, ale proběhla bez větších událostí. Na půl ri odsud k severu byla k molu poblíž rybářské vesnice Jokohamy upoutána galéra. Nyní na palubě zůstal Blackthorne sám se svými muži, Holanďany i Japonci. Jabu s Nagou se vydali na pobřeží na obhlídku mušketýrského pluku a jemu řekli, aby se k nim za chvíli připojil. Na západě se slunce sklánělo nízko nad obzorem a červenavá obloha slibovala na zítřek další jasný den.

„Proč zrovna teď, Uraga-san?“ ptal se Blackthorne z horní paluby. Oči měl od nevyspání zarudlé. Právě nařídil posádce a všem ostatním, aby se vylodili, ale Uraga ho požádal o malé zdržení, aby zjistili, zda mezi vazaly není nějaký křesťan. „Nemohlo by to počkat do zítřka?“

„Ne, pane, nezlobte se.“ Uraga na něho vzhlížel před nastoupenými samurajskými vazaly, holandská posádka vytvořila neklidný hlouček blízko zábradlí horní paluby. „Promiňte, prosím, ale je velmi důležité, abyste to zjistil hned. Jste jejich úhlavní nepřítel. Musíte to proto vědět,

kvůli vlastní bezpečnosti. Jde mi jen o vaši ochranu. Nezabere to přece příliš času.“

„Jsou všichni na palubě?“

„Ano, pane.“

Blackthorne popošel blíž k zábradlí a zavolal japonsky: „Je někdo z vás křesťan?“ Žádná odpověď. „Nařizuji, křesťané vystoupí dopředu.“ Nikdo se ani nepohnul. Otočil se tedy zpátky k Uragovi. „Nechte tu desetičlennou palubní hlídku, ostatním dejte rozchod.“

„S vaším dovolením, Andžin-san.“ Uraga vytáhl zpod kimona drobný malovaný svatý obrázek, který si přivezl z Eda, a pohodil jej lícem vzhůru na palubu. Vzápětí na něj s rozmyslem šlápl. Blackthorna a posádku takové znesvěcení velmi zneklidnilo. Kromě Jana Ropera. „Prosím,“ pokračoval Uraga, „řekněte všem vazalům, ať udělají totéž.“

„Proč?“

„Já křesťany znám.“ Uragovy oči byly napůl zakryté okrajem klobouku. „Prosím vás, pane. Nesmírně na tom záleží, aby to všichni muži opakovali. Teď hned, ještě dnes večer.“

„No tak dobrá,“ souhlasil zdráhavě Blackthorne.

Uraga se obrátil ke shromážděným vazalům. „Náš pán na můj návrh žádá, abychom všichni udělali totéž.“

Samurajové mezi sebou začali reptat a jeden se ozval: „Už jsme přece řekli, že nejsme křesťané, nebo ne? Co nějaké dupnutí na zpodobení křesťanského boha dokazuje? Nic!“

„Křesťané jsou nepřátelé našeho pána. Jsou zrádní – ale křesťané jsou křesťané. Promiňte mi, ale já je znám – ke své hanbě jsem se kdysi sám vzdal našich pravých bohů. Odpusťte mi, ale jsem přesvědčen, že je to nezbytné kvůli bezpečí našeho pána.“

„Když je to tak, není třeba nic dodávat,“ prohlásil jeden ze samurajů v přední řadě. Vykročil a šlápl na obrázek. „Nevyznávám žádné barbarské náboženství! Tak pojďte, další, udělejte, co se po vás žádá!“

Jeden po druhém vystupovali vpřed. Blackthorne obřadu přihlížel s opovržením.

„Mně se to nelíbí,“ procedil van Nekk ustaraně.

Vinck vzhlédl k horní palubě. „Neřádi zatracený. Podřežou nám krky, ani se nenadějem. Jste si jistej, že se jim dá věřit, lodivode?“

„Jsem.“

„Tohle by žádnej katolík neudělal, co myslíš, Johanne?“ přidal se Ginsel. „Ten Uraga-sama nebude hloupej.“

„Co na tom záleží, jestli jsou tyhle smradi papeženci nebo ne, stejně to jsou všecko jen zasraný samurajové.“

„No jasně,“ souhlasil Croocq.

„Ale stejně, tohle by se dělat nemělo.“ opakoval van Nekk.

Jeden po druhém pokračovali samurajové v pošlapávání ikony a shromažďovali se do volných skupinek. Byla to únavná záležitost a Blackthorne litoval, že s tím souhlasil, protože do soumraku toho bylo potřeba ještě tolik udělat. Očima přejížděl vesnici a pahorky okolo. Po úpatí kopců byly roztroušeny stovky přístavků se střechami z rýžových došku, tvořící tábor mušketýrského pluku. Tolik práce, pomyslel si a už se nemohl dočkat, až vystoupí na břeh. Jásal nad lénem od Toranagy, ke kterému patřila i Jokohama. Bože na nebesích, říkal si, vždyť jsem se stal pánem jednoho z nejskvělejších přístavů na světě!

Náhle se jeden muž madoně vyhnul, vytrhl meč a rozehnal se po Blackthornovi. Tucet ohromených samurajů se mu odvážně vrhlo do cesty a zatarasilo horní palubu. To se již Blackthorne prudce otočil, natáhl pistoli a zamířil. Ostatní se rozeběhli, vráželi do sebe, klopýtali a motali se v nastalé vřavě. Samuraj se zarazil na místě, řval vztekem, pak změnil směr a ťal po Uragovi, jemuž se nějakým způsobem podařilo před ránou uhnout. Muž se prudce točil, jak na něj doráželi ostatní samurajové, chvilku je zběsile odrážel, pak přiskočil k boku lodi a vrhl se přes palubu.

Čtyři z mužů, kteří uměli plavat, odhodili dlouhé meče, chytili do zubů krátké dýky a skočili za ním. Ostatní se spolu s Holanďany natlačili k zábradlí.

Blackthorne skočil k okrajníku. Dole nejdřív nic neviděl, tu však ve vodě rozeznal míhající se stíny. Jeden muž zalapal po vzduchu a znovu zmizel pod hladinou. Brzy se vynořily čtyři hlavy. Mezi nimi bylo tělo, v hrdle vražený nuž.

„Je nám to líto, Andžin-san, ale byla to jeho vlastní dýka," volal jeden z nich nahoru do křiku ostatních.

„Uraga-san, řekněte jim, ať ho prohledají, pak ho mohou nechat rybám."

Při prohlídce nic neobjevili. Když byli opět všichni na palubě, Blackthorne ukázal nataženou pistolí na obrázek. „Všichni samurajové – ještě jednou!" Okamžitě ho poslechli a on si dával dobrý pozor, aby se zkoušce nikdo nevyhnul. A pak, protože mu na Uragovi záleželo a chtěl ho vyzdvihnout, nařídil totéž své posádce. Muži začali protestovat.

„Tak bude to?" zavrčel Blackthorne. „Hoďte sebou, nebo zadupu po zádech já vám!"

„To jsi říkat nemusel, lodivode," ozval se van Nekk. „My nejsme smrdutý pohanský žlutý huby!"

„Oni nejsou žádný smrdutý huby! Bože můj, jsou to samurajové!"

Zírali nahoru na něho. Cloumala jimi zlost živená strachem. Van Nekk začal mluvit, ale Ginsel mu skočil do řeči.

„Samurajové jsou jen divošský neřádi a oni – nebo jim podobný – zamordovali Pieterzoona, našeho kapitána a Maetsukkera!"

„Jo, ale bez těchhle samurajů se nikdy nedostaneme domu – cožpak to nechápete?“

Všichni samurajové teď pozorně přihlíželi. Hrozivě se stahovali blíž k Blackthornovi, aby ho ochránili. „Vykašlem se na to, ne?“ zatroubil van Nekk k ústupu. „Jsme všichni trochu popudlivý a příliš unavený. Byla to dlouhá noc. Nikdo z nás tu není svým pánem. Ani lodivod. Ví, co dělá – on je vrchní velitel, je teď náš kapitán.“

„Jo, to je. Ale to mu nedává právo, aby se dal na jejich stranu proti nám, a ví Bůh, že není žádnej král – jsme s ním rovnoprávný,“ zasyčel Jan Roper. „To, že má zbraně jako oni, že se stejně oblíká a rozumí těm sodomitům, ještě neznamená, že nám bude vládnout jako král. Máme svý práva, zákon platí pro nás všechny, i pro něj, jako že je Bůh nad náma, i když je Angličan. Složil svatou přísahu, že bude zákony dodržovat – no není to tak, lodivode?“

„To je,“ odsekl Blackthorne. „Je to náš zákon v našich mořích – tam, kde jsme pány a máme většinu. Tady z toho neplatí ani jedno. Proto uděláte, co vám řeknu, a uděláte to rychle.“

S reptáním se podvolili.

„Sonku! Našel jsi aspoň trochu grogu?“

„Ne, pane, ani podělanou kapku!“

„Dám na palubu přinést sake.“ Pak Blackthorne dodal portugalsky: „Uraga-san, vy se mnou půjdete na břeh, vezměte někoho na veslování. Vy čtyři,“ dodal japonsky a ukázal na muže, kteří skočili z boku lodi, „vy čtyři teď kapitáni. Rozumíte? Vezměte padesát mužů každý.“

„*Hai, Andžin-san.*“

„Jak se jmenujete?“ zeptal se jednoho z nich, vysokého mlčenlivého muže s jizvou na tváři.

„Nawa Čisato, pane.“

„Dnes jste kapitán vy. Pro celá loď. Než já zpátky.“

„Ano, pane.“

Blackthorne vykročil k visutým schůdkům. Dole byl přivázaný člun s vesly.

„Kam jdeš, lodivode?“ zeptal se zneklidněný van Nekk.

„Na břeh. Vrátím se později.“

„Výborně, tak jdem všichni!“

„Bože, já jdu s vá –“

„Já taky. Já –“

„Ježíšikriste, nenechávejte mě ta –“

„Ne! Jedu sám!“

„Ale Bože můj, co bude s náma?“ vykřikl van Nekk. „Co si tu počnem? Neopouštěj nás, lodivode. Co si –“

„No počkáte, nic víc!“ řekl jim Blackthorne. „Dohlídnu, aby na palubu

dovezli jídlo a pití.“

Ginsel se Blackthornovi vzepřel: „Myslel jsem, že se máme ještě večer vrátit. Proč se teda dneska nevracíme?“

„Jak dlouho tu budem trčet, lodivode, a jak dlouho –“

„Lodivode, a co Edo?“ Ginsel zvýšil hlas. „Jak dlouho tu máme zůstat s těma proklatýma opicema?“

„Jasně, ví Bůh, že sou to opice,“ zasmál se Sonk. „Co naše věci a naši známí?“

„Jo, co naši sousedi, lodivode? Naši lidi a naše děvky?“

„Zítra tu budou.“ Blackthorne krotil svůj odpor. „Mějte trpělivost, budu zpátky, jak to jen půjde. Baccusi, máš to tu na starost.“ Otočil se k odchodu.

„Já jdu s vámi,“ prohlásil bojovně Jan Roper a následoval ho. „Jsme v přístavu, můžeme teda uplatnit svý práva a já chci nějaký zbraně.“

Blackthorne se na něho obrátil a z pouzder vyjelo tucet mečů, připravených Ropera zabít. „Ještě slovo a je z tebe mrtvola.“ Vysoký, šlachovitý obchodník zrudl a zarazil se. „Dávej si v blízkosti těchhle samurajů pozor na jazyk, protože kterýkoli z nich ti srazí hlavu, než stačím cokoli udělat, už jen pro to tvý zatracený, nemožný chování – nemluvě o jiných věcech! Jsou nedůtkliví, a já vedle tebe začínám být taky. Zbraně dostaneš, až je budeš potřebovat. Rozuměls?“

Jan Roper nevrle přikývl a stáhl se. Samurajové stále hrozili, ale Blackthorne je uklidnil a nařídil, pod hrozbou smrti, aby jeho posádku nechali být. „Vrátím se brzy.“ Slezl z visutých schůdků a nastoupil do člunu. Uraga a další samuraj následovali kapitána Čisatoa, došli k Janu Roperovi, který se roztřásl strachem, uklonili se mu a odešli.

Když už byli dále od lodi, Blackthorne poděkoval Uragovi za to, že polapil zrádce.

„Prosím, jen žádné díky. Byla to má povinnost.“

Blackthorne řekl japonsky, aby to slyšeli i ostatní: „Ano, povinnost. Ale vaše koku se nyní změní. Teď už ne dvacet, ale sto ročně.“

„Ach, pane, děkuji vám. To si ani nezasloužím. Konal jsem jenom svou povinnost a musím –“

„Mluvte pomalu. Nerozumím.“

Uraga se omluvil a zopakoval to pomaleji.

Blackthorne ho ještě jednou pochválil, pak se usadil pohodlněji na zádi člunu. Únava už ho začínala zmáhat. Donutil se otevřít oči a ohlédl se na svou loď, aby se ujistil, že pro ni vybral správné místo. Van Nekk s ostatními stáli u okrajníku a on zalitoval, že je vůbec vzal na palubu, i když věděl, že neměl na vybranou. Bez nich by plavba nebyla bezpečná.

Lůza jedna rebelantská, pomyslel si. Co si s nimi ksakru počnu? Všichni mí vazalové vědí o té vesnici eta a jsou stejně zhnusení jako…

Ježíši Kriste, to je ale šlamastyka. Nu, taková už je asi moje karma.

Spánek ho přemohl. Probudil se, když se příď člunu zastavila o břeh blízko mola. Zprvu si nemohl vybavit, kde vlastně je. Zdálo se mu o tom, že je zpátky na hradě a drží se s Mariko v náručí, tak jako minulé noci.

Včera v noci po milování leželi v polospánku, Fudžiko o nich věděla, Čimmoko hlídala, když tu náhle zabušil na vchod Jabu se svými samuraji. Večer začal tak příjemně. Fudžiko důvěrně pozvala také Kiku, a ještě nikdy ji neviděl tak půvabnou a nevázanou. Právě když zvony odbíjely hodinu kance, dorazila s dokonalou přesností Mariko. Oddávali se veselí, nalévalo se sake, brzy však Mariko kouzlo narušila.

„Promiňte, Andžin-san, ale jste ve velkém nebezpečí," vysvětlovala, a když dodala, co říkala Gjóko o Uragovi, že mu nemá věřit, Kiku i Fudžiko byly stejně rozrušené.

„S tím si nedělejte starosti. Nebojte se, dám si na něj pozor," ujistil je.

„Možná byste měl dobře sledovat také pana Jabua, Andžin-san."

„Prosím?"

„Dnes odpoledne jsem ve vaší tváři viděla nenávist. On si toho také všiml."

„Nevadí," prohodil. *„Šigata ga nai, ne?"*

„Mýlíte se. Promiňte, ale byla to chyba. Proč jste odvolal své muže, když prve pana Jabua obklíčili? To byla docela určitě další velká chyba. Byli by ho rychle zabili a váš nepřítel by byl mrtev, aniž byste se sám vystavoval nebezpečí."

„To by nebylo čestné, Mariko-san. Tolik mužů na jednoho. To není správné."

Mariko vysvětlila Fudžiko a Kiku, co říkal. „Odpusťte mi, Andžin-san, všechny jsme přesvědčeny, že máte velmi nebezpečný způsob uvažování a naléhavě vás prosíme, abyste něco takového pustil z hlavy. Je to naprosto scestné a velice naivní. Promiňte, prosím, že to říkám tak bez obalu. Jabu-san vás zničí."

„Ne. Teď ještě ne. Zatím jsem pro něho příliš důležitý. A stejně tak pro pana Omiho."

„Kiku-san mě prosí, že vám mám říci, abyste se před Jabuem měl na pozoru – a před tím Uragou taky. Andžin-san se prý muže dostat do potíží, když u nás bude hodnotit, nakolik je co důležité, rozumíte?"

„Ano, souhlasím s Kiku-san," přidala se Fudžiko.

Později se Kiku musela zvednout, aby šla bavit Toranagu. Mariko pak znovu narušila klid a mír, který v místnosti vládl. „Dnešní noci musím říct *sajonara*, Andžin-san. Za svítání odjíždím."

„Ale to ne, teď to přece není třeba," odporoval. „Teď se všechno může změnit. Do Ósaky vás vezmu já. Dostanu galéru nebo nějaký pobřežní člun. V Nagasa –"

„Ne, Andžin-san. Moc mě to mrzí, ale musím odjet, tak jak mám nařízeno.“ Sebevětší přesvědčování s ní nepohnulo.

Cítil, jak ho Fudžiko tiše pozoruje. Srdce ho bolelo při pomyšlení, že Mariko musí odjet. Podíval se úkosem na Fudžiko, a ta je požádala, aby ji na chvilku omluvili. Zavřela za sebou šódži a oni osaměli, věděli, že se Fudžiko nevrátí a že jsou na čas v bezpečí. Milovali se vášnivě a naléhavě. Pak zaslechli hlasy a kroky. Taktak se stačili upravit, než k nim vnitřními dveřmi znovu vklouzla Fudžiko, a to už dovnitř vešel Jabu a přinášel Toranagovy příkazy k okamžitému, tajnému odchodu. „… Jokohama, pak krátká zastávka v Ósace, Andžin-san, dál do Nagasaki, zpátky do Ósaky a znovu sem domů! Poslal jsem pro vaši posádku, má se hlásit u lodi.“

Zmocnilo se ho vzrušení z tohoto vítězství, které jako by mu seslalo samo nebe. „Ano, Jabu-san. Ale Mariko-san – Mariko-san také jet do Ósaky, víte? Lepší s námi – rychlejší, bezpečnější, že?“

„To nejde, promiňte. Musíme spěchat. Pojďte! Příliv – rozumíte ‚příliv‘, Andžin-san?“

„*Hai*, Jabu-san. Ale Mariko-san jede do Ósaky –“

„Nezlobte se, ona má své příkazy, tak jako je máme my. Mariko-san! Vysvětlete mu to. Řekněte mu, aby si pospíšil!“

Jabu byl neústupný a tak pozdě v noci nebylo možné jít za Toranagou, aby příkaz zrušil. Nezůstala už ani chvilka soukromí, aby si ještě s Mariko nebo s Fudžiko promluvil, stačili si jen vyměnit formální pozdrav na rozloučenou. Ale brzy se zase shledají v Ósace. „Velice brzy, Andžin-san,“ dodala Mariko…

„Pane Bože, nedej, abych o ni přišel,“ vzdychl Blackthorne do volání mořských racků nad pláží. Křik ptáků ještě zesiloval jeho osamělost.

„Přišel o koho, pane?“

Blackthorne se vrátil zpět do skutečnosti. Ukázal na vzdálenou loď. „U nás mluvíme o lodi jako o ní – myslíme o lodích jako o ženách, ne mužích. *Wakarimasu ka?*“

„*Hai*“

Blackthorne stále rozeznával drobné postavičky své posádky a znovu pocítil to neřešitelné dilema. Musíš je mít na palubě, řekl si, a ještě víc takových. A noví muži se k samurajům taky nebudou chovat vlídně, navíc to budou i katolíci, dokonce většina z nich. Bože na nebesích, jak je mám všechny zvládnout? Mariko měla pravdu: v blízkosti katolíků je po mně.

„Pro mě to platí taky, Andžin-san,“ řekla mu minulé noci.

„Ne, Mariko-čan, pro vás ne.“

„Dnes odpoledne jste řekl, že jsme vaši nepřátelé.“

„Řekl jsem, že většina katolíků jsou mí nepřátelé.“

„Zabijí vás, jak jen budou moci.“

„Já vím. Ale vy… opravdu se shledáme v Ósace?“

„Ano. Miluji vás, Andžin-san, pamatujte, dávejte si pozor na Jabua.“

Pokud jde o Jabua, měly pravdu, pomyslel si Blackthorne, ať už říká nebo slibuje cokoli. Udělal jsem vážnou chybu, jak jsem odvolal své muže, když byl v pasti. Jakmile tomu prevítovi přestanu být užitečný, podřízne mi krk, může se stokrát tvářit, že to tak není. A přece má Jabu také pravdu: potřebuji ho. Bez ochrany se nikdy do Nagasaki a zpět nedostanu. Určitě by mi mohl pomoci Toranagu přesvědčit. S ním na čele dvou tisíc dalších fanatiků můžeme vyplenit celé Nagasaki a možná dokonce i Macao…

Matko Boží! Sám jsem bezmocný.

A pak si vzpomněl na to, co Gjóko tvrdila Mariko o Uragovi, o tom, že se mu nedá věřit. Gjóko se v něm zmýlila, pomyslel si. V čem všem se ještě mýlí?

Kniha pátá

52/

Když po dlouhé plavbě na galéře vpluli do ruchu ósackých vodních cest, Blackthorne znovu pocítil zdrcující tíhu tohoto města, tak jako když ho spatřil poprvé. Celé velké pruhy území byly zpustošené tajfunem a některé oblasti dosud zčernalé od ohně, ale ohromným rozměrům města to nic neubralo a hrad zůstal hlavní dominantou. Dokonce i odtud ze vzdálenosti dobrých tří mil mohl vidět kolosální rozměry vnější zdi i čnící hradby, a nad tím vším se zlověstně tyčil hradní palác.

„Kristepane," utrousil neklidně Vinck, jenž stál vedle něj na přídi. „To snad ani není možný, aby to bylo takhle velký. Amsterdam by vedle toho vypadal jako mušinec."

„Máš pravdu. Ta vichřice sice město poškodila, ale ne zas tak zle. A hradu nemůže nic ublížit."

Tajfun se přihnal přede dvěma týdny od jihozápadu. Varování přišlo s dostatečným předstihem, nebe se zatahovalo, přišel déšť a první poryvy větru. Pospíšili si s galérou do bezpečného přístavu, aby tam vichřici přečkali, a setrvali v něm pět dnů. Blackthorne ještě nikdy nezažil tak silnou a zběsilou vichřici, volný oceán za přístavem bičovala s takovou silou, až zbělel pěnou.

„Kristepane," opakoval Vinck. „Kéž bychom byli konečně doma. Už jsme tam mohli dorazit tak před rokem."

Blackthorne vzal Vincka z Jokohamy s sebou. Ostatní poslal zpátky do Eda a Erasmus nechal bezpečně zakotvený a střežený pod Nagovým dohledem. Posádka byla šťastná, že se může vrátit – stejně jako byl šťastný on, když měl posledního z nich z očí. Té noci se zase přeli a nejostřejší hádka vypukla kvůli lodnímu stříbru. Peníze náležely společnosti, ne jemu. Jejím nejvyšším zástupcem a pokladníkem výpravy byl van Nekk, jenž měl nad penězi pravomoc spolu s kapitánem. Když je opakovaně přepočítali a zjistili, že chybí přesně tisíc mincí, van Nekk – podporován Janem Roperem – se začal hádat, jakou částku si Blacktkorne smí vzít s sebou, aby najal novou posádku.

„Chceš strašně moc, lodivode! Budeš jim muset nabídnout míň!"

„Ježíšikriste! Musíme zaplatit, ať to stojí co to stojí. Bez námořníků a dělostřelců se neobejdu." Praštil pěstí do stolu ve velké kajutě. „Jak jinak

se máme dostat domů?“

Nakonec je přesvědčil a směl si vzít dost. Byl znechucen, že se dal takhle vyvést z míry jejich malicherností. Příštího dne je vypravil zpátky do Eda, desetinu pokladu mezi ně rozdělil jako dlužnou splátku, zbytek nechal pod stráží na lodi.

„Jak máme vědět, že to tu bude v bezpečí?“ mračil se Jan Roper.

„Tak tu zůstaň a hlídej si to sám!“

Avšak nikdo z nich na palubě nechtěl zůstat. Vinck souhlasil, že popluje s ním.

„Proč zrovna on, lodivode?“ zeptal se van Nekk.

„Protože je námořník a já budu potřebovat pomoc.“

Blackthorne byl rád, když mu zmizeli z dohledu. Jakmile byli na moři, začal Vincka přetvářet podle japonského vzoru. Vinck to bral se stoickým klidem, Blackthornovi věřil, strávil s ním na moři dost let na to, aby chápal, že ví, co dělá. „Lodivode, pro vás se budu koupat a mejt třeba denně, ale budu z toho zatraceně na větvi, jestli mám nosit podělanou noční košili!“

Neuplynulo ani deset dnů a Vinck šťastně komíhal olovnicí polonahý, přes břicho měl široký kožený pás, dýku zasunutou vzadu v pochvě. Jednu z Blackthornových pistolí měl bezpečně schovanou v čisté, i když rozedrané košili.

„Nemusíme chodit do toho hradu, že ne, lodivode?“

„Ne.“

„Ježíši – odtamtud bych se radši držel zpátky.“

Byl jasný den, vysoké slunce se odráželo od klidné hladiny. Veslaři byli stále ukáznění a měli dost sil.

„Vincku – tamhle se odehrálo to přepadení!“

„Panebože – podívejte se na ty mělčiny!“

Blackthorne už Vinckovi vyprávěl o onom krkolomném útěku, o signálních ohních na hradbách, hromadách mrtvol na břehu, o tom, jak se k němu hrozivě blížila nepřátelská fregata.

„Á, Andžin-san.“ Jabu se k nim připojil. „Dobré, že?“ Ukázal směrem ke zkáze na pobřeží.

„Špatné, Jabu-sama.“

„Jsou to přece nepřátelé, ne?“

„Lidé nejsou nepřátelé. Jenom Išido a samurajové nepřátelé.“

„Hrad znamená nepřátele,“ odpověděl Jabu. Byl na něm vidět neklid, jenž se na lodi zmocňoval všech. „Tady je všechno nepřátelské.“

Blackthorne pozoroval, jak Jabu došel na příď. Vítr muži odhrnoval kimono z houževnatého těla.

Vinck ztišil hlas. „Nejradši bych toho neřáda oddělal, lodivode.“

„Ano. Neboj se, já jsem na starého Pieterzoona taky nezapomněl.“

„Já teda určitě ne, Bůh je mi soudcem! Zaráží mě, když mluvíte tou

jejich řečí. Co říkal?“

„Jen pár zdvořilostí.“

„Co vůbec máme v plánu?“

„Zakotvíme a počkáme. On půjde na den dva na břeh a my schováme hlavy a budeme čekat. Toranaga sice říkal, že odeslal zprávy, abychom dostali potřebný bezpečný doprovod, ale stejně se nebudeme ukazovat a zůstaneme na palubě.“ Blackthorne bedlivě pozoroval pohyb lodí v okolních vodách, zda odněkud nehrozí nebezpečí, ale nic nezjistil. Přesto řekl Vinckovi: „Začni radši měřit hloubku, pro každý případ!“

„Jo!“

Jabu chvilku sledoval, jak Vinck komíhá olovnicí, pak kráčel zpět k Blackthornovi. „Andžin-san, možná byste měl s galérou pokračovat do Nagasaki. Nečekat. Co myslíte?“

„Tak dobrá,“ souhlasil Blackthorne. Neskočil mu na tu návnadu.

Jabu se rozesmál. „Vy se mi líbíte, Andžin-san! Ale nezlobte se, sám byste brzy zahynul. Nagasaki je pro vás velmi zlé.“

„Ósaka zlá – všude je to zlé!“

„Karma.“ Jabu se znovu usmál. Blackthorne předstíral, že se tím vtipem také baví.

Podobná rozmluva se mezi nimi odehrávala během plavby mnohokrát. Blackthorne se o Jabuovi mnohé naučil. Nenáviděl ho teď ještě víc a věřil mu ještě míň. Ale také si ho více vážil a uvědomil si, že jejich karmy jsou navzájem skutečně propletené.

„Jabu-san má pravdu, Andžin-san,“ řekl mu nedávno Uraga. „On vás v Nagasaki muže ochránit, já ne.“

„Kvůli vašemu strýci, knížeti Harimovi?“

„Jistě. Možná, že strýc už mě prohlásil za psance. Je křesťan – i když já si myslím, že jenom rýžový křesťan.“

„Co to znamená?“

„Nagasaki je jeho léno. Je tam velký přístav na kjúšském pobřeží, ale ne zas nejlepší. Takže je mu hned jasné, odkud vítr vane, že? Stane se křesťanem, nařídí to i všem svým vazalům. I mně přikázal, abych se stal křesťanem. Poslal mě do jezuitské školy a potom mě vypravil jako jednoho z křesťanských vyslanců za papežem. Dal jezuitům půdu a – jak vy byste to řekl – podlézá jim, jak může. Ale srdcem je ryzí Japonec.“

„Vědí jezuité o tom, co si myslíte?“

„Ovšem, samozřejmě.“

„Věří tomu s těmi rýžovými křesťany?“

„Víte, nám, svým konvertitům, neřeknou, co si doopravdy myslí, Andžin-san. Dokonce většinou ani mezi sebou. Jsou cvičeni k tajemstvím, k tomu, aby je využívali, získávali, ale nikdy nesdělovali. V tomto smyslu si počínají velice japonsky.“

„Měl byste raději zůstat tady v Ósace, Uraga-san.“

„Promiňte, prosím, pane, ale jsem vaším vazalem. Jestliže poplujete do Nagasaki, budu vás doprovázet i já.“

Blackthorne si uvědomoval, že Uraga se pro něho stává nedocenitelným pomocníkem. Ten muž mu odhalil tolik z jezuitských tajemství: co, kdy a proč se odehrává kolem jejich obchodních vyjednávání, jaký je vnitřní chod jejich řádu i všechny ty neuvěřitelné mezinárodní machinace. Stejně sdílný byl i pokud šlo o Harimu a Kijamu a vůbec smýšlení křesťanských daimjóů, vysvětlil mu také, proč zřejmě zůstanou na straně Išida. Bože, teď už vím tolik nového, to by mělo v Londýně nevyčíslitelnou cenu, pomyslel si Blackthorne, a přece se toho ještě musím tolik naučit. Jak jen ty znalosti předat dál? Například to, že čínský obchod, a to jen hedvábí pro Japonsko, má každoročně hodnotu deseti milionů ve zlatě a že jezuité teď dokonce mají jednoho ze svých vysvěcených kněží na dvoře čínského císaře v Pekingu, kde byl poctěn dvořanským titulem, hovoří plynně čínsky a je důvěrníkem vládců. Kdybych tak mohl odeslat dopis – mít tak nějakého posla!

Na oplátku za všechny nové vědomosti začal Blackthorne Uragu učit o navigaci, o velkém náboženském schizmatu a o parlamentu. Také ho – i Jabua – cvičil v používání střelné zbraně. Oba byli schopní žáci. Uraga je dobrý chlapík, pomyslel si. S ním nebude žádná potíž. Snad jen ten stud, že nemá samurajský cop. Ten mu ale brzo doroste.

Ozvalo se varovné volání hlídky z palubní nástavby.

„Andžin-san!“ Japonský kapitán ukazoval dopředu na elegantní šalupu s dvaceti veslaři, která se přibližovala z pravoboční strany. Na můstku měla Išidův znak a vedle něj znak regentské rady, týž, pod jakým Nebara Džozen a jeho muži před časem putovali vstříc své smrti do Andžira.

„Kdo to je?“ zeptal se Blackthorne a cítil, jaké na celé lodi vládne napětí. Všechny oči se napínaly do dálky.

„Ještě ho nevidím, promiňte,“ odpověděl kapitán.

„Jabu-san?“

Jabu pokrčil rameny. „Nějaký úředník.“

Když se šalupa přiblížila, spatřil Blackthorne postaršího muže sedícího pod baldachýnem na zádi. Na sobě měl zdobný obřadný oděv s křídlatými náramenními dílci. Byl bez mečů a obklopovali ho Išidovi šedivci.

Muž u bubnu přestal, aby šalupa mohla přirazit k boku galéry. Několik mužů spěchalo pomoci hodnostáři na palubu. Za ním naskočil japonský lodivod a po nespočetných úklonách se galéry formálně ujal.

Také Jabu s oním starším mužem si počínali obřadně a puntičkářsky. Konečně se usadili na polštářích nestejné úrovně, host dostal nejčestnější místo na záďové nástavbě. Samurajové, Jabuovi i šedí, se rozesadili se zkříženýma nohama nebo klečeli okolo nich na hlavní palubě či ještě na

nižších místech. „Rada vás vítá, Kašigi Jabu, ve jménu Jeho Císařské Výsosti," pronesl muž. Byl malý, podsaditý a jako by byl trochu poznamenán nějakou degenerativní dědičnou vadou. Podle protokolu byl vysokým rádcem regentů a měl také jistou hodnost u císařského dvora. Jmenoval se Ógaki Takamoto, byl princem sedmého stupně a měl vykonávat roli jednoho ze zprostředkovatelů mezi dvorem Jeho Císařské Výsosti, Syna Nebes, a regenty. Podle zvyku, který už po staletí dodržovali všichni císařští dvořané, měl zuby natřené na černo.

„Děkuji vám, princi Ógaki. Je mi velkou ctí být zde jménem knížete Toranagy," promluvil Jabu. To, s jakou poctou byl přivítán, na něho udělalo veliký dojem.

„Ano, jsem si jist, že je. Zajisté jste zde i svým vlastním jménem, že?" zeptal se Ógaki suše.

„Samozřejmě," odpověděl Jabu. „Kdy má vlastně kníže Toranaga přijet? Promiňte, ale tajfun mě zdržel o pět dní a od svého vyplutí nemám žádné zprávy."

„Aha, tajfun, jistě. Ano, rada byla velice potěšena, když se dozvěděla, že vám vichřice neuškodila." Ogaki zakašlal. „Pokud jde o vašeho pána, musím vám s politováním sdělit, že zatím ještě nedorazil dokonce ani do Odawary. Byla tam jakási vleklá zdržení a nějaké onemocnění. Smůla, že?"

„Ó, to tedy ano – doufám, že nejde o nic vážného?" ujistil se Jabu rychle a byl nesmírně rád, že do Toranagova tajemství vidí.

„Ne, naštěstí nic závažného." Další suché zakašlání. „Kníže Išido míní, že váš pán se do Odawary dostane zítra."

Jabu nasadil vhodně překvapený výraz. „Když jsem před jedenadvaceti dny vyplouval, bylo již vše nachystáno pro jeho okamžitý odjezd, pak onemocněl pan Hiromacu. Vím, že to knížeti Toranagovi dělalo vážné starosti, ale přesto už byl celý nedočkavý, jen aby se již vydal na cestu –stejně jako já nemám stání, jen se pustit do příprav na jeho příjezd."

„Všechno je již připraveno," prohlásil Ogaki.

„Rada zajisté nebude namítat, jestliže si přípravy ověřím, že?" řekl hovorný Jabu. „Podle mého ten obřad musí být hoden rady a celé příležitosti."

„Hoden Jeho Císařské Výsosti, Syna Nebes. Nyní jde o jeho předvolání."

„Jistě, ale…" Jabův pocit pohody byl náhle tentam. „Chcete říci… chcete snad říci, že Jeho Císařská Výsost u toho bude přítomna?"

„Velebený přistoupil na pokornou žádost regentů, aby osobně přijal hold nové rady, všech významných daimjóů, včetně knížete Toranagy, jeho rodiny a vazalů. Starší rádci Jeho Císařské Výsosti byli požádáni, aby pro takovou – takový rituál vybrali příznivý den. Je to dvacátý druhý den

tohoto měsíce v pátém roce éry Keičó.“

Jabu byl omráčen. „Za – za devatenáct dní?“

„V poledne.“ Ogaki úzkostně vyňal z rukávu papírový šáteček a delikátně se vysmrkal. „Promiňte, prosím. Ano, v poledne. Osudová znamení byla vynikající. Knížete Toranagu o tom zpravil císařský posel před čtrnácti dny. Jeho okamžité pokorné přijetí regenti obdrželi před třemi dny.“ Ógaki vytáhl nevelký svitek. „A zde je pozvání na obřad pro vás, urozený pane Kašigi Jabu.“

Když Jabu spatřil pečeť s císařskou chryzantémou o šestnácti okvětních lístcích, zachvěl se. Věděl, že takové předvolání nemůže nikdo, ani Toranaga, v žádném případě odmítnout. Záporná odpověď by znamenala otevřenou vzpouru, nemyslitelnou urážku božstva, a vzhledem k tomu, že veškerá země náležela panujícímu císaři, vedlo by to k okamžitému propadnutí všech území doprovázenému císařskou vyzvou k neprodlenému seppuku. Taková výzva by byla absolutní a musela by být splněna.

Jabu se horečně pokoušel uklidnit.

„Promiňte, není vám dobře?“ ptal se Ógaki soucitně.

„Odpusťte,“ koktal Jabu, „ale ani v nejdivočejších snech… Kdo by si vůbec pomyslel, že Velebený by – by nás mohl takhle poctít?“

„Souhlasím, je to opravdu něco mimořádného.“

„Neuvěřitelné… Jeho Císařská Výsost že by – už jen pomyslet na to, že by opustila Kjóto a – a přijela do Ósaky.“

„Máte pravdu. Ale už je to tak, dvaadvacátého bude Velebený i císařské insignie tady.“ Znaky císařské moci, bez nichž by bylo nástupnictví neplatné, představovaly tři posvátné poklady, považované za nadpřirozené, o nichž se všeobecně věřilo, že je na zemi přinesl bůh Hikoho no Ninigi a osobně je předal svému pravnukovi, Tennó Džimmuovi, prvnímu pozemskému císaři, a od něho se postupně dostaly až k nynějšímu nositeli, císaři Gó-Nidžóovi. Šlo o meč *kusanagi*, posvátnou šňůru s korálky *jasakani no magatama* a zrcadlo *jata no kagami*. Posvátný meč a korálky vždy oficiálně putovaly s císařem, kdykoli musel zůstat přes noc mimo svůj palác. Zrcadlo bylo uschováno v hloubi vnitřního sanktuáře velké šintoistické svatyně v Ise. Meč, zrcadlo a korálky patřily Synu Nebes. Představovaly božské symboly jeho legitimní moci, jeho nadpozemského původu, takže kdykoli byl císař na cestě, božský trůn se stěhoval s ním. A rovněž tak veškerá moc.

„Připadá mi takřka nemožné uvěřit, že by se přípravy na příjezd Velebeného mohly stihnout,“ skřehotal Jabu.

„Ó, kníže hejtman Išido se jménem regentské rady na Velebeného písemně obrátil hned ve chvíli, kdy se od pana Zatakiho v Jokose poprvé dozvěděl, že kníže Toranaga neméně překvapivě souhlasil s tím, že přijede

do Ósaky a skloní se před nevyhnutelným. Právě jen ta veliká čest, jakou váš pán regentům prokázal, je přiměla požádat Syna Nebes, aby tuto příležitost poctil svou přítomností.“ Další suché zakašlání. „Promiňte, prosím, až budete mít příhodnou chvilku, mohl byste mi dát svůj písemný souhlas?“

„Nemohl bych to udělat hned?“ zeptal se Jabu a cítil se velice zesláblý.

„Jsem si jist, že to regenti jedině uvítají.“

Jabu dal ochable poslat pro psací potřeby. Hlavou mu stále vířilo číslo devatenáct. Devatenáct dní! Toranaga se už může opozdit pouhých devatenáct dní a pak se zde musí objevit také. Je to dost času, abych doplul do Nagasaki a bezpečně zpět do Ósaky, ale ne dost na to, abych rozpoutal námořní útok a zmocnil se Černé lodi. To znamená, že nestačím vyvinout tlak na Harimu, Kijamu, Onošiho nebo křesťanské kněze, nezbude už tedy čas na vyhlášení Nachového nebe. Celá Toranagova představa tak není ničím jiným než jen další iluzí… ach, bohové!

Toranaga dohrál. Měl jsem to vědět hned. Odpověď na mé dilema je jasná: buď budu Toranagovi slepě věřit, že i z téhle sítě zase nějak vyklouzne, a pomohu Andžinovi podle plánu získat muže a ještě bleskověji uchvátit Černou loď, anebo musím za Išidem, vyklopit mu všechno, co vím, a pokusit se s ním nějak usmlouvat život a Izu.

Co si vyberu?

Přinesli mu papír, štětec a inkoust. Jabu svou mučivou úzkost na chvilku odložil stranou a soustředil se, aby psal tak dokonale a krásně, jak jen byl schopen. Nepřicházelo v úvahu, aby reagoval na přítomnost Syna Nebes se zmatkem v hlavě. Když své souhlasné vyjádření dopisoval, dospěl ke klíčovému rozhodnutí: bude se plně řídit radami své ženy Juriko. V mžiku jako by z jeho wa spadlo veliké závaží a cítil se úžasně očištěný. Se sebevědomým rozmachem se podepsal.

Jak prokázat Toranagovi nejlepší vazalskou službu? Je to tak prosté: sprovodíš Išida z povrchu zemského.

Jak to ale udělat, aby zbylo dost času na únik?

Do toho slyšel, jak Ógaki říká: „Na zítřek jste zván na oficiální přijetí pořádané hejtmanem knížetem Išidem na počest narozenin urozené paní Očiby.“

Mariko, z cesty ještě celá utahaná, nejdřív sevřela v náručí Kiri, pak objala paní Sazuko, chvilku obdivovala její děťátko a znovu si padly do náruče s Kiri. Kolem nich horečně pobíhaly osobní služky, přinášely ča a sake a opět jim podnosy odebíraly, spěchaly sem a tam se sladce vonícími bylinkami na podložkách, otevíraly a zase zavíraly šódži vedoucí do vnitřní zahrady v této části ósackého hradu, třepetaly vějíři, brebentily a také si trochu poplakaly.

Konečně Kiri tleskla, dala služkám rozchod a plná radosti a vzrušení se těžce dobelhala pro zvlášť vybraný polštář. Ve tváři byla celá červená. Mariko s paní Sazuko ji chvatně ovívaly a opečovávaly, ale teprve po třech vydatných šálcích sake Kiri znovu popadla dech.

„Ách, takhle už je to lepší," vydechla. „Ano, děkuji ti, dítě moje, dám si ještě trochu! Mariko-čan, je to možné, že jste doopravdy tady?"

„Už je to tak. Opravdu jsem tady, Kiri-san."

Sazuko, která vypadala mnohem mladší než na svých sedmnáct let, vyhrkla: „Ach, po všech těch zvěstech jsme si dělaly tolik starostí a –"

„Ano, jen samé dohady, Mariko-čan," skočila jí do řeči Kiri. „Ó, tolik bych toho chtěla vědět, cítím se tak zesláblá."

„Naše ubohá Kiri-san, dejte si ještě sake," nabídla jí Sazuko soucitně. „Snad byste si mohla uvolnit obi a –"

„Vůbec nic mi teď není! Neměj zbytečné starosti, dítě." Kiri vydechla a složila si ruce přes rozložité břicho. „Ach, Mariko-san, tak ráda zase vidím obličej někoho blízkého, kdo přichází odtamtud zvenčí."

„Opravdu," přitakala Sazuko, uvelebila se blíž k Mariko a postěžovala si: „Kdykoli vyjdeme z brány, šedivci se kolem nás začnou rojit, jako bychom byly včelí královny. Nemáme dovoleno opouštět hrad, pouze se svolením rady – žádná z dam, dokonce ani Kijamových –, přitom rada se neschází skoro vůbec, a když, tak jen rozpačitě pokašlávají, takže to nikdy nepovolí. Navíc lékař říká, že stále nemohu cestovat, já se ale cítím dobře, děťátko taky… Ale nejdřív nám řekněte –"

„Nejdřív nám řekněte, jak se vede našemu pánovi," přerušila ji Kiri.

Dívka se s neutuchajícím temperamentem rozesmála. „Zrovna na to jsem se chtěla zeptat, Kiri-san!"

Mariko odpověděla, jak jí Toranaga nařídil. „Je odhodlán ze zvolené cesty nesejít – je si jist a se svým rozhodnutím spokojen." Mnohokrát si tu větu za své cesty nacvičovala. Přesto ji skličující smutek, jejž vyvolala, div nepřiměl k tomu, aby vyhrkla skutečnou pravdu. „Je mi to moc líto," dodala.

„Ach!" Sazuko dělala, co mohla, aby jí hlas nezněl příliš vyděšeně.

Kiri se usadila pohodlněji.

„Karma je karma, že?"

„Takže – to tedy znamená, že se nic nemění – není žádná naděje?" zeptala se dívka.

Kiri ji poplácala po ruce. „Věř tomu, děvče, karma je karma a kníže Toranaga je ten největší, nejmoudřejší muž na světě. To úplně stačí, všechno ostatní jsou jen iluze. Mariko-čan, máte pro nás nějaké zprávy?"

„Ó, promiňte. Jistě, tady." Mariko vyňala z rukávu tři svitky. „Dva jsou pro vás, Kiri-čan – jeden od našeho pána, jeden od pana Hiromacua. Tenhle je pro tebe, Sazuko, od našeho pána, ale mám ti vyřídit, že mu

chybíš a moc by chtěl vidět svého nejmladšího synáčka. Kladl mi na srdce, abych ti to nezapomněla říct hned třikrát. Velmi tě postrádá a tolik by chtěl vidět svého nejmladšího syna. Moc mu chybíš a tolik by –“

Dívce se po tvářích koulely slzy. Na omluvu něco zamumlala a vyběhla z místnosti svírajíc svitek.

„Chudák dítě. Je to tu pro ni opravdu tvrdé.“ Kiri dosud nerozlomila pečetě na svých svitcích. „Víte o tom, že se toho osobně zúčastní Jeho Císařská Výsost?“

„Ano.“ Mariko byla stejně vážná. „Posel knížete Toranagy mě dostihl před týdnem. Mimo to zpráva neobsahovala žádné podrobnosti. Uváděla den, kdy sem přijede. Vy jste od něj měla nějaké zprávy?“

„Přímo ne – nic důvěrného – teď už to bude měsíc. Jak je na tom? Ale doopravdy.“

„Je sebejistý.“ Mariko usrkla trochu sake. „Á, mohu vám dolít?“

„Děkuji.“

„Devatenáct dní není příliš mnoho, co říkáte, Kiri-čan?“

„Je to dost času, aby se člověk dostal do Eda a zpátky, pokud pospíchá, dost času, aby prožil celý život, pokud chce, víc než dost času, aby vybojoval bitvu nebo ztratil říši – dost času na milion věcí, ale ne dost na to, aby ochutnal všechna vzácná jídla a vypil všechno sake…“ Kin se chabě usmála. „Příštích dvacet dnů se v jídle rozhodně nebudu omezovat. Mám v úmyslu –“ zarazila se. „Jej, odpusťte mi, prosím – vy tu musíte poslouchat moje žvatlání a zatím jste se ještě nestačila ani vykoupat a převléknout. Později budeme mít ještě dost času, abychom si promluvily.“

„Ó, se mnou si vůbec nemusíte dělat starosti. Nejsem unavená.“

„Ale určitě už budete. Zůstanete ve svém domě?“

„Ano. Jedině tam mi to propustka hejtmana Išida dovoluje,“ usmála se Mariko hořce. „Jak mě květnatě uvítal!“

Kiri se zlostně zaškaredila. „Zato jeho neuvítají ani v pekle, tím jsem si jistá.“

„Copak? Promiňte, stalo se něco nového?“

„Všechno je při starém. Vím, že to byl on, kdo nařídil vraždu a mučení knížete Sugijamy, i když na to nemám důkaz. Minulý týden se jedna z konkubín knížete Ody pokusila vyklouznout ven i s dětmi v převlečení za počišťovačku. Stráže je postřílely, prý omylem.“

„Ale to je strašné!“

„Samozřejmě že následovaly velké omluvy! Išido tvrdí, že bezpečnost je nade vše. Došlo k hodně vytrubovanému pokusu o atentát na následníka – na to se teď vymlouvá.“

„A proč dámy nemohou volně odejít?“

„Rada nařídila, aby všechny manželky s rodinami čekaly na manžely, kteří se musí vrátit na ten obřad. Velký hejtmanský kníže se ‚cítí být příliš

vázán odpovědností za jejich bezpečnost, než aby jim mohl dovolit volně se pohybovat.‘ Hrad je uzavřen pevněji než stará ústřice.“

„Venku je to stejné, Kiri-san. Na Tókaidó je daleko víc zátarasů než dřív a Išidova bezpečnostní opatření jsou v dosahu padesáti ri velice přísná. Všude samé hlídky.“

„Všichni se ho bojí, kromě nás a pár našich samurajů, a my jsme pro něj asi tolik co pupínek na dračím zadku.“

„To už se bojí i naši lékaři?“

„Ti jakbysmet. Ano, neustále nám radí, že bychom neměly cestovat, i kdyby se to smělo, což se nikdy nestane.“

„Paní Sazuko je v pořádku? A co děťátko, je zdravé, Kiri-san?“

„Ano, můžete se přesvědčit sama. Já se také docela držím.“ Kiri vzdechla, teď na ní bylo znát napětí a Mariko si povšimla, že je mnohem šedivější než dřív. „Od té doby, co jsem knížeti Toranagovi psala do Andžira, nic se nezměnilo. Jsou z nás rukojmí a tak to zůstane až do toho dne. Potom se vše vyřeší.“

„Teď když má přijet Jeho Císařská Výsost… to znamená, že se už nic nedá změnit, že?“

„Ano. Už to tak vypadá. Odpočiňte si, Mariko-čan, ale přijďte s námi povečeřet. Pak si můžeme popovídat. A ještě něco pro vás, jen tak mimochodem. Ten váš slavný barbarský hatamoto – budiž požehnán za to, že zachránil našeho pána, slyšely jsme o tom – dnes ráno s panem Kašigim Jabuem bezpečně zakotvili.“

„Vážně? Už jsem o ně měla starost. Odplouvali den předtím, než jsem vyjížděla já. Nás také částečně zastihl ten tajfun, bylo to poblíž Nagoji, ale s námi to nebylo tak zlé. Bála jsem se, že na moři… nu, to se mi ulevilo.“

„Tady to nebylo tak hrozné, snad kromě těch požárů. Mnoho tisíc domků shořelo, ale zahynuly sotva dva tisíce lidí. Dnes jsme slyšely, že hlavní nápor vichřice zasáhl východní pobřeží Kjúšú a částečně i Šikoku. Tam prý jsou desetitisíce obětí. Skutečný rozsah škod ještě nikdo nezná.“

„Ale co úroda?“ zeptala se chvatně Mariko.

„Tady je většina polehlá – jedno políčko vedle druhého. Rolníci doufají, že se ještě vzpamatuje, ale kdo ví? Pokud během období vichřic vyvázne Kantó bez větších škod, bude možná letos i napřesrok celá země závislá na tamější rýži.“

„Nebylo by daleko lepší, kdyby měl takovou úrodu pod palcem kníže Toranaga a ne Išido?“

„To tedy ano. Ovšem devatenáct dní je při všech modlitbách na světě příliš málo času na to, dostat úrodu pod střechu.“

Mariko dopila sake. „To máte pravdu.“

„Jestliže ta loď vyplouvala den před vámi, to jste si museli pospíšit.“

„Nestála jsem o žádné loudání, Kiri-čan. Příliš cestování nemiluji.“

„A co Buntaró-sama? Je v pořádku?“

„Ano. V těchto dnech dostal na starost Mišimu a celou hranici. Cestou jsem se s ním krátce setkala. Nevíte, kde přebývá Kašigi Jabu-sama? Mám pro něj zprávu.“

„V jednom z domů pro hosty. Hned zjistím kde a dám vám vědět.“ Kiri si nechala znovu nalít. „Díky, Mariko-čan. Andžin-san je prý ještě na galéře.“

„To je vám tak zajímavý člověk, Kiri-san. Pro našeho pána se stal nemálo užitečným.“

„Slyšela jsem o tom. Chtěla bych se o něm všechno dozvědět, i o tom zemětřesení, a vůbec všechny vaše novinky. A, ještě něco, zítra večer pořádá kníže Išido na počest narozenin paní Očiby slavnostní přijetí. Samozřejmě vás také pozvou. Doslechla jsem se, že má být pozván i Andžin-san. Paní Očiba chce vidět, jak vypadá. Vzpomínáte, jak se s ním jednou setkal následník? To bylo přece tenkrát, kdy jste ho vy taky viděla poprvé, ne?“

„Ano. Chudák, tak on má být vystavován jako chycená velryba?“

„Už je to tak,“ přitakala Kiri tiše. „Jako my všichni. Všichni jsme zajatci, Mariko-čan, ať se nám to líbí nebo ne.“

Uraga kradmo pospíchal uličkou k pobřeží. Byla temná noc, na jasném nebi se třpytila spousta hvězd a vzduch byl příjemný. Na sobě měl volné oranžové roucho buddhistického kněze, nezbytný klobouk a prosté slaměné sandály. Za sebou nechával budovy skladišť a vysokou, téměř evropsky hřmotnou jezuitskou misii. Zabočil za roh a ještě přidal do kroku. Venku bylo jen málo lidí. Na břehu hlídala skupinka šedivců s pochodněmi. Když je míjel, zpomalil a prošel okolo zdvořile, přitom však s pravou kněžskou nadutostí. Samurajové si ho skoro ani nepovšimli.

Neomylně kráčel po pobřeží podél rybářských člunů vytažených z vody, mírný vánek byl nasycen pachy moře i břehu. Byl odliv. Po celém zálivu a na písčitých mělčinách byli jako svatojánské mušky roztroušení rybáři, kteří lovili s harpunami pod pochodněmi. O dvě stě kroků dál dopředu začínalo nábřeží a mola, obsypaná vilejši. K jednomu molu byla upoutána jezuitská lorcha s třepetajícími se vlajkami Portugalska a tovaryšstva. U spojovacího můstku stáli další šedivci s pochodněmi. Změnil směr, aby se lodi vyhnul, znovu zamířil o pár bloků do města, pak se dal k severu Devatenáctou ulicí, zabočil do křivolakých uliček a znovu vyšel na cestu, jež sledovala nábřeží.

„Hej, ty tam! Stůj!“ ozvalo se náhle ze tmy. Uraga strnul, náhle zachvácen panikou. Z temnoty vystoupili šedivci a obstoupili ho. „Kam jdeš, mnichu?“

„Za město, na východ,“ odpověděl Uraga váhavě. V ústech měl sucho.

„Do naší svatyně Ničiren.“

„Aha, tak ty patříš k Ničirenu?“

Další samuraj zhurta spustil: „S těma já nemám nic společnýho. Já jsem vyznavač zenovýho buddhismu, tak jako náš pán hejtman.“

„Zen – jojo, zen, ten je nejlepší,“ přitakal další. „Škoda že tomu nerozumím. Na mou starou hlavu je to příliš složité.“

„Na kněze se nějak moc potí, nezdá se vám? Pročpak se tak potíš?“

„A vy si myslíte, že kněží se nepotí?“

Několik z nich se zasmálo a jeden přidržel pochodeň blíž.

„Co se mají co potit?“ vedl si svou onen rázný muž. „Nedělají nic jinýho, než že celý dny spí a celý noci šoustají – mnišky, chlapce, psy, sebe navzájem, všechno, co jim přijde pod ruku – a celou tu dobu se cpou jídlem, na kterým nemají žádnou zásluhu. Jsou to přížívníci, jako mouchy.“

„Tak už ho nech na pokoji, je to jenom –“

„Sundej si klobouk, mnichu.“

Uraga ztuhl. „Proč? A proč se vysmíváte člověku, který slouží Buddhovi? Buddha vám nijak neubli –“

Samuraj bojechtivě vykročil vpřed. „Řek jsem sundej si klobouk!“

Uraga poslechl. Hlavu měl čerstvě vyholenou, jak se na kněze patřilo, a velebil toho kami, ducha či ono vnuknutí od Buddhy, jež ho přimělo udělat z opatrnosti toto dodatečné opatření pro případ, že by ho přistihli, jak porušuje zákaz vycházení. Přístavní úřady všem Andžinovým samurajům nařídily zůstat na lodi, nerozhodnou-li vyšší místa jinak. „Nemáte důvod, abyste se chovali takhle nepatřičně,“ vzplál Uraga s bezděčnou jezuitskou rozhodností. „Služba Buddhovi je čestný život a stát se knězem je pocta, která by měla patřit ke stáří každého samuraje. Nebo jste snad na všechno z bušidó zapomněli? Jak se to chováte?“

„Cože? Tak ty jsi samuraj?“

„Samozřejmě že jsem samuraj. Jak jinak bych si mohl dovolit mluvit se samurajem o špatném chování?“ Uraga si znovu nasadil klobouk. „Uděláte líp, když budete hlídat a ne zastavovat a urážet nevinné kněze!“ Povýšeně odkráčel, ale kolena se mu třásla.

Samurajové ho chvíli pozorovali, pak si jeden odplivl. „Tihle kněží!“

„Ale vždyť měl pravdu,“ řekl trpce starší samuraj. „Kde jste nechal své vychováni?“

„Omlouvám se. Prosím za prominutí.“

Uraga pokračoval po cestě a byl na sebe nemálo hrdý. Blízko galéry znovu zpozorněl a chvilku vyčkával pod ochranou jedné z budov. Pak si dodal odvahy a vešel na osvětlené prostranství.

„Dobrý večer,“ pozdravil zdvořile šedivce, kteří se líně klátili vedle můstku na loď, a přidal požehnání: „*Namu Amida Bucu.*“ (Ve jménu Buddhy Amidy.)

„Díky. *Namu Amida Bucu.*“ Šedí ho nechali bez zábran projít. Jejich příkazy zněly, že barbar ani jeho samurajové nesmějí z lodi na břeh, s výjimkou Jabua a jeho čestné stráže. O kněži cestujícím na lodi se žádný rozkaz nezmiňoval.

Uraga, teď už značně unaven, vstoupil na hlavní palubu.

„Uraga-san,“ zavolal Blackthorne tiše z horní paluby. „Sem.“

Uraga mžoural, aby přizpůsobil oči tmě. Pocítil ostrý, čpící tělesný pach, jenž mu říkal, že ten další stín musí patřit druhému barbarovi s nevyslovitelným jménem, který rovněž umí portugalsky. Málem již zapomněl, jaké to je být mimo dosah barbarského pachu, který se už stal součástí jeho života. Jediný z barbarů, jež potkal, který nezapáchal, byl Andžin-san. To byl také jeden z důvodů, proč mu dokázal sloužit.

„Á, Andžin-san,“ zašeptal a hledal, jak se k němu dostat. Krátce se pozdravil s deseti strážci rozmístěnými na palubě.

Čekal u paty můstku, dokud mu Blackthorne nedal pokyn, že k němu může vylézt na horní palubu. „Šlo to docela –“

„Počkejte!“ upozornil ho Blackthorne stejně tiše a ukázal k nábřeží.

„Podívejte se na břeh. Támhle, poblíž skladiště. Vidíte ho? Ne, kousek k severu – tam, už ho rozeznáváte?“ Stín se na okamžik pohnul a znovu zmizel v temnotě.

„Kdo to byl?“

„Pozoroval jsem vás od té chvíle, kdy jste vyšel na cestu. Sledoval vás. Nevšiml jste si ho?“

„Ne, pane,“ odpověděl Uraga a znovu se ho zmocnila zlá předtucha. „Nikoho jsem neviděl, nikoho necítil.“

„Meče neměl, takže samuraj to nebyl. Že by nějaký jezuita?“

„Nevím. Ale to bych neřekl – byl jsem nanejvýš opatrný. Odpusťte mi, prosím, že jsem si ho nevšiml.“

„To nic.“ Blackthorne pohlédl na Vincka. „Johanne, teď můžeš jít dolů. Dokončím tuhle hlídku sám a za svítání tě vzbudím. Zatím díky za trpělivost.“

Vinck se dotkl vlasů nad čelem a sešel dolů. S ním zmizel i zápach. „Už jsem o vás měl starost,“ přiznal Blackthorne. „Co se stalo?“

„Posel pana Jabua se zdržel, Andžin-san. Tady je má zpráva: šel jsem s panem Jabuem a čekal jsem před hradem, od poledne až do doby krátce po setmění, a právě tehdy –“

„Co jste po celou tu dobu dělal? Přesně.“

„Přesně, pane? Vybral jsem si tiché místo blízko tržiště na dohled od Prvního mostu a věnoval se meditaci. Je to takový jezuitský zvyk, Andžin-san, ale nerozjímal jsem o Bohu, jen o vás, o panu Jabuovi a vaší budoucnosti.“ Uraga se usmál. „Mnoho kolemjdoucích mi do žebrácké misky hodilo minci. Tělo jsem nechal odpočívat, mysl toulat, ale po celou

dobu jsem nespustil oči z Prvního mostu. Po setmění přišel posel pana Jabua a předstíral, že se se mnou modlí, dokud jsem nebyli úplně sami. Zašeptal mi tohle: Jabu-sama vzkazuje, že dnes v noci zůstane ve hradu a vrátí se zítra ráno. Zítra večer tam má být slavnost pořádaná panem hejtmanem Išidem, na kterou budete také pozván. A konečně, měl byste vzít na vědomí ‚sedmdesát'." Uraga na něho upřel zvědavý pohled. „Ten samuraj to dvakrát opakoval, takže předpokládám, že jde o důvěrný kód, pane."

Blackthorne přikývl, ale nevysvětloval mu, že jde o jeden z mnoha signálů, jež si s Jabuem předem dohodli. „Sedmdesát" znamenalo, že má zajistit, aby byla loď připravena k okamžitému vyplutí. Ovšem se všemi samuraji, námořníky a veslaři, kteří beztak nesměli opustit palubu, již loď v pohotovosti byla. A protože si všichni velmi dobře uvědomovali, že jsou v nepřátelských vodách, a měli plnou hlavu starostí, Blackthorne věděl, že k vyplutí na moře nebude zapotřebí žádného mimořádného úsilí.

„Pokračujte, Uraga-san."

„To bylo všechno, jen vám ještě musím sdělit, že dnes přicestovala Toda Mariko-san."

„Ale? Opravdu… Na pozemní cestu z Eda až sem je to velmi slušný čas, že?"

„Je, pane. Když jsem tam čekal, viděl jsem totiž její výpravu přecházet přes most. Bylo to odpoledne, v polovině hodiny kozy. Koně byli zpěnění a zablácení a nosiči pořádně unavení. Vedl je Jošinaka-san."

„Viděl vás někdo z nich?"

„Ne, pane. Myslím, že ne."

„Kolik jich bylo?"

„Asi dvě stě samurajů, s nosiči a nákladními koňmi. Doprovázel je dvojnásobek šedých. Jeden z nákladních koní nesl velké proutěně koše s poštovními holuby."

„Dobře. A dál?"

„Jak jen to šlo, vytratil jsem se. Blízko misie je krčma, kam chodí spousta kupců, zprostředkovatelů obchodů s rýží a hedvábím a lidí z misie. Já – zašel jsem tam, pojedl a poslouchal. Otec vizitátor je znovu tady, ve své rezidenci. V ósacké oblasti je spousta nových konvertitů. Na počest knížete Kijamy a Onošiho byla povolena velká mše, má se konat za dvacet dní."

„Je to důležité?"

„Je, a nesmírně překvapující, že byla povolena takto otevřeně. Tou mší chtějí uctít svátek svatého Bernarda. Za dvacet dní, to znamená den po obřadném holdu před Velebeným."

Jabu se Blackthornovi už dříve prostřednictvím Uragy o císaři zmínil. Novinka se rychle rozšířila po celé lodi a v každém jen posílila neblahou

předtuchu záhuby.

„A co se ještě stalo?“

„Na tržišti byla k slyšení spousta zvěstí. Většinou samá špatná znamení. Jodoko-sama, vdova po taikóovi, je těžce nemocná. To je zlé, Andžin-san, protože na její rady každý dal a vždycky byly rozumné. Říká se, že kníže Toranaga je už nedaleko Nagoji, jiní tvrdí, že ještě nedorazil ani do Odawary, takže člověk neví, čemu věřit. Všichni se shodují na tom, že úroda bude letos tady okolo Ósaky bídná, což znamená, že důležitost Osmi provincií ještě vzroste. Většina lidí je přesvědčena, že jakmile kníže Toranaga zemře, vypukne občanská válka, protože velcí daimjóové začnou bojovat mezi sebou. Cena zlata je hodně vysoko a úrokové sazby se vyšplhaly na sedmdesát procent, což –“

„To přece není možné, aby byly tak vysoko. Určitě se mýlíte.“ Blackthorne vstal a protáhl si hřbet, pak se unaveně opřel o okrajník.

Uraga a všichni samurajové rovněž zdvořile vstali. Bylo by od nich krajně nezpůsobné sedět, zatímco jejich pán stojí.

„Promiňte, prosím, Andžin-san,“ řekl Uraga, „ale nikdy neklesají pod padesát procent, obvykle jsou tak na pětašedesáti až sedmdesáti, někdy až osmdesáti. Je to skoro už dvacet let, co se otec vizitátor obrátil na Svatého ot-… na papeže s písemnou žádostí, aby nám – aby tovaryšstvu povolil půjčovat na deset procent. Správné předpokládal, že tento návrh – a byl schválen, Andžin-san – by pro křesťanství mohl získat nové příznivce a konvertity, protože pochopitelně jedině křesťané mohli vždy dostat tak výhodnou půjčku. Ve vaší zemi tolik neplatíte?“

„Zřídkakdy. Vždyť je to lichva! Rozumíte slovu ‚lichva‘?“

„Ano, znám to slovo. Ale pro nás lichva začíná až tak od sta procent. Taky jsem vám chtěl říci, že i rýže je teď značně drahá a to je rovněž špatné znamení – je na dvojnásobku ceny, než když jsem tu byl před pár týdny. Zato půda je laciná. Teď by tu byla vhodná doba na nákup pozemků. Nebo domu. Ten tajfun a požáry zničily možná tak deset tisíc domů a zahynuly dva nebo tři tisíce lidí. To je všechno, Andžin-san.“

„Výborně. Odvedl jste kus práce. Minul jste se povoláním!“

„Pane?“

„To nic,“ usmál se Blackthorne. Nebyl si jist, nakolik si Uragu může dobírat. „Počínal jste si velmi dobře.“

„Děkuji vám, pane.“

Blackthorne se na chvilku zamyslel, pak se ho vyptával na zítřejší slavnost a Uraga mu radil, jak to nejlépe uměl. Nakonec mu vyprávěl, jak unikl hlídce.

„S těmi vlasy by vás byli chytili?“ zeptal se Blackthorne.

„Zaručeně. Úplně by to stačilo, aby mě odvedli na strážnici.“ Uraga si z

čela otřel pot. „Promiňte, to je ale horko, že?“

„Pořádné,“ souhlasil Blackthorne zdvořile. Jeho mysl už probírala nové informace. Podíval se na moře a bezděčně zkoumal oblohu, moře a vítr. Všechno bylo v pořádku, rybářské čluny se nechávaly pokojně unášet mořským dmutím sem a tam, na přídi každého z nich stál pod lucernou vrhač, čas od času zarazil do vody harpunový oštěp a skoro vždycky vytáhl nějakou mořskou pražmu nebo parmici, svíjející a mrskající se na bodci.

„Ještě jedna věc, pane. Šel jsem k misii – celou jsem ji obešel. Strážní byli velice ostražití a bylo vyloučeno dostat se dovnitř – aspoň si to myslím, vždycky bych musel kolem některého projít. Chvilku jsem to tam sledoval, ale než jsem odešel, zahlédl jsem, jak dovnitř vešla Čimmoko, služka paní Tody.“

„Víte to jistě?“

„Ano. Byla s ní ještě jedna služka. Myslím, že –“

„Paní Mariko? V přestrojení?“

„Ne, pane. Určitě ne – ta druhá služka byla příliš vysoká.“

Blackthorne se znovu zahleděl na moře a zpola jen pro sebe zabručel: „Plyne z toho něco důležitého?“

„Urozená paní Mariko je křes – je katolička, že? Velmi dobře se zná s otcem vizitátorem. Byl to právě on, kdo ji obrátil na víru. Paní Mariko je nesmírně významná dáma – skoro nejznámější v celé říši, přednější jsou jen tři dámy pocházející z nejurozenějších kruhů – paní Očiba, paní Gendžiko a Jodoko-sama, taikóova choť.“

„Že by se Mariko-san chtěla vyzpovídat? Nebo jít na mši? Či snad na nějakou poradu? A poslala Čimmoko, aby to zařídila?“

„Může jít o cokoli z toho, Andžin-san. Všechny manželky daimjóů, jak spřátelených s Išidem, tak těch, kteří by se mu mohli postavit, jsou důkladně uzavřeny ve hradu. Jakmile se jednou dostanou dovnitř, už tam uvíznou jako ryby ve zlaté míse, co jen čekají, až je napíchnou.“

„Nechte toho! Už dost těch vašich pochmurných řečí!“

„Promiňte. Stejně si myslím, Andžin-san, že paní Toda se už ven nedostane. Až do devatenáctého dne.“

„Už jsem vám řekl, abyste toho nechal! S těmi rukojmími a posledním dnem je mi to jasné.“ Na palubě vládlo ticho, všichni hovořili tlumeným hlasem. Odpočívající stráž klidně přečkávala svou hlídku, voda slabě pleskala o trup lodi a lana příjemně vrzala.

Po chvíli se ozval Uraga: „Není vyloučené, že Čimmoko přinesla pozvání – žádost, aby otec vizitátor zašel za ní. Jen co přešla První most, určitě ji střežili. Toda Mariko-no-Buntaró-no-Džinsai byla určitě pod dohledem od prvního okamžiku, kdy opustila hranice domény knížete Toranagy.“

„Kdyby šel otec vizitátor do hradu, můžeme se o tom dozvědět?“

„Jistě. To není nic složitého.“

„A jak zjistit, o čem bude řeč – nebo co se bude dít?“

„To je ovšem velice těžké. Je mi líto, ale mluvili by přece portugalsky nebo latinsky. A kdo jiný než my dva zná oba tyto jazyky? Mě by oba poznali.“ Uraga ukázal k hradu a na město. „Tam je spousta křesťanů. Každý z nich by si velmi polepšil, kdyby vás nebo mě odstranili, nemyslíte?“

Blackthorne neodpověděl. Nebylo toho zapotřebí. Díval se na hradní palác rýsující se na pozadí hvězd a vybavoval si, jak mu Uraga vyprávěl o legendárních, nekonečných pokladech, jež v něm byly ukryty, kořistnických dávkách odváděných taikóovi z celé říše. Teď však přemýšlel, co asi dělá Toranaga, na co myslí, co chystá, a kde přesně je teď Mariko a jaký má smysl plout do Nagasaki. „Vy tedy říkáte, že devatenáctý den poslední, den smrti, Jabu-san?“ opakoval před několika hodinami a málem se mu zvedal žaludek, když si uvědomil, jakou past to na Toranagu nastražili. A tedy i na něho a jeho Erasmus.

„*Šigata ga nai!* Poplujeme rychle do Nagasaki a zase zpět. Rychle, rozumíte? Čtyři dny a získáme muže. Pak zpátky.“

„Ale proč? Až bude Toranaga tady, všichni přece mrtví,“ řekl mu tehdy. Jabu však odešel na břeh s tím, že pozítří vyplouvají. Rozčileně ho sledoval a toužil po tom, aby tu tak měl Erasmus a ne galéru. Věděl, že kdyby měl Erasmus, nějak už by se Ósace vyhnul a nabral rovnou kurs Nagasaki, anebo, ještě spíš by si to zamířil pěkně za obzor a našel nějaký chráněný přístav, kde by z urval trochu času z věčnosti a naučil své vazaly ovládat loď.

Jsi to ale hlupák, nadával si. S takovou hrstkou mužů, co máš místo posádky, bys s lodí nedokázal přistát ani tady, natož hledat přístav, kde by se dala přečkat ta ďábelská vichřice. Vždyť už by bylo po tobě.

„Nedělejte si starosti, pane. Karma.“ podotkl Uraga.

„Jojo. Karma.“ Náhle Blackthorne vycítil od moře nebezpečí a než si to stačil uvědomit, jeho tělo se pohnulo, prudce se otočil a v tom okamžiku kolem zasvištěl šíp, o vlásek ho minul a zarazil se do pažení. Další šíp z téže spršky syčivě projel Uragovým krkem. Blackthorne se k muži vrhl, aby ho stáhl do bezpečí a oba se přitiskli k palubě. Uraga ječel, samurajové pokřikovali a napínali zrak přes okrajník do moře. Na palubu se nahrnuli šedivci ze stráže na břehu. Ze tmy od moře přiletěl další roj šípů a všichni se rozprchli schovat. Blackthorne se doplazil k okrajníku a vyhlížel odtokovým otvorem. Spatřil nedaleký rybářský člun, na němž právě zhasínali pochodně, aby zmizeli ve tmě. Na ostatních člunech dělali totéž a na zlomek okamžiku zahlédl, jak veslaři horečně zabírají směrem od lodi. Od mečů a luků se zalesklo světlo.

Uragův nářek přecházel v klokotavou agónii, při níž běhal mráz po

zádech. Na horní palubu se mezitím přihnali šedivci s připravenými luky, na lodi zavládla vřava. Na palubu vyběhl Vinck s nataženou pistolí, až v té rychlosti upadl. „Proboha – co se to děje, jste v pořádku, lodivode?“

„Jo. Dávej pozor – jsou na těch rybářských člunech!“ Blackthorne se plížil zpět k Uragovi, který chňapal po šípu. Z nosu, úst i z uší mu prýštila krev.

„Ježíšikriste,“ zajíkl se Vinck.

Blackthorne jednou rukou uchopil ozubec šípu, druhou opřel o teplou pulsující tkáň a vší silou zatáhl. Šíp hladce vyklouzl ven, ale z rány po něm začala v rytmických sprškách stříkat krev. Uraga se stále více dusil.

Nyní je obstoupili šedí spolu s Blackthornovými samuraji. Někteří přinesli štíty a bez ohledu na vlastní bezpečnost Blackthorna kryli. Jiní se třásli v bezpečí, i když hrozba již pominula. Další zuřili do noci, stříleli do tmy a nařizovali posádkám zmizelých rybářských člunů, aby se vrátily.

Blackthorne držel Uragu bezmocně v náručí. Věděl, že by měl něco dělat, ale nevěděl co, bylo mu jasné, že tady už nic nepomůže. Chřípí měl zahlcené zoufalým, zkaženě nasládlým pachem smrti a hlavou mu jako už tolikrát vířil jekot: Ježíšikriste, díky Bohu, že to není má krev, že to nejsem já, díky Bohu.

Viděl Uragovy úpěnlivé, prosící oči, ústa se pohybovala, ale nevyšel z nich žádný zvuk, jen dusivé chrčení, hrudník se zvedal, pak Blackthorne spatřil své vlastní prsty, jak se samy od sebe pohnuly a dělají uragovi před očima znamení kříže. Cítil, jak se mužovo tělo chvěje a škube, ústa bezhlesně skučela a Blackthornovi se hlavou mihl obraz žalostné nabodnuté ryby.

Než přišla smrt, Uraga ještě protrpěl strašné chvíle.

53/

Blackthorne nyní kráčel hradem, čestnou stráž mu dělalo dvacet vazalů obklopených desetinásobným doprovodem šedivců. Pyšnil se svou novou uniformou, hnědým kimonem s pěti Toranagovými znaky, a vůbec poprvé měl na sobě obřadní pláštík s vyztuženými křídlovitými rameny. Vlnité zlaté vlasy měl svázány do úhledného copu. Od pásu mu předpisově trčely meče, jež dostal od Toranagy. Na nohou měl nové tabi a páskové sandály.

Každé rozcestí, každou hradbu hlídal bezpočet šedých, byla to mohutná přehlídka Išidovy síly, neboť všichni daimjóové, hejtmani a významní samurajští důstojníci z Ósaky byli na dnešní večer pozváni do velké síně, kterou taikó zbudoval ve vnitřním kruhu opevnění. Slunce již zapadlo a rychle se blížila noc.

Je to nesmírná škoda, že jsem přišel o Uragu, přemítal Blackthorne. Stále nevěděl, zda byl ten útok zaměřen proti Uragovi nebo přímo proti němu. Ztratil jsem nejlepší zdroj vědomostí, jaký jsem kdy mohl mít.

„V poledne půjdete do hradu, Andžin-san," sdělil mu Jabu toho rána, když se vrátil na galéru. „Šedí přijdou pro vás. Rozumíte mi?"

„Ano, Jabu-sama."

„Teď jste zcela v bezpečí. Mrzí mě ten útok. *Šigata ga nai!* Šedí vás zavedou na bezpečné místo. Dnes v noci zůstanete ve hradu. V Toranagově části hradu. Zítra vyplouváme do Nagasaki."

„Máme k tomu svolení?"

Jabu podrážděně zavrtěl hlavou. „Předstíráme, že jedeme do Mišimy pro pana Hiromacua. A knížete Sudaru s rodinou. Rozumíte?"

„Ano."

„Dobrá. Teď spěte, Andžin-san. Z útoku nemějte obavy. Všechny čluny teď mají nařízeno držet se dál odsud. Tady je to teď *kindžiru."*

„Rozumím. Promiňte, prosím, co se dít dnes večer? Proč já do hradu?"

Jabu ukázal svůj pokřivený úsměv a řekl mu, že bude na přehlídce. Išido se třese zvědavostí, aby ho znovu viděl. „Jako host budete v bezpečí," dodal a znovu galéru opustil.

Blackthorne sešel dolů a nechal na hlídce Vincka. Sotva však stačil zhluboka usnout, už ho Vinck burcoval a musel znovu pospíchat na palubu.

Do přístavu se jako splašená řítila malá portugalská fregata s dvaceti děly, hnaná plnou silou napnutých plachet.

„Ten neřád má nějak naspěch," poznamenal rozechvěle Vinck.

„To musí být Rodrigues. Nikdo jiný by sem takhle nevrazil s plnými plachtami."

„Bejt váma, lodivode, zatraceně rychle bych se odsud koukal pakovat, příliv nepříliv. Ježíšikriste, dyť jsme tu jak můry v lahvi od rumu. Vypadněme odsud –"

„Zůstáváme tady! To ti musím pořád opakovat? Zůstáváme, dokud nám Išido nepovolí odplout, i kdyby se na břeh vylodil třeba sám papež se španělským králem a celá proklatá Armada!"

Znovu sešel dolů, ale nyní se mu už usnout nepodařilo. V poledne dorazili šedivci. S jejich mohutným doprovodem se vydal do hradu. Proplétali se městem, teď míjeli popraviště, kde trvale stálo pět křížů, stále tu přivazovali a sundávali další těla, u každého kříže stáli dva kopiníci a kolem přihlížel dav. Představil si to utrpení a znovu se ho zmocnila hrůza z nočního přepadení. Ani dotek ruky na jílci meče, ani kimono, jež měl na sobě, ani to, že s ním šli vlastní vazalové, nedokázalo rozptýlit jeho obavy.

Šedí ho zavedli do Toranagovy části hradu, kterou již jednou navštívil a kde stále přebývaly paní Kiricubo a paní Sazuko s dítětem, spolu se

zbytkem Toranagových samurajů. Zde se vykoupal a našel nové oblečení, jež tu pro něj připravili.

„Je tady paní Mariko?“

„Ne, pane, je mi velmi líto,“ odpověděl mu sluha.

„Kde bych ji tedy mohl najít, prosím? Mám naléhavou zprávu.“

„Promiňte, Andžin-san, já nevím. Odpusťte.“

Žádný ze sluhů mu nebyl schopen poradit. Všichni jen opakovali, aby prominul, že nevědí.

Oblékl se, pak se ponořil do slovníku, zapamatovával si klíčová slova, jež by mohl potřebovat, aby se co nejlépe připravil. Potom zašel do zahrady, aby pozoroval, jak vyrůstají balvany. Ale nepoporostly ani o vlásek.

Nyní kráčel přes nejvnitřnější příkop. Všude plály pochodně.

Setřásl svůj neklid a vkročil na dřevěný most. Ostatní hosté mířili se šedými stejným směrem. Cítil, jak si ho skrytě prohlížejí.

Prošel pod další padací mříží a šedivci ho vedli novým bludištěm vzhůru k mohutným vratům. Zde ho opustili, totéž udělali i jeho muži. Poodešli na jednu stranu k jiným samurajům, aby tu na něho počkali. Vstoupil do rozzářeného jícnu.

Byla to ohromná síň s vysoko posazenými trámy a zlatě zdobeným stropem. Sloupy pokryté zlatými pláty nesly trámy, jež byly zhotoveny z vzácných leštěných dřev, opatrovaných se stejnou pečlivostí jako závěsy na stěnách. V síni bylo na pět set samurajů se svými dámami, jež na sobě měly snad všechny barvy duhy. Jejich parfémy se mísily s kadidlovou vůní vzácných dřev doutnajících na maličkých pánvičkách na stěnách. Blackthorne očima rychle přejížděl dav, hledal Mariko, Jabua nebo jakoukoli známou tvář. Nikoho však nenašel. Po jedné straně stála řada hostů, kteří čekali, aby se mohli poklonit před vyvýšeným pódiem na vzdálenější straně. Stál tam onen dvořan, princ Ógaki Takamoto. Blackthorne poznal Išida, jenž byl rovněž vedle pódia – vysoký, štíhlý a panovačný, a živě si vybavil, s jak omračující silou jej ten muž udeřil do tváře a jak poté on sám vlastními prsty sevřel jeho hrdlo.

Na polštáři na pódiu pohodlně seděla osamělá dáma, urozená paní Očiba. I z této dálky viděl, jak skvělé a bohaté má na sobě kimono, zlaté proužky na nejvzácnějším černomodrém hedvábí. „Nejurozenější,“ tak o ní s posvátnou úctou mluvil Uraga, když mu o ní a o jejím životě během cesty podrobně vyprávěl.

Byla štíhlá, postavu měla téměř dívčí a její dokonalá pleť jako by vyzařovala světélkující jas. Šikmé oči pod namalovanými obloučky obočí se zdály veliké. Úprava jejího účesu připomínala křídlatou přílbici.

Zástup hostů se posouval dopředu. Blackthorne stál v záplavě světla při jedné straně, o hlavu vyšší než všichni okolo něho. Zdvořile ustoupil

stranou, aby uvolnil cestu několika procházejícím hostům, a postřehl, že na něj upřela pohled paní Očiba. Teď se na něj díval i Išido. Vyměnili si několik slov a ona pohnula vějířem. Znovu na něm spočinuli pohledem. Stísněně popošel ke stěně, aby byl méně nápadný, ale jeden z šedivců mu zastoupil cestu. „*Dózo,*“ řekl samuraj zdvořile a poslal ho zpátky do řady.

„*Hai, dómo,*“ odvětil Blackthorne a znovu se zařadil.

Lidé stojící před ním se ukláněli, ti, co přišli po něm, také. Odpovídal jim rovněž úklonami. Brzy veškerá konverzace ustala. Všechny oči se dívaly jen na něj.

Muži i ženy v řadě před ním mu rozpačitě uhýbali. Mezi ním a pódiem už nezbyl nikdo. Na okamžik zůstal strnule stát. Pak v naprostém tichu vykročil vpřed.

Před pódiem poklekl a obřadně se poklonil, jednou dámě a jednou Išidovi, tak jak to viděl u ostatních. Znovu vstal, ztuhlý hrůzou, že mu upadnou meče nebo že uklouzne či se jinak znemožní, ale všechno proběhlo hladce a užuž couval pryč.

„Počkejte, prosím, Andžin-san,“ promluvila paní.

Zastavil se. Její svítivý jas jako by byl ještě zřetelnější, a spolu s ním i její ženskost. Pocítil výjimečnou smyslnost, jíž byla obklopena, aniž se o to vědomě snažila.

„Říká se, že umíte mluvit naším jazykem?“ Hlas měla nevysvětlitelně osobní.

„Prosím za prominutí, Výsosti,“ začal Blackthorne s pomocí vyzkoušené zásobní fráze, lehce zadrhávaje rozechvěním. „Omlouvám se, že musím používat krátká slova a se vší úctou vás prosím, abyste volila velmi jednoduché výrazy, jedině tak mi bude dopřáno té cti, abych vám rozuměl.“ Věděl, že na svých odpovědích může bezpochyby záviset i životem. Veškerá pozornost v sále se nyní upřela na ně. Postřehl, že tlačenicí se opatrně pohybuje Jabu a snaží se dostal blíž. „Dovolte mi, abych vám uctivě poblahopřál k vašim narozeninám a modlil se, abyste ve spokojenosti prožila ještě tisíc dalších let.“

„To tedy nebyly zrovna příliš jednoduché výrazy, Andžin-san,“ podotkla paní Očiba. Udělal na ni velký dojem.

„Prosím za prominutí, Výsosti. Já naučil to minulou noc. Řekl jsem správně?“

„Kdo vás to naučil?“

„Můj vazal Uraga-no-Tadamasa.“

Zamračila se, vrhla pohled na Išida, který se sklonil a něco jí říkal, příliš rychle na to, aby Blackthorne pochytil víc než jen slovo „šípy“.

„Aha, tedy ten odpadlý křesťanský kněz, kterého včera zabili na vaší lodi?“

„Výsosti?“

„Ten muž – samuraj, který byl zabit, že? Minulou noc, na lodi. Rozumíte mi?“

„Aha, odpusťte. Ano, ten.“ Blackthorne pohlédl na Išida, pak opět na ni. „Promiňte, prosím, Výsosti, vaše svolení pozdravit pana hejtmana?“

„Ano, máte mé svolení.“

„Dobrý večer, urozený pane hejtmane,“ pronesl Blackthorne s nacvičenou zdvořilostí. „Minulé setkání, já velmi zle byl šílený. Je mi to velice líto.“

Išido mu úklonu ledabyle vrátil. „Ano, to jste tedy byl. A velice nezdvořilý. Doufám, že dnes večer ani kdykoli jindy už vás něco takového neposedne.“

„Hrozně šílený té noci, prosím za odpuštění.“

„Taková posedlost je ovšem mezi barbary obvyklá, že?“

Tak otevřený projev nezdvořilosti vůči hostu nevěstil nic dobrého. Blackthorne na okamžik šlehl pohledem po paní Očibě a i na ní postřehl překvapení. A tak se vydal na tenký led. „Á, pane hejtmane, máte naprostou pravdu. Barbaři vždycky stejné šílenství. Ale promiňte, já jsem nyní samuraj – hatamoto –, to pro mě velká, tak ohromná čest. Já už teď nejsem barbar.“ Mluvil stejným hlasem, jaký užíval na horní palubě, jenž se i bez křičení nesl do posledních koutků sálu. „Teď rozumím samurajské způsoby – i trochu bušidó. A wa. Promiňte, ale už nejsem barbar, rozumíte?“ Poslední slovo pronesl jako nebojácnou výzvu. Dobře věděl, jak Japonci chápou a uctívají mužnost a hrdost.

Išido se rozesmál. „Ach ták, samuraj Andžin-san.“ zvolal nyní již žoviálně. „Dobrá, přijímám vaši omluvu. Zvěsti o vaší odvaze nelhaly. Je to hrozné, že špinaví róninové dokáží spáchat takovou věc. Rozumíte? Ten noční útok.“

„Ano, rozumím, urozený pane. Velmi zlé. Čtyři muži mrtví. Jeden můj, tři šedí.“

„Poslyšte, to je opravdu velmi špatné. Ale nedělejte si starosti, Andžin-san. Teď už ne.“ Išido se zamyšleně rozhlédl po sále. Všichni mu velice jasně rozuměli. „Nyní nařizuji stráže. Rozumíte? Velmi bdělé stráže. Už žádná vražedná přepadení. Žádná. Vy teď budete velmi důkladně hlídán. Ve hradě zcela v bezpečí.“

„Děkuji vám. Omlouvám se za ty potíže.“

„Žádné potíže. Vy jste důležitý, jasné? Vy samuraj. Zvláštní samurajské postavení u knížete Toranagy. Já nezapomínám – jen se nebojte.“

Blackthorne Išidovi ještě jednou poděkoval a obrátil se k paní Očibě. „Výsosti, v naší zemi má královnu – máme královnu. Promiňte mou špatnou japonštinu… Ano, má země vládne královna. U nás máme zvyk, muset vždy dát dámě dárek k narozeninám. I královně.“ Z kapsy rukávu

vytáhl růžový květ kamélie, který odřízl ze stromu v zahradě. V obavách, zda nezachází příliš daleko, ho před ni položil. „Prosím za odpuštění, pokud dát to není dobrý způsob.“

Podívala se na květ. Pět set lidí bez dechu čekalo, jak na barbarovu troufalou galantnost odpoví – a jak se vymaní z pasti, do níž ji, možná nevědomky, dostal.

„Já ale nejsem královna, Andžin-san,“ promluvila pomalu. „Pouze matka následníka a vdova po panu taikóovi. Nemohu váš dar přijmout jako královna, protože královna nejsem, královnou nikdy být nemohu, neusiluji o to, ani se královnou netoužím stát.“ Pak se do sálu usmála a pro všechny řekla: „Ale jako dáma o svých narozeninách bych vás snad všechny mohla požádat o svolení, abych směla dar pana Andžina přijmout?“

V síni propukl potlesk. Blackthorne se uklonil a poděkoval jí. Pochopil pouze to, že dárek byl přijat. Když se zástup opět utišil, paní Očiba zavolala: „Mariko-san, váš žák vám dělá čest!“

Mezi hosty přicházela Mariko, po jejím boku šel nějaký chlapec. V jejich blízkosti Blackthorne poznal paní Kiricubo a paní Sazuko. Viděl, jak se chlapec usmál na jednu mladou dívenku, pak si uvědomil pozornost okolí a srovnal s Mariko krok. „Dobrý večer, urozená paní Todo,“ řekl Blackthorne a opojen svým úspěchem dodal nebezpečně v latině: „Jest ještě krásnější večer tento, když ty tu jsi.“

„Děkuji vám, Andžin-san,“ odpověděla japonsky s ruměncem na tvářích. Došla k pódiu, ale chlapec zůstal v kruhu přihlížejích. Mariko se Očibě uklonila. „Já jsem toho udělala pramálo, Očiba-sama. Všechno je to práce pana Andžina a také zásluha knihy slov, kterou mu věnovali křesťanští otcové.“

„Ach tak, tedy kniha slov!“ Očiba Blackthorna přiměla, aby jí slovník ukázal a s pomocí Mariko jí důkladně osvětlil jeho použití. Očiba i Išido byli fascinováni. „Musíme získat kopie, pane hejtmane. Nařiďte jim prosím, aby nám dodali stovku takových knih. S tímhle by se přece naši mladí muži mohli zakrátko naučit barbarsky.“

„Ano, to je dobrý nápad, ctihodná paní. Čím dříve budeme mít vlastní tlumočníky, tím lépe. Křesťané v tom mají výsadní postavení, jen ať si pod sebou sami podříznou větev!“

Asi šedesátiletý samuraj s ocelově šedými vlasy, jenž stál v popředí hostů, namítl: „Ale křesťané žádné výsadní postavení nemají, urozený pane hejtmane. My o to křesťanské otce žádáme – vlastně sami naléháme, aby nám dělali tlumočníky a vyjednávače, protože jedině oni mohou hovořit s oběma stranami a požívají oboustranné důvěry. Ten zvyk přece zavedl kníže Goroda a taikó v něm pak pokračoval.“

„Samozřejmě, Kijama-sama, v žádném případě jsem se nechtěl dotknout daimjóů nebo samurajů, kteří se stali křesťany,“ ujistil ho Išido.

„Jenom by bylo lepší, kdyby náš obchod s Čínou řídili naši lidé, nikoli cizí kněží – v tomto případě ani žádní jiní kněží.“

„Ale tady nikdy nešlo o žádné podvody, pane hejtmane,“ pokračoval Kijama. „Obchod se odvíjí hladce a výhodně a otcové mají své lidi pod dozorem. Bez Jižních barbarů by nebylo žádné hedvábí, žádný obchod s Čínou. Bez otců bychom mohli mít značné potíže. Opravdu značné, je mi líto, promiňte, že to říkám.“

„Ó, Kijama-sama,“ vložila se do hovoru paní Očiba, „jsem si jista, že pan Išido se cítí jen poctěn, když ho ráčíte usměrnit svou radou, není to tak, pane hejtmane? Co by si regentská rada bez moudrosti knížete Kijamy počala?“

„Jistě,“ přitakal Išido.

Kijama se strnule uklonil, nemálo potěšen. Očiba pohlédla na chlapce a rozkmitala vějíř. „A co ty, Sarudži-san? Ty by ses nechtěl naučit barbarsky?“

Hoch, sledován tolika zraky, zčervenal. Byl štíhlý a hezký a usilovně se snažil vypadat mužněji než na svých necelých patnáct let. „Ó, doufám, že to nebudu muset podstupovat, Očiba-sama, to bych nerad – ale dostanu-li takový příkaz, pokusím se o to. Ano, poctivě se vynasnažím.“

Zasmáli se nad jeho upřímností. „Andžin-san, toto je můj syn Sarudži,“ řekla Mariko japonsky, naplněná hrdostí. Blackthorne se plně soustředil na probíhající konverzaci, z níž většina na něho byla příliš rychlá a hovorová. Zaslechl však jméno Kijama a poplašeně nastražil smysly. Uklonil se Sarudžimu a úklona byla obřadně opětována. „Je to milý mládenec, Mariko-sama. Štěstí vaše mít takového pěkného syna.“ Nenápadně si prohlížel jinochovu pravou ruku. Byla trvale zkřivená. Pak si vzpomněl, jak mu Mariko jednou říkala, že synův porod byl zdlouhavý a obtížný. Chudák kluk, pomyslel si. Jak jen může používat meč? Zvedl oči. Nikdo jiný si směru jeho pohledu nepovšiml. Sarudži však ano. Na chlapcově tváři zahlédl rozpaky a bolest.

„Štěstí máte milého syna,“ opakoval Blackthorne Mariko. „Ale určitě není možné, Mariko-sama, že máte tak velkého syna – přece ne dost let?“

„To jste vždycky tak galantní, Andžin-san?“ zeptala se Očiba. „Pokaždé mluvíte tak chytře?“

„Prosím?“

„Ach tak. Vy vždycky tak chytrý? Komplimenty? Rozumíte mi?“

„Ne, promiňte, omlouvám se.“ Blackthorna už samým soustředěním bolela hlava. Přesto však – jakmile mu Mariko vysvětlila, oč jde – odpověděl s předstíranou vážností: „Aha, promiňte, Mariko-sama. Jestliže Sarudži-san je opravdu váš syn, pak prosím paní Očibě řekněte, že jsem nemohl vědět, že se tu dámy vdávají v deseti letech.“

Přeložila jeho slova a ještě dodala něco, co je rozesmálo.

„Co jste říkala?“

„Á!“ Mariko postřehla, že Kijama Blackthorna probodává uhrančivým pohledem. „Promiňte, prosím, urozený pane, směla bych vám představit pana Andžina?“

Kijama opětoval Blackthornovu dokonalou úklonu. „Prý o sobě tvrdíte, že jste křesťan?“

„Prosím?“

Kijama neuznal za nutné dotaz opakovat. Mariko jej proto přetlumočila. „Aha, promiňte, urozený pane,“ řekl Blackthorne japonsky. „Ano. Jsem křesťan – ale jiná sekta.“

„Vaše sekta na mých územích není vítána. Ani v Nagasaki – nebo kdekoli na Kjúšú. Soudím, že stejně tak tomu bude v doméně jakéhokoli jiného křesťanského daimjóa.“

Mariko si na rtech zachovala úsměv. Uvažovala, zda to byl Kijama osobně, kdo tehdy vyslal vraha ze sekty Amida a kdo také nařídil včerejší noční útok. Za živé pozornosti sálu jeho slova přetlumočila a poněkud přitom otupila hrot Kijamovy nezdvořilosti.

„Já nejsem kněz, urozený pane,“ řekl Blackthorne přímo Kijamovi. „Když já ve vaší zemi – pouze obchod. Žádné kázání nebo učení. Uctivě žádám pouze obchod.“

„O obchod s vámi nestojím. Nepřeji si vás na svém území. Pod trestem smrti vám na ně zakazuji vstup. Rozumíte?“

„Ano, rozumím,“ odvětil Blackthorne. „To je mi líto.“

„Dobrá.“ Kijama se povýšeně obrátil k Išidovi. „Tuhle sektu a tyto barbary bychom měli z říše naprosto vymýtit. Navrhnu to na příštím zasedání rady. Otevřeně musím říci, že od knížete Toranagy bylo velice neuvážené udělat z cizince samuraje, zvlášť z tohoto. Je to velmi nebezpečný příklad.“

„Ale zajisté na tom tak nezáleží! Všechny chyby současného pána Osmi provincií budou přece brzy napraveny. Nemám pravdu?“

„Každý dělá chyby, pane hejtmane,“ podotkl Kijama případně. „Jedině Bůh je dokonalý a vševidoucí. Skutečná chyba, jaké se kdy kníže Toranaga dopustil, je v tom, že své vlastní zájmy nadřadil zájmům následníkovým.“

„Ano,“ souhlasil Išido.

„Prosím za prominutí,“ ozvala se Mariko, „ale nemáte pravdu. Je mi líto, ale v mém pánovi se oba mýlíte.“

Kijama se k ní otočil. Zachoval zdvořilost. „Je to od vás zcela namístě, že zaujímáte takový postoj, Mariko-san. Ale nepouštějme se do toho dnes večer, prosím. Nu, pane hejtmane, kde je teď kníže Toranaga? Jaké jsou poslední zprávy?“

„Včerejším sdělením po holubovi jsem byl vyrozuměn, že je v Mišimě. Nyní o jeho postupu dostávám denní hlášení.“

„Dobře. Takže během dvou dnů dosáhne vlastních hranic?“ zeptal se Kijama.

„Ano. Pan Ikawa Džikkjú je připraven uvítat ho, jak se na jeho postavení sluší.“

„Výborně.“ Kijama se usmál na Očibu. Velmi se mu líbila. „Snad byste mohla, ctěná paní, pro ten den na počest takové události následníka požádat, zda by nechtěl regentům povolit, aby se před ním poklonili?“

„Následník tím bude poctěn, Kijama-sama,“ odpověděla a zašuměl potlesk. „A poté byste mohli být spolu se všemi zde přítomnými jeho hosty na básnické soutěži. Proč by porotu nemohli tvořit právě regenti?“

Potlesk ještě zesílil.

„Děkuji vám, ale snad by prosím bylo přece jen lepší, kdybyste v porotě zasedla vy s princem Ógakim a některými z dam.“

„Tak tedy dobrá, jak si přejete.“

„A teď, urozená paní, jaký vyhlásíme námět? A počáteční motiv básně?“ zeptal se Kijama s velkým potěšením. Byl svou poezií vyhlášený stejně tak jako mistrovským zacházením s mečem a nelítostným počínáním v boji.

„Mariko-san, nechtěla byste prosím knížeti Kijamovi odpovědět vy?“ zeptala se Očiba a mnozí z přítomných znovu obdivovali její pohotovost – zatímco Mariko byla proslulou básnířkou, Očiba sama v tom nijak nevynikala.

Mariko byla ráda, že přišla chvíle, kdy muže vyrukovat se svou záležitostí. Na chviličku se zamyslila. Pak řekla: „Mělo by to být o dnešku, urozená paní, a první řádka může znít: *Na větvičce bezlisté…*“

Očiba s ostatními její výběr pochválili. Kijama, jenž nyní hýřil srdečností, dodal: „Skvělé, ale budeme se muset hodně snažit, abychom s vámi v soutěži drželi krok, Mariko-san.“

„Doufám, že mi prominete, pane, ale já se soutěže nezúčastním.“

„Ale ovšemže zúčastníte!“ zasmál se Kijama. „Vždyť jste jedna z nejlepších básnířek v celé říši! Bez vás by to nebylo ono.“

„Je mi líto, pane, odpusťte, ale já tady nebudu přítomna.“

„Nerozumím.“

„Jak to myslíte, Mariko-čan?“ přidala se Očiba.

„Ó, prosím za prominutí, paní,“ řekla Mariko, „ale zítra odjíždím z Ósaky – spolu s paní Kiricubo a paní Sazuko.“

Išidův úsměv se vytratil. „Kam byste odjížděla?“

„Za naším lenním pánem.“

„Ten tu – kníže Toranaga tu přece bude za pár dní, ne?“

„Paní Sazuko už svého manžela neviděla celé měsíce a můj pán kníže Toranaga ještě vůbec neměl možnost potěšit se se svým nejmladším synem. Kiricubo-san přirozeně pojede s námi. Paní svých dam už neviděl stejně

dlouho.“

„Kníže Toranaga tu bude tak brzy, že není třeba jezdit mu naproti.“

„Já si však myslím, že je, pane hejtmane.“

„Vždyť jste sotva přijela,“ připomněl jí Išido břitce, „a my jsme se těšili na vaši společnost, Mariko-san. Paní Očiba zvlášť. Znovu souhlasím s knížetem Kijamou, samozřejmě že musíte soutěžit.“

„Nezlobte se, ale já tady nebudu.“

„Paní, jste zjevně unavená. Vždyť jste sotva dorazila. Teď ale rozhodně není vhodná chvíle probírat takovou soukromou záležitost.“ Išido se obrátil k Očibě. „Urozená paní, nechtěla byste přivítat ostatní hosty?“

„Ano – ano, jistě,“ souhlasila Očiba zmateně. Hned se začal řadit poslušný zástup a ozvala se neklidná konverzace, pak však znovu nastalo ticho, když promluvila Mariko: „Děkuji vám, pane hejtmane. Souhlasím, ale tady nejde o soukromou záležitost a není o čem jednat. Zítra odjíždím, abych pozdravila svého lenního pána, a jeho dámy pojedou se mnou.“

„Ctěná paní, jste tu na osobní pozvání Syna Nebes a současně jako host regentů,“ řekl Išido chladně. „Mějte přece trochu trpělivosti. Váš pán tu bude co nevidět.“

„Souhlasím, pane. Ale pozvání Jeho Císařské Výsosti se týká až dvaadvacátého dne. Nenařizuje, abych byla – nebo kdokoli jiný – až do toho dne vězněna v Ósace. Nebo snad ano?“

„Zapomínáte na dobré způsoby, paní Todo.“

„Prosím za prominutí, to jsem rozhodně nechtěla. Odpusťte, omlouvám se.“ Mariko se obrátila k dvořanovi Ógakimu. „Ctihodný pane, vyžaduje snad pozvání Velebeného, že bych tu musela zůstat, dokud nepřijede?“

Ógaki měl na rtech strnulý úsměv. „Pozvání zní na dvacátý druhý den tohoto měsíce. Vaše přítomnost je vyžadována toho dne.“

„Děkuji vám, pane.“ Mariko se uklonila a znovu se obrátila k pódiu. „Má přítomnost se vyžaduje právě na ten den, pane hejtmane. Nikoli dříve. Zítra tedy odjíždím.“

„Mějte prosím trpělivost, paní. Regenti vítají, že jste zde a bude jestě zapotřebí spousty příprav, pro něž bude nutná vaše pomoc, než Velebený přijede. Tak a teď, urozená paní Očibo –“

„Odpusťte, pane, ale příkazy mého lenního pána jsou pro mne přednostní. Zítra musím odjet.“

„Zítra nikam nepojedete a žádám vás, ne, uctivě vás prosím, Mariko-san, abyste se zúčastnila soutěže paní Očiby. Tak, a –“

„Pak jsem tu tedy uvězněna – proti své vůli?“

Očiba zasáhla: „Mariko-san, nechme teď prosím téhle záležitosti, ano?“

„Promiňte, Očiba-sama, ale já jsem přímočará žena. Řekla jsem jasně, že mám od svého pána své příkazy. Pokud je nemohu splnit, musím vědět

proč. Pane hejtmane, jsem tady až do dvaadvacátého dne uvězněna? A pokud ano, na čí rozkaz?“

„Jste zde čestným hostem,“ odpověděl Išido opatrně ve snaze přimět ji, aby se podvolila. „Opakuji, urozená paní, váš pán tu bude dostatečně brzy.“

Mariko cítila jeho moc a úporně se snažila, aby jí dokázala odolat. „Jistě, ale promiňte, ještě jednou se při vší úctě ptám: jsem pro příštích osmnáct dní uvězněna v Ósace, a pokud ano, na čí rozkaz?“

Išido ji propaloval upřeným pohledem. „Nikoli, nejste uvězněna.“

„Děkuji vám, pane. Nezlobte se prosím, že jsem hovořila tak otevřeně,“ řekla Mariko. Mnoho z dam v sále se otočilo ke svým sousedům a některé nahlas šeptaly, na co všichni ti, kteří byli v Ósace drženi proti vlastní vůli, mysleli: „Může-li jet ona, pak přece mohu odjet i já! A vy také. Zítra mohu odjet – ó, není to nádherné?“

Šepot ale prořízl Išiduv hlas. „Paní Todo, protože jste se rozhodla pro takový domýšlivý způsob jednání, považuji za svou povinnost požádat regenty o formální odmítnutí – pro případ, že by i ostatní sdíleli vaše nepochopení.“ Nevesele se usmál do mrazivého ticha. „Do té doby budete připravena zodpovědět jejich otázky a vyčkat rozhodnutí.“

„Bude mi ctí, pane,“ odvětila Mariko, „ale povinnosti mě vážou k mému pánovi.“

„Samozřejmě. Tohle zabere jen pár dní.“

„Promiňte, pane, ale právě v nejbližších několika dnech mám povinnosti ke svému pánovi.“

„Budete se muset obrnit trpělivostí, ctěná paní. Nebude to trvat dlouho. Tím je věc vyřízena. Kijama-sa –“

„Odpusťte, ale nemohu si dovolit opozdit svůj odjezd ani o pár dní.“

„Vy se odmítáte podřídit vůli regentské rady?“ zahřměl Išido.

„Ne, pane,“ pronesla Mariko hrdě. „Nikoli, pokud není v rozporu s mou povinností vůči lennímu pánovi, jež je pro samuraje povinností vrcholnou!“

„Budete s oddanou trpělivostí připravena na setkání s regentskou radou!“

„Omlouvám se, ale můj lenní pán mi nařídil, abych doprovodila jeho dámy na setkání s ním. A to ihned.“ Vyňala z rukávu svitek a obřadně ho Išidovi předala.

Prudce jej otevřel a bedlivě prozkoumal. Pak vzhlédl a prohlásil: „Přesto vyčkáte rozhodnutí regentů.“

Mariko s nadějí pohlédla na Očibu, ale viděla na ní jen tísnivý nesouhlas. Otočila se na Kijamu. Stál tam stejně tiše, stejně strnule.

„Promiňte, prosím, pane hejtmane, ale není přece žádná válka,“ začala. „Můj pán se regentské radě podřídil, proto příštích osmnáct –“

„Ta věc je skončena!“

„Ta věc bude skončena, pane hejtmane, až budete natolik slušný, že mě necháte domluvit! Nejsem žádná rolnická vesničanka, o kterou se každý muže otřít. Jsem Toda Mariko-no-Buntaró-no-Hiromacu, dcera urozeného pána Akečiho Džinsaje, patřím do rodu Takašimů, jsme samurajové už po tisíc let a já říkám, že ze sebe nikdy nenechám dělat ani zajatce, ani rukojmí nebo vězně. Příštích osmnáct dní až do onoho dne, který určil Velebený, jsem svobodná a mohu si jít kam chci – stejně jako všichni ostatní.“

„Náš – náš pán, taikó, kdysi býval rolník. Mnoho – mnoho samurajů jsou rolníci… byli rolníci. Každý daimjó byl jednou v minulosti rolníkem. I první z Takašimů. Každý byl kdysi rolník. A teď dobře poslouchejte: budete čekat na rozhodnutí regentů.“

„Ne. Je mi líto, ale mou hlavní povinností je poslušnost k mému lennímu pánovi.“

Rozlícený Išido vykročil směrem k ní.

Ačkoli Blackthorne nerozuměl skoro ničemu z toho, o čem byla řeč, pravou rukou nenápadně vklouzl do levého rukávu, aby si připravil skrytý vrhací nůž.

Išido se již tyčil nad ní. „Budete –“

V tom okamžiku nastal nějaký rozruch u vchodu. Davem se propletla uplakaná služka a běžela k Očibě. „Odpusťte mi, má paní, prosím,“ fňukala, „ale Jodoko-sama prosí, abyste tam, prosí… musíte si pospíšit, následník už přijel…“

Očiba se ustaraně podívala na Mariko a Išida, pak očima přeběhla po tvářích, jež k ní vzhlížely. Napůl se svým hostům uklonila a spěchala pryč. Išido zaváhal. „S vámi si to vyřídím později, Mariko-san,“ procedil a vydal se za ní. Jeho těžké kroky duněly po tatami.

Jak odcházel, šeptání začalo slábnout a pak znovu sílit. Zvony oznámily časovou změnu.

Blackthorne přikročil k Mariko. „Mariko-san, co se to děje?“

Bez hlesu dále zírala na pódium. Kijama pustil jílec meče a povolil ztuhlou ruku. „Mariko-san!“

„Ano? Ano, pane?“

„Myslím, že byste se teď měla vrátit do svého domu. Snad mi dovolí, abych si s vámi později promluvil – řekněme o hodině kance?“

„Ano, jistě, samozřejmě. Prosím – prosím, odpusťte mi, ale já jsem musela…“ Hlas se jí zadrhl.

„Tohle je nešťastný den, Mariko-san. Bůh vás opatruj,“ řekl Kijama, odvrátil se od ní a s autoritou promluvil k sálu. „Navrhuji, abychom se teď vrátili do svých domovů a počkali… budeme čekat a modlit se, aby paní Jodoko došla věčného míru u Všemohoucího rychle, bezbolestně a se ctí,

pokud již nadešel její čas.“ Podíval se na Sarudžiho, který byl stále jako ochromený. „Ty pojď se mnou.“ Vyšel ven. Sarudži vykročil za ním, nechtělo se mu matku opouštět, ale příkaz ho poháněl a z té pozornosti, jež se na něho upírala, byl celý vylekaný.

Mariko se napůl uklonila a odcházela. Kiri si olízla suché rty. Sazuko stála vedle ní, rozechvělá strachem. Kiri ji vzala za ruku a společně následovaly Mariko. Jabu s Blackthornem vykročili ven za nimi. Byli si velmi dobře vědomi, že jsou tam jediní samurajové, kteří na sobě mají Toranagův stejnokroj.

Venku je očekávali šedivci.

„Ale co vás to u všech bohů posedlo, že jste zaujala takový postoj? Taková hloupost!“ vyhrkl na ni Jabu vztekle.

„Mrzí mě to,“ hlesla Mariko, skrývajíc pravý důvod. Toužila po tom, aby ji Jabu nechal na pokoji, jeho neomalenost ji rozezlila. „Už se to tak seběhlo, pane. Jednu chvíli to byla oslava narozenin a pak… Já nevím. Odpusťte mi, prosím, Jabu-sama. Promiňte mi, Andžin-san.“

Blackthorne chtěl něco říci, ale Jabu mu znovu skočil do řeči, tak se jen opřel o okenní sloupek. Byl totálně rozladěný, hlava mu jen třeštila, jak se úporně snažil rozumět.

„Je mi to tak líto, Jabu-sama,“ špitla Mariko a pomyslela si, jak jsou ti muži únavní, všechno se jim musí do poslední maličkosti vysvětlovat. Nevidí si ani na špičku nosu.

„Rozpoutala jste bouři, která nás všechny zničí! Taková pošetilost!“

„Ano, ale je to nespravedlnost, že máme být zavření, a kníže Toranaga mi dal příkazy, abych –“

„Ale takové příkazy jsou šílené! Ďábel ho musel připravit o rozum! Budete se muset omluvit a podrobit se. Bezpečnostní opatření tu teď budou tak přísná, že neproklouzne ani myš. Išido teď určitě zruší naše propustky k odjezdu, všechno se kvůli vám zhroutí.“ Ohlédl se po Blackthornovi. „Co teď uděláme?“

„Prosím?“

Všichni tři před chvilkou dorazili do hlavního přijímacího pokoje jejího domu, který stál uvnitř vnějšího kruhu opevnění. Šedí je doprovodili až sem a teď se jich před vchodem rozestavilo mnohem víc než dřív. Kiri a Sazuko se odebraly s další „čestnou“ stráží šedivců do svého křídla a Mariko jim slíbila, že až bude mít setkání s Kijamou za sebou, přijde za nimi.

„Ale stráže vás nepustí, Mariko-san,“ říkala jí Sazuko, silně rozrušená. „Jen se nebojte,“ odpověděla Mariko. „Nic se nezměnilo. Uvnitř hradu se můžeme pohybovat volně, i když s doprovodem.“

„Zastaví vás! Och, proč jen jste –“

„Mariko-san má pravdu, dítě," přidala se beze strachu Kiri. „Nic se nezměnilo. Brzy se uvidíme, Mariko-čan." Kiri pak vykročila jako první po cestě uvnitř jejich hradního křídla, hnědí zavřeli opevněnou bránu a Mariko se konečně začal zklidňovat dech. Pak s Jabuem a Blackthornem došla ke svému domu.

Nyní si vybavovala, jak – když tam tak stála osamocená, jediná se vztyčeným praporem – postřehla Blackthornovu pravou ruku chystající vrhací nuž, a jak jí to znovu dodalo sil. Ano, Andžin-san, pomyslela si. Ty jsi jediný, o kterém vím, že se na něj mohu spolehnout. Byl jsi tam když jsem tě potřebovala.

Očima zalétla k Jabuovi, který seděl se zkříženýma nohama naproti ní a rýpal se v zubech. Tím, že ji Jabu veřejně podpořil, jak ji následoval ven, byla překvapena. Kvůli této podpoře a také proto, že rozčilováním vůči němu by nic nezískala, přešla jeho jedovatou hrubost bez povšimnutí a začala ho zpracovávat. „Promiňte mi mou hloupost. Jabu-sama, prosím," začala nyní kajícným hlasem zastřeným slzami. „Samozřejmě že máte pravdu. Mrzí mě to, jsem jenom hloupá ženská."

„To tedy ano! Taková pitomost, postavit se Išidovi v jeho vlastním hnízdě, co?"

„Máte pravdu, odpusťte mi, prosím. Mohla bych vám nabídnout sake nebo ča?" Mariko tleskla. V okamžiku se otevřely vnitřní dveře a objevila se v nich Čimmoko. Měla rozcuchané vlasy a vystrašený obličej napuchlý od pláče. „Přines mým hostům sake a ča. A něco k jídlu. A hleď se upravit! Jak se opovažuješ sem takhle přijít? Kde si myslíš, že jsi, v nějakém rolnickém stavení? Děláš mi před urozeným panem Kašigim ostudu!"

Čimmoko v slzách odběhla.

„Promiňte, pane. Odpusťte, že je tak nestydatá."

„Ale, na tom přece nezáleží. Co uděláme s Išidem? Hmhm, paní… ta vaše jízlivost s tím rolnickým původem, tím jste ťala do živého, to se mocného pana hejtmana dotklo. Teď jste si tedy udělala nepřítele! Jejejej, byl tam přede všemi jako nahý v trní!"

„Och, myslíte? To mi tedy odpusťte, jeho jsem urazit nechtěla."

„Nu, ale vždyť on je rolník, vždycky byl a bude, a ty z nás, kdož jsou skuteční samurajové, vždy nenáviděl."

„Ó, jak jste chytrý, pane, že jste si to uvědomil. Díky, že jste mi to řekl." Mariko se poklonila, naoko si stírala slzu a dodala: „Víte, cítím se teď tak bezpečná – vaše síla… Nebýt vás, Kašigi-sama, myslím, že bych byla omdlela."

„Je to pošetilé, takhle přede všemi Išida napadnout," povzdechl si Jabu, už trochu obměkčen.

„Ano. Máte pravdu. Jaká škoda, že všichni naši vůdcové nejsou tak silní a moudří jako vy, urozený pane, potom by kníže Toranaga nebyl v

takových potížích.“

„To souhlasím. Ale stejně jste nás dostala do pěkné bryndy.“

„Prosím za odpuštění. Ano, je to všechno moje chyba.“ Mariko předstírala, že statečně potlačuje slzy. Sklonila hlavu a zašeptala: „Děkuji vám, pane, že jste mou omluvu přijal. Jste tak velkorysý.“

„To ano. No dobrá.“

Mariko se vděčně uklonila, otočila se k Blackthornovi a řekla mu portugalsky: „Andžin-san, prosím vás, teď poslouchejte a zatím se na nic neptejte. Je mi líto, ale nejdřív musím uklidnit tohohle nevycválaného neřáda – říkáte to tak?“ Rychle mu vylíčila, o čem byla řeč a proč Očiba tak rychle odspěchala.

„Tak to je zlé, co?“ zeptal se a upřeně si ji prohlížel.

„Ano. Jabu-sama vás žádá o radu. Co dělat, abychom se dostali z té šlamastyky, do které jsem vás svou hloupostí oba dostala?“

„Jakou hlouposti?“ Blackthorne na ni pořád hleděl a ona byla stále neklidnější. Sklopila zrak na tatami. Blackthorne promluvil přímo na Jabua. „Ještě nevím, pane. Teď rozumím – teď přemýšlím.“

„Co je tady ještě k přemyšlení? Jsme tu zavření,“ odpověděl Jabu mrzutě.

Mariko jeho slova přeložila, aniž zvedla hlavu.

„To je asi pravda, Mariko-san, že?“ řekl Blackthorne. „To platilo vždycky.“

„Bohužel ano.“

Odvrátil se a zadíval se do noci. V držácích na kamenných zdech kolem přední zahrady hořely pochodně. Jejich záře se třpytila na listech a rostlinách, které byly právě jen kvůli tomu pokropeny. Západní stranu uzavírala železem pobitá brána střežená hrstkou hnědých.

„Slyš,“ promluvil na ni latinsky, stále otočen zády. „Mně s tebou v klidu soukromí jest třeba promluviti.“

„Můj milý. Tak jest, mně s tebou též,“ odpověděla. Tvář měla od Jabua odvrácenou, ani ona si nevěřila. „Já noci dnešní za tebou přijíti musím.“ Vzhlédla na Jabua. „Andžin-san sdílí váš názor o mé hlouposti, pane, všechno mi je to tak líto.“

„To nám teď moc nepomůže.“

„Andžin-san,“ prohodila věcným hlasem, „později večer jdu ke Kiricubo-san. Vím, kde bydlíte. Nějak už vás najdu.“

„Ano. Díky.“ Zůstal k ní otočený zády.

„Jabu-sama,“ navrhla pokorně, „dnes večer půjdu ke Kiricubo-san. Je moudrá – třeba bude vědět, jak z toho ven.“

„Řešení je jenom jedno.“ Jabu měl oči jako uhlíky a pronesl to s konečností, jež ji zdrtila. „Zítra se omluvíte. A nikam nepojedete.“

Kijama dorazil načas. Byl s ním Sarudži a srdce jí pokleslo.

Když za sebou měli formální pozdravy, vybídl ji Kijama zasmušile: „Tak a teď mi vysvětlete, co to mělo znamenat, Mariko-čan.“

„Není přece válka, urozený pane. Neměli bychom být zavření, ani s námi nemají co zacházet jako s rukojmími – mohu tedy odjet, jak se mi zlíbí.“

„Nemusíme válčit, abychom potřebovali rukojmí. Dobře to víte. Paní Očiba byla držena jako rukojmí v Edu výměnou za bezpečnost vašeho pána zde a také nebyla žádná válka. Kníže Sudara s rodinou jsou dnes rukojmími u jeho bratra a neválčí spolu, či snad ano?“

Zůstala sedět se sklopenýma očima.

„Je tady celá řada lidí, kteří tu jsou rukojmími, aby byla zajištěna věrná poslušnost jejich pánu k regentské radě, sestávající z legálních vládců říše. To je moudré. Je to přece běžný zvyk, ne?“

„Ano, pane.“

„Dobrá. A teď mi tedy prosím řekněte skutečný důvod.“

„Pane?“

„Nehrajte si se mnou!“ vyjel Kijama podrážděně. „Já taky nejsem žádný rolník! Chci vědět, proč jste udělala to, co jste udělala.“

Mariko zvedla oči. „Odpusťte, ale pan hejtman se mě prostě dotkl svou arogancí, pane. Mám své příkazy. Není na tom nic špatného, vzít s sebou Kiri a paní Sazuko a na pár dní se setkat s naším pánem.“

„Víte moc dobře, že je to vyloučeno. Kníže Toranaga to musí vědět stejně dobře jako vy.“

„Nezlobte se, ale můj pán mi dal příkazy. Samuraj o nařízeních svého pána nepochybuje.“

„Jistě. Ale já o nich pochybnosti mám, protože jsou nesmyslné. Váš pán nemívá ve zvyku věnovat se nesmyslům nebo dělat chyby. A já trvám na tom, že mám právo pochybovat i o vás.“

„Odpusťte mi prosím, pane, ale není o čem mluvit.“

„Ale je. Třeba tady o Sarudžim si můžeme popovídat. Jde také o to, že vás znám celý život a po celou tu dobu jsem si vás vážil. Hiromacu-sama je můj nejstarší žijící přítel a váš otec byl mým vzácným přítelem a uctívaným spojencem, až do posledních čtrnácti dnů svého života.“

„Samuraj nezpochybňuje rozkazy svého lenního pána.“

„Teď máte na výběr jen dvě věci, Mariko-čan. Buď se omluvíte a zůstanete, nebo se pokusíte odjet. Když uděláte to druhé, zabrání vám v tom.“

„Ano. To je mi jasné.“

„Zítra se omluvíte. Já svolám zasedání regentu a oni v celé záležitosti učiní závěr. Pak budete moci s Kiricubo a paní Sazuko odjet.“

„Promiňte, prosím, jak dlouho to bude trvat?“

„Nevím. Pár dní.“

„Odpusťte, ale já pár dní nemám, mám nařízeno ihned odjet.“

„Podívejte se na mě!“ Poslechla. „Já, Kijama Ukon-no-Odanaga z rodu Fudžimoto, pán Higa, Sacumy a Osumi, regent a nejvyšší křesťanský daimjó Japonska, vás žádám, abyste zůstala.“

„Promiňte, ale můj lenní pán mi zůstat zakazuje.“

„Vy nerozumíte, co vám říkám?“

„Rozumím, pane. Ale nemám na vybranou, nehněvejte se, prosím.“

Pokynul směrem k jejímu synovi. „Zasnoubení mezi mou vnučkou a Sarudžim… Těžko mohu dopustit, aby to tak zůstalo, když upadnete v nemilost.“

„Ano, vím, pane.“ Mariko měla utrápené oči. „To chápu.“ Viděla synovo zoufalství. „Je mi to líto, chlapče. Ale musím konat svou povinnost.“

Sarudži začal něco říkat, ale rozmyslel si to a pak po chvilce spustil: „Odpusťte, maminko, ale není.. není vaše povinnost k následníkovi důležitější než povinnost ke knížeti Toranagovi? Naším skutečným lenním pánem je přece následník!“

Zamyslela se nad tím. „Je, můj synu, a není. Zatímco kníže Toranaga má nade mnou pravomoc, následník nemá.“

„Má to snad znamenat, že kníže Toranaga má pravomoc také nad následníkem?“

„Ne, promiň.“

„Odpusťte mi, maminko, prosím vás, ale tomu nerozumím. Myslím si, že pokud následník vydá nějaký rozkaz, musí mít vyšší váhu než příkaz našeho pána Toranagy.“

Neodpověděla.

„No tak, odpovězte mu.“ vyštěkl Kijama.

„To byl tvůj nápad, synu? Anebo ti to do hlavy nasadil někdo jiný?“

Sarudži se zamračil, jak se snažil rozpomenout. „Mluvili jsme o tom –kníže Kijama a – a jeho paní. Také otec vizitátor. Už si nevzpomínám. Myslím, že jsem na to přišel sám. Otec vizitátor řekl, že mám pravdu, bylo to tak, urozený pane?“

„Řekl, že následník je v říši důležitější než kníže Toranaga. Podle zákona. Odpovězte mu prosím přímo, Mariko-san.“

„Kdyby byl následník dospělý muž, kampaku, zákonný vládce této říše, jako byl jeho otec taikó, tak bych ho v této věci poslechla, i na úkor knížete Toranagy. Ale Jaemon je ve skutečnosti i podle zákona dítě a proto není způsobilý. Podle zákona. Stačí ti ta odpověď?“

„Ale – ale pořád je to přece následník, nebo snad ne? Regenti ho poslouchají – ctí ho i kníže Toranaga. Co… co záleží na roce nebo na pár letech, maminko? Jestli se neomlu-… Promiňte mi, prosím, ale já se o vás bojím.“ Chlapcovi se chvěly rty.

Mariko pocítila touhu natáhnout se k němu, obejmout ho a ochránit v náručí. Neudělala to však. „Já se nebojím, synáčku. Z ničeho na této zemi nemám strach. Obávám se jedině Božího soudu," pronesla a otočila se ke Kijamovi.

„Ano," přitakal Kijama, „vím o tom. Požehnej vás za to Matka Boží." Na chvíli se odmlčel. „Mariko-san, hodláte se panu hejtmanovi veřejně omluvit?"

„Ano, ráda, za předpokladu, že on z mé cesty veřejně odklidí všechny své vojáky a vydá mně, paní Kiricubo a paní Sazuko písemné povolení, že zítra můžeme odcestovat."

„Podřídíte se příkazu regentské rady?"

„Odpusťte, pane, ale v této věci nikoli."

„Přijala byste jejich žádost?"

„Prosím za prominutí, v této věci ne."

„Uznáte žádost ze strany následníka a urozené paní Očiby?"

„Promiňte, ale jakou žádost?"

„Abyste je navštívila, na pár dní s nimi zůstala a my mezitím celou tu záležitost vyřešíme."

„Nezlobte se, pane, ale co by se tu mělo řešit?"

Kijamova trpělivost přetekla a vykřikl: „Tak předně budoucnost a řád celé říše, za druhé osud Matky církve, a také váš! Je zcela jasné, že vás barbarova blízkost nakazila a zatemnila vám mozek – a já jsem to věděl!"

Mariko nic neříkala, jen na něho zůstala zírat.

S vypětím sil se Kijama znovu ovládl.

„Omluvte mě, prosím… mou rozladěnost. A nevhodné chování," řekl strnule. „Jedinou mou omluvou je to, že mám vážné starosti." Důstojně se uklonil. „Omlouvám se vám."

„Byla to moje chyba, urozený pane. Odpusťte mi, prosím, že jsem zničila vaši harmonii a způsobila vám těžkosti. Ale nemám jinou možnost."

„Váš syn vám jednu nabídl, já sám jsem vám jich poskytl několik."

Neodpověděla.

Vzduch v místnosti je začínal všechny dusit, ačkoli noc byla chladná a s plameny pochodní si pohrával vánek.

„Takže jste rozhodnutá?"

„Nemám na vybranou, pane."

„Nu dobrá, Mariko-san. Těžko k tomu dodat něco víc, než že vám nařizuji nehnat tu záležitost na ostří nože – a žádám vás o to."

Uklonila se.

„Sarudži-san, počkej na mě prosím venku," rozhodl Kijama.

Chlapec byl skoro bez sebe, sotva schopen řeči. „Ano, urozený pane." Poklonil se Mariko. „Omluvte mě, prosím, maminko."

„Ochraňuj tě Bůh až na věky.“

„I vás.“

„Amen,“ dodal Kijama.

„Dobrou noc, synáčku.“

„Dobrou noc, maminko.“

Když osaměli, Kijama řekl: „Otec vizitátor si dělá velké starosti.“

„O mě, pane?“

„Ano. A o Svatou církev. A kvůli barbarovi s tou jeho lodí. Řekněte mi nejdřív něco o něm.“

„Je to výjimečný člověk, velmi silný a nesmírně inteligentní. Na moři je… on tam patří. Na moři jako by se stával částí lodi a oceánu, a na volném moři se mu nikdo v odvaze a obratnosti ani zdaleka nepřiblíží.“

„Ani Rodrigues-san?“

„Andžin-san už nad ním dvakrát vyhrál. Jednou tady a jednou na naší cestě do Eda.“ Vyprávěla mu o tom, jak za nimi Rodrigues přijel v noci, když přebývali poblíž Mišimy, o ukrytých zbraních a o všem, co za slechla. „Kdyby měli rovnocenné lodě, Andžin-san by zvítězil. Myslím, že dokonce i s horším plavidlem.“

„Řekněte mi něco o jeho lodi.“

Vyhověla mu.

„A co víte o jeho vazalech?“

Vyložila mu, jak se všechno seběhlo.

„Proč mu ale kníže Toranaga tu loď dal, a k tomu peníze, vazaly a volnou ruku?“

„To mi můj pán nikdy neřekl, pane.“

„Řekněte mi prosím svůj názor.“

„Aby mohl pana Andžina vyslat proti svým nepřátelům,“ řekla Mariko, aniž zaváhala, a pak bez omlouvání dodala: „Když už se mě na to ptáte, pak věžte, že v tomto případě má Andžin-san stejné úhlavní nepřátele jako můj pán: Portugalce, svaté otce, kteří je podněcují, a knížata Harimu, Onošiho a vás, urozený pane.“

„Proč by nás měl Andžin-san považovat za své úhlavní nepřátele?“

„Kvůli Nagasaki, obchodu a vaší nadvládě nad pobřežím Kjúšú, pane. A protože jste hlavní katoličtí daimjóové.“

„Církev není vůči knížeti Toranagovi zaměřena nepřátelsky. Ani svatí otcové.“

„Nehněvejte se, ale soudím, že kníže Toranaga je přesvědčen, že svatí otcové podporují hejtmana Išida, stejně jako vy.“

„Já podporuji následníka. Proti vašemu pánovi jsem proto, že on tak nečiní a že naši církev zničí.“

„Promiňte, ale to není pravda. Věřte mi, pan hejtman mému pánovi nesahá ani po paty. Vždyť vy jste bojoval dvacetkrát víc po boku knížete

Toranagy jako jeho spojenec než proti němu, víte, že se mu dá věřit. Proč se spolčujete s jeho vyhlášeným nepřítelem? Kníže Toranaga si vždycky přál obchod, proti křesťanům není zaměřen tak, jako pan hejtman a urozená paní Očiba.“

„Promiňte mi, Mariko-san, ale jako že je Bůh nade mnou, věřím, že kníže Toranaga naší křesťanskou vírou tajně opovrhuje, naši církev skrytě nenávidí a potají je odhodlán znemožnit následnictví a odstranit následníka i urozenou paní Očibu. Magnetem je pro něj šógunát – nic jiného. Tajně se chce stát šógunem, tajně se na to chystá a všechno zaměřuje právě na tento jediný cíl.“

„Jako že je Bůh nade mnou, pane, tomu já nevěřím.“

„Vím – ale to ještě neznamená, že máte pravdu.“ Chvilku se na ni díval, pak pokračoval: „Sama jste přece přiznala, že Andžin-san je se svou lodí pro církev krajně nebezpečný, není to tak? Rodrigues s vámi souhlasí, že kdyby Andžin-san zastihl Černou loď na moři, bylo by s ní zle.“

„Ano, o tom jsem také přesvědčena, pane.“

„To by přece naší Matce církvi nesmírně uškodilo, ne?“

„Zajisté.“

„A vy přesto církvi proti takovému člověku nepomůžete?“

„On není proti církvi, pane, ve skutečnosti ani proti otcům, i když jim nedůvěřuje. Jde pouze proti nepřátelům své královny. A jeho cílem je Černá loď – kvůli zisku.“

„Ale staví se proti pravé víře a je tedy kacíř. Není to tak?“

„Jistě. Ale já si nemyslím, že by nám otcové říkali vždycky jenom pravdu. A spoustu nám toho neřekli nikdy. Sám Cukku-san připustil řadu věcí. Můj lenní pán mi nařídil, abych se panu Andžinovi stala důvěrníkem a přítelem, naučila ho našemu jazyku a zvykům a sama se zase učila od něj, co by pro nás mohlo být cenné. Zjistila jsem přitom –“

„Chtěla jste říci cenné pro Toranagu, ne?“

„Pane, poslušnost k lennímu pánovi je vrcholnou hodnotou života každého samuraje. Není snad oddanost tím, co vyžadujete od všech svých vazalů?“

„Jistě. Ale kacířství je hrozná věc a jak už to tak vypadá, vy jste se s tím barbarem spřáhla proti vlastní církvi, jako byste od něho byla nakažená. Modlím se, aby vám Bůh otevřel oči, Mariko-san, ještě než nadobro ztratíte naději na vykoupení. Tak, a teď ještě poslední věc. Otec vizitátor mi řekl, že pro mne máte nějakou důvěrnou zprávu.“

Tohle naprosto nečekala. „Pane?“

„Říkal, že před pár dny Cukku-san posílal nějakou zprávu. Z Eda, po zvláštním poslu. Vy prý máte nějakou novinu o – o mých spojencích.“

„Požádala jsem, abych mohla otce vizitátora zítra ráno navštívit.“

„Ano. Zmínil se mi o tom. Nuže?“

„Prosím za prominutí, potom, co se s ním zítra uvidím –“

„Žádné zítra, teď hned! Otec vizitátor říkal, že se to má týkat knížete Onošiho, nějak to prý souvisí s církví a máte mi to ihned sdělit. Jako že je Bůh nade mnou, tak to řekl. To jste snad klesla tak hluboko, že už nechcete věřit dokonce ani mně?“

„Nezlobte se. Cukku-san a já jsme se tak dohodli. Požádal mě, abych to řekla jedině otci vizitátorovi, to je vše, pane.“

„Otec vizitátor rozhodl, že to máte sdělit mně, a to ihned.“

Mariko pochopila, že nemá na vybranou. Kostky byly vrženy. Řekla mu o spiknutí usilujícím o jeho život. Všechno, co o tom věděla. I on se vysmíval pomluvám, dokud mu neřekla přesně, odkud ta zvěst pochází.

„Cože, jeho zpovědník? Ten?“

„Je mi líto, ale je to tak.“

„Škoda že je Uraga mrtev,“ povzdychl si Kijama a tím víc se cítil zahanben, že ten noční útok na Andžina skončil krachem – stejně jako před časem ten minulý – a nyní navíc zabil jediného člověka, jenž by mohl dokázat, že jeho nepřítel Onoši je zrádce. „Za tuhle svatokrádež bude Uraga navěky hořet v pekelné výhni. To je strašné, co spáchal. Nezaslouží si nic jiného než exkomunikaci a peklo, ale přesto mi posloužil, když to vyklopil – pokud je to pravda.“ Kijama se na ni podíval, najednou z něj byl stařec. „Nechce se mi věřit, že by toho byl Onoši schopen. Nebo že by o tom kníže Harima věděl.“

„Už je to tak. Nemohl – nemohl byste se knížete Harimy zeptat, zda je to pravda?“

„Jistě, ale něco takového by nikdy neprozradil. Já bych to tedy neudělal, vy snad ano? Smutné, že? Jak strašlivé jsou cesty lidské.“

„To ano.“

„Nemohu tomu uvěřit, Mariko-san. Uraga je mrtev, takže důkaz nikdy nezískáme. Udělám z opatrnosti určitá opatření, ale… nechce se mi tomu věřit.“

„Chápu. Uvažte jednu věc, urozený pane. Nezdá se vám velice podivné, že pan hejtman Išido nechal pana Andžina hlídat strážemi?“

„Proč podivné?“

„K čemu by ho měl chránit? Když ho nenávidí? To je dost zvláštní, nemyslíte? A co když je to kvůli tomu, že by se Andžin-san mohl stát i pro pana hejtmana zbraní proti katolickým daimjóům?“

„Teď jsem nepochopil, kam míříte.“

„Kdybyste, pane – Bůh chraň – zemřel, kníže Onoši se stane nejvyšším vládcem Kjúšú, není to tak? Co pak panu hejtmanovi zbude v rukou, aby Onošiho dokázal držet na uzdě? Nic – jedině že by využil pana Andžina.“

„To je možné,“ přitakal Kijama pomalu.

„K tomu, aby pana Andžina chránil, muže mít jediný důvod – že ho

chce využít. Ale kde? Jedině proti Portugalcům – a tedy i proti křesťanským daimjóům na Kjúšú. Není to tak?“

„Mohlo by to tak být.“

„Jsem přesvědčena, že Andžin-san má pro vás stejnou hodnotu jako pro Onošiho, Išida nebo mého pána. Pokud ovšem bude naživu. Jeho znalosti jsou nepřeberné. A jedině vědomosti nás mohou před barbary ochránit, třeba i před Portugalci.“

„Ty můžeme rozdrtit, vypovědět, kdy se nám zachce,“ podotkl na to Kijama pohrdavě. „Jsou to jenom komáři na koňském těle, nic víc,“

„Až Matka církev zvítězí a celá země se stane křesťanskou, jak si my přejeme, co pak? Budou dál platit naše zákony? Myslíte, že bušidó přežije? Proti přikázáním? Troufám si říci, že nikoli – stejně jako všude jinde v katolickém světě, pokud budou mít svatí otcové hlavní slovo a pokud my nebudeme připraveni.“

Neodpověděl jí.

„Urozený pane,“ pokračovala, „zapřísahám vás, zeptejte se pana Andžina, co se jinde ve světě stalo.“

„To tedy neudělám. Řekl bych, že vás uhranul, Mariko-san. Věřím svatým otcům. Myslím, že Andžin-san je Satanův učedník, a naléhavě vás prosím, uvědomte si, že už vás jeho kacířství nakazilo. Třikrát jste řekla ‚katolický‘, když jste měla na mysli ‚křesťanský‘. Cožpak z toho nevyplývá, že s ním souhlasíte, že existuje dvojí víra, dvě stejně pravdivé verze pravé víry? Není snad vaše pohrůžka dnešního večera pro následníka ranou pod pás? A neohrožuje zájmy církve?“ Vstal. „Za tu zprávu vám děkuji. Jděte s Bohem.“

Mariko z rukávu vyňala malý, tenký, zapečetěný svitek. „Kníže Toranaga mě požádal, abych vám předala tohle.“

Kijama se podíval na neporušenou pečeť. „Víte, co v tom je, Mariko-san?“

„Ano. Dostala jsem příkaz, že budu-li zadržena, mám to zničit a zprávu předat ústně.“

Kijama pečeť rozlomil. Ve zprávě Toranaga opakovaně zdůraznil své přání zachovat mezi nimi mír, vyjádřil bezvýhradnou podporu následníkovi a jeho nástupnictví a stručně se zmiňoval o Onošim. Poslední slova zněla: „Nemám o knížeti Onošim důkaz, ale Uraga-no-Tadamasa jej mít bude a záměrně jsem ho pověřil, aby byl připraven zodpovědět vaše dotazy, pokud projevíte zájem. Mám ovšem důkaz, že Išido zradil svou tajnou dohodu s vámi o tom, že jakmile já budu mrtev, postoupí vašim potomkům Kantó. Osm provincií tajně přislíbil mému bratru Zatakimu výměnou za to, že mě zradí – což se také stalo. Nehněvejte se, prosím, starý příteli, ale vás zradili také. Jakmile zemřu, budete s celou rodinou izolováni a pobiti a podobný osud čeká celou křesťanskou církev.

Naléhavě vás prosím, abyste všechno znovu uvážil. Brzy budete mít důkaz, že to míním upřímně.“

Kijama zprávu přečetl ještě jednou a ona z něj nespouštěla oči, jak také dostala nařízeno. „Pozorujte ho velice důkladně, Mariko-san,“ uložil jí před cestou Toranaga. „Pokud jde o tu jeho dohodu s Išidem ohledně Osmi provincií, nejsem si zcela jist. Zvědové to sice hlásili, ale najisto to nevím. Poznáte to z toho, co udělá – anebo neudělá –, pokud mu mou zprávu předáte v pravou chvíli.“

Viděla, jak Kijama zareagoval. Takže i tohle je pravda, pomyslela si.

Starý daimjó vzhlédl a rezolutně pronesl: „A ten důkaz jeho upřímnosti máte být zajisté vy, že? Zápalná oběť, obětní beránek?“

„Ne, pane.“

„Nevěřím vám. A jemu také nevěřím. Ta Onošiho zrada, dejme tomu. Ale to ostatní… Kníže Toranaga na nás zase vytahuje své staré triky, jako vždycky namíchá pár polopravd a k tomu přidá trochu medu i jedu. Obávám se, že pokud tady někoho doopravdy zradili, Mariko-san, pak jste to vy.“

54/

„V poledne se vydáme na cestu.“

„Ne, Mariko-san.“ Sazuko měla pláč na krajíčku.

„Ale ano,“ řekla Kiri. „Ano, vyrazíme, jak říkáte.“

„Ale oni nás zastaví,“ vybuchla dívka. „Vždyť to nemá žádný smysl.“

„Ba ne, mýlíš se, Sazuko-čan,“ odporovala jí Mariko. „Velice na tom záleží.“

„Mariko-san má pravdu,“ přidala se Kiri. „Máme své příkazy.“ Dopodrobna navrhla, jak to s odjezdem udělat. „Pokud si budete přát, klidně můžeme být do svítání připraveni.“

„Měli bychom vyjet v poledne. On to tak chtěl, Kiri-čan,“ odpověděla Mariko.

„Moc toho s sebou potřebovat nebudeme, že?“

„Jistě.“

„To tedy určitě ne!“ přidala se Sazuko. „Nezlobte se, ale celé mi to připadá tak hloupé, vždyť nás zadrží!“

„A třeba zrovna ne, dítě,“ nesouhlasila Kiri. „Mariko tvrdí, že nás nechají projít, i kníže Toranaga to očekává. Předpokládejme tedy, že to opravdu udělají. Jdi si trochu odpočinout. No tak. Musím si ještě s Mariko-san promluvit.“

Dívka odešla, sužována těžkými starostmi.

Kiri založila ruce na prsou. „Nu, Mariko-san?“

„Posílám po holubovi šifrovanou zprávu, ve které knížeti Toranagovi líčím, co se dnes večer stalo. Vyletí s prvním světlem. Pokud nastanou nějaké potíže, Išidovi lidé se zítra nepochybně pokusí další mé holuby zahubit a sem je vzít nemohu. Chtěla byste rovnou poslat nějakou zprávu?“

„Ano. Hned ji napíšu. Jak myslíte, že to dopadne?“

„Kníže Toranaga je přesvědčen, že když budu pevná, nechají nás projít.“

„S tím nesouhlasím. A promiňte, nemyslím, že byste tomu pokusu i vy sama příliš věřila.“

„Mýlíte se. Jistěže nás zítra mohou zadržet, a pokud to udělají, nastanou hrozné hádky a výhružky, ale to všechno nic neznamená.“ Mariko se zasmála. „Budou nás strašit, Kiri-san, vydrží jim to celý den a celou noc. Ale příštího dne v poledne budeme smět odjet.“

Kiri potřásla hlavou: „Jestliže pustí nás, všichni ostatní rukojmí z Ósaky odjedou taky. Išida to velmi oslabí a ztratí tvář. To nemůže připustit.“

„Jistě.“ Mariko byla hluboce spokojena. „Přesto je v pasti.“

Kiri si ji prohlížela. „Za osmnáct dní tu přece náš pán bude, že? Musí tu být.“

„To ano.“

„Nezlobte se, ale proč tedy tolik záleží na tom, abychom okamžitě odjely?“

„On to pokládá za dostatečně důležité, Kiri-san. Dost na to, aby nám to nařídil.“

„Ach, takže má nějaký plán?“

„Cožpak neměl vždycky v rukávě dostatek plánů?“

„Od okamžiku, kdy Velebený souhlasil se svým příjezdem, je náš pán v pasti, nebo ne?“

„Ano.“

Kiri se podívala na šódži. Byla zatažená. Naklonila se dopředu a tiše řekla: „Proč mě pak tedy tajně požádal, abych tu myšlenku namluvila paní Očibě?“

Mariko začala pozbývat jistoty. „On vás pověřil, že to máte udělat?“

„Ano. Už v Jokose, jakmile se poprvé setkal s panem Zatakim. Proč by na sebe sám upletl bič?“

„To nevím.“

Kiri se kousla do rtů. „To bych tedy ráda věděla. Brzy se to dozvíme, ale nemyslím si, že mi říkáte všechno, co víte, Mariko-čan.“

Mariko začala protestovat, ale Kiri se jí dotkla, znovu ji upozornila, aby byla potichu, a zašeptala: „Ve své zprávě mi píše, abych vám plně důvěřovala, takže není třeba nic dodávat. Já vám opravdu věřím,

Mariko-čan, to ale neznamená, že bych přestala myslet, víte?“

„Promiňte mi, prosím.“

„Jsem na vás tak hrdá,“ řekla Kiri normálním hlasem. „Ano, takhle se tam Išidovi a všem ostatním postavit. Kéž bych tak měla vaši odvahu.“

„Pro mě to nebylo nic těžkého. Náš pán řekl, že máme odjet.“

„Já si myslím, že se pouštíme do zapeklitě nebezpečné věci. Přesto ale, čím bych vám mohla být užitečná?“

„Když mě podpoříte.“

„S mou podporou můžete počítat. Tu jste měla vždycky.“

„Zůstanu tu s vámi do svítání, Kiri. Nejdřív si ale ještě musím promluvit s panem Andžinem.“

„Jistě. Raději vás doprovodím.“

Obě ženy vyšly z Kiriných pokojů s doprovodem hnědých a cestou míjely další hnědé, kteří se klaněli a zcela zjevně byli na Mariko nesmírně hrdí. Kiri ji vedla chodbami, přes prostornou audienční síň a do další chodby za ní. Tady byli na stráži hnědí společně s šedými. Když spatřili Mariko, všichni se ukláněli, hnědí i šedí bez rozdílu jí vzdávali čest. Když Kiri s Mariko viděly ve svých prostorách tolik šedivců, vyvedlo je to z rovnováhy. Skryly však své rozladění a nic neříkaly.

Kiri ukázala na jedny z dveří.

„Andžin-san?“ zavolala Mariko.

„*Hai?*“ Dveře se otevřely. Stál v nich Blackthorne. V místnosti za ním byli další dva šedivci. „Vítejte, Mariko-san.“

„Dobrý večer.“ Mariko pohlédla na šedé. „Musím si s panem Andžinem pohovořit o samotě.“

„Prosím, račte si s ním promluvit, urozená paní,“ řekl jejich velitel s hlubokou úctou. „Naneštěstí jsme od knížete Išida dostali osobní příkaz, že ho pod hrozbou okamžité smrti nesmíme nechávat o samotě.“

Přišel Jošinaka, který byl pro tuto noc důstojníkem ve službě. „Odpusťte mi, urozená paní Todo, musel jsem s těmito dvaceti strážci pro pana Andžina souhlasit. Byl to osobní požadavek pana Išida, nehněvejte se.“

„Pokud má kníže Išido na zřeteli jedině bezpečnost pana Andžina, jsou vítáni,“ souhlasila, ale uvnitř tím vůbec nebyla nadšena.

Jošinaka se na velitele šedivců obrátil s návrhem: „Dokud u něho bude paní Toda, převezmu za něho zodpovědnost. Můžete počkat venku.“

„Promiňte,“ řekl onen samuraj pevně. „Nemám se svými muži žádnou jinou možnost, než na vše dohlédnout vlastníma očima.“

„Já tu ráda zůstanu,“ ozvala se Kiri. „Jistěže by tu někdo být měl.“

„Odpusťte, Kiricubo-san, ale musíme být přítomni. Promiňte mi, urozená paní Todo,“ pokračoval velitel celý nesvůj, „ale nikdo z nás barbarsky nerozumí.“

„Nikomu tu nepřišlo na mysl, že byste byli tak nezdvořilí a chtěli poslouchat," namítla Mariko a neměla daleko k hněvu. „Ale barbarské zvyky jsou od našich odlišné."

„Šedí pochopitelně musí svého pána poslechnout," potvrdil Jošinaka. „Měla jste dnes večer naprostou pravdu, že samuraj je povinován především svému pánovi, urozená paní Todo, a bylo zcela správné, že jste to zdůraznila na veřejnosti."

„Naprosto správné, paní," souhlasil velitel šedivců se stejnou dávkou hrdosti. „V tom je přece jediný smysl samurajova života."

„Děkuji vám," řekla, potěšena jejich úctou.

„Ovšem pokud můžeme, veliteli, měli bychom uctít také zvyky pana Andžina," pokračoval Jošinaka. „Možná že bych o jednom řešení věděl. Následujte mě, prosím." Zavedl je zpátky do audienční síně. „Prosím, urozená paní, posaďte se s panem Andžinem tamhle." Ukázal ke vzdálenému pódiu. „Jeho stráže mohou zůstat u dveří a povinnost ke svému pánovi tak splní, my můžeme vykonávat svou a vy si můžete pohovořit, jak si přejete, podle zvyků pana Andžina. Souhlasíte?"

Mariko Blackthornovi vysvětlila, co říkal Jošinaka, a pak pokračovala obezřetně latinsky: „Noci dnešní nikdy ti pokoje nedopřejí. Nám možnost jiná nezbývá – leda bych ihned pobíti je dala, pakliže to jest přáním tvým."

„Mým přáním jest o samotě s tebou promluviti," odpověděl Blackthorne, „však přes mrtvoly nikoliv. Díky, žes na to mě se otázala."

Mariko se otočila k Jošinakovi. „Dobrá, děkuji vám, Jošinaka-san. Mohl byste někoho poslat pro kadidelnice na vonné tyčinky proti komárům?"

„Samozřejmě. Promiňte, prosím, paní, máme nějaké další zprávy o paní Jodoko?"

„Ne, Jošinaka-san. Slyšely jsme, že stále odpočívá, bolesti už nemá." Mariko se na Blackthorna usmála. „Půjdeme se posadit, Andžin-san?"

Následoval ji, Kiri se vrátila do svých pokojů a šedivci se rozestavili u dveří audienční síně.

Velitel šedých stál poblíž Jošinaky, na pár kroků od ostatních. „Tohle se mi nelíbí," zašeptal drsně.

„To si myslíte, že mu snad paní Toda vytrhne meč a zabije ho? Nechci se vás dotknout, ale kde jste nechal rozum?"

Jošinaka odkulhal, aby překontroloval ostatní strážní stanoviště. Velitel se zahleděl k pódiu. Mariko a Andžin-san tam seděli naproti sobě, dobře osvětleni pochodněmi. Co říkali, neslyšel. Zaměřil se na jejich rty, ale stále nebyl o nic chytřejší, i když měl dobré oči a uměl portugalsky. Zřejmě zase mluví jazykem svatých otců, řekl si. Hrozný jazyk, ten se skutečně nedá naučit.

Ale stejně, co na tom záleží? Proč by si s kacířem nemohla soukromě popovídat, když ji to těší? Stejně už na zemi dlouho nepobudou. Jak je to smutné. Ó, požehnaná Matko boží, vezmi ji navždy pod svou ochranu za její statečnost.

„Latina bezpečnější určitě bude, Andžin-san.“ Vějířem odehnala bzučícího komára.

„Mohou nás odtud slyšeti?“

„Ne, soudím, že nikoliv, když tišiti budeme hlas, hovoříce tak, jak tys mě cvičil – s ústy takřka nehybnými.“

„Nuž dobře. Jak s Kijamou jsi pořídila?“

„Miluji tě.“

„Ty má…“

„Jak jen jsem tebe postrádala.“

„A jak já tebe. Jak to jen zaříditi, by o samotě sejíti se dopřáno nám bylo?“

„Dnes jest to vyloučeno zcela. Snad o noci zítřejší možno by to bylo, miláčku můj. Jistý plán již jsem zosnovala.“

„Že zítra, díš? Však co odjezd tvůj?“

„Nazítří býti mohu zadržena, Andžin-san – však prosím, bys starosti žádné s věcí tou celou nespojoval. Dalšího dne poté odjeti nám zajisté dopřáno bude všem, jak jen se nám zamane. Jestliže tedy zastaví mě, pak noci zítřejší nám lze býti pospolu.“

„Jak však chceš toho dosáhnouti?“

„Mně pomůže Kiri. Již na nic se dalšího netázej. Věc vskutku to bude nejsnadnější –“ Zmlkla, když služky přinášely malé kadidelnice. Vlnící se proužky dýmu brzy vypudily noční havěť. Když měli znovu jistotu, povídali si o svém cestování. Úplně jim stačilo, že jsou spolu, milovali se, aniž se dotýkali, a stále se vyhýbali jakékoli zmínce o Toranagovi a o tom, jak důležitým dnem je zítřek. Potom se zeptal: „Išido mým je nepřítelem. Proč tedy potom tolikerou stráží vůkol jsem obklopen?“

„Bys chráněn byl, a ovšem dohledu těsnému podroben. Já soudím, že Išido též má za lubem nějak tebe využíti na Černou loď a vůči knížatům oněm, Kijamovi s Onošim.“

„Ach tak. Já též již na to pomyslil.“

Viděla, jak si ji pátravě prohlíží. „Co tíží mysl tvou, Andžin-san?“

„Na rozdíl od toho, co Jabu soudí, já o jedné věci jsem přesvědčen, vždyť nejsi ty pošetilá přec. Vše, cos dnes pravila v oné síni, to schystáno předem, toť věc jistá, a vedeno jasným úmyslem – za tím vším příkaz Toranagův se skrývá.“

Vyhladila si záhyb na brokátovém kimonu. „Příkazy určité mně byly dány. Potud jest tomu vskutku tak.“

Blackthorne přešel do portugalštiny. „Zradil vás. Udělal z vás vějičku. Uvědomujete si to? Jste jenom návnada do jedné z jeho pastí.“

„Proč mi to říkáte?“

„Jste návnada. Já taky. To je přece jasné, ne? Jabu stejně tak. Toranaga nás sem všechny poslal jako oběť.“

„Ne, mýlíte se, Andžin-san. Nehněvejte se, ale nemáte pravdu.“

„Já uznati musím,“ prohodil latinsky, „žes nádherná a věz, že k tobě láskou hořím, však jsi též lhářka.“

„V životě mém věc taková dosud mně nikým nezjevena.“

„Jak jedenkrát též jsi povídala, že slov ‚miluji tě‘ znějících nikdo dosud k tobě nepronášel.“

Sklopila oči na svůj vějíř. „Pojďme se námětům druhým věnovati.“

„Když Toranaga obětuje nás, co získati chce tím?“

Neodpověděla.

„Mariko-san, mám právo snad tebe se na to otázati. Ničeho já se nebojím, jen prostě znáti toužím, zdaliž z toho užitek jaký skliditi míní.“

„Toť známo mi není.“

„I ty má jedna! Na lásku naši nezlomnou i na Boha svého přísahej.“

„Tak ty již také?“ opáčila hořce. „I ty mi říkati chceš ‚před Bohem přísahej‘ a jinak jen otázky samé mi klásti?“

„Zde o život tvůj i můj teď běží, a obou těch já si věru cením. Rci tedy znovu, co získati tím míní?“

Začala mluvit hlasitěji. „Nuž dobrá, tak tedy poslouchej. Já sama si čas ten vybrala, ano, a nejsem jen, pravda, ženština pošetilá a –“

„Střež se, prosím, Mariko-san, hleď hlas svůj opět utišiti, neb hlučnost ta nebezpečenstvím zavání.“

„Och, omlouvám se. Vskutku jest pravdou, že veřejné ono vystoupení v síni té věcí záměrnou, an Toranaga právě tak si přál.“

„Však proč?“

„Jest totiž Išido, rolník pouhý, nám povinován volným průchodem. Musila jsem já vzepříti se před tváří panstva veškera. Očiba ctěná s cestou naší Toranagovi v ústrety souhlasí. Ta nemá k tomu námitek, s ní o tom já již jsem hovořila. Netřeba tobě starostmi hlavu svou planě sužovati.“

„Mně nelíbí se, vidím-li v tobě oheň pláti, či drží-li tě v spárech podrážděnost hněvivá. Kdes vyrovnanost zanechala svou? Kam zmizely způsoby vytříbené? Snad balvanů růst měla bys sledovati, nemyslíš?“

Hněv byl tentam a Mariko se zasmála. „I ty jeden! Pravdu díš. Odpusť mi, prosím.“ Nyní se opět cítila svěží. „Ach, jak jen já ráda tebe mám, jak si tě vážím. Tak hrda jsem na tě večer byla, že přede všemi chtělo se mi polibky tvář tvou celovati, jak vaším jest zvykem.“

„Ó, Matko Boží, to byla by jiskra v prachárně jejich!“

„Kdybych s tebou sama byla, já tolik bych tě celovala, až křik tvůj o

smilování prosící celičký vesmír by vyplnil.“

„Díky, paní ctěná, však ty sedíš tam a zde zas já, a jest mezi námi žel svět celý.“

„Ach kdež, žádného světa mezi námi není. Celý můj život plný jest, a toliko díky tobě.“

Po chvilce se zeptal: „A jaké od Jabua příkazy máš – snad omluviti se a zůstati?“

„Ty nemusím ovšem poslechnouti.“

„Příkazy Toranagovy brání tomu?“

„Ano. Však nejsou to vpravdě příkazy jeho – jest taková taktéž vůle má. To všechno já sama navrhla jsem, prosíc ho, bych sem se dostaviti směla. Tak jest tomu, drahý můj. Jako že Bůh je nade mnou, já pravdu dím.“

„Co nazítří se stane?“

Řekla mu totéž, co Kiri, a dodala: „Vše proběhnouti by hladce mělo, snad ještě lépe, než zní plán. Není již Išido patronem tvým? Přísahám, že nevím sama, kde čerpá náš kníže schopnost svou, že jest tak moudrý. Než odjížděla jsem, on říkal mi sám, co stane se, co mohlo by se státi. Věděl, že nevládne Jabu-san na Kjúšú mocí pražádnou, že tam toliko Kijama či Onoši tebe by mohli ochrániti. Ne, nejsme zde za návnady žádné. Jsme pod jeho ochranou. V bezpečí dokonalém.“

„Co však oněch devatenáct dní – nyní již osmnáct? Toranaga musí přec sem přijeti, že?“

„Ano.“

„Není to tedy, jak Išido říká, časem pouhé mrhání?“

„To vskutku nevím. Však co jen vím, dní devatenáct, osmnáct či třebas tři jen pouhopouhé věčnost celou znamenati mohou.“

„Zítřek též?“

„I zítřek. Či den následný.“

„A když Išido zítra nepropustí vás?“

„Toto jest naděje naše jediná. Ta nás všech se nyní týká. Musíme Išida pokořiti.“

„Jsi sdostatek sobě jista tím?“

„Ano. Jako že Bůh jest nade mnou, Andžin-san.“

Blackthorne se znovu vymanil z děsivého snu, ale jakmile byl zcela vzhůru, bylo po snění. V přísvitu časného rozbřesku na něj skrz síť proti komárům zírali šedivci.

„Dobré ráno,“ pozdravil je. Nenáviděl pomyšlení, že ho při spánku pozorovali.

Vylezl zpod sítě a vyšel na chodbu. Pokračoval dolů po schodech, až došel k zahradnímu záchodku. Strážní ho doprovázeli, jak hnědí, tak šedí. Sotva si jich všímal.

Svítání bylo mlhavé. Na východní obloze se již opar rozptýlil. Vzduch byl od moře cítit solí a vlhkem. Mouchy se už začínaly rojit. Dnes bude horko, pomyslel si.

Slyšel, jak se přibližují kroky. Dveřním otvorem uviděl Čimmoko. Trpělivě čekala a zatím si povídala se strážemi. Když vyšel ven, uklonila se a pozdravila ho.

„Kde Mariko-san?“ zeptal se jí.

„S Kiricubo-san, Andžin-san.“

„Děkuji. Kdy odjezd?“

„Brzy, pane.“

„Řekněte Mariko-san, rád říci dobré jitro, než odjede.“ Řekl to znovu, ačkoli Mariko mu již slíbila, že ho vyhledá, než se vrátí pro svá zavazadla.

„Ano, Andžin-san.“

Pokývl, jak se slušelo na samuraje, a šel se umýt a vykoupat. Nebylo zvykem dát si po ránu horkou koupel. Přesto tam chodil každé ráno a celý se poléval studenou vodou. „Hmmhmm, Andžin-san,“ přitakávali vždycky jeho strážci nebo přihlížející, „to vašemu zdraví určitě báječně prospěje.“

Oblékl se a vyšel na cimbuří hradeb, které skýtaly výhled na nádvoří tohoto křídla. Měl na sobě stejné kimono jako hnědí a připnuté meče. Pistoli schoval pod pás. Hnědí ve službě na stráži ho vítali jako jednoho ze svého kruhu, i když byli značně zneklidnění jeho doprovodem šedivců. Další šedí se hemžili na protějších hradbách, jež na ně shlížely, a před jejich branou.

„Mnoho šedých, mnohem víc než obvykle. Rozumíte mi, Andžin-san?“ podotkl Jošinaka, který vycházel na balkon.

„Ano.“

Přišel k nim velitel šedivců. „Nechoďte prosím tak blízko ke kraji, Andžin-san. Promiňte.“

Nad obzorem se ukázalo slunce. Blackthorne cítil na kůži jeho příjemné teplo. Obloha byla bez mráčku a vánek odumíral.

Velitel šedých ukázal na Blackthornův meč. „Je tohle Kupec s olejem, Andžin-san?“

„Ano, veliteli.“

„Nemohl bych se podívat na ostří?“

Blackthorne meč povytáhl z pochvy. Zvyk kázal, že žádný meč se nemá vytahovat úplně, pokud nemá být použit.

„Hmmm, to je ale nádhera,“ vydechl velitel. Ostatní, hnědí i šedí, se shlukli okolo, i na ně meč udělal dojem.

Potěšený Blackthorne jej zasunul zpět. „Čest nosit Kupce s olejem.“

„Dovedete s mečem zacházet, Andžin-san?“ zeptal se velitel.

„Ne, veliteli. Ne jako samuraj. Ale učím se.“

„Aha, ano. To je výborné.“

Na nádvoří o dvě patra níž, kde byl ještě stín, cvičili hnědí. Blackthorne je pozoroval. „Kolik samurajů tady, Jošinaka-san?“

„Čtyři sta tři, Andžin-san, včetně těch dvou set, co přišli se mnou.“

„A tam venku?“

„Šedých?“ Jošinaka se zasmál. „Spousty – hodně moc.“

Velitel šedivců se zazubil. „Téměř sto tisíc. Rozumíte, Andžin-san, ‚sto tisíc‘?“

„Ano. Díky.“

Všichni se otočili jiným směrem. Zpoza vzdáleného rohu se k jejich slepé uličce v doprovodu stráží blížil sevřený šik nosičů, nákladních koní a tři palankýny. Ulička mezi vysokými střeženými hradbami byla dosud ponořena v hlubokém, temném stínu. Na držácích ve zdech stále plály pochodně. Dokonce i z této vzdálenosti mohli rozeznat, jak jsou nosiči neklidní. Šedí na protějších hradbách jako by napjatě zpozorněli a hnědí ve stráži také.

Vysoká brána se otevřela, aby skupina mohla dovnitř. Šedí z doprovodu zůstali se svými druhy venku a brána se znovu zavřela. Masívní železná tyč zvonivě zapadla zpět do velkých konzolí zapuštěných hluboko do žulových zdí. Průchod touto branou nezajišťovala žádná padací mříž.

„Andžin-san,“ promluvil Jošinaka, „omluvte mě, prosím. Musím se podívat, zda je všechno v pořádku. Připravené, víte?“

„Já počkám tady.“

„Dobře.“ Jošinaka odešel.

Velitel šedivců přikročil ke kamennému zábradlí a sledoval dění dole. Ježíši Kriste, pomyslel si Blackthorne, doufám, že měla pravdu a že se Toranaga nemýlil. Už to asi nebude dlouho trvat. Přeměřoval si slunce a neurčitě si sám pro sebe zamumlal v portugalštině: „Tak už jenom chvilka.“

Velitel bezděčně zabručel na souhlas a Blackthorne si uvědomil, že ten chlapík mu zjevně portugalsky rozumí, je to tedy katolík a další možný úkladný vrah. Horečně vzpomínal na včerejší noc a vybavil si, že všechno, o čem s Mariko mluvili, bylo v latině. Opravdu všechno? Matko Boží, a co jak říkala, že je může dát všechny zabít? Bylo to latinsky? A co když ten člověk umí i latinsky, jako tehdy ten druhý důstojník, ten, kterého zabili při útěku z Ósaky?

Slunce teď nabíralo na síle a Blackthorne z velitele šedých odtrhl pohled. Když jsi mě nezabil uplynulé noci, třeba to neuděláš nikdy, pomyslel si a odložil tohoto katolíka do patřičné přihrádky.

Viděl, jak na nádvoří pod nimi vyšla Kiri. Dohlížela na služky, které přinášely truhly a proutěné koše pro nákladní koně. Vypadala droboučká, jak tam tak stála na hlavním schodišti, kde tehdy Sazuko předstírala uklouznutí, aby maskovala Toranagův útěk. Přímo na sever odtud byla

nádherná zahrada a maličký prostý domek, kde poprvé spatřil Mariko a následníka Jaemona. V mysli provázel polední průvod ven z hradu, vinul se s ním bludištěm uliček a pak bezpečně pryč, lesíkem dolů k moři. Modlil se, aby se jí nic nestalo, ani nikomu z ostatních. Jakmile budou pryč, odejdou oni dva s Jabuem na galéru a vyrazí na moře.

Odsud z hradeb se moře zdálo tak blízko. Moře ho lákalo. A horizont tak vábil.

„*Ohajo gozaimasu,* Andžin-san.“

„Mariko-san!“ Byla nádherná jako vždy.

„*Ohajo gozaimasu,*“ řekl a vzápětí dodal nenuceně latinsky: „Před tímto šedým se na pozoru měj – rozumí nám,“ a ihned pokračoval portugalsky, aby jí poskytl čas skrýt údiv: „Vážně, nechápu, jak můžete po tak nedostatečném spánku vypadat tak krásně.“ Uchopil její paži, otočil ji zády k veliteli a vedl blíže k zábradlí. „Podívejte, tamhle je Kiricubo-san!“

„Díky. Ano – ano, já… díky.“

„Pročpak Kiricubo-san nezamáváte?“

Udělala, jak jí navrhl, a zavolala na ni jménem. Kiri je uviděla a také jim zamávala.

Po chvilce, když už se Mariko uvolnila a zase plně ovládala, řekla: „Děkuji vám, Andžin-san. Jste velmi chytrý a moudrý.“ Letmo se s důstojníkem pozdravila a kráčela k římse. Když se ujistila, že je čistá, posadila se. „Dnes bude hezky, že?“

„Ano. Jak jste se vyspala?“

„Nespala jsem, Andžin-san. Povídali jsme si s Kiri po celý zbytek noci a dívala jsem se, jak přichází úsvit. Miluji svítání. A vy?“

„Neměl jsem klidný odpočinek, ale –“

„Ó, to je mi líto.“

„Teď se cítím výborně – opravdu. Budete hned odjíždět?“

„Ano, ale v poledne se vrátím pro Kiri-san a Sazuko-san.“ Odvrátila tvář od velitele a řekla latinsky: „Ty můj… Vzpomínáš ještě na místo dálné, jež Rjokanem květů zváno jest?“

„Zajisté. Jak jen zapomenouti bych mohl?“

„Pokud snad zpoždění přihodí se… noc dnešní bude – neméně bude dokonalá, klidem a mírem prodchnutá.“

„Ach, kéž taková stane se skutečností… Však raději tomu přednost dávám, by cesta tvá byla bezpečnou.“

Mariko se vrátila k portugalštině. „Teď už musím jít, Andžin-san. Omluvíte mě, prosím?“

„Doprovodím vás k bráně.“

„To ne, prosím. Můžete mě sledovat odsud. Dívejte se spolu s velitelem, ano?“

„Jistě,“ souhlasil Blackthorne. Ihned pochopil. „Bůh vás provázej.“

„Vás také.“

Zůstal stát u římsy. Zatímco čekal, dopadly na nádvoří sluneční paprsky a zahnaly stíny. Dole se objevila Mariko. Viděl, jak se pozdravila s Kiri a Jošinakou a pak spolu hovořili. Poblíž nebyl žádný z nepřátelských šedivců. Uklonili se. Vzhlédla nahoru k němu, zaclonila si oči a vesele zamávala. Zamával jí na oplátku. Vrata se otevřela a Mariko vyšla ven, Čimmoko zdrženlivě o několik kroku za ní, deset hnědých jako doprovod. Brána se opět zavřela. Na chvíli ji ztratil z dohledu. Když ji uviděl znovu, byla obklopená další čestnou stráží padesáti šedých z houfu před branou. Průvod odcházel pryč zastíněnou cestou. Díval se za ní, dokud nazabočila za vzdálený roh. Už se neohlédla.

„Jdu jíst teď, veliteli.“

„Jistě, samozřejmě, Andžin-san.“

Blackthorne zašel do svých pokojů a dal si rýži s nakládanou zeleninou a pořádnou porcí pečené ryby. K tomu následovalo rané ovoce z Kjúšú – křupavá jablíčka, meruňky a švestky s tvrdou dužinou. Na kyselém ovoci a čaji si pochutnal.

„Dáte si ještě, Andžin-san?“ zeptal se sluha.

„Ne, děkuji.“ Nabídl ovoce i strážným, kteří je vděčně přijali, a poté co se najedli, znovu se vrátil na osluněné hradby. Byl by rád přezkoumal, zda má správně nabitou svou skrytou pistoli, ale rozhodl se raději na ni nepoutat pozornost. V noci ji jednou přezkoušel, jak jen nejlíp uměl –pod přikrývkou a sítí proti komárům. Sotva si však mohl být jist, pokud jde o utěsnění nebo křesadlo, aniž ji skutečně viděl.

Víc udělat nemůžeš, pomyslel si. Jsi pouhá loutka. Buď trpělivý, Andžin-san, v poledne tvá hlídka skončí.

Odhadoval výšku slunce. Teď bude dvouhodinová doba hada, po hadovi následuje kůň. Uprostřed periody koně nastává pravé poledne.

Chrámové zvony po celém hradě a ve městě odbily začátek doby hada a pocítil potěšení, jak přesný měl odhad. Povšiml si kamínku ležícího na vrcholu hradby na zemi. Udělal pár kroků, zvedl jej a opatrně položil na římsu střílny zalitou sluncem, znovu se opřel dozadu, pohodlně si podložil nohy a upřeně se na kamínek zadíval.

Šedí sledovali každý jeho pohyb. Velitel se zamračil. Po chvíli se zeptal: „Andžin-san, co znamená ten kámen?“

„Prosím?“

„Kámen. Proč kámen, Andžin-san?“

„Aha! Sleduji kámen růst.“

„Ach ták, odpusťte, rozumím,“ odpověděl velitel omluvně. „Nehněvejte se prosím, že jsem vás vyrušil.“

Blackthorne se v duchu zasmál a znovu upřel pohled na kamínek. Koukej růst, neřáde, domlouval mu. Ale ať ho proklínal sebevíc, nařizoval

mu, přemlouval ho, kámen ne a ne poporůst.

Ty vážně čekáš, že uvidíš růst kus skály? ptal se sám sebe. Ne, ovšemže ne, ale pomáhá to zabít čas a podporuje to vyrovnanost. Teď ale asi sotva skutečně dosáhneš wa.

Hmmm, odkudpak asi tak přijde příští útok? Pokud bude úkladný vrah připraven zemřít, jsem proti němu bezbranný.

Rodrigues přezkoušel, jak je nabita mušketa, kterou namátkou vybral ze stojanu vedle děla na zádi. Zjistil, že na křesacím kamínku již vznikl opotřebením důlek a je tedy nebezpečný. Bez jediného slova mušketou mrštil po dělostřelci. Muž ji jen taktak stačil zachytit, pažba mu málem rozbila obličej.

„*Madona, senhor,*“ vykřikl muž, „lodivode, proč tak –“

„Tak poslouchej, ty čubčí synu, až příště zjistím, že během tvý hlídky není jediná mušketa nebo dělo v pořádku, dostaneš padesát ran a přijdeš o tříměsíční plat. Loďmistře!“

„Ano, lodivode?“ Poblíž se zvedl rozložitý loďmistr Pesaro a zamračil se na mladého střelce.

„Dej nastoupit obě hlídky! Prohlídněte všechny muškety a děla, úplně všechno! Jen Bůh ví, kdy je budem potřebovat.“

„Já už na to dohlídnu, lodivode.“ Lodmistr zblízka pohlédl dělostřelci do tváře. „Za všechnu tu práci navíc ti dneska večer nachčiju do rumu, Gomezi, a uděláš nejlíp, když to s úsměvem vychlemtáš. Do práce!“

Na hlavní palubě bylo osm malých děl, po čtyřech na každém boku a stíhací dělo na přídi. Dost na to, aby odrazily piráty nevybavené děly, ale málo na důrazný útok. Malá fregata měla dva můstky a jmenovala se Santa Luz.

Rodrigues počkal, dokud se posádka nezačala věnovat svým úkolům, pak se obrátil a opřel se o okrajník. Hrad se nevýrazně třpytil ve slunci, měl odstín starého cínu, jedině palác zářil modrobílými zdmi a zlatými střechami. Plivl do vody a sledoval, zda plivanec dopluje ke sloupům mola, jak doufal, nebo bude unášen na moře. Zamířil na moře. „Proklatě,“ zamumlal si sám pro sebe. Mít tak teď svou vlastní fregatu Santa Marii. Zatracená smůla, že musí trčet v Macau, zrovna když ji potřebujeme.

„Co se děje, *capitao geral*?“ ptal se před pár dny v Nagasaki, když ho vytáhli z vyhřáté postele v jeho domku, který shlížel na město s přístavem.

„Musím se ihned dostat do Ósaky,“ vysvětloval Ferriera, dokonce i v tuto časnou hodinu zpupný a ozdobený chocholem z peří jako nějaký zakrslý bojovný kohout. „Dostali jsme naléhavý signál od delľ Acquy.“

„O co jde?“

„To mi nesdělil – jenom že prý je to životně důležité pro další osud

Černé lodi.“

„Matko Boží, jakej kousek to zase mají za lubem? Co že je životně důležitý? Naše loď je v tak dokonalým stavu, jak by měla vypadat každá správná loď spuštěná na vodu, kýl má čistej, ráhnoví v naprostým pořádku. Obchody jdou líp, než jsme si kdy dokázali představit, opičáci se chovají jak se patří, prasečí prdel Harima je důvěřivej a –“ Zarazil se, neboť se mu v hlavě náhle rozsvítilo. „Ingeles! Nechali ho vyplout?“

„Nevím. Ale pokud je to tak…“

Rodrigues pohlédl k širokému ústí přístavu, jako by už napůl očekával, že tam spatří Erasmus s nenáviděnou anglickou vlajkou, jak blokuje průjezd a číhá jako vzteklý pes na den, kdy budou muset vyplout do Macaa a domu. „Ježíši, Matko Boží a všichni svatý, jen to ne!“

„Jakou máme nejrychlejší loď? Lorchu?“

„Santa Luz, *capitao geral*. Za hodinu mužem vyplout. Poslyšte, Ingeles se bez posádky na nic nezmůže. Nezapomínejte, že –“

„*Madona*, ty mě poslouchej, umí už přece mluvit tou jejich hatmatilkou, ne? Proč by tedy nemohl využít těch opičáků, co? Tady je tolik japonských pirátů, že by z nich udělal dvacet posádek.“

„Jo, ale nejsou to dělostřelci a námořníci a přesně ty on potřebuje –nemá čas, aby to učil Žapáky. Možná příští rok, ale ne proti nám.“

„Proč mu u Bohorodičky a všech svatých ti kněží dali jeden ze svých slovníků, to nikdy nepochopím. Pitomci vlezlí! Snad je musel posednout sám ďábel! Skoro to vypadá, že ten Ingeles je pod Satanovou ochranou!“

„Říkám vám, že je prostě chytrej!“

„Je spousta lidí, kteří tu byli dvacet let a neumějí z hatmatilky Žapáků ani slovo, ale Ingeles ano. Já ti povídám, upsal svou duši ďáblovi, a odměnou za to je pod jeho ochranou. Jak jinak to chceš vysvětlit? Kolik let jsi se pokoušel naučit se jejich řeči, a to dokonce s jednou z nich žiješ! *Leche*, využít místní piráty je pro něj hračka.“

„Ne, *capitao geral*, musí nabrat muže odsud, z Nagasaki, ale my tu na něj přece čekáme a všechny podezřelý jste už vsadil do želez.“

„Za dvacet tisíc cruzados ve stříbře a příslib Černé lodi si může koupit všechny muže, co potřebuje, klidně i bachaře s celým proklatým vězením kolem. *Cabron!* Tebe možná taky.“

„Dávejte si pozor na jazyk!“

„Jsi obyčejnej zparchantělej Španělák, Rodriguesi! Je to tvoje chyba, že je ještě naživu, za to můžeš ty. Dvakrát jsi ho nechal vyklouznout!“ Rozvzteklený Ferriera se proti němu vyzývavě postavil. „Měl jsi ho oddělat, dokud jsi ho měl v hrsti.“

„Možná, ale taková už je pěna v brázdě mýho života,“ povzdechl si Rodrigues hořce. „Šel jsem po něm, jak jen jsem moh.“

„Neříkej.“

„Řek jsem vám to už dvacetkrát. Sedíte si na uších? Nebo je snad máte tak zahnojený?“ Hmátl po pistoli a kapitán vytasil meč. Pak mezi ně vběhla vystrašená japonská dívka: „Purosím, Rod-san, ne hněvat – ne hádat, purosím! Kšesuťan, purosím!“

Slepá zuřivost z nich obou spadla a Ferriera procedil: „Říkám ti, jako že je Bůh při mně, toho Ingelese musel zplodit Satan – vždyť jsem tě málem zabil, a ty zase mě, Rodriguesi. Teď to vidím jasně. Všechny nás začaroval – a tebe zvlášť!“

Nyní pod ósackým sluncem sáhl Rodrigues po kříži, jenž mu visel u krku, a úpěnlivě se modlil, aby mu neublížil žádný čaroděj a jeho duše se nedostala do Satanových spáru.

Cožpak nemá Ferriera pravdu, není to jediné vysvětlení? rozvažoval znovu, naplněn neblahým tušením. Ingelesův život chrání předivo kouzel. Teď je z něho důvěrník úhlavního nepřítele Toranagy, bez ohledu na všechno dostal zpátky svou loď, peníze a wakó, mluví jako jeden z nich, a to je za tak krátkou dobu vyloučené i se slovníkem, on ovšem dostal slovník i všechnu nedocenitelnou pomoc. Ježíši Kriste a Matko boží, chraňte mě před Ďáblem!

„Proč jste Ingelesovi dával ten slovník, otče?“ ptal se v Mišimě Alvita. „Rozhodně jste to přece mohl pozdržet, ne?“

„Jistě, Rodriguesi,“ přitakal sebevědomě Alvito, „a nemusel jsem scházet ze své cesty, abych mu pomohl. Ale jsem přesvědčen, že by se dal obrátit na pravou víru. Jsem si jist. Toranaga je teď vyřízen… Je to prostě také člověk a má svou duši. Musím se ho pokusit zachránit.“

To jsou ti kněží, pomyslel si Rodrigues. *Leche* na všechny kněžoury. Kromě delľ Acquy a otce Alvita. Odpusť mi a nějak už toho Ingelese sprovoď ze světa, než mi přijde na oči. Nechci ho zabít, vždyť jsem složil svatou přísahu, ale na druhou stranu, Bože, vím, že musí rychle zemřít…

Kormidelník obrátil přesýpací hodiny a osmkrát udeřil do zvonu. Bylo pravé poledne.

55/

Mariko kráčela po cestě zalité sluncem směrem k vratům, jež uzavíraly slepou uličku. Za ní šlo deset hnědých její tělesné stráže. Na sobě měla bledě zelené kimono, bílé rukavičky a široký tmavě zelený cestovní klobouk, upevněný pod bradou zlatým síťovaným šátkem. Zastiňovala se duhově lesklým slunečníkem. Vrata se rozestoupila a zůstala otevřená.

V ulici vládlo naprosté ticho. Obě strany cesty a všechna opevnění lemovali šedivci. Na hradbách této vlastní části hradu rozeznávala

Andžina, vedle něho stál Jabu a na nádvoří stála čekající řada s paní Kiri a paní Sazuko. Pod Jošinakovým velením tam byli všichni hnědí v plné slavnostní výstroji, kromě dvaceti, kteří postávali s Blackthornem na hradbách, a dále vždy po dvou v každém okně přehlížejícím nádvoří.

Na rozdíl od šedých neměl žádný z hnědých krunýř ani luk. Jejich jedinými zbraněmi byly meče.

Kolem přihlíželo také mnoho žen. Byly to samurajské ženy, některé vše sledovaly z oken ostatních opevněných domů podél cesty, jiné z hradeb. Další stály na ulici mezi šedými, pár jich s sebou mělo i pestře oblečené děti. Všechny ženy držely slunečníky a některé měly samurajské meče, což bylo jejich právo, pokud si to přály.

Poblíž brány stál Kijama asi s padesátkou vlastních mužů, kteří nepatřili mezi šedivce.

„Dobrý den, urozený pane," řekla mu Mariko a uklonila se. Poté co se poklonil i on, prošla klenutým průchodem.

„Zdravím vás, Kiri-čan, Sazuko-čan. Velice vám to oběma sluší! Je všechno připraveno?"

„Ano," odpověděly ženy s předstíraným veselím.

„Dobrá." Mariko nastoupila do otevřeného palankýnu a se vzpřímenými zády se posadila. „Jošinaka-san! Dejte se do toho, prosím."

Velitel v mžiku kulhavě vykročil kupředu a křikl své rozkazy. Dvacet hnědých vytvořilo předvoj a dalo se do pohybu. Nosiči zvedli nosítka bez závěsů, v nichž seděla Mariko, a vydali se za hnědými branou, těsně za nimi následovaly palankýny s paní Kiri a mladou paní Sazuko, držící v náručí děťátko.

Když se nosítka s Mariko objevila ve slunci za jejich zdmi, vykročil mezi ně a předvoj jeden z velitelů šedivců a postavil se jí přímo do cesty. Předvoj se prudce zastavil. I nosiči stanuli.

„Prosím za prominutí," oslovil samuraj Jošinaku, „ale mohl bych vidět vaše doklady?"

„Promiňte, veliteli, ale my žádné nepotřebujeme," odpověděl Jošinaka za hrobového ticha.

„Je mi líto, ale hejtman kníže Išido, vládce hradu, se souhlasem regentské rady velitel následníkovy tělesné stráže, vydal nařízení platná pro celý hrad, kterým je třeba se podřídit."

Nato Mariko obřadně prohlásila: „Jsem Toda Mariko-no-Buntaró a mám příkaz svého lenního pána knížete Toranagy, abych doprovodila jeho dámy na cestě za ním. Buďte tak laskav a nechte nás projít."

„Rád bych tak učinil," ujistil ji samuraj s hrdostí a pevně se rozkročil, „ale náš pán říká, že bez dokladů nesmí nikdo opustit ósacký hrad. Odpusťte, prosím."

Mariko se ho zeptala: „Jak se jmenujete, veliteli?"

„Sumijori Danzendži, paní, jsem důstojníkem čtvrté legie a pocházím z rodu stejně dávného, jako je váš.“

„Je mi líto, veliteli Sumijori, ale pokud z cesty neustoupíte, nechám vás zabít.“

„Bez dokladů neprojdete!“

„Jošinaka-san, zabijte ho, prosím.“

Jošinaka se bez zaváhání vrhl vpřed, jeho meč opsal vířivý oblouk a zasáhl překvapeného šedivce. Ostří se muži hluboce zakouslo do boku. Jošinaka jej ihned vyškubl a druhou, ještě drtivější ranou mu usekl hlavu. Párkrát se ještě v prachu překulila, než se zastavila.

Jošinaka si očistil meč a zasunul ho zpět do pochvy. „Pokračujte!“ nařídil předvoji. „Pospěšte si!“ Čelo se znovu seřadilo a pochodovalo dál, až se kroky rozléhaly. Pak náhle jakoby odnikud přiletěl šíp a zaryl se Jošinakovi do prsou. Průvod se s trhnutím zastavil. Jošinaka chvilku šípem v tichu škubal, pak se mu oči zakalily a zhroutil se.

Kiri se neubránila tichému zasténání. Mariko vydechla, až se jí nadzvedly konce lehoučkého šátku. Kdesi v ulici někdo tišil dětský pláč. Každý bez dechu čekal, co bude dál.

„Mijai Kazuko-san,“ zvolala Mariko. „Převezměte velení, prosím.“

Kazuko byl mladý, vysoký muž, byl hladce oholen a ve tvářích měl hluboké důlečky. Byl velice hrdý. Vystoupil ze skupiny hnědých, kteří stáli nedaleko Kijamy vedle brány. Prošel kolem nosítek s Kiri a Sazuko, postavil se před Mariko a obřadně se uklonil. „Ano, urozená paní. Děkuji vám.“

„Vy tam!“ křikl na muže vpředu. „Hněte sebou!“ Napjatí, mnozí vystrašení a všichni jako ve vytržení poslechli a průvod se dal znovu do pohybu. Kazuko kráčel vedle jejích nosítek. Pak se sto kroků před nimi z nepřehledných řad samurajů odlepilo dvacet šedých, kteří se tiše postavili napříč cesty. Mezeru vyplnilo dvacet hnědých. Tu někdo klopýtl a předvoj se postupně zastavil.

„Smeťte je z cesty!“ křikl Kazuko.

Jeden z hnědých se okamžitě vyřítil dopředu, ostatní za ním a začalo prudké a drsné zabíjení. Pokaždé, když padl někdo z šedých, z čekajícího davu klidně vystoupil další a přidal se ke svým druhům. Vždy to bylo čestné, nikdy nevznikla přesila, stále muž proti muži, teď patnáct na patnáct, teď osm proti osmi, několik raněných šedivců se svíjelo v prachu. Nyní zbyli tři hnědí na dva šedé, k nimž se vzápětí přidal další jako posila, až nakonec zůstal jeden proti jednomu. Zbývající hnědý, jenž měl za sebou již čtyři vítězné souboje, byl raněn a celý zalit krví. Poslední z šedých ho snadno dorazil. Nyní tam stál sám mezi těly padlých a podíval se na Mijaie Kazukoa.

Všichni hnědí byli mrtví. Ze šedých leželi na zemi čtyři zranění,

osmnáct jich padlo.

Kazuko vykročil vpřed a za tíživého ticha vytasil meč.

„Počkejte," zadržela ho Mariko. „Počkejte, prosím, Kazuko-san."

Zastavil se, ale nespustil oči ze šedého protivníka, lačný po boji. Mariko vystoupila z nosítek a vracela se ke Kijamovi. „Urozený pane, oficiálně vás žádám, abyste těmto mužům nařídil uvolnit nám cestu."

„Je mi líto, Toda-sama, příkazy vydané pro hrad je třeba poslechnout. Jsou právoplatné. Avšak pokud si přejete, svolám zasedání regentů a požádám o rozhodnutí."

„Jsem samurajka. Mám jasné rozkazy, které jsou v souladu s bušidó a podle našich zákonů posvátné. Musí být splněny a právně jsou nadřazeny jakémukoli umělému nařízení. Zákon může přebít účel, avšak nikdy naopak. Nebude-li mi umožněno poslechnout, nebudu schopna žít dál s takovou hanbou."

„Svolám okamžité zasedání."

„Nehněvejte se, pane, ale co učiníte, je vaše věc. Mě zajímají jen rozkazy mého pána a má hanba." Otočila se a rychle se vrátila k čelu průvodu. „Kazuko-san! Nařizuji vám, abyste byl tak laskav a vyvedl nás z hradu!"

Vykročil kupředu. „Jsem velitel Mijai Kazuko z rodu Serata a patřím do třetí armády knížete Toranagy. Uvolněte nám cestu, prosím."

„Jsem velitel Biwa Džiró, patřím k posádkovému útvaru hejtmana Išida. Můj život je bezcenný, přesto neprojdete," odvětil šedý.

S náhlým, pronikavým bojovým pokřikem: „Toranagáááá!" se Kazuko vrhl do souboje. Ozval se třeskot mečů, výpad stíhal protiúder. Oba muži kroužili kolem sebe. Šedý byl dobrý bojovník, ba výtečný, ale Kazuko rovněž. Meče soků jen zvonily. Nikdo jiný se ani nepohnul.

Kazuko zvítězil, ale byl velmi zle poraněn. Postavil se na kymácejících se nohou nad padlým nepřítelem, zdravou paží mával mečem k nebi a ve vítězném opojení ječel svůj bitevní pokřik: „Toranagáááá!" Jeho triumf neprovázel žádný jásot. Všichni si uvědomovali, že by to nezapadalo do rituálu, jenž je nyní všechny pohltil.

Kazuko s námahou udělal krok vpřed, pak druhý, a potáceje se rozkázal: „Za mnou!" Hlas se mu třásl.

Nikdo si nevšiml, odkud se objevily šípy, jež mu přinesly smrt. Takové zneuctění Kazukovy mužnosti způsobilo, že se rozpoložení hnědých změnilo. Odevzdanost osudu vystřídala divoká krutost. Vždyť již rychle umíral a byl by brzy padl, do poslední chvíle by plnil svou povinnost vyvést je z hradu. Další důstojník hnědých s dvaceti muži přeběhli dopředu, aby vytvořili nový předvoj. Zbylí obklopili Mariko, Kiri a Sazuko.

„Kupředu!" procedil důstojník.

Vykročil a dvacet mlčících samurajů ho následovalo. Nosiči zvedli jako

náměsíční svá břemena a klopýtali mezi ležícími těly. Pak se vpředu sto kroků od nich ze stovek čekajících šedých tiše oddělilo dalších dvacet samurajů s důstojníkem. Nosiči se zastavili. Předvoj zrychlil krok.

„Stát!“ Důstojníci se navzájem dvorně uklonili a sdělili svůj rodový původ.

„Uvolněte nám cestu, prosím.“

„Ukažte mi laskavě vaše doklady.“

Tentokrát se hnědí s bitevním pokřikem: „Toranagáááááá!“ vyřítili vpřed okamžitě, v odpověď jim zaznělo: „Jaemóóóóón!“ a začala řez. A pokaždé když padl někdo z šedých, chladně vykročil jiný, dokud nebyli hnědí do posledního muže pobiti.

Poslední z šedivců si očistil meč, zasunul ho do pochvy a sám se postavil do cesty. Z doprovodu za palankýny vystoupil další důstojník s dvaceti hnědými.

„Počkejte,“ nařídila Mariko. Popelavě bledá vystoupila z palankýnu, odložila slunečník a zvedla Jošinakův meč. Vytáhla ho z pochvy a vykročila vpřed sama.

„Kdo jsem, víte. Jděte mi z cesty, prosím.“

„Já jsem Kodžima Harutomo, důstojník, šestá legie. Promiňte, prosím, urozená paní, ale projít nemůžete,“ pronesl šedý s hrdostí.

Prudce zaútočila, ale šedivec její úder odrazil. Couvl a zachoval obranné postavení, i když by ji dokázal bez námahy zabít. Pomalu ustupoval ulicí, ona za ním, ale nutil ji zápasit o každý krok. Průvod za ní se dal váhavě do pohybu. Znovu se pokusila zatáhnout šedého do souboje, bodala, sekala, pokaždé divoce útočila, ale samuraj vždy vyklouzl, vyhýbal se jejím ranám, držel ji od těla, neútočil, jen ji nechával, aby se sama vyčerpala. Dělal to však vážně, důstojně, poskytoval jí s veškerou zdvořilostí důstojnost, již si zasluhovala. Mariko nanovo zaútočila, ale zadržel její výpad, kterým by méně zdatného šermíře zdolala, a znovu o krok ustoupil. Pot se z ní jen řinul. Jeden z hnědých jí chtěl vyrazit na pomoc, ale jeho velitel mu tiše nařídil, aby zůstal na místě. Věděl, že zde nikomu nepřísluší zasahovat. Samurajové na obou stranách čekali na pokyn, dychtiví, až jim povolí zabíjet.

V davu se jedno dítě pokoušelo schovat tvář v matčiných sukních. Jemně ho odtáhla a poklekla. „Jen se dívej, synu, prosím,“ zašeptala. „Jsi přece samuraj.“

Mariko věděla, že již dlouho nevydrží. Prudce oddechovala námahou a cítila, jak ji obklopuje sílící zloba. Vpředu a všude kolem se už začali šedí odlepovat od zdí a smyčka okolo skupiny se rychle stáhla. Několik šedých vykročilo, aby se ji pokusili obklíčit, a ona se ve svém postupu zastavila. Bylo jí jasné, že by ji mohli až příliš snadno polapit, odzbrojit a zajmout, čímž by bylo všechno v mžiku ztraceno. Hnědí se nyní hnuli, aby jí

pomohli, zbytek obstoupil palankýny. Zlověstná nálada v ulici nyní nevěštila nic dobrého, muži byli odhodlaní ke všemu, v chřípí cítili sladký pach krve. Průvod byl obklíčen mimo bránu a Mariko viděla, že kdyby šedivci jen trochu chtěli, snadno by je mohli všechny rozsekat a nechat ležet na cestě.

„Počkejte!“ zvolala. Všichni se zastavili. Napůl se uklonila svému protivníkovi, pak se k němu se vztyčenou hlavou obrátila zády a šla zpátky ke Kiri. „Je… je mi to líto, ale touto přesilou se nedá probít, alespoň zatím,“ prohlásila. Hruď se jí zvedala. „Musíme… musíme se dočasně vrátit.“ Pot jí stékal po obličeji, jak míjela řady mužů. Když došla ke Kijamovi, zastavila se a uklonila. „Tito muži mi zabránili konat mou povinnost, splnit příkaz mého pána. Nemohu dále žít v hanbě, pane. Při západu slunce vykonám seppuku. Oficiálně vás žádám, abyste byl mým sekundantem.“

„Ne. To neuděláte.“

V očích se jí zablesklo a dokola se rozlehl její zvučný, neohrožený hlas: „Pokud nebudeme moci poslechnout našeho lenního pána, jak je naším právem, při západu slunce vykonám seppuku!“

Uklonila se a kráčela k bráně. Kijama se za ní uklonil a jeho muži udělali totéž. A pak jí úklonou vzdali čest i všichni ostatní, na cestě, na hradbách i v oknech. Prošla branou a přes nádvoří vstoupila do zahrady. Kroky ji vedly do osamělého, prostého domku čajovny. Vešla dovnitř a teprve teď, když zůstala sama, tiše se rozplakala. Za všechny muže, kteří museli zahynout.

56/

„Nádhera, že?“ Jabu ukázal dolů na mrtvoly.

„Prosím?“ zeptal se Blackthorne.

„Byla to báseň. Rozumíte slovu ‚báseň‘?“

„Slovo rozumím, ano.“

„To byla báseň, Andžin-san. Cožpak to nevidíte?“

Kdyby si byl Blackthorne vybavil vhodná slova, odpověděl by: ne, Jabu-san. Ale poprvé jsem jasně pochopil, na co skutečně myslela, v ten okamžik, kdy vydala úvodní příkaz a Jošinaka zabil prvního muže. Báseň? Byl to hrůzný, odvážný, nesmyslný, výjimečný rituál, v němž smrt byla tak obřadná a nevyhnutelná jako při španělské inkvizici, a celý ten následující řetězec smrtí byl pouhou předehrou záhuby, jež čeká Mariko. Všichni jsou teď ke všemu odhodlaní, Jabu-san, vy, já, celý hrad, Kiri, Očiba, Išido, všichni – jen proto, že ona se rozhodla učinit, co pokládala za nezbytné. A

kdy se rozhodla? Jistě už dávno. Anebo – buďme přesnější – Toranaga rozhodl za ni.

„Promiňte, Jabu-san, ne slov dost," řekl.

Jabu ho sotva slyšel. Na hradbách a v ulici bylo ticho, všichni byli strnulí jako sochy. Pak se cesta začala probírat k životu, ozval se šum hlasů, zavládl pohyb, každý se vymaňoval ze svého vytržení. A slunce pálilo.

Jabu vzdechl, naplněn melancholií. „Byla to báseň, Andžin-san," zopakoval a opustil hradby.

Když Mariko pozvedla meč a vykročila vpřed sama, Blackthornovi se zachtělo seskočit do arény dole a vyřítit se na jejího protivníka, aby ji ochránil a srazil šedému hlavu, dřív než ji zavraždí. Ale stejně jako ostatní neudělal nic. Ne ze strachu. Ze smrti již obavy neměl. Její odvaha mu ukázala, jak je takový strach nesmyslný, a sám se sebou se vyrovnal už kdysi, té noci s nožem ve vesnici.

Té noci jsem si chtěl vrazit nůž do srdce, myslel jsem to vážně.

Od té doby můj strach ze smrti zmizel, přesně jak Mariko předpověděla. „Onu nevylíčitelnou radost ze života můžete poznat jen tehdy, když žijete na pokraji smrti." Nepamatuji si, jak Omi tu ránu zachytil, vzpomínám si jen, že když jsem se za příštího svítání probudil, cítil jsem se jako znovuzrozený.

Očima přejížděl po mrtvých tam dole na cestě. Mohl jsem za ni toho šedivce zabít, pomyslel si, a možná ještě jednoho nebo několik, ale vždycky by se objevil další a má smrt by misku vah nevychýlila ani o vlásek. Nebojím se zemřít, řekl si. Děsí mě jen to, že nemohu udělat vůbec nic, abych ji ochránil.

Šedivci teď sbírali mrtvé, s těly svých druhů i hnědých zacházeli se stejnou důstojností. Ostatní šedí proudili pryč, mezi nimi i Kijama se svými muži, ženy, děti, služky, všichni odcházeli a jejich kroky v ulici zvedaly prach. Cítil štiplavé, mírně páchnoucí aroma smrti, do něhož se mísil slaný vánek od moře. Mysl mu stále vyplňovala ona, její nebojácnost, nepostižitelné teplo, jež mu vdechla její neotřesitelná odvaha. Vzhlédl vzhůru ke slunci a poměřil jeho výšku. Do soumraku zbývá šest hodin.

Zamířil ke schůdkům vedoucím dolů.

„Andžin-san? Kam jdete, prosím?"

Otočil se. Na své vlastní šedivce zapomněl. Velitel na něho upřeně hleděl. „Ach, promiňte. Jdu tam!" Ukázal na nádvoří.

Velitel šedých se na chvilku zamyslel a pak zdráhavě souhlasil. „Tak dobře. Pojďte prosím za mnou."

Na nádvoří Blackthorne pocítil, že mezi hnědými a šedými to úplně jiskří nepřátelstvím. Jabu stál vedle vrat a sledoval, jak se muži vracejí. Kiri a Sazuko se ovívaly a kojná krmila děťátko. Seděly ve stínu na verandě na chvatně rozložených přehozech a polštářích. Při jedné straně se

krčili nosiči, dřepěli v těsném, ustrašeném shluku okolo zavazadel a nákladních koní. Zamířil do zahrady, ale strážní zavrtěli hlavami. „Promiňte, tam se teď nesmí, Andžin-san.“

„Ano, jistě,“ řekl a otočil se. Ulice se nyní vyprazdňovala, ačkoli něco přes pět set šedých tam zůstalo, nyní se usazovali, sedali si do dřepu nebo se zkříženýma nohama do širokého půlkruhu čelem k vratům. Poslední z hnědých procházeli branou zpět.

„Zavřete vrata a zajistěte je závorou,“ zvolal Jabu.

„Promiňte, prosím, Jabu-san,“ upozornil ho důstojník, „ale urozená paní Toda řekla, že mají zůstat otevřená. Máme je proti každému střežit, ale bránu máme nechat otevřenou.“

„Jste si jist?“

Důstojník dotčeně vzhlédl. Byl to uhlazený třicátník s upjatým obličejem a vysunutou čelistí, knírem a bradkou. „Promiňte, prosím –ovšemže jsem si jist.“

„Děkuji. Nechtěl jsem se vás dotknout. Vy jste tu velitel?“

„Ano, urozená paní Toda mě poctila touto důvěrou. Samozřejmě, vy jste mi nadřízen.“

„Já mám velení, ale zodpovědný jste tu vy.“

„Děkuji, Jabu-san, ale tady vládne urozená paní Toda. Jste nejvyšší důstojník. Bude mi ctí, když budu vaším zástupcem. S vaším laskavým svolením.“

„Máte mé svolení, veliteli,“ vyštěkl Jabu hněvivě. „Vím velmi dobře, kdo tu o nás rozhoduje. Jak se jmenujete, prosím?“

„Sumijori Tabito.“

„Nebyl ten první z šedých taky Sumijori?“

„Ano, Jabu-san. Byl to můj bratranec.“

„Až budete připraven, veliteli, svolejte prosím poradu všech důstojníků.“

„Zajisté, pane. S jejím svolením.“

Oba muži se ohlédli. Do nádvoří se belhala nějaká dáma. Byla to stará samurajka a s bolestným výrazem naléhala na hůl. Vlasy měla bílé, ale záda držela zpříma. Služka nad ní nesla slunečník. Žena došla ke Kiricubo.

„Á, Kiricubo-san,“ pronesla obřadně. „Jsem Maeda Ecu, matka knížete Maedy, a sdílím názory urozené paní Tody. S jejím dovolením bych byla poctěna, kdybych tu mohla čekat s ní.“

„Prosím, posaďte se, buďte nám vítána,“ řekla Kiri. Jedna služka přinesla další polštář a spolu s další služebnou pomohly staré paní usadit se na něm.

„Á, tak je to lepší – o mnoho lepší,“ vydechla paní Ecu a spolkla bolestný sten. „To ty moje klouby, den za dnem je to horší. Ách, to je úleva. Díky.“

„Dáte si ča?“

„Nejdřív ča, potom sake, Kiricubo-san. Spousty sake. Při takovém vzrušení ale vyschne v krku, což?“

Z odcházejících davů se začaly oddělovat další samurajské ženy a přicházely řadami šedivců zpět do příjemného stínu. Několik jich zaváhalo a tři své rozhodnutí změnily, přesto bylo brzy na verandě čtrnáct dam a dvě s sebou přivedly i děti.

„Prosím za prominutí, ale já jsem Ačiko, manželka Kijamy Nagamasy, a také chci jít domů,“ špitla ostýchavě mladá dívka, držící za ruku malého synka. „Chci domů za svým mužem. Směla bych poprosit o svolení, abych tu také mohla počkat?“

„Ale paní, když tady zůstanete, kníže Kijama se na vás rozhněvá.“

„Ó, promiňte, Kiricubo-san, dědeček mě skoro ani nezná. Jsem jenom žena jednoho jeho bezvýznamného vnuka. Jsem si jista, že mu to bude jedno. Už jsem manžela neviděla celé měsíce a ani mi nezáleží na tom, co tomu kdo řekne.“

„Máte úplnou pravdu, Ačiko-san,“ souhlasila stará paní Ecu, které se pevně ujala hlavního slova. „Jistěže jste vítána, dítě. Pojďte, posaďte se vedle mě. Jakpak se jmenuje váš syn? Jakého máte pěkného chlapečka.“

Dámy sborově vyjádřily svůj souhlas a jiný chlapec, asi čtyřletý, naříkavě vypískl: „A že já jsem prosím taky pěkný chlapeček?“ Někdo se zasmál a všechny dámy se ke smíchu přidaly.

„To víš, že jsi,“ ujistila ho paní Ecu a znovu se zasmála.

Kiri si otřela slzu. „No, takhle je to lepší, užuž bych byla moc zvážněla.“ Spokojeně se usmála. „Mé dámy, je to pro mne taková čest, že vás smím jejím jménem uvítat. Musíte všechny padat hlady, a máte pravdu, paní Ecu, v hrdle z toho všeho pořádně vyprahne!“ Poslala služky pro jídlo a pití, tu představila některou z dam, u níž to bylo potřeba, tu pochválila krásné kimono, tam zas výjimečný slunečník. Brzy už všechny šťastně klábosily a natřásaly se jako hejno papoušků.

„A pak máme my muži ženám rozumět,“ prohodil Sumijori užasle.

„Kdepak, marná snaha!“ souhlasil Jabu.

„V jednom okamžiku byly vystrašené a v slzách a za chvilku… Když jsem viděl, jak urozená paní Toda zvedá Jošinakův meč, myslel jsem, že snad umřu, jak jsem byl pyšný.“

„Ano. Škoda že ten poslední šedivec byl tak dobrý. Byl bych ji rád viděl ho zabít. S horším šermířem by si byla poradila.“

Sumijori si podrbal bradku tam, kde ho svědil zaschlý pot. „Co byste byl dělal vy na jeho místě?“

„Byl bych ji zabil a pak se vrhl na hnědé. Bylo tam až příliš mnoho krve. Měl jsem co dělat, abych na hradbách kolem sebe nepobil všechny šedé.“

„Někdy přijde vhod někoho zabít. Je to velice příjemné, občas opravdu

zvláštní – pak to bývá lepší než smyslná ženská.“

Od dam k nim dolehl výbuch smíchu, jak si oba malí chlapci důležitě vykračovali sem a tam jako pávi, až jim šarlatová kimonka nadskakovala. „To je dobře, že tu jsou zase děti. Díky bohům, že já mám ty svoje v Edu.“

„To ano.“ Jabu se na ženy přemýšlivě díval.

„Uvažoval jsem o stejné věci,“ prohodil Sumijori tiše.

„A jaký je váš závěr?“

„Teď může být jen jeden. Když nás Išido nechá odejít, výborně. Jestliže seppuku paní Mariko zůstane bez účinku, potom… potom těmhle dámám pomůžeme do Velikého prázdna a dáme se do zabíjení. Nebudou chtít dál žít.“

„Některé třeba ano,“ namítl Jabu.

„O tom můžete rozhodnout později, Jabu-san. Našemu pánovi by prospělo, kdyby tady všechny vykonaly seppuku. I s dětmi.“

„Jistě.“

„A potom obsadíme zdi a na úsvitu otevřeme brány. Budeme bojovat až do poledne. To by mělo stačit. Pak se ti, co zbudou, vrátí dovnitř a zapálí tuhle část hradu. Zůstanu-li naživu, bylo by mi ctí, kdybyste byl mým sekundantem.“

„Ale samozřejmě.“

Sumijori se usmál. „Tohle rozmetá celou říši, že? Všechno to zabíjení a její seppuku. Rozšíří se to jako požár – spolyká to celou Ósaku, co říkáte? Myslíte, že by to mohlo Velebeného zdržet? Že by byl právě v tom plán našeho pána?“

„Nevím. Sumijori-san, já si teď na chvíli zajdu do domu. Přijďte pro mě, jakmile se vrátí paní.“ Došel k Blackthornovi, který zadumaně seděl na hlavním schodišti. „Poslyšte, Andžin-san,“ prohodil Jabu tajnůstkářsky, „možná bych věděl o jednom plánu. Tajný plán, víte? Rozumíte ‚tajný‘?“

„Ano. Rozumím.“ Zvony odbily novou hodinu. Čas jim všem bušil v hlavách, začátek hodiny opice, šest úderů odpolední hlídky, tři hodiny časomíry. Mnozí z nich se podívali ke slunci a bezmyšlenkovitě ho poměřovali.

„Jaký plán?“ zeptal se Blackthorne.

„Řeknu později. Zůstaňte blízko. Nic neříkejte, rozumíte?“

„Ano.“

Jabu s deseti hnědými vypochodoval z brány. Přidalo se k nim dvacet šedých a společně kráčeli ulicí. Dům, kde byl ubytován, stál za nedalekým rohem. Šedí zůstali stát před jeho branou. Jabu dal hnědým pokyn, aby počkali v zahradě, a sám vešel dovnitř.

„To není možné, pane hejtmane,“ vyhrkla Očiba. „Dámu jejího postavení nemůžete nechat vykonat seppuku. Nehněvejte se, ale chytili vás

do pasti.“

„Souhlasím,“ potvrdil rozhodně Kijama.

„Při vší úctě, urozená paní,“ odporoval Išido, „ať řeknu co řeknu, ona si z toho dělá asi jako z hovna nějakého eta. Ta už se rozhodla, nebo aspoň Toranaga.“

„Ovšemže je za tím on,“ souhlasil Kijama, zatímco Očiba sebou trhla nad Išidovou obhroublostí. „Nezlobte se, ale zase vás doběhl. Přesto ovšem nemůžete dopustit, aby vykonala seppuku!“

„Proč?“

„Promiňte, prosím, pane hejtmane, musíme mluvit potichu,“ připomněla Očiba. Čekali v prostorném předpokoji komnaty nemocné paní Jodoko na druhém podlaží vnitřní části hradního paláce. „Jsem si jista, že to nebyla vaše chyba, a nějaké řešení se najít musí.“

„Nesmíte ji nechat dál rozvíjet její plán, pane hejtmane,“ naléhal Kijama, „jinak se pro to zapálí všechny dámy na hradě.“

Išido po něm hodil nasupeným pohledem. „Asi jste zapomněli, že jich už pár omylem postříleli a ani to s nimi nehnulo – jedině že přestaly další pokusy o útěk.“

„To byla hrozná chyba, pane hejtmane,“ poznamenala Očiba.

„Souhlasím. Ale jsme ve válce, ještě stále nemáme Toranagu v hrsti a dokud je naživu, jste s následníkem ve strašlivém nebezpečí.“

„Promiňte – o sebe se nebojím – jen o svého syna,“ řekla Očiba. „Všichni tu musí být během osmnácti dnů zpátky. Radím vám, abyste je nechal všechny odejít.“

„To bychom si zbytečně zahrávali. Nezlobte se. Nemůžeme si u ní být jisti, zda to mysli vážně.“

„Samozřejmě že ano,“ namítl Kijama opovržlivě. Hnusila se mu Išidova surová přítomnost v přepychových, pohádkově bohatých prostorách, které mu tak zřetelně připomínaly taikóa, jeho přítele a uctívaného příznivce. „Ona je přece samuraj.“

„Ano,“ přitakala Očiba. „Promiňte, ale souhlasím s knížetem Kijamou. Mariko-san udělá, co řekla. A pak je tu ještě ta babizna Ecu! Ti Maedové jsou ale pyšní, co?“

Išido přešel k oknu a vyhlédl ven. „Pokud jde o mě, ať si všichni zanícením třeba shoří. Ta ženská Toda je přece křesťanka, ne? Není snad sebevražda proti jejímu náboženství? Není to mimořádný hřích?“

„Ano, ale bude mít sekundanta – takže to sebevražda nebude.“

„A kdyby ho neměla?“

„Cože?“

„Řekněme že bude odzbrojena a bez sekundanta?“

„A jak byste to chtěl udělat?“

„Zajmout ji. Zavřít ji se zvlášť vybranými služkami, dokud Toranaga

nepřekročí naše hranice.“ Išido se usmál. „Pak ať si dělá, co chce. Dokonce bych jí s potěšením pomohl.“

„Jak byste ji mohl zajmout?“ zeptal se Kijama. „Vždycky bude mít dost času na seppuku nebo na to, aby použila svou dýku.“

„Možná. Ale řekněme, že by se ji podařilo zajmout, odzbrojit a na pár dní držet. Není právě těch pár dní rozhodujících? Nemyslíte, že právě proto trvá na tom, aby mohla odjet dnes, dřív než Toranaga překročí naše hranice a nastaví nám krk?“

„A dalo by se to udělat?“ zeptala se Očiba.

„Možná ano,“ řekl Išido.

Kijama nad tím rozvažoval. „Během osmnácti dnů tu Toranaga musí být. Na hranici se může zdržet nejvýš o další čtyři dny. Nemohla by být zadržena déle než na týden.“

„Nebo navždy,“ přidala se Očiba. „Toranaga už se zdržel až příliš, až si někdy myslím, že nepřijede nikdy.“

„Dvaadvacátého dne tu musí být,“ prohlásil Išido. „Ó, urozená paní, to byl báječný nápad. Skvělý.“

„Zajisté šlo o vaši myšlenku, pane hejtmane.“ Její hlas zněl lichotivě, i když byla po bezesné noci velmi unavena. „A co kníže Sudara a má sestra? Jsou teď s Toranagou?“

„Ne, paní. Zatím ne. Přivezou je sem po moři.“

„Jí se nesmí nikdo dotknout,“ zdůraznila Očiba. „Ani jejího dítěte.“

„Její dítě je přímým Toranagovým dědicem, potomkem Minowarů. Má povinnost k následníkovi mi, paní, přikazuje, abych na to znovu upozornil.“

„Mé sestře nikdo nezkřiví ani vlásek. Ani jejímu synovi.“

„Jak si přejete.“

Obrátila se ke Kijamovi. „Pane, nakolik je Mariko-san skutečně dobrou křesťankou?“

„Je oddaná,“ odvětil Kijama bez zaváhání. „Myslíte na tu sebevraždu, která je hříchem? Já – já se domnívám, že ona by se tomu podřídila, jinak její věčná duše propadne, paní. Nevím ovšem, jestli…“

„Pak je tu tedy ještě jednodušší řešení,“ vypálil Išido bez přemýšlení. „Nařiďte nejvyššímu knězi křesťanů, aby jí zarazil to věčné znepokojování legálních vládců říše!“

„Takovou moc nemá,“ namítl Kijama. Pak dodal ještě kousavějším tónem: „To by přece bylo politické vměšování – něco, proti čemu jste vždy ostře vystupoval, a právem.“

„Tak se mi zdá, že křesťané se vměšují jen tehdy, když se jim to hodí,“ podotkl Išido. „Nu, byl to jen návrh.“

Vnitřní dveře se otevřely. Stál v nich lékař. Tvářil se zasmušile a vypadal zestárlý vyčerpáním. „Promiňte, urozená paní, chce vás vidět.“

„Umírá?“ zeptal se Išido.

„Je blízko smrti, pane hejtmane, to ano, ale kdy to přijde, nevím.“

Očiba chvátala velkým pokojem a vešla do vnitřních dveří. Modré kimono jí přiléhalo k bokům a sukně se ladně vlnily. Oba muži ji sledovali. Dveře se zavřely. Oba se chvíli navzájem vyhýbali pohledem, pak se Kijama zeptal: „Vy si vážně myslíte, že by se mohlo podařit urozenou paní Todu zajmout?“

„Jistě,“ řekl Išido a hleděl na dveře.

Očiba přešla další, ještě přepychovější místností a poklekla vedle futonů. Obklopili je služky a lékaři. Bambusovými okenicemi probleskovalo slunce, odráželo se od zlatě a červeně zdobených vyřezávaných trámů, sloupů a dveří. Lůžko bylo obestavěno dekorativními vykládanými zástěnami. Zdálo se, že Jodoko spí, její bezkrevná tvář spočívala v kukle buddhistického roucha, zápěstí měla tenká, žíly svraštělé. Jak je to smutné zestárnout, pomyslela si Očiba. Věk je k ženám tak nespravedlivý. K mužům ne, jenom k ženám. Bohové, chraňte mě před stářím, modlila se. Buddho, střež mého syna a dej mu, ať se bezpečně ujme moci, mě chraň jen do té doby, dokud budu schopna držet nad ním ochranná křídla a pomáhat mu.

Vzala Jodoko uctivě za ruku. „Paní?“

„O-čan?“ zašeptala Jodoko její přezdívku.

„Ano, paní?“

„Ách, jaká jsi krásná, tak krásná… ty jsi byla vždycky.“ Ruka se zvedla, laskala nádherné vlasy a Očibu ten dotek nijak nepohoršoval, naopak jako vždy těšil. Měla Jodoko velmi ráda. „Tak mladá a hezounká a jak sladce voníš. Taikó měl veliké štěstí.“

„Máte nějaké bolesti, paní? Mám vám něco přinést?“

„Nic – nic, jenom jsem si chtěla popovídat.“ Staré oči byly zapadlé, ale neztratily nic ze své pronikavé bystrosti. „Pošli ostatní pryč.“

Očiba pokynula, aby všichni odešli, a když osaměly, zeptala se: „Ano, paní?“

„Poslyš, má drahá, přiměj pana hejtmana, aby ji nechal odejít.“

„To nemůže, paní, nebo by odešli i ostatní rukojmí a ztratili bychom vliv. Všichni regenti s tím souhlasí,“ dodala Očiba.

„Regenti!“ utrousila Jodoko s náznakem pohrdání. „A ty sama s tím také souhlasíš?“

„Ano, paní, a včera večer jste říkala, že by je pouštět neměla.“

„Teď ji ovšem musíte nechat jít, jinak budou její seppuku následovat ostatní a ty s naším synem budeš kvůli Išidově chybě pošpiněná.“

„Pan hejtman je loajální, paní. Je mi líto, ale Toranaga není.“

„Knížeti Toranagovi můžeš věřit – tamtomu ne.“

Očiba zavrtěla hlavou. „Promiňte, ale jsem přesvědčena, že Toranaga je odhodlán stát se šógunem a našeho syna zničit.“

„Mýlíš se. Už to řekl tisíckrát. Ostatní daimjóové se ho pokoušejí využít pro své vlastní ambice. Vždycky to tak dělali. Toranaga byl taikóův oblíbenec. K následníkovi choval vždycky úctu. Toranaga je Minowara. Nenech se strhnout Išidem nebo regenty. Ti mají své vlastní karmy, svá vlastní tajemství, O-čan. Proč byste ji nemohli pustit? Je to všechno tak prosté. Nedovolte jí plout po moři, pak už ji nějak ještě na našem území zdržíte. Váš hejtman ji má přece pořád v sítích, i s Kiri a ostatními, nebo ne? Kolem ní budou šedí. Mysli, jak by uvažoval taikó nebo Toranaga. Nenech se i s naším synem zatáhnout do…“ Tok řeči se přerušil a její oční víčka se začala chvět. Stará dáma sebrala zbývající síly a pokračovala: „Mariko-san by proti strážím nemohla nic namítat. Vím, že to, co říká, myslí vážně. Nechte ji odejít.“

„Jistěže jsme to zvažovali, paní,“ vysvětlovala Očiba mírně a trpělivě, „ale mimo hrad má Toranaga tajné hordy samurajů, jsou poschovávaní v Ósace i za městem, nevíme ani, kolik jich je. A také má spojence –nejsme si jisti, kdo k nim patří. Mohla by uprchnout. Jakmile by odešla, okamžitě by ji následovali další a naše bezpečí by bylo rázem totam. Vždyť jste souhlasila, Jodoko-čan. Promiňte, ale minulé noci jsem se vás přece ptala, vzpomínáte si?“

„Jistě, vzpomínám si, dítě,“ řekla Jodoko a tápala v paměti. „Ó, kéž by tu tak zase byl náš pán taikó a mohl tě vést.“ Dýchání působilo staré dámě stále větší námahu.

„Mohla bych vám dát trochu ča nebo sake?“

„Ča, prosím, ano, trošku ča.“

Pomohla stařeně, aby se napila. „Děkuji ti, dítě.“ Hlas jí nyní zeslábl, namáhavý hovor urychloval umírání. „Poslouchej, dítě, musíš Toranagovi věřit. Provdej se za něho, dohodni se s ním ve prospěch následnictví.“

„Ne – jen to ne,“ odporovala Očiba šokovaně.

„Jaemon by mohl vládnout po něm, a po našem synovi potomek z tvého nového manželství. Synové našeho syna této nové toranagovské větvi čestně odpřísáhnou trvalou věrnost.“

„Toranaga taikóa vždycky nenáviděl. To přece víte, paní. Zdrojem všech potíží je Toranaga. Po celá léta. Právě on!“

„A ty? Co tvá pýcha, dítě?“

„Je to nepřítel, náš nepřítel.“

„Ty máš dva nepřátele, dítě. Svou hrdost a potřebu mít muže, který by se vyrovnal našemu manželovi. Měj se mnou prosím strpení, jsi mladá, krásná a plodná a manžela si zasloužíš. Toranaga tě je hoden, a ty jeho také. Toranaga je jediná šance, kterou Jaemon má.“

„Ne, je to nepřítel.“

„Byl to nejlepší přítel našeho manžela, nejvěrnější vazal. Bez… bez Toranagy… cožpak to nevidíš… to byla Toranagova pomoc… vážně si to neuvědomuješ? Ty bys ho dokázala… dokázala zvládnout…“

„Nehněvejte se, ale já ho nenávidím – hnusí se mi, Jodoko-čan.“

„Spousta žen… Co jsem to říkala? Aha, ano, spousta žen se provdá za muže, kteří se jim hnusí. Chvála Buddhovi, že jsem něco takového nemusela protrpět…“ Stařena se na chvilku usmála. Pak vzdechla. Byl to dlouhý, těžký sten, až příliš se protáhl a Očiba si pomyslela, že nadešel konec. Oči se však trošku pootevřely a znovu se objevil nepatrný úsměv. „Že?“

„Ano.“

„Uděláš to? Prosím.“

„Budu o tom přemýšlet.“

Stařecké prsty se pokusily o pevnější sevření. „Úpěnlivě tě prosím, slib mi, že si vezmeš Toranagu, ať se mohu vydat k Buddhovi s vírou, že taikóův rod bude žít navěky, stejně jako jeho jméno… jeho jméno bude žít…“

Slzy Očibě volně stékaly po tváři, když v dlani držela ochablou ruku.

Po chvíli se oči zachvěly a stařena zašeptala: „Musíte nechat Akeči Mariko odejít. Nenechte ji, aby za nás sklidila pomstu za to, co taikó udělal… udělal… jejímu… jejímu otci…“

Očiba nevěděla, co tím Jodoko myslí. „Cože?“

Odpovědi se nedočkala. Později začala Jodoko mumlat: „… drahý Jaemone, vítej, můj milovaný synáčku, jak… ty jsi tak pěkný chlapec, ale kolik máš nepřátel, tak pošetilých, tak… Nejsi také jenom přelud, není to…“

Zachvátila ji křeč. Očiba ji držela za ruku a konejšila ji. „*Namu Amida Bucu*,“ zašeptala v slavnostním holdu.

Přišel další záchvat a pak stařena zřetelně řekla: „Odpusť mi, O-čan.“

„Já vám nemám co odpouštět, paní.“

„Je toho tolik k odpuštění…“ Hlas začal slábnout a z tváře se postupně vytrácela jiskra. „Poslyš… slib… slib mi to… s Toranagou, Očiba-sama… důležité… prosím… jemu můžeš věřit…“ Stařecké oči na ní úpěnlivě visely, naléhaly.

Očiba nechtěla poslechnout, a přesto věděla, že by měla. Ta zmínka o Akeči Mariko ji znepokojila a stále jí v mysli zněla taikóova slova, vyřčená snad tisíckrát: „O-čan, Jodoko-sama je žena, které můžeš věřit. Ona je ta nejmoudřejší z moudrých – nikdy na to nezapomínej. Téměř vždycky má pravdu a můžeš se o ni opřít celým svým životem, životem mého syna i mým…“

Očiba se podvolila. „Slibu –“ Náhle se zarazila.

Jiskřička života se naposledy zachvěla a vyhasla.

„*Namu Amida Bucu*.“ Očiba pozvedla ruku a dotkla se jí rty, poklonila se, položila ruku zpět na přikrývku a zatlačila oči. Myslela na taikóovu smrt, jedinou další, kterou viděla tak zblízka. Tehdy mu oči zavřela Jodoko-sama, jak bylo výsadou manželky. Odehrávalo se to ve stejné místnosti, Toranaga čekal venku, tam kde je teď Išido s Kijamou, pokračoval v bdění u nemocného, jež trvalo od předcházejícího dne.

„Ale proč bychom měli posílat pro Toranagu, pane?“ zeptala se tehdy. „Měl byste si odpočinout.“

„Odpočinu si, až budu mrtev, O-čan,“ odpověděl jí na to taikó. „Musím dořešit následnictví. Konečně. Dokud mám ještě sílu.“

Toranaga tedy přijel, mohutný, vitální, vyzařující sílu. Byli tehdy ve čtyřech sami, Očiba, Jodoko, Toranaga a Nakamura – taikó, vládce japonské říše, jenž ležel na smrtelném loži, zatímco oni všichni čekali, aby mohli splnit jeho příkazy.

„Nu, Tora-san,“ řekl taikó, uvítal ho přezdívkou, kterou dal Toranagovi už kdysi Goroda. Jeho oči vyhlížely z drobného, chřadnoucího, skoro opičího obličeje, který patřil stejně nepatrnému tělu – tělu, které bylo ještě před pár měsíci jako ze železa, dřív než přišla zhouba. „Má smrt se blíží. Od ničeho, k ničemu, vy ale budete žít dál a můj syn je bezmocný.“

„Není bezmocný, náš pane. Všichni daimjóové budou vašeho syna ctít, tak jako ctí vás.“

Taikó se rozesmál. „Jistě, to určitě. Dnes. Dokud jsem naživu – ó, ovšem! Ale jak si mám být jist, že Jaemon po mně vůbec bude vládnout?“

„Jmenujte regentskou radu, pane.“

„Regenti!“ procedil taikó s opovržením. „Možná bych měl svým dědicem ustavit vás a nechat to na vašem uvážení, zda bude Jaemon hoden vás následovat.“

„Něco takového mi nepřísluší. Měl by vás následovat váš syn.“

„Ano, a po Gorodovi měli nastoupit jeho synové.“

„Ne. Ti porušili mír.“

„A vy jste se s nimi vypořádal na můj rozkaz.“

„Držitelem císařova mandátu jste byl vy. Vzbouřili se proti vašemu legálnímu mandátu, pane. Dejte mi teď své rozkazy a já je vyplním.“

„Proto jsem vás sem také zavolal.“

Po chvíli taikó řekl: „Je to neobvyklá věc mít syna v sedmapadesáti a šeredná věc ve třiašedesáti umírat – když je to váš jediný syn a vy jste vládcem Japonska. Co říkáte?“

„To ano,“ připustil Toranaga.

„Snad by bývalo líp, kdybych nikdy žádného syna neměl, pak bych mohl říši svěřit vám, jak jsme se dohodli. Vy máte synů víc než takový Portugalec vší.“

„Karma.“

Taikó se rozesmál a z úst mu vycákl krvavý hlen. Jodoko chrchel přepečlivě setřela a on se na svou ženu usmál. „Díky, Jo-čan, děkuji ti.“ Pak očima sklouzl na Očibu a ta se na něho usmála. Jeho oči se však neusmívaly, jenom zkoumaly, přemítaly, hloubaly o té otázce, kterou si nikdy nedovolil vyslovit nahlas, ale o níž najisto věděla, že mu věčně bloudí hlavou: je Jaemon opravdu můj syn?

„Karma, O-čan, že?“ Řekl to jemně, ale Očiby se zmocnila hrůza, že se zpříma zeptá, a v očích se jí zaleskly slzy.

„Není třeba plakat, O-čan. Život je jenom sen uprostřed snu,“ pravil starý muž. Chvilku ležel a rozjímal, pak se znovu zadíval na Toranagu a s náhlou, neočekávanou vřelostí, jež pro něho bývala tak příznačná, řekl: „Jejej, starý příteli, měli jsme to ale život, co? Těch bitev! Rvali jsme se bok po boku – společně jsme byli neporazitelní. Však jsme taky dokázali nemožné, co? Pokořili jsme mocné, plivali na jejich zadnice a oni se nám ještě plazili u nohou, aby dostali víc. My – my jsme to dokázali, rolník a Minowara!“ Zachechtal se. „Poslyš, ještě pár let a byl bych česnekožrouty rozdrtil jaksepatří. Pak bych sebral korejské legie, naše japonské k tomu, jeden zničující úder na Peking a já bych se posadil na čínský Dračí trůn. Tobě bych pak dal Japonsko, o které stojíš, a já bych zase měl, co chci sám.“ Hlas zněl silně, přes všechnu vnitřní chatrnost. „Rolník může dosednout na Dračí trůn a zachovat si tvář i čest – to není jako tady, co?“

„Máte pravdu, pane, Čína a Japonsko jsou jiné.“

„To tedy ano. V Číně jsou moudří. Tam je první člen dynastie vždycky rolnický syn a trůnu se pokaždé zmocní silou a se zkrvavenýma rukama. Žádný dědičný hrad – není právě v tom síla Číny?“ Znovu se zasmál. „Rolník, násilí a krvavé ruce – to jsem já. Není to tak?“

„Ano. Ale jste také samuraj. Změnil jste zdejší pravidla. Jste první ze své dynastie.“

„Tebe jsem měl vždycky rád, Tora-san.“ Starý muž si spokojeně usrkl čaje. „Ano – jen na to pomysli, já na Dračím trůnu! Jako čínský císař, Jodoko císařovna, po ní krásná Očiba, po mně Jaemon, Čína a Japonsko navždy spojené, jak by to mělo být. Och, jak by to bylo snadné! Potom bych vzal naše legie a čínské hordy a vyrazil na severozápad a na jih a celé říše by pod námi sténaly v prachu, jako nejposlednější děvky s roztaženýma nohama, jen si nabrat podle libosti. Jsme neporazitelní – ty a já jsme byli – Japonci jsou neporazitelní, ovšemže jsme – my umíme vzít život za správný konec. Není to tak?“

„Jistě.“

Oči se podivně zaleskly. „A co je tedy smyslem života?“

„Povinnost, disciplína a smrt,“ odpověděl Toranaga.

Starý muž se znovu zachechtal. Zdál se drobnější, scvrklejší než kdykoli dřív, a pak z něj vřelost stejně rychle – a stejně příznačně – zase

vyprchala. „Regenti?“ zeptal se pevným, jedovatým hlasem. „A koho bys vybral?“

„Knížata Kijamu, Išida, Onošiho, Todu Hiromacua a Sugijamu.“

Taikóův obličej se zkřivil v potměšilém úsměvu. „Jsi nejchytřejší muž v celé říši – hned po mně! Vysvětli mým dámám, proč bys vybral právě tuhle pětici.“

„Protože se všichni navzájem nenávidí, dohromady ovšem mohou účinně vládnout a potlačit jakýkoli odpor.“

„I tvůj?“

„Ne, můj ne, pane.“ Pak se Toranaga podíval na Očibu a promluvil přímo k ní: „Má-li Jaemon zdědit moc, musíte přečkat ještě devět let. Aby se vám to podařilo, je především třeba zachovat taikóův mír. Kijamu navrhuji, protože je to hlavní křesťanský daimjó, velký vojevůdce a nanejvýš věrný vazal. A dále Sugijamu, jelikož je nejbohatším daimjóem v zemi, pochází z prastarého rodu, ze srdce opovrhuje křesťany a má nejvíc co získat, když Jaemon nastoupí k moci. Onošiho proto, že nenávidí Kijamu, vyvažuje jeho moc, je také křesťan, ale je to malomocný, který se zuby nehty drží života, bude žít dvacet let a všechny ostatní nenávidí až s nestvůrnou sveřepostí, Išida zvlášť. Išida bych vybral, neboť bude větřit každé spiknutí – vzhledem k tomu, že je rolník, hnusí se mu dědiční samurajové a je ostře proti křesťanům. Todu Hiromacua proto, že je čestný, poslušný a věrný, je jako nečekaný úder nejskvělejším mečem mistra zbrojíře. Ten by měl radě předsedat.“

„A co ty?“

„Já spolu se svým nejstarším synem Noboruem vykonám seppuku. Můj syn Sudara se oženil se sestrou urozené paní Očiby, takže nepředstavuje žádné nebezpečí, nikdy se nemůže stát hrozbou. Pokud vám to bude vyhovovat, mohl by zdědit Osm provincií, za předpokladu, že vašemu rodu odpřísáhne trvalou věrnost.“

Nikoho nepřekvapilo, že Toranaga navrhl udělat, na co nepochybně myslel i taikó, protože ze všech daimjóů představoval jediný Toranaga skutečnou hrozbu. Pak Očiba uslyšela svého manžela říkat: „O-čan, co bys radila ty?“

„Vše, co řekl kníže Toranaga, pane,“ odpověděla bez zaváhání, „pouze byste ještě měl nařídit mé sestře, aby se rozvedla se Sudarou, a i on by měl vykonat seppuku. Dědicem knížete Toranagy by měl být pan Noboru s tím, že by mu připadly dvě provincie Musaši a Šimóza. Zbývající část Kantó by dostal váš dědic Jaemon. Má rada zní, abyste to nařídil ještě dnes.“

„Jodoko-sama?“

K jejímu úžasu Jodoko řekla: „Tokiči, víte, že vás miluji z celého srdce, O-čan mám stejně ráda a Jaemon je jako vlastní syn. Říkám vám, jmenujte Toranagu výsadním regentem.“

„Cože?“

„Jestliže mu nařídíte, aby zemřel, domnívám se, že tím zahubíte i našeho syna. Jedině kníže Toranaga je dostatečně dovedný, chytrý a uznávaný, aby mohl v této době převzít dědictví. Svěřte mu Jaemona do opatrování, dokud nedosáhne plnoletosti. Nařiďte, aby ho kníže Toranaga formálně adoptoval. Ať se Jaemon nechá Toranagou vést a nastoupí po něm.“

„Ne – to se nesmí stát,“ vzepřela se Očiba.

„Co tomu říkáš, Tora-san?“ zeptal se taikó.

„Při vší pokoře musím odmítnout, pane. Nemohu to přijmout a naléhavě vás žádám, dovolte mi vykonat seppuku a odejít ještě před vámi.“

„Staneš se výsadním regentem.“

„Od té doby, co jsme uzavřeli naši dohodu, nikdy jsem neodmítl jediný váš příkaz. Tentokrát vás však neposlechnu.“

Očiba vzpomínala, jak se na taikóa pokoušela naléhat, aby se na jeho pokyn Toranaga zabil. Věděla, že taikó už k tomu byl rozhodnut. Změnil však názor a posléze částečně přijal, co mu radila Jodoko. Dospěl ke kompromisu, že Toranaga bude jedním z regentů a zaujme místo předsedy jejich rady. Toranaga Jaemonovi odpřísáhl věčnou věrnost, ale stále spřádá své sítě, do nichž je všechny zaplétá, tak jako do těchto nesnází, jež přivodila Mariko. „Vím, že to bylo na jeho příkaz,“ mumlala Očiba, a paní Jodoko teď po ní chce, aby se mu vzdala úplně.

Provdat se za Toranagu? Buddho, chraň mě před takovou pohanou, abych ho musela přijímat, pociťovat jeho břímě a úporné pachtění.

Pohanou?

Očibo, jak je to doopravdy? ptala se sama sebe. Pravda je, že jednou jsi ho chtěla mít – ještě před taikóem, je to tak? A dokonce i za něho, co? Ve skrytu duše jsi na to mnohokrát myslela. Nejmoudřejší z moudrých paní měla zase jednou pravdu, s těmi tvými slabinami – pyšností a touhou po muži, po manželovi. Proč nepřijmout Išida? Uctívá tě, touží po tobě a vítězství ho nemine. Toho bys přece zvládala snadno. Ale ne, toho špinavého neotesance ne! Ó, znám ty nízké pomluvy šířené nepřáteli – ta nestydatá vlezlost! Přísahám, že budu raději lehat se služkami a po tisíc dalších životů se spolehnu na harigaty, než abych pošpinila památku svého pána Išidem. Očibo, buď upřímná. Ještě to s Toranagou uvaž. Necítíš k němu nenávist náhodou právě proto, že tě tehdy v ten pohádkový den možná viděl?

Už je tomu víc než šest let, stalo se to na Kjúšú, když byla se svými dámami, s taikóem a Toranagou na lovu se sokoly. Jejich skupina byla roztroušena po širokém území, ona se tryskem řítila za jedním ze svých sokolů, stranou od ostatních. Bylo to v horském lese a náhle narazila na rolníka, který poblíž osamělé pěšinky sbíral lesní plody. Její první

neduživý synek umřel už skoro před dvěma lety a v luně od té doby dosud nepocítila žádné zavrtění, i když už vyzkoušela všechny možné polohy, triky nebo životosprávu, každou pověru, lektvar nebo modlitbu, v zoufalé snaze uspokojit pánovu posedlost po dědici.

To setkání s rolníkem přišlo tak náhle. Zíral vzhůru na ni, jako by byla kami, a ona zase na něho, protože to byl celý taikó, malý a opičí, nepostrádal však mládí.

Její mysl volala, že tohle je dar seslaný bohy, pro který se tolik modlila, a ona sesedla, vzala ho za ruku, společně udělali několik kroků do podrostu a náhle byla jako smyslná, rozžhavená běhna.

Všechno se jí zdálo skvělé, jako ve snu, ta posedlost, chuť a drsnost, leželi na zemi a ještě dnes cítila jeho tryskající tekutý oheň, sladký dech, ruce, jež ji tak nádherně svíraly. Pak začala vnímat jeho plnou váhu a dech jako by měl náhle zkažený, všechno kromě toho mokra jí na něm rázem připadalo odporné, a tak ho odstrčila. Nechtěl přestat, ale ona ho udeřila, štěkla po něm nadávku a řekla mu, aby děkoval bohům, že ho za jeho nestoudnost nepromění ve strom, a ten ubohý pověrčivý chudák se vrhl na kolena a škemral o odpuštění – jistěže musela být kami, jak jinak by se taková kráska svíjela ve špíně kvůli někomu takovému jako on?

Zesláble se vyhoupla do sedla a zamířila s koněm pryč, byla jako omámená, muž a mýtinka se brzy ztratili, napůl si říkala, zda to všechno nebyl jen sen a ten rolník nebyl opravdový kami, modlila se, aby to tak bylo, kéž by jí byl poskytl dar od bohů, kéž by z něho vzešel nový syn k slávě jejího pána, jenž by se konečně dočkal klidu, který si zaslouží. A pak uviděla Toranagu, čekal na ni zrovna u protějšího kraje lesa. Snad mě neviděl, říkala si v panické hrůze.

„Už jsem o vás měl starost, paní," řekl jí.

„Já – jsem úplně v pořádku, děkuji vám."

„Ale máte kimono celé potrhané – na zádech máte kapradí, i ve vlasech…"

„Kůň mě shodil – to nic." Pak, aby mu dokázala, že je všechno v pořádku, vyzvala ho k jízdě domů o závod a vyrazila jako vichřice. Záda ji stále pálila od ostružinových škrábanců, ale to brzy utišily vonné oleje a téže noci se vzdala svému pánovi a vládci. O devět měsíců později přišel na svět Jaemon. K nekonečné radosti jeho i její.

„Ovšemže je Jaemonovým otcem náš pán," usadila Očiba Jodoko s naprostou jistotou. „Je otcem obou mých dětí – tamto byl jenom sen."

Co si to namlouváš? To nebyl sen, pomyslela si. Stalo se to doopravdy. Ten muž nebyl kami. Spustila ses s rolníkem ve špíně, jen aby ti zplodil syna, kterého jsi potřebovala stejně zoufale jako taikó, aby sis ho k sobě připoutala. Jinak by si byl vzal jinou konkubínu.

A co tvůj prvorozený?

„Karma,“ vydechla Očiba a zahnala i tato skrytá duševní muka.

„Vypij tohle, dítě,“ řekla jí kdysi Jodoko. Tehdy bylo Očibě šestnáct, rok předtím se stala taikóovou oficiální konkubínou. Vypila ten podivný, hřejivý bylinný čaj a upadla do tak hlubokého spánku, že se probudila až příštího večera a vybavovala si jen zvláštní smyslné sny, bizarní barvy a tajuplný pocit věčnosti. Když se probrala, byla u ní Jodoko, stejně jako ve chvíli usínání. Tak pozorná, tak starostlivá o harmonii jejich pána jako ona sama. Devět měsíců nato porodila, jako vůbec první z taikóových žen, které se to podařilo. Dítě však bylo churavé a zemřelo ještě jako nemluvně.

Karma, pomyslela si.

Mezi ní a Jodoko o tom nikdy nepadla ani zmínka. O tom, co se stalo nebo co se mohlo stát během toho nekonečného, hlubokého spánku. Ani slovo, jedině ono: „Odpusť mi…“ před pár okamžiky a její: „Já vám nemám co odpouštět.“

Vy jste bez viny, Jodoko-sama, nic se nestalo, k ničemu tajnému nebo pokoutnému nedošlo. A pokud přece, odpočívejte v pokoji, stařenko, teď když tajemství odešlo s vámi. Viděla oči na prázdném obličeji, nyní tak křehkém a dojímavém, právě tak, jako byl taikóův, když přišel jeho konec. Ani jeho otázka nikdy nezazněla naplno. Jeho smrt, to byla karma, řekla si střízlivě. Kdyby býval žil dalších deset let, byla bych nyní čínskou císařovnou, ale teď… teď jsem sama.

Je to zvláštní, že jste zemřela, než jsem stačila vyslovit svůj slib, paní, přemítala, obklopena vůní zapálených tyčinek a pachem smrti. Byla bych vám to slíbila, ale vy jste zemřela ještě předtím. Není i v tom má karma? Mám poslechnout prosbu a splnit nevyslovený slib? Co mám dělat?

Synu můj, synáčku, cítím se tak bezmocná.

A pak se na něco rozpomněla, cosi, co jí nejmoudřejší z moudrých řekla: „Přemýšlej, jak by myslel taikó – nebo Toranaga.“

Očiba cítila, jak se jí vrací nová síla. V tichu se znovu posadila a chladně se začala přiklánět k tomu, že poslechne.

Pojednou všichni zmlkli. V brance do zahrady stála Čimmoko. Došla k Blackthornovi a uklonila se. „Andžin-san, promiňte prosím, má paní by si vás přála vidět. Počkáte-li okamžik, doprovodím vás.“

„Dobrá. Děkuji.“ Blackthorne vstal, stále hluboce zamyšlen a udolán tíživým pocitem nevyhnutelné záhuby. Stíny se už prodlužovaly. Do části nádvoří již slunce nedosahovalo. Šedí se chystali, že půjdou s ním.

Čimmoko popošla k Sumijorimu. „Promiňte, veliteli, má paní vás žádá, abyste byl tak laskav a všechno připravil.“

„Kde by si to přála vykonat?“

Čimmoko ukázala na prostranství před hranou. „Tamhle, pane.“

Sumijori užasl. „To má být veřejné? Ne v soukromí pouze s několika

svědky? Ona chce, aby to všichni viděli?“

„Ano.“

„Ale, no… jestli to má být tady… A její– její… co její sekundant?“

„Je přesvědčena, že tuto čest jí prokáže kníže Kijama.“

„A pokud ne?“

„Nevím, veliteli. To – to mi neřekla.“ Čimmoko se uklonila, přešla přes verandu a opět se uklonila. „Kiricubo-san, má paní říká, že se omlouvá, vrátí se zakrátko.“

„Je v pořádku?“

„Ale ovšem,“ ujistila ji Čimmoko s hrdostí.

Kiri i ostatní ženy teď byly vyrovnané. Když však zaslechly, co říká Čimmoko důstojníkovi, i je to stejně rozrušilo. „Ví o tom, že tu na ni čekají i další dámy a chtěly by ji pozdravit?“

„Ale ano, Kiricubo-san. Já – já jsem je pozorovala a řekla jsem jí to. Odpověděla, že je to pro ni veliká čest a brzy jim poděkuje osobně. A teď mě prosím omluvte.“

Všichni se za ní dívali, jak šla zpátky k bráně a pokynula Blackthornovi. Šedí se k nim chystali připojit, ale potřásla hlavou a řekla, že paní si je nepřeje. Velitel svolil, že Blackthorne může odejít.

Zahradní brankou jako by vstoupil do jiného světa, plného svěží zeleně a poklidu. Na vrcholcích stromů se mihotalo slunce, ptáci štěbetali, kolem květů poletoval hmyz, potůček jemně přepadal do leknínového jezírka. Přesto nebyl schopen setřást svou zasmušilost.

Čimmoko se zastavila a ukázala k malému domečku určenému k ča-no-ju. Dál už šel sám. Vyklouzl ze sandálů a vyšel po třech schůdcích. Musel se přikrčit, skoro až ke kolenům, aby prošel malinkým dveřním otvorem se závěsem. Ocitl se uvnitř.

„Má drahá,“ zašeptal.

„Můj milý,“ odpověděla.

Klečela tváří ke vstupu, byla čerstvě nalíčená, karmínové rty, dokonalý účes, na sobě čisté tmavomodré kimono se zeleným okrajem a světleji zeleným obi, ve vlasech širokou zelenou stuhu.

„Jsi spanilá.“

„Ty též.“ Opatrný úsměv. „Mrzí mě, žes celé to sledovati musil.“

„Tak povinnost mi kázala.“

„Povinnost nikoliv,“ odvětila. „Že životů tolikerých zmar nastati musí, toť vskutku nečekala jsem – takový událostí spád stěží mi bylo předvídati.“

„Karma.“ Blackthorne se vytrhl ze své strnulosti a zanechal latiny. „Tohle všechno jste plánovala už dlouho – svou sebevraždu, je to tak?“

„Můj život mi nikdy nepatřil, Andžin-san. Vždycky náležel mému lennímu pánovi a po něm mému manželovi. Takový je náš zákon.“

„Je to špatný zákon.“

„Ano. A ne.“ Zvedla zraky z rohoží. „Budeme se snad přít o věcech, které nemůžeme změnit?“

„To ne. Odpusťte mi, prosím.“

„Miluji tě,“ vydechla znovu v latině.

„Ano. Teď vědomí toho plní mě jasné. Já tebe též. Však tys smrt za cíl vybrala sobě, Mariko-san.“

„Mýlíš se, drahý. Mým cílem život mého pána jest. A život tvůj. Mám-li pravdivě se vyjádřiti, och, Matko Boží, odpusť mi – či požehnej mi za to snad? – jsou chvíle, kdy právě tvůj významnější jest.“

„Odsud nikdo nevyklouzne nyní. Nikdo, dím.“

„Jen trpělivý buď. Však nezapadlo slunce ještě za obzor.“

„Tomuto slunci již nevěřím, Mariko-san.“ Vztáhl ruku a dotkl se její tváře. „*Gomen nasai.*“

„Já byla tobě přislíbila, že noc dnešní onu z Rjokanu květů připomene nám. Strpení jen trochu měj. Mně Išido, Očiba, jakož i ostatní kolem dobře známi jsou.“

„*Que va* na ostatní,“ vyhrkl portugalsky. Nálada se mu začala měnit. „Vy vážně sázíte všechno na to, že Toranaga ví, co dělá?“

„*Que va* na vaši špatnou náladu,“ odvětila mírně. „Dnešek je příliš krátký.“

„Odpusťte – zase máte pravdu. Ke dnešku špatná nálada nepatří.“ Prohlížel si ji. Slunce, jež probleskovalo bambusovými žaluziemi, jí přes tvář vrhalo proužky stínů. Stoupaly výš, až zmizely docela. Slunce kleslo za hradbu.

„Jak jen bych vám mohl pomoci?“ zeptal se.

„Věřte, že přijde i zítřek.“

Na okamžik zachytil záblesk její hrůzy. Vztáhl k ní ruce, objal ji, a pak už čekání nebylo strašné.

Přiblížily se kroky.

„Ano, Čimmoko?“

„Je čas, paní.“

„Všechno je připraveno?“

„Ano, paní.“

„Počkej na mě u leknínového jezírka.“ Kroky se vzdálily. Mariko se otočila k Blackthornovi a jemně ho políbila.

„Miluji tě,“ řekla.

„Miluji tě,“ odpověděl.

Uklonila se mu a vyšla ze dveří ven. Následoval ji.

Mariko se zastavila u leknínového jezírka, rozvázala si obi a nechala jej volně spadnout. Čimmoko jí pomohla vysvléknout modré kimono. Pod ním měla Mariko nejskvělejší bílé kimono a obi, jaké kdy Blackthorne viděl. Bylo to obřadné kimono určené pro smrt. Z vlasů si uvolnila zelenou

stužku, pustila ji na zem a pak, celá v bílém, kráčela dal. Za Blackthornem se již neohlédla.

Před zahradou byli všichni hnědí rozmístěni v obřadném trojúhelníku okolo osmi tatami položených uprostřed u hlavní brány. Jabu s Kiri a ostatními dámami seděli v řadě na čestných místech tváří k jihu. Také šedí v ulici byli slavnostně rozestavěni a mezi ně se přimíchali jiní samurajové i samurajky. Na Sumijoriho pokyn se všichni uklonili. Mariko jim rovněž odpověděla úklonou. Čtyři samurajové vykročili a rozvinuli přes tatami karmínově zbarvený přehoz.

Mariko došla ke Kiricubo, Sazuko a ostatním dámám a uklonila se jim. Vrátily jí úklonu a nejobřadnějším způsobem ji pozdravily. Blackthorne čekal u brány. Viděl, jak se odpoutala od dam, došla ke karmínovému čtverci a poklekla uprostřed před maličkým bílým polštářkem. Pravou rukou vytáhla z obi tenkou dýku a položila ji na něj. Přikročila k ní Čimmoko, poklekla též a nabídla jí nevelký, čistě bílý kus látky se šňůrkou. Mariko si se služčinou pomocí dokonale upravila sukni u kimona a pak si povlak upevnila šňůrkou kolem pasu. Blackthorne věděl, že je to proto, aby sukně nepotřísnila krev a aby je nezpřeházely její smrtelné křeče.

Když byla Mariko vyrovnaná a připravená, vzhlédla vzhůru na hradní palác. Nejvyšší poschodí stále osvětlovalo slunce, třpytilo se na jeho zlatých střešních taškách. Planoucí světlo rychle šplhalo po vrcholu věže, až zmizelo úplně.

Seděla tam bez hnutí a vypadala tak nepatrná, bílá skvrnka na karmínovém čtverci.

Ulice již byla ponořena do šera a sluhové zapalovali pochodně. Když skončili, zmizeli stejně rychle a tiše, jako se objevili.

Natáhla ruku, dotkla se dýky a vyrovnala její směr. Pak se ještě jednou podívala branou ke vzdálenému konci ulice, ale byl stejně ztichlý a prázdný jako předtím. Pohlédla zpět na dýku.

„Kašigi Jabu-sama!“

„Ano, Toda-sama?“

„Zdá se, že kníže Kijama mi nehodlá pomoci. Prosím vás, bylo by mi ctí, kdybyste byl mým sekundantem.“

„Pro mne je to čest,“ odpověděl Jabu. Uklonil se, vstal a postavil se na levou stranu za ni. Jeho meč zvonivě vyjel z pochvy. Pevně se rozkročil a oběma rukama meč zvedl. „Jsem připraven, urozená paní,“ pronesl.

„Počkejte, prosím, až na můj druhý řez.“

Nespouštěla oči z nože. Pravou rukou si na prsou udělala znamení kříže, poté se předklonila, bez rozechvění dýku zvedla a dotkla se jí rtů, jako by chtěla lesklou ocel ochutnat. Pak změnila úchop a pravou rukou nůž pevně přidržela zleva pod svým hrdlem. V ten okamžik se zpoza opačného konce

ulice vynořily plameny pochodní. Blížila se k nim suita, v jejímž čele kráčel Išido.

Svírala dýku a ani s ní nepohnula.

Jabu byl stále jako svinutá pružina, soustředěn na cílový bod. „Urozená paní," promluvil, „vyčkáte, nebo chcete pokračovat? Chtěl bych vám posloužit se vší dokonalostí."

Mariko se s námahou odtrhla zpět od okraje srázu. „Já – počkáme… budeme… já…" Ruka s dýkou poklesla. Nyní se již chvěla. Stejně pomalu se uvolnil i Jabu. Meč zasvištěl do pochvy a Jabu si otřel ruce o boky.

V bráně stál Išido. „Slunce ještě nezapadlo, paní. Stále je nad obzorem. To už se tak nemůžete dočkat smrti?"

„Nikoli, pane hejtmane. Chci jen bez průtahů poslechnout svého pána…" Sepjala ruce, aby se jí přestaly třást.

V řadách hnědých to nad Išidovou zpupnou neotesaností temně zahučelo zlobou a Jabu se připravil, aby se na něho vrhl. Zastavil se však, když Išido hlasitě pronesl: „Urozená paní Očiba se následníkovým jménem obrátila na regentskou radu se žádostí, aby ve vašem případě učinila výjimku. Jejímu požadavku jsme vyhověli. Zde jsou vaše propustky, zítra za svítání můžete odjet." Hodil je Sumijorimu, jenž stál poblíž.

„Pane?" zeptala se Mariko nechápavě sotva slyšitelným hlasem.

„Můžete odjet. Za svítání."

„A – a Kiricubo-san a urozená paní Sazuko?"

„Ty snad k té vaší slavné povinnosti nepatří? Jejich povolení jsou přiložena také."

Mariko se pokoušela soustředit. „A… a její syn?"

„I on, paní." Prostranstvím se rozlehl Išidův pohrdavý smích. „A všichni vaši muži."

Jabu koktavě vyhrkl: „Všichni mají volný průchod?"

„Ano, Kašigi Jabu-san," potvrdil Išido. „Vy jste velícím důstojníkem, že? Zajděte prosím hned za mým tajemníkem. Dokončuje všechny vaše propustky, ačkoli mi vůbec není jasné, proč by se čestní hosté měli hrnout pryč. Na sedmnáct dní to za to přece skoro ani nestojí, ne?"

„A já, pane hejtmane?" otázala se chabě stará paní Ecu, která si s bolestně bušícím srdcem dodala odvahy vyzkoušet, nakolik úplného vítězství Mariko dosáhla. „Směla – směla bych prosím také odejít?"

„Samozřejmě, urozená paní Maedo. Proč bychom tu někoho drželi proti jeho vůli? Jsme snad nějací žalářníci? Ovšemže nejsme! Jestliže je vám následníkovo uvítání tolik proti srsti, že chcete odjet, tak si jeďte, i když mi vůbec není jasné, jak chcete za sedmnáct dní urazit čtyři sta ri domů a dalších čtyři sta sem."

„Prosím za pro– prominutí, násle– následníkovo uvítání nám není proti

–“

Išido ji ledově přerušil: „Když chcete odejít, zažádejte si o povolení obvyklým způsobem. Vyřízení zhruba den potrvá, ale budeme mít o vás na cestě spolehlivý přehled.“ Obrátil se i k ostatním. „Každá samurajská dáma si může rovněž podat žádost. Znovu ovšem podotýkám, že považuji za nesmyslné odjíždět na sedmnáct dní, za velmi nezdvořilé pohrdnout následníkovým uvítáním, přijetím paní Očibou i regenty…“ – znovu se nemilosrdným pohledem zabodl do Mariko – „nebo na ně dělat nátlak prostřednictvím pohrůžek seppuku, jež by měla každá dáma vykonat v soukromí a ne jako zpupné veřejné představení! Nemám zájem na tom, aby umíraly ženy, pouze následníkovi nepřátelé. Pokud se však některé ženy postaví otevřeně proti němu, pak si brzy uplivnu i nad jejich mrtvolami.“

Išido se prudce otočil, křikl k šedivcům nějaký rozkaz a odcházel. Kapitáni ihned rozkaz opakovali, šedí se začali řadit a odpochodovali branou, s výjimkou několika, kteří byli přiděleni jako čestná stráž k hnědým.

„Paní,“ zachraptěl Jabu a znovu si otřel zvlhlé ruce. Z nenaplněného poslání cítil v ústech odporně hořkou pachuť. „Paní, je po všem. Vy… vy jste zvítězila. Zvítězila jste.“

„Ano – ano,“ vypravila ze sebe. Zesláblýma rukama tápala po provázcích z bílé látky. Čimmoko vykročila k ní, šňůrky rozvázala a zvedla bílý povlak, pak z karmínového čtverce ustoupila. Všechny pohledy se upíraly na Mariko, každý chtěl vidět, zda dokáže odejít.

Mariko se tápavě pokusila vstát. Nepodařilo se jí to. Zkusila to znovu. Opět neuspěla. Kiri se bezděčně pohnula, aby jí šla na pomoc, ale Jabu zavrtěl hlavou a řekl: „Ne, je to její výsada.“ Kiri se tedy znovu posadila a téměř ani nedýchala.

Blackthorne, jenž stál u brány, měl mysl stále zaplavenou bouřlivou, nekonečnou radostí z jejího vysvobození v posledním okamžiku. Vzpomínal si, jak on sám musel oné noci po svém bezmála dokonaném seppuku vzepnout veškerou vůli, když měl vstát jako muž a jako muž kráčet bez opory, aby se pak stal samurajem. A tak ji sledoval, a ač se mu příčilo, že je ještě třeba dokazovat takovou odvahu, přesto jí rozuměl a cítil k ní nesmírnou úctu.

Viděl, jak znovu položila ruce na karmínovou plochu, ještě jednou se vzepřela a tentokrát se přinutila vstát. Zakolísala a málem upadla, ale její nohy se přece jenom daly do pohybu, pomaličku začala vrávorat po karmínu a bezmocně se potácela k hlavnímu vchodu. Blackthorne dospěl k rozhodnutí, že již toho vykonala víc než dost, že už toho až příliš zakusila a dost dokázala, proto vykročil vpřed. Zachytil ji na rukou a zvedl právě v okamžiku, kdy ztratila vědomí.

Chvíli tam stál, sám na celém prostranství, hrdý, že to byl právě on a že

to bylo jeho rozhodnutí. Ležela mu v náručí jako zvadlá panenka. Pak ji odnášel dovnitř. Nikdo se ani nepohnul, nikdo mu nezkřížil cestu.

57/

Útok na pevnost hnědých začal v nejtemnější fázi noci, dvě nebo tři hodiny před úsvitem. První vlna deseti nindžů – nechvalně známých Neviditelných – tam vnikla přes střechy protilehlých opevnění, jež už nyní šedivci nestřežili. Na vedlejší střechu přehodili hákovité kotvy obalené látkou a zhoupli se přes propast jako pavouci. Na sobě měli přiléhavé černé úbory, černé tabi a černé masky. Načerněné měli i ruce a tváře. Tito muži byli vyzbrojeni lehce, měli nože na řetízcích a šurikeny – drobné ostny a hvězdicové kotouče o velikosti mužské dlaně, jež měly jedovaté hroty. Na zádech měli uvázány torny a krátké tenké tyčky.

Nindžové byli najímáni za žold. Byli to mistři neviditelnosti, odborníci v oblastech nechvalné pověsti – ve špehování, pronikání do nepřístupných míst a náhlém usmrcování.

Deset těchto mužů nehlučně doskočilo na zem. Znovu stočili vrhací háky, čtyři z nich je ukotvili na další výčnělek a okamžitě sjeli na verandu o dvacet stop níž. Jakmile se ocitli na ní, jejich druhové kotvy stejně nehlučně uvolnili, pustili je dolů a plížili se po střeše, aby pronikli do další části objektu.

Tu pod nohou jednoho z mužů praskla střešní taška a všichni ztuhli. Na nádvoří o tři poschodí a šedesát metrů níž se Sumijori zastavil na své pochůzce a podíval se vzhůru. Očima mžoural do tmy. Bez pohnutí čekal s trochu pootevřenými ústy, aby co nejlépe slyšel, očima pomalu propátrával temnotu. Střecha, na níž se krčili nindžové, byla ve stínu, měsíc mdlý, hvězdy zastřené v těžkém vlhkém vzduchu. Muži stáli naprosto nepohnutě, ovládali dokonce i dech, nyní takřka neznatelný. Na pohled byli stejně neživotní jako krytina, na níž stáli.

Sumijori očima a ušima prozkoumal další okruh, pak ještě jednou. Stále si nebyl jist, vyšel proto na nádvoří, aby viděl jasněji. Nyní se v jeho zorném poli ocitli i čtyři nindžové na verandě, byli však stejně strnulí jako ostatní a ani těchto si nevšiml.

„Hej," zavolal na stráže u brány, jejíž vrata teď byla pevně zajištěna, „nevšimli jste si něčeho – neslyšíte něco?"

„Ne, veliteli," hlásily ostražité stráže. „Ty střešní tašky pořád klepou, trochu se posunují – snad to bude tím vlhkem nebo horkem."

Sumijori jednomu z nich nařídil: „Jděte tam nahoru a podívejte se. Anebo ještě líp, řekněte strážným v nejvyšším poschodí, aby to tam pro

každý případ prohledali.“

Voják spěchal pryč. Sumijori se ještě jednou zadíval vzhůru, pak napůl pokrčil rameny a znovu ujištěn pokračoval ve své hlídce. Ostatní samurajové se vrátili na svá stanoviště, odkud pozorovali venkovní prostor.

Nahoře na střeše a na verandě čekali nindžové ve svých strnulých pozicích. Nehýbali dokonce ani očima. Byli cvičeni tak, aby v případě potřeby vydrželi strnulí po celé hodiny – to byla jen jedna ze součástí jejich stálého výcviku. Pak dal jejich vůdce pokyn a okamžitě se znovu dali do pohybu, aby pokračovali v útoku. S pomocí kotev a lan rychle pronikli na další verandu, odkud mohli proklouznout úzkými okny v žulových zdech. Pod tímto nejvyšším podlažím byla všechna ostatní okna – obranná postavení lukostřelců – tak úzká, že se jimi zvenčí prolézt nedalo. Na další signál obě skupiny současně vnikly dovnitř.

Obě místnosti byly ponořeny do tmy a ve vyrovnaných řadách zde spalo deset hnědých. Usmrtili je rychle a takřka bezhlučně, většinou jediným bodnutím nožem do hrdla. Cvičené smysly útočníku našly své cíle s naprostou neomylností a za okamžik sebou zaškubal poslední z hnědých, jehož varovný výkřik zdusili v samém zárodku. Když byly místnosti a dveře zajištěné, vytáhl vůdce křesací kamínek a troud a zapálil svíčku. Opatrně ji na misce donesl k oknu a třikrát dal do tmy znamení. Za ním se jeho muži ještě dvakrát ujistili, že všichni hnědí jsou spolehlivě mrtví. Vůdce signál zopakoval, pak odstoupil od okna a znakovou řečí pomocí prstů udílel nindžům další pokyny.

Vetřelci v okamžiku sundali torny a připravili si své útočné zbraně –krátké srpovité nože s dvojím ostřím, zavěšené na řetízku připevněném k rukojeti, šurikeny a vrhací dýky. Na další povel vybraní muži rozbalili krátké tyče. Byly to vysunovací oštěpy a foukací trubice, jež s úžasnou rychlostí sestavili do plné délky. Jakmile některý muž dokončil své přípravy, poklekl obrácen ke dveřím a bez zjevného vědomého úsilí dokonale strnul. Nyní byl připraven i poslední z nich. Vůdce sfoukl svíčku.

Když zvony ve městě odbily střed hodiny tygra – čtyři hodiny ráno, hodinu před úsvitem –, vnikla do pevnosti druhá vlna nindžů. Dvacet, jich neslyšně vyklouzlo z velké, nepoužívané stoky, jež kdysi odvodňovala zahradní potůčky. Všichni tito muži měli meče. Jako stíny se rozlétli do svých postavení v hustém křoví, znehybněli a stali se téměř neviditelnými. Ve stejnou dobu se další dvacetičlenná skupina vyhoupla pomocí kotev a lan nahoru, aby zaútočila na opevnění, jež shlíželo na nádvoří a do zahrady.

Na hradbách byli dva hnědí, kteří bedlivě sledovali prázdné střechy na druhé straně přes cestu. Pak se jeden z nich rozhlédl kolem, uviděl za sebou kotevní háky a začal na ně poplašeně ukazovat. Jeho druh otevřel

ústa, aby spustil varovný pokřik. První nindža však bleskově posoudil rozměr výklenku a prudkým švihem zápěstí poslal vzduchem rotující ostnatý šuriken, který se samurajovi zasekl do tváře a úst. Tímto hrůzným způsobem zdusil vojákův výkřik a vrhl se vpřed na druhého samuraje. Z nindžovy natažené ruky se teď stala smrtící zbraň s vyčnívajícím palcem a ukazovákem, jež vrazil do místa protivníkovy krční žíly. Rána samuraje ochromila a další prudký úder mu se suchým prasknutím přerazil vaz. Nindža přiskočil k prvnímu ztýranému samurajovi, chňapajícímu po ostnech, jež mu vězely hluboko v ústech a obličeji. Jed již začínal působit.

S nejvyšším, posledním vypětím sil vytrhl umírající samuraj svůj krátký bodný meč a zasadil útočníkovi ránu. Bodnutí proniklo hluboko a nindža prudce vydechl, jeho rychlý pohyb to však nezastavilo. Rukou udeřil hnědého do krku, zvrátil mu hlavu vzad a zlomil mu páteř. Samuraj byl ještě vstoje mrtev.

Nindža těžce krvácel, nevydal však ani hlásek. Stále přidržoval tělo mrtvého hnědého, opatrně ho složil na kamenné dlaždice a klesl vedle něho na kolena. Všichni nindžové již vylezli po lanech a stáli na hradbě. Dokud nebylo opevnění zajištěno, míjeli svého zraněného druha bez povšimnutí. Stále klečel vedle mrtvých hnědých a držel se za bok. Vůdce mu ránu prohlédl. Krev z ní prýštila nepřetržitým proudem. Velitel zavrtěl hlavou, něco raněnému sdělil prsty, ten přikývl a namáhavě se dovlekl do rohu, zanechávaje za sebou širokou krvavou stopu. Pohodlně se usadil, opřel se o kámen a vyňal šuriken. Jedovatými ostny si několikrát pořezal hřbet jedné ruky, pak našel svou dýku, její hrot si zespodu přiložil na krk a oběma rukama vší silou bodl vzhůru.

Vůdce se ujistil, že je jeho muž mrtev, a vrátil se k opevněným dveřím vedoucím dovnitř. Opatrně je otevřel. V tu chvíli zaslechli blížící se kroky a v mžiku se stáhli zpět do zálohy.

Chodbou tohoto západního křídla přicházel Sumijori s hnědými. Dva zanechal poblíž dveří vedoucích na hradbu a bez zastávky kráčel dál. Dvojice vyšla na hradbu. Na opačném konci chodby zabočil Sumijori za roh a sešel po několika točitých schodech. Zde bylo další stanoviště, na němž se mu uklonili dva unavení hnědí, které rovněž vystřídal.

„Obejděte ostatní a vraťte se do svých pokojů. Na úsvitu vás probudíme,“ rozhodl Sumijori.

„Ano, pane veliteli.“

Oba samurajové se vydali zpátky vzhůru po schodech, rádi, že už mají po službě. Sumijori pokračoval dolů do další chodby a vyměňoval ostatní stráže. S posledními dvěma strážnými se konečně zastavil před jedněmi dveřmi a zaklepal.

„Jabu-san?“

„Ano?“ ozvalo se ospale.

„Promiňte, výměna stráží.“

„Aha, díky. Prosím, vstupte.“

Sumijori dveře otevřel, ale obezřele zůstal stát na prahu. Jabu byl rozcuchaný, jedním ramenem se opíral o přikrývky, druhou ruku měl na meči. Když si byl jist, že je to skutečně Sumijori, uvolnil se a zívl. „Něco nového, veliteli?“

Sumijori si dal rovněž pohov, zavrtěl hlavou, vešel a zavřel dveře. Pokoj byl prostorný a útulný, na podlaze leželo vábivě rozložené ještě jedno lůžko z futonů. Štěrbinová okna pro lukostřelce shlížela na ulici a město o třicet stop níže. „Všude je klid. Ona teď spí… Alespoň to říká Čimmoko, její služka.“ Došel k nízkému psacímu stolku, na němž prskala olejová lampa, a nalil si z konvice studený ča. Vedle ležely jejich oficiálně potvrzené propustky, jež Jabu přinesl z Išidova úřadu.

Jabu znovu zívl a rozkošnicky se protáhl. „A Andžin-san?“

„Když jsem vykonával poslední obhlídku, kolem půlnoci, byl vzhůru. Požádal mě, abych za ním už dále nechodil, až těsně před svítáním – má to snad nějak souviset s jeho zvyky. Nerozuměl jsem zcela všemu, co říkal, ale nevadí, všude jsou přísná bezpečnostní opatření. U Kiricubo-san a ostatních dam je ticho, i když ona, myslím Kiricubo-san, je po většinu noci vzhůru.“

Jabu vstal z lůžka. Měl na sobě jenom bederní pás. „A co dělá?“

„Prostě jen sedí u okna a zírá ven. Vidět tam nic není. Radil jsem jí, že by si měla trochu schrupnout. Zdvořile mi poděkovala, souhlasila, ale zůstala tam, kde byla. Ach, ty ženy…“

Jabu si protáhl ramena a lokty a rázně se podrbal, aby rozproudil krev. Začal se oblékat. „Měla by si odpočinout. Dnes ji čeká dlouhá cesta.“

Sumijori postavil šálek. „Já si myslím, že je to všechno jenom úskok.“

„Cože?“

„Nevěřím, že to Išido myslí doopravdy.“

„Máme přece podepsané propustky. Tady jsou. Všichni muži jsou v seznamu. Sám jste ta jména prošel. Jak by se mohl zříci veřejného závazku vůči nám nebo paní Todě? To přece není možné.“

„Já nevím. Nezlobte se, Jabu-san, ale já si pořád myslím, že je to lest.“

Jabu si pomalu uvazoval pás. „Ale v čem by měla být?“

„Přepadnou nás.“

„Až budeme venku z hradu?“

Sumijori přikývl. „Ano, tak jsem to myslel.“

„To by si nedovolil.“

„Ale dovolil. Buď nás přepadne, nebo zdrží. Nedovedu si představit, že by ji nechal jít, nebo paní Kiricubo, paní Sazuko či to děcko. Nebo starou paní Ecu a ostatní.“

„Ne, mýlíte se.“

Sumijori smutně potřásl hlavou. „Myslím, že měla raději pořádně bodnout a vy byste pak máchl mečem. Tohle nic neřeší.“

Jabu zvedl své meče a zasunul je za pás. Ano, pomyslel si, souhlasím s tebou. Nic se tím nevyřešilo a ona ve své povinnosti selhala. Víš to ty, vím to já a stejně tak Išido. Ostudné! Kdyby byla bodla, všichni bychom žili navěky. Ale takhle… vrátila se od okraje propasti, zostudila nás a sebe uvrhla do hanby. *Šigata ga nai, ne?* Hloupá ženská!

Sumijorimu však nepřitakal. „Myslím, že se mýlíte. Podařilo se jí Išida udolat. Paní Toda zvítězila. Išido by si nás přepadnout netroufl. Jděte si lehnout, na úsvitu vás probudím.“

Sumijori znovu potřásl hlavou. „Ne, děkuji vám, Jabu-san, myslím, že se ještě projdu okolo.“ Popošel k oknu a vyhlédl ven. „Něco není v pořádku.“

„Všechno je, jak má být. Dejte si ještě trochu – počkejte! Co to bylo? Neslyšel jste něco?“

Jabu přikročil k Sumijorimu, předstíral, že pátrá ve tmě a pozorně naslouchá. A pak bez varování vytrhl svůj krátký meč a stejně bleskovým, divokým pohybem jej vrazil Sumijorimu do zad. Druhou rukou mu přikryl ústa, aby zdusil jeho skřek. Důstojník byl v okamžiku mrtev. Jabu ho držel nadlidskou silou na vzdálenost paže od sebe, aby ho nemohla potřísnit krev, a odtáhl tělo na futony, kde ho položil jako spáče. Pak meč vytáhl a začal ho čistit. Zuřil, že si Sumijoriho podvědomé tušení vynutilo takhle neplánovanou smrt. Nicméně teď ho tu nemohu nechat slídit, pomyslel si.

Když se předtím Jabu vracel z Išidova úřadu s propustkami umožňujícími bezpečný průchod, čekal na něj cestou v ústraní samuraj, kterého nikdy předtím neviděl.

„Očekáváme vaši spolupráci, Jabu-san.“

„Jakou a kdo?“

„Ten, jemuž jste sám včera učinil nabídku.“

„Jakou nabídku?“

„Výměnou za nerušený průchod pro vás a pana Andžina byste dohlédl, aby byla během přepadení po cestě odzbrojena… Nedotýkejte se prosím meče, Jabu-san, míří na vás čtyři lučištníci a čekají na sebemenší popud!“

„Jak se opovažujete mě takhle vyzývat? Jaké přepadení?“ vyvyšoval se naplano, ale pocítil slabost v kolenou, neboť nyní nebylo pochyb, že ten muž je Išidův prostředník. V zoufalé snaze zachránit aspoň něco z těch trosek, jež z jeho plánu s Černou lodí a s budoucností vůbec udělala Mariko, předložil Jabu včerejšího odpoledne s pomocí vlastních zprostředkovatelů svou nabídku. V tu chvíli mu bylo jasné, že je to bláznivý nápad. Bylo by bývalo těžké, ne-li nemožné ji odzbrojit a zůstat naživu, vždyť byl nebezpečný pro obě strany, a když Išido přes své prostředníky nabídku odmítl, vůbec ho to nepřekvapilo.

„O žádném přepadu nic nevím," odsekl vztekle a pomyslel si, kéž by tu tak byla Juriko, aby mu pomohla z téhle kaše.

„Nicméně jste k jednomu přizván, ačkoli trochu jinak, než jak jste zamýšlel."

„Kdo jste?"

„Výměnou za to vám připadne Izu, barbar a jeho loď – v okamžiku, kdy bude hlava úhlavního nepřítele ležet v prachu. Samozřejmě za předpokladu, že ona bude zajata živá a vy zůstanete v Ósace až do rozhodného dne a odpřisáhnete věrnost."

„Čí hlava?" zeptal se Jabu. Snažil se úporně přemýšlet, teprve teď si uvědomil, že Išido využil výzvu k převzetí propustek pouze jako lest, aby mu mohl učinit tajnou nabídku a projednat ji.

„Vaše odpověď je ano nebo ne?"

„Kdo jste a o čem to mluvíte?" Pozvedl svitek. „Zde jsou povolení od knížete Išida k volnému odchodu. Ani sám pan hejtman je po tom, co se stalo, nemůže odvolat."

„Mnozí to tak říkají. Ale to spíš budou voli s prominutím srát zlaťáky než aby se kdokoli směl dotknout pana Jaemona… Tu ruku z meče, buďte tak laskav!"

„Vy si dávejte pozor na jazyk!"

„Jistě, odpusťte. Souhlasíte tedy?"

„Nejvyšším pánem Izu jsem již nyní a mám přislíbeny provincie Tótomi a Suruga," řekl Jabu a začal tím vyjednávání. Věděl, že ačkoli je v pasti, stejně jako Mariko, na druhou stranu je v pasti i Išido, protože dilema, jež Mariko vyvolala, stále existovalo.

„Ovšem, to máte," odvětil samuraj. „Já ale nemám povoleno smlouvat. Podmínky jsem vám sdělil. Takže: ano nebo ne?"

Jabu dočistil meč a přes zdánlivě spící Sumijoriho tělo přetáhl pokrývku. Pak si osuškou setřel pot z tváře a rukou, ovládl vztek, sfoukl svíčku a otevřel dveře. Oba hnědí čekali o pár kroků dál v chodbě. Uklonili se mu.

„Vzbudím vás za svítání, Sumijori-san," zavolal Jabu do tmy. Jednomu ze strážných pak uložil: „Budete tady hlídat. Nikdo nesmí dovnitř. Nikdo! Zajistěte, aby pana velitele nerušili – potřebuje si odpočinout."

„Ano, pane."

Samuraj se postavil na nové stanoviště a Jabu s druhým vojákem prošel chodbou, vystoupal několik schodu do ústřední části tohoto poschodí a vzápětí nechali za sebou i tu. Mířili do audienční síně a vnitřních ubytovacích pokojů, jež byly umístěny ve východním křídle. Brzy došel ke slepé chodbě vedoucí k zasedací síni. Stráže se mu uklonily a vpustily ho dovnitř. Další samuraj otevřel dveře do chodby, přiléhající k části se soukromými obytnými prostorami. Zaklepal na jedny dveře.

„Andžin-san?“ promluvil tiše.

Nikdo mu neodpověděl. Roztáhl šódži. Pokoj byl prázdný, vnitřní šódži pootevřená. Zamračil se, pak pokynul doprovázejícímu strážci, aby počkal, a chvátal přes pokoj do slabě osvětlené vnitřní chodbičky. Čimmoko mu zastoupila cestu, v ruce třímala dýku. Její pomačkané lůžko bylo rozložené v chodbě před jedněmi z dveří.

„Ó, promiňte, pane, dřímala jsem,“ řekla omluvně a sklopila nůž. Cestu mu však neuvolnila.

„Hledal jsem pana Andžina.“

„Hovoří s mou paní, je s nimi Kiricubo-san a paní Ačiko, pane.“

„Požádejte ho prosím, že bych s ním na chvilku potřeboval mluvit.“

„Zajisté, pane.“ Čimmoko Jabuovi zdvořile pokynula, že se může vrátit do pokoje, počkala, dokud tam nedošel, a zavřela vnitřní šódži. Z hlavní chodby tomu zvědavě přihlížel strážný.

Za okamžik se šódži znovu odsunula a vešel Blackthorne. Byl oblečen a měl krátký meč.

„Dobrý večer, Jabu-san,“ pozdravil.

„Nerad vás ruším, Andžin-san. Jenom jsem se chtěl přesvědčit – ujistit, že je vše v pořádku, rozumíte?“

„Ano, děkuji. Žádná starost.“

„Paní Toda v pořádku? Není jí špatně?“

„Teď ona výborně. Velmi unavená, ale je dobře. Brzy svítání, že?“

Jabu přikývl. „Ano. Jenom jsem se chtěl ujistit, že všechno klape. Rozumíte?“

„Ano. Odpoledne vy řekl ‚plán‘, Jabu-san. Pamatujete? Prosím, jaký tajný plán?“

„Ne tajný, Andžin-san,“ vysvětloval Jabu. Litoval, že byl tehdy tak otevřený. „Nepochopil jste mě. Jen jsem řekl, že musíme mít plán… velmi obtížně uniknout z Ósaky, víte? Musíme uprchnout, nebo…“ Jabu vytáhl nůž a přejel si s ním před krkem. „Rozumíte?“

„Ano. Ale teď máme propustky, ne? Teď bezpeční odejít z Ósaky. Ano?“

„Jistě. Brzy odejdeme. Na lodi vše půjde úplně hladce. Brzy získáme muže v Nagasaki. Rozumíte mi?“

„Ano.“

Ve vší přívětivosti Jabu odešel. Blackthorne za ním zavřel dveře a šel zpátky do vnitřní chodbičky. Dveře ze svého pokoje nechal pootevřené. Minul Čimmoko a vešel do vedlejší místnosti. Mariko se opírala o futony a vypadala ještě drobnější, jemnější a krásnější než dřív. Na polštáři opodál klečela Kiri a vedle byla stočená spící Ačiko.

„Co chtěl, Andžin-san?“ zeptala se Mariko.

„Jenom se podívat, zda jsme v pořádku.“

Mariko to Kiri přeložila.

„Kiri se vás ptá, jestli jste se zeptal na ten jeho plán?“

„Ano. Ale zamluvil to. Možná se rozhodl jinak. Nevím. Snad jsem se mýlil, ale myslel jsem, že odpoledne měl nějaký plán nebo něco chystal.“

„Aby nás zradil?“

„Ovšem. Jen nevím jak.“

Mariko se na něho usmála. „Možná že se mýlíte. Teď jsme v bezpečí.“

Mladá dívenka, Ačiko, něco zabrumlala ze spaní. Podívali se na ni. Večer požádala, zda by nemohla zůstat s Mariko, stejně jako stará paní Ecu, která hlasitě odfukovala v přilehlém pokoji. Ostatní dámy za soumraku odešly do svých vlastních domů. Všechny neprodleně odeslaly formální žádosti o povolení k okamžitému odjezdu. Ještě než se setmělo, nesly se hradem zvěsti, že už jich je skoro sto a dalších pět se chystá uplatnit žádost nazítří. Kijama pro Ačiko poslal – byla jeho prasnachou –, ale ona odmítla opustit Mariko. Daimjó se jí okamžitě zřekl a požadoval, aby mu předala své dítě. Vzdala se tedy děcka. Dívka se dlouho zmítala v tíživých snech, ale noční můra nakonec pominula a Ačiko spala znovu klidně.

Mariko pohlédla na Blackthorna. „Není to nádherné, takový klid?“

„Ano,“ souhlasil. Poté co se probudila a zjistila, že žije, že nezemřela, její duše přilnula k jeho. První hodinu byli sami, položila se mu do náruče.

„Jsem tak rád, že jste naživu, Mariko. Už jsem vás viděl mrtvou.“

„Měla jsem za to, že už nežiju. Pořád tomu nemohu věřit, že se Išido vzdal. Nikdy, ani za dvacet životů… ach, jak mám ráda, když mě držíte, cítím vaši sílu.“

„Zdálo se mi, že odpoledne od prvního okamžiku, kdy zazněla Jošinakova výzva, vidím samou smrt – vaši, svou, všech ostatních. Prohlédl jsem váš plán. Vznikal už dlouho, že?“

„Ano. Od onoho zemětřesení. Odpusťte mi prosím, Andžin-san, ale nechtěla jsem – nechtěla jsem vás znepokojovat. Bála jsem se, že tomu neporozumíte. Ano, od toho dne jsem věděla, že mou karmou je vyvést rukojmí z Ósaky. Jedině já jsem to pro knížete Toranagu mohla udělat. A nyní se to podařilo. Ale za jakou cenu! Matko boží, odpusť mi.“

Potom přišla Kiri a museli sedět odděleně, ale ani jednomu z nich to nevadilo. Stačil jim tu a tam úsměv, pohled, slovíčko.

Kiri popošla k štěrbinovým oknům. Na moři se mihotaly skvrnky světel pobřežních rybářských člunů. „Brzy bude svítat,“ poznamenala.

„Ano,“ potvrdila Mariko. „Už vstanu.“

„Za chvilku. Ještě ne, Mariko-sama,“ přesvědčovala ji Kiri. „Odpočiňte si, prosím. Potřebujete nabrat síly.“

„Kdyby tu tak byl kníže Toranaga.“

„To ano.“

„Připravila jste další zprávu o… o našem odjezdu?“

„Ano, Mariko-sama, další holub vyletí se svítáním. Ještě dnes se kníže Toranaga dozví o vašem vítězství," ujistila ji Kiri. „Tolik na vás bude hrdý."

„Jsem ráda, že měl pravdu."

„Ano," přitakala Kiri. „Odpusťte mi, prosím, že jsem měla pochybnosti – o vás i o něm."

„V skrytu duše jsem o něm zapochybovala i já."

Kiri se znovu otočila k oknu a vyhlížela na město. A tu se jí zachtělo křičet: Toranaga se mýlí! Z Ósaky se nikdy nedostaneme, jakkoli si to namlouváme. Naší karmou je zůstat tady – jeho karmou je prohrát.

V západním křídle se Jabu zastavil u místnosti stráží. Muži určení pro střídání byli připraveni. „Jdu na namátkovou kontrolu."

„Ano, pane."

„Ostatní na mě počkejte tady. Vy pojďte se mnou."

Scházel po hlavním schodišti sledován jediným strážným. Dole v ústřední hale stály další stráže, východ odtud vedl na nádvoří a do zahrady. Zběžným pohledem se přesvědčil, že je vše v pořádku. Pak se vrátil do pevnosti a po chvíli změnil směr. K překvapení doprovázejícího strážce sešel po schodech dolů k místnostem služebnictva. Sluhové se probírali ze spánku a spěšně skláněli hlavy na kamennou dlažbu. Jabu si jich sotva všímal. Směřoval hlouběji do útrob pevnosti, dolu po schodech, málo používanými klenutými chodbami, jejichž stěny nyní byly vlhké a potažené plísní, i když dobře osvětlené. Zde ve sklepích již nebyly žádné stráže, protože tu nebylo co hlídat. Brzy začali znovu vystupovat a přiblížili se k vnějším zdem.

Jabu se náhle zarazil. „Co to bylo?"

Hnědý samuraj se zastavil, zaposlouchal – a zemřel. Jabu si otřel meč a odtáhl zhroucené tělo do tmavého kouta. Pak spěchal k malým, sotva znatelným, silnými tyčemi zpevněným železným dvířkám zasazeným do jedné ze zdí, o nichž mu řekl Išidův prostředník. Zápasil se zarezlými západkami, dokud nezazvonila poslední uvolněná. Dveře se otevřely. Pocítil závan chladnějšího vzduchu zvenčí, pak se ze tmy vymrštilo kopí a v posledním okamžiku se mu zastavilo u krku. Jabu se ani nepohnul, byl bezmála ochromen. Z inkoustově černé temnoty za dveřmi na něho zírali nindžové s napřaženými zbraněmi.

Jabu zvedl ruku a rozechvěle udělal znak, tak jak mu bylo řečeno. „Jsem Kašigi Jabu," dodal.

Téměř neviditelný vůdce v černém úboru a kukle přikývl, ponechal si však oštěp připravený pro výpad. Pokynul Jabuovi a ten poslušně o krok ustoupil. Vůdce pak velmi obezřetně vešel doprostřed chodby. Byl vysoký a robustní, pod maskou měl široké nevýrazné oči. Uviděl mrtvého hnědého

a švihem zápěstí bleskově vymrštil oštěp, jenž se zabodl do ležícího těla, aby jej vzápětí zase vytáhl za lehký řetěz připojený k jeho konci. V tichosti řetízek znovu svinul a s nastraženýma ušima pátral po jakémkoli nebezpečí.

Když byl konečně uspokojen, dal pokyn do tmy. V mžiku se odtamtud vyřítilo dvacet mužů a hrnuli se ke schodišti, dávno zapomenutým zadním přístupem k vyšším poschodím. Tito muži měli útočné zbraně. Byli vyzbrojeni noži na řetízcích, meči a šurikeny. Uprostřed na svých kuklách měli namalovanou červenou skvrnku.

Vůdce nástup svých mužů nesledoval, nespouštěl oči z Jabua a prsty levé ruky začal pomalu odpočítávat. „Jedna… dva… tři…“ Jabu cítil, že ho z průchodu za dveřmi pozoruje mnoho mužů, nikoho však neviděl.

Útočníci s červenými skvrnami nyní brali schody po dvou a na konci tohoto úseku schodiště se zastavili. V cestě jim stály další dveře. Chvilku vyčkávali, pak se je opatrně pokusili otevřít. Pevně vězely ve veřejích. Jeden z mužů vybavený krátkou železnou tyčí ji jedním koncem vzepřel, druhým zapáčil, vykročil a dveře uvolnil. Potichu spěchali další, plísní potaženou chodbou za nimi. U blízkého rohu se zastavili. Muž v čele se rozhlédl a pobídl ostatní do další chodby. Na vzdáleném konci zahlédli proužek světla, který probleskoval špehýrkou v těžkém dřevěném obložení tajných dveří. Muž k ní přiložil oko. Spatřil prostornou audienční síň, dvě dvojice unavených hnědých a šedých na stráži u dveří k obytné části. Rozhlédl se a kývl na ostatní. Jeden z mužů stále odpočítával prsty čas v přesném rytmu totožném s vůdcovým stopováním o dvě patra níž. Všechny oči se nyní zaměřily na jeho odpočet.

Dole ve sklepení vůdcovy prsty pořád ještě zachovávaly tempo, odpočítávaly okamžiky, zatímco oči nespouštěl z Jabua. Ten tomu přihlížel a čekal, v chřípí cítil vlhký pach vlastního potu ze strachu. Prsty se zastavily a vůdcova pěst se pevně sevřela. Ukázal do chodby. Jabu přikývl, otočil se a pomalu se vracel stejnou cestou, kudy přišli. Za ním znovu začal neúprosný odpočet. „Jedna… dva… tři…“

Jabu si uvědomoval, že podstupuje strašlivé riziko, ale jinou možnost neměl a znovu proklínal Mariko, že ho donutila přejít na Išidovu stranu. Součástí dohody bylo, že musel otevřít ony tajné dveře.

„Co je za těmi dveřmi?“ zeptal se před pár hodinami podezřívavě.

„Přátelé. Tohle je znak a heslem bude vaše jméno.“

„A pak mě zabijí, co?“

„Kdepak. Máte příliš velkou hodnotu, Jabu-san. Musíte zajistit, aby dovnitř pronikli ve vší tajnosti…“

Přistoupil na to, ale ještě nikdy neměl co do činění s dohodou, jež se týkala nindžů, nenáviděných a obávaných, zpola legendárních námezdních zabijáků, kteří zachovávali věrnost jen a jen svým tajným, těsně

propleteným rodinným jednotkám. Ty svá tajemství předávaly výhradně svým pokrevním příbuzným – jak uplavat úžasné vzdálenosti pod vodou a zdolávat téměř hladké stěny, jak ze sebe udělat neviditelné a vydržet stát den a noc bez pohnutí, naučit se zabíjet rukama nebo nohama či jakýmikoli zbraněmi včetně jedu, ohně a výbušnin. Pro nindžu bylo jediným smyslem života zabíjet za peníze.

Jabu se přinutil k odměřenému kroku. Odcházel chodbou od vůdce nindžů, na prsou stále cítil bolest z leknutí, že útočníky jsou nindžové a nikoli róninové. Išido se musel zbláznit, říkal si a všechny smysly mu třeštily, čekal, že se mu do zad každým okamžikem zaryje kopí nebo šíp či mu někdo přes krk přehodí škrticí provaz. Teď už došel téměř k rohu. Zabočil za něj a jakmile byl v bezpečí, vzal nohy na ramena a řítil se nahoru, bral schody po třech najednou. Nahoře vběhl do klenuté chodby, znovu zahnul za roh a zamířil k ubikacím služebnictva.

Vůdcovy prsty stále odpočítávaly čas, pak se zastavily. Udělal do tmy naléhavější znak a vyběhl za Jabuem. Ze tmy se za ním vyřítilo dvacet nindžů, dalších patnáct zaujalo obranná postavení na obou koncích chodby, aby kryli tuto únikovou cestu, jež vedla bludištěm zapomenutých sklepení a průchodů, jimiž bylo hradní podzemí prošpikováno, až do Išidova tajného úkrytu pod příkopem a odtud do města.

Jabu běžel, jak nejrychleji uměl, ve spojovací chodbě zakopl, taktak že neupadl, a vrazil do místností služebnictva, kde se na všechny strany rozletěly hrnce, pánve, mísy z vydlabaných tykví a soudky.

„Nindžovéééé!“ řval cestou. To už součástí dohody nebylo, šlo o jeho vlastní úskok pro případ, že by se dočkal zrady. Muži a ženy se hystericky rozprchli, začali také ječet a snažili se schovat pod stoly a lavice. Jabu zatím letěl jejich místnostmi a na opačném konci vyběhl ven, vzhůru po několika dalších schodech do jedné z hlavních chodeb. Tam narazil na první stráže z řad hnědých, kteří již měli vytasené meče.

„Vyhlašte poplach!“ křičel Jabu. „Nindžové – mezi služebnictvem jsou nindžové!“

Jeden ze samurajů běžel k hlavnímu schodišti, druhý statečně vyrazil vpřed, aby se postavil sám se zdviženým mečem nad točitými schody vedoucími zdola. Když ho sluhové spatřili, zarazili se a pak se s vystrašeným sténáním slepě schoulili na kameny s rukama nad hlavou. Jabu běžel dál směrem k hlavnímu vchodu, proletěl jím a zastavil se na schodech před ním. „Vyhlašte poplach! Jsme přepadeni!“ zařval, jak bylo domluveno, a tímto signálem spustil předstíranou akci zvenčí, jež měla odvrátit pozornost od hlavního útoku tajnými dveřmi do audienční síně. Cílem tohoto útoku bylo zmocnit se Mariko a unést ji pryč, než se kdokoli stačí vzpamatovat.

Samurajové u brány a na nádvoří pobíhali kolem dokola, nevěděli, kam

dřív skočit, a v tu chvíli se útočníci vyřítili ze svých úkrytů v zahradě a vrhli se na hnědé venku jako příval. Jabu se stáhl do předsálí, další hnědí sbíhali dolů od místnosti stráží nahoře, aby pomohli mužům na dvoře.

Přiběhl k němu nějaký důstojník. „Co se děje?“

„Nindžové – venku a mezi služebnictvem! Kde je Sumijori?“

„Nevím – snad u sebe.“

Jabu skočil na schody, po nichž se hrnuli dolů další muži. V tu chvíli se první nindžové ze sklepení prohnali kolem sluhů a zahájili útok. Osamělého obránce skosil ostnatý šuriken, sluhy pobili oštěpy. Tato vlna útočníků pak vtrhla do hlavní chodby a způsobila tu divokou, hlučnou krycí akci. Promíchaní hnědí zběsile těkali sem a tam a nevěděli, odkud udeří další útok.

Když zazněl první poplach, čekající nindžové na nejvyšším poschodí rozrazili dveře, vrhli se za posledními hnědými, kteří chvátali dolů, a pobili je. Při svém prudkém náporu použili jedovatých šipek a šurikenů. Rychle hnědé přemohli a přeskákali jejich těla, aby se dostali do hlavní chodby o poschodí níž. Zuřivý výpad posil hnědých nindžové odrazili. Roztočili své zavěšené řetězy, vrhli jimi po samurajích a buď je tím uškrtili, nebo do nich zamotali jejich meče, aby je o to snadněji probodali noži s dvojím ostřím. Vzduchem se zaleskly další šurikeny a zdejší hnědí byli pobiti. Pár nindžů srazily meče k zemi, ale plazili se dál jako vzteklá zvěř a přestali útočit, až když byli nadobro mrtví.

Hnědí z obranných posil se vyhrnuli hlavním vchodem na zahradu, ale jejich první výpad byl snadno zmařen. Nová vlna hnědých se však odvážně vrhla do dalšího protiútoku a zatlačila útočníky zpět prostou početní přesilou. Někdo křikl povel a nindžové se stáhli. Jejich úbory černé jako uhel z nich dělaly obtížné cíle. Hnědí se za nimi hnali v jásavém vytržení, padli však do léčky a byli zmasakrováni.

Útočníci s červenými skvrnami stále ještě vleže čekali před audienční síní, jejich vůdce měl oko na špehýrce. Viděl neklidné hnědé a Blackthornovy šedé, kteří střežili opevněné dveře do chodby a úzkostně naslouchali sílící zkáze dole. Dveře se otevřely a dovnitř se nahrnuly další stráže, hnědí i šedí, a pak, když už nemohli čekání vydržet, nařídili důstojníci obou skupin svým mužům, aby audienční síň opustili a zaujali obranná postavení na vzdálenějším konci chodby. Nyní byla cesta volná, dveře do vnitřní chodby otevřené, zůstával u nich pouze velitel šedivců a i ten byl na odchodu. Vůdce s červenou skvrnou na kukle viděl, že k prahu místnosti spěchá nějaká žena, s ní vysoký barbar, a tu poznal svou kořist. Za nimi se sbíhaly další ženy.

Vůdce s červenou skvrnou byl netrpělivý, aby užuž dokonal cíl, za kterým sem byl vyslán, a aby zmírnil tlak, jemuž byli vystaveni členové jeho klanu dole, navíc ho popoháněla vlastní lačnost po zabíjení. Dal tedy

pokyn a vtrhl dveřmi dovnitř o okamžik dřív, než měl.

Blackthorne ho spatřil, zpod kimona bezděčně vytáhl pistoli a vypálil. Roztříštěný týl vůdcovy hlavy se rozletěl do všech stran a útok se na okamžik zastavil. Současně se zpět přiřítil velitel šedivců, se slepou zuřivostí zaútočil a jednoho z nindžů mečem zabil. Vzápětí ho napadla smečka dalších a zahynul, ale těch několik málo vteřin Blackthornovi stačilo, aby Mariko odtáhl do bezpečí a přirazil dveře. Horečně popadl železnou tyč a zasunul ji na místo, právě když se na dveře vrhlo několik nindžů. Další se rozptýlili, aby ovládli hlavní vchod.

„Ježíši Kriste! Co se to –“

„Nindžovéééé!“ křičela Mariko a ze svých pokojů se ve smrtelné hrůze hrnuly paní Kiri, paní Sazuko, paní Ecu, Čimmoko, Ačiko i služky. Do toho se rozléhalo bušení na dveře.

„Rychle, tudy!“ vykřikla do vřavy Kiri a prchala do nitra budovy.

Ženy ji hlava nehlava následovaly, dvě z nich pomáhaly staré paní Ecu. Blackthorne viděl, jak se dveře otřásají pod zuřivými údery páčidel. Dřevo se již začínalo tříštit. Běžel zpět do pokoje pro své meče a roh se střelným prachem.

Nindžové v audienční síni již mezitím vyřídili šest hnědých a šedých u hlavních vnějších dveří a přemohli i ostatní v chodbě za ní. Sami však měli dva mrtvé a než boj skončil, další dva byli zraněni, vnější dveře stále zavřené a zatarasené a celá tato část bezpečná.

„Hoďte sebou,“ zavrčel nový vůdce s červenou skvrnou. Muže se sochory lomcující s dveřmi nemusel pobízet. Vůdce se na okamžik zastavil nad mrtvolou svého bratra a vztekle do ní kopl – věděl, že právě nedočkavost tohoto muže zmařila jejich překvapivý útok. Opět se připojil ke svým druhům, kteří se hemžili u dveří.

V chodbě Blackthorne v rychlosti znovu nabíjel, dveře už skřípěly pod ranami. Nejdřív prach, důkladně nacpat… jedna z dveřních výplní praskla… teď papírovou ucpávku, aby nálož dobře těsnila, pak olověnou kulku a další ucpávku… jeden z dveřních pantů povolil a konec páčidla prošel skrz… a teď pečlivě sfouknout prach z křesacího kamínku.

„Andžin-san!“ volala Mariko odněkud z vnitřních místností. „Pospěšte si!“

Blackthorne jí však nevěnoval pozornost. Popošel ke dveřím, přiložil hlaveň k rozštěpené prasklině ve výši žaludku a stiskl spoušť. Z opačné strany se ozval výkřik a dobývání dveří ustalo. Stáhl se a začal znovu nabíjet. Nejdřív prach, pečlivě nacpat… celé dveře se začaly znovu otřásat, jak do nich muži vráželi rameny, zuřivě bušili pěstmi, kopali nohama a tloukli zbraněmi… teď papír k utěsnění, kulku a nyní další papírovou ucpávku… Dveře sténaly a chvěly se, jedna ze závor odskočila a zařinčela o podlahu…

Kiri chvátala vnitřní chodbou, lapala po dechu, ostatní s sebou napůl vlekly paní Ecu. Sazuko volala: „Jakou to má cenu, stejně nemáme kam jít…“ Ale Kiri běžela dál, vpotácela se do další místnosti, proběhla jí a naproti odtáhla na stranu část stěny tvořené šódži. Do kamenné zdi za ní byly vsazené skryté, železem opevněné dveře. Otevřela je. Závěsy byly dobře promazané.

„Tohle… tohle je taj– tajné útočiště mého pána,“ supěla a chtěla vejít dovnitř, ale zarazila se. „Kde je Mariko?“

Čimmoko se otočila a hnala se zpátky.

V první chodbě Blackthorne pečlivě sfoukl prach z křesadla a znovu vykročil vpřed. Dveře se už málem rozpadaly, ale stále mu poskytovaly kryt. Znovu stiskl spoušť. Další výkřik a opět chvilička úlevy, pak rány začaly nanovo, další západka odletěla a celé dveře se rozkymácely. Začal nabíjet.

„Andžin-san!“ Mariko byla zde na vzdáleném konci a volala na něho jako posedlá, popadl tedy své zbraně a spěchal za ní. Otočila se a letěla pryč, ukazujíc mu cestu. Dveře se provalily a nindžové vyrazili za nimi.

Běžela rychle, Blackthorne hned za ní. Prohnala se jedním pokojem, přišlápla si sukni a upadla. Zvedl ji a společně prchali přes další místnost. Naproti jim letěla Čimmoko. „Pospěšte si!“ křičela a počkala, až se přeženou okolo. Okamžik je následovala, pak se nepovšimnuta otočila a s dýkou v ruce se postavila útočníkům do cesty.

Do pokoje vtrhli nindžové. Čimmoko se s napřaženým nožem vrhla na prvního muže. Zachytil její ránu, prudce ji odmrštil stranou jako hračku a hnal se vpřed za Blackthornem a Mariko. Poslední z mužů přerazil Čimmoko nohou vaz a řítil se dál.

Mariko byla rychlá, ale ne dost, její běh přes všechnu Blackthornovu pomoc zpomalovaly sukně. Proběhli jednu místnost, zahnuli doprava do další a spatřil dveře, ve kterých čekala vyděšená Kiri se Sazuko. V místnosti za nimi pomáhala Ačiko se služkami staré paní. Smýkl Mariko do bezpečí. Pak se ve výklenku otočil a s nenabitou pistolí v jedné a s mečem ve druhé ruce čekal na Čimmoko. Když se hned neobjevila, užuž jí vyběhl naproti, ale zaslechl blížící se útok nindžů. Jakmile se objevil první z nich. Blackthorne se zarazil a skočil zpět do místnosti. Přirazil dveře a v tom okamžiku o kov zaskřípěly oštěpy a šurikeny. Měl taktak čas zasunout závory a už se na dveře navalili útočníci.

Celý ochromený děkoval Bohu, že se jim podařilo uniknout, a pak, když uviděl, jak jsou dveře mocné, a uvědomil si, že páčidla si s nimi jen tak neporadí, poděkoval Bohu ještě jednou. Jsou tedy na čas v bezpečí. Pokoušel se popadnout dech a rozhlédl se kolem. Mariko na kolenou lapala po dechu. Bylo tu šest služebných, Ačiko, Kiri, Sazuko a ta stará dáma, která teď ležela s popelavou tváří takřka v bezvědomí. Pokojík byl malý,

měl kamenné zdi a další postranní dveře vedly ven na nevelkou opevněnou verandu. Dotápal k oknu a vyhlédl ven. Tento rohový pilíř vystupoval z patra nad ulicí a nádvořím, zdola sem doléhaly zvuky boje, skřeky, výkřiky a párkrát hysterický bojový pokřik. Několik šedých i jinak oděných samurajů se již začalo shlukovat v ulici a na protějších opevněních. Brána dole však byla zamčená a ovládali ji nindžové.

„Co se to ksakru děje?“ ptal se Blackthorne a na prsou cítil bolest.

Nikdo mu neodpověděl. Zašel zpátky dovnitř, klekl si vedle Mariko a jemně jí zatřásl. „Co se děje?“ Dosud však nebyla schopna odpovědi.

Jabu se hnal širokou chodbou západního křídla do části, kde měl ložnici. Zabočil za roh a náhle se zarazil. Před sebou spatřil ustupující shluk samurajů vytlačovaný zuřivým protiútokem přepadového oddílu, řítícího se dolů z nejvyššího patra.

„Co se to děje?“ křikl Jabu do toho hřmotu. Tady žádné útočníky nečekal, předpokládal, že budou jen dole.

„Jsou všude kolem nás,“ vyhrkl udýchaně jeden ze samurajů. „Tihle se přihnali seshora…“

Jabu zaklel, uvědomil si, že ho napálili a neřekli mu o útočném plánu všechno. „Kde je Sumijori?“

„Musí být mrtev. Tamtu část už ovládli, pane. Měl jste štěstí, že jste sám unikl. Určitě tam udeřili, sotva jste odešel. Kvůli čemu ti nindžové útočí?“

Jejich pozornost odvrátila náhlá změť výkřiků. Na vzdáleném konci zahájili hnědí další protiútok za roh, kryli samuraje bojující s oštěpy. Kopiníci vytlačili nindži zpět a hnědí se vrhli do pronásledování. Na tuto vlnu se však spustil mrak šurikenů, muži začali křičet a zmírali, jejich těla v křečích vyvolaných jedem záhy zablokovala průchod. Zbytek hnědých se dočasně stáhl z dosahu, aby se přeskupil.

Jabu, nevystavený nebezpečí, křičel: „Sežeňte lučištníky!“ Muži se hnali splnit rozkaz.

„Proč na nás útočí? Proč jich sem vpadlo tolik?“ znovu se zeptal onen samuraj. Po zraněné tváři mu stékala krev. Opovrhovaní nindžové obvykle útočili jednotlivě nebo v malých skupinkách, aby ihned poté, co splní své poslání, zmizeli stejně rychle, jako se objevili.

„Nevím,“ vyhrkl Jabu. Celá tato část hradu teď byla v jedné vřavě, hnědí byli dosud neuspořádaní a vyvedení z míry hrůznou prudkostí útoku.

„Kdyby – kdyby tu byl Toranaga-sama, chápal bych, že Išido nařídí náhlý přepad, ale – ale proč teď?“ ptal se samuraj. „Takhle tu není nikdo nebo nic, co by –“ Zarazil se, když se mu rozsvítilo. „Urozená paní Toda!“

Jabu se to pokusil přejít, ale muž zaječel: „Jdou po ní, Jabu-san! Určitě tu jsou kvůli paní Todě!“ Vyřítil se v čele samurajů směrem do východního

křídla. Jabu zaváhal, pak se vydal za nimi.

Aby se dostali do východní části, museli překonat střední podlaží, které nyní pevně ovládali nindžové. Všude ležely mrtvoly samurajů. Hnáni vědomím, že jejich uctívaná vůdkyně je v nebezpečí, prvním dravým náporem kordon prolomili. Byli však brzy pobiti. Teď už onen výkřik předávali dalším jejich druhové, zpráva se rychle rozšířila a hnědí zdvojnásobili své úsilí. Jabu se hnal vpřed, aby velel boji, ale jak jen mohl, držel se v bezpečí. Jeden z nindžů roztrhl svou tornu, od pochodně na zdi zapálil tykev s roznětkou a vrhl ji nad hlavy hnědých. Roztříštila se o zeď a vybuchla, rozsévajíc oheň a dým, a nindža v tom okamžiku vyrazil do protiútoku, jenž z hnědých udělal planoucí, rozházený houf. Pod clonou kouře se sem z nižšího patra nahrnuly další posily nindžů.

„Ustoupit a přeskupit!“ křičel Jabu v jedné z chodeb vedoucích mimo hlavní podlaží. Chtěl akci zdržet, jak jen to šlo, předpokládal, že již Mariko zajali a vlečou ji dolů do sklepní únikové cesty. Každým okamžikem očekával opožděný zvuk trubky, který měl ohlásit úspěch a všem nindžům nařídit, aby přerušili útok a dali se na ústup. Tu se však shora přivalilo množství hnědých, kteří v sebevražedném útoku ze schodiště prolomili řady nindžů. Zahynuli, ale ostatní se rovněž vzepřeli Jabuovu rozkazu a zaútočili. Vzduchem proletěly další bomby a závěsy na zdech vzplály. Stěny začaly olizovat plameny, od jisker se vznítily tatami. Náhlé vzplanutí uvěznilo jednoho z nindžů a proměnilo ho v křičící lidskou pochodeň. Pak chytilo i něčí samurajské kimono, onen muž se vrhl na dalšího nindžu, aby shořeli společně. Planoucí samuraj mával mečem jako válečnou sekyrou, klestil si cestu mezi útočníky. Přidalo se k němu deset dalších samurajů a přestože dva byli na místě mrtví a tři padli smrtelně ranění, ostatní se probili a hnali se do východního křídla. Brzy je následovalo jiných deset. Další útok vedl již bez nebezpečí Jabu, zbývající nindžové se organizovaně stáhli do přízemí a do své únikové cesty pod ním. Rozpoutal se boj o slepou chodbu ve východním křídle.

Uprchlíci zírali na dveře malé místnůstky. Slyšeli útočníky rýt a škrabat do dveřních zárubní a do podlahy. Pak se ozvalo náhlé zabušení a příkrý, zastřený hlas zvenčí.

Dvě služky začaly vzlykat.

„Co říkal?“ zeptal se Blackthorne.

Mariko si navlhčila vyschlé rty. „Ře– řekl, abychom otevřeli a vzdali se, jinak – jinak dveře vyhodí do povětří.“

„Mohl by to udělat, Mariko-san?“

„Nevím. Dovedou… dovedou samozřejmě zacházet se střelným prachem a –“ Mariko sáhla do svého pásu, ale zase prázdnou ruku vytáhla. „Kde mám dýku?“

Všechny ženy začaly hledat své nože. Kiri žádný neměla. Sazuko také ne. Ani Ačiko nebo paní Ecu. Blackthorne měl nyní opět nabitou pistoli a svíral svůj dlouhý meč. Kratší mu vypadl během zoufalého trysku do bezpečí.

Zastřený hlas zněl nyní zlostněji a naléhavěji a všechny oči v místnosti se obrátily k Blackthornovi. Mariko však věděla, že byla zrazena a její čas se naplnil.

„Řekl, že když dveře otevřeme a vzdáme se, všichni budou moci volně odejít, kromě vás.“ Mariko si odhrnula pramen vlasů z očí. „Říká, že vás chtějí jako rukojmí, Andžin-san. To jim prý postačí…“

Blackthorne vykročil, aby dveře otevřel, ale dojatá Mariko se mu postavila do cesty.

„Ne, Andžin-san, je to léčka,“ řekla. „Promiňte, ale o vás nestojí, jde jim o mne! Nevěřte jim, já jim nevěřím.“

Usmál se na ni, krátce se jí dotkl a natáhl se po jedné ze závor.

„Nejde o vás, to já – je to past! Přísahám! Nevěřte jim, prosím,“ vykřikla a hmátla po jeho meči. Než si stačil uvědomit, co dělá, byl už napůl vysunut z pochvy. Chytil ji za ruku.

„Ne!“ nařídil. „Nechte toho!“

„Nenechte mě padnout jim do rukou! Nemám ani nůž! Andžin-san, prosím!“ Pokusila se vytrhnout z jeho sevření, ale zvedl ji z cesty a sáhl po horní západce. „*Dózo,*“ požádal ostatní, když se ho Mariko zoufale snažila zastavit. Přikročila k ní Ačiko a začala na ni naléhat. Mariko se jí pokusila odstrčit a vykřikla: „Prosím vás, Andžin-san, je to léčka – pro lásku Boží!“

Trhl rukou a odsunul horní závoru.

„Chtějí mě dostat živou,“ křičela Mariko celá bez sebe. „Cožpak to nevidíte? Aby mě zajali, ještě to nechápete? Chtějí mě živou a pak bude všechno k ničemu – zítra musí Toranaga překročit hranice – zapřísahám vás, je to lest, Bože můj…“

Ačiko ji sevřela rukama, začala ji naléhavě přemlouvat, odtáhla ji pryč a pokynula mu, aby dveře otevřel. „*Isoge, isoge, Andžin-san.*…“

Blackthorne uvolnil prostřední závoru.

„Pro lásku Boží, nedopusťte, aby všechno to umírání přišlo nazmar! Pomozte mi! Vzpomeňte na svůj slavnostní slib!“

Vtom mu naplno došlo, co vlastně říká, a v hrůze závory zase zarazil na místo. „Proč by –“

Přerušilo ho zběsilé bušení na dveře, řinčení kovu o kov a pak úseč-ně zaječel rozzuřený, sílící hlas. Všechny zvuky zvenčí ustaly. Ženy se rozeběhly k opačné stěně a přikrčily se k ní.

„Pryč ode dveří,“ vykřikla Mariko a spěchala za nimi. „Vyhodí je do vzduchu!“

„Zdržte ho nějak, Mariko-san,“ vyhrkl Blackthorne a skočil k

postranním dvířkám vedoucím na hradby. „Naši muži tu už brzy budou. Dělejte něco se závorami – řekněte, že se zasekly, cokoli.“ Cloumal horní zrezavělou západkou postranních dveří, ale ani se nepohnula. Mariko poslechla, běžela k hlavním dveřím a předstírala chabé pokusy otevřít prostřední závoru. Prosebně přemlouvala nindžu venku. Potom začala chrastit spodní západkou. A znovu ten hlas, ještě nesmlouvavější. Mariko začala žadonit dvojnásob plačtivě.

Blackthorne znovu a znovu mlátil dlaní do vrchní závory, ale ta se ani nepohnula. Ženy bezmocně přihlížely. Konečně západka hlučně vyskočila. Mariko se snažila zvuk přehlušit a Blackthorne se pustil do poslední překážky. Ruce už měl celé odřené a zakrvácené. Vůdce nindžů venku je znovu varoval. Blackthorne v horečném úsilí popadl meč a použil jílce jako kyje, hluk nehluk. Mariko se pokoušela zvuky maskovat, jak jen to šlo. Západka jako by snad byla napevno přitavená.

Venku za dveřmi už byl velitel s červenou skvrnou téměř nepříčetný zuřivostí. Tohle tajné útočiště naprosto nečekal. Jeho příkazy od vůdce klanu zněly uchvátit zaživa Todu Mariko, ubezpečit se, že nemá žádnou zbraň, a předat ji šedým, kteří čekali na konci tunelu ze sklepení. Věděl, že čas pracuje proti němu. Slyšel již vřavu zběsilého boje v chodbě před audienční síní a znechuceně si uvědomil, že už mohli být v bezpečí dole, jejich poslání mohlo být skončeno, nebýt téhle tajné krysí díry a toho jeho pitomého nedočkavého bratra, který zahájil výpad předčasně.

Karma, mít někoho takového za bratra!

V ruce držel zapálenou svíčku a k malým soudečkům již nasypal proužek prachu. Soudky si přinesli v tornách, aby mohli vyhodit do vzduchu tajný vchod do sklepení a zajistit si tak ústup. Musel však vyřešit jedno dilema. K tomu, aby se dostal dovnitř, byl výbuch jediný způsob. Ale ta ženská Toda je zrovna na druhé straně hned za dveřmi a exploze zcela jistě všechny uvnitř zabije a zmaří tak jejich poslání. Veškeré jejich ztráty tak vyjdou naprázdno.

Blížily se k němu rychlé kroky. Byl to jeden z jeho mužů. „Pospěšte si!“ zašeptal mu. „Nedokážeme je už zadržet příliš dlouho!“ Rychle zase odběhl.

Vůdce s červenou skvrnou se rozhodl. Mávnutím zahnal své muže, aby se skryli, a varovně křikl ke dveřím: „Odstupte! Vyhodím dveře do vzduchu!“ Přiložil svíčku k prachové stopě a skočil do bezpečí. Prach zaprskal, chytl a plamen se plazil k soudkům.

Prudkým trhnutím Blackthorne otevřel boční dvířka. Dovnitř dýchl čerstvý noční vzduch. Ženy se nahrnuly na verandu. Stará paní Ecu upadla, ale zachytil ji a prostrčil na druhou stranu, prudce se otočil za Mariko, ta se však přitiskla k hlavním železným dveřím a pevným hlasem zvolala: „Já, Toda Mariko, protestuji proti tomuto hanebnému útoku a svou smrtí –“

Skočil k ní, ale exploze ho odhodila stranou, dveře se vyrvaly z pantů, vystřelily do místnosti a se skřípěním třeskly o protější zeď. Venku na opevnění srazil výbuch Kiri a ostatní k zemi, ale většinou vyvázly bez zranění. Do místnosti se vevalil dým a ihned následovali nindžové. Pokroucené železné dveře se zastavily v koutě.

Vůdce s červenou skvrnou poklekl vedle Mariko a ostatní ho obstoupili jako ochrana. Hned mu bylo jasné, že Mariko je celá rozmačkaná a rychle umírá. Karma, řekl si a zase vyskočil na nohy. Blackthorne ležel omráčen, z uší a nosu mu prýštil pramínek krve. Tápavě se probíral k životu. Jeho pistole, ohnutá a nyní k ničemu, ležela v rohu.

Vůdce udělal krok dopředu a zastavil se. Do dveří vstoupila Ačiko.

Nindža na ni pohlédl a poznal ji. Pak se podíval na ležícího Blackthorna. Opovrhoval jím pro tu jeho zbraň a zbabělost, s jakou naslepo střílel skrz dveře – zabil jednoho z jeho mužů a dalšího zranil. Znovu se obrátil k Ačiko a sáhl po dýce. Dívka se na něho slepě vrhla. Nůž ji zasáhl do levého ňadra. Zhroutila se mrtvá k zemi. Bez hněvu přikročil k tělu, jež sebou ještě škubalo, a nůž vytáhl. Tím splnil poslední část příkazů – předpokládal, že od Išida, i když se to nedalo nijak dokázat –, že kdyby neuspěli a paní Todě se podařilo zabít se, mají ji nechat netknutou, nezmocňovat se její hlavy. Barbara měl chránit a ostatním ženám neubližovat, s výjimkou Kijamy Ačiko. Nevěděl, proč dostal rozkaz ji zabít, ale nařídili mu to a zaplatili, byla tedy mrtvá.

Vydal pokyn k ústupu. Jeden z jeho mužů přiložil ke rtům zakřivený roh a pronikavě zatroubil. Zvuk se rozlehl do noci po celém hradě. Vůdce ještě jednou obhlédl Mariko a dívku. Naposledy prověřil barbara, kterého by tak rád viděl mrtvého. Pak se otočil a vedl ústup komnatami a chodbami do audienční síně. Nindžové střežící hlavní vchod počkali, dokud všichni útočníci s červenými skvrnami neproběhli únikovou cestou, pak do chodby vrhli ještě několik ohnivých bomb a dýmovnic a spěchali do bezpečí. Vůdce skupiny s červenými skvrnami je kryl. Počkal, až byli všichni mimo nebezpečí, pak na podlahu rozmetal hrst sotva patrných smrtonosných ježků – malých kovových kuliček s ostny potřenými jedem. Rychle se vytratil, právě když hnědí pronikli kouřem a vtrhli do audienční síně. Někteří vyrazili za ním, další jednotka se vřítila do chodby. Když se pronásledovatelům ježci zaryli do chodidel, křičeli a brzy je začala kosit smrt.

Jediný zvuk v malé místnosti vydával Blackthorne, jehož plíce úporně lapaly po vzduchu. Venku na hradbě se Kiri potácivě zvedla na nohy. Z kimona měla cáry a ruce i celé paže samou odřeninu. Dovrávorala zpět dovnitř a vykřikla, když spatřila Ačiko. Potom klopýtala k Mariko a klesla vedle ní na kolena. Někde v hradě zazněl další výbuch, trochu zvedl prach a byl slyšet další nářek a vzdálené výkřiky: „Hoří!“. Do pokoje se valil

dým. Sazuko a některé služky vstaly. Sazuko byla odřená v obličeji a na ramenou a měla zlomenou ruku v zápěstí. Spatřila Ačiko, oči a ústa se jí rozšířily hrůzou a začala vzlykat.

Ochromená Kiri se na ni úkosem podívala a ukázala na Blackthorna. Mladá dívka vrávorala ke Kiri a uviděla Mariko. Rozplakala se. Pak se ovládla, vrátila se k Blackthornovi a pokoušela se mu pomoci na nohy. Přispěchaly k ní služky, aby jí pomohly. Přidržel se jich a úporně se snažil vstát, pak se zhoupl a s kašláním a dávením upadl. Z uší mu dosud tekla krev. Do místnosti vrazili hnědí. Zděšeně se rozhlédli kolem.

Kiri byla stále na kolenou vedle Mariko. Jeden ze samurajů ji zvedl. Okolo se natlačili další. Rozestoupili se, když vstoupil Jabu, ve tváři celý popelavý. Když spatřil, že Blackthorne je dosud naživu, neklid z něj z větší části spadl.

„Sežeňte lékaře! Honem!“ rozkázal a poklekl vedle Mariko. Ještě žila, ale rychle zhasínala. Její tvář zůstala vcelku nepoznamenaná, tělo však měla strašlivě zohavené. Jabu si strhl kimono a až ke krku ji zakryl.

„Tak kde je ten ranhojič,“ zachraptěl a přešel k Blackthornovi. Pomohl mu opřít se vsedě o zeď.

„Andžin-san! Andžin-san!“

Blackthorne byl stále v šoku, v uších mu zvonilo, oči sotva viděly, obličej měl samý šrám a popáleniny od střelného prachu. Pak pohled trochu zaostřil a uviděl Jabua. Jeho podoba se mu opile vlnila, zápach prachu ho dusil a nevěděl, kde je ani kdo je, jenom že je na palubě lodi, kolem zuří bitva, loď je poškozena a musí jí pomoci. Pak spatřil Mariko a náhle se rozpomněl.

S Jabuovou pomocí se potácivě zvedl a vrávoral k ní.

Vypadala, jako by klidně spala. Těžce vedle ní klesl na kolena a odtáhl kimono stranou. Vzápětí je zase položil zpět. Pulz už měla sotva znatelný. Potom ustal úplně.

Stále se na ni díval, kolísal, málem upadl, pak tam byl lékař, ten zavrtěl hlavou a něco říkal. Blackthorne ale neslyšel a nerozuměl. Věděl jen, že ji do své náruče přijala smrt a s ní že umřel i on.

Udělal nad ní kříž a pronesl posvátná latinská slova, nezbytná k tomu, aby se jí dostalo požehnání. Modlil se za ni, ačkoli z úst mu nevyšel žádný zvuk. Ostatní ho pozorovali. Když udělal, co musel udělat, znovu se s vypětím vyhrabal na nohy a zpříma se postavil. Náhle jako by mu v hlavě vybuchlo rudé a purpurové světlo a zhroutil se. Ochotné ruce ho zachytily, pomohly mu položit se na zem a nechaly ho odpočívat.

„Je mrtev?“ zeptal se Jabu.

„Nemá k tomu daleko. Nevím, ty uši se mi nelíbí, Jabu-sama,“ řekl lékař. „Může to být vnitřní krvácení.“

„Měli bychom si raději pospíšit,“ upozornil je neklidně nějaký samuraj,

„a dostat je odtud. Oheň se může rozšířit a budeme v pasti.“

„Ano,“ souhlasil Jabu. Jiný samuraj ho naléhavě volal z hradeb, vyšel tedy ven.

Stará paní Ecu ležela opřená o zeď opevnění, služka ji objímala a kolébala. Stařena měla šedavý obličej, oči uslzené. S obtížemi na Jabua zaostřila pohled. „Kašigi Jabu-san?“

„Ano, urozená paní.“

„Jste zde velícím důstojníkem?“

„Ano, paní.“

Stařena řekla své služce: „Pomoz mi prosím na nohy.“

„Ale měla byste počkat, lékař –“

„Pomoz mi vstát!“

Samurajové na hradební verandě sledovali, jak s oporou služky vstala. „Slyšte,“ pronesla do ticha chraptivým, roztřeseným hlasem. „Já, Maeda Ecu, manželka Maedy Arinošiho, pána Nagata, Iwami a Aki, dosvědčuji, že Toda Mariko-sama se zřekla svého života, aby se vyhnula ponižujícímu zajetí od těch zrůdných a hanebných mužů. Dosvědčuji, že… že Kijama Ačiko zvolila raději útok na nindžu, než aby se vystavila nebezpečí ostudného zajetí… že nebýt statečnosti barbarského samuraje, urozená paní Toda by byla zajata a uvržena do hanby, a my všichni, kteří jsme přežili, jsme mu zavázáni svou vděčností. Také naši vládci mu dluží vděk za to, že nás ochránil před takovou pohanou… Obviňuji hejtmana Išida z toho, že zosnoval tento nečestný útok… a ze zrady následníka a urozené paní Očiby…“ Stařena se zapotácela a málem upadla, služka vzlykla a přidržela ji pevněji. „A… kníže Išido zradil jak je, tak regentskou radu. Žádám vás všechny, abyste podali svědectví, že dále nemohu žít s takovou hanbou…“

„Ne – to ne, paní,“ štkala služka. „Nenechám vás –“

„Jdi pryč! Kašigi Jabu-san, pomozte mi, prosím. Jdi pryč, ženská!“

Jabu ji podepřel – byla jen nepatrným břemenem – a nařídil služce, aby se vzdálila. Poslechla.

Paní Ecu měla velké bolesti a těžce dýchala. „Že jsem řekla pravdu, dosvědčím svou smrtí,“ pronesla tenkým hlasem a vzhlédla na Jabua. „Bylo by mi ctí, kdyby… kdybyste byl mým sekundantem. Pomozte mi prosím na hradby.“

„Ale ne, paní. Není třeba umírat.“

Odvrátila tvář od ostatních a zašeptala mu: „Ale já už umírám, Jabu-sama. Krvácím uvnitř – něco se mi tam porušilo – ten výbuch… Pomozte mi splnit mou povinnost… Jsem už stará a k ničemu a posledních dvacet let je mým společníkem jenom bolest. Chtěla bych tedy našemu pánovi pomoci aspoň svou smrtí.“ Staré oči se zaleskly. „Ano?“

Jemně ji zvedl a hrdě se vedle ní postavil na hradební pilíř. Hluboko

dole se rozprostíralo nádvoří. Pomohl jí zpříma se postavit. Všichni se jí poklonili.

„Vše, co jsem řekla, je pravda. Dosvědčuji to vlastní smrtí," zvolala. Stála tam osamělá a hlas se jí chvěl. Pak s vděčností zavřela oči a padala do náruče smrti.

58/

Regenti zasedali ve velké síni na druhém podlaží hradního paláce. Išido, Kijama, Zataki, Itó a Onoši. Vycházející slunce vrhalo do místnosti dlouhé stíny a ve vzduchu dosud visel těžký pach dýmu.

Byla tam i paní Očiba, rovněž velmi rozrušená.

„Promiňte, pane hejtmane, ale s tím nesouhlasím," říkal Kijama svým pevným, pronikavým hlasem. „Není možné jen tak odbýt seppuku urozené paní Tody, statečnost mé vnučky, svědectví a obřadnou smrt paní Maedy – a k tomu sto čtyřicet sedm Toranagových mrtvých a bezmála zničenou celou jednu část hradu! Nad tím se nedá jen tak mávnout rukou."

„Souhlasím," přidal se Zataki. Včerejšího rána dorazil z Takata, a když uslyšel podrobnosti o tom, jak se Mariko Išidovi postavila, tajně se z toho těšil. „Kdyby byla včera dostala povolení odejít, jak jsem radil, nebyli bychom teď v takové pasti."

„Není to tak vážné, jak se domníváte." Išidova ústa tvořila tvrdou linku a Očiba ho v tu chvíli nenáviděla, opovrhovala jím za to, že selhal a všechny je vystavil této svízelné situaci. „Nindžům šlo jenom o loupežnou kořist," dodal Išido.

„Barbar že je nějaká kořist?" ušklíbl se Kijama. „To by rozpoutali tak mohutný útok kvůli jednomu barbarovi?"

„A proč ne? Mohli by za něj chtít výkupné, nemyslíte?" zpražil Išido pohledem daimjóa, který seděl mezi Itóem Teruzumim a Zatakim. „Křesťané z Nagasaki by za něj zaplatili pořádně, za živého nebo mrtvého, ne?"

„To je možné," souhlasil Zataki. „Takový způsob boje by jim byl podobný."

„Chcete snad otevřeně tvrdit," strnul Kijama, „že ten špinavý útok naplánovali a zaplatili křesťané?"

„Neřekl jsem nic víc, než že je to možné. A to přece je."

„Jistě. Ale nepravděpodobné," vložil se mezi ně Išido. Nestál teď o žádnou otevřenou hádku, která by rozmetala křehkou rovnováhu mezi regenty. Stále ještě zuřil, že ho špehové předem neupozornili na to Toranagovo tajné útočiště, a pořád nedokázal pochopit, jak je vůbec někdo

dokázal v takové tajnosti vybudovat, aniž o tom cokoli problesklo navenek. „Já se domnívám, že nindžům šlo o kořist.“

„To je moudré a velmi správné,“ poznamenal Itó se zlomyslným zábleskem v očích. Byl to drobný muž středního věku, ověšený zářivě zdobenými meči, přestože ho vytáhli narychlo z lože jako všechny ostatní. Byl nalíčen jako žena a měl načerněné zuby. „Ano, pane hejtmane. Ale třeba za něj nindžové chtěli požadovat výkupné nikoli v Nagasaki, ale v Edu, na knížeti Toranagovi. Není snad barbar stále jeho lokaj?“

Išidovo obočí už jen při zmínce o tom jménu potemnělo. „Jsem pro, abychom čas věnovali rozhovoru o Toranagovi a ne nějakým nindžům. Dost možná, že ten útok nařídil sám. Proradný je na to dost, ne?“

„Ne, ten by nindži nikdy nepoužil,“ odporoval Zataki. „Nastražit nějakou lest, to ano, ale ne takovouhle špinavost. To mohli spáchat leda tak kupci – nebo barbaři. Ne kníže Toranaga.“

Kijama se po Zatakim nenávistně podíval. „Naši portugalští přátelé by toho nebyli schopni, nikdy by se nedopustili takového vměšování do našich záležitostí. Nikdy!“

„Představte si, že by se oni nebo jejich kněží či všichni společně spikli s jedním z našich křesťanských daimjóů na Kjúšú a rozpoutali by válku proti nekřesťanům – válku s podporou cizí invaze.“

„Kdo? No řekněte mi to! Kde máte důkazy?“

„Zatím nemám, urozený pane Kijamo. Ale říká se to a jednoho dne důkaz získám.“ Zataki se znovu obrátil k Išidovi. „Tak co s tím nočním útokem uděláme? Jak z toho dilematu ven?“ zeptal se a pohlédl na Očibu. Sledovala Kijamu, pak sklouzla očima na Išida, znovu pohlédla na Kijamu a Zatakimu ještě nikdy nepřipadala tak přitažlivá.

„Jak jsme se tedy všichni shodli,“ promluvil Kijama. „je zcela zřejmé, že kníže Toranaga to zosnoval tak, aby nás Toda Mariko-sama chytila na vějičku, jakkoli byla statečná, oddaná své povinnosti a čestná. Bůh s ní měj slitování.“

Itó si upravil záhyb na svém dokonalém kimonu. „Ale nemyslíte, že by to byl od knížete Toranagy skvělý úskok, napadnout takhle své vlastní vazaly? Ach, urozený pane Zataki, vím, že sám by nindžů nikdy nevyužil, ale je dost chytrý na to, aby k tomu přiměl někoho jiného. Někdo mohl převzít jeho nápady a věřit, že jsou z jeho vlastní hlavy. Není to tak?“

„Možné je všechno. Ale nindžové, to mi k němu nesedí. Je příliš chytrý, než aby se na ně spolehl. Nebo k tomu nabádal někoho jiného. Nedá se jim věřit. A proč by měl k něčemu nutit Mariko-san? Bylo by pro něho bývalo daleko lepší čekat a nechat nás udělat chybu. Dostali jsme se do pasti, není to tak?“

„Ano. A jsme v ní pořád.“ Kijama pohlédl na Išida. „A kdokoli nařídil tenhle útok, je hlupák a ničím nám neposloužil.“

„Třeba má pan hejtman pravdu a nic není tak vážné, jak si myslíme," podotkl Itó. „Ale je to smutné – nebyla to pro ni zrovna elegantní smrt. Ubohá dáma."

„To byla její karma a v žádné pasti nejsme," Išido oplatil Kijamovi upřený pohled. „Měla štěstí, že stačila vběhnout do té zavřené díry, jinak by ji ta verbež byla zajala."

„Jenomže ji nezajali, pane hejtmane, místo toho vykonala určitý druh seppuku, ostatní stejně tak a pokud teď nenecháme všechny odejít, dojde k dalším protestním sebevraždám. A to si nemůžeme dovolit," prohlásil Kijama.

„S tím nesouhlasím. Všichni by měli zůstat tady – alespoň dokud Toranaga-sama nepřekročí hranice a nevstoupí na naše území."

Itó se usmál. „To tedy bude památný den."

„Vy myslíte, že to neudělá?" zeptal se ho Zataki.

„Na tom, co si myslím já, nezáleží, urozený pane Zataki. Co se chystá udělat, to se brzy dozvíme. Ať je to jak chce, na věci to nic nemění. Má-li se následník dočkat vlády, musí Toranaga zemřít." Itó pohlédl na Išida. „Ten barbar už je po smrti, pane hejtmane?"

Išido zavrtěl hlavou a pozoroval Kijamu. „To by byla smůla, kdyby teď měl zemřít nebo být zmrzačen – takový statečný muž, že?"

„Já myslím, že je jako morová nákaza a čím dřív zemře, tím líp. Cožpak jste zapomněl?"

„Mohl by nám být lecjak užitečný. Souhlasím s knížetem Zatakim i s vámi, Toranaga není žádný hlupák. Musí k tomu mít určitě pádný důvod, když ho tak opatruje, nemyslíte?"

„Ano, opět máte pravdu," souhlasil Itó. „Andžin-san si na barbara počínal velice dobře. Toranaga z něj udělal poprávu samuraje." Podíval se na Očibu. „Když vám dával tu květinu, urozená paní, pomyslel jsem si, že je to poetické gesto hodné pravého dvořana."

Zamručeli na všeobecný souhlas.

„A co teď bude s tou básnickou soutěží, paní?" zeptal se Itó.

„Je mi líto, ale měla by se zrušit," odvětila Očiba.

„Ano," souhlasil Kijama.

„Už jste měl rozmyšleno, jak byste začal, pane?" zeptala se Očiba.

„Ještě ne," odpověděl, „ale nyní bych snad řekl:

Na chřadnoucí větvičku
bouře se snesla…
Temné letní slzy."

„Nechť je to její epitaf. Byla to pravá samurajka," pronesl Itó tiše. „I já sdílím slzy tohoto léta."

„Pokud jde o mě,“ řekla Očiba, „dala bych přednost jinému zakončení:

Na chřadnoucí větvičce
bílý sníh naslouchal
zimnímu tichu.

Ale souhlasím s vámi, urozený pane Itó. Také si myslím, že bychom všichni měli cítit temné slzy tohoto léta.“

„Ne, paní, nehněvejte se, ale nemáte pravdu,“ odporoval Išido. „Budiž, slz bude ještě dost, ale prolije je Toranaga se svými spojenci.“ Chystal se zasedání ukončit. „Ten útok nindžů dám ihned vyšetřit, ale obávám se, že pravdu se už nikdy nedozvíme. Lituji, ale mezitím budou z důvodů bezpečnosti a osobní ochrany všechny propustky zrušeny a nikdo žel nebude moci až do dvaadvacátého dne odjet.“

„Ne,“ ozval se malomocný Onoši, poslední z regentů, ze svého osamělého místa na druhém konci místnosti, kde ležel skryt za neprůhlednými závěsy svého palankýnu. „Promiňte, ale právě to rozhodně udělat nesmíte. Všechny teď musíte pustit. Do posledního.“

„Proč?“

Onošiho hlas byl zlý a nebojácný. „Pokud to neuděláte, zneuctíte nejstatečnější dámu v celé říši, pohaníte urozenou paní Kijamu Ačiko i paní Maedu, měj Bůh slitování s jejich dušemi. Jakmile se takové špinavé nařízení rozkřikne, ví Bůh Všemohoucí, jak to následníkovi uškodí – a nám všem, když si nedáme pozor.“

Očiba pocítila lehké zamrazení, jež jí proběhlo celým tělem. V mysli se vrátila o rok zpátky. Tehdy Onoši přijel vzdát poslední poctu umírajícímu taikóovi. Strážní trvali na tom, že musí závěsy odhalit, aby se mohli přesvědčit, zda nemá schované zbraně, a ona spatřila ten znetvořený půlobličej bez nosu, bez uší, pokrytý strupy, fanaticky planoucí oči, pahýl levé ruky a zdravou pravou, ve které svíral krátký bodný meč.

Paní Očiba se modlila, aby ani ona, ani Jaemon nikdy lepru nedostali. I ona už toužila po tom, aby zasedání skončilo, protože nyní se musela rozhodnout, co bude dělat – co s Toranagou a co s Išidem.

„Za druhé,“ pokračoval Onoši, „pokud ten podlý útok využijete jako záminku k tomu, abyste tu kohokoli zadržel, dáte tím najevo, že jste je propustit nikdy nechtěl, přestože jste se jim k tomu slavnostně písemně zavázal. Za třetí –“

„Celá rada souhlasila, aby jim byly vydány volné propustky!“ přerušil ho Išido.

„Promiňte, ale celá regentská rada přistoupila na moudrý návrh urozené paní Očiby nabídnout jim volný odchod za předpokladu, že té příležitosti jich využije jen pár, a pokud ano, dojde k různým zpožděním.“

„Chcete tím snad říct, že Toranagovy ženy a Toda Mariko by neodjely a ostatní by je nenásledovali?“

„To, co se těm ženám stalo, knížete Toranagu od jeho cíle neodradí ani o vlásek. Musíme si dávat pozor na své spojence! Bez útoku nindžů a oněch tří seppuku by byl celý ten nesmysl od samého počátku neškodný!“

„S tím nesouhlasím.“

„A nakonec za třetí: jestliže nyní po tom, co veřejně prohlásila urozená paní Ecu, neposkytnete všem možnost odejít, usvědčí vás většina daimjóů – i když ne otevřeně –, že jste ten útok nařídil vy sám, a nám všem hrozí stejný osud. Potom ovšem poteče opravdu spousta slz.“

„Já nemám zapotřebí spoléhat se na nindži.“

„Zajisté,“ potvrdil Onoši jedovatě. „Já také ne, ani nikdo z přítomných. Nicméně pokládám za svou povinnost připomenout vám, že v říši je dvě stě čtyřiašedesát daimjóů, že následníkova síla spočívá na koalici možná dvou set a že si následník nemůže dovolit, abyste byl vy, jeho nejvěrnější praporečník a vrchní velitel, podezírán z tak mrzkých postupů a navíc z tak nebetyčné neschopnosti, poté co útok zkrachoval.“

„Chcete tvrdit, že jsem ten útok nařídil já?“

„Jistěže ne, promiňte. Neřekl jsem nic víc, než že pokud všem nedáte volnost, budete obviněn z nedodržení závazku.“

„Je tu snad někdo, kdo si myslí, že to bylo na můj rozkaz?“ Nikdo se Išidovi otevřeně nepostavil. Důkaz pro to neměli. Přesněji řečeno, neradil se o tom s nimi a hovořil jen v mlhavých narážkách, dokonce i s Kijamou a Očibou. Ale přesto to všichni věděli a všichni byli stejně rozzuřeni, že to tak hloupě zpackal – všichni kromě Zatakiho. V každém případě byl Išido nadále vládcem Ósaky a správcem taikóova pokladu, nikdo na něho tedy nemohl vztáhnout ruku nebo ho odstranit.

„Dobrá,“ pronesl Išido s konečnou platností. „Nindžům šlo o kořist. Budeme hlasovat o těch propustkách. Já jsem pro to, aby se zrušily.“

„Nesouhlasím,“ vzepřel se Zataki.

„Je mi líto, ale já jsem také proti,“ přidal se Onoši.

Itó pod jejich zkoumavými pohledy zrudl. „Musím souhlasit s knížetem Onošim, ale na druhé straně, nu, jaksi… je to všechno velmi složité, že?“

„Hlasujte,“ procedil Išido zlověstně.

„Souhlasím s vámi, pane hejtmane.“

Nyní byla řada na Kijamovi. „Je mi líto, já tedy ne.“

„Dobrá,“ ozval se Onoši, „tím je to tedy vyřízeno. Ovšem souhlasím s vámi, pane hejtmane, že máme i jiné naléhavé problémy. Musíme vědět, co teď udělá kníže Toranaga. Jaký je váš názor?“

Išido strnule zíral na Kijamu. Pak řekl: „Jakou na to máte odpověď vy?“

Kijama se pokoušel vypudit z hlavy všechnu nenávist, obavy a starosti,

aby se mohl konečně rozhodnout – Išido nebo Toranaga? Ta chvíle nadešla právě teď. Živě si vybavoval, jak Mariko hovořila o Onošiho předpokládané zradě, o údajné zradě Išidově a Toranagově domnělém důkazu o ní, o barbarovi a jeho lodi – a o tom, co by pro následníka a církev znamenalo, kdyby zemi ovládl Toranaga, a co by se mohlo stát s jejich zákony, kdyby se země zmocnili svatí otcové. Nad tím vším převládala mučivá úzkost otce vizitátora z kacíře a jeho lodi, z toho, co by se stalo, kdyby přišli o Černou loď, a před Bohem odpřisáhlé Ferrierovo přesvědčení, že Andžin-san je plodem samého Ďábla, který uhranul i Mariko stejně jako Rodriguese. Ubohá Mariko, pomyslel si smutně, po tolika útrapách takhle zemřít, bez rozhřešení, bez posledních obřadů, bez kněze, navěky spočinout daleko od laskavé Boží milosti. Matko Boží, smiluj se nad ní. Tolik letních slz.

A jak to asi bylo s Ačiko? Vybral si ji vůdce nindžů záměrně, nebo mu padla do rukou prostě jen jako jedna z řady? Jak to od ní bylo statečné, že sama zaútočila, místo aby se před ním schoulila strachem! Ubohé děvče. Proč je barbar stále naživu? Jak to, že ho nindžové nezabili? Museli to přece dostat přikázáno, pokud ten podlý útok vymyslel Išido, a nikdo jiný než on to samozřejmě nebyl. Ostudné, že Išido neuspěl – nechutné, takhle to zkazit. Ach, ale jak byla Mariko nebojácná, jak chytře a neohroženě nás zapletla do svých sítí! A ten barbar také.

Být na jeho místě, nikdy bych nebyl schopen nindži zdržet s takovou odvahou ani ochránit Mariko před hroznou hanbou zajetí – a spolu s ní i Kiricubo, Sazuko, paní Ecu, ano, dokonce i Ačiko. Nebýt jeho a toho tajného útočiště, byla by Mariko-sama zajata. Se všemi ostatními. Mou samurajskou povinností je vzdát panu Andžinovi hold – prokázal, že je opravdový samuraj.

Bůh mi odpusť, nešel jsem za Mariko-čan, abych jí posloužil jako sekundant, což bylo mou křesťanskou povinností. Ten kacíř jí pomohl, to on ji pozdvihl vzhůru, tak jako Ježíš Kristus pomáhal bližním a pozvedával je… Zato já, já ji opustil. Kdo je zde tedy křesťan?

Nevím. Tak jako tak, on musí zemřít.

„Tak co Toranaga, urozený pane Kijamo?“ ptal se znovu Išido. „Co bude s naším nepřítelem?“

„Co bude s Osmi provinciemi?“ zeptal se Kijama a pozoroval ho.

„Až bude Toranaga zničen, navrhuji, aby Kantó připadlo jednomu z regentů.“

„Ale kterému?“

„Vám,“ odpověděl Išido neurčitě a pak dodal: „Nebo možná panu Zatakimu, vládci Šinana.“ Takové vyjádření pokládal Kijama za prozíravé, protože dokud byl Toranaga naživu, Zatakiho velmi potřebovali, a Išido mu už před měsícem říkal, že Zataki Kantó požaduje odměnou za to, že se

postaví proti Toranagovi. Společně se dohodli, že mu je Išido slíbí, ale oba věděli, že je to jen prázdný slib. Byli domluveni, že jakmile nastane vhodná chvíle, zaplatí Zataki svou drzost životem i svou provincií.

„Já bych byl pro takovou poctu sotva tou správnou volbou.“ namítl Kijama a opatrně odhadoval, kdo z přítomných je pro něj a kdo proti.

Onoši se pokoušel zakrýt svůj nesouhlas. „Ten návrh má jistě svou váhu a stojí za projednání. Ale to se týká budoucnosti. Co se nyní chystá udělat současný pán Osmi provincií?“

Išido stále hleděl na Kijamu. „Nuže?“

Kijama cítil Zatakiho nepřátelství, i když na sokově tváři nebylo nic znát. Dva jsou proti mně, pomyslel si, a Očiba také, ale ta nemůže hlasovat. Itó bude vždycky hlasovat na straně Išida, takže vyhrávám – pokud Išido myslí vážně, co říká. Mohu se na to spolehnout? ptal se sám sebe, prohlížel si ten tvrdý obličej před sebou, snažil se dobrat pravdy. Pak se rozhodl a otevřeně vyslovil svůj závěr. „Kníže Toranaga do Ósaky nikdy nepojede.“

„Výborně,“ řekl Išido. „Takže zůstane osamocen, vyvržen a císařské předvolání k seppuku už čeká jen na podpis Velebeného. To znamená konec, pro Toranagu a celý jeho rod. Navždycky.“

„Jistě. Pokud ovšem Syn Nebes do Ósaky přijede.“

„Cože?“

„Souhlasím s knížetem Itóem,“ pokračoval Kijama. Dal přednost tomu, aby ho měl raději za spojence než za nepřítele. „Kníže Toranaga je nejmazanější muž, jakého znám. Myslím, že je dost prohnaný na to, aby zamezil dokonce i příjezdu Velebeného.“

„Vyloučeno!“

„A co když bude návštěva odložena?“ zeptal se Kijama. Najednou mu působilo potěšení, jak je Išido nesvůj. Opovrhoval jím pro jeho selhání.

„Syn Nebes zde bude, tak jak je naplánováno!“

„A co když nebude?“

„Říkám vám, že bude!“

„A když ne?“

Paní Očiba se zeptala: „Ale jak by to kníže Toranaga mohl udělat?“

„Já nevím. Kdyby ale chtěl Velebený svou návštěvu o měsíc odložit… pak nemůžeme nic dělat. Není snad kníže Toranaga nepřekonatelným mistrem rozvracení? U něj bych předem nevylučoval vůbec nic – ani svržení Syna Nebes.“

V místnosti zavládlo hrobové ticho. Všechny je pohltil nesmírný dosah té myšlenky.

„Promiňte mi, prosím, ale… ale jaká je tedy potom odpověď?“ zeptala se Očiba za ně za všechny.

„Válka!“ vyhrkl Kijama. „Mobilizovat budeme ještě dnes – v tajnosti. Vyčkáme, dokud nebude návštěva odložena, a že k tomu dojde, na to se

můžete spolehnout. To pro nás bude signálem, že Toranaga podrývá postavení Nejvyššího. Téhož dne s vojsky vyrazíme proti Osmi provinciím, ještě během období dešťů.“

Náhle se začala otřásat podlaha.

První záchvěv země byl mírný a trval jen chvilku, přesto trámy zaskřípěly.

Nyní nastal druhý otřes. Silnější. Kamennou stěnu rozpárala puklina, z trámů se sypal prach. Stropní nosníky a břevna skřípěly, ze střechy se uvolňovaly tašky a padaly na nádvoří hluboko dole.

Očiba se cítila mdlá, žaludek se jí zvedal a hlavou jí bleskla otázka, zda je opravdu její karmou být dnes pohřbena v sutinách. Přilepila se na chvějící se podlahu a spolu se všemi v celém hradě, s městem i s loďmi v přístavu čekala, až přijde ten opravdový otřes.

Nepřišel však. Zemětřesení skončilo. Znovu se začal probouzet život. Zmocnila se jich prudká radost z toho, že jsou naživu, a hradem se rozlehl jejich smích. Jako by si každý uvědomil, že tentokrát – pro tuto hodinu, pro tento den – se jim ničivá zkáza vyhnula.

„*Šigata ga nai, ne?*“ vydechl Išido, stále otřesen.

„Ano,“ přitakala Očiba slavnostně.

„Pojdme hlasovat,“ prohlásil Išido a vychutnával svou existenci. „Jsem pro válku. Kdo další?“

„Já!“

„Já také!“

„Já!“

„Já!“

Blackthorne znovu nabyl vědomí. Vybavoval si, že Mariko je mrtvá, a uvědomoval si, jak zemřela i proč. Ležel na futonech, hlídali ho šedivci, nad sebou měl trámový strop, oslňující slunce ho bodalo do očí a kolem vládlo nepřirozené ticho. Právě ho zkoumal lékař. První z velkých obav ho opustila.

Mohu vidět.

Lékař se usmál a něco říkal, Blackthorne ho však neslyšel. Začal vstávat, ale oslepující bolest mu v uších spustila ostré zvonění. V ústech stále cítil štiplavou pachuť střelného prachu a bolelo ho celé tělo.

Na chvíli zase ztratil vědomí, pak ucítil, jak mu opatrné ruce nadzdvihly hlavu, přiložily mu ke rtům šálek a hořkosladká chuť jasmínového čaje odnesla pachuť střelného prachu. Donutil se otevřít oči. Lékař zase něco říkal, znovu ho však neslyšel. Opět se ho začala zmocňovat hrůza, ale potlačil ji. Pamatoval si na ten výbuch, na to, jak ji viděl mrtvou a jak jí ještě předtím dával rozhřešení, k němuž nebyl povolán. Vědomě tu vzpomínku odsunul a přiměl se soustředit na jiný

výbuch – ten, při němž kdysi Alban Caradoc přišel o nohy a jeho to vymrštilo přes palubu. Tehdy mu také tak zvonilo v uších a cítil zrovna takovou bolest a ticho, ale za pár dní se mu sluch vrátil.

Není třeba se znepokojovat, přesvědčoval se. Teď ještě ne.

Sledoval délku slunečních stínů a zabarvení světla. Je krátce po svítání, pomyslel si a znovu děkoval Bohu, že zrak mu zůstal nepoškozen.

Viděl, jak se lékařovy rty hýbají, ale žádný zvuk neprošel clonou bouřícího zvonění.

Opatrně si ohmatával obličej, ústa a čelist. Nikde tam nepocítil bolest, nepřišel na žádné zranění. Teď krk, paže a hrudník. Stále žádná poranění. Nyní přinutil ruce pátrat níž, přes bedra ke svému mužství. Ale na rozdíl od Albana Caradoca zde nebyl zmrzačen a děkoval Bohu, že ho to nepotkalo. Och, utrpět takové zohavení a ještě k tomu s ním žít dál a plně si je uvědomovat, jako se to stalo chudákovi Albanovi!

Chvilku si odpočinul, hlava ho strašlivě bolela. Pak zkoumal své nohy a chodidla. Všechno se zdálo být v pořádku. Opatrně si přiložil ruce na uši a přitlačil, pak pootevřel ústa, polkl a napůl zívl, aby se pokusil uši pročistit. Ale jenom tím bolest zesílil.

Počkáš si den a půl, nařídil si, a když bude třeba, třeba desetkrát tolik. Do té doby se nebudeš ničeho obávat.

Lékař se ho dotkl a pohyboval rty.

„Neslyším, promiňte," vysvětloval Blackthorne klidně. Slova se mu rozléhala jen uvnitř hlavy.

Lékař přikývl a znovu promluvil. Blackthorne nyní odezíral z jeho rtů: rozumím, teď prosím spěte.

Blackthorne však věděl, že neusne. Musel plánovat, co dál. Musí vstát, odjet z Ósaky a vydat se do Nagasaki – aby tam získal dělostřelce a námořníky a s nimi se zmocnil Černé lodi. Na nic víc teď není třeba myslet nebo vzpomínat. Už není důvod, aby si hrál na samuraje nebo na Japonce. Teď je volný, všechny závazky a přátelské vztahy jsou zpřetrhány. Protože ona odešla.

Znovu nadzvedl hlavu a zase ta oslepující bolest. Ovládl ji a posadil se. Místnost začala kroužit a matně si vzpomínal, že byl ve snách zpátky v Andžiru, když se země začala vzdouvat a on do ní skočil, aby zachránil Mariko a Toranagu, než je puklina pohltí. Dosud cítil tu studenou, lepkavou vlhkost a pach smrti vystupující z průrvy a Toranaga se mu ve snu jevil obrovský, obludný a smál se.

S úsilím zaostřil oči. Pokoj se přestal otáčet a nevolnost pominula. *„Ča, dózo,"* požádal, neboť pachuť střelného prachu se mu vrátila. Něčí ruce mu pomohly s pitím, pak natáhl paže a s oporou vstal. Sám by upadl. Celé tělo ho hrozně bolelo, ale nyní si byl jist, že uvnitř ani na povrchu nemá žádné zlomeniny ani vážná poškození, až na ten sluch. Věděl, že to spraví čas,

odpočinek a masáže. Znovu děkoval Bohu, že není slepý nebo že nezůstal naživu zmrzačený. Šedivci mu opět pomohli posadit se a na chvíli si lehl. Nepostřehl, že od toho okamžiku do chvíle, kdy znovu otevřel oči, opsalo slunce čtvrtkruh.

To je divné, pomyslel si, když odhadoval délku slunečních stínu. Neuvědomil si, že spal. Byl bych přísahal, že bylo časně po svítání. Oči mě nějak šálí. Teď to vypadá skoro tak na konec dopolední hlídky. To mu připomnělo Albana Caradocka a znovu po sobě začal přejíždět rukama, aby se ujistil, že se mu to jenom nezdálo a skutečně vyvázl bez zranění.

Někdo se ho dotkl. Podíval se vzhůru. Shlížel na něho Jabu a něco k němu hovořil.

„Je mi líto," vysoukal se sebe Blackthorne pomalu. „Ještě neslyším, Jabu-san. Brzy v pořádku. Uši bolí, rozumíte?"

Viděl, jak Jabu přikývl a zamračil se, chvíli rozmlouval s lékařem a potom posunky Blackthornovi vysvětlil, že se brzy vrátí, ať si prozatím odpočine. Odešel.

„Koupel a masáž, prosím," požádal Blackthorne.

Ruce ho zvedly a odnesly. Klimbal pod úlevnými dotyky prstů, tělo se oddávalo rozkoši tepla, jemné péče a sladce vonících olejů, jež mu vtírali do svalů. A jeho mysl po celou tu dobu spřádala plány, co dál.

Zatímco spal, přišli šedivci, zvedli přenosné lože a odnesli je do vnitřní části hradního paláce. Nevzbudil se však, byl omámen únavou a hojivými, uspávajícími nápoji.

„Teď bude v bezpečí, urozená paní," řekl Išido.

„Myslíte před Kijamou?" zeptala se Očiba.

„Před všemi křesťany." Išido dal strážným pokyn, aby zachovávali nejvyšší bdělost, a vykročil z místnosti do chodby a do zahrady zalité sluncem.

„Proto zabili paní Ačiko? Protože byla křesťanka?"

Byl to Išido, kdo k tomu dal příkaz, pro případ, že by byla úkladnou vražedkyní nastrčenou svým dědem Kijamou, aby zabila Blackthorna. „Nemám tušení," řekl.

„Drží spolu jako včely v jednom roji. Jak si někdo může myslet, že je to jejich náboženství pouhý nesmysl?"

„Nevím. Ale hodně brzy už s nimi všemi zatočíme."

„Ale jak, pane hejtmane? Jak to chcete udělat, když toho tolik závisí na jejich dobré vůli?"

„To jsou všechno jenom sliby – dokud není Toranaga mrtev. Pak si navzájem vjedou do vlasů. A my se přidržíme zásady rozděl a panuj. Cožpak to Toranaga nedělá zrovna tak, nebyl to i taikóův způsob? Kijama přece touží po Osmi provinciích. Kvůli nim mě poslechne. A tak je také dostal slíbené, do budoucna. Onoši? Kdo ví, co vlastně ten šílenec chce…

kromě toho, že ještě než umře, s radostí si uplivne na Toranagovu hlavu, a na Kijamovu jakbysmet.“

„A co když se Kijama dozví o vašem slibu Onošimu – o tom, že jsou všechna Kijamova území jeho – nebo že chcete opravdu dodržet slib vůči Zatakimu a ne vůči němu?“

„Lži, paní, pouhé lži, jaké šíří nepřátelé.“ Išido na ni pohlédl. „Onoši chce Kijamovu hlavu. Kijamovi jde o Kantó. Zatakimu také.“

„A vy, pane hejtmane? Co vlastně chcete vy?“

„Především to, aby následník v bezpečí dosáhl patnácti let a v bezpečí se ujal vlády nad říší. Aby se do té doby jemu ani vám nic nestalo a byli jste pod ochranou. Nic víc.“

„Nic?“

„Ne, paní.“

Ty lháři, pomyslela si Očiba. Ulomila květinku, přivoněla si k ní a potěšena mu ji nabídla. „Hezoučká, že?“

„Opravdu, nádhera,“ potvrdil Išido a vzal si ji. „Děkuji vám.“

„Jodoko-sama měla překrásný pohřeb. Musím vám poblahopřát, pane hejtmane.“

„Moc mě mrzí, že je po smrti,“ řekl Išido zdvořile. „Její rady byly vždycky cenné.“

Chvilku se procházeli. „Už odjeli? Myslím Kiricubo-san a paní Sazuko se synem?“ zeptala se Očiba.

„Ne. Vyjedou zítra. Po pohřbu paní Tody. Mnoho lidí se zítra chystá odjet, a to nevěští nic dobrého.“

„Promiňte, ale cožpak na tom záleží? Teď když jsme se všichni shodli, že sem Toranaga-sama nepřijede?“

„To je pravda. Dokud máme v rukou ósacký hrad, není to důležité. Musíme být trpěliví, paní, jak říká Kijama. Počkáme až do toho rozhodujícího dne. A pak se dáme s vojsky na pochod.“

„A proč vlastně čekat? Nebylo by lepší vyrazit hned?“

„Dát dohromady naše armády vyžaduje určitý čas.“

„Kolik mužů se tak postaví proti Toranagovi?“

„Tři sta tisíc bojovníků. Nejméně třikrát tolik, než kolik má Toranaga.“

„A má posádka?“

„Ponechám ve hradu osmdesát tisíc elitních mužů, dalších padesát tisíc v průsmycích.“

„A co Zataki?“

„Ten Toranagu zradí. Nakonec ho zradí.“

„Nezdá se vám zvláštní, že kníže Sudara a má sestra se všemi dětmi jsou na návštěvě v Takatu?“

„Ne. Zataki pochopitelně předstírá, že se svým nevlastním bratrem udělal kdovíjaké tajné ujednání. Ale je to jenom trik, nic víc. Zradí ho.“

„Nu, měl by – však je z téže shnilé krve," utrousila s odporem. „Ale nesmírně by mě rozlítilo, kdyby se mé sestře a jejím dětem mělo cokoli stát," dodala.

„K ničemu nedojde, paní. Tím jsem si jist."

„I když Zataki neváhal zabít svou vlastní matku… hm? Jste si jist, že vás nezradí?"

„Ne. Až půjde nakonec opravdu do tuhého, tak ne. Protože Toranagu nenávidí ještě víc než mě, paní, k vám má úctu a nade vše touží po Osmi provinciích." Išido se usmál a rozhlédl se po všech poschodích, jež se nad nimi tyčila. „Dokud je hrad v našich rukou a můžeme nabízet Kantó, není třeba se ničeho obávat."

„Dnes ráno jsem měla strach," přiznala se. U nosu si přidržovala květinku, vychutnávala její vůni a přála si, aby se zbavila pachuti hrůzy, kterou stále pociťovala. „Chtělo se mi utíkat pryč, ale pak jsem si vzpomněla na toho věštce."

„É? Ach tak, vy myslíte toho… Už bych na něho zapomněl," odvětil Išido s neradostným úsměvem. Ten věštec, čínský vyslanec, kdysi předpověděl, že taikó zemře na loži a zanechá po sobě zdravého syna, Toranaga sejde mečem jako muž středního věku a že až přijde smrt pro Išida, bude z něj stařec, nejslavnější hejtman v celé říši, s nohama pevně zakotvenýma v zemi. Urozená paní Očiba se konce svých dnů dočká v ósackém hradě ve společnosti nejvyšší šlechty v říši.

„Už je to tak, dočista jsem na něho zapomněl," opakoval Išido. „Toranaga teď už středního věku dosáhl, že?"

„Ano." Očiba znovu cítila hloubku jeho pohledu a klínem jí proběhlo sladké mravenčení, když si představila, jaké by to bylo, kdyby na ní spočinul skutečný muž, sevřel ji, zmocnil se jí, vnikl do ní a probudil uvnitř nový život. Tentokrát už by to bylo slavné, čestné zrození, ne jako to poslední, kdy v hrůze přemítala, jaké to dítě bude a jak bude vypadat.

Jak jsi pošetilá, Očibo, řekla si, když kráčeli zastíněnými, voňavými pěšinkami. Odhoď ty nesmyslné noční můry – nic víc to nikdy nebylo. Myslela jsi na opravdového muže.

Najednou si Očiba přála, aby tu po jejím boku kráčel Toranaga a ne Išido, aby pánem ósackého hradu, správcem taikóova pokladu, protektorem následníka a vrchním velitelem Západních armád byl Toranaga a ne Išido. Pak by bylo po potížích. Společně by pevně ovládali říši, celou říši, a nyní, dnes, v tuto chvíli by ho vábila na lože nebo na lákavou mýtinku a zítra či pozítří by se vzali, a ať už by se v budoucnu stalo cokoli, dnes by byla současně vládkyní i ovládanou a nalezla by mír.

Natáhla ruku a přitáhla k sobě větvičku, aby se nadechla bohaté, sladké vůně gardénie.

Zanech toho snění, Očibo, řekla si. Zůstaň na zemi, tak jako taikó –nebo

jako Toranaga.

„Jak máte v úmyslu naložit s panem Andžinem?“ zeptala se.

Išido se zasmál. „Držet ho v bezpečí – pak ho možná nechat ukořistit Černou loď nebo ho využít jako hrozbu proti Kijamovi a Onošimu, bude-li třeba. Oba ho přece nenávidí. Je to tak, on pro ně znamená meč na krku – i pro tu jejich špinavou církev.“

„Jak byste asi pana Andžina ohodnotil v šachové partii mezi následníkem a Toranagou, pane hejtmane? Je to pěšák? Nebo možná jezdec?“

„Ó, urozená paní, v celé té velké hře nanejvýš pěšák,“ odpověděl Išido ihned. „Ale v partii následníka proti křesťanům by mohl představovat věž, přinejmenším věž, možná dvě.“

„Nemyslíte, že obě ty partie jsou spolu vzájemně provázané?“

„Jistě, souvisí spolu, ale tu opravdovou velkou partii rozehraje daimjó proti daimjóovi, samuraj proti samuraji, meč proti meči. Vy jste pochopitelně v obou hrách královnou.“

„Ne, pane hejtmane, prosím za prominutí, ale královnou ne,“ bránila se, byla ovšem ráda, že si to uvědomil. Potom, aby se nevystavovala nebezpečí, změnila námět rozhovoru. „Říká se, že Andžin-san a Mariko-san spolu polštářovali.“

„Ano, také jsem to slyšel. Přála byste si dozvědět se o tom pravdu?“

Očiba zavrtěla hlavou. „Je nemyslitelné, že by k něčemu takovému bylo došlo.“

Išido si ji pozorně prohlížel. „Vy myslíte, že by to bylo nějak prospěšné, zničit její pověst? Teď? A spolu s tím že by se svezla i pověst pana Buntaróa?“

„Nic jsem tím nemyslela, pane hejtmane, nic takového. Jen jsem tak přemýšlela – taková ženská pošetilost. Správně to dnes ráno vyjádřil kníže Kijama – temné letní slzy, je to všechno smutné, tuze smutné.“

„Mně se víc líbila vaše báseň, paní. A mohu vám slíbit, že slzy potečou na Toranagově straně.“

„Pokud jde o pana Buntaróa, možná ani on, ani Hiromacu-sama za knížete Toranagu v rozhodující bitvě bojovat nebudou.“

„Víte to jistě?“

„To ne, pane hejtmane, ale není to vyloučené.“

„Možná byste pro to ovšem něco mohla udělat.“

„Sotva, snad jen požádat je, aby podporovali následníka – a stejně tak se obrátit na všechny Toranagovy vyšší velitele, jakmile bude ta bitva neodvratná.“

„Neodvratná je už teď. Obchvatný manévr ze severu na jih a konečný drtivý útok u Odawary.“

„Jistě, ale ještě ne tak docela. Dokud se armády na bojišti nepostaví

tváří v tvář.“ Pak se zeptala: „Promiňte, ale jste si jist, že je moudré, aby vojska vedl sám následník?“

„Vojska povedu já, ale následník u toho musí být. Potom Toranaga nemůže vyhrát. Ani Toranaga by nikdy nezaútočil proti následníkově korouhvi.“

„Nebylo by pro následníka bezpečnější, aby zůstal tady? Kvůli úkladným vrahům, amidovcům… Nemůžeme jeho život vystavovat nebezpečí. Nezapomínejte, že Toranaga má dlouhé prsty.“

„To ano. Ale tak dlouhé zase ne, a s následníkovou osobní zástavou bude na naší straně právo, zatímco protivníkova strana bude stát mimo zákon. Já Toranagu znám. Nakonec se před právem skloní. A jedině tak dostaneme jeho hlavu na kopí. Je s ním konec, paní. Jakmile bude po smrti, zatočím s křesťanskou církví – s nimi všemi. Pak budete s následníkem v bezpečí.“

Očiba k němu vzhlédla. V očích měla nevyslovený příslib. „Budu se modlit za úspěch – a za váš šťastný návrat.“

Išidovi se sevřela hruď. Tak dlouho na něco takového čekal. „Děkuji vám, urozená paní, děkuji,“ řekl a rozuměl jí. „Nezklamu vás.“

Uklonila se a odcházela. Taková drzost, pomyslela si. Já že bych si za manžela měla vzít rolníka! Co teď, opravdu mám Toranagu pustit z hlavy?

Delľ Acqua klečel ponořen v modlitbách před oltářem v troskách kapličky. Většina střechy se při zemětřesení zhroutila, zřítila se i část zdí, oltářní prostor však zůstal nepoškozen. Bez úhony vyvázlo překrásné okno z barevných skel i vyřezávaná madona, jež byla jeho pýchou.

Mezi polámanými nosníky šikmo probleskovalo odpolední slunce. Venku již dělníci ze zahrady vyklízeli suť, opravovali, co bylo potřeba, povídali si, do jejich hovoru se delľ Acquovi mísil pokřik racků od po břeží a v mořském vánku cítil ostrou příchuť soli a dýmu, chaluh a bažinatých mělčin. Ten pach ho přenesl domů, na jeho pozemky u Neapole. Tam by se k závanům moře mísila vůně citronů, pomerančů, čerstvě pečeného teplého chleba, špagetového těsta, česneku a jehněčího abbacchia opékaného na dřevěném uhlí. Velkou vilou by se rozléhaly hlasy jeho matky, bratrů, sester a jejich dětí, všichni by se tam hemžili pohromadě, koupali se veselí a šťastní v paprscích zlatého slunce.

Ach, Matko Boží, už abych byl brzy doma, modlil se. Jsem už pryč příliš dlouho. Z domova i z Vatikánu. Madono, sejmi ze mě to břímě. Odpusť mi, ale už je mi z toho všeho nanic, z Japonců a z Išida, ze všeho toho vraždění a syrových ryb a Toranagy a Kijamy a rýžových křesťanů a z těch pokusů udržet Tvou církev při životě. Ó, dej mi sílu.

A chraň nás před španělskými biskupy. Španělé tady tomu nerozumějí, Japonsku ani Japoncům. To, co jsme tu ke Tvé slávě začali, oni zničí.

Odpusť své služebnici, urozené paní Marii, a přijmi ji do své náruče. Dohlédni…

Slyšel, že do lodi kaple někdo vstoupil. Dokončil své modlitby, vstal a otočil se.

„Promiňte, že vás musím vyrušit, Eminence," omlouval se otec Soldi, „ale chtěl jste o tom ihned vědět. Dostali jsme bleskovou šifrovanou zprávu od otce Alvita. Holub právě přiletěl."

„Nuže?"

„Sděluje pouze, že se má dnes sejít s Toranagou. Včera večer to nebylo možné, protože Toranaga byl mimo Mišimu, ale je předpoklad, že se má dnes v poledne vrátit. Zpráva pochází z dnešního časného rána."

Delľ Acqua se pokusil potlačit své zklamání, pak se rozhlédl po mracích a posoudil počasí, jako by chtěl mít jistotu. Za svítání Alvitovi odeslali zprávu o útoku nindžů a o tom, že Mariko je mrtvá. Dvě totožné zprávy po dvou holubech, pro každý případ.

„Teď někdy by tam ta zpráva už měla dorazit," řekl Soldi.

„Ano. Ano, doufám."

Delľ Acqua se vydal z kaple podél krytých arkád ke své úřadovně. Soldi, drobný mužík trochu ptačího vzezření, si musel pospíšit, aby dlouhým krokům otce vizitátora stačil. „A mám pro vás ještě něco mimořádně důležitého, Eminence," pokračoval Soldi. „Naši informátoři hlásí, že krátce po úsvitu se regenti vyslovili pro válku."

Delľ Acqua se zastavil. „Válka?"

„Vypadá to, že jsou přesvědčeni, že Toranaga do Ósaky nikdy nepřijede a císař taky ne. A tak se rozhodli společně vytáhnout proti Osmi provinciím."

„Nemýlíte se?"

„Ne, Eminence. Znamená to skutečně válku. Kijama se o tom právě zmínil bratru Michaelovi a potvrdil tak náš další zdroj. Michael se zrovna vrátil z hradu. Rozhodnutí bylo jednohlasné."

„Jak brzy chtějí začít?"

„Jakmile si budou jisti, že sem císař nepřijede."

„Taková válka nikdy neskončí. Bůh se nad námi smiluj! A žehnej Mariko – aspoň se Kijama a Onoši přesvědčili o Toranagově proradnosti."

„Ale co Onoši, Eminence? Co jeho věrolomnost vůči Kijamovi?"

„O tom nemám žádný důkaz, Soldi. Zdá se mi to příliš za vlasy přitažené. Nevěřím, že by toho byl Onoši schopen."

„A co když ano, Eminence?"

„Teď to prostě není možné, i kdyby něco takového chystal. Teď se navzájem potřebují."

„Jenom dokud je Toranaga naživu…"

„Nemusíte mi připomínat nepřátelství těch dvou, ani že jsou ochotni

zajít hodně daleko – Bůh jim oběma odpusť.“ Znovu se dal do kroku.

Soldi ho dohonil. „Neměl bych tu novou zprávu oznámit otci Alvitovi?“

„Ne. Zatím ne. Nejdřív se musím rozhodnout, co dál. Však on se to Toranaga velice brzo dozví ze svých vlastních zdrojů. Bůh ochraňuj tuto zemi a smiluj se nad námi všemi.“

Soldi otci vizitátorovi přidržel dveře. „Poslední důležitá věc je to, že rada oficiálně odmítla naši žádost o vydání těla paní Mariko. Zítra má mít státní pohřeb a my jsme nebyli pozváni.“

„To se dalo čekat, ale je skvělé, že ji chtějí takhle uctít. Pošlete tam někoho z našich lidí, aby přinesl trochu jejího popela – to nám dovolí. Popel pak pohřbíme do posvěcené půdy v Nagasaki.“ Bezmyšlenkovitě narovnal jeden obraz a posadil se za svůj psací stůl. „Odsloužím tu za ni rekviem – a tam potom skutečné velké rekviem se vší okázalostí a obřady, jaké dáme dohromady, až budou její ostatky oficiálně pohřbeny. Bude pohřbena v základech katedrály jako nejpožehnanější dcera Církve. Zařiďte pamětní desku, najměte nejlepší umělce, kaligrafa – všechno musí být dokonalé. Její požehnaná odvaha a sebeobětování bude pro naše věřící znamenat úžasné povzbuzení. Velice na tom záleží, Soldi.“

„A Kijamova vnučka, pane? Úřady nám její tělo ponechají. Trval na tom.“

„Dobře. Pak bychom tedy její ostatky měli ihned poslat do Nagasaki. Poradím se s Kijamou, jak významný by si přál mít její pohřeb.“

„Mši budete sloužit vy sám, Eminence?“

„Ano, za předpokladu, že se odsud budu moci vzdálit.“

„Kníže Kijama by byl takovou poctou velmi potěšen.“

„Ano – ale musíme zajistit, aby její mše příliš neodpoutala pozornost od té Mariiny. Ta je politicky nesmírně, nesmírně důležitá.“

„Samozřejmě, Eminence. Naprosto vám rozumím.“

Delľ Acqua se na svého tajemníka zkoumavě podíval. „Proč Onošimu nevěříte?“

„Promiňte, Eminence – snad je to tím, že je malomocný a děsí mě. Omlouvám se.“

„Jemu byste se měl omluvit, Soldi, za svou nemoc nemůže,“ řekl delľ Acqua. „O tom spiknutí nemáme žádný důkaz.“

„To ostatní, co urozená paní říkala, se ukázalo jako pravdivé. Proč by nebylo i tohle?“

„Nemáme na to žádný důkaz. Je to jenom domněnka.“

„Jistě, domněnka.“

Delľ Acqua pohnul skleněnou karafou, sledoval na ní lom světla. „Po celou dobu modliteb jsem cítil květy pomerančů a čerstvý chléb, ach, jak jen se mi chtělo vrátit domů.“

Soldi vzdechl. „Mně se zase zdá o abacciu, Eminence, a o masité pizzaiole, o džbánku Lacrima Christi a… Bůh mi ty hladové chutě odpusť! Brzo se už budeme moci vrátit domů, Eminence. Příští rok. Do té doby se tady všechno urovná.“

„Nic se tu do příštího roku neurovná. Tahle válka nám uškodí. Strašlivě uškodí Církvi a jejím věrným.“

„Ne, Eminence. Kjúšú bude křesťanské, ať vyhraje kdo vyhraje,“ prohlásil Soldi přesvědčivě, aby svého nadřízeného povzbudil. „Tenhle ostrov si může počkat, až přijde pravý Boží čas. Na Kjúšú toho ještě máme na práci až dost, nemyslíte, Eminence? Obrátit na víru tři miliony duší, sloužit půl milionu stávajících věřících. A pak je tu Nagasaki a obchod. Bez obchodování se neobejdou. Išido a Toranaga se roztrhají na kusy. Dobrá, a co na tom? Jsou to oba Antikristi, neznabozi a vrahové.“

„To ano, ale naneštěstí to, co se stane v Ósace nebo v Edu, bezprostředně dopadá i na Kjúšú. Co si počít, co si jen počít?“ Delľ Acqua potlačil svou zasmušilost. „Co je nového s Ingelesem? Kde je teď?“

„Stále je pod dohledem stráží v hradním paláci.“

„Teď mě na chvíli nechte o samotě, starý příteli, musím trochu rozmýšlet. Musím se rozhodnout, co uděláme. S konečnou platností. Církev je ve velkém nebezpečí.“ Delľ Acqua vyhlédl z okna na dvůr. Uviděl, že se blíží fráter Perez.

Soldi šel ke dveřím, aby mnicha zadržel. „Ne,“ zastavil ho otec vizitátor, „promluvím s ním.“

„Á, Eminence, dobré odpoledne,“ zahlaholil fráter Perez a bezděčně se podrbal. „Chtěl jste se mnou mluvit?“

„Ano. Přineste prosím ten dopis, Soldi.“

„Slyšel jsem, že vaše kaple byla zničena,“ řekl mnich.

„Poškozena. Prosím, posaďte se.“ Delľ Acqua se usadil za stolem ve svém křesle s vysokým opěradlem, mnich proti němu. „Nikdo nebyl zraněn, díky Bohu. Za pár dní bude všechno zase jako nové. A co vaše misie?“

„Zůstala úplně netknutá,“ odpověděl mnich s neskrývaným potěšením. „Po tom zemětřesení propukly všude okolo nás požáry a byla spousta mrtvých, ale nás to nepostihlo. Oko Boží nad námi bdí.“ Pak tajemně dodal: „Zaslechl jsem, že minulé noci se pohani na hradě vraždili mezi sebou.“

„Ano. V té šarvátce byla zabita jedna z našich nejvýznamnějších osobností obrácených na víru, urozená paní Maria.“

„Ach tak, také se mi o tom něco doneslo. ‚Zabijte ho, Jošinako,‘ zvolala prý ctěná paní Maria a rozpoutala to krveprolití. Slyšel jsem, že se jich dokonce pokusila pár zabít sama, než spáchala sebevraždu.“

Delľ Acqua vybuchl. „Vy ani po takové době nemáte o Japoncích ani

ponětí, a to dokonce trochu mluvíte jejich jazykem.“

„Rozumím kacířství, hlouposti, vraždění a politickému vměšování, a zdejším pohanským jazykem náhodou mluvím velice slušně. V těch neznabozích se nemálo vyznám.“

„Ale ne v jejich způsobech.“

„Slovo Boží nic takového nevyžaduje. To je prostě Slovo. Ach ano. Vím také o cizoložství. Co vy si myslíte o cizoložství – a necudných děvkách, Eminence?“

Dveře se otevřely. Soldi delľ Acquovi předal dopis od papeže a zase se vzdálil.

Otec vizitátor podal list mnichovi, vychutnávaje své vítězství. „Toto je od Jeho Svatosti. Přivezl to včera zvláštní posel z Macaa.“

Mnich vzal papežský příkaz a dal se do čtení. Nařízení, podpořené oficiálním souhlasem španělského krále, přikazovalo, že všichni kněží veškerých náboženských řádů smějí napříště cestovat do Japonska výhradně přes Lisabon, Gou a Macao, že nikdo se nesmí pod trestem okamžité exkomunikace vydat do Japonska přímo z Manily, a konečně že všichni kněží s výjimkou jezuitů mají ihned opustit Japonsko a odplout do Manily, odkud se mohou, budou-li si to jejich představení přát, opět do Japonska vrátit, ovšem výhradně přes Lisabon, Gou a Macao.

Fráter Perez důkladně přezkoumal pečeť, podpis a datum, znovu si rozkaz pečlivě pročetl, pak se výsměšně rozchechtal a hodil dopis na stůl. „Tomu nevěřím!“

„Je to příkaz od Jeho Sva –“

„Tohle je jenom další kacířství proti bratřím Božím, proti nám a všem žebravým mnichům, kteří přinášejí Slovo nevěřícím. S pomocí tohoto dokumentu by pro nás bylo Japonsko navždy tabu, protože Portugalci, popichováni jistými lidmi, se budou vykrucovat a nikdy nám neudělí víza nebo možnost průjezdu. Pokud je tohle pravé, pak to jen dokazuje, co my tvrdíme už léta – že jezuité jsou schopni zmanipulovat dokonce i Vikáře Kristova v Římě!“

Delľ Acqua se snažil ovládat. „Máte nařízeno odjet. Nebo budete exkomunikováni.“

„Jezuitské hrozby jsou mlácením prázdné slámy, Eminence. Neumíte mluvit jazykem Božím, nikdy jste nemluvil, ani nebudete. Nejste vojáci Kristovi. Sloužíte papeži, Eminence, a to je člověk. Jste přízemní politikáři, jde vám jen o blahobyt s tím vaším pohanským hedvábím, pozemky, mocí, bohatstvím a vlivem. Pán Ježíš Kristus přišel na zem v podobě prostého člověka, který se drbal, páchl a chodil bos. Nikdy neodjedu – ani moji bratří!“

Dosud nikdy v životě nebyl delľ Acqua tak rozzuřen. „Odjedete z Japonska!!“

„Jako že je Bůh při mně, to neudělám! Ovšem sem k vám už nikdy nevkročím. Když se mnou budete chtít v budoucnu mluvit, přijďte si do naší Svaté misie, přijďte posloužit chudým, nemocným a zavrhovaným, tak jako to dělal Kristus. Omyjte jim nohy jako Kristus a zachraňte svou vlastní duši, dřív než bude pozdě.“

„Pod trestem exkomunikace vám nařizuji: opusťte Japonsko!“

„Ale no tak, Eminence. Nejsem exkomunikován a nikdy nebudu. Ten dokument samozřejmě beru na vědomí, pokud už není neplatný. Je to datováno 16. září 1598, bezmála před dvěma lety. Musíme si to ověřit, je to příliš důležité, než aby se to dalo hned tak přijmout – a to zabere aspoň čtyři roky.“

„Ovšemže to není neplatné!“

„Jste na omylu. Jako že je Bůh mým soudcem, jsem přesvědčen, že je. Za pár týdnů, nejvýš měsíců, budeme mít konečně arcibiskupa japonského. Španělského biskupa! Podle dopisů, které mám z Manily, už by sem s každou poštou měly dorazit královské jmenovací listiny.“

„Vyloučeno! Toto je portugalské území a naše provincie!“

„Bývalo portugalské. Bylo jezuitské. Ale teď je všechno jinak. S pomocí našich bratří a Boží prozřetelnosti španělský král svrhl generála vašeho řádu v Římě.“

„To je nesmysl. Lži a pomluvy. Při nesmrtelnosti duše, poslechněte příkazy Vikáře Kristova.“

„To tak. Ještě dnes mu napíšu, to vám mohu slíbit. Mezitím očekávejte španělského biskupa, španělského místokrále a nového kapitána Černé lodi – to bude také Španěl! I to je součástí královských jmenovacích listin. I my máme přátele ve vysokých kruzích a ti konečně jezuity zdolali, jednou provždy! Buďte s Bohem, Eminence!“ Fráter Perez vstal, otevřel dveře a odešel.

Ve vnější úřadovně jeho odchod sledoval otec Soldi. Vzápětí se rychle vrátil do místnosti. Vyděšen delľ Acquovou barvou spěchal pro karafu a nalil mu trochu pálenky. „Eminence?“

Delľ Acqua zavrtěl hlavou a dál nevidomě zíral do prázdna. Po celý uplynulý rok přicházely od jejich vyslanců na dvoře Filipa Španělského v Madridu znepokojivé zprávy o rostoucím vlivu nepřátel tovaryšstva.

„Není to pravda, Eminence. Španělé sem nemohou přijet. To nemůže být pravda.“

„Ale může, a snadno. Až příliš snadno.“ Delľ Acqua se dotkl papežského příkazu. „Tenhle papež už může být po smrti, náš generál taky… dokonce i španělský král. A mezitím…“ Vstal a vztyčil se v celé své výšce. „Mezitím se připravíme na nejhorší, budeme se modlit o pomoc a uděláme, co bude v našich silách. Pošlete bratra Michaela, ať sem ihned přivede Kijamu.“

„Ano, Eminence. Ale Kijama tady ještě nikdy nebyl. Zajisté sem sotva přijde zrovna teď?“

„Řekněte Michaelovi, ať užije veškeré výmluvnosti, co bude zapotřebí, ale do západu slunce ať je Kijama tady. A dál, okamžitě pošlete tu zprávu o válce Martinovi, ať ji ihned předá Toranagovi. Vy napíšete podrobnosti, ale já chci současně s tím poslat soukromý šifrovaný vzkaz. A potom někoho pošlete, aby sem přivedl Ferrieru.“

„Ano, Eminence. Ale s tím Kijamou, Michael rozhodně nedokáže –“

„Tak Michaelovi řekněte, ať mu to nařídí, že sem má přijít. Jménem Božím, když bude třeba! Jsme vojáci Kristovi, vytáhneme tedy do války – do Boží války! Pospěšte si!“

59/

„Andžin-san?“

Blackthorne zaslechl jako ve snách své jméno. Přicházelo z veliké dálky a neustále se k němu vracelo ozvěnou. *„Hai?“* odpověděl.

Pak slyšel své jméno opakovat a dotkla se ho něčí ruka. Otevřel oči a zaostřil je v polosvětle ranního úsvitu, znovu se mu vrátilo vědomí a posadil se. Vedle jeho lože opět klečel lékař. Opodál postávaly paní Kiricubo s paní Očibou a shlížely na něho. Kolem dokola velkého pokoje hlídali šedivci. Olejové lucerny teple blikaly.

Znovu k němu promluvil lékař. Zvonění v uších neustávalo a hlas zněl slabounce, ale teď už nebylo pochyb. Blackthorne opět slyšel. Rukama bezděčně sáhl k uším a stiskl, aby je uzavřel. V tom okamžiku mu v hlavě vybuchla bolest, rozprskly se jiskry a barevná světla spolu s ostrým bušením.

„Promiňte,“ zamumlal, počkal, až utrpení pomine, a snažil se je vůlí utlumit. „Promiňte, uši bolí, víte? Ale slyším teď – rozumíte, doktor-san? Teď slyším – trochu. Odpusťte, co vy říkal?“ Sledoval mužovy rty, aby lépe porozuměl.

„Urozená paní Očiba a Kiricubo-sama chtějí vědět, jak vám je.“

„Aha!“ Blackthorne se na ně podíval. Teď si všiml, že jsou obřadně ustrojeny. Kiricubo byla celá v bílém, kromě zeleného šálu přes hlavu. Očiba měla kimono tmavě zelené, bez vzorů a ozdob, s velkým bílým, pavučinkově jemným šátkem. „Lépe, děkuji,“ řekl, ale ta bílá barva v jeho duši vzbudila neklid. „Ano, lepší.“ Podle světla přicházejícího zvenčí si uvědomil, že se blíží svítání a nikoli soumrak. „Doktor-san, prosím, já spal den a noc?“

„Ano, Andžin-san. Den a noc. Položte se zpět, prosím.“ Lékař svými

dlouhými prsty uchopil Blackthornovo zápěstí a stiskl, aby zjistil tep. Konečky prstů zachycoval devět pulsů, tři na povrchu, tři uprostřed a tři hluboko uvnitř, jak tomu odnepaměti učila čínská medicína.

Celá místnost čekala na diagnózu. Pak lékař s uspokojením pokývl. „Všechno se zdá v pořádku, Andžin-san. Žádné vážné zranění, rozumíte? Hlava hodně bolí, že?“ Otočil se a vše dopodrobna vysvětlil oběma paním, Očibě a Kiricubo.

„Andžin-san,“ promluvila Očiba. „Dnes má Mariko-sama pohřeb. Rozumíte ‚pohřeb‘?“

„Ano, urozená paní.“

„Dobře. Pohřeb se koná krátce po svítání. Vaší výsadou je zúčastnit se, budete-li si přát. Rozumíte mi?“

„Ano. Myslím ano. Ano, prosím, jdu také.“

„Výborně.“ Očiba ještě pohovořila s lékařem, uložila mu, aby se o svého pacienta velice pečlivě staral. Pak se zdvořile uklonila k paní Kiricubo, usmála se na Blackthorna a odešla.

Kiri počkala, dokud nebyla pryč. „Všechno v pořádku, Andžin-san?“

„Hlava špatná, paní. Je mi to líto.“

„Odpusťte mi, prosím, chtěla jsem vám vyjádřit své díky. Rozumíte?“

„Povinnost. Jen povinnost. Já selhal. Mariko-sama mrtvá.“

Kiri se mu v hluboké úctě poklonila. „Neselhal. Ó, nikoli, neselhal. Děkuji vám, Andžin-san. Za ni, za sebe i za ostatní. Později řeknu víc. Děkuji vám.“ Poté se vzdálila i ona.

Blackthorne se vzchopil a postavil se na nohy. Hlava ho strašlivě bolela, až se mu chtělo vykřiknout. Pevně stiskl rty. Cítil silnou bolest na prsou, žaludek se mu obracel. Za chvíli nevolnost přešla, ale zanechala nepříjemnou pachuť v ústech. Opatrně vykročil, popošel k oknu, opřel se o parapet a zápasil s nutkáním ke zvracení. Chvíli počkal, pak chodil sem a tam, ale bolesti ani mrákotného pocitu se nezbavil.

„Já v pořádku, děkuji vám,“ řekl a opět se vděčně posadil.

„Pojďte, vypijte tohle. Udělá líp. Uklidní to haru.“ Lékař se vlídně usmíval. Blackthorne se napil, ale hrdlo se mu z toho lektvaru zadrhlo. Zapáchalo to jako starý ptačí trus a plesnivé chaluhy smíchané za horkého letního dne se zkvašeným listím. A chutnalo to snad ještě hůř.

„Pijte. Promiňte, brzy líp.“

Blackthornovi se znovu málem obrátil žaludek, ale přinutil se to spolykat.

„Brzy lépe, nezlobte se.“

Přišly služky, učesaly ho a upravily mu vlasy. Holič ho oholil. Přinesli mu napařené ručníčky na ruce a obličej a hned se cítil mnohem lépe. Bolest hlavy však zůstala. Jiní sluhové mu pomohli s oblékáním, nasoukali ho do obřadného kimona a křídlatého svrchního pláště. K oděvu patřil krátký

bodný meč. „Dar, pane. Dar od Kiricubo-san," vysvětlila mu jedna ze služek.

Blackthorne jej přijal a zasunul za pás ke svému velkému meči, tomu od Toranagy, s jílcem naštípnutým a skoro zlomeným, jak jím ve skrýši mlátil do závory. Vzpomínal, jak tam Mariko stála, zády na dveřích, a pak už nic, až když nad ní klečel a viděl ji umírat. Od té chvíle až dosud ho obestírala bezedná prázdnota.

„Promiňte, toto je hradní palác, že?" zeptal se velitele šedých.

„Ano, Andžin-san." Důstojník se uctivě uklonil. Seděl se zkříženýma nohama, vypadal jako opice a působil stejně nebezpečně.

„Proč jsem tady, prosím?"

Velitel se zdvořile usmál.

„Nařídil to pan hejtman."

„Ale proč tady?"

„Je to na rozkaz pana hejtmana," zopakoval samuraj. „Promiňte, rozumíte mi?"

„Ano, děkuji," řekl Blackthorne unaveně.

Když byl konečně připraven, cítil se hrozně. Na chvilku mu pomohlo trochu ča, pak se mu ale udělalo zle a vyzvracel se do misky, kterou mu přidržel sluha. Při každém křečovitém zakašlání mu hrudník a hlavu rozdíraly horké rudé jehličky.

„To mě mrzí," konejšil ho lékař trpělivě. „Tady, napijte se, prosím."

Dostal do sebe ještě něco nápoje, ale nepomohlo mu to.

Teď už se po nebi rozléval úsvit. Sluhové na něho kývli a pomohli mu vyjít z velkého pokoje. Jeho stráže šly vpředu, ostatní za ním. Sestoupili po schodišti a vyšli na nádvoří. Zde čekala nosítka a další stráže. Vděčně si nastoupil. Na rozkaz velitele jeho šedivců zvedli nosiči rukojeti a se strážemi ostražitě kroužícími kolem se připojili k palankýnům, samurajům a dámám kráčejícím v průvodu, jenž se vinul celým tím bludištěm ven z hradu. Všichni byli ve svém nejlepším oblečení. Některé dámy měly tmavá kimona s bílými šály přes hlavu, jiné byly naopak celé v bílém pouze s barevnými šátky.

Blackthorne si byl dobře vědom, že je středem pozornosti. Předstíral, že o tom neví, snažil se držet záda zpříma a nedat na tváři znát své pocity. Modlil se, aby ho znovu nepřepadla nevolnost a přede všemi se neznemožnil. Bolesti ještě zesílily.

Procesí se posunovalo od jednoho opěrného bodu hradu k druhému, kolem tisíců samurajů vyrovnaných v tichých řadách. Nikdo jim nezkřížil cestu, nikdo nepožadoval žádné doklady. Truchlící procházeli jedním kontrolním stanovištěm za druhým, pod padacími mřížemi a přes pět příkopů, aniž se zastavili. Jakmile byli před hlavní branou, venku před základním opevněním, všiml si, jak šedí ještě více zpozorněli. Očima

sledovali každého poblíž, drželi se těsně u Blackthorna a velmi bedlivě ho střežili. Cítil se tedy klidnější. Uvědomoval si, že je význačnou osobou ve středu zájmu. Průvod se klikatil otevřeným prostranstvím, přešel přes most a rozestavil se na volné ploše při říčním břehu.

Prostor měl velikost tři sta na pět set stop. Uprostřed byla vykopána jáma široká patnáct a hluboká pět stop, vyplněná dřevem. Nad ní se tyčila vysoká střecha z rohoží pokrytých bílým hedvábím a dokola byly stěny ze lněných dílců, zavěšených na bambusových břevnech, jež ukazovaly přesně k východu, severu, západu a jihu. Uprostřed každé zdi byla malá dřevěná branka.

„Ty branky jsou tam proto, Andžin-san, aby měla duše kudy projít na své cestě do nebes," vysvětlovala mu kdysi Mariko v Hakone.

„Pojďme si zaplavat nebo povídat o jiných věcech. Šťastnějších."

„Ano, samozřejmě, ale nechte mě prosím domluvit, vždyť tohle je velice šťastná věc. Pohřeb je pro nás nesmírně důležitý, měl byste se proto o něm něco dozvědět, Andžin-san, ano? Souhlasíte?"

„Tak dobře. Ale proč musí být ty branky čtyři? Jedna by nestačila?"

„Duše musí dostat možnost, aby si vybrala. Tak je to moudré – ó, máme to u nás důkladně vymyšlené. Řekla jsem vám už dnes, že vás miluji?" pokračovala tehdy. „Jsme velmi moudrý národ, když duši dovolujeme, aby si vybrala. Většina duší si zvolí jižní branku, Andžin-san. Ta je důležitá, jsou tam stolky se sušenými fíky, s čerstvými granátovými jablíčky a jinými druhy ovoce, s ředkvičkami a další zeleninou, a pokud je vhodné roční období, i s rýžovými výhonky. A nikdy nesmí chybět miska čerstvě uvařené rýže, Andžin-san, na tom velice záleží. Chápete, než se duše vznese pryč, může se chtít najíst."

„Kdyby šlo o mě, dejte mi tam pečeného bažanta nebo –"

„Je mi líto, ale žádné maso – dokonce ani rybí. V tom jsme velice přísní, Andžin-san. A na stole bude také pánvička s uhlíky, hořícími pěkně spolu se vzácnými dřevy a oleji, aby všechno sladce vonělo…"

Blackthorne cítil, že se mu do očí hrnou slzy.

„Chtěla bych mít pohřeb za svítání," říkala vždycky tichounce. „Úsvit mám ze všeho nejraději. A kdyby to současně mohlo být na podzim…"

Má nešťastná, milovaná Mariko, pomyslel si. Po celou tu dobu jsi dobře věděla, že podzimu už se nikdy nedočkáš.

Jeho palankýn spočinul na čestném místě v přední řadě poblíž středu a Blackthorne byl tak blízko, že rozeznával kapičky na pokropeném ovoci. Všechno bylo právě tak, jak mu to kdysi líčila. Okolo stály stovky palankýnů, prostranství bylo nacpáno tisíci pěších samurajů a jejich dam. Všichni se chovali tiše a ani se nepohnuli. Poznal Išida a po jeho boku Očibu. Ani jeden z nich se na něj nepodíval. Seděli ve svých přepychových nosítkách a upřeně hleděli na bílé plátěné stěny, šelestící v slábnoucím

vánku od moře. Na opačné straně od Očiby byl Kijama a opodál Zataki a Itó. Stála tam též Onošiho zakrytá nosítka. Všechny obklopovaly uspořádané skupiny stráží. Kijamovým samurajům na hrudích visely kříže. Stejně tak Onošiho mužům.

Blackthorne se rozhlížel okolo, pátral po Jabuovi, ale nikde ho nemohl najít, nebyli tu ani žádní z hnědých, nikde nezahlédl spřátelený obličej. Teď se na něho strnule zadíval Kijama a když si Blackthorne toho pohledu všiml, byl vděčný za své stráže. Nicméně se mu mírně uklonil. Kijamův pohled se však nezměnil, muž ani neopětoval jeho zdvořilost. Po chvíli se zahleděl jinam a Blackthornovi se zase dýchalo o něco lehčeji.

Vzduch prořízl zvuk bubnů, zvonů a úderů kovu o kov. Nelibozvučný, drásavý. Všechny oči se obrátily k hlavní hradní bráně. Odtud vycházel zdobený palankýn nesený osmi šintoistickými kněžími. Seděl v něm nejvyšší kněz, vypadal jako důstojný, vážný Buddha. Před nosítky i za nimi tloukli do kovových bubnů další kněží, potom se objevilo dvě stě buddhistických kněží v oranžových hávech, další šintoističtí v bílém a za nimi následoval její katafalk.

Byl zdobný a zastřešený, celý zahalený v bílém, a v bílém byla i ona, opřená vsedě, s mírně skloněnou hlavou, nalíčenou tváří a pečlivě upravenými vlasy. Její pohřební čestnou stráž tvořilo deset hnědých. Dva mladí kněží před katafalkem rozhazovali maličké růžové lístky z papíru, jež odnášel a roztrušoval vítr. Symbolizovalo to, že život je stejně pomíjivý jako květina. Za nimi táhli dva kněží kopí obrácená dozadu, a vyjadřovali tím, že byla pravou samurajkou a za svými povinnostmi si stála tak pevně, jako jsou pevné ocelové hroty. Dále následovali čtyři kněží se zhasnutými pochodněmi. Za nimi přicházel Sarudži, její syn, tvář měl stejně bílou jako kimono. A dále paní Kiricubo a Sazuko, obě v bílém, s rozpuštěnými vlasy zahalenými zeleným závojem. Dívce sahaly až pod pás, Kiri je měla ještě delší. Po nich byla mezera a jako poslední nastupoval zbytek Toranagovy posádky. Někteří hnědí byli ranění a celá řada jich kulhala.

Blackthorne měl oči jenom pro ni. Zdálo se, že se modlí, po zraněních na ní nebyla znát ani stopa. Držel se zpříma, věděl, jakou poctu pro ni znamená tento veřejný obřad s Išidem a Očibou jako hlavními svědky. Ale jeho utrpení to nezmírnilo.

Po více než hodinu odříkával nejvyšší kněz za dunění bubnů monotónní chvalozpěvy. Pak v náhlém tichu vykročil vpřed Sarudži, vzal nezapálenou pochodeň a obešel všechny čtyři branky, východní, severní, západní a jižní, aby se ujistil, že nejsou ničím zahrazené.

Blackthorne viděl, jak se chlapec chvěje. Když se opět vracel ke katafalku, měl sklopené oči. Potom uchopil bílou šňůrku, jež tam byla připevněna, a vedl nosiče jižní brankou. Celý palankýn opatrně umístili na

dřevo. Další slavnostní chvalozpěv, poté Sarudži přiložil pochodeň napuštěnou olejem k uhlíkům na pánvi. Okamžitě vzplála. Chviličku zaváhal, prošel zpět jižní brankou, nyní už sám, a hodil pochodeň k hranici. Olejem nasáklé dřevo se vzňalo. Rychle se změnilo v jednu planoucí výheň. Plameny brzy dosáhly výše deseti stop. Sarudži musel před žárem ustoupit, pak přinesl vonná dřívka a oleje a přihodil je do ohně. Střecha suchá jako troud se prudce vznítila. Oheň začal olizovat lněné stěny. Celá jáma s okolím se proměnila v rozbouřenou, rozžhavenou změť – vířící, praskající, neuhasitelnou.

Sloupy podepírající střechu se zhroutily. Shromážděním proběhl vzdech. Přistoupili kněží a přidali na hranici další dřevo, plameny opět vyrazily výš a vzedmul se sloupec dýmu. Nyní již zbyly jenom čtyři branky. Blackthorne viděl, jak je sežehuje žár. Pak i ony vzplály.

Išido, hlavní svědek, vstal ze svého palankýnu, vykročil vpřed a rituálně ohni obětoval vzácná dřívka. Obřadně se poklonil a zase se posadil do nosítek. Na jeho rozkaz jej nosiči zvedli a odnášeli zpátky do hradu. Očiba ho následovala. I ostatní začali odcházet.

Sarudži se naposledy poklonil plamenům. Teď se otočil a kráčel k Blackthornovi. Postavil se před něho a uklonil se. „Děkuji vám, Andžin-san," řekl. Potom odešel spolu s Kiri a Sazuko.

„A je po všem, Andžin-san," poznamenal velitel šedých a pousmál se. „Kami jsou teď v bezpečí. Jdeme do hradu."

„Počkejte. Prosím."

„Promiňte, ale je to rozkaz, rozumíte?" naléhal velitel netrpělivě. Ostatní ho těsně střežili.

„Počkejte, prosím."

Nedbaje o jejich nervozitu vstal Blackthorne z palankýnu, přestože bolestí téměř neviděl. Samurajové se rozmístili kolem něho. Popošel ke stolku, zvedl pár kousků kafrového dřeva a hodil je do výhně. Plamennou stěnou už nic nerozeznával.

„*In Nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti,*" zamumlal na požehnání a udělal křížek. Pak se otočil a odcházel od ohně.

Když se probudil, byla hlava o hodně lepší, ale cítil se vyschlý a ve spáncích i pod čelem mu stále tepala tupá bolest.

„Jak se cítíte, Andžin-san?" zeptal se ho lékař a cenil na něj zuby ve svém příznačném úsměvu. Hlas však zněl stále tiše. „Dlouho jste spal."

Blackthorne se pozvedl na loktech a ospale zíral na sluneční stíny. Musí být skoro pět odpoledne, pomyslel si. Spal jsem víc než šest hodin. „Celý den já spal, že?"

Lékař se usmál. „Celý včerejší den, noc a většinu dneška. Rozumíte mi?"

„Rozumím. Ano.“ Blackthorne se zase položil. Kůže se mu leskla potem. Výborně, pomyslel si. Udělal jsem nejlepší věc, jakou jsem mohl, není divu, že se cítím líp.

Jeho lože s měkkými pokrývkami bylo nyní chráněno ze tří stran přepychovými paravány. Byly pomalované obrázky krajin a moře a vykládané slonovinou. Protějšími okny sem nahlíželo slunce a přilétaly mouchy, pokoj byl prostorný, příjemný a tichý. Zvenčí doléhaly zvuky z hradu, teď se k nim přidával hluk koní s neokovanými kopyty, kteří klusali kolem s cinkajícími uzdami. Mírný větřík přinášel pach kouře. Ani nevím, zda bych se chtěl nechat spálit, pomyslel si. Ale počkej, není to snad lepší, než se dát zavřít do bedny a pohřbít, potom přilezou červi… Tak dost, nařídil si, neboť se mu zdálo, že sklouzává po jakési spirále dolů. Ničeho není třeba se obávat, karma je karma a když jsi mrtvý, tak je prostě po tobě a o ničem dalším už nevíš – a všechno je lepší než utonout, to se do tebe nahrne voda, tělo brzy začne zapáchat a pokryje se skvrnami, krabi pak… Tak už dost!

„Napijte se, prosím.“ Lékař mu zase podával ten odporný odvar. Zalkl se, ale udržel to v sobě.

„Ča, prosím.“ Služka mu nalila, poděkoval jí. Byla to žena středních let s tváří jako měsíček, se štěrbinkami místo očí a strnulým, prázdným úsměvem. Po třech šálcích už měl v ústech snesitelný pocit.

„Andžin-san, co uši, prosím?“

„Stejné. Stále daleko… dálka, rozumíte? Velmi dálka.“

„Rozumím. Jíst, Andžin-san?“

Přinesli mu malý podnos s rýží, polévkou a kouskem pečené ryby. Žaludek měl jako na vodě, ale uvědomil si, že po dva dny bezmála nic nejedl. A tak se posadil, donutil se spolykat trochu rýže a vypil rybí polévku. Ta mu žaludek usadila, pokračoval tedy v jídle, dokud do sebe nedostal všechno. Bez vědomého úsilí si pomáhal jídelními hůlkami, jež jako by byly prodloužením jeho prstů. „Děkuji vám. Hlad.“

„Ano,“ přitakal lékař. Na nízký stolek vedle lůžka postavil plátěný sáček s bylinkami. „Dělejte si z toho ča, Andžin-san. Každý den jednou, dokud všechno neodezní. Rozumíte?“

„Ano. Děkuji vám.“

„Bylo mi ctí, že jsem o vás mohl pečovat.“ Starý muž pokynul služce, ta odnesla prázdný podnos, znovu se uklonil a následoval ji stejnými vnitřními dveřmi. Blackthorne nyní osaměl. Opět se položil na futony a cítil se mnohem lépe.

„Měl jsem jenom hlad.“ prohodil nahlas. Na sobě měl pouze bederní pás. Jeho obřadní oděv ležel na neuspořádaně hromadě, tak jak ho tam zanechal, a to ho trochu překvapilo, i když vedle mečů čekalo čisté kimono hnědého stejnokroje. Nechal se unášet dřímotou, a pak náhle cítil, že není

sám. Neklidně se posadil a rozhlédl okolo. Vztyčil se na kolena a podíval se přes zástěnu. Aniž si to uvědomil, už byl na nohou, hlava se mu z toho náhlého vyděšeného pohybu málem rozskočila. Uviděl japonského jezuitu s tonzurou, s křížem a růžencem v ruce, jenž na něj zíral, kleče bez pohnutí vedle hlavních dveří.

„Kdo jste?“ zeptal se clonou své bolesti.

„Jsem bratr Michael, *senhor.*“ Oči jako uhlíky ani nemrkly. Blackthorne nechal paraván paravánem a postavil se nad svými meči. „Co po mně chcete?“

„Poslali mě, abych se zeptal, jak se cítíte,“ řekl Michael tiše. Mluvil docela slušnou portugalštinou, i když se znatelným přízvukem.

„Kdo vás poslal?“

„Kníže Kijama.“

Blackthorne si náhle uvědomil, že jsou úplně sami. „Kde jsou mé stráže?“

„Žádné nemáte, *senhor.*“

„Ovšemže mám stráže! Mám dvacet šedých. Co je s nimi?“

„Když jsem přišel, žádní tu nebyli, *senhor.* Je mi líto. Vy jste ještě spal.“ Michael vážně ukázal ke dveřím. „Snad byste se mohl zeptat tamtěch samurajů.“

Blackthorne zvedl svůj meč. „Ustupte prosím ode dveří.“

„Nejsem ozbrojen, Andžin-san.“

„To je mi jedno, nepřibližujte se ke mně. Kněží mě vyvádějí z míry.“

Michael poslušně vstal a se stejným deptajícím klidem odstoupil. Venku si opřeni o zábradlí odpočívadla líně hověli dva šedivci.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil je Blackthorne zdvořile. Ani jednoho z nich nepoznával.

Neuklonili se mu. „Dobré odpoledne, Andžin-san,“ odpověděl jeden.

„Prosím, kde mé další stráže?“

„Všichni strážní byli dnes ráno o hodině zajíce odveleni. Rozumíte ‚hodina zajíce‘? My nejsme vaše stráže, Andžin-san. Toto je naše obvyklé stanoviště.“

Blackthorne cítil, jak mu po zádech stéká studený pot. „Stráže pryč –kdo rozkaz?“

Oba samurajové se rozesmáli. Ten vysoký řekl: „Andžin-san, tady uvnitř hradního paláce dává rozkazy jenom pan hejtman – nebo urozená paní Očiba. Jak se teď cítíte?“

„Lépe, děkuji vám.“

Vyšší samuraj zavolal dolů do haly. Za chvilku z jednoho pokoje vyšel důstojník se čtyřmi samuraji. Byl mladý a vypadal přísně. Když spatřil Blackthorna, oči mu zasvítily. „Á, Andžin-san. Jak se cítíte?“

„Lépe, děkuji. Promiňte, prosím, ale kde mé stráže?“

„Dostal jsem nařízeno, abych vám, jakmile se probudíte, sdělil, že se máte vrátit na svou loď. Zde je vaše propustka.“ Velitel vytáhl z rukávu příslušný papír, podal mu jej a opovržlivě ukázal na Michaela. „Tenhle chlapík vám má dělat průvodce.“

Blackthorne se pokoušel donutit hlavu k činnosti, mozek křičel, že tu hrozí nebezpečí. „Ano. Děkuji. Ale nejdříve, prosím muset mluvit s kníže Išido. Velmi důležité.“

„Je mi líto. Váš rozkaz zní odebrat se na loď, jakmile se vzbudíte. Rozumíte mi?“

„Ano. Prosím za prominutí, ale velmi důležité já vidět kníže Išido. Řekněte prosím vašemu veliteli. Hned. Musím mluvit kníže Išido, než odejít. Velmi důležité, promiňte.“

Samuraj se poškrábal po důlcích od neštovic na tvářích. „Požádám o to. Oblečte se, prosím.“ Důležitě odkráčel a Blackthornovi se ulevilo. Zůstali s ním čtyři samurajové. Zašel zpátky dovnitř a rychle se ustrojil. Sledovali ho. Kněz čekal na chodbě.

Jen buď trpělivý, říkal si. Nemysli na to a nedělej si starosti. Jde o nějaký omyl. Nic se nezměnilo. Stále máš takovou moc jako vždycky předtím.

Zasunul si oba meče za pás a dopil zbytek ča. Pak se podíval na propustku. List s otištěnou pečetí byl popsán znaky. Není o tom pochyb, pomyslel si. Čerstvé kimono už se na něj začínalo lepit.

„Heleďte, Andžin-san,“ ozval se jeden ze samurajů, „slyšel jsem, že jste zabil pět nindžů. Opravdu velice slušné.“

„Je mi líto, jenom dva. Možná tři.“ Blackthorne kroužil hlavou ze strany na stranu, aby zmírnil bolest a závrať.

„Prý tam bylo padesát sedm mrtvých nindžů – a sto šestnáct hnědých. Je to pravda?“

„Já nevím. Promiňte.“

Do místnosti se vrátil velitel. „Máte rozkaz jít na loď, Andžin-san. Tento kněz je vaším průvodcem.“

„Ano. Děkuji. Ale nejdříve, promiňte, musím mluvit urozená paní Očiba. Velmi, velmi důležité. Požádejte prosím váš –“

Důstojník se otočil k Michaelovi a cosi mu hrdelním hlasem velmi rychle říkal. „Jasné?“ Michael se nevzrušeně uklonil a obrátil se k Blackthornovi. „Je mi líto, *senhor*. Říká, že jeho nadřízený se na to dotazuje svého nadřízeného, ale mezitím máte ihned odejít a následovat mě – na galéru.“

„*Ima!*“ dodal velitel důrazně.

Blackthorne věděl, že je s ním konec. Slyšel sám sebe, jak říká: „Děkuji, veliteli. Kde mé stráže, prosím?“

„Nemáte žádné stráže.“

„Pošlete prosím mou loď. Přivezte prosím mé vlastní vazaly z –“

„Rozkaz ihned jít na loď! Cožpak mi nerozumíte?“ Ta slova zněla nezdvořile a velice konečně. „Jít loď!“ dodal velitel s křivým úsměvem a čekal, až se mu Blackthorne ukloní jako první.

Blackthorne to postřehl a všechno se náhle změnilo ve zlý sen, zpomalený a zamlžený. Zoufale se mu chtělo shodit to ze sebe, setřít si pot z obličeje a uklonit se, ale byl si jist, že ten důstojník by se mu sotva uklonil na oplátku, možná by to jen nezdvořile odbyl, avšak určitě by se mu neuklonil jako rovný rovnému a vystavil by ho tedy přede všemi hanbě. Bylo jasné, že ho zradili a prodali křesťanským nepřátelům, že v tom má prsty Kijama, Išido a kněží, a ať už byly důvody a cena jakékoli, nemohl teď udělat nic jiného, než si otřít pot, uklonit se a odejít. A tam na něj čekají oni.

Ale náhle s ním byla Mariko a on si vzpomněl na její hrůzu, na všechno, co znamenala, co dokázala a co ho naučila. Přinutil ruku sevřít naprasklý jílec meče a bojovně se rozkročil. Věděl, že o jeho osudu je stejně rozhodnuto, jeho karma je dána a jestliže má zemřít, pak raději teď s hrdostí, než později.

„Jsem John Blackthorne Andžin-san,“ zahřímal. Jeho absolutní odhodlání mu propůjčilo podivuhodnou sílu a dokonalou drsnost. „Jsem admirál lodí knížete Toranagy. Všechny lodi. Samuraj a hatamoto! A kdo jste vy?“

Kapitán zrudl. „Saigó Masakacu z Kagy, jeden z velitelů posádky knížete Išida.“

„Já jsem hatamoto – jste vy hatamoto?“ zeptal se Blackthorne ještě nezdvořileji, dokonce nevzal na vědomí ani protivníkovo jméno, jenom ho před sebou viděl s úžasnou, neskutečnou jasností – viděl každý pór, každý vous v jeho strništi, každou barevnou skvrnku v hnědých nepřátelských očích, každý chloupek na hřbetě mužovy ruky svírající jílec meče.

„Ne, hatamoto nejsem.“

„Jste samuraj – nebo snad rónin?“ Poslední slovo zasyčel a cítil muže za svými zády, ale nedbal o ně. Všechnu pozornost věnoval pouze důstojníkovi, čekal na náhlou smrtící ránu, soustřeďující v sobě všechno *hara-gei*, veškeré nejvnitřnější zdroje energie, a chystal se ránu vrátit se stejnou oslepující silou a pokořit nepřítele ve společné smrti.

Ke svému úžasu však ve vojákových očích uviděl změnu, muž se zachvěl a sklonil hlavu, nízko a pokorně. Držel ji v úklonu a zůstal tak bezbranný. „Prosím – prosím odpusťte mé špatné způsoby. Já – ano, byl jsem rónin, ale – ale pan hejtman mi poskytl druhou příležitost. Prosím vás, odpusťte mi mé nevhodné chování, Andžin-san.“ Hlas měl stažený hanbou.

Všechno to bylo tak neskutečné, Blackthorne byl stále připraven udeřit,

vyčkával na ránu, očekával smrt, nikoli triumf. Podíval se na ostatní samuraje. Uklonili se jako jeden muž a zůstali se skloněnými hlavami stejně jako jejich velitel. To bylo vítězství.

Po chvíli se Blackthorne strnule uklonil. Avšak nikoli jako rovný rovnému. Drželi hlavy skloněné, pak se otočil a odcházel chodbou, s Michaelem v patách, ven na hlavní schodiště a po něm dolů na nádvoří. Nyní necítil žádnou bolest. Naplňovalo ho pouze nezměrné, jásavé uspokojení. Šedivci ho sledovali a skupina samurajů, jež ho spolu s Michaelem doprovázela k prvnímu kontrolnímu stanovišti, se opatrně držela z dosahu jeho meče. Jednoho muže poslali spěšně napřed.

Na následujícím kontrolním stanovišti se mu nový důstojník uklonil se vší zdvořilostí jako rovný rovnému a on jemu zase na oplátku. Propustku mu prohlédli důkladně, ale korektně. Další doprovodná skupina je dovedla k příští zastávce, kde se vše zopakovalo. A dále přes vnitřní příkop, a ještě přes jeden. Nikdo proti nim nijak nezasahoval. Málokterý samuraj mu věnoval pozornost.

Postupně si uvědomoval, že ho chvilkami pobolívá hlava. Pot na něm již oschl. Uvolnil prsty z jílce meče a na okamžik je protáhl. Zastavil se u fontánky umístěné ve zdi, napil se a nastříkal si vodu na hlavu.

Šedí z jeho doprovodu zdvořile čekali, a po celou tu dobu si lámal hlavu, proč asi ztratil přízeň a ochranu ze strany Išida a paní Očiby. Nic se nezměnilo, honilo se mu horečně hlavou. Vzhlédl a uviděl, že se na něho upřeně dívá Michael. „Co chcete?“

„Nic, *senhor,*“ odvětil Michael zdvořile. Pak se mu na tváři objevil úsměv, vřelý a laskavý. „Och, *senhor,* ani nevíte, jak jste mi tam pomohl, když jste tomu nevycválanému cabronovi vymáchal čumák v jeho vlastních chcankách. Byla radost se na to dívat! Ty,“ dodal latinsky, „můj dík patří tobě.“

„Vždyť jsem pro vás nic neudělal,“ namítl Blackthorne portugalsky. Do latiny se mu nechtělo.

„Jistě. Ale pokoj s vámi, *senhor*. Vězte, že cesty Boží jsou nevyzpytatelné. Prokázal jste službu všem skutečným mužům. Ten rónin odtáhl s hanbou a dobře mu tak. Porušit bušidó je špinavost.“

„Vy jste také samuraj?“

„Ano, *senhor*. Mám tu čest,“ odpověděl Michael. „Můj otec je bratranec knížete Kijamy a náš rod pochází z provincie Hizen na Kjúšú. Jak jste poznal, že je to rónin?“

Blackthorne se pokusil vzpomenout. „Ani nevím. Snad podle toho, když řekl, že je z Kagy, a to je hodně stranou odtud a Mariko – urozená paní Toda říkala, že Kaga je daleko na severu. Nevím, vlastně si ani nevzpomínám, co jsem říkal.“

Vrátil se k nim důstojník z doprovodné skupiny. „Promiňte,

Andžin-san, obtěžuje vás tenhle chlapík?“

„Ne. Ne, děkuji.“ Blackthorne se dal znovu do kroku. Znovu mu zdvořile prohlédli propustku a mohli jít dál.

Slunce se teď už klonilo níž, do soumraku stále ještě zbývalo pár hodin a v prohřátých vzdušných proudech se v malých spirálách točily prašné víry. Minuli řadu stájí, všichni koně byli obráceni hlavou ven –oštěpy, píky a sedla byly připraveny pro případ náhlého odjezdu, samurajové koně hřebelcovali a čistili vybavení. Blackthorne byl ohromen, kolik jich tu je.

„Koně kolik, veliteli?“ zeptal se.

„Tisíce, Andžin-san. Deset, dvacet, třicet tisíc, tady i jinde po celém hradě.“

Když přecházeli předposlední příkop, kývl Blackthorne na Michaela. „Vedete mě na galéru?“

„Ano. Tak jsem to dostal za úkol, *senhor*.“

„Nikam jinam?“

„Ne, *senhor*.“

„A kdo vám to nařídil?“

„Kníže Kijama. A otec vizitátor, *senhor*.“

„Á, tak on! Byl bych raději, kdybyste mi říkal Andžin-san, ne *senhor* – otče.“

„Odpusťte, prosím, Andžin-san, ale nejsem otec. Nebyl jsem vysvěcen.“

„A kdy budete?“

„V čas Boží,“ řekl Michael pevně.

„Kde je Jabu-san?“

„Nevím, nezlobte se.“

„Máte mě tedy jenom dovést na loď, nikam jinam?“

„Přesně tak, Andžin-san.“

„A pak budu volný? A budu moci jít, kam budu chtít?“

„Měl jsem se vás zeptat, jak se cítíte, a pak vás dovést na loď, nic víc. Jsem jenom posel, průvodce.“

„Před Bohem?“

„Jsem prostě jen průvodce, Andžin-san.“

„Kde jste se naučil mluvit tak dobře portugalsky? A latinsky?“

„Byl jsem jedním ze čtyř… čtyř akolytů, které otec vizitátor poslal do Říma. Bylo mi třináct, Uraga-no-Tadamasa byl tehdy dvanáctiletý.“

„Á! Už si vzpomínám. Uraga-san mi říkal, že jste byl mezi nimi. Byli jste přátelé. Víte o tom, že je mrtev?“

„Ano. Bylo mi hrozně, když jsem se o tom doslechl.“

„To udělali křesťané,“

„Udělali to vrahové, Andžin-san. Úkladní vrahové. Jen se nebojte, budou za to souzeni.“

Po chvíli se Blackthorne zeptal: „Jak se vám líbil Řím?“

„Hnusil se mi. Nám všem. Všechno, s čím jsme se setkali – jídlo, samá špína, bylo to šeredné. Tam jsou všichni eta – je to až neuvěřitelné! Trvalo nám osm let, než jsme se dostali tam a zpátky, ó, jak jsem velebil Matku Boží, když jsem byl konečně zase doma.“

„A co církev? Co otcové?“

„Odporní. Řada z nich,“ pokračoval Michael klidně. „Byl jsem otřesen jejich morálkou, všemi těmi milenkami, chamtivostí, pompou, přetvářkou a neotesaností – a dvojí mírou, jednou pro stádo a jinou pro pastýře. Bylo to všechno tak ohavné… a přece jsem mezi některými z nich nalezl Boha, Andžin-san. Jak zvláštní. Došel jsem Pravdy, v katedrálách, klášterech a mezi otci.“ Michael se na něho bezelstně podíval, vyzařovala z něj jemná něha. „Podařilo se mi to jen výjimečně, Andžin-san, jen vzácně jsem našel záblesk v temnotách – to je pravda. Ale skutečně jsem nalezl Pravdu a Boha a vím, že jedinou cestou k věčnému životu je křesťanství… odpusťte prosím, ale míním katolické křesťanství.“

„A viděl jste také upalování kacířů – nebo inkvizici, žaláře, čarodějnické procesy?“

„Viděl jsem mnoho strašných věcí. Jen málo lidí je moudrých – většina jsou hříšníci a ve jménu Božím se na zemi děje i velké zlo. Ale nikoli z Jeho vůle. Tento svět je slzavé údolí a pouhá příprava na věčné spočinutí.“ Chvilku se tiše modlil a pak, znovu posílen, vzhlédl. „Dokonce ani někteří kacíři nemusí být úplně k zahození.“

„Možná,“ odpověděl Blackthorne. Ten chlapík se mu docela líbil.

Poslední příkop a poslední, hlavní jižní brána. Závěrečné kontrolní stanoviště, kde mu papíry odebrali. Michael prošel pod poslední padací mříží, Blackthorne ho následoval. Před hradem čekala stovka samurajů. Byli to Kijamovi muži. Spatřil jejich kříže a pocítil nepřátelství. Zastavil se, ale Michael šel dál. Důstojník Blackthornovi pokynul, aby pokračoval. Poslechl. Vzadu a kolem něho se řady samurajů sevřely a uzamkly ho mezi sebou. Nosiči a kupci na hlavní cestě se rozptýlili, klaněli se, plazili se po zemi, dokud neprošli okolo. Pár jich pateticky pozvedlo kříže a Michael jim požehnal. Vedl je z mírného kopce kolem pohřebiště, z jehož jámy již nestoupal dým, přes most a městem k moři. Mezi chodci proti nim z města přicházeli šedivci i jiní samurajové. Když viděli Michaela, zlostně se mračili a nebýt houfu Kijamových samurajů, byli by ho přiměli uhnout z cesty.

Blackthorne Michaela následoval. Strach si nepřipouštěl, zato k myšlenkám na útěk neměl daleko. Jenomže nebylo kam prchnout, kde se skrýt. Na souši ne. Jediné bezpečí mohl nalézt na palubě Erasma, vyrazit s plnými plachtami na širé moře, s úplnou posádkou, zásobami a výzbrojí.

„Co se na té galéře chystá, bratře?“

„Nevím, Andžin-san.“

Teď procházeli ulicemi města a blížili se k moři. Michael zabočil za roh a ocitli se na otevřeném rybím trhu. Hezké i tlusté služky, stařeny i mladíci, muži, kupci, trhovci a děti, všichni na něj zůstali zírat s otevřenými ústy a pak se začali chvatně klanět. Blackthorne samuraje následoval mezi stánky, koši a bambusovými podnosy s rybami všech možných druhů, čerstvými a ještě lesklými z moře, tak úhledně vyloženými – mnoho jich ještě plavalo v nádržkách, byli tam i garnáti a krevety, humři, krabi a raci. V Londýně jsem je nikdy neviděl takhle čisté, pomyslel si nepřítomně, ryby ani ty, kdo je prodávají. Na jedné straně uviděl řadu stánků s jídlem, každý byl vybaven nevelkou pánví na dřevěné uhlí, a najednou ho naplno zasáhla vůně pečených raků.

„Ježíši!“ Bez přemýšlení změnil směr. Samurajové mu okamžitě zastoupili cestu. *„Gomen nasai, kindžiru,“* upozornil ho jeden z nich.

„Íe!“ odsekl Blackthorne stejně stroze. *„Wataši tabetai desu, ne? Wataši Andžin-san, ne?“* (Mám hlad. Já jsem Andžin-san!)

Začal se skrz ně prodírat. Velící důstojník tam hned spěchal zasáhnout. Michael rychle udělal několik kroků zpátky a něco chlácholivě, i když energicky, říkal. Požádal o povolení a váhavě ho dostal.

„Jen prosím, Andžin-san,“ vybídl Blackthorna, „velitel říká, abyste se najedl, pokud si přejete. Co si dáte?“

„Něco z těchhle, prosím.“ Blackthorne ukázal na obří garnáty, zbavené hlav a rozříznuté po celé délce. Samé růžové a bílé masíčko a dokonale křupavý krunýř. „Něco z toho.“ Nemohl z nich odtrhnout oči. „Vysvětlete prosím důstojníkovi, že jsem skoro dva dny nejedl a najednou jsem úplně vyhládlý. Promiňte.“

Prodavač ryb byl stařík, měl jenom tři zuby, kožnatou pleť a na sobě pouze bederní pás. Dmul se pýchou, že volba padla právě na jeho stánek, hůlkami zručně vybral pět nejlepších garnátu, úhledně je položil na bambusový tácek a dal smažit další.

„Dózo, Andžin-sama!“

„Dómo.“ Blackthorne cítil, jak mu kručí v břiše. Nejraději by to do sebe naházel. Místo toho jednoho garnáta uchopil nepoužitými dřevěnými hůlkami, smočil v omáčce a s chutí snědl. Bylo to vynikající.

„Bratře Michaeli?“ zeptal se a nabídl podnos. Michael si jednoho vzal, ale pouze ze zdvořilosti. Důstojník s díky odmítl. Blackthorne tácek spořádal a dal si ještě dva. Byl by zvládl i další dva, ale rozhodl se od toho upustit, jednak aby to nepůsobilo neslušně, a také nechtěl přepínat žaludek.

„Dómo,“ poděkoval a s povinným zdvořilostním říhnutím tácek odložil. *„Bimi desu!“* Výtečné!

Mužík jen zářil a klaněl se, s ním se ukláněli i prodavači v okolních stáncích, a pojednou si Blackthorne ke své hrůze uvědomil, že nemá žádné

peníze. Zrudl.

„Stalo se něco?“ zeptal se Michael.

„Já, ehm, já s sebou nemám žádné peníze – ani, ehm, nic, co bych tomu chlápkovi mohl dát. Prosím – prosím vás, nemohl byste mi nějaké půjčit?“

„Ale já peníze nemám, Andžin-san. Nenosíme s sebou žádné peníze.“

Nastalo rozpačité ticho. Prodavač se zubil a trpělivě čekal. Michael se se stejnými rozpaky obrátil na důstojníka a tiše ho požádal o peníze. Velitel byl vůči Blackthornovi naplněn ledovým vztekem. Něco rázně nařídil jednomu ze svých mužů, ten vykročil, pěkně trhovci zaplatil a vysloužil si za to od něj štědré díky. To se již zružovělý a zpocený Michael obrátil a vedl je dál. Blackthorne ho dohonil. „Hrozně mě to mrzí, ale… na to jsem vůbec nepomyslel! Bylo to poprvé, co jsem tu něco kupoval. I když se to zdá pořádně postavené na hlavu, nikdy jsem neměl peníze, a nikdy mě nenapadlo… Nikdy jsem je nevyužil…“

„Už na to prosím zapomeňte, Andžin-san. O nic nešlo.“

„Mohl byste veliteli říct, že mu zaplatím, jakmile se dostanu na loď?“

Michael mu vyhověl. Chvilku kráčeli mlčky, Blackthorne se vzpamatovával. Na konci této ulice už začínala pláž. Moře bylo ve světle zapadajícího slunce klidné a bezvýrazné. Pak uviděl, kde jsou, a ukázal doleva, do široké ulice, jež vedla k jihovýchodu. „Vezměme to tudy.“

„Ale tahle cesta je rychlejší, Andžin-san.“

„Ano, ale pak bychom museli projít okolo jezuitské misie a portugalské lorchy. Raději bych odbočil a vzal to okolo tou delší cestou.“

„Řekli mi, že máme jít tudy.“

„Jen pojďme tou oklikou.“ Blackthorne se zastavil. Důstojník se zeptal, co se děje, a Michael mu to vysvětlil. Velitel však mávl směrem kupředu – Michaelovou cestou.

Blackthorne zvažoval, čeho by dosáhl, kdyby se vzepřel. Donutili by ho, svázali a odnesli nebo odvlekli. Nic z toho neměl zrovna zapotřebí, raději tedy jen pokrčil rameny a šel dál.

Vyšli na širokou cestu, která sledovala pláž. Půl ri před nimi byla mola a skladiště jezuitů a ještě o sto kroků dál viděl portugalskou loď. Dvě stě kroků za ní kotvila jeho galéra. Příliš daleko na to, aby rozeznal muže na palubě.

Blackthorne zvedl kamínek a s hvízdnutím ho poslal po hladině moře. „Pojďme chvilku po pláži.“

„Samozřejmě, Andžin-san.“ Michael sešel na písek. Blackthorne kráčel mělčinou, těšil se z chladivého moře a šumění mírného příboje.

„Tohle je příjemná denní doba, že?“

„Ach, Andžin-san,“ vyhrkl náhle Michael otevřeně přátelsky, „takových chvil je spousta, tohle je jen jedna z nich. Odpusť mi, Matko Boží, kéž bych nebyl kněz, ale jen prostý syn svého otce.“

„Pročpak?“

„Rád bych vás i s tou vaší podivnou lodí odvezl z Jokohamy. Vzal bych vás do Hizenu, do našeho skvělého přístavu Sasebo. Tam bych vás požádal, abychom udělali obchod – chtěl bych, abyste mně a našim námořním kapitánům ukázal, jak se s lodí zachází a jak si počínáte na moři. Na oplátku bych vám nabídl nejlepší učitele z celé říše, učitele bušidó, ča-no-ju, hara-gei, ki, meditace zazen, úpravy květin a všech jedinečných znalostí, jež jsou naším bohatstvím.“

„To by se mi líbilo. Proč to neudělat hned?“

„Dnes to nejde. Ale vy už toho i tak umíte tolik, a za tak krátký čas! Mariko-sama byla velká učitelka. A vy jste opravdový samuraj. A máte v sobě něco, co je tu vzácné – jste nepředvídatelný. Jako byl taikó. I Toranaga-sama je takový. Víte, my jsme obvykle velice průhlední lidé.“

„Vážně?“

„Ano.“

„Tak mi tedy zkuste předpovědět, jak mám uniknout z téhle pasti.“

„Promiňte, ale to není žádná past, Andžin-san.“ odporoval Michael.

„Tomu nevěřím. Jak jste se vlastně dozvěděl, že mám loď v Jokohamě?“

„To se ví všeobecně.“

„Opravdu?“

„O vás je známo skoro všechno – a o tom, jak jste ochránil knížete Toranagu a urozenou paní Marii, paní Todu. Lidé si toho nesmírně váží.“

„Tomu taky nevěřím.“ Blackthorne sebral další plochý kamínek a poslal ho žabkou nad vlnkami. Kráčeli dál, pobroukával si námořnický popěvek a cítil k Michaelovi vřelou náklonnost. Brzy se jim do cesty postavil vlnolam. Vyhnuli se mu a znovu vyšli na cestu. Jezuitské skladiště s misií byly vysoké budovy a teď pod červenajícím nebem se tyčily jako přízrak. Spatřil laické bratry v oranžových hávech, kteří hlídali u klenuté kamenné brány, a pocítil jejich nepřátelství. Ale z těch si nic nedělal. Znovu ho začala pobolívat hlava.

Jak očekával, zamířil Michael k bráně do misie. Připravil se, odhodlán nevstoupit dovnitř a nenechat si odebrat zbraně, dokud ho nezmlátí do bezvědomí.

„Tak vy mě jen vedete na galéru, co?“

„Jistě, Andžin-san.“ K jeho úžasu mu Michael pokynul, aby zůstal stát před branou. „Nic se nezměnilo. Jenom mám podat zprávu otci vizitátorovi, že jdeme kolem. Omluvte mě, ale budete muset chviličku počkat.“

Blackthorne, který zůstal bez stráží, ho pozoroval, jak prošel branou. Očekával, že misie pro něho bude znamenat konečnou stanici. Nejdřív inkvizice a soud s mučením, pak ho předají vrchnímu veliteli. Podíval se na lorchu kotvící sto kroků odsud. Na zádi stál Ferriera s Rodriguesem a

hlavní paluba byla obsypána ozbrojenými námořníky. Za lodí nábřežní cesta mírně zahýbala a dohlédl tak i na svou galéru. Zpoza okrajníků tam vyhlíželi nějací muži a zdálo se mu, že mezi nimi rozeznává Jabua a Vincka, ale jist si tím nebyl. Připadalo mu, že tam vidí i několik žen, ale kdo to je, nevěděl. Galéru obklopovali šedí. Spousty šedivců.

Očima sklouzl zpět na Ferrieru a Rodriguese. Oba byli po zuby ozbrojeni, stejně tak námořníci. Dělostřelci zdánlivě odpočívali poblíž dvou malých děl na boku přivráceném ke břehu, ale ve skutečnosti u nich byli v plné pohotovosti. Rozeznával hřmotnou postavu loďmistra Pesara, jak s několika muži schází z kajutních schůdků. Sledoval ho očima a náhle mu ztuhla krev v žilách. Z udusané země u vzdálenějšího mola trčel vysoký kůl. Okolo jeho paty byla navršena hromada dříví.

„Á, vrchní lodivode, jak se máte?“

Branou vycházel delľ Acqua. Michael byl vedle něho učiněný trpaslík. Otec vizitátor dnes na sobě měl jezuitské roucho. Jeho velkolepá výška a bohatá šedobílá bradka mu dodávaly zlověstné důstojnosti biblického patriarchy. Inkvizitor každým coulem, navenek ovšem laskavý, pomyslel si Blackthorne. Díval se vzhůru do těch hnědých očí a připadalo mu nezvyklé, že vůbec musí na nějakého muže vzhlížet, a ještě podivnější, že v jeho očích vidí soucit. Věděl však, že za těma očima nebude žádné slitování a ani je neočekával. „Otče vizitátore, jak se vám daří?“ odvětil. Garnáti mu nyní v žaludku začínali těžknout a dělalo se mu nevolno.

„Půjdeme dál?“

„Proč ne?“

Takže inkvizice se bude konat na palubě, pomyslel si Blackthorne. Zmocňoval se ho zoufalý strach. Kdybych tak měl za pasem pistole. Vy byste přišel na řadu první, Eminence.

„Michaeli, vy zůstaňte tady,“ rozhodl delľ Acqua. Pak pohlédl k portugalské lodi. Rysy ve tváři mu ztvrdly a vykročil.

Blackthorne zaváhal. Michael se samuraji okolo se po něm záhadně dívali.

„*Sajonara,* Andžin-san,“ řekl Michael. „Jděte s Bohem.“

Blackthorne krátce přikývl a dal se mezi samuraji do kroku. Čekal, že se na něj vrhnou, aby mu odebrali meče. Ale nechali ho bez potíží projít. Zastavil a otočil se. Srdce mu prudce bušilo.

Na okamžik mu hlavou bleskl nápad, aby vytáhl meč a zaútočil. Ale tudy úniková cesta nevedla. Nebojovali by s ním. Řada jich měla kopí, takže by ho chytili a odzbrojili, svázali a předali dál. Spoutat se nenechám, slíbil si. Jediná cesta vedla vpřed a tam byly jeho meče proti střelným zbraním k ničemu. Mohl by proti nim vyrazit, ale jenom by ho zmrzačili na nohou a svázali…

„Pane lodivode Blackthorne, pojďte.“ volal delľ Acqua.

„Ano, ještě okamžik, prosím.“ Blackthorne kývl na Michaela. „Poslyšte, bratře, na pláži jste říkal, že jsem skutečný samuraj. Myslel jste to doopravdy?“

„No ano, Andžin-san. To i všechno ostatní.“

„Pak vás tedy žádáni o jednu laskavost, jako samuraj,“ vyhrkl naléhavě.

„Jakou laskavost?“

„Abych směl zemřít jako samuraj.“

„Vaše smrt není v mých rukou. Je v rukou Božích, Andžin-san.“

„Vím. Ale přesto vás o to žádám.“ Blackthorne mávl směrem ke vzdálenému kůlu. „Takhle ne. To je špinavost.“

Vyjevený Michael se podíval směrem, kde kotvila lorcha. Pak poprvé spatřil kůl. „Svatá Matko Boží…“

„Pane lodivode, tak pojďte už, prosím,“ zavolal znovu delľ Acqua.

„Vysvětlete to tomu důstojníkovi,“ říkal Blackthorne ještě naléhavěji. „Má tu přece dost samurajů, aby na tom mohl trvat. Jen mu to vysvětlete. Byl jste v Evropě. Víte, jaké to tam je. Snad toho zase tolik nechci, nemyslíte? Prosím, jsem přece samuraj. Jeden z nich by mohl být mým sekundantem.“

„Já… zeptám se na to.“ Michael popošel zpátky k důstojníkovi a začal k němu tiše a naléhavě hovořit.

Blackthorne se obrátil a zaměřil pozornost na loď. Dal se do kroku. Delľ Acqua čekal, dokud nebyl vedle něho, a pak kráčeli dál.

Blackthorne viděl, jak vpředu Ferriera nadutě sešel ze zádi a vykračoval si po hlavní palubě, pistole za pasem, rapír u boku. Rodrigues ho pozoroval s pravou rukou na pažbě soubojové bambitky s dlouhou hlavní. Pesaro s deseti námořníky již stáli na přístavní hrázi a opírali se o muškety s nasazenými bodáky. A dlouhý stín kůlu se plazil směrem k němu.

Ach, Bože, co bych dal za pár pistolí, deset pořádných námořníků a jedno dělo, pomyslel si, když se mezera neúprosně uzavírala. Bože můj, nedopusť, abych se nechal zostudit…

„Dobrý večer, Eminence,“ zvolal Ferriera, ale očima vnímal jen a jen Blackthorna. „Nu, Ingele –“

„Dobrý večer, *capitao geral*.“ Delľ Acqua hněvivě ukázal ke kůlu. „Tohle byl váš nápad?“

„Ano, Eminence.“

„Vraťte se na palubu!“

„Tohle je vojenské rozhodnutí.“

„Vraťte se na palubu své lodi!“

„Ne! Pesaro!“ Loďmistr se skupinou mužů na břehu vyzbrojených bodáky byli v mžiku ve střehu a přibližovali se k Blackthornovi. Ferriera vytáhl pistoli. „Nu, Ingeles, tak se spolu setkáváme znovu.“

„Nemohu říct, že bych z toho byl zrovna nadšen.“ Blackthornův meč vyjel z pochvy. Neohrabaně ho držel oběma rukama, prasklý jílec ho řezal do dlaně.

„Dnes večer budete s radostí uvítán v pekle,“ procedil Ferriera chraplavě.

„Kdybyste měl kouska odvahy, bojoval byste – muž proti muži. Jenomže vy nejste chlap, jste zbabělec, španělskej zbabělec bez koulí.“

„Odzbrojte ho!“ nařídil Ferriera.

Deset mužů okamžitě vykročilo vpřed s napřaženými bodáky. Blackthorne se stáhl, ale už byl obklíčen. Doráželi mu bajonety po nohou, po jednom z útočníků se rozmáchl, ale muž uskočil a zezadu vyrazil další. Tu se delľ Acqua vzpamatoval a zařval: „Zbraně dolů! Před Bohem vám nařizuji – stát!“

Námořnici byli vyvedeni z rovnováhy. Všechny muškety mířily na Blackthorna, který stál bezmocně uprostřed kruhu s vysoko zdviženým mečem.

„Zpátky, vy všichni.“ zvolal delľ Acqua. „Ustupte! Ve jménu Božím, jděte zpátky! Jste snad zvěř?“

„Chci toho chlapa!“ prohlásil Ferriera.

„To vím, a už jsem vám řekl, že ho dostat nemůžete! Včera i dnes! Cožpak jste hluchý? Bože, dej mi trpělivost! Nařiďte svým mužům, ať se vrátí na palubu!“

„Já nařizuji vám, abyste se otočil a odešel!“

„Vy mně budete nařizovat?!“

„Ano, já vám nařizuji! Jsem *capitao geral*, guvernér Macaa, vrchní portugalský velitel v Asii, a tenhle chlap představuje nebezpečí pro stát, pro církev, Černou loď a Macao!“

„Jako že je Bůh při mně, jestliže se tomuto muži cokoli stane, exkomunikuji vás i s celou posádkou! Tak slyšeli jste?“ Delľ Acqua se otočil k mužům s mušketami, kteří vylekaně ucouvli. Kromě Pesara. Pesaro zůstal vzdorně stát, kde byl, s pistolí volně v ruce, a čekal na Ferrierův rozkaz. „Jděte na loď a kliďte se z cesty!“

„Děláte chybu,“ zahřměl Ferriera. „Je nebezpečný! Jsem vojenský velitel pro Asii a říkám –“

„Toto je církevní záležitost, nikoli vojenské roz –“

Blackthorne byl ohromen. Byl sotva schopen myslet nebo vidět, hlava mu znovu třeštila bolestí. Všechno se to seběhlo tak rychle, v jednu chvíli byl pod stráží, pak ne, nejdřív zrádně vydán do rukou inkvizice, potom zase unikl, pak ho znovu zradí a teď ho brání sám nejvyšší inkvizitor. Nic nedávalo smysl.

Ferriera křičel: „Varuji vás ještě jednou! Jako že je Bůh mým soudcem, děláte chybu a dám o tom vědět do Lisabonu!“

„Teď ale přikážete svým lidem, aby nastoupili na loď, nebo vás zbavím funkce nejvyššího kapitána Černé lodi!“

„Takovou moc nemáte!“

„Nerozkážete-li svým mužům, aby se vrátili na loď a aby ihned nechali Ingelese na pokoji, budete exkomunikován – a spolu s vámi i všichni muži, kteří slouží pod vámi v jakékoli hodnosti, vás i s podřízenými ve jménu Božím uvrhnu do klatby!“

„Při Matce Boží –“ Ferriera se zarazil. O sebe se nebál, ale teď byla ohrožena jeho Černá loď a věděl, že pokud neposlechne, většina mužů ho nechá na holičkách. Chviličku zvažoval, zda nemá kněze odstřelit, ale to by je klatby nezbavilo. A tak se tedy podvolil. „No tak dobrá –všichni zpátky na palubu! Odchod!“

Muži se poslušně rozběhli, rádi, že se mohou klidit z dosahu rozhněvaného kněze. Blackthorne byl stále vyjevený, napůl si myslel, že ho šálí smysly. A pak v nastalém zmatku vybuchla Pesarova nenávist. Muž zamířil. Delľ Acqua postřehl skrytý pohyb a skočil vpřed, aby Blackthorna zaštítil vlastním tělem. Pesaro stiskl spoušť, ale ve stejný okamžik se do něho zabodly šípy, pistole vypálila mimo cíl a loďmistr se s výkřikem zhroutil.

Blackthorne se prudce otočil a uviděl šest Kijamových lučištníku, kteří již měli v tětivách připravené nové šípy. Poblíž nich stál Michael. Důstojník něco stroze říkal. Pesaro vydal poslední skřek, údy se mu křečovitě zkroutily a byl mrtev.

Rozechvělý Michael prolomil ticho. „Pan důstojník říká, že ho to mrzí, ale obával se o život otce vizitátora.“ Michael prosil Boha za odpuštění, byl to on, kdo dal povel k té salvě. Ale Pesarovi se přece dostalo varování, ujišťoval se. A mou povinností je dohlížet, aby se příkazy otce vizitátora plnily, aby byl chráněn jeho život, úkladní vrahové byli zneškodněni a nikdo nebyl exkomunikován.

Delľ Acqua klečel vedle Pesarova těla. Udělal nad ním kříž a pronesl posvátná slova. Portugalci stojící kolem nespouštěli samuraje z očí a lačné čekali na rozkaz, aby mohli vrahy pobít. Ostatní Kijamovi muži spěšně přicházeli od brány misie, kde je předtím zanechali, a od galéry se sem hrnulo množství šedivců, kteří chtěli zjistit, co se děje. Ferriera si i přes téměř oslepující clonu zuřivosti uvědomoval, že teď a tady si boj nemůže dovolit. „Všichni zpátky na palubu! Odneste s sebou Pesarovo tělo!“ Skupina na břehu se začala rozmrzele podvolovat.

Blackthorne sklonil meč, ale ještě ho do pochvy nezasunul. Omámeně zůstával na místě, očekával nějakou lest, věřil, že ho zajmou a odvlečou na palubu.

Rodrigues na horní palubě vydal tichý pokyn: „Buďte připraveni odrazit útočníky, ale proboha, opatrně!“ Muži se okamžitě rozptýlili do

svých postavení. „Kryjte velitele! Připravte člun…“

Delľ Acqua vstal a obrátil se k Ferrierovi, který stál zpupně na schůdcích, připraven bránit svou loď. „Za smrt toho muže jste zodpovědný vy!“ zasyčel otec vizitátor. „To je ten váš fanatický, pomstychtivý chtíč a bezbož –“

„Raději si dobře rozmyslete, než řeknete veřejně něco, čeho byste musel litovat,“ skočil mu do řeči Ferriera. „Poslechl jsem váš příkaz, i když jsem věděl, že děláte strašnou chybu, jako že je Bůh při mně. Slyšel jste, že jsem mužům nařídil vrátit se na loď! Pesaro se vzepřel vám, ne mně, a jestli je tu někdo zodpovědný, pak jste to vy! Zabránil jste mu i nám všem konat naši povinnost. Ingeles je náš nepřítel! Bože, to bylo vojenské rozhodnutí! Zpravím o tom Lisabon.“ Očima zkoumal, nakolik je jeho loď připravena k boji, a sledoval blížící se samuraje.

Rodrigues došel ke spojovacímu můstku. „*Capitao geral*, s tímhle větrem a proti takovýmu přílivu se na moře nemůžu dostat.“

„Připravte veslový člun – když bude třeba, vezme nás do vleku.“

„Už je připraven.“

Ferriera křikl na muže nesoucí Pesarovo tělo, aby si pospíšili. Brzy byli všichni na palubě. U všech děl se skrývala obsluha a každý muž měl na dosah dvě muškety. Zleva i zprava na molu přibývalo samurajů, ale do dění přímo nezasahovali.

Ferriera, stále ještě stojící na přístavní hrázi, křikl pánovitě na Michaela: „Řekněte jim, ať se všichni rozejdou! Tady se nic neděje – nemají tu co pohledávat. Stala se chyba, vážná chyba, ale loďmistra zastřelili právem. Řekněte jim, že se mohou rozejít.“ Řekl to s nejvyšším odporem a nejraději by je všechny pobil, ale takřka hmatatelně cítil nebezpečnou atmosféru na molu a nezbývalo mu než ustoupit.

Michael udělal, co po něm chtěl. Nikdo z důstojníků se ani nepohnul.

„Měl byste jít raději dál, Eminence,“ procedil Ferriera hořce. „Ale tímhle to neskončilo – budete litovat, že jste ho zachránil!“

I delľ Acqua cítil výbušné napětí, jež je obklopovalo, ale nenechal se vyvést z míry. Udělal znamení kříže a pronesl pár slov požehnání, poté se otočil. „Tak pojďte, lodivode.“

„Proč mě necháváte odejít?“ zeptal se Blackthorne. V hlavě měl mučivou bolest, stále se ještě neodvažoval tomu uvěřit.

„Pojďte, lodivode!“

„Ale proč mě necháváte jít? Já tomu nerozumím.“

„Já taky ne,“ ozval se Ferriera. „Taky bych rád znal skutečný důvod, Eminence. Neznamená snad pro nás a pro církev pořád hrozbu?“

Delľ Acqua se na něj upřeně zadíval. Jistě, chtělo se mu říci a zapudit všechnu aroganci z obličeje toho hejska. Ale náhlá válka by znamenala daleko horší nebezpečí – teď jde o to, jak získat čas právě pro tebe, jak

koupit padesát dalších let pro Černé lodi a na čí stranu se přiklonit: Toranagovu nebo Išidovu. Ty o našich problémech nemáš ani ponětí, Ferriero, o tom, co všechno je v sázce, jak delikátní je naše postavení a co všechno nám tu hrozí.

„Zvažte to prosím ještě jednou, urozený pane Kijamo. Navrhuji vám, abyste se přidal ke knížeti Toranagovi," říkal daimjóovi včera prostřednictvím Michaela jako tlumočníka. Své japonštině nevěřil, i když ji ovládal vcelku slušně.

„To je neoprávněné vměšování do japonských záležitostí, jež vám naprosto nepřísluší. Kromě toho, ten barbar musí zemřít."

Delľ Acqua využil všechnu svou diplomatickou dovednost, ale Kijama byl neoblomný a odmítl se jakkoli zavázat či změnit názor. Teprve pak, když šel za Kijamou dnešního rána, aby mu řekl, že z Boží vůle nebezpečí z Ingelesovy strany víceméně pominulo, zasvitla určitá naděje.

„Uvážil jsem, co jste mi řekl," sdělil mu Kijama. „K Toranagovi se nepřipojím. Ale odnynějška budu až do rozhodující bitvy oba soky velice bedlivě sledovat. Rozhodnu se v pravý čas. A souhlasím s tím, aby barbar dostal volnost… ne kvůli tomu, co jste mi řekl, ale kvůli paní Mariko, pro její čest… a proto, že Andžin-san je samuraj…"

Ferriera na něho stále zíral. „Cožpak už Ingeles neznamená stálou hrozbu?"

„Šťastnou a bezpečnou cestu, kapitáne. Lodivode. teď vás dovedu na vaši galéru… Jste v pořádku?"

„To… má hlava… myslím, že ten výbuch… Vy mě vážně necháte jít? Ale proč?"

„Protože urozená paní Maria – paní Mariko – nás požádala, abychom vás ochránili." Delľ Acqua vykročil.

„To přece není žádný důvod! Neudělali byste to jenom proto, že vás o to požádala."

„Taky si myslím," zasyčel Ferriera. „Eminence," zvolal, „proč mu nechcete říct celou pravdu?"

Delľ Acqua se nezastavil. Blackthorne se vydal za ním, ale neotáčel se k lodi zády, protože stále čekal nějakou zradu. „To nedává žádný smysl. Víte, že se vás chystám zničit. Zmocním se vaší Černě lodi."

Ferriera se opovržlivě zachechtal. „A s čím, Ingeles? Nemáte žádnou loď!"

„Co tím chcete říct?"

„Nemáte žádnou loď. Je po ní. Kdyby nebylo, nikdy bych vás nenechal odejít, ať už by Eminence hrozila, jak by chtěla."

„To není pravda…"

Zamlženou myslí Blackthorne slyšel, jak to Ferriera opakoval ještě jednou a o to hlasitěji se smál, pak dodal něco o nehodě a ruce Boží. „…

vaše loď shořela na holou kostru, takže teď už mé lodi nikdy neublížíte, i když jste pořád kacíř a nepřítel a nadále znamenáte hrozbu pro Víru.“ Pak Blackthorne zřetelně uviděl Rodriguese – ve tváři měl lítost a jeho rty říkaly: „Ano, Ingeles, je to pravda.“

„To není pravda, to nemůže být pravda!“

Do toho řekl kněz inkvizitor, jakoby z dálek nespočetných mil: „Dnes ráno jsem dostal zprávu od otce Alvita. Zdá se, že zemětřesení způsobilo přílivovou vlnu, a ta…“

Ale Blackthorne neposlouchal. Jeho mysl křičela: tvá loď je zničena, nechal jsi ji potopit, tvá loď je zničena, nemáš už žádnou loď, nemáš, nemáš, nemáš…

„To není pravda! Lžete, má loď je v bezpečném přístavu a střeží ji čtyři tisíce mužů. Je v bezpečí!“

Tu někdo prohodil: „Ale ne před Bohem,“ a pak znovu promluvil inkvizitor: „Přílivová vlna vaši loď naklonila. Na palubě se prý převrhly olejové lampy a oheň se rychle rozšířil. Vaše loď je zničena…“

„Samé lži! A co hlídka? Na palubě je vždycky hlídka! To není možné,“ křičel, ale věděl, že tak nějak už to asi bude – za vlastní život zaplatil svou lodí.

„A jsi na suchu, Ingeles,“ popichoval ho Ferriera. „Jako když vysadí vzbouřence na pustý ostrov. Už tady navěky zůstaneš, žádná z našich lodí tě s sebou nikdy nevezme. Ztvrdneš tady na vždycky…“

A tak to šlo dál a dál a užuž klesal pod tíhou té hrůzy. Náhle se mu však oči projasnily. Uslyšel křik racků, pocítil pach pobřeží a spatřil Ferrieru, viděl svého nepřítele a věděl, že je to všechno lež. chtějí, aby zešílel. Byl si tím naprosto jist a věděl, že kněží jsou součástí toho spiknutí. „Bůh tě zatraťˇ!“ zařval a s vysoko zdviženým mečem se vyřítil na Ferrieru. Ale jenom se domníval, že se někam řítí. Něčí ruce ho hravě zachytily, odebraly mu meče a postrčily ho dopředu mezi dva šedivce. Šel mezi nimi shlukem ostatních. Teprve když byl na schůdcích galéry, vrátili mu meče a nechali ho jít dál.

Jen s největší námahou byl schopen něco rozeznat zrakem nebo sluchem, donutit bolestí sužovaný mozek k činnosti. Věděl, že je to všechno léčka, aby se zbláznil, a že pokud se tomu s nejvyšším úsilím nevzepře, podaří se jim to. Pomozte mi, modlil se, pomozte mi někdo! Najednou u něj byli Jabu a Vinck a jeho vazalové, nedokázal rozeznat, jakými jazyky na něho mluví. Vedli ho na palubu, někde se tam mihly Kiri a Sazuko, na rukou nějaké služky plakalo dítě, na palubě se tlačily zbytky posádky hnědých, veslaři a námořníci.

Pach potu, potu vyvolaného strachem. Jabu mu něco říkal. A Vinck také. Trvalo mu dlouho, než se mu podařilo soustředit. „Lodivode, pro Krista Pána, jak to, že vás nechali odejít?“

„Já… oni…“ Nedokázal ze sebe vysoukat souvislé slovo.

Pak najednou viděl, že je na hlavní palubě a Jabu nařizuje kapitánovi, aby vypluli. Než si to Išido rozmyslí, že je všechny nechává uniknout, a než se šedivci v přístavu rozhodnou, že galéře nedovolí odplout. Přikázal kapitánovi, aby namířil plnou rychlostí do Nagasaki… Kiri říkala: „Promiňte, Jabu-sama, ale prosím vás, nejdřív přece do Eda, musíme jet do Eda…“

Vesla poháněla plavidlo s nevelkým ponorem od mola, proti přílivu a větru, vypluli do proudu, ve stopě za lodí pokřikovali rackové. Blackthorne se konečně vytrhl ze své strnulosti natolik, aby ze sebe souvisle vypravil: „Ne. Promiňte. Plout Jokohama. Musím Jokohama.“

„Nejdřív potřebujeme získat muže v Nagasaki, Andžin-san, rozumíte? Důležité. Nejdřív muži. Mám plán,“ vysvětloval Jabu.

„Ne. Plout Jokohama. Má loď… má loď nebezpečí.“

„Jaké nebezpečí?“ naléhal Jabu.

„Křesťané říkají… říkají oheň!“

„Cože?!“

„Pro lásku Boží, lodivode, co se děje?“ vykřikl Vinck.

Blackthorne roztřeseně ukázal směrem, kde kotvila lorcha. „Řekli mi… řekli mi, že Erasmus je ztracen, Johanne. Naše loď je ztracená… shořela.“ Pak vybuchl: „Ach Bože, ať je to všechno jenom lež!“

Kniha šestá

60/

Stál na mělčině a díval se na zuhelnatělou kostru své lodi, jež ležela na mělkém dně, převrácená, vydaná napospas nevelkému příboji sedmdesát yardů od břehu. Můstky a paluby byly pryč, zmizelo všechno kromě kýlu a žeber jejího trupu, trčících k nebi.

„Ti opičáci se ji pokoušeli vytáhnout na břeh," procedil Vinck zasmušile.

„Ale ne. Tam ji zanesl příliv."

„Pro Krista Pána, proč to říkáte, lodivode? Zatraceně, když máte na lodi oheň a jste blízko pobřeží, snažíte se ji kruci dostat ke břehu a požár zdolat tam! Ježíši, to vědí i tyhle zasraný neřádi!" Vinck si odplivl do písku. „Paviáni! Těm jste ji nikdy neměl svěřovat. Co si teď počnem? Jak se dostanem domů? Měl jste ji nechat v Edu, byla by v bezpečí, a my s našima etama taky."

Vinckův kvílivý hlas Blackthorna dráždil. Nyní ho už dráždilo všechno, co Vinck dělal. Za poslední týden, když už toho skučení, nářků a obviňování bylo příliš, třikrát chtěl užuž nařídit svým vazalům, aby Vincka v tichosti propíchli a hodili přes palubu. Vždycky se však ovládl a vyšel nahoru nebo naopak sešel do podpalubí, aby vyhledal Jabua. V Jabuově blízkosti Vinck ani nehlesl, měl z něj hrůzu, a právem. Na lodi to ještě bylo snadné, udržet nervy na uzdě. Teď, v zahanbení, před bezbrannými, zpustošenými troskami své lodi, už to tak snadné nebylo.

„No tak ji možná vytáhli na břeh, Johanne," přitakal a cítil se k smrti unaven.

„Můžete se vsadit, že ji ty neřádi chlívácký vytáhli! Ale neuhasili ji, k čertu s nima všema! Nikdy jste na ni Žapáky neměl pouštět, ty smradlavý, podělaný opičáky…"

Blackthorne se rozhodl neposlouchat a soustředil se na galéru. Byla uvázaná k molu směrem po větru několik set kroků odsud, blízko jo-kohamské vesnice. Podél pobřeží a na stráních okolních pahorků byly stále roztroušené přístřešky mušketýrského pluku, probíhal tu výcvik, muži spěchali, všech se zmocňoval neklid. Byl teplý slunný den a vál příznivý vítr. Blackthornův nos zachytil náznak parfému s vůní mimózy. Na příďové nástavbě viděl paní Kiri a Sazuko, které spolu hovořily pod

oranžovými slunečníky, a přemítal, zda ta vůně pochází od nich. Pak sledoval Jabua a Nagu, kráčející sem a tam po molu. Naga něco vykládal a Jabu poslouchal, oba byli velmi napjatí. Všiml si, jak se na něho úkosem podívali. Cítil jejich netrpělivost.

Když před dvěma hodinami s galérou obeplouvali mys, Jabu se ho ptal: „Proč se chcete podívat zblízka, Andžin-san? Loď je zničená. Se vším je konec. Poplujme do Eda! Připravit se na válku. Teď není čas."

„Promiňte, prosím – zastavit tady. Musím podívat zblízka. Prosím."

„Plujeme do Eda! Loď mrtvá – konec. Rozumíte?"

„Když chcete, vy jeďte. Já plavat."

„Počkejte. Loď přece mrtvá!"

„Promiňte, prosím zastavit. Jen chvilka. Potom Edo."

Konečně Jabu svolil a přirazili k molu, kde je uvítal Naga. „Je mi to tak líto, Andžin-san," hlesl Naga, oči kalné z nevyspání.

„Ano, líto. Prosím, co stalo?"

„Nehněvejte se, já nevím. Nevím, *hontó.* Já jsem tady nebyl, rozumíte mi? Na několik dní jsem byl odvelen do Mišimy. Když jsem se vrátil zpátky, říkali muži – v noci zemětřesení, všechno se to stalo v noci, rozumíte? Znáte slovo ‚zemětřesení', Andžin-san?"

„Rozumím. Ano. Prosím, dál."

„Nevelké zemětřesení. V noci. Někteří muži říkají, že přišla přílivová vlna, jiní, že ne přílivová, ale prostě velká vlna, způsobená bouří. Té noci byla bouře, víte? Malý tajfun. Rozumíte ‚tajfun'?"

„Ano."

„Aha, promiňte. Velmi temná noc. Říkají, že přišla velká vlna. Prý se na palubě rozbily olejové lampy. Loď chytila, všude oheň, rychle, velmi –"

„Ale co stráže, Naga-san? Kde hlídka?"

„Velká tma. Oheň velmi rychlý, rozumíte? Je mi to líto. *Šigata ga nai, ne?*" dodal s nadějí.

„Kde muži na palubě, Naga-san? Já nechal stráž!"

„Když jsem se vrátil o den později, ach, tak mě to mrzí… Loď byla zničená, ještě tam na mělčině dohořívala – blízko břehu. Zničená. Svolal jsem všechny muže z lodi a pobřežní hlídky, které měly té noci službu. Nařídil jsem jim, aby mi hlásili, co se stalo. Ale nikdo přesně neví, jak k tomu došlo." Nagův obličej potemněl. „Přikázal jsem jim zachránit náklad – aby vynesli všechno, co se dá, rozumíte? Všechno. Je to tamhle na kopci v táboře." Ukázal k návrší. „Pod stráží. Mou stráží. Potom jsem je dal pobít a spěchal jsem zpátky do Mišimy, abych podal zprávu knížeti Toranagovi."

„Všechny? Všechny zabít?"

„Ano – selhali ve své povinnosti."

„Co kníže Toranaga?"

„Velmi rozhněvaný. A právem. Nabídl jsem mu, že vykonám seppuku. Odmítl mi dát svolení. Ó, Andžin-san, kníže Toranaga se velice hněvá.“ Naga neklidně mávl rukou podél pobřeží. „Celý pluk upadl v nemilost, Andžin-san. Celý. Všichni velící důstojníci v nemilosti. Andžin-san. Posláni do Mišimy. Teď už padesát osm seppuku.“

Blackthornovi proběhlo to číslo hlavou a chtělo se mu křičet: Ani pět tisíc, ani padesát tisíc mrtvých nemůže nahradit ztrátu mé lodi! „To je zlé.“ odříkávala jeho ústa. „Ano, velmi zlé.“

„Ano. Lépe jet do Eda. Ještě dnes. Válka, dnes, zítra nebo pozítří. Promiňte.“

Naga pak chvíli zaujatě hovořil s Jabuem a Blackthorne ho stěží stačil sledovat, i když viděl, jak Jabuův neklid narůstá. Cítil se otupěle, nenáviděl ta nepříjemně znějící slova, nenáviděl Nagu i Jabua, je všechny. Naga se k němu znovu obrátil a řekl s rozpačitou konečností: „Mrzí mě to, Andžin-san. Víc jsem udělat nemohl. *Hontó.“*

Blackthorne se přinutil k přikývnutí. *„Hontó. Dómo,* Naga-san. *Šigata ga nai.“* Zamumlal pár slov na omluvu a opustil je, aby došel ke své lodi. Chtěl být sám, protože si nevěřil, že ještě dokáže udržet na uzdě svůj šílený, zuřivý vztek. Věděl, že nemůže vůbec nic dělat, že pravdu se již nikdy nedozví, a ať už je pravda jakákoli, ztratil svou loď. Nějak už se to těm kněžím podařilo, buď muže uplatili, nebo přemluvili, či je k tomu špinavému znesvěcení přinutili výhrůžkami. Vzdaloval se od Jabua a Nagy, kráčel pomalu a vzpřímeně, ale než se mu podařilo nechat molo za sebou, už se za ním hnal Vinck a škemral, ať ho tam nenechává samotného. Když Blackthorne viděl, jak zoufale se muž třese strachy, svolil a nechal ho jít za sebou. Ale úplně před ním uzavřel svou mysl.

A pak náhle při břehu narazili na ty příšerné zbytky hlav. Bylo jich víc než sto, trčely naražené na kopích, před pohledem od mola zakryté dunami. Když se k nim přiblížili, vznesl se vzhůru bílý oblak křičících mořských ptáků, a jakmile oba muži spěšně prošli, ptáci se znovu slétli, aby pokračovali v hašteřivém pustošení.

Když si teď prohlížel kostru své lodi, zmocnila se ho jediná myšlenka: Mariko znala pravdu a pošeptala ji Kijamovi nebo kněžím: „Bez své lodi je Andžin-san proti Církvi bezmocný. Žádám vás, abyste ho nechali žít, zničte jen jeho loď…“

Úplně ji slyšel, jak to říká. Měla pravdu. Jak jednoduché řešení problému to pro katolíky bylo! Jistě. Ale totéž mohlo napadnout kohokoli z nich. Jak však dokázali překonat stráž čtyř tisíc mužů? Koho tak mohli podplatit? Jak?

Na tom, kdo to byl, nezáleží. Ani jak to udělal. Zvítězili.

Bože, pomoz mi, bez své lodi jsem mrtev. Teď jsem Toranagovi k ničemu a tahle válka nás všechny pohltí.

„Lodičko má nešťastná,“ vzdychl. „Odpusť mi – jak je to smutné, takhle zbytečně zahynout. Po tolika nespočetných mílích.“

„Co?“ ozval se Vinck.

„To nic,“ odpověděl. Ubohá lodi, odpusť mi. Tohle jsem s ní nikdy nevyjednal, ani s nikým jiným. Ubohá Mariko. Jí taky odpusť.

„Co jste to říkal, lodivode?“

„Ale nic. Jen jsem tak nahlas přemýšlel.“

„Něco jste říkal. Pro Krista Pána, slyšel jsem vás něco říkat!“

„Pro Krista Pána, drž hubu!“

„Cože? Že mám držet hubu? Dyť tu nadosmrti zůstanem, mezi těma hovnožroutama! Nebo snad ne?“

„Jo!“

„Tak vy říkáte, že jo?“ Vinck se třásl po celém těle a Blackthorne byl ve střehu. „Je to vaše chyba. Řek jste, abysme pluli do Japonska, a my jo, a kolik nás cestou pochcípalo, co? Za to můžete vy!“

„Ano. Máš pravdu, je mi to líto!“

„Že líto, lodivode? Jak se teď dostanem domů? Zatraceně, to je vaše práce, dostat nás domů! Jak to chcete udělat? No?“

„Nevím. Připluje sem jiná naše loď, Johanne. Prostě musíme čekat na dal –“

„Čekat? Jak dlouho máme čekat? Pět zahnojenejch let? Dvacet? Ježíšikriste, sám jste řek, že tyhle neřádi teď jdou do války!“ A tu Vinckův rozum selhal. „Usekaj nám hlavy a nabodají je jako tamty, sežerou nás ptáci…“ Roztřásl se záchvatem nepříčetného smíchu a sáhl do své roztrhané košile. Blackthorne uviděl pažbu pistole. Nebylo by těžké srazit Vincka k zemi a zbraně se zmocnit, ale nic na svou obranu neudělal. Vinck mu pistolí mával před obličejem, tančil okolo něj a blábolil v pomatené radosti. Blackthorne čekal beze strachu, doufal, že vyletí kulka, Vinck však vzal náhle nohy na ramena a běžel po pláži, ptáci se rozletěli, s vřeštěním a krákoráním se mu klidili z cesty. Vinck se zběsile řítil nějakých sto kroků, možná víc, pak se zhroutil a zůstal ležet na zádech. Nohy se mu stále pohybovaly, máchal pažemi a z úst se mu řinuly oplzlé nadávky. Po chvíli se s posledním výkřikem převalil na břicho tváří k Blackthornovi a ztuhl. Nastalo ticho.

Když Blackthorne k Vinckovi došel, mířila na něj pistole, oči zíraly s nepříčetnou nenávistí, sešklebené rty odhalovaly vyceněné zuby. Vinck byl mrtev.

Blackthorne mu zatlačil oči, zvedl ho, přehodil si jej přes rameno a kráčel zpátky. Vstříc mu běželi samurajové s Nagou a Jabuem v čele.

„Co se stalo, Andžin-san?“

„Pomátl se.“

„Opravdu? Je mrtvý?“

„Ano. Nejdřív pohřeb, potom Edo. Ano?“

„*Hai*.“

Blackthorne poslal pro lopatu, požádal je, aby ho na chvíli nechali o samotě a pohřbil Vincka nad čarou přílivu, na vršku, který shlížel na vrak lodi. Pronesl nad hrobem slova požehnání a zasadil do něho kříž, který zhotovil ze dvou kusů naplaveného dříví. Bylo tak snadné odříkat slova modlitby. Až příliš mnohokrát už to musel udělat. Jenom na této poslední cestě, od doby, co vypluli z Holandska, pouze za členy své vlastní posádky více než stokrát. Teď už zůstal naživu jen Baccus van Nekk a plavčík Croocq. Ostatní pocházeli z dalších lodí – němý Salamon, Jan Roper, kuchař Sonk a plachtař Ginsel. Pět lodí a čtyři sta devadesát šest mužů. A teď tedy Vinck. Všichni jsou pryč kromě nás sedmi. A kvůli čemu?

Abychom obepluli zeměkouli? Abychom byli první?

„Nevím,“ pronesl ke hrobu. „Ale teď už se to nepodaří.“

Udělal všude kolem pořádek. „*Sajonara,* Johanne.“ Pak sešel k moři a nahý doplaval k vraku, aby se očistil. Předtím Nagovi a Jabuovi řekl, že je to takový jejich zvyk, když někoho ze svých mužů pohřbívají na břehu. Není-li u toho nikdo jiný, musí to udělat o samotě kapitán a moře pak znamená očistnou lázeň, před jejich Bohem, jenž je Bohem křesťanským, i když ne docela stejným jako Bůh jezuitských křesťanů.

Pověsil se na jedno z žeber lodního trupu a viděl, že už obrůstá vilejši, kýlový štít o tři sáhy níž již zanášel písek. Moře se jí brzy zmocní a loď zmizí. Bezcílně se rozhlédl kolem. Tady už není co zachránit, řekl si, ale ani s ničím nepočítal.

Doplaval ke břehu. Již na něj čekalo několik jeho vazalů s čistým oblečením. Oblékl se, zasunul za pás meče a vracel se zpátky. Jeden vazal začal blízko mola na něco ukazovat. „Andžin-san!“

Poštovní holub pronásledovaný sokolem divoce pleskal křídly, aby dosáhl bezpečí domovského holubníku ve vesnici. Kukaň byla v podkroví nejvyšší budovy, postavené dál od břehu v mírné stráni. Dravec byl asi sto yardů od své oběti, vysoko nad ní, sklopil křídla a vrhl se střemhlav. Kolmým letem zasáhl cíl, až se peří rozletělo, přesto mu útok nevyšel úplně bezchybně. Holub s pokřikem padal, jako by byl smrtelně zraněn, ale nízko nad zemí se zase vzchopil a vylétl k domovu. Prolezl otvorem holubníku a byl v bezpečí. Sokol těsně za ním vyrážel vzteklé ik-ik-ik a všichni kromě Blackthorna holubovi provolávali slávu. Ani ptačí chytrost a odvaha s ním nepohnula. Jeho už se teď nedotýkalo nic.

„To bylo dobré, co?“ zvolal jeden z jeho vazalů, celý rozpačitý z pánovy zasmušilosti.

„Hm.“ Blackthorne se vracel ke galéře. Čekal tam Jabu se Sazuko, Kiri a kapitánem. Vše bylo připraveno. „*Jabu-san, ima Edo ka?*“ zeptal se ho.

Jabu mu však neodpověděl, nikdo si ho nevšímal. Všechny oči

sledovaly Nagu, který se hnal k vesnici. Z domu mu vyšel naproti holubář. Naga rozlomil pečeť a přečetl papírový proužek. „Galéra a všichni na palubě vyčkají v Jokohamě mého příjezdu.“ Pod zprávou byl podepsán Toranaga.

V časném ranním slunci se zpoza hřbetu pahorku vyhoupli jezdci. V čele jelo padesát zvědů a členů předsunuté stráže vedené Buntaróem. Po nich praporečníci a za nimi následoval Toranaga. Provázely ho hlavní síly bojového oddílu pod Omiho velením. Za nimi jel otec Alvito Cukku-san v sevřené skupině deseti akolytu a následoval nevelký zadní voj promíchaný s lovci nesoucími na rukavicích sokoly. Všichni dravci měli nasazenou čepičku, kromě jednoho velkého jestřába se žlutýma očima. Samurajové byli po zuby ozbrojeni a měli na sobě řetězové kyrysy a jezdeckou bitevní zbroj.

Toranaga jel s lehkostí, teď už se cítil uvolněný a silnější, jako by omládl. Byl rád, že se již blíží ke konci své cesty. Nyní tomu bylo dva a pul dne, co odeslal Nagovi příkaz zadržet galéru v Jokohamě, a vydal se z Mišimy na tento usilovný pochod. Dorazili sem velmi rychle, přibližně po každých dvaceti ri si brali nové koně. V jednom místě, kde jim koně nemohli poskytnout, byl odpovědný samuraj zbaven funkce, jeho služné připadlo jinému a jeho vyzvali, aby vykonal seppuku nebo si vyholil hlavu a stal se mnichem. Samuraj zvolil smrt.

Ten hlupák přece dostal varování, pomyslel si Toranaga. Celé Kantó mobilizuje a je ve válečném stavu. Ale případ toho chlapíka nakonec není úplně k ničemu, řekl si. Zpráva o jeho exemplárním potrestání se bleskově rozšíří po celém území mé domény a další zbytečná zdržení se již nebudou opakovat.

Tolik je toho ještě potřeba udělat, uvažoval. Jeho myslí se o překot míhaly skutečnosti, plány a obměny těchto plánů. Za čtyři dny nadejde onen klíčový den, dvaadvacátý v osmém měsíci, měsíci pozorování luny. Dnes se v Ósace k Išidovi formálně dostaví dvořan Ógaki Takamoto a s politováním oznámí, že návštěva Syna Nebes v tomto městě se kvůli onemocnění o několik dní odkládá.

Jak to bylo snadné, zařídit takové zpoždění. Přestože byl Ógaki princ sedmého řádu a jeho předkem byl císař Gó-Šókó, pětadevadesátý v pořadí dynastie, stejně jako všichni ostatní členové císařského dvora byl zchudlý. Dvůr neměl žádné vlastní příjmy. Ty náležely jedině samurajům a dvůr již po staletí závisel na důchodu – hubeném a vždy pečlivě hlídaném –, který mu poskytoval šógun, kampaku nebo právě vládnoucí vojenská klika. Toranaga tedy s pokorou a velmi opatrně využil prostředníků a Ógakimu vyčlenil deset tisíc koku ročně, jež může věnovat potřebným příbuzným, jak si Ógaki sám přál. Se vší skromností mu sdělil, že coby Minowara a

tedy rovněž potomek Gó-Šókóa je velmi potěšen, může-li být užitečný, a domnívá se, že Velebený by měl v tak zrádném klimatu, jaké vládne v Ósace, velmi dbát o své vzácné zdraví, zejména okolo dvaadvacátého dne.

Toranaga pochopitelně neměl žádnou záruku, že se Ógakimu podaří Velebeného přesvědčit či odradit, domníval se však, že rádci Syna Nebes, či císař sám, záminku k opoždění jen uvítají – s nadějí, že nakonec bude cesta zrušena úplně. Pouze jedenkrát za tři staletí opustil vládnoucí císař své posvátné útočiště v Kjótu. To bylo před čtyřmi lety na taikóovo pozvání, aby se mohl pokochat kvetoucími sakurami poblíž ósackého hradu, přičemž taikó současně postoupil svůj titul kampakua ve prospěch Jaemona. Tím bylo následnictví jakoby stvrzeno císařskou pečetí.

Za obvyklých okolností by si žádný daimjó, dokonce ani Toranaga, nikdy nedovolil učinit kterémukoli členu císařského dvora takovou nabídku, neboť to znamenalo porušení a uzurpování přednostního práva nadřízeného – v tomto případě regentské rady – a okamžité by to bylo právem vykládáno jako zrada. Toranaga ovšem věděl, že ze zrady již byl obviněn tak jako tak.

Zítra proti mně Išido vytáhne i se svými spojenci. Kolik času mi ještě zbylo? Kde by se měla odehrát bitva bitev? U Odawary? Vítězství závisí jedině na čase a na místě, nikoli na množství mužů. V nejlepším případě budou mít trojnásobnou přesilu. Nevadí, pomyslel si. Išido vychází z ósackého hradu! To Mariko ho odtamtud vystrnadila. V šachové partii o moc jsem ztratil královnu, ale Išido přišel o dvě věže.

To ano. Ale při posledním tahu jsi ztratil víc než jen královnu. Ztratil jsi loď. Z pěšáka se může stát královna – loď však nikdy!

Sjížděli z kopce rychlým klusem, až se jim kosti natřásaly. Pod nimi se rozprostíralo moře. Zahnuli na cestě a spatřili vesnici Jokohamu. Kousek od břehu čněl vrak lodi. Toranaga viděl návrší, na němž byl rozestaven mušketýrský pluk k bojové přehlídce s koňmi, se vším vybavením a mušketami v pouzdrech. Jiní stejně dobře vyzbrojení samurajové blíže ke břehu lemovali jeho cestu jako čestná stráž. Na okraji vsi klečeli ve vyrovnaných řadách vesničané a čekali, aby mu mohli vzdát čest. Za nimi kotvila galéra a na ní ho očekávali námořníci se svým kapitánem. Po obou stranách mola byly ke břehu upoutány rybářské čluny, vyrovnané v přepečlivém šiku, a v duchu ostře pokáral Nagu. Nařídil mu, aby připravil pluk k okamžitému pochodu, ale stáhnout rybáře a rolníky z jejich práce na moři a na polích, to byla nezodpovědnost.

Otočil se v sedle a přivolal jednoho samuraje. Přikázal mu, aby poslal Buntaróa napřed dohlédnout, zda je vše bezpečné a připravené. „Pak jeďte do vsi a ať se všichni vesničané kromě starosty rozejdou po své práci.“

„Ano, Milosti.“ Muž zaťal ostruhy a vyrazil tryskem vpřed.

Teď již byl Toranaga natolik blízko k návrší, že mohl rozeznat

jednotlivé tváře. Byl tam Andžin-san a Jabu, paní Kiri a Sazuko. Jeho vzrušení dostoupilo vrcholu.

Buntaró se řítil dolů po cestě, na zádech měl svůj velký luk se dvěma plnými toulci a těsně za ním jel půltucet dalších samurajů. Odbočili z cesty a vyjeli na návrší. Ihned spatřil Blackthorna a tvář mu ještě víc ztvrdla. Zarazil koně a opatrně se rozhlédl. Proti pluku byla postavena zastřešená přehlídková tribunka s jediným polštářem. Poblíž byla další, menší a nižší. Pod její stříškou čekaly Kiri a Sazuko. V čele pluku stál Jabu jako nejvyšší důstojník, po jeho pravici Naga, po levici Andžin-san. Všechno se zdálo bezpečné a Buntaró zamával na hlavní oddíl, že může pokračovat dál. Přiklusal předvoj, sesedl a rozmístil se na ochranu okolo přehlídkové tribunky. Do arény vjel Toranaga. Naga vysoce pozdvihl bojovou zástavu. V tom okamžiku zaburácelo ze čtyř tisíc hrdel: „Toranagáááá!“ a zástupy se uklonily.

Toranaga na jejich pozdrav nereagoval. V naprostém tichu se rozhlédl. Všiml si, že Buntaró pokradmu sleduje Andžina. Jabu měl meč, jejž mu kdysi dal, ale byl velice neklidný. Andžin-san se ukláněl řádně a bez hnutí. Jílec meče měl nalomený. Kiri a jeho nejmladší konkubína klečely s rukama přitisknutýma na tatami a hlavami skromně skloněnými. Oči mu na okamžik zjihly, pak však nesouhlasně pohlédl na vojsko. Všichni stále setrvávali v úklonu. On se jim neuklonil, jen jim stroze kývl a cítil zachvění, jež proběhlo řadami samurajů, když se znovu narovnávali. Výborně, pomyslel si, když mrštně seskakoval z koně, rád, že mají strach z jeho pomsty. Jeden samuraj se chopil otěží a odváděl jeho koně. Toranaga se k pluku obrátil zády. Zalit ve vlhkém vzduchu potem jako všichni ostatní došel ke svým dámám. „Nuže, Kiri-san, vítej doma!“

Znovu se mu radostně uklonila. „Děkuji vám, Milosti. Nikdy bych si nepomyslela, že budu mít to štěstí a vůbec vás ještě někdy uvidím.“

„Já také ne, paní.“ Toranaga nechal problesknout jiskřičku svého štěstí. Pohlédl na dívku. „Nu, Sazuko-san? Kdepak máš mého syna?“

„Je u své kojné, pane,“ odpověděla bez dechu, celá se tetelila na výsluní jeho otevřené přízně.

„Pošli prosím někoho pro naše dítě, ať je hned přinese.“

„Och, pane, směla bych ho s vaším dovolením přinést sama?“

„Ano, jistě, jak si přeješ.“ Toranaga se usmál a chvilku ji s velkým zalíbením pozoroval. Znovu pohlédl na Kiri. „Ty jsi docela v pořádku?“ zeptal se, aby to slyšela pouze ona.

„Ano, urozený pane. Ach ano – a mám takovou radost, když vás vidím v plné síle.“

„Trochu jsi shodila, Kiri-čan, a jsi mladší než dřív.“

„Ach, pane, promiňte, ale to není pravda. Stejně vám ale děkuji, děkuji

vám.“

Usmál se na ni. „Ať už je to čímkoli, sluší ti to. Tragédie – osamělost – opuštěnost… Mám radost, že tě vidím, Kiri-čan.“

„Díky, pane. Jsem tak šťastná, že poslušnost a oběť naší paní nakonec odemkla ósacké brány. Byla by nesmírně potěšena, pane, kdyby věděla, jak byla úspěšná.“

„Nejdřív se musím vypořádat s touhle chátrou, později si promluvíme. Myslím, že si toho máme spoustu co říci.“

„Ano, to tedy ano!“ Oči jí zajiskřily. „Syn Nebes se opozdí, že?“

„Bylo by to od něho moudré.“

„Mám pro vás soukromou zprávu od paní Očiby.“

„Ale? Výborně! Ale bude to muset počkat.“ Na chvilku se odmlčel. „A jak to bylo s paní Mariko, zemřela se ctí? Z vlastní vůle, nebo při nehodě, či nějakou chybou?“

„Mariko-sama si smrt zvolila. Bylo to seppuku. Kdyby to nebyla udělala, padla by do zajetí. Ach, pane, v těch hrozných dnech si počínala skvěle. Byla tak statečná! A Andžin-san také. Nebýt jeho, byli by ji zajali a zostudili. A nás všechny ostatní jakbysmet.“

„Tak, tak, ti nindžové.“ Toranaga vzdechl, jeho oči potemněly, až se sama zachvěla. „Išido se bude muset zodpovídat z hodně věcí, Kiri-čan. A teď mě prosím omluv.“ Důstojně přešel k přehlídkové tribunce a posadil se, opět přísný a hrozivý. Kolem něho hlídaly stráže.

„Omi-san!“

„Ano, pane?“ Omi vyšel vpřed a uklonil se. Byl štíhlejší a vypadal starší než dřív.

„Doprovoď paní Kiricubo do jejích pokojů a zajisti, aby mé byly na patřičné úrovni. Zůstanu tu dnes na noc.“

Omi po vojensku pozdravil a odešel. Toranagu potěšilo, když viděl, že Omi nad tou náhlou změnou plánu nehnul ani brvou. Výborně, pomyslel si, Omi se učí, anebo už mu jeho špehové řekli, že jsem sem tajně svolal Sudaru a Hiromacua, takže do zítřka odjet nemohu.

Nyní obrátil plnou pozornost k pluku. Na jeho pokyn vykročil Jabu a pozdravil. Zdvořile pozdrav opětoval. „Nu, Jabu-san! Vítejte zpět.“

„Děkuji, Milosti. Jsem tak šťastný, že jste se vyhnul Išidově zradě.“

„Díky. Však vy také. V Ósace to za moc nestálo, co?“

„To ne. Má vnitřní harmonie je napadrť, pane. Doufal jsem, že povedu ústup z Ósaky a budu vám moci bezpečně přivézt obě vaše dámy, vašeho syna a také paní Todu, pana Andžina a námořníky pro jeho loď. Je mi to velice líto, ale naneštěstí jsme se oba dočkali zrady – tam i tady.“

„Ano.“ Toranaga se podíval dolů na vrak, omývaný mořem. Obličejem mu přeběhl hněv a všichni se připravili na jeho výbuch. Ale žádný se nedostavil. „Karma,“ poznamenal. „Ano, karma, Jabu-san. Co zmůže

člověk proti živlům? Nic. Nedbalost je ovšem jiná věc. A teď k té Ósace. Chci slyšet všechno, co se stalo, dopodrobna – hned jak vojsko dostane rozchod a vykoupu se.“

„Mám pro vás písemnou zprávu, Milosti.“

„Dobře. Díky, ale nejdřív bych dal přednost tomu, kdybyste mi to řekl sám.“

„Je to pravda, že Velebený do Ósaky nepojede?“

„Jak se Velebený rozhodne, záleží jen na něm.“

„Přejete si vykonat přehlídku pluku, než dostane rozchod?“ zeptal se Jabu obřadně.

„A proč bych jim měl dopřávat takovou čest? Cožpak nevíte, že upadli v nemilost, živly neživly?“ dodal potichu.

„Ano, Milosti. Odpusťte. Je to hrozné.“ Jabu se bez úspěchu pokoušel číst Toranagovy myšlenky. „Byl jsem otřesen, když jsem slyšel, co se stalo. Ani se tomu nechce věřit.“

„Také si myslím.“ Toranagova tvář se zachmuřila, pohlédl na Nagu a množství seřazených bojovníků za ním. „Stále nechápu, jak jste mohli být tak neschopní. Tu loď jsem potřeboval!“

Naga se chvěl. „Prosím za prominutí, pane, ale přejete si, abych to dal znovu vyšetřit?“

„Co teď tak mohu chtít, když už jsi všechno udělal?“

„Já nevím, pane, nic, pane, odpusťte mi, prosím.“

„Vyšetřoval jsi to přece důkladně, ne?“

„Ano, pane. Odpusťte mi prosím mou tupost.“

„To nebyla tvoje chyba. Ty jsi tu nebyl. Nevelel jsi jim.“ Toranaga se znovu netrpělivě obrátil k Jabuovi. „Je to zvláštní, skoro podezřelé, že jak pobřežní, tak táborová i palubní hlídka a velitel byli té noci vesměs muži z Izu – kromě těch několika róninů pana Andžina.“

„Ano, pane. Zvláštní, to snad, ale promiňte, nikoli podezřelé. Zcela správně jste za to učinil důstojníky zodpovědnými, tak jako Naga-san potrestal ty ostatní. Promiňte, hned jak jsem přijel, provedl jsem vlastní vyšetřování, ale neřeknu vám žádnou novou zprávu, nemám k tomu co dodat. Souhlasím, že je to karma – karma, které nějak pomohli špinaví křesťani. Tak jako tak se omlouvám.“

„Ach tak? Tak vy říkáte, že to byla sabotáž?“

„Žádný důkaz na to není, Milosti, ale přílivová vlna a obyčejný požár, to je na vysvětlení trochu málo. Takový oheň přece mohli uhasit. Znovu se omlouvám.“

„Přijímám vaši omluvu, ale stejně mi laskavě řekněte, jak tu loď nahradím. Já ji potřebuji!“

Jabu měl sevřený žaludek. „Ano, Milosti, já vím. Promiňte, nahradit ji nelze, ale Andžin-san nám během plavby říkal, že brzy k nám z jeho země

dorazí další bojové lodě.“

„Jak brzy?“

„To on neví, pane.“

„Za rok? Za deset let? Vždyť mně zbývá sotva deset dní.“

„Odpusťte, kéž bych to věděl. Možná byste se měl zeptat jeho, Milosti.“

Toranaga se poprvé podíval přímo na Blackthorna. Vysoký muž tam stál o samotě, světlo z jeho tváře se vytratilo. „Andžin-san!“

„Ano, pane?“

„Je to zlé. Moc zlé, že?“ Toranaga ukázal na vrak dole pod nimi.

„Ano, velmi zlé, pane.“

„Jak brzy připlují další lodě?“

„Mé lodě, pane?“

„Ano.“

„Až – až řekne Buddha.“

„Dnes večer si promluvíme. Teď jděte. Děkuji vám za Ósaku. Ano. Jděte na galéru – nebo do vesnice. Večer si promluvíme. Rozumíte?“

„Ano. Promluvíme večer, rozumím, pane. Děkuji. Kdy večer, prosím?“

„Přijde pro vás posel. Děkuji za Ósaku.“

„Má povinnost. Ale já dělal málo. Toda Mariko-sama všechno. Všechno pro Toranaga-sama.“

„Ano.“ Toranaga s vážností opětoval úklonu. Andžin-san užuž odcházel, ale zastavil se. Toranaga pohlédl na vzdálenější konec návrší. Právě tam dorazil Cukku-san se svými akolyty a začali sesedat. V Mišimě kněze k rozhovoru nepřijal – ačkoli mu ihned podal zprávu o zničení lodě – a úmyslně ho nechal čekat, až jak to dopadne v Ósace a až galéra bezpečně dopluje do Andžira. Teprve pak se Toranaga rozhodl, že sem kněze vezme s sebou, aby mohlo v pravý čas dojít ke konfrontaci.

Blackthorne zamířil ke knězi.

„Ne, Andžin-san. Později, teď ne. Teď jděte do vesnice!“ nařídil.

„Ale pane! Ten muž zničil má loď! Je to nepřítel!“

„Půjdete támhle!“ Toranaga ukázal k vesnici pod nimi. „Tam laskavě počkáte. Večer si promluvíme.“

„Pane, prosím vás, ten člověk –“

„Ne. Půjdete ke galéře,“ trval na svém Toranaga. „Teď hned. Prosím.“ Takhle je to lepší, než takového sokola rozdrtit v hrsti, pomyslel si se vzrušením. Na chvilku ho pobavilo, jak přikazoval své vůli, aby na Blackthorna dolehla. Je to tak lepší, protože Andžin-san je nejen divoký, ale i nebezpečný a nevyzpytatelný, nikdy nevíš, kolik toho v něm je. Je jedinečný, nikdy jsem podobného člověka nepoznal.

Koutkem oka postřehl, že Buntaró vykročil Andžinovi do cesty, celý dychtivý vynutit poslušnost. Jak hloupé, pomyslel si Toranaga bezděčně, a

jak zbytečné. Nespouštěl z Blackthorna oči. Konečně ho ovládl.

„Ano. Jdu teď, Milosti. Promiňte. Jdu teď," dodal Blackthorne. Setřel si pot z obličeje a dal se do kroku.

„Děkuji vám, Andžin-san," řekl Toranaga. Navenek nedal znát radost ze svého vítězství. Pozoroval, jak Blackthorne poslušně odchází– vášnivý, silný, vražedný, ale nyní podrobený Toranagově vůli.

A pak své rozhodnutí změnil. „Andžin-san!" zavolal. Dospěl k názoru, že nadešel čas uvolnit dravci řemínky a nechat zabijáka volně vzlétnout. Čas závěrečné zkoušky. „Poslyšte, když chcete, můžete tam jít. Já myslím, že je lepší ho nezabíjet. Ale chcete-li, aby Cukku-san zemřel –zabte ho. Lepší je nechat ho žít." Vyslovil to pomalu a pečlivě a ještě to zopakoval. *„Wakarimasu ka?"*

„Hai."

Toranaga pohlédl do těch neuvěřitelně modrých očí, naplněných zarytým nepřátelstvím, a přemítal, zda tento dravec, vypuštěný na svou kořist, zabije, anebo jen z vlastního rozmaru nezabije a vrátí se mu na pěst bez kořisti. *„Wakarimasu ka?"*

Toranaga mávl rukou na znamení, že ho propouští. Blackthorne se otočil a vykročil k severu, směrem, kde stál Cukku-san. Buntaró mu ustoupil z cesty. Vypadalo to, že Blackthorne si nevšímá nikoho jiného než kněze. Den se zdál stále parnější.

„Tak co, Jabu-san? Co udělá?" zeptal se Toranaga.

„Zabije ho. Samozřejmě že ho zabije, když se mu podaří ho chytit. Ten kněz si přece zaslouží zemřít. Všichni kněží křesťanů si zaslouží chcípnout, ne? Všichni křesťané. Jsem si jist, že za tou sabotáží byli oni – kněží a Kijama, i když to nemohu dokázat."

„Vsadil byste na to vlastní život, že ho zabije?"

„To ne, pane," vyhrkl Jabu spěšně. „Ne, to bych neudělal. Promiňte. Vždyť je to barbar – oba jsou barbaři."

„Naga-san?"

„Kdybych byl v jeho kůži, tak bych kněze zabil, pobil bych je všechny, teď když bych měl vaše svolení. Nikdy jsem ještě na nikom neviděl tak otevřenou nenávist. Poslední dva dny byl Andžin-san jako šílenec, chodil sem tam, něco si mumlal sám pro sebe, civěl na ten vrak, spal u něj stočený na písku, sotva vzal něco do úst…" Naga se znovu ohlédl po Blackthornovi. „Souhlasím, že to nebyl jenom přírodní živel, ten sám jeho loď nezničil. Vím, že kněží v tom nějak museli mít prsty – taky to nemohu dokázat, ale nějak… Nevěřím, že to způsobila bouře."

„Vyber si!"

„Vybuchne. Podívejte se na tu chůzi… Myslím, že ho zabije – a doufám, že to udělá."

„Buntaró-san?"

Buntaró se obrátil, mohutné čelisti neholené, osmahlé nohy pevně rozkročené, prsty na tětivě luku. „Doporučil jste mu, aby ho nezabíjel, takže nechcete, aby Cukku-san zemřel. Mně je úplně jedno, jestli ho Andžin-san zabije nebo ne, pane. Jde mi jen o to, na čem záleží vám. Smím ho zarazit, když se ukáže, že vás nehodlá poslechnout? Na tenhle dostřel to mohu lehce udělat.“

„Můžeš zaručit, že ho jenom poraníš?“

„To ne, pane.“

Toranaga se tiše rozesmál a prolomil napětí. „Andžin-san ho nezabije. Bude křičet a zuřit nebo syčet jako had a lomcovat mečem a Cukku-san vzplane tím svým ‚svatým‘ zanícením, vůbec se ho nebude bát a na oplátku na něj bude vrčet: ‚To byl zásah Boží, vaší lodi jsem se ani nedotkl!‘. Nato na něj Andžin-san křikne, že je lhář, a Cukku-san bude naplněn o to větším zápalem, zopakuje své tvrzeni, odpřísáhne před svým Bohem, že je to pravda, zřejmě ho prokleje a budou se nenávidět tak, že by jim to vystačilo na dvacet životů. Nikdo nezemře. Alespoň ne teď.“

„Jak to všechno víte, otče?“ zvolal Naga.

„Nevím to určitě, synu. Ale myslím, že to tak dopadne. Vždycky je důležité najít si čas a zkoumat lidi – důležité lidi. Přátele i nepřátele. Aby jim člověk porozuměl. Oba jsem dobře sledoval. Oba jsou pro mě velmi důležití. Viďte, Jabu-san?“

„Ano, pane,“ přitakal Jabu, náhle nějak nesvůj.

Naga zalétl rychlým pohledem k Blackthornovi. Andžin-san stále kráčel vpřed stejným neuspěchaným krokem, teď mu ke knězi zbývalo asi sedmdesát kroků. Cukku-san tam čekal v čele svých akolytů, s jejich oranžovými rouchy si pohrával vánek od moře.

„Ale otče, žádný z nich přece není zbabělec. Proč – jak by teď z toho mohli se ctí vycouvat?“

„Nezabije ho ze tří důvodů. Především proto, že Cukku-san není ozbrojen a nebojoval by, dokonce ani rukama. Zabít neozbrojeného muže je proti jejich zákonům – je to prý nečestné, hřích před jejich křesťanským Bohem. Za druhé proto, že je křesťan. Za třetí proto, že jsem se rozhodl, že teď na to není příhodný čas.“

„Promiňte, prosím,“ ozval se Buntaró, „chápu ten třetí důvod, jsem schopen pochopit i ten první, ale není nakonec skutečnou příčinou jejich nenávisti to, že jsou vzájemně přesvědčeni, že ten druhý není křesťan, ale zloduch – vyznavač Satanův? Neříkají tomu právě tak?“

„Jistě, ale tenhle jejich bůh Ježíš učil, nebo se to o něm aspoň tvrdí, že svým nepřátelům máme odpouštět. Právě to znamená být křesťanem.“

„To je tedy pěkně hloupé,“ odfrkl Naga. „Odpouštět nepřátelům je pitomost.“

„Taky si myslím.“ Toranaga se podíval na Jabua. „Je to pošetilost,

odpouštět nepříteli, že, Jabu-san?“

„Rozhodně,“ souhlasil Jabu.

Toranaga pohlédl severním směrem. Ty dvě postavy už byly skoro u sebe a v duchu si teď za svou neuváženost nadával. Oba muže pořád velmi naléhavě potřeboval a nebylo zapotřebí riskovat život kteréhokoli z nich. Andžina ke knězi vyslal kvůli osobnímu vzrušení, ne aby soka zabil, a teď své hlouposti litoval. Nyní s ostatními zaujatě čekal. Ale dopadlo to přesně tak, jak předpověděl. Hádka byla krátká, ostrá a plná zášti, dokonce i takto zpovzdálí, a Toranaga se chvíli s velkou úlevou ovíval vějířem. Kdyby se tak mohl dozvědět, jaká slova mezi nimi padla, aby zjistil, zda měl pravdu. Brzy viděli, jak Andžin-san rázuje pryč. Za ním si Cukku-san otíral čelo barevným papírovým kapesníkem.

„No tohle!“ vyklouzlo Nagovi obdivně. „Jak bychom pod vaším velením mohli prohrát?“

„Až příliš snadno, synu, je-li to má karma.“ Pak se Toranagova nálada změnila. „Naga-san, nařiďte všem samurajům, kteří se s galérou vrátili z Ósaky, ať se dostaví do mých pokojů.“

Naga odspěchal.

„Jabu-san, jsem rád, že vás mohu opět uvítat v bezpečí. Dejte svému pluku rozchod – po večeři si promluvíme. Mohu pro vás poslat?“

„Ale samozřejmě. Děkuji vám, Milosti.“ Jabu po vojensku pozdravil a odešel.

Teď, když byli sami dva, kromě stráží, jež poslal z doslechu, prohlížel si Toranaga Buntaróa. Muž byl neklidný, tak jako pes, když se na něj někdo upřeně dívá. Když už to dál nemohl snést, zeptal se: „Pane?“

„Kdysi jsi mě požádal o jeho hlavu, že?“

„Ano – ano, pane.“

„Nu?“

„On – v Andžiru se mě dotkl. Stále – stále cítím hanbu.“

„Nařídil jsem, abys tu hanbu pustil z hlavy.“

„Pak na ni tedy zapomenu, pane. Ale ona mě s ním zradila a to z hlavy pustit nemohu, nemohu, dokud je on naživu. Mám na to důkaz. Chci, aby zemřel. A to hned. On… pane, prosím vás, jeho loď je pryč, tak k čemu vám ten chlap ještě je? Žádám to jako své životní přání.“

„Jaký důkaz?“

„Všichni o tom vědí. Cestou z Jokose. Mluvil jsem s Jošinakou. Každý to ví,“ dodal podrážděně.

„Jošinaka je spolu viděl? Obvinil ji snad?“

„Ne. Ale říkal mi…“ Buntaró vzhlédl a v očích se mu zračilo utrpení. „Já to vím, a to stačí. Prosím vás, chci to jako své celoživotní přání. Nikdy jsem přece od vás nic nežádal.“

„Já ho potřebuji živého. Nebýt jeho, nindžové by ji byli zajali, zostudili

ji a tím i tebe.“

„Životní přání,“ opakoval Buntaró. „Žádám vás o to. Jeho loď je pryč – on, on… udělal, co jste na něm chtěl. Prosím vás.“

„Já mám důkaz, že tě s ní nezostudil.“

„Promiňte, jaký důkaz?“

„Tak poslouchej. Tohle říkám jenom tobě – tak jak jsem se s ní domluvil. Nařídil jsem jí, aby se stala jeho přítelkyní.“ Toranaga se na něho pozorně zadíval. „Byli to přátelé, to ano. Andžin-san ji uctíval, ale nikdy tě s ní nepohaněl, ani ona s ním. V Andžiru, krátce před tím zemětřesením, když poprvé navrhla, že se vydá do Ósaky vysvobodit všechny rukojmí – tím, že se Išidovi veřejně vzepře, pak vykoná seppuku a vyhrotí tak situaci k rozhodnému okamžiku, ať už Išido udělá, co udělá – toho dne jsem roz –“

„Takže to tak bylo naplánováno?“

„Ale samozřejmě. Cožpak se nikdy nic nenaučíš? Toho dne jsem jí nařídil, aby se s tebou rozvedla.“

„Pane?“

„Rozvedla. Není ti to slovo snad jasné?“

„Ano, ale –“

„Rozvedla. Celé roky tě přiváděla k šílenství, ty jsi s ní po léta zacházel, raději nemluvit. A jak ses choval k její pěstounce a dámám? Cožpak jsem ti neřekl, že ji potřebuji, aby panu Andžinovi tlumočila? Stejně ses neovládl a zmlátil ji – ve skutečnosti jsi ji tehdy málem zabil, není to tak? Co?“

„Ano – prosím za odpuštění.“

„Bylo už načase s takovým manželstvím skoncovat. Prohlásil jsem je za zrušené. Právě tenkrát.“

„Ona o rozvod požádala?“

„Ne. Rozhodl jsem to já a také jsem to tak nařídil. Tvoje manželka mě ale naléhavě žádala, abych ten příkaz odvolal. Odmítl jsem. Na to mi řekla, že raději ihned vykoná seppuku, i bez mého povolení, než aby dopustila, abys byl takhle pohaněn. Přikázal jsem jí, aby poslechla. Odmítla.“ Toranaga zlostně pokračoval: „Tvá žena mě přiměla, mě, svého lenního pána, abych stáhl svůj právoplatný příkaz a donutila mě přistoupit na to, že bude bezvýhradně platný až po Ósace – oba jsme přitom věděli, že Ósaka pro ni znamená smrt. Už tomu rozumíš?“

„Ano – ano, to chápu.“

„Andžin-san v Ósace zachránil její čest, a s ní i čest mých dam a mého nejmladšího syna. Nebýt jeho, oni a všichni ostatní rukojmí by dodnes trčeli v Ósace, já bych byl mrtev nebo v rukou Ikawy Džikkjúa, pravděpodobně v řetězech jako sprostý zločinec!“

„Promiňte, prosím, ale… proč to udělala? Nenáviděla mě – proč by chtěla rozvod odkládat? Kvůli Sarudžimu?“

„Kvůli tvé cti. Věděla, co je to povinnost. Tvojí manželce natolik záleželo na tvé cti – dokonce i po její smrti – že můj souhlas zahrnoval i to, že všechno zůstane soukromou věcí mezi ní, tebou a mnou. Nikdo jiný se to nikdy nedoví, ani Andžin-san, ani její syn, nikdo – dokonce ani její křesťanský kněz, ke kterému chodila na zpověď.“

„Cože?“

Toranaga mu všechno znovu vysvětlil. Konečně to Buntaró jasně pochopil a Toranaga ho propustil. Potom, když byl konečně na chvíli sám, vstal a protáhl se, z námahy po příjezdu celý vyčerpaný. Slunce bylo stále ještě vysoko, i když už odpoledne pokročilo. Pociťoval velkou žízeň. Od svého osobního strážce přijal trochu studeného ča a pak sešel na břeh. Shodil propocené kimono a začal plavat. Moře mu připadalo báječné, ohromně osvěžující. Potopil se pod vodu, ale nezůstával tam dlouho, věděl, že by tím stráže zneklidnil. Vynořil se a položil se na záda, díval se do nebe a nabíral síly na dlouhou noc, která ho čekala.

Ach, Mariko, pomyslel si, jaká ty jsi úžasná dáma. Ano, jsi, protože ty budeš žít bezpochyby věčně. Jsi u svého křesťanského Boha ve vašem křesťanském nebi? Doufám, že ne. To by byla hrozná škoda. Věřím, že tvůj duch jen přečkává čtyřicet Buddhových dnů, aby někde tady blízko vstoupil do nového života. Modlím se, aby tvá duše přišla do mé rodiny. Prosím o to. Ale opět jako žena – ne jako muž. Nemůžeme si dovolit, aby ses stala mužem. Jsi příliš jedinečná, než aby ses mohla tak zahodit.

Usmál se. Tehdy v Andžiru se to opravdu stalo tak, jak Buntaróovi vylíčil, i když ho nikdy nenutila příkaz odvolat. „Jak by mě taky mohla donutit, abych udělal něco, co nechci?“ prohodil k nebi. Poslušně ho požádala, tak jak se patřilo, aby se o rozvodu veřejně nezmiňoval, dokud nebude po Ósace. Ovšem kdybych jí tehdy nevyhověl, určitě by byla vykonala seppuku, ujišťoval se. Zajisté by na tom trvala. Ovšemže by na tom trvala a to by všechno pokazilo. Tím, že jsem předem souhlasil, prostě jsem ji jen ušetřil zbytečné hanby a hádek a sebe zbytečných starostí. A tím, že to udržím v tajnosti i teď, jak by si nepochybně přála, můžeme zase všichni jenom získat. Jsem rád, že jsem ustoupil, pomyslel si vlídně, a pak se nahlas zasmál. Tu přes něj šplouchla vlnka, najednou měl ústa plná mořské vody, až se zalkl.

„Jste v pořádku, Milosti?“ volal zneklidnělý strážce, jenž plaval poblíž.

„Jo. Samozřejmě že ano.“ Toranaga se šlapaje vodu znovu dávivě rozkašlal a odplivl si. Tohle tě odnaučí domýšlivosti. To už je druhá chyba, co jsi dnes udělal. Pak spatřil vrak. „Pojď, budeme plavat o závod!“ zavolal na svého strážce.

Závodit s Toranagou znamenalo závodit doopravdy. Jeden z jeho hejtmanů ho kdysi nechal schválně vyhrát, doufal, že tím získá jeho přízeň. Ta chyba onoho muže připravila o všechno.

Strážce zvítězil. Toranaga mu poblahopřál, přidržel se jednoho z žeber a počkal, až znovu popadl dech. Potom se s dychtivou zvědavostí rozhlédl. Vklouzl pod vodu a prohlížel si kýl Erasma. Když ukojil svou zvědavost, vyšel na břeh a vrátil se do tábora, osvěžen a připraven.

Nachystali pro něho výhodně položený provizorní domek s širokou doškovou střechou nesenou silnými bambusovými sloupy. Šódži a přepážky vyrůstaly ze zvýšené dřevěné podlahy pokryté tatami. Stráže již byly na svých místech. Byly tu i domky pro Kiri a Sazuko, sluhy a kuchaře, propojené soustavou jednoduchých cestiček vztyčených na provizorních sloupcích.

Konečně poprvé spatřil své dítě. Paní Sazuko by si samozřejmě nikdy nedovolila být tak nezdvořilá, aby svého syna přinesla hned na návrší, přestože jí k tomu dal celý šťastný příležitost. Obávala se, že by mohla narušit důležité záležitosti – a skutečně by to tak bylo.

Dítě ho velmi potěšilo. „Krásný chlapeček," zářil pýchou, když ho se zkušenou jistotou držel na rukou. „A Sazuko, ty jsi ještě mladší a hezčí, než jakou jsem tě kdy viděl. Musíme mít co nejdřív další děti. Mateřství ti sluší."

„Ach, můj pane," vyhrkla, „bála jsem se, že vás už nikdy neuvidím a nebudu vám moci ukázat vašeho nejmladšího synáčka. Jak se z té pasti dostaneme… Išidova vojska…"

„Podívej, jaký je pěkný! Příští týden dám na jeho počest postavit svatyni a poskytnu jí…" zarazil se a ubral polovinu z čísla, které měl nejprve na jazyku, a pak to ještě jednou vydělil dvěma, „dvacet koku ročně."

„Ó, pane, vy jste tak štědrý!"

Bezelstně se usmívala. „Ano," souhlasil. „To bude nějakému mizernému kněžskému příživníkovi stačit, aby párkrát odříkal *Namu Amida Bucu*, co říkáš?"

„Ale ovšem, pane. Ta svatyně bude blízko hradu v Edu? Ach, nebylo by nádherné, kdyby byla na řece nebo na potoce?"

Zdráhavě souhlasil, ačkoli takový vybraný pozemek ho přijde na víc, než chtěl na celou rozhazovačnou záležitost vynaložit. Ale chlapec je pěkný, letos si mohu dovolit být štědrý, pomyslel si.

„Ó, díky, pane…" Paní Sazuko zmlkla. Ke stinné verandě, kde seděli, spěchal Naga.

„Promiňte, prosím. Otče, co s těmi vašimi samuraji z Ósaky? Jak se s nimi chcete setkat, po jednom nebo se všemi najednou?"

„Jednotlivě."

„Dobře, pane. A chtěl by s vámi mluvit kněz Cukku-san, až vám to bude vyhovovat."

„Řekni mu, že jakmile to bude možné, pošlu pro něho." Toranaga se dal

znovu do hovoru se svou konkubínou, ale ta ho hned zdvořile požádala, aby ji omluvil, protože věděla, že se samuraji chce jednat bez odkladů. Požádal ji, aby zůstala, ona ho však poprosila, aby jí dovolil odejít, a on souhlasil.

Důkladně muže vyzpovídal, třídil si jejich vyprávění, tu a tam některého samuraje zavolal zpátky a podrobil ho křížovému výslechu. Do západu slunce věděl dokonale, co se stalo, nebo co si všichni mysleli, že se stalo. Pak trochu pojedl, lehce a rychle, bylo to jeho první jídlo za celý den, zavolal Kiri a všechny stráže poslal z doslechu.

„Nejdřív mi řekni, co jsi dělala, co jsi všechno viděla a čeho jsi byla svědkem, Kiri-čan."

Než byl uspokojen, padla už noc, přestože Kiri byla připravena dokonale.

„Hmmm, to tedy bylo o chlup, Kiri-čan," podotkl. „Až příliš."

„Ano," odvětila, s rukama složenýma ve svém rozložitém klíně. Pak dodala s vroucí něžností: „Všichni bohové, velcí i bezvýznamní, nad vámi drželi ochrannou ruku, pane, i nad námi. Odpusťte mi, prosím, že jsem znejistěla, jak to dopadne, že jsem o vás zapochybovala. Bohové nás ochraňovali."

„Už to tak bude, ano, určitě." Toranaga pozoroval noc. S plameny pochodní si pohrával lehký mořský vánek, který už zahnal noční hmyz a dvojnásob tak večer zpříjemnil. Na nebi visel jasný měsíc, rozeznával tmavé skvrny na jeho tváři a nepřítomně přemítal, zda to temnější je země a to ostatní sníh a led, a kdo tam asi žije. Ach, je ještě tolik věcí, kterým bych chtěl přijít na kloub, pomyslel si.

„Mohu se vás na něco zeptat, Tora-čan?"

„Copak, paní?"

„Proč nás Išido nechal odejít? Doopravdy. Nemusel to přece udělat, ne? Na jeho místě bych to nedělala – nikdy. Proč tedy?"

„Nejdřív mi řekni, jakou mi neseš zprávu od paní Očiby."

„Řekla mi: ‚Sdělte prosím knížeti Toranagovi, že bych si při vší úctě přála, aby se mu podařilo nalézt nějaký způsob, jak své rozpory s následníkem vyřešit. Jako důkaz následníkovy náklonnosti bych chtěla knížete Toranagu ujistit, že následník vyjádřil mnohokrát svou nechuť vést jakákoli vojska proti svému strýci, pánu Kantó –'„

„To že řekla?!"

„Ano. Věru tak."

„Musí beze všech pochyb vědět – a Išido taky –, že pokud proti mně Jaemon pozvedne korouhev, musím prohrát!"

„Tak to řekla, pane."

„Jejejej!" Toranaga sevřel svou mohutnou mozolnatou pěst a praštil do tatami. „Jestli je to skutečná nabídka a ne jenom léčka, jsem na půli cesty

do Kjóta, a ještě o krok dál.“

„To ano,“ přitakala Kiri.

„Co za to bude chtít?“

„Já nevím. Nic víc neřekla, pane. To je celá zpráva – kromě pozdravů pro její sestru.“

„Co bych tak mohl Očibě dát, co ještě nemá? Ósaka je její, má všechny poklady, Jaemon pro mě byl vždycky dědicem říše. Tahle válka je zbytečná. Ať se stane cokoli, za osm let se z Jaemona stane kampaku a zdědí zemi, tuto zemi. Ta žena už nemůže dostat nic víc.“

„A co když stojí o sňatek?“

Toranaga rozhodně zavrtěl hlavou. „Ne, ta ne. Tahle ženská by se za mě nikdy neprovdala.“

„Ale bylo by to pro ni dokonalé řešení, pane.“

„Na to by nikdy ani nepomyslela. Očiba jako moje manželka? Čtyřikrát prosila taikóa, aby mě zahubil.“

„Jistě. Ale to byl ještě naživu.“

„Udělám všechno, co říši upevní, udrží mír a napomůže tomu, aby se z Jaemona stal kampaku. Jde jí snad o tohle?“

„Potvrdilo by to následnictví. To je pro ni nejvyšším cílem.“

Toranaga se znovu zadíval na měsíc, ale jeho mysl se nyní soustředila na onu záhadu, připomenul si, co kdysi v Ósace říkala paní Jodoko. Když ho nenapadla žádná okamžitá odpověď, nechal to být, aby se dále věnoval důležitější přítomnosti. „Myslím, že má zase něco za lubem. Řekl vám Kijama, že barbarská loď byla úkladně zničena?“

„Ne, pane.“

Toranaga se zamračil. „To mě překvapuje, protože v té době už o tom musel vědět. Cukku-san se to ode mě dozvěděl, jakmile jsem se to doslechl sám, a tvářil se, že o tom ihned podá zprávu po holubovi, i když tím by jenom potvrdil, co už dávno museli dobře vědět.“

„Taková zrada by měla být potrestána. Zasloužili by to jak její strůjci, tak ti hlupáci, kteří to dopustili.“

„Při troše trpělivosti dostanou, co jim patří, Kiri-san. Křesťanští kněží prý tvrdí, že to byla ‚ruka Boží‘.“

„Takové pokrytectví! To je ale hloupost, co?“

„To je.“ Na jednu stranu veliká hloupost, pomyslel si Toranaga, na druhou stranu ne zas tak docela. „Nu, děkuji ti, Kiri-čan. Ještě jednou, jsem tak rád, že jsi v bezpečí. Dnes zůstaneme na noc tady. A teď mě prosím omluv. Pošli pro pana Jabua a až přijde, přines nám ča a sake a pak nás nech o samotě.“

„Ano, pane. Mohu vám teď položit svou otázku?“

„Tu samou?“

„Ano, pane. Proč nás Išido nechal odejít?“

„Na to mám jedinou odpověď, Kiri-čan. Nevím. Udělal chybu.“

Uklonila se a spokojeně se vzdálila.

Než Jabu odešel, byla už skoro půlnoc. Toranaga se mu při vyprovázení uklonil jako rovný rovnému a ještě jednou mu za všechno poděkoval. Pozval ho na tajnou válečnou radu příštího dne, potvrdil ho ve funkci nejvyššího velitele mušketýrského pluku a písemně ho ustanovil absolutním vládcem provincií Tótomi a Suruga – jakmile jen budou dobyty a zabezpečeny.

„Ten pluk má teď pro nás životní význam, Jabu-san. Výhradně vy budete zodpovídat za jeho strategii a výcvik. Spojení mezi námi může obstarávat Omi-san. Využijte znalostí pana Andžina – všeho, co bude potřeba. Rozumíte?“

„Ano, to bude skvělé, pane. Dovolte mi, abych vám vyjádřil svůj nejpokornější dík.“

„Vykonal jste pro mě ohromnou službu, když jste v pořádku přivezl zpátky mé dámy, syna a pana Andžina. S tou lodí, to je hrozné – karma. Snad brzy připluje jiná. Dobrou noc, příteli.“

Toranaga popíjel ča. Teď se cítil velmi unavený.

„Naga-san?“

„Pane?“

„Kde je Andžin-san?“

„U vraku, s několika svými vazaly.“

„Co tam dělá?“

„Jen tak na něj zírá.“ Naga byl pod otcovým pronikavým pohledem celý nesvůj. „Promiňte, pane, nebo by tam snad neměl být?“

„Co? Ale ne, to je jedno. A kde je Cukku-san?“

„V jednom z domků pro hosty, pane.“

„Už ses mu zmínil, že se chceš napřesrok stát křesťanem?“

„Ano, pane.“

„Dobrá. Tak ho přiveď.“

Za chvilku už Toranaga viděl knězovu vysokou, štíhlou postavu, jak se blíží mezi pochodněmi – přísný obličej s hlubokými vráskami, černé vlasy s tonzurou, bez jediného šedivého pramínku – a najednou si vzpomněl na Jokose. „Jak velmi je důležitá trpělivost, že, Cukku-san?“

„Ano, vždycky. Ale proč to říkáte, Milosti?“

„Ó, jen jsem tak přemýšlel o Jokose. Bylo to tak nedávno, a přece tehdy bylo všechno jinak.“

„Ach tak, to je pravda. Ano, pane, spletité jsou cesty Boží. Tak mě těší, že jste stále na svém vlastním území.“

„Chtěl jste se mnou mluvit?“ zeptal se Toranaga a ovíval se vějířem. Tajně knězi záviděl ploché břicho i jeho dar jazyků.

„Chtěl jsem se pouze omluvit za to, co se stalo.“

„Co vám Andžin-san řekl?“

„Mnoho zlostných slov – a obvinil mě, že prý jsem spálil jeho loď.“

„A udělal jste to?“

„Ne, pane.“

„Kdo tedy?“

„Byl to zásah Boží. Přišla bouře a loď shořela.“

„Nebyl to zásah Boží. Říkáte tedy, že jste tomu nenapomohl, vy ani žádný jiný kněz, žádný křesťan?“

„Ale ano, napomohl, pane. Modlil jsem se za to. My všichni. Jako že je Bůh nade mnou, byl jsem přesvědčen, že ta loď je nástroj Ďáblův –už jsem vám to řekl mnohokrát. Vím, že jste byl jiného názoru, a znovu vás prosím za odpuštění, že jsem se vám v této věci příčil. Ale tento Boží zásah nakonec možná pomohl, aniž ublížil.“

„Ale? Jak to myslíte?“

„Otec vizitátor už není vyrušován úzkostí, pane. Nyní se může soustředit na knížete Kijamu a Onošiho.“

„To už jsem slyšel dřív, Cukku-san,“ podotkl Toranaga stroze. „Jakou opravdu užitečnou pomoc mi nejvyšší kněz křesťanů může poskytnout?“

„Milosti, důvěřujte v –“ Alvito se zarazil a pak upřímně vyhrkl: „Promiňte, prosím, pane, ale celým srdcem cítím, že když budete důvěřovat v Boha, on vám pomůže.“

„To dělám, ale ještě víc důvěřuji v Toranagu. A mezitím slyším, že Išido, Kijama, Onoši a Zataki už dali dohromady svá vojska. Išido proti mně bude mít v poli tři sta nebo čtyři sta tisíc mužů.“

„Otec vizitátor naši dohodu s vámi splní, pane. V Jokose jsem vám hlásil neúspěch, nyní věřím, že svitla naděje.“

„Naděje mi proti mečům nebude k ničemu.“

„Ano, ale Bůh dokáže zvítězit nad každou přesilou.“

„To jistě. Pokud Bůh existuje, dokáže zvítězit nad každou přesilou.“ Toranagův hlas zněl stále kousavěji. „O jaké naději to mluvíte?“

„Nevím, pane, opravdu. Ale cožpak se Išido nechystá vytáhnout proti vám? Ven z ósackého hradu? Není to další zásah Boží?“

„Ne. Vidím ale, že si uvědomujete význam toho rozhodnutí.“

„Zajisté, to je mi naprosto jasné. Jsem si jist, že otec vizitátor to chápe rovněž.“

„Chcete snad říct, že je to jeho práce?“

„Och ne, pane. Ale už je to tak.“

„A co když si to Išido rozmyslí, jmenuje vrchním velitelem Kijamu, zabední se v Ósace a nechá to na Kijamovi a následníkovi, aby se se mnou vypořádali?“

„Na to nedovedu odpovědět, pane. Ale pokud Išido vytáhne z Ósaky,

bude to přece zázrak, nebo ne?“

„Vy chcete vážně tvrdit, že to je další zásah vašeho křesťanského Boha?“

„Netvrdím to, ale mohl by být. Jsem přesvědčen, že nic se neděje bez jeho vědomí.“

„Dokonce ani po smrti se vůbec nemusíme dozvědět, jak to s tím Bohem vlastně je,“ namítl Toranaga, a vzápětí znenadání dodal: „Slyšel jsem, že otec vizitátor odjel z Ósaky.“ Potěšilo ho, když po kněžově tváři přeběhl stín. Zpráva přišla toho dne, kdy opustili Mišimu.

„Ano,“ potvrdil Alvito, jehož se stále více zmocňovaly zlé předtuchy. „Odplul do Nagasaki, pane.“

„Aby tam uspořádal mimořádný pohřební obřad pro paní Todu Mariko?“

„Ano. Ó, pane, vy toho tolik víte. My všichni jsme jenom hlína na hrnčířském kruhu, kterým vy otáčíte.“

„To není pravda. A nemám rád plané pochlebování. Nebo jste už zapomněl?“

„Ne, pane, odpusťte mi, prosím. Nemyslel jsem to tak.“ Alvito se měl ještě více na pozoru, pomalu ho opouštěla odvaha. „Máte snad něco proti tomu obřadu, pane?“

„Mně na tom nezáleží. Ona byla velice jedinečná osobnost a její příklad si poctu zaslouží.“

„Ano, pane. Děkuji vám. Otec vizitátor bude nesmírně potěšen. On si myslí, že na tom převelice záleží.“

„Ovšem. Protože byla mým vazalem a křesťankou, její příklad nezůstane bez povšimnutí – mezi ostatními křesťany. Nebo těmi, kteří zvažují, že se dají na víru. Co?“

„Řekl bych, že nezůstane bez povšimnutí. A proč by také měl? Naopak, za své sebeobětování si zaslouží mimořádný hold.“

„Za to, že položila život, aby ostatní mohli žít?“ zeptal se Toranaga záhadně, ale nezmínil slovo seppuku ani sebevražda.

„Ano.“

Toranaga se sám pro sebe usmál, když si všiml, že Cukku-san se ani jednou nezmínil o té druhé ženě, Kijamě Ačiko, o jejím hrdinství, smrti nebo pohřbu, jenž byl rovněž velmi slavnostní a obřadný. Přitvrdil hlas. „A nevíte o nikom, kdo nařídil zničení mé lodi nebo se na něm podílel?“

„Ne, pane. Kromě těch modliteb.“

„Slyšel jsem, že stavba vašeho kostela v Edu zdárně pokračuje.“

„Ano, pane. Ještě jednou vám děkuji.“

„Nu, Cukku-san, doufám, že úsilí nejvyššího křesťanského kněze přinese brzy ovoce. Potřebuji víc než jenom naději a mám velice dlouhou paměť. A teď bych si dovolil využít vašich tlumočnických

služeb.“ Okamžitě pocítil knězův odpor. „Není třeba se ničeho obávat.“

„Ó, pane, já se ho nebojím, promiňte, ale prostě se mi příčí být v jeho blízkosti.“

Toranaga vstal. „Žádám vás, abyste k panu Andžinovi choval úctu. Jeho statečnost je mimo pochybnost a Mariko-sama mu několikrát vděčila za záchranu života. Zrovna teď je pochopitelně téměř bez sebe hněvem – přišel přece o loď.“

„Ano, jistě, promiňte.“

Toranaga ho vedl k pobřeží, cestu jim osvětlovaly stráže s pochodněmi. „Kdy od vašeho nejvyššího kněze dostanu zprávu ohledně těch machinací se zbraněmi?“

„Jakmile bude mít pohromadě všechny zprávy z Macaa.“

„Požádejte ho, prosím, aby svá šetření urychlil.“

„Ano, pane.“

„Kdo byli ti křesťanští daimjóové, kterých se to týkalo?“

„Promiňte, to nevím, dokonce ani zda s tím vůbec měli něco společného.“

„To je škoda, že to nevíte, Cukku-san. Ušetřil byste mi spoustu času. Celá řada daimjóů by se o tom ráda dozvěděla pravdu.“

Ale ano, Cukku-san, pomyslel si Toranaga, však ty to dobře víš, a já bych tě teď mohl přitlačit ke zdi, pěkně by ses kroutil a házel sebou jako had zahnaný do kouta, a nakonec bych ti nařídil, abys přísahal při svém křesťanském Bohu, a jakmile bys to udělal, musel bys přiznat: „Kijama, Onoši a pravděpodobně Harima.“ Ale čas ještě nenazrál. Dosud ne. Ani pro to, aby ses dozvěděl o mém přesvědčení, že vy křesťané s tou sabotáží nemáte nic společného. Ani Kijama, ani Harima, dokonce ani Onoši. O tom, že si tím jsem ve skutečnosti jist. Ale stejně to nebyla ruka Boží.

Byla to ruka Toranagova.

Je to tak.

Ale proč? možná se zeptáš.

Kijama to udělal moudře, když odmítl nabídku, obsaženou v mém dopise, který mu Mariko předala. Musel dostat důkaz, že to míním upřímně. Co jiného jsem mu měl dát než tu loď – a barbara – z nichž jste vy křesťané měli hrůzu? Čekal jsem, že o obojí přijdu, a nakonec jsem jim vydal jen jedno. Dnes v Ósace Kijamovi i nejvyššímu z vašich kněží oznámí prostředníci, že to byl můj dárek pro ně, důkaz mé upřímnosti, že nestojím proti církvi, pouze proti Išidovi. To snad už je důkaz, ne?

Ano, ale můžete vůbec Kijamovi věřit? zeptáš se, zcela správně.

Ne. Ale Kijama je především Japonec a teprve potom křesťan. Na to neustále zapomínáš. Kijama mé upřímnosti porozumí. Tahle loď, to je absolutní dar, tak jako příklad, který předvedla Mariko, a jako bylo Andžinovo hrdinství.

A jak se mi tu loď podařilo zničit? budeš možná chtít vědět.

Co je ti nakonec do toho, Cukku-san? Dost na tom, že jsem to udělal. A nikdo o tom nemá tušení, kromě mě, pár mužů, kterým mohu věřit, a toho traviče. Tak tedy traviče? Když mohl nindžů využít Išido, proč bych nemohl já? Jenomže já si najal jediného muže a uspěl jsem. Išido nedosáhl ničeho.

„To je ale hloupé, takhle selhat," utrousil nahlas.

„Pane?" zeptal se Alvito.

„Je to hloupé, nedokázat udržet pod pokličkou tak nebezpečné tajemství jako jsou propašované muškety," řekl stroze, „a podněcovat křesťanské daimjóy ke vzpouře proti jejich nejvyššímu pánovi taikóovi, nemyslíte?"

„Ano, pane. Pokud je to pravda."

„Jsem si jist, že je, Cukku-san." Toranaga teď rozmluvu na chvíli přerušil. Nyní, když byl Cukku-san zjevně získán a připraven posloužit jako dokonalý tlumočník.

A již byli dole na pobřeží. Toranaga šel v čele, zaháněje únavu, i v polotmě kráčel jistým krokem. Když u břehu míjeli nabodané hlavy, viděl, jak se Cukku-san v hrůze pokřižoval, a pomyslel si, jak je to pošetilé, být takhle přehnaně pověrčivý a mít strach z ničeho.

Andžinovi vazalové již byli na nohou a ukláněli se dlouho předtím, než k nim došel. Nikoli ovšem Andžin-san. Ten seděl dál a zíral na moře prázdným pohledem.

„Andžin-san," zavolal Toranaga jemně.

„Ano, pane?" Blackthorne se vytrhl ze své zádumčivosti a vstal. „Promiňte, chcete mluvit teď?"

„Ano. Prosím. Je se mnou i Cukku-san, protože chci mluvit jasně. Rozumíte mi? Rychle a jasně."

„Ano." Toranaga viděl ve svitu pochodní v mužových očích tvrdost a naprosté vyčerpání. Podíval se na kněze. „Rozumí tomu, co jsem řekl?" Sledoval, jak Cukku-san hovoří, poslouchal ten ošklivě znějící jazyk. Andžin-san přikývl, ale jeho obviňující výraz nepolevil.

„Ano, pane," potvrdil kněz.

„A teď mi prosím tlumočte, Cukku-san, tak jako dřív. Přesně, slovo od slova: Poslouchejte, Andžin-san, přivedl jsem kněze, abychom mohli hovořit přímo a rychle a neunikl nám význam ani jednoho slova. Je to pro mě natolik důležité, že vás prosím o strpení. Myslím, že je to tak nejlepší."

„Ano, pane."

„Cukku-san, nejdřív odpřisáhněte při vašem křesťanském Bohu, že nic z toho, co řekne, nikdy nevyklouzne z vašich rtů před nikým jiným. Jako by to byla zpověď. Ano? Stejně posvátné! Pro mě a pro něho."

„Ale pane, tohle není –"

„Udělejte to. Teď hned. Nebo vám a vaší církvi nadobro odepřu podporu.“

„No tak dobrá, pane. Souhlasím. Při Bohu Všemohoucím.“

„Dobře. Děkuji vám. Vysvětlete mu, na co jste přistoupil.“ Alvito poslechl, Toranaga se poté posadil na písečnou dunu a vějířem odháněl dorážející noční hmyz. „Andžin-san, a teď mi řekněte, co se stalo v Ósace.“

Blackthorne začal váhavě, ale v paměti si postupně začal všechno vybavovat a brzy z něho slova jen proudila. Otec Alvito měl co dělat, aby mu stačil. Toranaga tiše poslouchal, nikdy tok řeči nepřerušoval, pouze tu a tam přidal opatrné povzbuzení, když toho bylo zapotřebí. Počínal si jako dokonalý posluchač.

Když Blackthorne skončil, už se rozednívalo. Do té doby již Toranaga věděl všechno, co se o tom dalo říci – všechno, co mu byl Andžin-san ochoten říci, poopravil se. Věděl to i kněz, ale Toranaga si byl jist, že na tom nebylo nic, co by katolíci nebo Kijama mohli využít proti němu nebo proti Mariko či Andžinovi, jenž teď už kněze skoro ani nebral na vědomí.

„Jste si jist, že by vás byl vrchní velitel Ferriera přivázal ke kůlu, Andžin-san?“ zeptal se Toranaga znovu.

„Ó, ano. Nebýt toho jezuity. V jeho očích jsem kacíř – mají za to, že oheň jaksi ‚očišťuje‘ lidskou duši.“

„Proč vás otec vizitátor zachránil?“

„To nevím. Muselo to nějak souviset s paní Mariko. Bez lodi jim nemohu ublížit. Oni by na to přišli sami, ale možná jim dala vodítko, jak to mají udělat.“

„Jaké vodítko? Co ona mohla vědět o tom, jak se pálí lodě?“

„Já nevím. Do hradu se dostali nindžové. Možná že pronikli i mezi zdejší muže. Má loď byla zničena záměrně. Mluvila v Ósace s otcem vizitátorem, toho dne, co zemřela. Myslím si, že mu řekla, aby dal Erasmus zapálit – výměnou za můj život. Ale bez lodi žádný život nemám, pane. Žádný.“

„Mýlíte se, Andžin-san. Díky, Cukku-san,“ obrátil se Toranaga ke knězi a propustil jej. „Cením si vašeho úsilí. Teď si prosím jděte trochu odpočinout.“

„Ano, pane. Děkuji vám.“ Alvito zaváhal. „Omlouvám se za vrchního velitele. Lidé jsou zrozeni v hříchu a většinou v něm i setrvávají, i když jsou křesťané.“

„Křesťané jsou možná narozeni ve hříchu, ale my ne. My jsme vyspělí lidé, kteří vědí, co je skutečný hřích, žádní nevzdělaní venkované, co nic lepšího neznají. Ale stejně, Cukku-san, kdybych já byl vaším vrchním velitelem, nenechal bych pana Andžina uniknout, když už bych ho jednou držel v hrsti. Bylo to vojenské rozhodnutí, a dobré. Jednou toho myslím

ještě zalituje, že na tom netrval – a váš otec vizitátor jakbysmet.“

„Mám mu to přeložit, pane?“

„Ne, to bylo jen pro vaše uši. Díky za pomoc.“ Toranaga opětoval kněžův pozdrav a poslal pár mužů, aby ho doprovodili do jeho domku. Pak se obrátil k Blackthornovi. „Andžin-san. Nejdříve budeme plavat.“

„Prosím?“

„Plavat!“ Toranaga se svlékl a v přibývajícím světle vešel do vody. Blackthorne a stráže ho následovali. Toranaga energicky vyrazil na moře, pak se obrátil a obeplouval vrak. Blackthorne plaval za ním, osvěžen chladivou vodou. Brzy zas Toranaga vystoupil na břeh. Sluhové již drželi připravené osušky, čistá kimona, ča, sake a jídlo.

„Jezte, Andžin-san.“

„Promiňte, nemám hlad.“

„Jezte!“

Blackthorne si vzal pár soust, ale vzápětí se pozvracel. „Velmi se omlouvám.“

„Hloupý. A slabý. Slabý jako česnekožrout. Ne jako hatamoto. Co?“

„Pane?“

Toranaga mu to zopakoval. Se vší tvrdostí. Pak ukázal směrem k vraku. Věděl, že nyní již poutá Blackthornovu plnou pozornost. „Tohle nic neznamená. *Šigata ga nai.* Bezvýznamné. Poslouchejte: Andžin-san je hatamoto. Žádný česnekožrout. Rozumíte mi?“

„Ano, odpusťte.“

Toranaga pokynul jednomu z členů své tělesné stráže a ten mu podal zapečetěný svitek. „Poslyšte, Andžin-san, dříve než Mariko-sama odjela z Eda, dala mi tohle. Mariko-sama říkala, že přežijete-li Ósaku –jestliže budete žít, rozumíte –, mám vám to dát.“

Blackthorne uchopil podávaný svitek a po chvíli rozlomil pečeť.

„Co je v té zprávě, Andžin-san?“ zeptal se Toranaga.

Mariko v ní psala latinsky: „Můj milý, lásko má. Až tyto řádky čísti budeš, já v Ósace svou již našla smrt, a kdoví, jest nyní vinou mou loď tvá as již taktéž zahubena. Zvažujíc, mám-li obětí pro život tvůj nejcennější chrániti věrně Církev svou, přede vším tebe v mysli mám: tvůj život, jenž jest mým pokladem nade vše jiné vzácnějším – ba tak, že i knížete Toranagu a jeho zájmy pomíjím. Cítím, že k volbě mé se chýlí: máš žíti ty, neb koráb ten? Odpusť, však jest to život tvůj, jejž do popředí kladu. Loď ta jest již k zkáze odsouzena, ať chceš či nechceš, tak či tak. Postoupím koráb nepříteli, bys ty, milý, žíti mohl dál. Vždyť jest ta loď ničím, zbuduj jinou! Jsi přec to schopen dokázati – k stavbě lodí též byls cvičen, nejen jak vésti je po mořích. Věřím, že kníže Toranaga dá muže ti všeckých řemesel, na tesařské práce i kovodělné. On tebe i lodi tvé potřebuje – a z majetku

svého odkazuji ti sdostatek peněz nezbytných. Zbuduj, má lásko, koráb nový, a nanovo začni žití své. Napřesrok Černou loď jistě zdoláš, život pak věčný máš před sebou. Věz, můj milý, že má duše křesťanská stále se modlí, by v nebesích zas se shledala s tebou. Modlí se neméně hara má japonská, ať čímkoli stanu se v životě příštím, bych při tobě stála a štěstí ti stále přinášela, ať již tě kamkoli zavane žití. Odpusť mi, však život tvůj já nade všechno stavím. Miluji tě.“

„Co je v té zprávě, Andžin-san?“

„Promiňte, pane. Mariko-sama říká, tahle loď ne nezbytná. Říká postavit novou loď. Říká –“

„Vážně? A bylo by to možné? Je to možné, Andžin-san?“

Blackthorne si všiml, že daimjó vzplál živým zájmem. „Ano. Kdyby dostat…“ Nemohl si vzpomenout na správné slovo pro ‚tesaře‘. „Když Toranaga-sama dá muže, muže na to stavět loď, ano. Pak mohu.“ Nové plavidlo již v jeho mysli začalo nabývat tvar. Bude menší, o hodně menší než Erasmus. Více než devadesát nebo sto tun by nezvládl. Nikdy nedohlížel na celou stavbu lodi, ani sám žádné úplné plavidlo nenavrhoval, i když ho Alban Caradoc samozřejmě učil i jako loďaře, nejen jako lodivoda. Bůh ti žehnej, Albane, velebil ho. Ano, začneme na devadesáti tunách. Přibližně tolik měla i Drakeova Golden Hind – a co všechno dokázala! Dvacet děl na palubě unese, a to bude stačit, abych… „Ježíši Kriste, děla!“

Prudce se otočil a podíval se na vrak, pak si všiml, jak na něj Toranaga a ostatní zírají a uvědomil si, že na ně mluvil anglicky. „Ó, promiňte, pane. Myslet příliš rychle. Velká děla – tam, v moři. Musíme rychle dostat!“

Toranaga chvíli hovořil se svými lidmi, pak se znovu obrátil k Blackthornovi. „Samurajové říkají, že všechno z lodi je v táboře. Nějaké věci vylovili z moře, z mělčiny za odlivu, rozumíte? Teď jsou v táboře. Proč?“

Blackthornovi se točila hlava. „Mohu postavit loď. Když jsou děla, mohu bojovat nepřátelé. Může Toranaga-sama dát střelný prach?“

„Jistě. Kolik tesařů? Kolik je třeba?“

„Čtyřicet tesařů, nějaké kováře, dubové dřevo na trámy – máte tu vůbec duby? Pak budu potřebovat železo, ocel, postavím kovárnu a budu potřebovat kovářského mistra…“ Blackthorne si uvědomil, že už zase drmolí anglicky. „Promiňte. Já napíšu na papír. Důkladně. A promyslím důkladně. Prosím, dáte muže na pomoc?“

„Všechny muže, všechny peníze. Ihned. Potřebuji tu loď. Okamžitě! Jak rychle ji dokážete postavit?“

„Šest měsíců ode dne, kdy hotový kýl.“

„Ach, ne rychleji?“

„To ne, odpusťte.“

„Později si o tom ještě promluvíme, Andžin-san. Co ještě napsala Mariko-san?“

„Skoro nic víc, pane. Říká dává peníze pomoci postavit loď, své peníze. Říká také, že líto… když pomohla mí nepřátelé zničit loď.“

„Kteří nepřátelé? Jak zničili loď?“

„Neříká, kdo – nebo jak, pane. Nic jasné. Jenom líto když. Mariko-sama říká *sajonara.* Doufá seppuku poslouží kníže Toranagovi.“

„To rozhodně. Velice posloužilo.“

„Ano.“

Toranaga se na něho usmál. „Jsem rád, že se vše zase urovnalo, Andžin-san. Hmmm, Mariko-sama měla pravdu. S tím si nedělejte starosti!“ Toranaga ukázal na kostru lodi. „Dejte se hned do stavby nové lodi. Válečné lodi, ano? Rozumíte mi?“

„Velmi dobře rozumím.“

„Ta nová loď… dokáže ta nová loď bojovat s Černou lodí?“

„Ano.“

„Vážně? S Černou lodí příští rok?“

„Možné.“

„A co posádka?“

„Prosím?“

„Námořníci – střelci?“

„Aha! Do příštího roku já mohu vycvičit vazaly, dokázat oni dělostřelci. Ne námořníci.“

„Můžete dostat nejlepší námořníky z celého Kantó.“

„Potom příští rok možné.“ Blackthorne se zazubil. „Je příští rok možné? Ale válka? Co válka?“

Toranaga pokrčil rameny. „Válka neválka – zkusíme to tak jako tak, ne? Bude to vaše kořist – rozumíte ‚kořist‘? A naše tajemství. Jenom mezi vámi a mnou, ano? Černá loď.“

„Kněží brzy poruší tajemství.“

„Dost možná. Ale tentokrát už nepřijde žádná přílivová vlna nebo tajfun, příteli. Budeme dávat pozor, vy i já.“

„Ano.“

„Nejdřív Černá loď, pak poplujete domů. Přivezete mi zpátky námořní flotilu. Rozumíte?“

„Ó, ano.“

„Když prohraji – karma. Když ne, potom bude všechno, Andžin-san. Vše, jak jste říkal. Všechno – Černá loď, vyslanec, smlouvy, lodě! Rozumíte?“

„Ano. Ovšem, jistě! Děkuji vám.“

„Poděkujte paní Mariko. Bez ní…“ Toranaga se s ním vřele rozloučil, poprvé jako rovný s rovným, a odcházel se svými strážemi. Blackthornovi

vazalové se ukláněli – čest, jaké se dostalo jejich pánovi, na ně udělala ohromný dojem.

Blackthorne provázel odcházejícího Toranagu pohledem, naplněn jásavým pocitem vítězství, pak očima spočinul na jídle. Sluhové začali balit nedojedené zbytky. „Počkat. Teď jídlo, prosím."

Důkladně pojedl, zvolna a s vytříbenými způsoby. Jeho muži se úplně předháněli, kdo mu dřív poslouží. Myšlenkami probíhal úžasné možnosti, jež před ním Toranaga rozestřel. Vyhrál jsi, říkal si v duchu, a od radosti se mu chtělo zatančit dudácký tanec. Neudělal to však. Znovu si pročetl její dopis. A ještě jednou jí musel blahořečit.

„Za mnou," zavelel a vydal se v čele svých mužů k táboru. V mysli se mu již rýsovala loď se střílnami. Pane Ježíši na nebesích, dej, ať Toranaga Išida nepustí do Osmi provincií a na Izu, požehnej Mariko, ať už je kdekoli, a dej, ať ta děla nejsou příliš zrezivělá. Mariko měla pravdu: Erasmus byl odsouzen ke zkáze, se mnou nebo beze mě. Ona mi vrátila život. Ano, dokážu si založit nový život a vystavět novou loď. Devadesát tun! Má loď bude mít ostrou příď, bude jako stvořená pro boj na moři, štíhlá jako chrt, lepší než lodi Erasmovy třídy, s čelenem bojovně trčícím vpřed. Pod ním bude překrásná galionová figura, s tváří přesně jako Ona, nádherné šikmé oči a výrazné lícní kosti. Má loď… Božínku, z vraku přece mohu zachránit tunu materiálu! Mohu využít část kýlu, některá žebra –a okolo tu budou tisíce hřebíků, zbytek kýlu poslouží na vazníky a výztuhy a všechno, co potřebuji… Když budu mít dost času.

Ano. Má loď bude jako Ona, sliboval si. Bude úhledná, drobná a dokonalá jako jošitomské ostří, jež je nejlepší na světě, a stejně nebezpečná. Příští rok zdolá kořist, která bude vážit dvacetkrát víc než ona sama, tak jako to udělala Mariko v Ósace, a rok nato vypráská nepřátele z celé Asie. A potom, za další rok dva, s ní popluji proti proudu Temže do Londýna, boky bude mít napěchované zlatem a za sebou nechá sedm moří. „Ponese jméno Dáma," pronesl nahlas.

61/

Na úsvitu dva dny nato prohlížel Toranaga podpěnky svého sedla. Zručně klisně stiskl břicho a když povolila břišní svalstvo, utáhl řemen o další dva dílky. Potvora zatracená, pomyslel si. Opovrhoval koňmi pro jejich neustálé úskoky, lsti a zlovolnou nebezpečnost. Já jsem Joši Toranaga-no-Čikitada-no-Minowara, ne nějaké přihlouplé děcko. Chvilku počkal a znovu klisnu tvrdě stiskl. Zaržála, zachřestila uzdou a v tu chvíli přitáhl řemení na doraz.

„Dobře, Milosti! Výtečně,“ poznamenal obdivně vrchní lovčí. Byl to sukovitý starší muž, silný a ošlehaný jako káď od solného nálevu. „Většina lidí by se s tím spokojila hned napoprvé.“

„A pak by sedlo jezdci sklouzlo a ten hlupák by spadl, zlámal si vaz a do poledne by bylo po něm, co?“

Samuraj se zasmál. „Ano, a zaslouženě, Milosti!“

Mezi stájemi okolo nich byli členové stráží a sokolníci nesoucí jestřáby a sokoly s hlavami zakrytými čepičkami. Tecu-ko, samice sokola stěhovavého, seděla na čestném místě a zdála se drobná oproti jestřábu Kogo, jedinému s nepřikrytou hlavou a zlatýma, nelítostnýma očima, jež všechno pozorně sledovaly.

Přicházel Naga se svým koněm. „Dobré jitro, otče.“

„Dobré ráno, synu. Kde je tvůj bratr?“

„Kníže Sudara čeká v táboře, otče.“

„Dobrá.“ Toranaga se na mladíka usmál. A protože ho měl rád, přitáhl si ho vedle sebe. „Poslyš, synu, místo lovu mi sepiš bojové rozkazy, abych je mohl podepsat, až se večer vrátím.“

„Och, otče,“ vyklouzlo Nagovi, jenž se dmul pýchou, že se mu dostalo takové cti. Bude to tedy on, kdo oficiálně zvedne rukavici hozenou Išidem a vlastním rukopisem uvede v život rozhodnutí včerejší válečné rady, na jehož základě budou vojska vyslána do průsmyků. „Děkuji vám, ó, díky.“

„A dále: nařizuji, aby se mušketýrský pluk zítra na úsvitu vydal do Hakone. Za další: dnes odpoledne dorazí trén z Eda. Zajisti, aby bylo všechno připraveno.“

„Ano, samozřejmě. Kdy už začneme bojovat?“

„Velice brzy. Včera večer jsem obdržel zprávu, že Išido s následníkem vyjeli z Ósaky, aby si prohlédli svá vojska. Teď je tedy rozhodnuto.“

„Odpusťte mi, prosím, že nemohu doletět do Ósaky jako Tecu-ko a zabít ho, a s ním i Kijamu a Onošiho a vyřešit tak celý ten problém bez toho, abyste se s tím musel obtěžovat sám.“

„Děkuji ti, synu.“ Toranaga nepovažoval za nutné zmínit se mu o všech těch ohromných potížích, které ještě bude muset vyřešit, než se toto zabíjení stane skutečností. Rozhlédl se kolem. Všichni sokolníci byli připraveni. Jeho stráže také. Zavolal k sobě vrchního lovčího. „Nejdřív zajedu do tábora, pak se vydáme pobřežní cestou o čtyři ri dál k severu.“

„Ale honci už jsou v kopcích…“ Vrchní lovčí spolkl druhou půlku své námitky a hned se to snažil nějak vyžehlit. „Odpusťte mi, prosím, já – ehm – asi jsem něco špatného snědl, Milosti.“

„Taky se mi zdá. Možná že bys měl své úkoly svěřit někomu jinému. Hemoroidy ti asi zatemnily mozek, škoda,“ poznamenal Toranaga. Kdyby neměl v úmyslu využít lovu jen jako zastíracího manévru, vyměnil by toho muže. „No?“

„Ano, mrzí mě to, Milosti,“ omlouval se starý samuraj. „Směl bych se zeptat – ehm –, budete si přát lovit v končinách, které jste si zvolil včera večer, nebo – nebo byste si raději zalovil při pobřeží?“

„Při pobřeží.“

„Zajisté, Milosti. Omluvte mě, prosím, abych mohl zajistit tu změnu.“ Muž odspěchal. Toranaga z něho nespouštěl oči. Už je načase, aby odešel na odpočinek, pomyslel si bez zloby. Pak si všiml, že do tábora mezi stáje přichází Omi. Vedle něho těžce kulhal mladý samuraj, jenž měl přes obličej ošklivou, dosud promodralou řeznou ránu z boje v Ósace.

„Á, Omi-san!“ Opětoval jejich vojenský pozdrav. „To je ten chlapík?“

„Ano, pane.“

Toranaga si vzal oba stranou a zkušeně samuraje vyzpovídal. Zčásti to udělal i ze zdvořilosti k Omimu, protože ke stejným závěrům již došel, když s mužem hovořil první noci. Stejně tak byl zdvořilý k Andžinovi, ptal-li se ho, co je v dopise od Mariko, i když už obsah dobře znal.

„Použijte ovšem svých vlastních slov, Mariko-san,“ nařídil jí tehdy před jejím odjezdem z Eda do Ósaky.

„Já mám jeho loď vydat nepřátelům, Milosti?“

„Ale ne, paní,“ ujišťoval ji, když se jí oči zalily slzami. „Ne. Ještě jednou opakuji: jenom jim pošeptáte ta tajemství, co jste mi řekla. Tady v Edu je k okamžitému zastižení Cukku-san, a v Ósace je pak sdělíte nejvyššímu knězi a Kijamovi. Těm všem řeknete, že bez lodi pro ně Andžin-san nepředstavuje žádné nebezpečí. Panu Andžinovi napíšete dopis, tak jak navrhuji, teď hned.“

„Pak tedy ti lidé loď zničí.“

„Pokusí se o to. Pochopitelně že na stejné řešení přijdou i sami, takže jim vlastně nic nepostupujete, chápete?“

„Dokážete jeho loď ochránit, pane?“

„Budou ji střežit čtyři tisíce samurajů.“

„Ale kdyby se jim to přece jen podařilo… Andžin-san je bez své lodi bezcenný. Úpěnlivě se přimlouvám za jeho život.“

„To nemáte zapotřebí, Mariko-san. Ujišťuji vás, že pro mě má velkou hodnotu, ať už s lodí, nebo bez ní. To vám mohu slíbit. A také mu v tom dopise navrhněte, že pokud o loď přijde, ať postaví novou.“

„Prosím?“

„Říkala jste mi přece, že by to dokázal, ne? Jste si tím jista? Kdybych mu poskytl tesaře a kovodělníky?“

„Ano, ano, ach, vy jste ale moudrý! Jistě, mnohokrát říkal, že byl vyškolen jako loďař…“

„Jste si tím naprosto jista, Mariko-san?“

„Ano, pane.“

„Dobrá.“

„Vy si tedy podle všeho myslíte, že křesťanští otcové uspějí, i proti vašim čtyřem tisícům mužů?“

„Ano. Mrzí mě to, ale křesťané loď nikdy nenechají na pokoji. Dokud je na vodě a připravená vyplout na moře, jeho nikdy nenechají naživu. Představuje pro ně příliš nebezpečnou hrozbu. Ta loď je odsouzená k záhubě. Když jim ji vydáme do rukou, nenaděláme žádnou velkou škodu. Ale jedině vy a já víme, a smíme nadále vědět, že jeho jedinou nadějí je postavit jinou. Jedině já mu v tom mohu pomoci. Vyřešte to za mě v Ósace a já si vezmu na starost, aby postavil svou loď.“

Tehdy na úsvitu tady v Jokohamě jsem jí řekl pravdu, pomyslel si Toranaga, obklopen pachem koní, trusu a potu. Zraněného samuraje a Omiho sotva poslouchal, celou jeho bytost naplnil smutek po Mariko. Život je tak pochmurný, pomyslel si. Tolik byl unaven ze všech těch lidí, z Ósaky, z her, jež živým přinášely tolik utrpení, ať už šlo o sebevyšší zájmy.

„Děkuji vám za zprávu, Kosami,“ promluvil, když samuraj skončil. „Vedl jste si velmi zdatně. Pojďte prosím se mnou. Oba.“

Toranaga kráčel zpět ke své klisně, aby ji naposledy přinutil k poslušnosti. Tentokrát zanaříkala, ale už se mu nepodařilo podpěnky víc utáhnout. „Koně jsou daleko zákeřnější než lidé,“ prohodil, spíš jen sám pro sebe, vyhoupl se do sedla a tryskem odjížděl pryč. Za ním následovaly stráže, Omi a Kosami.

V táboře na návrší zastavil. Vedle Jabua, Hiromacua a Sudary tam stál Buntaró se sokolem na pěsti. Pozdravili ho. „Dobré ráno,“ zahlaholil povzbudivě, pokynul Omimu, aby se zapojil do jejich rozmluvy, zatímco ostatní odehnal pryč. „Jsi připraven, synu?“

„Ano, otče,“ odpověděl Sudara. „Poslal jsem pár svých lidí do hor, dohlédnout, aby pro vás byli náhončí dokonale přichystáni.“

„Děkuji ti, ale já jsem se rozhodl zalovit si na pobřeží.“

Sudara okamžitě zavolal na jednoho ze svých stráží a poslal ho na koni do kopců, aby muže stáhl a nasměroval je na pobřeží. „Odpusťte, pane. Měl jsem na to pomyslet a být připraven. Prosím za prominutí.“

„Jistě. Nu, Hiromacu-san, co říkáš výcviku?“

Hiromacu – s neodmyslitelným mečem drženým volně v ruce – se zamračil. „Pořád si myslím, že tohle všechno je nečestné a zbytečné. Brzy na to budeme moci zapomenout. Zatočíme s Išidem i bez těchhle zákeřností.“

„Promiňte, prosím,“ ozval se Jabu, „ale bez střelných zbraní a této strategie prohrajeme, Hiromacu-san. Tohle je novodobá válka, jedině tímto způsobem máme naději na vítězství.“ Ohlédl se po Toranagovi, jenž do sud nesesedl. „V noci jsem slyšel, že Džikkjú je mrtev.“

„Víte to jistě?“ Toranaga předstíral, že je ohromen. Obdržel o tom

tajnou zprávu toho dne, kdy opouštěl Mišimu.

„Ano, pane. Zdá se, že už nějaký čas churavěl. Můj zdroj hlásí, že předevčírem zemřel," pokračoval Jabu s neskrývanou, škodolibou radostí. „Dědicem je jeho syn, Hikodžú."

„To štěně?" opáčil Buntaró s opovržením.

„Ano – taky si myslím, že je to obyčejný spratek." Jabu jako by oproti dřívějšku o několik palců povyrostl. „Milosti, cožpak nám to neotevírá jižní křídlo? Nemohli bychom ihned zaútočit podél cesty Tókaidó? Když je teď ten prokletý starý lišák mrtev, Izu je v bezpečí a Suruga a Tótomi jsou bezbranné jako tuňák na suchu. Nemyslíte?"

Toranaga v zamyšlení sesedl. „Nu?" zeptal se tiše Hiromacua.

Starý hejtman bez váhání odpověděl: „Kdybychom ovládli celou cestu až k průsmyku Ucunoja, se všemi mosty, a rychle překonali Tenrjú –pokud bychom měli zajištěno veškeré spojení –, zasáhli bychom Išidovo nejcitlivější místo. Zatakiho bychom v horách dokázali zadržet, posílit útok podél Tókaidó a urychleně pokračovat na Ósaku. Byli bychom neporazitelní."

„Dokud je v čele Išidových vojsk následník, nejsme neporazitelní," namítl Sudara.

„Nesouhlasím," odporoval Hiromacu.

„Já také ne, promiňte," přidal se Jabu.

„Ale já ano," prohlásil Toranaga, stejně vážně a rozhodně jako Sudara. Neřekl jim, že až nadejde pravý čas, Zataki možná přistoupí na dohodu a Išida zradí. Proč bych jim to měl říkat? pomyslel si. Ještě k tomu nedošlo. Zatím.

Jak ale míníš vyplnit svou slavnostní dohodu s nevlastním bratrem, že pokud tě bude podporovat, bude si moci vzít Očibu – když se s ní máš současně oženit sám, je-li právě to cena, kterou ona žádá? To je poctivá otázka, řekl si. Je ovšem vysoce nepravděpodobné, že by Očiba Išida zradila. Pokud to udělala a jde jí skutečně o tohle, pak je odpověď prostá: můj bratr se bude muset sklonit před nevyhnutelným.

Viděl, že se na něj všichni dívají. „Co je?"

Mlčeli. Pak promluvil Buntaró: „Milosti, co se stane, když se vzepřeme následníkově zástavě?"

Nikdo z nich ještě tuhle otázku naplno, přímo a veřejně nevyslovil. „Pokud k tomu dojde, prohraji." řekl Toranaga. „Vykonám seppuku a ti, kteří ctí taikóovu poslední vůli a uznávají následníkovo nepochybné dědické právo, budou se mu muset ihned pokorně podrobit a prosit o milost. Ti, kdo to neudělají, ztratí veškerou čest."

Všichni přikývli. Potom se obrátil k Jabuovi, aby dokončil neuzavřenou záležitost, a znovu nasadil bodrý tón. „Zatím ovšem ještě na žádném bojišti nejsme, budeme tedy pokračovat podle plánu. Ano, Jabu-sama, jižní

cestou by to teď šlo. Na co že to Džikkjú umřel?“

„Nemoc, pane.“

„Nemoc za pět set koku?“

Jabu se rozesmál, vnitřně však zuřil, že Toranaga pronikl do přediva jeho sítí. „Ano,“ potvrdil, „už to tak vypadá, pane. To vám řekl můj bratr?“ Toranaga přikývl a požádal Jabua, aby to vysvětlil ostatním. Jabu poslechl, docela rád, protože šlo o chytrý a nevyzpytatelný úskok. Vylíčil jim, jak jeho bratr Mizuno předal peníze získané od Andžina kuchařskému pomocníkovi, kterého propašovali do osobní kuchyně Ikawy Džikkjúa.

„To vyšlo docela levně, že?“ zářil Jabu. „Pět set koku za jižní cestu!“

„Promiňte mi, prosím,“ obrátil se Hiromacu odměřeně k Toranagovi, „ale podle mě je to nechutná historka.“

Toranaga se usmál: „Lest je přece válečná zbraň, ne?“

„Jistě. Ale ne pro samuraje.“

Jabu se rozhořčil. „Nezlobte se, Hiromacu-sama, ale předpokládám, že jste to nemínil jako urážku?“

„Nemyslel to jako urážku. Nebo snad ano, Hiromacu-san?“ otázal se Toranaga.

„Ne, pane,“ odpověděl starý hejtman. „Prosím za prominutí.“

„Jed, úskok, zrada, úkladná vražda, to všechno jsou odnepaměti válečné zbraně, starý příteli,“ připomínal mu Toranaga. „Džikkjú byl nepřítel a hlupák. Pět set koku za jižní cestu je jako nic! Jabu-sama mi prokázal velkou službu. Tady i v Ósace. Že, Jabu-san?“

„Vždy se vám snažím věrně sloužit, pane.“

„Jistě, tak mi tedy prosím něco vysvětlete. Pročpak jste před útokem nindžů zabil velitele Sumijoriho?“ prohodil Toranaga.

Jabuova tvář se ani nepohnula. Měl připnut svůj jošitomský meč, ruku jako obvykle opřenou o jílec. „Kdo to řekl? Kdo mě z něčeho takového obviňuje, pane?“

Toranaga ukázal na shluk hnědých čtyřicet kroků od nich. „Tamten muž! Pojďte sem, prosím, Kosami-san.“ Mladý samuraj sesedl z koně, dokulhal k nim a uklonil se.

Jabu na něho zíral. „Kdo jste, chlape?“

„Sokura Kosami z desátého sboru, pane, v Ósace jsem byl součástí tělesné stráže paní Kiricubo,“ odpověděl mladík. „Vy jste mě postavil na stráž před místnostmi, kde jste byl ubytován – a spolu s vámi i Sumijori-san – té noci, kdy došlo k útoku nindžů.“

„Nepamatuji si na vás. Tak vy se opovažujete tvrdit, že já jsem Sumijoriho zabil?“

Mladík zakolísal. „Jen mu to řekněte!“ nařídil Toranaga.

Kosami ze sebe chvatně vysypal: „Než se na nás nindžové vrhli, pane, měl jsem čas právě tak na to, abych otevřel dveře a varovně vykřikl, ale

Sumijori-san se ani nepohnul, promiňte, pane.“ Obrátil se k Toranagovi, celý rozechvělý před tolika upřenými pohledy. „Ten by –míval lehký spánek, Milosti, a bylo to jen pár okamžiků potom, co… to je všechno, Milosti.“

„Vešel jste snad do pokoje? Zatřásl jste s ním?“ naléhal Jabu.

„Ne, pane, to ne, nindžové tam vtrhli tak rychle, že jsme se ihned stáhli a jak jen to bylo možné, co nejdřív jsme vyrazili do protiútoku, bylo to, jak jsem říkal…“

Jabu pohlédl na Toranagu. „Sumijori-san měl za sebou dvoudenní službu. Byl vyčerpán – jako my všichni. Co to dokazuje?“ zeptal se jich všech.

„Nic,“ souhlasil Toranaga, stále ještě srdečně. „Ovšem později, Kosami-san, jste se do pokoje vrátil. Bylo to tak?“

„Ano, Milosti. Sumijori-san pořád ležel v přikrývkách, jako jsem ho viděl předtím, a… a v pokoji nebyl žádný nepořádek, ani trochu, pane, a on měl bodnou ránu, pane, jedinou ránu od nože v zádech. Tehdy jsem si myslel, že to byl prostě nindža a nic víc, dokud mě nevyslýchal Omi-sama.“

„Aha!“ Jabu zabodl zrak do svého synovce, celá jeho hara se zaměřila na toho, kdo ho zradil. Přeměřoval vzdálenost, která je dělila. „Takže ty jsi ho vyslýchal?“

„Ano, pane,“ odpověděl Omi. „Kníže Toranaga mě požádal, abych znovu porovnal všechny výpovědi. Tohle byla jedna nesrovnalost, která podle mého názoru neměla uniknout pozornosti našeho pána.“

„Jedna nesrovnalost? Je jich snad víc?“

„Držel jsem se příkazů knížete Toranagy a vyslechl i sluhy, kteří útok přežili, pane. Byli dva. Promiňte, ale oba vypověděli, že jste jejich místnostmi prošel s jedním samurajem a zakrátko jste se vrátil, už sám, a volal: ‚Nindžové!‘ Ti sluhové potom –“

„Nindžové se hnali za námi, toho nešťastníka zabili kopím a mečem a mě málem dostali taky. Musel jsem uprchnout, abych vyhlásil poplach.“ Jabu se otočil k Toranagovi a opatrně přesunul nohu do výhodnějšího útočného postavení. „To všechno jsem vám už přece řekl, pane, jak osobně, tak ve své písemné zprávě. Co mám společného s nějakými sluhy?“

„Nu, Omi-san?“ zeptal se Toranaga.

„Je mi líto, Jabu-sama,“ pokračoval Omi, „ale oba vás viděli v hradní kobce, jak jste otevřel závory tajných dveří, a slyšeli, jak nindžům říkáte: ‚Jsem Kašigi Jabu.‘ Jedině díky tomu se před tím masakrem stačili ukrýt.“

Jabuova ruka se nepatrně pohnula. V tu chvíli před Toranagu skočil Sudara, aby ho ochránil, a ve stejný okamžik se vzduchem mihl Hiromacuův meč směřující na Jabuovu šíji.

„Zadržte!“ rozkázal Toranaga.

Hiromacu dokázal jako zázrakem meč zastavit. Jabu se ani nepohnul. Zíral na ně a pak se vyzývavě rozesmál. „Tak já mám být špinavý rónin, který napadne svého lenního pána? Jsem Kašigi Jabu, vládce Izu, Surugy a Tótomi!“ Zpříma se podíval na Toranagu. „Z čeho jsem obviněn, pane? Že jsem pomáhal nindžům? Směšné! Co mám společného s báchorkami nějakých sluhů? Jsou to lháři! Anebo tenhle chlap – který tu naznačuje něco, co se nedá dokázat a proti čemu se nemohu hájit!“

„Žádný důkaz na to není, Jabu-sama.“ souhlasil Toranaga. „Naprosto s vámi souhlasím. Neexistuje vůbec žádný důkaz.“

„Jabu-sama, udělal jste to?“ zeptal se Hiromacu.

„Samozřejmě že ne!“

Tu promluvil Toranaga: „Já si ovšem myslím, že udělal. Proto ztrácíte všechna svá území a dnes si rozpářete břicho. Ještě před polednem.“

Rozsudek byl konečný. Nadešla vrcholná chvíle, na kterou se Jabu připravoval po celý svůj život.

Karma, pomyslel si. Mozek mu nyní pracoval s horečnou rychlostí. Nic proti tomu nezmohu, rozkaz je platný, Toranaga je můj lenní pán, buď mi mohou srazit hlavu, anebo umřu důstojně. Obě cesty znamenají smrt. Omi mě zradil, ale to je má karma. Součástí plánu bylo, že měli všechny sluhy pozabíjet, ale dva to přežili – a to je má karma. Zachovej si důstojnost, říkal si a tápavě v sobě hledal odvahu. Jasně mysli a jednej zodpovědně.

„Milosti,“ začal, aby ukázal svou neohroženost, „tak především, nejsem vinen takovými zločiny, Kosami se mýlí a sluhové jsou lháři. Za druhé, jsem nejlepší hejtman, jakého pro boj máte. Prosím vás o čest, abych směl vést útok podél Tókaidó – nebo o místo v první řadě za první bitvy, tak, aby má smrt přinesla přímý užitek.“

„To je docela dobrý nápad, Jabu-san,“ pochválil ho Toranaga bodře, „a z celého srdce souhlasím, že jste nejlepší velitel pro mušketýrský pluk, ale promiňte, nevěřím vám. Budete tak laskav a do dnešního poledne si rozříznete břicho.“

Jabu ovládl slepou zuřivost a až do dna svého sebeobětování naplnil čest samuraje a hlavy rodu. „Oficiálně zprošťuji svého synovce pana Kašigiho Omiho jakékoli odpovědnosti za mou zradu a úředně jej jmenuji svým dědicem.“

Toranaga byl překvapen stejně jako všichni ostatní.

„Nu dobrá,“ přikývl Toranaga. „Budiž, myslím, že to tak bude velice moudré. Souhlasím.“

„Izu je dědičné léno rodu Kašigi. Odkazuji mu je.“

„Izu už není vaše, abyste s ním mohl nakládat. Jste mým vazalem. Izu je jedna z mých provincií a dám je tomu, komu budu chtít sám, jasné?“

Jabu pokrčil rameny. „Odkazuji je jemu, ať už…“ Zasmál se. „Je to mé

celoživotní přání.“

„Přání je v pořádku. Zamítá se, Jabu-san, a všechny vaše poslední příkazy podléhají mému schválení. Buntaró-san, vy budete oficiálním svědkem. A teď, Jabu-san, koho si budete přát za sekundanta?“

„Chci, aby to byl Kašigi Omi-san.“

Toranaga pohlédl na Omiho. Ten se s bezbarvou tváří uklonil. „Bude mi ctí,“ pronesl.

„Dobrá. Takže je všechno připraveno.“

„Ale co s tím útokem podél Tókaidó?“ zeptal se Hiromacu.

„Za našimi horami budeme ve větším bezpečí.“ Toranaga jim žoviálně vrátil pozdravy, nasedl na koně, pobídl ho do klusu a odjížděl. Sudara jim zdvořile pokývl a následoval za ním. Jakmile byli Toranaga se Sudarou z dosahu, Buntaró a Hiromacu si oddechli, Omi však nikoli a nikdo z nich nespouštěl oči z Jabuovy ruky dotýkající se meče.

„Kde byste to chtěl vykonat, Jabu-san?“ zeptal se Buntaró.

„Tady, tamhle, dole na břehu nebo na hromadě hnoje – mně je to jedno. Já se bez obřadných rouch obejdu. Ale Omi-san, ne abyste udeřil mečem, dokud dvakrát neříznu.“

„Ano, pane.“

„S vaším dovolením, Jabu-san, budu rovněž svědkem,“ řekl Hiromacu.

„To už vám hemoroidy nedají ani posedět?“

Hejtman se naježil a nařídil Buntaróovi: „Až bude připraven, pošli pro mě, prosím.“

Jabu si odplivl. „Já už připraven jsem. A co vy?“

Hiromacu se zprudka odvrátil.

Jabu se na chvíli zamyslel a pak zpoza svého pásu vytáhl jošitomský meč v pochvě. „Buntaró-san, snad byste mi mohl prokázat jednu laskavost. Dejte tohle panu Andžinovi.“ Podával mu meč, tu se ale zamračil. „Anebo ne, pokud vám to nebude proti mysli, nemohl byste pro něho poslat, abych mu to dal sám?“

„Samozřejmě.“

„A přiveďte prosím také toho smradlavého kněze, abych si mohl s panem Andžinem promluvit přímo.“

„Dobře. Máte nějaká přání, co bychom měli zařídit?“

„Jenom papír, inkoust a štětec na mou závěť a předsmrtnou báseň, a dvě tatami – není důvod, abych si odřel kolena nebo klečel v prachu jako nějaký špinavý venkovan. Nemám pravdu?“ dodal Jabu nadutě.

Buntaró šel k ostatním samurajům, kteří s potlačovaným vzrušením přešlapovali na místě. Jabu se lhostejně posadil se zkříženýma nohama a začal se šťourat v zubech stonkem trávy. Omi si přidřepl poblíž a dával si pozor, aby byl z dosahu máchnutí mečem.

„Chmmmm,“ procedil Jabu. „K úspěchu už mi chyběl jen

krůček!“ Natáhl nohy a v náhlém výbuchu vzteku začal patami kopat do země. „Mmmmmm, tak to bylo na dosah! Ech, karma, co? Taková karma!“ Pak se hlučně rozesmál, zachrchlal a odplivl si, pyšný, že mu dosud nevyschlo v ústech. „Tohle patřilo všem bohům, živým, mrtvým i nezrozeným! Umírám ale šťastný, Omi-san. Džikkjú je mrtev a až překročím Poslední řeku a uvidím ho, jak tam čeká a skřípe zuby, budu mu moct navěky plivat do očí.“

„Prokázal jste knížeti Toranagovi velikou službu, pane,“ řekl Omi. Myslel to vážně, ale stále ho sledoval jako ostříž. „Pobřežní cesta je nyní volná. Máte pravdu, pane, Železná pěst se mýlí a Sudara taky. Měli bychom okamžitě zaútočit – pušky by nám prorazily cestu.“

„Ten starý kopec hnoje! Hlupák!“ Jabu se znovu zasmál. „Viděl jsi ho, jak zrudl, když jsem se zmínil o jeho hemoroidech? Pchá! Myslel jsem, že pukne! Samuraj? Já jsem větší samuraj než on! Však mu ještě ukážu! Nerozmáchneš se, dokud ti neřeknu.“

„Směl bych vám pokorně poděkovat, že jste mi prokázal takovou čest, i za to, že jste mě jmenoval dědicem? Slavnostně přísahám, že v mých rukou bude čest rodu Kašigi v bezpečí.“

„Kdybych si to nemyslel, nebyl bych to navrhoval.“ Jabu ztišil hlas. „Udělal jsi správně, že jsi mě Toranagovi vyzradil. Já bych byl na tvém místě jednal stejně, i když jsou to všechno lži. Je to jen Toranagova výmluva. Vždycky žárlil na mé bojové umění, na to, jak rozumím střelným zbraním a chápu význam lodí. To všechno byl můj nápad.“

„Ano, pane, vzpomínám si.“

„Ty musíš zachránit rodinu. Jsi mazaný jako stará prašivá krysa. Dostaneš Izu zpátky, a ještě víc – jedině na tom teď záleží. A podržíš ho pro své syny. Vyznáš se ve střelných zbraních. I v Toranagovi. Tak co?“

„Přísahám, že se o to pokusím, pane.“

Jabu sklouzl očima na Omiho ruku svírající meč a povšiml si, jak vkleče napjatě udržuje obranné postavení. „Ty si myslíš, že tě chci napadnout?“

„Promiňte, ovšemže ne, pane.“

„Jsem rád, že jsi ve střehu. Můj otec byl taky takový. Ano, dost se mu podobáš.“ Aniž udělal náhlý pohyb, položil oba své meče na zem, právě tak, aby je měl mimo dosah. „Ták. Teď jsem bezbranný. Před chvilkou jsem měl chuť připravit tě o hlavu – ale teď už ne. Už se mě nemusíš bát.“

„Z vás musí mít člověk strach vždycky, pane.“

Jabu se potichu vítězoslavně zasmál a znovu si do úst strčil stéblo trávy. Vzápětí ho ale vyplivl. „Omi-san, poslyš, tohle jsou mé poslední příkazy jakožto hlavy rodu Kašigi. Vezmeš k sobě do domu mého syna a můžeš ho využít, když ti k něčemu bude. Dále: najdi dobré manžely mé ženě a konkubíně a jim oběma vyřiď mé hluboké díky za to, že mi tak dobře

sloužily. Pokud jde o tvého otce Mizuna: nařizuji, aby ihned vykonal seppuku.“

„Směl bych požádat, aby dostal možnost výběru a mohl si případně vyholit hlavu a stát se mnichem?“

„Ne. Je to příliš velký hlupák a nikdy mu nemůžeš věřit – jak si jen mohl dovolit předat má tajemství Toranagovi! Vždycky by ti stál v cestě. Co se týče tvé matky…“ Vycenil zuby. „Nařizuji, aby si vyholila hlavu, stala se mniškou, vstoupila do nějakého kláštera mimo Izu a strávila zbytek života odříkáváním modliteb za budoucnost našeho rodu. Do buddhistického nebo šintoistického – já bych dal přednost šintoistickému. Souhlasíš?“

„Ano, pane.“

„Dobrá. Tím bude zaručeno,“ dodal Jabu se zlomyslným potěšením, „že tě přestane odvádět od rodových záležitostí svými věčnými nářky.“

„Stane se.“

„Výborně. Tobě nařizuji, abys pomstil všechny ty lži, které na mě vytáhl Kosami a ti zrádní sluhové. Dříve nebo později, to je mi jedno, hlavně že to uděláš, ještě než zemřeš.“

„Poslechnu vás.“

„Zapomněl jsem ještě na něco?“

Omi se obezřetně ujistil, že nikdo není v doslechu. „A co s následníkem?“ zeptal se opatrně. „Když proti nám bude stát v poli následník, pak přece prohrajeme, ne?“

„Seber mušketýrský pluk, prostřílejte si cestu a zabij ho, ať si Toranaga říká, co chce. Tvým hlavním cílem je Jaemon.“

„Dospěl jsem ke stejnému závěru. Děkuji vám.“

„Dobře. Ale než bys celou dobu jen čekal, raději na jeho hlavu vypiš tajnou cenu, použij nindžů… anebo amidovců.“

„Jak je ale dokážu najít?“ zeptal se Omi rozechvělým hlasem.

„Ta stará čarodějnice Gjóko, Mama-san, ta je jedna z těch, kteří vědí, jak na to.“

„Cože, ta?“

„Ano. Ale měj se před ní na pozoru, a před amidovci taky. Nezahrávej si s nimi, Omi-san. Nesmíš se jí ani dotknout, vždycky ji ochraňuj. Zná příliš mnoho tajemství a pero, to je jako dlouhá ruka natažená ze záhrobí. Rok byla neoficiální konkubínou mého otce… dokonce není vyloučené, že její syn je můj nevlastní bratr. Ech, na tu si dávej pozor, ta zná až příliš mnoho tajemství.“

„Kde na to ale seženu peníze?“

„To už je tvá starost. Nějak už je dej dohromady. Kde chceš, jak chceš.“

„Ano. Děkuji vám. Poslechnu.“

Jabu se natáhl blíž. Omi se ihned podezřívavě přichystal, jeho meč užuž

vyjížděl z pochvy. Jabu byl potěšen, že i beze zbraní je stále mužem, z něhož jde strach. „To tajemství si schovej pořádně hluboko. A poslyš, synovče, zůstaň velice zadobře s panem Andžinem. Pokus se získat vládu nad loďstvem, které sem jednoho dne přivede. Toranaga nechápe, jakou má Andžin-san skutečnou hodnotu, ale dělá dobře, že chce zůstat za horami. Tím získá čas a ty taky. Musíme opustit souš a vyplout na moře – naše posádky na jejich lodích – a vrchní velitelé budou z rodu Kašigi. Náš rod se musí vydat na moře, musí se stát pánem moří. Je to můj rozkaz.“

„Ano – ó, ano,“ souhlasil Omi. „Můžete mi věřit. Tak se skutečně stane.“

„Dobrá. A konečně, nikdy nevěř Toranagovi.“

„Já mu nevěřím, pane,“ vyhrkl Omi celou duší. „Nikdy jsem mu nevěřil a nikdy nebudu.“

„Výborně. A pokud jde o ty špinavé lháře, nezapomeň, hleď s nimi zatočit. A s Kosamim.“ Jabu vydechl, smířený sám se sebou. „A teď mě prosím omluv, musím si rozmyslet svou předsmrtnou báseň.“

Omi vstal a odcházel od něho. Když byl dostatečně daleko, uklonil se a pak udělal ještě dvacet kroků. Obklopen bezpečnou ochranou svých stráží se znovu posadil a čekal.

Toranaga se svou družinou klusali pobřežní cestou, která se vinula kolem širokého zálivu. Po jeho pravici sahalo moře téměř až k cestě. Země zde byla nízko položená a močálovitá, s mnoha bažinatými mělčinami. Několik ri na sever odtud se cesta napojovala na hlavní tepnu Tókaidó. Ještě o dvacet ri dále k severu leželo Edo.

Měl s sebou stovku samurajů, deset sokolníků s deseti dravci na rukou v kožených rukavicích zaťatých v pěst. Sudaru doprovázelo dvacet členů stráže, měl tři sokoly a jeho skupina vytvářela předsunutou hlídku.

„Sudara-san!“ zvolal Toranaga, jako by právě dostal nějaký nápad. „V nejbližším rjokanu zastavíme. Dám si něco k snídani!“

Sudara zamával, že rozumí, a vyrazil tryskem napřed. Než Toranaga dorazil na místo, služky už se klaněly a usmívaly a majitel rjokanu a jeho lidé se lámali v pase. Jižní a severní stranu zajistily stráže a pyšně vztyčily Toranagovy zástavy.

„Dobré jitro, Milosti, co bych vám prosím mohl připravit k snědku?“ ptal se majitel. „Děkuji vám, že jste můj skrovný dům poctil svou návštěvou.“

„Dám si ča – a trochu nudlí se sójovou omáčkou.“

„Ano, Milosti.“

Jídlo mu přinesli v pěkné misce téměř vzápětí a bylo uvařené právě tak, jak to měl rád. Však na to také Sudara majitele předem upozornil. Toranaga se beze všech cavyků posadil na verandě do dřepu, s gustem se

do prostého rolnického pokrmu pustil a pozoroval cestu před sebou. Ostatní hosté se mu uklonili a spokojeně si šli po svém, pyšní, že přebývali ve stejném rjokanu jako velký daimjó. Sudara obcházel stráže, aby se ujistil, že všechno je v dokonalém pořádku. „Kde jsou teď honci?“ zeptal se vrchního lovčího.

„Část jich je na severu, další na jihu, a tamhle v kopcích mám ještě některé navíc.“ Starý samuraj ukázal zpět do vnitrozemí. Cítil se bídně a byl celý zpocený. „Odpusťte, prosím, ale máte nějaké tušení, kam si náš pán bude přát jet?“

„Ani v nejmenším. Dnes už byste ovšem neměl udělat další chybu.“

„Já vím, pane.“

Sudara dokončil svou obchůzku a ohlásil se u Toranagy. „Jste se vším spokojen, pane? Mohu pro vás ještě něco udělat?“

„Ne, díky.“ Toranaga dojedl misku a vypil zbytek polévky. Pak nevýrazně řekl: „Měl jsi pravdu, když jsi říkal to s tím následníkem.“

„Prosím za prominutí, obával jsem se, že jsem se vás snad nějak dotkl, ačkoli jsem nechtěl.“

„Měl jsi pravdu – tak proč bych se měl cítit dotčen? Když se proti mně následník postaví – co budeš dělat potom?“

„Vyplním vaše příkazy.“

„Pošli sem prosím mého tajemníka, ty s ním přijď taky.“

Sudara poslechl. Tajemník Kawanabi, kdysi samuraj a mnich, který vždy cestoval s Toranagou, byl brzy u něho i se svou úhlednou cestovní truhličkou s papíry, dózami s inkoustem, pečetidly a štětcovými pery, kterou měl umístěnou v koši při sedle.

„Přejete si, pane?“

„Pište: ‚Já, Joši Toranaga-no-Minowara, znovu jmenuji svého syna Joši Sudara-no-Minowaru svým dědicem a opětně obnovuji všechny jeho příjmy a tituly.‘“

Sudara se uklonil. „Děkuji vám, otče,“ pravil pevným hlasem, ale přitom se sám sebe ptal: proč?

„Teď oficiálně odpřísáhni, že se budeš řídit všemi mými rozhodnutími, poslední vůlí – a Odkazem.“

Sudara poslechl. Toranaga mlčky počkal, dokud Kawanabi příkaz nedokončil, pak ho podepsal a právoplatně stvrdil svým pečetidlem. Byl to malý hranatý kousek slonoviny, na jehož jednom konci bylo vyryto jeho jméno. Zatlačil pečetidlem do téměř pevného červeného inkoustu a poté je otiskl na dolní okraj rýžového papíru. Otisk byl dokonalý. „Děkuji, Kawanabi-san, napište tam včerejší datum. To je zatím všechno.“

„Promiňte, prosím, ale budeme potřebovat ještě pět dalších kopií, pane, chcete-li zajistit, aby bylo vaše nástupnictví nezpochybnitelné: jednu pro knížete Sudaru, jednu pro regentskou radu, jednu pro Dům záznamů, jednu

do vašich osobních spisů a jednu pro archív.“

„Tak je hned sepište. A dejte mi ještě jednu kopii navíc.“

„Ano, pane.“ Tajemník odešel. Toranaga se nyní díval na Sudaru, zkoumal tu úzkou tvář bez jakéhokoli výrazu. Když to prohlášení pronesl, schválně tak náhle. Sudara na sobě nedal vůbec nic znát, v obličeji ani na rukou. Žádná radost, vděčnost, hrdost – dokonce ani překvapení, až z toho Toranaga posmutněl. Pak si však pomyslel: jakýpak smutek, máš ještě další syny, kteří se umějí usmívat, ba i nahlas se řehtat, dělají chyby a křičí a vztekají se a polštářují a mají spoustu ženských. Obyčejné syny. Tenhle má jít ve tvých stopách, aby se stal vůdcem, až budeš mrtev, aby Minowary držel pevně pohromadě, aby jednou mohl předat Osm provincií a všechnu moc dalším Minowarům. Musí být chladný a vypočítavý, tak jako ty. Ne, vlastně ne jako já, řekl si. Já se někdy smát dovedu, umím mít soucit, a někdy si rád pšouknu a zapolštářuju si a rozhněvám se a hraju šachy nebo divadlo nó, pár lidí mi přináší potěšení, jako Naga, Kiri, Čano nebo Andžin-san, těším se z lovu a rád vítězím, vítězím, vítězím. Tebe nic netěší, Sudaro, to je mi líto. Nic. Kromě tvé ženy, paní Gendžiko. Ta je jediným slabým článkem tvého řetězu.

„Pane?“ zeptal se Sudara.

„Pokoušel jsem si vzpomenout, kdy jsem tě naposledy viděl smát se.“

„Přejete si, abych se zasmál, pane?“

Toranaga zavrtěl hlavou. Věděl, že Sudaru vycvičil v dokonalého syna pro úkol, který ho čeká. „Kolik budeš potřebovat času, abys najisto ověřil, že je Džikkjú doopravdy mrtev?“

„Než jsem odjel z tábora, odeslal jsem do Mišimy šifrovanou zprávu nejvyššího stupně naléhavosti, pro případ, že byste ještě nevěděl, zda je to pravda nebo ne, otče. Odpověď dostanu během tří dnů.“

Toranaga blahořečil bohům, že se o spiknutí proti Džikkjúovi dozvěděl předem od Kašigiho Mizuna a o nepřítelově smrti věděl několik dní dopředu. Chvíli si v duchu znovu probíral svůj plán a neshledal na něm jedinou chybičku. A pak, jako omámen a s rozhoupaným žaludkem, učinil rozhodnutí. „Nařiď, aby byly jedenáctý, šestnáctý, devadesátý čtvrtý a devadesátý pátý pluk v Mišimě okamžitě uvedeny do bojové pohotovosti. Za čtyři dny je vrhni na Tókaidó.“

„Nachové nebe?“ zeptal se Sudara, vyvedený z rovnováhy. „Vy chcete vyrazit do útoku?“

„Ano. Nebudu čekat, až sem na mě přitáhnou.“

„Pak je tedy Džikkjú mrtev?“

„Ano.“

„Dobře,“ řekl Sudara. „Směl bych vám navrhnout, abyste připojil i dvacátý a třiadvacátý?“

„Ne. Deset tisíc mužů by mělo stačit – využijeme překvapení. Stále

musím zajišťovat celou svou hranici, kdyby to nevyšlo, nebo kdyby to byla léčka. A pak je tu ještě Zataki, toho taky musím zadržovat.“

„To je pravda,“ souhlasil Sudara.

„Kdo povede útok?“

„Hiromacu-san. To je tažení pro něho jako dělané.“

„Proč myslíš?“

„Je to přímé, jednoduché, staromódní a rozkazy jsou jasné, otče. Pro tohle tažení by se skvěle hodil.“

„Ale na vrchního velitele už ne?“

„Promiňte, ale Jabu-san měl pravdu – střelné zbraně změnily svět. Železná pěst už má své časy za sebou.“

„Kdo tedy?“

„Jedině vy sám, pane. Dokud nebude po rozhodující bitvě, radím vám, abyste se nespoléhal na žádného zástupce.“

„Uvážím to,“ řekl Toranaga. „A teď se vydej do Mišimy. Všechno připrav. Hiromacuovy útočné síly budou mít dvacet dní na to, aby překročily řeku Tenrjú a zabezpečily cestu Tókaidó.“

„Prosím za prominutí, směl bych navrhnout, abychom konečný cíl trochu posunuli, až na hřeben Šiomi? Dejte jim na to dohromady třicet dní.“

„Ne. Kdybych takový rozkaz vydal, někteří muži by hřebene jistě dosáhli. Ale většina už by byla mrtvá a nebyli by schopni odvrátit protiútok nebo dotírat na nepřítele, pokud by naše síly ustupovaly.“

„Ale zajisté ihned potom urychleně pošlete posily?“

„Náš hlavní útok povede přes Zatakiho hory. Tohle je jenom klamný manévr.“ Toranaga velmi pozorně odhadoval, co si o tom jeho syn myslí. Sudara však nic neodhalil, nedal najevo překvapení, souhlas ani nesouhlas.

„Ach tak. Promiňte, prosím, pane.“

„Když bude po Jabuovi, kdo by měl velet mušketám?“

„Kašigi Omi.“

„Proč?“

„Vyzná se v nich. A nejen to, myslí mu to ponovu, je velice statečný, velmi chytrý, mimořádně trpělivý – a také značně nebezpečný, nebezpečnější než jeho strýc. Radím vám, jestliže zvítězíte a on to přežije, najděte si nějakou záminku a pošlete ho do Velikého prázdna.“

„Říkáš ‚jestliže zvítězím‘?“

„Nachové nebe vždycky znamenalo krajní plán. Sám jste to řekl aspoň stokrát. Jestliže nás na Tókaidó těžce pobijí, Zataki vyrazí z kopců do nížin. Pak nám pušky příliš nepomohou. Je to krajní plán. Nikdy jste krajní řešení neměl příliš v oblibě.“

„A co Andžin-san? Co bys navrhoval, pokud jde o něho?“

„Souhlasím s tím, co soudí Omi-san a Naga-san. Měli bychom ho držet

tak, aby nemohl uniknout. Ostatní jeho lidé nemají žádný význam – jsou to eta a brzo se požerou navzájem, takže jsou k ničemu. Podle mě by měli být všichni cizinci drženi zkrátka a odděleně, nebo bychom je měli vyhnat. Jsou jako mor – podle toho bychom s nimi také měli zacházet.“

„Pak ovšem bude po obchodu s hedvábím, nemyslíš?“

„I kdyby nás to mělo stát třeba i to, já bych tu cenu zaplatil. Je to mor.“

„Ale bez hedvábí se neobejdeme, a chceme-li se před nimi chránit, musíme je stále poznávat, učit se věci, které oni ovládají.“

„Měli by být uzavřeni v Nagasaki, pod nejpřísnější stráží, a jejich počet bychom měli důsledně omezovat. Jednou ročně by mohli nadále obchodovat. Nejsou snad jejich hlavním motivem právě peníze? Přesně tak to říká Andžin-san.“

„Aha, takže podle vás je užitečný?“

„Jistě. Velice. Díky němu jsme pochopili, v čem byla moudrost Vyhošťovacího dekretu. Andžin-san je nesmírně chytrý a neobyčejně odvážný. Ale je to jenom hračka. Máte ho pro zábavu a rozptýlení, tak jako Tecu-ko, má tedy svou hodnotu, i když jenom jako hračka.“

„Díky za tvé názory,“ shrnul rozmluvu Toranaga. „Jakmile bude zahájen útok, vrátíš se do Eda a vyčkáš na další příkazy.“ Řekl to tvrdě a rozvážně. Zataki stále držel paní Gendžiko, jejich syna a dvě dcery jako rukojmí ve svém sídelním městě Takatu. Na Toranagovu žádost dovolil Sudarovi odjet, ale pouze na deset dní, a Sudara s ujednáním slavnostně souhlasil s tím, že se do té doby vrátí. Zataki byl proslulý svým úzkoprsým chápáním cti. Z hlediska této cti mohl všechna rukojmí pobít, a on by to udělal, bez ohledu na jakoukoli oficiální nebo tajnou smlouvu nebo ujednání. Toranaga i Sudara věděli beze všech pochybností, že by to udělal, pokud by se Sudara nevrátil podle svého slibu. „Počkáš v Edu na další příkazy.“

„Ano, pane.“

„Teď se ihned vydej do Mišimy.“

„Pak tedy ušetřím čas, když se vydám tamtudy.“ Sudara ukázal na rozcestí před nimi.

„Ano. Zítra ti pošlu zprávu.“

Sudara se uklonil, došel ke svému koni a s dvaceti strážci odjel.

Toranaga zvedl misku a dojedl zbytek teď už vystydlých nudlí. „Och, Milosti, promiňte, chtěl byste ještě přidat?“ vyhrkla bez dechu mladá služka, která k němu přiběhla. Měla kulatou tvář, žádná krasavice, ale bystrá a všímavá – přesně tak to měl u svých služek a žen rád. „Ne, děkuji ti. Jak se jmenuješ?“

„Juki, Milosti.“

„Řekni svému pánovi, že dělá dobré nudle, Juki.“

„Ano, Milosti, děkuji vám. Díky, že jste poctil náš dům. Když budete

něco chtít, stačí, když kývnete, a hned je to vaše.“

Mrkl na ni a ona se rozesmála, posbírala na podnos jeho nádobí a odspěchala. S potlačovanou netrpělivostí pohlédl ke vzdálenému ohybu cesty, pak pozoroval své okolí. Rjokan byl dobře opravený, dlaždicové obložení studny čisté, zem pozametaná koštětem. Venku na dvoře a všude okolo trpělivě čekali jeho muži. Na vrchním lovčím rozpoznal známky nervozity a rozhodl se, že dnešek bude posledním dnem jeho aktivní služby. Kdyby šlo Toranagovi skutečně jenom o lov, řekl by mu, aby se vrátil do Eda, přiznal by mu štědrou penzi a na jeho místo jmenoval jiného.

V tom se právě od sebe se Sudarou lišíme, pomyslel si beze zloby. Sudara, ten by nezaváhal. Nařídil by tomu muži, aby ihned vykonal seppuku, tím by ušetřil penzi, vyhnul se dalším starostem a zvýšil nároky na nástupce. Ano, synu, však já tě dobře znám. Jsi pro mě velice důležitý.

A co s paní Gendžiko a dětmi? ptal se sám sebe a vytáhl tak na světlo životně důležitou otázku. Kdyby paní Gendžiko nebyla Očibinou sestrou – oblíbenou a milovanou sestrou –, s politováním bych Zatakimu dovolil, aby je nyní všechny zahubil. Sudaru bych tak do budoucna ušetřil ohromného nebezpečí pro případ, že bych měl zanedlouho zemřít, protože oni jsou jeho jedinou slabinou. Naštěstí ale Gendžiko je sestrou Očiby a představuje tak v této velké hře důležitou figuru, nejsem tedy nucen to dopustit. Měl bych, ale neudělám to. Tentokrát musím riskovat. Takže si připomenu, že Gendžiko je důležitá v mnoha dalších ohledech – je ostrá jako žraločí hřbet, rodí pěkné děti, umí chránit své hnízdo se stejně fanatickou nesmiřitelností jako Očiba, s jediným obrovským rozdílem: Gendžiko je oddaná především mně, zatímco Očiba především následníkovi.

Takže je rozhodnuto. Do desátého dne musí být Sudara zpět v Žatakiho rukou. Což takhle zkusit odklad? Ne, to by v Zatakim vzbudilo ještě větší podezření, než cítí teď, a on je nyní poslední člověk, u kterého bych o něco takového stál. Na kterou stranu se asi Zataki vrhne?

Dobře jsi udělal, že jsi to se Sudarou urovnal. Je-li před námi nějaká budoucnost, bude zajištěna v jeho rukou a v rukou paní Gendžiko – za předpokladu, že se budou do posledního písmene řídit Odkazem. Nynější rozhodnutí znovu potvrdit jeho nároky bylo správné a Očibu potěší.

Dnes ráno už napsal dopis, který jí večer odešle spolu s kopií svého příkazu. Ano, tím jí z krku odstraním rybí kostičku, ze které se zakuckávala. Však jsem jí ji tam už před časem právě proto vzpříčil. Ještě že vím, že Gendžiko je jedním z Očibiných slabých míst, možná jediným. Jakou slabinu má ale sama Gendžiko? Žádnou. Alespoň jsem dosud na žádnou nenarazil, jestli ale nějakou má, však já už na to přijdu.

Pozorně si prohlížel své sokoly. Někteří brebentili, pár si jich čechralo peří, všichni v dobré formě, s čepičkami, kromě Kogo, která rejdila

velkýma žlutýma očima a všechno pozorovala se stejným zájmem jako on sám.

Co bys tomu řekla, ty má krásko, ptal se jí v duchu, co bys tomu řekla, kdybych se ti svěřil, že prostě musím být nedočkavý a vyrazit vpřed a že můj hlavní úder bude směřovat podél Tókaidó a nikoli přes Zatakiho hory, jak jsem napovídal Sudarovi? Asi by ses zeptala proč. Protože Zatakimu věřím stejně málo, jako umím létat, odpověděl bych ti. A představ si, já vůbec neumím létat.

Pak viděl, že se Kogo zabodla očima do cesty. Zamžoural do dálky a usmál se. Uviděl, že v ohbí cesty se blíží palankýny a koně s nákladem.

„Tak co, Fudžiko-san? Jak se cítíš?“

„Dobře, Milosti, dobře, děkuji vám.“ Znovu se mu uklonila a všiml si, že jizvy od popálenin už jí nepůsobí bolest. Údy teď měla pružné jako dřív a tváře jí kvetly příjemnou svěžestí. „Smím se zeptat, jak se má Andžin-san?“ otázala se. „Slyšela jsem, že cesta z Ósaky byla velmi zlá, pane.“

„Teď se těší pevnému zdraví, cítí se velmi dobře.“

„Och, pane, to je ta nejlepší zpráva, jakou jste mi mohl dát.“

„To jsem rád.“ Obrátil se k dalšímu palankýnu, aby se přivítal s Kiku. Rozpustile se usmála, vřele ho pozdravila a řekla mu, jak ráda ho vidí a jak velmi ho postrádala. „Už je to taková doba, Milosti.“

„Ano, promiň, prosím,“ odvětil. Dívčina úžasná krása a vnitřní radost ho úplně rozehřály, bez ohledu na jeho tíživý neklid. „Velmi mě těší, že tě zase vidím.“ Přeběhl očima k posledním nosítkám. „Á, Gjóko-san, to už je ale doba, co jsme se viděli naposledy, že?“ dodal suše.

„Děkuji, Milosti, ano, a cítím se teď jako znovuzrozená, mým starým očím bylo dopřáno nesmírné cti, že vás mohou znovu spatřit.“ Ukláněla se s naprostou dokonalostí, předváděla pečlivě odměřenou dávku zářivé radosti a všiml si při tom prchavého záblesku šarlatové spodničky z nejdražšího hedvábí. „Ó, jak jste silný, pane, skutečný obr mezi muži,“ pěla.

„Děkuji vám. I vy vypadáte skvěle.“

Kiku jeho lišácké poznámce zatleskala a všichni se spolu s ní zasmáli. „Poslyšte,“ řekl jim, šťastný z té dívky, „zařídil jsem, abyste tu chvilku mohly zůstat. Fudžiko-san, ty teď prosím pojď se mnou.“

Odvedl Fudžiko stranou, nabídl jí ča a něco k zakousnutí a poté, co spolu chvíli pohovořili o bezvýznamných věcech, přešel k věci. „Souhlasila jsi s půlrokem a já jsem také souhlasil s půlrokem. Promiň, ale potřebuji dnes vědět, zda to ujednání změníš.“

Drobný hranatý obličej ztratil přitažlivost, jak z něho vyprchala radost. Špičkou jazyka chvíli přejížděla své ostré zoubky. „Jak bych mohla to

ujednání změnit, Milosti?“

„Velmi snadno. Vypršelo. Nařizuji to.“

„Prosím za odpuštění, pane,“ vypravila ze sebe Fudžiko bezbarvým hlasem. „Tak jsem to nezamýšlela. Tu dohodu jsem učinila svobodně a před Buddhou s duchem svého zemřelého manžela a mrtvého syna. Nemohu ji změnit.“

„Nařizuji, abys ji změnila.“

„Nehněvejte se, pane, odpusťte, prosím, ale bušidó mě v tomto případě poslušnosti k vám zprošťuje. Vaše úmluva byla stejně slavnostní a závazná a jakákoli změna může být dohodnuta pouze oběma stranami, a to bez nátlaku.“

„To ti Andžin-san přináší takové potěšení?“

„Jsem jeho konkubína. Já mám za povinnost těšit jeho.“

„Dokázala bys s ním žít dál, kdyby nebylo dohodnuto jinak?“

„Život s ním je velice, velice těžký, pane. Všechny obřadnosti, většina zdvořilostí, každý zvyk, všechno, co dělá život bezpečným, plným, hodnotným a snesitelným, to všechno s ním člověk musí odvrhnout nebo nějak obejít, takže v jeho domácnosti není žádné bezpečí, žádné wa – nenacházím tam žádnou harmonii. Je téměř nemožné přimět služebnictvo, aby to pochopili, i já sama tomu sotva rozumím… přesto ale dokážu nadále plnit svou povinnost, kterou k němu mám.“

„Žádám tě, abys s tím ujednáním skoncovala.“

„Má první povinnost mě váže k vám. Na druhém místě stojí povinnost vůči mému manželovi.“

„Myslel jsem na to, Fudžiko-san, že by si tě Andžin-san mohl vzít za manželku. Pak bys už nebyla konkubínou.“

„Samuraj nemůže sloužit dvěma pánům, ani manželka dvěma manželům. Povinnost mě poutá k zemřelému manželovi. Promiňte mi, prosím, nemohu to změnit.“

„S trochou trpělivosti se dá změnit všechno, Andžin-san se brzy naučí spoustu našich způsobů, i v jeho domě jednou zavládne wa. Už toho pochytil neuvěřitelně mnoho, od té doby, co –“

„Ó, pane, prosím vás, vy mi špatně rozumíte, Andžin-san je nejvýjimečnější člověk, jakého jsem kdy poznala, určitě nejlaskavější ze všech. Prokázal mi velikou čest a – ach ano, dobře vím, že jeho dům se brzy stane skutečným domovem, ale… ale prosím za odpuštění, musím konat svou povinnost. Ta mě váže k mému manželovi, mému jedinému manželovi…“ Měla co dělat, aby se ovládla. „Musí to tak přece být! Musí, pane, jinak… jinak všechna ta hanba a utrpení a ponížení neměly žádný smysl! Jeho skon, smrt mého dítěte, manželovy zlámané meče pohřbené ve vesnici eta… Kdybych k němu necítila povinnost, potom by celé bušidó bylo jen terčem nekonečného posměchu!“

„Musíš mi teď odpovědět na jednu otázku, Fudžiko-san: Nemá snad tvá povinnost ke mně, tvému vládci, který tě o něco žádá, i povinnost k tomu neskonale statečnému muži, který se stává jedním z nás a je tvým pánem, a také –“ dodal, neboť se domníval, že správně rozpoznal ruměnnou svěžest jejího obličeje, „– také povinnost k vašemu nezrozenému dítěti, nemá snad to všechno přednost před povinností patřící minulosti?“

„Já… nenosím jeho dítě, pane.“

„Víš to jistě?“

„Ne, to nevím.“

„Zpozdilo se ti to?“

„Ano… ale jenom trochu a to může mít řadu příčin…“

Toranaga si ji prohlížel a čekal. Čekal trpělivě. Tolik toho ještě musel udělat, dříve než mohl vyjet a vypustit Tecu-ko nebo Kogo do výše. Už se toho potěšení nemohl dočkat, ale to bylo určeno pouze jemu a proto bylo bezvýznamné. Fudžiko byla důležitá a už si předem slíbil, že alespoň pro dnešek bude předstírat, že zvítězil, že má času dost, může si dovolit být trpělivý a zařídit věci, které bylo jeho povinností zařídit. „Takže?“

„Promiňte mi, pane, ale ne.“

„Pak tedy ne, Fudžiko-san. Odpusť mi, prosím, že jsem tě o to žádal, ale musel jsem to udělat.“ Toranaga necítil zlost ani radost. Dívka konala jenom to, co bylo čestné, a už v době, kdy s ní úmluvu uzavíral, věděl, že ji nikdy nezmění. Právě proto jsme my na celé zemi jedinečným národem, pomyslel si s uspokojením. Ujednání se smrtí se stává posvátným. Obřadně se jí uklonil. „Vysoce si cením tvé cti a pocitu povinnosti k tvému manželovi, Usagimu Fudžikovi,“ pronesl a připomněl tak jméno, jež kdysi přestalo existovat.

„Ach díky, Milosti,“ vydechla na tu poctu. Zaplavily ji slzy, zmocnilo se jí nevýslovné štěstí, neboť věděla, že tímto prostým gestem bylo sejmuto stigma hanby z jediného manžela, jenž jí byl v životě přisouzen.

„Poslyš, Fudžiko, dvacet dní před oním posledním dnem odjedeš do Eda – ať už se mnou bude cokoli. Během cesty můžeš zemřít, ale musí to vypadat jako náhoda. Rozumíš?“

„Ano, jistě, pane.“

„Bude to naše tajemství. Jenom mezi námi dvěma.“

„Ano, pane.“

„Do té doby zůstaneš hlavou jeho domácnosti.“

„Rozumím, pane.“

„A teď prosím tě řekni Gjóko, ať sem přijde. Než odjedu, ještě pro tebe pošlu. Musím s tebou probrat pár dalších věcí.“

„Ano, pane.“ Fudžiko se hluboce uklonila. „Děkuji vám z celého srdce, že jste mě vysvobodil ze života.“ Odešla.

Jak je to zvláštní, pomyslel si Toranaga, že se ženy dokážou

proměňovat jako chameleoni – jednou jsou ošklivé, v další chvíli zase přitažlivé, ba někdy přímo krásné, i když ve skutečnosti nejsou.

„Poslal jste pro mě, pane?“

„Ano, Gjóko-san. Jaké mi nesete zprávy?“

„O všem možném, pane,“ odvětila Gjóko. V dobře nalíčené tváři se nezračil žádný strach, v očích se jí tu a tam mihl záblesk, ale uvnitř jako by se v ní všechno houpalo. Věděla, že tohle setkání není pronic zanic, a instinkt jí říkal, že Toranaga je dnes nebezpečnější než jindy. „Zařizování kolem cechu kurtizán pokračuje uspokojivě, připravují se návrhy pravidel a nařízení k vašemu schválení. Na severu města je pěkná oblast, kde by –“

„Už jsem vybral území blíž k pobřeží. Jošiwaru.“

Pochválila ho za jeho volbu, ačkoli uvnitř zaúpěla. Jošiwara – Rákosová mokřina – byla v té době bažinatým územím zamořeným komáry a než by se dalo ohradit a začít na něm stavět, muselo by se nejdřív vysušit a vyrvat moři. „To je skvělé, pane. A dále: k vašemu posouzení se připravují i pravidla a nařízení pro gei-ši.“

„Dobrá. Udělejte je stručná a věcná. Jaký nápis hodláte umístit nad branou do Jošiwary?“

„Chtíč nelze navždy zadržet – hleď udělat s tím něco hned.“

Zasmál se a ona se také usmála, ale zůstávala nadále ve střehu, ačkoli dodala s vážnou tváří: „Ještě jednou vám musím poděkovat jménem budoucích pokolení, Milosti.“

„Svůj souhlas s tím jsem nevyslovil ani kvůli vám, ani kvůli nim,“ odvětil Toranaga a ocitoval jí jednu ze svých poznámek z Odkazu: „Po celé dějiny mužové počestní vždy nevěstince a místa polštářováním vyhlášená odsuzovali, však muži nejsou počestní, a pakliže vůdce nevěstince a polštářování zapoví, je hlupák, neboť zlo větší záhy propukne, jak nákaza boláků.“

„Jste skutečně moudrý.“

„A pokud jde o to, soustředit všechny nevěstince na jedno území, znamená to, že všichni ti nepočestní mohou být sledováni, zdaňováni i obslouženi, to všechno najednou. Zase jste měla pravdu, Gjóko-san, ‚chtíč nelze zadržet‘. Brzy zhořkne. A dál?“

„Kiku-san se opět zotavila, pane. Báječně.“

„Ano, všiml jsem si. Jak je příjemná! Mrzí mě to – Edo je v létě zajisté příliš horké a nevlídné. Jste si jista, že je teď zcela v pořádku?“

„Ano, ó, ano, ale kdybyste věděl, jak vás postrádala, pane. Máme vás doprovázet do Mišimy?“

„Jaké další zvěsti jste ještě slyšela?“

„Jenom to, že Išido vytáhl z ósackého hradu. Regenti vás formálně prohlásili za psance – taková nestoudnost, pane.“

„Kudy proti mně povede útok?“

„Nevím, pane,“ odpověděla opatrně. „Ale představuji si to jako útok ve tvaru vidlice o dvou hrotech, podél cesty Tókaidó pod velením Ikawy Hikodžúa, když je teď jeho otec kníže Džikkjú mrtev, a podél Košjúkaidó ze Šinana, když se kníže Zataki tak pošetile spřáhl s knížetem Išidem proti vám. Ale za našimi horami jste v bezpečí. Ó, ano, jsem si jista, že se dožijete požehnaného věku. S vaším dovolením bych všechny své záležitosti přesunula do Eda.“

„Samozřejmě. Mezitím se porozhlédněte, odkud by mohl přijít hlavní úder.“

„Pokusím se o to, ó, ano, pane. Máme teď hrozné časy, pane, bratr proti bratru, syn proti otci.“

Toranagovy oči potemněly a zapamatoval si, že si dá zvláštní pozor na Noborua, svého nejstaršího syna, jenž se nakonec přidal na taikóovu stranu. „Ano,“ souhlasil. „Zlé časy. Doba velkých změn. Některé jsou k lepšímu, jiné k horšímu. Kupříkladu vy jste teď bohatá, nebo váš syn. Myslím, že teď má na starosti vaši výrobnu sake v Odawaře, že?“

„Ano, pane.“ Gjóko pod svým nalíčením zpopelavěla.

„Má teď jistě veliké zisky.“

„Určitě je to nejúspěšnější správce živnosti v Odawaře, pane.“

„Taky jsem slyšel. Měl bych pro něho práci. Andžin-san se chystá stavět novou loď. Já mu poskytnu všechny řemeslníky i materiál, chtěl bych mít proto obchodní stránku věci mimořádně pečlivě řízenou.“

Gjóko se málem sesula úlevou. Domnívala se, že Toranaga je chce všechny zničit, ještě než vytáhne do války, nebo ji umořit daněmi, protože zřejmě přišel na to, že mu o Andžinovi a paní Todě lhala, nebo o tom nešťastném potratu, který postihl Kiku a vůbec nebyl tak náhodný, jak mu před měsícem v slzách hlásila. Bylo to na její pečlivý nátlak, naléhání na zodpovědnost, k níž se Kiku smlouvou zavázala. „Ach, pane, kdy budete chtít, aby syn přijel do Jokohamy? Ten už se postará, aby to byla ta nejlevnější loď, jaká kdy byla postavena.“

„Nestojím o levnou loď. Chci, aby byla nejlepší – a za velmi rozumnou cenu. Bude na to dozírat a zodpovídat panu Andžinovi.“

„Milosti, to vám zaručuji, máte mou budoucnost, mou budoucí naději, všechno bude, jak si přejete.“

„Jestliže bude loď postavena dokonale, přesně jak bude Andžin-san chtít a do šesti měsíců od prvního dne, potom z vašeho syna udělám samuraje.“

Hluboce se sklonila a chvíli nebyla schopna řeči. „Odpusťte, prosím, hloupé staré ženské, Milosti. Díky, díky.“

„Musí se naučit všechno, co Andžin-san o stavění lodí zná, tak aby mohl učit druhé, až lodivod odpluje. Rozumíte?“

„Stane se.“

„A teď ke Kiku-san. Její talent si zaslouží lepší budoucnost, než aby byla stále sama, jako obyčejná žena.“

Gjóko vzhlédla, opět čekala nejhorší. „Chystáte se její smlouvu prodat?“

„Ne, už by se z ní znovu neměla stát kurtizána, dokonce ani vaše gei-ša. Měla by patřit do nějakého domu, být jednou z mála dam, jednou z výjimečných.“

„Ale Milosti, i když vás vídá jen příležitostně, jaký jen by si mohla představit lepší život?“

Nechal ji, aby ho chvíli vychvalovala, a na oplátku ji a Kiku také pochválil. Potom řekl: „A teď, otevřeně řečeno, Gjóko-san – začínám cítit, že jsem si ji až příliš oblíbil, a nemohu si dovolit být rozptylován. Vážně, pro mě je až příliš krásná – příliš dokonalá… Promiňte, prosím, ale tohle musí zůstat mezi námi jako další tajemství.“

„Souhlasím, pane, samozřejmě, ať řeknete cokoli,“ ujistila ho Gjóko vřele, ale všechno to zavrhla jako lži a lámala si hlavu, v čem by mohl vězet pravý důvod. „Pokud by měl být tou osobou někdo, koho by Kiku mohla uctívat, zemřu naplněna spokojeností.“

„Ale ne dřív, než do šesti měsíců, až uvidíte loď pana Andžina s napnutými plachtami,“ opravil ji suše.

„Ano – ó, ano.“ Gjóko pohnula vějířem, protože slunce teď pálilo a nehybný vzduch byl nedýchatelný. Pokoušela se přijít na kloub Toranagově velkorysosti, kterou je obě zahrnul, a věděla, že cena za ni bude pořádně, pořádně vysoká. „Kiku-san bude nešťastná, když bude muset opustit váš dům.“

„Jistě, samozřejmě. Myslím, že její poslušnost ke mně, jejímu lennímu pánovi, by si zasloužila nějak ocenit. Nechte to na mně – a zatím se jí o ničem nezmiňujte.“

„Ano, pane. A kdy si budete přát, aby můj syn přijel do Jokohamy?“

„Dám vám vědět, ještě než odjedu.“

Uklonila se a odcupitala pryč. Toranaga si šel zaplavat. Severní obloha byla velmi temná a věděl, že odtamtud přijde hustý déšť. Když spatřil malou skupinku jezdců blížících se ze směru od Jokohamy, vrátil se.

Omi sesedl z koně a vybalil hlavu. „Pan Kašigi Jabu se podřídil vašemu příkazu, pane, právě před polednem.“ Hlava byla čerstvě omytá, vlasy učesané, a byla naražená na hrotu malého podstavce, jaký se v takových případech používal k vystavování.

Toranaga zkoumal svého nepřítele, jako to už v životě dělal snad desettisíckrát. Vždycky přemítal, jak bude po smrti vypadat jeho vlastní hlava, až si ji budou prohlížet jeho přemožitelé, zda na ní bude poznat hrůza nebo utrpení, hněv či děs, anebo to všechno najednou, či snad nic z toho. Nebo důstojnost. V Jabuově tváři se zračil jen zběsilý vztek, rty byly

stažené v divoký, vyzývavý škleb. „Dobře zemřel?“

„Byl to nejlepší skon, co jsem kdy viděl, pane. Hiromacu-sama se vyjádřil stejně. Dva řezy, potom třetí do hrdla. Bez pomoci a bez jediného hlesnutí. Tady je jeho závěť,“ dodal Omi.

„Srazil jsi hlavu jedním úderem?“

„Ano, pane. Požádal jsem pana Andžina o svolení, abych mohl použít meč pana Jabua.“

„Jošitomo? Ten, který jsem Jabuovi dal? On ho věnoval panu Andžinovi?“

„Ano, pane. Hovořil s ním, Cukku-san jim tlumočil. Řekl: ‚Andžin-san, dávám vám ho na připomenutí vašeho příjezdu do Andžira a jako výraz díků za potěšení, které mi poskytl ten malý barbar.‘ Andžin-san ho nejdříve odmítl převzít, ale Jabu naléhal a řekl: ‚Nikdo z těchhle hovnožroutů si takový meč nezaslouží.‘ Nakonec Andžin-san souhlasil.“

To je zvláštní, pomyslel si Toranaga. Čekal jsem, že Jabu dá ten meč Omimu.

„Jaké udělil poslední pokyny?“ zeptal se.

Omi mu je sdělil. Přesně. Kdyby nebyly všechny zapsány v závěti, kterou Jabu veřejně předal oficiálnímu svědku Buntaróovi, nepostoupil by je dál a samozřejmě by stanovil jiné. Jabu měl pravdu, pomyslel si rozzuřeně a připomenul si, že si musí navždy zapamatovat, že pero je dlouhá ruka natažená ze záhrobí.

„Abych vzdal čest statečnosti, kterou tvůj strýc prokázal při své smrti, budu ctít jeho předsmrtná přání. Všechna a beze změny,“ dodal Toranaga, aby si vyzkoušel, co to s Omim udělá.

„Ano, pane.“

„Juki!“

„Ano, Milosti?“ ozvala se služka.

„Přines nám ča, prosím.“

Odcupitala a Toranaga uvažoval nad Jabuovými posledními přáními. Všechna byla docela moudrá. Mizuno byl hlupák a jednoznačně stál Omimu v cestě. Matka byla nepříjemná, vlezlá stará čarodějnice a také mu jenom překážela. „Dobrá, jestliže tedy souhlasíš, jsou potvrzena. Beze zbytku. A chci rovněž schválit předsmrtná přání tvého otce, ještě než budou konečná. Jako odměnu za tvou oddanost tě jmenuji velitelem mušketýrského pluku.“

„Děkuji vám, pane, ale nezasloužím si takovou poctu,“ řekl Omi, naplněn jásavou radostí.

„Naga bude tvým zástupcem. Dále tě prohlašuji za hlavu rodu Kašigi a jako nové léno ti uděluji hraniční území Izu, od Atami na východě k Numazu na západě, včetně sídelního města Mišimy, s ročním příjmem třiceti tisíc koku.“

„Ano, pane, děkuji. Prosím… já nevím, jak bych vám poděkoval. Nejsem hoden takových poct.“

„Dej si záležet, abys byl, Omi-sama,“ zasmál se Toranaga dobrosrdečně. „Hned převezmi hrad v Mišimě. Ještě dnes odjedeš z Jokohamy. V Mišimě se ohlásíš knížeti Sudarovi. Mušketýrský pluk bude odvelen do Hakone a bude tam během čtyř dnů. A dále, soukromě, jen pro tebe: pana Andžina posílám zpátky do Andžira. Postaví tam novou loď. Převedeš na něho své dosavadní léno. Neprodleně.“

„Ano, pane. Mohl bych mu předat svůj dům?“

„Jistě, můžeš,“ souhlasil Toranaga, ačkoli léno již samozřejmě zahrnovalo všechno, včetně domů, majetku, rolníků, rybářů, člunů. Oba muži se ohlédli, když vzduchem zazvonil zpěvný dívčí smích. Uviděli Kiku, jak si rozverně hází vějíři se služkou Suisen, jejíž smlouvu Toranaga rovněž koupil Kiku pro útěchu po tom nešťastném potratu jejich dítěte.

Celý svět by ihned poznal, že ji Omi zbožňuje, jakkoli se to pokoušel zakrýt, tak náhle a nečekaně se tam zjevila. Viděli, jak se k nim zahleděla. Tvář se jí roztáhla do překrásného úsměvu, rozpustile jim zamávala, Toranaga jí také zamával a ona se vrátila ke své hře.

„Je krásná, že?“

Omi cítil, že mu rudnou uši. „Je.“

Původně Toranaga její smlouvu koupil proto, aby od ní Omiho odtrhl, protože byla jednou z Omiho slabostí. A bezpochyby představovala i cenu, již bylo možno věnovat i odebírat, dokud Omi nevyhlásí a nedokáže svou skutečnou věrnost a buď pomůže, anebo nepomůže odstranit Jabua. A on pomohl, jako zázrakem, a už mnohokrát osvědčil svou oddanost. Ty výslechy sluhů, to byl Omiho nápad. Mnoho Jabuových nápadů, ne-li všechny, pocházelo od Omiho. Byl to Omi, kdo už před měsícem odhalil podrobnosti Jabuova tajného spiknutí s některými důstojníky mušketýrského pluku, pocházejícími z Izu, jehož cílem bylo zavraždit během bitvy Nagu a další velitele z řad hnědých.

„Není to nějaký omyl, Omi-san?“ ptal se, když mu to Omi potají hlásil v Mišimě, kde v té době čekal, jak dopadne Mariko se svou vzpourou v Ósace.

„Ne, pane. Venku stojí Kiwami Matano od třetího pluku z Izu.“

Důstojník z Izu, robustní muž středních let s mohutnou bradou, jim vyložil celé spiknutí, uvedl hesla a vysvětlil, jak měl celý plán fungovat. „Vědět o tom, nedokázal bych dál žít s takovou hanbou, Milosti. Vy jste náš lenní pán. Jistě, měl bych říci celou pravdu – ten plán měl být uplatněn pouze v nutném případě. Měl jsem zato, že to znamená, kdyby se Jabu-sama náhle během bitvy rozhodl změnit stranu. Promiňte, prvním cílem jste byl vy, pak Naga-san. Po něm kníže Sudara.“

„Kdy byl ten plán poprvé nařízen a kdo všechno o něm ví?“

„Krátce poté, co byl vytvořen pluk. Ví o tom čtyřiapadesát z nás –všechna jména jsem sepsal a odevzdal panu Omimu. Plán s kódovým označením Slivoň osobně potvrdil Kašigi Jabu-sama, než naposledy odjel do Ósaky.“

„Děkuji vám. Vaše věrnost je chvályhodná. Nechte si to tajemství pro sebe, dokud vám neřeknu. Poté obdržíte léno v hodnotě pěti tisíc koku.“

„Prosím za prominutí, ale vždyť já si nic nezasloužím, Milosti. Prosím o svolení, abych směl vykonat seppuku za to, že jsem tak hanebné tajemství zadržoval tak dlouho.“

„Žádost o svolení se zamítá. Stane se, jak jsem řekl.“

„Odpusťte, prosím, ale taková odměna mi nepřísluší. Nechte mě tedy aspoň tak, jak na tom jsem. Je to má povinnost a nezaslouží si žádnou odměnu. Ve skutečnosti bych měl být potrestán.“

„Jaký teď máte příjem?“

„Čtyři sta koku, Milosti. Stačí mi to.“

„Zvážím, co jste řekl, Kiwami-san.“

Když důstojník odešel, zeptal se Toranaga: „Co jsi mu slíbil, Omi-san?“

„Nic, pane. Včera za mnou přišel z vlastní vůle.“

„Že by čestný muž? Chceš říct, že je to poctivý člověk?“

„Nevím, pane. Ale včera za mnou přišel a tak jsem spěchal za vámi, abych vám to řekl.“

„Pak ho tedy skutečně odměním. Taková loajalita je přece důležitější než cokoli jiného, nemyslíš?“

„Ano, pane.“

„Nikomu o tom ani slovo.“

Omi odešel a Toranaga přemítal, zda tu zvěst o spiknutí Mizuna s Omim nevytroubili proto, aby Jabua zdiskreditovali. Okamžitě vyslal své vlastní špehy, aby zjistili, jak to doopravdy je. Ale spiknutí bylo skutečné a požár lodi mu poskytl báječnou záminku k odstranění těch čtyřiapadesáti zrádců, které oné noci vesměs rozhodil mezi stráže složené z bojovníků z Izu. Kiwami Matanu poslal daleko na sever s dobrým, i když nijak přemrštěným lénem.

„Tenhle Kiwami je bezpochyby nejnebezpečnější ze všech,“ podotkl tehdy Sudara, jediný další, kdo byl o spiknutí zpraven.

„Ano. A také zůstane celý život pod dozorem a nikdy mu nebudeme věřit. Ale všeobecně platí, že i ve špatných lidech bývá něco dobrého a v dobrých lidech něco zlého. Jde o to, najít to dobré a zbavit se zla, aniž bychom přitom museli obětovat dobro. V mé doméně není nazbyt žádný odpad, který bych mohl jen tak zahodit.“

Ano, pomyslel si Toranaga s hlubokým uspokojením, rozhodně si zasloužíš ocenění, Omi.

„Poslyš, Omi-san, za pár dní začne bitva. Věrně jsi mi sloužil. Po svém vítězství na posledním bojišti tě jmenuji nejvyšším pánem Izu a vašemu rodu Kašigi znovu udělím dědičný titul daimjóů.“

„Promiňte, pane, prosím za odpuštění, ale nezasloužím si takovou poctu,“ hlesl Omi.

„Jsi mladý, ale velice slibný, kdo by to do tebe při tvém věku řekl? Tvůj děd ti byl hodně podobný, nesmírně chytrý, ale chyběla mu trpělivost.“ Znovu se ozval dívčí smích a Toranaga pozoroval Kiku. Nyní se o ní pokoušel rozhodnout. Svůj původní plán teď odložil stranou.

„Směl bych se zeptal, co míníte onou trpělivostí, pane?“ pronesl Omi. Instinktivně cítil, že Toranaga chce, aby ta otázka zazněla.

Toranaga se stále s potěšením díval na dívku. „Trpělivost znamená být zdrženlivý. Víš, že existuje sedm emocí. Radost, hněv, neklid, obdiv, žal, strach a nenávist. Pokud jim člověk nedává průchod, pak je trpělivý. Nejsem tak silný, jak bych mohl být, ale jsem trpělivý. Rozumíš mi?“

„Ano, pane. Velmi jasně.“

„Pro vůdce je trpělivost zcela nezbytná.“

„Ano.“

„Tak třeba tamhleta dáma. Mě rozptyluje, je pro mě příliš krásná, až moc dokonalá. Já jsem pro tak mimořádnou bytost příliš jednoduchý. A tak jsem se rozhodl, že patří někam jinam.“

„Ale pane, i jako méně významná z vašich dam…“ Omi vyhrkl zdvořilostní obrat, o kterém oba muži dobře věděli, že je jen povinnou přetvářkou, a přitom se po celou dobu modlil, modlil jako ještě nikdy v životě, protože věděl, co má na dosah, a věděl, že sám by o to nikdy nemohl požádat.

„Úplně s tebou souhlasím,“ řekl Toranaga. „Ale velký talent si zaslouží určité obětování.“ Stále ji sledoval, jak hází svým vějířem a s nakažlivou rozpustilostí zase chytá služčin. Pak obě dívky zakryli koně. Je mi to líto, Kiku-san, pomyslel si, ale musím tě poslat jinam, abys byla rychle z dosahu. Je to opravdu tak, skutečně mi začínáš být až příliš blízká, ačkoli Gjóko by nikdy neuvěřila, že jsem jí řekl pravdu, ani Omi, ba ani ty sama. „Kiku-san si zaslouží mít svůj domov. S vlastním manželem jen pro sebe.“

„Je lepší být konkubínou toho nejnižšího samuraje, než manželkou sebebohatšího rolníka nebo obchodníka.“

„S tím nesouhlasím.“

Těmito slovy se pro Omiho celá věc uzavřela. Karma, řekl si, když se ho začala zmocňovat tesknost. Nech toho smutku, ty hlupáku. Tvůj lenní pán rozhodl, tím to končí. Midori je dokonalá manželka. Tvá matka se má stát mniškou, takže v domě teď zavládne harmonie.

Dnešek už přinesl tolik smutku. Ale i štěstí: jsem budoucím daimjóem Izu a velitelem pluku. Andžin-san má zůstat v Andžiru, to znamená, že

první loď bude postavena na Izu – na území mého léna! Zapomeň na smutek. Život přece není nic jiného. Kiku-san má svou karmu, já také, i Toranaga, a případ mého pána Jabua ukazuje, jak je pošetilé dělat si s něčím takovým vrásky.

Omi pohlédl na Toranagu, mysl již měl projasněnou, všechno už v ní bylo uloženo na svém místě. „Prosím za prominutí, pane, odpusťte, teď jsem byl nějak duchem nepřítomný."

„Můžeš se s ní pozdravit, jak budeš chtít, ještě než odjedeš."

„Děkuji, pane." Omi znovu zabalil Jabuovu hlavu. „Přejete si, abych ji pohřbil – nebo ji mám vystavit?"

„Dejte ji na kopí, tváří k vraku."

„Ano, pane."

„Co složil jako svou předsmrtnou báseň?"

Omi odpověděl:

„Čím je na obloze mrak
než omluvou nebeské říše?
Čím je celý život pak
než hledáním před smrtí skrýše?"

Toranaga se usmál. „Zajímavé."

Omi se uklonil, předal zabalenou hlavu jednomu ze svých mužů a procházel mezi koňmi a samuraji ke vzdálenému dvoru.

„Á, Kiku-san," oslovil ji s klidnou obřadností. „Jsem tak rád, když vidím, že jsi v pořádku a šťastná."

„Jsem se svým pánem, Omi-san, a ten je silný a spokojený. Jak bych nemohla být šťastná?"

„*Sajonara*, paní."

„*Sajonara*, Omi-sama." Uklonila se, plně si nyní uvědomujíc onu nedozírnou konečnost, jakou si dosud nikdy nepřipouštěla. Po tváři jí skanula slza, otřela ji a ještě jednou se uklonila, když odcházel.

Sledovala jeho vysokou, pevně kráčející postavu a chtělo se jí začít nahlas vzlykat, srdce jí pukalo, ale potom se jí z paměti jako vždy vynořila slova, jež slyšela už tolikrát, mírná, moudrá slova: „Pročpak pláčeš, dítě? My z plovoucího světa jsme tu jenom na chvíli, celý svůj čas se musíme umět těšit z květů sakur, ze sněhu, javorového listí, z hlasu cvrčků, z krásy luny, z toho, jak mizí, přibývá a znovu se rodí, ze zpívání našich písní a popíjení ča a sake, z poznávání parfémů a doteku hedvábí, z mazlivého laskání a lenošivého uplývání času, jeho stálého bezcílného ubíhání. Poslechni, dítě: nebuď nikdy smutná, nech se unášet životem jako lilie v proudu řeky. Jak jsi šťastná, Kiku-čan, vždyť jsi princeznou ukijo, plovoucího světa, nech se nést, prožívej každičký okamžik…"

Kiku si setřela druhou, poslední slzu. Náno hloupá ubrečená. Už dost nářků! přikázala si. Máš přece takové neuvěřitelné štěstí! Jsi konkubínou největšího ze všech daimjóů, sice velmi nízko postavenou, neoficiální, ale co na tom záleží – tví synové se narodí jako samurajové. Není to ten největší dar na světě? Ten věštec ti předpověděl právě takové neskutečné štěstí, až se tomu nedalo uvěřit. A teď se stává skutečností! Když už máš plakat, pak bys měla pro mnohem důležitější věci. Pro sílící zárodek ve svých bedrech, jejž ti vyrval ten divně chutnající čaj. Ale proč bys kvůli tomu plakala? To nebylo dítě, pouze „to“, a kdo byl vůbec otec? Ale doopravdy?

„Já nevím, nejsem si jistá, Gjóko-san, nezlobte se, ale myslím, že to bude mého pána,“ řekla nakonec. Tolik toužila po jeho dítěti, aby si pojistila onen slib, že z potomka bude samuraj.

„Ale co když se dítě narodí s modrýma očima a světlou pletí? Může se to přece stát! Jen si spočítej dny.“

„Vždyť já stále jen počítám a počítám, ach, kolikrát už jsem to počítala!“

„Pak k sobě buď upřímná. Je mi líto, ale budoucnost nás obou teď závisí na tobě. Máš před sebou ještě spoustu plodných let. Vždyť je ti teprve osmnáct, dítě! Bude lepší, až to budeš vědět určitě.“

Ano, pomyslela si znovu, jste taková moudrá, Gjóko-san, a jak já jsem byla pošetilá, jako očarovaná. Bylo to pouhé „to“ a my Japonci jsme velmi rozumní, uvědomujeme si, že z novorozence se stává skutečné dítě teprve třicet dní po narození, když se mu v tělíčku napevno usadí duch a získá svou nezvratnou karmu. Ach, jaké jen to mám štěstí, a chci mít syna, pak dalšího a ještě jednoho, nikdy holčičku. Chudáčci děvčátka! Ó, bohové, požehnejte tomu prorokovi a díky, díky, díky vám za mou karmu, za to, že si mě oblíbil velký daimjó, že z mých synů budou samurajové, ach, prosím, ať jen jsem hodna takového skvostného osudu…

„Co je s vámi, paní?“ ptala se rozpačitě malá Suisen, trochu vyjevená z té radosti, jež jako by z Kiku přímo tryskala.

Kiku spokojeně vydechla. „Myslela jsem na toho věštce, na svého pána a karmu, jen jsem se tak nechala unášet, unášet…“

Vyšla do dvora, chráníc si hlavu šarlatovým slunečníkem, a hledala Toranagu. Téměř ho zakrývali koně, samurajové se sokoly, kteří zaplňovali dvůr, ale uviděla, že dosud sedí na verandě a upíjí ča, zatímco se před ním znovu uklání Fudžiko. Brzy budu na řadě já, pomyslela si. Možná že bychom dnešní noci mohli počít nové „to“. Och, kéž by… Pak se celá šťastná vrátila k jejich hře.

Před branou nasedl Omi na koně a se svými strážemi cvalem odjel. Jel stále větším a větším tryskem, rychlost ho osvěžovala, očišťovala. Štiplavý pach koňského potu mu byl docela příjemný. Neotočil se za ní, nebyl k

tomu důvod. Věděl, že u jejích nohou zanechal všechnu svou životní vášeň, všechno, co kdy zbožňoval. Byl si naprosto jist, že takovou vášeň už nikdy v životě nepozná, onu extázi splynutí duší, jež dokáže muže i ženu tak zažehnout. Ale nemrzelo ho to. Naopak, pomyslel si s nově objevenou ledovou průzračností, Toranagovi patří můj veliký dík, zbavil mě otroctví. Teď už nejsem ničím vázán. Ani otcem, ani matkou, ani Kiku. I já si teď mohu dovolit být trpělivý. Je mi jedenadvacet, jsem bezmála daimjó, pán Izu, a mohu dobýt celý svět.

„Přál jste si, pane?“ zeptala se Fudžiko.

„Přímo odsud se vydáš do Andžira. Rozhodl jsem se, že namísto území u Jokohamy přidělím panu Andžinovi léno kolem Andžira. Na dvacet ri každým směrem od vesnice, s ročním příjmem čtyř tisíc koku. Převezmeš dům po panu Omim.“

„Chtěla bych vám poděkovat, i za pana Andžina. Promiňte, pane, pokud jsem vás správně pochopila, on o tom ještě neví?“

„Ne. Dnes mu to řeknu. Nařídil jsem mu, aby postavil novou loď, Fudžiko-san, takovou, která by nahradila tu ztracenou, a v Andžiru bude skvělá loděnice, mnohem lepší než v Jokohamě. Zařídil jsem s tou ženskou Gjóko, že si její nejstarší syn vezme na starost dohled nad hospodařením a bude panu Andžinovi s těmito záležitostmi pomáhat. Všechen materiál a řemeslníky budu hradit já ze své pokladny. Budeš mu muset pomoci zavést nějakou správu.“

„Ale pane,“ zarazila se, rázem ustaraná. „Nezbývá mi už s panem Andžinem mnoho společného času.“

„Já vím. Nu, musím mu najít nějakou jinou konkubínu – nebo manželku, že?“

Fudžiko k němu vzhlédla, oči se jí zúžily. „Čím vám mohu být nápomocna?“ řekla.

„Koho bys navrhovala?“ zeptal se Toranaga. „Chci, aby byl Andžin-san spokojený. Spokojení muži odvádějí lepší práci, není to tak?“

„Ano.“ Fudžiko pátrala ve své mysli. Kdo by se mohl vyrovnat paní Mariko? Pak se usmála. „Pane, což takhle Midori-san, současná manželka pana Omiho? Jeho matka ji nenávidí, jak dobře víte, a chce, aby se s ní rozvedl – odpusťte, ale byla tak nestoudná, že se o tom přede mnou zmínila. Midori-san je krásná dáma, a jak je ohromně chytrá.“

„Ty myslíš, že se chce Omi-san rozvést?“ Další kamínek v mozaice záhad zapadl na své místo.

„Ó, to ne, pane, jsem si jista, že nechce. Co doopravdy muž chce, když má poslechnout svou matku? Ale takový už je náš zákon, měl se s ní tedy rozvést, jakmile se o tom rodiče poprvé zmínili. I když je jeho matka velmi nepříjemná, zajisté dobře ví, co je pro něho nejlepší. Promiňte, ale je to

důležitá věc a musím proto mluvit zcela otevřeně. Samozřejmě jsem se nikoho nechtěla dotknout, pane, ale synovská poslušnost k rodičům je úhelným kamenem našich zákonů.“

„Souhlasím,“ poznamenal Toranaga a hloubal nad tou šťastnou novou myšlenkou. „Považoval by Andžin-san Midori-san za dobrý návrh?“

„Ne, pane, pokud byste mu to nařídil, tak ne… ale promiňte, nic mu nařizovat nemusíte.“

„Ale?“

„Možná byste to mohl nějak navléknout, aby na to přišel sám. To by bylo bezpochyby ze všeho nejlepší. Pokud jde o pana Omiho, tomu to prostě přikážete.“

„Samozřejmě. Ty bys Midori-san schvalovala?“

„Ale jistě. Je jí teprve sedmnáct, má už teď zdravého syna, pochází z dobrého samurajského rodu a panu Andžinovi by porodila dobré syny. Předpokládám, že Omiho rodiče budou trvat na tom, aby Midori-san postoupila svého syna panu Omimu, ale pokud ne, mohl by ho Andžin-san adoptovat. Vím, že se Midori-san mému pánovi líbí, protože Mariko-sama mi říkala, že si ho s ní jednou dobírala. Má velice dobrý samurajský původ, je mimořádně prozíravá a chytrá. Ano, s ní by byl v bezpečí. A kromě toho žádný z jejích rodičů už není naživu, takže z jejich strany nehrozí žádné roztrpčení, kdyby si vzala – ehm – kdyby si vzala pana Andžina.“

Toranaga si s tou myšlenkou pohrával. Rozhodně si musím zachovat možnost vyvést Omiho z rovnováhy, řekl si. Ten mladík by mi mohl velice snadno přerůst přes hlavu. Nu, ani toho příliš nemusím podnikat, abych Midori přiměl k rozvodu. Než Omiho otec vykoná seppuku, nepochybně bude mít jednoznačná poslední přání, a jeho žena bude určitě trvat na tom, že poslední věcí, kterou její manžel musí na zemi udělat, je správně oženit jejich syna. To znamená, že Midori-san bude za pár dnů rozvedena tak jako tak. Ano, ta by byla dobrou manželkou.

„A pokud ne ona, Fudžiko-san, co bys říkala Kiku? Kiku-san?“

Fudžiko se na něj užasle podívala. „Och, prosím za prominutí, pane, cožpak vy ji chcete uvolnit?“

„Možná. Nu?“

„Já bych řekla, že Kiku-san by byla skvělá konkubína, pane. Je skutečné oslnivá, nádherná. Ačkoli si myslím, že by každého normálního muže nesmírně roztěkávala, a trvalo by žel celé roky, než by byl Andžin-san schopen ocenit výjimečnou hodnotu jejího zpěvu, tance nebo vtipu. Ale jako manželka?“ zeptala se s přesně odměřeným důrazem, aby ukázala svůj naprostý nesouhlas. „Dámy jívového světa obvykle nejsou vychovávány tak… tak jako ostatní, pane. Jejich schopnosti jsou zaměřeny jinak. Zodpovídat za hospodaření a záležitosti samurajské domácnosti, to je něco úplně jiného než plovoucí svět.“

„Dovedla by se to naučit?“

Fudžiko dlouho váhala. „Pro pana Andžina by bylo dokonalým řešením mít Midori-san za manželku a Kiku-san jako konkubínu.“

„Dokázaly by se naučit žít se všemi jeho – hm – odlišnými zvyklostmi?“

„Midori-san je samurajka, pane. Byla by to její povinnost. Nařídil byste jí to. A Kiku-san také.“

„Ovšem panu Andžinovi sotva?“

„Znáte ho lépe než já, pane. Ale v polštářových záležitostech a… nu, bylo by lepší, aby o tom zapřemýšlel sám.“

„Toda Mariko-sama, ta by pro něho byla bývala dokonalou manželkou, že?“

„To je neobyčejný nápad, pane,“ odpověděla bez mrknutí Fudžiko. „Oba si sebe navzájem zajisté nesmírně vážili.“

„Ano,“ přitakal suše. „Nu, tak ti děkuji, Fudžiko-san. Zvážím, co jsi mi řekla. Andžin-san bude během deseti dnů v Andžiru.“

„Děkuji, pane. Jestli vám mohu radit, do jeho léna by měl být zahrnut i přístav Itó a lázně Jokose.“

„Proč myslíš?“

„Itó prostě pro případ, že by Andžiro nestačilo. Pro tak velkou loď budou možná zapotřebí větší loděnice. Tamější se snad dají využít. Jokose proto –“

„Opravdu dají?“

„Ano, pane. An –“

„Ty jsi tam byla?“

„Ne, pane. Ale Andžin-san se zajímá o moře a vy také. Mou povinností bylo pokusit se naučit o lodích a mořeplavbě, co jsem byla schopna, a když jsme se doslechli, že jeho loď shořela, uvažovala jsem, zda by nebylo možné postavit novou, a pokud ano, kde a jak. Izu, to je dokonalé území. Bylo by snadné nevpustit sem Išidova vojska.“

„A proč Jokose?“

„Protože hatamoto by měl mít místo v horách, kde by vám mohl zajišťovat rozptýlení, takové, jaké právem očekáváte.“

Toranaga ji bedlivě pozoroval. Zdála se taková ostýchavá a povolná, ale věděl, že je stejně neoblomná jako on sám a není ochotná ustoupit ani v jediném bodě, pokud jí to nenařídí. „Souhlasím. A zvážím, co jsi mi o Midori-san a Kiku-san řekla.“

„Děkuji vám, pane,“ řekla pokorně, ráda, že splnila povinnost vůči svému pánovi a splatila dluh, jímž byla zavázána Mariko. V Itó byly loděnice s vhodnými skluzy, a o Jokose jí Mariko říkala, že tam doopravdy začala ta jejich „láska“.

„Jsem tak šťastná, Fudžiko-san,“ zmínila se jí tehdy Mariko v Edu.

„Naše cesta mi přinesla více radosti, než bych měla právo očekávat za dvacet životů.“

„Naléhavě tě prosím, Mariko-san, drž nad ním v Ósace ochrannou ruku. Promiň, ale on není jako my, nepochází z tak vyspělého prostředí, chudáček. Pro něho je nirvánou život, nikoli smrt.“

To platí pořád, pomyslela si Fudžiko znovu a velebila Mariko ve vzpomínkách. Byla to Mariko, kdo Andžinovi zachránil život, nikdo jiný – žádný jejich křesťanský Bůh, ani nějaká jiná božstva, ani Andžin-san sám, dokonce ani Toranaga, nikdo – jen a jen Mariko. Toda Mariko-no-Akeči Džinsai ho zachránila.

Než umřu, založím v Jokose svatyni a odkážu peníze na další v Ósace a ještě jednu v Edu. To bude jedno z mých předsmrtných přání, Toranaga-sama, slíbila si, když se na daimjóa trpělivě dívala a v srdci ji hřála spousta báječných věcí, které ještě jménem pana Andžina musí zařídit. Za manželku musí rozhodně dostat Midori, nikdy Kiku, tu jen jako konkubínu, a to ještě raději nepříliš významnou. A léno musí být rozšířeno až do Šimody na nejjižnějším cípu pobřeží Izu. „Mám hned odjet, pane?“

„Zůstaň tu na noc a zítra se vydej přímo tam. Ale ne přes Jokohamu.“

„Ano. Rozumím. Promiňte, mohu jménem svého pána převzít jeho nové léno – se vším, co k němu patří –, hned jak tam přijedu?“

„Než odsud odjedeš, Kawanabi-san ti dá všechny nezbytné doklady. Tak, a teď za mnou pošli Kiku-san.“

Fudžiko se uklonila a odešla.

Toranaga zamručel. Škoda, že ta ženská už to má spočítané. Je skoro až příliš cenná, než abych ji ztratil, a pořádně mazaná. Tak Itó a Jokose? Itó, to je jasné. Ale proč Jokose? A co všechno ještě měla na mysli?

Uviděl Kiku, jak k němu přichází přes dvůr, do kterého se opíralo slunce. Drobné nožky v bílých tabi skoro tančily, byla tak rozkošná a elegantní v tom hedvábí a se svým nachovým slunečníkem. Všichni muži, kteří byli na dohled, se za ní závistivě otáčeli. Och, Kiku, pomyslel si, takovou závist si nemohu dovolit, škoda. Je mi líto, ale v tomto životě si tě nemohu dovolit. Měla jsi zůstat tam, kde jsi byla, v plovoucím světě, jako kurtizána první třídy. Nebo ještě lépe, jako gei-ša. To byl ale od té staré ježibaby ohromný nápad! Tam bys byla v bezpečí, patřila spoustě mužů, mnoho z nich by tě zbožňovalo, byla bys příčinou tragických sebevražd, divokých hádek a cílem krásných dostaveníček. Plazili by se před tebou, báli by se tě, penězi zasypávali, penězi, pro něž ty bys měla jen pohrdání, stala by ses legendou – dokud by trvala tvá krása. Ale teď? Já si tě teď nemohu podržet, je mi líto. Každý samuraj, kterému tě dám jako konkubínu, dostane na lože dýku s dvěma bodci: naprosto ho odvedeš od důležitých věcí a stane se terčem závisti všech ostatních mužů. Není to tak? Jen málo mužů by souhlasilo, aby tě dostali za manželku, promiň, ale

taková je pravda a dnes je den pravdy. A pravdou je také to, že nejvyšším dámám plovoucího světa se poté, co na ně dolehne věk, daří nejlépe, když zůstanou zase ve svém plovoucím světě a vedou jiné domy. Týká se to i těch nejslavnějších. Lkají nad ztracenými milenci a mládím a slzy jim kanou do sudů se sake. Méně významná dáma se nejlépe uchytí jako manželka nějakého rolníka, rybáře nebo obchodníka, prodavače rýže či řemeslníka, zapadne do toho světa, odkud vzešla. Jako vzácná květinka, jež se zničehonic objeví v divočině, aniž pro to lze najít jiný důvod než karmu… Rychle rozkvete a stejně rychle zase zmizí.

Je to smutné, tak smutné. Jak ti mám dát samurajské děti?

Jen si ji pro zbytek života ponech, říkalo mu srdce potají. Zaslouží si to. Jen si sám něco nenalhávej, tak jako to hraješ na ostatní. Vždyť by sis ji mohl snadno podržet, trochu brát, hodně nechávat, jako to děláš se svou oblíbenou Tecu-ko nebo Kogo. Není snad pro tebe Kiku také takovým sokolíkem? Jistě, uctívaným, jedinečným, ale přesto sokolem, kterého krmíš z ruky, necháváš vzlétnout za kořistí a přivoláš zpátky na vábničku, a po jedné nebo dvou sezónách vypustíš na svobodu, aby ti navždy zmizel? Nelži sám sobě, je to osud. Proč by sis ji nenechal? Ona přece není nic než sokol svého druhu, velice zvláštní, vzlétající neobyčejně vysoko, velmi krásný na pohled, ale nic víc. Rozhodně je vzácná, rozhodně jedinečná, a och, k poduškování jako stvořená…

„Pročpak se smějete? Co to, že jste tak šťastný, pane?“

„Protože je radost se na tebe podívat.“

Blackthorne se plnou vahou zapřel do jednoho ze tří vlečných lan, která byla připevněna ke kýlovému štítu vraku. *„Hipparuuuuu!“* zvolal. „Tááááhnout!“

Za každé lano usilovně táhlo sto samurajů, až na bederní pásy nahých. Nyní bylo odpoledne, odliv, a Blackthorne doufal, že se mu podaří vrakem pohnout a vytáhnout ho na břeh, aby zachránil vše, co se dá. Ke své radosti zjistil, že děla den po zkáze vylovili z moře a byla skoro v tak dokonalém stavu, jako když kdysi opouštěla slévárnu poblíž Chathamu v jeho domovském hrabství Kentu. Svůj původní plán tedy mohl přizpůsobit. Vytáhli také skoro tisíc dělových koulí, nějaké kartáčové střely, řetězy a spoustu kovových věcí. Většinou pokroucených nebo prasklých, ale nyní měl takového materiálu na stavbu lodi, že v to ani ve snu nedoufal.

„Skvělé, Naga-san! Skvělé!“ rozplýval se, když zjistil skutečný rozsah toho, co se jim podařilo zachránit.

„Ó, díky, Andžin-san. Dělal jsem, co jsem mohl, promiňte.“

„Jaké promiňte? Nevadí, teď všechno dobré!“

Ano, radoval se. Moje Dáma teď může být o kousek delší a drobet širší v bocích, ale přesto si zachová svůj chrtí vzhled a bude to pořádná kocábka,

která smete všechny zatracené necky, co se jí připletou do cesty.

Kdepak, Rodriguesi, pomyslel si beze zloby, jsem rád, že jsi pro letošek bezpečně odsud a napřesrok budu moct potopit jiného chlapíka. Kdyby přijel jako vrchní velitel zase Ferriera, byl by to úplný dar nebes, ale moc bych na to nespoléhal a dobře že ses v bezpečí klidil pryč. Vděčím ti za život a byl jsi skvělý lodivod.

„*Hippanmuuu!*“ zařval znovu, vlečná lana sebou škubla, ale vrak se ani nepohnul.

Od toho úsvitu, kdy na pláži mluvil s Toranagou a držel v rukou dopis od Mariko, jako by měl den najednou příliš málo hodin. Brzy nato objevil děla, načrtl první hrubé plány, sepsal a zase předělal seznamy a znovu plány přepracoval. S velkou opatrností předložil seznamy potřebných mužů a materiálu, nechtěl se dopustit chyby. A když den skončil, dlouho do noci se mořil nad slovníkem, chtěl se naučit nová slovíčka, potřebná k tomu, aby řemeslníkům vysvětlil, o co mu jde, a zjistil od nich, co už mají za sebou a co všechno umějí. Mnohokrát už mu bylo k uzoufání a chtělo se mu požádat o radu kněze, ale věděl, že nyní od něho nemůže čekat žádnou pomoc, že jejich nepřátelství je nezvratně zpečetěno.

Karma, řekl si bez bolesti a litoval kněze pro jeho scestný fanatismus.

„*Hipparuuuuu!*“

Samurajové se znovu vzepřeli nohama do písku zalévaného mořem, rozlehl se sborový povel a jednotně zabrali. Vrak se nepatrně posunul, zdvojnásobili své úsilí a náhle se vrak uvolnil, až se muži rozplácli do písku. Se smíchem se posbírali na nohy, navzájem si blahopřáli a znovu se zapřeli do lan. Jenomže vrak teď trčel v písku stejně pevně jako předtím.

Blackthorne jim ukázal, jak mají lany tahat na jednu stranu a pak zas na druhou, aby se vrak pokusili uvolnit na levém nebo pravém boku, ale vězel ve dnu, jako by tam byl ukotven.

„Budu k němu muset upevnit nějaký plovák, pak za nás tu práci udělá příliv a nadzvedne ho,“ utrousil nahlas anglicky.

„*Dózo?*“ zeptal se popleteně Naga.

„*A, gomen nasai, Naga-san.*“ Pomocí posunků a obrázků v písku mu vysvětlil, proklínaje své mizivé znalosti potřebných slov, jak udělat vor, který by za odlivu přivázali k žebrům. Následující příliv by vrak nadlehčil, takže by ho mohli vytáhnout na břeh a uvázat. Při dalším odlivu by to mohli zvládnout docela snadno, protože by pod něj položili nějaké válce, na kterých by mohl spočinout.

„*A só desu!*“ zvolal Naga. Udělalo to na něho velký dojem. Když to vysvětlil ostatním důstojníkům, rovněž nešetřili obdivem a Blackthornovi vlastní vazalové se úplně nafoukli na znamení důležitosti.

Blackthorne si toho všiml a ukázal na jednoho z nich. „Jak se to chováte?“

„Co? Ó, promiňte, pane, odpusťte mi, prosím, že jsem se vás dotkl.“

„Dnes ještě odpustím, ale zítra ne. Doplavte k lodi – odvázat to lano.“

Rónin-samuraj se zachvěl a vypoulil oči: „Odpusťte, pane – já neumím plavat.“

Nad pláží se rozhostilo ticho a Blackthorne věděl, že všichni teď čekají, co se stane. Měl na sebe vztek, protože rozkaz byl rozkaz a neúmyslně právě vynesl rozsudek smrti, jenž tentokrát nebyl zasloužený. Na chviličku se zamyslel. „Toranaga-sama dal příkaz, všichni muži umět plavat. Rozumíte? Všichni moji vazalové plavat do třiceti dnů. Radím vám, do třiceti dnů plavat. Vy tam, do vody – teď dostanete první lekci.“

Samuraj ustrašeně vstoupil do vody, věděl, že je s ním konec. Blackthorne se k němu přidal a když mužova hlava klesla pod vodu, vytáhl ho, ne zrovna šetrně, a nutil ho plavat. Po celou cestu k vraku ho nechal topit, ale nikdy příliš nebezpečně, muž kašlal, dávil a chytal se ho. Blackthorne ho znovu táhl ke břehu a dvacet yardů od mělčiny ho od sebe odstrčil. „Plav!“

A ten chlapík to dokázal, i když přitom vypadal jako zpola utopené kotě. Nikdy v životě se už před svým pánem nebude naparovat. Jeho druhové mu provolávali slávu a muži na břehu se váleli smíchy v písku, tedy alespoň ti, kteří plavat uměli.

„To bylo dobré, Andžin-san,“ smál se Naga. „Velmi moudré.“ Znovu se rozesmál a pak řekl. „Prosím, nyní pošlu muže pro bambus. Na ten vor, víte? Zítra se pokusíme sem všechno dopravit.“

„Díky.“

„Budeme ještě dnes tahat?“

„Ne, ne, děku –“ Blackthorne se zarazil a zaclonil si oči. Na písečné duně stál otec Alvito a pozoroval je.

„Ne, děkuji vám, Naga-san,“ dodal Blackthorne. „Tady my dnes všechno skončili. Prosím, na chvíli mě omluvte.“ Chtěl si dojít pro oblečení a pro meče, ale jeho muži mu všechno rychle přinesli. Beze spěchu se oblékl a zasunul si meče za pás.

„Dobré odpoledne,“ prohodil Blackthorne, když se blížil k Alvitovi. Kněz měl staženou tvář, ale vypadal docela přátelsky, jako kdysi, ještě než se tak do krve pohádali nedaleko Mišimy. Blackthorne zpozorněl.

„I vám, lodivode. Zítra ráno odjíždím. Jen jsem si s vámi chtěl na chvilku promluvit. Nejste proti?“

„Ne, ani v nejmenším.“

„Co se chystáte udělat, pokusíte se ten vrak znovu dostat na vodu?“

„Ano.“

„Obávám se, že vám to nebude k ničemu.“

„Nevadí. Zkusím to.“

„Vy si vážně myslíte, že dokážete postavit novou loď?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Blackthorne trpělivě a přemítal, co má asi Alvito za lubem.

„Vezmete sem zbytek své posádky, aby vám pomohli?“

„Ne,“ řekl Blackthorne po chvíli. „Těm bude líp v Edu. Až bude loď před dokončením… mám spoustu času, abych je sem dopravil.“

„Oni tam žijí mezi eta, že?“

„Ano.“

„Proto tu o ně nestojíte?“

„Je to jeden z důvodů.“

„Já vás z ničeho neviním. Slyšel jsem, že se teď neustále hádají a jsou skoro pořád opilí. Víte o tom, že asi před týdnem mezi nimi došlo k menší šarvátce a jejich dům shořel? Aspoň se to říká.“

„To jsem nevěděl. Byl někdo z nich zraněn?“

„Ne. Ale jedině díky Boží milosti. Ovšem příště… Vypadá to, že jeden z nich tam udělal palírnu. Strašné, co z lidí dovede udělat pití.“

„Ano. To je mi líto, s tím domem. Ale postaví si jiný.“

Alvito přikývl a znovu se zadíval ke kostře lodi omývané vlnami. „Chtěl jsem vám říci, dříve než odjedu, že vím, jakou ztrátu pro vás znamená skon Mariko-san. Byl jsem z vašeho příběhu z Ósaky velmi smutný, ale na druhou stranu v tom bylo něco povznášejícího. Vím, co její sebeobětování znamenalo… Vyprávěla vám někdy o svém otci, o celé té tehdejší tragédii?“

„Ano. Částečně.“

„Ach tak. Takže chápete, co mám na mysli. Já jsem znal Džú-san Kuboa velice dobře.“

„Cože? Myslíte Akečiho Džinsaje?“

„Ó, promiňte. Ano, teď je znám pod tímto jménem. Mariko-sama vám o tom neřekla?“

„Ne.“

„To posměšné jméno mu dal taikó: Džú-san Kubo, šógun Třinácti dnu. Jeho povstání – od chvíle, kdy shromáždil své muže, až po to velké seppuku – trvalo pouhých třináct dní. Byl to dobrý člověk, ale nás nenáviděl, ne proto, že jsme byli křesťané, ale jako cizince. Často jsem přemýšlel, zda se Mariko nestala křesťankou jenom proto, aby se nás naučila znát a pomohla nás zničit. Nejednou říkal, že jsem proti němu Gorodu poštval.“

„A udělal jste to?“

„Ne.“

„Jaký vůbec byl?“

„Nevelký, holohlavý mužík, velice hrdý, dobrý vojevůdce a vytříbený básník. Je smutné, že musel takhle skončit, jako všichni z rodu Akeči. A teď tedy i poslední z nich. Ubohá Mariko… Ale tím, co učinila, zachránila

Toranagu, je-li to přání Boží.“ Alvitovy prsty spočinuly na růženci. Po chvíli pokračoval: „Víte, lodivode, než odjedu, chtěl bych se také omluvit za… nu, jsem rád, že tam byl otec vizitátor a zachránil vás.“

„Za mou loď se chcete také omluvit?“

„Za Erasmus ne, ačkoli s tím jsem neměl nic společného. Omlouvám se jenom za ty muže, za Pesara a vrchního velitele. Že je vaše loď pryč, jsem jenom rád.“

„*Šigata ga nai*, otče. Brzy budu mít jinou.“

„Jaký druh plavidla se pokusíte postavit?“

„Bude dost velké a dost silné.“

„Abyste mohl napadnout Černou loď?“

„Abych doplul domů do Anglie – a dokázal se každému ubránit.“

„Je to zbytečné plýtvání, všechna ta práce.“

„Přijde snad další ‚zásah Boží‘?“

„Ano. Nebo sabotáž.“

„Když k něčemu takovému dojde a přijdu o svou novou loď, postavím další, a když se nezdaří ani ta, tak ještě jednu. Postavím loď nebo nějak získám místo v kajutě, a jakmile se dostanu do Anglie, vyprosím si nebo vypůjčím nebo koupím nebo ukradnu korzárskou loď a pak se sem vrátím.“

„Ano. Já vím. Právě proto odtud nikdy neodplujete. Víte toho příliš mnoho, Andžin-san. Už jsem vám to říkal dřív a znovu vám to opakuji, ale nemyslím to nijak potměšile. Opravdu. Jste statečný muž, čestný protivník, kterého si člověk musí vážit, a já si vás skutečně vážím. Mohl by proto mezi námi zavládnout mír. Ještě řadu let se spolu budeme často vídat – pokud někdo z nás tu válku přežije.“

„Myslíte?“

„Ano. Japonštinu zvládáte velice dobře. Toranaga z vás brzy udělá svého osobního tlumočníka. My dva bychom se spolu neměli hádat. Obávám se, že naše osudy jsou navzájem propletené. Neřekla vám to také Mariko-san? Mně ano.“

„Ne. Nic takového mi nikdy neříkala. Co vám ještě povídala?“

„Naléhavě mě prosila, abych se stal vaším přítelem a podle svých možností vás chránil. Andžin-san, nepřišel jsem vás popichovat ani se hádat, jen vás požádat o smír, ještě než odjedu.“

„Kam máte namířeno?“

„Nejdřív do Nagasaki, lodí z Mišimy. Musíme tam uzavřít nějaká obchodní jednání. A pak tam, kde bude Toranaga, kde se odehraje bitva.“

„To vás nechají volně cestovat, i když je válka?“

„Ale jistě. Potřebují nás – ať už zvítězí kdokoli. Určitě dokážeme být rozumní a uzavřít mezi sebou mír – vy a já. Žádám vás o to – kvůli paní Mariko.“

Blackthorne chvíli nic neříkal. „Jednou už mezi námi zavládlo příměří, protože si to přála. Přesně to vám nabízím. Příměří, nikoli mír – za jednoho předpokladu: budete souhlasit s tím, že se k mé loděnici nepřiblížíte na vzdálenost menší než padesát mil.“

„Souhlasím, lodivode, to víte, že souhlasím – ale ode mě se nemusíte ničeho obávat. Takže příměří, ve jménu její památky.“ Alvito mu podával ruku. „Děkuji vám.“

Blackthorne si s ním pevně potřásl rukou. Alvito pak řekl: „V Nagasaki se bude brzy konat její pohřeb. Má to být v katedrále. Mši bude sloužit sám otec vizitátor, Andžin-san. Bude tam pohřbena část jejího popela.“

„Z toho by měla radost.“ Blackthorne chvíli hleděl k vraku, pak se znovu podíval na Alvita. „Jedna věc… O jedné věci jsem se Toranagovi nezmínil: těsně předtím, než zemřela, dal jsem jí požehnání, jak by to udělal kněz, a vykonal jsem poslední obřadné úkony, jak jen jsem nejlépe uměl. Nikdo jiný tam nebyl a ona byla katolička. Myslím, že mě ani neslyšela, nevím, zda ještě byla při vědomí. A při její kremaci jsem to zopakoval ještě jednou. Bylo – bylo to to pravé? Mohlo by to být přijatelné? Pokusil jsem se to udělat před Bohem, ne před svým nebo před vaším, prostě před Bohem.“

„Ne, Andžin-san. Podle toho, k čemu jsme vedeni, to tak nestačí. Ale dva dny před svou smrtí požádala otce vizitátora o rozhřešení, dostalo se jí ho a byla posvěcena.“

„Takže… pak tedy celou tu dobu věděla, že musí zemřít… ať už se mělo stát cokoli, ona měla přinést oběť.“

„Je to tak. Bůh jí žehnej a opatruj ji!“

„Díky, že jste mi to řekl,“ vydechl Blackthorne. „Já… pořád jsem se bál, že mé přímluvy nikdy nemohou zapůsobit, i když… Děkuji, že jste mi to řekl.“

„*Sajonara,* Andžin-san,“ rozloučil se Alvito a znovu mu podal ruku.

„*Sajonara,* Cukku-san. Buďte tak laskav, zapalte tam pro ni svíčku… za mě.“

„Udělám to.“

Blackthorne knězi potřásl rukou a sledoval, jak odchází, vysoký a pevný, důstojný protivník. Zůstaneme navždy nepřáteli, pomyslel si. Oba to víme, příměří nepřiměří. Co bys na to řekl, kdybys znal Toranagův a můj plán? Nic víc, než své obvyklé výhrůžky, viď? Dobrá. Rozumíme jeden druhému. Příměří nic nezkazí. Ale příliš se vídat nebudeme, Cukku-san. Zatímco se bude stavět moje loď, zaujmu tvé místo tlumočníka pro Toranagu a regenty já a brzy budeš z obchodních vyjednávání vyšachován, třebaže budou hedvábí přivážet portugalské lodi. Ale i to všechno se změní. Má flotila, to bude jenom začátek. Během deseti let zavládne nad těmito moři anglický lev. Nejprve je však na řadě Dáma, to

ostatní přijde potom…

Naplněn spokojeností došel Blackthorne zpět k Nagovi, dojednal plány na další den a pak se vydal vzhůru do stráně ke svému dočasnému domku poblíž Toranagova. Pojedl tam něco rýže s nakrájenými kousky syrové ryby, jež mu připravil jeden z jeho kuchařů. Ohromně mu zachutnaly. Nabral si druhou porci a začal se smát.

„Pane?“

„To nic.“ V duchu ale viděl Mariko a slyšel ji říkat: Ó, Andžin-san, možná že vás dovedeme tak daleko, že vám jednoho dne zachutná i syrová ryba a pak budete na cestě k nirváně – k místu dokonalého míru.

Ach, Mariko, pomyslel si, jsem tak rád, že se ti dostalo skutečného rozhřešení. A děkuji ti.

Za co, Andžin-san? slyšel ji ptát se.

Za život, Mariko, miláčku můj. Ty má…

Mnohokrát si s ní po řadu dní a nocí v duchu povídal, vybavoval si společné chvíle jejich života a vyprávěl jí o dnešku. Cítil, jako by mu byla těsně nablízku, vždycky tak blízko, že se už jednou nebo dvakrát ohlédl přes rameno, jako by čekal, že ji tam uvidí stát.

Stalo se mi to i dnes ráno, Mariko, ale místo tebe tam stál Buntaró, po jeho boku byl Cukku-san a oba na mě zírali. Měl jsem meč, ale on držel v rukou svůj velký luk. Hmmm, má lásko, musel jsem sebrat všechnu svou odvahu, abych jim vyšel naproti a obřadně je pozdravil. Dívala ses na mě? Byla bys na mě hrdá, jak jsem byl klidný a nepohnutý, jako pravý samuraj. Prostřednictvím kněze mi strnule řekl: „Dozvěděl jsem se od paní Kiricubo a paní Sazuko, jak jste ochránil čest mé manželky a spolu s tím i jejich čest. Jak jste ji zachránil před pohanou. A je také. Děkuji vám, Andžin-san. Odpusťte prosím, jak jsem se k vám tehdy mizerně choval. Omlouvám se a děkuji vám.“ Pak se mi uklonil a odešel. Tolik jsem chtěl, abys tam byla – abys věděla, že všechno je uchráněno a nikdo se nikdy nic nedoví.

Mnohokrát se za sebe Blackthorne ohlédl a čekal, že tam bude, ale nikdy se mu neukázala. Nikdy nepřijde, ale jeho to neznepokojovalo. Byla s ním navždycky a věděl, že ji bude milovat, ať už se mu bude dařit, nebo na něj dolehnou zlé časy, dokonce i tehdy, až nadejde soumrak jeho života. Vždycky byla v koutku jeho snů. Teď se mu snilo dobře, ba krásně, a její podoba se mísila s náčrty a plány, s vyřezávanou galionovou figurou na přídi, s plachtami, zdálo se mu o tom, jak sestaví kýl, jak postaví loď a potom – jaká radost! – už viděl konečný tvar Dámy pod plnými plachtami vzdouvajícími se silným náporem jihozápadního větru, jak se žene Lamanšským průlivem jako splašený kůň, spoušťová lana sténají, ráhna stočená v levobočním kursu. Do toho zazní: „Spustit všechny plachty! Čnělky, hlavní plachty, nadbramové plachty, nejvyšší čnělky!“ – lana se uvolňují a vzdávají se lodi do posledního palce, plachtami proběhne

zaburácení až do opačných halžových rohů a na jeho zvolání: „Držet kurz!“ jako by odpovídal každičký kousek plachtoví. A potom – konečně! – plnokrevná Dáma nedostižné krásy poblíž Beachy Head ostře zabočuje doleva a míří k Londýnu…

Toranaga vystoupil na výšinu nedaleko tábora, kolem něho byli muži jeho skupiny. Na rukavici měl Kogo. Zatím lovil podél pobřeží a nyní stoupal do kopců nad vesnicí. Zbývaly ještě dvě hodiny slunečního svitu a nechtělo se mu je promarnit, nevěděl, kdy se mu zase vůbec podaří najít si čas na lov.

Dnešek patřil mně, pomyslel si. Zítra vytáhnu do války, ale dnešní den byl určen k tomu, abych dal do pořádku rodové záležitosti. Předstíral jsem, že Kantó je v bezpečí, Izu nic nehrozí, ani mým potomkům – že se dožiji další zimy a na jaře si znovu zalovím pro radost. Nu, dnešek se opravdu vydařil.

Dvakrát se mu s Tecu-ko podařil úlovek, létala jako sen, ještě nikdy si nepočínala tak skvěle, dokonce ani tehdy, když nedaleko Andžira uchvátila kořist s Nagou – to byl nezapomenutelný střemhlavý let, při kterém dostala toho starého mazaného holuba. Dnes se zmocnila jeřába, který byl několikrát větší než ona sama, a dokonale se vrátila na vábničku. Potom psi zvětřili bažanta a Toranaga sokola vypustil vzhůru na jeho krouživou dráhu. Bažant se vyplašil a začalo stoupání do výše, plachtění a pád, který jako by trval celou věčnost, než vyvrcholil nádherným smrtícím zásahem. Tecu-ko se znovu vrátila na vábničku a hrdě se nechala nakrmit z pěsti.

Nyní chtěl ulovit zajíce. Napadlo ho, že Andžin-san by si jistě rád dal maso. A proto, místo aby toho pro tento den uspokojen nechal, rozhodl se Toranaga ulovit nějakou zvěř pro kuchyň. Zrychlil krok, nechtěl se vracet s nepořízenou.

Jezdci z jeho doprovodu mířili kolem tábora vzhůru, klikatící se cestou k vysokému hřebenu. S celým dnem byl velmi spokojený.

Kritickým zrakem přelétl tábor, pátral po nebezpečí, ale žádné neobjevil. Viděl, jak muži nacvičují zacházení se zbraněmi – veškerý výcvik pluku a střelby byly zakázány, dokud byl nablízku Cukku-san –, a to ho potěšilo. Po jedné straně se na slunci třpytilo dvacet děl, jež s takovou pečlivostí zachránili, a všiml si, že opodál sedí na zemi se zkříženýma nohama Blackthorne a soustředí se nad nízkým stolkem. Nyní již uměl sedět jako každý normální člověk. Dole vězel vrak, všiml si, že se dosud nehnul z místa, a přemítal, jak ho chce Andžin-san dostat na břeh, když ho nedokázali vytáhnout.

Protože ty, Andžin-san, ty už ho na břeh dostaneš, řekl si Toranaga a věděl to s naprostou jistotou.

Ano, je to tak. A postavíš svou loď a já ji zničím, tak jako jsem zničil tu první, nebo se jí vzdám, bude to další úlitba křesťanům, kteří jsou pro mě důležitější než tvé koráby, nezlob se, příteli, i než další lodě čekající ve tvé vlasti. Ty mi přivezou tví krajané, tak jako smlouvu s vaší královnou. Ty to nebudeš. Tebe potřebuji tady.

Až nadejde správný čas, Andžin-san, řeknu ti, proč jsem tvou loď musel spálit, a v té době už ti to nebude vadit, protože budeš mít hlavu plnou jiných věcí a pochopíš, že stále platí, co jsem ti říkal. Otázka zněla: buď ty, nebo tvá loď. Rozhodl jsem se pro tvůj život. Bylo to tak správné, ne? Pak se spolu zasmějeme tomu „zásahu Božímu“. Hm, jak to bylo snadné určit zvláštní hlídku z mužů, na něž je spolehnutí a dát jim tajné instrukce, aby oné zvolené noci po lodi volně a štědře roztrousili střelný prach. Už předtím – jakmile mi Omi pošeptal zprávu o Jabuově spiknutí – jsem řekl Nagovi, aby změnil rozpis služeb, takže následující pobřežní i palubní hlídky sestávaly pouze z mužů z Izu, zejména z oněch třiapadesáti zrádců. Pak už stačilo, aby se ze tmy přikradl jediný nindža s křesacím kamínkem a z tvé lodi byla pochodeň. Pochopitelně že ani Omi, ani Naga neměli o té sabotáži ani tušení.

Moc mě to mrzí, Andžin-san, ale nebylo vyhnutí. Zachránil jsem ti život, o který jsi stál ještě víc než o loď. Aspoň padesátkrát jsem už zvažoval, zda tě o něj nepřipravit, ale vždy jsem se tomu dokázal vyhnout. Doufám, že se mi to bude dařit i nadále. Proč? Dnes je den pravdy, že? Odpověď zní, že ty mi dokážeš přinášet veselou náladu a já potřebuji přítele. Neodvažuji se hledat přátele mezi vlastními lidmi nebo Portugalci. Ano, pošeptám to v pravé poledne do studny, ale jen když si budu zcela jist, že jsem sám: potřebuji přítele. A také tvé znalosti. Mariko-sama měla zase jednou pravdu. Než odejdeš, chci vědět všechno, co znáš. Řekl jsem ti, že máme spoustu času, ty a já.

Chci vědět, jak se naviguje loď na cestě kolem světa, chci pochopit, jak muže nevelký ostrov porazit mocnou říši. Odpověď by se možná dala použít na nás a Čínu. Ach ano, taikó měl v mnoha ohledech pravdu.

Když jsem tě viděl poprvé, řekl jsem: „Pro vzpouru neexistuje žádná omluva,“ a tys na to prohlásil: „Jedna přece – když zvítězíte!“ Och, Andžin-san, tehdy ses mi stal blízkým. Souhlasím. Ano, když zvítězíš, je všechno správné.

Zato prohrávat je hloupé. Neodpustitelné.

Ty neprohraješ, a ve svém rozsáhlém lénu v Andžiru se budeš cítit bezpečný a šťastný. Mura s rybáři tě budou střežit před křesťany a krmit je nepravdami podle mých pokynů. Jak je Cukku-san naivní, když věří, že někdo z mých lidí, třebas i křesťan, by mohl ukrást tvé navigační záznamy a bez mého vědomí nebo příkazu je tajně předat kněžím. Nu, Muro, byls mi věrný po více než třicet let, brzy se dočkáš své odměny! Co by tomu kněží

řekli, kdyby věděli, že se ve skutečnosti jmenuješ Akira Tonomoto, jsi samuraj a zvěd v mých službách – a vedle toho také rybář, starosta a křesťan? Asi by se z toho pěkně podělali, co?

Takže neměj strach, Andžin-san, tvou budoucnost mám dobře promyšlenou. Jsi v dobrých, mocných rukou, a kdybys jen tušil, jakou budoucnost jsem ti naplánoval!

„Já se mám stát barbarovou konkubínou, áách!“ kvílela Kiku nahlas.

„Ano, během měsíce. Fudžiko-san s tím oficiálně souhlasila.“ Ještě jednou řekl Kiku a Gjóko pravdu, trpělivě z dívčiny tváře zaháněl rozrušení. „A po narození prvního syna pana Andžina tisíc koku ročně.“

„É – tisíc – co jste to říkal?“

Zopakoval svůj slib a sladce dodal: „Koneckonců, samuraj je samuraj, dva meče jsou dva meče, a jeho synové budou samuraji. Andžin-san je hatamoto, jeden z mých nejdůležitějších vazalů, admirál celého mého loďstva, blízký osobní rádce – ba i přítel. Tak co?“

„Odpusťte, pane, ale –“

„Nejdříve budeš jeho konkubínou.“

„Promiňte, říkáte nejdříve, pane?“

„Možná by ses mohla stát jeho manželkou. Fudžiko-san mi řekla, že se už nikdy nechce vdávat, ale já si myslím, že on by si někoho vzít měl. Proč ne tebe? Kdyby mu to přinášelo dostatečné potěšení, a dovedu si představit, že ty bys ho uměla jaksepatří těšit a přitom ho zodpovědně nechat dál stavět loď… co? Ano, já myslím, že by ses měla stát jeho manželkou.“

„Ach ano, ano, ano!“ Objala ho kolem krku a začala ho velebit, omlouvajíc se za svou nezpůsobnou neukázněnost, s níž mu skákala do řeči, místo aby oddaně poslouchala. Když odcházela, míjela jen o pár kroků místo, odkud byla před chviličkou odhodlaná vrhnout se z nejbližšího útesu.

Ach, ty ženy, pomyslel si Toranaga zasněně, nadmíru spokojen. Teď dostala všechno, po čem toužila, a Gjóko také – pokud bude loď postavena včas, a to také bude – takže kněží…

„Milosti!“ Jeden z lovců ukázal ke shluku křovin u cesty. Zarazil koně a uvolnil řemínky, poutající Kogo k pěsti, aby dravce připravil. „Teď,“ přikázal tiše. Vypustili tam psa.

Z křoví vyrazil zajíc, hnal se někam do úkrytu a v ten okamžik Toranaga uvolnil Kogo. S neobyčejně mocnými údery křídel se pronásledovatel vyřítil za kořistí, přímo jako šíp, a začal vyděšeného zajíce dohánět. Asi o sto kroků dál vpředu za zvlněným terénem byl ostružinový porost, a zajíc tam zběsilou rychlostí zahnul, aby dosáhl bezpečí. Kogo ukrajoval z jeho náskoku, zkracoval kličky a nízkým letem se blížil víc a víc. A už byl nad obětí, zaťal drápy, zajíc vykvikl, převrátil se a hnal se zpátky. Kogo stále za ním, vyrážel vzteklé ik-ik-ik, protože minul. Zajíc

znovu zatočil v posledním trysku do bezpečí a znovu zavřeštěl, protože Kogo opět udeřil. Paťáty se pevně zaťaly do šíje a hlavy oběti, beze strachu ji pevně uchopily, křídla se zavřela a bez ohledu na to, jak se zajíc svíjel a mrskal, Kogo mu bez námahy zlomil vaz. Poslední zavřísknutí. Kogo kořist na okamžik pustil, vyletěl vzhůru a opět se vracel s divokým vířením rozčepýřených per, aby se opět usadil na teplé, škubající se tělo a znovu je uchopil do smrtícího sevření paťátů. Teprve potom ze sebe dravec vyrazil vítězný skřek a zasyčel zabijáckým potěšením. Očima sledoval Toranagu.

Toranaga klusem dojel na místo, sesedl a nabídl Kogo návnadu. Jestřáb svou oběť poslušně pustil a poté, co Toranaga vnadidlo obratně skryl, usadil se mu na napřaženou rukavici. Toranagovy prsty uchopily řemínky, a přestože byla kůže rukavic v oblasti ukazováčku tvořícího bidýlko vyztužena ocelí, cítil jeho sevření.

„Hmmmmm, to byla nádherná práce," řekl a odměnil Kogo pamlskem, kouskem zaječího ucha, které pro něj odřízl jeden z honců. „Na, zhltni si to, ale nepřežeň to – ještě budeš mít co dělat."

Honec s úsměvem zvedl zajíce. „Pane! Ten musí být tak třikrát čtyřikrát těžší než on! To byl nejlepší úlovek, co jsme viděli za celé týdny, že?"

„Ano. Pošlete to do tábora panu Andžinovi." Toranaga se znovu vyšvihl do sedla a ostatní poslal mávnutím dopředu, aby mohli pokračovat v lovu.

Ano, byla to dobře odvedená zabijácká práce, ale nebylo v tom ono vzrušení, jaké přináší úlovek se sokolem. Jestřáb je prostě to, co je, pták pro kuchaře, zabiják zrozený k tomu, aby usmrcoval všechno, co se hýbe. Jako ty, Andžin-san, co?

Ano, ty jsi takový jestřáb s krátkými křídly. Ovšem Mariko, och, to byla sokolí perla.

Tak zřetelně si na ni vzpomínal. Tak nesmírně si přál, aby pro ni nebylo bývalo nutné vydat se do Ósaky a do Velikého prázdna. Jenomže to nutné bylo, říkal si trpělivě. Rukojmí musela být vysvobozena. Nešlo o můj rod, ale o ostatní. Teď je mi tajně zavázáno na padesát dalších spojenců. Tvá odvaha a spolu s ní odvaha a sebeobětování paní Ecu je všechny včetně Maedů připoutaly na mou stranu, a jejich prostřednictvím celé západní pobřeží. Musel jsem vyšťourat Išida z jeho nepřístupného doupěte, rozštěpit regenty a sevřít Očibu a Kijamu v pěsti. To všechno jsi dokázala, a ještě víc: poskytla jsi mi čas. Jedině čas umožňuje splétat osidla a chystat návnady.

Ach, Mariko-čan, kdo by si byl pomyslel, že by taková droboučká ženuška jako ty, dcera Džú-san Kubóa, mého starého rivala a arcizrádce Akečiho Džinsaje, dokázala tolik vykonat, tak strašlivě a přitom s nádhernou důstojností se pomstít taikóovi, nepříteli a vrahovi svého otce! Jediný děsivý střemhlavý let, jako u Tecu-ko, a rozdrtila jsi svou oběť, jež

byla i mou obětí.

Jak je to smutné, že už tu nejsi. Taková věrnost si zasluhuje mimořádnou přízeň.

Toranaga nyní dosáhl hřebene, zastavil se a zavolal Tecu-ko. Sokolník mu odebral Kogo a Toranaga na své pěsti naposledy polaskal sokolí krásku s hlavou zakrytou čepičkou, kterou pak sňal a vypustil Tecu-ko k nebi. Pozoroval, jak stoupá ve spirálách výš, stále výš, a pátrá po kořisti, kterou jí už nikdy nevypustí. Svoboda pro Tecu-ko, to je dar pro tebe, Mariko-san, promluvil k její duši a sledoval, jak dravec krouží stále výš. Chci tím uctít tvou poslušnost a dceřinou oddanost našemu nejdůležitějšímu pravidlu, které zní, že oddanému synovi nebo dceři není dopřáno v klidu vydechnout pod stejným nebem, pod nímž dosud žije vrah jeho či jejího otce.

„Ó, to bylo moudré, Milosti," řekl sokolník.

„Cože?"

„Že jste pustil Tecu-ko na svobodu. Když jste ji vypouštěl posledně, už jsem si myslel, že se nevrátí, ale nebyl jsem si jist. Och, pane, vy jste největší sokolník v celé říši, nejlepší, vy víte, ba jste si jist, kdy sokola vrátit nebi."

Toranaga se zamračil. Sokolník zbledl, protože nechápal proč, rychle mu opět podal Kogo a spěšně se vytratil.

Ano, pro Tecu-ko už dozrál čas, pomyslel si Toranaga podrážděně, ale i tak to byl symbolický dar pro Mariko, za všechnu statečnost a dokonalost její pomsty.

Ano. Ale co všichni ti synové všech mužů, které jsi zahubila?

Ó, to je něco jiného, ti všichni si zasloužili zemřít, odpověděl si. Ale i tak, vždycky si dávej pozor na každého, kdo se přiblíží na dostřel luku – to je jen obvyklá prozíravost. Tento postřeh Toranagu potěšil a rozhodl se, že ho zahrne do Odkazu.

Znovu zamžoural do nebe a pozoroval Tecu-ko, jež mu už nenáležela. Nesmírně krásné stvoření, vznášející se tam vysoko, volné, svobodné od všeho shonu, stoupající bez námahy výš a výš. Pak se dravce zmocnila nějaká neznámá síla, zahnala ho k severu, až se Toranagovi ztratil z dohledu.

„Hmm, Tecu-ko, díky. Ať máš hodně dcer," prohodil a znovu obrátil pozornost k zemi.

Vesnice vypadala v zapadajícím slunci úhledně, Andžin-san byl dosud u stolu, samurajové cvičili, z kuchyňských ohnišť stoupal dým. Na druhé straně zálivu nějakých dvacet ri odsud leželo Edo. Čtyřicet ri na jihovýchod bylo Andžiro. Dvě stě devadesát ri na západ se rozkládala Ósaka a sotva třicet ri od ní k severu Kjóto.

Tam by se měla odehrát hlavní bitva, pomyslel si. Blízko hlavního města. Na sever od něho, někde okolo Gifu, Ógaki nebo Hašimy, po obou

stranách Nakasendó, Velké severní cesty. Možná tam, kde se stáčí na jih k hlavnímu městu, blízko horské vesničky Sekigahary. Tam někde. Ó, za svými horami bych byl na dlouhá léta v bezpečí, ale tohle je příležitost, na kterou jsem čekal: Išidovo nejzranitelnější místo je nechráněné.

Můj hlavní úder povede podél Severní cesty a nikoli po pobřežní Tókaidó, ačkoli od nynějška až do té doby budu padesátkrát předstírat, že měním rozhodnutí. Můj bratr pojede se mnou. Ano, ovšem, myslím, že Zataki dospěje k přesvědčení, že ho Išido s Kijamou zradili. Můj bratr není žádný hlupák. A já dodržím svou slavnostní přísahu, že pro něho budu usilovat o Očibu. Během Velké bitvy přejde Kijama na mou stranu, ano, myslím, že přeběhne, a až to udělá, jestli to udělá, vrhne se na svého nenáviděného rivala Onošiho. To bude signálem pro útok střelnými zbraněmi, já vezmu jejich křídla do kleští a zvítězím. Ach ano, zvítězím – protože Očiba bude moudrá a nikdy nedopustí, aby se mi následník postavil v poli. Ví, že kdyby to udělal, byl bych nucen ho s politováním zabít.

Toranaga se začal potají usmívat. V okamžiku, kdy zvítězím, dám Kijamovi všechna Onošiho území a vyzvu ho, aby jmenoval Sarudžiho svým dědicem. Jakmile se stanu předsedou nové regentské rady, předáme paní Očibě Zatakiho návrh. Jeho nestoudnost ji tak rozzuří, že regenti budou muset mého bratra s politováním vyzvat k seppuku, aby první dámu říše a následníka usmířili. Kdo by pak měl zaujmout jeho místo regenta? Kašigi Omi. Omiho kořistí bude Kijama… Ano, tak to bude moudré, a tak snadné, protože v té době se už bude nejvyšší křesťanský pán Kijama okázale předvádět se svým náboženstvím, jež je stále proti našim zákonům. Taikóův Vyhošťovací dekret přece dosud platí! Omi a ostatní jistě řeknou „Hlasuji pro uplatnění dekretu.“ A jakmile bude Kijama pryč, už nikdy nebudeme mít žádného křesťanského regenta a to pošetilé, nebezpečné cizí dogma, jež ohrožuje naši Zemi bohů a vždycky napadalo naše wa, se ocitne v našem trpělivém, stále těsnějším sevření. Křesťanství musí být vymýceno. My jako regenti povzbudíme Andžinovy krajany, aby převzali obchod po Portugalcích. Jakmile to bude možné, regenti nařídí, aby všichni cizinci se svým obchodem zůstali uzavřeni v Nagasaki pod nejpřísnější stráží. A uzavřeme před nimi zemi, navždycky… Před nimi, před jejich děly i jejich jedem.

Čeká mě udělat tolik skvělých věcí, jakmile zvítězím. Pokud zvítězím. Až zvítězím. U nás se dá jednání lidí tak snadno předvídat.

Nadejde zlatý věk. Očiba s následníkem budou držet majestátní ósacký dvůr a čas od času se jim přijdeme poklonit, abychom dále vládli jeho jménem, mimo ósacký hrad. Za nějaké tři roky mě vyzve Syn Nebes, abych rozpustil radu a na zbytek času, než můj synovec dosáhne plnoletosti, se stal šógunem. Regenti mě přimějí, abych to přijal, a já to se

zdráháním učiním. Rok nebo dva nato rezignuji bez jakýchkoli ceremoniálů ve prospěch Sudary, jako obvykle si podržím moc a pevně spočinu pohledem na ósackém hradě. Dál budu trpělivě vyčkávat, ti dva uzurpátoři uvnitř udělají nějakou chybu a budou pryč a ósacký hrad s nimi, stane se pouhým vzdušným zámkem. Tehdy dosáhnu skutečného cíle velké hry, jež začala v prvním okamžiku, kdy jsem byl schopen myslet, dojdu na vrchol, k němuž se otevřela cesta ve chvíli, kdy zemřel taikó: založím šógunát.

Za to jsem bojoval, to jsem plánoval celý svůj život. Já, já jediný jsem dědicem říše. Stanu se šógunem. A dám vzniknout dynastii.

To všechno je nyní uskutečnitelné díky Mariko-san a barbarskému cizinci, který připlul z východních moří.

Mariko-san, bylo tvou karmou slavně zemřít a vstoupit do věčného života. Andžin-san, příteli, tvá karma spočívá v tom, že se již nikdy nedostaneš z těchto ostrovů. Mou karmou je stát se šógunem.

Jestřáb Kogo mu s tlukotem křídel přistál na pěsti, usadil se a díval se na něho. Toranaga se na něj usmál. Jsem, co jsem, já jsem si nevybral. Taková je má karma.

Toho roku, na úsvitu jedenadvacátého dne desátého měsíce, měsíce bez bohů, střetly se v poli hlavní válečné síly. Bylo to v horách nedaleko Sekihagary, po obou stranách Severní cesty. Počasí bylo mizerné – mlhavo, později nastala plískanice deště se sněhem. Do pozdního odpoledne Toranaga v bitvě zvítězil a začalo hromadné zabíjení. Vítězná vojska se zmocnila čtyřiceti tisíc hlav.

O tři dny později byl Išido dopaden živý a Toranaga mu bodře připomněl dávné proroctví. Poslal ho v řetězech do Ósaky, aby si ho mohl lid prohlédnout. Eta dostali nařízeno, že hejtman kníže Išido má mít nohy pevně zakotvené v zemi, tak, aby mu vyčnívala pouze hlava. Kolemjdoucí mohli do krku nejslavnějšího hejtmana v říši řezat bambusovou pilou. Išido zůstal naživu ještě tři dny a když umíral, byl z něho stařec.